

The Book of Matthew

Booklet - 1

Tamil

© IBL

2003

Printed by :

For additional booklets write to :

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk

Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298

E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

ஆதியாகமம், யாத்திராகமம்

புத்தகம் -1

பத்துக் கற்பனைகள்

அறிமுகம்

மினி வேதாகமம் கல்லூரிக்கு உங்களை வரவேற்கிறோம். அடுத்த 32 புத்தங்களிலும் உள்ள பாடத் தொடரில் நாம் வேதாகமத்தைத் துவக்கமுதல் இறுதிவரை ஆய்வு செய்வோம். இதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான நம்முடைய பயணம், நம்மை ஆதியாகமம் துவங்கி வெளிப்படுத்தல் வழியாகக் கொண்டு செல்லும். வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு புத்தகமும் அளிக்கும் விரிவான படத்தையும், அதன் முக்கியமான குறிப்புகளையும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் வழிகளையும் பார்ப்போம்.

சில சமயங்களில், வேதாகமத்தில் நாம் வாசிப்பது குழப்பமாகத் தெரியலாம். எப்போது என்ன நடந்தது என்றும், யார் யாருக்கு உறவினர் என்றும், இவைகளுக்கெல்லாம் என்ன பொருள். என்பதையும் தெரிந்து, விளங்கிக் கொள்ளுவது கடினம் தான். ஆனால் வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு வசனமும், ஒரு புதிய சிறிய பகுதியாக, மேன்மையாக, முழுமையாக இணைகின்றன. நாம் ஒன்றாகச் செல்லும் பயணத்தின் முடிவில், வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியும் எப்படி ஒன்றாக இணைகிறது என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே என் விண்ணப்பமாயிருக்கிறது. வேதாகமத்தின் எல்லாப் புத்தகங்களையும் பார்வையிட்டபின், ஒவ்வொன்றையும் பற்றிய ஒரு கற்பனையைக் கொண்டு வந்து அவைகளை தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வரலாற்று சந்தர்ப்பத்தோடு உங்களால் பொருத்த முடியும். பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் தேவன் எப்படிக்கிரியை செய்தார் என்று நீங்கள் காண்பீர்கள். கிறிஸ்துவின் வருகையால் எது மாற்றமடைந்தது, எதற்காக மாற்றமடைந்தது என்றும் நீங்கள் கற்றுக் கொள்வீர்கள். உங்கள் இருதயத்தில் நீங்கள் விசுவாசித்தது உங்கள் மனதில் நிலைநாட்டப்பட்டு, ஒரு புதிய நம்பிக்கையும், உங்கள் விசுவாசத்தை மற்றவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தும் ஒரு திறமையையும் அனுபவிப்பீர்கள்.

இந்த ஆய்வு முழுவதிலும் நீங்கள் எங்களோடு இருக்கத் தீர்மானிப்பீர்கள் என்றும், உலகத்தின் மிகவும் முக்கியமான புத்தகமான வேதாகமத்தைப்பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ளும்போது

மற்றவர்களும் நம்மோடு சேர்ந்துகொள்ளுவதற்கு ஊக்கப்படுத்துவீர் களென்றும் நான் நம்புகிறேன். பிரயாணத்திற்குத் தயார் செய்து வாகனத்தில் ஏறுங்கள், ஏனெனில் நாம் ஆரம்பிக்கப் போகிறோம்.

பணிக்கான உபகரணங்கள்

வேதாகமத்தை மெய்யாகவே புரிந்து கொள்ளுவதற்கு ஒரே வழி அதை அப்பியாசிப்பதே. வேதாகம ஆய்வின் இந்தத் துவக்கத்தில் நீங்கள் முழு இருதயத்தோடும் உங்களை அர்ப்பணிக்கும்படி உங்களை ஊக்குவிக்கிறேன். இதைவிட அதிகமாக படிக்கத் தகுதியானதும், ஆர்வம் கொள்ள வேண்டியதும், நல்ல தீர்மானத் துடன் ஆய்வு செய்யப்படக்கூடியதுமான புத்தகம் எதுவும் இல்லை! இந்த புத்தகத்திலுள்ளதையும் விட இன்னும் ஆழ்ந்து ஆய்வுசெய்ய நீங்கள் விரும்பினால், வேதாகமத்தினுள் இன்னும் ஆழ்ந்து செல்லத் திறனளிக்கும் மற்ற உபகரணங்களைக் கண்டுபிடியுங்கள்.

ஆர்வத்தோடு இருப்பதோடுகூட, இந்த ஆய்வுக்குள் அலசிப் பார்க்க உதவி செய்யும் சில உபகரணங்களும் இருக்கின்றன. முதலாவதாக, உங்கள் கையில் ஒரு வேதாகமம் இருப்பது அவசியம். முடிந்தால் ஒன்றுக்கு மதிமான மொழிபெயர்ப்புகளையும் பிரதிகளை எடுத்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு நோட்டுப் புத்தகமும், ஒரு பேனாவும் நிச்சயமாக அவசியப்படும்.

நாங்கள் பட்டியலிட்ட ஆதாரப் புத்தகங்களை சேர்த்து வைப்பது உங்கள் குறிக்கோளாக இருக்கட்டும். அப்படிச் செய்யும்போது காணும் வித்தியாசம் உங்களை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தும்.

அத்தியாயம் - 1

வேதாகமமும் அதன் அமைப்பும்

அதன் அர்த்தமும் ஆரம்பமும்

வேதாகமத்தின் தனித்தனி புத்தகங்களை ஆய்வு செய்யத் துவங்குமுன், வேதாகமத்தை முழுமையாக நாம் பார்ப்போம். அது ஏன் அப்படி அழைக்கப்படுகிறது அடிக்கடி அது ஏன் “பரிசுத்த வேதாகமம்” என்று குறிப்பிடப்படுகிறது?

“பைபிள்” என்ற சொல், லத்தீன் மொழியில் “புத்தகங்கள்” என்ற வார்த்தை பன்மையைக் குறிப்பிடும் “பிப்ளிக்கா” என்ற சொல்லிலிருந்து வந்தது. எனவே பைபிள் என்பது புத்தகங்களின் ஒரு தொகுப்பாகும் - சரியாகச் சொன்னால் அறுபத்தாறு புத்தங்கள் அடங்கியது. ‘பரிசுத்த’ என்பது. தேவனுக்குச் சொந்தமானது” அல்லது “தேவனிடமிருந்து வந்தது” என்ற பொருளுடையது. எனவே பரிசுத்த வேதாகமம் என்பது “தேவனிடமிருந்து வந்த பரிசுத்த சிறிய புத்தகங்கள்” அல்லது “தேவனுக்குச் சொந்தமானதும் அவரிடமிருந்து வருவதுமான புத்தங்களின் தொகுப்பு” ஆகும்.

வேதாகமம் தேவனுடைய வார்த்தை என்றும் குறிப்பிடப் படுகிறது ஏன்? பேதுரு, பவுல் போன்ற அப்போஸ்தலர்கள் கூறியவற்றிலிருந்து நாம் அவ்வாறு கூறுகிறோம். 2 தீமோத்தேயு 3:16-17 வசனங்கள் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். “வேதவாக்கியங் களெல்லாம் தேவ ஆவியானாவரால் அருளப்பட்டிருக்கிறது, தேவனுடைய மனுஷன் தேறியவனாகவும், எந்த நற்கிரியையுஞ் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும்படியாக, அவைகள் உபதேசத்துக்கும், கடிந்து கொள்ளுவதலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும், நீதியைப் படிப்பிக்குதலுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளா யிருக்கிறது”.

வேதாகமம் தேவனைப்பற்றி மனிதர்களால் எழுதப்பட்ட ஒரு புத்தகத்தொகுதி மட்டுமே அல்ல என்று மேலும் மேலும் நாங்கள் உறுதியளிக்கிறோம். மாறாக, அது தேவன் தாமே கூறிய வார்த்தை களை, 1500-1600 ஆண்டுக்கும் மேலான காலவரையில் மனிதர்

களால் (ஒருவேளை நாற்பது அல்லது அதற்கும் மேற்பட்ட வர்களால்) எழுதப்பட்ட செய்திகளைக் கொண்டது. தேவன் அசைவாடி இந்த மனிதர்கள் புத்தகங்களை எழுதச் செய்த முறைமை ‘ஏவுதல்’ என்றழைக்கப்பட்டது. சொல்லுக்குச் சொல் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட இதன் பொருள் “சுவாசிப்பது” என்பதாகும். 2 பேதுரு 2:21-இல் பேதுரு இவ்விதமாக விவரிக்கிறார்.

“தீர்க்கதரிசனமானது ஒரு காலத்திலும் மனுஷருடைய சித்தத்தினாலே உண்டாகவில்லை. தேவனுடைய பரிசுத்த மனுஷர்கள் பரிசுத்த ஆவியினாலே ஏவப்பட்டுப் பேசினார்கள்”.

“ஏவப்பட்டு” என்ற கிரேக்க பதம் “Carried” ஒரு அழகிய வடிவத்தைக் கொடுக்கிறது. அந்த வார்த்தை “பேரோ” “Phero” ஆகும். இதிலிருந்து “ferry” என்ற வார்த்தை நமக்குக் கிடைக்கிறது. அதாவது, படகின் மூலம் எடுத்துச் செல்லுதல் என்ற அர்த்த முடையது. ஒரு படகில் உட்கார்ந்து நீரோட்டத்தினால் அது இழுத்துச் செல்லப்படுவதை அல்லது பாய்களின் மீது காற்றடித்து அதனால் மிதந்து செல்லுவதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். இங்கே பேதுரு அளித்த ஏவுதல் என்ற வார்த்தையின் கருத்து உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

அதன் அமைப்பு

வேதாகமம் என்றால் என்ன என்று நிலைநாட்டியபின், அது எப்படி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்ப்போம். நீங்கள் எதிர்பார்ப்பது போல் இல்லாமல், புத்தகங்கள் காலக்கிரம வரிசையிலோ அல்லது எழுதியவர்களால் தொகுக்கப்பட்டது போலவோ காணப்படவில்லை. மாறாக, அவைகள் எந்த வகையைச் சார்ந்தது என்பதையும் செய்தியையும் கருத்தில் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில காரணங்களினால், எல்லாம் இப்படி அமைக்கப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, இயேசுவானவரின் காலத்தில் பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்பாடு என்று எதுவுமேயில்லை. புதிய ஏற்பாடு இன்னும் எழுதப்படவில்லை, எனவே இயேசுவானவருடைய காலத்தில் இருந்த புத்தகங்கள், “தேவனுடைய வார்த்தை” அல்லது “வேதவாக்கியங்கள்” என்று மட்டுமே அழைக்கப்பட்டன. புதிய

ஏற்பாடு எழுதப்பட்டு, புத்தகங்களின் ஒரு தொகுப்பாகக் கொண்டு வரப்பட்டப் பின்னரே பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளிடையே ஒரு வித்தியாசம் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களின் முக்கியமான அடிப்படைச் செய்தி இயேசு வருகிறார் என்பதாகும். ஆரம்பத்தில் வேதவாக்கியங்களின்படி, தேவனும் மனிதனும் ஒருவரோடொருவர் இசைந்திருந்தனர். ஆனாலும் தேவன் மனிதனை, தானே தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளும் தகுதியுடன் பொறுப்புடைய ஒரு ஜீவியாக உருவாக்கினார். எனினும் மனிதன் தேவனைவிட்டு விலகிப்போவதைத் தெரிந்து கொண்டான். தேவனால் கலகம் விளைவிப்பதைச் சகித்துக் கொள்ள (பாவம்) முடியாது என்பதால், தேவன் மனிதனை விட்டு விலகினார். இப்படியாக தேவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே ஒரு “பிரிவினை” உண்டானது. தேவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையே உண்டான வேதவாக்கியங்கள், அடிப்படையில் இந்தப் பிரிவினைப் பற்றியே கூறுகிறது.

பழைய ஏற்பாட்டில், தேவன், “அந்தப் பிரிவினையைப் பற்றி நான் ஒரு காரியத்தைச் செய்யப்போகிறேன் என்று நான் சொல்லும் போது நீ என்னை விசுவாசிப்பாயா?” என்று நம்மிடம் கேட்கிறார். புதிய ஏற்பாட்டில், தேவன், “அந்தப் பிரிவினையைப் பற்றி ஒரு காரியத்தை நான் செய்துவிட்டேன் என்று நான் சொல்லும்போது நீ என்னை விசுவாசிக்கிறாயா? என்று நம்மிடம் கேட்கிறார். பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் இயேசு வருகிறார் என்று சொல்லுவதையும், அவர் தேவனுக்கும் அவருடைய மக்களுக்கும் இடையேயுள்ள பிரிவினையை சரிப்படுத்தப் போகிறார் என்று சொல்லுவதையும் பாருங்கள். புதிய ஏற்பாடு இந்த நற்செய்தியை நமக்குச் சொல்லுகிறது. இயேசு வந்தார், இயேசு வந்தபொழுது அவர் தேவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையேயுள்ள பிரிவினையைச் சரிகட்டினார்.

பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளின் பெரிய பிரிவுகளுடன், ஒவ்வொரு ஏற்பாட்டுக்குள்ளும் இன்னும் பிரிவுகள் இருக்கின்றன. பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்கள் ஐந்து வேறுபட்டத் தலைப்பின்கீழ் வருகின்றன.

முதலாவது, பிரமாணங்களைப் பற்றிய ஐந்து புத்தகங்கள். இந்தப் புத்தகங்களில், தேவன் நமக்கு எது சரி, எது தவறு என்று சொல்லி, நீதிக்கான தம்முடைய தரத்தைக் கொடுக்கிறார்.

அடுத்து வருவன, பத்து வரலாற்றுப் புத்தகங்கள். முக்கியமாக இவைகள் தேவனுடைய மக்கள் சிலநேரங்களில் அந்தப் பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள் என்றும், சில நேரங்களில் அவர்கள் கீழ்ப்படியவில்லை என்றும் சொல்லுகின்றன. அவர்களுடைய வரலாறுகள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகவும், எச்சரிக்கைகளாகவும் விளங்குகின்றன. வேதாகமத்தில் எழுதப்பட்ட வரலாற்றுப் பதிவுகள் முழுவதுக்குமான பிரதான வசனம், புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகிறது. வேதாகமத்தில் மக்களுக்கு நடைபெற்ற எல்லாக் காரியங்களும் எடுத்துக்காட்டுகளும் எச்சரிக்கை அளிப்பவை என்று பவுல் சொல்லுகிறார். அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்போது, அவைகள் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகள். அவர்கள் தங்கள் கருத்துப்படிச் செய்யும் பொழுது எச்சரிக்கைகளாகின்றன.

வரலாற்றுப் புத்தகங்களைத் தொடர்ந்து வருவது கவிதைப் புத்தகங்கள். கவிதைப் புத்தங்களில் அவருடைய மக்கள் தேவனுடைய வசனங்களுக்கு ஏற்றுவாறு வாழும்போது, தேவன் அவர்களுடைய இருதயங்களில் பேசுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக, யோபுவின் புத்தகம் தேவனுடைய மக்கள் மனக்காயமடையும் போது அவர்களுடைய இருதயங்களினுள் பேசுகிறது. சங்கீதப் புத்தகம், அவர்கள் ஆராதனை செய்யும் போது, அவர்களுடைய இருதயங்களினுள் பேசுகிறது. நீதிமொழிகள் புத்தகம், மக்களுக்கு வியாபாரத்திலும், பிறருடன் உறவுகொள்ளுவதற்கும் வேண்டிய ஞானத்தை அவர்கள் இருதயங்களில் கொடுக்கிறது. சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு அவர்கள் நேசவசப்படும்போது அவர்களுடைய இருதயங்களில் பேசுகிறது. இந்தப் புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றும் விசுவாசிகள் நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு உதவியையும், ஊக்கமளித்தலையும் கொடுக்கிறது.

பழைய ஏற்பாட்டின் அடுத்த பகுதி மிகப் பெரியது. அது தீர்க்கத்தரிசிகள் என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்தப் பகுதி இன்னும் பெரிய தீர்க்கத்தரிசிகள், சிறிய தீர்க்கத்தரிசிகள் என்று பிரிக்கப்

பட்டிருக்கிறது. இவை அவற்றிலுள்ள செய்தி முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டல்ல, அவைகளின் நீளத்தின் அடிப்படையிலேயே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பெரிய தீர்க்கத்தரிசிகள் தாங்கள் கூற வேண்டியதைக் கூற அதிக நீண்டப்பகுதியை எடுத்துக் கொள்ளுகின்றனர்!

புதிய ஏற்பாட்டிலும் ஐந்து வகையானப் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவதாக இயேசுவைப் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்றுப் (இவைகள் சுவிசேஷங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன) புத்தகங்கள் நான்கு. இவை மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா, யோவான் ஆகியோரால் எழுதப்பட்டவை. அடுத்து ஒரு வரலாற்றுப் புத்தகம், அப்போஸ்தலரின் நடபடிகள். இதன்பின் நிருபங்கள் அல்லது கடிதங்கள் எனப்படுபவை. அவைகள் இரண்டு வகையிலானவை. பவுலின் நிருபங்கள், பொதுவான நிருபங்கள். புதிய ஏற்பாட்டின் பாதிப்பகுதி, உயிர்த்தெழுதலுக்குப்பின் நிறுவப்பட்ட அனுபவமற்ற சபைகளுக்கு அப்போஸ்தலர் பவுலால் எழுதப்பட்டவை. இதர கடிதங்கள் பலதரப்பட்ட மக்களால் எழுதப்பட்டவை. கடைசியாக, வெளிப் படுத்தின விசேஷம் என்ற தீர்க்கத்தரிசனப் புத்தகம் உள்ளது.

நாம் வேதாகமத்தை ஆய்வு செய்யும் பொழுது, பழைய ஏற்பாட்டின் அடிப்படைச் செய்தி என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். பழைய ஏற்பாடு முழுவதும் இயேசு வருகிறார் என்ற உண்மையைப் பற்றியதே. இந்தச் செய்தியை நோக்கிப் புதிய ஏற்பாட்டுக்கு வருகிறோம். புதிய ஏற்பாடு முழுவதும் இயேசு வந்தார் என்பதைப் பற்றியது.

அத்தியாயம் 2

வேதாகமமும், அதன் நோக்கமும், எழுதியவர் மற்றும் ஆதாரங்கள்

அதன் நோக்கம்

ஆதியாகமம் துவங்கி வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரை, வேதாகமம் அடிப்படையில் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றியது.

வேதாகமம் நாகரீகத்தின் வரலாறோ அல்லது படைப்பைப் பற்றிய ஒரு விஞ்ஞான பாடப் புத்தகமோ அல்ல. வேதாகமம், அடிப்படையில் நல்ல சன்மார்க்க நெறியில் வாழ்வதற்கான ஒரு கைப்புத்தகம் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். அநேகர் இயேசுவானவர் ஒரு போதகராகவும், இந்த வாழ்க்கை முறைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக மட்டுமே இருந்தார் என யோசிக்கிறார்கள். இயேசு கிறிஸ்துவே வேதாகமத்தின் மையக்கருத்து. இந்தக் கருத்தை ஆதரித்து, வேதாகமத்தில் நான்கு நோக்கங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது நோக்கம், இயேசு கிறிஸ்துவை இந்த உலகத்தின் இரட்சகராகவும், மீட்பராகவும் அளிப்பது. இப்பொழுது இந்த முதல் நோக்கத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள ஒரு இரட்சகர் ஏன் அவசியப்படுகிறார் என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வேதாகமத்தின் இரண்டாம் நோக்கம், இயேசு வந்த வரலாற்றுப் பின்னணியை அளிப்பதாகும்.

ஆனால் ஆதியாகமம் 12-இல் இந்த வரலாறு மெதுவாக கீழே இறங்குகிறது. இந்த அத்தியாயத்திலிருந்து வெளிப்படுத்திய விசேஷம் வரை - எஞ்சியிருக்கும் 1,178 அத்தியாயங்களிலும் - கதைத் திட்டம் குறுகி வருகிறது. வேதாகமத்தின் வரலாறு ஆபிரகாமையும் அவன் சந்ததியாரைப் பற்றியதாயும் இருக்கிறது. குறிப்பாக அவர் சந்ததியில் வந்த மேசியாவாகிய இயேசு கிறிஸ்து வின் மூலமாக பூமியின் தேசங்கள் எல்லாம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டதையும் கூறுகிறது.

முதல் இரண்டு நோக்கங்களையும் நாம் தெரிந்து கொண்டதும், அடுத்த இரண்டும் தெளிவாய்த் தெரிகின்றன. மூன்றாவது நோக்கம், அவிசுவாசியை விசுவாசத்தினுள் வழிநடத்தவது நான்காவது ஒரு விசுவாசி எப்படி வாழ வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார் என்பதை அவனுக்குக் காட்டுவது.

அதை எழுதியவர்கள்

வேதாகமத்தின் புத்தகங்களை எழுதியது யார்? எப்பொழுது? எங்கே? எந்த மொழியில் அல்லது மொழிகளில்? அதன் பூர்வீகக் கையெழுத்துப் பிரதிகளில் ஏதாவது இப்பொழுது இருக்கிறதா?

வேதாகமத்தில் எதைச் சேர்க்க வேண்டுமென்றும், இன்று அது இருக்கும் ஒழுங்கையும் தீர்மானித்தது யார்? வேதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்ததுமே இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் உங்கள் மனதில் எழும்பும்.

முதலாவதாக, வேதாகமத்தை எழுதியவர்கள் யார் என்று பார்ப்போம். மனிதர்களின் பேனாக்களின் மூலமாக தேவன் அதை எழுதினார் என்று முன்னால் நாம் கூறினோம். (அந்த மனிதர்கள் யார் என்பதைப் பற்றி பின்னர் நாம் பேசுவோம்).

தேவன் இந்தப் புத்தகங்களை எழுதினார் என்பதைப் பற்றி நாம் பேசும்போது நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய இரண்டு பிரத்தியேகமான (உபயோகிக்கப்படும்) வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. அவற்றில் முதலாவது வெளிப்படுத்துதல் என்ற சொல். வெளிப் படுத்துதல் என்பது தேவன் சத்தியத்தை மனிதனுக்கு இயற்கையின் மூலமாக, பரிசுத்த ஆவியானவரின் வழியாக, தீர்க்கதரிசிகள் வாயிலாக இன்னும் அநேக வழிகளில் வெளிப்படுத்தும் எல்லா வழிகளையும் அடக்கியுள்ளது. இதை இறையியல் வல்லுநர் “சிறப்பு வெளிப்படுத்தல்” என்று குறிப்பிடுகின்றனர். வேதாகமம் தேவனுடைய சிறப்பு வெளிப்படுத்துதல். அதற்கு ஒரு ஆரம்பம் இருக்கிறது. அதற்கு ஒரு முடிவு இருக்கிறது. ஏறக்குறைய ஆயிரத்து அறுநூறு ஆண்டு காலவரையில், இந்தப் புத்தகங்களை எழுதும்படித் தேவன் மனிதர்களை இயக்கினார். ஆனால் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் கடைசி வார்த்தைகள் எழுதப்பட்டதும், சிறப்பு வெளிப்படுத்துதல் முடிவடைந்தது. இதற்குப்பின் சிறப்பு வெளிப் படுத்துதல் அல்லது அந்த வகையான ஏவப்படுதல் நடைபெறவில்லை.

இப்பொழுது, வேதாகமத்தின் புத்தகங்களைத் தேவன் எழுதினார் என்று நிலைநாட்டிய பின், மனிதர்கள் இந்தப் புத்தகங்களை எழுதினார்கள் என்றும் நாம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மனிதர்கள் ராஜாக்கள், மீன்பிடிப்பவர்கள், மேய்ப்பவர்கள், தளபதிகள் (generals), ஆசாரியர்கள், ஒரு அத்திப்பழம் சேகரிப்பவர் ஆகியோராகும். ஒருவர் ஒரு வைத்தியர்; ஒருவர் ஒரு ஆயக்காரன்; இவர்கள் பல்வேறு வகையைச் சார்ந்த மனிதர்கள்.

அதன் துவக்கம்

யாரால், எப்பொழுது, எங்கு எழுதப்பட்டவைகள் வேதாகமத்தில் இடம் பெற வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது? அந்தத் தீர்மானங்கள் எப்பொழுது எடுக்கப்பட்டன?

வேதாகமம் முன்னூறு அல்லது நானூறு ஆண்டுகள் பலராலும் வாசிக்கப்பட்டிருந்தாலும், கி.பி. 100-ஆம் ஆண்டினருகில் ஜம்னியா கவுன்சிலில் பழைய ஏற்பாடு அதிகாரப் பூர்வமாகத் தேர்ந்தெடுத்து தொகுக்கப்பட்டது. அவைகளின் மனித எழுத்தாளர்கள். ஒரு தீர்க்கதரிசியாக அல்லது நல்ல எழுத்தாளராக அல்லது நன் மதிப்பு உடையவர்களாக இருந்ததன் அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இவைகளில் பெரும்பான்மையானப் புத்தகங்கள் எபிரெய் மொழியில் எழுதப்பட்டவை.

பெரும்பாலும் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்ட புதிய ஏற்பாட்டுப் புத்தங்கள் ஏறக்குறைய கி.பி. 692-இல் துருல்லான் கவுன்சிலில் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுக்கப்பட்டன. இந்தப் புத்தகங்கள் நிரணயம் செய்யப்பட்டு தெரிந்துகொள்ளப்பட்டதை (Canonization) புனிதப்படுத்துதல் என்று கூறினர். இது மூன்று திட்டமான ரீதியில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது.

1. அந்தப் புத்தகம் அப்போஸ்தலரால் அல்லது ஒரு அப்போஸ்தலரோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவரால் எழுதப்பட்டதா?
2. விசுவாசிக்கு கிருபை அளிக்கத்தக்கதாக அந்தப் புத்தகத்தில் ஆவிக்குரியதும், தியானத்துக்குரியதுமான பொருளடக்கம் காணப்பட்டதா?
3. இந்தப் புத்தகத்திலுள்ள பொருள், இதர, ஏவப்பட்டப் புத்தகப் பொருளோடு ஒத்துப் போவதாயிருக்கிறதா, இந்தப் புத்தகத்தின் ஏவுதலைப்பற்றி சபைகளுக்குள் ஏகமனதான அபிப்பிராயம் இருக்கிறதா?

நீண்ட காலத்துக்கு முன் எழுதப்பட்டப் புத்தகங்கள் எப்படி இன்னும் கிடைக்கின்றன? அவைகள் மிகவும் கவனமாகப்

பாதுகாக்கப்பட்டன. நிச்சயமாக கைப்பிரதிகளின் அசல் எதுவும் நம்மிடமில்லை. காகிதம் நீண்டகாலம் நிலைப்பதில்லை. எனினும் நம்மிடம் மிகச் சிறந்த பிரதிகள் இருக்கின்றன. இந்த ஆவணங்களை நவீன மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பதில் அதிகக் கவனம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

முடிவாக

வேதாகமம் எப்படி தேவனால் ஏவப்பட்டப் புத்தகம் என்று உண்மையாக நமக்குத் தெரியும்? சரியான புத்தகங்கள் மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. பிரதிகளில் அல்லது மொழிபெயர்ப்புகளில் எந்தத் தவறும் செய்யப்படவில்லை என்று எப்படி நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியும்? அதைத் தெரிந்துகொள்ள ஒரே ஒரு வழி மட்டுமே இருக்கிறது. அது என்ன என்று இயேசு நமக்குச் சொல்லுகிறார். அவர், “ஒருவன் அறிந்து கொள்ள மனமுள்ளவனாயிருந்தால், அவனுக்குத் தெரியும்” என்று சொன்னார்.

அது உங்கள் இருதயத்தில் காணப்படுகிறது. வேதாகம வசனங்கள் சொல்லியவைகளின்படி செய்வதற்கு சித்தமுள்ளவர்களாயிருந்து, அதன்படி செயல்படும்போது, அது உங்கள் வாழ்க்கையில் பிரம்மாண்டமான மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகிறது. நீங்கள் “அது தேவனுடைய வார்த்தை. அதன்படி நடக்க வேண்டும். வேறு எந்த விளக்கமும் இல்லை” என்று சொல்லுவீர்கள்.

அத்தியாயம் 3

வேதாகமத்தை ஆய்வு செய்வது எப்படி?

வேதாகமத்தை உண்மையாக ஆய்வுசெய்யும்போது நாம் கவனமாகவும், ஞானத்துடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். ஆய்வு செய்யும் முறையில் இந்த நான்கு காரியங்களும் அவசியமாகும். கவனித்தல், வியாக்கியானம், செயல்படுத்துதல், சம்பந்தப்படுத்துதல்.

கவனித்தல் முதலாவது வருகிறது. வசனப்பகுதியை வாசிக்கும் போதும், இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும், “அது என்ன சொல்லுகிறது?” அடுத்து வருவது வியாக்கியானம். இப்போது கேட்க வேண்டிய கேள்வி, “அதன் அர்த்தம் என்ன?” இனி செயல்முறைப்படுத்துதல்: இந்தப் படியில் “இது எனக்கு என்ன தெரிவிக்கிறது?” என்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். சம்பந்தப்படுத்துதலில் “வேத வாக்கியங்கள் வேதாகமத்தின் மற்ற எல்லாப் புத்தகங்களுடனும் எப்படித் தொடர்புடையதாயிருக்கிறது?” என்ற கேள்வி கேட்கப்படுகிறது.

வேதவாக்கியங்கள் என்ன சொல்லுகின்றன என்பதையும், அவைகளின் அர்த்தம் என்ன என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளுதல் முக்கியமானது. ஆனால் அவைகளின்படி நடவடிக்கை எடுக்காவிட்டால் உங்கள் ஆய்வு அர்த்தமற்றதாகிவிடுகிறது. “செயல்படுத்துதல்” என்ற பகுதிக்கு வரும்போது அந்த விரிவான கேள்வியைக் குறிப்பாகக் கேட்கும்போது, அந்த வசனப்பகுதி உங்களுக்கு என்ன தெரிவிக்கிறது என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும். இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டு ஆரம்பியுங்கள்.

- * பின்பற்ற வேண்டிய எடுத்துக் காட்டுகள் இருக்கின்றனவா?
- * கவனம் செலுத்த வேண்டிய எச்சரிக்கைகள் இருக்கின்றனவா?
- * கீழ்ப்படியவேண்டிய கட்டளைகள் இருக்கின்றனவா?
- * விட்டுவிட வேண்டிய பாவங்கள் இருக்கின்றனவா?
- * தேவனைப்பற்றி அல்லது இயேசு கிறிஸ்துவைப்பற்றி புதிய சத்தியங்கள் இருக்கின்றனவா?
- * என் சொந்த வாழ்க்கையைப்பற்றி ஏதாவது புதிய உண்மைகள் தெரிகிறதா?

வேதாகமத்தை ஆய்வு செய்வதற்கு சில விதிமுறைகள் இருக்கின்றன. வேத வாக்கியங்களின் ஒரு பகுதிக்கு வரும்பொழுது இதை ஞாபகத்தில் வைப்புகள். ஒரே ஒரு வியாக்கியானம் மட்டும் இருந்தாலுங்கூட, அதை ஆயிரக்கணக்கான வழிகளில் செயல்படுத்த முடியும். குறிப்பிட்ட ஒரு வேதாகமப்பகுதியை எப்படி உங்கள்

வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தப்பட முடியும் என்று நீங்கள் நன்கு உணரலாம். ஆனால் அந்த வேதாகமப் பகுதி மூலமாக, மற்றொருவர் வாழ்க்கையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் வேறு விதமாகக் கிரியை செய்யலாம்.

இரண்டாவதாக, வேதாகமம் கிறிஸ்துவைப் பற்றிய ஒரு புத்தகமாக இருப்பதால், நீங்கள் ஆய்வு செய்யும்போது வேதவாக்கியங்கள் முழுவதும் கிறிஸ்துவைப்பற்றிக் கூறுகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். மூன்றாவதாக, உங்களுக்கு புதிராக அல்லது மறைவாக விளங்காமல் இருக்கும் ஒரு வசனத்திற்கு வரும்போது, தெளிவான அர்த்தமுடைய வசனங்களின் ஒளியில் எப்பொழுதும் வியாக்கியானம் பண்ணுங்கள். புரிந்துகொள்ளக் கடினமான வசனங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. புரிந்துகொள்ளத் தெளிவான வசனங்களும் இருக்கின்றன. மிகவும் கடினமான வசனங்களைப் பற்றிய உங்கள் எண்ணத்துக்கு வழிகாட்ட தெளிவான வசனங்களைச் சார்ந்திருங்கள்.

அடுத்து முக்கியமானது. ஒரு வசனத்தின் அர்த்தம் என்ன என்பதைப்பற்றி ஏற்கெனவே உங்கள் மனதில் ஒரு கருத்தை வைத்துக் கொண்டு ஒரு வேதவாக்கியப்பகுதியை ஒருபொழுதும் அணுகாதீர்கள். நீங்கள் அதைக் குறித்து கொண்ட கருத்து முழுவதும் சரியானதாக இருக்கலாம். இல்லாமலுமிருக்கலாம்! உங்களுக்கு ஏற்கெனவே தெரியும் என்ற நிச்சயத்துடன் நீங்கள் வேத பகுதியை வாசிக்கும் போது பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்குப் போதிப்பது கடினம்.

மற்றொரு முக்கியமான கோட்பாடு: குறிப்பாக நீங்கள் வேதவாக்கியங்களைப் போதிப்பதாயிருந்தால், மற்றவர்களுக்கு அதை நீங்கள் போதிப்பதற்கு முன்பாக நீங்கள் அதற்குக் கீழ்ப்படிய விருப்பமுள்ளவராக இருக்க வேண்டும். இங்கே இன்னொரு காரியம் இருக்கிறது. தேவன் எப்பொழுதும் தமது வார்த்தை மூலம் பேசுகிறார் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள். எனவே தேவனுடைய வசனங்களை ஜெபத்துடன் நெருங்கி, பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலமாக நேரடியாக உங்களுக்குக் காரியங்களை வெளிப்படுத்தும் படிக்கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

இங்கே மற்றொரு குறிப்பு. எப்பொழுதும் வேதவாக்கிய பகுதியின் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையைக் கருத்தில் கொள்ளுங்கள். அப்படி இல்லாவிடில் உங்களால் சரியான விளக்கம் பெற முடியாது.

இது போலவே, நீங்கள் ஒரு வசனத்தை அதோடு கூட உள்ள வசனங்களிலிருந்து தனிப்படுத்தும் போது, அந்த வேதவாக்கியத்தை பெரும்பாலும் எந்தக் காரியத்தையும் நிரூபிக்கப் பயன்படுத்த முடியும். மேலும், அது தவறான வியாக்கியானத்துக்கு வழிநடத்தும்.

இப்போது, முதலாவது புத்தகமான ஆதியாகமத்தைப் பற்றி நாம் கற்றுக்கொள்ளுவோம். இந்தத் துவக்க நிலையில் “நீங்கள் தேவனுடைய வார்த்தைகளுக்கு உட்செல்லுகிறீர்கள்... தேவனுடைய வார்த்தைகள் உங்களுக்குள் செல்லட்டும்” என்பதே உங்களுக்கான என்னுடைய ஜெபமாயிருக்கிறது.

அத்தியாயம் 4

ஆதியாகமம் - துவக்கங்களைப் பற்றிய ஒரு புத்தகம்

ஆதியாகமப் புத்தகம் துவக்கங்களைப் பற்றியது. “ஆதி” என்ற சொல் “துவக்கம்” என்ற அர்த்தமுடையது. இந்தப் புத்தகம் வேதாகமத்தின் முதல் புத்தகமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆனால் துவக்கங்களைப்பற்றிய ஒரு புத்தகமாகவும் இருக்கிறது. அது விவரிக்கும் முதல் துவக்கம் உலகத்தின் ஆரம்பம்.

ஆதியாகமத்தில், மனிதன் துவக்கத்தில் எப்படியிருந்தான், இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறான் என்று தேவன் கூறுகிறார். இது நம்மைப்பற்றி நாம் தெரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. அவர் பாவத்தைப் பற்றி நமக்குச் சொல்லுகிறார். பாவம் எப்படித் துவங்கியது என்பது, அது எப்படி இன்று நம்மைப் பாதிக்கிறது என்பதைக்காண உதவுகிறது. அவர் மனிதனுடன் தம்முடைய பேச்சுத் தொடர்பைக் காட்டுகிறார். அந்த முதல் சிறிய சம்பாஷணைகள், நம்மோடு அவர் எப்படித் தொடர்புகொள்கிறார் என்பதை நாம் காண உதவுகிறது.

காயீனுக்கும், ஆபேலுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட சண்டையில், சண்டை எப்படி ஆரம்பிக்கிறது என்று நாம் பார்க்கிறோம், அதன் மூலம் இன்று நாம் அனுபவத்தில் காண்கிற சண்டைகளைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கிறோம்.

ஆறுமுதல் ஒன்பது வரையிலான அதிகாரங்களில் உலகத்தின் முதல் பயங்கமான வெள்ளப் பெருக்கைப் பற்றி நாம் வாசிக்கிறோம். இந்தச் சம்பவத்தில், இரட்சிப்பைப் பற்றிய ஒரு காட்சியைக் காண்கிறோம். நோவாவின்னுடைய விசுவாசத்தால், அழிவிலிருந்து தேவன் அவனைக் காப்பாற்றினார். நமக்கு விசுவாசமிருந்தால், நாமுங்கூட பாவத்தின் அழிவிலிருந்து இரட்சிக்கப்படுவோம்

இந்தப் புத்தகத்தின் மற்றப் பகுதிகள் முழுவதிலும், இறுதியில் தேவன் மட்டுமே எல்லாவற்றையும் ஆளுகை செய்கிறார் என்பதைக் காண்கிறோம். இன்று உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பயிற்சி ஆதியாகமம் புத்தகத்தை வாசிக்குத் துவங்குவது. அப்படிச் செய்யும் போது உங்களிடமே இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

- * அது காரியங்கள் எப்படியிருந்தன என்பதைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறது?
- * காரியங்கள் இன்று எப்படியிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி அது குறிப்பாக உணர்த்துவது என்ன?
- * இது என்னுடைய கருத்தையும், என்னுடைய வாழ்க்கையையும் எப்படி மாற்றும்?

அத்தியாயம் 5

படைப்பு நம்பக் கூடியதா?

ஆதியாகமம் - வேதாகமம் முழுவதுமே படைப்பைப்பற்றிய கதையோடு துவங்குகிறது.

அவ்வளவு முக்கியமாக இந்தாலும், துவக்கத்தைப் பற்றிய வர்ணனையை ஒன்றரை அதிகாரத்தில் மட்டுமே காண்கிறோம். ஏன்

அப்படி என்று நீ நினைக்கிறாய்? தேவன் நமக்கு எந்த விளக்கமும் அளிக்க வேண்டிய கடமைப்பட்டவரல்ல. படைப்பைப் பற்றிய தத்துவம் மெய்யானது என்று நிரூபிப்பது அவருடைய நோக்கமல்ல. அவரையும், அவருக்கு நம்மோடுள்ள உறவையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள உதவும் சத்தியங்களை நிலைநாட்டுவதே அவருடைய நோக்கமாகும்.

இருந்தாலும், வேதாகமத்தில் அடிக்கடி விவாதிக்கப்படும் பிரச்சினையாக இருக்கும் காரியத்தைப்பற்றி விவாதிக்காமல் இந்தப் புத்தகத்தைக் கடந்து நாம் செல்ல முடியாது. ஒருவேளை அது படைப்பைப் பற்றிய இரண்டு அடையாளமான முனைகளாயிருக்கலாம். முதலாவதாக, படைப்பைப் பற்றி ஆதியாகமத்தில் கொடுக்கப்பட்டவை விஞ்ஞானரீதியில் நம்பகமான தல்ல, அதனால் வேதாகமம் தேவனுடைய வார்த்தைகளினால் ஏவப்பட்டதாக இருக்க முடியாது என்ற நிலை. அடுத்த முனையில், “வேதாகமம் விஞ்ஞானரீதியில் நம்பகமானதா?” என்ற கேள்வி அல்ல, ஆனால் “விஞ்ஞானம் வேதாகமரீதியில் நம்பத்தகுந்ததா?” என்பதாயிருக்க வேண்டும் என்ற நிலை. இந்த நிலையை தாங்குபவர்கள், “வேதாகமம் ஒரு பரிசோதனையல்ல, விஞ்ஞானமே பரிசோதனையிலிருக்கிறது” என்கிறார்கள்.

இதன் உண்மையான பிரச்சினை: உலகம் எப்படி உருவானது என்ற கேள்விக்கு வரும்போது வேதாகமம் விஞ்ஞானமும் முரண்பாடில்லாமலிருக்கின்றனவா?

நாம் சில காரியங்களைப் பார்வைக்குக் கொண்டு வருவது அவசியம். முதலாவதாக, விஞ்ஞானத்தின் உண்மையான இயல்பு தேவன் மேல் நம்பிக்கை வைக்க இடமளிக்கவில்லை. இது, ஒரு விஞ்ஞானியால், ஒரு பக்தியுள்ள விசுவாசியாக இருக்க முடியாது என்று சொல்லுவதல்ல. ஆனால் விஞ்ஞானமே நம்மால் கவனிக்கப்பட்டு, பொருள் சம்பந்தமாக அளக்கப்பட்டு, கணக்கிடப் பட்டு நிரூபிக்கப்பட வேண்டிய நிபந்தனைகள் பற்றிய ஆய்வு, அது சோதனைகள், முடிவுகள், செயல்படுத்தப்பட வேண்டியவைகள் ஆகியவைகளின் அடிப்படையிலாவது. அது கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.

கட்டுப்படுத்தக் கூடியது. தேவனுடைய உண்மையான இயல்பானது இந்தவகை ஆய்வுக்குள் வர முடியாது. விஞ்ஞான முறையில் தேவனை அணுகுவது முடியாத காரியம். தேவனிடத்தில் வருவதற்கான ஒரே வழி எபிரெயர் 11:6 சொல்லுவது போல விசுவாசத்தின் வழி: “விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரிய மாயிருப்பது கூடாத காரியம், ஏனென்றால், தேவனிடத்தில் சேருகிறவன் அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர் களுக்குப் பலன் அளிக்கிறவரென்றும் விசுவாசிக்க வேண்டும்”.

“ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்தார்” (ஆதியாகம் 1:1) என்று வேதாகமத்தில் நாம் வாசிக்கிறோம் இன்னும், “பூமியானது ஒழுங்கின்மையும் வெறுமையுமாய் இருந்தது, ஆழத்தின்மேல் இருள் இருந்தது, தேவ ஆவியானவர் ஜலத்தின்மேல் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தார்” (2) என்று வாசிக்கிறோம்.

ஆவியானவர் இந்த சிருஷ்டியின் மேல் அசைவாடி, திறமையாகக் கையாண்டு அதை மாற்றினார். எடுத்துக்காட்டாக, ஆதியாகம் 1:9, அப்போது தேவன், “வானத்தின் கீழே இருக்கிற ஜலம் ஓரிடத்தில் சேரவும், வெட்டாந்தரை காணப்படவும் கடவது” என்றார்.

“வெட்டாந்தரை உண்டாகக் கடவது” என்று தேவன் சொல்லவில்லை. சிருஷ்டிப்பின் முதல் நடவடிக்கையிலே அது ஏற்கெனவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டாயிற்று, ஆனால் அது ஜலத்தினடியில் இருந்தது. இந்த வசனத்தில் அது வெளிக் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தப் பூமி முழுவதும் தண்ணீருக்கடியிலிருந்தது என்று விஞ்ஞான சமூகம் நிச்சயமாகக் கூறுவது உற்சாகமூட்டுவதாயிருக்கிறது.

“பாரா”(bara) அல்லது “சிருஷ்டி”(create) என்பது வெறுமையிலிருந்து ஏதோ ஒன்றை உண்டுபண்ணுவதாகும். சிருஷ்டிப்பைப் பற்றிய விளக்கங்களில் இந்தச் சொல் மூன்று முறை மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. முதலாம் வசனத்தில், துவக்கத்தில் தேவன் சிருஷ்டித்தார் என்று காண்கிறோம். “பாரா” என்ற சொல்லின் முதல் நடவடிக்கையில் சர்வலோகமும், பூமியும், தாவர உயிரினங்களும் அடங்குகின்றன. வசனங்கள் 2 மற்றும் 20 ஆகிய

வசனங்களுக்கிடையேயுள்ள மற்ற சொற்கள் வித்தியாசமானவை. அவை மாற்றத்தை குறிப்பிடும் சொற்கள் அல்லது இருக்கும் ஒரு பொருளை எடுத்து அதன் வடிவத்தை மாற்றுவது என்பதாகும். சிருஷ்டிப்பின் அடுத்த நடவடிக்கை தண்ணீருக்குள் நடைபெறுகிறது. 21-ஆம் வசனத்தில், “தேவன், மகா மச்சங்களையும், ஜலத்தில் தங்கள் தங்கள் ஜாதியின்படியே திரளாய் ஜநிப்பிக்கப்பட்ட சகலவித நீர்வாழும் ஐந்துக்களையும், சிறகுள்ள ஜாதி ஜாதியான சகலவிதப் பட்சிகளையும் சிருஷ்டித்தார், தேவன் அது நல்லது என்று கண்டார்” என்று வாசிக்கிறோம்.

மறுபடியும் வேதாகம விளக்கத்துக்கும் விஞ்ஞானத்துக்கு மிடையே ஒரு இணக்கமிருக்கிறது. மிருக ஜீவன் தண்ணீரில் ஆரம்பித்தது என்று விஞ்ஞானிகள் மிகவும் உறுதியாயிருப்பது போல் தோன்றுகிறது, ஆதியாகம வர்ணனையும் இதுவே.

பாராவின் அடுத்த நடவடிக்கை வசனம் 27-இல் நடைபெறுகிறது. “தேவன் தம்முடைய சாயலாக மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தார், அவனை தேவசாயலாகவே சிருஷ்டித்தார், ஆனும் பெண்ணுமாக அவர்களை சிருஷ்டித்தார்”.

ஆதியாகமத்தில் சிருஷ்டிப்பின் வெளிப்படுத்துதல் சர்வலோகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் துவக்கங்கள் என்று விவரிக்கிறது, அப்படியிருந்தாலும், ஆதிசிருஷ்டிப்பை தேவனுடைய ஆவியானவர் மாற்றமடையச் செய்து வளர்ச்சியடையச் செய்கிறார். ஜீவனுள்ளவைகள் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைவதைப் பற்றிய விஞ்ஞானிகள் கருத்துக்கு இது இணையாயிருக்கிறது, பரிமாண வளர்ச்சியைப் பற்றிய சிந்தனையில், இந்தக் கருத்தைப் பற்றி நான் இணையான ஒரு கருத்தைக் காண்கிறேன்.

சிருஷ்டிப்பை ஆதரிப்பவர்களுக்கும் பரிமாண வளர்ச்சி கொள்கையை ஆதரிப்பவர்களுக்கும் வேற்றுமை தொலைந்து போன மூன்று வளையங்களில் ஏற்படுகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். நான் கூறும் பிரச்சினையில் தொலைந்துபோன மூன்று வளையங்கள் மூன்று கேள்விகளில் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாம் எப்படி ஆரம்பித்தன? தாவர ஜீவன் எப்படி மிருக ஜீவனானது? மிருக ஜீவன்

எப்படி மனித ஜீவனாக மாறியது? இந்தத் தொலைந்து போன மூன்று வளையங்களுக்கும் விஞ்ஞானத்தில் விளக்கமில்லை. ஆனால் ஆதியாகமத்தில் இருக்கிறது. ஆதியாகம விளக்கத்திற்கானப் பதில் ‘பாரா’ - தேவன் சிருஷ்டித்தார்.

அத்தியாயம் 6

மனுக்குலத்தின் பிறப்பு

சர்வலோகத்தின் துவக்கங்களைப் பற்றி நாம் பார்த்தோம். இப்போது நாம் தனிப்பட்ட முறையில் பார்ப்போம். இந்த அத்தியாயத்தில், மனிதனின் ஆரம்பத்தைப் பற்றி ஆதியாகம என்ன சொல்லுகிறது என்று பார்ப்போம். ஆதியாகமப் புத்தகத்தின் நோக்கம், துவக்கம் எப்படியிருந்ததோ அதை அப்படியே சொல்லி, நம்மை அப்படியே வினங்கச் செய்வதாகும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள். மனுக்குலத்தின் ஆரம்பத்தைப் பற்றிய பாடப் பொருளுக்கு நாம் வரும்போது, நம்மைப்பற்றிய பாடப் பொருளுக்கே வருகிறோம். மனிதனை சிருஷ்டித்ததில் தேவனுடைய நோக்கம் என்ன என்று ஆதியாகமம் சொல்லுகிறது? மனிதனும், பெண்ணும் எப்படி உருவானார்கள் என்பதைப்பற்றி விளக்கத்தை வாசித்து நாம் துவங்குவோம்.

“பின்பு தேவன்: நமது சாயலாகவும் நமது ரூபத்தின் படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக, அவர்கள் சமுத்திரத்தின் மச்சங்களையும், ஆகாயத்துப் பறவைகளையும், மிருக ஜீவன்களையும், பூமியனைத்தையும், பூமியின் மேல் ஊரும் சகலப் பிராணிகளையும் ஆளக்கடவர்கள் என்றார். பின்பு தேவன் அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் பலுகிப் பெருகி, பூமியை நிரப்பி, அதைக் கீழ்ப்படுத்தி, சமுத்திரத்தின் மச்சங்களையும் ஆகாயத்துப் பறவைகளையும், பூமியின் மேல் நடமாடுகிற சகல ஜீவஐந்துக்களையும் ஆண்டுகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி, தேவன் அவர்களை ஆசீர்வதித்தார். பின்பு, தேவனாகிய கர்த்தர்: மனுஷன் தனியாயிருப்பது நல்லதல்ல, ஏற்ற துணையை

அவனுக்கு உண்டாக்குவேன் என்றார். அப்பொழுது தேவனாகிய கர்த்தர் ஆதாமுக்கு அயர்ந்த நித்திரையை வரப்பண்ணினார். அவன் நித்திரையடைந்தான். அவர் அவன் விலா எலும்புகளில் ஒன்றை எடுத்து, அந்த இடத்தைச் சதையினால் அடைத்தார். தேவனாகிய கர்த்தர் தாம் மனுஷனில் எடுத்த விலா எலும்பை மனுஷியாக உருவாக்கி, அவளை மனுஷனிடத்தில் கொண்டு வந்தார் (ஆதியாகமம் 1:26 - 28, 2:18, 21-24).

தேவனுடைய சாயலாக

இந்த வசனப்பகுதியில் தனியாக எடுத்துக் காட்டும் முதல் காரியம், மனிதனை தேவனுடைய சாயலாகவும், தம்முடைய சாயலாகவும் சிருஷ்டித்தார் என்பதே. அவைகளின் உண்மையான அர்த்தம் என்ன? தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார் என்பதால், அவருக்கு ஒரு சரீரில்லை என்பதால் நம்மைப் போலிருப்பார் என்று குறிப்பிடவில்லை. அது நாம் ஆவியின் வடிவத்தில் இருக்கும் தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆதியாகமம் 3-ஆம் அதிகாரத்தில், ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம் செய்தபொழுது, தேவனுடைய சாயல் இல்லாமல் போயிற்று என்று நாம் காண்கிறோம். அந்த இடத்திலிருந்து வேதவாக்கியங்கள் சொல்லும் அடிப்படைப் பிரச்சினை, மனிதனுக்குள் தேவனுடைய சாயலை “திரும்பவும் உருவாக்குவதைப்” பற்றியது. ஆதியாகமம் 1,2-ஆம் அதிகாரங்கள் மனிதன் சிருஷ்டிக்கப்பட்டபடி அவன் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகிறது. மூன்றாவது அதிகாரம் அவன் எப்படி இருக்கிறான் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

ஆணும், பெண்ணுமாக

சிருஷ்டிப்பைப்பற்றி நாம் கண்டுகொள்ளும் மற்றொரு காரியம் அவர் அவர்களை ஆணும் பெண்ணுமாகச் சிருஷ்டித்தார் என்பதாகும். இது மயக்கமருந்து கொடுத்து செய்யப்பட்ட அறுவை சிகிச்சையின் முதல் எடுத்துக்காட்டு. முதலில் மயக்கமருந்தைப் பயன்படுத்தியவர் தேவன்! அவர் ஆதாமுக்கு அயர்ந்த நித்திரை உண்டாக்கினார், பின்னர் அவனுடைய விலா எலும்பு ஒன்றை எடுத்து, அதிலிருந்து பெண்ணை சிருஷ்டித்தார். இங்கு ஒரு கருத்தை சங்கேதக்

குறியீடுகளால் தெரிவிப்பது அழகாயிருக்கிறது. தன்னை அவன் ஆளும்படியாக மனிதனுடைய தலையிலிருந்து தேவன் பெண்ணை உருவாக்கவில்லை, அவன் அவளுக்கு பணிவிடை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக அவனுடைய காலிலிருந்து எடுக்கவில்லை. அவர் பெண்ணை, அவனுடைய இருதயத்துக்கு அருகில் இருக்கும்படி மனிதனுடைய பக்கத்திலிருந்து எடுத்தார்.

தேவன் ஏன் பெண்ணை சிருஷ்டித்தார்? “தனியாக” (alone) என்ற சொல்லுக்குரிய எபிரெய் பதம், “முழுமையாகாமல்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும். “ஏற்றதுணை” என்பதும் “முழுமையாக்குபவனை” என்று மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கலாம். எபிரெய் சொல்லிலக்கணப்படி இந்தப் பெண்ணை இன்று நாம் “பரிசுத்த விவாகம்” என்றழைக்கப்படும் பால் உறவுக்குள் கொண்டு வரும்போது, ஆணும் பெண்ணும் ஐக்கியமாகி ஒரே மாம்சமாகும் போது அவன் ஒரு முழுமையான மனிதனாகிறான்.

தேவன் அந்த மனிதனையும், அந்தப் பெண்ணையும் ஒன்றாகக் கொண்டுவந்தபோது, இன்று உலகத்திலிருக்கும் மிகவும் முக்கியமான நியமனத்தைக் கொண்டுவந்தார் என்பதைக் குறித்துக் கொள்ளுவது முக்கியம். நாம் அதைக் குடும்பம் அல்லது இல்லம் என்றழைக்கிறோம். அவர்களை ஆணும் பெண்ணுமாகப் படைத்ததில் தேவனுடைய திட்டம், இரண்டு நபர்களை எடுத்து அவர்களைத் தோழமைத்துவத்தில் ஒன்று சேர்த்து, அதனால் அவர்கள் பொற்றோர்களாக வேண்டுமென்பதே. பின்னர், பெற்றோர்களான அவர்கள், மக்களை உருவாக்கி, அவர்கள் பெற்றோராகி மக்களை உருவாக்கி, அவர்களைத் தோழர்களாகவும் பெற்றோர்களாகவும் ஆக்குவார்கள். மானிடக் குடும்பம் முழுவதையும் பிறப்பித்து, போஷித்து, வழிகாட்டும் மிகப்பெரிய வாழ்க்கையின் பிரமாணம் இது.

வாழ்க்கையின் தேவனுடைய அடிப்படை விதியின் மிக முக்கிய பகுதி, ஒரு மனிதனுக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையேயுள்ள தோழமைத்துவம். இதற்காகவே தேவன் அவர்களை ஆணும் பெண்ணுமாகப் படைத்தார். ஒரு முக்கோணத்தில் தேவனை மேலேயும், கீழே இடது முனையில் மனிதனையும் வலது முனையில்

பெண்ணையும் வைத்துச் சித்தரித்துப் பாருங்கள். மனிதன் தேவனுடைய உறவினனாகவும், பெண் அதே தேவனுக்கு உறவுடையவளாகவுமிருந்தால், அந்த மனிதனும் அந்தப் பெண்ணும் தேவனுக்கு அருகே நெருங்குகிறார்கள், அப்போது அவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் அருகே நெருங்குகிறார்கள்.

ஆதியாகமப் புத்தகத்தில் விவாகத்தைப் பற்றி அது இரண்டு கருத்துக்களைக் கூறுகிறது. விவாகத்தின் காரணமாக, ஒரு மனிதன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டு விலகுகிறான். இருபது அல்லது இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஒன்றாகச் செலவிட்ட குடும்பத்திலிருந்து அவன் விலகுகிறான். மேலும் விவாகத்தின் காரணமாக அவன் மற்றவர்கள் எல்லாரையும் விட்டுவிடுகிறான். தன் வாழ்க்கையின் மீதி நாட்களை தன் மனைவியுடன் தனியாக அவன் வாழ வேண்டும். அந்தப் பெண்ணும் கணவனுடன் வாழ வேண்டும். விவாகத்துக்கான தேவனுடைய வரைபடம் இதுவே.

அத்தியாயம் 7

நீ எங்கே இருக்கிறாய்?

ஆதியாகமப் புத்தகத்தில், நன்றாகத் தெரிந்த பகுதி மூன்றாம் அதிகாரம், இங்கே ஆதாமும் ஏவாளும் விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசிக்கின்றனர். அதிகாரம் இரண்டு, மனிதன் தேவனால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டு, அவர் விரும்பியபடி வாழ்க்கையை வாழ்வதைக் காட்டுகிறது. பாவம் - அப்போதும், இன்றைக்கும் எப்படியிருந்தது என்பதை இந்த அதிகாரம் காட்டுகிறது. நாம் எல்லாரும் ஒவ்வொரு நாளும் சந்திக்கும் அதே தீர்மானத்தை ஆதாமும் ஏவாளும் சந்திப்பதை இது காட்டுகிறது. நாம் தேவனுடைய வழியில் போகப் போகிறோமா அல்லது நம்முடைய சொந்த வழியைப் பின்பற்றப் போகிறோமா? தேவன் நம்மைத் தேர்வுசெய்யும் ஜீவிகளாக உருவாகியிருக்கிறார். இதனால், நாம் தேவனுடைய சித்தத்தின்படிச் செய்ய முடியும், அல்லது நம்முடைய விருப்பப்படிச் செய்ய முடியும். மூன்றாவது அதிகாரம் முதல் தடவை நிகழ்ந்த ஆபத்தான நிலையை விவரிக்கிறது. இதுபோலத்தான் நம்முடைய வாழ்க்கையில் இப்போது நடக்கிறது.

தெரிந்து கொள்ளுதல் மனிதனிடம் விடப்பட்டுள்ளது. அதிகாரம் 2:8,9 ஆகிய வசனங்களில் சற்று முன்பாக இந்தப் பின்னணி விவரிக்கப் பட்டது.

கர்த்தராகிய தேவன் ஏதேனின் கிழக்குப் பக்கமாக ஒரு தோட்டத்தை நட்டு உருவாக்கினார்.

அவர் உருவாக்கிய மனிதனை அவர் அங்கே வைத்தார். அங்கே அந்த நிலத்தில் கர்த்தராகிய தேவன் பார்வைக்கு இன்பமானதும், புசிப்பதற்கு நல்லதுமான ஒவ்வொரு மரத்தையும் வளர்த்தார். தோட்டத்தின் மத்தியில் ஜீவ விருட்சமும், நன்மை தீமை அறியத்தக்க மரமும் இருந்தன.

எங்கேயோ மக்கள் தவிர்க்கப்பட்ட மரம் ஆப்பிள் மரம் என்ற கருத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள், ஆனால் ஆப்பிள் பழத்தைப்பற்றி இங்கேயோ மூன்றாம் அதிகாரத்திலோ சொல்லப்படவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, நாம் ஜீவ விருட்சத்தைப் பற்றியும் நன்மை தீமை அறியத்தக்க மரத்தைப் பற்றியும் வாசிக்கிறோம்.

இதைக் கடந்து போகுமுன், இங்கே பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியின் வகையைப் பற்றி நாம் பேசுவது அவசியம். இந்தச் சம்பவம் வரலாறாகும். ஆனால் இது உருவாகமான கதையுமாகும். உருவகம் (allegory) என்பதில், மக்கள், இடங்கள், பொருட்கள் ஆகியவைகளுக்கு வரலாற்று முக்கியத்துவம் அல்லது வெளிப் படையான அர்த்தத்தோடு இன்னொரு அர்த்தமுமுடைய ஒரு கதையும் அதில் காணப்படும். அது நன்னெறிப் போதனையாக இருக்கும்.

ஏதேன் தோட்டத்தின் வர்ணனையில், நாம் வாசிக்கும் மரங்களின் வகைகள், இந்த இடத்தில் தேவன் மனிதனுடைய தேவைகளைச் சந்திக்கப் போகிறார் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. முன்னுரிமையைக் கவனியுங்கள். முதலாவது இந்த மரங்கள் மனிதனுடைய பார்வையைத் திருப்திப்படுத்த வேண்டிய தாயிருக்கிறது, இதன் பின் அவனுடைய உணவு தேவைகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. அதன்பின் அவைகள் அவனுக்கு உயிரளிப்பதாயிருக்க வேண்டும். அங்கே தீமை அறியத்தக்க மரமும் இருந்தது. அது அவர்களது வரம்புக்கு அப்பாற்பட்டது என்று தேவன் தெரியப்படுத்தியுள்ளார்.

மூன்றாவது அதிகாரத்தில், முதல் பாவம் நிகழ்ந்தபோது முன்னுரிமை நிலை மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கவனியுங்கள். முதலாவது பார்வை, இரண்டாவது உண்பது, மூன்றாவது ஜீவனம் என்றும் நான்காவது அறிவு தெளிவது என்று எழுதுவதற்கும் பதிலாக அவர்கள் புசிப்பதை முதலிலும், பார்வையை இரண்டாவதும் மூன்றாவது அறிவு தெளிவதையும் எழுதியுள்ளதைக் காண்கிறோம். ஜீவனுக்கு வரவேயில்லை. இதற்குப் பதிலாக அவர்கள் ஆவிக்குரிய மரணமடைந்தனர். உபாகமம் 8:3-இல் “மனுஷன் அப்பத்தினால் மாத்திரம் அல்ல, கர்த்தருடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிழைப்பான்” என்று வாசிக்கிறோம். நம்முடைய தேவைகளைச் சந்திப்பதற்காகவும், சொந்த விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் மட்டுமே வெளியே போகும்போது நாம் உண்மையாக வாழவில்லை. இந்த வசனத்தின்படி, ஒருமனிதன் தேவனுடைய வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் கீழ்ப்படியும்போது உண்மையான வாழ்க்கை வாழ்கிறான்.

ஆதாமையும் ஏவாளையும் தேவன் தோட்டத்தில் வைத்த போது, அவர்களுக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் கொடுத்திருந்தார். அவர்களுடைய தேவைகள் அவருக்குத் தெரியும். ஏனெனில் அவரே அவர்களை உருவாக்கினவர். நம்மையும் அவர் உருவாக்கியதால், நம்முடைய தேவைகளைப் பற்றியும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவைகளை நமக்குக் கொடுப்பதற்கான எண்ணமும் அவருக்கு இருக்கிறது.

இப்போது, முன்னுரிமைப் பட்டியலில் ஏன் பார்வை முதலாவது வந்ததென்று நீங்கள் வியப்படையலாம். வேதவாக்கியங்கள் கண்ணைக் குறிப்பிடும்போது, அது சொற்பிரகாரமான கண்ணைக் குறிப்பிடுவதல்ல, எடுத்துக்காட்டாக மத்தேயு 6:22-23-இல் இயேசு, “கண்ணானது சரீரத்தின் விளக்காயிருக்கிறது, உன் கண் தெளிவாயிருந்தால், உன் சரீரம் முழுவதும் வெளிச்சமாயிருக்கும். உன் கண் கெட்டதாயிருந்தால் உன் சரீரம் முழுவதும் இருளாயிருக்கும்” என்று சொன்னார். இயேசு சரீரப் பிரகாரமான பார்வையைப் பற்றிப் பேசவில்லை. அவர், நாம் காரியங்களை எப்படிப் பார்க்கிறோம், நம்முடைய மன அமைப்பு, வாழ்வதைப் பற்றிய நம்முடைய வெளிப்பார்வை ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசினார்.

ஏதேன் தோட்டத்தில் பார்வைக்கு இன்பமான ஒன்றை உயர்ந்த முன்னுரிமையுடன் தேவன் வைத்த போது, உண்மையில் அவர் தங்களது மிகப்பெரிய தேவைகளைச் சந்திக்க அவரை நோக்கிப்பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். அவர்களுக்கு இருந்த மிகப்பெரிய தேவையும், நமக்கிருக்கும் மிகப்பெரிய தேவையும், நாம் எப்படிப் காரியங்களை நடத்த வேண்டும் என்பதை தேவன் நமக்குக் காட்டுவதற்கு அனுமதிப்பதேயாகும்.

இந்த அதிகாரத்தில் மற்றொரு சித்திரமும் கூட இருக்கிறது. ஆதாமும் ஏவாளும் சோதனைக்கு இடங்கொடுத்தபின், கர்த்தராகிய தேவன் தோட்டத்தில் பகலில் குளிர்ச்சியான வேளையில் நடந்து கொண்டிருந்த அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்டார்கள், ஆதாமும் அவன் மனைவியும் தோட்டத்திலிருந்து மரங்களினிடையே சென்று கர்த்தராகிய தேவனின் சமூகத்திலிருந்து தங்களை மறைத்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவனாகிய கர்த்தர் ஆதாமைக் கூப்பிட்டு, “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்றார் (8-9).

தேவன், ஆதாம் ஏவாளோடு, “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?, நீ நிர்வாணி என்று உனக்கு அறிவித்தவன் யார்?” (ஆதியாகமம் 3:9-11) என்ற கேள்விகளைக் கேட்டு சம்பாஷணையைத் துவங்குவது கவனத்தை ஈர்ப்பதாக இருக்கிறது. அவருக்கு முன்னரே பதில் தெரியும். ஒரே நேரத்தில் எல்லா இடங்களிலும் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆதாமுக்கும் ஏவாளுக்கும் தெரியாத காரியங்கள் இருந்தததால் தேவன் இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டார். அவர்களை சிந்திக்க வைக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டார். தேவன், “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று கேட்டபொழுது அவர் உண்மையில், “நீ ஏன் என்னிடமிருந்து ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்பதே பொருள்படுகிறது.

ஆதாம் தான் நிர்வாணியாயிருப்பதால் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதாக அறிக்கையிட்டதைத் தொடர்ந்து தேவனுடைய இரண்டாவது கேள்வி வருகிறது. “நீ நிர்வாணி என்று உனக்கு அறிவித்தவன் யார்?” எபிரெய் மொழியில் இந்தக் கேள்வி “யார் உனக்கு அதைத் தெரிவித்தான்?” எனப்படும். நிச்சயமாக இதற்கு சரியான பதில், இந்தக் கேள்வியின் சரியான பதிலுக்கும் அவரே நிச்சயமாக மூலக்காரணராயிருந்தார். தேவன் சில செய்திகளை நமக்குக்

கொடுக்க விரும்புகிறார், சிலவற்றை நம்மிடம் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் அவருக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை.

ஆவிக்குரிய பிரகாரமாய் நாம் எங்கே இருக்கிறோம் என்பதை நாம் சிந்தித்தால், நாம் எங்கே இருக்கிறோம், எங்கே இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் ஒருவரே நமக்குத் தெரியப்படுத்துகிறார்.

அடுத்ததாகத் தேவன் “புசிக்க வேண்டாம் என்று நான் உனக்கு விலக்கின் விருட்சத்தின் கனியைப் புசித்தாயோ?” என்று கேட்கிறார். ஆதாமும் ஏவாளும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல், அதன் விளைவுகளால் பாதிக்கப்பட்டு, அத்தி இலைகளைத் தங்கள் சரீரங்களில் வைத்துக் கொண்டு மரங்களிடையே ஒளிந்திருந்தார்கள். உங்களுக்குப் பிடிக்காத தவறான விளைவுகளை வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் போது உங்களிடம் இந்தக் கேள்விகளைக் கேளுங்கள்: “தவறான மரத்திலிருந்து சாப்பிட்டேனா? தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருந்தேனா? என் வாழ்க்கையில் அவருடைய வழியை நிராகரித்தேனா?”.

தேவனுடைய நான்காவது கேள்வி, ஏவாளுக்கு நேரானது, “நீ இப்படிச் செய்தது என்ன?” இது ஏவாள் தன் தவறை அறிக்கையிடும்படி எதிர்பார்த்த ஒரு கேள்வி. அறிக்கையிடுவது என்பது நீங்கள் செய்தவைகளைப்பற்றி தேவனிடம் ஒத்துக் கொள்ளுவது என்பதே. உண்மையாக என்ன நடந்தது என்று ஏவாள் எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லும்படி விரும்பினார். நாமும் அப்படியே செய்ய வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். நாம் என்ன செய்தோம் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, அதை எதிர்த்து நாம் கபடமில்லாமல் கூறுவதை அவர் விரும்புகிறார்.

ஆதியாகமம் 3, பாவம் செய்த இரண்டு மக்களோடு தேவன் எப்படி இடைப்பட்டார் என்ற ஒரு சித்திரமாயிருக்கிறது, ஆனால் அது பாவம் செய்த நம் எல்லாருடைய சித்திரமாகவும் இருக்கிறது, நாம் பாவம் செய்யும்போது, தேவனிடமிருந்து நடந்தவற்றை மறைக்கும் போது, தேவன் எப்படி அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கிறார் என்பதையும் காட்டுகிறது. அது பாவத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் பற்றிய ஒரு சித்திரம். தேவன் பாவியோடு தொடர்பு கொண்டு அவனுக்கு வழிகளைக் காட்டும் ஒரு சித்திரமாகவும் இருக்கிறது.

அத்தியாயம் 8

உன் சகோதரன் எங்கே?

வேதாகமத்தின் முக்கியமான செய்திகளில் ஒன்று, மனிதன் தேவனோடு ஒப்புரவாகுதலின் அவசியத்தைப்பற்றியது. முதல் பாவம் செய்த உடனேயே ஒப்புரவாகுதலைத் துவங்குகிறார். ஆதியாகமம் 3:15-இல், முதல் மேசியாவின் தீர்க்கதரிசனம் தேவன் சர்ப்பத்தோடு பேசுவதாக இருக்கிறது. “உனக்கும் ஸ்திரீக்கும், உன் வித்துக்கும் அவள் வித்துக்கும் பகை உண்டாக்குவேன், அவர் உன் தலையை நசுக்குவார், நீ அவர் குதிகாலை நசுக்குவாய் என்றார்”.

சர்ப்பம் சாத்தானைக் குறிப்பிடுகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளும்போது, மனிதனோடு ஒப்புரவாக இந்த உலகத்துக்கு ஒருவரை தேவன் அனுப்பப் போகிறார் என்பதைப் பற்றிய முதல் சங்கேத குறிப்பாக இது இருக்கிறது. ஆதாம் ஏவாள் செய்த பாவத்தின் தீர்க்கதரிசன விளைவு அதுவாகும்.

ஆனால் அநேக எதிரிடையான விளைவுகள் இருக்கின்றன! முதலாவதாக தேவனிடமிருந்து மனுக்குலம் பிரிக்கப்பட்டது. பின்னர் அதிகாரம் 4-இல் வீழ்ச்சியின் மற்றொரு விளைவைப் பற்றி வாசிக்கிறோம் - போராட்டம். போராட்டம் இப்போதும் இருக்கிறது. நமக்குள்ளேயே நாம் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம், நம்முடைய கணவனோடு, மனைவியோடு போராடுகிறோம். நம்முடைய பிள்ளைகளோடும், பெற்றோர்களோடும் போராடுகிறோம். வேலை செய்யுமிடத்தில் போராட்டம், இன்னும் தேசங்களுக்கு இடையிலான போராட்டம். போராட்டம் நம்முடைய முக்கிய பிரச்சினைகளில் ஒன்றாகும். ஆதியாகமம் 4-இல், போராட்டத்துக்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும், அதைத் தீர்மானிக்கும் சில தீர்வுகளையும் காணலாம். ஆதியாகமம் இரண்டு சகோதரர்களைப் பற்றிய ஒரு கதையின் வடிவத்தில் இந்தச் செய்தியை நமக்குக் கொடுக்கிறது.

இந்தச் சகோதரர்களின் பெயர்கள் நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது தான் - காயீன், ஆபேல் ஆகியோர் கதையில், தேவனுக்கு ஒரு காணிக்கைக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் காயீனுக்கு எழுந்தது. அவன் பூமியைப் பண்படுத்தும் ஒரு விவசாயியாக இருந்ததால், அதிலிருந்து காணிக்கையை தேவனுக்குக் கொண்டு

வந்தான். அவன் சகோதரனாகிய ஆபேல் ஒரு மேய்ப்பன், அதனால் அவன் மிருகபலியைக் கொண்டுவந்தான். ஆபேலினுடைய காணிக்கையை தேவன் ஏற்றுக் கொண்டார், காயீனுடைய காணிக்கையை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அநேகர் ஆபேலினுடைய காணிக்கை மிருகபலியாயிருந்ததால், அதைத் தேவன் ஏற்றுக் கொண்டார் என்று தவறாக நினைக்கிறார்கள். ஆனால் சரியாகப் பார்த்தால் வசனங்களில் அவ்வாறு காணப் படவில்லை. ஆபேலின் காணிக்கை தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப் படத்தக்கதாக இருந்தது, ஏனென்றால் அவன் தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கவனாயிருந்தான். காயீனின் காணிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை, ஏனென்றால் அவன் தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத் தக்கவனாக இல்லை (6-7).

காயீன், ஆபேல் ஆகியோரின் கதைக்கு வரும்போது, அங்கு காணப்படாத ஒன்றை காண்பது எளிதாயிருக்கிறது. மிருகபலியைக் கொண்டுவரும்படி காயீனுக்குச் சொல்லப்படவில்லை. உண்மையில் லேவியராகமத்தில், மக்கள் தானியங்களை மட்டுமே பயிரிட்டதால் அதையே காணிக்கையாகக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிடப்பட்டனர். எனவே இந்தக் கதையில் எந்த வகை காணிக்கை என்பது முக்கியமானதல்ல, அந்த மனிதர்களே முக்கியமானவர்கள். காயீன் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை, இதைக் கண்டுபிடித்ததும் அவன் கோபப்பட்டு மனச் சோர்வடைந்தான்.

காயீனுடைய பெற்றோர்களிடம் கேட்டது போல, தேவன் கேள்விகளைக் கேட்கிறார். “உனக்கு ஏன் எரிச்சல் உண்டாயிற்று? உன் முக நாடி ஏன் வேறுபட்டது?” (6). இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் தேவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் காயீனின் இறுமாப்பான இருதயம் அந்தச் செய்தியைப் பெற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை, எனவே தேவன் “நீ நன்மைசெய்தால் மேன்மை இல்லையோ? நீ நன்மை செய்யாதிருந்தால் பாவம் வாசற்படியில் படுத்திருக்கும், அவன் ஆசை உன்னைப் பற்றியிருக்கும், நீ அவனை ஆண்டுகொள்ளுவாய்” (7) என்றார். காயீன் பாவத்தை மேற்கொள்ள வில்லை என்பது துக்ககரமானது. வசனம் 8-இல், காயீன் கோப வெறியில் தன் சகோதரனைக் கொன்றான் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

இன்னொரு முறை கேள்வி எழுகிறது: “உன் சகோதரன் எங்கே? நீ என்ன செய்தாய்?” ஆனால் காயீன் இறுமாப்புடன், என்ன நடந்தது தெரிவிக்கும் வரையில் பாவத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறான் (9-10).

ஆதியாகமம் 3-இல் “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று கேட்கிறார். நான்காம் அதிகாரத்தில் “உன் சகோதரனாகிய ஆபேல் எங்கே?” என்று கேட்கிறார். இந்தக் கேள்வியைக் கேட்பதில், உண்மையில் என்ன நடந்தது என்பதைக் காயீன் தெரிந்துகொள்ளும்படி தேவன் முயற்சி செய்கிறார் - தன்னுடைய கோபத்தினால் குற்றமற்ற ஒருவனைக் கொலை செய்தான், உண்மையில் அவன் இன்னும் கோபமாகவே இருக்கிறான். அவனுடைய செயல்கள் எதற்கும் தீர்வு காணவில்லை, மாறாக அவை காரியங்களை இன்னும் மோசமாக்கின.

அதிகாரத்தில் சிறிது பின்னாகப் பார்த்தால், இந்தக் கதை முழுவதற்கும் வசனம் 7 திறவுகோலாயிருக்கிறது. அது முக்கியப் பிரச்சினையான போராட்டத்திற்குத் தீர்வு அளிக்கிறது. நீங்கள் சரியான காரியங்களைச் செய்தால், தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப் படுபவராயிருப்பீர்கள், உங்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவீர்கள். தேவனால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்களைக் கொலை செய்ய அவசியமில்லை. காயீன் ஆபேல் கதைக்கு இணையான ஒரு வேதவாக்கியப்பகுதி மலைப்பிரசங்கத்தில் இருக்கிறது. அது மத்தேயு ஏழாம் அதிகாரத்தில் முதல் ஐந்து வசனங்களில் காணப்படுகிறது. இயேசு மாயக்கார மக்களிடம் கேள்வி கேட்கிறார். ஏன் அவர்கள் அவ்வளவு குறைகண்டுபிடிக்கும் தன்மையுற்றவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்றும், அப்படிப்பட்ட ஆவியுடன் எப்படி அவர்கள் பயனுடைய வர்களாயிருக்க முடியும் என்று எண்ண முடியும் என்றும் அவர் கேட்கிறார். அவர் பரிசுசிக்கத்தக்க ஒரு எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்துகிறார். தன் கண்ணிலிருக்கிற உத்திரத்தை உணராமல், மற்ற மக்களின் கண்களிலிருக்கும் துரும்பைப் பார்க்கிறவர்கள் போல அவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றார்.

இந்த வசனப்பகுதி மற்றவர்களை நாம் குற்றம் தீர்க்கக்கூடாது என்று சொல்லுவதாக அநேக மக்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கு இயேசு சொல்லவந்ததையே குறிக்கிறது. தேவன் காயீனோடு “நீ தவறான காரியத்தைப் பார்க்கிறாய். உன் சகோதரனைப்பற்றி

கவலைப்படுவதை விட்டுவிட்டு, அதற்குப் பதிலாக உன்னை நோக்கிப்பார்” என்று சொல்லுவதைப் போன்று இயேசு சொல்லுகிறார்.

நல்லவேளையாக ஆபேலின் மரணத்தோடு நன்மைகளும் மரணமடைந்து விடவில்லை. இரண்டு தலைமுறைகளுக்குப்பின் (ஆதியாகமம் 4:26) மனிதன் முதல் தடவையாக தேவனோடு ஜெபத்தில் ஐக்கியமாவதை நாம் பார்க்கிறோம். இதுவரை தேவனுக்கும் மனிதனுக்குமுள்ளத் தொடர்பு எல்லாம் தேவனாலே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்போது மனிதன் அதை ஆரம்பித்தான்.

நாம் எல்லாரும் போராட்டத்தைச் சந்திக்கிறோம். சில நேரங்களின் நாம் அதற்குக் காரணம் அல்ல. சில நேரங்களில் நாமே காரணராயிருக்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் உங்களுக்கு ஒரு போராட்டம் இருந்தால் உண்மையில் பிரச்சினை என்ன என்று உங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு, உங்கள் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்யுங்கள். அதற்குப்பின் ஆதியாகமம் 4:7 புத்திமதியளிக்கிறபடி, தேவனுக்கும் உங்களுக்கும் பிரியமான நேர்மையான காரியங்களைச் செய்யுங்கள். அதனால் ஆபேலை அடித்துக் கொல்லும் வழியில் செல்ல வேண்டாம்.

அத்தியாயம் 9

விசுவாசத்தின் பிதா

இப்போது நாம் ஆதியாகமப் புத்தகத்தின் மிகப்பெரிய பகுதிக்கு வருகிறோம். இந்தப் பகுதி வேதாகம கதாபாத்திரங்களில் நன்றாகத் தெரிந்த மூன்று பேரைப் பற்றியது - ஆபிரகாம், யாக்கோபு, யோசேப்பு. ஒரு பாடத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடம், அதன் முக்கியத்துவத்தைப் பொறுத்ததாகும். ஆபிரகாமின் கதையைச் சொல்லும் ஆதியாகமத்தின் இந்தப் பகுதியின் கருப்பொருள் விசுவாசம். அடுத்து வரும் பல அதிகாரங்களை நாம் ஆய்வு செய்யும்போது, விசுவாசம் அன்று எப்படி இருந்ததென்றும், இப்பொழுது எப்படி இருக்கிற தென்றும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார் என்பதை உணர்வோம்.

வேதாகமத்தின் விசுவாச அதிகாரம் என்றழைக்கப்பட்ட எபிரெயர் 11-இல் இந்தப் பொருளைப்பற்றி இப்படிக் காண்கிறோம்.

“விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாதகாரியம், ஏனென்றால் தேவனிடத்தில் சேருகிறவன் அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுபவர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறாரென்றும் விசுவாசிக்க வேண்டும்”.

விசுவாசம் அதிக முக்கியமானதாயிருப்பதால், நாம் விசுவாசத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆபிரகாம் வாழ்க்கையின் மூலம் தேவன் நமக்குச் சொல்லுகிறார். விசுவாசத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது வேறு எவரையும் விட வேதாகமத்தில் இந்த மனிதனே புதிய ஏற்பாட்டில் அதிகமாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறார். நீங்கள் விசுவாசத்தைப்பற்றி புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் ஆபிரகாமைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அவனுடைய பெயர்

இந்த மனிதன் விசுவாசத்தின் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாவார். ஆதியாகமம் 11-இன் இறுதியில் நாம் முதலில் அவரைச் சந்திக்கும் போது அவருடைய பெயர் ஆபிராம். இதன் அர்த்தம் “அநேகப் பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பன்” என்பதாகும். இது 75 வயதான பிள்ளையில்லா ஒருவனுக்கு எதிரிடையாகக் கொடுக்கப்பட்டப் பெயராயிருந்தது! ஆனாலும் தேவன் ஆபிராமிடம், “உன் சந்ததியைப் பூமியின் தூளைப்போலப் பெருகப்பண்ணுவேன், ஒருவன் பூமியின் தூளை எண்ணக் கூடுமானால், உன் சந்ததியும் எண்ணப்படும்” (13:16) என்று கூறினார். தேவனுடைய ஒவ்வொரு கட்டளைக்கும் ஆபிராம் விசுவாசத்துடன் கீழ்ப்படிந்ததால், இந்தக் காரியத்தில் அவர் தேவனை நம்பினார் என்று கருதலாம் - பெரும்பான்மையான சமயத்திலாவது (ஆதியாகமம் 16).

அவருடைய பலிபீடங்கள்

பொதுவாக நாம் ஒரு அருட்பணி நடக்குமிடத்துக்கு அல்லது ஒரு சபைக்கு அல்லது ஓர் ஸ்தாபனத்துக்கு அழைக்கப்படுவதாக நினைப்போம். ஆனால் தேவனிடம் அழைக்கப்படுவதாக நினைப்போமா? எதற்கென்று காரணம் சொல்லாமல் ஜனசஞ்சாரமற்ற வனாந்தரத்துக்குத் தேவன் போகச் சொன்னால் நீ என்ன செய்வாய்? ஆபிராம் 75 வயதாயிருந்தபோது இதுதான் அவனுக்கு நேரிட்டது

(12:1-4). தன் தகப்பன் தன் சொந்த நாட்டையும், எல்லா உறவினர்களையும் விட்டு தாவரங்கள் இல்லா ஒரு பாலைவனத்துக்கு தேவன் ஆபிராமை அழைக்கிறார்.

தேவனுடைய ஒவ்வொரு கதைக்கும் இரண்டு பக்கங்கள் இருப்பது போல இந்தக் கதைக்கும் உள்ளன. தேவனை நோக்கிய பக்கம், மனிதனை நோக்கிய பக்கம். தேவனை நோக்கிய பக்கத்தைப் பற்றிக் கற்றுக்கொள்ள ஆபிரகாமுக்கு தேவன் தோன்றிய தருணங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்யுங்கள். தேவன் ஆபிரகாமுக்கு எட்டு முறை தரிசனமளித்தார். அவரே உறவை ஆரம்பித்தார், இது தேவனோடுள்ள ஒவ்வொரு உறவைப்பற்றியும் உண்மையாயிருக்கிறது. ரோமர் 3:11-இல், பவுல் எந்த மனிதனும் தேவனைத் தேடவில்லை என்று சொல்லுகிறார். தேவனே மனிதனைத் தேடுகிறார். ஒரு மனிதன் தேவனைத் தேடுவது போல் தோன்றினால், அவனைத் தேடும் தேவனுக்கு அவன் பதிலளிக்கிறான். அப்பொழுது தேவன் உறவைத் துவங்குகிறார்.

மனிதனை நோக்கிய பக்கத்தின் உறவில் அல்லது தேவனுக்கு ஆபிரகாம் அளித்த பதில் ஆபிரகாம் கட்டிய நான்கு பலிபீடங்களின் வடிவத்தில் வருகிறது. முதல் பலிபீடம் மோரே என்னும் சம பூமியில் கட்டப்பட்டது (12:7). மோரே என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தம் “போதிப்பது அல்லது தேடுவது”. ஆபிரகாமின் இந்த முதல் பலிபீடத்தை நான் “மறுமொழி பலிபீடம்” என்றழைப்பேன். ஏனென்றால் அவனை வனாந்தரத்துக்கு அழைத்த தேவனுக்கு மறுமொழியாக அது கட்டப்பட்டது.

அவனுடைய இரண்டாவது பலிபீடம் ஆயீக்கும் பெத்தேலுக்கு மிடையில் கட்டப்பட்டது. எபிரெய மொழியில் பெத்தேல் என்றால் “தேவனுடைய வீடு” என்று அர்த்தம். இந்த இடத்தில் தேவனுக்கு ஒரு வீடு இல்லாமலிருந்ததால், இந்தச் சொல்லுக்குப் பொருள் “தேவன் இருக்கும் இடம்” என்ற அர்த்தமுடையதைப் போல் தோன்றுகிறது. ஆயீ என்றால், “அழிவு, துன்பம், குழிகள்” என்ற அர்த்தமுடையது. ரோமர் 6:23 “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” என்று சொல்லுகிறது, இதையே இந்தப் பட்டணத்தின் பெயர் குறிப்பிடுகிறது. ஆயீக்கு கிழக்கே அப்பால் சோதோமும் கோமோராவும் இருக்கின்றன. தம்முடைய முதல் பலிபீடத்தில் ஆபிராம், “எனக்குப்

போதியும்” என்று சொல்லுகிறார். இந்த இரண்டாவது பலிபீடம், தேவன் தனக்குப் போதித்ததற்கு எப்படிப் பதிலளிப்பது என்று இன்னும் தீர்மானிக்கப் படவில்லை என்று காட்டுகிறது.

ஆபிராம் இந்த இரண்டாவது பலிபீடத்தை விட்டு பூமிசாஸ்திரப்பிரகாரமும் ஆவிக்குரிய பிரகாரமும் தெற்கே போகிறான். அவன் தன்னுடைய மனைவியிடம், எகிப்திய மனிதர் அவனைக் கொண்டு போகாமல் அல்லது கொன்று விடாமலிருக்க அவளைத் தன் சகோதரி என்று சொல்லச் சொன்னான். அவன் ஏராளமான துன்பங்களைச் சந்தித்ததால் அவற்றிலிருந்து ஆவிக்குரியபடி அவன் வெளியே வந்ததுபோல் தோன்றுகிறது.

இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு, ஆபிராம் திரும்பவும் இரண்டாம் பலிபீடத்திற்கு வந்து தேவனைக் கூப்பிட்டான். அந்த இருதயப் பூர்வமான ஆராதனைக்குப்பின், லோத்துவிடம் தாங்கள் இருவரும் பிரிந்து செல்லுவது நல்லது என்று தெரிவித்தான். அவர்கள் எதைப் பற்றி பேசினார்கள் என்று வேதவாக்கியங்கள் கூறவில்லை, ஆனால் ஒருவேளை தேவன் லோத்தை அவனோடு கூட்டிச்செல்ல வேண்டாம் என்று கூறியிருக்கக்கூடும். பின்னர் லோத்து சோதோம் கோமோரா பாவச் சம்பவத்தில் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதால் ஏன் என்று நம்மால் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

லோத்து கிழக்காகப் போனான், ஆபிராம் மேற்காகப் போய் எபிரோன் என்ற இடத்தில் தம்முடைய மூன்றாவது பலிபீடத்தைக் கட்டினார். எபிரோன் என்ற சொல்லுக்கு “தோழமை” என்று அர்த்தம். இந்தப் பெயருங்கூட அடையாளப்பெயர் என்று நான் நம்புகிறேன். முதல் பலிபீடம் “எனக்கு போதியும்” என்று சொன்னது, இரண்டாவது பலிபீடம் “எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது” அல்லது “நான் இவர்களுக்கு இடையே இருப்பவன்” என்று சொன்னது. இந்தப் பலிபீடம் “தேவன், நான் உம்மைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டதால், இதை நான் “உறவின் பலிபீடம்” என்று அழைக்கிறேன்.

ஆபிரகாமின் கதை காணப்படும் 12,13 அதிகாரங்களில் அவன் மூன்று பலிபீடங்களைக் கட்டினான். 22-ஆம் அதிகாரத்தில் மட்டும் இன்னொரு பலிபீடத்தை அவன் கட்டவில்லை. மூன்றாம் பலி

பீடத்துக்கும் நான்காம் பலிபீடத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் என்ன நேரிட்டது?

ஆபிரகாம், “தேவனே உம்மைப்பற்றி நான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கூறியபொழுது, தேவன், “ஆபிரகாமே, என்னோடு, உனக்கு உறவு இருக்க வேண்டுமென்று நீ விரும்பினால், நீ ஒரு காரியத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் எது வாயிருந்தாலும் எல்லாமாயிருக்கிறேன். நான் எல்லாமானவர் என்று நீ கண்டு கொள்ளும்வரையில், என்னை நீ எதுவுமாகக் கண்டுகொள்ள மாட்டாய்” என்றார். ஆபிரகாமின் வாழ்க்கை அவன் விட்டுவிட விரும்பாத மற்ற காரியங்களினால் நிறைந்திருந்தது.

அதிகாரம் 16-இல், ஆபிராம் தனக்கு சந்தானம் அளிப்பதாக தேவன் கொடுத்த வாக்குறுதியை எப்படி தேவன் நிறைவேற்றுவார் என்று (ஆபிராமும் சாராயும்) கவலைப்படுவதை நாம் காண்கிறோம் - எனவே அவருக்கு உதவிசெய்ய அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள். அவனுடைய மனைவியின் புத்திமதிப்படி ஆபிராம் அவளுடைய எகிப்திய அடிமைப்பெண் ஆகாருடன் உறவு கொண்டான் (1-4). இதனால் பிறந்த மகன் இஸ்மவேல். இவர் வழி வந்தவர்கள் அரபியர்கள். தேவன் அவனுடைய உதவியை தேவன் நாடினார் என்று ஆபிராம் தீர்மானிக்காவிட்டால், இன்றைக்கு மத்திய கிழக்கு பிரச்சினை இருந்திருக்காது.

ஆபிரகாமுக்குத் தேவனோடுள்ள உறவில் இன்னொரு வகையான பிரச்சினை சாராள் என்று நான் நம்புகிறேன். மூன்றாவது பலிபீடமான உறவின் பலிபீடம், செங்குத்தான உறவையும் படுக்கை மட்டமான உறவையும் பற்றியது. அவைகள் பிரிக்க முடியாதவை. ஆபிரகாம் தேவனை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், ஆபிரகா முடைய எல்லா உறவுகளிலும் தேவன் தம்முடைய சரியான இடத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆபிரகாமிடம் லோத்தைப் பற்றிப்பேசி, அவருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து லோத்தை வெளியேற்ற வேண்டியிருந்தது. நம்முடைய வாழ்க்கையில் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும், ஆனால் தேவனுக்கு விருப்பமில்லாத மக்களை லோத்து சித்தரிக்கிறார். அவனுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து இஸ்மவேலையும் நீக்கிவிட வேண்டியிருந்தது. தேவன் ஆபிரகாமுக்குத் தரிசனமாகி, இஸ்மவேலை அனுப்பிவிடும்படிச் சொன்னார். ஆபிரகாமின்

வாழ்க்கையில் முதலிடத்துக்காகப் போட்டியிடும் ஒவ்வொரு வரையும் தேவன் வேரோடு அகற்றுகிறார்.

சாராள் இன்னொரு வகையான பிரச்சினை. தேவனால் நம்முடைய வாழ்க்கைகளில் புகுத்தப்பட்டு, அவர்களை நாம் தேவனுடைய ஏற்பாடு என்று தெரிந்துகொள்ளாத மக்களைப்பற்றிய ஒரு சித்திரம் சாராள். சாராளைப்பற்றி இரண்டு முறை தேவன் ஆபிரகாமுக்கு தோற்றமளிக்க வேண்டியிருந்தது. இரண்டாவது முறை அவர், “உன் மனைவி சாராயை இனி சாராய் என்று அழையாதிருப்பாயாக, சாராள் என்பது அவளுடைய பெயராயிருக்கும். நான் அவளை ஆசீர்வதித்து, அவளாலே உனக்கு ஒரு குமாரனையும் தருவேன்” (17:15,16) என்று சொன்னார். ஆபிரகாம் இதைக் கேட்டபோது முகங்குப்பற விழுந்து சிரித்தான்! இந்தச் செய்தியை சாராள் கேள்விப்பட்டபோது, அவளும் நகைத்தாள்!

ஒரு ஆண்டுக்குப்பின், ஆபிரகாமுக்கு சாராளுக்கும் ஒரு பிள்ளை பிறந்தது. இந்த மகனை ஈசாக்கு என்று அழைக்கும்படி தேவன் அவர்களிடம் சொன்னார். எபிரெய் மொழியில் இதன் அர்த்தம் “சிரிப்பு” என்பதாகும். தேவன் என்ன செய்யப் போகிறார் என்று சொல்லியபோது, அவர்கள் சிரித்தார்கள் என்பதை இந்த “விசுவாச வீரர்கள்” ஒருபொழுதும் மறக்கக் கூடாது என்று தேவன் விரும்பினார்.

கடைசியாக, ஈசாக்கு ஒரு இளைஞனான போது, ஆபிரகாம் தன்னுடைய நான்காவது பலிபீடத்தைக் கட்டினார், இந்தப் பலிபீடம் மிகவும் முக்கியமானது. அது மோரியா மலையில் கட்டப்பட்டது. மோரியா என்றார் “யெகோவா அளிப்பார்” என்று அர்த்தம். ஆபிரகாம் மேலே அந்த இடத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டான், இந்த நான்காவது பலிபீடம் வித்தியாசமானது. இந்த முறை தேவன் இடத்தைத் தெரிவு செய்தார், இந்த முறை தேவன் பலியின் பெயரைச் சொல்லுகிறார் - ஈசாக்கு.

ஈசாக்கு ஆபிரகாமுக்கு சாராளுக்கும் முதிர் வயதில் பிறந்த ஒரே மகன் என்பது மட்டுமல்ல, இருபத்தைந்து ஆண்டு கால விசுவாசத்தின் நிறைவேற்றமுங்கூட, இப்பொழுது தேவன் புகுத்தறிவுக்கு எதிராக “எனக்கு அவன் வேண்டும்” என்று சொல்லுகிறார். ஆபிரகாம், தேவன் கேட்டதைப் பின் தொடர்ந்து நடுக்கத்துடன் சிறுவனை மலைக்குக் கூட்டிச் சென்றான். ஆனால்

கடைசி நிமிஷத்தில், அவன் தனக்குக் கீழ்ப்படிந்ததைக் கண்டபோது, ஈசாக்கின் உயிருக்குப் பதிலாக ஒரு ஆட்டுக்குட்டியை தேவன் கொடுக்கிறார் (22:1-19). ஆபிரகாம் அந்த இடத்தை யேகவோயீரே என்றழைத்தான். இதன் அர்த்தம் “யேகோவா அளிப்பார்” ஆபிரகாமின் பலிபீடங்கள் மூலமாக தேவன் தெரிந்தெடுத்த மலையில், “தேவனுக்கு முதல்” என்ற பலிபீடத்தில், இருபத்தைந்து ஆண்டு விசுவாசத்தை தேவன் நிறைவேற்றச் செய்தார். இந்த நான்காவது பலிபீடத்தில் ஆபிரகாம் ஈசாக்கை பலியாகக் கொடுக்கவில்லை. “தேவனுக்கு முதல்” என்ற பலிபீடத்தில் ஆபிரகாம், ஆபிரகாமையே பலியாகக் கொடுத்தார்.

வேதாகமத்தின் செய்தியை இரண்டு வார்த்தைகளில் சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்: “தேவனுக்கு முதலிடம்”. இது எளிதான தீர்மானமல்ல; ஆனால் அது சிக்கலானதுமல்ல. அவர் உங்களின் தேவனாயிருக்கிறார் அல்லது இல்லாமலிருக்கிறார். கடைசியாக, ஆபிரகாமுக்கு அவர் தேவன்.

அத்தியாயம் 10

நீ யார்?

யாக்கோபின் கதை நம்பமுடியாத ஒரு கதை. யாக்கோபு என்றால் “பற்றிப்பிடிப்பவன்”, என்று அர்த்தமாகும். ஏனென்றால் அவனும் அவனுடைய இரட்டை சகோதரனும் பிறந்தபொழுது அவன் தன்னுடைய சகோதரனின் காலைப் பற்றிப்பிடித்திருந்தான். அவன் தன்னுடைய குடும்பத்தில் பெற்றுக் கொள்ளத் தக்க நல்ல இரண்டு காரியங்கள் இருந்தன. அவன் அந்த இரண்டு காரியங்களையும் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டான். பிறப்புரிமை மூத்த மகனுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பரம்பரைச் சொத்தாகும். ஆசீர்வாதம் தேவன் ஆபிரகாமுக்கு வாக்களித்தது. இது இவர்களுடைய தகப்பன் ஈசாக்குக்குத் தாண்டிச் சென்று, அதன்பின் மூத்த மகனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேண்டியது என்றாகும். யாக்கோபின் சகோதரன் ஏசா தன் பிறப்புரிமையை பயிற்றங்கூழுக்கு விற்றுப் போட்டான், யாக்கோபு தன்னுடைய தகப்பனை ஏமாற்றி அவனிடமிருந்து ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான். இப்படி யாக்கோபு

பிறப்புரிமையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டபின் அவனுடைய அம்மா அவனிடம் வந்து, “உன் சகோதரனாகிய யாக்கோபு உன்னைக் கொண்டு போட நினைத்து, தன்னை தேற்றிக் கொள்ளுகிறான்....என் சகோதரனாகிய லாபானிடத்துக்கு ஓடிப் போய் உன் சகோதரனின் கோபம் தணியுமட்டும் சில நாள் அவனிடத்திலே இரு” (27:42-44) என்று சொன்னாள்.

வீட்டைவிட்டு வெளியேறிய யாக்கோபு முதல் இரவில் ஒரு கனவு கண்டான். இந்தக் கனவில் ஒரு ஏணியில் தேவதூதர்கள் ஏறுகிறவர்களும் இறங்குகிறவர்களாகவுமிருந்ததைக் கண்டான். இந்தக் கனவில் தேவன் அவனுக்குத் தோற்றமளித்து, யாக்கோபின் பாட்டனாராகிய ஆபிரகாமோடு தான் செய்த உடன்படிக்கையை உறுதி செய்தார். தேவன் அந்தத் திட்டத்தில் யாக்கோபை ஒரு பகுதியாக்கு வதாக வாக்களித்தார். மேலும் அவர், “நான் உன்னோடே இருந்து, நீ போகிற இடத்திலெல்லாம் உன்னைக் காத்து, இந்தத் தேசத்துக்கு உன்னைத் திரும்பிவரப்பண்ணுவேன்; நான் உனக்குச் சொன்னதைச் செய்யுமளவும் உன்னைக் கைவிடுவதில்லை” என்றார் (28:15).

யாக்கோபு நித்திரை தெளிந்து ஆச்சரியத்தோடு எழுந்தான். “மெய்யாகவே கர்த்தர் இந்த ஸ்தலத்தில் இருக்கிறார்” என்றான் அவன் (16). தன் பயணத்தைத் துவங்குமுன், தனக்குத் தலை யணையாய் வைத்திருந்தக் கல்லை எடுத்து அதன் மேல் எண்ணெய் வார்த்து, தேவன் அவனுக்குக் கொடுக்கும் எல்லாவற்றிலும் தசம் பாகம் கொடுப்பதாகப் பொருத்தனை பண்ணிக் கொண்டான் (18-22).

யாக்கோபின் போராட்டம்

அடுத்து நடந்தது யாக்கோபின் கதையின் பிரதானப் பகுதி தன்னுடைய மாமா லாபனோடு இருபது ஆண்டுகள் மிக்கடினமாக வேலை செய்த பின், தேவனோடு கூட ஆவிக்குரிய அனுபவம் யாக்கோபுக்கு ஏற்பட்டது. அந்த அனுபவம் ஆதியாகமம் 32-ஆம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது:

“யாக்கோபு பிந்தித் தனித்திருந்தான்; அப்பொழுது ஒரு புருஷன் பொழுது விடியுமளவும் அவனுடனே போராடி, அவனை மேற்கொள்ளாததைக் கண்டு அவனுடைய தொடைச் சந்தைத் தொட்டார்; அதினால் அவருடனே போராடுகையில் யாக்கோபின் தொடைச் சந்து சுருக்கிற்று. அவர் நான் போகட்டும், பொழுது

விடிகிறது என்றார். அதற்கு அவன்: நீர் என்னை ஆசீர்வதித்தாலொழிய உம்மைப் போகவிடேன் என்றார். அவர்: உன் பெயர் என்ன என்று கேட்டார்; யாக்கோபு என்றான். அப்பொழுது அவர்: உன் பேர் இனி யாக்கோபு எனப்படாமல் இஸ்ரவேல் என்னப்படும்; தேவனோடும் மனிதரோடும் போராடி மேற்கொண்டாயே என்றார். அப்பொழுது யாக்கோபு: உம்முடைய நாமத்தை எனக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்று கேட்டான்; அதற்கு அவர்: நீ என் நாமத்தைக் கேட்பானேன் என்று சொல்லி, அங்கே அவனை ஆசீர்வதித்தார். அப்பொழுது யாக்கோபு நான் தேவனை முகமுகமாய்க் கண்டேன், உயிர்தப்பிப் பிழைத்தேன் என்று சொல்லி அந்த ஸ்தலத்துக்கு பெனியேல் என்று பேரிட்டான்” (24-30).

தேவன் யாக்கோபிடம் கேட்ட கேள்வியைக் கவனியுங்கள்: “உன் பேர் என்ன?” நாம் ஏற்கெனவே கண்டுகொண்டபடி வேதாகமக் காலத்தில் பெயர்களுக்கு முக்கியத்துவம் இருந்தது. அவர்கள் யாருக்கு சொந்தமானவர்கள் என்பதைப் பற்றி சொல்லுகின்றன, அவைகள் அவர்களை அடையாளம் கண்டு கொள்ள உதவுகின்றன. இந்தக் கேள்வியினால் தேவன் யாக்கோபின் பெயர் தெரியாமல் அதைக் கேட்கவில்லை. அவர் உண்மையாகக் கேட்டது, ‘நீ யார்?’ என்று. அதன் பதில் அவருக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியம் நிச்சயமாய் அவருக்கில்லை, ஆனால் அவர் கேட்டது யாக்கோபு அதன் பதிலைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத் தான். யாக்கோபு என்ற பெயர், நாம் முன்னே பார்த்தபடி, “பற்றிப்பிடித்தவன்” என்ற அர்த்தமுடையது. ஆனால் அவனுடைய புதிய பெயர் இஸ்ரவேல், அவனுடைய வழித் தோன்றுபவர்கள் எல்லாரும் தாங்கும் பெயர் “போராடுபவன்” என்பதாகும்.

நாம் கவனிக்காமல் விட்டு விடக் கூடாத இன்னொரு முக்கியத்துவம் இந்தக் கதையில் இருக்கிறது. நான் அதை “முடமாக்கி வெற்றியளித்த ஆசீர்வாதம்” என்றழைக்கிறேன், ஏனென்றால் தேவன் யாக்கோபை முறிக்கும் வரையில் அவனை ஆசீர்வதிக்க முடியாத ஒரு அயோக்கியனாக யாக்கோபு இருந்தான்.

சிலவேளைகளில் தேவன் வேறு எந்த வழியிலும் நம்மைக் கடந்து சொல்ல முடியாது என்பதால் அவர் நம்மை ஏதாவது ஒரு வழியில் முடமாக்கி, நாம் அவரைச் சார்ந்திருக்கும்படி கட்டாயப்

படுத்துகிறார். யாக்கோபோடு இப்படியே நடந்தது. கடைசியில் யாக்கோபு அந்தச் செய்தியைப் பெற்றுக் கொண்டான். கடைசியாக அவன் ஏசாவை சந்தித்தபோது, அவன் அவனோடு சண்டையிடவில்லை - அவன் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டான். அவன் தன் சகோதரனிடம், “தேவன் எனக்கு அநுக்கிரகம் செய்திருக்கிறார்” (33:11) என்பதால் தனக்கும் மனைவிக்கும் பிள்ளைகளும் மந்தைகளும் இருக்கின்றன என்று சொன்னார். அவைகளை அவன் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டதால் அல்ல, ஆனால் தேவனுடைய கிருபையினால் இருந்தன. நாம் பெற அருகதையற்ற ஆசீர்வாதங் களை தாராளமாகக் கொடுக்கும் தேவனுடைய பண்பு தான் கிருபையாகும். தேவனுடைய கிருபை நாம் அடைய வேண்டிய தண்டனையிலிருந்து நம்மைத் தப்பிவித்தது.

நம்மை தேவனுக்கு ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் நமக்குப் போதிக்கிறார். நம்மை ஆசீர்வதிப்பதற்காக நம்மை உடைப்பதை சில நேரங்களில் அவர் தெரிந்து கொள்ளுகிறார். நாம் யாராயிருக்க வேண்டும் என்று தெரிந்து கொள்ள நாம் மூன்று இடங்களைப் பார்க்க வேண்டும். முதலாவதாக, நாம் மேலே நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். வேதாகமக் கதைகள் முழுவதிலும், மக்களை மேலே பார்க்கச் செய்ய தேவனுக்கு அதிக காலம் தேவைப்படுகிறது என்று நாம் கற்போம், காண்போம். நாம் யாராயிருக்க வேண்டும் என்பதைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமானால் கட்டாயம் தேவனை நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். எப்படியிருந்தாலும் தேவனே நம்மை உருவாக்கியவர். நம்முடைய வாழ்க்கைகளுக்கான வரைபடத் திட்டத்தை அவர் வைத்திருக்கிறார்.

அடுத்ததாக, நாம் உள்ளாகப் பார்க்க வேண்டும். சங்கீதம் 139-இல் தாவீது, “தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, என் இருதயத்தை அறிந்துகொள்ளும்; என்னைச் சோதித்து, என் சிந்தனைகளை அறிந்து கொள்ளும். வேதனை உண்டாக்கும் வழி என்னிடத்தில் உண்டோ என்று பார்த்து, நித்திய வழியில் என்னை நடத்தும்” (23-24). நாம் தேவனிடம், அவர் நம்முடைய இருதயங்களைப் பார்த்து, நாம் யாராயிருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார் என்று கேட்க வேண்டும்.

கடைசியாக, நாம் நம்மைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும். மேலாகவும் உள்ளாகவும் பார்த்த ஒருவர் இப்போது தன்னைச்

சுற்றிலும் பார்த்து மக்களுக்கு தேவனுடைய திட்டத்தை அறிவிக்க வேண்டும். எப்பொழுதாவது மேல் நோக்கிப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? உங்களுடைய இருதயத்தின் நிலையைக் காண அடிக்கடி உள்நோக்கிப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? உங்களுடைய வாழ்க்கையில் மக்களோடு எப்படி உறவு கொள்ள வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புவதைக்காண உங்களைச் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

அத்தியாயம் 11

தேவனுடைய அதிகார வரம்புக்குள் இருக்கின்றன

நமக்கு விசுவாசத்தைப் பற்றிப் போதித்த ஆபிரகாமைப் பற்றி இப்போது ஆய்வு செய்தோம். தேவனுடைய கிருபையை நமக்குக் காட்டிய யாக்கோபைப் பார்த்தோம். இப்போது ஆதியாகமத்தின் கடைசி 14 அதிகாரங்களிலும் காணப்படும் யோசேப்பின் கதைக்கு வருகிறோம். வேதவசனங்களில் யோசேப்பு ஒரு மிகவும் தூய்மையான கதாபாத்திரங்களில் ஒருவர் என்று தோன்றுகிறது. வேதாகமத்தின் அநேக கதாபாத்திரங்களின் பலவீனங்களையும் பலங்களையும் தேவன் நமக்குக் காட்டுகிறார், ஆனால் யோசேப்பு இந்த விதிகளுக்கு ஒரு விதிவிலக்கு (மற்றொருவர் தானியேல், இவரைப் பற்றிப் பின்னால் நாம் ஆய்வு செய்வோம்).

யோசேப்பின் கதை

யோசேப்பினுடைய கதை, உண்மையில் தெய்வ அனுக்கிரகம் பற்றிய கதை. இந்தக் கதையின் உண்மைச் செய்தி புதிய ஏற்பாட்டின் ரோமர் 8:28 வசனத்தில் காணப்படுகிறது: “அன்றியும் அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்.” யோசேப்பின் சகோதரர்கள் அவன் யார் என்று கண்டு கொண்டதும் திகைப்பும் அச்சமுடைந்தனர், ஆனால் அவன் ஆறுதலான வார்த்தைகளைப் பேசி எல்லாம் தேவனுடைய கிரியை என்று கூறி சகோதரரோடு ஊக்கமளிக்கும் வார்த்தைகளைப் பேசினான்:

“என்னை இவ்விடத்தில் வரும்படி விற்புப் போட்டதினால், நீங்கள் சஞ்சலப்பட வேண்டாம்; அது உங்களுக்கு விசனமாயிருக்கவும் வேண்டாம்; ஜீவரட்சணை செய்யும் படிக்குத் தேவன் என்னை உங்களுக்கு முன்னே அனுப்பினார்...பூமியிலே உங்கள் வம்சம் ஒழியாமலிருக்க உங்களை ஆதரிக்கிறதற்காகவும், பெரிய இரட்சிப் பினால் உங்களை உயிரோடே காப்பதற்காகவும் தேவன் என்னை உங்களுக்கு முன்னமே அனுப்பினார். ஆதலால் நீங்கள் அல்ல, தேவனே என்னை இவ்விடத்துக்கு அனுப்பி... வைத்தார்” (ஆதியாகமம் 45:5,7,8).

யோசேப்பின் தகப்பனாகிய யாக்கோபின் வாழ்க்கையில் நன்றாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு மனிதனின் கதையைப் பார்த்தோம். ஆனால், அது அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதல்ல. எல்லா நேரத்திலும் தேவன் உண்மையில் தம்முடைய யாக்கோபை கண் காணித்துக் கொண்டார். யோசேப்பும் இதே உண்மையை, வேறொரு கோணத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். அவருடைய கதையில் ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கை, ஒரு காலம் வரை நன்றாக அமைந்ததாகத் தோன்ற வில்லை. அவருடைய சகோதரர்களால் அவர் அடிமையாக விற்கப் பட்டார்; அநியாயமாகக் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டார்; அவருக்கு உதவி செய்வதாக வாக்களித்தவர்கள் அவரை மறந்து விட்டார்கள். ஆனால் இந்தச் சூழ்நிலைகளும் அவருடைய சொந்த நடவடிக்கைகள்மூலம் வந்ததல்ல. அவர் மிகவும் கடினமான பிரச்சனைகள் மற்றும் சூழ்நிலைகள் வழியாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார், அவர் அவைகளை அனுபவிக்க வேண்டிய தில்லை, ஆனால் தேவன் மகிமைப் படுத்தப்படவும், அவருடைய திட்டம் நிறைவேறவும் இப்படி நடந்தன.

இன்றைக்கான செயல்முறைப்படுத்துதல்

நம்முடைய வாழ்க்கையில் செயல்முறைப்படுத்தக் கூடிய அநேகக் காரியங்களை இந்தக் கதை கூறுகிறது. முதலாவதாக, யோசேப்பு தன்னுடைய தகப்பனிடமும், சகோதரர்களிடமும் வைத்திருந்த உறவுகளைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அவைகள் சரியான மாதிரியான உறவுகளிலிருந்து அப்பாற்பட்டவை! யாக்கோபு ஒரு இலட்சிய தகப்பன் அல்ல. அவர் யோசேப்பிடம் பாரபட்சமாய் நடந்து கொண்டது, அவருடைய மகனுக்கு சந்தோஷத்தைவிட அதிக

துக்கத்தையே கொண்டு வந்தது. நிச்சயமாக மற்ற குமாரர்களிடமும் அவர் நியாயமாக நடந்து கொண்டிருக்கலாம். நம்மில் யாருக்கு பூரணமாக பெற்றோர்கள் இருக்கின்றனர்? நம்மோடு பிறந்தவர்களோடு நம்மில் எத்தனை பேருக்கு சரியான உறவுகளிருக்கின்றன? நம்முடைய குடும்பத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ளவில்லை, எனினும் அதன் அங்கத்தினர்களே நம்முடைய வாழ்க்கையை வடிவமைத்தவர்கள். நம்மில் அநேகருக்கு இந்த உறவுகளால் மனவேதனையும் கடினங்களுமே வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டன. ஆனால் யோசேப்பின் கதையில் நமக்குக் கிடைக்கும் செய்தி: நம்முடைய வாழ்க்கைகளின் சூழ்நிலைகளை தேவனே ஆளுகிறார், அவரால் மீட்க முடியாததும், அவைகளிலிருந்து நன்மை பெற முடியாததுமான எந்தச் சூழ்நிலையுமில்லை. உங்கள் பெற்றோர் கடமை தவறுபவர்களாக இருக்கும் போதுகூட தேவனால் அவர்கள் மீது தம் செல்வாக்கைச் செலுத்த முடியும். உங்கள் சகோதரரும் சகோதரிகளும் கடமையில் தவறுபவர்களாக இருக்கும் போதுங்கூட தேவன் தம்முடைய செல்வாக்கைச் செலுத்த முடியும். மேசியா இந்த உலகத்தில் வருவதற்காகத் தெரிந்தெடுக்கப்படக் குடும்பத்தைப் பட்டினியிலிருந்து காப்பாற்ற, தெய்வாதீனமாக யோசேப்பை எகிப்தில் அமர்த்த, யோசேப்பின் துன்ப நிலையை தேவன் பயன்படுத்தினார். உங்களுடைய வாழ்க்கையையும் வடிவமைக்க சரியாகச் செயல்படாத உங்கள் குடும்பத்தின் கஷ்டங்களை தேவன் பயன்படுத்த முடியும். தேவன் உங்களுக்கு அமைத்த கதாபாத்திரத்தை ஏற்கும்படி உங்களை ஆயத்தப்படுத்த, உங்கள் வாழ்க்கையின் சூழ்நிலைகளை எப்படித் தெய்வாதீனமாக ஏற்படுத்துகிறார் என்று ஒருநாள் நீங்கள் கண்டு கொள்ளுவீர்கள்.

அதியாயம் 12

ஆதியாகமம் முடிவடைகிறது, யாத்திராகமம் ஆரம்பிக்கிறது

நாம் வேதாகமத்தை ஆய்வு செய்யும் பொழுது, குறிப்பாகப் பழைய ஏற்பாட்டை மேற்பார்வையிடும்போது, இந்த மக்கள் ஒரு சிறப்பான ஜாதியாக வளர்ச்சியடைவதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆதியாகமப் புத்தகத்தில் இந்த மக்கள் ஆபிரகாம்

மூலமாகப் பிறந்தவர்கள் என்று வாசிக்கிறோம். யாக்கோபு அவர்களுக்கு இஸ்ரவேல் என்ற பெயரைக் கொடுத்தான், யோசேப்பு அவர்களைப் பட்டினியிலிருந்து காப்பாற்றினான். ஆதியாகமப் புத்தகம் முடியும்போது, இந்த ஜாதிக்கு பன்னிரெண்டு குடும்பங்கள் இருந்தன, இந்தக் குடும்பங்கள் எகிப்திலிருந்தன.

யாத்திராகமம் துவங்கும்போது, இந்த மக்கள் இன்னும் ஒரு ஜாதியாகவில்லை, அவர்கள் பன்னிரெண்டு கோத்திரங்களிலிருந்து திரளாக பலகிப் பெறுகியிருந்தனர். அவர்கள் ஒரு ஜாதியாகுமுன் அவர்களுக்கு ஒரு தலைவர் தேவைப்பட்டது. யாத்திராகமப் புத்தகம் தேவனுடைய மக்களின் வரலாறு முழுவதிலும் மிகப் பெரிய தலைவரான மோசேயைப் பற்றி நமக்குச் சொல்லுகிறது.

இந்த மிகப் பெரிய அடிமைத் திரளை வழி நடத்துவதில் மோசேக்கு இருந்த மிகப் பெரிய பிரச்சனைகளில் ஒன்று, அவர்களுக்குச் சட்டம் எதுவுமில்லை. எந்த விதிமுறைகளும் இல்லை. இந்த மக்களை ஆட்சி செய்ய அவனுக்கு எந்த அமைப்புமில்லை. மேலும் இந்தப் புத்தகத்தில், நூற்றுக்கணக்கான கட்டளைகளை பத்து கற்பனைகளாக அடக்கி, தேவனால் மனிதனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டதைக் காண்போம்.

மோசேக்கு இன்னொரு பிரச்சினை இருந்தது: அவனுக்குச் சரியான மக்கள் இருந்தனர், ஆனால் அவர்கள் தவறான இடத்தில் இருந்தார்கள். அவர்கள் எகிப்து தேசத்தில், அடிமைத்தனத்திலிருந்தார்கள் தேவன் அவர்கள் சுதந்தரமாயிருக்க விரும்பினார். யாத்திராகமம் என்பதின் உண்மையான அர்த்தம், “வெளியேறும் வழி” என்பதாகும். இந்தப் புத்தகத்தின் பெரும் பகுதி, இஸ்ரவேலர்கள் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தாங்கள் “வெளியேறும் வழி” யைக் கண்டு பிடிப்பதைப் பற்றிய கதையை உள்ளடக்கியது.

யாத்திராகம புத்தகத்தை வரலாறு என்பதை விட ஒரு உருவகக் கதையாகக் காணலாம். இஸ்ரவேலர் உண்மையில் அடிமைத்தனத்தில் இருந்தார்கள்; கிறிஸ்து இல்லாவிடில் பாவத்தின் அடிமைத்தனத்தில் நாம் இருக்கிறோம். யாத்திராகமம் இஸ்ரவேலர்கள் தங்கள் சரீர்பிரகாரமான கட்டிலிருந்து வெளியே வரும் பிரச்சனையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது; வேதாகமம் அவர்களுடைய பாவத்துக்கான ஆவிக்குரிய கட்டுகளிலிருந்து எல்லா மக்களையும் வெளியேற்றுவதானப் பிரச்சனையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது.

தேவன் உதவியால் பாவக்கட்டிலிருந்து நீங்கள் விடுவிக்கப் பட்டீர்களா? அடுத்த அத்தியாயத்தில் யாத்திராகமப் புத்தகத்தின் ஆய்வைத் தெடருவோம். நீங்கள் உங்களிடம் அந்த மூன்று முக்கியமான கேள்விகளைக் கேட்டு, இப்பொழுது அதை வாசிக்கத் துவங்குங்கள்: “அது என்ன சொல்லுகிறது? அதன் அர்த்தம் என்ன? இதை எப்படி என் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்த முடியும்?

அத்தியாயம் 13

ஒன்றுமில்லாதவரை, பெரியவராக்குவது

யாத்திராகமப் புத்தகத்தைப் புரிந்து கொள்ள, நீங்கள் அந்த மக்கள், அந்தப் பிரச்சனை, அந்தத் தீர்க்கதரிசி பற்றி புரிந்து கொள்ள வேண்டும். யாத்திராகமப் புத்தகம் தேவனுடைய மக்களையும், மோசேயின் தலைமையின் கீழ் எவ்வாறு அவர்கள் அடிமைத்தனத்திலிருந்து தப்பினார்கள் என்னபதையும் பற்றிய கதை.

மூன்று முக்கிய செய்திகள்

நாம் பார்த்தபடி, யாத்திராகமம் என்பதின் அர்த்தம் “வெளியேறும் வழி” என்பதாகும். யாத்திராகமப் புத்தகத்திலுள்ள செய்தி உண்மையில் இதுவாகும்: இஸ்ரவேல் புத்திரரின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து வெளியேறும் வழி என்ன? முதலாவதாக இந்த அடிமைத் தனத்திலிருந்து அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்ட கதை வேதாகமத்தின் மிகப் பெரிய அற்புதங்களில் ஒன்று.

இந்தப் புத்தகம் வரலாற்றை மட்டுமல்ல, நம்முடைய வாழ்வில் தியானத்துடன் செயல்படுத்தக் கூடிய அழகான உருவக சத்தியத்தையும் கொண்டது. அதாவது நாம் எல்லாரும் கூட அடிமைகள் தாம். நாம் என்ன செய்ய விரும்புகிறோமோ (want to) அதைச் செய்யவில்லை; நாம் செய்ய வேண்டியதைச் (have to) செய்கிறோம். செய்ய விரும்பியதைச் செய்யாமல் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யும்போது, நாம் சுதந்தரமானவர்களல்ல. உங்களுக்குச் சுதந்திரம் இல்லாவிட்டால் நீங்கள் அடிமைகளாகவும் கூட இருக்கிறீர்கள், உங்களுக்குக் கூட அடிமைத் தனத்திலிருந்து தீர்வு காண வேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய பாவ அடிமைத்தனத்திலிருந்து நாம் விடுதலை பெற வேண்டும். நமக்கு நன்கு தெரிந்த

‘இரட்சிப்பு என்ற வார்த்தை, பழைய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிட்ட ‘விடுதலை’ என்ற வார்த்தைக்கு இணையான அர்த்தமுடையது. இரட்சிப்பு என்பது உண்மையில் பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவது. பாவத்தின் நிகழ்கால எதிர்காலத் தண்டனையிலிருந்து மட்டுமல்ல, பாவத்தின் சக்தியிலிருந்துங்கூட விடுதலை பெறுவது.

யாத்திராகமத்தில் நாம் மோசேயின் குணாதிசயங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்வதிலும் நம் கவனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். வேதாகமத்திலுள்ள தெய்வ மனிதர்களைப் பற்றி நீங்கள் ஆழ்ந்து யோசனை செய்யும் போது, எல்லாருக்கும் மேலாக இந்த மனிதர் நிற்பதைக் காணலாம். வேதவசனங்களில் மோசே மிகப்பெரிய மனிதரென்று நான் நம்புகிறேன். நாம் முன்பு சொன்னது போல், ஆபிரகாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குப் பிதாவாயிருந்தார், யாக்கோபு அவர்களுக்குப் பெயரிட்டார், யோசேப்பு அவர்களைக் காப்பாற்றினார். ஆனால் மோசே தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு என்ன செய்தார் என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்! தேவனுடைய ஊழியத்தில் மோசேயின் பங்கு என்ன என்று யாத்திராகமப் புத்தகத்தில் இருந்தே அறிந்து கொள்கிறோம்.

தேவனுடைய பணியில் மோசேயின் பங்கு

முதலாவதாக, மோசே அடிமைத்தனத்திலிருந்த இந்த மக்களுக்கு விடுதலையளித்தார். ஒரு அடிமையாயிருப்பது என்றால் என்ன என்று நம்மில் அநேகருக்குத் தெரியாது. மக்கள் சிறையிலிருக்கும்போது அவர்களை வாட்டிவதைக்கும் ஒரு காரியம் சுதந்திரமாயிருக்க வேண்டும் என்ற ஆசை. அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்த பொழுது மோசே அந்த அடிமைகளுக்கு, மற்ற எல்லாவற்றையும் விட தேவைப்பட்டதைக் கொடுத்தார்: அரசாங்கம் அல்லது சட்டம்.

இந்த ஆவிக்குரிய ஆதிக்கத்தில் மோசே தேவனுடைய மக்களுக்கு விலைமதிப்பற்ற இரண்டு காரியங்களைக் கொடுத்தார்: அவர் தேவனுடைய வசனங்களைக் கொடுத்தார்; அவர் ஆராதனையைக் கொடுத்தார்.

மக்கள் வேதாகமம் முழுவதையும் வாசிக்கும்போது, குறிப்பாக குண இயல்பு பற்றிய ஆய்வுக்காக அவர்கள் ஆதியாகமப் புத்தகத்தை நன்றாக வாசிக்கிறார்கள். இதன்பின், எகிப்திலிருந்து விடுதலை

பெற்றதைச் சொல்லும் யாத்திராகம நாடகம் இருக்கிறது. இது சுமுகமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனால் யாத்திராகமத்தின் கடைசி பகுதியிலிருந்து லேவியராகமத்தினுள் செல்லும்போது மக்கள் வருந்துகின்றதைக் காண்கிறோம். ஒரு கேயேட்டைப்போல் பலவித குறிப்புகளைக் காண்கிறோம். யாத்திராகமத்தின் இந்தப் பகுதியும் லேவியராகமம் முழுவதும் ஆராதனை செய்வதற்கான ஒரு கையேடாகும்.

நாம் தனியே விடப்பட்டால், எப்படி ஆராதனை செய்வது என்று நமக்குத் தெரியாது. அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவிடம் எப்படி ஜெபம் செய்ய வேண்டும் என்று கற்றுக் கொடுக்கும்படிக் கேட்டுக் கொண்டது போல, இஸ்ரவேலர்களுக்கும் எப்படி ஆராதிப்பது என்று கற்றுக் கொடுப்பது அவசியமாயிருந்தது - நமக்கும் அது அவசியமாகிறது. சபை ஆராதனை முறைகளில், போதகர் அதிக நேரம் தம்முடைய முகத்தைப் பலிபீடத்துக்கு நேராகவும், முதுகை மக்களுக்கு நேராகவும் வைத்திருக்கிறார். இந்தச் சபைகளும் யூத தேவாலயங்களும் தேவன் மோசேக்குக் கட்டும்படி கட்டளையிட்ட ஆசிரிப்புக் கூடாரத்தின் ஆராதனை முறையை ஓரளவு பின்பற்றுகிறது.

மோசேயின் வாழ்க்கையை இந்த வழியில் பார்க்க நான் விரும்புகிறேன். யாத்திராகமப் புத்தகத்தின் பெரிய பிரச்சனை அடிமைத்தனப் பிரச்சனை. இதற்குத் தீர்வு விடுதலை பெறுவது. இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கு தேவையான விடுதலையளிப்பவராக தேவன் மோசேயை அழைத்தார். செயல்படுத்தலில், யாத்திராகமப் புத்தகம் விடுதலை அல்லது இரட்சிப்புக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது போல, மோசேயின் வாழ்க்கை விடுதலையளிப்பவராக எப்படி இருக்க முடியும் என்பதன் மிகப் பெரிய எடுத்துக் காட்டாயிருக்கிறது.

மோசேயின் கதை

உங்கள் வாழ்க்கையில் நீங்கள் அனுபவிக்கக் கூடிய மிகப் பெரிய அனுபவம், நீங்கள் பாவத்தின் சக்தியிலிருந்து விடுவிக்கப் படுவதாகும். வாழ்க்கையின் இரண்டாவது மிகப் பெரிய அனுபவம், வேறு யாரையாவது விடுவிக்கும் ஒரு கருவியாக மாறுவது.

மோசேயின் வாழ்க்கையை மூன்று காலவரையாக ஒவ்வொன்றும் 40 ஆண்டுகளாலானதாக பார்ப்போம். முதல் 40

ஆண்டுகளில் தேவன் கற்பித்த முக்கியமான பாடம்,” நீ ஒன்றுக்கும் உதவாதவன்” என்பது.

சில அசாதாரண சம்பவங்களால், மோசே பார்வோனின் அரண்மனையில் வளர்ந்தான் (யாக்கோபு 1-2:10). ஒருவேளை இதனால் அவன் தான் சிறப்பாக ஒருவன் என்று எண்ணியிருக்கக் கூடும். ஆனால் அவனுக்கு நாற்பது வயதான பொழுது, தேவன் ஒரு சாதாரண மனிதன் என்று அவனுக்கு உணர்த்தியதுபோல் தோன்றுகிறது (2:11-15).

மோசேக்கு தேவன் கற்பித்த இரண்டாவது பாடம், அவனுடைய வாழ்க்கையின் இரண்டாம் 40 ஆண்டுகளில் நடைபெற்றது. இந்த சமயத்தில் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டச் செய்தி, “மோசே, நீ குறிப்பிடத்தக்க ஒருவன் ஏனென்றால் நான் உன்னைத் தெரிந்து கொண்டேன். நான் உன்னோடுகூட இருக்கிறேன்,” என்பதாகும். அவனுடைய முதலாவது நாற்பது வருட காலத்தில், ஒரு நாள் மோசே வெளியே போனபோது எபிரெய அடிமைகள் துன்பப்படுவதைக் கண்டான், தானும் ஒரு எபிரெய அடிமை என்பதை அவன் இப்பொழுது தெரிந்து கொண்டான். யாத்திராகமம் 2:11, “மோசே பெரியவனான காலத்தில், அவன் தன் சகோதரரிடத்தில் போய், அவர்கள் சுமை சுமக்கிறதைப் பார்த்து, தன் எகிப்தியன் அடிக்கிறதைக்” கண்டான், என்று காண்கிறோம். இந்த வசனப் பகுதி, அவன் அவர் களுடைய பாடுகளின் உணர்வைத் தானும் மிகவும் ஆழமாக உணர்ந்தான் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தேவன் முக்கியமாக மோசேயிடம் கூறியது, “மோசே, இது நீ விடுவிப்பவனாக இருக்கும் வழியல்ல. நீ நாற்பது ஆண்டுகள் இந்த மக்களை எப்படி அவர்களின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து மீட்பது என்பதைப் பற்றிப் படிக்க வேண்டியுள்ளது,” என்பதாகும். நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப்பின், மோசே வனாந்தரத்தில் ஒரு முட்செடி எரிவதைக் கண்டான். வனாந்தரத்தில் ஏற்படும் அதிக உஷ்ணத்தால் அங்கே ஏற்பட்ட அசாதாரண நிகழ்ச்சி அல்ல. பொதுவாக எரியும் செடிகள் சுமார் ஐந்து வினாடிகளுக்குள்ளாக சாம்பலாகிவிடும். எனினும், இந்த முட்செடி எரிந்து போகவில்லை, அது எரிந்து கொண்டேயிருந்தது. என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்க மோசே அதை நெருங்கினான் (3:1-3). அடுத்து என்ன நடந்தது என்று கவனியுங்கள்.

பார்ப்பதற்காக அவன் ஒரு பக்கம் திரும்புவதைக் கர்த்தர் கண்டபொழுது, முட்செடியின் நடுவிலிருந்து தேவன், “மோசே, மோசே!” என்று அவனைக் கூப்பிட்டார். அவன், “இதோ, அடியேன்” என்றான். இப்போது அவர், “இங்கே கிட்டிச் சேராயாக; உன் கால்களில் இருக்கிற பாதரட்சையைக் கழற்றிப்போடு; நீ நிற்கிற இடம் பரிசுத்த பூமி என்றார். பின்னும் அவர்: நான் ஆபிரகாமின் தேவனும் ஈசாக்கின் தேவனும் யாக்கோபின் தேவனுமாகிய உன் பிதாக்களுடைய தேவனாயிருக்கிறேன் என்றார். மோசே தேவனை நோக்கிப் பார்க்கப் பயந்ததினால், தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டான்” (4-6).

இந்தப் பகுதியில், இஸ்ரவேல் மக்களின் பயங்கர அடிமைத்தனத்தைப் பார்த்தது முக்கியமான காரியம் அல்ல என்று தேவன் மோசேயிடம் சொல்லுகிறார். இந்த அடிமைத்தனத்தைப் பற்றிய அவனுடைய மனதுருக்கமோ அல்லது ஏதாவது ஒன்று செய்ய வேண்டும் என்ற ஆவலோ முக்கியமான காரியம் அல்ல. எரியும் முட்செடியிலிருந்து தேவன் மோசேயிடம் தான் இந்தப் பிரச்சனையைக் கண்டு அதற்குத் தீர்வு காண முன் வந்திருப்பதே முக்கியமானது என்றார். ஆகையால், தேவன் மோசேயிடம், அவன் பார்வோனிடம் போய் இஸ்ரவேல் மக்களின் விடுதலைக்காக உரிமையுடன் கேட்டுப் பெற வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்.

இது மோசேக்கு எப்படிப் பட்ட அதிர்ச்சியாய் இருந்திருக்கும் என்று உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகிறதா? மோசே ஒரு எகிப்தியனைக் கொன்றபோது, இந்த மக்களை விடுதலை செய்வதில் தோல்வியடைந்ததால், தேவன் ஒரு சாதாரண மனிதன் என்று உணர்த்தினார். எரியும் முட்செடியில் தேவன் மோசே குறிப்பிடத்தக்க ஒரு மனிதன் என்று அவன் நம்பும்படிச் செய்தார். அடிப்படையில் இந்த இரண்டு பாடங்களும் - மோசே ஒரு சாதாரண மனிதன் என்பதும், தேவன் அவனோடிருக்கும்போது அவன் ஒரு சிறப்பான மனிதன் என்பதும் - தாழ்மையைப் போதிப்பதாயிருந்தது. இஸ்ரவேல் மக்களை எகிப்திலிருந்து விடுவிக்கும் ஒரு பாத்திரமாக மோசேயை உருவாக்க தேவன் இந்த இரண்டு பாடங்களையும் போதித்தார்.

அதிகாரத்திலிருக்கும் அநேகர் முக்கியமான வேலைகளுக்காக அதிகக் கல்வி தகுதியுடையவர்களைத் தெரிந்தெடுக்க முயற்சி

செய்வார்கள். வேதாகமத்தில், குறைந்த தகுதியுள்ள ஒரு மனிதனைத் தெரிந்தெடுக்க முயற்சிப்பது போல் தோன்றுகிறது. இன்றைக்கு மக்களை விடுவிக்க நம்மைப் பயன்படுத்த தேவன் விரும்பினால், பாவத்தின் கட்டுகளிலிருந்து சில நண்பரை அல்லது நமக்கு அன்பான ஒருவரை விடுதலை செய்ய நீங்கள் விரும்பினால், இதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள்: நாம் விடுதலையளிப்பவர்களல்ல. தேவனே விடுதலையளிப்பவர்.

நமக்கு ஒரு பாடம்

தாழ்மையான ஒருவர், உண்மையாகவே கிரியை செய்வது யார் என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறார். தாழ்மையான ஒருவர், “தேவனுடைய திட்டத்தின்படி, தேவனுடைய வல்லமையை தேவனுடைய மக்கள் மீது பயன்படுத்தி, தேவனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவது தேவனுடைய திட்டம்” என்று சொல்கிறார்.

யாத்திராகமப் புத்தகத்தில், தேவன் ஒரு திராட்சைக் கொடியைப் போல, தம்முடைய திராட்சைச் செடியின் கிளைகளைத் தேடுகிறார். தேவன் ஒரு கருவி இல்லாமல் கிரியை செய்யமாட்டார். இதனால் தேவன் தம்முடைய மோசேயைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அவர் தம்முடைய மோசேயை அழைத்ததும், அவனை நம்பச் செய்ய வேண்டும். அவர் அவனிடம், “மோசே, நீ ஒரு சாதாரண மனிதன். நீ இதைச் செய்யப் போகும் நபரல்ல. நீ இந்த உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டவுடன், மோசேயே, நான் உன் மூலமாகக் கிரியை செய்வேன். சாதாரண மனிதன் மூலமாக உன் மூலம் செய்ப் போகும் மிகப் பெரிய அற்புதத்தை நீ கண்டு கொள்வாய்” என்றார்.

அத்தியாயம் 14

மனித எதிர்ப்புகளும், ஆவிக்குரிய இரகசியங்களும்

இஸ்ரவேல் மக்களை விடுவிக்கும் ஊழியத்துக்காக தேவன் எப்படி மோசேயை ஆயத்தப்படுத்தினார் என்று நாம் பார்த்தோம். இந்த ஆய்வில் அவனை எப்படி தேவனுடைய விடுதலையளிக்கும் பாத்திரமாக ஆக்கினார் என்று நாம் பார்ப்போம். இன்னும் விடுவிக்கும் ஒருவனாக செயல்பட தேவனுடைய அழைப்புக்கு எப்படி மோசே மறுமொழியளித்தான் என்பதையும் நாம் காண்போம்.

விடுதலையளிக்கும் பாத்திரமாக இருப்பதற்கான தேவனுடைய இரகசியங்களை ஒரே வாக்கியத்தில் சுருக்கமாகச் சொல்ல முடியும்: “நீ விடுதலையளிப்பவன் அல்ல, அது நானே. உன்னுடைய சொந்த முயற்சியில் நீ யாரையும் விடுவிக்க முடியாது. ஆனால் என்னால் முடியும், நான் உன்னோடிருக்கிறேன். மோசே, நீ இந்த மக்களை விடுவிக்க வேண்டாம், நான் அதைச் செய்வேன். இந்த இரகசியங்கள் மோசேக்கு உண்மையாயிருந்தது, அவைகள் நமக்குங்கூட உண்மையானவை. எரியும் முட்செடியில் தேவன் இவைகளை மோசேக்குப் போதித்தார்.

மோசே தன்னால் நன்றாகப் பேசி, பிறரைக் கவர முடியாதே என்று கவலைப்பட்டான். அவன் திக்கிப் பேசுவபனாக அல்லது தெளிவாகப் பேச முடியாதவனாயிருந்திருக்கலாம். அது எப்படியிருந்தாலும் தேவனுக்கு இதைப்பற்றி நிச்சயமாகத் தெரியும், எனினும் இதைப் பொருட்படுத்தாமல் பார்வோனிடம் போய் விடுதலையளிக்கும்படி உரிமையுடன் கேட்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினார். ஒருவேளை அதன் காரணமாகவே தேவன் அவனைத் தெரிந்தெடுத்திருக்கலாம். இந்த விடுதலை நடந்தபோது அது அவருடைய வல்லமையேயன்றி, ஏதோ ஒரு மனிதனின் வசீகர சக்தியால் நடைபெற்றதல்ல என்று வெளிப்படையாகத் தெரிய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினார். அதனாலேயே அவர் ஒரு எபிரெயனை, ஒரு மந்தைமேய்ப்பவனை, திக்கு வாயனை தம்முடைய மக்களை விடுவிக்கும்படி பார்வோனிடம் உரிமையுடன் கேட்க அவர் விரும்பியிருக்கலாம். தம்முடைய மக்கள் விடுவிக்கப் பட்டபொழுது, “அதுவா, அந்த மோசே, அவன் சொற்பொழிவாற்றும் திறமையுடையவன். அவன் அந்த மக்களை விடுதலை செய்யும்படி அவன் கேட்டபொழுது நான் அங்கிருந்தேன்; மிக வல்லமையாகக் பேசி அவன் முடித்தான்” என்று யாரும் சொல்லக் கூடாது என்று தேவன் விரும்பினார். அப்படியிருக்கக் கூடாது என்பதே தேவனுடைய விருப்பம். அதனால் அந்த மனிதனை அவர் தெரிந்தெடுத்தார்.

வசனம் 11-இல் உள்ள வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள், “மனுஷனுக்கு வாயை உண்டாக்கியவர் யார்? ஊமையனையும் செவிடனையும் பார்வையுள்ளவனையும் குருடனையும் உண்டாக்கியவர் யார்? கர்த்தராகிய நான் அல்லவா?”.

இந்தக் கேள்விகளை ஏற்றுக் கொள்ளுவது சிலருக்குக் கடினமாயிருக்கலாம். யோசேப்பின் வாழ்க்கையில் நாம் கண்ட அதே பாடத்தை தேவன் மறுபடியும் சொல்லுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன்: உங்களுடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்பவை யாவும் தேவனால் வடிவமைக்கப்பட்டவை. ஏன் என்று நீங்கள் ஒருபொழுதும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது, ஆனால் தேவன், தாம் நினைத்த வழியிலேயே நம்மை உருவாக்குகிறார். தேவன் மோசேயிடம், “எனக்கு சொல்திறனுடைய ஒரு மனிதன் வேண்டுமானால், நான் உன்னை சொல்திறனுள்ளவனாக ஆக்கியிருப்பேன்” என்று சொல்லுகிறார்.

இங்கே தேவன் சிறிது கருத்துள்ள பாடத்தை அவனுக்குப் போதிக்கிறார். தேவன் அவனிடம், “உன் கையிலிருக்கிறது என்ன?” என்று கேட்கிறார். மோசே, “ஒரு கோல்” என்றான். தேவன், “அதைத் தரையிலே போடு” என்றார். மோசே அதைத் தரையிலே போட்டபொழுது, மோசேயின் ஊழியம் முழுவதிலும் வல்லமையாகத் தேவன் பயன்படுத்திய ஒன்றாக அது மாறிற்று. “அர்ப்பணித்தல்” என்பது, சொற்படி “கீழே வைப்பது” தரையிலே வைப்பது என்ற அர்த்தமுடையது. பின்னர் தேவன் அவனது கையை அவன் மடியிலே போட்டு அதைத் திரும்ப எடுக்கச் சொன்னார். அவன் கையை வெளியே எடுத்தபோது குஷ்டரோகம் பிடித்திருந்தது. தேவன் கையை மறுபடியும் மடியில் வைத்துத் திரும்ப வெளியே எடுக்கச் சொன்னார், அவன் கை குணமாயிற்று (2-7).

மோசே எதிர்ப்புகளைக் கூறும்போது தேவன் மிகுந்த பொறுமையுடனிருந்தார். ஆனால் கடைசியாகத் தேவனிடம், “ஆண்டவரே, நீர் அனுப்பச் சித்தமாயுடைய யாரையாகிலும் அனுப்பும்”(13) என்று சொன்னதும், கர்த்தருடைய கோபம் அவன்மேல் வீசும்படிச் செய்தான். தேவன் உன்னை ஒரு விடுவிப்பவனாக இருக்கும்படிக் கட்டளையிடும்போது, இதே எதிர்ப்புகளை நீங்கள் தெரிவிக்கிறீர்களா?

“வேறு யாரையாவது அனுப்பும், என்னையல்ல” என்று சொல்லி விடுவீர்களா? வேதவசனங்களிலுள்ள அநேக மக்கள், “தேவனே, எனக்கு விருப்பமில்லை” என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு உண்மையைச் சொல்லக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். அதைத்தான் மோசே சொல்லுகிறான்.

கடைசியில் மோசே போனான். அவன் வெற்றிபெற்றான். எனினும் வெற்றி அவனுடையதல்ல, அது தேவனுடையது. சில மக்களுக்கு அதிகத் திறமையிருக்கிறது, ஆனால் அதை உபயோகப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு குறைவாயிருக்கிறது. சிலருக்குத் திறமை குறைவுபடுகிறது, ஆனால் அதைப் பயன் படுத்தும் வாய்ப்பு மிக அதிகமாயிருக்கிறது. உங்கள் திறமை குறைந்ததாகவோ அல்லது அதிகமானதாகவோ இருந்தாலும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்று வேத வசனங்கள் கூறுகின்றன. அவருக்காக நீங்கள் கொடுக்கும் நேரம் அதிகமாயிருக்க வேண்டும் என்பதே முக்கியம். தேவனுடைய கிரியையில் அவருக்காக நீங்கள் கொடுக்கும் நேரமே உங்கள் திறமையை விட முக்கியமானது. நாம் யார், நாம் என்னவாயிருக்கிறோம் அல்லது நமக்கு என்ன வேண்டும் என்பதற்காக அவர் நம்மைப் பயன்படுத்தவில்லை, ஆனால் சரியாக இல்லாவிட்டால் கூட பொருட்படுத்தாமல் அவர் நம்மை பயன்படுத்துவார்.

தேவன் மோசேக்கு போதித்த முக்கிய சத்தியங்களை இந்தச் சிறிய கவிதையில் சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

ஆவிக்குரிய நான்கு இரகசியங்கள்

நானல்ல, அவரே

அவரே அவர் என்னோடிருக்கிறார்.

என்னால் முடியாது, அவரால் முடியும்

அவர் என்னோடிருக்கிறார்.

எனக்கு வேண்டியதில்லை, ஆனால்

அவருக்கு வேண்டும். அவர் என்னோடிருக்கிறார்.

நான் செய்யவில்லை, அவரே செய்தார். ஏனென்றால் அவர் என்னோடிருந்தார்.

இந்த நான்கு வாக்கியங்களையும் நான் “நான்கு ஆவிக்குரிய இரகசியங்கள்” என்றழைக்கிறேன். இந்த ஆவிக்குரிய இரகசியங்களை நான் நேரடியாக என் வாழ்க்கையிலோ அல்லது ஊழியத்திலோ செயல்படுத்தாவிட்டால், ஒரு மனிதனாக அல்லது போதகராக என்னால் செயல்பட முடியாது. மோசே எரிந்து கொண்டிருந்த நான் அல்ல அவரே அவர் என்னோடிருக்கிறார். என்னால் முடியாது, அவரால்

முடியும் அவர் என்னோடிருக்கிறார். எனக்கு விருப்பமில்லை - அவருக்கு உண்டு. அவர் என்னோடிருக்கிறார். நான் இல்லை. அவர் இருந்தார். அவர் என்னோடிருந்தார். ஆனால் எரிந்து சாம்பலாகாத முட்செடியிலிருந்து கற்றுக் கொண்ட இந்த நான்கு ஆவிக்குரிய இரகசியங்களை உங்கள் வாழ்க்கையிலும் செயல்படுத்தக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அத்தியாயம் 16

வாதைகளும், அற்புதங்களும், விடுதலை செய்வதற்கான கோட்பாடுகளும்

இப்பொழுது யாத்திராகமப் புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்ட விடுதலையின் கதையில் நம் கவனத்தைச் செலுத்த நான் விரும்புகிறேன். நான் முன்பாகத் தெரிந்துகொண்டபடி, விடுதலை என்ற வார்த்தை இரட்சிப்பு என்ற வார்த்தைக்கு ஒத்த பொருளுடையது. யாத்திராகமப் புத்தகத்தில் விடுதலை, தேவனுடைய மக்கள் அனுபவித்த இரட்சிப்பு என்ற பாடப்பொருளுக்கு வரும்போது நாம் தேவனுடைய வல்லமையைக் காண்கிறோம். ஏனென்றால், தேவனுடைய வல்லமையில்லாமல், கடந்த அல்லது நிகழ்கால இரட்சிப்பு என்று ஒன்றில்லை. யாத்திராகமப் புத்தகத்தில், பத்து வாதைகளும் மிகவும் தனிப்பட்ட முறையில் தேவனுடைய வல்லமையைக் காட்டின.

வாதைகள்

வேதாகமத்தில் ஆதியாகமம் முதல் வெளிப்படுத்திய விசேஷம் வரை போதிக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய சத்தியத்தின் ஒரு சித்திரம் தான் பத்து வாதைகள் அளிக்கும் செய்தி. இந்தச் சத்தியம் 1 யோவான் 4:4-இல் இவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது: “உலகத்திலிருக்கிறவனும் உங்களிலிருக்கிறவர் பெரியவர்.” இதுவே பத்து வாதைகளின் தியான செயல்படுத்துதலுக்கான செய்தி.

யாத்திராகமம் 5:1 -இல் மோசேயும் ஆரோனும் இஸ்ரவேலரை விடுதலை செய்யும்படி முதலாவதாக மன்றாடுகிறார்கள். ஆனால் பார்வோன் இகழ்ந்தான்.

எப்படியிருந்தாலும் அது ஒரு விதத்தில் வேடிக்கையாகத் தெரிந்தது மோசேயின் நோக்கம் என்ன என்று பார்வோனுக்கு விளங்கவில்லை. அவர்கள் கொடுத்த அடிப்படைக் காரணம் பார்வோனுக்கு ஒரு பொருட்டாகக் காணப்படவில்லை: “இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தர் வனாந்தரத்திலே எனக்குப் பண்டிகை கொண்டாடும்படி என் ஜனங்களைப் போகவிட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார் என்றார்கள்”.

இந்தக் கதையில், பாவம் அல்லது தீமையின் சக்தியிலிருந்து “விடுதலையின் கோட்பாடுகள்” என்று நாம் அழைக்கக்கூடிய கோட்பாடுகளையும் நாம் காண்கிறோம். மோசே தேவனுடைய மக்களை விடுதலை செய்யும்படி உரிமையோடு கேட்கும்போது பார்வோன் அவர்களை விடுதலை செய்ய மறுக்கிறான், வாதைகள் வருகின்றன, வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. கடைசியில் இந்த வாதைகள் அவன் எண்ணத்தை மாற்றச் செய்கின்றன. சிறிது, சிறிதாகப் பார்வோன் தேவனுடைய வல்லமைக்கு இணங்கத் துவங்குகிறான். அப்படித்துவங்கும்போது, மோசேக்கும் பார்வோனுக்கும் இடையேயுள்ள பேச்சுவார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள். மோசே, விடுதலையளிக்கும் இயேசு கிறிஸ்துவின் ஒரு சித்திரம் என்றும் பார்வோன் தீமையின் உருவகமான சாத்தானின் சித்திரம் என்றும், அநேகர் நம்புகின்றனர். மோசேக்கும் பார்வோனுக்கு மிடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளும்போது, இன்று நம்முடைய விடுதலைக்காக அல்லது இரட்சிப்புக்காக இயேசு கிறிஸ்துவுக்கும் சாத்தானுக்கும் இடையில் நடக்கும் போராட்டத்தை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

எடுத்துக்காட்டாக யாத்திராகமம் 8:25-இல் இஸ்ரவேல் புத்திரர்களைத் தங்கள் தேவனுக்காக பலியிடும்படி அனுப்பவேண்டும் என்று மோசே அதிகாரத்தோடு கேட்டபொழுது, பார்வோன், “உங்கள் தேவனுக்கு (எகிப்து) தேசத்திலேதானே பலியிடுங்கள், எகிப்தை விட்டுப் போகவேண்டாம்” என்று சொல்லுகிறான்.

இன்னும் சில வாதைகளுக்குப் பின், பார்வோன் அவர்கள் மதச் சடங்குகளைச் செய்ய மக்களை விடுவதற்கு மறுபடியும் சம்மதிக் கிறான், ஆனால் சிறிது விட்டுக்கொடுத்து: “ஆனாலும் நீங்கள் அதிக தூரமாய் போக வேண்டாம்” என்கிறான் (28). இதுவும் புதிய

விசுவாசியின் மேல் எப்படி அழுத்தம் வருகிறது என்பதைப் பற்றிய ஒரு சித்திரமாயிருக்கிறது. “நன்று, நீ ஒரு கிறிஸ்தவனாக வேண்டுமென்றால், அப்படியே செய், ஆனால் மனவைராக்கியமுள்ள ஒருவனாக மாறிவிட மாட்டாய் என்று நான் நம்புகிறேன், அதாவது இதைத் தீவிரமாய் எடுத்துக் கொள்ளும் அளவுக்குப் போகமாட்டாய் என்று நான் நம்புகிறேன்” என்று சாத்தான் கூறுவது போலிருக்கிறது.

இன்னும் அதிக வாதைகளுக்குப்பின் 10:8-10 வரையுள்ள வசனங்களில் பார்வோன் இன்னும் கொஞ்சம் தளர்த்துகிறான். “அப்படி வேண்டாம், புருஷராகிய நீங்கள் போய், கர்த்தருக்கு ஆராதனை செய்யுங்கள்” (11). அதாவது உங்கள் பிள்ளைகளை நீங்கள் கூட்டிக் கொண்டு போகக் கூடாது, என்று சொல்லுகிறான். நம்முடைய விசுவாசத்தில் நம்மோடு ஒத்துப் போக முடியாது என்று சாத்தான் கண்டு கொள்ளும் பொழுது, அவன் நம்முடைய பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொள்ள முயற்சிக்கிறான். எத்தனை மக்கள் இப்படித் “தங்கள் பிள்ளைகளை எகிப்தில்” விட்டு விட்டு விசுவாசத்தினுள் வந்திருக்கிறார்கள் என்று காண்பது அதிசயமாயிருக்கிறது. இன்னும் அதிக வாதைகளுக்குப்பின் பார்வோன் நீங்கள் போகலாம், ஆனால் உங்கள் ஆடுகளும் மாடுகளும் எகிப்தில் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறான் (யாத்திராகமம் 10:24). இது சாத்தான் நாம் நம்முடைய செல்வங்களைக் நம்முடைய விசுவாசத்தினுள் கொண்டு வரக் கூடாது என்பது போலுள்ளது .

சாத்தானின் உருவகமான பார்வோனின் தந்திரங்களில் இது ஒன்று என்று நான் நம்புகிறேன். முதலாவது விடுதலை கோட்பாட்டில் கவனிக்க வேண்டியது சாத்தானோடு ஒருபோதும் சமரச முயற்சிகளை வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம் என்பதே. எகிப்தில் (இந்த உலகத்தில்) உங்கள் பிள்ளைகளை விட்டுவிட அல்லது உங்கள் செல்வத்தை எகிப்தில் விட்டுவிடும்படி உங்களைச் சோதிக்கச் சாத்தானுக்கு இடம் கொடுக்காதீர்கள்.

அற்புதங்கள்

அநேக மக்களைப் போல நீங்களும் ஏறகெனவே பாவத்திற்குள்ளிருந்தால் அதை விட்டு வெளியே வருவதற்கு என்ன செய்யலாம்? யாத்திராகமம் நமக்குச் சொல்லுகிறது: பாவத்தின் கட்டுகளிலிருந்தும், கொடுமையிலிருந்தும் வெளியே வர ஒரு அதிசயம்

நிகழ வேண்டும். பஸ்காவிலும், செங்கடலைக் கடந்ததிலும் இந்த மாதிரியான அதிசயங்களை நாம் காண்கிறோம். இந்த அற்புதங்கள் இஸ்ரவேல் புத்திரர் பார்வோனிடமிருந்து இறுதியாக விடுதலைப் பெற்றதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

கடைசி வாதை, தேவனுடைய கடுங்கோபத்தில் எகிப்தியரின் முதல் பேறான பிள்ளைகளின் உயிரை எடுத்தது. தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களான அவர்கள் பஸ்கா பண்டிகையை ஆசரிக்கும் போது, தேவனுடைய கடுங்கோபம் அவர்களைக் கடந்து செல்லுகிறது. பஸ்காவில் குறிப்பிட்டவைகளை நிறைவேற்றும் படி அவர் சீஷர்களிடம் சிலுவையின் மீது தம் மரணத்தைப் பற்றி சொல்லும் போது இயேசு இந்த பஸ்கா ஆசரிப்புக்கும் நம்முடைய இரட்சிப்புக்கும் உள்ள உறவைக் காட்டுகிறார் (லூக்கா 22:16)

மோசேக்கும் பார்வோனுக்குமிடையே நடந்த உரையாடல் முழுவதிலும், பார்வோன் இஸ்ரவேல் புத்திரரைப் போக விடமாட்டான் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். பார்வோன் தன் மனதை மாற்றிக் கொண்டேயிருந்தான். “நீங்கள் போகலாம்” என்று அவன் சொல்லுகிறான், ஆனால் வாதைகள் குறைந்ததும், “நீங்கள் போக முடியாது”, என்று சொல்லுவான். அவர்களை விடுதலை செய்த பின்பும் கூட, பார்வோனின் உள்ளத்தில் இன்னொரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. செங்கடலுக்கு முன்பாக தேவனுடைய மக்கள் கூடியிருந்த போது, அவன் தன் படைகளைக் கூட்டினான், இது பார்வோன் அவர்களைக் கொல்லப் போவது போல் தோன்றுகிறது. நிச்சயமாக இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கு இன்னொரு அற்புதம் நடைபெற வேண்டும்.

தேவன் என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாரோ அதை மோசே செய்தான், கதையின் மீதிப்பகுதி உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். தண்ணீர் உயர்ந்த சுவர்களாகப் பிரிந்தது, இஸ்ரவேல் புத்திரர் அதன் நடுவே உலர்ந்த தரையில் கடந்து சென்றனர். எகிப்தியர்கள் இஸ்ரவேல் புத்திரரைப் பின் தொடர முயற்சித்த போது, தண்ணீர் சுவர்கள் உடைந்து விழுந்து எகிப்திய படைவீரர்களைத் தண்ணீரில் ஆழ்த்தியது (யாக்கோபு 14:21-28).

பழைய ஏற்பாட்டு அற்புதங்களைப் பார்க்கும் போது, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட காரியங்களைக் குறித்து நம்ப

வேண்டுமா, வேண்டாமா என்று நீங்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும். நான் இந்த அற்புதத்தை விசுவாசிக்கிறேன். அது எழுதப்பட்டபடியே இந்தக் கதை நம்முடைய இரட்சிப்பைக் குறிப்பிடுகிறது என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன். உன்னை இரட்சிப்பதற்கு தேவன் ஒரு அற்புதம் செய்ய வேண்டும். என்னை இரட்சிப்பதற்கும் ஒரு அற்புதம் அவசியப்படுகிறது.

பஸ்கா பண்டிகையின் மற்றும் செங்கடலின் அற்புதங்கள் நமக்கு இதையை தெரிவிக்கின்றன.

இஸ்ரவேல் புத்திரர் செங்கடலைக் கடந்து வனாந்தரத்துக்கு வந்த பொழுது, அவர்களுக்கு ஒரு மிகப் பெரிய பிரச்சனை ஏற்பட்டது. ஒன்றுமில்லாத இந்த இடத்தில் அவர்கள் உண்பதற்கும், குடிப்பதற்கும் என்ன இருக்கிறது? ஏறக்குறைய இருபது அல்லது முப்பது லட்சம் மக்களுக்கு உணவும் தண்ணீரும் தேவைப்பட்டது. என்ன செய்ய வேண்டும் என்று மோசேக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் தேவனுக்குத் தெரியும்.

தேவன் இடைபட்டு, அவர்களுடைய தேவைகளை மற்றொரு அற்புதம் மூலமாகச் சந்திக்கிறார். ஒரு காலவேளையில் அவர்கள் எழுந்ததும், நிலம் முழுவதிலும் வெண்மை நிறமான ஒரு பொருள் இருந்தது. அவர்கள் “இது என்ன?” என்றார்கள். இதற்கு நிகரான எபிரெய வார்த்தை “மன்னா” என்பதாகும், அவர்கள் அப்படியே அதை மன்னா என்றழைத்தார்கள். அப்பொழுதிலிருந்து ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் அது கிடைத்தது.

இஸ்ரவேல் புத்திரருக்குக் கிடைத்த ஆகாரம் நல்ல போஷாக்கு சத்துள்ளது, ஏனென்றால் இந்த உணவை உட்கொண்டு அவர்கள் நாற்பது ஆண்டுகள் திடமாயிருந்தனர். இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட இந்த ஏற்பாடு உங்களுக்கும் எனக்கும் தேவையான மற்றொரு அற்புதத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது - ஜீவனாம்சம். யார் அல்லது எது உங்களுக்கு ஜீவனாம்சத்தின் ஆதாரம்? உங்களுக்குத் தேவை யானவைகள் கிடைக்க, தேசத்தின் பொருளாதாரத்தை நம்புகிறீர்களா? நமக்குத் தேவையான எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் தேவன். நாம் அவரை நோக்கிப் பார்க்கும்போது, நமக்கு தேவையானவைகளை தேவையான நேரத்தில் கொடுக்கிறார்.

நாம் ஜெபிக்கும்போது, “எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை அன்றன்று எங்களுக்குத் தாரும்” என்று நம் பரமபிதாவை கேட்கவேண்டும் என்பது மன்னாவை ஒவ்வொரு நாளும் சேகரிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றிய இயேசுவினுடைய கட்டளையைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கிறது. உணவு உண்பதற்கு முன் நம்முடைய உணவுக்காக தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தும்போது, நம்முடைய உணவுக்கும் நமக்கு வேண்டிய எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணர் தேவன் என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுகிறோம். வனாந்தரத்தில் நாற்பது ஆண்டுகள் அலைந்து திரிந்த இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கான தேவனுடைய ஏற்பாடு பற்றிய உண்மையை நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது.

நம்முடைய விடுதலை

யாத்திராகமத்தில், நம்முடைய இரட்சிப்பின் அடிப்படையையும், ஆராதனை செய்வதின் மிக முக்கிய முறையையும் கூட நாம் கண்டு கொள்ளுகிறோம். ஒரு ஆட்டுக்குட்டியைப் பலியிட்டு அதன் இரத்தத்தைக் கதவு சட்டத்தின் மேலும் இரண்டு பக்கங்களிலும் தெளிக்க வேண்டுமென்று தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு கட்டளையிட்டார்; இது தேவனுடைய கடுங்கோபம் நமக்கு மேலாகக் கடந்து செல்ல, தேவ ஆட்டுக்குட்டியான இயேசு நமக்காகப் பலியிடப்பட்டார், நம்மை இரட்சிப்பது அவருடைய இரத்தம். பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டி குறிப்பிடுவது தேவ ஆட்டுக்குட்டியான இயேசு கிறிஸ்துவையே.

யாத்திராகமப் புத்தகத்தை நீங்கள் கண்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது என் ஜெபமாயிருக்கிறது.

அத்தியாயம் 16

பத்துக் கற்பனைகளின் உட்கருத்து

யாத்திராகமம் 20:1-17 வசனங்களில் பட்டியலிடப்பட்ட பத்துக் கற்பனைகள் வழியாகச் செல்ல நான் விரும்புகிறேன். இந்தப் பத்துக் கற்பனைகளும் இன்னும் அதிகக் குறிப்பாகச் சொல்லும் நூற்றுக் கணக்கான கட்டளைகளின் உட்கருத்தை சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றன.

பத்துக் கற்பனைகள் இரண்டு கற்பலகைகளின் எழுதப் பட்டிருந்தன. ஒரு கற்பலகையில் நான்கு கற்பனைகள் எழுதப் பட்டிருந்தன, இவைகளெல்லாம் தேவனோடு நமக்குள்ள உறவைப் பற்றியவை:

1. என்னையன்றி உனக்கு வேறே தேவர்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டாம்.
2. யாதொரு விக்கிரகத்தையும் வணங்காதிருப்பாயாக
3. என்னுடைய நாமத்தை வீணிலே வழங்காதிருப்பாயாக
4. ஓய்வு நாளைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிக்க நினைப்பாயாக.

இந்த நான்கு கற்பனைகளும் தேவனோடு நமக்குள் உறவைப் பற்றியவை.

இரண்டாவது கற்பலகையில் ஆறு கற்பனைகளிருந்தன, இவை மக்களோடு நமக்குள்ள உறவைத் தழுவினவை:

5. உன் தாயையும் தகப்பனையும் கனம் பண்ணுவாயாக.
6. கொலை செய்யாதிருப்பாயாக.
7. விபச்சாரம் செய்யாதிருப்பாயாக
8. களவு செய்யாதிருப்பாயாக
9. பொய் சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக
10. மற்றவர் பொருளை இச்சியாதிருப்பாயாக.

இவைகளின் உண்மையான அர்த்தம் என்ன என்று காண்பதற்கு, இந்தப் பத்து கற்பனைகளையும் ஆராய்ந்து பார்ப்போம்

முதலாவது கற்பனை, “என்னையன்றி உனக்கு வேறே தேவர்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டாம்” என்று சொல்லுகிறது. வேதாகமத்தின் உண்மைகள் முக்கியமாக இரண்டு வார்த்தைகளுக்குள் அடங்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “தேவனுக்கு முதலிடம்.” இதுவே முதலாம் கற்பனையின் உட்கருத்து அல்லது சாராம்சம்.

இரண்டாவது கற்பனை, “மேலே வானத்திலும், கீழே பூமியிலும் காணப்படும் எவைகளுக்கும் ஒப்பான செதுக்கப்பட்ட விக்கிரகங்களை ‘கடவுள்’ என்றழைப்பதைத் தடை செய்கிறது. சொல்லப் போனால் இந்தக் கற்பனையின் உட்கருத்து இதைப் போன்றது: தேவன் ஒரு ஆவியானவர்; விசுவாசத்தோடு தேவனிடத்தில் வர

வேண்டும், என்று நாம் கட்டளை பெற்றிருக்கிறோம். தேவன் ஆவியாயிருப்பதால் நாம் வணங்கு பவரைப் பார்க்க முடியாது. நாம் தேவனை அணுகுவதற்கும், அவரோடு நமக்குள்ள உறவுக்கும் இதுதான் வழி என்று அவர் தீர்மானித்திருக்கிறார். நாம் அவரிடம் விசுவாசத்துடன் வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறார். திடப் பொருளாலான அல்லது தொட்டு உணரக் கூடியதான ஒன்று தேவனைக் குறிக்கிறது என்று சொல்ல நாம் முயற்சித்தால், விசுவாசம் தேவை என்பதைத் தவிர்த்துவிடுகிறோம்.

மூன்றாவது கற்பனை, அவருடைய நாமத்தை நாம் வீணில் வழங்கக் கூடாது என்பது. இது அடிப்படையில் தேவனை நிந்திக்கக் கூடாது என்று கூறுகிறது. அநேக மக்கள் நினைத்துக் கொண்டாலும், இந்தக் கற்பனையின் சாராம்சம் அதைவிட விரிவானது. உண்மையில் அது இப்படிப் பொருள் உடையது. தேவனுடைய பெயரை நீங்கள் எப்போது உச்சரித்தாலும் அது ஆராதிக்கும் சமயமானாலும் - நீங்கள் தேவன் யார் என்று உணராமல் அவருடைய பெயரை வீணாகப் பயன்படுத்தக் கூடாது. ஆராதிக்கும் போதும், கவலையீனமாக யோசனையில்லாமல் அல்லது மதிப்புக் கொடுக்காமல் அவர் நாமத்தை உச்சரிக்கக் கூடாது.

நான்காவது கற்பனை ஓய்வு நாளைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. பிரமாணப் புத்தங்களிலுள்ள நூற்றுக் கணக்காகக் கட்டளைகளில் இதற்கு அநேக செயல்பாடுகள் இருக்கின்றன. இந்தக் கற்பனையி் லிருந்து யூதர்களுடைய அநேக நிபந்தனைகள் தோன்றின, எனினும் இதன் தத்துவம் முதல் கற்பனைக்கு ஒப்பானது: உங்கள் வாழ்க்கையில் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுங்கள். அவருக்காக நேரம் ஒதுக்குங்கள். ஓய்வு நாள் தத்துவத்தின் இன்னொரு பிரயோகம் ஓய்வு எடுப்பது. நான்காவது கற்பனையின் கருத்தை மக்கள் மீறியதால், தொற்று நோய் தோன்றி பரவுவதும் மறைவது மாயிருக்கிறது.

ஐந்தாவது கற்பனை நம்முடைய பெற்றோர்களைக் கனம் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. இந்தக் கற்பனை ஒன்று தான் ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைக் கொண்டது: உங்கள் தாயையும் தந்தையையும் கனம் செய்யும் போது உங்கள் ஆயுசு நீடித்திருக்கும் (12). இந்தக் கற்பனை பெற்றோரைக் கனம் பண்ணுவதைக் குறித்தது என்பதைக் கவனியுங்கள். பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோருக்குக்

கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று வேதாகமம் போதிக்கிறது. பிள்ளைகளா யிருக்கும் போது நீங்கள் கீழ்ப்படிகிறீர்கள். எனினும் இந்தக் கற்பனை பெரியவர்களைப் பற்றியது, அது தகப்பனார்களுக்கும் தாய்மார்களுக்கும் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. இது முக்கியமானது என்பதற்கு ஒரு காரணம், உங்கள் பிள்ளைகள் எப்படி உங்களைக் கனம் பண்ண வேண்டும் என்று காட்டுகிறது.

அடுத்த கற்பனை நாம் கொலை செய்யக் கூடாது என்று தெரிவிக்கிறது. இந்தக் கற்பனையின் உட்கருத்து உயிர் தேவனுடைய கைகளில் இருக்கிறது; தேவன் உயிரைக் கொடுக்கிறார், அதை எடுத்துக் கொள்ளும் தனிப்பட்ட உரிமை தேவனுடையதாயிருக்க வேண்டும்.

ஏழாவது கற்பனை, விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக என்று நமக்குச் சொல்லுகிறது. இந்தக் கற்பனையின் உட்கருத்து “பிள்ளைகளின் உரிமை” என்று நாம் அழைக்கக் கூடியதாயிருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆதியாகமம் 2ல் குறிப்பிட்டபடி, இரண்டு நபர்களை எடுத்து அவர்களை வாழ்க்கைத் துணைவர்களாக்கி, அதனால் அவர்களைப் பெற்றோராக்கி மக்களைப் பிறப்பித்து, அவர்களும் வாழ்க்கைத் துணைவர்களாகவும் பெற்றோர்களாகவும் ஆக வேண்டும் என்பதே தேவனுடைய திட்டம். பிள்ளைகளை நன்கு வளர்த்து வாழ்க்கையைச் சந்திக்க ஆயத்தப்படுத்த தேவன் விரும்புகிறார். இதற்கு திருமண உறவே பாதுகாப்பான அமைப்பு. இதனால் பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பு, திருமணம் செய்து கொண்ட தம்பதிகளின் அர்ப்பணிப்பு அல்லது விசுவாசத்துடனிடருப்பதைப் பொருத்திருக்கிறது. “விபசாரம் செய்யாதிருப்பாக” என்று தேவன் கட்டளையிடும் போது அவர் குடும்பங்களையும் பிள்ளைகளையும் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

எட்டாவது கற்பனை, “களவு செய்யாதிருப்பாயாக” என்பது. இந்தக் கற்பனையின் உட்கருத்து, தேவன் ஒழுங்குக்குத் தேவனா யிருக்கிறார் என்பது. அவருடைய கிருபையின் அடிப்படையில், நாம் விதைத்தது அறுவடை செய்யும் பொழுது, வாழ்க்கையில் குறிப்பிட்ட சம்பத்துக்களை நாம் சிறிது சிறிதாக விருத்தி செய்கிறோம். நீங்கள் திருடும் போது தேவன் கருதிய ஒழுங்கை சீர்குலைக்கிறீர்கள். இதுவே இந்தக் கற்பனையின் உட்கருத்தாகும்.

ஒன்பதாவது கற்பனை, பொய் சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக” என்பதாகும். அநேக மக்கள் நன்கு கவனித்துப் பார்க்காத ஒரு கற்பனை இது என்று நான் நினைக்கிறேன். நாம் பெரிய பொய் சிறிய பொய், வெள்ளைப் பொய், கருப்புப் பொய் என்று பலவிதங்களில் உண்மையல்லாதவற்றைக் கூறுகிறோம். பொய் சொல்லுவதில் புத்திசாலித்தனமான வழிகளில் ஒன்று, உண்மையைச் சந்தர்ப்ப மல்லாத போது சொல்லுவது அல்லது உண்மையின் ஒரு பகுதியை மட்டும் சொல்லுவது. ஒருவரது குணத்தைப்பற்றி மோசமாக கூறி அவர்களை அழிக்க விரும்பும்போது, இதில் அவர்கள் வல்லுநர்கள் ஆகி விடுகின்றனர். எனினும் இந்தக் கற்பனை “பொய்சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக” என்று சொல்லும் பொழுது, இவை எல்லா வற்றையும் கடந்து செல்லுகிறது. நீங்கள் எவ்வளவு தான் புத்திசாலித் தனமாகச் செய்தாலும் அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. சிறியதோ, பெரியதோ, தெரிந்ததோ, தெரியாததோ ஒரு தவறான அபிப் பிராயத்தை நீங்கள் கொடுப்பீர்களானால், நீங்கள் ஒன்பதாவது கற்பனையை மீறி விட்டீர்கள். ஒன்பதாவது கற்பனையின் உட்கருத்து, உண்மையைப் பேசு என்பதாகும்.

கடைசிக் கற்பனை நாம் இச்சிக்கக் கூடாது என்று சொல்லுகிறது. இதன் உட்கருத்து “களவு செய்யாதிருப்பாயாக” என்ற எட்டாவது கற்பனையின் உட்கருத்துக்கு ஒத்தக் கருத்து. நமக்கு என்ன கொடுத்திருக்கிறார் என்பது தேவனுக்குத் தெரியும். நமக்கிருக்கும் துணை, நமக்கிருக்கும் குடும்பம், வீடு, பதவி வாழ்க்கையில் நாம் வகிக்கும் முழு இடம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய ஒரு திட்டம் - சித்தம் - இருக்கிறது. வேத வசனங்களின் படி, நாம் மற்றவர்களோடு நம்மை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கக் கூடாது. நாம் எல்லாரும் தனித்தன்மை வாய்ந்தவர்கள். தேவன் உன்னை உருவாக்கியபோதும் என்னை உருவாக்கியபோதும், அது முடிந்ததும் அவர் அந்த உருவமைப்பை எறிந்து விடுகிறார். நாம் மற்றொருவரைப் போலிருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பவில்லை.

வேறு யாரும் நம்மைப் போலிருப்பதும் அவருக்கு விருப்ப மில்லை. அப்படியானால் நாம் மற்றவர்களோடு நம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக் கூடாது. நாம் மற்றவர்கள் மேல் பொறாமை கொள்ளவோ மற்றவர்களிடமிருக்கும் பொருளை இச்சிப்பதோ கூடாது. பொறா மையும், இச்சித்தலும் நம்முடைய வாழ்வில் நமக்கான தேவனுடைய சித்தத்தினால் நாம் திருப்தியடையவில்லை என்று காட்டுகிறது. இதுவே பத்தாவது கற்பனையின் உட்கருத்து என்று நான் நம்புகிறேன்.

லேவியராகமம், எண்ணாகமம்,
உபாகமம், யோசுவா

புத்தகம் -2

மோசேயின்
போதனைகள்

Leviticus through Joshua

Booklet - 2

Tamil

**லேவியராகமம், எண்ணாகமம்,
உபாகமம், யோசுவா**

புத்தகம் - 2

© IBL

2003

Cover Credit : Cynthia Kingston

Printed by : Creative Enterprises

For additional booklets write to :

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk

Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298

E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு,

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை - 600 010.

அதிகாரம்-1

லேவியராகமம்

வேதாகமத்தை வாசிக்கும் அநேகர் லேவியராகமம் விளங்கு வதற்குக் கடினமான புத்தகம் என்று எண்ணுவர், யாத்திராகமத்திலுள்ள கடைசி மூன்று அதிகாரங்களிலும் வனாந்தரத்தில் கட்டிய ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் அளவு முதலிய விபரக்குறிப்புகள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதை வாசிப்பவர்களுக்கு மனச் சோர்வையும் சலுப்பையும் தரும். வேதத்தை முதல் அதிகாரத்திலிருந்து வாசிப்பவர்கள் லேவியராகமத் தை வாசிக்கும் போது வேதத்தை முழுவதும் வாசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை இழக்கிறார்கள்.

லேவியராகமம் என்பதின் பொருள் 'லேவியருக்கு உரியது' என்பதாகும். லேவியர் எபிரெய ஆசாரியர்களாவார்கள். லேவியராக மத்தை விளங்கி வாசிக்க வேண்டுமென்றால் வனாந்தரத்திலுள்ள ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் பற்றி நீ அறிந்திருக்க வேண்டும். அங்குள்ள ஆசாரியர்கள் செலுத்தும் பலிகளையும் காணிக்கைகளையும் மற்ற வழிபாட்டு முறைகளையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். மோசேக்கு தேவனால் கட்டளையிடப்பட்ட முறையிலே கட்டப்பட்ட வனாந்தரத் திலுள்ள ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் போல் பிற்காலத்தில் சாலொமோன் ராஜா பெரிய அளவில் அதே மாதிரியைப் பின்பற்றி தேவாலயத்தைக் கட்டினான்.

இஸ்ரவேலின் பன்னிரண்டு கோத்திரங்களும் நாற்பது வருடங்களாக வனாந்திரத்திலே சுற்றிச் சுற்றி வந்த போது இந்தச் சிறிய ஆசரிப்புக் கூடாரம் அவர்கள் மத்தியில் இருந்ததே அதன் முக்கியத் துவங்களில் ஒன்றாகும். அந்த ஆசரிப்புக் கூடாரம் அவர்கள் மத்தியில் வைக்கப்பட்டது நமக்கு ஒரு காரியத்தை விளக்குகிறது. பத்துக் கற்பனைகளுக்குள் முதலாவது கற்பனை தேவனுக்கு முதலிடம் தரவேண்டும் என்பதே. தேவன் நம் எல்லாருடைய வாழ்க்கையிலும் நடுமையத்தில் இருக்க வேண்டும். இதைத் திட்டமாகவும் தெளிவாகவும் நமக்கு எடுத்துக் காட்டவே அந்தச் சிறிய ஆசரிப்புக் கூடாரம் இஸ்ரவேலின் பன்னிரண்டு கோத்திரங்களின் பாலையத்தின் நடுவில் இருந்தது என்று வேதம் கூறுகிறது.

இந்த ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் பற்றி நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான காரியம் என்னவென்றால், தேவன் மெய்யாகவே அந்தச் சிறிய கூடாரத்தில் வாசம் பண்ணினார் என்பதே. மோசே ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைக் கட்டி முடித்த பின்பு தேவனுடைய பிரசன்னமும் மகிமையும் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தை நிரப்பிற்று. அது இன்றைய விசுவாசிகளைப் பரிசுத்த ஆவி நிரப்புவதற்கு அடையாளமாக இருக்கிறது.

இஸ்ரவேலர் வனாந்திரத்தின் வழியாகப் பிரயாணம் செய்கையில் கூடாரத்தின் மேல் தங்கியிருந்த மேகம் அவர்களுக்கு வழி காட்டியது. மேகஸ்தம்பம் எழும்பும் போது இஸ்ரவேலர் பிரயாணம் பண்ணப் புறப்பட்டார்கள். இவ்வாறாக, மேகஸ்தம்பம் அவர்களுக்கு வழிகாட்டியது. மக்கள் பாவ மன்னிப்புக்காகவும் ஆராதனை செய்வதற்காகவும் வழி நடத்தப்படுவதற்காகவும் போக முடிந்தது.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் விபரம்

ஆசரிப்புக் கூடாரம் கட்டப்பட்டதன் காரணத்தை நாம் அறிந்தோம். இப்பொழுது அதன் அமைப்பைப் பற்றி விரிவாகப் பார்ப்போம். ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைச் சுற்றி ஒரு வேலி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வேலி முரட்டுத்துணியால் செய்யப் பட்டிருந்தது. அந்த வேலிக்கு உள்ளே ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைச் சுற்றி வாசஸ்தலத்தின் பிரகாரம் இருந்தது. பிற்காலத்தில் சாலொமோன் கட்டின தேவாலயத்தைச் சுற்றியுள்ள பிரகாரம் 14 ஏக்கர் பரப்பளவை உடையதாய் பெரியதாய் இருந்தது. ஆனால் முதலில் கட்டப்பட்ட ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் பிரகாரம் அவ்வளவு பெரிதல்ல.

இந்த ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலுள்ள பணிமுட்டுகள் மிகவும் முக்கியமானவை. அவர்கள் வனாந்திரத்தில் பிரயாணம் செய்யும்போது அந்தப் பணிமுட்டுகளைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல வேண்டியிருந்ததால் அவைகளுக்குக் கைப்பிடிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

வாசலுக்கு உள்ளே, பிரகாரத்தில் ஒரு வெண்கலப் பலிபீடம் இருந்தது. இந்தப் பலிபீடத்தின் அடியில் அடுப்புக்கரியைத் தாங்கி நிற்கும் வெண்கலச் சல்லடை தட்டினடியில் தீ எப்பொழுதும் எரிந்து

கொண்டே இருக்கும். பாவஞ் செய்தவன் மன்னிப்புப் பெற ஆசரிப்புக் கூடாரத்துக்கு வரும் போது ஆசரிப்புக் கூடார வாசலில் ஒரு ஆசாரியனால் சந்திக்கப்படுவான். அவன் கொண்டு வந்த மிருகத்தை ஆசாரியன் லேவியராகமத்தில் கூறப்பட்டபடியே பலி கொடுப்பான். அதன் பின்பு, பலியிட்ட மிருகத்தை வெண்கலப் பலிபீடத்தின் மேல் வைப்பான். அந்தப் பாவி பிரகாரத்தின் வாசலில் காத்திருப்பான். அவன் ஒரு போதும் மூடப்பட்டிருந்த ஆசரிப்புக் கூடாரத்திற்குள் செல்ல மாட்டான். அவனுக்குப் பதிலாக ஆசாரியன் அந்த கூடாரத்துக்குள் செல்லுவான். ஆசாரியன் பலியிடப்பட்ட மிருகத்தை வெண்கலப் பலிபீடத்தின் மேல் வைத்தவுடன் அதிலிருந்து எழும்பும் புகை சுகந்த வாசனையாக கர்த்தரிடம் எழும்பும். பின்பு ஆசாரியன் பிரகாரத்திலுள்ள அடுத்த பணிமுட்டான தொட்டியிடம் செல்லுவான்.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலுள்ள தொட்டியானது பறவைகள் குளிக்கும் தொட்டியைப் போன்றது. மிகவும் பெரிதாக இருக்கும். இதில் தான் ஆசாரியன் முறைப்படித் தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொள்வான். இச்சுத்திகரிப்பு வாசலில் நிற்கும் பாவிக்குப் பதிலாக செய்து கொள்வதாகும்.

ஆசரிப்புக் கூடாரம் அல்லது கூடாரத்தின் முக்கியப்பகுதியை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். வெளியேயுள்ள பகுதி பரிசுத்த ஸ்தலமாகும். பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் இரண்டு பகுதிகளாகத் தனித் தனியே பிரித்துக் காட்டுவது அங்குள்ள திரைச் சீலையாகும். இங்கு தான் கர்த்தர் தங்கி இருக்கிறார். இந்த திரைச்சீலை முரட்டுத் துணியால் செய்யப்பட்டது. ஜோஸீபஸ் என்ற ஆசிரியர், அநேகக் குதிரைகள் கூட்டமாக வெவ்வேறு திசைகளிலிருந்து இழுத்தாலும் அதைக் கிழிக்க முடியாது என்று கூறுகிறார். இயேசுவானவர் காலத்தில் இருந்த சாலொமோன் தேவாலயத்திலுள்ள திரைச்சீலை ஒரு பெரிய நாடக அரங்கின் திரைச் சீலையைப் போன்று இருந்தது.

சுவிசேஷங்களிலே இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தவுடன் பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் பிரித்த அந்த

திரைச்சீலை மேல் தொடங்கி கீழ்வரைக்கும் இரண்டாகக் கிழிந்தது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. வேதத்தில் கூறப்பட்ட அநேக அற்புதங்களில் இதுவும் ஒன்று. இது அடிக்கடி கவனிக்கப்படாத ஒரு அற்புதமாகும்.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் நான்கு பணிமுட்டுகள் உண்டு. பிரகாரத்திலுள்ள தொட்டியிலே தன்னை முறைப்படி சுத்திகரித்துக் கொண்ட ஆசாரியன் மறைவாக மூடிக்கட்டப்பட்டிருந்த பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குச் செல்லுவான்.

அவனுக்கு இடது பக்கத்தில் இருப்பது விளக்குத் தண்டாகும். அந்த விளக்குத் தண்டு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இந்த விளக்குத் தண்டு ஆண்டவர் தம் ஜனங்களுக்குத் தமது வார்த்தைகளை அறிவித்ததைக் காட்டுகிறது. மேலும் ஆண்டவரை எவ்வாறு நெருங்கலாம் என்றும் காட்டுகிறது. ஆசாரியன் விளக்குத் தண்டிற்கு முன்னால் நிற்கும் போது அவன் கர்த்தரை ஆராதிப்பான். தான் பரிந்து பேசின வாசலில் நிற்கும் பாவிக்கும் பிற கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கும் அவர் கொடுத்த வெளிப்பாட்டுக்காக நன்றி சொல்லுவான்.

ஆசாரியனுக்கு வலது பக்கத்தில் தேவ சமூகத்து அப்பங்களை வைக்கும் மேசை இருந்தது. இது இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் வனாந்தரத்தில் பிரயாணம் செய்த போது அவர்களுக்கு அளித்த மன்னாவை வெளிப்படுத்துகிறது. மேலும் ஆண்டவர் நமக்கு அன்றாட ஆகாரத்தைத் தருவார் என்ற உண்மையை விளக்குகிறது.

தூப பீடம் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தை மறைக்கும் திரைச் சீலைக்கு முன் அதன் அருகே வைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தத் தூபபீடத்தில் தான் ஆசாரியன் வாசலில் நிற்கும் பாவியான மனிதனுக்காகப் பரிந்து பேசும் ஜெபத்தை ஏற்றெடுப்பான். ஆசாரியன் செய்யும் பணி இத்துடன் முடிகிறது. அதன் பிறகு அவன் பாவத்திற்குப் பரிகாரம் தேடும் மற்றொருவனைச் சந்திக்கச் சென்று மறுபடியும் இதே பரிந்து பேசும் பணியை மேற்கொள்வான்.

வருடத்துக்கு ஒருமுறை ஜனங்கள் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைச் சுற்றி நிற்பார்கள். அப்பொழுது பிரதான ஆசாரியன் திரைச்சீலையைக் கடந்து மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குச் செல்லுவான். அவன் சகல ஜனங்களின் பாவங்களுக்காக இரத்த பலியைச் செலுத்துவான்.

நாம் இந்தச் சிறிய ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் பார்க்கும் போது அங்குள்ள பணிமுட்டுகளில் ஒவ்வொன்றும் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கே உருவகமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இது இவ்வாறு இருக்க, நாம் ஒவ்வொரு பொருளையும் தனித்தனியே ஆராய்வோம்.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் பணிமுட்டுகள்:

வெண்கலப் பலிபீடம் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள சுவிசேஷத்தைப் போதிக்கிறது. எல்லா மிருகங்களும் அந்த வெண்கலப் பலிபீடத்தின் மேல் பலியிடப்பட்டன. இந்த மிருக தகன பலிகள் இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்த போது நிறைவேறினது. வெண்கலப்பலிபீடம் “நீ பரிசுத்த தேவனை பலி இல்லாமல் நெருங்க முடியாது. இரத்தம் சிந்துதலில்லாமல் மன்னிப்பு உண்டாகாது” (எபிரெயர் 9:22) என்று நமக்குச் சொல்லுகிறது. ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலுள்ள தொட்டியில் ஆசாரியர்கள் பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்குள் செல்லுமுன் முறைப்படித் தங்களைச் சுத்திகரித்துக் கொள்வது, வேதாகமத்தில் அநேக இடங்களில் கூறப்பட்ட “யார் கர்த்தருடைய பர்வதத்துக்கு ஏறுவான்? கைகளில் சுத்தமுள்ளவனும், இருதயத்தில் மாசில்லாதவனும் தானே” (சங்கீதம் 24:4) என்பதை விளக்குகிறது.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் முக்கிய நோக்கம், தேவனோடு ஐக்கியம் கொள்ளுவதே. ஒவ்வொன்றும் இதை நோக்கியே செயல்படுகிறது. வேதத்தில் நாம் ஆண்டவரோடு கொண்டிருக்கும் தொடர்பு அவரோடு அமர்ந்து போஜனம் பண்ணுவதைப் போலிருக்கிறது என்று ஒப்பிடப் பட்டிகிறது.

நம் பெற்றோர் நாம் சிறுவர்களாக இருக்கும் போது நம்மிடம் சாப்பாட்டு மேசைக்கு உணவருந்த வருமுன் கைகளைக் கழுவும்படிச் கூறுவர். சாப்பிட வரும் போதும் தேவனோடு ஐக்கியம் கொள்ள வரும் போதும் நாம் நம்மைச் சுத்திகரிக்க வேண்டும். நீ கழுவவும்

சுத்திகரிக்கப்படவும் வேண்டும். இதைத் தான் இந்தத் தொட்டி நமக்குப் போதிக்கிறது.

ஆசாரியன் பொன்னாலான விளக்குத் தண்டுக்கு முன்னால் நிற்கும் போது தேவன்தாம் வேத புத்தகத்துக்கு மூலகர்த்தா என்ற உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வான். மேலும் வேத வசனமே நமது பாதைக்கு வழி காட்டும் தீபமாக இருக்கிறது என்று விளக்குவான்.

வாசலில் நின்ற பாவிக்குக் கர்த்தர் கொடுத்த ஒளிக்காக, வெளிப்பாட்டுக்காக எப்படி நான் இரட்சிக்கப்பட முடியும், எப்படி அவரை நெருங்கி ஆராதனை செய்ய முடியும் என்ற வெளிப்பாட்டுக்காக ஆசாரியன் அவருக்கு நன்றி செலுத்துவான்.

மேலே நான் கூறியபடி தேவ சமூகத்தப்பங்கள் வைக்கும் மேசை ஆண்டவர் நமக்கு அன்றாட ஆகாரத்தைத் தருவார், தேவைகளைச் சந்திப்பார் என்ற உண்மையை விளக்குகிறது. நாம் ஜீவிப்பது அவராலேயே என்ற உண்மையை நாம் ஒருக்காலும் மறக்கக்கூடாது என்று ஆண்டவர் விரும்புகிறார். நம் ஆவி, ஆத்துமா, சரீர தேவைகளுக்காக அவரையே நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.

அடுத்தது தூப பீடத்தை நோக்குவோம். இதற்கு முன் ஆசாரியன் நிற்கும் போது பிரகாரத்தின் வாசலில் நிற்கும் பாவிக்காக ஜெபத்தை ஏற்றெடுப்பான். அப்படிச் செய்யும் போது, அது அவனைப் பிரதான ஆசாரியராகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பிட்டு அவர் நமக்காகப் பிதாவினிடம் பரிந்து பேசி ஜெபத்தை ஏற்றெடுப்பதை விளக்குவதாக இருக்கிறது.

தொகுப்புரை

ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலுள்ள அனைத்தும் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றியதே ஆகும். அவரே உலகிற்கு ஒளியாக இருக்கிறார். அவரே ஜீவ அப்பம், அவரே நமக்காகப் பலியானார். அவர்தான் நம்மைச் சுத்திகரிக்கிறார். ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் நாம் காண்பது இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷமே. நாம் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தை விளங்கிக் கொண்டால் தான் லேவியராகமம் என்ற புத்தகத்தை விளங்கிக்கொள்ள

முடியும். ஏனென்றால் லேவியராகமத்தில் கூறப்பட்ட படியே ஆசாரியர்கள் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் தங்கள் கடமைகளைச் செய்தார்கள். இந்த ஆசரிப்புக் கூடார மூலமாகத் தெளிவாகக் காட்டப்பட்ட இயேசுவை நீ அறிவாயா?

அதிகாரம்-2

இன்றைய ஆசரிப்புக் கூடாரம்

ஆதியாகமம் என்ற புத்தகத்தில் நாம், ஒரு மனிதன் பாவம் செய்தால் அவனுக்கு வருகிற பெரிய தண்டனை என்னவென்றால் ஆண்டவருக்கும் அவனுக்கும் இடையே பிரிவினை ஏற்படுகிறது; கைவிடப்பட்ட நிலை ஏற்படுகிறது என்று வாசிக்கிறோம். தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வேற்றுமையினால் உண்டான பிரிவை சமரசம் செய்து சரிப்படுத்துவதே இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாகும். இது தான் வேதத்தின் அடிப்படை உண்மை. இதைத்தான் வனாந்திரத்திலுள்ள ஆசரிப்புக் கூடாரமும் உணர்த்துகிறது.

இப்படியிருக்க நாம் ஏன் தற்காலத்தில் மிருகபலி கொடுப்ப தில்லை? இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் ஆண்டவருடைய எதிர்பார்ப்பு மாறிவிட்டது. நாம் வேதத்திலுள்ள எபிரெயருக்கு எழுதின நிருபத்தை வாசிக்கும்போது இதைப்பற்றி இன்னும் விளக்கமாக அறிந்து கொள்ளலாம் எபிரெயர் 9ம் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டதை நாம் தொகுத்துப் பார்ப்போமானால் இந்த ஆசரிப்புக் கூடாரம் பரலோகத்தில் உள்ள ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் சாயலாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிகிறோம். இந்த பரலோக ஆசரிப்புக் கூடாரம் காணக்கூடிய பொருட்களால் ஆனதல்ல. அங்குள்ள பொருட்கள் யாவும் பரலோக சம்பந்தமானதும், ஆவிக்குரியவையுமாகும். ஆண்டவர் மோசேயிடம் கட்டச் சொன்ன ஆசரிப்புக் கூடாரம் காணக் கூடியதாயும் தொட்டு அறியக்கூடியதுமாயிருக்கிறது. அது, எபிரெயர் 9ம் அதிகாரத்தில் நாம் வாசிக்கும், ஆவிக்குரியதும் தொட்டு அறியக் கூடாததுமான ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் சாயலாகக் கட்டப்பட்டது.

இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தவுடன் சாலொமோன் தேவாலயத்தில் உள்ள திரைச்சீலை மேல் தொடங்கி கீழ் வரைக்கும் கிழிந்ததை நினைவு கூருவாயாக. வருடத்துக்கு ஒரு முறை பிரதான ஆசாரியன் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்துக்கும் மக்களுடைய பாவங்களுக்கும் பரிகாரமாக இரத்தத்தைத் தன்னுடன் எடுத்துச் செல்வான் என்பதையும் அறிவாயாக. இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்த போது உலக ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் எவ்விதமாக ஒரு பிரதான ஆசாரியன் பிரவேசித்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அதே போல் மகா பிரதான ஆசாரியராக பரலோக ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் பிரவேசித்தார். அவர் பரலோக ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் உள்ள பலிபீடத்தில் தன் உயிரைப் படைத்து நித்திய மீட்பை உண்டு பண்ணினார். பின் அவர் பரலோக ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலுள்ள சுத்திகரிப்பின் தொட்டிக்குச் சென்று உலக மக்களைக் கழுவி நிலையான சுத்திகரிப்பைத் தந்தார்.

கிறிஸ்துவின் மரணத்துக்கு முன் ஒரு பாவி கர்த்தரை அணுக முடியாது. ஆசாரியன் மாத்திரம் தான் சென்று பாவிக்காகப் பரிந்து பேச முடியும். இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணம் இவையெல்லாவற்றையும் ஒழித்து விட்டது. இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்த போது அவர் நீயும் நானும் தேவனுடைய சமூகத்திற்கு நேரடியாகச் செல்லும் உரிமையைத் தந்தார்.

கிறிஸ்து மரிக்குமுன் ஒரு பாவி கர்த்தருடைய சமூகத்துக்குச் செல்ல முடியாது. ஆசாரியன் மாத்திரம் தான் சென்று பாவிக்காகப் பரிந்து பேசும் ஜெபம் ஏற்றெடுப்பான். இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணம் இவையெல்லாவற்றையும் ஒழித்து விட்டது. இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்த போது அவர் நீயும் நானும் தேவனுடைய சமூகத்திற்கு நேரடியாகச் செல்லும் உரிமையைத் தந்தார்.

அடுத்த முக்கியமான காரியம் என்னவென்றால் உங்களுடைய சரீரே தேவனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறது. பவுல் கூறினதின் சாராம்சம் என்னவென்றால் “பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களில் வாசமாயிருக்கிறார் என்பதை நீங்கள் அறியீர்களா? ஒருவன் அவருடைய ஆலயத்தைக் கெடுத்தால் தேவன் அவனைக் கெடுப்பார் ஏனென்றால் அவருடைய

ஆலயம் பரிசுத்தமுள்ளது. அந்த ஆலயமே நீங்கள்”. அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் வேசித்தனத்திற்கு அடிமைப்பட்டிருந்த கொரிந்தியருக்கு இந்த உண்மையை உணர்த்தினார். “உங்கள் சரீரே தேவனுக்குரியதல்ல. தேவனுக்கு உரியது. உங்கள் சரீரானது தேவனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறதென்றும் தேவன் அதில் வாசமாயிருக்கிறாரென்றும் அறியீர்களா?” (1 கொரிந்தியர் 6:15-20). கொலோசெயர் 1:27ம் வசனத்தில், “புறஜாதிகளுக்குள்ளே விளங்கிய இந்த இரகசியத்திலுள்ள மகிமையின் ஐசுவரியம் இன்னதென்று, தேவன் தம்முடைய பரிசுத்தவான்களுக்குத் தெரியப்படுத்தச் சித்தமானார்; கிறிஸ்துவானவர் மகிமையின் நம்பிக்கையாக உங்களுக்குள் இருப்பதே அந்த இரகசியம்” என்று வாசிக்கிறோம். கிறிஸ்து உங்களுக்குள் இருப்பதே ஒரு அற்புதம். அது தேவ சமூகம் உனக்குள் வாசமாயிருக்கிறதையும், தேவன் அழைத்த அழைப்புக்குப் பாத்திரவானாக நீ இருப்பதையும் காட்டுகிறது.

நாம் இப்போது ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மூலம் நம் வாழ்க்கையில் வெளிப்படும் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைக் காண்போம். உனக்கு ஆலோசனையாகச் சொல்வது என்னவென்றால் நீ அதிகாலையில் எழும்பும்போது சிறிது நேரம் அமைதலாக இருக்க வேண்டும். பின்பு அவரை ஆராதிக்க வேண்டும், பின்பு அவர் சமூகத்தில் அமைதலாகக் காத்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறு அன்றாட வேலைக்குச் செல்லுமுன் நீ செய்ய வேண்டும். நாம் இவ்வாறு செய்யும் போது, நாம் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தையும் அதிலுள்ள ஒவ்வொரு பணிமுட்டு மூலம் ஆண்டவரை அணுக உதவும் விதிமுறைகளையும் நம்முடைய நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். நீ வெண்கலப் பலிபீடத்தின் அருகில் வருகிறாய் என்று நினைத்துக்கொள். அப்பொழுது இயேசு கிறிஸ்து உங்கள் பாவங்களுக்காக தேவாட்டுக் குட்டியாக சிலுவையில் மரித்தார் என்ற நற்செய்தியை விசுவாசி. நீ இதுவரை கிறிஸ்து என் பாவங்களை மன்னித்தார் என்று விசுவாசியாமலிருந்தால் இப்பொழுது அவரை விசுவாசி. அவர் தான் நம் பாவங்களுக்குப் பரிகாரி என்று திட்டமாக உணர்ந்து கிறிஸ்து நமக்குச் சிலுவையில் பெற்றுத் தந்த பாவ மன்னிப்புக்காக அவரைத் துதி.

இப்பொழுது நீ சுத்திகரிக்கும் தொட்டிக்குக் கடந்து வருகிறாய் என்று நினைத்துக் கொள். அங்கு தான் உன் கைகளையும் கால்களையும் கழுவ வேண்டும். மேலும் தொடர்ச்சியாக சுத்திகரிப்பு உனக்குத் தேவையாயிருக்கிறது உன்னுடைய வாழ்க்கையில் தேவனுக்குப் பிரியமில்லாத அழுக்கான பாவம் இருக்கிறதா? தேவனிடம் அறிக்கை பண்ணி அதை விட்டு விடு. அப்பொழுது சுத்திகரிக்கப்படுவாய். அதன் பின்பு பரிசுத்த ஸ்தலத்திற்குள் இருக்கும் விளக்குத் தண்டின் முன் நில். அங்கு கர்த்தர் கொடுத்த வெளிப்பாட்டுக்காக, உன்னை இருட்டிலிருந்து ஒளிக்கு அழைத்து வந்து ஜீவனையும் இரட்சிப்பையும் அருளினதற்காக நன்றி சொல்லு. அவரது வசனத்துக்காக நன்றி செலுத்து.

நீ இப்பொழுது தேவ சமூகத்து அப்பங்கள் இருக்கும் மேசைக்கு முன்னால் நிற்கிறாய் என்று நினைத்துக் கொள். உன்னுடைய எல்லாத் தேவைகளையும் தேவன் சந்தித்ததற்காக நன்றி செலுத்து. நம்மிடம் உள்ள ஒவ்வொரு துண்டு அப்பம், எல்லாப் பொருட்கள், அனைத்துத் தேவைகளையும் சந்திப்பது தேவன் தான் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது. கர்த்தர் தாம் நம் தேவைகளைச் சந்திக்கிறார் என்று நன்றியறிதலோடு அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

பின்பு தூப பீடத்தைப் பற்றி நாம் சிந்திக்கும்போது ஜெபத்தின் வல்லமையை அது நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறது. உன்னுடைய எல்லா தேவைகளுக்காகவும் நீ அன்று சந்திக்கப்போகிற அலுவல்களுக்காகவும் நேரம் எடுத்து ஜெபி.

பின்பு, மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தைப் பார்க்கும் பொழுது மெய்யாகவே கர்த்தரின் தெய்வீகப் பிரசன்னம் என்பது உண்டு என்று நாம் அறிகிறோம். கர்த்தரின் பரிசுத்த ஆவி நம்மில் இருக்கிறது என்றும் நாம் எங்கிருந்தாலும் அவருடைய பிரசன்னத்தில் இருக்கிறோம் என்பதை அறிவாயாக. நமக்காகக் கர்த்தரின் பிரசன்னத்துக்குச் செல்ல ஆசாரியன் வேண்டுவதில்லை. ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் நடத்தப்பட்ட ஆராதனையை நாம் எழுத்தின் படி பின்பற்ற வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தபோது நாம் நேராகவே கர்த்தரண்டை நெருங்க வழி வகுத்தார்.

வனாந்தரத்து ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் மூலம் வெளிப்படும் அநேக ஆவிக்குரிய சத்தியங்கள் உண்டு. இதில் மிகவும் முக்கியமானது ஒன்று உண்டு. ஒரு பாவியான ஆணோ பெண்ணோ மிகவும் பரிசுத்தமான கர்த்தரண்டை நெருங்கவும் அவருடைய பிரசன்னத்துக்குள் வரவும் முடியும். எப்படியென்றால் இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக தேவனண்டை சேர புதிதும் ஜீவனுமான மார்க்கம் உண்டாயிருக்கிறது.

கர்த்தர் நம் ஆத்தம மீட்புக்காகச் செய்த அற்புதத்தைக்காண விருப்பத்தோடு அவர் பிரசன்னத்துக்குள் வர ஜனக் கூட்டமாகத் திரண்டு வந்திருப்பார். நீ எப்பொழுதாவது அவர் பிரசன்னத்துக்குள் வந்திருக்கிறாயா? “நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன். என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவனிடத்தில் வரான்” (யோவான் 14:6) என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்கிறார். இந்த சுவிசேஷத்தில் கூறப்பட்ட மகத்தான வசனம் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. கர்த்தர் உன்னைச் சந்திக்க விரும்புகிறார். உன் வாழ்க்கையைத் தம் ஆசரிப்புக் கூடாரமாக ஏற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறார்.

அத்தியாயம்-3

பலிகளின் பொருள்

இப்பொழுது ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் பற்றி நமக்கு ஓரளவு தெளிவான அறிவு இருப்பதால் லேவியராகமம் என்ற இந்த சிறிய புத்தகத்தைப் படிக்க ஆயத்தமாயுள்ளோம். உண்மையில் இந்தப் புத்தகம் ஆசாரியர்களுக்கான ஒரு எளிய கையேடு. இது ஒரு மிருகத்தை எப்படிக் கொல்வது, அதன் குடல்கள் மற்றும் உள்ளுறுப்புக்களை என்ன செய்வது என்பது பற்றி தெளிவாக எடுத்துக் கூறும் ஒரு வழிகாட்டியாயுள்ளது. 23ம் சங்கீதத்தைப் போல் அல்லது 1 கொரிந்திரியர் 13 போல் நம்மை உற்சாகப்படுத்தி எழுப்பும் புத்தகமாக இது இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இந்த லேவியராகமத்திலிருந்து ஆவிக்குரிய சத்தியங்களோ, தியானத்திற்குப் பயன்படும் பகுதிகளோ இல்லை என்று தயவு செய்து எண்ணிவிடாதீர்கள். இந்தப் புத்தகத்தில்

அழகான சத்தியங்கள் உள்ளன. இதிலுள்ள பூந்தோட்டப் பகுதிகளை உனக்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

புத்தகத்தின் பகுதிகள்

இந்த ஆசாரியரின் கையேடு பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிய வேண்டும். முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் பலிகளைப் பற்றிவை. ஆசாரியர்கள் பலிகளை ஆயத்தம் செய்யும்போது மிகச் சரியாக என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என இப்பகுதி விளக்குகிறது. அதே சமயம் இந்த பலிகளின் பொருளையும் விளக்குகிறது.

எட்டாம் அதிகாரத்திலிருந்து பத்தாம் அதிகாரம் வரை ஆசாரியர் களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இப்பகுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அறிவுரைகள் ஆசாரியர்கள் எப்படிப்பட்ட மனிதர்களாய் இருக்க வேண்டும் எனவும் ஆசாரியர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அளவுகள் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. அநேக தியான சத்தியங்களை இந்த அதிகாரங்களில் காணலாம்.

இந்தப் புத்தகத்தின் கரு எனக் கருதப்படும் பகுதி 11ம் அதிகாரத்திலிருந்து 22ம் அதிகாரம் வரையுள்ளவை ஆகும். இப்பகுதியைப் பரிசுத்தமாகுதல் என்று சொல்வேன். தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்கள் ஒரு பரிசுத்த ஜனம். ஏனெனில் அவர்களுடைய தேவன் பரிசுத்தர் - இந்தக் கருத்தை உலகிற்கு எடுத்துரைப்பது ஆசரிப்புக் கூடாரமும் அங்கு பணி புரியும் ஆசாரியர்களும் தான். இந்த அதிகாரங்களில், இந்த மக்கள் வித்தியாசமாக இருப்பதற்கெனத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள் என அழுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘பரிசுத்தமான’ என்ற பதத்தின் பொருள் ‘தேவனுக்குச் சொந்தமான’ என்பதாகும். இந்த ஆசாரியர்கள், தேவனுக்குச் சொந்தமான மக்களாக வாழ வேண்டியதாயிருந்தது.

அதிகாரங்கள் 23லிருந்து 25வரை ‘ஊழியங்கள்’ பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ளது. யூத விசுவாசத்தின்படி அநேக பரிசுத்த நாட்கள் உண்டு. அவைகளைப் பற்றிய விவரங்களை வேதாகமத்தின் முதல் ஐந்து புத்தகங்களில் காணலாம். இந்தப் பரிசுத்த நாட்களிலும், மிகப் பரிசுத்தமான சடங்குகளிலும் ஆசாரியர்களே பணிபுரிய வேண்டி

இருந்ததால், எல்லாவற்றையும் எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்ற செய்முறைக் குறிப்புகள் அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டன.

லேவியராகமத்தின் இப்பகுதிக்கு நீ வரும்போது உன்னையே கீழ்க்கண்ட கேள்வியைக் கேட்டுக்கொள். பஸ்கா போன்ற ஒரு பரிசுத்த நாளை தேவன் நியமித்த பொழுது ஆசாரியர்கள் எதை நினைவு கூரவேண்டும் என தேவன் விரும்பினார்? அதன் பிறகு கீழே வரும் கேள்வியையும் உன்னைக் கேட்டுக்கொள்: ஆசாரியர்கள் ஏன் இவைகளை நினைவு கூர வேண்டுமென தேவன் விரும்பினார்?

வாழ்க்கையில் செயல்முறைப்படுத்துதல்

லேவியராகமத்தின் கடைசி இரண்டு அதிகாரங்களையும் ‘அர்ப்பணிப்பு’ என்று கூறுவேன். லேவியராகமம், உபாகமம் மற்றும் யோசுவா ஆகிய புத்தகங்கள் வலுவான வாழ்க்கைப் பாடங்களைப் போதிக்கும் பிரசங்கங்களுடன் முடிவடைகின்றன.

தேவனுடைய கற்பனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றும், பரிசுத்த மக்களாக வாழ அழைக்கப்பட்டபடியே இருக்க வேண்டுமென்றும், தேவனுடைய மக்களுக்குக் கூறும் ஒரு சிறந்த புத்திமதியுடன் அப்புத்தகங்கள் முடிவடைகின்றன. அவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டதும் காப்பாற்றப்பட்டதும், பரிசுத்தமாக வாழ்வதற்குத் தான். லேவியராகமத்தின் கடைசி அதிகாரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள புத்திமதிகள், இவ்வதிகாரங்களை வல்லமையுள்ளவையாக ஆக்குகின்றன. மோசே தன்னைத் திக்குவாயென்றும், சரியாகப் பேசவராது என்றும் கூறியிருந்தான். ஆனால் இங்கே அவன் பேச்சவன்மை பெற்றவனாகக் காட்சியளிக்கின்றான்.

தியானத்திற்கும், தனிமனித வாழ்வுக்கும், நடைமுறைப் படுத்துவதற்கான பாடங்கள்

லேவியராகமத்தில் நாம் பெறக்கூடிய சில தியானத்திற்கான ஆசீர்வாதங்களை இப்பொழுது காண்போம். முதல் பகுதியில் “பலிகள்” பற்றி ஆரம்பிப்போம். ஆசாரியர்கள் எவ்விதம் தேவனுக்குப் பலி செலுத்த வேண்டும் என்பது பற்றிய சில அழகான சத்தியங்களை இப்புத்தகத்தின் முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் கொண்டுள்ளன.

எடுத்துக்காட்டாக, மன்னிப்புப் பெற விரும்பும் பாவி ஒருவன் ஆசரிப்புக் கூடாரத்திற்கு வரும் போது, ஆசாரியன் அவனை வாசலில் சந்திப்பான். அந்தப் பாவி கொடுக்கும் பலி எதற்காகக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று ஆசாரியன் அவனுக்கு விளக்கிச் சொல்லுவான்.

பிற பொறுப்புகளோடுங்கூட ஆசாரியர்கள் தேவனுடைய மக்களுக்கு ஆசிரியர்களாகவும் இருந்தார்கள். பாவி பலி செலுத்தும்போது, மிருகத்தின் தலை மீது அவன் கையை வைக்க வேண்டுமென ஆசாரியன் கூறினான். பாவி அப்படிச் செய்தபோது அந்த மிருகம் அவனுடைய 'பதிலி'யாக ஆகிறது. அந்தப் பாவி செய்த பாவமெல்லாம் மிருகத்தின் தலை மீது மாற்றப்படுகிறது. பாவி செய்த பாவத்தினால் பாவிக்குக் கிடைக்க வேண்டிய மரணத்தைப் பாவியல்ல - அந்த மிருகமே உத்தரிக்கிறது. இங்கு தான் 'போக்காடு' (scapegoat) என்ற பதம் வருகிறது. பலியின் பொருள் அது தான். இறையியல் வல்லுனர்கள், நம்முடைய பாவங்களுக்காக இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில் அடைந்த மரணத்திற்கு இதை உவமையாகக் கூறி 'பிராயச்சித்த பலி' என்று அழைக்கிறார்கள்.

தேச மக்கள் முழுவதும் பாவம் செய்த போது முழு தேசமும் மனந்திரும்ப வேண்டியிருந்ததை இப்புத்தகத்தை நீ படிக்கும் போது பார்க்கலாம். தாங்கள் செய்த பாவத்தை உணர்ந்த பொழுது ஒரு இளங்காளையைப் பாவ நிவாரண பலியாகச் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் அதை ஆசரிப்புக் கூடாரத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர். தலைவர்கள் அம்மிருகத்தின் தலையில் தங்கள் கைகளை வைத்தனர். அதன் பின் கர்த்தருக்கு முன்பாக அது கொல்லப்பட்டது. அதற்குப் பின் பாவ நிவாரண பலிக்குச் செய்யும் அதே முறையைக் கையாண்டார்கள். இவ்விதம் ஆசாரியர்கள் தேசம் முழுமைக்கும் பாவ நிவாரணம் செய்தார்கள். இன்றும் கூட, தேசமாக இந்த அநுபவத்துக்குள் வந்தால் நன்றாயிருக்குமில்லவா? தேசத்தின் பாவத்திற்காய் தேச மக்கள் அனைவரும் மனந்திரும்புவது, எந்த ஒரு தேசத்துக்கும் அருமையான சிறந்த அநுபவமாயிருக்கும். இந்தச் சம்பவம் லேவியராகமத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஆசாரியர்கள் அபிஷேகிக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்க வேண்டும்; அதாவது அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரால் வழி நடத்தப்பட்டு, ஆளப்படுபவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதைச் சித்தரிக்க, பலியின் இரத்தத்தை, ஆசாரியர்களின் காது மடல்கள், கைகள், வலது பாதத்தின் பெருவிரல் ஆகியவற்றின் மேல் தடவ வேண்டும். "நீ ஒரு பரிசுத்தமான மனிதனாக இருக்க வேண்டும். மக்கள் பரிசுத்தமாயிருக்க நீ அவர்களை நடத்த வேண்டும். நீ கேட்கும் ஒவ்வொன்றும், தொடும் ஒவ்வொன்றும் அல்லது நீ செய்யும் ஒவ்வொன்றும் நீ போகும் இடம் ஒவ்வொன்றும் அபிஷேகிக்கப்பட்டு பரிசுத்த ஆவியானவரால் ஆளப்படுவதாய் இருக்க வேண்டும்" என்று சொல்வது போல் இச்செய்கை அமைந்துள்ளது.

மோசே நியாயப்பிரமாணப் புத்தகங்களை எழுதிய போது, இயேசுவைப் பற்றியும் எழுதினார் என்று நாம் கூறுகிறோம். லேவியராகமப் புத்தகத்தில் இதற்கான ஒரு அழகான காட்சியைக் காணலாம். புதிய ஏற்பாட்டில், குஷ்டரோகியை சுகமாக்கிய போதெல்லாம், சுகமாக்கப்பட்டவனிடம், "நீ போய் உன்னை ஆசாரியர்களிடத்தில் காட்டு" என்று தான் இயேசுவானவர் எப்போதும் சொன்னார். ஏன் அப்படிச் சொன்னார்? லேவியராகமத்தில், ஆசாரியர்களுக்கு அவ்வாறு கட்டளைக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மோசேயின் மகத்தான பிரசங்கத்தில் அநேக தியானத்திற்கான விஷயங்களை லேவியராகமப் புத்தகத்தின் கடைசி சில அதிகாரங்களில் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, "நீங்கள் என் கட்டளைகளின்படி நடந்து, அவைகளின்படி செய்தால், நான் ஏற்ற காலத்தில் உங்களுக்கு மழையைப் பெய்யப் பண்ணுவேன்; பூமி தன் பலனையும், வெளியிலுள்ள மரங்கள் தங்கள் கனியையும் கொடுக்கும். விதைப்புக் காலம் வரைக்கும் திராட்சப்பழம் பறிக்குங்காலம் வரைக்கும் போரடிக் கும் காலம் இருக்கும்; விதைப்புக் காலம் வரைக்கும் திராட்சப்பழம் பறிக் குங் காலம் இருக்கும்; நீங்கள் உங்கள் அப்பத்தைத் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டு, உங்கள் தேசத்தில் சுகமாய்க் குடியிருப்பீர்கள்... உங்கள் சத்துருக்களைத் துரத்துவீர்கள்; அவர்கள் உங்கள் முன்பாகப் பட்டயத்தால் விழுவார்கள்... நான் உங்கள் நடுவிலே உலாவி, உங்கள் தேவனாயிருப்பேன், நீங்கள் என் ஜனமாயிருப்பீர்கள்" (லேவி 26:3-12).

மேலும் ஓரினச்சேர்க்கை போன்ற சில காரியங்கள் லேவியராகமப் புத்தகத்தில் தடை செய்யப்பட்டிருப்பதைக் காண்பாய். திருமணம் செய்து கொள்வதும் பின்னர் பெற்றோராவதும் தேவனின் திட்டம். இவர்கள் பெற்றெடுத்த பிள்ளைகள் நாளாவட்டத்தில் திருமணம் செய்து பெற்றோராகிறார்கள். தேவனின் இந்தத் திட்டத்தில் ஓரினச்சேர்க்கை பொருத்தமானதாக இல்லை. ஓரினச்சேர்க்கை தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் அதன் விளைவுகள் நல்லவை அல்ல. மோசே நேரடியாகவே, மிக மிகக் கடுமையாகவே ஓரினச் சேர்க்கையைக் கண்டிக்கிறார். அதே போல் மாந்திரீகம், பில்லிகுனியம், குறிசொல்லுதல் இன்னும் அநேகக் காரியங்களை மோசே கண்டிக்கிறார். மோசேயால் கொடுக்கப்பட்ட தேவனுடைய சட்டதிட்டங்கள் கடுமையானவை. ஏனெனில் யூத மக்கள் ஒரு பரிசுத்த ஜனமாக இருக்க வேண்டியவர்கள். லேவியராகமப் புத்தகத்தின் பிரதான செய்தி பரிசுத்தம் என்பது தான்.

லேவியராகமப் புத்தகத்தைப் பற்றிய இந்த முன்னுரையும், மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்த பகுதிகளும் நீயே படிப்பதற்கும், ஆசீர்வாதம் பெறுவதற்கும் உதவியாயிருக்கும் என நம்புகிறேன். ஆசாரியர்கள் எப்படி அபிஷேகிக்கப்படுவது, பரிசுத்தமான தேவ மனிதர்கள், தேவனுடைய ஜனங்கள் எப்படி பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டுமென கற்பிப்பது என்பவை பற்றிக் காட்டும் ஆசாரியர்களுக்கான வழி காட்டும் புத்தகம் இது என்பதை நினைவில் கொள்.

“நான் பரிசுத்தர்; ஆகையால் நீங்களும் பரிசுத்தராயிருங்கள் என்று கர்த்தர் உரைக்கிறார்” - உங்களுக்கும் எனக்கும் லேவியராகமப் புத்தகம் கூறும் செய்தி இதுவே.

அத்தியாயம்-4

எண்ணாகமம்

ஆதியாகமத்தில் துவங்கும் வரலாற்றுக் கதை, யாத்திராகமத்தில் தொடர்ந்து வருகிறது. இடையில், வனாந்தரத்தில் ஆசரிப்புக் கூடாரம்

எழுப்புவதற்கான திட்டங்களையும் குறிப்புகளையும் தேவன் மோசேக்குச் சொல்லும் புத்தகம் வருகிறது.

எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து இஸ்ரவேல் புத்திரர் அற்புதமான விதமாக விடுவிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வனாந்தரத்தைக் கடந்து வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட கானானுக்குள் வரவேண்டியி திருந்தது. அவர்கள் எகிப்திலிருந்து நேரடியாகக் கானானுக்குள் செல்லவில்லை; நாற்பது வருடங்கள் வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரிந்தார்கள் என்று எண்ணாகமம் நமக்குச் சொல்கிறது!

இதை உருவகமாக எடுத்துக் கொண்டு பேசுவதானால், அநேக விசுவாசிகள் இன்றும் இப்படித் தான் செய்கிறார்கள். கிறிஸ்துவுடைய இரத்தத்தினாலே, அவர்கள் பாவத்திற்கான தண்டனையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் - கிறிஸ்து தரும் மன்னிப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இருப்பினும் தேவன் அவர்களைப் படைத்தபடி, மறுவாழ்வு கொடுத்தபடி அவர்கள் வாழ்கிறதில்லை. அவர்கள் மனச்சோர்வடைந்து, உற்சாகமிழந்து, திருப்தியற்று, நிறைவான வாழ்க்கை வாழாமல் இருக்கிறார்கள். புதிய ஏற்பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ள ‘நித்திய ஜீவன்’ என்ற தரமான வாழ்க்கை வாழும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்குள் அவர்கள் சேரவில்லை (யோவான் 3:15). “நானோ அவைகளுக்கு ஜீவன் உண்டாயிருக்கவும், அது பரிபூரணப்படவும் வந்தேன்” (யோவான் 10:10). இந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை புதிய ஏற்பாடு ‘நித்திய ஜீவன்’ என்றழைக்கிறது. இந்த வாழ்க்கைத் தரத்தின் உருவகப் படம் தான் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட கானான் தேசம். இந்தக் ‘கானான் தேச’ வாழ்க்கை வாழும்படி இரட்சிக்கப்பட்ட விசுவாசியோ, அவிசுவாசம், ஏமாற்றம் மற்றும் குழப்பங்களினூடே சுற்றி வருகிறார். எபிரெய மக்களின் சரித்திரத்தை ஆதார பூர்வமாய் பதிவு செய்துள்ள எண்ணாகமப் புத்தகம், இப்படிச் சுற்றிச் சுற்றி வரும் வாழ்க்கைப் பாடத்தை உருவகப்படுத்தி நமக்குக் கற்பிக்கிறது.

ஒரு தலைமுறையின் மரணம்

இந்தப் புத்தகத்திற்கு இப்பெயர் வரக் காரணம் எபிரெய மக்கள் இருமுறை எண்ணப்பட்டார்கள் என்பது. இப்புத்தகத்தின் முதல் மூன்று

அதிகாரங்களில் ஒரு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு நடந்தது.பின்னர் அடுத்த மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு இருபத்தி ஆறாம் அதிகாரத்தில் வருகிறது. இந்த இரண்டு கணக்கெடுப்புகளுக்குமிடையே ஒரு தலைமுறையினர் அனைவருமே இறந்து போனார்கள். அவர்களுடைய விசுவாசக் குறைவினால் தேவன் இஸ்ரவேலர்களிடம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்.

“இந்த வனாந்தரத்தில் உங்கள் பிரேதங்கள் விழும்; உங்களில் இருபது வயது முதல் அதற்கு மேற்பட்டவர்களாக எண்ணப்பட்டு, உங்கள் தொகைக்கு உட்பட்டவர்களும் எனக்கு விரோதமாய் முறுமுறுத்திருக்கிறவர்களுமாகிய அனைவரின் பிரேதங்களும் விழும். எப்புன்னேயின் குமாரன் காலேபும், நூனின் குமாரன் யோசவாவும் தவிர, மற்றவர்களாகிய நீங்கள் நான் உங்களைக் குடியேற்றுவேன் என்று ஆணையிட்டுக் கொடுத்த தேசத்தில் பிரவேசிப்பதில்லை. கொள்ளையாவார்கள் என்று நீங்கள் சொன்ன உங்கள் குழந்தைகளையோ நான் அதில் பிரவேசிக்கச் செய்வேன்; நீங்கள் அசட்டை பண்ணின தேசத்தை அவர்கள் கண்டறிவார்கள். உங்கள் பிரேதங்களோ இந்த வனாந்தரத்திலே விழும். அவைகள் வனாந்தரத்திலே விழுந்து தீருமட்டும், உங்கள் பிள்ளைகள் நாற்பது வருஷம் வனாந்தரத்திலே திரிந்து, நீங்கள் சோரம்போன பாதகத்தைச் சுமப்பார்கள். நீங்கள் தேசத்தைச் சுற்றிப் பார்த்த நாற்பது நாள் இலக்கத்தின்படியே, ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு வருஷமாக, நீங்கள் நாற்பது வருஷம் உங்கள் அக்கிரமங்களைச் சுமந்து, என் உடன்படிக்கைக்கு வந்த மாறுதலை உணருவீர்கள். கர்த்தராகிய நான் இதைச் சொன்னேன்: எனக்கு விரோதமாய்க் கூட்டங்கூடின இந்தப் பொல்லாத சபையார் யாவருக்கும் இப்படியே செய்வேன்; இந்த வனாந்தரத்திலே அழிவார்கள், இங்கே சாவார்கள் என்று சொல்” என்றார் (எண்ணாகமம் 14:29-35).

இஸ்ரவேலர் வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரிந்த போது, தாம் அவர்களோடிருப்பதை தேவன் திரும்பத் திரும்ப நினைப்பிக்க முயன்றார். அவர்கள் விசுவாசத்திற்கு அடித்தளமும் ஆதாரமுமாக அவர்களுக்கென அற்புதங்கள் செய்தார். அவர்கள் யோர்தான் நதியைக் கடந்து, கானான்

தேசத்திற்குள் செல்ல முடியும் என விசுவாசிக்கத் தேவையான விசுவாசத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்க இப்படி அவர் முயன்றார்.

ஆனால், அவர்கள் எகிப்திலிருந்து வந்து, சிவந்த சமுத்திரத்தைக் கடந்தார்கள். காதேஸ் பர்னேயாவில், சீனாய் மலையினிடத்திற்கு வந்தார்கள் அதன்பின்... நாற்பது வருடங்கள் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்தார்கள். எகிப்திலிருந்து கானானுக்குச் செல்ல பதினொரு நாள் தான் ஆகும் என உபாகமப் புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது (உபாகமம் 1:1).

அவர்கள் விசுவாசத்தை வளர்க்க, தேவன் பத்துமுறை வனாந்தரத்தில் ஆச்சரியமான அற்புதங்களைச் செய்தார். ஆனால் அவர்களோ சுற்றிச் சுற்றி நடந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். அநேக சமயங்களில் அவர்கள் மிக மிக பயங்கரமாகப் பாவம் செய்த தனிமித்தமாக, மோசே ஒரே சமயம் ஆசாரியனாகவும் தீர்க்கத்தரிசியாகவும் பணியாற்ற வேண்டியதாயிற்று. அவர்களுடைய ஆசாரியனாக, அவர் சீனாய் மலைக்குச் சென்று, அவர்களுக்காக தேவனிடம் மன்றாடினார். “தேவனே அவர்களை மன்னியும், தேவனே அவர்களை மன்னியும்” என ஜெபித்தார். இது பத்து முறை நடந்தது, பத்து முறையும் தேவன் அவர்களை மன்னித்தார் (எண்ணாகமம் 14:22).

இஸ்ரவேல் புத்திரரின் பாவங்களை மன்னிப்பதன் மூலம் தேவன் பொறுமை காட்ட வேண்டுமென மோசே சீனாய் மலையில் தேவனிடம் மன்றாடிக் கேட்டான். மோசே கேட்டுக் கொண்டபடியே கர்த்தர் அவர்களை மன்னித்தார். ஆனால் “எனக்கு விரோதமாய் முறுமுறுக்கிற இந்தப் பொல்லாத சபையாரை எது வரைக்கும் பொறுப்பேன்? இஸ்ரவேல் புத்திரர் எனக்கு விரோதமாய் முறுமுறுக்கிறதைக் கேட்டேன். நீ அவர்களோடே சொல்ல வேண்டியது என்னவென்றால்: நீங்கள் என் செவிகள் கேட்கச் சொன்ன பிரகாரம் உங்களுக்குச் செய்வேன் என்பதை என் ஜீவனைக் கொண்டு சொல்கிறேன் என்று கர்த்தர் உரைக்கிறார். இந்த வனாந்தரத்தில் உங்கள் பிரேதங்கள் விழும்; உங்களில் இருபது வயது முதல் அதற்கு மேற்பட்டவர்களாக எண்ணப்பட்டு, உங்கள்

தொகைக்கு உட்பட்டவர்களும் எனக்கு விரோதமாய் முறுமுறுத்திருக்கிறவர்களுமாகிய அனைவரின் பிரேதங்களும் விழும்” என்று கூறினார் (எண்ணாகமம் 14:27-29).

தேவனுடைய வார்த்தைகளை மோசே மக்களிடம் கூறியபொழுது, பாளையம் முழுவதும் எத்தனை துக்கம், எத்தனை துயரம்! அவர்கள் அதிகாலையில் எழுந்து, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் பாவம் செய்துவிட்டதை உணர்ந்தார்கள். கர்த்தர் அவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்த தேசத்திற்குச் செல்லவும் ஆயத்தமாயிருந்தார்கள். ஆனால் மோசேயோ இப்பொழுது காலம் கடந்துவிட்டது என்றார். அவர்கள் கர்த்தரை விட்டு விலகிப் போனதால், கர்த்தரும் இப்பொழுது அவர்களை விட்டுப் போய் விட்டார்.

சரித்திரத்தின் இந்தப் பகுதி, உருவகமாக நாம் தேவனோடு கொண்டிருக்கும் தொடர்பு பற்றிச் சிறிது கூறுகிறது. இஸ்ரவேல் புத்திரரை அவர் மன்னித்தார். ஆனால் அவர்கள் பாவம் இன்னும் அவரை மிகவும் துக்கப்படுத்தியது. இதே போல் நம் பாவங்கள் மன்னிக்கப் படுவதற்கும், அதிகமான காரியங்கள், நம் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கைக்கு உள்ளன. தேவன் நம்மைப் படைத்தார்; இரட்சிப்பின் மூலமாக நம்மை மறுபடியும் சிருஷ்டித்தார் - அவருக்கு ஊழியம் செய்வதன் மூலமாகவும் அவர் நமக்கென திட்டம் செய்து வைத்துள்ள எல்லாவற்றையும் நாம் செய்வதன் மூலமாகவும் தேவனை மகிமைப்படுத்துவதற்காகவே அப்படிச் செய்தார். நம்முடைய இரட்சிப்பிற்கு ஒரு காரணம் அல்லது நோக்கம் இருப்பதாக வேதம் சொல்லுகிறது. இஸ்ரவேல் மக்கள் கானானுக்குள் செல்லாமல் வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரிந்த அநுபவம் ஒரு பயங்கரமான நிஐத்தைக் காட்டுகிறது. நாமும் கூட இரட்சிக்கப்பட்டதன் நோக்கத்தை இந்த வாழ்க்கையில் தவறவிடுவதற்கு நேரலாம், வாய்ப்பு உள்ளது.

தீர்மானிக்க வேண்டிய கட்டம்

பிரமாண்டமானதொரு விமானத்தை இயக்கிப் பறக்க வைக்கும் விமானி ஒரு குறிப்பிட்ட நிலை வரும்பொழுது, அவன் வேறு வழியில்லாமல் தரையிறக்கத்தான் வேண்டும். அங்கே அவன் தொடர்ந்து பறக்கமாட்டான். அதை “தீர்மானம் செய்ய வேண்டிய

நிலை” எனக் கூறுவர். எல்லையற்ற பொறுமையும், நிறைந்த கிருபையுமுள்ளவர் தேவன். ஆனால் நம்முடைய விசுவாசப் பயணங்களிலும் அவர் தீர்மானம் எடுக்க வேண்டிய கட்டம் இருப்பதாக, எண்ணாகமம் 14ம் அதிகாரம் கூறுகிறது. நாம் தேவனோடு நடந்து வருகையில், ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் நம்முடைய வாழ்க்கையில் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்யப் போகிறோம் அல்லது அவர் சித்தத்தைச் செய்யப் போகிறதில்லை எனத் தீர்மானிக்கிறோம்.

தேவனுடைய சித்தத்தை நாம் அறியவும் அதைச் செய்யவும் வைக்க தேவன் எல்லா உதவியும் செய்வார்தான். ஆயினும் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் அவர் நம்முடைய சொந்த வழிக்கு நம்மை விட்டுவிடுவார். அதன்பின், அதைச் செய்யவேண்டுமென்று அவர் முயன்றாரோ, அதைச் செய்வதற்கு இன்னொருவரைத் தெரிந்து கொள்வார். நாம் பிடிவாதமாக, தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்ய மாட்டோமென்று மறுத்துவிடுவதால், தேவன் நம்மை விட்டுப் போய் விடுகிறார். இவ்வாழ்க்கையில் இரட்சிக்கப்பட்டதன் நோக்கத்தை நாம் தவறவிட்டு விடுவதால், நமக்குப் பேரிழப்பு உண்டாகிறது. நம்முடைய இரட்சிப்பை நாம் இழப்பதில்லை; ஆனால் எதற்காக தேவன் நம்மை இரட்சித்தாரோ, அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் தருணத்தை நாம் இழந்து விடுகிறோம். (எபேசியர் 2:8-10)

எண்ணாகமம் பதினான்காம் அதிகாரத்தில் மோசே மக்களிடம், “காலம் கடந்து விட்டது. உங்கள் ஆயுதங்களை எடுக்க வேண்டாம். நீங்கள் தேவனை விட்டுப் போனீர்கள். இப்பொழுது தேவன் உங்களை விட்டுப் போய் விட்டார்” எனக் கூறும் வசனங்கள் மிக மிக துயரம் தரும் வசனங்களாகும்.

தேவனுடைய நன்மையும், பிரியமும், பரிபூரணமுமான சித்தம் என்று ஒன்று நம் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கைக்கெனவும் இருக்கிறது. (ரோமர் 12:1,2). அந்தத் தேவனுடைய சித்தத்தை நம் வாழ்க்கையில் செய்வதைப் பற்றிக் கூறுகிறது எண்ணாகமம். பதினான்காம் அதிகாரத்தில், தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்யப்போகிறோமா இல்லையா என்று தீர்மானிக்கும் கட்டத்தைப் பற்றி வாசிக்கிறோம். நாம்

இனியும் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்து திரியப்போவதில்லை தேவன் நமக்குத் திட்டம் வகுத்து வைத்துள்ள கானானுக்குள் பிரவேசித்து ஜெயிக்கப் போகிறோம் என்று தீர்மானிக்கக் காலம் கடந்து போகவில்லை.

அத்தியாயம்-5

அறிவைக் கவரும் உருவகங்கள்

எண்ணாகமப் புத்தகத்தில் வலிமையான உருவகங்கள் பல உள்ளன. வேதத்திலுள்ள சரித்திர பூர்வமான விஷயங்களை நம் தியானத்திற்கும், நடைமுறை வாழ்க்கைக்கும் பயன்படுத்த வேண்டுமெனப் பவுல் அப்போஸ்தலன் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்: “இவைகளெல்லாம் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்குச் சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவு காலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாகும்படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது” (1 கொரிந்தியர் 10:11). வேதத்திலுள்ள சரித்திரங்களைப் படிக்கும் பொழுது திருஷ்டாந்தங்கள் மற்றும் எச்சரிப்புகளைக் கண்டுகொள்ள வேண்டுமென்பதே இவ்வசனத்தின் பொருள்.

‘திருஷ்டாந்தங்கள்’ என்று பவுல் உபயோகிக்கும் வார்த்தையை ‘மாதிரிகள்’ அல்லது ‘காட்சிப்பாடங்கள்’ அல்லது ‘உருவகங்கள்’ என்று மொழிபெயர்க்கலாம். உருவகங்கள் என்று சொல்லும்போது இவை நடக்காத சம்பவங்கள் என்று நாம் சொல்வதில்லை. உருவகம் என்றால் சன்மார்க்க அல்லது ஆவிக்குரிய அறிவுரை கொண்டுள்ள ஆழமான அர்த்தம் கொண்டுள்ளது என்று பொருள்.

வழிகாட்டும் மேகம்

வனாந்தரத்திலே ஆசரிப்புக் கூடாரம் செய்து முடிக்கப்பட்ட வேளையிலே ஒரு மகத்தான அற்புதம் நடந்ததாக யாத்திராகமத்தின் கடைசி சில வசனங்களில் வாசிக்கிறோம். வனாந்தரத்தில் ஆசரிப்புக் கூடாரம் எழுப்புவதற்கு தேவன் மோசேக்குக் கொடுத்த அளவுகள் மற்றும் மாதிரியின்படியே பிற்காலத்தில் சாலொமோனின் ஆலயம் கட்டப்பட்டது. சாலொமோனின் ஆலயம் நிரந்தர வழிபாட்டு ஆலயம்.

அது விலையுயர்ந்த பொருள்களால் மகிமைகரமானதாகக் கட்டப்பட்டது. அந்த ஆலயம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட பொழுது, பரிசுத்த ஆவியானவர், மேகம் போல் இறங்கி தேவாலயத்தை வல்லமையாக நிரம்பியதால், ஆசாரியர்கள் தேவாலயத்தினின்று வெளியே ஓடிவிட்டார்கள் (1 ராஜாக்கள் 8:10,11).

மோசே தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, வனாந்தரத்தில் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைக் கட்டினான். அப்பொழுது ஒரு மகத்தான அற்புதம் நடந்தது. “வாசஸ்தலம் ஸ்தாபனஞ்செய்யப்பட்ட நாளிலே, மேகமானது சாட்சியின் கூடாரமாகிய வாசஸ்தலத்தை மூடிற்று; சாயங்காலமான போது, வாசஸ்தலத்தின் மேல் அக்கினிமயமான ஒரு தோற்றம் உண்டாயிற்று; அது விடியற்காலமட்டும் இருந்தது. இப்படி நித்தமும் இருந்தது; பகலில் மேகமும் இரவில் அக்கினித் தோற்றமும் அதை மூடிக் கொண்டிருந்தது. மேகம் கூடாரத்திலிருந்து மேலே எழும்பும்போது இஸ்ரவேல் புத்திரர் பிரயாணம் பண்ணுவார்கள்; மேகம் தங்குமிடத்தில் இஸ்ரவேல் புத்திரர் பாளயமிறங்குவார்கள். கர்த்தருடைய கட்டளையின்படியே இஸ்ரவேல் புத்திரர் பிரயாணப் படுவார்கள்; கர்த்தருடைய கட்டளையின்படியே பாளயமிறங்குவார்கள். மேகம் வாசஸ்தலத்தின் மேல் தங்கியிருக்கும் நாளெல்லாம் அவர்கள் பாளயத்தில் தங்கியிருப்பார்கள். மேகம் நெடுநாள் வாசஸ்தலத்தின் மேல் தங்கியிருக்கும்போது, இஸ்ரவேல் புத்திரர் பிரயாணப்படாமல், கர்த்தரின் காவலைக் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்” (எண்ணாகமம் 9:15-19).

இந்த அற்புதச் சம்பவத்தின் விவரம் தெய்வீக வழி நடத்துதலைக் குறிக்கிறது; நம்மில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் அற்புதக் கிரியை, நம்மீது ஆவியானவரின் அபிஷேகம் - இவற்றையும் குறிக்கின்றன. பின்னர், புதிய ஏற்பாட்டில், ஆசரிப்புக் கூடாரம் நம் சரீரங்களைக் காட்டும் சித்திரமாகிறது. பரிசுத்த ஆவியானவர் தங்கும் ஆலயமாக நம் சரீரம் மாறுகிறது. சரீரமாகிய அந்த ஆலயத்தில் ‘மறுபிறப்பு’ எனும் அற்புதத்தைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் நிகழ்த்துகிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மை அபிஷேகிக்கிறார், நம்முள் வாசம் பண்ணுகிறார்.

ஆசரிப்புக் கூடாரத்தையும், சாலோமோனின் தேவாலயத்தையும் நிரப்பியது போல நம்மையும் நிரப்புகிறார்.

நீங்கள் ஒருவேளை இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க நினைக்கலாம். “இஸ்ரவேல் புத்திரரை இந்த மேகம் வழி நடத்தி, அவர்களும் கீழ்ப்படிந்து பின்பற்றினார்களென்றால், அந்த மேகம் ஏன் வனாந்தரத்தையும் யோர்தானையும் குறுக்காய் கடந்த வாக்குத்தத்தம் பண்ணின தேசத்துக்கு அவர்களை வழி நடத்தவில்லை? தேவனுடைய ஆலோசனையைப் பெற்ற அவர்கள் வனாந்தரத்தையே சுற்றிச் சுற்றி அலைந்து திரிந்தது எப்படி?”

இங்கே ஒரு முக்கியமான சத்தியம் இருக்கிறது. தேவன் தாம் படைத்த படைப்புக்குத் தெரிந்து கொள்ளும் சுதந்திரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். தேவன் மனிதனைத் தம்முடைய சாயலாகவே படைத்துள்ளார் என்பதைக் காட்டும் வழிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு நமக்கிருக்கும் சுதந்திரத்தில் அவர் குறுக்கிடமாட்டார். தேவன் நமக்கென வைத்திருக்கும் எல்லா ஆசீர்வாதங்களையும் விசுவாசித்து, உரிமைபாராட்டிக் கேட்கும் விசுவாசம் நமக்கு இருந்து, அவருடைய நன்மையும் பரிபூரணமுமான சித்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், அப்பொழுது நம்முடைய ஆவிக்குரிய வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்கு அவர் நம்மை நடத்திச் செல்வார். அவருடைய ஆசீர்வாதங்களை நம்மீது பொழிந்து, நம் வாழ்க்கைக்கென அவர் கொண்டிருக்கும் சித்தத்தின் மையப் பகுதிக் கே நம்மை நடத்திச் செல்லக்கூடும்.

ஆனால், நாம் விசுவாசிக்காவிட்டால், நம்முடைய ஆவிக்குரிய “வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்ட தேசத்தை” நாம் காணமாட்டோம். எதையும் நாமே “தெரிந்து கொள்ளும்” ஆற்றலுள்ளவர்களாக அவர் நம்மைப் படைத்திருக்கிறார். ஆகவே எதையும் செய்யும்படியாக நம்மை அவர் கட்டாயப்படுத்தமாட்டார். தேவன் ஒரு யானையைப் போல நம்மீது சாயலாம். நாம் மறுத்துத்தள்ள முடியாத அநேகக் காரியங்களை தேவன் நமக்குத் தருவதாக நம்முன் வைக்கலாம். சில சமயங்களில் நம்முடைய தெரிந்துகொள்ளுதல்களைப் பார்க்கும்போது,

நாம் செய்யக்கூடிய ஒரே புத்தியுள்ள காரியம் அவருக்கு நம்மை ஒப்புக் கொடுத்து அவருடைய சித்தத்தைச் செய்வது தான்.

புதிய ஏற்பாட்டில் எபிரெயர் மூன்றாம் நான்காம் அதிகாரங்களில், அவர்களுடைய அவிசுவாசத்தினால் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்குள் அவர்கள் பிரவேசிக்கவில்லை எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேகஸ்தம்பமும் அக்கினிஸ்தம்பமும் மக்களை வனாந்தரத்திலிருந்து நேரடியாக வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்கு நடத்திச் செல்லாததன் காரணம் அதுவே என நாம் கற்றுக்கொள்ளக் கூடும்.

அது என்ன?

எண்ணாகமப் புத்தகத்தில் நாம் காணும் சத்தியம் இறைச்சியும் மன்னாவும் பற்றிய சம்பவம் குறித்தது. இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விதமாக தேவன் தமது மக்களை மன்னாவினால் போஷித்தார். மன்னா என்றால் எபிரெய மொழியில் ‘அது என்ன?’ என்று பொருள். அது என்ன என்று அவர்களால் தீர்மானமாய்ச் சொல்லமுடியவில்லை. ஆகவே அவர்கள் அதை ‘அது என்ன?’ என்று அழைத்தார்கள். நாற்பது வருடங்களாக, தேவன் ‘அது என்ன?’ என்பதால் அவர்களை போஷித்தார்.

தேவனுடைய மக்கள் மோசேயிடம் ஓயாமல் முறுமுறுத்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. எண்ணாகமம் 11:4-6 இப்படிச் சொல்லுகிறது.

“பின்பு அவர்களுக்குள் இருந்த பல ஜாதியான அந்நிய ஜனங்கள் மிகுந்த இச்சையுள்ளவர்களானார்கள்; இஸ்ரவேல் புத்திரரும் திரும்ப அழுது, நமக்கு இறைச்சியைப் புசிக்கக் கொடுப்பவர் யார்? நாம் எகிப்திலே கிரயமில்லாமல் சாப்பிட்ட மச்சங்களையும், வெள்ளரிக்காய்களையும், கொம்மட்டிக்காய்களையும், கீரைகளையும், வெண்காய்களையும், வெள்ளைப் பூண்டுகளையும் நினைக்கிறோம். இப்பொழுது நம்முடைய உள்ளம் வாடிப்போகிறது; இந்த மன்னாவைத் தவிர, நம்முடைய கண்களுக்கு முன்பாக வேறொன்றும் இல்லையே என்று சொன்னார்கள்.”

இப்பகுதியில் எகிப்து என்பது உலகில் நமது பழைய பாவ ஜீவியத்திற்கு அடையாளமாயிருக்கிறது. ‘எகிப்தி’லிருந்து விடுவிக்கப் பட்ட ஒருவர், திரும்பி “எகிப்தின் வாழ்க்கைக்காக ஏங்குகிறேன்” என்று சொல்லும் போது, அது தேவனுக்குத் துக்கம் தருகிறது. இப்பகுதியில் தேவன் மோசேயிடம் “நீ ஜனங்களை நோக்கி: நாளைக்காக உங்களைப் பரிசுத்தம் பண்ணுங்கள்; நீங்கள் இறைச்சி சாப்பிடுவீர்கள்; எங்களுக்கு இறைச்சி சாப்பிடக் கொடுப்பவர் யார் என்றும், எகிப்திலே எங்களுக்கு செளக்கியமாயிருந்தது என்றும், கர்த்தருடைய செவிகளை கேட்க அழுதீர்களே; ஆகையால் நீங்கள் சாப்பிடும்படி கர்த்தர் உங்களுக்கு இறைச்சி கொடுப்பார்... உங்களுக்குள்ளே இருக்கிற கர்த்தரை அசட்டை பண்ணி நாங்கள் ஏன் எகிப்திலிருந்து புறப்பட்டோம் என்று அவருக்கு முன்பாக அழுதீர்களே என்று சொல் என்றார்.” கவனிக்க வேண்டிய செய்தி இது; இறைச்சியல்ல. அவர்கள் வேண்டிய அளவு தேவன் அவர்களுக்கு இறைச்சியைக் கொடுக்கப்போவதாகச் சொல்கிறார். “நீங்கள் கர்த்தரை அசட்டை பண்ணி எகிப்திற்காக அழுதீர்களே” என்றார். அது தான் முக்கியம். அவர்களுக்கு இறைச்சியை அனுப்பிய பிறகு, அவர் கொள்ளைநோயையும் அனுப்பினார். இந்த மக்கள் இறைச்சிக்காகவும் எகிப்திற்காகவும் இச்சித்தாலேயே அவ்வாறு செய்தார்.

நமது இருதயத்தின் விருப்பங்களை தேவன் நமக்குத் தருவார் என வேதம் சொல்லுகிறது. அது நமக்கு ஒரு பெரிய ஆறுதலாகும். அதே சமயம் அது ஒரு பெரிய சவாலும் கூட. உன் இருதயத்தின் விருப்பங்களெல்லாம் ஆவிக்குரியவைகளின் பேரிலா அல்லது உன் இருதயத்தின் விருப்பங்களெல்லாம் எகிப்தின் பேரிலா?

தேவன் இஸ்ரவேலர் கேட்டதைக் கொடுத்தார்; ஆனால் அவர்கள் ஆத்துமாக்களிலோ இளைப்பை அனுப்பினார் (சங்கீதம் 106:15). விசுவாசிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் அநேகருடைய காரியமும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. நமக்கு நாமே தெரிந்து கொள்ளும்படியாய் படைக்கப்பட்டவர்கள். நாம் எதைத் தெரிந்து கொள்கிறோமோ, அது நமக்குக் கிடைக்கும். எகிப்தின் வெள்ளைப் பூண்டுகளையும் வெங்காயத்தையும் தெரிந்து கொண்டால், நாம் கேட்டதை தேவன்

தருவார். ஆனால் நம் ஆத்துமாக்களில் இளைப்பை அனுப்புவார். ஏதேன் தோட்டத்தில் தேவன் உரையாடலை ஆரம்பிக்கக் கேட்ட அதே கேள்வி இப்பொழுது நமக்குச் சவாலாகக் கேட்கப்படுகிறது. “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” நீ இன்னும் எகிப்தில் தான் இருக்கிறாயா? நீ வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்தில் இருக்கிறாயா? எகிப்துக்கும் கானானுக்கும் இடையே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறாயா? கானானிலிருந்து கொண்டு இன்னும் எகிப்தின் காரியங்களுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறாயா?

வேவுகாரர்கள் (அதிகாரம் 13)

தமக்குப் பிரியமில்லாவிட்டாலும் கூட தேவன் நமக்குப் பிரியமானவைகளை எப்படி அருளுகிறார் என்பதைக் காட்டும் சம்பவமாக, இஸ்ரவேலர் பன்னிரண்டு வேவுகாரர்களை அனுப்பியது அமைகிறது. கானான் தேசத்து நகரங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டவையா இல்லையா எனச் சுற்றி உளவு பார்த்து வர வேவுகாரர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். மக்கள் கொஞ்சப்பேரா, அதிகமானவர்களா, பலசாலிகளா, இல்லையா எனவும் மக்களை ஜெயிப்பது எவ்வளவு கடினம் எனவும் அறிந்து வர அனுப்பப்பட்டனர்.

பன்னிரண்டு வேவுகாரர்களும் திரும்பி வந்தனர். அந்த வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்தின் செழிப்பைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசினர். ஒரு பெரிய மரக்கொம்பில் கட்டி இருவர் தூக்கி வரவேண்டிய அளவுக்குப் பெரியதாயிருந்த திராட்சக்குலை ஒன்றைக் கொண்டு வந்தார்கள். அங்குள்ள மக்கள் இராட்சதர்கள், பலசாலிகளான யுத்த வீரர்கள், கானான் தேசத்துப் பட்டணங்கள் பெரிய அரண்களால் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தச் சுவர்கள் மேல் வீடுகள் கட்டியுள்ளனர். அந்த அளவுக்கு அவை தடிமனானவை என்றனர்.

பன்னிரண்டு பேரில் பத்து பேர் இராட்சதர்கள் பற்றிய அறிவில் நிபுணர்கள். ஒரு ஆவிக்குரிய மனிதர் இப்படிச் சொன்னார். “மற்றவர்கள் இராட்சதர்களைப் பார்த்தார்கள். காலேப் கர்த்தரைப் பார்த்தான்!” இந்தப் பன்னிரண்டு வேவுகாரர்களையும் இன்றைய மூப்பர்கள், தலைவர்கள், உதவிக்காரர்கள் முதலியோருக்கு ஒருவர் ஒப்பிட்டுச் சொன்னார்.

இரண்டு பேருக்குக் கானானுக்குள் பிரவேசிக்குமளவிற்கு விசுவாசம் இருந்தது. பத்து பேரோ இராட்சதர்களை மட்டுமே பார்த்தார்கள்.

கோட்டை கொத்தளங்களோடு கூடிய கானானின் பட்டணங்களின் பலம் பற்றிக் காலேபுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் அவன் பயப்படவில்லை. மோசேக்கு முன்னாக நின்ற காலேப் மக்களுக்கு தைரியம் சொன்னான். “நாம் உடனே போய் அதைச் சுதந்தரித்துக் கொள்வோம்; நாம் அதை எளிதாய் ஜெயித்துக் கொள்ளலாம்,” என்றான் (எண்ணாகமம் 13:30). காலேப், யோசுவா ஆகிய இருவருடைய விசுவாசத்தால் தேவன் அதிகம் கவரப்பட்டார். ஆகவே பத்து லட்ச முதல் முப்பது லட்சம் வரையுள்ள ஒரு முழு ஜனத் தொகையைக் காட்டிலும் இவ்விருவரையே விரும்பினார். “நீங்களெல்லாரும் இந்த வனாந்தரத்தில் சாகப் போகிறீர்கள். காலேப் யோசுவா ஆகிய இருவரை மட்டும் நான் என்னுடன் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட தேசத்திற்கு எடுத்துச் செல்வேன். ஏனென்றால் அவர்கள் என்னை முழுவதுமாய்ப் பின்பற்றி விசுவாசித்தார்கள்” என்று தேவன் கூறினார். தேவன் விசுவாசத்தை அதிகம் விலை மதிக்கிறார். விசுவாசமுள்ள இரு மனிதர் விசுவாசமற்ற லட்சக்கணக்கான மக்களைக் காட்டிலும் அதிக மதிப்புடையவர்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தோடு தொடர்புள்ள இன்னொரு சம்பவம் இருக்கிறது. நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் கழித்து, அவர்கள் யோர்தானைக் கடந்தபோது (யோசுவா 14) இஸ்ரவேல் புத்திரர் எபிரோனுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். காலேப் தான் பார்த்த நகரங்களிலேயே எபிரோன் தான் பெரிய பட்டணம் என நினைத்தான். எபிரோனை ஜெயிக்க, தேவன் இஸ்ரவேலருக்கு பலம் தருவார் என அவன் விசுவாசித்தான். காலேபின் விசுவாசத்தை மோசே அதிகமாக மதித்ததால், எபிரோன் ஜெயிக்கப்பட்ட பிறகு அந்த எபிரோன் பட்டணம் காலேபுக்குச் சொந்தமாகும் என்று திட்டவட்டமாய் வாக்குக் கொடுத்தான்.

நாற்பது ஆண்டுகள் வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரிந்தபின், காலேப் யோசுவாவின் முன் நின்றான். மோசே மரித்த பின் யோசுவா தான்

தலைவன் ஆனான். ஆகவே அவனிடம் மோசேயின் வார்த்தைகளை காலேப் ஞாபகப்படுத்தினான். காலேபுக்கு அப்பொழுது வயது எண்பத்தைந்து. ஆனால் தேவ ஒத்தாசையோடு அவனால் எபிரோனை ஜெயிக்க முடியும் என அவன் அறிந்திருந்தான்.

யோசுவா எபிரோனை காலேபுக்குக் கொடுத்தான். அவனும் அதை ஜெயித்தான். வனாந்தரத்தில் மற்ற இஸ்ரவேலர் தங்களைக் கட்டுப்படுத்த இயலாமல் நடந்து கொண்ட போது தேவன் அவர்களைக் கடிக்கும் சர்ப்பங்களை அனுப்ப வேண்டியதாயிற்று. காலேப் அந்த முறுமுறுப்புக்களுக்கெல்லாம் தன்னை விலக்கிக் காத்துக் கொண்டான். அவன் தன் கண்களை வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திலே பதிய வைத்தான். அந்த தரிசனத்தை அவன் ஒருபோதும் இழக்கவில்லை.

முறுமுறுப்பவர்களும் சர்ப்பங்கள் கடித்தலும் (எண்ணாகமம் 21)

குறை கூறுவதையும் முறுமுறுப்பதையும் தேவன் வெறுக்கிறார். இஸ்ரவேல் புத்திரர் குறை கூறியபொழுது, அவர்களைக் கடிக்கும் படி தேவன் சர்ப்பங்களை அனுப்பினார். சர்ப்பங்கள் கடித்ததால் அநேகர் செத்துமடித்தார்கள். அப்பொழுது தேவன் மோசேயிடம் ஒரு வெண்கல சர்ப்பத்தை ஒரு கோலில் கட்டி பாளையத்தின் நடுவில் நட்டு வைக்கச் சொன்னார். இந்த நற்செய்தி பாளையம் முழுவதும் பரவியது. சர்ப்பத்தால் கடிபட்ட, குறைகூறிய மக்களில் யாரெல்லாம் பாளையத்தின் நடுவிலுள்ள வெண்கல சர்ப்பம் இருக்குமிடம் போய் அதை நோக்கிப் பார்த்தார்களோ அவர்கள் சுகமாகிப் பிழைத்தார்கள்.

சர்ப்பத்தால் கடிபட்ட குறைகூறிய மக்களில் அநேகர் தேவனை சந்தேகித்தனர் “ஒரு வெண்கலத் துண்டை நோக்கிப் பார்ப்பது? எப்படி அது பாம்புக்கடியிலிருந்து சுகம் கொடுக்கும்” எனக் கேள்வி கேட்டார்கள். அவர்கள் உடல் வீங்கிச் செத்தார்கள். ஆனால் மற்றவர்களோ, மருத்துவ ரீதியாக அதற்கு அர்த்தம் இல்லாவிடினும், தங்களுக்கிருக்கும் ஒரே நம்பிக்கை தேவனே எனத் தீர்மானித்தார்கள். பாளையத்தின் நடுப் பகுதிக்குச் சிலர் தவழ்ந்து சென்றனர்; சிலரைத் தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள் அல்லது இழுத்துக் கொண்டு

போனார்கள். அவர்கள் வெண்கல சர்ப்பத்தை நோக்கிப் பார்த்தார்கள். சுகமடைந்தார்கள்!

சுவிசேஷத்தில் இந்த உருவகத்தைப் பயன்படுத்தியதை இயேசுவானார் நிக்கோதேமு என்னும் ஒரு ரபியை மாலை வேளையில் சந்தித்துப் பேசியதில் காண்கிறோம். எருசலேமில் பிரபலமான இந்த ரபி இயேசுவானவர் சொல்வதைக் கேட்க வந்ததாக அவரிடம் சொன்னான். ஏனென்றால் அவன் கண்ட அவரின் செயல்கள் அவன் மனதில் ஆழப் பதிந்திருந்ததாகக் கூறினான். அப்பொழுது இயேசுவானவர் இந்த மகத்தான பழைய ஏற்பாட்டு அற்புதத்தை நிக்கோதேமுவுக்கு ஞாபகப்படுத்தினார். பின்னர் இந்த அற்புதத்தைத் தன்னைக் குறித்துச் சொல்லுவதற்குப் பயன்படுத்தினார். சர்ப்பமானது கோலிலே உயர்த்தப்பட்டதுபோல், இயேசுவானவரும் சிலுவையிலே உயர்த்தப் படவேண்டும் என நிக்கோதேமுவிடம் அவர் கூறினார். சாவுக்கேது வான சர்ப்பத்தின் கடியினால் அவதியுற்ற முறுமுறுப்பாளர்கள் காப்பாற்றப்பட்ட அதே விதமாக சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசுவை விசுவாசத்துடன் நோக்கிப் பார்க்கும் அனைவரும் தங்கள் பாவப் பிரச்சினையிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவார்கள். (யோவான் 3:14-16)

நோக்கிப்பார், வாழ்வடைவாய்

நீ விசுவாசத்துடன் நோக்கிப் பார்த்துள்ளாயா? சிலுவையிலே உயர்த்தப்பட்ட இயேசு கிறிஸ்துவை நீ நோக்கிப் பார்த்திருக்கிறாயா? அந்த சிலுவையிலே இயேசுவானவர் உனக்காகச் செய்த எல்லாவற்றின் மீதும் உன் விசுவாசம் மற்றும் நம்பிக்கையை வைத்திருக்கிறாயா? உன் பாவப் பிரச்சினைக்கு அவர் ஒருவரே தீர்வு. ஏனென்றால் அவர் உனக்காக சிலுவையில் மரித்த போது அவர் தேவனுடைய ஒரே குமாரனாயிருந்தார். அதன் பொருள் என்னவெனில் இயேசு கிறிஸ்து தேவன் தந்த ஒரே இரட்சகர். தீர்வு காண்பதற்கான ஒரே நம்பிக்கை உனக்கு அவர்தான். நித்திய மரணம் தரும் உன் பாவப் பிரச்சினையிலிருந்து இரட்சிக்கும் இரட்சகரும் அவரே.

அத்தியாயம்-6

ஒரு கன்மலை - ஒரு கோல் (அதிகாரம் 20)

நாம் மோசேயின் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து பார்க்கும் பொழுது, அவர் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்குள் பிரவேசிக்க அனுமதிக்கப்படவேயில்லை என்பது விசனமானதொரு காரியம் தான். கடைசியில் மோசேக்காக மக்கள் முழுவதையும் தேவன் இழந்து விடவில்லை. எண்ணாகமப் புத்தகத்தில் மோசேயின் பாவம் நமக்குப் புரியாத புதிர்களில் ஒன்று.

கர்த்தர் மோசேயிடம் பேசி, அவனுடைய கோலை எடுத்துக் கொண்டு, ஜனங்களை ஒன்றாகக் கூட்டச் சொன்னார். தேவன் அவனைக் கன்மலையிடம் பேசச் சொன்னார். அப்பொழுது அது மக்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் தண்ணீரைக் கொடுக்கும் என்றார். மோசே சந்தேகித்தாலும், மக்களைக் கூட்டினான். அவன் கன்மலையைக் கோலினால் இரண்டு முறை அடித்தான். தண்ணீர் ஏராளமாய்ப் புறப்பட்டது. மக்களும் அவர்கள் மிருகங்களும் குடித்தார்கள். அதன்பின் கர்த்தர் மோசேயிடமும் ஆரோனிடமும், “இஸ்ரவேல் புத்திரரின் கண்களுக்கு முன்பாக என்னைப் பரிசுத்தம் பண்ணும்படி, நீங்கள் என்னை விசுவாசியாமற்போனபடியினால், இந்தச் சபையாருக்கு நான் கொடுத்த தேசத்துக்குள் நீங்கள் அவர்களைக் கொண்டு போவதில்லை என்றார்” (எண்ணாகமம் 20:12).

தேவனுடைய கடுமையான தண்டனையைப் பற்றி சிந்திக்கும் போது, இரண்டு விஷயங்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும். முதலாவது, எது நியாயம், எது சரி என்று தேவனிடம் சொல்வதற்கு நாம் யார்? எது சரி, எது நியாயம் என்று வரையறுத்துக் கூறுபவர் தேவன் மட்டுமே. மோசே தனக்குக் கிடைத்த தண்டனையைப் பற்றி ஒரு போதும் குறைகூற வில்லை. உபாகமம் நமக்குச் சொல்வது என்னவென்றால் ஒரு நாள் மோசே தேவனிடம் இதைக் குறித்துப் பேசினான். ஆனால், தேவன் “இனி இதைப்பற்றி என்னிடம் பேசாதே” என்று சொன்னாராம். மோசே இதைப்பற்றித் திரும்ப தேவனிடம் பேசவில்லை.

இரண்டாவதாக, மக்களுக்கு தேவன் வைக்கும் மட்டத்தைக் காட்டிலும், தலைவர்களை உயர்ந்த மட்டத்தில் வைக்கிறார். நீ ஒரு சபையில் அங்கத்தினராகும்போது, சில குறிப்பிட்ட தரத்தில் வாழ வேண்டும். ஆனால் வேதவசனத்தின்படி, ஒரு சபை, அதன் தலைவரிடமிருந்து அதைவிட அதிகமாக எதிர்பார்க்கிறது. தலைமைப் பதவியை தேவன் மிகக் கண்டிப்பாகக் கண்காணிக்கிறார். மோசே தலைமைப் பதவியிலிருந்தான். மற்றவர்களுக்கு சிறிய பாவமாய் காணப்படக்கூடியது மோசேயைப் பொறுத்த மட்டில் அது சிறிய பாவமல்ல - ஏனெனில் அவன் மோசே! தேவனால் தலைமைப் பொறுப்பில் அமர்த்தப்பட்டவன்!

அவனுடைய பாவம் இது தான். முதலில் தேவன் “கன்மலையிடம் பேசு,” என்றார். அவன் கன்மலையிடம் பேசவில்லை; அவன் கன்மலையைக் கோலால் இருமுறை அடித்தான் அது கீழ்ப்படியாமையாகும்.

இன்னொரு பெரிய பாவத்தையும் செய்ததாக மோசேயின் மேல் தேவன் குற்றம் சாட்டினார். தேவன் எப்போதும் மோசேயோடுருந்து, அவரே மக்களை விடுதலையாக்குகிறார்; பெரிய அற்புதத்தை நிகழ்த்த தேவன் மனித உதவிக்கரமாக மோசேயைப் பயன்படுத்துவார் என தேவன் மோசேக்குக் கற்பித்திருந்தார். ‘நான் ஒன்றுமில்லை, என்னில் ஒன்றுமில்லை’ என்பதைக் கற்றுக்கொண்ட ஒருவர் மூலமாய் தேவன் என்ன செய்யக்கூடும் என்பதை மோசே ஏற்கனவே கற்றிருந்தான். ஆகவே அந்த மகத்தான யாத்திராகம அற்புதம் நடந்தது. நாற்பது வருடங்களாய் ஒரு வனாந்தரத்தின் பின் பகுதியிலே மோசே பின்வரும் சில ஆவிக்குரிய இரகசியங்களைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தான்: “நான் விடுவிக்கிறவன் அல்ல ஆனால் விடுவிக்கிறவர் தேவனே. அவர் என்னோடுருக்கிறார். நான் யாரையும் விடுவிக்க முடியாது. ஆனால் அவரால் முடியும். அவர் என்னோடுருக்கிறார்.” என மோசேயால் சொல்ல முடிந்தது.

“உங்களுக்கு இந்தக் கன்மலையிலிருந்து நாங்கள் தண்ணீர் புறப்படப் பண்ணுவோமோ?” என மோசே கேட்ட பொழுது, மக்கள்

முன்பாக அவன் தேவனுக்கு மகிமையைச் செலுத்தவில்லை. தேவன் தான் இந்த அற்புதத்தைச் செய்கிறவர் என மக்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லவில்லை. அந்த அற்புதத்தின் மகிமையைத் தனக்கு எடுத்துக் கொண்டான். அது தான் மோசேயின் பாவத்தில் பயங்கரமானது.

இதை தேவனுடைய கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பதற்கு ஒரே ஒரு வழி இருக்கிறது. தேவன் வைத்திருக்கும் அளவுகள் அல்லது அளவுகோல்கள் பற்றி ஒருவருக்கே தெரியும் என நாம் விளங்கிக்கொள்வது தான் அந்த வழி. அந்த அளவுகளில் பலவற்றை நம்மோடு பகிரிந்து கொள்கிறார். ஆனால் ஒன்றை நினைவிலிறுத்திக் கொள். நீதியாய் நடக்க நமக்குக் கற்பிப்பவர் தேவனே, நாம் தேவனுக்குப் போதிப்பவர்கள் அல்ல. தேவனுடைய அளவுகளின் படி நாம் பார்த்தால், மோசேக்குக் கிடைத்த தண்டனை நியாயமானது, சரியானது. மோசே தேவனுடன் இசைந்து இதை ஒப்புக் கொண்டதாகவே தெரிகிறது. எரிகிற முட்செடியண்டை மோசே கற்றுக்கொண்ட ஆவிக்குரிய பாடங்களை எடுத்துக் காட்டுவதாக மோசேயின் கோல், மக்களின் யாத்திரைகால அற்புதங்களில் பயன்பட்டது. மோசே தன் கோலினால் கன்மலையை அடித்த பாவத்திலிருந்து நாம் வாழ்க்கைக்கெனச் சிறந்ததொரு சத்தியத்தைக் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

களைத்துப் போன மோசே

மோசேயைக் குறித்த இன்னொரு முக்கியமான சம்பவம் எண்ணாகமம் பதினோராம் அதிகாரத்தில் காணப்படுகிறது. உடல் ரீதியாகவும், உணர்ச்சிகளிலும், மனதளவிலும் முற்றிலும் முடியாத ஒரு நிலைக்கு மக்கள் வருவதை “எரிந்து சாம்பலாகிப்போன நிலை” (Burn out) என்னும் அனுபவமாகப் பேசப்படுவதை அடிக்கடி கேட்கிறோம். மாபெரும் தேவ மனிதர்கள் கூட களைப்பாய் இருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் ‘களைத்து ஓய்ந்துபோய்’ விடுகிறார்கள். களைப்பாய் இருப்பதற்கும் களைத்து ஓய்ந்து போய், போதும் போதுமென்றாகி விடுகிறதற்கும் வேறுபாடு உள்ளது.

எடுத்துக்காட்டாக எண்ணாகமத்தில் மோசே இவ்விதமாகக் கர்த்தரிடம் பேசுகிறான்: “இந்த ஜனங்களெல்லாரையும் நான்

ஒருவனாய்த் தாங்கக் கூடாது; எனக்கு இது மிஞ்சின பாரமாயிருக்கிறது. உம்முடைய கண்களிலே எனக்குக் கிருபை கிடைத்ததானால், இப்படி எனக்குச் செய்யாமல், என உபத்திரவத்தை நான் காணாதபடிக்கு இப்பொழுதே என்னைக் கொண்டு போடும் என்று வேண்டிக் கொண்டான்”(எண்ணாகம் 11:14,15).

நீ எப்பொழுதாவது இப்படி உணர்ந்திருக்கிறாயா? மாபெரும் தேவ மனிதர்களாகிய மோசே, எலியா, யோபு, தாவீது, அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் மற்றும் பலர் தாங்கள் சாக விரும்புவதாக தேவனிடம் கூறுமளவிற்கு ‘ஓய்ந்து ஓடிந்து’(Burn Out) போனார்கள். இப்படி ஓய்ந்து ஓடிந்து போவது அல்லது களைத்துப் போய் போதும் போதுமென்ற நிலைக்குள்ளாவது பக்தியுள்ள மக்களுக்கு ஏற்படுகிறது. உலகில் வாழ்ந்த மாபெரும் மனிதர்களாகிய மோசே, எலியா, யோனா, யோபு இன்னும் அநேகருக்கு இப்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தேவ மனிதர்களுக்கு ரொம்பவுமே ஓய்ந்து ஓடிந்து போன நிலை ஏற்பட்ட பொழுது, அவர்கள் தேவனிடம் தவறான காரியத்தைக் கேட்டார்கள் - தங்கள் உயிர்களை எடுத்துக் கொள்ளுமாறு - தேவன் அவர்களை உயிரோடு விட்டு வைத்தார்; ஏனென்றால் தேவன் அவர்கள் இருதயத்தை அறிந்திருந்தார்.

இயற்கை சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட வேலையைச் செய்யும் இந்த மிகப் பெரிய பாரத்தை தேவன் ஒருவரால் மட்டுமே சுமக்க முடியும் என மோசே ஏற்கனவே அறிந்திருந்தான். அவனது இந்த ‘ஓய்ந்து ஓடிந்து போன’ (Burn Out) அனுபவத்தின் மூலமாக இன்னொரு முக்கிய பாடத்தையும் கற்றுக் கொண்டான். தேவனுடைய வேலை என்பது ஒரு குழுவாகச் செயல்படுதல் என்பதே அந்தப் பாடம். தேவன் அவன் மூலமாக வேலையைச் செய்கிறாரென்ற போதிலும் இஸ்ரவேலரை நியாயம் விசாரிக்கும் பாரத்தை அவன் ஒருவனாக சுமக்க முடியாது என்று விளங்கிக் கொண்டான். இந்த அறிவுக்கு அவனுடைய “களைத்துப்போன ஓய்ந்து ஓடிந்து போன” நிலை அவனைக் கொண்டு வந்த பொழுது, இந்த பாரத்தை சுமக்க அவனுக்கு உதவி செய்யும்படி தேவன் எழுபது பேரைக் கொடுத்தார். எழுபது பேரையும் தேவன் பரிசுத்த ஆவியினால் அபிஷேகித்தார். மோசேயின் தலைமையின் கீழ்

அவர்கள் ஆண்டார்கள். தலைமைப் பதவியை மோசேயிடமிருந்து தேவன் எடுக்காமல், வேலையைச் சிறப்பாகச் செய்யக்கூடிய பகுதிகளாகப் பிரித்து, அப்பகுதிகளைக் கவனிக்கும் படி அந்த எழுபது பேரைப் பணித்தார். ‘தொழில் நிர்வாகத்தில்’பட்ட மேற்படிப்பு படித்தோர், ஒரு திறமையான சாதிக்கும் செயலாண்மையரின் ஐந்து படிகள் பற்றிக் கூறுகிறார்கள்: அவை பின்வருமாறு: பகுத்துப் பார்த்தல் அல்லது ஆராய்தல், இயங்கும் பாங்கில் ஒழுங்கு படுத்தல், அதிகாரம் அல்லது பொறுப்பை ஒப்படைத்தல், மேற்பார்வையிடுதல் பின்னர் உள்ளத்தில் வேதனைப்படுதல்!

‘களைத்து ஓய்ந்து போனவனாய்’ மோசே தேவனிடம் வந்த பொழுது, அவன் ஆத்துமா புதுப்பிக்கப்பட வேண்டுமென தேவன் கூறினார். அவன் ஆத்துமாவுக்கு இளைப்பாறுதளைத் தரும் நீதியின் பாதைகளை தேவன் மோசேக்குக் காட்டினார். தேவனால் மட்டுமே செய்யக்கூடிய வேலையை தேவனே செய்ய விட்டு விடுவது, தேவனுடைய மக்களால் செய்யப்படும் தேவனுடைய வேலை ஒரு குழுவின் செயல்பாடு ஆகும் - இவைகளே அந்த பாதைகள். தம்முடைய மக்கள் களைத்து ஓய்ந்துபோகும் போது இவ்விதமாகவே தேவன் தம் மக்களைப் புதுப்பிக்கிறார்.

பொறுமையற்ற உலகில் நாம் வாழ்கிறோம். அந்தந்த இமைப்பொழுதிலேயே ஒவ்வொன்றும் வேண்டும் என்கிறோம். பொதுவாகத் தேவன் எதையுமே உடனடியாகத் தருவதில்லை. மோசேயின் வாழ்க்கையில் அவன் புதுப்பிக்கப்படுதல் நடைமுறைக்கு ஒத்ததாயிருக்கிறது. சூழ்நிலையை உடனடியாக சரியாக்கிக் கொடுக்காமல், எவ்விதம் இயங்கும் பாங்கை ஒழுங்குபடுத்துவது என்றும் பாரத்தைப் பிறரும் சுமப்பதற்கு ஏற்ப அதிகாரம் அல்லது பொறுப்பை எவ்விதம் பகிர்ந்து கொடுப்பது என்றும் தேவன் அவனுக்குக் கற்பித்தார்.

மாபெரும் மனிதனாகிய மோசே போன்றோரும் கூட களைத்து ஓய்ந்து போகும் நிலைக்குள்ளாகக் கூடும் என்று நினைக்க ஆச்சரியமாய்த்தானிருக்கிறது. உன்னையும் என்னையும் போல மோசே நம்மைப் போன்றதொரு மனிதன் தான். அதனால் தான் அப்படி களைத்து

ஓய்ந்து போனான். மறுபடியும் பிறந்து இயேசுவின் சீடரானவுடனேயே மனித நிலையில் இருப்பதில்லை எனப் பலர் நினைக்கிறார்கள். மோசேயின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தால் அது உண்மையன்று எனத் தெரிகிறது. மனித இனத்தின் பலவீனங்களின் எல்லைக்கே போகும்ளவிற்கு நம்மைத் தள்ளுகிற இதே அழுத்தங்களோடும் மனபாங்களோடும் வேதத்தில் நாம் காணும் மக்களும் போராடினார்கள். அவர்களின் மனிதத்தன்மையை தேவனுடைய ஆவியானவர் ஆட்கொண்டபோது மகத்தான காரியங்களைச் செய்தார்கள் என்பதால் அவர்கள் நமக்கு நல்ல முன்மாதிரிகளாகிறார்கள்.

வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துதல்

மிகச் சாதாரணமான மக்கள், மூலம் மிக அசாதாரணமான காரியங்களைச் செய்வதில் தேவன் மகிழுகிறார், என்ற உண்மையை விளக்க, வேதாகம கதாபாத்திரங்களின் கதையில் மோசேயின் கதையையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். மோசே தேவனோடு கொண்டுள்ள அனுபவம் நமக்குப் பின்வரும் பாடத்தைக் கற்பிக்கிறது.

மகத்தான திறமை என்பது பயன்படக்கூடிய நிலையில் நம்மைக் காத்துக் கொள்வது என்ற பாடத்தை தேவன் பயன்படுத்தும் மக்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நமது மாபெரும் திறமை யாதெனில் தேவன் நம்மைப் பயன்படுத்தும் நிலையில் (கிடைக்கக்கூடிய நிலையில்) காத்துக் கொள்வதுதான். எண்ணாகமப் புத்தகத்தில் மோசேயின் மேன்மையையும், களைத்து ஓய்ந்த நிலையையும், மோசேயின் பாவத்தையும் காண்கிறோம். தேவன் மோசேயைப் பயன்படுத்த அவன் கிடைக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்ததால் தேவன் மோசேயைப் பயன்படுத்தினார். உன்னையும் என்னையும் கூட தேவன் பயன்படுத்த விரும்புகிறார்: ஏனென்றால் நாம் அவருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நிலையி உள்ளோம். நீ உன்னை பயன்படுத்தும் படி, தேவனிடம் கொடுத்து விட்டாயா? அப்படி தேவன் உன்னைப் பயன்படுத்தத்தக்க விதத்தில் இருக்க உனக்கு விருப்பமா? அப்படியென்றால் தேவனுடைய விசேஷித்த தன்னார்வத்தொண்டு சங்கத்தில் சேர்ந்து, “எது வென்றாலும், எங்கேயென்றாலும் எப்பொழுதென்றாலும் சரி”.

அதனால் எனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் சரி நான் கவலைப்படமாட்டேன். அது என்னை எங்கு கொண்டு சென்றாலும் கவலையில்லை. அதனால் எனக்கும் கவலையில்லை. நான் பயன்படுத்தப்பட இதோ ஆயத்த மாயிருக்கிறேன்” என்று தேவனிடம் சொல்.

அத்தியாயம் 7

உபாகமம்

வளரும் பிள்ளைகள்

‘உபாகமம்’ என்றால் ‘நியாயப் பிரமாணத்தைத் திரும்பக் கூறுதல்’ என்று பொருள். ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட இந்த சட்ட புத்தகம், தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களின் இரண்டாம் தலைமுறையினருக்கும் பாடமாகக் கூடிய தேவனுடைய சட்டமாகவும் அமைந்துள்ளது.

இஸ்ரவேலர் யோர்தான் நதியைக் கடந்து, கானான் தேசத்திற்குள் பிரவேசிக்கு முன் மோசே பிரசங்கித்த மகத்தான பிரசங்கங்கள் பதிவான புத்தகம் உபாகமம். ஆரம்பப் பகுதி, உபாகமம் எதைப் பற்றியது என நாம் விளங்கிக் கொள்ள உதவுகிறது. “யோர்தானுக்கு இக்கரையான வனாந்தரத்தின் சமமான வெளியிலே வந்த போது மோசே இஸ்ரவேலர் எல்லாரையும் நோக்கி... நாற்பதாம் வருஷம் பதினாறாம் மாதம் முதல் தேதியிலே,... தனக்குக் கர்த்தர் விதித்த யாவரையும் அவர்களுக்குச் சொன்னார்கள்”(உபாகமம் 1:2,4).

எண்ணாகமப் புத்தகத்தில் நாம் படித்தபடி இஸ்ரவேல் புத்திரர் வனாந்தரத்தில் நாற்பது வருடங்களாகப் பிரயாணம் பண்ணினார்கள். எகிப்திலுள்ள கோசேனிலிருந்து, சீனாய் மலை மட்டும் வந்து, பின்னர் காதேஸ் பர்னேயாவுக்கு வந்தார்கள். பின் கானாறுக்குள் செல்ல அவர்களுக்கு விசுவாசம் இல்லாததினால், முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் வனாந்தரத்தில் சுற்றி அலைந்தார்கள். ஒரு தலைமுறையினர் முழுவதுமாக மடிந்து போனார்கள்!

கடைசியில், வனாந்தரத்தில் மரித்துப் போனவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்குக் கானானுக்குள் பிரவேசிக்க விசுவாசம் இருந்தது. யோர்தான் நதியைக் கடந்து கானானுக்குள் செல்ல அவர்கள் தீர்மானிக்கு முன், யோர்தான் நதிக்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் பாளையமிறங்கிருந்தார்கள். நியாயப் பிரமாணம் முதன் முதலில் கொடுக்கப்பட்ட போது வாழ்ந்தவர்களில் காலேப் மற்றும் யோசுவா தவிர, முழு தலைமுறையினரும் இறந்து விட்டார்கள். அவர்கள் கானானுக்குள் பிரவேசிக்குமுன், இவர்களுக்கும் இவர்கள் பெற்றோருக்கு மென, தேவன் சீனாய் மலையில் மோசேக்குக் கொடுத்த வசனங்களை இவர்கள் கேட்கவேண்டும் என விரும்பினார்கள். தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்தை இவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் போதிப்பதாக, பயபக்தியுடன் வாக்குக் கொடுக்கும்படி ஆணையிடு வித்தான்.

சில சமயங்களில் விசுவாசிகள் பல ஆண்டுகளாய் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார்கள். கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக வாழ்வதற்கென்று கிறிஸ்துவினால் இரட்சிக்கப்படும் மக்கள், தங்கள் ஆவிக்குரிய கானானுக்குள் செல்லத் தீர்மானிக்கின்றனர். அப்படி தீர்மானிக்கும் பொழுது தேவன் அவர்களுக்கென்று வைத்திருக்கும் எல்லாவற்றையும் அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறார்கள். கிறிஸ்துவில் தங்கள் புது வாழ்வை மிகவும் கருத்தோடு அவருக்கென அர்ப்பணிப்போடு தீர்மானிப்பவர்களுக்கென இப்புத்தகத்தில் பாடங்கள் நிரம்ப உள்ளன. நீ அந்த நிலையில் இருக்கிறாயென்றால், உபாகமப் புத்தகம் உனக்குரியது.

உபாகமப் புத்தகத்தின் இன்னொரு முக்கிய கருத்து என்னவெனில், தேவனுடைய வார்த்தை அவருடைய மக்களுக்கு நிஜமாகிப் போகிறது. மோசேயின் மகத்தான பிரசங்கங்கள் ஒன்றில், மரித்துப் போனவர்களுடைய பிள்ளைகள், தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொடுப்பதில் கருத்தாயிருக்க வேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டான்.

மோசேயின் மாபெரும் மகத்தான பிரசங்கம்

மோசே பிரசங்கித்தவைகளிலேயே மாபெரும் மகத்தாக பிரசங்கம் உபாகமம் 6:4-9ல் இருப்பதாக சிலர் நினைக்கிறார்கள். யூதர்களின்

விசுவாசத்தின் அடிப்படை அறிக்கை வேதத்தின் இப்பகுதி எனக் கருதப்பட்டது. அந்தப் பிரசங்கத்தின் மையக் கருத்து இங்கே தரப்பட்டுள்ளது.

“இஸ்ரவேலே, கேள்: நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரே கர்த்தர். நீ உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு பலத்தோடும் அன்பு கூருவாயாக. இன்று நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிற இந்த வார்த்தைகள் உன் இருதயத்தில் இருக்கக் கடவது. நீ அவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்குக் கருத்தாகப் போதித்து, நீ உன் வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறபோதும், வழியில் நடக்கிறபோதும், படுத்துக் கொள்ளுகிறபோதும், எழுந்திருக்கிறபோதும் அவைகளை குறித்துப் பேசி, அவைகளை உன் கையின் மேல் அடையாளமாகக் கட்டிக் கொள்வாயாக; அவைகள் உன் கண்களுக்கு நடுவே ஞாபகக்குறியாய் இருக்கக்கடவது. அவைகளை உன் வீட்டு நிலைகளிலும், உன் வாசல்களிலும் எழுதுவாயாக”(உபாகமம் 6:4-9).

இந்தப் பிரசங்கம் இன்னும் நீண்டு கொண்டு போகிறது. ஆனால், அதன் மையக்கருத்து இது தான். உபாகமத்தின் மையக்கருத்தும் இது தான். யோர்தானைக் கடந்து கானானுக்குள் பிரவேசிப்பதற்கு முன் மோசே இந்த மக்களுக்குச் சொல்ல விரும்பிய செய்தி என்னவெனில், அவர்கள் முழுமையாகத் தேவனை நேசிக்கும் மக்களாக இருக்கும்படி தேவன் அவர்களை அழைத்தார் என்பதே. அவர் மீது அவர்கள் கொண்டுள்ள அன்பை வெளிப்படுத்த, அவர்கள் அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். அப்படி அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டுமானால், அவருடைய வார்த்தையை அவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய பிள்ளைகள் பின்னொரு நாளில் முழுமையாக தேவனை நேசிக்க வேண்டும் என தேவன் விரும்பினார். ஆகவே தான் தேவனை அவர்கள் முழுமையாக நேசிக்கவேண்டும், அவருடைய வார்த்தையை அறிந்து அதற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும், அதன்பின் அந்த நற்காரியங்களைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என மோசே அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

பிள்ளை வளர்ப்பின் நான்கு தூண்கள்

தங்களுடைய பிள்ளைகள் தேவனுடைய மக்களாக இருக்க அவர்களுக்கு எப்படிச் கற்பிப்பது என மோசே சொல்ல நொல்லுகிறான். மோசேயால் இங்கு விவரிக்கப்பட்ட போதனை நான்கு அடிப்படைத் தூண்களில் நிற்கிறது. முதல் தூண் வெளிப்பாடு: பிள்ளைகள் தேவனை நேசிக்க வேண்டுமானால், அவர்கள் கற்றலின் அடிப்படை தேவனுடைய வார்த்தையாக இருக்கவேண்டும். பின்னொரு இடத்தில் வேதம் இப்படிச் சொல்கிறது. “பிள்ளையானவன் நடக்கவேண்டிய வழியிலே அவனை நடத்து; அவன் முதிர் வயதிலும் அதை விடாதிருப்பான் (நீதிமொழிகள் 22:6).

இந்தக் கல்வி முறையை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள இரண்டாவது தூண், பொறுப்பை அடித்தளமாகக் கொண்டுள்ளது. பிள்ளைகளின் வளர்ப்புக்குப் பொறுப்பாயிருப்பது யார்? சில மக்கள் பிள்ளைகளின் படிப்புக்கு அரசாங்கம் தான் பொறுப்பு என எண்ணுகின்றனர். பிள்ளைகளுக்கு எதெல்லாம் தெரியவேண்டுமோ அதை அரசாங்கம் கற்றுக் கொடுக்கட்டும் என அரசாங்கப் பள்ளிகளையே அவர்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். தங்கள் பிள்ளைகளை ஒவ்வொரு வாரமும் ஞாயிறு பள்ளிக்குக் கூட்டிச் செல்கின்றனர். காரணம் தேவனையும் அவருடைய வார்த்தையையும் நேசிக்க சபை போதிக்கும் என்று அவர்கள் நினைப்பது தான்.

மோசேயோ, பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி தரும் பொறுப்பை முழுவதுமாக பெற்றோர் மேல் சுமத்தினார். தேவனுடைய வார்த்தை தகப்பன்மார் உள்ளங்களில் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்றும், பின்னர் அவைகளைத் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அவர்கள் போதிக்க வேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டார். மோசே ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டவராய், தகப்பனே பிள்ளைகளுக்கு வேதவாக்கியங்களைப் போதிக்க வேண்டுமென தைரியமாய், வேண்டுமென்றே கட்டளையிட்டார். வேதவசனங்கள் திரும்பத் திரும்ப இதன் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது.

மோசேயால் கூறப்படும் கல்விமுறை பற்றிய மூன்றாவது முக்கியமான தூண் உறவு. “ நீ காலையில் அவர்களோடு எழுந்திருக்கும்போதும், வீட்டில் அவர்களோடு உட்கார்ந்திருக்கும் போதும், அவர்களோடு வழியிலே நடக்கும்போதும், இரவிலே அவர்களோடு, படுத்திருக்கும்போதும் தேவனுடைய வார்த்தைகளை அவர்களுக்குப் போதிக்க வேண்டும்,” என மோசே பிரசங்கித்தார். இது நடைமுறைக்கு ஒவ்வாதது என அநேக தகப்பன்மார் நினைக்கிறார்கள். ஏனென்றால் பிள்ளைகள் விழிக்கும்போதும் அவர்கள் வீட்டில் இருப்பதில்லை, தூங்கப்போகும்போதும் அவர்கள் வீட்டில் இருப்பதில்லை.

வேதவாக்கியத்தின் வெளிச்சத்தில் உங்களின் தனிப்பட்ட கலாச்சாரத்தைக் காணவேண்டுமே தவிர, உங்களின் கலாச்சாரத்திற்கேற்ப வேதவாக்கியத்திற்கு விளக்கம் கொடுக்கக் கூடாது. உங்கள் வேலையைச் செய்வதற்கு நீங்கள் வைத்திருக்கிற ஒழுங்கின்படி வேதாகமம் தரும் வெளிச்சத்தின்படி உங்களுடைய வேலையை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும். உங்கள் பிள்ளைகளோடு நீங்கள் கொண்டிருக்கும் தொடர்பு, உங்கள் குழும்பக் கலாச்சாரம் சிறப்பாக அமையச் செய்யும் என்று மோசே கூறினார். மோசேயின் ஆலோசனைகளின்படி, உங்கள் பிள்ளைகளோடு நல்ல உறவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கல்வி முறையில் இந்த உறவு அல்லது தொடர்பு என்பது முக்கியமான பகுதி ஆகும்.

பிள்ளைகளை வளர்ப்பதில் முக்கியமான நாலாவது தூண் மெய்மை (நிஜத்தன்மை) ஆகும். மோசே சொன்னதைக் கவனியுங்கள் “இந்த வார்த்தைகள் உன் இருதயத்தில் தங்கட்டும். நீ தேவனை உன் முழு இருதயத்தோடும் நேசி, அதன்பின் இந்த வார்த்தைகளை கவனமாய் உன் பிள்ளைகளுக்குக் கற்றுக் கொடு.” இந்த மெய்மையைத் தவற விட்டு விடாதீர்கள். நாம் எப்படி வாழுகிறோம் என்பதிலிருந்து நம் பிள்ளைகள் அதிகம் கற்றுக் கொள்கிறார்களே தவிர நாம் சொல்வதிலிருந்து அல்ல. இந்த சத்தியங்களை நமது பிள்ளைகளுக்குச் சரியாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் முன்பாக அவைகளை நம்முடைய வாழ்க்கையில் நிஜமாக்க வேண்டும்.

“உங்கள் பொக்கிஷம் எங்கேயிருக்கிறதோ அங்கே உங்கள் இருதயமும் இருக்கும்” (மத்தேயு.6:21) என இயேசுவானவர் சொல்லுகிறார். “உங்கள் பொக்கிஷங்களை எனக்குக் காட்டுங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் எதை விலைமதிக்கிறீர்கள் என்று காட்டுவீர்கள். நீங்கள் விலைமதிக்கும் பொருட்களைக் காட்டுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் இருதயம் எங்கே இருக்கிறது எனக் காட்டுவீர்கள்”. இன்னும் தெளிவாகச் செல்ல வேண்டுமானால் உங்கள் பணத்தை எங்கு, எப்படி செலவு செய்கிறீர்கள், உங்கள் நேரத்தையும், சக்தியையும் எப்படிச் செலவழிக்கிறீர்கள் என்று எனக்குக் காட்டுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் இருதயம் எங்கே இருக்கிறது எனக் காட்டுவீர்கள். நாம் எப்படி வாழ்கிறோம் என்பதிலிருந்து தான் நம் பிள்ளைகள் அதிகமாகக் கற்றுக் கொள்கிறார்களே தவிர, நம்முடைய குடும்ப மரியாதை மதிப்பை நாம் கற்றுக் கொடுப்பதைக் கவனிப்பதனால் அல்ல. உண்மையில் நாம் விலைமதிக்கும் பண்புகள் மூலம் நாம் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கிறோமே தவிர, அவைகளைப் பற்றிய சொற்பொழிவுகள் மூலமாக அல்ல.

பிள்ளைகள் வளர்ப்பு பற்றி மோசே கொடுத்துள்ள மகத்தான திட்டம் சார்ந்த நான்கு அடிப்படைத் தூண்கள் எவையென்றால், தேவனுடைய வார்த்தையில் வெளிப்பாடு, பெற்றோராக நமது பொறுப்பு, நமது பிள்ளைகளுடன் சரியான உறவு, மற்றும் நாம் மதித்து நடப்பவற்றை நமது வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்க வேண்டும் - மெய்மை.

அத்தியாயம் 8

கடந்தகால அற்புதங்களை நினைவுகூறல்

உபாகமப் புத்தகம் முழுவதும் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதின் முக்கியத்துவத்தை மிகவும் அழுத்தமாக எடுத்துக் கூறுகிறது. தேவனுடைய பிரமாணங்களுக்கு இஸ்ரவேல் புத்திரர்

கீழ்ப்படிந்தபோது, தேவன் அவர்களை ஆசீர்வதித்தார். அவர்கள் தேவனுடைய பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படியாதபோது, அவர்கள் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களை அனுபவிக்கவில்லை. மிகவும் திறமையாக மோசே அதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அதன்பின், அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும் எனப் பிரசங்கிக்கிறார். இந்தப் புத்தகத்தின் முக்கியமான வார்த்தைகளுள் ஒன்று “கீழ்ப்படிய வேண்டும்” என்பதே.

இந்த எபிரெயர்களுடைய பெற்றோர்களின் வாழ்க்கையில் தேவன் எவ்விதம் கிரியை செய்தார் என்பதையும், அவர்களுக்கு தேவன் செய்த அற்புதங்களையும், அவர்கள் நினைவுகூரவேண்டும் என்பதே உபாகமத்தில் காணப்படும் மோசேயின் முதல் பிரசங்கத்தின் முக்கிய நோக்கமாயிருந்தது. வனாந்தரப் பயணத்தின்போது, இந்த எபிரெயர்களின் பெற்றோருக்கு தேவன் செய்த அற்புதங்கள், இந்தத் தலைமுறையின் வாழ்க்கையில் ஆழமானதும், நிலைத்திருக்கக் கூடியதுமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தும்; மேலும் இவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அந்த அற்புதங்களைப் பற்றிச் சொல்வார்கள் என மோசே நம்பினார்.

தேவனோடுள்ள உடன்படிக்கையை அவர்கள் ஒருபோதும் முறிக்கக் கூடாது என்றும் மோசே ஆணித்தரமாகப் பிரசங்கித்தார். உடன்படிக்கை என்பது தேவனுக்கும் அவருடைய மக்களுக்கும் இடையேயான ஒரு ஒப்பந்தம். அந்த ஒப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மக்கள் ஒப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகளைக் கைக் கொள்ளாவிடில், ஒப்பந்தம் இல்லையென்றாகிவிடுகிறது. அவர்கள் கீழ்ப்படியாவிடில், அவர்களை ஆசீர்வதிக்க வேண்டிய பொறுப்பு தேவனுக்குக் கிடையாது.

ஐந்தாம் அதிகாரம் பத்துக் கற்பனைகளின் மறுபதிப்பாகும். யாத்திராகமம் இருபதாம் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பத்து கற்பனைகளையும், உபாகமத்திலுள்ள பத்து கற்பனைகளின் இந்த மறுபதிப்பையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். நீங்கள் பத்துக் கற்பனைகளின்

இந்த இரு பதிவுகளையும் கவனமாக ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், தேவனுடைய சட்டங்களைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவைப் பெற்றுக்கொள்வீர்கள். கற்பனைகளை இப்படித் திரும்பச் சொல்லுவதன் மூலம், எபிரெயர்கள் தங்கள் இருதயங்களில் தேவன் கூறியவற்றை வைத்துக்கொண்டு, அவருடைய கற்பனைகளுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும் என்று மோசே கூறுகிறார். இப்படி அவர்கள் செய்தால், அவர்களுக்கும், வருங்காலத்தில் அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கும், பின் வரும் அனைத்துத் தலைமுறைகளுக்கும், எல்லாம் நலமாக நடக்கும்.

“பின்னும் மோசே, லேவியராகிய ஆசாரியர்களும் கூட இருக்கையில், இஸ்ரவேலர் எல்லாரையும் நோக்கி: இஸ்ரவேலே, கவனித்துக் கேள்... இந்நாளிலே தேவனாகிய கர்த்தருடைய சத்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து, இன்று நான் உனக்கு விதிக்கிற அவருடைய கற்பனைகளின்படியும் அவருடைய கட்டளைகளின்படியும் செய்வாயாக” என்று சொன்னான். உபாகமம் 27 (9,10)

“உங்கள் தேவனாகிய கர்த்தரின் கட்டளைகள் அனைத்திற்கும் நீங்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டும். அவருடைய அறிவுரைகளை முற்றிலுமாய், ஒன்றுவிடாமல் பின்பற்றி, அவர் உங்களுக்கென வகுத்து வைத்துள்ள முழு வழியிலும் கடைசி வரை செல்ல வேண்டும். அப்பொழுது தான் நீங்கள் நீண்ட நாள் வாழ்வீர்கள்; செழிப்பாக வாழ்வீர்கள்” (உபாகமம் 27:9-11) என உபாகமப் புத்தகத்தில் மோசே மக்களுக்குப் போதித்துள்ளார்.

யூதர்களின் விசுவாச அறிக்கையின் ஆதாரமாக, ஆறாம் அதிகாரத்திலுள்ள, மோசேயின் மாபெரும் பிரசங்கம் அமைந்துள்ளது. இந்த விசுவாச அறிக்கை ‘ஷெமா’(The Shema) என்றழைக்கப்படுகிறது. எபிரெய மொழியில் இதன் பொருள் ‘கேள்’ என்பதாகும். இந்தப் பிரசங்கம் ‘இஸ்ரவேலே, கேள்’ என்று துவங்குகிறது. தேவனுடைய மக்களின் மூன்றாம் தலைமுறையினராகிய தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தேவனுடைய வார்த்தையைச் சொல்லும்படி

அழைப்பிடுவதே இந்தப் பிரசங்கத்தின் நோக்கமாகும். மோசேயின் இந்த அழகான பிசங்கத்தில், பெற்றோர் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கான வரைபடத்திட்டத்தைக் காண்கிறோம்.

உபாகமம் எட்டாவது அதிகாரத்தில் பேச்சு வன்மைமிக்க மோசேயின் சிறந்ததொரு பிரசங்கம் உள்ளது. தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியாதவன் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டும் பிரசங்கம் இது. தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் எவ்வாறு கற்றுக்கொள்ளலாம் என்றும் இங்கு மோசே நமக்குக் காட்டுகிறார். இந்த மாபெரும் பிரசங்கம், தேவனுடைய வார்த்தையின் நோக்கங்களைக் குறித்து நமக்குக் கூறுகிறது. நாம் எப்படி வாழவேண்டுமென்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென தேவன் விரும்புவதால் தேவன் நம்மைச் சிருஷ்டித்தார். நாம் எங்ஙனம் ஒரு நிறை வாழ்வு வாழ முடியும் என்பதை அவர் அறிவார். “நான் அவைகளுக்கு ஜீவன் உண்டாயிருக்கவும் அது பரிபூரணப்படவும் வந்தேன்”, என்று இயேசுவானவர் கூறினார் (யோவான் 10:10). இந்தச் செய்தியில் நாம் எப்படி அந்தப் பரிபூரண ஜீவனுக்குள் செல்வது என்று கூறுகிறார். (உபாகமம் 8:1-14)

தேவனுடைய வார்த்தை முழுவதும் நம் வாழ்க்கையைப் பற்றியதே என மோசே பிரசங்கிக்கிறார். நீங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டுமெனில், அதை ஆழ்ந்து படிக்கக் குறைந்தது இரண்டு வழிகள் உள்ளன. ஒரு பல்கலைக் கழகம் அல்லது ஆயர் பயிற்சிக் கல்லூரி அல்லது வேதாகமக் கல்லூரிக்கு நீங்கள் செல்லலாம். நீங்களே தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றுக் கொள்வதும் சாத்தியமானதே. ஆனால் மோசேயின் கூற்றுப்படி தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றுக் கொள்ளும் வழி அது மட்டுமன்று. தேவனுடைய வார்த்தை முழுவதுமே வாழ்க்கையைப் பற்றியது என்றால், தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றுக் கொள்ளும் இன்னொரு வழி, வாழ்க்கையை ஆழ்ந்து படிப்பதாகும். வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவை தேவ வார்த்தை கொடுக்கிறது; தேவ வார்த்தையைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவை வாழ்க்கை தருகிறது.

நாம் பசியாயிருக்கவும் வாழ்க்கைப் புயலில் அடிபட்டு அவதியுறவும் தேவன் நம்மை அனுமதிக்கும்போது, நாம் அவரிடம் திரும்புகிறோம்; நம்மைப்படைக்கும்போது, நாம் வாழவேண்டிய வாழ்க்கையை அவர் திட்டம் பண்ணியபடி வாழத் தேவையான எல்லாவற்றிற்கும், நமது வாழ்க்கைக்கும் அவரே ஊற்றும் காரணருமாயிருக்கிறார் என விளங்கிக் கொள்கிறோம். நம் வனாந்தர அலைச்சல்கள் மற்றும் வாழ்க்கையின் கடினமான அநுபவங்களால் மட்டுமே “மனிதன் அப்பத்தினால் மட்டுமே பிழைப்பதில்லை”, என்று தேவன் நம்மைப் புரிந்துகொள்ள வைக்கிறார் தேவன் மனிதனுக்குத் தந்தருளின ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் கீழ்ப்படிவதினாலேயே மனிதன் வாழ்கிறான். இஸ்ரவேல் புத்திரர் தேவனுடைய வார்த்தையை ஆயர் பயிற்சிக் கல்லூரியிலோ, ஜெப ஆலயத்திலோ கற்கவில்லை. நிஜமான வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அநுபவங்களின் வாயிலாக அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றுக் கொண்டார்கள்.

உபாகமம் எட்டாம் அதிகாரத்தினின்று நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய இன்னொரு பாடம் என்னவெனில் செல்வச் செழிப்பினால் வரும் ஆபத்துகளினின்று (படுகுழிகளினின்று) நம்மைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும் எனப்பதாகும். செல்வச் செழிப்பினால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவது ஒரு சவால் என்பதை எப்போதாவது உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? இந்தத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்கள், தேவனுடைய கடினமான சிட்சையின் மூலமாகத் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய கீழ்ப்படியாமைக்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட பொழுது, தேவனுடைய வார்த்தையே வாழ்க்கைக்கான தீர்வைக் கொடுக்கக் கூடியது என்று கற்றுக் கொண்டார்கள். வாழ்க்கையின் துன்ப வேளைகளில் கற்றுக் கொண்டவற்றை, தேவன் அவர்களை அபரிமிதமாக ஆசீர்வதிக்கும் போது பயன்படுத்த வேண்டும் என மோசே இப்பொழுது அவர்களை எச்சரிக்கிறார். “உங்கள் சோதனைகளிலும், பரிட்சிக்கப்பட்ட வேளைகளிலும் கற்றுக்கொண்ட பாடங்களை ஒருபோதும் மறந்து

போகாதீர்கள். செல்வச் செழிப்பாயிருக்கப் போகும் இடத்தை நீங்கள் அடைந்ததும், அங்கு தான் நீங்கள் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும்”. இதே செய்தியைப் புதிய ஏற்பாட்டில் காண்கிறோம். “தன்னை நிற்கிறவனென்று எண்ணுகிறவன் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கை யாயிருக்கக் கடவன்” (1 கொரி 10:12).

தேவனுடைய வார்த்தை பற்றிய மாபெரும் பிரசங்கத்திற்கு அடுத்ததாகத் தேவனுடைய கிருபையைப் பற்றிய பெரும் பிரசங்கத்தை மோசே தொடருகிறார். அவர்களிடம் திட்டவட்டமாக அவர்கள் தேவனுடைய தயவை நல்லவர்கள் என்பதனால் சம்பாதித்துப் பெற்றுக் கொண்டு தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்படவில்லை என நான்கு முறை கூறுகிறார். “உன் நீதியினிமித்தம் உன் நல்ல தேசத்தைச் சுதந்தரிக்கக் கொடார் என்பதை அறியக் கடவாய்; நீ வணங்காக்கழுத்துள்ள ஜனம்” (உபாகமம் 9:4-6).

தேவனுடைய கிருபையைக் குறித்த அழகானதொரு சித்திரம் இது. நாம் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதியான தண்டனையினின்று தேவனுடைய இரக்கம் நம்மைப் பாதுகாக்கிறது. தேவனுடைய கிருபையோ, தேவ தயவையும் ஆசீர்வாதங்களையும் பெற நமக்குத் தகுதியில்லாவிடினும், அவைகளை நம்மீது ஏராளமாய்ப் பொழிக்கிறது. நாம் நல்லவர்கள் என்பதனால் தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிப்பதில்லை. அவர் நல்லவராயிருப்பதனால், அவர் நம்மை நேசிப்பதினால் தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிக்கிறார். ‘கிருபை’யின் பொருள் அதுவே.

உபாகமம் ஒன்பதாம் அதிகாரத்திலுள்ள இந்தப் பிரசங்கத்தில் தேவனுடைய கிருபையின் தெளிவான நேர்மையான விளக்கத்தை மோசே தருகிறார். வேதாகமம் முழுவதிலுமே கிருபைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண்பீர்கள். ஏனென்றால் இரட்சிப்பின் மூல காரணமாகக் கிரியை செய்யும் தேவனுடைய செயல்திறனுள்ள குணாதிசயம் தேவகிருபையே. நாம் செய்யும் நல்ல செயலினால் நாம் சம்பாதித்துப் பெறுவதல்ல தேவனுடைய கிருபை.

அத்தியாயம் 9

மோசே நிகழ்த்திய சிறந்த அருட்செய்திகளில் இன்னும் சில

தேவனுடைய கிருபையைக் குறித்து மோசே நிகழ்த்திய சிறந்ததொரு உரையை ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் கண்டோம். இப்பொழுது, பத்தாவது அதிகாரத்தில் தேவகிருபைக்கு நமது பிரதிகிரியை பற்றிப் படிக்க ஆயத்தமாயுள்ளோம்.

“இப்பொழுதும் இஸ்ரவேலே, நீ உன் தேவனாகிய கர்த்தருக்குப் பயந்து, அவர் வழிகளிலெல்லாம் நடந்து, அவரிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் தேவனாகிய கர்த்தரைச் சேவித்து, நான் இன்று உனக்குக் கற்பிக்கிற கர்த்தருடைய கற்பனைகளையும் அவருடைய கட்டளைகளையும் உனக்கு நன்மையுண்டாகும்படி கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பதையே அல்லாமல், வேறே எதை உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னிடத்தில் கேட்கிறார். இதோ, வானங்களும், வானாதிவானங்களும், பூமியும் அதிலுள்ள யாவும், உன் தேவனாகிய கர்த்தருடையவைகள். ஆனாலும் கர்த்தர் உன் பிதாக்கள் மேல் அன்புகூரும் பொருட்டு அவர்களிடத்தில் பிரியம் வைத்து, அவர்களுக்குப் பின் அவர்களுடைய சந்ததியாகிய உங்களை, இந்நாளில் இருக்கிறபடியே, சகல ஜாதிகளுக்குள்ளும் தமக்கென்று தெரிந்துகொண்டார். ஆகையால் நீங்கள் இனி உங்கள் பிடரியைக் கடினப்படுத்தாமல், உங்கள் இருதயத்தின் நுனித்தோலை விருத்தசேதனம் பண்ணுங்கள்” (உபாகமம் 10:12-16).

இங்கு மோசே அழுத்தமாகக் கூறுவது யாதெனில், நாம் தேவகிருபைக்கு எவ்வாறு பதிலளிக்கிறோம் என்பதுதான். நாம் தோற்றுப்போகும்போது கூட அல்லது தவறு செய்யும்போதும் கூட தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார். நம்முடைய செயலினால் அவருடைய அன்பைப் பெற்றுக் கொள்ளவோ இழந்து விடவோ முடியாது. ஆகவே நாம் செய்யும் எந்தச் செயலினாலும் அவருடைய அன்பைச் சம்பாதிக்க முடியாது.

நீ செய்யும் எந்தக் காரியமும், தேவன் உன்னை நேசிப்பதிலிருந்து அவரைத் தடுக்கவோ நிறுத்தவோ முடியாது. தேவனுடைய நிபந்தனையற்ற அன்பு தேவனுடைய இரக்கத்தையும் கிருபையையும் வளர்ந்தோங்கவும் பெருகவும் செய்கிறது. ‘கிருபை’ என்ற பதத்தின் பொருள் அதுதான். கிருபை இருபுறமும் கருக்குள்ள பட்டயம். அது இரு புறமும் வெட்டுகிறது. தேவனுடைய அன்பும் அவருடைய ஆசீர்வாதமும், நாம் எவ்வளவு நன்றாகச் செயல்படுகிறோம் என்பதைப் பொறுத்ததன்று என்று கிருபை முதலில் கூறுகிறது. தேவனுடைய குணாதிசத்தையும், ஆழ்ந்த தத்துவத்தையும் வெளிப்படுத்துவன வாகிய கிருபை, இரக்கம் மற்றும் அன்பு என்ற பதங்களை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளும்போது, ‘தேவனுடைய அன்பைச் சம்பாதிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டுமே’ எனக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. எப்படியிருந்தாலும் அவர் உங்களை நேசிக்கத்தான் போகிறார். ஏனெனில் அவருடைய இரக்கம், கிருபை மற்றும் அன்பின் சாரமே அது தான்!

உங்களுடைய முரண்பாடான அல்லது தவறான செயலால், தேவனுடைய இரக்கம், கிருபை அல்லது அன்பை நீங்கள் இழந்துவிட முடியாது. நீங்கள் நல்லவர்களாயிருப்பதினால் தேவன் உங்களை நேசிப்பதில்லை. நீங்கள் கெட்டவர்களாயிருப்பதினால், உங்களை நேசிப்பதை அவர் நிறுத்தமாட்டார். தேவன் உங்களை நேசிக்கிறார் - அவ்வளவு தான். நீங்கள் நல்லவர்களாயிருக்கும்பொழுது, செய்ய வேண்டிய காரியங்களை செய்யும் பொழுதும் இயேசுவானவர் உங்களை நேசிக்கிறார். நீங்கள் கெட்டவர்களாயிருப்பது அவரை மிகவும் துக்கப்படுத்தினாலும் கூட, நீங்கள் கெட்டவர்களாயிருக்கும் போதும் இயேசுவானவர் உங்களை நேசிக்கிறார். இயேசு உங்களை நேசிக்கிறார் - இதுவே முழு வேதாகமத்தின் செய்தி, உபாகமத்தின் செய்தியும் அதுவே.

தேவனுடைய இரக்கம், கிருபை மற்றும் இரக்கத்திற்கு நீங்கள் எவ்விதம் பிரதிகிரியை செய்கிறீர்கள்? அதையே இன்னொரு விதத்தில்

கேட்கவேண்டுமென்றால், “நீங்கள் தேவனை எவ்வளவு நேசிக்கிறீர்கள்?” முன்னொரு நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தேவபக்தியுள்ள ஒரு பெண், “நான் பரிசுத்த ஆவியானவரை துக்கப்படுத்துவதைக் காட்டிலும், நரகத்திற்கே போவதையே விரும்புவேன்”, என்றாராம்.

என்னவாயினும், நம்மை நேசிக்கும் இந்த தேவனை நாம் பிரியப்படுத்த விரும்ப வேண்டும். நாம் அவரை நேசிப்பதினால், இந்த தேவனை நாம் ஒருக்காலும் வேதனைப்படுத்த விரும்பக் கூடாது. அவர் வெறுக்கும் காரியங்களை அகற்றி நம் வாழ்க்கையை சுத்திகரிக்கவும், அவரை சேவிக்கவும், அன்பும் நன்றியும் நிறைந்த ஆராதனையினால் அவருடைய அன்புக்கான நம் பதிலை வெளிப்படுத்தவும், நமது உள்ளன்பு நம்மை ஊக்கப்படுத்த வேண்டும்.

தேவனுடைய கிருபை மற்றும் இரட்சிப்பைப் பற்றி நமக்கு அதிகமாகக் கூறியபின் பவுல் அப்போஸ்தலன், “தேவனுடைய கிருபையை நீங்கள் விருதாவாய்ப் பெறாதபடிக்கு நாங்கள் உங்களுக்கு புத்திசொல்லுகிறோம்” (II கொரி 6:1) என்று கூறுகிறார். தேவனுடைய நாமத்தை வீணிலே வழங்குவது பாவம் என்பது போல், தேவனுடைய கிருபையை விருதாவாய்ப் பெறுவதும் பாவமே. தேவன் நம்மை நேசித்து, தம்முடைய ஆசீர்வாதங்களை தமது கிருபையினால் அபரிமிதமாய்ப் பொழிந்தருளும்போது, அந்தக் கிருபையினால் நாம் எதுவுமே செய்யாவிடில், தேவனுடைய நாமத்தை வீணிலே வழங்கும் பாவத்தைத் தான் நாம் செய்கிறோம். பத்தாவது அதிகாரத்திலுள்ள மோசேயின் பிரசங்கம், நாம் தேவகிருபையை ஒருபோதும் விருதாவாய்ப்பெறக் கூடாதென எச்சரிக்கிறது.

இதைத் தொடர்ந்து, விசுவாசதுரோகம் என்பதைப் பற்றி 13ம் அதிகாரத்தில் பிரசங்கம் காணப்படுகிறது. விசுவாசதுரோகம் என்றால், “ஒருவர் தேவனோடு இருக்கவேண்டும் என்று எடுத்த தீர்மானத்தினின்று வீழ்ச்சியடைதல் அல்லது அதற்காக நிற்பல்”. இந்த மக்களிடம், அவர்கள் மகன், மகள், மனைவி அல்லது ஆப்த நண்பன் அவர்களை தேவனிடமிருந்து விலகப்பண்ணினால் அவர்கள்

சாகடிக்கப்பட வேண்டும்; இரக்கம் காட்டக் கூடாது என மோசே கூறினார். விசுவாசதுரோகமுள்ள ஒரு பட்டணம் இருந்தால் அதை அழித்துவிடவேண்டும். இது மிகமிகக் கண்டிப்பானதாகத் தெரிகிறது தான். ஆனால் விசுவாசத்துரோகத்தின் முடிவுகளைக் காணும்போது பாபிலோனிய சிறையிருப்பு - அசீரிய சிறையிருப்பு - விசுவாசதுரோகத்தை எப்படிச் கையாளவேண்டும் என்பதில் தேவன் கண்டிப்பும் கடினமுமாக இருந்ததன் காரணம் நமக்குத் தெரியும்.

தசம்பாகம் செலுத்துவதைப் பற்றியும் மோசே பிரசங்கித்தார் (14:22-28). ‘தசம்’ என்றால் ‘பத்து’ எனப் பொருள். நம்மிடம் ஒவ்வொன்றிலும் பத்தில் ஒரு பாகத்தை தேவனுக்குக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிடப்பட்டுள்ளோம். தசம்பாகம் தருதல் என்பது வாழ்க்கையில் நாம் எப்போதும் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதைக் கற்பிக்கிறது. நம்முடைய வருமானத்தில் பத்து சதவீதம் தேவனுக்குத் தேவைப்படுவதில்லை. தேவன் ‘தசம்பாகம்’ விதியை ஒரு கட்டளையாகவே வைத்தார். ஏனெனில், நம்முடைய அர்ப்பணிப்பை அளக்கும் ஒரு அளவாக அது இருக்கிறது. தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களின் தேவைகளை தேவன் சந்தித்து நிறைவேற்றுகிறபொழுது, அவர்கள் சம்பாதிக்கிறதில் அல்லது பெற்றுக்கொள்ளுவதில் பத்தில் ஒரு பங்கு என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளும்போது, தசம்பாகத்தின் மூலம் முக்கியமான சத்தியத்தை தேவன் நமக்குப் போதிக்கிறார். நம்முடைய வாழ்க்கையில் தேவன் முதலிடம் வகிக்கிறாரா இல்லையா என்பது தேவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் நமக்குத் தான் சில சமயங்களில் அது தெரிவதில்லை. ஆகவே தான் நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் அனைத்திலும் முதலாவதாகப் பத்தில் ஒரு பங்கை தேவனுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், நமது முன்னுரிமைகளிலெல்லாம் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுப்பதைக் காட்டவேண்டுமென தேவன் கட்டளையிட்டார்.

தேவன் முதல் பத்திலொரு பங்கைக் கேட்கிறார். எபிரெயர்கள் கானான் தேசத்திற்குள் சென்றபொழுது அவர்கள் வெற்றிகொண்ட முதல் பட்டணம் எரிகோ. அதில் கொள்ளையிடப்பட்டவை

அனைத்தும் தேவனுக்கென்று ஆயிற்று, ஏனென்றால் அவர்கள் வெற்றிகொண்ட முதல் பட்டணம் அது. வேதாகமத்திலுள்ள புத்தகங்கள், அதிகாரங்கள் மற்றும் வசனங்கள் அனைத்தின் சாரத்தையும் இரண்டு வார்த்தைகள் விளக்குகின்றன. ‘தேவனே முதல்!’ என்பது தான் அந்த இரு வார்த்தைகள். தேவனை முதலாவதாக வைப்பது எளிதன்று. அதே சமயத்தில் தேவனை முதலாவதாக வைப்பது சிக்கலானதுமன்று. எளியனவற்றையும் நாம் சிக்கலாக்குகிறோம். தேவனோ சிக்கலானதை எளிதானதாக்குகிறார். நாம் தேவனை முதலாவதாக வைக்க விரும்புவதில்லை. ஆகவே, தான் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுப்பதென்றால் என்ன என்பதைச் சிக்கலாக்குகிறோம். நம்மிடமே நாம் யதார்த்தமாய், (உண்மையாய்) இருக்க தசமளபாகம் கொடுக்கும் பழக்கம் உதவுகிறது. எந்த அளவுக்கு நம் வாழ்வில் தேவன் முதலிடம் வகிக்கிறார் என அளவிடவும் இப்பழக்கம் உதவுகிறது.

உபாகமம் பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில், ஏழை எளியவர்களுக்கு தர்மசகாயம் செய்வதன் முக்கியத்துமுவம் பற்றி மோசே பிரசங்கம் செய்கிறார். மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலும், பழைய ஏற்பாட்டிலும் தர்மசகாயம் பற்றி மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தேவனுடைய மக்களின் தசமபாகம் எவ்வாறு பிரித்தளிக்கப்பட வேண்டுமென்ற பல்வேறு வழிகளை மோசே கட்டளையாகக் கொடுத்திருக்கிறார். அது லேவியருக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் - சபை ஆயர்களுக்கு பணம் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்பதற்கான வேத ஆதாரம் இது. துன்புறும் அயல்நாட்டினனுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் மத்தியிலுள்ள விதவைகளுக்கும் அநாதைகளுக்கும், இஸ்ரவேல் புத்திரர் தர்மசகாயம் செய்யும்படியாகக் கட்டளை பெற்றார்கள்.

தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களிடம் தர்மசகாயம் பற்றிப் பேசியபோது, “நீ வணங்காக் கழுத்துள்ள ஜனம்,” என்று மோசே கூறினார். தேவையிலுள்ள மக்களோடு தங்களுக்குள்ளதைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டியிருப்பதைப் பற்றி அவர்கள் குறை

கூறக்கூடாதெனவும் எச்சரித்தார் (15:1-11). அவர்கள் மத்தியில் ஏழை மக்கள் எப்போதும் இருப்பார்களாகையால் இந்தக் கட்டளை தேவையாகிறது எனப் பிசங்கிக்கிறார்.

ஒரு பெரும் பிரசங்கியாக மோசே தீர்க்கத்தரிசனமாக தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கும்போதும் பின்வரும் காரியங்களை முன்னுரைத்தார். இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு அரசன் இல்லை; இன்னும் ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு அரசன் இருக்கப்போவதும் இல்லை. நாம் ஸாமுவேலைப் படிக்கும்போது, தங்கள் முதல் அரசனுக்கு முடி சூட்டிய விவரங்களைப் பார்ப்போம். ஆனால் மோசே, இஸ்ரவேல் புத்திரரின் விருப்பத்திற்கேற்ப ஒரு நாளில் தேவன் அவர்களுக்கென ஒரு அரசனைத் தருவார் எனக் கூறினார். பின்னர் அவர் தீர்க்கத்தரிசனமாக, நியாயப்பிரமாணப் புத்தகங்களில் ஒரு பிரமாணத்தை எழுதி வைத்தார். அதாவது, அவர்களுக்கு இராஜா என்று ஏற்படும்பொழுது அவன் லேவியர் வைத்துள்ள நியாயப்பிரமாண புத்தகத்திலிருந்து கற்பனைகளைப் பிரதி எடுத்து தினந்தோறும் அதை வாசிக்க வேண்டும். அக் கற்பனைகளை மதிக்கக் கற்றுக்கொண்டு அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும். இப்படி ஒழுங்காக தேவனுடைய வார்த்தையை வாசிப்பது, அவன் பிறரைக் காட்டிலும் நல்லவன் மேலானவன் என்ற எண்ணம் வராமல் தடுத்து விடும்; தேவனுடைய கற்பனைகளை விட்டு விலகிப் போகாமல் இருக்கவும், நீண்ட காலம் அரசன் நல்லாட்சி புரியவும் உதவும்.

தாவீதின் முதலாம் சங்கீதத்தில் பாக்கியவானான மனிதனைப் பற்றிக் கூறுகையில், அவன் இரவும் பகலும் தேவனுடைய வேதத்தில் தியானமாயிருப்பான் என்கிறார். மேலும் இந்த மனிதன் தேவனுடைய வார்த்தையில் பிரியமாயிருந்து, அவர் வார்த்தையிலுள்ள ஆலோசனையின்படி நடப்பதால், பெறும் ஆசீர்வாதங்க ளெல்லாவற்றையும் பட்டியலிடுகிறார். தாவீது இரண்டாவது அரசனாக ஆனதால் மோசேயின் இந்த தீர்க்கத்தரிசனமான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டியதாயிற்று. முதலாம் சங்கீதத்தில் பாக்கியவானான மனிதனுக்கு சொல்லப்பட்ட ஆசீர்வாதங்கள் தாவீதின் ஆவிக்குரிய

சுயசரிதை போல் இருக்கிறது. இந்தக் கட்டளையைக் கொடுப்பதற்கு மோசே தரும் காரணங்களனைத்தும் தாவீதின் வாழ்க்கையில் நிறைவேறலாயிற்று.

உபாகமம் பதினெட்டாம் அதிகாரத்தில், பிசாசின் உதவி தேடும் பழக்கங்களுக் கெதிராக மோசே கடுமையான பிரசங்கம் ஒன்றை நிகழ்த்துகிறார். குறி சொல்லுகிறவன் அஞ்சனம் பார்க்கிறவன் போன்றவர்களை தேவன் விரும்புவதில்லை என மிகத் தெளிவாகவும், கடுமையான வார்த்தைகளாலும் மோசே தெரிவிக்கிறார்.

“குறி சொல்லுகிறவனும், நாள் பார்க்கிறவனும், அஞ்சனம் பார்க்கிறவனும், சூனியக்காரனும், மந்திரவாதியும், சன்னதைக்காரனும், மாயவித்தைக்காரனும் செத்தவர்களிடத்தில் குறிகேட்கிறவனும் உங்களுக்குள்ளே இருக்க வேண்டாம். இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவன் எவனும் கர்த்தருக்கு அருவருப்பானவன். இப்படிப்பட்ட அருவருப்புகளின் நிமித்தம் உன் தேவனாகிய கர்த்தர் அவர்களை உன் முன்னின்று தூரத்தி விடுகிறார். நீ தூரத்திவிடப் போகிற இந்த ஜாதிகள் நாள் பார்க்கிறவர்களுக்கும், குறி சொல்லுகிறவர்களுக்கும் செவி கொடுக்கிறார்கள்; நீ அப்படிச் செய்கிறதற்கு உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உத்தரவுகொடார் (18:9-14).

மனிதனது கற்பனைகளுக் கெட்டாத அநேகக் காரியங்கள் வானத்துக்கும் பூமிக்குமிடையே உள்ளன என்று ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த ஆவிகள் இருப்பதை வேத வாக்கியங்கள் மறுக்கவில்லை என்பதைக் கவனி. அவைகளை விட்டு விலகியிருக்க வேண்டுமென வேதம் நம்மை எச்சரிக்கிறது. ஆவிகளின் உலகிலுள்ள, பரிசுத்தமற்ற, தேவனுடையவையல்லாத ஆவிகள் உள்ளன. குறி சொல்லுதல், மந்திரவாதம் போன்ற காரியங்களில் நீ ஈடுபடும் போது, தேவனுடையதல்லாத ஒரு ஆவியோடு செயல்படுகிறாய். ஆகவே, தேவனுடையவையல்லாத இந்த பாதாளத்தின் ஆவிகளோடு அவருடைய மக்கள் ஈடுபாடு கொள்வதை, தேவன், மோசேயின் மூலம் வன்மையாகத் தடுக்கிறார். இதற்கான தேவனுடைய அடிப்படைக் காரணம் என்னவெனில் பரலோகத்திலுள்ள ஆவிகளின் உலகுக்குள்

நம்மை வழிநடத்திச் செல்ல தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு இருக்கிறார். ஆகவே, மோசமான ஆவி உலகோடு தொடர்புடையவர்களை, நம்மை வழிநடத்த, வழிகாட்ட மற்றும் எவ்விதத்திலாயினும் பலவாண்களாக்கக் கேட்டபது பாவமாகும்.

மேசியா என்னும் தீர்க்கத்தரிசியைப் பற்றியும் ஒரு பிரசங்கம் உபாகமப் புத்தகத்திலுள்ளது. “ஒரு நாள் ஒரு தீர்க்கத்தரிசி உலகிற்கு வரப்போகிறார். சீனாய் மலையில் தேவன் நியாயப்பிரமாணத்தை அருளினபோது, நீங்கள் அவரிடம் என் மூலமாய்,” தேவன் எங்களிடம் பேச வேண்டாம். தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்க எங்களுக்கு பெலனில்லை என்றீர்கள்” (18:15-17) என மோசே கூறினார். இஸ்ரவேல் மக்களின் ஜெபத்தை தேவன் கேட்டதாக மோசே கூறியதோடு, தேவன் உலகில் அவர் அனுப்பப் போகும் தீர்க்கத்தரிசி மூலமாய்ப் பேசுவார் என்றும் சொன்னார்.

தேவன் அற்புதமான விதமாய் வார்த்தையை எழுதிக் கொடுத்தார். எழுத்து மூலமாய் மட்டுமல்ல, அவர்களோடு பேசவும் விரும்பினார். அவர்கள் மேல் அவர் கொண்டுள்ள இரக்கம் மற்றும் அன்பின் நிமித்தமாக ஒரு விசேஷித்த தீர்க்கத்தரிசியின் மூலம் தேவன் அவர்களோடு பேசுவதாகச் சொன்னார். அந்த தீர்க்கத்தரிசியே, மேசியா ஆவார். அவர் அவர்களுடைய தீர்க்கத்தரிசியும் ஆசாரியனும் ராஜனுமாவார்.

பத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தில் மரண தண்டனையைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. குற்றம் செய்தவனுக்கும், அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும் மரண தண்டனைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்படவில்லை. குற்றவாளியினால் பாதிக்கப்பட்டவனுக்காகவே மோசே ஆவியினால் ஏவப்பட்டு மரண தண்டனையைப் பற்றி எழுதுகிறார். மரண தண்டனை, பொல்லாப்பை இஸ்ரவேலிலிருந்து அகற்றி சுத்திகரிக்கும் என வேதம் சொல்கிறது.

இருபதாம் அதிகாரத்தில் விசுவாசத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இஸ்ரவேலரை மேற்கொண்ட மீதியானியருக்கு விரோதமாகக்

கிதியோன் சேனையை நடத்திச் செல்லும்போது இப்பகுதியை உபயோகித்தான் (நியாயாதிபதிகள் 7:1-7).

“உன்னிலும் பெரிய சேனைகளோடு நீ போரிடும்போது, தேவன் உன்னோடிருக்கிறார் என்பது தான் உன் ஒரே நம்பிக்கை என்பதை நினைவில் கொள். உன்னை விடப் பெரிய சேனைகளைத் தாக்கும்போது உனக்கு வேண்டியது விசுவாசம் தான்” (உபாகமம் 20:6-8).

உபாகமம் புத்தகத்தில் ‘கிருபை’ என்னும் கருத்து அடிக்கடி காட்டப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். ‘மீட்பு’ என்னும் கருத்தையும் அங்கே காண்கிறோம். உபாகமம் 25ல் காணப்படும் மீட்கும் சுதந்தரவாளியைப் பற்றிய பிரமாணம் நம்முடைய இரட்சகராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை அழகாகச் சித்தரிக்கிறது. முதல்முறையாக ‘மீட்பவன்’ ‘மீட்பு’ என்ற வார்த்தைகளைப் பார்க்கும்போது, அவை நீதி மற்றும் நியாயம் சார்ந்த பதங்களாகப் பயன்படுகின்றன. இந்த ‘மீட்பு’ என்ற பதத்தை விளங்கிக் கொண்டால், பழைய ஏற்பாடும் புதிய ஏற்பாடும் இயேசு கிறிஸ்துவினுள்ள சிலுவை மரணத்தைப் பற்றிக் கூறும் கருத்திலுள்ள ‘மீட்பைப்’ புரிந்து கொள்ளலாம். மீட்கும் சுதந்தரவாளியைப் பற்றி 25ம் அதிகாரத்தில் கூறும் பகுதி ‘ரூத்’ புத்தகத்தில் கையாளப்படும் மீட்கும் சுதந்தரவாளியைப் பற்றிய கொள்கையை விளக்குகிறது.

உபாகமம், லேவியராகமம் மற்றும் யோசுவா ஆகிய புத்தகங்களின் முடிவில், தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற கட்டளையை நீ காணலாம். இதுவே உபாகமத்தின் பிரதான செய்தி. உலகில் செய்யப்பட்ட பெரிய பெரிய பிரசங்கங்களை உபாகமத்தின் கடைசி அதிகாரங்களில் காணலாம். எபிரெய மக்கள் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்தால், அவர்களுக்கு வரக் கூடிய ஆசீர்வாதத்தைப் பற்றியும், கீழ்ப்படியாவிடில் அதற்கு மாறாகக் கிடைப்பது பற்றியும் மோசே இந்த அதிகாரங்களில் கூறுகிறார். இந்த சிறந்த பிரசங்கத்தின் முடிவாக, மோசே, “இதோ, ஜீவனையும், நன்மையையும், மரணத்தையும், தீமையையும் இன்று உனக்கு முன்னே வைத்தேன். நீயும் உன் சந்ததியும் பிழைக்கும்படிக்கு, நீ ஜீவனைத் தெரிந்து கொள்வாயாக” (உபாகமம் 30:19) எனக் கூறுகிறார்.

யோசுவாவின் புத்தகம்

உங்கள் உடைமைகளைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள்

ஒருவகையில் பார்க்கப் போனால் யோசுவாவின் புத்தகம் எண்ணாகமப் புத்தகத்திற்கு எதிர்மாறானது. எபிரெய மக்கள் தங்கள் அவிசுவாசத்தின் விளைவாக மடிந்ததைப் பற்றிச் சொல்லும் அவிசுவாசம் பற்றிய விவரம் தருவது எண்ணாகமம். யோசுவாவின் புத்தகம் முழுவதும் விசுவாசத்தைப் பற்றியது; ஜெபிக்கிற விசுவாசம்; தேவன் தமது மக்களுக்கென சித்தம் கொண்டிருக்கும் அனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு பற்றிக் கொள்ளும் விசுவாசம்.

யாத்திராகமம் புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது யாத்திராகமம் என்றால் கொடூரமான எகிப்திய அடிமைத்தனத்திலிருந்து ‘வெளியே வருவது’ என்று பொருள் எனப் பார்த்தோம். முதல் சரித்திர புத்தகத்தைக் கானான் எனும் வாக்குத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்குள் செல்லும் வழி என்னவெனில் தேசத்திற்குள் போங்கள், “உங்கள் உடைமைகளைப் பற்றிக் கொள்ளுங்கள்”, என்பது.

யோசுவா என்ற பெயர் இயேசு என்ற பெயரைப் போன்றதே. கிரேக்க மொழியில் இயேசு என்றும், யோசுவா என்று எபிரெய மொழியிலும் சொல்லப்படுகிறது. இப் பெயரின் பொருள் என்னவெனில் ‘யெகோவா இரட்சிக்கிறார்’ அல்லது ‘இரட்சகர்’. அவனுடைய பெயரிலேயே இந்தப் பெரிய தலைவன் கிறிஸ்துவைப் போன்றிருக்கிறான். ஏனென்றால் அவன் தனது மக்களை ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களாகிய வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்குள் அழைத்துச் செல்கிறான்.

நமது ஆவிக்குரிய எகிப்திலிருந்து இரட்சிப்படைவதற்கு முக்கியமான வார்த்தை ‘விசுவாசி’ என்பது. தேவனுடைய ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதம் எனும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்குள் செல்வதற்கு முக்கிய வார்த்தை ‘கீழ்ப்படி’ என்பது. கீழ்ப்படிதலைப் பற்றிப் பேசுகிறோமென்றால் ‘விசுவாசத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறோம்.

விசுவாசம் என்னும் வார்த்தையின் பொருள் ‘அர்ப்பணிப்பு’ ‘கீழ்ப்படியும் அர்ப்பணிப்பு’.

யாத்திராகமக் காலத்தின்போது யோசவாவின் வயது நாற்பது. வனாந்தர அலைச்சல்களுக்குப்பின்பு யோசவாவும் காலேபும் மட்டும் தான் உயிரோடிருந்தார்கள்; ஏனென்றால் அவர்கள் கானானுக்கு வேவுகாரர்களாக அனுப்பப்பட்டபோது நல்ல செய்தியைக் கொண்டுவந்தார்கள் என்பதை நினைவுங்கள். ஒரு மகத்தான பலனைப் பெற அவர்கள் விசுவாசம் தகுதியுள்ளதென தேவன் கண்டார். மக்களைக் கானானுக்குள் நடத்திச் செல்லவும், அவர்களை எதிர்த்த ஏழு பெரிய தேசங்களை ஜெயிக்கவும் யோசவா கட்டளை பெற்றபோது அவனுக்கு வயது எண்பது. அவன் தேவனிடமிருந்து நேரடியாகக் கட்டளை பெறவில்லை. ஆனால் தேவனையும் யோசவாவையும் அறிந்த தேவமனிதனாகிய மோசேயிடமிருந்து கட்டளை பெற்றான்.

மோசேக்கும் யோசவாவுக்குமிடையே இருந்த உறவு, பவுலுக்கும் தீமோத்தேயுக்குமிடையே இருந்த உறவைப் போன்றது. தேவனுடைய ஊழியத்தில் தலைவர்களை ஆயத்தம் செய்வதற்கு இது மிக முக்கியமானது. (11 தீமோத்தேயு 2:2) யோசவா மரிக்கும்போது அவனது வயது நூற்றிப் பத்து. அவன் பலசாலியான, உண்மையும் மிகப் பெரிய விசுவாசமுள்ள மனிதன்.

ஒரு தீர்க்கதரிசி, ஆசாரியன், தலைவன் மூலம் தேவன் கிரியை செய்கிறதை நோக்கும்போது, யோசவாவின் தலைமை காலத்தில் முக்கியமானதொரு மாற்றம் வருவதைக் காண்கிறோம். எரிகிற முட்செடியின் முன் தேவனிடமிருந்து நேரடியாக ஆணை பெற்றதுபோல், சீனாய் மலையில் மோசே தேவனிடமிருந்து நேரடியாக தேவ வார்த்தையைப் பெற்றார். ஆனால் எழுதப்பட்ட வார்த்தையை - ஏற்கனவே தேவனால் மோசேக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வார்த்தையை தியானிக்கும்படி யோசவாவுக்கு கூறப்பட்டிருப்பதை நாம் இப்பொழுது வாசிக்கிறோம். அவனுக்குப்பின் வரப்போகும் ராஜாக்களைப் போல, யோசவா தேவனுடைய வார்த்தையைப் பற்றி இரவும் பகலும் சிந்தித்து,

தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என யோசவாவுக்கு ஆணை கொடுக்கப்பட்டது.

எபிரெயர்கள் யோர்தான் நதியைக் கடந்து கானானுக்குள் பிரவேசிக்கப் போகும் நேரத்தில் அவர்களுக்கு இப்படிச் சொல்லப்பட்டது. “நான் மோசேக்குச் சொன்னபடி உங்கள் காலடி மிதிக்கும் எவ்விடத்தையும் உங்களுக்குக் கொடுத்தேன்” (யோசவா 1:3). முழு தேசமும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அது அவர்களுக்கு சொந்தமாயிற்று. ஆனால் அவர்கள் உடைமை ஆகவில்லை. உடைமையாவதன் சட்டம் என்னவெனில் கானானில் உங்கள் கால் மிதிக்கும் ஒவ்வொரு சதுரமீட்டர் நிலமும் நான் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன் - அதற்கு அதிகமாகவுமல்ல, குறைவாகவுமல்ல.

நமது ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களின் காரியத்திலும் இதே வழி தான். இன்று அநேக ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் நமக்குக் கிடைக்கும் நிலையில் உள்ளன: ஜெபம், வேதவசனம், ஐக்கியம், ஆராதனை - ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் இவையெல்லாவற்றையும் தேவன் தருகிறார். சில விசுவாசிகள் இவைகளைத் தங்கள் உடைமைகளாக்கிக் கொள்கிறார்கள்; சிலர் அப்படிச் செய்வதில்லை. இதன் ரகசியம் செயல்பூர்வமானது தான். உன் பாதங்களை அவற்றில் பதிக்க வேண்டும். ஜெபிப்பதினால் ஜெபத்தை உன் உடைமையாக்குகிறாய் ஆராதிப்பதால் அதை உன் உடைமையாக்குகிறாய் வேதத்தை நீ வாசித்து, விளங்கிக் கொண்டு, உன் வாழ்க்கையில் அதை அப்பியாசிக்கும் போது வேதத்தை உன் உடைமையாக்கிக் கொள்கிறாய். ஒவ்வொரு அடியாக உன் ஆவிக்குரிய உடைமைகளை உன் உடைமையாக்கிக் கொள்கிறாய்.

அநேக பண்டிதர்கள், புதிய ஏற்பாட்டுக்கு ‘எபேசியர்’ நிருபம் எப்படியோ, அப்படி பழைய ஏற்பாட்டுக்கு யோசவாவின் புத்தகம் இருக்கிறது என்கிறார்கள். கிறிஸ்துவில் நமக்கு இருக்கும் எல்லா ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களைப் பற்றிக் கூறுவதோடு நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் பிரவேசித்து, அனைத்து ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்

களை உடமையாக்கிக் கொள்வதைப் பற்றியும் எபேசியர் நிருபம் கூறுகிறது.

யோசுவாவின் புத்தகத்தில் முக்கிய வசனம் யோசுவா 1:3. எபேசியாவில் முக்கிய வசனம் எபேசியர் 1:3. அது யோசுவா புத்தகத்தில் முக்கிய வசனத்தைப் போலவே உள்ளது. “ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்; அவர் கிறிஸ்துவுக்குள் உன்னதங்களில் ஆவிக்குரிய சகல ஆசீர்வாதத் தினாலும் நம்மை ஆசீர்வதித்திருக்கிறார்” (எபேசியர் 1:3). அவர் நமக்குத் தந்திருக்கிற எல்லா ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களுக்கான உரிமைப் பத்திரத்தை தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் நாம் அவைகள் இருக்கும் இடத்துக்கு வந்து, அவைகளை உடைமைகளாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

யோசுவாவின் புத்தகத்தில் அந்த ஆசீர்வாதங்கள் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்தில் உள்ளன. எபேசியரின் புத்தகத்தில் அவை கிறிஸ்துவினுள் இருக்கின்றன. நாம் இந்த ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை நமக்கு உரியதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமானால் கிறிஸ்துவுக்குள் ஜீவிப்பதால் அவைகளைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும். உன்னத இடத்திற்கு நாம் வரவேண்டும்; ஏனெனில் அங்கு தான் அவைகளெல்லாம் இருக்கின்றன. வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசமாகிய தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்துக்குள் விசுவாசத்தினால் நாம் பிரவேசிக்க முடியும் என யோசுவாவின் புத்தகம் நமக்குப் போதிக்கிறது. ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு எபேசியருக்கு பவுல் எழுதிய நிருபத்திலும் அதையே தான் நமக்குக் கூறுகிறார்.

பிற புதிய ஏற்பாட்டு ஆக்கியோர்களும் ஆவிக்குரிய “வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆவிக்குரிய உடைமைகளை நாம் எங்கு எப்படிப் பெறுவது என பேதுரு கூறுவதைக் கேளுங்கள். “தம்முடைய மகிமையினாலும் காருணியத்தினாலும் நம்மை அழைத்தவரை அறிகிற அறிவினாலே ஜீவனுக்கும் தேவபக்திக்கும் வேண்டிய யாவற்றையும், அவருடைய திவ்விய வல்லமையானது நமக்குத் தந்தருளினது” (IIபேதுரு 1:3).

பேதுரு கல்வி கற்ற ஒரு மனிதரல்ல. அவரால் வாசிக்கவோ எழுதவோ முடியாது (II பேதுரு 5:12; அப்போஸ்தலர் 4:13). அவர் முக்கியப்படுத்தியதெல்லாம் தேவனை அறிய வேண்டும் என்பதே, பேதுரு ஒரு கல்விமானல்ல; ஆனால் அவர் ஒரு ஆவிக்குரிய பெரியவர். அவர் தேவனை அறிந்திருக்கிறார். எல்லா ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களுக்கும் தேவனே ஊற்றும் காரணமுமாயிருக்கிறவர் என்று பேதுரு கூறுகிறார். தேவபக்தியுள்ள வாழ்க்கை வாழ்வதற்கான எல்லாவற்றையும் தேவன் ஏற்கனவே நமக்குத் தந்திருக்கிறார். அவரோடு தொடர்பு கொண்டு நாம் உரிமை பாராட்டி ஆவிக்குரிய உடைமைகளை அவரிடமிருந்து நாம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது பேதுருவின் கூற்று.

நமக்குத் தேவையான ஒவ்வொரு ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதமும் நம்முடையது என்று சொல்லும் உரிமைப் பத்திரத்தை உடையவர்களாய் நாம் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்குப் புதிய ஏற்பாட்டின் இரு பெரும் தலைவர்களும் யோசுவாவும் இசைந்து போகிறார்கள். ஆனால் அந்த ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை, கிறிஸ்துவோடும் தேவனோடும் நாம் கொண்டுள்ள உறவின் மூலம் ஒவ்வொன்றாய் அடைய வேண்டும்.

யோசுவா, எல்லாம் நம்முடையது என்கிறார், பேதுரு எல்லாம் நம்முடையது என்கிறார், பவுலும் எல்லாம் நம்முடையது என்கிறார். அப்படியென்றால் நாம் ஏன் எல்லாவற்றையும் நமதாக்கிக் கொள்வதில்லை? தேவன் நமக்கு அருளியிருக்கும் எல்லாவற்றிற்கும், அவற்றை நமது உடைமையாக்கிக் கொள்வதற்கான நம் சக்தி அல்லது திறமைக்குமிடையே உள்ள இடைவெளியில் பாலமாக அமைவது விசுவாசம் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளவில்லை என இந்த மூன்று மாபெரும் தேவமனிதர்களும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். யோசுவாவின் புத்தகத்தை தேவன் நமக்குத் தந்திருக்கும் காரணங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

யோசுவாவின் புத்தகத்தில் விசுவாசத்திற்குப் பதினாறு எடுத்துக் காட்டுகள் உள்ளன. விசுவாசத்தைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ள

வேண்டும் என தேவன் விரும்பியபொழுது ஆதியாகமத்தில் ஆபிரகாமைப் பற்றிய பன்னிரண்டு அதிகாரங்களைத் தந்தார். விசுவாசம் தேவனுக்கு மிக முக்கியமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் முழு யோசவாவின் புத்தகத்தின் நோக்கமே அவர் நமக்கு அருளியுள்ள ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களுக்குள் நாம் எப்படி நடந்து விசுவாசத்தில் செல்வது என்று நமக்குக் காட்டுவது தான்.

யோசவாவின் புத்தகம் கானான் தேசத்தைப் பற்றியது. இந்தக் கானான் தேசத்திற்குள் நாம் பிரவேசிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பட்டணமாக ஜெயிக்கப்பட வேண்டும், ஒவ்வொரு தேசமாக ஜெயிக்கப்பட வேண்டும். யோசவாவின் புத்தகம் கூறும் ஆவிக்குரிய, தியானத்துக்குரிய செய்தி ஒரு புவியியல் சார்ந்த இடத்தைப் பற்றியது அன்று. உங்கள் ஆவிக்குரிய உடைமைகளை விசுவாசத்தினால் உங்களுடையவைகளாக ஆக்கிக் கொள்ளுதல் ஆகும்.

இந்த விசேஷித்த மக்களின் இரட்சிப்பின் நோக்கத்தைக் கானான் தேசம் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. 'இரட்சிப்பு' என்ற பதம் 'விடுதலை' எனப் பொருள் கொள்வதால் அவர்கள் எகிப்திலிருந்து விடுதலை பெற்றது நமது இரட்சிப்புக்கு உருவகமாக அமைகிறது. இயேசு கிறிஸ்து தேவனுடைய ஏக சுதனும் நமது ஒரே இரட்சகருமாய் இருக்கிறாரென விசுவாசிப்பதால் நமக்கு இரட்சிப்பு கிடைக்கிறது. நம்முடைய விசுவாசத்தை அவர் மீது வைக்கும்பொழுது, நம்முடைய பாவங்களிலிருந்து நம்மை விடுவிக்கிறார் அல்லது ஆவிக்குரிய எகிப்திலிருந்து நம்மை விடுவிக்கிறார். தங்கள் எகிப்திய வாழ்க்கையிலிருந்து இரட்சிக்கப்பட்ட அனுபவத்தைப் பெற்ற மக்களுக்கென்று தேவன் திட்டம் பண்ணியுள்ள வாழ்க்கைத் தரத்தைச் சித்தரிப்பது கானானுக்குள் பிரவேசிப்பதும், அதை ஜெயிப்பதும்.

விசுவாசத்தின் மூலம் கிருபையினாலே தேவன் நம்மை இரட்சிப்பதாக பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறுகிறார். நம்முடைய இரட்சிப்பு ஏதோ நம் சுய சாதனையினால் உண்டானதல்ல எனப் பவுல் கூறுகிறார். அது தேவனுடைய ஈவு, நம்முடைய நற்கிரியைகளின்

விளைவு அல்ல. இருப்பினும், தேவன் நமக்கென்று செய்த முன் தீர்மானத்தின்படி நற்கிரியைகளை செய்வதற்கென நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருப்பதாக பவுல் எழுதுகிறார். அந்த நற்கிரியைகளில், இவ்வுலக வாழ்வில் நமது இரட்சிப்பின் நோக்கமாக இருக்கிறது. நமது அன்பின் தேவன் ஒவ்வொரு சதுர அடியாக நாம் நமதாக்கிக் கொள்ள விரும்பும் ஆவிக்குரிய வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்தின் ஒரு பகுதியாக அவைகள் (நற்கிரியைகள்) இருக்கின்றன.

இரட்சிப்பு என்பது மோட்சத்துக்குப் போகும் ஒரு வழிப் பயணச்சீட்டு என்று மட்டும் கூறமுடியாது, அதற்கும் மேலானது. நம்முடைய இரட்சிப்புக்கு நிகழ்கால நோக்கம் ஒன்றுண்டு. இங்கே பூமியில் நமது ஆவிக்குரிய "கானான்". நம்முடைய ஆவிக்குரிய உடைமைகள் நம்மிடம் இல்லாததற்கான காரணம், அவைகளை எப்படி நமதாக்கிக் கொள்ளலாம் என நமக்குத் தெரியாமல் இருப்பதாக இருக்கலாம். நமது ஆவிக்குரிய உடைமைகளை நமதாக்கிக் கொள்ளத் தேவையான தரமான விசுவாசத்தை நமக்குக் காட்டுவதற்காகப் பழைய ஏற்பாட்டின் இந்த முதல் சரித்திர புத்தகத்தை தேவன் நமக்குத் தந்திருக்கிறார்.

அத்தியாயம் 11

விசுவாசத்தின் ஒரு பரந்த காட்சி

கானானை ஜெயித்தது பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அடங்கிய புத்தகம் யோசவாவின் புத்தகம். இந்தப் பதிவேட்டை நாம் படிக்கும்போது 'விசுவாசத்தின் பரந்த காட்சி' ஒன்றை நாம் பார்ப்போம். நம்முடைய ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை நாம் எவ்விதம் பற்றிக் கொள்ளலாம் என புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது தெரிந்து கொள்ளலாம். எது விசுவாசம், எது விசுவாசம் இல்லை எனக் காட்டும் எடுத்துக் காட்டுகளும் எச்சரிப்புகளும் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. 'உலகம்', 'மாமிசம்', 'பிசாசு' என்னும்

படுகுழிகளைப் பற்றிய எச்சரிப்புகளும் இந்த அதிகாரங்களில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன.

யோசுவாவின் புத்தகத்தில் நாம் காணும் முதல் விஷயம் என்னவெனில் “விசுவாசத்தின் ஒரு மாறுநிலை”. தலைமைப் பதவியிலும் மோசேயிடமிருந்து யோசுவாவுக்கு மாறும் ஒரு மாற்றத்தைக் காண்கிறோம். “மோசே நூனின் குமாரனாகிய யோசுவாவின் மேல் தன் கைகளை வைத்தபடியினால் அவன் ஞானத்தின் ஆவியினால் நிறையப்பட்டான். இஸ்ரவேல் புத்திரர் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, கர்த்தர் மோசேக்குக் கட்டையையிட்டபடியே செய்தார்கள். கர்த்தருடைய தாசனாகிய மோசே மரித்தபின்பு, கர்த்தர் மோசேயின் ஊழியக்காரனான நூனின் குமாரன் யோசுவாவை நோக்கி: என் தாசனாகிய மோசே மரித்துப் போனான்; இப்பொழுது நீயும் இந்த ஜனங்கள் எல்லாரும் எழுந்து, இந்த யோர்தானைக் கடந்து, இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கு நான் கொடுக்கும் தேசத்துக்குப் போங்கள்... பலங்கொண்டு திடமானதாயிரு; இந்த ஜனத்தின் பிதாக்களுக்கு நான் கொடுப்பேன் என்று ஆணையிட்ட தேசத்தை நீ இவர்களுக்குப் பங்கிடுவாய். தாசனாகிய மோசே உனக்குக் கற்பித்த நியாயப் பிரமாணத்தின் படியெல்லாம் செய்யக் கவனமாயிருக்கமாத்திரம் மிகவும் பலங்கொண்டு திடமானதாயிரு; நீ போகும் இடமெல்லாம் புத்திமானாய் நடந்துகொள்ளும்படிக்கு, அதை விட்டு வலது இடதுபுறம் விலகாதிருப்பாயாக. இந்த நியாயப் பிரமாண புஸ்தகம் உன் வாயை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதாக; இதில் எழுதியிருக்கும்படி இரவும் பகலும் அதைத் தியானித்துக் கொண்டிருப்பாயாக; அப்பொழுது நீ உன் வழியை வாய்க்கப்பண்ணுவாய், அப்பொழுது புத்திமானாயும் நடந்து கொள்ளுவாய். நான் உனக்குக் கட்டையையிடவில்லையா? பலங்கொண்டு திடமாயிரு; திகையாதே, கலங்காதே, நீ போகுமிடமெல்லாம் உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உன்னோடே இருக்கிறார் என்றார் (யோசுவா 1:1-8).

யோசுவாவின் ஆரம்ப அதிகாரங்களிலே “விசுவாசத்திலே குழப்பங்கள்” என்று பார்க்கிறோம். விசுவாசத்தப் பற்றிய அறிவிலே நாம்

வளரும்போது நம் விசுவாசத்தில் சவால் விடும் கேள்விகளை எழுப்பும் பிரச்சினைகளை நாம் சந்திக்கும்போது நாம் கலவரப்படக் கூடாது. விசுவாசத்தைப் பற்றிய கேள்விகள் எழுப்பும் பிரச்சினைகளையும் தடைகளையும் நாம் நீக்கிவிடக்கூடுமானால், விசுவாசத்திற்கான தேவையையே நாம் நீக்கிவிடுவோமே!

யோசுவா இரண்டாம் அதிகாரத்திலே ராகாபின் நடவடிக்கை அநேக மக்களுக்கு விசுவாசம் பற்றிய பிரச்சினைகளையும் கேள்விகளையும் எழுப்புகிறது. இரண்டு யூத வேவுகாரர்கள் அவள் வீட்டிற்கு வந்தனர்; அவர்களை அவள் மறைத்து வைத்தாள். எரிகோ பட்டணத்து ராஜாவின் மனிதர் யூதர்நயைத் தேடி வந்தபொழுது, அவர் களை வேறு வழியாய் அனுப்பி விட்டாள். இதற்காக தேவன் அவளை ஆசீர்வதித்தார். வேதத்தில் விசுவாசத்தைப் பற்றிய மகத்தான அந்த அதிகாரத்தில் ராகாப் விசுவாசத்தில் வீராங்களை எனப்படிக்கிறோம். ஆனால் அவள் பொய் சொன்னாள். அச்சம்பவத்தை நீங்கள் ஆழ்ந்து படிக்காதீர்களென்றால் அவள் பொய் சொன்னதால் விசுவாசத்திற்கு முன் மாதிரியாய் குறிப்பிடப்படவில்லை. ‘விசுவாச’ அதிகாரத்தில் நாம் இப்படி வாசிக்கிறோம். “விசுவாசத்தினாலே ராகாப் என்னும் வேசி... கீழ்ப்படியாதவர்களோடே கூடச் சேதமாகாதிருந்தாள்”. யூத வேவுகாரர்கள் வந்தபோது, ராகாப், “கர்த்தர் உங்களுக்கு தேசத்தை ஒப்புக் கொடுத்தாரென்றும், உங்களைப் பற்றி எங்களுக்குத் திகில் பிடித்திருக்கிறதென்றும் உங்களைக் குறித்து தேசத்துக் குடிகளெல்லாரும் சேர்ந்து போனார்களென்றும் அறிவேன்” (யோசுவா 2:9) என்று கூறினாள்.

எபிரெய வேவுகாரர்கள் அவளோடே ஒரு உடன்படிக்கை பண்ணி, அவள் உயிரைக் காப்பாற்றுவதாக வாக்குக் கொடுத்தார்கள். அவள் ஏன் காப்பாற்றப்பட்டாள்? அவளது விசுவாசம் அவனைக் காப்பாற்றியது. அந்த எபிரெய மக்கள் தேவனுடைய மக்கள் என்றும், அவர்களுடைய தேவன் ஜீவனுள்ள மெய்யான தேவனென்றும் அவள் விசுவாசித்தாள். ராகாப் தேவனுடைய மக்களில் ஒருவளானாள். ஏனெனில் மெய்யான, ஜீவனுள்ள தேவனிடம் அவளுக்கு விசுவாசம் இருந்தது.

மூன்றாவது அதிகாரத்தில் 'விசுவாசத்தின் உறுதிமொழி' பற்றிப் பார்க்கிறோம். ஆவிக்குரிய கானானுக்குள் பிரவேசிக்க தேவன் நமக்கு விசுவாசத்தைக் கொடுக்க முயலும்போது, நம்மை உற்சாகப் படுத்துவதற்காக, நம் விசுவாசத்தை கனம் பண்ணி நிறைவேற்றுவார். கிதியோனின் வாழ்க்கையில் நாம் இதைப் பார்க்கிறோம். அவன் மயிருள்ள ஒரு தோலைக் களத்திலே போட்டான். தேவன் அதை கனம் பண்ணினார். தாவீது, “நல்ல மனுஷனுடைய நடைகள் கர்த்தரால் உறுதிப்படும்” (சங்கீதம் 37:23) எனக் கூறுகிறார். அதன் பொருள் என்னவெனில், நாம் விசுவாசத்தின் படிகளை (அடிகளை) எடுத்து வைக்கும்போது தேவன் அந்த விசுவாசத்தின் அடிகளை ஆசீர்வதித்து, உறுதிப்படுத்துகிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் தேவன் யோசுவாவுக்குத் தன்னை நிரூபித்துக் காட்டினார். மோசேயின் மேல் தேவனுடைய ஆசீர்வாதம் இருந்தது போல், அவர்களுடைய தலைவன் யோசுவாவின் மீதும் அவருடைய ஆசீர்வாதம் இருக்கும் என மக்களுக்கும் காட்டினார். மக்களுடைய விசுவாசத்தைப் பலப்படுத்தும்படி அற்புதங்களையும் செய்தார். இந்த அற்புதங்களின் நோக்கம் என்னவெனில் தேவன் அவர்களோடிருக்கிறார்; எரிகோ போன்ற கானானின் பலத்த அரண்களுள்ள பட்டணங்களை அவர்கள் தாக்கும்போது, அவர்களுக்கு வெற்றியைக் கொடுத்து ஆசீர்வதிப்பார் என்று காட்டுவது தான்.

நாலாவது அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேல் புத்திரர் “விசுவாச பலிபீடத்தை”க் கட்டினார்கள். அவர்கள் யோர்தான் நதியைக் கடந்தபோது, வெள்ளம் பிரவாகித்து வந்தபோதும், தண்ணீர் பிளவுண்டது; அவர்கள் உலர்ந்த தரையில் நடந்து போனார்கள். ஆற்றைக் கடக்கும் போது கற்களினால் ஒரு பலிபீடத்தைக் கட்டும்படி ஆணையிடப்பட்டார்கள். யோர்தான் நதியைக் கடப்பதற்கு அவரை நம்பத் தக்க விசுவாசம் அவர்களுக்கு இருந்தபோது தேவன் அவர்களுக்குச் செய்ததை அவர்கள் பிள்ளைகள் ஒரு போதும் மறவாதிருக்க இந்தப் பெரிய அற்புதத்திற்கு நினைவுச் சின்னமாக பலிபீடம் கட்டப்படப் பணிக்கப்பட்டார்கள்.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் 'விசுவாசத்தின் முன் தேவைகள்' பற்றிக் காண்கிறோம். கானானுக்குள் பிரவேசிப்பதற்குச் சற்று முன்னதாக, இஸ்ரவேல் புத்திரரிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆணும் விருத்தசேதனம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கட்டளை பெற்றார்கள். ஆண்களில் இரண்டாம் தலைமுறையினர் இதுவரை விருத்தசேதனம் பண்ணப்படவில்லை. முதலாம் தலைமுறையினர் வனாந்தரத்தில் மடிந்து போனது உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். நம்பகமான விசுவாசத்தின் நிபந்தனைகளை விளக்கும் அழகானதொரு எடுத்துக் காட்டு இச்சம்பவம். வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசமாகிய தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்திற்குள் நீங்கள் பிரவேசிக்குமுன், உங்கள் வாழ்க்கையில் பாவமேதும் இருக்கிறதா என நீங்கள் உங்களையே கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். உங்கள் வாழ்க்கையில் உங்களையே விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டிய பாவம் ஏதேனும் இருக்கிறதா?

ஆதியாகமம் புத்தகத்தை நாம் பரிசீலித்த போது, தங்களை விசுவாசிகளென்று அழைத்துக் கொள்ளும் அநேகர் மனந்திரும்புதலின் பலிபீடத்திற்கு வராமல் கடந்து சென்று விடுகிறார்கள் என்று படித்தோம். விசுவாசத்திற்கு, நடமாடும் விளக்கமாக ஆபிரகாமின் வாழ்க்கை இருந்தபோது அவன் இந்த மனந்திரும்புதலின் பலிபீடத்தைக் கட்டினான். மனந்திரும்புதலின் பலிபீடத்திற்கு வராத மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தை தேவன் அகற்றுவதற்கு அவர்கள் இடங்கொடுத்ததேயில்லை. நமது விசுவாசத்தின் மீது தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தை நாம் எதிர்பார்க்குமுன், நாம் கட்டாயம் நம் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்திற்காய் மனந்திரும்ப வேண்டும். ஆண் மக்கள் அனைவரும் விருத்தசேதனம் பண்ணப்பட வேண்டும் என்ற இந்தக் கட்டளையின் நோக்கம் இது தான். நம்முடைய இருதயங்களில் உள்ளார்ந்த விசுவாச அர்ப்பணிப்பை வெளிப்படுத்தும் வெளிப்புற அடையாளம் அது. பழைய ஏற்பாட்டில் விருத்தசேதனம் பற்றி நாம் காணும் அர்த்தம், புதிய ஏற்பாட்டில் ஞானஸ்நானம் பற்றி நாம் காணும் அர்த்தம் போன்றிருக்கிறது.

யோசவா ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் 'ஒரு விசுவாசத்தின் ஆணையை' நீங்கள் காணலாம். ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் கடைசிப் பகுதியில் காணப்படுகிறது. போர்வீரர்களில் ஒருவனும் உருவின பட்டயத்தை வைத்திருக்கக் கூடாது என யோசவா கட்டளை யிட்டிருந்தான். யோர்த்தானுக்குக் கிழக்கே, கும்மிருட்டில் இருக்கும் சேனைக்குள் சத்துரு எளிதாக நுழைந்து அவர்களைத் தாக்கக் கூடும். ஆகவே அவர்கள் பொதுவாகவே இப்படித்தான் கட்டளையிடுவார்கள். “உன் பட்டயத்தை அதன் உறையிலிருந்து உருவாதே”. அப்படிச் செய்வதால் யாராவது உருவின பட்டயத்தோடு வந்தால் அவன் பகைவன் என்று கண்டு அதற்கேற்ப செயல்படுவார்கள்.

எரிகோவின் மீது படையெடுப்பதற்கு முந்திய நடுஇரவில் யோசவா நடந்து கொண்டிருந்தான். உருவின பட்டயத்தோடு ஒரு மனிதனைக் கண்டான். “நீர் எங்களைச் சேர்ந்தவரோ எங்கள் சத்துருக்களைச் சேர்ந்தவரோ?” என யோசவா அவரிடம் கேட்டான். அதற்குப் பதில், “நான் கர்த்தருடைய சேனையின் அதிபதியாய் இப்பொழுது வந்தேன்,” என்று வந்தது. யோசவா தரையிலே முகங்குப்புற விழுந்து பணிந்து கொண்டு அவரை நோக்கி” எனக்குக் கட்டளையிடும்,” எனக் கேட்டான். சேனையின் அதிபதி “உன் கால்களிலிருக்கிற பாதரசைகளைக் கழற்றிப் போடு, நீ நிற்கிற இடம் பரிசுத்தமானது” என்றார். யோசவா அப்படியே செய்தான் என்று வாசிக்கிறோம் (யோசவா 5:13-15).

யுத்தத்திற்கு முந்தின இரவு யோசவா கர்த்தரிடமிருந்து யுத்தத்திற்கான திட்டத்தைப் பெற்றான் என யோசவாவின் புத்தகம் ஆறாம் அதிகாரத்தில் உள்ளது. அத் திட்டத்தின்படி, இஸ்ரவேல் மக்கள் அனைவரும் பாளையத்தை விட்டு வெளியே வரும்படியும், எரிகோவின் மதில் சுவர் வரைக்கும் நடந்து வந்து, பட்டணத்தைச் சுற்றிவர வேண்டுமென சொல்லப்பட்டது. இப்படி அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு முறை என ஆறு நாட்கள் சுற்றி வர வேண்டும்.

ஏழாவது நாள், அவர்கள் பட்டயத்தை ஏழுமுறை சுற்றி வரும்படியாகச் சொல்லப்பட்டது. மொத்தம் பதிமூன்று முறை அந்தப்

பட்டயத்தைச் சுற்றிவர வேண்டுமென அவர்களுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது. பட்டணத்தின் மதில் சுவர் எவ்வளவு தடினமாயிருந்தென்றால், அதன்மேல் வீடுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. பட்டணம் அப்படிப் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. பட்டணத்தைக் காப்பாற்றும் மனிதர்கள், பெண்கள், ஆயுதம் தாங்கிப் போரிட முடியாத வியாதியுற்றோரை மதிற்சுவரின் மேல் வைத்து, எதிரிகளின் தலைமேல் எறியத்தக்கதாக செந்தணல் கரியையும் பெரிய கல்லுகளையும் அவர்களிடம் கொடுத்து விடுவார்கள்.

அபிமலேக் என்ற ஒரு பெரிய தளபதி, அவன் தாக்கும் பட்டணத்தின் மதில் சுவருக்கு மிக நெருங்கிச் சென்று விட்டான். மூதாட்டி ஒருத்தி ஒரு பெரிய ஏந்திரக் கல்லை அவன் தலையின் மேல் போட்டாள். நசங்கிய தலையுடன் அபிமலேக் தன் ஆயுததாரியிடம் “என்னுடைய வாளை எடுத்து என்னை உருவக்குத்தி விடு. ஒரு பெண் அபிமலேக்கைக் கொன்றதாக சொல்லப்படக் கூடாது” என்றான். (நியாதிபதிகள் 9:52-54) இஸ்ரவேலரின் பட்டாளத்துக்கு அது ஒரு முக்கிய வார்த்தையாகப் போய் விட்டது. ஒரு போதும் ஒரு பட்டணத்தின் மதில் சுவரை நெருங்காதே. அபிமலேக்கை நினைத்துக் கொள்!

இருப்பினும் தேவன் யோசவாவிடம் தம்முடைய மக்கள் எல்லா ரையும் எரிகோ பட்டணத்தின் பெரிய மதில் சுவர் வரைக்கும் கொண்டு போகச் சொன்னார். பட்டணத்தைப் பதிமூன்று முறை சுற்றி வரவேண்டும் என்றும் சொன்னார். இது யோசவா நடத்தும் முதல் யுத்தம். போர் நடத்துபவனாகத் தன் யுத்த உத்திகள் மற்றும் திறமைகளைக் காட்ட யோசவா ஆர்வமுடன் இருந்திருக்கலாம். போர் உத்திகளைச் சிறப்பாகச் செயல்படுத்தக் கூடியவன் என்ற உண்மையை சீக்கிரத்தில் யோசவா வெளிக்காட்டத் தான் போகிறான். ஆனால் இந்த யுத்த திட்டம் வேடிக்கையாக இருந்தது; யோசவாவை முட்டாள் போன்று காட்டியது. இந்தத் திட்டத்தின் ஒவ்வொரு சிறு பகுதியையும் கருத்தாய் செயல்படுத்தினான். ஏனென்றால் இத்திட்டத்தைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரிந்தது ஒன்றே தான் - அது தேவனின் திட்டம்!

அவர்கள் எரிகோவின் மதிலைச் சுற்றி வந்த நேரமெல்லாம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசக் கூடாது என சொல்லப்பட்டிருந்தது. எரிகோவின் மக்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியமாயிருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவர்கள் இஸ்ரவேல் மீத எதையும் எறியவில்லை. ஏழாம் நாளில் ஏழு தடவைப் பட்டணத்தைச் சுற்ற வந்த பிறகு யோசுவா மக்களிடமாய்த் திரும்பி ‘ஆர்ப்பரியுங்கள்! என்று கட்டளையிட்டான்.

விசுவாசத்தினால் எரிகோவின் மதில்கள் விழுந்ததாக எபிரெயருக்கு எழுதின நிருபம் கூறுகிறது. இஸ்ரவேல் மக்கள் அனைவருக்கும் முன்னாக யோசுவா நடந்து எரிகோவின் மதில்களைச் சுற்றிவந்தார்கள். அதற்கு விசுவாசம் தேவைப்பட்டது. மக்களனை வரையுமே ஒரு நாளைக்கு ஒரு தரமென ஆறு நாட்களும், ஏழாவது நாளில் ஏழு தரமும், மதில் மேலிருந்தவற்றால் எதுவும் நடக்கலாம் (ஆபத்து வரலாம்) என்ற நிலையிலும் நடத்தினான்.

“வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தேசத்திற்குள் நாம் பிரவேசிப்பதையும், தேவபக்தியுள்ள மக்களாக நாம் வாழ்வதையும் சாத்தியமாகக் கூடிய விசுவாசத்தை எரிகோ யுத்தம் நமக்குக் காட்டுகிறது. அப்படிப்பட்ட விசுவாசம் நடைமுறைக்கு ஒத்தது. அது நடக்கும் விசுவாசம். எரிகோவைச் சுற்றிப் பதிமூன்று முறை நடந்த யோசுவாவின் விசுவாசம் விளங்காத புதிரோ மர்மமோ அன்று. அந்த விசுவாசத்தின் தரம் வேறொன்றுமில்லை - கீழ்ப்படிதல் தான். “நடக்கும்” விசுவாசம் கிரியை செய்யும் விசுவாசம் அல்லது செயலாற்றும் விசுவாசம் எனலாம். அன்று நடந்தது, செயலாற்றிய விசுவாசம் எனலாம். திறம் படைத்த, எடுத்துக்காட்டாயுள்ள அந்த விசுவாசம் இன்று உங்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களில் செயலாற்றி வெற்றி சிறக்கக் கூடியது.

உங்கள் விசுவாசம் அப்படிப்பட்ட விசுவாசமா? சிலர், தங்கள் மனதால் எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ளும் வரை விசுவாசச் செயலில் இறங்கக் கூடாது என நினைக்கிறார்கள். ஆனால்

இயேசுவானவரோ தம்மைப் பின்பற்றியவர்கள் முதலில் செயலில் இறங்கத் தங்களை ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், அதன்பின் புத்தி ஒப்புதல் அளிக்குமென்றும் போதித்தார். “அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்ய மனதுள்ளவன் எவனோ அவன்....அறிந்து கொள்ளுவான்” (யோவான் 7:17). முதலில் (கொள்கைப்படி) எரிகோவைப் பதிமூன்று முறை சுற்றி வாருங்கள் அதன்பின், செயலாற்றி, வெற்றி கொள்ளும் விசுவாசத்தைக் கண்டு கொள்வீர்கள்.

சங்கீதம் 27ல், தாவீது இப்படி எழுதினார்: “நானோ, ஜீவனுள்ளோர் தேசத்திலே கர்த்தருடைய நன்மையைக் காண்பேன் என்று விசுவாசியாதிருந்தால் கெட்டுப் போயிருப்பேன்” (சங்கீதம் 27:13). “பார்ப்பது தான் விசுவாசம்” என சில மக்கள் நினைக்கிறார்கள் அல்லது பார்த்தல் விசுவாசத்திற்கு வழி வகுக்கும் என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் தேவனுடைய வார்த்தையோ விசுவாசிப்பது முதலாவது; நிறைவேறுவதைப் பார்ப்பது அதைத் தொடர்ந்து வரும் என நமக்குப் போதிக்கிறது. எரிகோ யுத்தத்தில் இந்த மாதிரி விசுவாசத்தைக் காண்கிறோம்.

நம் வாழ்க்கைக்கான அவர் திட்டங்களை நிறைவேற்ற தேவன் இப்பொழுதும் நம்மிடம் பொறுப்பளிக்கிறார். எரிகோ யுத்தத்திற்கான தேவனின் திட்டம் யோசுவாவை சோதித்தது போல, அவர் நம் வாழ்க்கைக்கென கொடுக்கும் கட்டளை நம் விசுவாசத்தைச் சோதிக்கும். நீங்கள் தேவனை நன்றாய் அறிந்திருந்தால், அவருடைய கிருபை உங்களைக் காப்பாற்றக் கூடாத இடத்திற்கு, அவருடைய கட்டளை உங்களை அழைத்துச் செல்லாது என்று அறிவீர்கள். ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி தேவன் உங்களை நடத்துகிறாரென்று நீங்கள் அறிந்தால், அதைச் செய்யுங்கள் (யோவான் 2:5). விசுவாசம் நடைமுறைக் கொத்தது என யோசுவாவின் புத்தகம் நமக்குப் போதிக்கிறது. அது நடக்கும் போது, அது செயலாற்றுகிறது. அது செயலாற்றும்போது, வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை வெற்றி கொள்கிறது.

அத்தியாயம் 12

விசுவாசத்தின் சத்துருக்கள்

ஆயி பட்டணத்தில் தோற்றுப் போன பின், ஊக்கமாக ஜெபத்தில் முகங்குப்புற யோசுவா விழுந்தான். தேவன் யோசுவாவின் ஜெபத்திற்குப் பதில் கொடுத்து, “நீ இப்படி முகங்குப்புற விழுந்து கிடக்கிறது என்ன? இஸ்ரவேலர் பாவஞ்செய்தார்கள்,” என்றார். தேவன் நம்மோடிருக்கிறார் என்ற மகிமையான உண்மைக்கான சாட்சியங்களைக் காணும்போது, நாம் தொடர்ந்து முன்னேற அந்த சாட்சியங்கள் நமக்கு தைரியத்தைக் கொடுக்கின்றன. அப்படித் தொடர்ந்து முன்னேற, முன்னேற, விசுவாசமும் வளருகிறது. ஆனால் தேவன் நம்மோடு இல்லையென்பது தெளிவானிவிட்டால், தேவன் ஏன் நம்மோடு இல்லை எனக் கண்டுபிடிக்கும் வரைக்கும் நாம் முகங்குப்புற விழுந்து கிடக்க வேண்டியது தான். தேவன் ஏன் யோசுவாவின் அநதக் கேள்விக்குப் பதிலளித்தார்?

யாத்திராகம் புத்தகத்தில் இஸ்ரவேல் புத்திரர் செங்கடலுக்குப் புறமுதுகு காட்டியபோது, எகிப்திய சேனை அவர்களைத் தாக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஊக்கமாக ஜெபித்து மோசே, தேவன் முன்பாக முகங்குப்புற விழுந்து கிடந்தார். யோசுவா முகங்குப்புற விழுந்து கிடந்த போது கேட்ட அதே கேள்வியைத் தான் தேவன் மோசேயிடமும் கேட்டார். நேரே கடலுக்குள் செல்ல வேண்டும் என்று அவன் தேவனுடைய மக்களிடம் பேச வேண்டும் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிற போது, அவன் ஏன் ஜெபித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என தேவன் மோசேயை வினவினார்.

எரிகோ தான் ஜெயிக்கப்பட்ட முதல் பட்டணம். தசமபாகம் குறித்த சட்டம் கேட்பதன்படி வெற்றிகொள்ளப்பட்ட முதல் பட்டணத்தின் கொள்ளை கர்த்தருக்குரியது. போரில் கொள்ளையாடின் பொருள்களில் ஒன்றைக்கூட ஒரு போர் வீரன் தனக்கென எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. யாரோ ஒரு போர்வீரன் எரிகோவின் பொருள்களில் எதையோ தனக்கென எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். பன்னிரண்டு

கோத்திரங்களையும் வரிசையாக நிற்கும்படி தேவன் யோசுவாவிடம் கூறினார். குற்றம் புரிந்த கோத்திரத்தை தேவன் காட்டிய பிறகு, அந்தக் கோத்திரத்துமக்களை வம்சம் வம்சமாக நிற்க வைத்தார். குற்றமுள்ள வம்சத்தை தேவன் காட்டினார். அந்த வம்சத்தில் குடும்பம், குடும்பமாக நிற்க வைத்துக் கடைசியில் ஆகான் தான் குற்றமிழைத்த பாவி எனக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தங்கம், வெள்ளி, மற்றும் சால்வையை எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தன் கூடாரத்திலே புதைத்து வைத்ததை அறிக்கை யிட்டான். அவன் கொலை செய்யப்பட்டான்.

இந்த வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் முன் மாதிரிகள் மற்றும் எச்சரிப்பு களைக் கண்டு கொள்ள நாம் அறிவுறுத்தப்படுகிறோம் (I கொரிந்தியர் 10:11). யோசுவாவின் விசுவாசம் நாம் பின்பற்ற வேண்டிய முன் மாதிரி யாய் இருப்பது போல, நாம் கவனிக்கவேண்டிய எச்சரிப்பாக ஆகானின் கீழ்ப்படியாமை அமைந்துள்ளது. நம் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தை தேவன் சுட்டிக் காட்டும் பொழுது, தேவனுடைய ஆசீர்வாதம் மறுபடியும் நம் வாழ்க்கையில் வரும்படி, அந்தப் பாவத்தை சாகடிக்க வேண் டும் (கொலோசெயர் 3: 5,6; ரோமர் 8:13). இந்த ஆவிக்குரிய ஒழுங்கு ஆகான் வாழ்க்கை தரும் எச்சரிப்பில் காணப்படுகிறது.

உலகம், மாமிசம், பிசாசு

உலகத்தையோ, உலகத்திலுள்ளவைகளையோ நேசிக்கக் கூடா தென நாம் போதிக்கப்பட்டிருப்பதால், பல நூறு ஆண்டுகளாக பக்தி யுள்ள மக்கள் எரிகோவில் ஆகான் செய்ததை உலகத்துக்கு உருவகமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஆயியில் அவர்கள் தோற்றுப் போனதை மாமிசத்துக்கு உருவகப்படுத்துகிறார்கள். இயேசுவானவர் “ஆவி உற் சாகமுள்ளது தான். மாம்சமோ பலவீனமுள்ளது,” எனப் போதித்தார். மாம் சம் என்பது தேவனுடைய உதவி பெறாத மனித சபாவம். ஆவிக்குரிய தோல்விகளுக்கு மாமிசமே காரணமாயிருப்பதால், ஆயியில் ஏற்பட்ட தோல்வி மாமிசத்துக்கு உருவகமாயுள்ளது.

யோசுவாவின் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்ட இஸ்ரவேலரின் அடுத்த அனுபவம் விசுவாசத்தின் மூன்றாவது சத்துருவாகிய பிசாசு.

‘கிபியோனியர்கள்’ என்றழைக்கப்பட்டவர்களை இஸ்ரவேல் புத்திரர் இப்பொழுது சந்திக்கிறார்கள். இஸ்ரவேல் புத்திரர் கானானுக்குள் பிரவேசித்து அங்குள்ள மக்களைக்கொன்று வருவதை ராகாபைப்போல கிபியோனியரும் கண்டனர். தாங்களும் கொல்லப்படுவோம் என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. ஆகவே இஸ்ரவேலரை ஏமாற்றினார்கள். அவர்கள் காலணிகளைப் பாறைகளில் தேய்த்து பல ஆண்டுகளாய்ப் பயன்பட்டது போல ஆக்கிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் உடைகளும் பழையனவாய்க் காட்சி தரும்படி செய்தார்கள். ஜெயிக்கப்படவேண்டிய நாட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்தாலும் கூட, தூர தேசத்திலிருந்து வந்ததாகக் காட்டிக் கொண்டார்கள்.

கர்த்தரிடம் முதலில் விசாரிக்காமல், இஸ்ரவேலர் இந்த மக்களோடு ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். கிபியோனியர் அவர்களிடம், “எங்களோடு ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளுங்கள். நாங்கள் கானான் தேசத்தவர்களல்ல. நாங்கள் வெகு தொலைவிலிருந்து வந்தோம்” எனக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அந்த ஒப்பந்தம் செய்து முடித்த பிறகு, கிபியோனியர் தூரதேசத்திலிருந்தல்ல, கானானிலிருந்து தான் வந்துள்ளனர் என இஸ்ரவேல் புத்திரர் கண்டுபிடித்தார்கள். அவர்கள் ஒப்பந்தம் செய்து விட்டபடியாலும், தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்கள் முற்றிலும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களானதாலும் அவர்களால் கிபியோனியரைக் கொல்ல முடியவில்லை. அவர்களை ஏமாற்றிய இந்த மக்களைத் தங்களுக்கு வேலைக்காரர்களாக்கிக் கொண்டனர்.

விசுவாசத்தின் சத்துருக்கள் என யோசவாவின் புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நிறைவு செய்பவர்கள் கிபியோனியர். நமது முதல் சத்தருவாகிய உலகம் எரிகோவாகக் காட்டப்படுகிறது. இவ்வுலகப் பொருள்கள் மேல் நமக்கிருக்கும் ஆசையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது ஆகானின் வரலாறு. அவன் சால்வை, தங்கம், வெள்ளி என இச்சித்தது போன்று, தேவனை விட்டு நம்மனை சிறப்பண்ணும் இவ்வுலகப் பொருள்களை நாம் இச்சிக்கிறோம். ஆயியில் கண்ட தோல்வி மாமிசத்தைக் குறிக்கிறது. இயேசுவானவர், “ஆவியோ

உற்சாகமுள்ளது, மாம்சமோ பலவீனமுள்ளது எனக் கூறினார். (மத்தேயு 26:40-42)

இஸ்ரவேல் புத்திரர் பாவத்தைப் பற்றிய விஷயத்தில் கடுமையாய் இல்லாததாலும், ஆயி பட்டணத்தை மிக லேசாக எடுத்துக் கொண்டதாலும், அவர்கள் ஆயிபட்டணத்தில் தோற்கடிக்கப் பட்டார்கள். அவர்கள் பாவத்தைக் கடுமையாகக் கண்டித்தனாலும், ஆயி பட்டணத்தால் வரும் ஆபத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததாலும் தான் அவர்கள் சத்துருவை வெற்றி கொள்ள முடிந்தது. அதே போலத் தான் நாமும் வேதம் நமது ‘மாமிசம்’ என்றழைப்பதன் வலுவை, ஆபத்தை லேசாக நினைக்கின்றோம். தேவனுடைய உதவியற்ற நமது மனித சபாவம் நம் விசுவாசத்திற்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ளும் போது, ஆவி மாமிசத்தை மேற்கொள்ளும், உன்னுடைய விசுவாச வாழ்க்கையை உன் மாமிசம் எந்த அளவுக்கு பாதிக்கும் என்பதை லேசாக மதிப்பிட்டு விடாதே!

கிபியோனியர் இஸ்ரவேலரை ஏமாற்றி ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார்கள். பிசாசும் அப்படித்தான் செயலாற்றுகிறான். மகத்தானதொரு பாட்டில், மார்ட்டின் லூத்தர், “அவன் தந்திரமும் வல்லமையும் பெரிது” என சாத்தானைப் பற்றி எழுதினார். பிசாசு ஒரு ஒளியின் தூதன் (2 கொரிந்தியர் 11:14). ஏதோ ஒரு பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்ய நம்மைத் தூண்டி அவன் நம்மை விழச் செய்வதில்லை. பொதுவாக அவன் நம்மிடம் மிகவும் விரும்பத்தக்க, அதிக அழகான ஒரு உருவத்தில் வருவான். நீ ஒரு மருத்துவ மிஷனரியாக வேண்டுமென தேவன் உன்னை அழைக்கிறா ரென்றால், ‘நீ போய் வங்கிகளைக் கொள்ளையடி’ என்று சொல்லிப் பிசாசு உன்னை சோதிக்கமாட்டான். ஒரு பெரிய வசதிபடைத்த வருமானம் அதிகமுள்ள இடத்தில் ஒரு நல்ல மருத்துவராக இருக்கும்படி சோதிப்பான். மிகச் சிறந்ததற்குப் பதிலாக நாம் நல்லதைச் செய்யும்படி சாத்தான் வேலை செய்வான். அதனால் தான் சிலர், “மிகச் சிறந்த ஒன்றுக்கு சத்துரு நல்லதான ஒன்று,” எனக் கூறுகிறார்கள். யோசவா

ஆறாம் அதிகாரத்திலிருந்து ஒன்பதாம் அதிகாரம் வரை நமது விசுவாசத்தின் மூன்று சத்துருக்களான உலகம், மாமிசம் மற்றும் பிசாசு பற்றி சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

யோசுவா புத்தகத்தின் எஞ்சியுள்ள பாகங்களில் விசுவாசத்தைத் தெளிவுபடுத்தும் உருவகங்களை நீங்கள் காணலாம். யோசுவாவின் வாழ்க்கை, அவனோடு சேர்த்துக் கூறப்படும் இன்னொரு மனிதன் - இவை நமக்கு 'விசுவாசத்தின் நேர்மறையானதொரு தோற்றத்தைக் கொடுக்கின்றன. வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மாபெரும் விசுவாச மனிதர்களுள் ஒருவன் காலேப். யோசுவாவுடன் நல்ல செய்தியைக் கொண்டு வந்த அடுத்த வேவுகாரன் தான் அவன். காலேப் தன் தரிசனத்தை ஒருபோதும் இழக்கவில்லை. வனாந்தரத்தில் அவர்கள் அலைந்து, திரிந்த காலங்கள், மக்கள் முறுமுறுத்து செத்து மடிந்த காலங்களிலெல்லாம் எபிரோனில் காலேபும் யோசுவாவும் வேவுக்காரர்களாகக் கண்ட திராட்சைப் பழங்களைப் பற்றியே காலேப் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மற்ற பத்து வேவுகாரர்களும் அரக்கர்கள் பற்றிய அறிவில் மேதைகளாயிருந்தனர். எண்ணாகமப் புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது அதைப் பார்த்தோம். காலேப் அரக்கர்களைப் பார்த்தது உண்மைதான். ஆனால் அவனுடைய தேவன் அந்த அரக்கர்களைக் காட்டிலும் பெரியவர் என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். அவர்கள் கானானுக்குள் சென்றபின் காலேப் எபிரோனை வெற்றி கொண்டு அதைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். எபிரோன் மோசேயால் காலேபுக்கு வாக்களிக்கப்பட்ட நகரம்.

யோசுவாவின் புத்தகத்தில் விசுவாசத்தின் ஒரு எதிர்மறையான தோற்றமும் காணப்படுகிறது. விசுவாசம் இல்லாத அந்த பத்து வேவுகாரர்களுடன், கானான் தேசத்து மக்களெல்லாரையும் ஜெயிக்க தேவன் சொல்லியிருந்தும் கூட, எல்லாரையும் ஜெயிக்காத இஸ்ரவேல் புத்திரரும் சேர்ந்து இந்த விசுவாசத்தின் எதிர்மறையான தோற்றத்தை அளிக்கிறார்கள். அவர்கள் மட்டும் தேவனுடைய திட்டத்தைச்

செயப்படுத்தியிருந்தால், வேதாகமத்தின் அடுத்த புத்தகத்தில் அவர்கள் ஜெயிக்கத் தவறிய மக்களால் ஏழு முறை அடிமையாக்கப்பட்டார்கள் என்ற செய்தியை வாசிக்க நேர்ந்திருக்காது.

யோசுவாவின் புத்தகத்தில் விசுவாசத்தைப் பற்றி நாம் காணும் கடைசிச் சித்திரத்தை விசுவாசம் சார்ந்த தீர்மானம் என்றழைக்கலாம். மக்கள், தங்கள் விசுவாசத்தை, தேவனோடு ஒரு உடன்படிக்கை செய்து உறுதிப்படுத்தும்படி யோசுவா அழைத்தான். அவனே அதற்கு முன்மாதிரியாக, “நானும் என் வீட்டாருமோவென்றால் கர்த்தரையே சேவிப்போம்” (யோசுவா 24:15) எனக் கூறினான். யோசுவா ஒரு உடன்படிக்கையால் தன் விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தினான். அவனும் அவன் வீட்டாரும் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுத்து தேவனை சேவிக்கப்போவதாக அறிவித்தான். அப்படிப்பட்ட உடன்படிக்கையைத் தன்னோடு சேர்ந்து செய்யும்படி மக்களை யோசுவா அழைத்தபோது அவர்கள் “நாங்களும் கர்த்தரைச் சேவிப்போம்; அவருக்கு முதலிடம் கொடுப்போம்,” என்றார்கள். யோசுவா, “தேவன் இதற்கு சாட்சி, நீங்களும் சாட்சி. இன்று நீங்கள் தேவனை முதலாக வைத்து அவரைச் சேவிக்கத் தெரிந்து கொள்வதாக உடன்படிக்கை பண்ணியுள்ளீர்கள்” என்று உறுதிபடுத்தினான் (யோசுவா 24).

உபாகமம், லேவியராகமம் ஆகிய புத்தகங்களின் கடைசிப் பகுதியில் மோசே செய்தது போலவே யோசுவாவின் புத்தகத்தில் முடிவாக யோசுவாவும் மக்களை அர்ப்பணிப்புக்கு அழைக்கிறான்.

விசுவாசத்தில் நமக்கு ஏற்படும் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதற்கு முடிவாக, நம் வாழ்க்கையில் தேவனை முதலாவதாக வைக்க ஒரு பொருத்தனை செய்யும்படி நம்மை அர்ப்பணிக்கும்படி மோசேயும் யோசுவாவும் நம்மை அழைக்கிறார்கள்.

மிகவும் கருத்துடன் தேவனுடன் ஒரு விசுவாசப் பொருத்தனை அல்லது அர்ப்பணிப்பு செய்து விசுவாசம் பற்றிய பிரச்சினைகளை நீ எப்போதாவது ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்ததுண்டா? நீயும் உன் குடும்பமும் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுத்து ஒரே மெய்யான

தேவனைச் சேவீப்பீர்களென எப்போதாவது உன் இருதயத்தில் முடிவெடுத்துள்ளாயா? பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள, ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட இந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்திலுள்ள விசுவாசத்தின் தோற்றங்களை ஒன்று சேர். விசுவாசத்தைப் பற்றிக் கூறும் இந்தப் புத்தகம் எப்படி முடிவு பெறுகிறது என்பதைக் கவனமாகச் சிந்தனை செய். அதன் பின் நீ ஒரு பொருத்தனை செய்யவும், யோசவாவின் புத்தகத்தில் நீ கண்ட விசுவாச அளவில் ஒரு உன்படிக்கை செய்யவும் ஆவியானவர் உன்னை ஏவட்டும்.

நியாயாதிபதிகள், ரூத்,
1 சாழுவேல் மற்றும் 2 சாழுவேல்

தேவனுடைய
ராஜ்ஜியம்

Judges through Samuel
Booklet - 3
Tamil

**நியாயாதிபதிகள், ரூத்,
1 சாமுவேல் மற்றும் 2 சாமுவேல்**

புத்தகம் - 3

© IBL
2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by : Creative Enterprises

For additional booklets write to :

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

வேத பாடசாலை
67, பராக்காரோடு,
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை - 600 010.

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம்

மதத்தைவிட்டு விலகிச் செல்லுவதின் பொறுக்க முடியாதத் துன்பம்

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம் எபிரெய வரலாற்றின் நானூறு ஆண்டுகளை முதலிலிருந்து கடைசிவரை கூறுகிறது. நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் முதலில் யோசுவாவின் மரணத்தைப் பற்றியும், பின்பு அவன் மரணத்தைத் தொடர்ந்து தலைமைத்துவம் குறைவுபடுவதையும் காண்கிறோம். யோசுவா தனக்குப் பின்னால் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி யாரையும் பயிற்றுவிக்கவில்லை. ஒரு வகையில், நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம், யோசுவா இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு ஒரு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்து பயிற்றுவிக்காததால் அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் நம்பிக்கையிழந்து காணப்பட்டனர் என்பதை விவரிக்கிறது. நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம் முழுவதிலும் தேவனுடைய மக்களை வழிநடத்தும் நல்ல நியாயாதிபதிகளும் எவ்வாறு தலைவர்களை உருவாக்கி அவர்கள் தரிசனத்தைத் தொடர்வதற்கு உதவுவதில் தவறிவிட்டனர் என்று நாம் காண்கிறோம்.

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் முக்கிய வசனம், வரலாற்றின் இந்தக் காலத்தில் இஸ்ரவேலின் ராஜா யாருமில்லை எனக் கூறுகிறது. “அவனவன் தன் தன் பார்வைக்குச் சரிப்போனபடி செய்து வந்தான்” (நியாயாதிபதிகள் 17:5-7) என்று வாசிக்கிறோம். அநேகக் கல்விமான்கள் நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தை எழுதியவர் சாமுவேல் என்று நம்புகின்றனர். நியாயாதிபதிகளின் காலத்தில் ராஜா இல்லாமலிருந்ததால், அரசர்கள் ஆண்ட காலத்திலிருந்து பின்னோக்கிப் பார்த்து, இதன் ஆசிரியர் இந்தப் புத்தகத்தை எழுதினார் என்று கருதலாம். இஸ்ரவேலரை நியாயாதிபதிகள் அரசாண்ட காலம் எபிரெய வரலாற்றின் இருண்ட காலம் எனலாம்.

நியாயாதிபதிகளின் தியான செய்தி “விசுவாசத்தை விட்டு விலகிச் செல்லுதல்” (apostasy) என்ற அடிப்படைப் பிரச்சினையோடு இடைபடுகிறது. “விசுவாசத்தை விட்டு விலகிச் செல்லுதல்” என்ற சொற்தொகுதி, “விலகி நிற்பது” என்ற அர்த்தமுடையது. சிலவேளை

களில், இந்தச் சொற்தொகுதி விசுவாசத்தின் அர்ப்பணிப்பிலிருந்து “தூரமாய் சென்று விழுந்துவிடுவது” என்ற அர்த்தமுடையது. யோசவா புத்தகத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேல் புத்திரர் தங்களைக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக்கொடுத்து ஒரு பயபக்தியோடு கூடிய உடன் படிக்கையில் தங்கள் விசுவாசத்தை உறுதிபடுத்தினர். யோசவா, நீங்களும் உங்கள் வீட்டாரும் சரியானதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும், “நானும் என் வீட்டாருமோவென்றால், கர்த்தரையே சேவிப்போம்” என்றான். அவர்கள் தேவனுக்கும் யோசவாவுக்கும், “நாங்கள் தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுப்போம். தேவனுக்கு ஊழியஞ் செய்து அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதையே தெரிந்து கொள்ளுவோம்” என்று முக்கியமாக உறுதியளித்தனர்.

அவர்கள் கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்வதைத் தெரிந்து கொண் டார்கள், தங்களுக்காகவும் தங்கள் குடும்பங்களுக்காகவும் இந்த நிலை யைத் தெரிந்தெடுத்தனர். விசுவாசத்தை விட்டு விலகிச் செல்லுவது என்பது: (இஸ்ரவேல் புத்திரர் செய்ததைப்போல்) கர்த்தரைப் பின்பற்றும் படி ஒரு முடிவெடுப்பது, அதன்பின் தேவனிடமிருந்தும், தேவனோடு உங்களுக்கிருந்த உடன்படிக்கையிலிருந்தும் விலகி விடுவது அல்லது மீறுவது வாக்குறுதியை மீறுகிறீர்கள் என்பதாகும்.

தேவனை விட்டு விலகிச் செல்லும் சுற்று

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில், நானூறு ஆண்டுகளுக்கும் கொஞ்சம் கூடுதலான காலங்களில் ஏழுமுறை இஸ்ரவேல் புத்திரர் தேவனை விட்டு விலகிச் செல்வதையும், திரும்பவும் அவரிடம் வருவதையும் காண்கிறோம். ஒரு கடிகாரத்தின் முகத்தை எடுத்துக் கொள்வீர்களானால் மணியைக்காட்டும் முள்ளும் நிமிடமுள்ளும் பன்னிரெண்டு மணியைக் காட்டும்போது அது தேவனும் இஸ்ரவேலரும் ஒன்றாயிருப்பதைக் காட்டுகிறது. விலகிச் செல்லும் சுற்று துவங்குகிறது. கடிகார முள் ஒரு மணியைக் காட்டும்போது, இஸ்ரவேலர் தேவனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியிலிருந்து சிறிது அப்பாற் செல்கின்றனர். இரண்டு மணியைக் காட்டும்போது சன்மார்க்க சீர்கேடும், இதைத் தொடர்ந்து மூன்று மணியில் அரசியல் சீர்கேடும் ஏற்படுகின்றன. நான்கு மணியைக் காட்டும்போது, மூர்க்கமான எதிரி

ஒருவன் தலைகாட்டுகிறான். ஐந்து மணியை முட்கள் காட்டும்போது, அந்த எதிரி இஸ்ரவேலரை மேற்கொள்கிறான். கீழே ஆறு மணியைக் காட்டும்போது, இஸ்ரவேல் புத்திரர், வெற்றியடைந்தவர்களுக்கு அடிமைகளாகின்றனர்.

மணியைக் காட்டும் முள் அடுத்த பக்கம் நகர்ந்து செல்லும்போது, ஏழு மணியளவில் ஆவிக்குரிய எழுப்புதல் ஆரம்பிக்கிறது. தேவனுடைய மக்கள் தேவனிடம் இரக்கத்திற்காகக் கூக்குரலிடு கின்றனர். எட்டு மணியில் தேவன் ஒரு தலைவனை எழுப்புகிறார்; அவர் அவனை அழைத்து, அந்தக் கொடூரமான தலைவனை வீழ்த்தும்படி அவனுக்கு ஆயுதங்களைக் கொடுத்து ஊக்கமளிக்கிறார். அந்தத் தலைவன் “நியாயாதிபதி” என்றழைக்கப்பட்டான். ஒன்பது மணிக்கு நியாயாதிபதி, எதிரியைத் தோற்கடிக்கும்படி வழிகளையும் தளவாடங் களையும் ஒன்றாகத் திரட்டுகிறான். பத்துமணியில் ஒரு கலகம் துவங்கி பதினொரு மணியில் வெற்றியடைகின்றனர். வெற்றி பெற்றதும், எதிரியை வீழ்த்தி இஸ்ரவேல் புத்திரர் திரும்பவும் பன்னிரெண்டு மணியை அடைந்து, மறுபடியும் தேவனுக்கு ஊழியஞ்செய்து அவரில் அன்பு கூருகின்றனர்.

மாறிமாறி வரும் காலங்களில், இந்த அச்சமுறுத்தும் வார்த்தை களை மறுபடியும் வாசிக்கும்வரை எல்லாம் நன்றாயிருந்தன: “இஸ்ரவேல் புத்திரர் கர்த்தரின் பார்வைக்குப் பொல்லாப்பானதைச் செய்து...” இப்பொழுது நாம் திரும்பத் திரும்ப கர்த்தரை விட்டு விலகிச் செல்லும் சுற்று நடைபெறுகிறது என்று நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். சிலவேளைகளில் இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கு என்பது வருட காலம் வரையில் கூட சமாதானம் இருந்தது, அவர்கள் மறுபடியும் கர்த்தரைவிட்டு விலகிச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது, இது இப்படியாக ஏழுமுறை நடைபெற்றது.

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தை நாம் வாசிக்கும் பொழுது குறைந்தபட்சம் இரண்டு தியானங்களும் நடைமுறையில் செயல் படுத்துவதற்குமான காரியங்களிருக்கின்றன. முதலாவதாக அது நம்மைப் பற்றியது. நாம் விசுவாசிப்பவைகளிலிருந்து கீழே விழுந்து விடுவோமா? நாம் கர்த்தரை விட்டு விலகிச் செல்ல முடியுமா? நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம், ஆம், அப்படி முடியும் என்று சொல்லுகிறது.

உபாகமப் புத்தகத்திலும், அப்போஸ்தலர் பவுலின் எழுத்து களிலும் நமக்கு எச்சரிக்கைக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது: நிற்கிறவன் தான் விழுந்துவிடாதபடி எச்சரிக்கையாயிருக்கக் கடவன். நாம் வாக்குத் தத்தம் செய்யப்பட்ட கானான் தேசத்தினுள் “நுழைந்து அதைக் கைப்பற்றி விட்டோம் என்பதால் நாம் விசுவாசிப்பதிலிருந்து வீழ்ந்து போகமாட்டோம் என்று கூறிவிட முடியாது. நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம் இஸ்ரவேல் புத்திரர் திரும்பத் திரும்ப தேவனை விட்டு விலகி, வீழ்ச்சியடைந்ததைக் காட்டுகிறது. அவர்களைப் போலவே, நாமும் தேவனுக்கு நம்மை ஒப்படைத்து விட்டு, பின்னர் அவருடன் செய்த உடன்படிக்கைகளினின்று வீழ்ந்துவிட்ட நேரங்கள் இருக்கின்றன. நாம் அப்படிச் செய்யும்போது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேவனைவிட்டு விலகிச் செல்லுவதற்கான உயர்ந்த கிரயத்தை செலுத்த வேண்டும்.

நியாயாதிபதிகளின் இரண்டாவது தியானப் பயிற்சி என்பதை, தேசிய அளவில் தேவனை விட்டு விலகுதல் என்று நாம் அழைக்கலாம். நியாயாதிபதிகளின் புத்தகப்படி அநேக முறை இஸ்ரவேலர் இந்தச் சுற்றைக் கடந்து சென்றதைப்போல, இன்று வேறு தேசங்களும் இந்தச் சுற்றின் வழி போவது சாத்தியமாகும்.

பரிசுத்த பூமி “தேவனுடைய தலைமைச் செயலகம்” என்றும், எருசலேம் நகர் உலகத்தின் ஆவிக்குரிய தலைநகரம் என்றும் இருந்த ஒரு காலமுண்டு. ஆனால் ஆவிக்குரியத் தலைவர்கள் தேவனைவிட்டு அப்பால் திரும்பி, இயேசு கிறிஸ்து தாம் மேசியா என்று சொன்னதைப் புறக்கணித்தார்கள். முதல் குருத்தோலை ஞாயிறன்று இயேசு எருசலே முக்குள் வந்தபொழுது, அவர் மதத் தலைவர்களிடம், “தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் உங்களிடத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டு, அதற்கேற்ற கனிகளைத் தருகிற ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்,” அதாவது, ஒரு தேசம் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தின் கனிகளைக் கொடாவிட்டால் தேவன் “தம்முடையத் தலைமை செயலகத்தை” மாற்றுவதாகக் கூறினார்.

இயேசு ராஜ்ஜியத்தை இஸ்ரவேல் மதத் தலைவர்களிடமிருந்து எடுத்தபொழுது, அவர் அதைத் தம்முடைய சபைக்குக் கொடுத்தார். அப்படியானால் தேவனைப் பற்றி விலகிச் செல்வதைப் பற்றிய விளக்கமும், எச்சரிப்பும் சபை சார்ந்த கல்லூரிகள், கலாசாலைகள்,

தேவனுடைய வசனங்களைப் போதிப்பதற்காக நிறுவப்பட்ட சமய கல்லூரிகள் ஆகிய எல்லா நிறுவனங்களுக்கும் பொருந்துவதாயிருக்கிறது.

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் விலகிப்போதலின் விளைவுகள் பற்றிய எச்சரிக்கை தனிமனிதனுக்கும், ஸ்தாபனத்துக்கும், தேசத்துக்கும் போய்ச் சேர வேண்டும். இந்தப் புத்தகத்தின் உட்கருத்து, நாம் எப்பொழுதுமே “பன்னிரெண்டு மணியில்” இருந்து கொண்டு தேவன் மீது அன்பு செலுத்தி, அவரை ஆராதித்து, அவருக்கு ஊழியம் செய்ய வேண்டும் என்பதே.

அத்தியாயம் - 2

சாதாரண மக்கள் மூலமாக அசாதாரண காரியங்கள்

நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் தேவனைவிட்டு விலகிச் செல்லுவதைப்பற்றிய எச்சரிக்கைகளோடுகூட, நியாயாதிபதிகளின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அநேக தியான சத்தியங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நியாயாதிபதிகள் புத்தகத்தில் சிலரது உயர்ந்த குண இயல்புகளைப் பற்றி ஆராயலாம்.

ஒத்னியேல் முதலாவது நியாயாதிபதி. வேத வசனங்களின்படி, அவன் காலேபின் இளைய சகோதரனின் மகன் என்பது மட்டுமே அவன் அந்த ஸ்தானத்துக்கு வர உதவியது போல் தோன்றுகிறது. ஏகூத் என்ற இரண்டாவது நியாயாதிபதியின் ஒரே நற்சாட்சி அவன் ஒரு இடதுகைப் பழக்கமுடையவன் என்பதே. இஸ்ரவேலின் ஒரு தாயாகிய தெபொரான் என்பவள் மற்றொரு தீர்க்கதரிசி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தன்னோடுகூட போர்முனைக்குப் போவதற்கு வேண்டிய தைரியத்தை பாராக் என்ற இராணுவ வீரனுக்குக் கொடுத்து அவனைக் கூட்டிச் செல்லுவதற்கு அவள் அதிகச் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டாள். கிதியோன் தேவனால் அழைக்கப்பட்டபொழுது அவன், “ஆ, என் ஆண்டவரே, நான் இஸ்ரவேலை எதினாலே ரட்சிப்பேன்; இதோ, மனாசேயில் என் குடும்பம் மிகவும் எளியது, என் தகப்பன் வீட்டில் நான்

எல்லாரிலும் சிறியவன்” (நியாயாதிபதிகள் 6:15) என்றான். இந்த எல்லா நியாயாதிபதிகளையும் எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் மிகவும் சாதாரண மனிதர்களே என்பதைக் காண்கிறோம்.

உன்னை நீ ஒரு சாதாரண மனிதன் தான் என்று கருதுகிறாயா? நீ பெரிய தாலந்து உடையவனாகவோ அல்லது சாதனையாளனாகவோ இல்லாததால் தேவன் உன்னைப் பயன்படுத்தமாட்டார், பயன்படுத்த முடியாது என்று யோசிக்கிறாயா? உங்களையும் என்னையும் போன்ற சாதாரண மக்கள் மூலமாக அசாதாரண காரியங்களைச் செய்வதில் தேவன் மகிழ்ச்சியடைகிறார் என்று இந்த நியாயாதிபதிகளின் புத்தகம் காட்டும்.

ஒத்தினியேல், காலேபின் இளைய சகோதரனின் மகன். அவனைப் பற்றி வேதாகமம், “அவன்மேல் கர்த்தருடைய ஆவி வந்திருந்ததினால், அவன் இஸ்ரவேலை நியாயம் விசாரித்து, யுத்தம்பண்ணப் புறப்பட்டான்; கர்த்தர் மெசொப்பொத்தாமியாவின் ராஜாவாகிய கூசான்ரிஷதாயீமை அவன் கையிலே ஒப்புக்கொடுத்தார்; ஆகையால் அவன் கை கூசான்ரிஷதாயீமின் மேல் பலங்கொண்டது” (நியாயாதிபதிகள் 3:10) என்று சொல்லுகிறது.

சாதாரண மக்களைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்கள் மூலமாக அசாதாரண காரியங்களைச் செய்வதில் தேவன் களிகூருகிறார், ஏனென்றால் அவருடைய ஆவி அவர்களை கட்டுப்படுத்துகிறது. இது தான் புதிய ஏற்பாட்டில் பரிசுத்த ஆவியினால் நிறைந்திருப்பது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஏகூத் என்ற நியாயாதிபதியின் வாழ்க்கையில் இதைப் பார்க்கிறோம். அவனுடைய ஒரே நற்சாட்சி அவன் இடதுகைப் பழக்க முடையவன் என்பது மட்டுமே. இஸ்ரவேலர் மோவாபியரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். எக்லான் என்ற மோவாபின் ராஜா அவர்களைத் தோற்கடித்தான். அந்த நாட்களில் ஒரு தேசம் மற்றொரு தேசத்தைக் கைப்பற்றினால், எப்பொழுதும் அந்த மக்கள் மீது அவர்கள் சுமக்கமுடியாத வரிச்சுமையை சுமத்துவர். இஸ்ரவேலருக்காக வரி கட்டும்படி ஏகூத் மோவாபின் தலைநகரத்துக்கு ஒரு கூட்ட மக்களை நடத்திச் சென்றான். ஏகூத் எக்ளோனின் அரண்மனைக்குள் போய்

தங்கள் வரிகளைக் கட்டினான். இந்தத் தூது கோஷ்டி, போவதற்கு முன்பாகவே, பதினெட்டு அங்குல நீளமுள்ள ஒரு கத்தியை உண்டு பண்ணினான்.

மிகவும் பருமனான எக்ளோனுக்கு முன்பாக அவன் நின்றபோது “ராஜாவே, தேவனிடத்திலிருந்து வந்த ஒரு செய்தியை நான் உமக்குக் கூற வேண்டும்” என்றான். அதன் பின் அவன் தன் பலமான இடது கையினால் கத்தியை உருவி ராஜாவைக் கொன்றான் என்று வாசிக்கிறோம். அதன்பின் ஏகூத் ஒரு கலகத்தை உண்டுபண்ணி மோவாபியர்களை மேற்கொண்டான். ஏகூத்தைப்பற்றி சொல்லப்பட்ட ஒரே காரியம், அவன் இடதுகைப் பழக்கமுடையவன் என்பதே. அவனுடைய இடது கை மட்டுமே கர்த்தருக்கு அளிக்கக் கூடிய ஒரே காரியமாக இருந்திருக்கக் கூடும். தேவன் அவனை வல்லமையாகப் பயன்படுத்தினார். உங்களுடைய சிறிய பெரிய தாலந்துகளை, தேவனுக்கு அளிக்கிறீர்களா? உங்களுடைய அற்பமான வரங்களையும் தாலந்துகளையும் தேவனுடைய கைகளில் வைப்பீர்களானால், அவர் ஏகூத்தின் இடது கையை பயன்படுத்தியபோல, உங்களையும் பயன்படுத்துவார்.

இந்த விடுதலை பெற்றுக் கொடுத்தவர்கள் பற்றிய கதைகளில் எனக்குப்பிடித்த ஒரு கதை தெபொரா என்ற ஒரு இஸ்ரவேலின் தாயைப் பற்றிய கதை. தெபொராளுக்கு சிறந்த ஆவிக்குரிய வரம் ஒன்றிருந்தது. அவள் ஒரு தீர்க்கதரிசினி. அவள் ஒரு பேரீச்ச மரத்தினடியிலிருந்து தீர்க்கதரிசனம் சொன்னாள்; இஸ்ரவேல் தேசம் முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் அவள் தேவனைப்பற்றிச் சொல்லும் செய்திகளைக் கேட்க வருவார்கள்.

ஒரு நாள் அவள் முக்கியமாக பாராக் என்ற பெயருடைய மனிதனிடம், “நீ நப்தலி புத்திரரிலும், செபுலோன் புத்திரரிலும் பதினாயிரம் பேரைக் கூட்டிக்கொண்டு, தாபூர் மலைக்குப் போகக் கடவாய் என்றும், நான் யாபீனின் சேனாதிபதியாகிய சிசெராவையும், அவன் ரதங்களையும், அவன் சேனையையும், கிசோன் பள்ளத் தாக்கிலே உன்னிடத்தில் வர இழுத்து, அவனை உன் கையிலே ஒப்புக்கொடுப்பேன் என்றும், இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தர் உனக்குக் கட்டளையிடவில்லையா என்றான்” (நியாயாதிபதிகள் 4:6,7).

பாராக், “நீ என்னோடே கூட வந்தால் போவேன்; என்னோடே கூட வராவிட்டால் போகமாட்டேன்” (நியாயாதிபதிகள் 4:7-9) என்றான். அவன் மூலமாக தேவன் உண்மையாகவே இப்படிச் சொல்லியிருந்தால் தேவன் தனக்கு வெற்றியளிப்பார் என்று பாராக்குக்குத் தெரியும். ஒருவேளை தெபொராளைச் சோதிக்க, அவன் உண்மையாகவே தேவனிடமிருந்து கிடைத்த செய்தி என்று விசுவாசிக்கிறாளா என்று காண்பதற்கு அவன், “என்னோடே வராவிட்டால் போகமாட்டேன்,” என்று சொல்லியிருக்கலாம். தெபொரான் சம்மதித்தான், எனினும், “நீ போகிற பிரயாணத்தில் உண்டாகிற மேன்மை உனக்குக் கிடையாது; கர்த்தர் சிசெராவை ஒரு ஸ்திரீயின் கையில் ஒப்புக் கொடுப்பார்” (நியாயாதிபதிகள் 4: 8-10) என்று சொல்லி அவனை எச்சரித்தான். இஸ்ரவேல் மனிதர்களிடம் போருக்குச் செல்லும்படி பாராக் கேட்ட பொழுது, பதினாயிரம் பேர் முன் வந்தார்கள். தெபொரான் சரியாக இப்படி நடக்கும் என்று அவனிடம் சொன்னான்.

தாபோர் மலையில் போர் நடந்தது. சிசெராவின் தொண்ணூறு ரதவீரர்களையும் தேவன் கலங்கடித்தார். கானானியப் படை பீதியடைந்தனர். பாராக்கின் படையினர் அவர்களைக் கைப்பற்றினர், சிசெரா ஓட முயற்சித்தான். யாகேல் என்ற பெண் தன் கூடாரத்தில் தங்க இடங்கொடுத்தாள். சீக்கிரமாக அவன் அயர்ந்து தூங்கினான், அவன் தூங்கும்போது யாகேல் ஒரு சுத்தியலையும் கூடார ஆணியையும் கொண்டு வந்து, அவனுடைய தலையைத் தரையோடு ஆணியடித்தாள்.

நியாயாதிபதிகளின் முக்கியமான செய்தி, தேவனுடைய மக்கள் அவரை விட்டு விலகிப்போவதும் அதனால் ஏற்பட்ட பயங்கர விளைவுகளும் என்பதை மறவாதீர்கள். எனினும், நியாயாதிபதிகளின் வாழ்க்கையிலிருந்து தேவன் அற்பமான மக்களைப் பயன்படுத்துகிறார் என்றும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். உன்னையும் என்னையும் போன்ற சாதாரண மக்களைக் கொண்டு அசாதாரண காரியங்களைச் செய்ய வைப்பதில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார். ஆவியானவரால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட சாதாரண மக்களைக் கொண்டு நம்ப முடியாத ஆச்சரியமான காரியங்களைத் தேவன் செய்கிறார்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது இடத்தில்

இந்த எல்லா நியாயாதிபதிகளையும் விட கிதியோன் மிகச் சிறந்தவன். அவனுடைய வாழ்க்கையில் நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய காரியங்கள் அநேகம் இருப்பதால், நாம் அவனுடைய வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து கவனிப்போம். எடுத்துக்காட்டாக, உங்களுக்குச் சுயமதிப்பு குறைவாயிருந்தால், கிதியோன் தன்னைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறான் என்று பார்ப்போம்: “இதோ மனோசேயில் என் குடும்பம் மிகவும் எளியது; என் தகப்பன் வீட்டில் நான் எல்லாரிலும் சிறியவன் என்றான்.” மீதியானியர்கள் இஸ்ரவேலரை மிருகத்தனமாய் கொடுமையோடு தோற்கடித்த வேளையில் அவன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். மீதியானியர்களோடு நடந்த யுத்தத்தில் அநேக இஸ்ரவேலர்கள் கொல்லப்பட்டனர், அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட ஜனங்களின் நிலத்தின் விளைச்சலை அழித்து உண்பதற்கு ஒன்றுமில்லாமலாக்கி விட்டார்கள்.

ஏழு ஆண்டுகள், வறுமைக்கும் கொடுமைக்கும் ஆளான அவர்கள் தங்களுக்கு உதவி செய்யும்படி கர்த்தரை நோக்கிக் கதறினார்கள். கர்த்தர் அவர்களுக்கு விடுதலை கொண்டுவரும் ஒரு மனிதனை அழைத்தார். அந்த மனிதன் தான் கிதியோன். கர்த்தருடைய தூதனானவர் வந்து ஒப்ராவிலிருக்கும் யோவாசுக்குச் சொந்தமான ஒரு கர்வாலி மரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்தார் என்று வாசிக்கிறோம். யோவாசின் மகனாகிய கிதியோன் கோதுமையை மீதியானரின் கையிலிருந்து தப்புவிப்பதற்காக ஆலைக்குச் சமீபமாய் போரடித்தான். கர்த்தருடைய தூதனானவர் அவனுக்குத் தரிசனமாகி: “பராக்கிரமசாலியே கர்த்தர் உன்னோடே இருக்கிறார்” என்றார். கிதியோன் அதற்கு, “ஆ, என் ஆண்டவனே, கர்த்தர் எங்களோடே இருந்தால், இவையெல்லாம் எங்களுக்கு நேரிடுவானே?... எங்கள் பிதாக்கள் எங்களுக்கு விவரித்துச் சொன்ன அவருடைய அற்புதங்கள் எல்லாம் எங்கே?” (நியாயாதிபதிகள் 6:12-14) என்பதாயிருந்தது.

செங்கடலைக் கடந்து அநேக ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன; மோசேயின் காலத்தில் தேவன் செய்ததுபோன்ற அற்புதங்களை தேவன்

இப்பொழுது தம் மக்களுக்குச் செய்வாரா என்று தெரிந்துகொள்ள கிதியோன் விரும்பினான். கர்த்தருடைய தூதன் அதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினார். அவன் ஒரு கண்ணாடியில் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார். மறுபடியும் இந்தப் புத்தகத்தின் மூலக்கருத்து அழுத்தமாகச் சொல்லப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். பெலவீனத்திலும், பெலவீனமான கோத்திரத்திலிருந்து எளியவனான ஒரு சாதாரண மனிதனைப் பயன்படுத்தி அசாதாரண இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அற்புதத்தை இந்த விடுதலைக்காக செயல்பட அவர் திட்டமிட்டிருக்கிறார், அதைப்பார்த்து அவர் மகிழ்ச்சியடையப் போகிறார்.

தேவன் உங்களைத் தமக்காக ஒரு வேலை செய்யும்படி அழைக்கும்போது, தேவனே உங்களை அனுப்பினாரென்றும், அவர் உங்களோடிருப்பார் என்றும் உணர்ந்து கொண்டு அந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டும் என்பது முக்கியம். இந்த நியாயாதிபதிகளும் மோசேயைப் போன்ற மிகப்பெரிய விடுதலை வீரரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது போல நீங்களும் சிறிது ஆவிக்குரிய இரகசியங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அந்த ஆவிக்குரிய இரகசியங்கள்: நீங்கள் யார், எப்படிப்பட்டவர் என்பது முக்கியமல்ல, தேவன் யார், எப்படிப்பட்டவர் என்பதே முக்கியம். அது நீ என்ன செய்ய முடியும் என்பதைப் பொறுத்தல்; தேவன் என்ன செய்வார் என்பதைப் பொறுத்ததே. உனக்கு என்ன வேண்டும் என்பதைப் பற்றியதல்ல, தேவன் எதை விரும்புகிறார் என்பதைப் பற்றியது. அற்புதங்கள் நடைபெறும்போது, திரும்பிப் பார்த்து, “அது நான் செய்ததல்ல, தேவன் செய்தது ஏனென்றால் தேவன் என்னை அனுப்பினார், தேவன் என்னோடிருந்தார்” என்று சொல்லுவீர்கள்.

தேவன் உயர்ந்த பரிசுத்தவான்களை தேடிக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர் மிகவும் பலவீனர்களை கடைநிலையிலுள்ளவர்களிலேயே பெரும்பாலும் தேடுகிறார், ஏனெனில் அப்படிப்பட்டவர்கள் மோசேயும் மற்ற தேவனுடைய மக்களின் தலைவர்களும் கற்றுக் கொண்ட ஆவிக்குரிய இரகசியங்களை கற்றுக் கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருப்பார்கள். மக்கள் பெரிய பரிசுத்தவான்களாக இருந்தால் எப்படி அவர்கள் ஆவிக்குரிய இரகசியங்களை மக்கள் கற்றுக்கொள்ள முடியும்? அவர்கள் தேவனில் நம்பிக்கை வைப்பதற்குப்

பதிலாக தங்கள் மீதே நம்பிக்கை வைப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் பெலவீனரில் கடை நிலையிலிருப்பவர்களாயிருந்தால் தேவன் மீது நம்பிக்கை வைக்கும் படி அவர்களை மாற்ற முடியும். தேவன் நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் மறுபடியும் மறுபடியுமாக எழுப்பிய தலைவர் இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்களே.

மீதியானியர்களை வீழ்த்தும்படி தேவன் கிதியோனைக் கூப்பிட்ட பொழுது, அங்கே லட்சக்கணக்கான மீதியானியர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் திரள், வெட்டுக்கிளிகளின் வாதையைப் போன்றிருந்தன. தேவன் கிதியோனின் விசுவாசத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். ஒரு மனிதனுக்கு விசுவாச வரம் அளிக்க முயற்சிக்கும் போது தேவன் இரண்டு காரியங்களை நிரூபிக்க விரும்புகிறார். முதலாவதாக மனிதனுடைய விசுவாசத்தைச் சோதித்து நிரூபிக்க விரும்புகிறார். இதன்பின் தேவன் தம்மை மனிதனுக்கு நிரூபிக்க விரும்புகிறார். மிகப்பெரிய அளவில் விசுவாசம் தேவைப்படும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி அழைக்க தேவன் முயற்சிக்கும்பொழுது தேவன் எப்படி மக்களின் விசுவாசத்தை உறுதி செய்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள். சங்கீதம் 37:23-இல், “நல்ல மனுஷனுடைய நடைகள் கர்த்தரால் உறுதிப்படும்” என்று வாசிக்கிறோம்.

நம்மில் அநேகருக்கு கிதியோனின் மயிருள்ள தோலின் கதை தெரியும். மீதியானியர்களிடமிருந்து இஸ்ரவேலரை விடுவிக்க தேவன் கிதியோனை அழைத்தார். தேவன் தன்னை அழைக்கிறார் என்று கிதியோனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிவதற்கு, அவனுடைய அடிகளை உறுதிப்படுத்தும்படி தேவனிடம் கேட்டான். இரவில் அவன் உலர்ந்த மயிருள்ள தோலை வெளியே வைத்து, அவன் கர்த்தரிடம் அடுத்த நாள் காலையில் பூமி உலர்ந்ததாகவும் தோலின்மேல் மாத்திரம் ஈரமாயிருந்தால், தேவன் உண்மையிலேயே அவனை விடுவிப்பவனாக அழைக்கிறார் என்று தெரிந்து கொள்ளுவான் என்று சொன்னான். அடுத்த நாள் காலையில் கிதியோன் எழுந்தபொழுது பூமி உலர்ந்திருந்தது, எனினும் மயிருள்ளத் தோலிலிருந்து ஒரு கிண்ணம் நிறைய தண்ணீரைப் பிழித்தான். இன்னும் நிச்சயமில்லாதவனாக, அடுத்த இரவில், பூமி ஈரமாகவும் மயிருள்ளத் தோல் உலர்ந்ததாகவும் இருக்கும்படிச் செய்ய அவன் தேவனைக் கேட்டுக் கொண்டான்.

அடுத்த நாள் காலையில் பூமியெங்கும் தண்ணீராயிருந்தது, மயிருள்ளத் தோல் மாத்திரம் காய்ந்திருந்தது.

ஒரு மிகப்பெரிய வேலைக்காகத் தேவன் கிதியோனை அழைத்ததால், கிதியோன் கேட்டுக் கொண்டபடியே அவர் செய்தார். எனினும், தேவனிடம் எதையாவது நிரூபிக்கும்படிக் கேட்கும்போது கவனமாயிருக்க வேண்டும். கிதியோன் செய்ததைப்போல ஒரு தோலை போடுவதற்கும், கர்த்தருக்கு அந்த தேர்வைக் கொடுப்பதற்கும் இடையில் ஒரு மெல்லிய திரை இருக்கிறது. இயேசுவானவர் வனாந்தரத்தில் சோதிக்கப்பட்டபோது, கோபுரத்தின் உச்சியிலிருந்து குதிக்கும்படி அவருக்கு சவாலிடப்பட்டது. தேவ தூதர்கள் அவரைக் காப்பாற்றினால், அவர் தேவனுடைய குமாரன் என்று ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொள்ளுவார்கள். ஆனால் இயேசு, “உன் தேவனாகிய கர்த்தரை பரீட்சை பாராதிருப்பாயாக என்றும் எழுதியிருக்கிறது” என்றார். நாம் விசுவாசத்தினால் தேவனிடம் வருகிறோம். தேவன் நம்மை பரீட்சிக்கும் நேரங்கள் வரும். எனினும், தேவனை பரீட்சிப்பதற்கு நமக்கு உரிமை இல்லை.

ஆவிக்குரிய பயணத்தை நீங்கள் ஆரம்பிக்கும்போது, அது நீங்கள் தேவனுடைய “விசுவாசத்தின் கலாசாலை”யினுள் நுழைவதைப் போலுள்ளது. தேவனை சோதிக்க உங்களுக்கு உரிமையில்லை. ஆனால் தேவனுக்கு உங்களைச் சோதிக்க உரிமை இருக்கிறது. ஒழுங்கான இடைவெளிகளில் அவர் உங்களுக்கு “திடீர் சோதனை”களையும் கடினமான பரீட்சைகளையும் கொடுக்க முடியும், எனினும், ஒரு போதும் அவருக்குப் பரீட்சை கொடுக்க உங்களுக்கு உரிமையில்லை. உண்மையாகவே உங்களுக்கு விசுவாசமிருக்கும் நேரங்கள் எவை என்று தெரிந்தாலும், அவர் இன்னும் அதை உறுதி செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் நீங்கள் அவரை நம்பாமல் தேவனை நிரூபிக்கக் கேட்பது இதைப் போன்ற செயல் அல்ல.

கிதியோனுடைய விசுவாசத்தை இன்னும் வேறொரு வழியில் தேவன் நிரூபித்தார். மீதியானர்களை அவர்கள் தாக்குவதற்கு சற்று முன்பாக, அவர்கள் மோரே மேட்டிற்குப் பின்னான பள்ளத்தாக்கிலே பாளையமிறங்கியிருந்தார்கள்; தேவன் கிதியோனிடம் மீதியானியரின்

பாளையத்திற்குள் ஒளிந்து போகச் சொன்னார். அவர்கள் இரண்டு மீதியானியர்கள் இருந்த ஒரு கூடாரத்தை அடுத்துப்போய் நின்றனர். மீதியானியர்களில் ஒருவன் தான் கண்ட சொப்பனத்தைப்பற்றிப் பேசினான். அவன் ஒரு தீயகனவிலிருந்து அப்பொழுது தான் எழுப்பப் பட்டான். அவன், “சுட்டிருந்த ஒரு வாற் கோதுமை அப்பம் மீதியானியரின் பாளையத்திற்கு உருண்டு வந்தது, அது கூடாரமட்டும் வந்தபோது, அதை விழுத்தள்ளிக் கவிழ்த்துப் போட்டது, கூடாரம் விழுந்து கிடந்தது” என்றான். இதன் அர்த்தம் என்னவாயிருக்கும் என்று அவன் கேட்டான். அடுத்த படைவீரன், “இது யோவாசின் குமாரனாகிய கிதியோன் என்னும் இஸ்ரவேலனுடைய பட்டயமே அல்லாமல் வேறல்ல; தேவன் மீதியானியரையும், இந்தச் சேனை அனைத்தையும் அவன் கையிலே ஒப்புக் கொடுத்தார் என்றான்” (நியாயாதிபதிகள் 7:12-14).

கிதியோன் இதைக் கேட்டபொழுது, இருளிலே நின்று தேவனைப் பணிந்து ஆராதித்தான். அவன் தன் மக்களிடம் திரும்பிச் சென்று, “எழுந்திருங்கள், கர்த்தர் மீதியானியரின் பாளையத்தை உங்கள் கைகளில் ஒப்புக்கொடுத்தார்” என்று சொன்னான். தேவன் உங்களை ஒரு விசுவாசத்தின் கிரியைக்காகப் பயன்படுத்துகிறாரா? தேவன் உங்கள் மூலமாக மிகப்பெரிய ஒரு செயலை நடத்த விரும்புவதாக இருந்த போதிலும் நீங்கள் அதைத் தெரிந்து கொள்ளும் அளவுக்கு நெருக்கமாக இல்லாமலிருக்கிறீர்களா?

மீதியானியர்களை மேற்கொள்ளத் தேவன் கிதியோனைப் பயன்படுத்துமுன், கிதியோனுக்கு அற்புதமான வழிகளில் தேவன் தம்மை நிரூபிப்பதையும் கிதியோனின் விசுவாசத்தை நிரூபிப்பதையும் நாம் காண்கிறோம். கிதியோனுடைய விசுவாசத்திற்கு மிகப்பெரிய சவால், தேவன் கிதியோனிடம் அவனுடைய தகப்பனின் இரண்டாம் காணையைப் பலியிடச் சொன்னதாகும். கிதியோனின் தகப்பன் தேவனை விட்டு விலகிச் சென்றவர். அவர் பாகால் என்ற புறமத தெய்வத்துக்கு ஒரு பலிபீடத்தைக் கட்டியிருந்தார். தேவன் கிதியோனிடம் அவன் தகப்பனாரின் மிகச் சிறந்த காணையைக் கொண்டு வந்து பலிபீடத்தில் கட்டி அதை உடைத்துப் போடச் சொன்னார். அதற்குப்பின் அவன் தகப்பனாரின் விக்கிரகத்தை அதை வெட்டிப்போட்டு அவைகளை

எரியச்செய்து அதில் அந்தக் காளையை சர்வாங்க தகன பலியாக பலியிட கிதியோனிடம் சொன்னார்.

இது மிகப்பெரிய ஒரு சவாலாகும். சுவிசேஷங்களில் அநேக முறை இயேசு, “உன்னுடைய தகப்பனுக்கு முன் எனக்கு முதலிடம் கொடுக்க உனக்கு விருப்பமில்லையென்றால், நீ எனக்குத் தகுதியானவனல்ல” என்று சொல்லுவார். உங்கள் தகப்பனுக்கும் தாய்க்கும் முன்னால் இயேசுவுக்கு முதலிடம் கொடுக்க அவர் நமக்கு சவால் விடுகிறார். தேவன் கிதியோனிடம் அவன் தகப்பனாரின் விக்கிரகத்தை அழிக்கும் படிக்கட்டளையிட்டபோது, அதையே (தமக்கு முதலிடம் கொடுப்பதை) அவர் கிதியோனிடம் கேட்டார்.

கிதியோன் முற்றிலுமாக தேவனுடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்தான். அடுத்த நாள் காலையில், அந்தப் பட்டணத்து மக்கள் தங்கள் பலிபீடத்துக்கும் விக்கிரகத்துக்கும் என்ன நேரிட்டது என்று கண்டபொழுது, “யார் இதைச் செய்தது?” என்று கேட்டார்கள். “கிதியோன் இதைச் செய்தான்” என்று பதில் வந்தது. கிதியோன் பாகால் என்ற தெய்வத்துக்கு பாதகம் விளைவித்ததால் அவனுக்கு மரண தண்டனையளிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டனர். கிதியோனின் தகப்பன் தம் மகனை நேசித்ததால், அவர் நகர மக்களிடம், “அதற்காக வழக்காடுகிறவன் இன்று காலையிலேதானே சாகக்கடவன்; அது தேவனானால் தன் பலிபீடத்தைத் தகர்த்ததினிமித்தம், அது தானே தனக்காக வழக்காட்டும்” என்றான். அந்த நாள் கிதியோனுக்கு யெரூபாகால் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது; இதன் அர்த்தம், “பாகால் தனக்காக வழக்காட்டும்” என்பதாகும்.

கிதியோனின் இராணுவத்தின் எண்ணிக்கையை குறைக்கச் சொன்னபொழுது தேவன் மறுபடியும் அவனுக்கு நிரூபித்தார். மீதியானியர்களைத் தாக்க கிதியோன் முப்பத்தி இரண்டாயிரம் மனிதர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினான். அவர்கள் போகும்போது வழியில் தேவன், “ஜனங்கள் இன்னும் அதிகம்” என்றார். கிதியோனுடைய சேனையில் மக்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாயிருந்ததால் அவன் வெற்றி பெற்றான் என்று நினைக்கக்கூடாது என்று தேவன் விரும்பினார். பயப்படுகிறவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பும்படி தேவன் கட்டளையிட்டார்.

உபாகமத்தில் இஸ்ரவேலர்களின் இராணுவம் ஒரு பெரிய போருக்கு அணிவகுத்துப் போகும்போது, இத்தகைய சவாலைச் சந்திக்க கட்டளையிட்ட பிரமாணத்தை மோசே எழுதியது ஞாபகமிருக்கிறதா? பயந்த சபாவமுடையவர்கள் ஒரு பெண்ணை நிச்சயம் செய்தவன் அல்லது ஒரு திராட்சத் தோட்டத்தை நாட்டி அதை அனுபவிக்காமலிருக்கிறவன் ஆகியோர் வீட்டுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர் (உபாகமம் 20:1-8). பயமுடையவர்கள் திரும்பப் போகும்படி அறிவிக்கப்பட்டபொழுது இருபத்திரெண்டாயிரம் மக்கள் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள்.

அவன் பத்தாயிரம் வீரர்களோடு முன்னேறினான், தேவன், “ஜனங்கள் இன்னும் அதிகம்” என்றார். தனக்கு வெற்றி அதிக எண்ணிக்கையான மக்கள் தன்னோடிருப்பதால் கிடைக்கும் என்று கிதியோன் நம்புவான் என்று அவருக்குத் தெரியும். தேவன் கிதியோனிடம் அவனுடைய மனிதர்களை ஒரு ஆற்றில் தண்ணீர் குடிக்கும் படிச் சொன்னார். அவர்கள் ஆற்றைக் கடந்து போகும்போது, கீழே குனிந்து நக்கிக் குடித்தவர்களைத் தனியாகப் பிரிக்கும்படிச் சொன்னார். ஒன்பதாயிரத்து எழுநூறு பேர் அப்படிக் குடித்தனர், தேவன் “நக்கிக் குடித்த அந்த முந்நூறு பேராலே நான் உங்களை இரட்சித்து, மீதியானியரை உன் கையில் ஒப்புக்கொடுப்பேன், மற்ற ஜனங்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் இடத்திற்கு போகக்கடவர்கள்” (நியாயாதிபதிகள் 7:5-7) என்று சொன்னார்.

இது கிதியோன் புறப்பட்டபோது இருந்த எண்ணிக்கையில் ஒரு சதவீதத்தை விடக் குறைவானதாகும். அர்ப்பணிப்பில்லாத ஆயிரக் கணக்கானோர் பின் தொடருவதை தேவன் விரும்பவில்லை. தங்களை முற்றிலும் ஒப்படைத்த ஒரு சிறிய கூட்ட வேலையாட்களே அவருக்குத் தேவை.

மீதியானியர்களைத் தோற்கடித்த போர்த்திட்டத்தின் மூலமாக மறுபடியும் தேவன் கிதியோனுடைய விசுவாசத்தை நிரூபித்தார். கிதியோனுடைய வெற்றிக்கு மிகப்பெரிய விசுவாசமும், அளவுக் கதிமான தைரியமும், ஒரு அழகிய திட்டமும் அவசியப்பட்டது. மீதியானியர்கள் இருட்டான ஒரு பள்ளத்தாக்கில் பாளையம் இறங்கியிருந்

தார்கள். தேவன் கிதியோனிடம் முந்நூறு மக்களை, நூறு பேர் கொண்ட மூன்று குழுக்களாகப் பிரித்து, மீதியானியர்களின் சேனைக்கு வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய மூன்று இடங்களில் அவர்களை அமர்த்தும்படிச் சொன்னார். கிதியோனுக்கு தெளிவான கட்டளைகள் கொடுக்கப் பட்டிருந்தது, அவன் தன் மனிதருக்குக் கட்டளைகளைக் கொடுத்தான்.

“நான் செய்வதைப் பார்த்து, அப்படியே நீங்களும் செய்யுங்கள்” (7:17) என்று கிதியோன் இப்படிச் சொல்லுவது தலைமைத்துவத்துக்கு மிகப்பெரிய ஒரு படிப்பினையாயிருக்கிறது: அதுதான் உண்மையான தலைமைத்துவத்தின் சாராம்சம். இந்த மனிதர் எல்லாரும் தங்களைத் தேவனுக்கும் கிதியோனுக்கும் முற்றிலும் ஒப்புக்கொடுத்தவர்களாயிருக்க வேண்டும். அவர்களது இடது கைகளில் ஒரு பாணையும் பாணைக்குள் ஒரு தீவட்டியும் இருந்தன. அவர்களின் வலது கைகளில் ஒரு எக்காளம் இருந்தது. கிதியோன் அடையாளம் காட்டியதும், தீவட்டிகளை மூடியிருந்த பாணைகளை உடைத்து, நூறு தீவட்டிகளை வெளிக்காட்டினர். பின்னர் தங்கள் நூறு எக்காளங்களையும் ஊதினார்கள். அவர்கள், “கர்த்தருடைய பட்டயம், கிதியோனுடைய பட்டம்” என்று சத்தமிட்டனர். மூன்று வித்தியாசமான இடங்களில் இவ்வாறு சத்தமிட்டனர்.

நீங்கள் ஒரு மீதியானியனாயிருந்தால், கும்மிருட்டில் தரையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று உங்கள் பாளயத்தின் வடக்குப் பக்கத்தில் நூறு பாணைகள் உடைக்கப்பட்டச் சத்தத்தைக் கேட்டு, நூறு தீவட்டிகளைப் பார்த்து, நூறு எக்காளங்களின் பேரொலியையும் நூறு மனிதர்கள் சத்தமிடுவதையும் கேட்டால் என்ன நினைப்பாய்? இதேபோல உங்கள் பாளயத்துக் கிழக்கேயும் மேற்கேயும் அதே காரியம் நடைபெறுவதைக் கண்டால் என்ன நினைப்பாய்? கிதியோனின் பெரிய படை உங்களைச் சூழ்ந்திருக்கிறது என்று ஒருவேளை நினைப்பாயல்லவா?

மீதியானியர்கள் தாங்கள் முற்றிலும் சூழப்பட்டதாக நினைத்தார்கள். அவர்கள் திகிலடைந்து ஒருவரையொருவர் கொலை செய்யத் துவங்கினர். கிதியோனுடைய மனிதர்கள் ஆடுமாடுகளைப் போல அவர்களைப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து விரட்டினர். அதன்பின் வீட்டுக்குச்

சென்றவர்கள் திரும்பி வந்து அவர்களோடு சேர்ந்து மீதியானியர்களை முற்றிலும் முறியடித்தனர்.

இந்த வெற்றியை விவரிக்கும் வசனம் முன்னூறு பேரைப்பற்றி இந்த விபரத்தைக் கொடுக்கிறது, “பாளயத்தைச் சுற்றிலும் அவரவர்கள் நிலையிலே நின்றார்கள்; அப்பொழுது பாளயத்தில் இருந்தவர்கள் எல்லாரும் சிதறிக் கூக்குரலிட்டு, ஒடிப்போனார்கள்” (7:21). இந்த முன்னூறு மனிதர்களில் சில மனிதர்கள் தங்கள் தீவட்டிகளை வெளியே காட்டாமல், எக்காளம் ஊதாமல், அடையாளம் கிடைத்தும் சத்தமிடாமலுமிருந்திருந்தால், போர்த் திட்டம் முழுவதும் தோல்வியடைந்து அவர்கள் மீதியானியர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டிருப்பார்கள்.

இது இன்றைய இயேசு கிறிஸ்துவின் சபையைப் பற்றிய ஒரு அழகான சித்திரமாகும். உயிர்த்தெழுந்த இயேசுவுக்கு ஒப்படைப்பில்லாமல் பின்பற்றும் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அவசியமில்லை. குறைவான எண்ணிக்கையுடைய தங்களை ஒப்படைக்கக்கூடிய அர்ப்பணிப்புள்ள சீஷர்களே அவருக்கு வேண்டியவர்கள். நாம் ஒவ்வொருவரும் நம்முடைய இடத்தில் நின்று, தேவன் நமக்குக் கொடுத்த ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பயன்படுத்தி, நூறு சதவீதம் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுத்தால் நாம் நரகத்தின் சேனை முழுவதையும் நிர்மூலமாக்க முடியும்.

பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் காணப்படும் சத்தியத்தை வெளிக்காட்டும் முக்கிய வசனம் புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகிறது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள்.

அப்போஸ்தலர் பவுல், எபிரெயரின் சரித்திரத்திலுள்ள எடுத்துக் காட்டுகளையும் எச்சரிக்கைகளையும் பார்க்கச் சொல்லுகிறார். (1 கொரிந்தியர் 10:11). நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தில் தேவனை விட்டு விலகிச் செல்லுவதின் பயங்கர விளைவுகளைச் சுற்றி எச்சரிக்கைகள் குவிந்திருக்கின்றன.

நியாயாதிபதிகளின் வாழ்க்கையில் எடுத்துக்காட்டுகளைக் காண முடியும். சிமியோனைப் போன்றவர்கள் ஒரு எச்சரிக்கையாகவும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவும் இருக்கின்றனர். அவனுடைய வாழ்க்கை

எடுத்துக்காட்டாகவும், எச்சரிப்பதாகவும் உள்ளது. இந்த நியாயாதிபதி களின் எடுத்துக்காட்டுகள் எல்லாம், தேவன் தம்முடைய மகிமைக்காக சாதாரண மக்களைக்கொண்டு அரிய காரியங்களை செய்வதில் களி கூருகிறார் என்ற உயிருள்ள சத்தியத்தின் மாதிரிகளாயிருக்கின்றன. இந்தச் சத்தியத்தை நாம் பற்றிக்கொள்ளும்போது, நாம் தேவனுக்கு ஆயுத்தமாயிருப்பதும், எதைச் செய்யும்படி அவர் நம்மை அழைத் தாலும் ஆயுத்தமாயிருப்பதும் தான் நம்முடைய மிகப்பெரிய திறமை என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அத்தியாயம் - 4

ரூத்தின் புத்தகம் மீட்பின் அன்புக் கதை

பழைய ஏற்பாட்டின் வரலாற்றுப் புத்தகங்களைத் தொடர்ந்து, யோசுவா, நியாயாதிபதிகள் ஆகிய புத்தகங்களைப் பார்வையிட்டு, நாம் இப்போது ரூத்தின் புத்தகத்திற்கு வருகிறோம், ரூத்தின் புத்தகம் “நியாயாதிபதிகள் நியாயம் விசாரித்துவரும் நாட்களில்” நடந்த ஒரு அழகான அன்பின் கதை.

இந்த அன்பின் கதை இரட்சிப்பையும் இயேசு கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள உறவையும் பிரதிபலிக்கிறது. பழைய புதிய ஏற்பாடுகள் நாம் அவருக்காக நியமிக்கப்பட்டோம் என்று சொல்லுகின்றன. அவர் மணவாளன், சபையாகிய நாம் அவருடைய “மணவாட்டி”. ரூத்தின் புத்தகம் “மீட்பின் அன்புக்கதை” ஆகிய இந்த உறவை அளிக்கிறது. வேதாகமம் இந்த அழகிய அன்பின் கதையை நமக்குக் கொடுக்கிறது:

“நியாயாதிபதிகள் நியாயம் விசாரித்துவரும் நாட்களில், தேசத்திலே பஞ்சம் உண்டாயிற்று; அப்பொழுது யூதாவிலுள்ள பெத்லேகேம் ஊரானாகிய ஒரு மனுஷன் தன் மனைவியோடும் இரண்டு குமாரரோடுங்கூட, மோவாப் தேசத்திலே போய்ச் சஞ்சரித்தான். அந்த

மனுஷனுடைய பேர் எலிமெலேக்கு, அவன் மனைவியின் பெயர் நகோமி. அவனுடைய இரண்டு குமாரரில் ஒருவன் பேர் மக்லோன், மற்றொருவன் பேர் கிலியோன்; யூதாவி லுள்ள பெத்லேகேம் ஊராகிய எப்பிராத்தியராகிய அவர்கள் மோவாப் தேசத்திற்குப்போய், அங்கே இருந்து விட்டார்கள். நகோமியின் புருஷனாகிய எலிமெலேக்கு இறந்துபோனான்; அவளும் அவளுடைய இரண்டு குமாரரும் மாத்திரம் இருந்தார்கள். இவர்கள் மோவாபி யரில் பெண்கொண்டார்கள்; அவர்களில் ஒருத்தி பேர் ஒர்பான், மற்றவள் பேர் ரூத். அங்கே ஏறக்குறையப் பத்து வருஷம் வாசம்பண்ணினார்கள். பின்பு மக்லோன் கிலி யோன் என்னும் அவர்கள் இருவரும் இறந்துபோனார்கள்; அந்த ஸ்திரீ தன் குமாரர் இருவரையும் தன் புருஷனையும் இழந்து தனித்தவளானாள்” (ரூத் 1:1-5).

எலிமெலேக்கு, நகோமி, அவர்களுடைய இரண்டு மகன்களும் தூர தேசத்துக்குப் போய், துன்பமான காலங்களைச் சந்திக்க வேண்டிய தாயிற்று. மோவாப் தேசம் பக்தியுள்ள யூதர்களுக்கு எதிராக இருந்ததால், அது அவர்களுக்குக் கெட்ட குமாரனின் தூர தேசத்தைப் போலிருந்தது. இந்தக் குடும்பத்தின் கதையும் கெட்ட குமாரனின் கதையைப் போன்ற அதே வடிவத்தைத் தொடருகிறது. இந்த வீண் செலவு செய்கிற குடும்பம் மோவாப் தேசத்திலிருந்தது, அவர்களின் இரண்டு மகன்களும் மரித்துவிட்டனர். எலிமெலேக்கும் மரித்துவிட்டான். பெத்ல கேம் யூதாவின் பஞ்சத்திலிருந்து தப்பும்படி பிரயாணம் செய்த குடும் பத்தில் உயிருடன் இருக்கும் ஒரே நபர் நகோமி.

நகோமியின் வாழ்க்கையில் வீண்செலவு செய்பவர்களின் கதையின் சில மாதிரிகளின் ஒரு சாயலை நாம் காண்கிறோம். நகோமி தூர தேசான மோவாபில் இருக்கும்போது காரியங்கள் எளிதாயிருக்க வில்லை. அவருடைய இரண்டு மகன்களும் தடைசெய்யப் பட்டிருந்தாலும் மோவாபியப் பெண்களை மணந்திருந்தனர், அவள் தன் கணவனுடனும் இரண்டு மக்களோடும் மோவாப் தேசத்திற்குப்

போனாள். இப்பொழுது அவளுக்குக் கணவனில்லை, மக்களுமில்லை, இரண்டு மோவாபிய மருமக்கள் மட்டுமே இருந்தனர்.

கதை தொடருகிறது, “கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்களைச் சந்தித்து, அவர்களுக்கு ஆகாரம் அருளினார் என்று அவள் மோவாப் தேசத்திலே கேள்விப்பட்டு, தன் மருமகளோடுகூட மோவாப் தேசத்திலிருந்து திரும்பிவரும்படி எழுந்து...” (ரூத் 1:6). வீண் செலவு செய்யும் ஒரு வருக்கு கிட்டத்தட்ட எப்பொழுதும் இப்படி நடைபெறுகிறது. அவர்கள் இந்த உலகத்தின் தூர தேசத்தில் இருக்கும்போது, தகப்பன் வீட்டுக்குத் திரும்புவது எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்று கேள்விப்படுகிறார்கள். “தன் இரண்டு மருமக்களோடுங்கூடத் தானிருந்த ஸ்தலத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டாள். யூதா தேசத்துக்குத் திரும்பிப்போக, அவர்கள் வழி நடக்கையில்...” (ரூத் 1:7). இதுதான் வீண் செலவாளியான மகன் திரும்பி வருவது. திரும்பிப்போகுமுன், நகோமி தன் மருமக்களிடம் திரும்பி, “நீங்கள் இருவரும் உங்கள் தாய் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போங்கள், மரித்துப் போனவர்களுக்கும் எனக்கும் நீங்கள் தயை செய்ததுபோல, கர்த்தர் உங்களுக்கும் தயை செய்வாராக. கர்த்தர் உங்கள் இருவருக்கும் வாய்க்கும் புருஷனுடைய வீட்டிலே நீங்கள் சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கச் செய்வாராக என்று சொல்லி, அவர்களை முத்தமிட்டாள்.”

இன்னும் தொடருகிறது, “உம்முடைய ஜனத்தண்டைக்கே உம்முடன் கூட வருவோம்” என்றார்கள். அதற்கு நகோமி; என் மக்களே, நீங்கள் திரும்பிப்போங்கள்; என்னோடே ஏன் வருகிறீர்கள்? உங்களுக்குப் புருஷராகும்படிக்கு, இனிமேல் என் கர்த்தரிலே. எனக்குப் பிள்ளைகள் உண்டாகுமோ?” (ரூத் 1:10,11) என்று நகோமி சொன்னாள். நகோமியின் மருமகள், ஒர்பான், அவளை முத்தமிட்டுப் போனாள். எனினும் ரூத் அவளோடுருந்தாள்.

நகோமி ரூத்திடம், “இதோ உன் சகோதரி தன் ஜனங்களிடத் துக்கும் தன் தேவர்களிடத்துக்கும் திரும்பிப் போய் விட்டாளே; நீயும் உன் சகோதரியின் பிறகே திரும்பிப்போ” என்றாள். இங்கே தான் ரூத், அவளின் பெயரையுடைய இந்தப் புத்தகத்தின் முக்கிய பாத்திரமாக மாறுகிறாள், இந்த அழகிய அன்புக் கதையின் முக்கிய கதாபாத்திரமாக

மாறுகிறாள். ரூத், “நான் உம்மைப் பின்பற்றாமல் உம்மைவிட்டுத் திரும்பிப்போவதைக் குறித்து, என்னோடே பேச வேண்டாம்; நீர் போகுமிடத்திற்கு நானும் வருவேன்; நீர் தங்கும் இடத்திலே நானும் தங்குவேன்; உம்முடைய ஜனம் என்னுடைய ஜனம்; உம்முடைய தேவன் என்னுடைய தேவன். நீர் மரணமடையும் இடத்தில் நானும் மரணமடைந்து, அங்கே அடக்கம் பண்ணப்படுவேன்” (ரூத் 16,17) என்று சொன்னாள்.

நகோமியிடம் இந்த பயபக்தியான ரூத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்த பொழுது, உண்மையான பற்றுதலுக்கு ஒரு குறிப்பிடத்தக்க மாதிரியாயிருக்கிறாள். இந்த இரண்டு வசனங்களும் திருமண வாக்குறுதிகளுக்கு நல்ல வருணனையை அளிக்கிறது; ஏனென்றால் இவை ஒரு கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே இருக்கவேண்டிய ஒப்படைப்பின் மாதிரியைக் குறிப்பிடுகிறது. ஒருவரை நீங்கள் திருமணம் செய்யும் போது, அவர்கள் எங்கே போகிறார்களோ அங்கே போய், எங்கே வசிக்கிறார்களோ அங்கே வசிக்க வேண்டும். ஒரு குடும்பத்துக்குள் திருமணம் செய்து கொடுக்கப்படவில்லையே என்று நீங்கள் நினைக்கலாம், எனினும் சில ஆண்டுகளுக்குப்பின், நீங்கள், “உங்கள் மக்கள் என் மக்களாயிருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லுவது நல்லது என்று கண்டு கொள்ளுவீர்கள் அல்லது உங்கள் துணையோடு உள்ள உறவு பாதிக்கப்படும்.

இந்த ஒப்படைப்பின் மிகப்பெரியப்பகுதி, “உம்முடைய தேவன் என்னுடைய தேவன்” என்பது. உங்களுக்கு ஒரே தேவன் இல்லாவிட்டால், உங்கள் மதிப்பை அளவிட பொதுவான அடிப்படை எதுவுமில்லை. முறிந்த திருமணங்களுக்கு இது ஒரு காரணம். தம்பதியினர்கள் மதிப்பை அளவிட இருவருக்கு ஒரே முறை இல்லாமலிருத்தல். அப்போது அவர்களுக்குப் பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. தங்கள் நேரம், தங்கள் பணம், தங்கள் சக்தி இவைகளைத் தங்கள் வாழ்க்கையில் ஒன்று சேர்ந்து எப்படிச் செலவிடப் போகிறார்கள் என்று சிந்திக்கும் போது, அவர்கள் எதிலும் ஒத்துப் போவதில்லை. திருமணமான ஒரு தம்பதியினருக்கு பொதுவான ஒரு மன அமைப்பைக் கொடுக்கும் அஸ்திபாரம், “உம்முடைய தேவன் என்னுடைய தேவன்” என்று சொல்லக்கூடியவராக இருப்பதேயாகும். தேவனோடுள்ள உறவில்

உங்கள் மதிப்பீடுகளை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ளும்போது, உங்களுக்குப் பொதுவான ஒரு மதிப்பு அளவுமுறை இருக்க முடியும்.

இந்த அதிகாரத்தின் கடைசி வசனம், “இப்படி, நகோமி, மோவாபிய ஸ்திரீயான தன் மருமகள் ருத்தோடுங்கூட மோவாப் தேசத்திலிருந்து திரும்பி வந்தாள்; வாற்கோதுமை அறுப்பின் துவக்கத்தில் அவர்கள் பெத்லெகேமுக்கு வந்தார்கள்” என்று சொல்லுகிறது. வாற்கோதுமை அறுப்பின் துவக்கத்தில் பெத்லெகேமுக்கு வந்தார்கள் என்பது மிகவும் முக்கியமான உண்மை. இந்த இரண்டு பெண்களும் பெத்லெகேமுக்கு வந்தது, தேவனுடைய ஒரு பிள்ளை அவளுடைய தகப்பனார் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்ததைக் குறிப்பிடுவதாக நகோமி இருக்கிறாள். வீண்செலவாளியான மகனை அவனுடைய தகப்பன் வரவேற்று, உறுதியளித்து, தழுவி ஏற்றுக் கொள்ள ஓடி வந்ததைப்போல் (லூக்கா 15:20), அவளை ஏற்றுக்கொள்ள அங்கே தேவனுடைய கிருபை காத்துக்கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கதையில், தேவனுடைய குடும்பத்தைச் சேராத மக்களை ருத் குறிப்பிடுகிறாள். ருத் ஒரு எபிரெய பெண் அல்ல. அவள் அயல் தேசத்தைச் சேர்ந்தவள். தேவனுடைய குடும்பத்தின் அங்கத் தினரல் லாத ஒருவருக்கு தேவன் கிருபைக் காட்டுவாரா? ஆம், அவர் காட்டுவார். நாம் பாவிளாயிருந்தபோது இரட்சிக்கும் கிருபை நம்மை வந்தடைந்தது, இப்படியாக நாம் எல்லாரும் தேவனுடைய குடும்பத்தில் ஒரு பகுதியாக மாறினோம். நாம் பார்க்கப் போகிறபடி, நகோமிக்கும் ருத்துக்குமான தேவனுடைய கிருபை அவளுடைய பிரமாணத்தில் காணப்படும்.

ருத்துக்கும் நகோமிக்கும் அந்தக் கிருபையை தேவன் கொடுத்ததைப் பற்றிய முதல் பிரமாணம் லேவியராகமம் 19:9-10 வசனங்களில் காணப்படுகிறது. இந்தப் பிரமாணம், சேகரிக்கும் பொருளின் பிரமாணம் என்றழைக்கப்படுகிறது, இந்தப் பிரமாணம் அறுவடையாளர்களிடம் தற்செயலாகக் கீழே சிந்திக்கக்கூடிய கதிர்களைப் பொறுக்காமல் அவைகளை எளியவர்களுக்கும் பரதேசிகளுக்கும் விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்லுகிறது. பெத்லெகேமில் முதல் நாளில் ருத் வயல்களில் கதிர்களைச் சேகரிக்கத் தீர்மானித்தாள். நாம் வாசிக்கிறோம்:

“நகோமிக்கு அவளுடைய புருஷனாகிய எலிமெலேக்கின் உறவின் முறையில் போவாஸ் என்னும் பேருள்ள மிகுந்த ஆஸ்திக்காரனாகிய இனத்தான் ஒருவன் இருந்தான். மோவாபிய ஸ்திரீயான ருத் என்பவள் நகோமியைப் பார்த்து: நான் வயல்வெளிக்குப் போய் யாருடைய கண்களில் எனக்கு தயை கிடைக்குமோ, அவர் பிறகே கதிர்களைப் பொறுக்கிக் கொண்டு வருகிறேன் என்றாள்; அதற்கு இவள்: என் மகளே, போ என்றாள். அவள் போய், வயல்வெளியில் அறுக்கிறவர்கள் பிறகே பொறுக்கினாள்; தற்செயலாய் அவளுக்கு நேரிட்ட அந்த வயல்நிலம் எலிமெலேக்கின் வம்சத்தானாகிய போவாசுடையதாயிருந்தது” (ருத் 2:1-3).

வேதாகமத்தில் இந்த அன்புக்கதை ஏன் இருக்கிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவிசெய்யும் முக்கியப் பின்னணி மோசேயின் மற்றொரு பிரமாணம். இது உபாகமம் 25-ஆம் அதிகாரத்தில் இருக்கிறது; இது “உறவினர் மீட்பைப் பற்றிய பிரமாணம்” என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்தப் பிரமாணத்தின்படி ஒரு மனிதனுடைய சகோதரன் ஒரு மகனில்லாமல் மரித்தால், அவனுடைய விதவை குடும்பத்தை விட்டு வெளியே யாரையும் திருமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது. மரித்த சகோதரனுடைய பேர் இஸ்ரவேலில் அற்றுப்போகாதபடிக்கு, அவளுடைய புருஷனின் சகோதரன் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். மரித்த மனிதனின் சகோதரன் மறுத்தால், அவள் பட்டணத்து மூப்பர்களிடம் முறையிடலாம். (இது கோர்ட்டுக்கு அவனைக் கொண்டுபோவதுக்குச் சமானமானது). இன்னும் அவன் மறுத்தால், மூப்பர்களின் முன்னிலையில் வந்து, அவனுடைய காலிலிருக்கிற பாதரசையைக் கழற்றி, அவன் முகத்திலே துப்பலாம். அந்த நாள் முதல், அவனுடைய வீடு, “பாதரசை கழற்றிப் போடப் பட்டவன் வீடு” என்றழைக்கப்படும். இஸ்ரவேலின் பண்பாட்டில் அது ஒரு மானபங்கமாகும்.

ருத் முதலாவது ஒரு எபிரெய மனிதனை மணம் செய்து கொண்டதால், அதன் பயனாக, அவள் எபிரெய இனமாகிய தேவனுடைய குடும்பத்துக்குள் கொண்டுவரப்பட்டாள். அவளுடைய

கணவன் மரித்தபோது, அவர்களுக்குப் பிள்ளையில்லாததால், ரூத் இப்போது அவனுடைய குடும்பத்தில் ஒரு அங்கத்தினரல்ல. அவள் தன்னுடைய மரித்த கணவனின் உறவினன் ஒருவனிடம் போய், அவனிடம் அவளைத் திருமணம் செய்யும்படி கேட்க முடியும் என்று பிரமாணம் தெரிவிக்கிறது. அவள் மறுத்தால், அவன் மறுத்தால், அவர் கோர்ட்டில் நியாயம் கேட்க வேண்டும். இன்னும் அவளைத் திருமணம் செய்ய அவன் மறுத்தால், மூப்பர்கள் உறவினர் மீட்பைப் பற்றிய பிரமாணத்தில் விவரிக்கப்பட்ட சடங்கை ஆசரிக்க வேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு பெண்ணை திருமணம் செய்துகொள்ள சம்மதித்தவன் அவளுக்காக இரண்டு காரியங்களைச் செய்கிறான். முதலாவது, அவளுக்கிருந்த கடன்களைச் செலுத்தி அவளை திரும்ப வாங்குகிறான். மீட்டவர் செய்த இரண்டாவது காரியம் அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டது. அவளோடு திருமண உறவை ஏற்படுத்தும்போது, அவன் அவளை, திரும்பவும் தேவனுடைய குடும்பத்தினுள் கொண்டுவந்தான். ரூத் யூதாவின் பெத்லேகேமுக்குத் திரும்ப வந்தபொழுது அது அவளுடைய நம்பிக்கையாயிருந்தது. இதனால்தான் இரண்டாம் அதிகாரம், மரித்துப்போன அவள் மாமனார் உறவின் முறையில் போவாஸ் என்னும் பேருள்ள மிகுந்த ஆஸ்திக் காரனாகிய இனத்தான் ஒருவன் இருந்தான் என்ற கிளர்ச்சியூட்டும் செய்தியுடன் துவங்குகிறது.

இந்த அன்புக்கதைத் தொடரும்போது, வீட்டுக்கு திரும்பிவரும் வீண்செலவாளியான பிள்ளைக்கு தேவனுடைய கிருபையையும், மீட்பைப் பெறும்படி அவரிடம் திரும்ப வரும் ஒருவருக்கான தேவனுடைய கிருபையையும் பற்றிய ஒரு விளக்கத்தை நாம் காண்போம்.

அத்தியாயம் - 5

முதல் பார்வையிலேயே அன்பு

நியாயாதிபதிகள் அரசாட்சி செய்த, எபிரெய வரலாற்றின் இருண்ட காலத்தில் ரூத்தின் கதை நடந்தது. ரூத்தின் புத்தகத்தில் விவரிக்கப்

பட்ட அன்பின் கதை, நம்முடைய இரட்சிப்பையும் மீட்பையும் பற்றிய ஒரு அழகிய விளக்கம். மோவாபிய மருமகளான ரூத், தேவனுடைய குடும்பத்தின் ஒரு பகுதியாயில்லாத ஒருவர். தேவனுடைய பிரமாணத்தில் கொடுக்கப்பட்டபடி அவள் மீட்படையும்படி தேவன் தம்முடைய அன்பையும் கிருபையையும் அவளுக்குக் காட்டுவதைக் காண்கிறோம்.

போவாசுக்குச் சொந்தமான வயலில் கதிர்களைப் பொறுக்க ரூத் போனாள். அந்த நாளில் போவாஸ் வேலைக்கு வந்தபொழுது, அவன் ரூத்தைப் பார்த்து, அவள் அழகால் ஈர்க்கப்பட்டதைப்போல் தோன்று கிறது. அவன் தன் வேலைக்காரனிடம், “இந்தப் பெண்பிள்ளை யாருடையவள்?” என்று கேட்டான். அந்தப் பெண்ணிடம் அவன் அன்பு வசப்பட்டதுபோல தோன்றுகிறது. ரூத் என்ற பெயருக்கு “அழகு” அல்லது “ரோஜா மொட்டு” என்று அர்த்தம். அவனுடைய வேலைக்காரன் எப்படி அவன் மோவாப் தேசத்திலிருந்த ஒரு எபிரெய மனிதனுக்கு மனைவியானாள் என்றும், தன்னுடைய மாமியாருக்கு எப்படி ஒரு மிகப்பெரிய விசுவாச உறுதிமொழியைக் கொடுத்திருக் கிறாள் என்றும் அவனிடம் சொன்னான். தன்னுடைய எபிரெய கணவனைத் திருமணம் செய்துகொண்ட பின் ரூத் ஒரு விசுவாசி யாகிவிட்டாள் என்ற உண்மையையும் ரூத் போவாசுடன் பகிர்ந்து கொண்டாள்.

போவாஸ் ரூத்திடம், தான் அவளைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பதால் தன்னுடைய நிலத்திலேயே இருக்கும்படிச் சொன்னான். அவளுக்காக அக்கறை கொண்டிருப்பதை அவன் தெளிவாக ரூத்திடம் சொன்னான். வசனம் 10-இல், “அப்பொழுது அவள் தரையில் முகங்குப்புற விழுந்து வணங்கி: நான் அந்நிய தேசத்தாளாயிருக்க, நீர் என்னை விசாரிக்கும்படி எனக்கு எதினாலே உம்முடைய கண்களில் தயை கிடைத்தது என்றாள்” என்று வாசிக்கிறோம். “தயை” என்ற சொல்லின் அர்த்தம், “நாம் பெறத் தகுதியில்லாததற்கு தேவன் கொடுக்கும் ஆதரவும் ஆசீர்வாதமும்” என்பதாகும். போவாஸ் அவளி டம் தனக்கு அவளுடைய கணவனின் மரணத்தைப் பற்றியும், நகோமிக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைப் பற்றியும் தெரியும்

என்று சொன்னான். மேலும் அவன், அவன் இஸ்ரவேலின் தேவனை விசுவாசிக்கிறான் என்பதும் தனக்குத் தெரியும் என்றான்.

அவன், “உம்முடைய கண்களில் எனக்கு தயை கிடைக்க வேண்டும்”(ரூத் 2:12-14) என்றான். சாப்பாட்டு வேளையில் போவாஸ் அவளையும் மதிய உணவில் தன்னோடு சேர்ந்து கொள்ளும்படிச் சொன்னான். அவளுக்குப் பசி இல்லாத வரை அவள் சாப்பிட்டாள். அந்த நாள் அவள் பொறுக்கியதைவிட கூடுதலாக வீட்டுக்குக் கொண்டு போகும்படி போவாஸ் வழிவகுத்தான். அறுவடை செய்பவர்களிடம், அவர்கள் ரூத் பொறுக்குவதைக் கண்டால் “வேண்டுமென்றே” கதிர்களை ரூத்துக்காக வயல்களில் சிந்தவிடும்படி போவாஸ் கட்டளையிட்டான். போவாசுக்கு ரூத்தின்மேல் அன்பு இருந்தது.

இரண்டு அறுவடை காலம் வரை ரூத் போவாசின் வயல்களில் வேலை செய்ததைச் சொல்வதோடு இரண்டாம் அதிகாரம் முடிவடை கிறது. அதாவது அவள் முதல் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட நிகழ்ச்சி களை ஆறுமாத காலம் தொடர்ந்தாள். மூன்றாம் அதிகாரம், “பின்பு அவள் மாமியாகிய நகோமி அவளை நோக்கி: என் மகளே, நீ சுகமாய் வாழ்ந்திருக்கும்படி சவுக்கியத்தைத் தேடாதிருப்பேனோ?” என்று துவங்குகிறது. இதன் அர்த்தம், “உனக்கு நான் ஒரு கணவனைக் கண்டு பிடிக்கவா?” என்பதாகும். ஒருவேளை நகோமி ரூத்திடம் கதிர்களைப் பொறுக்குவதைப்பற்றிய மற்றும் மீட்பைப்பற்றியப் பிரமாணங்களை ரூத்திடம் சொல்லியிருப்பாள். ரூத்துக்கு உறவினர் மீட்பதைக் குறித்த பிரமாணம் தெரிந்திருக்கக்கூடும் என்று நாம் அனுமானிக்கலாம், போவாஸ் அவர்களின் உறவின் முறையினன். போவாசும் அவனுடைய வேலையாட்களும் அந்த இரவில் தூற்றினார்கள், தூற்றி முடிந்ததும் அறுவடையின் பக்கத்திலேயே எப்பொழுதும் உறங்குவார்கள். நகோமி அவளிடம், “நீ குளித்து, எண்ணெய் பூசி, உன் வஸ்திரங்களை உடுத்திக்கொண்டு, அந்தக் களத்திற்குப் போ” என்று சொன்னான். நகோமி ரூத்திடம், போவாசிடம் சென்று தன் உறவின் முறை மீட்பராக இருக்கும்படி கேட்கும்படிக் குறிப்பாக சொல்லுகிறான்.

தூற்றுதல் முடிந்தபின் ஒரு விருந்து நடந்தது. நகோமி ரூத்திடம், போவாஸ் படுத்திருக்கும் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்கும்படிச் சொன்

னான். நகோமி, “நடு இரவில் நீ அவனிடம், உன்னுடைய உறவின் முறை மீட்பராக இருக்கும்படி அவனிடம் உன் விருப்பத்தைத் தெரிவி” என்று சொன்னாள். இது மீட்பின் அன்புக் கதையல்ல, இது பின்னாலிருந்து முன்னால் வரும் அன்புக் கதை. அந்தக் கலாச்சாரத்தில் போவாசினால் ரூத்தை மணம் செய்யும்படிக் கேட்க முடியாது. பெண்ணே, ஒரு ஆணிடம் கேட்க வேண்டும். பிரமாணத்தின் கீழ், ரூத் அவர்களில் ஒருவனிடம் போய் தன்னுடைய உறவுமுறை மீட்பராக இருக்கும்படிக் கேட்க வேண்டும். போவாசினால் செய்யக் கூடிய தெல்லாம் தான் அவளுடைய மீட்பராக இருக்க விரும்புவதாக அன்பு பாவனைகளால் காட்டுவது மட்டுமே.

மூன்றாவது அதிகாரத்தில் அவள் செய்தது மிகவும் சரியானது. நடு இரவில் ரூத் போய் போவாசின் காலடியில் படுத்துக்கொண்டாள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அங்கே ஒரு பெண்ணைப் பார்த்ததும் போவாஸ் பயந்துவிட்டான். அவன், “நான் உம்முடைய அடியாளாகிய ரூத்; நீர் உம்முடைய அடியாளமேல் உம்முடைய போர்வையை விரியும்; நீர் சுதந்தரவாளி என்றான்” (ரூத் 3:8-10). போவாஸ், “மகளே, நீ கர்த்தரால் ஆசீர்வதிக்கப்படுவாயாக; நீ தரித்திரரும் ஐசுவரியவான்களுமான வாலிபர்களின் பிறகே போகாதினால், உன் முந்தின நற்குணத்தைப் பார்க்கிலும் உன் பிந்தின நற்குணம் உத்தமமாயிருக்கிறது” (ரூத் 3:10-12). போவாஸ் அவளால் சுமந்து செல்ல முடிந்த அளவு தானியம் கொடுத்து, வீட்டுக்கு மாமியாரிடம் போகும்படிக் கண்டிப்பான கட்டளை கொடுத்து அனுப்பினான்.

அன்புக் கதையில் மீட்பு

நம்முடைய இரண்டு அன்பர்களும் சந்தித்து, அன்பு வசப்பட்டு, திருமணம் செய்து கொள்ள விருப்பம் தெரிவிக்கின்றனர். பழைய ஏற்பாட்டின் எபிரேய பிரமாணப்படி, பெண் அவனிடம் தன் விருப் பத்தைத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். அப்படி அவள் செய்யும்போது, அவளுடைய அன்பர் பிரமாணப்படி நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். இந்தப் புத்தகத்தின் நான்காம் அதிகாரத் துவகத்தில், போவாஸ் திருமணத்தை சட்டரீதியில் நடத்த மூப்பர் களிடம் பேச்சுவார்த்தை நடந்துகிறான்.

அடுத்த நாள் அதிகாலையில், ரூத் தன் விருப்பத்தை அவனிடம் தெரிவித்தபின், போவாஸ் ரூத்துக்கு அதிக பாத்தியதையுடைய சுதந்திரவாளியைக் கண்டு அவனிடம் எலிமெலேக்கின் வயல்நிலம் மீட்கப்பட வேண்டியதின் அவசியத்தைப் பற்றிச் சொன்னான். அந்த மனிதன் அதை மீட்க ஒத்துக் கொண்டான். ஆனால் போவாஸ், அதை மீட்க வேண்டுமானால், மோவாபிய ஸ்திரீயாகிய ரூத்தையும் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னதும், அது “அவனுடைய சொத்துரிமையை பங்கப்படுத்தும்” அல்லது அவனுடைய குடும்ப வரலாற்றில் ஒரு களங்கம் ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால் அதை மீட்க அவன் விருப்பப்படவில்லை என்று சொன்னான். அப்பொழுது போவாஸ் அங்கிருந்த மூப்பர்களிடம், தான் எலிமெலேக்கின் எல்லா சொத்துக்களையும் மீட்பதாகவும், எலிமெலேக்கின் விதவை மரு மகளாகிய மோவாபிய ஸ்திரீ ரூத்தையும் திருமணம் செய்து மீட்கப் போவதாகவும் சொன்னான்.

மீட்கப்படுவது என்பது, “திரும்ப வாங்குவது” “திரும்பக் கொண்டு வருவது” என்ற அர்த்தமுடையது. அவளுடைய கடன் கெல்லாம் கிரயம் செலுத்தி முதலாவது அவன் மீட்டான். பின்பு அவனோடு ஒரு உறவை நிலைநாட்டி அவளைத் தேவனுடைய குடும்பத்தினுள் கொண்டு வந்தான்.

வெளிப்படுத்தின விசேஷம் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் மீட்பைப் பற்றிய மற்றொரு அழகிய விளக்கம் இருக்கிறது. பரலோகத்தில் அழகை உண்டாயிருந்தது ஏனென்றால், புத்தகத்தின் முத்திரைகளை உடைத்து மனுக்குலத்தை மீட்கும் (சுதந்தரவாளி) ஒருவர் இல்லை. பின்னர் பரலோகத்தில் அழுதுகொண்டிருந்தவர்களிடம் இனிமேல் அழத் தேவையில்லை என்று சொல்லப்பட்டது, ஏனெனில், அவர்களை மீட்பதற்குத் தகுதியானவரும் சித்தமுள்ளவருமான ஒரு மீட்பர் கண்டு பிடிக்கப்பட்டாயிற்று. அந்த மீட்பர் இயேசு கிறிஸ்துவானவர்.

நாம் மீட்கப்பட வேண்டும் என்று உணர்ந்து கொள்ளும்பொழுது, மீட்பின் நம்பிக்கை என்ன, நம்முடைய மீட்பின் ஒரே நம்பிக்கை இயேசுவே. இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணம், உயிர்த்தெழுதல் நம்முடைய விசுவாசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தேவனு

டைய குடும்பத்தினுள் நம்மைத் திரும்பவும் வாங்கும்படிக் கொடுக்கப் பட வேண்டிய விலையே இயேசுவின் மரணம். இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் என்பதின் அர்த்தம், உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவனோடிருக்கும் கிறிஸ்துவோடு ஒரு உறவை நிலைநிறுத்தமுடியும் என்பதாகும். இது பழைய புதிய ஏற்பாடுகளின் மண உறவைப் போன்றது. இந்த உறவு, தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்தை நமக்குத் திரும்பக் கொண்டு வருவதாகவும், தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற நம்முடைய அந்தஸ்தை உறுதிப்படுத்துவதாகவும், தேவனுடைய குடும்பத்துக்குள் நம்மைத் திரும்பவும் கொண்டு வருவதாகவும் இருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில், தேவனும் மனிதனும் பரிபூரண ஐக்கியத்திலிருந்தனர் ஆதியாகமம், தெரிந்தெடுக்கும் உரிமையுடைய ஒரு ஜந்துவாக மனிதனைப் படைத்தார் என்றும், மனிதன் தேவனை விட்டுத் தூரமாய் விலகுவதை தெரிந்துகொண்டான் என்றும் சொல்லுகிறது. அழிவுள்ள வஸ்துக்களாகிய வெள்ளியினாலும் பொன்னாலும் மீட்கப்படாமல் கிறிஸ்துவின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினாலே நாம் மீட்கப்பட்டோம் என்று பேதுரு எழுதுகிறார் (1பேதுரு 1:18,19).

ஆனால் இது மீட்பைப் பற்றிய பாதி அற்புதம் மட்டுமே. போவாசுக்கும் ரூத்துக்குமிடையிலான திருமணம் மீட்பின் அற்புதத்தின் இரண்டாவது பரிமாணத்தை நமக்குக் காட்டுகிறது. இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்து, நம்முடைய இருதயங்களின் கதவைத் தட்டுகிறார். வேதாகமத்திலுள்ள மிக அழகிய உருவணி, உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனோடிருக்கும் கிறிஸ்து நம்முடைய இருதயங்களின் கதவைத் தட்டுவதைச் சித்தரிக்கிறது. நம்முடைய இருதயங்களின் கதவைத் திறந்து, அவரை உள்ளே வரும்படி வரவேற்று, நம்மோடு நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்த விரும்புவதாக அவர் நம்மிடம் சொல்லுகிறார். இந்த உறவில் இயேசு கிறிஸ்து மணவாளன், நாம் “மணவாட்டி” (மத்தேயு 25:1-13;யோவான் 3:29; வெளி 21:2; 22:17).

ஆழ்ந்த கருத்துள்ள உருவகக் கதையான ரூத்தின் புத்தகம் இதே சத்தியத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இந்த சத்தியத்தை, “பின்னிருந்து முன்னான அன்பின் கதை” என்று நான் அழைக்கிறேன். பெரும்

பான்மையான கலாச்சாரங்களில் மனிதன் தெரிந்தெடுத்து, பெண்ணிடம் திருமணம் செய்யும் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறான்.

இந்த அழகிய அன்புக் கதையில் மீட்பின் பிரமாணம், ரூத் போவாசிடம் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பது செயல்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நம்முடைய மீட்பிலும் இதே காரியம் உண்மையாயிருக்கிறது. போவாஸ் செய்யக் கூடியதெல்லாம், அவன் ரூத்தை நேசித்தான் என்றும், அவளை மீட்க விரும்பினான் என்றும் காட்டுவதாகும். ஆனால் அவள், “போவாஸ், நீ என்னுடைய சுதந்திர முறையான மீட்பராயிருக்க வேண்டும், நீயே இருக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்!” என்று சொல்ல வேண்டும்.

அதுபோலவே நீயும் நானும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவினிடம், பொறுமையுடன் உங்கள் வாழ்க்கையின் கதவைத் தட்டி நிற்கும்போது, “நீர் என்னுடைய சுதந்திர முறை மீட்பராயிருக்க நான் விரும்புகிறேன்! சிலுவையின் மேல் உம்முடைய மரணத்தின் மூலமாக என்னைத் திரும்ப வாங்க வேண்டுமென்றும், என்னோடு ஒரு நெருங்கிய உறவை நிலைநாட்டி, தேவனுடைய குடும்பத்துக்குள் என்னைத் திரும்பவும் கொண்டுவர வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்” என்று அவரிடம் சொல்ல வேண்டும்.

ரூத்தின் புத்தகத்தை வாசிக்கும்போது நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டிய மற்றொரு அழகிய வேதாகம வார்த்தை இருக்கிறது. அந்த வார்த்தை “கிருபை”. போவாசைத் திருமணம் செய்து சில ஆண்டுகளில், தேவன் ரூத்துக்கும் போவாசுக்கும் ஒரு மகனைக் கொடுத்தார், அவனுக்கு ஒபேத் என்று பெயரிட்டனர். ஒபேத் தாவீதின் பாட்டனார், இது ரூத்தையும் போவாசையும் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்த வம்சா வழியில் சேர்த்தது. மேசியாவின் வம்சா வழியில் இவர்களது பெயர்களை மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் முதல் அதிகாரத்தில் காணலாம்.

இன்னும் நமக்குக் கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிற சீடரை உருவாக்குவதில் நகோமி குறிப்பிடப்படும் வழியைக் கவனியுங்கள். பொறுக்குதல் மற்றும் மீட்பின் பிரமாணங்களை ரூத்தோடு பகிர்ந்துகொண்டவள் நகோமி. போவாசைத் தனது மீட்பராக

இருக்கும்படி அவனிடம் ரூத்தைக் கேட்கும்படி உற்சாகமளித்தவர் நகோமி.

நீங்கள் மீட்கப்பட்டீர்களா? இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் திரும்பவும் வாங்கப்பட்டீர்களா? இயேசு கிறிஸ்துவுடன் உறவு இருப்பதனால் மறுபடியும் தேவனிடம் கொண்டுவரப்பட்டீர்களா? இயேசு கிறிஸ்து உங்கள் சுதந்திர முறையான மீட்பராக இருக்க வேண்டும் என்று நீங்களாகவே கேட்டுக்கொண்டீர்களா?

நம்முடைய சுதந்திர முறையான மீட்பராக இருக்க இயேசு விரும்புகிறார். அவர் ஒரு மனிதரானார். இப்பொழுதே இயேசு கிறிஸ்து உங்கள் இருதயத்தின் வாசலிலே நிற்கிறார். நீங்களாகவே அவரிடம், அவர் உங்கள் சுதந்திரமுறை மீட்பராக இருக்கும்படி கேட்க வேண்டும். அழகிய மீட்பின் அன்புக் கதையின் மிக முக்கிய செயல்படுத்துதல் இதுவேயாகும்.

அத்தியாயம் - 6

1 சாமுவேலின் புத்தகம் தேவனுடைய ராஜ்ஜியம்

முந்திய கையேட்டில், வேதாகமத்தின் முதல் மூன்று வரலாற்றுப் புத்தகங்களைப் (யோசுவா, நியாயாதிபதிகள், ரூத் ஆகியவை) பற்றிப் படித்தோம். இவை எடுத்துக் காட்டுகளையும் எச்சரிக்கைகளையும் கொடுப்பதால், “கதை மூலமாக உண்மையைத் தெரிவிக்கும் வரலாற்றுப் புத்தகங்கள்” என்றும் அழைக்கப்பட்டன. சாமுவேலின் முதலாம் புத்தகத்துக்கு வரும்போது, “ராஜ்ஜிய இலக்கிய வரலாற்றுப் புத்தகங்கள்” என்று தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட வரலாற்றுப் புத்தகங்களின் அடுத்த பகுதிக்கு வருகிறோம். இந்தப் பகுதி முதலாம் இரண்டாம் சாமுவேலின் புத்தகங்கள், முதலாம் இரண்டாம் இராஜாக்கள், முதலாம் இரண்டாம் நாளாகமம் ஆகியவைகளை உள்ளடக்கியது. இந்தப் புத்தகங்கள் எல்லாமே “ராஜ்ஜிய இலக்கியம்” ஏனென்றால் அவைகள் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றன. சில வேதாகமப்

பதிப்புகள், முதலாம் இரண்டாம் சாமுவேல் புத்தகங்களை முதலாம் இரண்டாம் இராஜாக்கள் என்றும், ஒன்றாம் இரண்டாம் இராஜாக்களை மூன்றாம் நாலாம் இராஜாக்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. நாளாகமப் புத்தகங்கள், வரலாற்றின் அதே கால நிகழ்ச்சிகளை திரும்பவும் சொல்லி, எபிரெய வரலாற்றின் அந்தக் காலவரையை தேவன் எப்படிச் கண்டார் என்பதில் கவனம் செலுத்துகிறது. தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் இந்தப் புத்தகங்களின் மையக் கருத்தாகும் - இந்தப் புத்தகங்கள், நாம் புதிய ஏற்பாட்டை, குறிப்பாக இயேசுவின் போதனைகளை வாசிக்கும் போது, முக்கிய கருத்தைப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவி செய்கிறது. எனவே, பழைய ஏற்பாட்டு நடகளிலும், கிறிஸ்துவின் போதனைகளிலும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் அர்த்தம் என்ன, என்று பார்க்கக் கொஞ்ச நேரம் செலவிடுவோம்.

பழைய ஏற்பாட்டில் தேவனுடைய ராஜ்ஜியம்

இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கு தேவனுடைய சித்தத்தின்படி மோசேயின் தலைமைத்துவம் இருந்தது. கர்த்தர் அவர்களை ஒரு கடவுளின் ஆட்சியின் கீழ் அவர்கள் வாழவேண்டுமென்று விரும்பினார், அதன் அர்த்தம் தேவன் தம்முடைய மக்களை ஆட்சி செய்வது (theocracy). ஒரு கடவுளாட்சிக்கு தேவனுக்கு வேண்டியது ஒரு தீர்க்கதரிசி - ஆசாரியன்; மோசேயைப் போன்ற (பின்னர் சாமுவேல்) ஒருவர். மோசே தேவனுடைய மக்கள் சார்பாக விண்ணப்பம் செய்யும்போது அவர் ஒரு ஆசாரியன் (பார்க்க எண்ணாகமம் 11:2-2; 21:7); மோசே சீனாய் மலையிலிருந்து கீழே தேவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட வார்த்தைகளைக் கொண்டு வரும்போது, அவர் ஒரு தீர்க்கதரிசி (யாத்திராகமம் 20-24). தேவனுக்கு மோசேயைப் போன்ற ஒருவர் இருந்தவரை, அந்தத் தலைவனின் மூலமாக அவருக்கு மக்களை ஆட்சி செய்ய முடிந்தது. இந்தத் தீர்க்கதரிசி-ஆசாரியன் தேவனுடைய பாத்திரமாக இருக்க முடியும், அவர் மூலம் தேவன் ஆட்சி செய்ய முடியும். தாம் தெரிந்து கொண்ட மக்களின் அரசாங்கத்துக்காக தேவன் வைத்திருந்த திட்டம்.

ஒன்று சாமுவேலில், சாமுவேல் தீர்க்கதரிசி - ஆசாரியனாயிருந்தார் என்று தான் காண்கிறோம். எனினும், சாமுவேல் வயது முதிர்ந்த

வனானபோது, இஸ்ரவேலர்கள் அவருடைய பிள்ளைகள் நேர்மையற்ற வர்களாயிருந்ததால் மற்ற எல்லாத் தேசங்களையும் போல தங்களுக்கும் ஒரு ராஜா வேண்டுமென்று சாமுவேலிடம் கேட்டார்கள் (1 சாமுவேல் 8:1-15). சாமுவேல் இதனால் மிகவும் கலக்கமடைந்து, கர்த்தரிடம் ஊக்கமாக ஜெபித்தான். தேவன் அவனிடம் அதை மக்கள் தன்னை (சாமுவேலை) புறக்கணித்ததாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம் என்று சொன்னார். தேவன் மக்களுக்கு ராஜாவாக இருப்பதைத் தவிர்த்து அந்த இடத்தில் ஒரு மனித ராஜா இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டதால் உண்மையில் மக்கள் கர்த்தரைத் தான் புறக்கணித்தனர். எனவே தேவன் முக்கியமாக சாமுவேலிடம், “அவர்களுக்கு ராஜா வேண்டுமானால், சாமுவேல், நாம் அவர்களுக்கு அவர்களுடைய ராஜாக்களைக் கொடுப்போம்!” (6-22) என்றார்.

இது நம்மை தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் என்ற கருத்துக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. மக்கள் தங்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட இன மக்களை ஆட்சி செய்யும் பூமியின் ராஜ்ஜியத்தை ஆசித்தனர். அதை ஏற்பாடு செய்ய, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியும் ஒரு ராஜாவும் மக்கள் சார்பில் அவருடைய பிரசன்னத்தில் வருவதற்கான ஆசாரியர்களும் தேவைப்பட்டனர். அவருக்காக மக்களிடமும் அவர்களுடைய தலைவர்களுடனும் பேசுவதற்குத் தீர்க்கதரிசிகளும் தேவைப்பட்டனர்.

இஸ்ரவேல் புத்திரருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முதல் ராஜா, சாமுவேலினால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட சவுல் (அதிகாரம் 9). சவுல் தான் கீழ்ப்படியாதவன் என நிரூபித்தான். தேவனுடைய சித்தத்தின்படிச் செய்ய மனதற்றவனாயிருந்தான். சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் இஸ்ரவேலின் ராஜாவின் ஸ்தானத்திலிருந்து தேவன் சவுலை, புறக்கணித்தார் என்று சாமுவேல் கூறினார் (அதிகாரம் 15). நாம் காண்பதுபோல ராஜாங்க இலக்கியம் முழுவதிலும், ராஜாங்க காலத்தில் தேவன் இன்னும் தீர்க்கதரிசி-ஆசாரியர்களை வேலையில் அமர்த்தியிருந்தார். ராஜா தேவனுடைய சித்தத்தின்படி நடந்து கொள்ள வில்லையானால், தீர்க்கதரிசி-ஆசாரியன் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொண்டு அவன் தவற்றைச் சுட்டிக் காட்டினான். அவன் முக்கியமாக, “தேவன் உனக்குச் சொல்லுவதை நீ செய்வது உனக்கு நலமா

யிருக்கும், அப்படிச் செய்யாவிட்டால், நீயும் மக்கள் எல்லாரும் மிகவும் பயங்கரமாகத் துன்பப்பட வேண்டியிருக்கும்” என்று சொல்லுவான்.

சவுல் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலிருந்தபொழுது, இஸ்ரவேலுக்கு முதல் ராஜாவாகிய சவுலை அமர்த்திய சாமுவேல், தேவன் கட்டளைப் படி அவனைப் பதவியிலிருந்து நீங்கும்படி உத்தரவிட்டார். தேவன் சவுலின் இடத்தில் இளைஞனான தாவீதை அபிஷேகம் பண்ண வழிகாட்டினார். அவன் தேவனைப் பிரியப்படுத்துவதும், தேவனுடைய சித்தத்தின்படி நடப்பவனுமாயிருப்பான் (அதிகாரம் 16, இன்னும் அப்போஸ்தலர் 12:22 பார்க்க). இஸ்ரவேலுக்கு இருந்த ராஜாக்களில் மிகச்சிறந்த ராஜா தாவீது. அவன் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்ததினால் அவன் மூலமாகத் தேவன் கிரியை செய்ய முடியும். அவன் பூரணமான வனாயில்லாவிட்டாலும் கர்த்தருக்கு அவருடைய இருதயம் மென்மையானதாகவும் தாழ்மையாக ஒப்புக்கொடுப்பதாகவும் இருந்தது என்று நாம் காண்போம்.

அடுத்த ராஜா தாவீதின் மகன் சாலொமோன். முதலில் சாலொமோன் தேவன் பயன்படுத்தத்தக்க மனிதரைப்போல் காணப்பட்டார். தேவனுடைய மக்களை நீதியாய் ஆட்சி செய்ய தனக்குப் பகுத்தறியும் திறனைக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான், அதனால் தேவன் அவனுக்கு ஞானத்தையும், ஐசுவரியத்தையும், கனத்தையும் சன்மானமாகக் கொடுத்தார் (1இராஜாக்கள் 3:5-14). அவனுடைய தகப்பன் தாவீது கட்டவேண்டும் என்று பேராவ லோடிருந்த தேவாலயத்தை சாலொமோன் கட்டி முடித்தான் (பார்க்க 1 நாளாகமம் 22).

சாலொமோன் எழுநூறு மனைவிகளையும், முன்னூறு மறுமனை யாட்டிகளையும் கொண்டிருந்தது மாம்ச இச்சைகளுக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தது துக்ககரமானது! இந்தப் பெண்கள் விக்ரிகரங்களை ஆராதித்தனர், சாலொமோனும் அவர்களுடைய அந்நிய தேவர்கள் ஆராதனையில் கலந்துகொண்டான் (1 இராஜாக்கள் 11:1-8). தாவீதின் பாவம் மிகப் பெரிய பாவம் என்று பின்பு காண்போம். எனினும் சாலொமோனின் பாவமே தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஜனங்களின்மேல் குழப்பமான விளைவுகளைக் கொண்டுவந்தன. சாலொமோனின் மகன்

ரெகொபெயாம் சாலொமோனுக்குப்பின் இஸ்ரவேலின் நான்காவது இராஜாவானான் (9-13).

சாலொமோனுக்குப்பின், இஸ்ரவேல் பிரிந்த ராஜ்ஜியமாகியது. பத்துக் கோத்திரங்கள் வடக்கே போய் தங்களை இஸ்ரவேலர் என்றழைத்தனர். இரண்டு கோத்திரங்கள் தெற்கே சென்று (யூதாவும் பென்யமினும்), தங்களை யூதா என்றழைத்தனர். I,II இராஜாக்கள், I,II நாளாகமம் ஆகிய வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் அநேக ராஜாக்களின் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வடராஜ்ஜியத்தில் நல்ல ராஜா ஒருவனுமில்லை. தீயவரும் சொல்லமுடியாத கொடுமைக்காரருமான அசீரியர்கள் வடக்கிலிருந்த பத்துக் கோத்திரங்களையும் சிறைக் கைதிகளாக்கினர். அவர்களைப்பற்றி எதையும் பின்னர் கேள்விப்படவில்லை. யூதா படிப்படியாக பாபிலோனியர்களால் சிறை பிடிக்கப்பட்டு, எழுபது ஆண்டுகள் அங்கு வாழ வேண்டியதாயிற்று. பெர்சியா பாபிலோனை தோற்கடித்தபோது, கோரேஸ் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். புதிய ராஜாவாகிய கோரேசை தேவன் ஏவி, கர்த்தருடைய ஆலயத்தைத் திரும்பவும் கட்ட மனதுள்ள யூதர்கள் திரும்பித் தங்கள் தேசத்துக்குப் போகலாம் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கும்படிச் செய்தார் (பார்க்க 2 நாளாகமம் 36:22-23; எஸ்றா 1).

ராஜ்ஜிய இலக்கிய வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் வாசிக்க குழப்பமுடையதாயிருப்பதால், அவற்றை கிரகிக்கதக்கவர்களாயிருக்க வேண்டும், எனினும், எபிரெய வரலாற்றின் ஏழு அடிப்படைச் சத்தியங்களின் மேல் கவனம் செலுத்தினால், உங்களுக்கு எப்பொழுதும் ஒரு வரலாற்று சமநிலை இருக்கும்:

1. ஐக்கியமாயிருந்த ராஜ்ஜியம் (சவுல், தாவீது, சாலொமோன் ஆகியோரின் கீழ்)
2. பிரிந்த ராஜ்ஜியம்
3. வடநாட்டை இஸ்ரவேல் அசீரியர்கள் சிறைப்பிடித்தது:
4. வடராஜ்ஜியம் இல்லாமற்போனது
5. தெற்குராஜ்ஜியம் யூதா பாபிலோனியர்களால் பிடிக்கப்பட்டது:
6. பெர்சியா பாபிலோனைத் தோற்கடித்தது
7. பாபிலோனிய (பெர்சிய) அடிமைத்தனத்திலிருந்து திரும்பியது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், பழைய ஏற்பாட்டு தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் சொற்படியானது. அது தேவன் அரசாட்சி செய்த வரலாற்று மற்றும் எல்லைகளுக்குட்பட்ட ராஜ்ஜியம், இதன்மேல் தேவனே ராஜ்ஜிய அதிகாரம் முழுவதுமுடையவர், வரலாற்றில், ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் மேல், குறிப்பிட்ட இடத்தில், குறிப்பிட்ட காலத்தில் தேவன் தாமே ஒரே ஆழுநராக இருக்க விரும்பினார். எனினும் மக்கள் தேவன் தங்கள் அரசராக இருப்பதைப் புறக்கணித்தனர், அவர்கள் மனித ராஜாக்களைக் கேட்டனர், அவர்களைப் பெற்றும் கொண்டனர், விளைவு? துக்கரமானவை.

வேதாகமத்தை ஒருபொழுதும் வாசிக்காத பெண்மணி ஒருவரை எனக்குத் தெரியும். அவள் ஒரு பண்புள்ள குதர்க்கவாதி, வேதவசனங்களின் இந்தப் பகுதியைப் பற்றி அவர், “என்னுடைய வாழ்க்கையில் இதைப் போன்ற பயங்கரமான எதையும் நான் வாசித்ததில்லை. பரிசுத்த ஆவியானவர் இல்லாவிட்டால், இந்தப் புத்தகங்களை நான் வாசித்திருக்க முடியாது. இது பயங்கரமான ஒரு காரியம்!” என்று சொன்னார்கள். ஆம் அது அப்படித்தான்! தேவன் இந்த ராஜாக்களோ அல்லது அவர்களினால் ஏற்படும் விளைவுகளையோ மக்களுக்கு தேவை என்று ஒருபோதும் விருப்பப்படவில்லை. ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய இலக்கியத்தில் ராஜாக்களைப்பற்றி நாம் வாசிப்பவைகளுக்குத் தேவன் பொறுப்பல்ல, ஏனென்றால் அவர்களில் அநேகர் தீயவர்கள். மக்களும் இதற்குப் பொறுப்பானவர்கள் தான், ஏனென்றால் இராஜாக்கள் வேண்டும் என்று கேட்டு அவர்கள் தானே அந்த ராஜாக்களைத் தெரிந்தெடுத்தார்கள். ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய இலக்கிய புத்தகங்களை வாசிக்கும்போது அதை மறக்காதீர்கள்.

புதிய ஏற்பாட்டில் தேவனுடைய ராஜ்ஜியம்

ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய இலக்கிய புத்தகங்கள், புதிய ஏற்பாட்டில் வாசிக்கும் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய கருத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவி செய்கின்றன. வரலாற்றுப்படி, தங்கள் தேவாலயத்தையும் பட்டணத்தையும் திரும்பக் கட்டும்படி யூதர்கள் தங்கள் தேசத்துக்குத் திரும்பி வந்தபின், நெகேமியாவுக்குப்பின் மல்கியா தீர்க்கதரிசியின் மரணம் வரை அமைதியான நானூறு வருடங்களை

அனுபவித்தனர். புதிய ஏற்பாட்டுக்காலம் வரை திரும்பவும் எந்தச் சிறப்பான வெளிப்பாட்டையும் தேவன் பேசவில்லை.

இந்த இடைக்காலத்தில் யூதர்கள் மறுபடியும் சிறைபிடிக்கப் பட்டனர். இந்த முறை அவர்களைத் தோற்கடித்தது ரோம சாம்ராஜ்ஜியம். எபிரெய வரலாற்றின் அந்த அத்தியாயம் யோவான் ஸ்நானும் மேசியா இயேசு கிறிஸ்துவும் அந்த நானூறு வருட அமைதியை முறித்து தேவனுடைய செய்தியைக் கூறியபோது துவங்கியது. அவர்களது செய்தி என்ன?

தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிய நற்செய்தி! இயேசு தாம் ஒரு புவியியல், தேசிய அல்லது வரலாற்று ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றி சொல்ல வில்லை, ஏனென்றால் அதிக காலத்துக்கு முன்பாகவே அதைப் புறக்கணித்து விட்டனர். மாறாக, தேவன் தாம் அவர்களுடைய ராஜாவாக மறுபடியும் வருவதற்கு சித்தமாயிருக்கிறார் என்று மக்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என விரும்பினார். இந்த முறை தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் அவர்களுக்குள் இருக்கும் (லூக்கா 17:20,21). அதாவது, தேவனுக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்த ஒரு மனிதன், பெண், சிறுவன் அல்லது சிறுமி ஆகியோர் தேவனை தங்கள் உள்ளத்தில் வரவேண்டும் என்று கேட்டு, “நீர் என்னுடைய ராஜாவாக இருக்க வேண்டும், நான் உம்முடைய பிரஜையாக இருக்க விரும்புகிறேன்” என்று அறிக்கையிடும்போது, அவர் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தினுள் நுழைந்து விட்டார்!

இயேசு நிக்கோதேமு என்ற பெயருடைய பரிசேயனிடம் பேசும் போது, அவன் மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தினுள் பிறவேசிக்க முடியாது என்று அவனிடம் கூறினர். இயேசுவின் சொற்படி, மறுபடியும் பிறந்த மக்கள் மட்டுமே தேவனைத் தங்களுடைய ராஜாவாகக் காண முடியும் என்றார். (யோவான் 3:3-5; இன்னும் பார்க்க 1 கொரிந்தியர் 12:3), ஒரு முறை தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைக் கண்டால், அவர்கள் அதனுள் போக முடியும். மறுபடியும் பிறப்பதைப் பற்றி அதிகமாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம், அது சரியானதே. ஆனால் இந்த வசனப்பகுதியிலே, அடிப்படைப் பாடப்போருள் புதிதாகப் பிறப்பதோ, தேவனுடைய ராஜ்ஜியமோ அல்ல. புதிதாகப் பிறப்பது

முடிவான ஒரு காரியமல்ல, ஆனால் முடிவுக்கு ஒரு வழி - அந்த முடிவு தேவனுடைய ராஜ்ஜியம்.

மலைப்பிரசங்கத்தில் இயேசு நமக்குத் தெரிவித்த முக்கியமான காரியம் என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? நம்முடைய வாழ்க்கையில் மிகவும் முக்கியமான காரியம் எதுவாயிருக்க வேண்டுமென்று அவர் கூறினார்? முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள், அப்பொழுது இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக் கூடக் கொடுக்கப்படும்” (மத்தேயு 6:33) என்பதே.

உங்கள் நேரம், பணம், திறன் ஆகியவைகளை எப்படிச் செலவிடுகிறீர்கள் என்ற அடிப்படையில், உங்கள் முன்னுரிமைகள் எவை?

புதிய பிறப்பின் நோக்கம், தேவன் நம்முடைய வாழ்க்கைகளின் மேல் ஆட்சி செய்து அவருடைய ராஜ்ஜியத்தினுள் நம்மைக் கொண்டு வருவதே. ஒரு சிகப்பு மையத்தையும் அதைச் சுற்றி பத்து வட்டங்களையும் கொண்ட குறிப்புப் பலகையைப் போல உங்கள் முன்னுரிமைகளைக் கற்பனை செய்யுங்கள். இயேசுவின் கருத்துப்படி, சிகப்பு மையம் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைக் குறிக்கிறது. உங்கள் முன்னுரிமைகள் எல்லாம் மையத்தைச் சுற்றியுள்ள வட்டங்களாக வரையறை செய்யப்பட வேண்டும். நமது தெரிந்து கொள்ளுதலும் ஊழியமும், நாம் எவ்வளவு நேர்மையாக அதைச் செய்கிறோம் என்பதும் நம்முடைய முன்னுரிமைகளைப் பிரதிபலிக்கும். நம்முடைய ஜெபங்களுங்கூட இயேசு நமக்குப் போதித்ததைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்க வேண்டும்: “பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே, உம்முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக. உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக; உம்முடைய சித்தம் பரமண்டலத்திலே செய்யப் படுகிறதுபோல பூமியிலேயும் செய்யப்படுவதாக. எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத் தாரும்...” (மத்தேயு 6:9-11).

“எங்களுக்குத் தாரும்” என்று நாம் சொல்ல வேண்டும் என்று இயேசு நமக்குச் சொல்வதற்கு முன்பாக, மூன்று முறை தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறுவதைக் கவனியுங்கள். அவர், “தேவனே, உம்முடைய நாமம், உம்முடைய ராஜ்யம், உம்

முடைய சித்தம். என்னுடைய முன்னுரிமைகளில் இதுதான் முதன்மையானது” என்று நாம் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். அதன்பின், அதற்குப்பின் மட்டுமே, “எங்களுக்குத் தாரும்” என்று நாம் ஜெபிக்கிறோம். இஸ்ரவேலர் செய்ததுபோல காரியங்களை நம்முடைய வழியிலே செய்ய முடியும்; எனினும் நாம் அப்படிச் செய்தால், நம்மையும் நம்முடைய முன் உரிமைகளையும் முதலாவது வைத்தால் கசப்பான பின்விளைவுகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும்.

ராஜ்ஜிய இலக்கிய வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றி ஆய்வு செய்யும்போது அதை உங்கள் மனதில் வைத்திருக்க வேண்டும். பழைய ஏற்பாட்டில் இந்த மையக்கருத்தை புரிந்து கொண்டீர்களானால், புதிய ஏற்பாட்டை வாசிக்கத் துவங்கும் போது அது ஒரு வெளிப்படுத்தலைப் போல உங்கள் மீது திடீரெனத் தோன்றும்! புதிதாகப் பிறப்பதின் நோக்கம் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைப்பார்த்து அதனுள் பிவேசிப்பது தான் என்பதை மறவாதீர்கள். அவருடைய ராஜ்ஜியத்தை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அதனுள் நுழைந்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் மறுபடியும் பிறந்திருக்கிறீர்களா?

அத்தியாயம் - 7

தேவனைப்பற்றிக் கேள்விப்படுத்தல்

முன்னய அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்ததுபோல, பழைய ஏற்பாட்டின் ராஜ்ஜிய இலக்கிய புத்தகங்களை ஆய்வு செய்யும்போது, தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் ஒரு கடினமான கருத்தை உடையது என்பதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். இந்தப் புத்தகங்களின் இன்னொரு முக்கிய பகுதி இந்தப் புத்தகங்கள் நமக்குக் கொடுக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளும் எச்சரிக்கைகளும். அப்போஸ்தலர் பவுல் எழுதியபடி, “இவை களெல்லாம் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்குச் சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவுகாலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாகும்படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது” (1 கொரிந்தியர் 10:11). நமக்கு முன்பாக

இருக்கும் புத்தகங்களில் ஏராளமான எடுத்துக்காட்டுகளையும் எச்சரிகைகளையும் நாம் காணலாம்.

முதலாவது, இரண்டாவது சாமுவேலின் புத்தகம் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பாக ஒரே புத்தகமாகக் கருதப்பட்டது. 1,2 இராஜாக்களும், 1,2 நாளாகமும் அப்படியே ஒரே புத்தகமாக இருந்தன. சாமுவேலின் புத்தகம் குண இயல்புகளின் மேல், குறிப்பாக மூன்று மனிதர்களின்மேல் கவனம் செலுத்தி, தேவனுடைய சத்தியங்களை நமக்கு எடுத்துக் கூறுவதாக இருக்கிறது. 1 சாமுவேலின் முதல் எட்டு அதிகாரங்களும் தீர்க்கதரிசி சாமுவேலின் வாழ்க்கையிலும் தலைமையிலும் நாம் பின்பற்றக் கூடிய உண்மையான எடுத்துக் காட்டுகளை நமக்குக் கொடுக்கின்றன. அதிகாரங்கள் 9-15 வரை முதல் இஸ்ரவேலின் இராஜாவான சவுல் மீது கவனத்தைத் திருப்புகின்றன. அவரது வாழ்க்கை நமக்கு ஒரு எச்சரிப்பாக அமைகிறது.

1 சாமுவேல் 16 முதல் 2 சாமுவேல் முடிவு வரையில் அடிப்படையான கதாபாத்திரம் தாவீது. இஸ்ரவேல்களின் மிகச் சிறந்த இராஜா தாவீது, பரிசுத்த ஆவியானவர் அவனுடைய வரலாற்றுக்கு ஒதுக்கிய இடத்தை வைத்துப் பார்க்கும்போது, வேதாகமத்திலுள்ள கதாபாத்திரங்களில் மிகவும் முக்கியமானவர்களில் ஒருவர் எனக் காண்கிறோம். சாமுவேலின் புத்தகங்களிலும் சங்கீதப் புத்தகத்திலும் ஏறக்குறைய பாதி தாவீதைப் பற்றியதே. அவர் எழுதிய அநேக சங்கீதங்களின் மூலம் அவருடைய வாழ்க்கையில் என்ன நடந்தது என்பதை அறிகிறோம். அவருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி 1,2 சாமுவேலின் புத்தகங்களில் படிக்கும்போது, அவர் எழுதிய சங்கீதங்களை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும். அதுபோல் அவர் எழுதிய சங்கீதங்களிலிருந்து சாமுவேல் புத்தகத்தில் அவருடைய வாழ்க்கையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் குறித்த உள்ளான ஒரு பார்வையை நாம் பெற முடியும்.

எனவே 1,2 சாமுவேலின் புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது, சாமுவேல், சவுல், தாவீது ஆகிய மூன்று முக்கிய கதாபாத்திரங்களைக் குறித்து நாம் வாசிக்கிறோம். முதலில் சாமுவேலில் துவங்குவோம். சாமுவேலின் பெயர் இரண்டு எபிரெய வார்த்தைகள் “கேள்விப்படுவது”(heard), “தேவனைப்பற்றி”(of God) என்பவைகளாலானது.

அவன் எப்படி பிறந்தான் என்பதைக் கவனிக்கும்போது இது மிகவும் பொருத்தமானதாயிருக்கிறது. அவனுடைய தாய் அன்னாள் அநேக ஆண்டுகளாக பிள்ளையில்லையே என்ற மனவேதனையை சகித்து வந்தாள். அந்த நாட்களில், பிள்ளையை சுமப்பது தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தின் ஒரு அடையாளமாக இருந்தது, எனவே அன்னாள் அவளுக்குப் பிள்ளையில்லாததால் தேவன் அவள் மேல் பிரியப்படவில்லை என்று நினைத்திருக்கக் கூடும்.

ஒருநாள், சீலோவின் கர்த்தருடைய ஆலயத்தில் அவளுடைய குடும்பம் கர்த்தரை வழிபடும்போது, அவள் மனங்கசந்து அழுது, தனக்கு ஒரு மகனைக் கொடுக்கும்படி தேவனிடம் ஜெபித்தாள். அவள் ஊக்கமாக ஜெபித்தபொழுது, அவளுடைய உதடுகள் அசைந்தன, ஆனால் சத்தம் கேட்கப்படவில்லை. இதைப்பார்த்த முதியவரான ஏலி அவள் குடித்திருக்கிறாள் என்று நினைத்தார். அவர் அவளை நோக்கி, “உன் குடியை உன்னைவிட்டு விலக்கு” என்றார் (1 சாமுவேல் 1:14). அன்னா தன்னுடைய நிலைமையை விளக்கியபோது, ஏலி அவள் மேல் இரக்கப்பட்டு அவளை ஆசீர்வதித்து, தேவன் அவளுடைய ஜெபத்துக்குப் பதிலளிப்பார் என்று சொன்னார் (1சாமுவேல் 15-17). அன்னாள் கர்ப்பமாகி ஒரு மகனைப் பெற்றாள்; அவளுக்கு சாமுவேல் என்று பெயரிட்டாள். ஏனெனில் கர்த்தர் அவளுடைய வேண்டு கோளைக் கேட்டார் (20). (வேதவசனங்களில் “ஏல்”(el) என்பதோடு முடியும் பெயர் தேவன் சம்பந்தப்பட்டது, தானியேலைப்போல (Daniel), ஏனெனில் எபிரெய மொழியில் தேவன் என்ற வார்த்தை ஏல் என்பதாகும்.)

சாமுவேலை பால்மறக்கச் செய்தபின், அன்னாள் அவனை ஆலயத்துக்கு எடுத்துச் சென்று ஆசாரியன் ஏலியிடம் ஒப்படைத்து அவனை தேவனுக்குக் கொடுத்தாள். அவனுடைய பெயர் பொருத்தமானது என்று மறுபடியும் நிரூபிக்கப்பட்டது, ஏனெனில் சாமுவேல் சிறு பிள்ளையாக தேவனுடைய சமூகத்தில் வளர்க்கப்பட்ட பொழுது அவன் தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்டான் (அதிகாரம் 3). ஏலி தனது மகன்களைக் கட்டுப்படுத்தி வளர்க்காததால் அவர்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் அவருடைய ஆராதனையையும் இழிவுப்படுத்தினர்.

தேவன் சாமுவேலுடன் பேசி ஏலியைக் கடிந்து கொண்டது என்பது துக்ககரமானது (2:12-17, 22-25, 27-36). ஏலியை தன் தகப்பனை போல பார்த்துக் கொண்ட சாமுவேல், முதியவரான ஆசாரியரிடம், அவர் ஆசாரியப் பதவியிலிருந்து நீக்கப்படுவார் என்று சொல்ல வேண்டியிருந்தது. “தேவனைப்பற்றி கேள்விப்படுதல்” என்ற பெயர் சாமுவேல் மனிதனானபோதும் அவனுக்குப் பொருத்த மாயிருந்தது. வடக்கு முனை முதல் தெற்கு முனை மட்டும் (தாண் முதல் பெயர்செபா மட்டும்) இஸ்ரவேல் முழுவதும் சாமுவேல் பேசியபொழுது தேவன் அவர்களுக்கு ஒரு தீர்க்கதரிசியை அனுப்பினார் என்று தெரிந்து கொண்டார்கள் (3:19-4:1) என்று வேதவசனங்கள் சொல்லுகின்றன. இஸ்ரவேல் முழுவதும் இந்த மனிதன் மூலமாக தேவனுடைய வசனங்களைக் கேட்டார்கள், எனவே “தேவனைப்பற்றி கேள்விப் படுதல்” என்பது உண்மையாகவே ஒரு பொருத்தமான பெயர்.

சாமுவேலுடைய வாழ்க்கை அநேக நம்பிக்கையுள்ள எடுத்துக் காட்டுகளை நமக்கு அளிக்கிறது. முதலாவதாக, அவரும் அவருடைய தாயாரும் தெய்வீக பராமரிப்பு மற்றும் கல்வி பயிற்சிகளின் மதிப்பைக் காட்டுகிறார்கள். பயனுள்ளவராகவும் பக்தியுடையவராகவும் இருக்க பரிசுத்த அழைப்புக்கும் பொறுப்புக்கும் நம்முடைய பெற்றோரின் பங்கு என்ன என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய பிள்ளைகள் தேவனிடமிருந்து கிடைத்த மிகப்பெரிய ஆசீர்வாதம் என்றும் நாம் கருதவேண்டும் (சங்கீதம் 127:3). முன்னுரிமை முக்கியத்துவத்தை நாம் அறிக்கையிடும்போது சாமுவேல் யோவான் ஸ்நானன் போல நம்முடைய பிள்ளைகள் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியின் ஆசீர்வாதங்களும் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.

இரண்டாவதாக, தேவனுடைய வழியில் ஒரு பிள்ளையினால் எவ்வளவு நன்மைகளைச் செய்ய முடியும் என்பதற்கு சாமுவேல் ஓர் நல்ல உதாரணம். அவன் இஸ்ரவேலரை இருண்டகாலங்களில் வழி நடத்தியது அவனுக்கிருந்த தேவ பக்தியால் தான். சில கல்விமான்கள் அவனை கடைசி நீதிபதியாகக் கருதுகின்றதால் அவனுடைய வாழ்க்கை, எபிரெய வரலாற்றில் மிக முக்கியமானது.

இந்த மிகப்பெரிய மனிதர் ஒரு மிகப்பெரிய அரசியல் தலைவராக மாறி, நியாயாதிபதிகளின் காலத்தையும் இராஜாக்களின் காலத்தையும் இணைக்கும்போது, இந்த சாமுவேலின் புத்தகங்களில் மூன்றாவது நம்பிக்கையூட்டும் ஒரு எடுத்துக்காட்டை நாம் காண்கிறோம். இஸ்ரவேலர்களின் மிகப்பெரிய இராஜாக்களான சவுலையும் தாவீதையும் அவர் அபிஷேகம் செய்தார். சவுலின் தள்ளாடிய ஆட்சியைப் போன்ற குழப்பமான காலங்களில், தம்முடைய வாழ்க்கை முழுவதும் அவர் கர்த்தருக்கும் இஸ்ரவேல் மக்களுக்கும் உண்மையுள்ளவராயுமிருந்தார்.

சவுல்

சவுலின் வாழ்க்கை துக்கம் நிறைந்த எச்சரிக்கைகளோடு காணப் படுகிறது.

வேதவசனங்களில் சவுல் முரண்பாடுடைய ஒருவராயிருக்கிறார். ஏனென்றால் அவருடைய வாழ்க்கை முட்களுடைய ஒரு இறையியல் கேள்வியை எழுப்புகிறது: ஒரு மனிதன் இன்று இரட்சிக்கப்பட்டு நாளை அதை இழந்தவனாயிருக்க முடியுமா? சிலர், இல்லை உங்களுடைய இரட்சிப்பை நீங்கள் இழக்க முடியாது என்று கூறுகின்றனர்; அவர்கள் துன்மார்க்கர் திரும்பி வந்த அநேக வேதவசனங்களைக் குறிப்பிட்டுத் தங்கள் வாதத்தைத் தாங்குகின்றனர். எனினும் மற்றவர்கள் ஆம், என்கின்றனர், நீங்கள் இரட்சிப்பை இழக்க முடியும்; அவர்கள் சவுலின் அனுபவத்தையும் இன்னும் அநேக வேதாகமப் பகுதிகளையும் குறிப்பிட்டு, அதை இழக்க முடியும் என்று சொல்லுகின்றனர். சவுல் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் உண்மையான புத்துயிர் பெற்ற அனுபவத்தைக் கொண்டதாகத் தோன்றுகிறது; பின்னர் இந்த அற்புத புத்துயிரின் கிரியையை இழந்துவிட்டது போல் தோன்றுகிறது. இந்த நிலையை ஆதரிப்பவர்கள், ஒரு துன்மார்க்கராக மாறிய ஒவ்வொரு முறையும் நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்கின்றனர்.

வேதாகமம் தேர்ந்தெடுத்தலைப் போதிக்கிறது, அதாவது, தேவன் தம்முடைய கிருபை, ராஜரீகம் ஆகியவைகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே இரட்சிக்கிறார் என்று நான் நம்புகிறேன். எனவே ஒரு மனிதன் நம்பத்தகுந்த உண்மையான இரட்சிப்பை அனுபவித்திருந்தால் -

அவர்கள் உண்மையாகவே மறுபடியும் பிறந்திருந்தால் - தங்கள் இரட்சிப்பை இழந்துபோகமாட்டார்கள்.

சவுலுக்கு ஆவிக்குரிய அனுபவம் இருந்தது; முதலில் அவர் ஒரு ஆவிக்குரிய மனிதராக மாறிவிட்டதைப் போல் காணப்பட்டது. சாமுவேல் அவரை அபிஷேகம் செய்தபின் தேவன் அவருடைய இருதயத்தை மாற்றினார் (10:9). தேவனுடைய ஆவி அவன்மேல் வல்லமையாக இறங்கியபோது, அவரோடு சேர்ந்த தீர்க்கதரிசிகளின் கூட்டத்தோடு அவருங்கூட தீர்க்கதரிசனமளித்தார் (10-11). எனினும், சவுலின் வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து ஆய்வு செய்யும்போது, அவருடைய ஆவிக்குரிய வல்லமையை இழந்துவிட்டார் என்பது தெளிவாகிறது.

சாமுவேல் நம்மை சவுலுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. அவரைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ளும் முதல் காரியம் அந்தத் தேசத்திலுள்ள எவரைக்காட்டிலும் உயர்ந்த மனிதனாகவும் சவுந்தரியமானவனுமாக இருந்தான் என்பதாகும் (9:2). ஒரு மனிதனுடைய சரீர்த் தோற்றம் ஒருவரை நியாயப்படுத்துவதற்கோ, தலைமை தாங்குவதற்கோ ஆன தகுதியாக எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. இதற்கு முரண்பாடாக, பின்னர் சாமுவேல் சவுலை அபிஷேகம் பண்ணப்போன போது கர்த்தர்: “நீ இவனுடைய முகத்தையும், இவனுடைய சரீர வளர்ச்சியையும் பார்க்க வேண்டாம்; நான் இவனைப் புறக்கணித்தேன்; மனுஷர் பார்க்கிறபடி நான் பாரேன்; மனுஷன் முகத்தைப் பார்ப்பான்; கர்த்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார்” (16:17) என்றார்.

முதலாவது நாம் சவுலை சந்திக்கும்போது, அவனும் அவனுடைய வேலைக்காரனும் காணாமற்போன அவனுடைய தகப்பனின் கழுதைகளைத் தேடி அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையிலிருக்கின்றனர். அவர்கள் முயற்சியைக் கைவிட முடிவு செய்த அந்த நேரத்தில், சவுலினுடைய வேலைக்காரன் பக்கத்திலிருந்த ஒரு தீர்க்கதரிசியை (சாமுவேல்) நினைவுகூர்ந்தான். எனவே அவர்கள் அந்த தேவனுடைய மனிதனிடம் போனார்கள், அவர்கள் வருகைக்காக தேவன் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில் சாமுவேலை ஆயத்தப்படுத்தியிருந்தார் (9:3-14, 18-20). “சவுல் வர ஒரு நாளுக்கு

முன்னே கர்த்தர் சாமுவேலின் காதுகேட்க: நாளை இந்நேரத்திற்கு பென்யமீன் நாட்டானாகிய ஒரு மனுஷனை உன்னிடத்தில் அனுப்பு வேன்; அவனை என் ஜனமாகிய இஸ்ரவேலின் மேல் அதிபதியாக அபிஷேகம் பண்ணக்கடவாய்” (15-16). எனவே சவுல் சாமுவேலை சந்தித்தபோது, சாமுவேலுக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாயிருந்தது.

சாமுவேல் அவனை ஒரு விருந்துக்கு அழைத்து, கழுதைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என்றும், இஸ்ரவேலர்கள் ஆசைப்பட்ட இராஜா அவன் தான் என்று அறிவித்தான் (19-20)! திகைப்படைந்த சவுல் பென்யமீன் கோத்திரத்து குடும்பங்களிலெல்லாம் அவனுடைய குடும்பம் அற்பமானது, அந்தக்குடும்பத்திலிருந்து வந்த அவன் எந்தத்தகுதியுமில்லாதவன் என்று பதிலளித்தான் (21).

பழைய ஏற்பாட்டில் தேவன் ஒரு தலைவனை அழைத்தபோது சவுலும் அந்தக் கூட்டத்தில் ஒருவனாயிருந்தான். தேவன் மிகப்பெரிய விடுதலையளிப்பவனாயிருக்கும்படி அழைத்தபோது கிதியோன் இதே வார்த்தைகளைச் சொன்னான், மோசே இதே எதிர்ப்புகளைத் தெரிவித்தான். நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்தின் கடைசியில், வேதாகமத்தில் எழுதப்பட்ட வெறுக்கதக்க சம்பவங்களில் ஒன்றை வாசிக்கிறோம். கிபியாவின் மனிதர்கள் லேவியனின் மறுமனை யாட்டியை அவமானப்படுத்தி, அதனால் அவள் மரணமடைந்ததை யடுத்து பென்யமீனின் கோத்திரத்தார் ஏறக்குறைய நிர்மூலமாக்கப்பட்டனர் (நியாதிபதிகள் 19,20). இஸ்ரவேலர் யாவரும் அவர்களுக்கு எதிராகத் தங்கள் உள் நாட்டுப்போரை முடித்தபின் பென்யமீனில் அறுநூறுபேர் மட்டுமே இருந்தனர்; அந்தக் கோத்திரம் பூமியிலிருந்து அழிந்து போதாபடி அவர்களுக்கு மனைவிகளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியதாயிருந்தது (அதிகாரம் 21).

இது சவுலின் பரம்பரை வரலாறு. அவன் அற்பமான கோத்திரத்திலிருந்து வந்த அற்பமானவனிலும் அற்பமானவன் என்று சொன்னதில் வியப்பொன்றுமில்லை. அவனுடைய தாழ்மை உண்மை யானதும் பிறர் நலம் கருதுவதுமாயிருந்தது. எப்படியிருந்தாலும், சாமுவேல் சவுலோடு அப்பத்தைப் பிட்டு, தேவனுடைய கட்டளைப் படி அடுத்த நாள் அவனை இராஜாவாக அபிஷேகம் பண்ணினார் (1 சாமுவேல் 9:22-10:1).

சவுல் ஒரு நல்ல இராஜாவாயிருக்கவில்லை. ஆவிக்குரிய பிரகாரமாய் அவன் ஒரு மிகப்பெரிய இராஜாவாகவும், மிகப்பெரிய மனிதனாகவும் இருந்திருக்க முடியும். தேவன் அவனையும் அவன் சந்ததியாரையும் நித்தியமாய் இஸ்ரவேல் அரசர்களாயிருக்கும்படித் திட்டமிட்டிருந்தார். எனினும் அவனுடைய கீழ்ப்படியாமையினால், ராஜ்ஜியம் அவனிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது (13:13-14).

தேவன் இருதயத்தை மாற்றிய மனிதனுக்கு என்ன நேரிட்டது? அவனுடைய பார்வையில் ஒரு காலத்தில் அவன் சிறியவனாயிருந்தான் (15:17), எனினும் இப்போது அவனுடைய கருத்துக்கள் தேவனுடைய கருத்துக்களைவிட முக்கியமானவை என்று நினைப்பதைப்போல் தோன்றுகிறது. அவன் ஒரு முறையல்ல, இரண்டு முறை கீழ்ப்படிய வில்லை. முதலாவது, பெலிஸ்தருக்கு எதிரான போரில், பலிசெலுத்த சாமுவேல் வரத் தாமதமானபோது, அவன் பீதியடைந்து, ஆசாரியரின் கடமையை எடுத்துக் கொண்டு தானே பலியிட்டான் (அதிகாரம் 13). சாமுவேல் அவனைக் கடிந்து கொண்டபோது, இஸ்ரவேலில் ஒரு பொழுதுமில்லாத மிகப்பெரிய தாவீதைப் பற்றி நாம் கேள்விப்படுவது இதுவே முதல் முறை.

இரண்டாவதாக, அமலேக்கியர்களை நிர்மூலமாக்காமல் விட்டதால் சவுல் தேவன் கொடுத்த இரண்டாவது தருணத்தையும் இழந்தான் (அதிகாரம் 15). எல்லாவற்றையும் அழிக்கும்படி சவுலுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது - எல்லா மக்களும், எல்லா மாடுகளும், ஆடுகளும், ஒட்டகங்களும் கழுதைகளும். எல்லாவற்றையும்! ஆனால் சவுலும் அவனுடைய போர்வீரர்களும் கொள்ளைப்பொருட்களில் நல்லவைகளைத் தங்களுக்கு வைத்துக் கொண்டார்கள், அமலேக்கிய ராஜாவையும் கொல்லாமல் விட்டுவிட்டனர். கர்த்தர் சாமுவேலிடம், “நான் சவுலை ராஜா வாக்கினது எனக்கு மனஸ்தாபமாயிருந்து; அவன் என்னைவிட்டுத் திரும்பி என் வார்த்தைகளை நிறைவேற்றாமற் போனான்” (11) என்றார். பின்னாக ஆடுகளின் சத்தத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் கர்த்தருக்கு முற்றிலும் கீழ்ப்படிந்ததாகச் சொன்ன பவுலை, வருத்தத்தோடு சாமுவேல் எதிர்த்தார் (13-14). அப்பொழுது சவுல் தானும் தன்னுடைய மனிதர்களும் கர்த்தருக்குப் பலியிடுவதற்காகக்

காப்பாற்றினார்கள் என்று சாக்குபோக்குச் சொன்னார். ஆனால் சாமுவேல் எதையும் நம்பவில்லை. அவர் சவுலிடம், தேவன் பலியைப் பார்க்கிலும் தமக்குக் கீழ்ப்படிவதிலேயே அதிகப் பிரியமுடையவராயிருக்கிறார், அவனுடைய இறுமாப்பான கலகம் பில்லிகுனியம் விக்ரகாராதனை ஆகியவைகளைப்போல இழிவானது என்றார். சாமுவேல் வெளியேற முயற்சித்தபோது, சவுல் அவரைப் பிடித்து அவர் சால்வையை கிழித்தான். சாமுவேல் சவுலிடம் இதைப்போலவே கர்த்தர் அவனிடமிருந்து அவனுடைய ராஜ்யத்தை கிழித்துப்போட்டார் என்று சொன்னான் (22-29).

பின்பு, தேவனுடைய ஆவி சவுலை விட்டு நீங்கிப்போயிற்று என்று பார்க்கிறோம் (18:17). இதற்குரிய வார்த்தை “இக்காபாட்”(ichabad) என்பதாகும். இதன் அர்த்தம், “மகிமை வெளியேறிற்று” என்பது. பழைய ஏற்பாட்டுக்காலத்தில் தேவனுடைய ஆவி மனிதர் மேல் வந்தது, அவர்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்படியாவிட்டால் ஆவி அவர்களை விட்டுப் போய் விடுகிறது. உயிர்த்தெழுந்த இயேசு நமக்குள் வாசமாயிருக்கும் போது அவர் நம்மைவிட்டு விலகுவதுமில்லை, நம்மைக் கைவிடுவதுமில்லை என்று வாக்குத்தத்தம் இன்று நமக்கிருக்கிறது (எபிரெயர் 13:5). ஆனால் சவுலினுடைய வாழ்க்கை ஒரு துக்ககரமான எச்சரிப்பு. இன்று அவரைவிட்டுப்போகவும், அவரைத் துக்கப்படுத்தவும், அவரை சாந்திப்படுத்தவும் முடியும். சவுலின் வாழ்க்கை அபிஷேகம் செய்யப் பட்டவரின் கீழ்ப்படியாமைக்கு எதிரான ஒரு எச்சரிக்கை - தேவனுடைய கிருபையையும் ஆசீர்வாதங்களையும் வீணாக்குபவர் களுக்கு எதிரான ஒரு எச்சரிக்கை.

அத்தியாயம் - 8

அபிஷேகம் பெற்றவர் கீழ்ப்படிதல்

சவுல், தாவீது ஆகியோர்களின் வாழ்க்கைகளைத் தொடர்ந்து ஆராய்ச்சி செய்யும்போது, பரிசுத்த ஆவியினால் அபிஷேகம் செய்யப் படுவது என்பது மக்களைக் கீழ்ப்படியும் இயந்திரங்களாக மாற்றிவிடாது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள். நமக்கு இன்னும் சுயசித்தம்

இருக்கிறது. சவுலைப் பொருத்தவரையில், அவனால் முற்றிலும் தெரிவு எய்ய முடிந்து, எனினும் தொடர்ந்து அவன் தவறான முடிவுகளையே எடுத்தான். எனவே கர்த்தர் தம்முடைய ஆவியை அவனிலிருந்து விலக்கிக் கொண்டார் (1 சாமுவேல் 16:14; 18:12).

சவுலுக்கு நடைபெற்றதுபோல இன்று நமக்கும் நடைபெறுமா? பரிசுத்த ஆவி பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் மக்களோடு இடைபட்ட முறையைவிட, சிலுவை, பெந்தெகொஸ்தே ஆகியவைகளால் நம் மோடு வேறுவகையில் இடைபடுகிறார் என்று நான் நம்புகிறேன். “உமது பரிசுத்த ஆவியை என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளாமலும் இரும்” (சங்கீதம் 51:11) என்று தாவீது ஜெபிப்பதை நாம் கேட்கிறோம். இயேசு நம்மிடம், “நான் உன்னைவிட்டு விலகுவது மில்லை, உன்னைக் கைவிடுவதுமில்லை” (எபிரெயர் 13:5) என்று சொல்லுகிறார். புதிதாகப் பிறக்கும் அனுபவத்தை நாம் பெற்றுக் கொண்டதும், தேவன் தம்முடைய ஆவிக்குரிய கிரியையை நமக்குள் நடப்பிக்கிறார். “...இயேசு கிறிஸ்துவின் நாள் பரியந்தம் முடிய...” (பிலிப்பியர் 1:5,2:13). நம்முடைய நாட்களில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியை இரண்டு பரிமாணங்களைக் கொண்டது:

(i) நமக்குள் அவருடைய கிரியை; இது புதிய பிறப்பைக் குறிக்கிறது. இது ஆவியின் கணிகளினால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது (கலாத்தியர் 5:22,23). (2) அவருடைய ஆசீர்வாதம் அல்லது நம் மேல் அவருடைய அபிஷேகம். அவருடைய கிரியையின் இந்தப் பரிமாணம், பரிசுத்த ஆவியானவரின் வரங்களின்மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

சவுலின் கீழ்ப்படியாமை கர்த்தர் அவனைத் தம்முடைய சமூகத்திலிருந்து எடுத்துப்போட்டு அவனிடமிருந்து பரிசுத்த ஆவியையும் எடுத்து போடச் செய்தது. அது ஒருவரது தனிப்பட்ட குணம் சிதைவுபடுதலையும் அதன் விளைவுகளையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சவுலின் மனச்சிதைவு

சவுலை ஒரு மனப்பிரமை பிடித்த ஒருவர் என்று கூறலாம். அவர் இல்லாத ஒன்றைக் கற்பனை செய்வார். எல்லாரும் அவனுக்கு எதிராகச் சதித்திட்டம் தீட்டுகின்றனர், குறிப்பாக இளைஞன் தாவீது தனக்கு எதிரி என்று நம்பினான். கடைசியில் அவன், தாவீது அவனுடைய

ராஜ்ஜியத்தை எடுத்துக்கொள்ளத் திட்டமிட்டிருக்கிறான் என்று நம்பி அவன்மேல் பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பொறாமை கொண்டான் (1 சாமுவேல் 18:8; 20:30-31). ஒரு வகையில், அவனிடமிருந்து ராஜ்ஜியத்தை எடுத்து அவனைவிட சிறந்த வேறொருவன் கையில் கொடுப்பார் என்ற சாமுவேலின் தீர்க்க தரிசனத்தால் சித்தரவதை செய்யப்பட்டிருப்பான் - அதாவது தேவனுடைய சித்தத்தைத் தன் முழு இருதயத்தோடும் நிறைவேற்றக் கூடிய ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுப்பார் (13:14).

சவுலின் வாழ்க்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய குணத்தை ஒரு வார்த்தையில் சொன்னால், “கீழ்ப்படியாமை”. சவுலின் வாழ்க்கையை தேவன் ‘இச்சாபட்’ (Ichabod) என்ற ஒரு வார்த்தையில் எழுதினார். இதன் அர்த்தம் ‘கனப்படுத்தப்படாமல் விடுவது’ என்பது.

தாவீது: தேவனுடைய இருதயத்துக்கு ஏற்ற ஒரு மனிதன்

சவுலின் வாழ்க்கைக்கு முற்றிலும் நேர் மாறாக உள்ள வாழ்க்கை தாவீதினுடைய வாழ்க்கை தாவீதின் வாழ்க்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்திய குண இயல்பு, கீழ்ப்படிதல் - அவன் தேவனுடைய சித்தத்தைத் தன் முழு இருதயத்தோடும் நிறைவேற்றிய ஒரு மனிதன். தேவனிடமிருந்து தன்னைப் பிரித்துக் கொண்ட சவுலின் வாழ்க்கை சிதைந்திருந்த இடத்தில், தாவீதின் வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்தார். ஏனெனில் சவுல் கீழ்ப்படியாமைமையில் கவனம் செலுத்தியதுபோல தாவீது கீழ்ப்படிதலில் அதிக கவனம் செலுத்தினான். பெத்லேகேம் ஊரானாகிய ஈசாயின் வீட்டுக்கு, சவுலுக்கு அடுத்து வரும் இஸரவேலின் ராஜாவை அபிஷேகம் பண்ணும்படி தேவன் சாமுவேலை அனுப்பினார். எனினும் தீர்க்கதரிசி - ஆசாரியனாகிய சாமுவேல் அழகான மூத்த மகன் ராஜாவாக மனதில் பதியக் கூடியவனாக இருப்பான் என்று நினைத்தார்; எனவே இந்த முக்கியமான உண்மையைச் சொல்லி தேவன் அவனுடைய பார்வையை சரி செய்தார்:

“நீ இவனுடைய முகத்தையும் இவனுடைய சரீர வளர்ச்சியையும் பார்க்க வேண்டாம்; நான் இவனைப் புறக்கணித்தேன்; மனுஷன் பார்க்கிறபடி நான் பாரேன்; மனுஷன் முகத்தைப் பார்ப்பான்; கர்த்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார் என்றார்” (16:7).

ஈசா அவனுடைய ஏழு பெரிய உடற்கட்டுடையவர்களும் பலசாலிகளுமான ஏழு மகன்களையும் ஒருவர் பின் ஒருவராக சாமுவேல் முன் போகச் செய்தான், எனினும் அவர்களில் ஒருவரையும் தேவன் தெரிந்தெடுக்கவில்லை. ஒருவேளை கொஞ்சம் குழப்பமடைந்த வனாக சாமுவேல் ஈசாவிடம் அவன் பிள்ளைகள் இவ்வளவுதானா என்று கேட்டான்(11). நல்லது, ஆடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த இன்னொரு மகன் அவனுக்கிருந்தான் (11). சாமுவேல் ஈசாவிடம் அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரும்படிச் சொன்னார். சகோதரர்களில் இளையவனும் அற்பமானவனுமான தாவீதுத் தான் (அதிகப் பரிசீலயப் பட்ட பெயர் போலிருக்கிறதா?) அடுத்த ராஜாவாக தேவன் தெரிந்தெடுத்தவன்(12). எனவே சாமுவேல் அவனை அபிஷேகம் செய்தார், அந்த நாள் முதல் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவன் மேல் இறங்கினார் (13).

அப்படியிருந்தபோதிலும் தாவீது ராஜாவாக வெகுகாலம் ஆகியது. 1 சாமுவேலின் பெரும் பகுதியில் தாவீது தேவனுடைய கலாசாலையில் ஆயத்தம் பண்ணப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். சவுலின் எரிச்சலும் கொலைவெறியும் அவனைப்பின் தொடர்ந்தபொழுது, தாவீது எல்லா விதமான சோதனைகளின் வழியாகச் சென்றான், என்ன நேரிட்டாலும் கர்த்தரை நம்பி அவருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று அவைகள் அவனுக்குப் போதித்தன. அவன் அனுபவித்தவைகள் எல்லாம் அவனுடைய வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்ற அவனைத் தகுதியுள்ளவனாக்கியது. தேவன் இதை நமக்கும் செய்கிறார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? நாம் உயிரோடிருக்கும் ஒவ்வொரு நாளும், நாம் உயிரோடிருக்கப் போகும் அடுத்த நாளுக்கும் நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகிறது. நாம் தேவனை நேசித்து அவருடைய நோக்கத்தின்படி அழைக்கப் பட்டிருப்போமானால், வருங்காலத்தில் தேவன் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறாரோ அதற்கு நாம் அனுபவப்படும் ஒவ்வொரு காரியமும் உதவியளிப்பதாயிருக்கிறது (ரோமர் 8:28).

தேவன் தாவீதுக்குக் கொடுத்த அனுபவங்கள் சிலவற்றையும், தேவன் அவன் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினாரோ,

அப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதனாக அவனை எப்படி உருவாக்கினார் என்பதையும் பார்ப்போம்.

மேய்ப்பனாகிய தாவீது

மோசே, தாவீது போன்ற வேதாகமத்திலுள்ள மிகப்பெரிய தலைவர்கள் மேய்ப்பர்களாயிருந்தனர். இதற்கு ஒரு காரணம் இருக்கிறது, தாவீதின் அனுபவம் இந்தக் காரணத்தை நமக்குக் காட்டுகிறது. தன்னுடைய தகப்பனின் மந்தைகளை பாதுகாக்கும்போது, ஆடுகளைத் தாக்கிய சிங்கங்களையும் கரடிகளையும் எதிர்த்துப் போரிட வேண்டியிருந்தது (1 சாமுவேல் 17:34-36). மேசியா இயேசு கிறிஸ்துவைப் போல, தாவீது ஆடுகளுக்காக தன் ஜீவனைக் கொடுக்க சித்தமுடையவனாயிருந்தான் (ஒத்துப் பார்க்க யோவான் 10:11-15). தேவன் இதைப் பார்த்து, “தன்னுடைய தகப்பனாரின் ஆடுகளைப்பற்றி அந்த இளைஞன் அப்படிப்பட்ட உணர்வுடையவனாயிருந்தால், என்னுடைய ஆடுகளைப்பற்றியும் அப்படியே உணருவான். நான் அவனை ஒரு ராஜாவாக்க வேண்டும்!” என்று நினைத்திருக்கக் கூடும்.

இசைக்கலைஞன் தாவீது

சவுல் மனச் சோர்வடைந்த இருண்ட மனநிலையில் இருந்தபோது அவனுக்கு உதவி தேவைப்பட்டது. அவனுடைய சேவகர்கள் இசை மருத்துவம் நல்லது என்று அறிவித்தனர், சிலருக்குத் தாவீதின் இசை ஞானத்தைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தது.

அவர்களில் ஒருவன், பெத்லேகேமில் ஈசா என்று ஒரு மனிதனின் மகனான ஒரு வாலிபனை தனக்குத் தெரியும் என்றும், அவன் சுரமண்டலம் வாசிப்பதில் தேறினவன் மட்டுமல்ல, அழகானவன், பலவான், நல்ல உறுதியான முடிவெடுக்கக் கூடியவனுமாவான் என்று சொன்னான். “கர்த்தர் அவனோடிருக்கிறார், இதை விட வேறு என்ன வேண்டும்?” என்றும் அவன் சொன்னான் (16:18).

எனவே தாவீது சவுலின் ஆவியை தன் இசையினால் சாந்தப் படுத்தினான் (23), அவன் எழுதிய சங்கீதங்களையும் பாடியிருக்கக் கூடும். சங்கீத புத்தகத்தின் ஏறக்குறை பாதி சங்கீதங்களை தாவீது

எழுதினான் என்றும், அது இஸ்ரவேலின் ஞானப்பாட்டுப் புத்தகமாய் இருந்ததென்றும் மறவாதீர்கள். அவனுடைய வாழ்க்கையின் இறுதிப் பகுதியில், அவன் தேவாலய நிர்வாகத்துக்கும் அதன் ஆராதனை முறைக்கும் ஏற்பாடு செய்தான் - “கர்த்தருக்கு துதி செய்ய” தாவீது உண்டுபண்ணிய கீதவாத்தியங்களை இசைத்த நாலாயிரம் ஆசாரியர்களையும் உள்ளடக்கியது. (1 நாளாகமம் 23, வசனம் 5). தேவனுடைய மக்களின் சரித்திரத்தில் வேறு எந்த நபரையும் விட தாவீது இசையையும் தேவனுடைய வசனங்களையும் சதாகாலங்களுக்கும் ஒன்றாக இணைத்தான்.

போர்வீரனாகிய தாவீது

வாலிப வயதிலேயே, தாவீது கர்த்தருடைய போர்களில் ஈடுபட்டான். தாவீது, கோலியாத்து பற்றிய கதை உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா? (1 சாமுவேல் 17). கோலியாத்து பெலிஸ்தர்களின் மாவீரன், அவன் ஒன்பது அடி உயரமுடைய ஒரு இராட்சதன்! (4) அவன் பயத்தினால் ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்த கர்த்தருடைய சேனைகளை இகழ்ந்தான். அப்போது போர்முனையிலிருந்த தன்னுடைய சகோதரர்களுக்கும் அவர்களுடைய அதிபதிகளுக்கும் கொடுப்பதற்காக மட்டுமே வந்திருந்த தாவீது, கோலியாத்தின் ஜம்பப் பேச்சைக் கேட்டான். அவன், தான் “விருத்தசேதனமில்லாத இந்த பெலிஸ்தனோடு” போரிடுவதாக அறிவித்து, கோலியாத்தை நேராகச் சந்தித்த போது அவனிடம்:

“நீ பட்டயத்தோடும், ஈட்டியோடும், கேடகத்தோடும் என்னிடத்தில் வருகிறாய்; நானோ நீ நிந்தித்த இஸ்ரவேலுடைய கர்த்தரின் நாமத்திலே உன்னிடத்தில் வருகிறேன். இன்றைய தினம் கர்த்தர் உன்னை எங்கையில் ஒப்புக் கொடுப்பார்... கர்த்தர் பட்டயத்தினாலும் ஈட்டியினாலும் ரட்சிக்கிறவர் அல்ல என்று இந்த ஜனக் கூட்டமெல்லாம் அறிந்து உங்களை எங்கள் கையில் ஒப்புக்கொடுப்பார்” (45-47) என்று சொன்னான்.

இதன் சாராம்சம், தாவீது காரணம் தேவனுடையது, யுத்தமோ கர்த்தருடையது என்பதாகும்.

தாவீது, மனிதர்களின் தலைவன்

தாவீது மிகப்பெரிய செல்வாக்குடைய ஒரு பெரிய அதிபதியாகவும் ஆனான். அவனுக்காக தங்கள் உயிரையும் கொடுக்க அவனுடைய மனிதர்கள் சித்தமாயிருந்தனர். மனநிலை சரியாயில்லாத சவுலினிடமிருந்து அதுல்லாம் குகைகளில் மறைந்து தாவீது வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது, பெலிஸ்தர் இஸ்ரவேலின் மீது படையெடுத்து பெத்லேகேமைக் கைப்பற்றினார். தாவீதின் சிறந்த படையினர் அவனைப் பார்க்க வந்தபொழுது, அவன் பெத்லேகேம் நகரத்தின் கிணற்றிருந்து தண்ணீர் குடிப்பதற்கு வேண்டுமென்று தற்செயலாகச் சொன்னான். எனவே இந்த மனிதர்கள் எதிரியின் படைகளை தைரியமாக ஊடுருவிச் சென்று, தாவீதுக்கு அந்தக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவந்தனர்! எனினும் தாவீது அதைக் குடிக்கவில்லை - அதைக் குடிக்க அவனுக்குத் தகுதியில்லை, ஏனென்றால் அந்தத் தைரியமான மனிதர்கள் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்தனர் என்று சொல்லி, கர்த்தருக்கு முன்பாக அதை ஊற்றினான் (2 சாமுவேல் 13-17). தன்னைப் பின்பற்றுவர்களை யுடைய ஒரு மனிதனே ஒரு தலைவன் என்று சொல்லுகிறார்கள். தாவீது மனிதர்களுக்கு ஒரு உண்மையானத் தலைவனாயிருந்தான்.

தாவீதும் யோனத்தானும்

நண்பர்கள் என்று சொல்லுவதற்கு உலகத்திலுள்ள அழகிய எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்று சவுலின் மகனான யோனத்தானுடன் தாவீதுக்கிருந்த நட்பு: யோனத்தான் கொல்லப்பட்டான் என்று கேள்விப்பட்டதும், தாவீது, “என் சகோதரனாகிய யோனத்தானே, உனக்காக நான் வியாகுலப்படுகிறேன்; நீ எனக்கு வெகு இன்பமாயிருந்தாய்; உன் சிநேகம் ஆச்சரியமாயிருந்தது; ஸ்திரீகளின் சிநேகத்தைப் பார்க்கிலும் அதிகமாயிருந்தது!” (2 சாமுவேல் 1:26) என்று சொன்னான்.

அநேக மனிதர்களால் மற்றொரு மனிதனின் கண்ணைப் பார்த்து, “நான் உன்னை சிநேகிக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியாது.” ஒருவேளை இது ஆண்புணர்ச்சி உறவு என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடும். ஆனால் ஒரு மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் அல்லது ஒரு பெண்ணுக்கும் மற்றொரு பெண்ணுக்கும் இடையே சிநேகமிருப்பது ஒரு அழகான காரியம். என்னுடைய அனுபவத்தில், இந்த வாழ்க்கையில் அழகான ஒன்றை தேவன் வடிவமைக்கும்போது சாத்தான், தேவன் நமக்குக் கொடுக்க விரும்புகிற ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை நமக்குக் கிடைக்காமலிருக்கும்படிச் செய்ய முயற்சிக்கிறான். தாவீதின் இருதயத் தையும் யோனத்தானின் இருதயத்தையும் ஒன்றாக இணைத்தவர் தேவன்.

தாவீதின் வாழ்க்கையில் ஆவிக்குரிய இரகசியம் என்ன? அவன் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி எல்லாக் காரியங்களையும் செய்து முடிக்க விரும்பி, முற்றிலுமாகத் தன்னைத் தேவனுக்கு விட்டுக் கொடுத்தவன். தேவனுக்குத் தன்னை முற்றிலுமாக ஒப்புக்கொடுத்த ஒருவனோடு தேவன் என்ன செய்ய முடியும் என்பதற்கு ஒரு மிகப்பெரிய எடுத்துக் காட்டாக தாவீது காணப்படுகிறான்.

அத்தியாயம் - 9

வெற்றிகரமாகத் தோல்வியடைவது எப்படி?

வேத வசனங்களில், பரிசுத்த ஆவியானவரால் அபிஷேகம் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்கு முக்கியமான காரியம் கீழ்ப்படிதல். இயேசு, “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள். நான் பிதாவை வேண்டிக் கொள்ளுவேன், அப்பொழுது ... வேறொரு தேற்றரவாளனை (பரிசுத்த ஆவியானவர்) உங்களுக்குத் தந்தருளுவார்” (யோவான் 14:15,16). இதன் கருத்து, பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையை அனுபவிக்க, கீழ்ப்படிதல் ஒரு முன் தேவையாயிருக்கிறது (பார்க்க அப்போஸ்தலர் 5:32). தாவீதின்

வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியில் அவன் உண்மைக்குப் பிரகாரமான ஒரு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கினான்.

வெற்றியின் சூரிய உதயம்

அபிஷேகம் செய்யப்பட்ட கீழ்ப்படிதலில் தாவீதின் எடுத்துக் காட்டு 2 சாமுவேல் 7ல் உச்ச நிலையையடைந்தது. தேவனுக்கு ஒரு வீட்டைக் கட்ட வேண்டும் என்ற ஆவல் அவன் இருதயத்திலிருந்தது. அவன் கேதுரு மரத்திலான ஒரு அரண்மனையில் வாழ்ந்தான், எனவே ஒரு மிகப்பெரிய அரண்மனையை தேவனுக்குக் கட்ட விரும்பினான், ஏனெனில் தேவன் பூமியில் அந்த வேளையில் ஒரு கூடாரத்தில் வாசம் செய்தார். எனினும் தீர்க்கதரிசி நாத்தான் தேவன் தமக்காக தாவீது ஒரு வீட்டைக் கட்டுவதை விரும்பவில்லை”, ஏனெனில் அவர் தாவீதுக்கு ஒரு வீட்டைக் கட்டப்போகிறார் - அவர் வம்சாவழியில் பிறந்த இயேசு, நித்திய ராஜ்ஜியமான இஸ்ரவேல் மகன்களின் சந்ததியை அரசாளும்.

மேசியா அவன் வழியில் தோன்றுவார், அவருடைய ராஜ்ஜியத் திற்கு முடிவே இருக்காது (லூக்கா 1:33).

தாவீது ஒரு அழகிய ஜெபத்தினால் பதிலளித்தான்:

“கர்த்தராகிய ஆண்டவரே, தேவரீர் என்னை இது வரைக்கும் கொண்டு வந்தது எம்மாத்திரம்? என் வீடும் எம்மாத்திரம்? கர்த்தராகிய ஆண்டவரே, இது இன்னும் உம்முடைய பார்வைக்குக் கொஞ்ச காரியமாயிருக்கிறது என்று கர்த்தராகிய ஆண்டவராயிருந்த தேவரீர் உம்முடைய அடியானுடைய வீட்டைக்குறித்து, வெகுதூர மாயிருக்கும் காலத்துச் செய்தியை மனுஷர் முறையாய்ச் சொன்னீரே. இனி தாவீது உம்மிடத்தில் சொல்ல வேண்டியது என்ன? கர்த்தராகிய ஆண்டவராயிருக்கிற நீர் உமது அடியானை அறிவீர். உம்முடைய வாக்குத்தத் தத்தினிமித்தமும், உம்முடைய சித்தத்தின் படியேயும், இந்தப் பெரிய காரியங்களெல்லாம் உமது அடியானுக்கு அறிவிக்கும்படிக்குத் தயவு செய்தீர்” (2 சாமுவேல் 7:18-21).

தேவன் நம்மை ஆசீர்வதிப்பது நாம் செய்த காரியங்களின் சாதனைகளால் அல்ல. தேவன் தம்முடைய கிருபையினால் நம்மை ஆசீர்வதிக்கிறார் என்பதே தாவீது தம் ஜெபத்தில் சொல்லியவைகளின் சாராம்சம்.

பாவத்தின் புயல் மேகங்கள்

2 சாமுவேல் 11க்கு வரும்போது தாவீதினுடைய வாழ்க்கையில் நீண்டதும் மிகக்கடினமானதுமான மற்றொரு அத்தியாயத்தை நாம் துவங்குகிறோம். இங்கே தாவீது ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருப்பது முடிவடைகிறது; அவனுடைய வாழ்க்கை வேதாகமத்திலுள்ள மிகப் பெரிய எச்சரிக்கைகளில் ஒன்றாகிறது. விபசாரம், கொலை ஆகிய பாவங்களைச் செய்து, ஒரு முழு ஆண்டு அந்தப் பாவத்தை மூடி மறைக்க முயற்சித்தான்.

தேவனுடைய இருதயத்தைப் பின்பற்றிய, தேவனின் சித்தத்தின் படியான எல்லாக்காரியங்களையும் செய்து முடித்த ஒரு மனிதன் எப்படி, துக்ககரமாக வீழ்ச்சியடைய முடியும்? தாவீதினுடைய பாவங்களுக்கு நான் அநேக காரணங்களைக் காண்கிறேன். முதலாவதாக, தாவீது ஒரு மனிதன் தானே. அவன் ஒரு தெய்வ பக்தியுள்ள மனிதனாயிருந்தாலும், அவன் பாவம் செய்வதற்கு அல்லது ஆவிக்குரிய தோல்விக்கு அப்பாற்பட்டவனல்ல (பார்க்க 1 கொரிந்தியர் 10:12,13).

இரண்டாவதாக, தாவீதினுடைய வெற்றி அவனைப் பாவத்திற்கு வழி நடத்திற்று. 2 சாமுவேல் 11:1ல்: “மறுவருஷம் ராஜாக்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுங்காலம் வந்தபோது, தாவீது யோவாணையும், அவனோடே கூடத் தன் சேவகனையும், இஸ்ரவேல் அனைத்தையும், அம்மோன் புத்திரரை அழிக்கவும், ரப்பாவை முற்றிக்கைபோடவும் அனுப்பினான். தாவீதோ எருசலேமில் இருந்து விட்டான்.”

போரில் தலைமை தாங்கி போவதற்குப்பதிலாக தாவீது அவனுடைய இடத்தில் யோவாபை அனுப்பிவிட்டு தான் எருசலேமில் இருந்தான். தாவீது பாவஞ்செய்தான், ஏனெனில் அவன் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய சித்தத்தின்படிச் செய்யவில்லை. தாவீது அவனுடைய வெற்றியின் உச்சியில் இருந்தாலும் தாவீது பாவஞ்

செய்தான் என்று நான் நம்புகிறேன். ஒரு முறை அப்போஸ்தலர் பவுல், “தாழ்ந்திருக்கவும் எனக்குத் தெரியும், வாழ்ந்திருக்கவும் எனக்குத் தெரியும்” (பிலிப்பியர் 4:12) என்று சொன்னார். தேவையாயிருப்பதைக் கையாள ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி அதிகமாய் அவசியப்படுகிறது. போது மானதற்கு அதிகமாய் இருக்கும்போது, ஒருவேளை இன்னுமதிகமாக ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி வேண்டியிருக்கிறது. நமக்கு அபரிமிதமாக இருக்கும்பொழுது நாம் அதிகமாக தேவனைச் சார்ந்திருப்பதில்லை, தாவீதைப் போல இது நம்மை ஆவிக்குரியபடி பலவீனமாக்குகிறது.

தாவீதினுடைய படை, ராபா நகரை முற்றுகையிடும்போது, இரவில் எருசலேமில், தாவீது ஒரு உப்பரிகையின்மேல் போய் ஒரு அழகான பெண் குளித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். - அவன் கண்டதை அடைய ஆசைப்பட்டான். அவன் ராஜாவாயிருந்ததால், அவனுக்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கொள்ள அவனுக்கு அதிகாரமிருந்தது. அவன் அவளை எடுத்துக் கொண்டான். தாவீதினுடைய விபசாரம் ஒருவருக்கொருவர் இடையிலான அன்பின் விவகாரமல்ல - வாசிக்கும்போது இதைக் கவனியுங்கள், இதைப் பற்றிச் சொல்ல பத்சேபாளுக்கு ஏதுவில்லை. அது அவள் விரும்பியதல்ல. அவளுடைய கணவன் உரியா தாவீதினுடைய படையில் ஒரு வலிமை மிக்க மனிதன், அவள் தன் கணவனை அதிகமாக நேசித்ததுபோல் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவளுடைய கணவன் தாவீதுக்காக யுத்தம் பண்ணி வெகு தூரத்திலிருந்தான்.

பத்சேபாள் கர்ப்பவதியாயிருப்பதைத் தாவீது தெரிந்து கொண்டபொழுது, அவளது கணவனை அவன் போரிலிருந்து திரும்ப அழைத்துக் கொண்டு வந்தான். உரியா வீட்டுக்குப் போய் அவன் மனைவி பத்சேபாளோடிருக்கும்படிச் செய்ய தாவீது முயற்சி செய்தான். ஆனால் அவன் விசுவாசமுள்ள படை வீரனாயிருந்தபடியால் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை. தாவீது உரியாவைக் குடிக்கச் செய்தான், அப்படியும், அவன் தன் வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை. ஏனெனில் போர்க்களத்தில் வீரர்கள் கடினமான சூழ்நிலைகளைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தான் மட்டும் வீட்டுக்குப் போய் மனைவியுடன்

இருக்க அவன் விரும்பவில்லை. எனவே தாவீது உரியாவின் கையிலேயே தன்னுடைய அதிபதி யோவாபுக்கு ஒரு செய்தியனுப்பினான்: “மும்முரமாய் நடக்கிற போர்முகத்திலே நீங்கள் உரியாவை நிறுத்தி, அவன் வெட்டுண்டு சாகும்படிக்கு, அவனைவிட்டுப் பின் வாங்குங்கள் என்று எழுதியிருந்தான்” (2 சாமுவேல் 11:15).

தளபதி யோவாப் ராஜாவுக்கு பதில் செய்தி அனுப்பினான், அதில் போரைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் எழுதி, அதோடுகூட: “உம்முடைய சேவகனாகிய உரியா என்னும் ஏத்தியனும் செத்தான்” (21) என்று சொல்லச் சொன்னான். உரியா கொல்லப்பட்டான், எனவே தாவீது விபசார குற்றத்துக்கு மட்டுமல்ல, கொலைக்கும் குற்றவாளியானான். இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி பின்னால் நாளாகமத்தில் மறுபார்வையிடும்போது, தாவீதின் பாவத்தின் மையமாக உரியாவின் கொலை மீது கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. அவன் ஒரு பொய்க்காக வாழும் குற்றவாளியானான். தாவீது தன் பாவத்தை ஒரு ஆண்டு முழுவதும் மூடி மறைத்தான், தனக்கு மட்டுமே தெரியும், வேறு யாருக்கும் தெரியாது, ஒருவேளை தன் நம்பிக்கைக்குரிய தளபதி யோவாபுக்கும் தெரிந்திருக்கக் கூடும் என்று எண்ணியிருந்தான். அப்படி மூடி மறைத்த ஆண்டு தாவீதின் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியற்ற ஆண்டாயிருந்திருக்கும் (அவனுடைய இருதயத்தைப் பற்றி வாசியங்கள் சங்கீதம் 32,51).

அவன் செய்த குற்றம் அவனை சரீசுகவீனனாக்கியது. இறுதியில் அவன் கர்த்தரிடத்தில் திரும்பி, “நான் என் அக்கிரமத்தை மறைக்காமல், என் பாவத்தை உமக்கு அறிவித்தேன்; என் மீறுதல்களைக் கர்த்தருக்கு அறிக்கையிடுவேன் என்றேன்; தேவரீர் என் பாவத்தின் தோஷத்தை மன்னித்தீர்” (சங்கீதம் 32:5) என்றான். தெய்வபக்தியுள்ள மக்கள் பாவமன்னிப்பின் ஆசீர்வாதங்களுக்காக ஜெபிக்க வேண்டும் என்று தாவீது சொன்னான். இது தெய்வபக்தியுள்ள மக்களை பாவம் செய்யலாம் என்று அறிவுறுத்துவதாக இருக்கிறதா? ஆம், நிச்சயமாய் அப்படியிருக்கிறது. தாவீது தன்னுடைய பாவங்களுக்கும் அவன் பாவத்தின் விளைவுகளுக்கும் பதிலளித்த முறையில் அவன் பெரியவன் என்று அழுத்தமாகக் கூறுவதில் ஒரு நியாயமிருக்கிறது.

இருண்ட வானத்தில் ஒளிக்கதிர்கள்

நாம் தோல்வியடையும்போது, நம்முடைய தோல்வியைப் பற்றி நாம் என்ன செய்கிறோம் - அதற்கு எப்படி பதில் செய்கிறோம் - என்பதே முக்கியமான காரியம். தாவீது பாவஞ்செய்திருந்தாலுங்கூட வேதாகமத்தில் நமக்கு மிகப் பெரிய எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகத் தாவீதின் வாழ்க்கை இருக்கிறது.

கேள்வியும் பதிலும்

2 சாமுவேல் 12ல், தைரியமிக்க நாத்தான் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு தீர்க்கதரிசி தாவீதின் ராஜ அவைக்கு வந்தார். அவர், திரளான ஆடுமாடுகளையுடைய ஒரு ஐசுவரியவாணைப்பற்றியும், அதே பட்டணத்தில் ஒரு சின்ன ஆட்டுக்குட்டியை உடைய ஏழை மனிதனையும் பற்றிய கதையொன்று சொன்னார். அந்த ஏழை மனிதன், தன் சிறிய ஆட்டுக்குட்டியின் மேல் அதிக பாசம் வைத்திருந்தான்; அவனுடையப் பிள்ளைகளுக்கு அது ஒரு செல்லப் பிள்ளையாக இருந்தது. அந்த ஆட்டுக்குட்டி அவனுடைய மேசையில் சாப்பிட்டு அவனுடைய பாத்திரத்திலிருந்து குடித்தது. ஐசுவரியவானின் வீட்டில் தங்கும்படி ஒரு விருந்தாளி வந்த பொழுது, அவன் தன்னுடைய மிருகங்களில் ஒன்றைக் கொல்லாமல், அந்த ஏழை மனிதனின் ஒரே செல்ல ஆட்டை உணவுக்காக கொன்றான்.

தாவீது இதைக் கேட்டதும், கோபமடைந்து, “இந்தக் காரியத்தைச் செய்தவன் மரணத்திற்குப் பாத்திரன் என்று கர்த்தருடைய ஜீவனைக் கொண்டு சொல்லுகிறேன் என்றான்” (5) அப்போது நாத்தான் தாவீதைச் சுட்டிக்காட்டி:

“நீயே அந்த மனுஷன்; இஸ்ரவேலின் தேவனாகிய கர்த்தர் சொல்லுகிறது என்னவென்றால் நான் உன்னை இஸ்ரவேலின் மேல் ராஜாவாக அபிஷேகம்பண்ணி, உன்னைச் சவுலின் கைக்குத் தப்பு வித்து, உன் ஆண்டவனுடைய வீட்டை உனக்குக் கொடுத்து... இஸ்ரவேல் வம்சத்தையும் யூதா வம்சத்தையும் உனக்குக் கையளித்தேன்; இது போதாதிருந்தால் இன்னும் உனக்கு வேண்டியதைத் தருவேன். கர்த்தருடைய பார்வைக்குப் பொல்லாப்பான இந்தக்

காரியத்தைச் செய்து, அவருடைய வார்த்தையை நீ அசட்டை பண்ணினது என்ன? ஏத்தியனான உரியாவை நீ பட்டயத்தினால் மடிவித்து, அவன் மனைவியை உனக்கு மனைவியாக எடுத்துக் கொண்டு, அவனை அம்மோன் புத்திரரின் பட்டயத்தாலே கொண்டு போட்டாய்” (2 சாமுவேல் 12:7-9).

ராஜசபையின் முன்பாக, நாத்தான் தாவீதுடைய பாவத்துடன் அவனை எதிர்த்தான். தாவீது ராஜாவாயிருந்தான், “அவன் தலையை வெட்டிப்போடுங்கள்” என்று அவனால் சொல்லியிருக்க முடியும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள். ஆனால் அவன் அப்படிச் செய்யவில்லை. அதற்கு மாறாக, தாழ்மையாகத் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டான்... தேவன் அவனை மன்னித்தார் (13), ஆனால் தாவீது இன்னும் தன்னுடைய பாவத்தின் பயங்கர விளைவுகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது.

விளைவுகள்

நாத்தான் இந்த தேவனுடைய வார்த்தைகளை தாவீதுக்கு எடுத்துச் சொன்னார்: “பட்டயம் என்றைக்கும் உன் வீட்டைவிட்டு விலகா திருக்கும்... இதோ நான் வீட்டிலே பொல்லாப்பை உன்மேல் எழுப்பப் பண்ணி...” (10,11). தாவீது குடும்ப உறவில் பாவம் செய்ததானால், தேவன் அதில் அவனைத் தண்டித்தார். 2 சாமுவேலின் பின்வரும் அதிகாரங்களில் நாத்தானின் தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறு வதை நாம் காண்கிறோம்.

முதலாவது, அவனுக்கும் பத்சேபாளுக்கும் உண்டான பிள்ளை மரித்துப் போகும் என்று நாத்தான் சொன்னான். கர்த்தருக்கு முன்பாக சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து தாவீது உபவாசமிருந்து ஜெபித்தான். எனினும் பிள்ளை இன்னும் அதிகமாக வியாதிப்பட்டு ஏழாவது நாள் மரித்தது. தாவீது அதைக் கேள்விப்பட்டதும் எழுந்து, ஸ்நானம் பண்ணி உடைகளை மாற்றி கர்த்தருடைய ஆலயத்தில் ஆராதித்து, உண வருந்தினான். அவனுடைய நடத்தை அவனுடைய ஊழியக்காரருக்குப் புதிராயிருந்தது, எனினும் தாவீது பிள்ளை உயிரோடிருந்தபோது, தேவன் அவனுக்கு இரக்கங்காட்டி, அவனை விடுவிக்க ஒரு சந்தர்ப்பமிருந்தது என்று விளக்கமளித்தான். ஆனால் அவன்

மரித்தபோது அவனைத் திரும்பக் கொண்டுவர அவனால் எதுவும் செய்ய முடியாது, “நான் அதனிடத்துக்குப் போவேனே அல்லாமல், அது என்னிடத்தில் திரும்பி வரப்போகிறது இல்லை” (23) என்றான்.

தேவன் ஒரு பிள்ளையின் உயிரை எடுத்துக் கொண்டால், அவன் அல்லது அவளின் முன்னாலே தீர்மானிக்கப்பட்ட நித்தியத்தைப் பற்றி நமக்கு எந்த சந்தேகமும் இருக்க வேண்டியதில்லை என்று இந்தக் கதை நமக்குச் சொல்லுகிறது. தாவீது, “நான் அதனிடத்தில் போவேனே அல்லாமல்” என்று சொன்னபொழுது அந்த நம்பிக்கையை வெளிப் படுத்தினான். இந்த நடத்தைக்கும், பின்னால் தாவீதை தூய்மைப் படுத்தும் கதையில் அவனுடைய மகன் அப்சலோம் மரித்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டபொழுது அவனுக்கிருந்த பெருந்துக்கத்துக்கு முள்ள முரண்பாட்டைப் பாருங்கள்.

13ஆம் அதிகாரத்தையும், அதற்கு மேலும் நாம் வாசிக்கும்போது தாவீதின் பாவத்தின் விளைவு தொடர்ந்தது என்று நாம் காண்கிறோம். தாவீதின் மகன் அம்னோன் அவனுடைய பாதி சகோதரி தாமாரை மானபங்கப்படுத்தினான். அப்போது தாமாரின் கூடப்பிறந்தவனும் தாவீதின் கண்ணின் மணியைப் போலவும் இருந்த தாவீதின் மகன் அப்சலோம், அம்னோனைக் கொன்று உயிருக்குப் பயந்தோடி அகதியாக வாழ்ந்தான். யோவாபு ஒருவகையாக மத்தியஸ்தம் செய்ததால் அப்சலோம் எருசலேமுக்குத் திரும்பிவர அனுமதித்த போதிலும், தாவீது அவனைப் பார்க்க மறுத்தான்.

தாவீது அப்சலோமோடு ஐக்கியமாயிருப்பதை விரும்பினாலும், அவனை மன்னித்து, அவர்கள் உறவைத் திரும்பிக் கொண்டு வரத் தவறினான் (பார்க்க 14:24). விரோதிக்கப்பட்டாலும் கோபமாயிருந்தாலும், அப்சலோம் தன் தகப்பனுக்கு எதிராக ஒரு கலகமுண்டாக்கி, கடைசியாக தாவீதை எருசலேமிலிருந்து வெளியே விரட்டினான். இந்த சதித்திட்டத்தோடு தாவீதின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரனான ஆலோசனைக்காரன் அகித்தோப்பேல் அப்சலோமுக்கு உதவி செய்தான். அவன் அப்சலோமிடம், தாவீது போருக்குத் தயாராகுமுன் அவனைத் தூண்டி விட, எருசலேமில் அரண்மனையின் மேல் வீட்டிலிருந்த அவனுடைய தகப்பனின் பத்து மறுமனையாட்டிகளையும் இஸ்ரவேலர்

எல்லாரும் பார்க்கும்படி மானபங்கப்படுத்தும்படி ஆலோசனை கூறினான். இந்த துரோக ஆலோசனையை அப்சலோம் பின்பற்றியது துக்கமான ஒரு காரியம்.

இந்தக் கொடுமையைப் பற்றி தாவீது கேள்விப்பட்டபோது - தனது தகப்பனைப் போலிருந்த நெருங்கிய நண்பனாக இருந்த ஒருவன் தன் மகனை, தற்காப்பற்ற இந்தப் பெண்களைத் தாக்க ஆலோசனையளித்த, அந்த துக்க சம்பவத்தை சங்கீதம் 55-இல் எழுதினான். சங்கீதம் 55-ஐ வாசியுங்கள். தாவீதின் இருதயம் அதிக அச்சத்தால் நிறைந்திருந்தது என்று நீங்கள் காண்பீர்கள். தாவீதின் வாழ்க்கையில் நடந்த இந்தக் கோர சம்பவத்தை 2 சாமுவேல் 11-18 அதிகாரங்களில் காணலாம்.

அப்சலோம் செய்த எல்லாக் காரியங்களையும் பொருட்படுத்தாமல், தாவீதினுடைய பராக்கிரமமான மனிதர்களுக்கும் அப்சலோம் தலைமையிலான இஸ்ரவேலின் படைகளுக்கும் பெரிய யுத்தம் துவங்கப் போகும்போது தன்னுடைய மகனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்கக் கூடாது என்று தாவீது தன்னுடைய படைகளுக்கு எச்சரிக்கைக் கொடுத்தான். தேவன் தாவீதுக்குக் கொடுத்த பலத்த அடி அப்சலோம் கொல்லப்பட்டான் என்ற செய்தி. அவனுடைய பிள்ளை மரண மடைந்தபோதும், அவன் அவைகளை எதிர்கொண்டது எப்படி என்று மறுபடியும் கவனியுங்கள். அப்சலோம் கொல்லப்பட்டபோது, தாவீதின் துயரம் அவனை மேற்கொண்டது. மறுபடியும் அவன், “என் மகனாகிய அப்சலோமே, நான் உனக்குப் பதிலாகச் செத்தேனானால் நலமாயிருக்கும்; அப்சலோமே, என் மகனே, என் மகனே, என்று சொல்லி அழுதான்” (2 சாமுவேல் 18:33). அப்சலோம் தன் சொந்தத் தகப்பனுக்கு எதிராக ஒரு கலகத்தைத் துவங்கினான், தாவீது ஏன் இவ்விதமாக நடந்து கொண்டான்? தன்னுடையப் பிள்ளையின் மரணத்தின்போது சொன்னதுபோல, “நான் அதினிடத்துக்குப் போவேனே அல்லாமல்” என்று அப்சலோமுக்காகச் சொல்ல முடியாது. அதனால் தான் அப்சலோமுக்காக அவனுடைய துக்கம் பெரியதாயிருந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன். அப்சலோம் தனது (தாவீதின்) மரணத்துக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டான் என்று தாவீது நம்பியதால், தன்னை தேவன் அவனுக்குப் பதிலாக எடுத்திருக்கலாமே என்று நினைத்திருப்பான்.

தாவீதின் பாவத்தின் விளைவுகளைப்பற்றி நீங்கள் வாசிக்கும் போது நம்மில் ஒருவரும் இப்படி வீழ்ச்சியடைவதற்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் அல்ல (1 கொரிந்தியர் 10:12,13) என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆவிக்குரிய அல்லது நெறி தவறும்போது, எப்படி அதோடு போராடி சாளிப்பது என்பதைத் தாவீது நமக்குக் காட்டினான் என்பதை மறவாதீர்கள். அப்பொழுது, “நீ போ, இனிப் பாவஞ் செய்யாதே” (யோவான் 8:11) என்று ஆண்டவராகிய இயேசு சொன்ன வார்த்தைகளின் மதிப்பை நாம் சரியாக உணர்ந்து கொள்வோம்.

அத்தியாயம் - 10

மன்னிப்பளிப்பதினால் ஆசீர்வாதமளிப்பது

வேதாகமத்தின் உண்மைகளை நாம் இப்படி எழுதுவதில், எனக்கிருக்கும் நோக்கங்களில் ஒன்று, சம்பந்தப்படுத்துதல் (Correlation) என்ற ஒரு வார்த்தை வேதாகமத்தின் புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றும் எப்படி ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவைகளாயிருக்கின்றன என்பதை நான் காட்ட விரும்புகிறேன், அல்லது வேதாகமத்தின் ஒற்றுமை. எடுத்துக்காட்டாக, வரலாற்றுப் புத்தகங்களை வாசித்தபின் தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்களை அடையும்போது, இந்தப் பெரிய தீர்க்கதரிசிகள் வாழ்ந்து, பிரசங்கித்து பாடுபட்டு மரணமடைந்தது பற்றி வரலாற்று சந்தர்ப்பம் ஏற்கெனவே இருக்கின்றன என்று தெரிந்து கொள்ளுவீர்கள். வரலாற்று இலக்கியம் வேதாகமத்தின் மிகப்பெரிய புத்தகமான சங்கீதங்களை குறிப்பாகத் தாவீதின் சங்கீதங்களைத் தெரிந்துகொள்ள உங்களை ஆயத்தப்படுத்துகிறது.

சங்கீதங்களில் தேவனுடைய இருதயம்

தாவீதின் சங்கீதங்களும் 2 சாமுவேல் 11-18 அதிகாரங்களும், அழகான ஒன்றாக இணைகின்றன. அவனுடைய வாழ்க்கையின் இந்தக் காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட சங்கீதங்களில், நாம் தாவீதின்

பெருந்தன்மையை, இது அவன் ஆவிக்குரியபடியும், நெறிமுறைகளின் படியும் தோல்விடைந்தபோது, அவனுடைய வாழ்க்கையின் கால மாயிருந்தாலுங்கூட நாம் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

சங்கீதம் 3

தாவீது அப்சலோமிடமிருந்து தப்புவதற்காக வனாந்தரத்துக்கு ஓடியபொழுது, சீமோயி என்ற பெயருடைய ஒரு மனிதன் அவனைச் சபித்தான் (2 சாமுவேல் 16:5-8). தாவீதின் அதிபதி, “அந்தச் செத்த நாய் என் ஆண்டவனை தூஷிப்பானேன்? நான் போய் அவன் தலையை வாங்கிப் போட்டும்” (9) என்றான். எனினும் தாவீது, “அவன் தூஷிக்கட்டும்; அப்படிச் செய்ய கர்த்தர் அவனுக்குக் கட்டளை யிட்டிருக்கிறார்” (11) என்றான்.

தாவீது எருசலேமிலிருந்து பின்வாங்கிய பொழுது, 3-ஆம் சங்கீதத்தை எழுதினார். அது இவ்விதமாய்த் துவங்குகிறது, “கர்த்தாவே, என் சத்துருக்கள் எவ்வளவாய்ப் பெருகியிருக்கிறார்கள்! எனக்கு விரோதமாய் எழும்புகிறவர்கள் அநேகர். தேவனிடத்தில் அவனுக்கு இரட்சிப்பு இல்லையென்று, என் ஆத்துமாவைக் குறித்துச் சொல்லு கிறவர்கள் அநேகராயிருக்கிறார்கள்” (1,2). சீமோயி தாவீதைச் சபித்து அவன் மேல் கற்களையெறிந்தபொழுது இதைத்தான் அவன் சொன் னான். எனினும் தாவீது, “ஆனாலும் கர்த்தாவே, நீர் என் கேடகமும், என் மகிமையும், என் தலையை உயர்த்துகிறவரு மாயிருக்கிறீர். நான் கர்த்தரை நோக்கிச் சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டேன்; அவர் தமது பரிசுத்த பர்வதத்திலிருந்து எனக்குச் செவிகொடுத்தார்” என்று எழுதினான் (இது எப்படிப்பட்ட தெய்வபக்தியுள்ள ஒரு மனிதனாய் அவன் இருந்தான் என்பதைக் காட்டுகிறது).

அவன் தன்னுடைய கடந்த காலத்தைத் திரும்பிப் பார்த்த பொழுது, தாவீதினால் அற்புதங்களை - ஜெபங்களுக்குப் பதில் கொடுக்கப்பட்டதை - அவனுடைய பாதையில் காண முடிந்தது. இவைகள் அவனுக்கு இப்பொழுதும் இனிவருங்காலத்திலும் தேவனை நம்புவதற்கு வேண்டிய உறுதியையும் விசுவாசத்தையும் கொடுத்தது.

சங்கீதம் 4

சங்கீதம் நான்கும் தாவீதின் வாழ்க்கையில் இந்தக் காலத்துக்குப் பொருந்துவதாயிருக்கிறது. நம்முடைய உணர்ச்சி காலநிலை இக் கட்டும் அல்லது அழுத்தமும் நிறைந்ததாயிருந்தால் நம்மால் தூங்க முடியாது என்று அவர் சொல்லுகிறார், ஒருவேளை இது சரியான காரியங்களை செய்வதைப் பற்றி ஒரு பெரிய தீர்மானத்தை எடுக்க வேண்டியிருப்பதால் இருக்கலாம். நடு இரவில் அவனால் தூங்க முடியாமலிருந்த பொழுது அவன் தன்னுடைய இருதயத்தில், “நீதியின் பலிகளைச் செலுத்தி கர்த்தர் மேல் நம்பிக்கை”யாயிருக்கும்படித் தீர்மானித்தான் (5). நீதியான காரியங்களைச் செய்வதற்கு அவனுக்குத் தூண்டுதலாயிருந்தது அவனைச் சுற்றியிருந்த மக்கள், “எங்களுக்கு நன்மை காண்பிப்பவன் யார்?” (6) என்று சொல்லுபவர்களாயிருந்தால். நீதியான காரியத்தைச் செய்யும் ஒருவரை, அப்படிச் செய்யும்படி துரிதப்படுத்தப்பட்ட ஒருவரை அல்ல, தேடும் மக்களால் நாம் சூழப்பட்டிருக்கிறோம். அதையும், நீதியான காரியத்தைச் செய்ய நாம் செலவிடும் கிரயத்தையும் அவர்கள் பார்க்கும்போது, அவர்கள் பெரும் அளவில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு, அவர்கள் கண்டவைகளால் தேவனுக்கு நேராய்த் திரும்புகிறார்கள்.

சங்கீதம் 23

சங்கீதம் 23:3இல், தாவீது, “அவர் என் ஆத்துமாவைத் தேர்”றுகிறார் என்று சொல்லுகிறான். கர்த்தர் நம்மைக் கீழே படுக்கும்படி செய்து, நாம் அவருடைய ஆடுகளாயிருக்கிறோம், அவர் நம்முடைய மேய்ப்பராகவும் இருக்கிறார் என்ற உண்மையை ஒத்துக் கொள்ளும்பொழுது நாம் திரும்ப எழுந்திருக்கிறோம். எனினும் நாம் எழுந்து புல்லுள்ள இடங்களில் மேயும்போது, பச்சைப் புல்வெளி காப்பி நிறமாகிறது, பாத்திரம் நிரம்பி வழிகிறது. நாம் மேய்ப்பன் யாரென்றும், ஆடுகள் எவையென்றும் மறந்து போகும்போது, மீட்கப்படுவது அவசியம்.

தேவன் எப்படி நம்மை மீட்கிறார்? எளிதில் நடைமுறையில் செயல்படுத்தக் கூடிய முறையில் அவர் நம்மை மீட்கிறார். தாவீது இதை

இப்படியாகச் சொன்னார், “தம்முடைய நாமத்தினிமித்தம் என்னை நீதியின் பாதையில் நடத்துகிறார்” (3). எழுப்புதல் என்பது ஒரு அழைப்பை ஏற்று அதன்படி ஒரு சபை ஆராதனையில் கலந்து கொள்ளுவதற்கும் அதிகப்படியானது. ஒரு பலிபீடத்தின் ஜெப அனுபவத்துக்கும் மேலானது. தேவன், “நான் உன்னை இப்படியாக மீட்கப் போகிறேன். ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு, நீ வந்து என்னுடைய நீதியின் பாதையிலே நட. நீதியின் பாதையில் நீ நடக்கும்போது, அந்தப் பாதைகள் உன் ஆத்துமாவை மீட்கும் என்றார்.”

இதுதான் 2 சாமுவேல் 11-18 வசனங்களில் தாவீதின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்றது என்பதை நாம் காண்கிறோம். தாவீது தேவனுக்குத் தன்னை ஒப்படைத்து, “உம்முடைய நாமத்தினிமித்தம் நான் நீதியின் பாதைகளில் நடக்கிறேன்” என்று சொன்னான். தேவனுடைய சீர்திருத்தத்திற்கு தாவீது செவிகொடுத்து, அவனுடைய பாவத்தின் எல்லா இதர விளைவுகளுக்கும் நீதியின் பாதையில் நடப்பதன்மூலம், தேவன் தாவீதினுடைய ஆத்துமாவை மீட்டார்.

தாவீது நாற்பது ஆண்டுகளாக ராஜாவாக இருந்தார் - அவர் பாவஞ்செய்ததற்கு பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவும், தேவன் அவருடைய ஆத்துமாவையும் ராஜ்ஜியத்தையும் மீட்டுக் கொடுத்த பின் இருபத்து நான்கு ஆண்டுகளும் - ராஜாவாயிருந்தார். எனினும், தாவீது தம்முடைய பாவத்தை அறிக்கை செய்து, மனந்திரும்பி, தேவனுடைய வழியை பின் பற்ற தம்மை ஒப்படைத்தப்பின் மட்டுமே மீட்படைந்தார்.

தனிப்பட்ட முறையில் பாவ அறிக்கையிட்டு உண்மையாக மனந்திரும்பும் தேவையுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்களா? அதாவது வெற்றிகரமாகத் தோல்வியடைவது எப்படி என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? தாவீதினுடைய எடுத்துக்காட்டைப் பின்பற்றி, உங்கள் பாவத்தை அறிக்கை செய்யும் வரையில், மன்னிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதின் ஆசீர்வாதத்தை ஒருபொழுதும் உங்களால் தெரிந்து கொள்ள முடியாது என்று நான் அன்போடும், நன்றியறிதலுடனும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். தேவன் உங்கள் பாவத்தைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறாரோ, அதுவே பாவ அறிக்கை என்பதின் எளிய அர்த்தம்

என்பதை ஞாபகம் வைத்திருங்கள். உங்கள் பாவ அறிக்கைக்கு தாவீதின் வார்த்தைகள் வழி காட்டும்படி, 32, 51, 55, 23 ஆகிய சங்கீதங்களை வாசிக்கும்படி உங்களுக்கு ஊக்கமளிக்கிறேன். அப்பொழுது அவனைப் போலவே தேவனுடைய கிருபையினால் பாவமன்னிப் பளிக்கப்பட்ட ஆசீர்வாதத்தின் அனுபவத்தை நீங்கள் பெறுவீர்கள்.

பாவமன்னிப்பின் பாடல்களைப் பாடுதல்

“என்னுடைய பாவங்கள் எல்லாம் மன்னிக்கப்பட்டனவா?” என்று எப்பொழுதாவது உங்களைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா? சிலர், “உங்களுக்குத் தெரியும் ஏனென்றால், வேதாகமம் அப்படிச் சொல்லுகிறது: நான் அதை விசுவாசிக்கிறேன், அவ்வளவு தான்” என்கிறார்கள். எனினும் உங்கள் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டன என்று தெரிந்துகொள்ள வேறொரு வழியிருக்கிறது: தேவன் உங்கள் குற்றங்களை நீக்கும்போது.

இன்று அநேக மனோதத்துவ சிகிச்சையளிப்பவர்கள் பாவப் பிரச்சினையை வேறொரு வழியில் இடைபடுகின்றனர். அவர்கள், “குற்றம் என்று ஒரு காரியம் இருக்கக் கூடாது, ஏனெனில் சரி என்றோ தவறு என்றோ எந்தக் காரியமுமில்லை. நீங்கள் செய்யக் கூடாத காரியம் எதுவுமில்லை, செய்ய வேண்டாத காரியமும் எதுவுமில்லை. நெறி முறைகளில் பூரணத்துவம் எதுவுமில்லை. குற்றம் பிள்ளைகளுக்கானது ஏனென்றால் எது சரி, எது தவறு என்று சொல்லப் பிள்ளைகளை மட்டுமே அனுமதிக்கின்றனர். நீங்கள் செய்வது தவறு என்று சொல்ல யாரையும் அனுமதிக்காதீர்கள்” என்கின்றனர். தங்கள் குற்றப் பிரச்சனையை இந்த வழியில் தீர்வு காண முயற்சி செய்யும் மக்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்து நான் வியப்படைகிறேன்.

இதற்கு மாறாக, தாவீது முக்கியமாக, “எனக்கு ஒரு குற்றப் பிரச்சனை இருக்கிறது ஏனென்றால் நான் ஒரு குற்றவாளி எனக்கு ஒரு குற்றப் பிரச்சனையிருக்கிறது. ஏனென்றால் நான் பாவம் செய்தேன்,” என்று சொன்னார். குற்றப்பிரச்சனைக்கான தேவனுடைய தீர்வு, நாம் குற்றவாளிகள், நாம் பாவஞ்செய்தோம் என்று அறிக்கையிடுவதாகும். நாம் மனந்திரும்பி விட்டோம் பாவ அறிக்கை செய்து விட்டோம் என்று வெளிப்படுத்தி நீதிமானாயிருப்பதற்கான காரியங்களை மேற்கொண்டு, கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கை வைக்கும்போது நம்முடைய

குற்றத்திற்கான தேவனுடைய தீர்வை புரிந்துகொண்டு அதை விசுவாசிக்கிறோம் என்று நாம் காட்டுகிறோம். நம்முடைய குற்றம் அப்பொழுதுதான் நீக்கப்படும் என்பதால், அப்பொழுது, மட்டுமே மன்னிக்கப்படுவதின் ஆசீர்வாத அனுபவத்தை நாம் பெறுவோம்.

சங்கீதம் 51 தாவீதினுடைய பாவத்தை அவர் அறிக்கையிடுவதை மட்டுமல்ல, இந்த மனிதர் மிக உயர்ந்தவர் என்று நாம் கண்டு கொள்ள உதவும் ஒரு ஜன்னல் வழி பார்ப்பது போலும் இருக்கிறது. முதலாவது தாவீது தம்முடைய பாவத்தின் மூலாதாரத்தைப் பற்றி தேவனிடம் ஜெபித்தார்: “இதோ, உள்ளத்தில் உண்மையிருக்க விரும்புகிறீர்; அந்தக் கரணத்தில் ஞானத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்துவீர்” (6). இந்த விண்ணப்பத்துக்குப் பதிலாக, தேவன் தாவீதுக்கு ஒரு வெளிப்படுத்தல் அளித்தார், எனவே அவர்: “என் பாவம் எப்போதும் எனக்கு முன்பாக நிற்கிறது... இதோ, நான் துர்க்குணத்தில் உருவானேன்; என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள்” (3,5) என்று சொன்னார்.

அடுத்து தாவீதின் மிகப்பெரிய விண்ணப்பத்தை பார்ப்போம்: “தேவனே, சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும், நிலைவரமான ஆவியை என் உள்ளத்திலே புதுப்பியும்” (10). இந்த வசனத்தில் சிருஷ்டியும் எந்த வார்த்தை எபிரெய மொழியில் “பரா”(bara) என்பதாகும். இதன் அர்த்தம், “ஒன்றும் இல்லாமையிலிருந்து ஒன்றை உருவாக்குவது” என்பதாகும். இது ஆதியாகமம் 1-ல் மூன்று முறை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது, இங்கே 51-ஆம் சங்கீதத்தில் அது பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே அதன் அர்த்தம், தாவீது முக்கியமாக, “கிரியை செய்ய உம்மிடம் ஒன்றுமில்லை. ஒன்று மில்லாமையிலிருந்து ஒன்றை உருவாக்கும்படி நான் உம்மைக் கேட்கிறேன். நான் பிறந்தபொழுது இல்லாத ஒன்றை எனக்குள் உருவாக்கும். என்னுடைய உள்ளான மனிதனில் நீர் சிருஷ்டிப்பின் ஒரு அற்புதத்தை நடைபெறச் செய்ய வேண்டும். உம்மை மகிமைப் படுத்தும் ஒரு வாழ்க்கை வாழ எனக்கிருக்கும் ஒரே நம்பிக்கை அது தான்” என்று விண்ணப்பம் செய்வதைப் போலிருக்கிறது.

இந்த விண்ணப்பத்திற்கானப் பதில் தான் புதிய ஏற்பாட்டில் “புதிதாகப் பிறப்பது” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இயேசு,

“மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும், ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும். நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்று நான் உனக்குச் சொன்னதைக் குறித்து அதிசயப்பட வேண்டாம்” (யோவான் 3:6,7) என்று சொன்னார்.

அப்போஸ்தலர்கள் இந்த புதிதாய் பிறப்பதை சிருஷ்டி என்றழைக்கின்றனர்: “ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் புதுச்சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்” (2 கொரிந்தியர் 5:17). மறுபடியும் பிறந்த ஒரு ஆண் அல்லது பெண்ணின் உள்ளாக தேவன் ஏதோ ஒன்றை சிருஷ்டித்திருக்கிறார். இயேசு, “நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும்” என்று சொன்னதற்கு ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்னதாகவே தாவீது இந்த விண்ணப்பம் செய்தபொழுது, அவனுக்கு ஒரு தீர்க்கதரிசன ஆழ்ந்த அறிவு இருந்தது.

இந்த மீட்பைப் பெற தாவீதுக்கு தூண்டுதலளித்தது எது என்று கவனியுங்கள்: “உமது இரட்சணயத்தின் சந்தோஷத்தைத் திரும்பவும் எனக்குத் தந்து, உற்சாகமான ஆவி என்னைத் தாங்கும்படி செய்யும் அப்பொழுது பாதகருக்கு உமது வழிகளை உபதேசிப்பேன்; பாவிகள் உம்மிடத்தில் மனந்திரும்புவார்கள்” (சங்கீதம் 51:12,13). தாவீது தேவனுடைய வசனங்களை நேசித்தார் - அதைப் பிரசங்கிக்க, போதிக்க, பாட மிகவும் விருப்பமுடையவராயிருந்தார். கடந்த காலத்தில் அநேகமுறை அவர் செய்ததுபோல, அந்த வசனங்களுக்குக் காரணரானவரிடம் மற்ற பாவிகளை வழிநடத்த விருப்பமுடையவராய் இருந்தார்.

கடைசியாக, இந்த சங்கீதத்தின் இறுதியில் தாவீது காட்டிய அசாதாரண ஆழ்ந்த அறிவைக் கவனியுங்கள்: “பலியை நீர் விரும்புகிறதில்லை, விரும்பினால் செலுத்துவேன்; தகனபலியும் உமக்குப் பிரியமானதல்ல” (16). வனாந்தரத்தில் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப் பற்றி நாம் கற்றுக் கொண்டது ஞாபகமிருக்கிறதா? மக்கள் ஆராதனை செய்வதற்காக கூடாரத்துக்கு ஒரு மிருகத்தை எடுத்துச் சென்று தங்கள் பாவங்களுக்காக அதை ஒரு பலியாக அளிப்பார்கள். எந்த மிருகம் அல்லது மிருகங்களின் எண்ணிக்கை அவனது பாவத்தின் மிகுதியையும் அந்த மனிதனுடைய பொருளாதார வசதியையும் பொறுத்தது.

ஒரு பெரிய மந்தைக் கூட்டத்தை, ஆராதிப்பதற்காகக் கூடாரத் திற்குத் தாவீதினால் கொண்டுபோக முடியும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும், எனினும் தேவன் அதை விரும்பவில்லை என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். அதாவது தாவீது இவ்வளவு வார்த்தைகளில், “தேவனே நீர் விரும்புவது இவைகளல்ல. என் உள்ளான மனிதனில் திடீர் மாற்றத்தை நீர் விரும்புகிறீர். உமக்கு முன்பாக நருங்குண்ட இருதயத்தையும் நொறுங்குண்ட ஆவியையும் நீர் விரும்புகிறீர்”. நொறுங்குண்ட என்ற சொல்லின் அர்த்தம், “பாவத்துக்காக மிகவும் அதிகமாய் வருத்தப்படுகிறது” என்பதாகும். தாவீது, “தேவனே நீர் விரும்புவது அதுவே” என்றார். எனவே அவர், என் உள்ளானவைகளை நொறுக்கும் “என் உள்ளானவைகளைக் குணப்படுத்தும். நான் சரீரப்பிரகாரமாகப் பிறந்தபொழுது என்னிடம் இல்லாத ஒன்றை எனக்குள் சிருஷ்டியும், அப்பொழுது நான் உமக்கு மகிமையுண்டாக்கும் ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்வேன்,” என்று சொன்னார்.

மறுபடியும் இதை நான் சொல்லுகிறேன், நீங்கள் பாவஞ்செய்து, உங்கள் பாவத்தை எப்படி அறிக்கையிடுவது என்று தெரியாவிட்டால், உங்கள் ஆத்துமா மீட்கப்படுவது உங்களுக்கு அவசியமானால், மீட்கப்படுவது எப்படி என்று உங்களுக்குத் தெரியாமலிருப்பதால் சங்கீதம் 51-ஐ வாசியுங்கள். அப்படிச் செய்தால், உங்கள் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு மனந்திரும்பும் அழகிய செயலை செய்வீர்கள்.

அத்தியாயம் - 11

பாவத்தைப் பற்றிய மூன்று சத்தியங்களும் இரட்சிப்பைப் பற்றிய மூன்று சத்தியங்களும்

தாவீதின் பாவம் என்ற பொருள் பற்றி இன்னும் ஒரு அத்தியாயத்தை எழுத நான் விரும்புகிறேன். நான் இதற்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்க விரும்புகிறேன் என்று நீங்கள் நினைக்கலாம், எனினும் வேதவசனங்களே தாவீதின் பாவத்துக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுக்கிறது என்பதினாலேயே நான் அப்படிச் கூற விரும்புகிறேன்.

2 சாமுவேல் புத்தகத்தில் தேவன் ஏன் தாவீதின் பாவத்துக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுத்தார் என்று கண்டுகொள்ள நாம் முயற்சிக்க வேண்டும். இதனால் பாவத்தைப் பற்றி நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிற ஆவிக்குரிய பாடங்களைக் கற்று, நாம் பாவம் செய்யும்போது அந்தப் பாடங்களைச் செயல்படுத்தலாம்.

பாவத்தைப் பற்றி இன்னும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது

தாவீதினுடைய பாவத்தைப் பற்றிய கதையிலிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ளும் முக்கிய பாடங்களில் ஒன்று, அவன் எப்படிச் குற்றப் பிரச்சனையை எதிர்கொண்டான் என்பது. நான் ஒரு எடுத்துக் காட்டை உங்களுக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறேன்.

மனிதனுடைய மனதுக்கு இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன: உணர்வு, உள்ளுணர்வு. நாம் எல்லாரும் முரண்பாடுள்ள எண்ணங்களோடு போராடுகிறோம். நம்முடைய மனதில் உணர்வுகளிருக்கும் போது, நமக்கு, “கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார், நான் கவலைப்படப் போவதில்லை; என் மேய்ப்பரில் எனக்கு மிகப்பெரிய நம்பிக்கை இருக்கிறது” என்பது போன்ற நல்ல ஊக்கமளிக்கும் நினைவுகள் உண்டாகின்றன. எனினும் அடிக்கடி, அடுத்த முப்பது வினாடிகளில் நாம் கவலைப்பட ஆரம்பிக்கிறோம். இதன் விளைவாக நமக்கு பெருங்குடல் புண்(colitis), குடற்புண் போன்ற நோய்கள் உண்டாகின்றன. நாம் கவலைப்படுவார்களாக இருக்கக் கூடாது, ஏனென்றால் தேவன் நம் மேய்ப்பராயிருக்கிறார், எனினும் நாம் கவலைப்படுகிறோம்.

இப்படிப்பட்ட மாறுபாடான எண்ணங்களை நாம் எப்படிச் சந்திப்பது? மாறுபாடான இந்த இரண்டு எண்ணங்களுக்கிடையே நம்முடைய மனதுகளில் ஒரு தடுப்புச் சுவர் கட்டுகிறோம். ஒரு பிரிவில் விசுவாசத்தோடு, “கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார்” என்று நாம் சொல்வோம். இதைச் சொல்லும்போது, நாம் கவலைப்படுவதால் நமக்கு குடற்புண் ஏற்படுகிறது என்பதை ஞாபகத்தில் வைக்க மறந்து விடுகிறோம். நம்முடைய மனதுகளில் அடுத்த பிரிவில், நாம் கவலைப்படுகிறோம். நம் விசுவாசம் இருக்கிறது என்பதை ஞாபகத்துக்

கொண்டுவருவதுமில்லை! இது நம்மை ஆவிக்குரிய மனச்சிதைவுக்கு வழிவகுக்கிறது.

ஆவிக்குரிய மனச் சிதைவு உணர்வுள்ள மனதின் ஒரு பெரிய பிரச்சனையல்ல. ஆனால், உள்ளுணர்வு மனதில் அது ஒரு ஆபத்தான பிரச்சனையாகி விடுகிறது, ஏனென்றால், ஒவ்வொரு உணர்வுள்ள எண்ணங்களும், நம்முடைய உள்ளுணர்வுள்ள மனதுக்குள் சென்று அங்கே நிரந்தரமாக தங்கி விடுகிறது. எனவே நம்முடைய மனப் போராட்டங்கள் உள்ளுணர்வு மனதில் சென்று, வெளியே கொண்டு வரப்படாத போராட்டமாக அங்கே தேங்கியிருக்கின்றன. இது ஒரு ஆபத்தான பிரச்சினையாக மாறிவிடக் கூடும். ஏனென்றால், உள்ளுணர்வு மனது ஒரு கோப்பையைப் போலிருக்கிறது. அது மனப் போராட்டங்களால் நிறையும்போது, அது நம்முடைய சரீரங்களுக்கு செய்தியனுப்பி, நாம் சரீர சம்பந்தமான நோயின் அறிகுறிகளால் பாதிக்கப்படுகிறோம்.

வேதவசனங்கள் மனப் போராட்டங்களை நாம் சேமித்து வைக் காமல், அவைகளுக்குத் தீர்வுகாண வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றன: கண்ணானது சரீரத்தின் விளக்காயிருப்பதால், தேவன் விரும்பியபடி நம்முடைய கண்ணோட்டம் அல்லது மன அமைப்பு இருந்து, நாம் காண்கிறபடி வாழ்வோமானால், நம்முடைய முழு சரீரமும் வெளிச்சத் தால் நிறைந்திருக்கும் (மத்தேயு 6:22). அதாவது, நாம் விசுவாசிக்கும் வழியில் நடக்குகொள்ளும்போது, நம்முடைய மனப் போராட்டங்களுக்கு நாம் தீர்வுகாண்கிறோம்.

எது சரி, எது தவறு என்று தேவனுடைய தரத்தை நாம் ஒத்துக் கொள்ளும்போது, அந்தத்தகுதி நிலை நாம் பாவிகள் என்றும், நம்முடைய பாவத்துக்காக நம்மைக் குற்றவாளி என்று தீர்ப்பளித் தாலுங்கூட, நம்முடைய குற்றப் பிரச்சினைகளுக்கு நாம் தீர்வுகாண முடியும் என்று தாவீது நம்மிடம் சொல்லுகிறார். நம்முடைய பாவத்தை நாம் அறிக்கையிடும்பொழுது, தேவன் நம்முடைய ஆத்துமாவை மீட்கிறார். தாவீதின் பாவம் பற்றிய கதையிலிருந்து, நாம் தெரிந்து கொள்ளும் செயல்முறைகளில் மிகவும் முக்கியமானவைகளில் இது ஒன்று.

பாவத்தைப் பற்றிய மூன்று சத்தியங்கள்

தாவீதின் வாழ்க்கையின் இந்த வெறுக்கத்தக்க அத்தியாயத்தின் மற்றொரு நோக்கம், பாவம் பயங்கர விளைவுகளையுடையது என்பதாகும். 2 சாமுவேல் 11-18 அதிகாரங்களில் தாவீது சகப்பாண விளைவுகளை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது என்று காண்கிறோம். அவனுடைய கதை பாவத்தைப் பற்றிய மூன்று சத்தியங்களையும், இரட்சிப்பைப்பற்றிய மூன்று சத்தியங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பாவத்திற்குத் தண்டனை இருக்கிறது

முதலாவதாகப் பாவத்திற்குத் தண்டனை இருக்கிறது. பாவம் எப்பொழுதும் எதிர்காலத் தண்டனைக்கும், நிகழ்காலத் தண்டனை க்கும் வழி நடத்துகிறது. இதனாலேயே தேவன் பரலோகத்தை வெறுமையாக்கி, இயேசு கிறிஸ்துவை உலகத்தினுள் அனுப்பினார். எதிர்கால பாவத்தின் தண்டனையை (நரகம்) நம்முடைய வாழ்க்கை களிலிருந்து அகற்றும் ஒரே வழி இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவையின் மீதான மரணத்தை விசுவாசிப்பதாகும் (பார்க்க யோவான் 3:16).

எனினும், வேத வசனங்கள் இரட்சிப்பு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும் போது ஐந்தில் மூன்று பகுதியில் அது பாவத்தின் எதிர்கால தண்டனையைப் பற்றியல்ல; நிகழ்கால பாவத்தின் தண்டனையை அகற்றுவதைப் பற்றியே கூறுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, பயனற்ற ஒரு வாழ்க்கையின் தண்டனையிலிருந்து நாம் இரட்சிக்கப் படுகிறோம். இயேசு நரகத்தைப் பற்றி பேசியபொழுது, அவர் “ககென்னா”(Gehenna) என்ற கிரேக்கச் சொல்லை பயன்படுத்தினார். ககென்னா எருசலேமுக்கு வெளியே குப்பைகளைக் கொட்டும் ஒரு மிகப்பெரிய இடம்; “அங்கே அவர்கள் புழு சாவாமலும் அக்கினி அவியாமலுமிருக்கும்” (மாத்ரு 9:44). மக்கள் ககென்னாவைப் பற்றி நினைக்கும்போது, குப்பைகளைப் பற்றி நினைத்தனர். அந்தக் குப்பை, நரகத்தைப் பற்றிய பரிதாபமான உண்மை என்று இயேசு போதித்தார்.

பாவத்தின் நிகழ்காலத் தண்டனையில் மற்றொன்று அடிமைத் தனம். மக்கள் தாங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புவதைச் செய்வதில்லை; மக்கள் செய்ய வேண்டியதை, செய்ய வேண்டுமென்று

கட்டாயப்படுத்தப்பட்டவைகளைச் செய்கிறார்கள். மக்கள் வேதாகமம் பாவம் என்று பட்டியலிட்ட நிர்ப்பந்தங்களாலும் பழக்கங்களினாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றனர். இரட்சிப்பு பாவத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து மக்களை விடுதலை செய்கிறது (பார்க்க யோவான் 8:30-35; மத்தேயு 1:21).

பாவத்தின் சக்தி

இரண்டாவதாக, பாவத்திற்கு மிகப்பெரிய சக்தியிருக்கிறது. பவுல் 1 கொரிந்தியர் 10:12ல் எழுதியவற்றை தாவீதின் முழுக்கதையும் நமக்குச் சொல்லுகிறது என்று நான் நம்புகிறேன்: “இப்படியிருக்க, தன்னை நிற்கிறவனென்று எண்ணுகிறவன் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கக்கடவன்.” அடுத்த வசனத்தில் தாவீதைப் போன்ற ஒரு மனிதன் கீழே கொண்டுவரப்பட முடியுமானால், நம்மால் அதை எதிர்க்க முடியும் என்று நினைப்பதற்கு நாம் எம்மாத்திரம்? பாவத்தின் சக்தியை ஒரு பொழுதும் தவறாக எடைபோடாதீர்கள்.

பாவத்தின் விலை

மூன்றாவதாக, பாவத்துக்கு மிக உயர்ந்த விலை இருக்கிறது. பவுல் “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” (ரோமர் 6:23) என்று நமக்குச் சொல்லுகிறார். பவுல் சொற்படியான மரணத்தை மட்டுமல்லாமல், அதன் விளைவுகளையும் பற்றி சொல்லுகிறார் - இறுதியில் பாவி எப்பொழுதும் உட்கொள்ள வேண்டிய கசப்பான அந்த மூலிகைகளைப் பற்றி சொல்லுகிறார். பாவத்துக்கு அதன் தழும்புகளும் கறைகளும் உண்டு, இந்தப் பாவக்கறைகள், தழும்புகள் ஆகியவைகளில் சில முந்திய நிலைக்குக் கொண்டுவரமுடியாததும் மாற்றப்படக் கூடாததுமாகும்.

இரட்சிப்பைப்பற்றிய மூன்று சத்தியங்கள்

ஒரு நகை வியாபாரி தன்னுடைய வைரங்களை காட்டுவதற்குக் கறுப்பு நிற வெல்வெட் துணியைப் பின்னணியாக வைப்பது போல, பாவத்தின் இருண்ட தண்டனை, சக்தி, விலை ஆகியவை இரட்சிப்பின் மூன்று சத்தியங்களையும் இன்னும் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது.

இயேசு பாவத்தின் தண்டனையை நீக்கினார்

முதலாவது, இயேசு கிறிஸ்து பாவத்தின் தண்டனையை நீக்கிப் போட்டார். வேதவசனங்கள் இதை “சுவிசேஷம்” அல்லது “நற்செய்தி” என்று அழைக்கிறது. இயேசு நிக்கொதேமுவிடம் அநேக வார்த்தைகளில் இப்படிச் சொன்னார், “நான் தேவனுடைய ஒரே குமாரனும், தேவனுடைய ஒரே தீர்வாகவும், தேவனுடைய ஒரே இரட்சகருமாயிருக்கிறேன். பிதாவுக்கு வேறு ஒரு தீர்வோ, வேறு ஒரு இரட்சகரோ இல்லை” (பார்க்க யோவான் 3:14-18). இயேசு சொன்னதை நீங்கள் உண்மையாகக் கேட்கும்பொழுது, மற்ற எல்லா சமயங்களையும் அது பயனற்றதாகுகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளுவீர்கள். நீங்கள் ஒன்றில் இயேசுவை விசுவாசிப்பீர்கள் அல்லது விசுவாசிக்கமாட்டீர்கள். இயேசு சொல்லியவைகளில் மிகவும் உறுதியான வாக்கியங்கள் இவை.

பரிசுத்த ஆவியானவரால் பாவத்தின் சக்தியின் மேல்

வெற்றி பெற முடியும்

இரண்டாவதாக, உங்களுடைய வாழ்க்கையிலும் என்னுடைய வாழ்க்கையிலும் பரிசுத்த ஆவியானவர் பாவத்தின் சக்தியைத் தடை செய்ய முடியும்.

1 யோவான் 4:4-ல் அப்போஸ்தலர் யோவான், “உலகத்திலிருக்கிறவனிலும் உங்களிலிருக்கிறவர் பெரியவர்” என்று சொல்லுகிறார். தேவனுடைய வல்லமைக்கு அடுத்தபடியாக உலகத்தில் பெரிய வல்லமை எதுவுமில்லை. பாவம், தீமை, சாத்தான் இவைகளின் சக்தி இதற்கு இணையானதல்ல. எனினும் நற்செய்தி என்னவென்றால் சாத்தான், தீமை, பாவம் இவைகளின் சக்தியைவிட தேவனுடைய வல்லமை மிகப் பெரியது என்பது. அப்போஸ்தலர் பவுல், தேவனுடைய கிருபையை நாம் உரிமையுடன் எடுத்துக் கொள்ளும்பொழுது, நம்முடைய வாழ்க்கையில் பாவத்தின் சக்தியின்மீது நாம் முற்றிலும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாய் இருப்போம் (பார்க்க: ரோமர் 8:37-39) என்று சொல்லுகிறார்.

நீதிமானாக்கப்படுதல் நம்முடைய பாவத்தை அவர் பார்வையிலிருந்து நீக்குகிறது

இரட்சிப்பைப் பற்றிய மூன்றாவது சத்தியத்தில் கொஞ்சம் அதிகமான சிக்கலுள்ளது. ஏனென்றால் அது பாவத்தின் கறைகள், தழும்புகள், விலை அட்டவணை ஆகியவையோடு தொடர்புடையது. தேவனுடைய பார்வையில், பாவத்தின் கறைகளும் கூட மன்னிக்கப் படுதலால் கழுவப்படுகிறது. தாவீது இன்னொரு சங்கீதத்தில் எழுதியது போல, “மேற்குக்கும் கிழக்குக்கும் எவ்வளவு தூரமோ, அவ்வளவு தூரமாய் அவர் நம்முடைய பாவங்களை நம்மை விட்டு விலக்கினார்” (சங்கீதம் 103:12; மீகா 7:19). நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற சொல், வேதாகமத்திலுள்ள வார்த்தைகளில் மிகவும் அழகான வார்த்தைகளில் ஒன்று. இதன் அர்த்தம், நம்முடைய பாவத்தை நாம் அறிக்கையிட்டு மனந்திரும்பும்போது, தேவனைப் பொறுத்தவரையில், நம்முடைய பாவம் செய்யப்படவேயில்லை! நம்முடைய பாவம் வெறுமனே மன்னிக்கப்பட்டது என்பதல்ல; நம்முடைய பாவம் நீக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல; அது போய் விட்டது. அது நான் பாவமே செய்யவில்லை என்பதைப் போன்றது.

எனினும், நீதிமானாக்கப்படுதல் இரண்டு பரிமாணங்களில் வருகிறது. சிலநேரங்களில் மனித அளவில் கறைகளும் தழும்புகளும் முன் நிலைமைக்கு வர முடியாதவை. ஒரு மனிதன் ஒரு கொலை செய்தபின் இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசித்தால், தேவனுடைய பார்வையில் அவன் அல்லது அவள் பாவம் செய்யவே இல்லை அல்லது அந்தக் கொலையை செய்யவில்லை என்பது போலாகிறது. கிறிஸ்துவில் அவர்களின் விசுவாசம் அவர்கள் தண்டனை பெறாமல் விடுவிக்கப் படலாம் என்ற அர்த்தமுடையதா? இல்லை. அவர்கள் இன்னும் கிரயம் செலுத்த வேண்டிய விளைவுகள் இருக்கின்றன.

ஒரு முறை எண்பத்து மூன்று வயதுடைய ஒருவருடைய வீட்டுக்கு நான் அழைக்கப்பட்டேன். அவர் எண்பத்து இரண்டாம் வயதில் மனமாற்றமடைந்தவர். இது மிகவும் அசாதாரணமானது. அவருடைய மனைவி என்னையழைத்து, “நீங்கள் வந்து என் கணவரிடம் பேச வேண்டும். அவர் உட்கார்ந்து அழுகிறார். அதைப்

பற்றி அவர் பேசுவதேயில்லை” என்று சொன்னார்கள். தம்முடைய உணர்ச்சிகளை கடைசியாக அவரால் கட்டுப்படுத்த முடிந்ததும், அவர் “என் பிள்ளைகள்! என் பிள்ளைகள்! என் பிள்ளைகள்!” என்றார். நான், “உங்கள் பிள்ளைகளைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்” என்று கேட்டேன். அவர் தான் அவர்களை பயங்கரமாக நடத்தியதைப் பற்றி என்னிடம் சொன்னார். அவர்களில் இருவர் மனநல மருத்துவமனையில் இருந்தனர். அவருடைய கருத்துப்படி, அவர்களுடைய வாழ்க்கைகளை பாழாக்கியதற்கு அவரே பொறுப்பாயிருந்தார். இந்தத் தகப்பன் தன்னுடைய பார்வையில் உறுதியாக மனமாற்றமடைந்து விட்டதால், அவரில் கறைகள், தண்டனைகள் அல்லது தழும்புகள் எதுவுமில்லை. எனினும், அவருடைய பிள்ளைகளின் தழும்புகளும், கறைகளும் இன்னும் உண்மையாகவே இருக்கிறவை.

நாம் திரும்பப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியாத சில காரியங்கள் இருக்கின்றன. (உடைத்துக் கலக்கிய முட்டையை நம்மால் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியாது). பாவத்தின் விலை அதிகமானது. அதன் தழும்புகள் மாறி பழைய நிலைக்கு வர முடியாது. இதனால் தான், அப்போஸ்தலர் பேதுரு தம்முடைய முதல் நிருபத்தில், “நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்” (1 யோவான் 2:1) என்று கூறுகிறார்.

பாவத்தைப் பற்றி ஏதாவது நன்மை அல்லது விநோதமான காரியம் இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தை இளைஞர்களுக்குக் கொடுப்பது ஒரு தவறான கருத்தாகும். பாவத்தை அல்லது அதன் விளைவுகளைப் பற்றி எந்த நல்ல காரியமுமில்லை! ஆம், தாவீது செய்தது போல், பாவத்தினுடைய விளைவுகளுக்கு நாம் பதிலளிக்கும் போது, தேவன் தம்முடைய கிருபையையும் இரக்கத்தையும் மேம்படுத்துவார். தேவனால் அநேக தழும்புகளைக் குணமாக்கவும் கூடும். எனினும் சில கறைகளும் தழும்புகளும் திரும்பவும் மாற்றக் கூடாதவை, திரும்பவும் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடாதவை. இதனால் தான் வேத வசனங்கள் பாவம் செய்யாமலிருப்பது நல்லது என்று சொல்லுகின்றன. விபசாரத்தில் பிடிபட்டப் பெண்ணிடம், “நானும் உன்னை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கிறதில்லை,” என்றும், “நீ போ, இனிப் பாவஞ்செய்யாதே,” என்று

சொன்னார் (யோவான் 8:11). ஏனெனில் அந்தப் பெண்ணின் மீது அவர் அன்புகூர்ந்தார். பாவத்தில் வாழ்வதினால் நன்மையான காரியம் இருக்கிறதென்றோ, அதன்பின் பாவ வாழ்க்கையிலிருந்து இரட்சிக்கப் பட முடியும் என்றோ உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு அபிப்பிராயம் கொடுக்காதீர்கள்.

இன்று இயேசு கிறிஸ்துவுக்குச் சீஷர்கள் என்று உரிமை கொண்டாடும் மக்களுக்குள் பாவம் என்ற தொற்றுவியாதி இருக்கிறது. தாவீதினுடைய பாவத்தைப் பற்றிய கதை மூலமாக, இன்று இயேசு கிறிஸ்துவின், “போ, இனிப் பாவஞ்செய்யாதே” என்ற இந்த வார்த்தைகளை நாம் எல்லாரும் கேட்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார்.

I, II இராஜாக்கள்,
I, II நாளாகமம்,
என்றா, நெகேமியா எஸ்தர்

தேவனுடைய
இராஜ்யம்

I kings through Esther
Booklet - 4
Tamil

I இராஜாக்கள் - எஸ்தர்:

புத்தகம் - 4

© IBL
2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by : Creative Enterprises

For additional booklets write to :

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு,
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை - 600 010.

இராஜாக்களும் தீர்க்கதரிசிகளும்

சாமுவேலின் புத்தகங்களைப் படித்து முடித்த பின் நாம் I இராஜாக்கள், II இராஜாக்கள் ஆகிய புத்தகங்களைப் படிக்க முற்படுகிறோம். இப்புத்தகங்களைப் படிக்கும் போது இரு கருத்துக்களை முக்கியமாய் கவனியுங்கள். (1) பயங்கரமான விசுவாச துரோகம் மற்றும் பின்வாங்குதலின் மத்தியிலும், தேவன் எவ்வாறு இஸ்ரவேல் மக்களை ஏற்று அவர்களுக்கு இடங்கொடுக்கிறார் (2) அவர்களுடைய ஒழுக்க மற்ற சில அரசர்களிடம் தேவன் பொறுமையைக் கடைபிடித்தார். எபிரெய வரலாற்றைக் கூறும் இந்த இராஜ்யபாரம் பற்றிய சிறப்பான புத்தகங்களை ஆழ்ந்து படிக்கும் போது, இந்த இரு கருத்துக்களும் நமக்குப் பெரிதும் உதவும்.

இராஜாக்களையும் இராஜ்யபாரங்களையும் பற்றிய ஒரு கண்ணோட்டம்

தேவன் தங்களுடைய இராஜாவாயிருக்க இஸ்ரவேல் புத்திரர் விரும்பாததினால் இராஜ்யம் உண்டாக்கப்பட்டது. இதைப் பற்றி I இராஜாக்கள் II இராஜாக்களின் புத்தகங்கள் கூறுகின்றன. I இராஜாக்களில் அந்த மனித இராஜ்யம் பிரிக்கப்பட்டதைப் பற்றிப் படிக்கிறோம். II இராஜாக்களில் அவர்களுடைய துக்கரமான சிறையிருப்புகளைப் பற்றிய விளக்கங்களைக் காண்கிறோம்.

இராஜாக்களின் புத்தகங்களில் நாம் அநேக எச்சரிப்புகளைக் காணலாம்; ஏனென்றால் இந்த இராஜாக்களில் பெரும்பாலானோர் பொல்லாதவர்களாயிருந்தார்கள். மக்களுக்கு வந்த விளைவுகள் பயங்கரமாயிருந்தன. இந்த விளைவுகளுக்கெல்லாம் தேவன் பொறுப்பல்ல என்பது நினைவிருக்கட்டும். மக்கள் தான் அதற்கும் பொறுப்பாவார்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் தான் தங்களுக்கு இராஜாக்கள் வேண்டுமென்றார்கள். அதனால், - இராஜாக்களோ தங்களுடைய பொல்லாப்புகளுக்குப் பொறுப்பானவர்கள்.

இந்த இரு புத்தகங்களும் இஸ்ரவேல் யூதா என்ற இராஜ்யங்கள் பிரிக்கப்படுவது, வீழ்ச்சியடைவது, சிறையிருப்பு ஆகியவற்றை வரலாற்று பூர்வமாகக் கூறுகின்றன. I இராஜாக்களும் II இராஜாக்களும்

“எபிரெய தேசத்தின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்” பற்றியது எனக் கூறலாம். II இராஜாக்கள் 17ம் அதிகாரம் வட தேசம் அசீரியரால் சிறையிருப்புக்குட்படுவதை விவரிக்கிறது. வட தேசம் என்பது பத்துக் கோத்திரங்களடங்கிய இஸ்ரவேல் தேசம் என்றழைக்கப்பட்டது. சங்கிலிகளினால் கட்டப்பட்டவர்களாய் அசீரியாவுக்குச் சென்ற அவர்களைப் பற்றி வேதத்தில் அதன்பின் எந்தத் தகவலும் இல்லை. “தொலைந்து போன (காணாமற்போன) இஸ்ரவேல் கோத்திரத்தார்” என்று அவர்கள் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

2 இராஜாக்கள் 25ம் அதிகாரத்தில் தெற்கு இராஜ்யமாகிய யூதா நேபுகாத்நேச்சார் மற்றும் பாபிலோனியரின் கைகளில் அநுபவித்த பரிதாபத்திற்குரிய சிறையிருப்பைக் குறித்து நாம் வாசிக்கிறோம். எருசலேம் வீழ்ந்தபோது, படுகொலை செய்யப்படாமல் சிறைப்பட்டோர் பாபிலோனுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டனர். எழுபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் பெர்சியா, பாபிலோனை ஜெயித்தது. பெரிசிய சக்ரவர்த்தியான மகா கோரேலின் ஆவியை சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன் ஏவினதினாலே, பெர்சியாவில் வாழும் சிறைப்பட்டோரில் எபிரெயர் எவராயினும் சரி, இஸ்ரவேல் தேசத்திற்குச் சென்று அவர்கள் ஆலயத்தையும் பட்டணத்தையும், நாட்டையும், உடைந்து போன அவர்கள் வாழ்க்கையையும் கூடத் திரும்பக் கட்ட விடுதலை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று அறிக்கை விடுத்தான்.

வரலாற்றின் படி அடுத்து வருவது “சிறையிருப்புக்குப் பின்னுள்ள வரலாற்றுப் புத்தகங்கள்”. பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து இஸ்ரவேல் புத்திரரில் சிலர் திரும்பி வந்ததைப் பற்றி எஸ்றா, நெகேமியா மற்றும் எஸ்தர் புத்தகங்கள் கூறுகின்றன. தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பிப் போகாமலிருப்பதைத் தெரிந்து கொண்ட இஸ்ரவேல் புத்திரர் மத்தியில் மேதியா - பெர்சியாவில் நடந்த சில காரியங்களை எஸ்தர் புத்தகம் விளக்குகிறது. எஸ்தர் புத்தகத்தைப் படித்து முடித்ததோடு பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றைப் புத்தகங்களின் படிப்பு முற்றுப் பெறும்.

தீர்க்கதரிசிகளைச் சந்தியுங்கள்

பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களை எழுதிய தீர்க்கதரிசிகள் அனைவருமே, வரலாற்றுப் புத்தகங்களிலுள்ள

வரலாற்றுச் சம்பவங்களில் ஏதாவது சில இடங்களில் காணப்படுகிறார்கள். கவிதை (இலக்கிய) புத்தகங்களைப் பார்த்தபின் இந்தத் தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி தனித் தனியே விளக்கமாகக் காண்போம்.

ஆகவே, தீர்க்கதரிசி என்றால் என்ன?

தீர்க்கதரிசி என்றால் என்ன என்று பார்ப்போம். தீர்க்கதரிசி என்ற வார்த்தையின் பொருள் “தேவனுக்காக பேசுவது. அது இரு வார்த்தைகளிலாகிய ஒரு வார்த்தை: ‘ப்ரோ’(Pro) என்றால் “முன் நிற்பது”. ஃபேனோ (Phano) என்றால் “ஒளி வீசச் செய்வது”. இந்த தீர்க்கதரிசிகள் அதைத் தான் செய்தார்கள். எழுதப்பட்டிருந்த தேவனுடைய வார்த்தையை (மோசேயின் புத்தகங்கள்) தீர்க்கதரிசிகள் பிரசங்கித்தார்கள். தேவனிடமிருந்து புதிய வெளிப்பாடுகளையும் பெற்றார்கள். அதோடு கூட தேவனுடைய வார்த்தையையும் அறிவித்தார்கள். அதாவது அவர்கள் பிரசங்கிகள். மற்ற சமயங்களில் வருங்காலத்தை முன்னறிவித்தார்கள். இந்த முன்னறிவிப்பு பொதுவாக நம்மைக் கவர்கிறது. ஆனால் ஒரு தீர்க்கதரிசி முக்கியமாக தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கித்தான். தீர்க்கதரிசிகள், தேவனுடைய வார்த்தைக்கும் தேவனுடைய மக்களுக்குமிடையே நின்று, தேவனுடைய மக்களுக்கு தேவ வார்த்தை பிரகாசிக்கும் படியாகச் (ஒளிவீசும்படி) செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஊழியத்தில் அடிக்கடி எதையாவது எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஏனென்றால் மக்கள் ஓயாமல் கர்த்தரை விட்டு விலகிச் சென்றார்கள். ஆகவே உண்மையும் உத்தமமான தீர்க்கதரிசிகள் மூலம்தேவன் அவர்களைக் கடிந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

I இராஜாக்களில் முக்கிய தீர்க்கதரிசியாக நிற்பவர் எலியா. II இராஜாக்களில் எலியாவுக்கு அடுத்தபடியாக, அவர் இடத்தில் எலிசா நிற்கிறார். இராஜாக்களின் புத்தகங்களைப் படிக்கும்போது இந்த இரு தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தாலும், நன்கு அறியப்படாத சில தீர்க்கதரிசிகளை நீங்கள் கவனியாமல் விட்டுவிடக் கூடாது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன். I இராஜாக்கள் 22ம் அதிகாரத்தில் எனக்குப் பிரியமானவர்களான மிகாயாவைச் சந்திக்கிறீர்கள்.

இராஜ்யம் பிரிக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில், அரசர்கள் பெரும்பாலும் பகைமை பாராட்டினாலும் சில சமயங்களில் ஒன்றாகச் சேர்ந்து

கொண்டார்கள். வட தேசத்து அரசர்கள் அனைவரும் பொல்லாதவர்களும் விசுவாசத் துரோகிகளுமாய் இருந்தார்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். தெற்கு இராஜ்யமாகிய யூதாவில் அவ்வப்பொழுது ஒரு நல்ல அரசன் இருந்ததுண்டு. யாருமே தாவிதைப் போல் நல்லவர்களாயிருக்கவில்லை. ஆனால் எசேக்கியா, யோசபாத் மற்றும் யோசியா போல் சில தேவபக்தியுள்ள அரசர்கள் இருந்தார்கள்.

I இராஜாக்கள் 22ஆம் அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேல் ராஜாவாகிய ஆகாபும், யூதாவின் ராஜாவாகிய யோசபாத்தும் ஒரு உச்சி மாநாட்டிற்கெனக் கூடி வந்தார்கள். ஆகாப் மிகவும் பொல்லாதவன். யோசபாத் நல்ல குணம், கெட்ட குணம் இரண்டும் கலந்தவன். இருவரும் சேர்ந்து என்ன செய்தார்கள். இருவருக்கும் ஒரே பேரப்பிள்ளைகள் தாம் ஏனென்றால் அவர்கள் பிள்ளைகள் திருமணம் செய்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் கூடி வந்ததன் நோக்கம், ஆகாப் சீரியாவோடு பண்ணப் போகிற யுத்தத்தில் அவனுக்கு யோசபாத்தின் உதவி தேவைப்பட்டது.

ஆகாபின் வேண்டுகோளுக்கு பதில் கொடுப்பதற்கு முதலில் தீர்க்கதரிசிகள் கூறுவதைக் கேட்கவேண்டுமென்று யோசபாத் கூறினார். வரலாற்றின் இந்தக் காலகட்டத்தில், அவர்கள் எடுக்கும் ஒவ்வொரு முடிவையும் தீர்க்கதரிசிகளிடம் சரிபார்த்துக் கொள்வது வழக்கமாயிருந்தது. ஆகாப், “உனக்குத் தீர்க்கதரிசிகளா வேண்டும்? நான் உனக்கு தீர்க்கதரிசிகளைத் தருவேன். பாகால் மற்றும் பிற தெய்வங்களின் தீர்க்கதரிசிகள் 850 பேர் என்னிடம் இருக்கிறார்கள்,” என்றான். அந்தக் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் அனைவரும் ஆகாபை யுத்தத்திற்குப் போகும்படிக் கூறினார்கள். ஆனால் யோசபாத், ஒரே மெய்யான தேவனாகிய யெகோவாவின் ஒரு உண்மையுள்ள தீர்க்கதரிசி கூறுவதைக் கேட்க விரும்பினான்.

அதற்கு விருப்பமில்லாதவனாக ஆகாப், “இம்லாவின் குமாரசனாகிய மிகாயா என்னும் இன்னும் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் மூலம் நாம் கர்த்தரிடத்தில் விசாரித்து அறியலாம். ஆனாலும் நான் அவனைப் பகைக்கிறேன். ஏனெனில் அவன் என்னைக் குறித்து நன்மையானதையல்ல, தீமையானதையே தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறவன்,” என்றான்.

யோசபாத், “அவனை இங்கு வரச் செய்யும்” என்றான். ஆகவே ஆகாப் மிகாயாவை அழைத்து வர ஆள் அனுப்பினான்.

மிகாயாவை அழைக்கப் போன ஆள் அவனுடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பி வரும்போது, மற்ற தீர்க்கதரிசிகளின் வார்த்தையோடு ஒத்துப் போகிறாற் போல் சொல்லும்படி தீர்க்கதரிசியிடம் கூறினான். ஆனால் மிகாயா, “கர்த்தர் என்னிடத்தில் சொல்வதையே சொல்வேன்,” என்றான் (14).

எல்லா ஆடம்பரத்தோடும் இரண்டு அரசர்களும் கூடியிருந்த ஆகாபின் அரண்மனைக்கு மிகாயா கொண்டு வரப்பட்டான். ஆகாப் அவனைப் பார்த்து, “மிகாயாவே நாங்கள் சீரியர் மேல் யுத்தம் பண்ணப் போகலாமா?” எனக் கேட்டான். அதற்கு மிகாயா, “ஓ, தாராளமாக உடனே போங்கள் உங்களுக்கு மகத்தான வெற்றி கிடைக்கும்,” என்றான். ஆகாப் அதிர்ச்சியடைந்து, “கர்த்தருடைய மெய்யான வார்த்தையைத் தான் என்னிடம் சொல்கிறாயா மிகாயா?” எனக் கேட்டான். அதற்கு மிகாயா “நீர் நிஜமாகவே தெரிந்து கொள்ள விரும்பினால் சொல்கிறேன். இஸ்ரவேலரெல்லாரும் மேய்ப்பன் இல்லாத ஆடுகளைப் போல மலைகளிலே சிதறப்பட்டதைக் கண்டேன்,” எனக் கூறினான். அப்பொழுது ஆகாப், “இவன் என்னைக் குறித்து நன்மையாக அல்ல, தீமையாகவே சொல்லுகிறவன் என்று நான் உம்மோடே சொல்லவில்லையா?” என்று யோசபாத்திடம் கூறினான் (15-18).

எப்படியிருந்தாலும், ஆகாபும் யோசபாத்தும் சீரியருக்கு விரோதமாக யுத்தம் பண்ணப்போவதாகத் தீர்மானித்தார்கள். ஆனால் மிகாயா அவர்கள் பொய்யைப் பின் பற்றிப் போகிறார்கள் எனத் தெளிவாக கூறிவிட்டான்:

“கர்த்தர் தம்முடைய சிங்காசனத்தின் மேல் வீற்றிருக்கிறதையும், பரம சேனையெல்லாம் அவரிடம் அவர் வலது பக்கத்திலும் இடது பக்கத்திலும் நிற்கிறதையும் கண்டேன். அப்பொழுது கர்த்தர்: “ஆகாப் போய், சீலேயாத்திலுள்ள ராமோத்தில் விழும்படிக்கு, அவனுக்குப் போதனை செய்கிறவன் யார்” என்று கேட்டதற்கு - ஒரு ஆவி புறப்பட்டு வந்து, கர்த்தருக்கு முன்பாக நின்று, ‘நான் அவனுக்குப் போதனை செய்வேன்,’ என்றது. ‘எதினால்?’ என்று கர்த்தர் அதைக் கேட்டார்.

அப் பொழுது அது, “நான் போய் அவனுடைய தீர்க்கதரிசிகள் எல்லாரின் வாயிலும் பொய்யின் ஆவியாய் இருப்பேன்,” என்றது. அதற்கு அவர்: “நீ அவனுக்குப் போதனை செய்து அப்படி நடக்கப் பண்ணுவாய், போய் அப்படிச் செய்” என்றார் (19-22).

மிகாயாவை சிறையிலடைத்து தான் திரும்ப வருமளவும், அவனுக்கு அப்பமும் தண்ணீரும் கொடுக்கும்படி ஆகாப் கட்டளை யிட்டான். அதற்கு தீர்க்கதரிசி, “நீர் சமாதானத்தோடே திரும்பி வருகிறது உண்டானால், கர்த்தர் என்னைக் கொண்டு பேசினதில்லை” (28) என்றான். சீரியருக்கு விரோதமாக ஆகாபும் யோசபாத்தும் படைகளை நடத்திச் சென்றார்கள். ஆகாப் திரும்பி வராததால், மிகாயா இருட்டறையிலே அப்பமும் தண்ணீரும் பெற்று, அப்படியே மடிந்து போயிருப்பான் என நாம் எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

யுத்தம் மும்முரமாய் இருக்கையில், மிகாயாவின் தீர்க்கதரிசனம் ஒரு வார்த்தை விடாமல் நிறைவேற்றிற்று. ஆகாப், யோசபாத்தின் படைகள் மலையெங்கும் கொலையுண்ட ஆடுகளைப் போல சிதறுண்டு போனார்கள். ஒரு சீரிய வீரன் நினையாமல் வில்லை நானேற்றி எய்தான். அது ஆகாபின் கவசத்தின் சந்துக்குள் பட்டது. அதிகமாக இரத்தம் சிந்தி அவன் மரித்துப் போனான். சேனைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களாய் வீடு திரும்பினார்கள்.

இராஜாக்களில் புத்தகங்களில் பெயர் குறிப்பிடப்படாத, அறிமுகமில்லாத தீர்க்கதரிசிகள் அநேகர் காணப்படுகிறார்கள். எடுத்துக் காட்டாக, I இராஜாக்கள் 13ஆம் அதிகாரத்தில் பெயர் சொல்லப்படாத ஒரு தீர்க்கரிசி யெரொபெயாம் என்ற பொல்லாத அரசனை எதிர் கொண்டான். யெரொபெயாம் தன் விரலை தீர்க்கதரிசிக்கு நேராக நீட்டி, “அவனைப் பிடியுங்கள்,” என்றான். அவனுக்கு விரோதமாய் நீட்டின கை தன்னிடமாக மடக்கக் கூடாதபடிக்கு மரத்துப் போயிற்று. அப்பொழுது ராஜா, “என் கை முன்போலிருக்கும்படிக்கு எனக்காக விண்ணப்பம் பண்ண வேண்டும்” என்று தீர்க்கதரிசியிடம் கெஞ்சினான். ஆகவே தீர்க்கதரிசியும் யெரொபேயாமுக்கு இணங்கி, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட முறையில் சுகமளித்து, இந்தக் கலக குணமுள்ள ராஜாவின் வாழ்க்கையினுள் தேவனுடைய பிரசன்னத்தைக் கொண்டு வந்தான்.

தேவபக்தியுள்ள தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி வாசிக்கும்போது, இயற்கைக்கும் மேலான தேவனுடைய வல்லமை அவர்களெல்லாருக்காகவுமே கிரியை செய்வதைப் பாருங்கள். தேவனுடைய இயற்கைக்கும் மேலான அற்புதங்களில்லாலிடல், இந்தத் தீர்க்கதரிசிகளால் இந்தப் பொல்லாத இராஜாக்களை எதிர் கொள்ள முடியாது.

நான் ஏற்கனவே சொன்னபடி I இராஜாக்களில் நாம் சந்திக்கும் பெரிய தீர்க்கதரிசி எலியா. I இராஜாக்கள் 18ஆம் அதிகாரத்தில் எலியா பிரகாசிக்கிறார். இரண்டு இராஜ்யங்களிலுமே தேவனுடைய மக்கள் ஏறத்தாழ முற்றிலும் தேவனை விட்டுப் புறஜாதியினரின் விக்கிரங்களுக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். பொய்யான கடவுள்களின் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் இருந்தனர். ஆகாபின் மனைவி யேசபேல் ராணியின் 850 தீர்க்கதரிசிகள் தன்னோடு போட்டிக்கு வருமாறு எலியா சவால் விடுத்தார். இரு தரத்தாரும் தனித் தனியே ஒரு பலிபீடத்தைக் கட்டி, ஒரு பலியை அதன் மேல் வைத்து, தங்கள் கடவுள் அக்கினியை அனுப்பி பலியைப் பட்சித்துப் போட வேண்டும். தேவன் அக்கினியினால் உத்தரவு அருளி இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில் பலியைப் பட்சித்தால் அதுவே மெய்யான தெய்வத்திற்கும் மெய்யான தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் திட்டவட்டமான அடையாளம்.

மக்களெல்லாரும் கர்மேல் பர்வதத்தில் கூடியிருந்தார்கள். பாகாலின் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகள் பாகாலின் கவனத்தைப் பெறும்படி ஊக்கமாக ஜெபித்து, தங்களைச் கீறிக் கொண்டு, சாட்டையால் அடித்துக் கொண்டார்கள். மத்தியான வேளையிலே எலியா அவர்களைப் பரியாசம் பண்ணி, “உரத்த சத்தமாய்க் கூப்பிடுங்கள். அவன் யாரோடாவது பேசிக் கொண்டிருப்பான் அல்லது பிரயாணம் போயிருப்பான் அல்லது தூங்கினாலும் தூங்குவான் அவனை எழுப்ப வேண்டியதாக்கும்,” என்றான் (27). அவர்கள் அதிகமதிகமாய் சாயங்காலமட்டும் சத்தமாய் ஜெபித்துப் பார்த்தார்கள். கடைசியில் ஓய்ந்து போய், விட்டு விட்டார்கள்.

பின்னர் பலிபீடத்தைச் சுற்றி, எலியா ஒரு வாய்க்காலை வெட்டி, பலியையும் விறகையும் தண்ணீரில் நனைத்தார். அதன்பின் மகத்தான தொரு விசுவாச ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்தார்.

“ஆபிரகாமுக்கும், ஈசாக்குக்கும், யாக்கோபுக்கும் தேவனாகிய கர்த்தாவே, இஸ்ரவேலிலே நீர் தேவன் என்றும், நான் உம்முடைய ஊழியக்காரன் என்றும், நான் இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் உம் முடைய வார்த்தையின்படி செய்தேன் என்றும் இன்றைக்கு விளங்கப் பண்ணும். கர்த்தாவே, நீர் தேவனாகிய கர்த்தர் என்றும், தேவரீர் தங்கள் இருதயத்தை மறுபடியும் திருப்பினீர் என்றும் இந்த ஜனங்கள் அறியும்படிக்கு, என்னைக் கேட்டருளும்” (36-37).

உடனே வானத்திலிருந்து அக்கினி இறங்கி பலியைப் பட்சித்து, வாழ்க்காலிலிருந்த தண்ணீரையெல்லாம் ஆவியாக்கிப் போட்டது. ஜனங்கள் முகங்குப்புற விழுந்து, “கர்த்தரே தெய்வம், கர்த்தரே தெய்வம்,” என்றார்கள் (39). பின்னர் தேவனுடைய மக்கள் எண்ணூற்று ஐம்பது கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகளையும் வெட்டிப் போட்டார்கள். எத்தனை வல்லமையான எழுப்புதல்! அந்த நாள் எலியா கர்மேல் பர்வதத்தில் பிரகாசித்த நாள்.

அடுத்த அதிகாரத்தில் உங்களால் எலியாவை இனங் கண்டு கொள்ளவே முடியாது. யேசுபேல் என்பவர் ஆகாபின் மனைவி. அவள் பாகால் வணக்கத்தை இஸ்ரவேலில் அறிமுகப்படுத்தியவள். அவளுடைய தீர்க்கதரிசிகள் எலியாவால் வீழ்ச்சியுற்றதை எண்ணி உக்கிர கோபம் கொண்டாள். ஆகவே அவனைக் கொன்று விடுவதாக பயமுறுத்தினாள் (19:2). முன்பு பயமே இன்னதென்று அறியாத எலியா வனாந்தரத்திற்கு ஓடிப்போய், சக்தியற்றவனாய் ஒரு சூரைச் செடியின் கீழ் உட்கார்ந்து கொண்டு, தான் சாக வேண்டுமென்று விண்ணப்பம் பண்ணினான். அவன் முற்றிலும் சோர்வுற்று, தோற்றுப் போனவன் போலாகி விட்டான்.

எலியாவின் பிரச்சினைகளில் ஒன்று முற்றிலும் களைத்துப்போய், பெலன்றூப் போனது. I இராஜாக்கள் 19ஆம் அதிகாரத்தில் முற்றிலும் களைத்துப் போன எலியாவைக் காண்கிறோம். தேவன், தம்முடைய தீர்க்கதரிசிக்கு மென்மையான, பொறுமையாக ஒரு நல்ல உதவியைச் செய்தார். அவர் எலியாவைத் தூங்கும்படி கூறித் தம் தீர்க்கதரிசிக்கு உணவு தருமாறு ஒரு தேவதூதனை அனுப்பினார். பின்னர் அவனிடம் ஒரு அழகான கேள்வியைக் கேட்டார்: “எலியாவே, நீ இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” (19:13).

உன்னிடத்தில் எப்போதாவது தேவன் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறாரா? நீ ஆவிக்குரிய காரியங்களில் எங்கிருக்கிறாய் என எனக்குத் தெரியாது. எலியாவின் வரலாறு மூலமாக, தேவன் ஒரு வேளை உன்னிடம் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க விரும்பலாம்: “நீ இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? நீ இருக்க வேண்டிய இடத்தில் தான் இருக்கிறாயா?”

இராஜாக்களின் புத்தகங்களில் எச்சரிப்புகள் இருக்கும் உதாரணங்களைத் தேடிப் பார்க்க வேண்டும் என உங்களை மீண்டும் நினைவுறுத்துகிறேன். இந்தப் புத்தகங்களில் பயங்கரமான எச்சரிப்புகளை, குறிப்பாக மோசமான இராஜாக்களின் வாழ்க்கையில் காண்பீர்கள். அதே சமயம் தேவ பக்தியுள்ள தீர்க்கதரிசிகளின் வாழ்க்கையில் - குறிப்பாக எலியா, எலிசா, மிகாயா போன்றோரில் மகத்தான முன்மாதிரிகளையும் காண்பீர்கள்.

அத்தியாயம் 2

இராஜ்யத்தின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்

I இராஜாக்கள், II இராஜாக்களைப் படிக்கும்போது, இஸ்ரவேல் புத்திரர் விரும்பிய இராஜ்யத்தின் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் பற்றிப் பார்க்கிறோம். சாலொமோன் அரசாண்டபோது அந்த எபிரெய ராஜ்யம் மேன்மையிலும் மகத்துவத்திலும் உச்சநிலையை அடைந்தது. ஆனால் அது வெகு நாள் நீடிக்கவில்லை. ஏனென்றால் அந்த மேன்மையும் மகத்துவமும் தேவன் அனுமதிக்கும் சித்தத்தின் விளைவேயன்றி, அவருடைய பரிபூரண சித்தமாயிருக்கவில்லை.

I இராஜாக்களில் இராஜ்யம் எவ்வாறு பிரிந்து விட்டது என்பதன் விளக்கத்தை வாசிக்கிறோம். II இராஜாக்களில் வட, தென் தேசங்கள் எங்ஙனம் வீழ்ச்சியுற்றன என்பதையும் பார்க்கலாம். இஸ்ரவேல் எனும் வட தேசம் அசீரியரால் முற்றிலும் அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டது; யூதா எனும் தென் தேசத்தார் பாபிலோனால் மேற்கொள்ளப்பட்டு, நாடு கடத்தப்பட்டார்கள்.

தென் இராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சியைப் பற்றி நீங்கள் கவனமாகப் படிக்கும்போது, அது மேற்கொள்ளப்பட்டதும் மக்கள் நாடுகடத்தப் பட்டதும் சாதாரணமானதன்று எனக் காண்பீர்கள். இருபது ஆண்டு களில் எருசலேம் மூன்று முறை வீழ்ந்தது. முதல் தடவை யோயாக்கீம் பட்டணத்தை சரண் அடையச் செய்து பாபிலோன் ராஜாவை மூன்று வருடம் சேவித்தான். பின்னர் பாபிலோனியப் படைகளுக்கு விரோதமாகக் கலகம் பண்ணினான்.

எருசலேமின் இரண்டாவது வீழ்ச்சி, யோயாக்கீமின் மகன் யோயாக்கீன் பட்டணத்தை பாபிலோனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்த போது நிகழ்ந்தது. இஸ்ரவேல் புத்திரரில் அநேகர் படு கொலை செய்யப் பட்டார்கள். பின்னர் பாபிலோனியர்கள் சிதேக்கியாவை எருசலேமின் மீது பொம்மை ராஜாவாக்கினார்கள். இந்த ஒழுங்கு பத்து வருடங்கள் நீடித்தது. பின்னர் சிதேக்கியாவும் கலகம் பண்ணினான். ஆகவே பட்டணம் மூன்றாவது முறையும் ஜெயிக்கப்பட்டது. அதுவே எருசலேமின் கடைசி வீழ்ச்சி. அப்போது, முழு பட்டணமும் தரைமட்டமாக்கப் பட்டு கொளுத்திப் போடப்பட்டது.

நாம் மறுபடியும் சீரும் சிறப்பும் பெற்ற சாலொமோன் ராஜா காலத்திலிருந்த பிரிக்கப்படாத இராஜ்யத்தின் மகிமையான நாட்களைப் பார்ப்போம். பின் பற்றுவதற்கு ஒரு நல்ல முன் மாதிரியையும், விலகியோட எச்சரிப்பையும் அவனில் காணலாம்.

சாலொமோன் விட்டுச் சென்ற சுவீகாரம்

சாலொமோனும் சவுலைப் போல நன்றாக ஆரம்பித்தான். ஆனால் முடிவு நன்றாயில்லை. இஸ்ரவேலின் மூன்றாவது அரசனாக சாலொமோனுக்கு தாவீது பொறுப்பு கொடுத்தபோது அவன் தந்தையின் அடிச்சுவட்டில் நடப்பான் எனத் தோன்றியது. கர்த்தருயை மக்களை வழி நடத்துவதற்கு ஞானம் வேண்டுமென கர்த்தரிடம் தாழ்மையாகக் கேட்டான் (I இராஜாக்கள் 3). அவன் ஜெபத்தை தேவன் கேட்டு அதில் பிரியப்பட்டு ஈடு இணையற்ற ஞானம், ஐசுவரியம், மேன்மை எல்லா வற்றையும் கொடுத்தார்.

உலகில் வாழ்ந்த எல்லா மனிதரிலும் சாலொமோன் செல்வந்த னாகவும் ஞானியாகவும் இருந்தான். அவன் தனக்கு ஞானம் வேண்டு

மெனக் கேட்டபோது ஒரு மாபெரும் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தான். அவன் ஐசுவரியத்தையோ, “நீண்ட ஆயுளையே கொடுத்து என்னை ஆசீர்வதியும்” என்று கேட்கவில்லை. இப்படியெல்லாம் இருந்தும் கூட இவனைப் போல் தோற்றுப் போனவன் உலகில் வேறு எவரும் இல்லை. நினைவில் கொள்ளுங்கள்: ராஜ்யம் பிளவுபட்டது, அழிந்தது, சிறையிருப்பு - இவை எல்லாமே தாவீதின் பாவத்தினால் வந்த விளைவு அல்ல. தாவீது தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டான்; தேவன் அவனை மன்னித்தார். இந்த ராஜ்யத்தின் மேல் விழுந்த அழிவுக்கெல்லாம் சாலொமோனின் பாவமே காரணம், அவன் தேவனை விட்டுப் போனதன் விளைவு தான்.

ஒன்றாயிருந்த ராஜ்யம் மகோன்னத நிலையை அடைந்தபோது, சாலொமோன் தேவனை விட்டு விலகிப் போய் விட்டான். சாலொமோனின் எழுநூறு மனைவிகளும் முந்நூறு மறுமனையாட்டிகளும் வேறே தேவர்களை ஆராதித்தார்கள். விசனமான காரியம் என்ன வென்றால் அவன் அவர்கள் பின்னாகச் சென்றான்.

எப்படியும், சாலொமோன் ஆண்டவரிடம் திரும்பி வந்தான் என்று நம்புகிறேன். சாலொமோன் எழுதிய 127ஆம் சங்கீதத்தில், “கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாராகில், அதைக் கட்டுகிறவர்களின் பிரயாசம் விருதா;” (1) எனக் கூறுகிறான். சாலொமோன் ஒரு மாபெரும் கட்டிடப் பிரியன். ஆலயத்தை மட்டுமல்ல, பட்டணங்கள், பூங்காக்கள் மற்றும் கப்பல் களைக் கட்டினான். முதலாவதாக நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவை களைப் பற்றி அவன் சங்கீதத்தில் ஒரு பாடத்தை நமக்குத் தருகிறான். சாலொமோனின் செய்தி இங்கு என்னவெனில், ஒரு காரியத்தில் அதிகமாக ஈடுபட்டிருந்தாலும், அது வீணாய் போகலாம். கட்டுவது விருதாவாகலாம். ஏனெனில் தவறான காரியங்களைக் கட்டுவதற்காக வேலை செய்யவும் நாம் ஆர்வத்தோடிருப்பதும் சாத்தியமாகலாமே. அநுபவம் சாதாரண ஒரு ஆசிரியருமல்ல; அது நம்மை உணரச் செய்யும் ஆசிரியர். என் அநுபவத்திலிருந்து கற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் வாழ்க்கையில் நீங்கள் கட்டக் கூடிய ஒரே முக்கியமான காரியம் உங்கள் பிள்ளையின் வாழ்க்கை தான்.

சாலொமோனின் பிள்ளைகள் நல்லவர்களாக இல்லை. அவனுக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்தவன் ஒரு முட்டாள்.

பிள்ளைகளுடைய வாழ்க்கையைக் கட்டாமல், சூரியனுக்குக் கீழுள்ள மற்ற எல்லாவற்றையும் கட்டுவதற்கு அத்தனை நேரத்தை செலவிட்டதற்காக சாலொமோன் கட்டாயம் வருந்தியிருப்பான். சங்கீதம் 127 நமக்குக் காட்டுவது என்னவெனில், சாலொமோனின் செயலாற்றக் கூடிய சரியான வாழ்க்கைப் பருவத்தில் அவன் தெரிந்து கொண்டவைகள் சரியானவைகளாயிருக்கவில்லை.

மேலே குறிப்பிட்ட சங்கீதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அவனது செய்தியின் விரிவாக்கத்தை சாலொமோன், பிரசங்கியின் புத்தகத்தில் தருகிறான். தான் அரசனாக இருந்த இராஜ்யத்திலுள்ள தன் வாலிப குடிமக்களுக்கு சாலொமோன் செய்த பிரசங்கமே “பிரசங்கி” ஆகும். அந்தப் பிரசங்கமும் அவனது சங்கீதமும், அவன் பூமியில் வாழ்ந்த கடைசி சில ஆண்டுகளில் ஒரு ஆவிக்குரிய மறுமலர்ச்சி அநுபவத்துக்குள் வந்தான் என நம்புவதற்கான இரு காரணங்களாக அமைகின்றன.

சாலொமோன் தேவனிடம் திரும்பி வந்தான் என நான் நம்புவதற்கு மூன்றாவது காரணமும் இருக்கிறது. இந்தக் காலகட்டத்து வரலாறு II நாளாகமத்தில் சொல்லப்படும் பொழுது தாவீதின் பாவம் மட்டுமல்ல; சாலொமோனின் பாவமும் கூட. சாலொமோன், தன் தந்தையைப் போலத் தானும் பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டு அறிக்கையிட்டிருக்க வேண்டும்.

இராஜ்யத்தின் இலக்கிய வரலாற்றுப் புத்தகங்களிலே சாலொமோன் ஒரு பெரிய எச்சரிப்பாக நிற்கிறான். I இராஜாக்களை நீங்கள் வாசிக்கும்போது எடுத்துக்காட்டுக்கும் எச்சரிப்புகளுக்கும் - இரண்டிற்குமே நீங்கள் பார்க்க விரும்பும் ஒரே அரசன் சாலொமோன் தான்.

நல்ல ஆனால் குறையுள்ள அரசன் எசேக்கியா

பின்னால் வந்த பெரிய அரசர்களுள் எசேக்கியாவும் ஒருவன் (II இராஜாக்கள் 18-20 பார்க்க). தன் நாட்டில் வேருன்றியிருந்த விக்கிரகாராதனையை அவன் ஒழித்து, தேவனை நம்பி, அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்தான். சொல்லப்போனால், எசேக்கியாவுக்கு முன்னும் பின்னும் இருந்த எந்த அரசனும் அவனைப் போல் தேவனிடம் அவ்வளவு நெருக்கமாயிருக்கவில்லை. ஆகவே அவன் நமக்கு ஒரு நல்ல

முன் மாதிரியாயிருக்கிறான்; அதே நேரம் அவன் நமக்கு ஒரு எச்சரிப்பாகவும் அமைகிறான்.

எசேக்கியா சகலீனமாயிருந்தபோது, அவன் மரிக்கப் போகிற படியால் அவன் வீட்டுக் காரியங்களை ஒழுங்குபடுத்தும்படி தேவன் ஏசாயா தீர்க்கதரிசி மூலம் அவனோடு பேசினார் (20:1-11). எசேக்கியா தன் முகத்தைச் சுவர்ப்புறமாகத் திருப்பிக் கொண்டு தேவன் தன் வாழ்க்கையைக் கூட்டிக் கொடுக்கும்படி ஜெபித்தான். அப்பொழுது தேவன் ஏசாயாவின் மூலம் சொல்லியனுப்பின இந்த அழகான செய்தியை வாசிக்கிறோம். “உன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டேன், உன் கண்ணீரைக் கண்டேன்.” (5) தேவன் கண்ணீரைக் காண்கிறார். அது குறிப்பிடத்தக்க முக்கியமான காரியம் என்று நான் நினைக்கிறேன். கர்த்தர் எசேக்கியாவின் நாட்களோடே பதினைந்து வருஷங்களைக் கூட்டினார். அது நமக்கு ஒரு ஆழகான முன்னுதாரணம். கர்த்தருக்காகப் பேசும் ஏசாயா என்னும் ஒரு பெரிய தீர்க்கதரிசி, அவன் மரித்துப் போவான் என்று சொன்னபோதிலும், இந்த மனிதன் தேவனிடம் மன்றாடினான்.

ஆனாலும் இந்த அற்புதத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தில் எசேக்கியா ஒரு எச்சரிப்பாக அமைகிறான். ஒரு நாள் சில பாபிலோனியர்கள் எசேக்கியாவைப் பார்க்க வந்தார்கள். அவன் அவர்களுக்குத் தன் ஆயுத சாலை அனைத்தையும், தன் பொக்கிஷங்கள் எல்லாவற்றையும் காண்பித்தான். அதன் பின் ஏசாயா “உம்முடைய வீட்டில் என்னத்தைப் பார்த்தார்கள்?” (15) என்று கேட்டதற்கு, “எல்லாவற்றையும்” என்று பதிலிறுத்தான். அது ஒரு பெரும் தவறு என ஏசாயா சொன்னார். ஏனெனில், “இதோ, நாட்கள் வரும்; அப்பொழுது உமது வீட்டில் உள்ளதிலும், உமது பிதாக்கள் இந்நாள் வரைக்கும் சேர்த்ததிலும் ஒன்றும் மீதியாக வைக்கப்படாமல் எல்லாம் பாபிலோனுக்குக் கொண்டு போகப்படும்” (17) என்றார். எருசலேமை பாபிலோன் வெற்றி கொள்ளப் போவதை ஏசாயா தீர்க்கரிசன மாயுரைத்தார். ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனத்தின்படி, எசேக்கியாவின் குமாரர்கள் வேலைக்காரர் பாபிலோனுக்குச் சிறையாகக் கொண்டு போகப்படுவார்கள் (18).

அரசனின் பதில் என்னவாயிருந்தது? இந்த சம்பவங்களெல்லாம் தனக்கு நடைபெறப் போவதில்லை என்பதில் அவன் திருப்திப்பட்டுக்

கொண்டான். “என் நாட்களிலாவது சமாதானமும் உண்மையும் இருக்குமே” (19) என்று நினைத்தான். தனக்குக் கூட்டிக் கொடுக்கப் பட்ட பதினைந்து ஆண்டுகளும் நன்றாயிருக்கும் என அவன் நம்பியதால், கர்த்தருடைய வார்த்தையை இன்முகத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டான். தன் மகன்களுக்கும் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் என்ன நடக்கும் என்பதைப் பற்றி அவன் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எசேக்கியாவின் தன்னலமான தன்மை அவனை ஒரு மாதிரி தகப் பனாகவோ, ஒரு நல்ல தகப்பனாகவோ இருப்பது எப்படி என்ற தலைப்பில் பிரசங்கம் செய்பவர் ஆராய்வதற்கு உதவும். அவனது இந்தத் தன்மையினாலேயே தந்தையாராகிய நமக்கு, அவன் வாழ்க்கை ஒரு எச்சரிப்பாகிறது.

எலிசாவின் அருமையான முன்னுதாரணம்

எலிசா தீர்க்கதரிசியின் வாழ்க்கையில் நமக்கொரு நல்ல முன்னுதாரணம் இருக்கிறது. II இராஜாக்கள் 5ஆம் அதிகாரத்தில் சீரிய படைத்தலைவன் தீர்க்கதரிசியிடம் தான் சுகமடைவதற்காக வந்தான். அந்த சமயத்தில் வடதேசமான இஸ்ரவேலை ஜெபிப்பதற்கு சீரியா ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே அங்கு எல்லைத் தகராறுகள் இருந்து வந்தன. அவர்களுக்குப் பலம் வாய்ந்த சேனை இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் சேனைத் தலைவன் நாகமான் குஷ்டரோகத்தால் அவதிப்பட்டான். சிறைபிடிக்கப்பட்ட எபிரெயச் சிறுமி ஒருத்தி நாகமானின் மனைவிக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தாள். குஷ்டரோகத்தை சுகமாக்கக் கூடிய சக்தி படைத்தத் தீர்க்கதரிசி ஒருவர் இஸ்ரவேல் தேசத்திலிருப்பதை அச்சிறுமி அத்தம்பதியருக்குச் சொன்னாள். நாகமான் சில வீரர்களோடு தன் ரதத்தில் எலிசாவின் சிறிய இல்லத்திற்குச் சென்றான்.

எலிசா தன்னை எவ்விதம் குணமாக்குவார் என்று நாகமான் தானாகவே ஏதோ கற்பனை பண்ணி நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். பராக்கிரமமான சேனைத் தலைவன், எலிசா மிகவும் சுறுசுறுப்பாய் ஏதாவது செய்வார் என எண்ணினான். ஆனால் எலிசாவோ, அவனுக்கு வணக்கம் சொல்லக் கூட தன் சின்ன வீட்டை விட்டு வெளியே வரக் கூட இல்லை. அதற்குப் பதில் தன் வேலைக்காரனை வெளியே நிற்கும்

நாகமானிடம் அனுப்பி, அவனிடம் “நீ போய் யோர்தானில் ஏழு தரம் ஸ்நானம் பண்ணு; அப்பொழுது உன் மாம்சம் மாறி நீ சுத்தமாவாய் என்று சொல்லச் சொன்னான்,” என்றான் (வ.10 பார்க்கவும்). நாகமான் கடுங்கோபங் கொண்டு ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு புறப்படும் போது, “அவன் வெளியே வந்து நின்று, தன் தேவனாகிய கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுது, தன் கையினால் அந்த இடத்தைத் தடவி, இவ்விதமாய்க் குஷ்டரோகத்தை நீக்கிவிடுவான் என்று எனக்குள் நினைத்திருந்தேன்,” என்றான் (வச 11). அவன் சொந்த நாட்டிலே அழகான அநேக நதிகள் உண்டே என எண்ணினான். சேறுள்ள யோர்தான் நதியில் மூழ்க அவனுக்கு மனதில்லை.

ஆனால் நாகமானின் வீரர்கள், அவன் எலிசா சொன்னபடிச் செய்ய அவனை ஊக்குவித்தார்கள். அவனும் சீக்கிரத்தில் மனம் மாறி யோர்தானில் ஏழு முறை மூழ்கினான். ஏழாவது முறை அவன் மூழ்கி எழுந்த போது அவன் குஷ்டரோகம் நீங்கி சுகமாயிற்று. அவன் எதிர்பார்த்தபடி அல்ல, அவன் நம்பியதற்கும் அதிகமாக, சிறப்பாக நடந்தது.

நாகமான் சுகம் பெற்ற வரலாறு இரட்சிப்பைப் பற்றிக் கூறும் ஒரு அழகான உருவகம் ஆகும். ஆவிக்குரிய பசிதாகத்துடன், இரட்சிப் புக்காகக் கிறிஸ்துவிடம் வருபவர்கள் தங்களுக்கு இரட்சிப்பு எப்படி நடக்கப் போகிறது என்பதைப் பற்றி அவர்களாகவே சில கருத்துக் களைக் கற்பனை பண்ணி வைத்திருக்கிறார்கள். சிலர் இரட்சிப்பை ஒரு இறையியல் மருந்தாக எண்ணி தங்கள் வியாதிகளை உடனடியாக சுகப்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கிறார்கள். வேறு சிலர் இரட்சிப்பு முற்றுப் பெறாவிடின் அதற்கு மதிப்பு இல்லை என்று நம்புகிறார்கள். கல்விமான்கள் கூட்டத்தில் இது தான் உண்மைச் செய்தியாயுள்ளது. சுவிசேஷத்தின் எளிய தன்மையில் அவர்கள் கேட்கும்போது, அது சிக்கலே இல்லாமலிருப்பதால் அதை சுவிசேஷமோ எளிதாக, யோர்தானில் ஏழு தடவை மூழ்கி எழும்புவது போல அவ்வளவு எளிதாக இருக்கிறது. அதைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு பெரிய படிப்பு படித்த பட்டங்கள் தேவையில்லை. நாகமானின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு இடங் கொடுத்தால் லாபகரமாயிருக்கக் கூடும். ஆனால் எலிசா நாகமானின்

எதிர்பார்ப்புகளுக்கு இடங்கொடாததினால் நமக்கு ஒரு நல்ல முன் மாதிரியாயிருக்கிறார். குஷ்டரோகியான நாகமான், எலிசா தீர்க்கதரிசி பற்றிய வரலாற்றின் அடிப்படையான, பாடங்கள்.

தேவனுடைய இராஜ்யத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டுள்ள வரலாற்றுப்புத்தகங்களை நாம் விட்டு வேறு பகுதிக்குச் செல்லுமுன், தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி இன்னுமொரு முறை பார்த்து, அவர்களைப் பற்றிய கடைசி கருத்து ஒன்றைச் சொல்வோம். தீர்க்கதரிசிகள் தேவனுக்காக தேவனிடம் பேசுவதற்குத் தெரிந்து கொண்ட மனிதர்கள் என்பது மட்டுமல்ல, தேவனுடைய வார்த்தைக்கு முன் நின்று அதைப் பிரகாசிக்கச் செய்வார்கள் என்பதுமாகும். பிரச்சினை ஒன்று வரும்போது தேவன் எழுப்பிய மனிதர்கள் அவர்கள். “பிரச்சினை யில்லையென்றால் தீர்க்கதரிசியுமில்லை” என்று நாம் சொல்வதில் பொருள் இருக்கிறது. பிரச்சினை எழும்பியவுடனேயே தீர்க்கதரிசி எங்கே என்று பாருங்கள்.

எடுத்துக்காட்டாக, தேவனுடைய வேலைக்குத் தடையென்று ஒன்று ஏற்படும் போதெல்லாம் தேவன் ஒரு தீர்க்கதரிசியை எழுப்பினார். தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியின் வேலைகளில் ஒன்று, என்னவெனில், அந்தத் தடையையே தன் பிரசங்கத்தின் மையக் கருத்தாகக் கொண்டு, அந்தத் தடையை நீக்கி, தேவனுடைய வேலை மறுபடியும் தொடர்ந்து செல்லும் வரை பிரசங்கிப்பது. தேவனுடைய வேலையைத் தடை செய்யும் பிரச்சினைகளையும் தடைகளையும் அகற்றுவதே தீர்க்கதரிசிகளின் தலையாய வேலையாகும்.

சுருங்கக் கூறின், I இராஜாக்கள் II இராஜாக்களை வாசிக்கும்போது இராஜ்யத்தின் எழுச்சியையும் வீழ்ச்சியையும் கவனித்துப் பாருங்கள். இந்த இராஜ்யத்தைப் பற்றிப் படிக்கும் போது, தேவன் தம்முடைய சபைக்கு இன்று என்ன செய்ய விரும்புகிறார் என்பதை உங்களால் நிதானித்துக் கொள்ள முடியும். பின்னர் இராஜாக்களைப் பற்றிக் கொள்ள முடியும். பின்னர் இராஜாக்களைப் பற்றிக் கவனித்துப் பாருங்கள். அவர்களில் அநேகருடைய வாழ்க்கை நமக்கு எச்சரிப்பாகவும், சில முன் மாதிரிகளாகவும் உள்ளன. அதற்கு அடுத்ததாக தீர்க்கதரிசிகளை

கவனமாய்ப் பாருங்கள். ஏனெனில் பெரும்பகுதியில் நாம் பின்பற்றத் தக்க நல்ல முன் மாதிரிகளை அவர்கள் தருகிறார்கள்.

I இராஜாக்கள் II இராஜாக்கள் புத்தகங்களிலுள்ளவற்றை நாம் இப்படி ஆழமாகக் கற்கும்போது, சில பொதுவான கருத்துக்களை நாம் உருவாக்கலாம். இங்கே இராஜாக்களைப் பற்றி சில கருத்துக்கள் தரப்படுகின்றன.

I இராஜாக்கள் II இராஜாக்களைப் பற்றிக் கடைசியாக சில கருத்துகள்

இஸ்ரவேலருக்கு இராஜாக்கள் வேண்டும் என தேவன் ஒரு போதும் விரும்பவில்லை. அந்த ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரைக்கும் தேவன் அந்த இராஜாக்களுக்கு எப்படி இடங்கொடுத்தார் என்பதைக் கவனியுங்கள். பொல்லாத இராஜாக்களிடம், அதிலும் வட தேசத்து இராஜாக்களிடம் தேவன் காட்டிய பொறுமையைப் பாருங்கள். பயங்கரமான அழிவுகளும் சிறையிருப்புகளும் அவர்களுக்கு வருமுன் அவர் எப்படிப் பொறுமையாக இந்த இராஜாக்களிடம் மன்றாடி அவர்களை எச்சரித்தார் என்று பாருங்கள். கடைசியாக, இந்தப் பொல்லாத இராஜாக்களுக்காக செய்யப்பட்ட ஜெபத்திற்குப் பதிலளித்தார். இது இறையியல் சம்பந்தமான சுவாரஸ்யமான கேள்விகளை எழுப்புகிறது (II இராஜாக்கள் 13:4-5). தேவன் தம்மோடு ஐக்கியத்திலுள்ள விசுவாசிகளின் ஜெபத்தை மட்டுமே கேட்கிறார் என அநேக மக்கள் நம்புகிறார்கள். வேதத்தில் நான் அப்படிச் காண்கிறதில்லை. தேவன் ஆயக்காரனின் ஜெபத்தைக் கேட்டார் (லூக்கா 18:10-14). இயேசு சிலுவையிலே கள்ளனின் ஜெபத்தைக் கேட்டார் (லூக்கா 23:42,43). அதே போல இந்தப் பொல்லாத இராஜாக்களின் ஜெபங்களையும் தேவன் கேட்டார். இன்று, துன்மார்க்கமான மனிதன் ஒருவனின் மகன் விபத்தில் சிக்கிக்காயமுற்றிருக்கும் போது, அந்த மனிதன், தன் மகனின் உயிரைக் காக்கும்படி தேவனிடம் கேட்டால் தேவனால் அந்த ஜெபத்தைக் கேட்டுப் பதில் கொடுக்க முடியுமா? தேவன் யாருடைய ஜெபத்தையும், எந்த நேரத்திலும் கேட்கக்கூடியவர் என நான் விசுவாசிக்கிறேன். இந்த சத்தியம் இந்த இராஜாக்களின் புத்தகங்களில் உதாரணங்களுடன் நமக்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாளாகமப் புத்தகங்கள் “விடுபட்ட விஷயங்கள்”

I நாளாகமம் II நாளாகமம் - ஓர் அளவை

சாமுவேல், இராஜாக்கள், அவைகளுக்குப் பின் வரும் I நாளாகமம் - இவை அனைத்துமே ஒரே காலகட்டத்து (கி.மு.1000 - கி.மு.500) வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களைத் தொகுத்தவர்கள் நாளாகமப் புத்தகங்களை, எஸ்றா, நெகேமியா புத்தகங்களோடு சேர்த்தார்கள். நாளாகமப் புத்தகங்களின் எபிரெய மொழி, இந்த இரு புத்தகங்களுக்கு ஒத்ததாய் இருப்பதால் அறிஞர்கள், இந்த மூன்று புத்தகங்களையும் எஸ்றாவே எழுதினார் என நம்புகிறார்கள். பிற காலத்தில் தான், ஒரே காலகட்டத்தில் எழுதப்பட்ட சாமுவேல், இராஜாக்கள், நாளாகமங்கள் ஆகிய புத்தகங்கள் ஒரே தொகுதியாக்கப்பட்டன.

திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்படுவதற்கான காரணம்

இந்தக் காலகட்டத்து வரலாற்றை ஏன் தேவன் இரு முறை விவரிக்கிறார்? முதல் காரணம்: திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுதல் கல்வியின் சாரமாகும். “நீ திரும்பத் திரும்பப் பாடத்தைச் சொல்லா விடில், நீ கற்றுக் கொடுக்கிறாய் என்று சொல்ல முடியாது.” கல்வியாளர்கள் இப்படித் தான் சொல்கிறார்கள். இரண்டாவதாக, வேதத்தில், திரும்பத் திரும்பக் கூறுவது கற்றுக் கொடுப்பதற்காக மட்டுமல்ல அழுத்திக் கூறுவதற்காகவும் தான். வேதத்தில் திரும்பத் திரும்பக் கூறப்பட்ட காரியங்களை கவனியுங்கள். சிருஷ்டிப்பு பற்றிய அறிக்கை ஆதியாகமத்தில் இரு முறை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. யாத்திராகமத்தில் கொடுக்கப்பட்ட மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் உபாகமத்தில் திரும்பக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை வரலாறு புதிய ஏற்பாட்டில் நான்கு முறை திரும்பத் திரும்ப சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இராஜ்யம் குறித்த இந்த வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் காணப்படும் எபிரெய வரலாற்றின் இக்குறிப்பிட்ட காலம் பற்றி நாளாகமப் புத்தகங்களில் மறுபடியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நாளாகமங்களில், குறிப்பாக, எது அழுத்தமாய் கூறப்பட்டுள்ளது? இக்கேள்வியின் பதில் ‘தேவனுடைய இராஜ்யம்’ என்று தான் இருக்கக்

கூடும். தேவனுடைய இராஜ்யமே நமது முன்னுரிமையாகவும் ஜெப விண்ணப்பமாகவும் இருக்க வேண்டும் எனவும் அதற்காகவே மறுபிறப்பு என்றும் தேவனுடைய இராஜ்யத்திற்குள் பிரவேசிக்க மறுபிறப்பே ஒரே வழி என்றும் இயேசுவானவர் கூறினார். (மத்தேயு 6:33; யோவான் 3:3,5). நாம் வாசிக்கும் இராஜ்யம் குறித்த நூலில் காணப்படும் தேவனுடைய இராஜ்யம் பற்றிய கருத்தை அறிந்து கொள்வது மிக முக்கியம். தேவனே இராஜா, இன்று நாம் அவருடைய இராஜ்யத்தின் குடிமக்கள் (பிரஜைகள்) என்றும் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென தேவன் விரும்புகிறார். ஆகவே தான் இக்கால வரலாற்றைத் திரும்பத் திரும்பக் கூறுகிறார்.

இப்படித் திரும்பத் திரும்பக் கூறுவதற்கான திட்டமிட்ட மூன்றாவது காரணம் என்னவென்றால், தேவனுடைய ஜனங்கள் அவரை இராஜாவாக ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள்; அதனால் அப்படி ஏற்றுக் கொள்ளாததன் விளைவுகளோடு நாம் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென தேவன் விரும்புகிறார். இந்த ஒதுக்கித் தள்ளுதலை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென தேவன் விரும்புகிறார். ஏனெனில், நாமும்கூட தேவனை இராஜாவாக ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விடக் கூடிய யதார்த்தத்தையும், அப்படி மறுப்பதின் விளைவுகளையும் நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல் அமையும்.

காலங்களும் பருவங்களும்

தெற்கு இராஜ்யம் சிறைபிடிக்கப்பட்டு பாபிலோனுக்குக் கொண்டு போகப்பட்ட போது “புறஜாதிகளின் காலம்” என்ற புதிய யுகம் ஒன்று தோன்றியது. தான் இராஜாவாகவும் மக்கள் தனது பிரஜைகளாகவும் (குடிமக்களாகவும்) இருக்கக் கூடிய இறையாட்சியை தேவன் விரும்பினார். இஸ்ரவேல் புத்திரர் இந்த ஒழுங்கை ஒதுக்கித் தள்ளிய பொழுது தேவன், “அப்படியானால், நீங்கள் புறஜாதிகளுக்குள்ளே, அதாவது யூதரல்லாத மக்கள், அவிசுவாசிகளுக்குள்ளே சிதறடிக்கப் படுவீர்கள். புறஜாதிய ராலே ஆட்சி செய்யப்படுவீர்கள்,” என்றார். தமது சித்தத்தையெல்லாம் செய்யும் தாவீது போன்ற அரசர்கள் மூலம் தேவன் இச்செயலைச் செய்ய வில்லை. ஆனால் புறமத அரசர்களாகிய

நேபுகாத்நேச்சார் கோரேஸ் போன்றோரின் மூலம் அப்படிச் செய்தார். இராஜ்யம் குறித்த இந்த வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் சொல்வ தென்னவெனில் தேவனுடைய மக்கள் புறமத அரசர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்டாலும் தேவனுடைய திட்டங்களைச் செயல்படுத்தாமல் போகமாட்டார் என்பதாகும். அந்த புறமத அரசர்கள் மூலமாகவும் தமது திட்டங்களைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றுகிறார். நாம் தேவனை இராஜாவாக ஏற்றுக் கொள்ளாவிடிலும் அவருடைய திட்டங்கள் நிறைவேற்ற முடியாமல் போகா.

“புறஜாதிகளின் காலத்தில்” தேவனைத் தங்கள் இராஜாவாகக் கொண்டிருந்த தனிப்பட்ட விசுவாசிகளின் உள்ளத்தில் தேவனுடைய இராஜ்யம் இருக்கிறது. அவர்கள் அவிசுவாசிகளின் மத்தியில் வாழ்கிறார்கள். பெரும்பாலும் அவிசுவாசிகளின் ஆட்சியின் கீழ் இருக்கிறார்கள். பூமியைச் சாரமுள்ளதாக்க அவர்கள் அவிசுவாசிகளின் மத்தியில் உப்பைப் போல் சிதறியிருக்கிறார்கள். இதனால், இந்த இராஜ்யத்தின் மக்கள் வாழும் தேசம் கிறிஸ்தவ நாடு அல்லது தேவபக்தியுள்ள நாடு என்றாகி விடாது. தேவன் அதிகமாக விரும்பிய இறையாட்சி என்ற ஒழுங்கை எபிரெய மக்கள் ஒதுக்கித் தள்ளிய கால முதல் பூமியிலுள்ள எந்தவொரு தேசமும் தேவனால் ஆட்சி செய்யப்படவில்லை. கிறிஸ்தவ தேசம் என்று ஒன்று கிடையாது. தேவனுடைய இராஜ்யம் தனி மனித உள்ளங்களில் அநுபவிக்கப் படுகிறது (லூக் 17:9,10).

நாளாகமங்களில் வரலாறு மறுபடியும் சொல்லப்படுவதற்கான நாலாவது காரணம், முழு வரலாறும் சொல்லப்படவில்லை என்பது. சாமுவேல் மற்றும் இராஜாக்கள் புத்தகங்களை எழுதியவர்கள் மனிதக் கண்ணோட்டத்தில் அக்காலத்து வரலாற்றை எழுதினார்கள் என்றும் ஆகவே யாராவது ஒருவன் தேவனுடைய கண்ணோட்டத்தில் எழுத வேண்டும் என எஸ்றா நம்பினார்.

சொல்லாமல் விடப்பட்டவைகள்

வரலாறு திரும்பத் திரும்ப சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் புத்தகங் களில் வேறுபாடுகள் யாவை என்பற்கான விடை ‘சொல்லாமல் விடப்பட்டவை’ என்ற தலைப்பிலேயே கிடைக்கிறது. சாமுவேல்,

இராஜாக்கள் ஆகிய புத்தகங்களில் தாவீது, சாலொமோன் போன்றவர் களின் பாவங்கள் அதிகமான பக்கங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருப்பினும், அக்காலத்து வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் சில எழுதப்படாமல் விடப் பட்டுள்ளன. ஆகவே தான் இந்தத் தலைப்பு.

தாவீதின் பாவம் சொல்லப்படாமல் விடப்பட்டிருப்பது நல்ல செய்தி. இதன் பொருள் என்னவென்றால் நம்முடைய இரட்சிப்புக்காக இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசித்துள்ளதால் நாம் தேவனுக்கு முன்பாக வரும்போது, நம் பாவங்கள் நீக்கப்பட்டுப் போகும் என்பது. அதே காரணத்தினால் தான் எஸ்றாவின் நாளாகமப் புத்தகங்களில் சாலொ மொனின் பாவமும் அழகாக நீக்கப்பட்டுள்ளது.

இன்று ஒரு சம்பவத்தைத் தொலைக்காட்சிக்காகப் படம் பிடிக்கும்போது பல்வேறு கோணங்களில் அச்சம்பவத்தை நமக்குக் காட்டப் படம் பிடிக்கும் கருவிகள் இயக்கப்படுகின்றன. மனிதக் காமிரா வினால், சாமுவேல், இராஜாக்களின் புத்தகங்கள் இக்காலகட்டத்து எபிரெய வரலாற்றைத் தருவதிலும் அதே காலத்து வரலாற்றை நாளாகமப் புத்தகங்கள் தருவதிலும் ஒரு அர்த்தம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. உதாரணமாக, முற்றிலும் பொல்லாங்கான இஸ்ரவேல் என்னும் வடதிசை இராஜ்யம் பற்றி, இராஜ்யம் பிளவுபட்ட பிறகு, ஒன்றுமே சொல்லப்படவில்லை, ஏன்? நாளாகமங்கள் தாவீதின் குடும்பம் மற்றும் யூதா கோத்திரத்தை தான் அழுத்திக் கூறுகின்றன. மேசியா தாவீதின் சந்ததியில் தோன்றப் போகிறபடியினால் தாவீதின் வம்சத்திற்கு நாளாகமங்களில் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது.

மேலும் எழுப்புதல், பழைய நிலைக்கு உயர்த்துதல், மறுமலர்ச்சி ஆகியவைகளுக்குக் காரணமான அரசர்களை நாளாகமப் புத்தகங்கள் மற்றோருக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஆசாப், யோசபாத், யோவான், எசேக்கியா மற்றும் யோசியா போன்ற தென் இராஜ்யத்து அரசர்கள் நல்ல விஷயங்களை நாட்டில் கொண்டு வருவதற்குக் காரணமாயிருந் தார்கள். பொல்லாத, நல்லது எதுவும் செய்யாத அரசர்கள் (வட இராஜ்ய அரசர்களின் அனைவரும்) பெயர் கூட சொல்லப்படவில்லை.

எடுத்துக்காட்டாக, யோசியா ஆலயம் பழுது பார்க்கப்பட ஆவன செய்தான். அவ் வேலை நடைபெறும் சமயம் ஆசாரியனாகிய இலக்கியா நியாயப்பிரமாண புஸ்தகச் சுருள்களைக் கண்டெடுத்தான். தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை முற்றிலும் மறக்கக் கூடிய அளவுக்கு மக்கள் பக்தியற்று வீழ்ச்சியுற்று வாழ்ந்தார்கள். புஸ்தகச் சுருள்கள் யோசியாவுக்கு வாசித்துக் காட்டப்பட்டன. உடனே அவன் தேவனுடைய கற்பனைகளுக்கு மக்கள் கீழ்ப்படியவில்லை என்பதைக் கண்டவனாய், தேசத்து மக்களைத் திரும்பவும் தேவனுடைய வார்த்தையின் வழிக்குள் கொண்டு வந்தான் (II நாளாகமம் 34).

ஒரு வகையில், நாளாகமப் புத்தகங்கள், இராஜாக்களின் புத்தகங்களுக்கு விளக்கவுரையாக அமைந்துள்ளன. அதனால் தான் இராஜாக்களின் புத்தகங்களில் அடிக்கடி “நாளாகமப் புஸ்தகத்தில் அல்லவோ எழுதியிருக்கிறது” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஏனென்றால் இராஜாக்களை எழுதியவர் (பரிசுத்த ஆவியானவர்) ஒரு குறிப்பிட்ட அரசன் அல்லது சம்பவம் குறித்து தெய்வீக நோக்கோடு நாம் பார்க்க விரும்புகிறார்.

தாவீதை கவனியுங்கள். தேவனுடைய மக்களுக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும்படி ஆசீர்வதிக்கப்பட்டான். இதுவே அவன் அரசியல் வெற்றிக்குக் காரணம் என விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

தேசம் முழுவதும் ஆராதனை செய்வதற்கு தாவீது செய்த மகத்தான காரியங்கள் பற்றி நாளாகமங்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன. I நாளாகமம் 15 மற்றும் 23ஆம் அதிகாரங்களில் தாவீது பாடகர்களையும் பாடல் குழுக்களையும் எங்ஙனம் உருவாக்கி ஒழுங்குபடுத்தினான் என்பதை அழகான வசனங்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஒரு பெரிய இசைக்குழுவையும் ஏற்படுத்தினான். ஆராதனைக்காக தாவீது எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியும் அதில் அவன் ஆற்றிய பங்கும் குறித்து சாமுவேலின் புத்தகங்களில் சொல்லப்படாவிடிலும் நாளாகமப் புத்தகத்தில் அவை அழுத்தமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஏனென்றால் தமது பார்வையில் நமது ஆராதனைக்கு என்ன இடம் என்பதைக் காட்ட தேவன் விரும்புகிறார்.

மேலும் தாவீது ஏன் தேவனுடைய வீட்டைக் கட்ட அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பதற்கான விளக்கம் நாளாகமப் புஸ்தகத்தில்

தரப்பட்டுள்ளது. அவன் ஒரு யுத்த வீரனாய் திரளான இரத்தத்தைச் சிந்தினான் என்று காரணம் காட்டப்பட்டுள்ளது (I நாளாகமம் 22:8-9). நாளாகமம் தான் நல்ல ராஜாவாகிய யோசபாத், பொல்லாத ஆகாப் ராஜாவோடு கூடிக் கொண்டான் என்பதற்கான காரணத்தைத் தருகிறது. அவர்களிருவருடைய பிள்ளைகளின் திருமணத்தால், இருவருக்குமே ஒரே பேரப்பிள்ளைகள் இருந்தார்கள் (II நாளாகமம் 18:1).

எழுப்புதலுக்காக ஒரு ஜெபம்

நாளாகமப் புத்தகங்களில் மிக முக்கியமான வசனங்களில் ஒன்று II நாளாகமம் 7:14; “என் நாமம் தரிக்கப்பட்ட என் ஜனங்கள் தங்களைத் தாழ்த்தி, ஜெபம் பண்ணி, என் முகத்தைத் தேடி, தங்கள் பொல்லாத வழிகளை விட்டுத் திரும்பினால், அப்பொழுது பரலோகத்திலிருக்கிற நான் கேட்டு, அவர்கள் பாவத்தை மன்னித்து, அவர்கள் தேசத்துக்கு சேஷமத்தைக் கொடுப்பேன்.”

இங்கே தேவாலயத்திலிருந்து அரண்மனைக்கும் மக்களின் பக்தி வாழ்க்கையிலிருந்து அரசியல் வாழ்க்கைக்கும் ஒரு செய்தி கொடுக்கப் படுவதை, தேவன் தம் மக்களுக்கு அருளும் ஒரு உடன்படிக்கையைக் காண்கிறோம். தேவன், “நான் மன்னிக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்; சுகமாக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால் நான் மன்னித்து, சுகமாக்கு முன், என் மக்கள் நடக்க வேண்டிய நீதியின் பாதைகள் உண்டு” என்று கூறுகிறார். நாமெல்லாருமே - முதலில் தனித் தனியாக, பின்னர் தேசமாக இருதயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய வசனம் இது என நான் எண்ணுகிறேன்.

இந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்து எபிரெய வரலாறு நாளாகமங்களில் மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்லப்படுவதையும், அவற்றின் சிறப்பு அம்சங்களையும் நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு உதவுவது இது தான். தேவனுடைய வழிகள் நம்முடைய வழிகள் அல்ல; அவருடைய நினைவுகள் நம்முடைய நினைவுகள் அல்ல. தேவன் காரியங்களை சிந்தித்து செயல்படுவதற்கும், நாம் காரியங்களை சிந்தித்து செயல்படுவதற்கும் அதிக வித்தியாசம் உள்ளது, பூமியைப் பார்க்கிலும் வானங்கள் உயர்ந்திருக்கிறதுபோல அவ்வளவு வித்தியாசம் (ஏசாயா 55:8-9 ஐப் பார்க்கவும்). தெய்வீகப் பார்வை உனக்கு வேண்டுமெனில் உன்னுடைய சிந்தனையும் செயலும் தேவனது சிந்தனைக்கும்

செயலுக்கும் ஒத்திருக்க வேண்டுமெனில், நாளாகமப் புத்தகங்களைப் படியுங்கள். அளவுகள் மற்றும் தொலைநோக்கு பற்றி ஒரு மகத்தான செய்தியைக் கண்டு பிடிப்பீர்கள்.

நாளாகமப் புத்தகங்களுக்கு 'விடுபட்ட காரியங்கள்' என்ற தலைப்பு மிக நல்ல தலைப்பு. தாவீது, சாலொமோன் என்போரின் பாவங்கள் நாளாகமங்களில் சொல்லப்படாமல் விடுபட்டுப்போனது போல, நம்முடைய பாவங்களும் கூட விடுபட்டுப் போகக் கூடும் என்பது ஓர் நற்செய்தி. தேவன் வட இராஜ்யத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டார் என்பதும் ஒரு பயங்கரமான சவால் தரும் செய்தி. வட இராஜ்யத்தின் பிரஜைகள்(குடிமக்கள்) தேவனுடைய நோக்கங்களின் படி அழைக்கப்படாததால், தேவன் அவர்களைப் பற்றி ஒருபோதும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நாம் தேவனுடைய சித்தத்திற்கும் அவருடைய வழிகளுக்கும் ஏற்றபடி, நமது சிந்தைகளையும் வாழ்க்கையையும் ஒருபோதும் அமைத்துக் கொள்ளவேயில்லை என்றால் இன்று நாம் பூமியில் இருப்பதை தேவன் கவனியாமல் விட்டு விடுவதோடு, நித்தியத்திலும் நம்மை அசட்டை செய்து விடுவார் என்பது நம்மைத் தெளிவு நிலைக்குக் கொண்டு வரக்கூடிய எண்ணமாகும்.

நாளாகமப் புத்தகங்களை, சாமுவேல் மற்றும் இராஜாக்களின் புத்தகங்களோடு நீங்கள் ஒப்பிடுமுபேகாது தேவனுடைய கண்ணோட்டம் மற்றும் மனித கண்ணோட்டம் இரண்டையும் இப்புத்தகங்களில் கூறப்பட்ட காலத்து வரலாற்றையும் நீங்கள் வாழும் இந்தக் காலத்து வரலாற்றையும் உங்கள் தனிப்பட்ட சமுதாய வரலாற்றையும் கூட இவ்விரு கண்ணோட்டங்களிலும் காண வேண்டும்.

அத்தியாயம் 4

பழைய ஏற்பாட்டில் சுவிசேஷங்களில் காணப்படும் கருத்துகள்

சிறையிருப்புக்குப் பின்னுள்ள வரலாற்றுப் புத்தகங்களாகிய எஸ்றா, நெகேமியா, எஸ்தர் ஆகிய புத்தகங்களில், எஸ்றா, நெகேமியா

புத்தகங்களை ஆய்வு செய்ய இவ்வத்தியாயத்தில் துவங்குவோம். எபிரெய வரலாற்றில், பாபிலோனிய சிறையிருப்பு பிரிக்கும் கோடாகவும் திருப்பு முனையாகவும் அமைந்தது. இனிவரும் நாட்களில் தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றிப் படிக்கும்போது, அவர்கள் சிறையிருப்புக்கு முன்னுள்ளவர்கள், சிறையிருப்பிலுள்ளவர்கள் அல்லது சிறையிருப்புக்குப் பின்னுள்ள தீர்க்கதரிசிகள் எனப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். சிறையிருப்பு முடிவுற்ற பின், சிறையிருப்புக்குப் பின்னுள்ள தீர்க்கதரிசிகள் எழுதி, பிரசங்கித்து, வாழ்ந்து, மரித்த காலகட்டத்து வரலாற்றை, எஸ்றா, நெகேமியா மற்றும் எஸ்தர் ஆகிய புத்தகங்கள் கூறுகின்றன.

பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வருதல்

எஸ்றா, நெகேமியா மற்றும் எஸ்தர் ஆகிய புத்தகங்களில் பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வந்தது மூன்று விதங்களில் நிகழ்ந்தது என அறிகிறோம். கோரேஸ் ராஜா அனுமதித்ததால் முதல் முறையாக மக்கள் திரும்பி வந்தார்கள். செருபாபேலும் பிரதான ஆசாரியனாகிய யெசுவாவும்கி.மு. 537ல் நாட்டுக்குத் திரும்பும் அப்பயணத்தில் தலைமை தாங்கினார்கள். தேவாலயத்தைத் திரும்பக் கட்டும் ஒரே நோக்கத்திற்காகவே அந்த முதல் திரும்பு பயணம் அமைந்தது. வேலை துவங்கியதுமே, எதிர்ப்பும், உபத்திரவமும் மக்கள் மனதைக் கலைத்தன. ஆகவே கட்டுமானப் பணியை நிறுத்தி விட்டார்கள். ஆகாய் மற்றும் சகரியா தீர்க்கதரிசிகள் மக்கள் ஆரம்பித்த கட்டுமானப் பணியை முடிக்குமாறு ஆர்வமூட்டினார்கள். இந்த இரு தீர்க்கதரிசிகளின் ஊழியங்களினாலேயே வேலை மறுபடியும் துவங்கப்பட்டு, கிமு 516ல் முதல் முதல் வேலை ஆரம்பித்து இருபத்தோரு ஆண்டுகளுக்குப் பின் தேவாலயத்தைப் புதுப்பிக்கும் பணி நிறைவு பெற்றது.

கி.மு.458ல் எஸ்றாவின் தலைமையின் கீழ், இரண்டாவதாக திரும்பும் பயணம் நடந்தது. அசாதாரணமான இந்த ஆசாரியனும் வேதபாரகனுமான எஸ்றா வேதத்தைப் போதிக்கும் சிறந்த ஆசிரியர். இவர் புதுப்பிக்கப்பட்ட தேவாலயத்தில் சிறப்பான ஊழியத்தைக் கொண்டு வந்தார். முதல் திருப்பு பயணத்திற்கு எழுபத்தொன்பது

ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், தேவாலயம் புதுப்பிக்கப்பட்ட வேலை முடிந்து ஐம்பத்தெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இது நடந்தது.

எஸ்றா திரும்பி வந்து பதிமூன்று ஆண்டுகள் கழிந்ததன் பின் நெகேமியா மூன்றாவது திரும்பும் பயணத்தை தலைமை தாங்கி நடத்தி வந்தார். அவர் எருசலேம் பட்டணத்து மதில் சுவரைத் திரும்ப எடுத்துக் கட்டவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வந்தார். மதில் சுவரைத் திரும்ப எடுப்பித்துக் கட்டும் வேலையில் நெகேமியாவோடு மல்கியாவும் சேர்ந்து ஈடுபட்டார்.

எஸ்றா, நெகேமியா புத்தகங்களின் ஒத்த கருத்துக்கள்

எஸ்றா, நெகேமியா புத்தகங்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் கருத்துச் சுருக்கமான சுவிசேஷங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன, ஏனென்றால் இரு புத்தகங்களிலும் ஒரே காரியங்கள் தாம் உள்ளடங்கியுள்ளன. சில ஒற்றுமைகளை இங்கு காண்போம்.

- இரு புத்தகங்களிலும் காணப்படும் எபிரெய மொழி ஒரே மாதிரி இருப்பதால், இரண்டையும் எஸ்றாவே எழுதியிருக்கக் கூடும்.
- இரு புத்தகங்களிலும், எபிரெய வரலாற்றிலுள்ள ஒரே சம்பவம் தான் மையக் கருத்தாயுள்ளது: அதாவது, பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வருதல். தேவன் செய்த கிரியை தான் இரு புத்தகங்களின் மையக் கருத்தாயுள்ளது: எருசலேமில் தேவாலயத்தைப் புதுப்பிக்கும் பணி. அப்போது இருவரும் வாழ்ந்து வந்தனர்.
- மனிதனது வேலை தேவனால் ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டுமெனில், பின்பற்றப்பட வேண்டிய மாதிரிகளும் கொள்கைகளும் இரண்டு புத்தகங்களிலும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன.
- இரு புத்தகங்களும் தலைமைத்துவத்துக்கான மகத்தான மாதிரிகளைத் தருகின்றன. தலைமைத்துவத்தின் பண்பும் வரங்களும் இருவரிலும் வேறுபட்டிருந்தாலும் அவர்கள் இருவருமே மாபெரும் தலைவர்கள். எஸ்றா ஆசாரியனும் வேதபாரசனுமாய் தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதித்தார். எஸ்றாவின் பணி மக்களைச் சந்தித்து ஆவன செய்வது. நெகேமியா ஒரு சாதாரண

ஆளாயிருந்தாலும் நடைமுறைப் பயன்பாடுள்ள கட்டிடம் கட்டுபவனாய் இருந்தான்.

- இருவரும் அபிஷேகம் பெற்ற எழுப்புதல்களை நின்று நடத்தினார்கள். அது தேவனுடைய கிரியை தான்.
- இரு புத்தகங்களின் வரைபடமும் ஒரே மாதிரி இருக்கிறது. ஆரம்ப அதிகாரங்களில் செய்யப்பட வேண்டிய வேலையைக் காண்கிறோம். அதன்பின் எவ்வாறு மக்கள் தேவனை விட்டுப் பின் வாங்கினார்கள் என்பதைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. எஸ்றா 9ம் அதிகாரம் நெகேமியா 9ம் அதிகாரம் இரண்டிலும் இரு தலைவர்களும் மக்களின் நடத்தைக்காக பாவ அறிக்கை, துயரம் மனஸ்தாபம் சேர்ந்த ஜெபத்தோடு துக்கிக்கிறதைக் காண்கிறோம்.
- இரு புத்தகங்களிலும் மற்ற சமயத்தைச் சார்ந்த அரசர்கள் தேவனுடைய வேலையைச் செய்ய அவருடைய மக்களை அனுமதிப்பதையும் அவர்கள் மேல் பரிவு காட்டி உதவிசெய்வதையும் காண்கிறோம்.
- இரு புத்தகங்களும் உற்சாகமூட்டும் தொனியோடு ஆவிக்குரிய முன்னேற்றத்தைக் காட்டி முடிவடைகின்றன.

எஸ்றா புத்தகத்திலிருந்து சிறப்பாக கற்றுக் கொள்வது

எஸ்றா, நெகேமியா புத்தகங்கள் ஒன்று போலிருந்தாலும் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தன்மைகளும் உள்ளன.

எஸ்றாவைக் குறித்து அதிகம் சொல்ல விரும்புகிறேன். எஸ்றாவை, மோசே, சாமுவேல் மற்றும் தாவீது போன்ற மாபெரும் மனிதர்களோடு சேர்த்துப் பேச வேண்டும். அவனுடைய முழு ஊழியமும் மக்களுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையில் ஆர்வம் தரும் எழுப்புதலைக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதே.

எஸ்றா 7:10ல் “காத்தருடைய வேதத்தை ஆராயவும், அதின்படி செய்யவும், இஸ்ரவேலிலே கட்டளைகளையும், நீதிநியாயங்களையும் உபதேசிக்கவும், எஸ்றா தன் இருதயத்தைப் பக்குவப்படுத்தியிருந்தான்.” இந்த வசனம் அவன் வாழ்க்கையை மூன்று பகுதிகளாக வரைபட மிட்டுக் காட்டுகிறது. எஸ்றாவின் வாழ்க்கையின் முதல் பகுதி,

அடுத்த இரு பகுதிகளுக்கான ஆயுத்தமாயிருந்தது. தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றுக் கொள்ளவும், அறிந்து கொள்ளவும் தன் முழு இருதயத்தைச் செலுத்தி கருத்தோடு அதை ஆழ்ந்து படித்தான். அவனது வாழ்க்கையின் இரண்டாவது பகுதியில் தேவனுடைய வார்த்தை சொல்லுவதை பயிற்சி பண்ணி, அதை அப்படியே வாழ்ந்து காட்டுவதில் முழு கவனத்தையும் செலுத்தினான். தனது வாழ்க்கையின் மூன்றாவது பகுதியில் எஸ்றா தேவனுடைய வழிகளில் சீஷர்களாக்குவதற்கும் தன்னை முழுவதுமாய் அர்ப்பணித்தான்.

உங்கள் வாழ்க்கையை எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை அது அழகாகக் கூறுகிறது. பிரச்சினைகளுள் ஒன்று என்னவென்றால், ஆயத்தம் செய்து போதிப்பவர்கள் உண்டு. அவர்கள் வெறும் எழுத்தைத் தான் போதிக்க முடியும். தங்கள் அநுபவம் என்னும் அணையிலிருந்து எடுத்துப் போதிக்க முடியாது. தன் வாழ்க்கையின் முதல் பகுதியில் கற்றுக் கொண்டதை, இரண்டாவது பகுதியில் வாழ்ந்து பழக்கப் பட்டவன் தான், சிறந்த ஆசிரியனாயிருக்க முடியும். அநுபவம் பெற்ற பின் வாழ்க்கையின் கடைசிப் பகுதியான மூன்றாம் பகுதியில் நன்மை பயக்கும் விதத்தில் போதிக்க முடியும்.

தேவனுடைய ஊழியத்திற்கு எஸ்றா ஆற்றிய பங்கைப் பார்க்கும் போது அவனை ஏன் தாவினா, சாமுவேல், மோசேயோடு சேர்க்க வேண்டும் என்பது விளங்கும். நாளாகமங்கள், எஸ்றா புத்தகங்களோடு நெகேமியா புத்தகத்தையும் எஸ்றா எழுதினான் என்றும், அதோடு கூட வேதத்தின் மிக நீண்ட அதிகாரமாகிய 119ம் சங்கீதத்தின் 176 வசனங்களையும் அவனே எழுதினான் என்றும் கருதப்படுகிறது. அந்த ஒரு சங்கீதம் வேதத்தின் அநேக புத்தகங்களை விட நீளமாயுள்ளது. அந்த 176 வசனங்களுள் இரண்டைத் தவிர, அனைத்து வசனங்களும் வேதவாக்கியங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. கர்த்தருடைய வார்த்தையைக் குறித்து எஸ்றா எத்தனை கருத்துடையவனாயிருந்தான் என அது காட்டுகிறது.

அறிஞர்கள் பாரம்பரியமாக நம்புவது என்னவெனில் எஸ்றா சிறையிருப்பில் இருந்தபோது தேவாலயத்தில் ஆசாரியப் பணி செய்ய முடியாததால் இன்று **ஜெபஆலயம்** (synagogue) ஒன்றைத் தோற்று

வித்தானாம். இது இன்றைய ஓய்வுநாள் பள்ளி போன்றது. மேலும், இப்பொழுது இருக்கிறபடி பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களை ஒழுங்கு படுத்தி வரிசைக் கிரமப்படுத்தவதில் எஸ்றா தலையாய பங்காற்றினான் என அறிஞர்கள் நம்புகிறார்கள். இப்பணிகளோடுகூட பாபிலோனியச் சிறையிருப்பிலிருந்து மக்களைத் தலைமை தாங்கிக் கூட்டிவந்தான். அவன் வருமுன்னரே கட்டி முடிக்கப்பட்டிருந்த ஆலயத்தில் திறமை யாகப் போதிக்கும் ஊழியத்தை ஏற்படுத்தினவன் எஸ்றா தான். அவனோடு கூட தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதிக்கும் ஆசாரியர்கள் மற்றும் வேதபாசுக்களின் குழுவைக் கூட்டி வந்தான்.

ஒரு தேவ ஊழியத்திற்கான மாதிரிகளும் கொள்கைகளும்

தேவனுடைய ஊழியம் பற்றிய பாடங்களையும் எஸ்றாவின் புத்தகம் நமக்குத் தருகிறது - தேவ ஊழியத்தில் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டிய கொள்கைகளே அதற்கான மாதிரிகளாகவும் இருக்கின்றன. தேவனே அந்த ஊழியத்தை நடத்தும் ஒரே நபராவார் (ரோமர் 11:36 ஐ ஒப்பிட்டு பார்க்கவும்). தேவனே அந்த வேலையின் மூலகர்த்தா, அந்த ஊழியத்தைத் தாங்கும் வல்லமை, அவர் மகிமையே அந்த ஊழியத்தின் நோக்கம். இந்த முறையில் தான் எஸ்றா தன் புத்தகத்தின் முதல் சில வசனங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தன் வாழ்க்கை பணியில் முன்னுரிமைகளை (priorities) ஒழுங்குபடுத்தினான் என நம்புகிறேன்.

எஸ்றாவிலிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ளும் இரண்டாவது கொள்கை இது தான்: தேவன் ஒருவரே காரண கர்த்தாவாக இருந்து, தம்முடைய வேலையை மக்கள் மூலம் செய்து முடிக்க விரும்பினாரானால், தமக் காகச் செயலாற்றும் அம்மனிதர்களுக்குத் தெளிவான வழிநடத்து தலைத் தருவார்.

மூன்றாவது : தேவன் ஒருவரே காரணகர்த்தராக இருந்து தெளிவான வழி நடத்துதலைத் தருகிறவர், தமது வேலை செய்து முடிப்பதற்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் தந்தருளுவார். வேதத்தில் அநேக முறை சொல்லப்பட்டிருக்கிற மிக முக்கியமான கொள்கை இது. மத்தேயு 6:33ல் இயேசுவானவர் தம் சீஷர்களிடம், “முதலாவது தேவனுடைய ராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள், அப்பொழுது இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக் கூடக்

கொடுக்கப்படும்,” எனக் கூறினார். நாம் எதைச் செய்யவேண்டுமென தேவன் விரும்புகிறார் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளும்போது, அவருடைய பார்வையில் எது சரியோ அதை நாம் செய்யும்போது, அவர் வேலையைச் செய்துமுடிக்கத் தேவையான அனைத்தையும் தருவார்.

நாலாவது கொள்கை இது: தேவன் தமது வேலை நிறைவேற்றி முடிக்கப்பட, ஏதோ, தேவையானதை மட்டும் தருவதில்லை. ஆனால், “நாம் வேண்டிக் கொள்ளுகிறதற்கும் நினைக்கிறதற்கும் மிகவும் அதிகமாகத்” (எபேசியர் 3:20) தந்தருளுவார். எஸ்றாவின் ஊழியத்தில், நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தவர்கள் வேலையைச் செய்து முடிக்கத் தேவையானதை மட்டும் வைத்திருக்கவில்லை. ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டுவதற்கு தேவைப்பட்டதை விட அதிகமாகவே வைத்திருந்தார்கள்.

ஐந்தாவது : நீங்கள் தேவனுடைய வேலையைச் செய்யும்போது, சாத்தான், நலமாகத் தோன்றும் ஒன்றைக் கொண்டு தேவன் நமக்கு அளிக்கும் மிகச் சிறந்ததை எதிர்ப்பான். “ஏதோ ஒன்றைச் செய் ஆனால் தேவன் உன் வாழ்க்கைக்கு வைத்திருக்கும் மிகச் சிறந்த திட்டத்தை நிறைவேற்ற முயலாதே,” என நம் சத்துரு நம் காதில் ஓதி நாம் தேவனுக்கெனச் சிறப்பான வேலை செய்யாதபடி நம்மைத் திசை திரும்ப முயல்வான்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில் இன்னும் தெளிவாக இந்த ஐந்தாவது கொள்கையையும் மற்றும் சிலவற்றையும் பார்ப்போம்.

அத்தியாயம் 5

தேவனுடைய வேலையை எதிர்க்கும் சக்திகள்

எஸ்றா புத்தகத்தில் நாம் பார்த்த ஐந்தாவது கொள்கை இது : நாம் தேவனுடைய வேலையைச் செய்யப் புறப்படும் போது, இவ்வுலகிலுள்ள பொல்லாத சக்தி ஒன்று நம்மை எதிர்க்கும். எஸ்றாவும் திரும்பி வந்த யூதர்களும் எதை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள, சாத்தானுடைய தந்திரங்களை நாம் இன்னும் ஆழமாகப் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நாம் சாத்தானின் தந்திரங்களை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் (2 கொரி 2:11; 10:3-5; 11:13-15) நமக்கு புத்தி சொல்லுகிறார். சாத்தான் வஞ்சகமுள்ளவன் ஏமாற்றுகிறவன். நடிக்கவும், ஏமாற்றவும் அவனுக்குப் பிரியம். மிகச் சிறந்தது எனப்படுவதற்கு மகா பெரிய எதிரி ‘நல்லது’ எனப்படுவது தான். தேவன் உன் மூலமாய் கிரியை செய்யும்போது, தேவனுடைய சிறப்பானதை நீ அநுபவிப்பாய். சாத்தான் மிகவும் புத்திசாலி. ஆகையால் அவன் தேவ ஊழியத்தை விட்டுவிட்டு உன்னை வங்கியைக் கொள்ளையடிக்கச் சொல்ல மாட்டான். ஏனெனில் அதைச் செய்யும்படி நீ சம்மதிக்க மாட்டாய், உன்னை வெற்றிகரமாக திசை திருப்ப முடியாது. அதனால் அவன் நல்லதாயிருக்கிற ஏதோ ஒன்றைச் செய்யும்படி உன்னைச் சோதிப்பான். நீ ஒரு மருத்துவ மிஷனரியாக வேண்டுமென்பது தேவன் உனக்கு வைத்திருக்கும் மிகச் சிறந்த காரியமென்றால் உன் ஊரில் நீ அதிகப் பணமும் மரியாதையும் சம்பாதிக்கக்கூடிய உன்னுடைய ஒரு நல்ல மருத்துவராக இருக்கும்படி சாத்தான் உன்னை சோதிப்பான். அது ஒரு நல்ல இலக்காக இருக்கலாம். ஆனால் நீ மருத்துவ மிஷனரி ஆக வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புவாராயின் அது தேவனுடைய விருப்பத்தை விட மட்டமானது தான். நல்ல காரியம் சிறந்த காரியத்திற்கு சத்துருவாகிறது.

ஆறாவது கொள்கையாக எஸ்றா புத்தகம் தருவது முந்தையதோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது: தேவனுடைய வேலையைச் செய்ய முயலும் எல்லா வேளைகளிலும் எதிர்ப்பு வருவதை நீ எதிர் பார்க்கலாம். சில சமயங்களில் தேவ பணி செய்ய மக்கள் ஆரம்பிக்கும்போது, எதிர்ப்பைக் கண்டதுமே தேவனுடைய வழி நடத்துதலை அல்லது அவர் சித்தத்தை அவர்கள் விளங்கிக் கொண்டதை சந்தேகிக்கிறார்கள். தேவனுடைய வேலையைச் செய்தால் எதிர்ப்பே இருக்காது எனத் தவறாக விசுவாசிக்கிறார்கள். அது உண்மையே அல்ல! தேவன் மனிதர் மூலமாகக் கிரியை செய்கிறார். அதுபோலத் தான் சாத்தானும். இயேசு கிறிஸ்து செய்யும் ஒவ்வொன்றையும் சாத்தான் எதிர்த்து நிற்பதால், கிறிஸ்து நம் மூலமாய் கிரியை செய்யும் போது நாம் எதிர்ப்பை எதிர்பார்க்க வேண்டும். சில வேளைகளில் உங்களை எதிர்ப்பவர்கள்

சாத்தானின் தூதர்களாயிருப்பதை அறியாமலிருக்கிறார்கள் (மாற்கு 8:27-33 பார்க்கவும்).

எதிர்ப்பு இரு திசைகளிலிருந்து வரும் என்று எஸ்றாவின் புத்தகம் நமக்குச் சொல்லுகிறது. முதலாவது வெளியிலிருந்து வரும் எதிர்ப்பு. நாம் தேவனுடைய வேலை செய்யப் புறப்படும்போது, நம் நலம் விரும்பாத மக்கள் இவ்வுலகில் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். எடுத்துக் காட்டாக, ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டுவதற்காக, நாடு கடத்தப் பட்டவர்கள் எருசலேமுக்குத் திரும்பி வந்தபோது, அங்கே ஏற்கனவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள், அவர்களை கேவலமாகப் பேசி, பயப்படச் செய்ய முயன்றார்கள். பொய்கள் நிரம்பிய செய்தியை அர்தசஷ்டா ராஜாவுக்கு அனுப்பினார்கள். கட்டுமானப் பணியை நிறுத்தும்படி தேவனுடைய மக்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள் (எஸ்றா 4). அவர்கள் ஒரு கையினாலே வேலை செய்து மறு கையினாலே ஆயுதம் பிடித்திருந்தார்கள் (நெகேமியா 4:17) என நெகேமியாவின் புத்தகம் கூறுகிறது. ஒரு விதத்தில், சுலபம் - ஏனென்றால் நாம் அதை எதிர்க்கத்தக்கதாக அதைப் பார்க்க முடிகிறது.

இரண்டாவது விதமான எதிர்ப்பு, உள்ளேயிருந்து வருகிறது. ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டியெழுப்ப நாடுகடத்தப்பட்டவர்கள் திரும்பி வந்த போது, எருசலேமிலும் யூதேயாவிலுமிருந்த புறமதஸ்தர் செருபாபேலிடத்துக்கும் யெசுவாவிடத்துக்கும் வந்து, “உங்களோடே கூட நாங்களும் கட்டுவோம்; உங்களைப் போல நாங்களும் உங்கள் தேவனை நாடுவோம்; இவ்விடத்துக்கு எங்களை வரப்பண்ணின அசீரியாவின் ராஜாவாகிய எசரத்தோன் நாட்கள் முதற்கொண்டு அவருக்கு நாங்களும் பலியிட்டு வருகிறோம்,” என்று சொன்னார்கள் (எஸ்றா 4:2). அதற்குச் செருபாபேலும் யெசுவாவும், “எங்கள் தேவனுக்கு ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்கு உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை; பெர்சியாவின் ராஜாவாகிய கோரேஸ் இராஜா எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டபடி, நாங்களே கட்டுவோம்,” என்றார்கள். செருபாபேலும் யெசுவாவும், தேவனுடைய வேலையை தேவனுடைய மக்களே செய்ய வேண்டும் என்று தேவனுடைய வேலையைக் குறித்த ஒரு கொள்கையை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இன்னொரு விதமாக இப்படிச் சொல்லலாம்:

தேவனுடைய திட்டப்படி

தேவனுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்ற

தேவனுடைய வல்லமையை

தேவனுடைய மக்களில் பயன்படுத்துவது

தேவனுடைய திட்டமாகும்.

அதிகாரபூர்வமான தேவனுடைய வேலை, தேவனுடைய மக்களால் செய்யப்பட வேண்டும். அவிசுவாசிகளுக்கு அதில் பங்கில்லை. விசுவாசிகளும் அவிசுவாசிகளும் சேர்ந்த ஒரு சபையாயிருப்பது, சபையின் பலவீனங்களில் ஒன்று என நம்புகிறேன். அநேக சபைகள் சமுதாயத் தலைவர்களையும், மதிப்பு, பணமிக்கவர்கள், ஊர்ப் பெரியவர்கள் ஆகியோரையும் - (அவர் மெய் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும்) சபையில் தலைமை தாங்க வேண்டுமென விரும்புகின்றனர். ஆனால் தேவனுடைய வேலை தேவனுடைய மக்களால் மட்டுமே செய்யப்படவேண்டும். அது நல்ல தொழிலாயிருப்பதினாலோ, சமூகத்திலே அங்கீகரிப்புக் கிடைக்கும் என்பதினாலோ யார் வேண்டுமானாலும் அதிலே பங்கு பெற முடியாது. அநேக மக்களைச் சந்திக்கும் ஒருவரைக் கற்பனை செய்யுங்கள். (உதாரணத்திற்கு அநேக குடும்பங்களையும், பிள்ளைகளையும் சந்திக்கத் வேண்டிய ஒரு ஆளைக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். (கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்காத ஆனால் அநேகக் குடும்பங்களையும் பிள்ளைகளையும் சந்திக்கும் பல் மருத்துவர், ஊர்க் கோடியிலிருக்கும் பெரிய ஆலயத்தின் சபையிலே ஈடுபட விரும்பலாம். ஏனெனில் அங்கு வரும் குடும்பங்களைச் சந்திக்க வாய்ப்புண்டே. உலகிலே செய்யக் கூடிய சுலபமான காரியம் அது. ஏனெனில் ஒரு சாதாரண சபை அவரை ஏற்றுக் கொள்ள சந்தோஷப்படும்.

ஆனால் தேவனுடைய வேலையைப் பற்றி எஸ்றா கூறும் கோட்பாட்டை இது மீறுவதாகும்.

ஏழாவது கொள்கை: தேவனுடைய வேலையின் மூலகாரணராகிய தேவன், தெளிவான வழிநடத்துதலைத் தருபவர், தமது வேலைக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் தருபவர், தமது வேலைக்கு வரும் எந்த

எதிர்ப்பையும் மேற்கொள்ளுவார். இந்த அழகான கொள்கை, எதிர்ப்புக்கு விரோதமாய் உத்தமமாகப் போர் செய்யும் அனைத்து ஊழியக்காரர்களையும் உற்சாகப்படுத்தி, அவர்களுக்கு நம்பிக்கையைக் கொண்டு வருகிறது.

எஸ்றா, நெகேமியாவின் நாட்களிலிருந்த அதே தேவன் அன்று போலவே இன்றும் தமது வேலைக்கு வரும் எதிர்ப்புகளை மேற்கொள்ளக் கூடியவராயிருக்கிறார் (எஸ்றா 6:6-8 பார்க்கவும்). யூதர்கள் கலக்கார்கள் என்று வரலாறே இருக்கிறது. ஆகவே அவர்கள் தங்களுடைய ஆலயத்தைக்கட்ட அனுமதிக்கக்கூடாது என்று அர்தசஷ்டா இராஜாவுக்கு மனு அனுப்பப்பட்டது (4:11-16). ஆனால், பின்னால் வந்த தரியு ராஜா கஜானாவிலுள்ள தஸ்திர அறையைச் சோதித்த போது, கோரேஸ் ராஜா ஆலயத்தைக் கட்ட உத்தரவு பிறப்பித்ததோடு, கட்டுவதற்கான பொருள்களைக் கொடுக்கவும் ஆணையிட்டது உண்மையெனக் கண்டுபிடித்தார். அப்பொழுது தரியு ராஜா எழுதி அனுப்பினதாவது: “தேவனுடைய ஆலயத்தின் வேலையை அவர்கள் செய்யட்டும், யூதருடைய அதிபதியும், யூதரின் மூப்பரும் தேவனுடைய ஆலயத்தை அதின் ஸ்தானத்திலே கட்டக்கடவர்கள். தேவனுடைய ஆலயத்தை யூதரின் மூப்பர் கட்டும் விஷயத்தில் நீங்கள் அவர்களுக்குச் செய்யத் தக்கதாய், நம்மால் உண்டான கட்டளை என்னவென்றால், அந்த மனிதருக்குத் தடை உண்டாகாதபடிக்கு ராஜாவின் திரவியத்திலே அவர்களுக்குத் தாமதமில்லாமல் செல்லும் செலவு கொடுக்க வேண்டும்” (6:7-8).

தேவன் எதிர்ப்பை மேற்கொண்டார். அவருடைய சித்தமும் அவருடைய வேலையும் நடந்தேறியது.

எட்டாவது கொள்கை: தேவன் தம்முடைய வேலையைத் தம்முடைய மக்கள் மூலமாய் செய்வதைக் காணும்போது புற மதஸ்தர் இரட்சிக்கப்படுவார்கள். தேவன் நம் மூலமாய் வேலை செய்வதை மக்கள் பார்க்கும் பொழுது நாம் நமது சொந்த பெலத்தினால் இந்த வேலையைச் செய்ய முடியாத மண்பாண்டங்கள் தாம் என்று அவர்கள் அறிந்து, இது தேவனுடைய வேலை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளத் துவங்குவார்கள். அவருடைய மக்கள் செய்யும் எல்லாக் காரியங்

களையும் நின்று நடத்துபவர் தேவனே, அவரே காரணகர்த்தர், அவர் மக்களுக்குப் பின் நிற்கும் சக்தி எனப் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பிப்பார்கள்.

தேவனுடைய வேலையைக் கவனித்துப் பார்க்கும் மக்கள் இப்படித்தான் இரட்சிக்கப்படுகிறார்கள். எஸ்றா 6:21-22ல் யூதாவுக்குக் குடிபெயர்ந்த பூலோக ஜாதி மக்களும் தங்கள் அசுத்தத்தை (பழக்க வழக்கங்கள்) விட்டு யூதர்கள் பஸ்காவைப் புசித்த போது, தேவனாகிய கர்த்தரைத் தொழுதுகொள்ள யூதரோடே சேர்ந்து கொண்டார்கள். அவிசவாசிகள் மறுபடியும் பிறக்காமல் தேவனுடைய வேலையில் ஈடுபட விரும்புவதை விட இது வித்தியாசமானது. புறமதஸ்தர் இரட்சிக்கப்படும்போது, அவர்கள் தேவனுடைய மக்களோடு சேர்ந்தார்கள். இவ்வுலகில் தேவனுடைய கிரியையை செய்ய அவர்களும் ஏற்றவர்களாகிறார்கள்.

ஒன்பதாவது கொள்கை: தேவனுடைய வேலையைச் செய்வதில் தலைவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையில் அவரது வேலை வெளிப்படுத்தப்படுவதைக் காண்பார்கள். இங்கு எஸ்றா நமக்கு உதாரணமாகிறார். தேவனுடைய வார்த்தையைப் படிக்கவும். தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியவும், இஸ்ரவேலுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையில் வெளிப்படுத்தப்படும் கற்பனைகளையும் நியாயப் பிரமாணங்களையும் போதிக்கவும் தம் இருதயத்தில் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டார். தேவனுடைய வார்த்தை அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தாலே, தேவனுடைய வேலை என்னவென்று தெரிந்திருந்தது. தேவன் எஸ்றாவுக்கு வைத்திருந்த வேலை என்னவெனில், திரும்பக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஆலயத்திலே திறமையான போதனை ஊழியம் ஆரம்பிக்கப்படுவதே.

பத்தாவது கொள்கை, மிகவும் யதார்த்தமான ஒன்று! தேவனுடைய வேலை நிறைவேற்றி முடிக்கப்பட்டபின், அநேக தடவை தேவன் தம்மால் பயன்படுத்தப்பட்டவர்கள் தவறி விழ அனுமதிக்கிறார் - அனைவருக்கும் வல்லமை தேவனிடத்திலிருந்து தான் வந்தது எனத் தெரியும்படி அப்படி அனுமதிக்கிறார். எஸ்றா, நெகேமியா என்ற இருவரது ஊழியத்திலும் தேவனுடைய வேலை நிறைவேற்றி முடிக்கப்பட்டபின் மக்கள் வீழ்ச்சியுற்றனர். புறஜாதி மக்கள் அங்கே

வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களது பயங்கரமான புறஜாதி வழக்கங்களிலே சிக்குண்டு போனார்கள். அநேக பெரிய தேவனுடைய மக்கள் மற்றும் தேவனுடைய ஊழியங்களில் இந்த துக்கரமான பயப்படத்தக்க மாதிரியைப் பார்க்கிறோம். நம்முடைய வேலையின் (ஊழியத்தின்) மூல ஆதாரம் ஊழியம் செய்யும் மக்களல்ல, தேவனே என்று நமக்கும் முழு உலகத்துக்கும் காட்ட தேவன் விரும்பலாம்.

இப்படி ஏன் நடக்கிறது என்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது. அது சாத்தானைப் பற்றியது பதினோராவது கொள்கை: தேவன் ஒருவர் மூலமாய்த் தம் கிரியையை நிறைவேற்றி முடித்த பிறகு, சாத்தான் அந்த மனித கருவியை (பாண்டத்தை) மதிப்பிழக்கச் செய்கிறான்.

எஸ்றாவின் புத்தகத்திலிருந்து தேவனுடைய வேலையைப் பற்றி நாம் படிக்கும் சில கொள்கைகள் இவை. சுருக்கமாகவும் அழுத்தமாகவும் எஸ்றா நமக்குச் சொல்வதை மறுபடியும் கூற விரும்புகிறேன்: தேவனுடைய திட்டப்படி, தேவனுடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்ற தேவனுடைய வல்லமையை அவர் மக்கள் மூலமாகப் பயன்படுத்துவதே தேவனுடைய திட்டமாகும்.

நீ தேவனுடைய பிள்ளையா? நீ தேவனுடைய வல்லமைக்கான பாத்திரம் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறாயா? தேவனுடைய வல்லமை உன்னில் இருப்பதற்கான காரணம் அவருடைய திட்டப்படி அவருடைய வேலை உன் மூலம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்பதை அறிவாயா?

அத்தியாயம் 6

ஒரு தலைவனின் சிறப்பம்சங்கள்

நாம் தேவனுக்காகச் செய்யும் வேலை தேவனுடையதாயிருக்க வேண்டும் என்று உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான கொள்கைகளை எஸ்றாவின் புத்தகம் கொடுக்கிறது. மக்களின் மூலமாக தேவன் தமது வேலையைச் செய்ய வேண்டுமானால் அவர் எப்படிப்பட்ட தலை

வனை, மனிதனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்பதை நெகேமியாவின் புத்தகம் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அப்படிப்பட்ட தலைவனுக்கு நெகேமியா ஒரு உதாரணமாகத் திகழ்கிறார்.

நெகேமியா அதிபதியாய் இருந்தபோது யூத மக்களுக்கு ஒரு எழுப்புதல் தேவையாயிருந்தது. அநேக யூதர்கள் தங்களைச் சுற்றியிருந்த புறமதஸ்தரைக் கலப்புத் திருமணம் செய்திருந்தனர். இது தேவனுடைய கற்பனையை நேரடியாக மீறுவதாயிற்று. நெகேமியாவின் கடிந்து கொள்ளுவதலைக் கேளுங்கள்: “அஸ்தோத், அம்மோன், மோவாப் ஜாதிகளான ஸ்திரீகளைச் சேர்த்துக் கொண்ட சில யூதரையும் அந்த நாட்களில் கண்டேன். அவர்கள் பிள்ளைகள் பேசின பேச்சில் பாதி அஸ்தோத் பாஷையாயிருந்தது; இவர்கள் அந்தந்த ஜாதிகளின் பாஷையைத் தவிர, யூத பாஷையைத் திட்டமாய்ப் பேச அறியா திருந்தார்கள். அவர்களையும் நான் கடிந்து கொண்டு, அவர்கள் மேல் வரும் சாபத்தைக் கூறி, அவர்களில் சிலரை அடித்து, மயிரைப் பிய்த்து: நீங்கள் உங்கள் குமாரத்திகளை அவர்கள் குமாரருக்குக் கொடாமலும், அவர்கள் குமாரத்திகளில் ஒருவரையும் உங்கள் குமாரருக்காகிலும் உங்களுக்காகிலும் கொள்ளாமலும் இருக்கவேண்டுமென்று ஆணை விடப்பண்ணி...” (நெகேமியா 13:23-25).

நெகேமியாவின் தலைமை வேறு விதமாய் இருந்ததைப் பார்க்கிறீர்கள். அநேக போதகர்கள் அப்படி வழிநடத்துவதில்லை. ஆனால் நெகேமியா அப்படிச் செய்தார். ஏனென்றால் தேவனுடைய மக்களுக்கு அந்தச் சமயத்தில் அது தான் தேவையாயிருந்தது.

தேவனுடைய வேலைக்கான திட்டங்களை எஸ்றா போதித்தான். நெகேமியா கட்டிடம் கட்டுகிறவனாய், தனக்கு நியமிக்கப்பட்ட தேவனுடைய வேலையைச் செய்தவனாய் இருந்தான். நெகேமியாவுக்கு வந்த வார்த்தை நடைமுறைப் பயன்பாடுள்ளதாயிருந்தது. அந்த இடத்திற்கே போய் தேவனுடைய வேலையை நிறைவுறச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் கருத்துடையவனாயிருந்தான். இந்த இரு மனிதர்களும் வித்தியாசமானவர்களாயிருந்தாலும், தலைமைப் பதவிக்குத் தலைசிறந்த மாதிரிகளாக இருந்தார்கள்.

நெகேமியாவின் புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பிக்கும்போது, தம்முடைய வேலையைச் செய்வதற்கு, அவனில் கண்ட தலைமைப்

பதவிக்கான கொள்கைகள் அல்லது குணாதிசயங்கள் யாவை என்று தேட வேண்டும். “தேவனுடைய வேலைக்கான தலைவனின் வாழ்க்கைச் சுருக்கம்” என்று நெகேமியாவின் புத்தகத்தைக் கூறுவேன்.

நெகேமியா காட்டிய முதல் குணாதிசயம் இது: **தேவன் செய்ய விரும்பிய வேலையைக் குறித்த ஒரு பாரம்.** உன் மூலமாய் தேவன் ஒரு வேலையைச் செய்யப் போகிறார் என்பதற்கான முதல் அடையாளம், அந்த வேலையைக் குறித்த ஒரு பெரிய பாரத்தை உணருகிறாய். நீ அந்தப் பாரத்தை உணர்ந்து, அதைப் பற்றி ஜெபிக்கிறாய் என்றால், உன் ஜெபத்திற்கான பதிலின் ஒரு பகுதியாய் நீ இருப்பதை தேவன் விரும்பலாம்.

இரண்டாவது சிறப்பம்சம் என்னவென்றால்: **தேவனுடைய வேலையைத் தலைமை தாங்கி நடத்துகிறவன் அந்த வேலையைக் குறித்து தேவனிடத்திலிருந்து ஒரு வார்த்தையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்.** நெகேமியா 1:9ல் நெகேமியா மோசேக்கு தேவன் சொன்ன வார்த்தையை நினைவு கூர்ந்தான்: “நீங்கள் என்னிடத்தில் திரும்பி, என் கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டு, அவைகளின்படி செய்வீர்களானால் உங்களிலே தள்ளுண்டு போனவர்கள் வானத்தின் கடையாந்தரத்தில் இருந்தாலும், நான் அங்கேயிருந்து அவர்களைச் சேர்த்து, என் நாமம் விளங்கும்படி நான் தெரிந்து கொண்ட ஸ்தலத்துக்கு அவர்களைக் கொண்டு வருவேன்” அந்த ஸ்தலம் எருசலேம். எருசலேம் நகரத்தின் அலங்கத்தை நெகேமியா திரும்பக் கட்டவேண்டுமென தேவன் விரும்பினார்.

தேவன் செய்ய விரும்புகிற வேலைக்கான அர்ப்பணிப்பு, மூன்றாவது சிறப்புக் குணநலனாகும். தமது வேலையைத் தலைமையேற்று நடத்துவதற்கு தேவன் தெரிந்து கொள்ளும் ஆண் அல்லது பெண்ணுக்கு ஊழிய பாரம் மட்டும் இருந்தால் போதாது: தேவனுடைய வேலையைச் செய்து முடிக்க ஒரு அர்ப்பணிப்பும் இருக்க வேண்டும். பானபாத்திரக்காரன் வேலைக்கு ஆபத்து இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்னும் மனப்பான்மை தேவனுடைய வேலைக்கு நெகேமியாவின் அர்ப்பணிப்பைக் காட்டுகிறது.

மேதிய-பெர்சிய சட்டப்படி, அரச சமூகத்தில் துக்கமுகமாய் அல்லது எதிர்மாறாக இருந்தால் அவர் கொல்லப்படுவார். இருப்பினும் நெகேமியா 2ல் “நீ துக்கமுகமாயிருக்கிறது என்ன?” என்று ராஜா நெகேமியாவைக் கேட்டார். (2) நெகேமியா பயந்து, மனதுக்குள் ஜெபித்து, பின் தன் மனதிலுள்ளதை இராஜாவுக்குச் சொல்லி விட்டான். “ராஜா என்றைக்கும் வாழ்க; என் பிதாக்களின் கல்லறைகள் இருக்கும் ஸ்தலமாகிய நகரம் பாழானதும், அதின் வாசல்கள் அக்கினியால் சுட்டெரிக்கப்பட்டதுமாய்க் கிடக்கும் போது நான் துக்கமுகத்தோடு இராதிருப்பது எப்படி?” கர்த்தர் நெகேமியாவோடு இருந்தார்; ஏனென்றால் ராஜா நெகேமியாவிடம் “நீ கேட்கிற காரியம் என்ன?” என்றார் (4) துரித ஜெபம் ஒன்றைச் செய்துவிட்டுத் தான் எருசலேமுக்குப் போய் அலங்கத்தைத் திரும்பக்கட்ட வேண்டும் என்றான். ராஜா அவன் வேண்டுகோளுக்கு உத்தரவு கொடுத்ததுமன்றி, தேவையான எல்லாப் பொருள்களையும் கொடுக்கும்படி கட்டளை யிட்டான். தேவனுடைய வேலைக்காக நெகேமியா கொண்டிருந்த அர்ப்பணிப்பின் நிமித்தம் தேவன் அவனை ஆசீர்வதித்தார்.

மூன்றாவது குணாதிசயம் என்னவென்றால் **தேவனுடைய வேலையைக் குறித்த தரிசனம்.** “**தீர்க்கதரிசனம் இல்லாத இடத்தில் ஜனங்கள் சீர்கெட்டுப் போவார்கள்.**” தேவனுடைய வேலையைச் செய்யும் தலைவன் தரிசனம் பெற்று, அதைப் பிறரிடம் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நெகேமியா எருசலேமுக்குத் திரும்பிய பிறகு, அவன் மட்டும் தனியாக பட்டணத்தின் தேவையான எல்லா தகவல்களையும் பெற்றுக் கொள்ளும் வரை பட்டணத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தான். பின்னர் ஆசாரியர்கள், பெரியவர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளைச் சந்தித்து, “எருசலேமின் அலங்கத்தைக் கட்டுவோம் வாருங்கள்,” என்று கூறினான். அவன் என்ன செய்யவிரும்பினானென்பதைத் தெளிவாக அறிந்த பின், மற்றவர்களிடம் சொன்னான்.

ஐந்தாவது குணாதிசயம் என்னவென்றால், **வேலையில் பிறரையும் ஈடுபடுத்திக் கொள்வது.** தேவனிடமிருந்து தரிசனத்தைப் பெற்ற தலைவன், தன் தரிசனத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, தேவனுடைய மக்கள் அவன் தலைமையை ஏற்றுப் பின்பற்றுவார்கள். சில சமயங்

களில், தேவனுடைய மக்கள் தங்களைப் பின்பற்றமாட்டார்கள் என்று ஆவிக்குரிய தலைவர்கள் சோர்ந்துபோகிறார்கள். ஆனால், “பின்பற்று வதற்கு மனதில்லாத மக்கள் பற்றிய குறை” நமது தலைமைத் தன்மைக்கு அழகல்ல, சரியல்ல என்பதை அவர்களும் நாமும் உணர வேண்டும். ஏனென்றால் தேவனுடைய தலைவனின் குணாதிசயங் களில் ஒன்று தேவனுடைய வேலை செய்வதில் தங்களைப் பின் பற்றும்படி மக்களை ஊக்கப்படுத்துவதாகும்.

உண்மையான, அபிஷேகம் பெற்ற தலைவனின் ஆறாவது குணாதிசயம் என்னவென்றால், அவனைக் குறை கூறுவோர் அவனுக்கு இருப்பார்கள். நீங்கள் எதையாவது, விசேஷமாக தேவனுடைய வேலையைச் செய்யத் துவங்கும்போதே எதிர்ப்பையும், குற்றம் காண்பவர்களையும் எதிர்பார்க்கலாம் - தேவ பக்தியுள்ள, ஆவிக்குரிய மக்களிடமிருந்தும் இவை வரும். நெகேமியாவுக்குத் திட்டமாகவே குறைகாண்பவர்களிடமிருந்து வார்த்தை வந்தது (4:1-3).

ஏழாவது குணாதிசயம் **தேவனுடைய வார்த்தையை மையமாக வைத்த ஜெப ஜீவியம்**. தான் ஜெபித்ததாக நெகேமியா எத்தனை முறை நமக்குக் கூறுகிறான் பாருங்கள். மக்கள் அவனைப் பார்த்து கேலி பண்ணி சிரித்த பொழுது, நெகேமியா ஜெபித்தான் (4:4-5). இராஜா விடம் பேசுமுன் ஜெபித்தான் (2:4) அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் “இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்,” (1 தெசலோனிகேயர் 5:17) என்று சொல்லும் புத்திமதியைப் பயிற்சி பண்ணுவதென்பது என்ன என்று அவன் நமக்குக் காட்டுகிறான்.

தேவனுடைய தலைவனின் எட்டாவது குணாதிசயம் என்ன வென்றால், **தேவனுடைய வேலையை மக்களோடு சேர்ந்து செய்வது**. மற்ற எல்லாருடனாக கூட நெகேமியாவும் அலங்கத்தின் மீது நின்றான்.

ஒன்பதாவது, **தேவனுடைய வேலைக்கு வரும் எதிர்ப்பு மற்றும் தடைகளின் மீது நியாயமான கோபம் வருதல்**. நியாயமான கோபத் திற்கும், கோபத்திற்கும் என்ன வேறுபாடு? உன் வழியை ஏதோ ஒன்று அல்லது யாரோ ஒருவர் அடைத்துவிட்டால், எப்படியும் உன் வழியில் போயே தீருவது என்று தீர்மானித்திருக்கும்போது நீ கோபப்படு வாயானால், உன் கோபம் பாவமாகும். ஆனால் நீ தேவனுடைய

வேலையைச் செய்வாயானால், கர்த்தருடைய வழியைத் தடுக்கும் நரகத்தின் சக்திகள் அனைத்தின் மேலும் கோபப்படுவாயானால், அது நியாயமான கோபம்.

எடுத்துக்காட்டாக, இயேசுவானவர் காலத்திய பக்தி அமைப்புகள் தேவனுடைய ஆலயத்தை வியாபார வீடாகவும், கள்ளர்களுக்காகவும் ஆக்கியதை இயேசு கண்டபோது நியாயமான கோபத்தை வெளிப் படுத்தினார் (யோவான் 2:12-16). தேவனுடைய வேலையைச் செய்யும் போது அந்த வேலைக்கு எதிர்ப்பு வந்தால், தலைவன் நியாயமான கோபம் என்ற பொருளுக்கு ஏற்ப கோபப்படலாம். நெகேமியா அப்படிப்பட்ட ஒரு மனுஷன்.

பத்தாவது குணநலன், **தேவனுடைய வேலையில் மாபெரும் (அதிகமான) ஈடுபாடு கொண்டிருத்தல்**. நெகேமியா 4ம் அதிகாரத் திலுள்ள இந்த வசனங்களைக் கவனியுங்கள். “இப்படியே நாங்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தோம்; அவர்களிலே பாதிப்போர் கிழக்கு வெளுக்கும் நேரமுதல் நட்சத்திரங்கள் காணும்படி ஈட்டிகளைப் பிடித்திருந்தார்கள். அக்காலத்திலே நான் ஜனங்களைப் பார்த்து: இராமாறு நமக்குக் காவலுக்கும் பகல்மாறு வேலைக்கும் உதவ, அவரவர் தங்கள் வேலைக்காரரோடுங்கூட எருசலேமுக்குள்ளே இராத்தங்கக்கடவர்கள் என்று சொல்லி, நானாகிலும், என் சகோதர ராகிலும், என் வேலைக்காரராகிலும், என்னைப் பின்பற்றி காவல்காக்கிற சேவகராகிலும் எங்கள் வஸ்திரங்களைக் களைந்துபோடாதிருந்தோம்; அவரவருக்கு ஆயுதமும் தண்ணீரும் இருந்தது” (21-23). தேவனு டைய வேலைக்கு ஈடுபாடும், அர்ப்பணிப்பும் இருப்பதைக் காட்டும் நல்லதொரு உதாரணம் இது.

பதினோராவது குணநலன் விநோதமானது. **குறைப்பதை தரி சனம் - இலக்கு ஒன்றில் மட்டுமே குறியாக இருப்பது**. இந்த குறைப் பதை தரிசனம் சாதகமாகவும் அமையலாம், பாதகமாகவும் அமைய லாம். பகுத்தறிவுக்கு இடங்கொடாமல் பிடிவாதமாயிருப்பது பாதக மாகிறது. தேவனுடைய வேலையை விட்டு நம் கவனத்தைத் திருப்ப இடங்கொடாமலிருக்கும்போது சாதகமாக, நன்மையாக அமையலாம். கட்டிக் கொண்டிருந்த அலங்கத்தை விட்டு நெகேமியாவை அகற்ற

முடியவில்லை. அவனைக் கீழே இறக்குவதற்கு அநேக மக்கள் பலவித வழிகளில் முயன்றார்கள். ஆனால் அவனது நோக்கத்திலிருந்து அவர்களால் அவனைத் திசை திருப்ப முடியவில்லை. ஏனென்றால் அவன் பார்வையெல்லாம் தேவனுடைய வேலையில் மட்டுமே நிலைத் திருந்தது.

பன்னிரண்டாவது குணநலன் **உறுதியான கொள்கைப் பிடிப்பு**. ஐந்தாம் அதிகாரத்தில், சில மக்கள் தங்கள் சகோதரரிடத்தில் வட்டி வாங்கி அவர்களைச் சுரண்டிக் கொண்டிருந்ததை அறிய வந்த போது, சக யூதர்களை வஞ்சிக்காமலிருக்க அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தினான் (1-13). நெகேமியா உறுதியான கொள்கைப்பிடிப்புள்ள ஒரு மனிதன்.

பதிமூன்றாவது குண நலன் யாதெனில் **அசைக்க முடியாத திடநம்பிக்கை**. நெகேமியா, தான் செய்வது ஒரு மகத்தான வேலை என்றும், அதைச் செய்யும்படி தேவன் தன்னை அழைத்திருக்கிறார் என்றும் முழுவதுமாய் நம்பினான். தேவன் ஆணையிட்ட வேலையை அவன் செய்கிறான் என்ற தணியாத திடநம்பிக்கையை இது நெகேமியாவுக்குக் கொடுத்தது.

பதினாலாவது குண நலன் என்னவெனில், **பயமே இல்லாத தைரியம்**. தேவன் பயன்படுத்தக் கூடிய தலைவனின் குணாதிசயங்களில் தைரியமும், துணிவும் முக்கியமானவை.

பதினைந்தாவது குணநலன் பொறுமை. ரோமர் 5ல் பொறுமையை எப்படி வளர்த்துக் கொள்வது என்பதை அப்போஸ்தலராகிய பவுல் விளக்குகிறார். “உபத்திரவம் பொறுமையையும், பொறுமை பரிசையும், பரிசை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று நாங்கள் அறிந்து, உபத்திரவங் களிலேயும் மேன்மை பாராட்டுகிறோம். மேலும் நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது” (3-5). பொறுமை என்றால், விடாமல் ஒன்றில் நிலைத் திருப்பது - வேதனையிலும் நாம் சகிப்புத்தன்மையுடன் நிலைத்து நிற்கிறோம்.

பதினாறாவது குணநலன் **அமைப்புகள், குழுக்கள் சார்ந்த திறமைகள்**. சபையில் தேவனுடைய வேலை நடைபெற வேண்டிய

திட்டவட்டமான அமைப்பை வேதம் தருகிறது (1 கொரி : 12:28 ஆளுகைகளைப் பற்றிய வரத்தைக் குறிப்பாய் கவனித்து ஒப்பிடுக). நெகேமியா 7ம் அதிகாரத்தில் அவன் லேவியர், வம்சத் தலைவர் மற்றும் காவலாளரை நியமித்தான். மக்களைக் குடும்பம் குடும்பமாகத் தொகையிட்டான். இதுவே ஆளுகை செய்வது.

பதினேழாவது குணநலன் **முன்னுரிமை கொண்ட ஒரு விஷயத்தில் முனைப்பாயிருப்பது**. நெகேமியாவின் முன்னுரிமைகளை 10வது அதிகாரத்தில் கவனியுங்கள். மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் கலப்புத் திருமணம் செய்ய விடமாட்டார்கள், ஒய்வு நாளில் வேலை செய்ய மாட்டார்கள், ஏழாவது ஆண்டில் நிலத்தில் வேலை செய்ய மாட்டார்கள் என்பதற்கு மக்களை ஒத்துக்கொள்ளச் செய்தான். தாங்களே தங்களுக்கு ஆலய வரி போட்டுக் கொள்வதையும், பயிர் விளைச்சலின் முதற் பகுதியை தேவனுக்குக் கொடுப்பதையும், பிள்ளைகளிலும், மிருகங்களிலும் முதற்கனியை தேவனுக்குக் கொடுப்பதையும் வற்புறுத்தினான். தேவனுடைய மக்கள், எல்லாவற்றிலும் பத்தில் ஒரு பங்கை தேவனுக்குக் கொடுப்பதாக நெகேமியாவிடம் வாக்குப் பண்ணினார்கள். நெகேமியாவுக்கு அவனுடைய முன்னுரிமை என்னவென்று தெரிந்திருந்தது - தேவனுக்கே முதலிடம்,” மக்களும் அவனுடைய முன்னுரிமைக்கு ஒத்துக்கொள்ள வழிநடத்தினான்.

பதினெட்டாவது குணநலன் **மக்களை மேம்ப்பனின் கோல் கொண்டு நடத்துவது**. நல்ல மேம்பனைப் போல, தலைவன் மேம்ப்பனின் கோலை தேவனுடைய மக்களை வழிநடத்தவும், ஒழுங்குக்குள் கொண்டு வரவும் பயன்படுத்துகிறான். ஒரு நல்ல பெற்றோரைப் போலத் தன் மக்களை ஒழுங்குக்குள் கொண்டு வருமளவிற்கு நேசிக்க வேண்டும்.

பத்தொன்பதாவது குணநலன் யாதெனில், **ஒரு தலைவன் மனிதர்களோடு தொடர்பில் இருக்க வேண்டும்**. தலைவன் ஒரு மனிதன். ஆகவே மனித இயல்பு அவனுக்குத் தெரியும். அவன் தலைமை தாங்கிச் செல்லும் மக்களின் மனித சமுதாயத்தோடு அவன் தொடர்பிலிருக்கிறான்.

கடைசியாக, தேவன் அவனுக்குக் கொடுத்த வேலையை, தேவனுடைய மகிமைக்காக முடிக்கும் தேவனுடைய தலைவனின் இருபதாவது குணநலனை நெகேமியா நமக்குக் காட்டுகிறான். நெகேமியா, தேவனுடைய மகிமைக்காக அந்த அலங்கத்தைக் கட்டி முடித்தான். தேவன் நம் மூலமாயச் செய்ய விரும்பும் வேலையை நாம் செய்யும்போது, இறுதிக் கோட்டை நாம் ஒரு போதும் மறந்து விடக்கூடாது. தேவனுடைய தலைவன் இயேசுவோடு கூடச் சேர்ந்து கீழ்க்கண்டவாறு சொல்லக் கூடியவனாயிருப்பான். “பூமியில் நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்... முடிந்தது” (யோவான் 17:4; 19:30 வாசிக்கவும்).

அத்தியாயம் 7

விருந்துக்கு யார் வர்ராங்க!

தேவனுடைய மக்களின் நான்கு பெரும் விடுதலைகளைப் பழைய ஏற்பாடு தருகிறது. முதலாவது விடுதலை எபிரெய் மக்களைப் பஞ்சத்தினின்றும், பட்டினியினின்றும் காப்பாற்றிய யோசேப்பு மூலம் வருகிறது. இரண்டாவது, எகிப்திய அடிமைத்தனத்தினின்றும் கொடுமையினின்றும் இஸ்ரவேல் மீட்கப்பட்டது. இதை யாத்திராக மத்தில் காணலாம். மூன்றாவது, யூதர்கள் பாபிலோனிய சிறையிருப் பிலிருந்து மீண்டு வந்தது. நாலாவது எஸ்தர் புத்தகத்தில் எழுதப் பட்டுள்ளது.

தேவனுடைய ஊழியத்துக்கு பெரிதும் மெருகூட்டிய அழகான குணநலன்களையுடைய பெண்களின் சரித்திரம் பற்றி ரூத், எஸ்தர் ஆகிய புத்தகங்கள் கூறுகின்றன. புறஜாதிப் பெண்ணாகிய ரூத் ஒரு யூதனைத் திருமணம் செய்து, மேசியா பிறக்கப் போகும் வம்சத்தில் ஒரு அங்கமாக இருந்த வரலாற்றைப் பற்றி ரூத் புத்தகம் கூறுகிறது. ஒரு யூதப் பெண் புறஜாதியானைத் திருமணம் செய்து யூத இனம் அழியாதபடி மேசியாவின் வம்சத்தை யூத மக்களைக் காப்பாற்றிய

வரலாற்றை எஸ்தர் புத்தகம் கூறுகிறது. எஸ்தர் புத்தகம் ஒரு நாடகம் போலிருப்பதால் எஸ்தர் புத்தகம் பற்றிய என் ஆய்வை ஒரு நாடகம் போல தருகிறேன்.

பாகம் 1

மக்களின் திட்டங்கள்

காட்சி 1: பெர்சிய ஹிருந்து

அப்போது கி.மு.482. இந்த பெர்சிய ஹிருந்து நடக்கும் இடத்தில் பெர்சியமேதிய சாம்ராஜ்யத்தின் 127 நாடுகளைச் சேர்ந்த அரசர்கள், அரச குமாரர்கள். மையக் கதாபாத்திரம் தள்ளி வைக்கப்பட்ட வஸ்தி என்ற ராணி. அவள் கணவன் அகாஸ்வேரு. இந்த ஹிருந்து ஆறுமாதங்களும் ஒரு வாரமுமாக நடந்தது. திராட்சரசம் பரிபூரண மாய்ப் பரிமாறப்பட்டது. ஒரே ஒரு ஒழுங்கு என்னவென்றால் யாரும் தங்கள் தேவைக்கு மிஞ்சிக் குடிக்கக் கூடாது (எஸ்தர் 1:8).

ராஜஸ்தீரியாகிய வஸ்தியும், ஸ்திரீகளுக்கெனத் தனியே ஹிருந்து பண்ணினாள். ஆனால் ஆறுமாதங்களும் ஒரு வாரமும் குடித்துக் கொண்டிருந்த ஆண்கள் முன் வஸ்தியின் அழகைக் காட்ட வரும்படி அவள் கணவனாகிய ராஜாவால் அழைக்கப்பட்ட பொழுது பிரச்சினை வந்தது. அவள் ஏன் மறுத்திருப்பாள் என உங்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். துர்அதிர்ஷ்டவசமாக, அகாஸ்வேரு ராஜா சிறிதும் அதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

காட்சி 2: வஸ்தி ராணி பதவியினின்று நீக்கப்படுதல்

கோபமுற்ற ராஜாவிடம் அவனுடைய பிரபுக்கள், வஸ்தி ராணி, ராஜாவுக்கு மாத்திரம் அல்ல, அவர் கீழ் உள்ள சகல பிரபுக்களுக்கும் சகல மக்களுக்கும் கூட அநியாயஞ் செய்தாள். அவள் நடந்து கொண்டதை மற்ற பெண்கள் அறிந்து கொள்ளும்போது, அவர்களும் வஸ்தி கீழ்ப்படியாதது போல, தங்களிடம் கீழ்ப்படியாமல் மரியாதையின்றி நடந்து கொள்வார்கள் எனக் கூறி ராஜா வஸ்தியைத் தள்ளி விட்டு உத்தமமான (கீழ்ப்படிதலுள்ள) ராணியைக் கண்டு பிடிக்கக் கூறினர். அப்பொழுது தான் மற்ற மனைவிகள் வஸ்திக்கு நடந்ததைக் கண்டு, தங்கள் கணவர்களை மதிப்பார்கள் என்றார்கள் (16-20).

அகாஸ்வேரு ராஜாவுக்கும் பிரபுக்களுக்கும் இது நலமாய்த் தோன்றியது. ஆகவே அவர்களின் ஆலோசனையைக் பின்பற்றி 127 நாடுகளுக்கும், அந்தந்த மொழிகளிலும் ஒவ்வொரு புருஷனும் தன் வீட்டுக்குத் தானே அதிகாரியாக வேண்டும் என ராஜா எழுதியனுப்பினான் (21-22).

காட்சி 3: ஒரு பெர்சிய அழகிகளின் அணிவகுப்புக் காட்சி

ஒரு புதிய அரசியைத் தெர்ந்தெடுப்பதற்காக சாமாராஜ்யம் முழுவதும் அழகான கன்னிப் பெண்களின் அணிவகுப்பு நடத்தப்பட்டது. இது ஏதோ சாதாரண அழகிப் போட்டி அல்ல. அனைத்து நாடுகளிலுமுள்ள அழகிகளும் அரண்மனைக் கன்னி மாடத்துக்கு அழைத்து வரப்படுவார்கள். பின் ராஜாவின் கண்களுக்குப் பிரியமான கன்னி, வஸ்திக்குப் பதிலாக அவனுடைய புதிய ராணியாக வேண்டும் (2:2-4). இந்த வார்த்தை ராஜாவுக்கு நலமாகத் தோன்றிய படியால் இந்தத் திட்டம் உடனடியாக அமுலுக்கு வந்தது (4).

இந்த அழகிப் போட்டி, பெண்களை ராஜாவின் அந்தப்புரத்திற்கு வற்புறுத்திக் கொண்டு வரும் ஒரு கொடுமையான முறை. அந்தக் காலத்தில் அரசன் அநேக பெண்களைத் தன் அந்தப்புரத்தில் வைத்திருப்பது, கணவன் மனைவி உறவு போன்றதல்ல. அகாஸ்வேரு போன்ற அரசர்களுக்கு இரண்டு அந்தப்புரங்கள் இருக்கும். அவைகளை 'அ' என்றும் 'ஆ' என்றும் அழைப்போம். பெர்சிய சாம்ராஜ்யம் முழுவதிலுமிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பெண்கள் 'அ' அந்தப்புரத்தில் வாழ்ந்தார்கள். அங்கே அவர்களுக்கு ஒரு வருட காலத்திற்குத் தங்களை அழகாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதெல்லாம் கொடுக்கப்பட்டன. பின்னர் ராஜாவோடு ஒரு இரவைக் கழிக்க அழைக்கப்பட்டனர். மறுநாள் காலையில் அவர்கள் 'ஆ' அந்தப்புரத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர். அங்கே அவர்கள் எஞ்சிய நாட்களைக் கழிக்க வேண்டியது தான். அரசன் பிரியப்பட்டு, அவர்களில் யாராவது தேவையென்று கேட்டால் அரசனிடம் செல்ல முடியும். அநேக சமயங்களின் குடிபோதையிலிருக்கும் அரசனுக்கு ஒரு பெண் அங்கிருந்தாள் என்பது கூட நினைவிருக்காது. அரசனின் கண்ணோட்டத்தில் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வெல்லாம், அவனுக்கே நினைவில்லாமல் அவன் அவளோடுருந்த அந்த ஒரு இரவு தான்.

அடுத்து நாம் சந்திக்கும் கதாபாத்திரங்கள், நாடு கடத்தப்பட்ட யூதனாகிய மொர்தெகாயும் அவனுடைய இனத்தாளாகிய இளமையும் அழகும் குடி கொண்ட எஸ்தர் என்ற பெண்ணும் ஆவர். அவள் பெற்றோர் இறந்து போனதிலிருந்து மொர்தெகாய் தான் அவளை வளர்த்து வந்தான். எஸ்தர் அதிசயமான அழகு வாய்ந்தவளாயிருந்ததால், அரசன் நியமித்த அழகுப் போட்டியில் அவளும் சேர்க்கப்பட்டாள். தான் யூதகுலத்தவள் என யாருக்கும் சொல்லக் கூடாதென மொர்தெகாய் அவளுக்குச் சொல்லியிருந்தான். அந்த ரகசியம் எஸ்தரின் வாழ்க்கையில், தேவ தயவைக் காட்டும் ஒரு முக்கியமான வெளிப்பாடாக நிரூபிக்கப்படும்.

அகாஸ்வேரு ராஜாவுடன் தன் இரவைக் கழிக்கும்படி எஸ்தர் அழைக்கப்பட்ட பொழுது, ராஜா மிகவும் சந்தோஷமாயிருந்தார். அவளை மேதியா-பெர்சியா ராஜ்யத்தின் ராணியாக்கினார். இப்பொழுது ஒரு இளம் யூதப் பெண்ணை, உலகிலேயே மிகவும் வல்லமை பொருந்திய சாம்ராஜ்யத்தின் சிங்சாசனத்தில் தேவன் உட்கார வைத்தார். (ஆண்டுகள் கழிந்தபின், எஸ்தரின் மாற்றாந்தாய் மகனான இன்னொரு அகாஸ்வேரு நெகேமியா எருசலேமுக்குத் திரும்பிப் போகவும், அதன் அங்கத்தைக் கட்டவும் உத்தரவு கொடுக்கப் போகிறான்.

ஒரு நாள் மொர்தெகாய் ராஜாவின் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்த பொழுது இருவர் ராஜாவைக் கொலை செய்ய சதித் திட்டம் தீட்டிக் கொண்டிருப்பதை ஒற்றுக் கேட்டான். மொர்தெகாய் அதை எஸ்தர் ராணிக்கு அறிவிக்க, அவள் அதை ராஜாவுக்குத் தெரிவித்தாள். ராஜாவின் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டது. அந்த சதி தீட்டிய இருவரும் கழுவேற்றப்பட்டார்கள். மொர்தெகாயின் இந்த நல்ல செயல் ராஜாக்களின் நாளாகமப் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டது. ஆனால் அது ராஜாவின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்படவும் இல்லை. இந்த சூழ்ச்சி நிறைந்த வரலாற்றில் இந்தச் சம்பவமும் சரியான சமயத்தில் தேவ தயவு வெளிப்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

காட்சி 4: பெர்சிய சுத்திகரிப்பு

ராஜாவின் அலுவலர்களுள் ஒருவனான ஆமான் என்னும் பொல்லாத மனிதனாகிய வில்லனை சந்திக்கிறோம். அவன் தெருவில் நடந்து போகும் போது, எல்லாரும் தன்னை வணங்கவேண்டும் என

அதிகாரம் பண்ணினான். எல்லாரும் வணங்கினார்கள் - மொர்தெகையைத் தவிர. அவன் கர்த்தரை மட்டுமே பணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கர்த்தரின் கட்டளையை மீற விருப்பப்படவில்லை (யாத்திராகமம் 20:3-4 பார்க்கவும்).

ஆமான் உக்கிரகோபம் நிறைந்தவனாய் மொர்தெகையை மட்டுமல்ல; அவன் மக்களையும் அழிக்க சபதம் செய்தான் (எஸ்தர் 3:5-6). பெர்சிய சாம்ராஜ்யத்திலுள்ள யூதர்கள் அனைவரும் அடுத்த ஆண்டு பிப்ரவரி 28ஆம் தேதி கொல்லப்பட வேண்டுமென ஆணையிட ராஜாவைத் தூண்டினான். அந்த நாளை நிர்ணயம் பண்ண அவனும் ராஜாவும் சீட்டுப் போட்டார்கள். அல்லது பகடைக்காய் உருட்டுவதற்கு 'பூர்' என்று சொல்வார்கள். யூதர்கள் இன்னும் கொண்டாடுகிற பண்டிகையாகிய பூரிம் இந்த பயபக்தியான, யூத ஜனமே அழிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய, ஆனால் அழிக்கப்படாத சம்பவத்தைக் குறிக்கிறது.

இந்தக் கொலைபாதக ஆணையை மொர்தெகாய் கேட்ட பொழுது, தன் வஸ்திரத்தைக் கிழித்து, இரட்டுடுத்தி சாம்பலை மேலே போட்டுக் கொண்டவனாய் நகரத்தின் நடுவே துயரத்தோடு மகாசத்தமாய் அலறிக் கொண்டு போனான் (4:1). மேதிய-பெர்சியாவிலுள்ள 127 நாடுகளிலுள்ள யூதர்கள் அனைவருமே துக்கித்து, உபவாசித்து, அழுது கொண்டு, நம்பிக்கையற்றவர்களாயிருந்தார்கள்.

மொர்தெகாய் இரட்டுடுத்தி துயரத்துடன் அழுது கொண்டிருக்கிறான் என்பதை எஸ்தர் கேள்விப்பட்டபொழுது, என்ன தீமை விளைந்தது என்பதைக் கேட்டறிய ஒரு ஆளை அனுப்பினான். அந்த ஆளிடம் காரியத்தைக் கூறி பெர்சியாவிலுள்ள அனைத்து யூதர்களுக்காகவும் ராஜாவினிடத்தில் அவள் மன்றாடுமாறு சொல்லி அனுப்பினான். ராஜாவே அழைக்காமல் அவனைப் போய் பார்ப்பது, சாத்தியமல்ல. ராஜா தன்பொற்செங்கோலை நீட்டினால் தவிர, மரணத்தில் தான் முடியும். எஸ்தர் இந்த முப்பது நாளளவும் ராஜாவினிடத்தில் வரவழைப்பிக்கப்படவில்லை (4:11) என பதில் அனுப்பினான். அப்பொழுது மொர்தெகாய் எஸ்தருக்குச் சொல்லும் படியாக ஒரு ஆழகான செய்தியை அனுப்பினான். “நீ ராஜாவின் அரமனையிலிருக்கிறதினால், மற்ற யூதர்

தப்பக்கூடாதிருக்கும்போது, நீ தப்புவாயென்று உன் மனதிலே நினைவுகொள்ளாதே. நீ இந்தக் காலத்திலே மவுனமாயிருந்தால் யூதருக்குச் சகாயமும் இரட்சிப்பும் வேறொரு இடத்திலிருந்து எழும்பும், அப்பொழுது நீயும் உன் தகப்பன் குடும்பத்தாரும் அழிவீர்கள்; நீ இப்படிப்பட்ட காலத்துக்கு உதவியாயிருக்கும்படி உனக்கு ராஜமேன்மை கிடைத்திருக்கலாமே, யாருக்குத் தெரியும்.” (12-14).

ஆகவே எஸ்தர் தனக்காக உபவாசம் பண்ணி ஜெபிக்க யூதர்களைக் கூட்டுமாறு மொர்தெகையைக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவளும் உபவாசம் பண்ணி ஜெபிப்பதாகச் சொன்னாள். “இவ்விதமாக சட்டத்தை மீறி, ராஜாவினிடத்தில் பிரவேசிப்பேன்; நான் செத்தாலும் சாகிறேன்,” என்று சொல்லச் சொன்னாள் (16).

எஸ்தர் ராஜாவினிடத்திற்குச் சென்ற பொழுது, அகாஸ்வேரு சந்தோஷமாய் தன் பொற்செங்கோலை நீட்டினான். அவன் ராஜ்யத்தில் பாதி மட்டும் கேட்டாலும் அவளுக்குக் கொடுக்கப்படும் என்றான் (5:1-3). அப்போது அவள் ராஜாவையும் ஆமானையும் விருந்துக்கு அழைத்தாள். மறுபடியும் ராஜா அவள் வேண்டுதல் என்னவென்று கேட்டார். அவளோ அவரையும் பொல்லாத ஆமானையும் மறுநாள் விருந்துக்கு அழைத்தாள். அப்பொழுது அவளுடைய வேண்டுதலை அகாஸ்வேரு ராஜாவுக்குத் தெரிவிப்பதாக உறுதி கூறினான் (6-8).

ராஜாவுடனும் ராணியுடனும் இருக்கப்போகும் தனிப்பட்ட விருந்துகளுக்குத் தன்னை மட்டும் அழைத்திருப்பது பற்றி ஆமான் சந்தோஷமும் மனமகிழ்ச்சியுமாயிருந்தான். ஆனால் மொர்தெகாயின் மதியாத நடத்தை அவனுக்கு உக்கிரகோபம் உண்டாக்கியது. முதல் நாள் விருந்து முடிந்து, வீட்டிற்கு வந்து மொர்தெகாய் மீது அவனுக்கிருந்த பயங்கர வெறுப்பையும், உக்கிர கோபத்தையும் கொட்டினான். அவனுடைய நண்பர்களும் குடும்பத்தாரும், மொர்தெகையைத் தூக்கில் போட, ஒரு தூக்குமரம் செய்யவும், மறுநாள் சீக்கிரமே போய் ராஜாவிடம் அவனைத் தூக்கில் போட உத்தரவு வாங்க வேண்டுமென்றும் தூண்டினார்கள். ஆகவே ஆமான் அந்த இரவிலே தூக்கு மரத்தைச் செய்வித்தான்.

பாகம் 2
தேவனுடைய தயவு

எஸ்தர் புத்தகத்தின் ஆறாவது அதிகாரத்தில் தேவ தயவு முக்கியக் கருத்தாக அமைகிறது. தேவகிருபையினால் எஸ்தருடனும் ஆமானுடனும் விருந்துண்ட இரவில் அரசனால் தூங்க முடியவில்லை. காலவர்த்தமானங்கள் எழுதியிருந்த நடபடி புத்தகத்திலிருந்து தனக்கு வாசித்துக் காட்டும்படி கூறினான். அப்படி வாசித்துக் காட்ட நேர்ந்த பகுதி, ராஜாவைக் கொல்ல திட்டமிடப்பட்ட சதியை மொர்தெகாய் அறிவித்து ராஜாவின் உயிரைக் காப்பாற்றியது பற்றியதாகும். ராஜாவைக் கொலை செய்ய இருவர் திட்டமிட்டதை மொர்தெகாய் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தான் என ராஜா அறிந்ததும், மொர்தெகாய்க்கு, அதற்காகப் பரிசளிக்கப்பட்டதா எனக் கேட்டார். அவனுக்கு எந்த சன்மானமும் அளிக்கப்படவில்லை என்றறிந்ததும், யாராவது வேலைக்கு வந்துள்ளனரா எனக் கேட்டார். ஆமான் சீக்கிரமே வேலைக்கு வந்திருப்பதாகப் பணியாள் கூறினான்.

காட்சி: 1 எல்லாம் தலைகீழ்

மொர்தேகாயைக் கனம் பண்ண விரும்பி, அகாஸ்வேரு ஆமாணை (மொர்தேகாயைத் தூக்கிலிட உத்தரவு வாங்குவதற்கென சீக்கிரமே வந்தவன்) உள்ளே வரச் சொன்னார். “ராஜா கனம் பண்ண விரும்புகிற மனுஷனுக்கு என்ன செய்யப்பட வேண்டும்?” என்று கேட்டார். ஆமான், தன்னைத் தான் ராஜா கனம் பண்ண விரும்புகிறார் என நினைத்துக் கொண்டான். ஆகவே ஒரு கோலாகலமான திட்டத்தைக் கூறினான். அந்த மனிதனை உமது வெள்ளைக் குதிரையில் ஏற்றி, உமது பிரதான பிரபு குதிரைக்கு முன்பாக நடந்து “ராஜா கனம் பண்ண விரும்புகிற மனிதனுக்கு இப்படியே செய்யப்படும்,” என்று கூற வேண்டும் (6-9) என்றான். “போய் மொர்தெகாய்க்கு அந்தப்படியே செய்,” என அரசன் சொன்னதும் ஆமானுக்கு அதிர்ச்சியாயிற்று; சிறுமைப்பட வேண்டியதுமாயிற்று (வசனம் 10). கீழ்ப்படிந்து விட்டு, பயமடைந்தவனாய் துரிதமாய் வீட்டுக்கு வந்தான். அதற்குள் எஸ்தரின் இரண்டாம் விருந்துக்கு உடனே வரும்படி அழைக்கப்பட்டான்.

விருந்து நேரத்தில், ராஜா மறுபடியும், அவள் வேண்டுதல் என்ன என்று கேட்டார். அவளுடைய ஜீவனும் அவளுடைய மக்களின் ஜீவனும் வேண்டும் என எஸ்தர் கேட்டாள் (7:3-4). ராஜா கர்ஜித்து, “இப்படிச் செய்யத் துணிகரங் கொண்டவன் யார்? அவன் எங்கே?” என்று கேட்டார். அதற்கு எஸ்தர், “ஆமான், உம்மைப் பயன்படுத்தி நானும் என் மக்களும் கொல்லப்படுவதற்கு ஆணை போடச் செய்தான்,” என்றாள்.

தன் அழிவு உறுதி என ஆமான் அறிந்து கொண்டான். அகாஸ்வேரு உக்கிரத்தோடே பந்தியை விட்டெழுந்து போய் விட்டார். தன் உயிருக்காகக் கெஞ்சி ஆமான் எஸ்தர் உட்கார்ந்திருக்கிற மெத்தையின் மேல் விழுந்து கிடந்தான். அந்த நேரத்தில் திரும்பி வந்த ராஜா, எஸ்தரின் மெத்தையில் ஆமான் விழுந்து கிடக்கிறதைக் கண்டு, “இவன் இராஜாத்தியைப் பலவந்தம் செய்ய வேண்டுமென்றிருக்கிறானோ? இப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கு நான் என்ன செய்யலாம்?” என்றார். பிரதானிகளில் ஒருவன், மொர்தெகாய்க்காக ஆமான் செய்துள்ள தூக்குமரத்தைப் பற்றிக் கூறினான். ஆமான் செய்வித்த தூக்கு மரத்திலேயே அவனைத் தூக்கிப் போட ராஜா ஆணையிடு வித்தார்! (வசனங்கள் 9-10).

காட்சி 2 : மீடுதலைக்கான ஆணை

பெர்சியாவில் வாழும் யூதர்களுக்கு இன்னும் பிரச்சினை தீர்தபாடில்லை - அழிக்கப்படுவதற்கான ஆணை. மேதியர் பெர்சியர் ஆணை மாற்றப் படக் கூடாதாகையால் அகாஸ்வேரு, எஸ்தர், மொர்தெகாய் மூவரும் சேர்ந்து, யூதர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தங்கள் விரோதிகளை அழிக்கலாம் என இரண்டாவது ஆணை பிறப்பித்தார்கள் (அதிகாரம் 8). ஆறு மாதங்களுக்குள் ராஜாவின் அஞ்சற்காரர் சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் சென்று நற்செய்தியை அறிவித்தார்கள். மரண ஆணையின் கீழிருக்கும் எல்லா யூதர்களுக்கும் ஜீவனின் ஆணை! அந்த ஜீவனின் ஆணை அனைத்து யூதர்களின் உயிரையும் காப்பாற்றியது.

நமக்கு வாழ்க்கைப் பாடங்கள்

அழகான இந்த எஸ்தர் புத்தகத்தை தியானிப்பதால் நமக்குக் கிடைக்கும் நடைமுறை வாழ்க்கைக்கான பாடங்கள் யாவை? முதலாவது, இயேசு தரும் ஜீவனின் ஆணையை மரண சாசனத்தின் கீழிருக்கும் மக்கள் உலகிற்கு அறிவிக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் நிறைவேறுமென அமர்ந்திருக்கலாம். “உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதிப்பேன், உன்னைச் சபிக்கிறவனைச் சபிப்பேன்,” என (ஆதியாகமம் 12:3) தேவன் ஆபிரகாமுடன் பண்ணின உடன் படிக்கையின் நிறைவேறுதலை எஸ்தர் புத்தகம் காட்டுகிறது.

நான்காவது, தேவனுடைய தயவுள்ள பராமரிப்பு அவரை நேசித்து அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்கள் மேல் இருக்கிறது. அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இப்படிச் சொல்கிறார். “அன்றியும், அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” (ரோமர் 8:28). எஸ்தர் அந்த குரூரமான அழகியர் பேரணிக் குள் தள்ளப்பட்டாலும் கூட, அப்பொழுதும் தேவன் அவள் வாழ்க்கையில் ஆட்சி செய்தார், தமது நல்ல நோக்கங்களுக்காகக் கிரியை செய்தார். யூத இனம் அழிக்கப்படாமல் காக்கப்பட்ட நான்காவது விடுதலை இது.

உங்களுடைய, என்னுடைய வாழ்க்கையின் சந்தர்ப்பங்களிலே தேவனுடைய தயவு பற்றிய முக்கிய செய்தியை எஸ்தர் புத்தகம் தருகிறது. உன் வாழ்க்கையில் நடக்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கு தேவனே அதிகாரி என்று விசுவாசிக்கிறாயா? இந்த வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள ஒரு நிபந்தனை உண்டு - நீ தேவனை நேசிக்காவிடில், அவருடைய நோக்கங்களையும் திட்டங்களையும் பின்பற்றாவிடில் அவர் எல்லாம் நன்மைக்கேதுவாக நடக்க அநுமதிக்கமாட்டார். ஆனால் நீ அவரை நேசித்தால், அவர் சித்தத்தின் படியும், அவர் வழிகளின் படியும் அழைக்கப்பட்டவனாய் அவர் மீது கொண்டுள்ள அன்பை வெளிப்படுத்தினால், என்ன நடந்தாலும் நன்மைக் கேதுவான திட்டமாக மாற்றுவார் - அவருடைய ‘நன்மை’ கடைசியில் உனக்கு நன்மையாக இருக்கும்.

யோபு, சங்கீதம், நீதிமொழிகள்
பிரசங்கி மற்றும் உன்னதப்பாட்டு

Job through Song of Solomon
Booklet - 5
Tamil

© IBL
2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

தேவனுடைய மக்கள் ஏன் துன்பம்
அனுபவிக்கின்றனர்?

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை - 600 010.

For additional booklets write to :
India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

கவிதைப் புத்தகங்கள்

இந்த ஆய்வில், பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள ஐந்து கவிதைப் புத்தகங்களை மேற்பார்வையிடுவதோடு நாம் ஆரம்பிப்போம். அவைகள் : யோபு, சங்கீதம், நீதிமொழிகள், பிரசங்கி மற்றும் சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு. அவைகளை பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள பிரமாணப்புத்தகங்கள், வரலாறு மற்றும் தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்களிலிருந்து பிரித்துக் கூறுவதற்காக “கவிதைப் புத்தகங்கள்,” “ஞானப் புத்தகங்கள்” அல்லது “எழுதப்பட்டவைகள்” என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஏவப்பட்ட வேத வசனங்களில் கவிதைப் புத்தகங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஏனென்றால் கவிதை இருதயத்தின் உணர்வுகளையும் எண்ணங்களையும் வெளிப்படுத்துகிறது. வேதத்தில் தேவன் தமது மக்களின் இருதயத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி அறிந்துள்ளார் என்பது தெரியும். வேதாகமத்தின் கவிதைப் பகுதியின் மூலம் மக்கள் துன்பம் அனுபவிக்கும் போது (யோபு), ஆராதிக்கும் போது (சங்கீதம்), திருமணம், குடும்பம், பொது இடங்களில் ஒவ்வொரு நாளிலும் ஏற்படும் மன அழுத்தங்களைச் சமாளிக்கும் போது (நீதிமொழிகள்), அவர்கள் சந்தேகப்படும் பொழுது (பிரசங்கி), ஒரு கணவனும் மனைவியும் தங்களுக்கிடையேயுள்ள சரீர ஒருமையையும் நெருக்கத்தையும் சந்தோஷமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது (சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு) எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்று தேவன் தம்முடைய மக்களுடைய இருதயங்களில் பேசுகிறார்.

ஏவுதலால் எழுதப்பட்ட இந்த ஐந்து புத்தகங்களையும் தேவன் எழுதியபொழுது, அவர் நம்முடைய இருதயங்களுக்காக அதிக அக்கறையுடையவராயிருக்கிறார் என்பதை செயல்முறையில் காட்டுகிறார். இந்த ஐந்து கவிதைப் புத்தகங்களையும் நாம் வாசிக்கும் போது, நம்முடைய உள்ளான மனிதனை தேவனுடைய விரல் அழுத்துவதை நாம் உணரவேண்டும். அது நம்முடைய விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தி, நமக்கு தேவனோடுள்ள அனுபவத்தினால் நாம் முற்றிலுமாக மாற்றப்பட வேண்டும் என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. இதற்காகவே தேவன் நமக்குக் கவிதைப் புத்தகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

யோபுவின் புத்தகம்

கவிதைப் புத்தகங்களின் முதல் புத்தகத்தின்படி, வாழ்க்கை கடினமானது, அது வெற்றிபெற செய்வதும் கலக்கமடைய செய்வதுமான துன்பங்களினால் நிறைந்திருக்கக்கூடும் என்று காண்கின்றோம். தேவனுடைய மக்கள் எப்போதும் துன்பம் அனுபவித்தனர். சபை வரலாற்றின் பிற்பகுதியை விட இரண்டாம் உலகப்போர் முடிவடைந்த பின் தங்கள் விசுவாசத்துக்காகத் துன்புறுத்தப்பட்டு மரித்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானது. வேதாகமத்திலேயே பழமையான புத்தகமாக எண்ணப்படும் புத்தகம் வேதனையும் துன்பமும் தவிர்க்க முடியாதவை; ஆனால், துக்கமும் நம்பிக்கையின்மையும் நாம் தெரிந்து கொள்பவைகளே என்று சொல்கிறது. யோபுவின் புத்தகம், தேவனுடைய மக்களின் இருதயங்கள் காயப்பட்டபோது, அவர்களுடைய இருதயங்களுக்கு தேவன் கொடுத்த செய்தியாகும்.

இந்தப் புத்தகம் முற்பிதாக்களின் காலங்களில் எழுதப்பட்டது என்று அநேகக் கல்விமான்கள் ஒத்துக்கொள்கின்றனர். யோபு, தான் துன்பப்பட்ட காலத்திற்குப்பின் நூற்று நாற்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தான். “நெடுநாளிருந்து, பூரண வயதுள்ளவனாய் மரித்தான்” (யோபு 2:17) என்று வாசிக்கிறோம். அவனுடைய ஆயுட்காலம் ஆதியாகமத்தில் நாம் காண்பவர்களின் வயதுக்கு இணையானதாயிருக்கிறது.

யோபுவினுடைய சரித்திர புத்தகத்தின் இலக்கிய வடிவம்

வேத வசனங்களின் புனித நூலகத்தில் இந்தப் புத்தகம் எங்கே இடம் பெற்றிருக்கிறது என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளும் பொழுது, யோபுவின் புத்தகம் இலக்கிய வடிவம் கொண்டது என்பதை அறிகிறோம். எழுதப்பட்ட எல்லாக் கவிதைகளிலும் இந்தப் புத்தகம் மிகப்பெரிய கவிதையாகும். யோபு புத்தகம் ஒரு நாடகமாகவும் அளிக்கப்பட முடியும், அப்படியே அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த கருத்துமிக்க தேவனுடைய செய்தியை காயமடைந்த இருதயங்களுக்கு மூன்று காட்சிகள் உள்ள நாடகமாகக் கொடுப்பதைப்பற்றி சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

முதல் காட்சி, வேதாகமத்தின் மிகப்பழமையான ஒரு கதையின் காட்சி அமைப்பைக் கொடுக்கிறது.

காட்சி - ஒன்று

பின்னணி

காட்சி ஒன்றில் முதலாவது தேவனும் சாத்தானும் யோபு என்ற ஒருவனைப்பற்றிப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். முதல் காட்சி நன்மைக்கும் தீமைக்குமிடையே நடைபெறும் போராட்டத்தைப்பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவைப் போதிக்கிறது. மிகவும் உயர்ந்தவனாயிருந்த நல்ல மனிதனாகிய யோபுவின் நோக்கங்களைச் சவால் விடுபவனாக சாத்தான் தீமையின் உருவமாகக் காட்டப்படுகிறான். இறையியல்வாதிகள் “அனுமதிக்கக்கூடிய தேவ சித்தம்” (the permissive will of God) என்றழைக்கும் கருத்தோடு தேவன் இந்தச் சவாலுக்குப் பதிலளிக்கிறார். தேவன் ஒரு எல்லைக்குள் தீமை செயல்படும்படி - யோபுவின் எல்லாவற்றையும், அவனுடைய பத்துப் பிள்ளைகள் உட்பட எடுத்துக்கொள்ள சாத்தானுக்கு உரிமையளிக்கிறார். திரண்ட செல்வத்தால் தேவன் அவனை ஆசீர்வதித்திருப்பதினால் தான் யோபு நீதிமானாயிருந்தான் என்று சாத்தான் குற்றஞ்சாட்டினான். தேவன் யோபுவின் ஆசீர்வாதங்களைல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டால் யோபு தேவனை சபிப்பான் என்றும் சாத்தான் கூறினான்.

தேவனுடைய அனுமதிக்கும் சித்தத்தினாலும், சாத்தானுடைய தந்திர உபாயங்களாலும், யோபு தன்னுடைய ஏழு மகன்களையும், மூன்று மகள்களையும், ஏழாயிரம் ஆடுகளையும் மூவாயிரம் ஒட்டகங்களையும், ஆயிரம் காளைகளையும், ஐநூறு கழுதைகளையும், அநேக வேலைக்காரர்களையும் இழக்கிறான்.

அவன் சகித்துக் கொண்ட இழப்புகள் அவனை மேற்கொண்டாலும், யோபு தன் துன்பங்களில் தேவனை சபிக்கவோ, நிந்திக்கவோயில்லை. யோபு, “நிர்வாணியாய் என் தாயின் கர்பத்திலிருந்து வந்தேன்; நிர்வாணியாய் அவ்விடத்துத் திரும்புவேன்; கர்த்தர் கொடுத்தார், கர்த்தர் எடுத்தார்; கர்த்தருடைய நாமத்துக்கு ஸ்தோத்திரம் என்றான்” (யோபு 1:21). கன்புயூசியஸ் என்ற சீன ஞானி, “இவ்வுலகத்தினுள் வரும்போது நாம் கைகளை மூடிக்கொண்டு எல்லாம் வேண்டியவர்களாய் வருகிறோம். இந்த உலகை விட்டுப்போகும் போது திறந்த கைகளையுடையவர்களாய் எதையும் எடுத்துப் போவதில்லை” என்று கூறினார்.

யோபு தான் பிறக்கும் போது தன் கைகள் திறந்திருந்தன என்றும் தன் உடைமைகள் எல்லாம் தேவனால் கைகளில் வைக்கப்பட்டன அவர் ஒருபொழுதும் கைகளை மூடியதில்லை. இந்த உடைமைகளெல்லாம் தேவனுடையதாயிருந்தன, தேவன் எப்பொழுது எடுத்துக் கொள்ள

வேண்டுமோ அப்பொழுது எடுத்துக் கொள்ளும்போதும் அவைகள் தேவனுடையவைகளாயிருந்தன, என்றான்.

யோபு தன்னுடைய முதலாவது சோதனையில் அபாரமாக வெற்றியடைந்தான்! கர்த்தர் அவனுடைய பிள்ளைகளையும், அவனுடைய எல்லா உடைமைகளையும் எடுத்துக்கொண்டார் என்று சொல்லியதில் ஓரளவு தவறு இருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நாம் இந்தக் காட்சிக்குப் பின்னால் பார்க்க முடிவதால், அவனுடைய எல்லா உடைமைகளையும் எடுத்தவன் சாத்தான் என்று நமக்குத் தெரியும்.

தன்னுடைய எல்லா உடைமைகளையும் யோபு எப்படி இழந்தான் என்று கவனியுங்கள். அவனுடைய மூத்த மகன் வீட்டில் வனாந்தர வழியாய்ப் பெருங்காற்று மோதியதால் வீடு இடிந்து அவர்கள் மேல் விழுந்து அவனுடைய பத்து பிள்ளைகளையும் அவன் இழந்தான். “வானத்திலிருந்து அக்கினி” இறங்கியதின் விளைவாக அவன் ஆடுகளையும் வேலையாட்களையும் இழந்தான். இந்த அக்கினி மின்னலாயிருந்திருக்கலாம். இத்தகைய செயல்களை இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்தாபனங்கள் “தேவனுடைய செயல்கள்” என்றழைக்கின்றன. எனினும் இவை தேவனுடைய அனுமதியோடு செய்யப்படும் சாத்தானின் செயல்கள் என்று நமக்குத் தெரியும், ஆனால் யோபுவுக்குத் தெரியாது.

தேவனும் சாத்தானும் யோபுவைப்பற்றி இன்னொரு முறை பேசினார்கள். இரண்டாவது முறையும் தேவன் யோபுவை நல்ல முன்மாதிரியான நீதிமான் என அவனை ஆதரித்தார். மீண்டும் சாத்தான் யோபு நீதிமானாயிருப்பதன் நோக்கங்களுக்குச் சவாலிட்டான். யோபுவைத் துன்புறுத்தும்படி தேவன் உத்தரவு கொடுத்தால் யோபு தேவனை சபிப்பான் என்று சாத்தான் வெளிப்படையாகக் கூறினான். ஒரே ஒரு வரம்புக்குள், யோபுவைத் துன்புறுத்த தேவன் சாத்தானை அனுமதித்தார். அவன் யோபுவின் உயிரை மட்டும் எடுக்கக் கூடாது என்பதே அது. தேவன் யோபுவை துன்பப்படுத்த அனுமதியளிக்கிறார் ஏனென்றால் துன்பப்படுத்துவது என்பதின் வரையறையே அதுதான் - உங்கள் துன்பங்களுக்கு இலக்கானவரின் உயிரை எடுக்காமல் எவ்வளவு துன்பங்களைக் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு துன்பங்களைக் கொடுப்பது என்று நீங்கள் சொல்லலாம். யோபு ஒரு பயங்கர வியாதியால் துன்பப்பட்டார். அது யானைக்கால் போன்ற, உங்கள் சதையை யானைத்தோலின் நிறமாக்கி, தொழுநோயாளியைப்போல பருக்களிலிருந்து நீர் வடியச்செய்யும் ஒரு வகைப் புற்றுநோய் என்று கல்விமான்கள் எண்ணுகின்றனர்.

யோபு இந்த இரண்டாவது சுற்றைச் சரியாகக் கையாளவில்லை. அவன் மனைவி, தேவனை அவன் நிந்தித்து உயிரெவிடும்படி யோசனையளிக்கிறான். அவன், “தேவன் கையிலே நன்மையைப் பெற்ற நாம் தீமையையும் பெற வேண்டாமோ,” (யோபு 2:10) என்று பதிலளித்தான்.

யோபு புத்தகத்தின் பெரும்பகுதி யோபுவின் மனைவி அவனிடம் கேட்கும் கேள்வியால் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. முதல் காட்சியின் முடிவில் திரை விழுவதற்குக் கொஞ்சம் முன்பு, யோபுவைப் பார்க்க அவனுடைய ஞானாவான்களான நண்பர்கள் மூன்று பேர் வந்தார்கள் (2:11). அவர்கள் அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லும்படி ஒன்றாக வந்தார்கள். யோபுவைப்போல இந்த மனிதர்களும் முதிர்வயதடைந்தவர்கள். அவர்கள் ஞானாவான்கள் என்றும், தெய்வ பக்தியுள்ளவர்கள் என்றும் கருதப்பட்டவர்கள். இன்று நாம் அவர்களை தத்துவ ஞானிகள் அல்லது இறையியல் வல்லுநர்கள் என்றழைப்போம். யோபுவின் சரீரத் தோற்றத்தைப்பார்த்து அதிர்ச்சியடைந்த அவர்கள் ஏழு நாட்கள் அவனோடு எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். (பின்னர் யோபு இந்த அவர்களது ஒரு வார மௌனம் தனது துக்கத்தைக் குணப்படுத்தும் சிறந்த முறையாயிருந்தது என்று கூறினான்.) யோபு தன்னுடைய மூன்று நண்பர்களுடன் வட்டமாக உட்கார்ந்திருப்ப தோடு காட்சி ஒன்று முடிவடைந்து திரை கீழே வருகிறது.

காட்சி இரண்டு

பகிர்ந்து கொள்ளுதல்

காட்சி இரண்டு துவங்கும் போது, யோபுவின் மூன்று நண்பர்களான எலிப்பாஸ், பில்தாத், சோப்பா, ஆகியோரை நாம் சந்திக்கிறோம். அவர்கள் யோபுவுடன் தங்கள் வருகையின் முதல் ஏழு நாட்களில் அமைதியான துக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தது, ஆறுதல் அளிப்பவர்களுக்கு ஒரு முன் மாதிரியாய் இருந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் அவனோடு உட்கார்ந்திருந்ததே ஒரு ஆறுதலாக இருந்தது. மக்கள் துன்பப்படும்போது, ஒரு நண்பன் கூட இருப்பது, வார்த்தைகளை விட அவசியமானது.

எனினும், யோபுவினுடைய நண்பர்கள் அவனுடைய துன்பங்களைப்பற்றி விவாதிக்கத் துவங்கியதும் அவர்கள் ஆறுதலைத் தரவில்லை. யோபு இந்தக் காட்சியைத் துவங்குகிறான். இதை நான் பகிர்ந்து கொள்வது என்றழைக்கிறேன். இதில் யோபு தான் பிறந்த நாளையும், கர்ப்பத்தில் உருவான இரவையும் சபிக்கிறான். சாத்தான்

சொல்லியபடி அவன் தேவனை சபிக்கவில்லை. இந்த புத்தகத்தின் பெரும் பகுதியானது ஒரு வடிவமைப்பைப் பின்பற்றுகிறது. முதல் சம்பாஷணையை யோபு துவக்கிவைக்கிறான். அதனைத் தொடர்ந்து நண்பர்களில் ஒருவன் பேசுகிறான். அதை யோபு மறுத்துப் பேசுவான். இந்தப்படியான சுற்றில் அவர்கள் மூன்றுமுறை சம்பாஷித்தனர்.

எலிப்பாஸ் தான் தேவனிடமிருந்து நேரடியாக, பொருட்செறிந்த ஒரு ஆவிக்குரிய அனுபவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதாகவும் அதன்படி மனிதன் தேவனுடைய, நீதியின் இரக்கத்திற்குட்பட்டவன் என்றும் கூறுகிறான். தேவனிடமிருந்து இந்த வெளிப்படுத்தலை அவன் நேரடியாகப் பெற்றுக்கொண்டதால், அவன் யோபுவிடம், அவனுக்கேற்பட்ட துன்பம் அவன் செய்த பாவத்தால் ஏற்பட்டது என மிகவும் அதிகாரத்தோடு சொல்ல முடிந்தது (யோபு 4 :12-21).

பில்தாத் யோபு வேதனைப்படுவதற்குக் காரணம், அவனுடைய பிள்ளைகள் செய்த பாவமே என்ற முடிவுக்கு வந்தான் (யோபு 8:1-7). அதுமட்டுமல்ல, யோபுவும் பாவம் செய்தவன் என்று கூறினான்.

சோப்பார் கடவுள் நம்பிக்கையற்றவன். மனிதன் எதற்காகத் துன்பப்படுகிறான் என்பதை அவனால் தெரிந்துகொள்ள முடியாது, ஆனாலும் அதைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திப்பது புத்திசாலித்தனம் என்ற கருத்தைக் கூறினான் (யோபு 11:7-12). சோப்பார் தனது சிநேகிதர்களோடு சேர்ந்து யோபுவினுடைய நிலைக்குக் காரணம் அவனுடைய வாழ்க்கையின் பாவமாயிருக்க வேண்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டான். இப்படி “ஆறுதல் அளிப்பவர்கள்” மூவரும் யோபுவைப் பாவ அறிக்கையிட்டு மனந்திரும்பும்படிப் புத்தி கூறினார்கள்.

யோபுவின் நண்பர்கள் தேவன் நல்ல காரியங்களை நல்ல மனிதர்கள் கையிலும், இதற்கு எதிரானதை தீயவர் கைகளிலும் கொடுப்பார் என்று ஒத்துக்கொண்டனர். அவர்களுடைய தடுமாற்றம், யோபு ஒரு நீதிமானாகக் காணப்பட்டாலும் தீமையான காரியங்களைத் தேவன் அவன் கைகளில் வைப்பது ஏன் என்பதே. இந்தத் தடுமாற்றத்துக்குத் தீர்வுகாண முயற்சி செய்தபோது அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துப் போகாமலிருந்தது மிகவும் குத்துவதாகவும் சில நேரங்களில் கோப மூட்டுவதாகவுமிருந்தது.

தங்கள் சம்பாஷணை முழுவதிலும் யோபுவின் நண்பர்கள் அவன் ஒரு அநீதியுள்ளவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஒத்துக்கொண்டனர். அவன் ஒரு நீதிமானாகத் தெரிவதால், அவனுடைய வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு இரகசிய பாவம் இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு

வந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் யோபு ஒரு சித்தப் பிரமை பிடித்தவன் என்றழைத்து, அவன் பெறத்தகுதியுள்ளவைகளைவிடக் குறைவாகவே தேவன் அவனைத் தண்டிக்கிறார் என்று அவனிடம் சொன்னான். மற்றொருவன் யோபுவின் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கைகளின் பாவமே அவர்கள் உயிரை எடுத்தது, இந்தப் பயங்கரமான பாடுகளால் தேவன் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியதாயிற்று என்றான். அவர்களெல்லாரும் யோபு தன்னுடைய பாவங்களை அறிக்கையிட்டு மனந்திரும்ப வேண்டும் என்று ஊக்கப்படுத்தினர். அவர்களுடைய சம்பாஷணை ஏன் யோபுவை ஆறுதல்படுத்தவில்லை என்று எளிதில் நீங்கள் கண்டு கொள்ளலாம்.

அவனுடைய சம்பாஷணையில், யோபு தான் நீதிமான் என்று உறுதியாய்க் கூறினான். தான் நீதிமான் என்ற திட நம்பிக்கையோடுருந்ததால், இந்தப் பாடுகளைத் தேவன் தன் மீது சுமத்தியது நியாயம்தானா என்று கேள்வி எழுப்பினான். யோபுவை ஒரு பாவி என்று தாங்கள் ஒருக்காலும் நம்ப வைக்க முடியாது என்று கூறுவதோடு இந்த சம்பாஷணை முடிவடைகிறது.

யோபுவின் நண்பர்கள் ஆவிக்குரியவர்களும் கல்விமான்களுமாயிருந்ததால், பின்னர் தேவன் சுருக்கமாக அவர்களிடம், “என் தாசனாகிய யோபு பேசினது போல், நீங்கள் என்னைக்குறித்து நிதானமாய்ப் பேசவில்லை” (யோபு 42:7-9) என்று சொன்னார்.

தேவன் ஒரு பெருங்காற்றில் யோபுவோடு பேசியபின், தன் நண்பர்களோடு பேசிய இந்த சம்பாஷணை முழுவதிலும் தான் நீதிமான் என்று நம்பிக்கை தெரிவித்த யோபு, பின்னர் தான் நீசன் என்று சொல்லுகிறான் (யோபு 40:4). யோபுவின் நண்பர்களின் சம்பாஷணைகளை நீங்கள் வாசிக்கும் பொழுது, புத்தகத்தின் கடைசியில் அவர்கள் யோபுவைப் பற்றியும் தேவனைப்பற்றியும் சொன்னதெல்லாம் தவறு என்று அவர்களுக்கு அவர் சொல்லுகிறார். யோபுவின் சம்பாஷணைகளை வாசிக்கும் போது, முதலில் தான் நீதிமான் என்று கூறினாலும் இறுதியில் யோபு தேவனைக் கண்டு தன்னையே அருவருத்து தூளிலும் சாம்பலிலுமிருந்து மனஸ்தாபப்பட்டான். இந்தக் கேள்வியை உங்களுடமே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள், “யோபு ஏன் தன்னை அருவருத்தான், எதற்காக மனம் வருந்தினான்?”

யோபுவின் துன்பங்களுக்கு அவனுடைய பாவம் தான் காரணம் என்று இனி வலியுறுத்தப் போவதில்லை என்று அவன் நண்பர்கள் தீர்மானிக்கின்றனர். யோபு பேசியபின் இரண்டாம் காட்சி முடிவடைகிறது.

அத்தியாயம் 2

காட்சி மூன்று

தீர்வு

காட்சி மூன்றுக்காக திரை உயரும்போது, யோபுவும் அவன் நண்பர்களும் சுற்றி உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களோடு இன்னொரு மனிதனும் இருக்கிறான். அவன் பெயர் எலிகு. அவன் யோபுவையும் அவன் நண்பர்களையும் விட வயதில் மிக்குறைந்தவன். அந்த இளைஞன், தான் வயதில் சிறியவனாகவும் அவர்கள் வயது அதிகமுடையவர்களாகவுமிருந்ததால், தான் விலகி இருந்ததாக விளக்குகிறான். எனினும் இரண்டு காரணங்களுக்காக அவன் பேசத் தீர்மானித்தான். முதலாவதாக, ஒருவனது ஞானம் என்பது பரிசுத்த ஆவியான வரிடமிருந்து வருகிறது. அதற்கு வயது வரம்பு கிடையாது. இரண்டாவது காரணம், அவர்கள் கேள்விக்குப் பதிலே கிடையாது. ஏனெனில் அவர்கள் தவறான கேள்விகளைக் கேட்கின்றனர்.

யோபுவின் பாடுகளைப்பற்றிய தடுமாற்றத்திற்கானத் தீர்வு எலிகுவின்னுடைய சம்பாஷணையிலும் அதற்கு யோபு கொடுத்த மறுமொழியிலும் காணப்படுகிறது. இந்த உரையாடலின் முக்கிய பகுதி, எலிகு யோபுவை மேலே அண்ணாந்து பார்த்து தேவனுடைய பரிமாணத்தில் அவன் துன்பங்களுக்கெல்லாம் என்ன பொருள் என்று கண்டுகொள்ளச் சொன்னது. ஏவப்பட்ட இந்த வாலிபனின் கருத்துப் படி, யோபு தன் மனைவியிடம் கேட்ட அந்தக் கேள்வி தவறானது. ஏனெனில் யோபுவின் திறந்த கைகளை அவன் பாடுகளின் மத்தியில் வைத்தது. எலிகு அந்தத் தவறான கேள்வியை சரியான கேள்வியினால் மாற்றியமைத்தான் :

“என் நீதி தேவனுடைய நீதியைப்பார்க்கிலும் பெரியதென்று நீர் சொன்னது நியாயம் என்று எண்ணுகிறீரோ? நான் பாவியாயி ராததினால் எனக்கு பிரயோஜனமென்ன? பலன் என்ன? என்று சொன்னீர். உமக்கும் உம்மோடே இருக்கிற சிநேகிதருக்கும் நான் பிரதியுத்தரம் சொல்லுகிறேன். நீர் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, உம்மைப் பார்க்கிலும் உயரமாயிருக்கிற ஆகாய மண்டலங்களைக் கண்ணோக்கும். நீர் பாவஞ்செய்தால் அதனாலே அவருக்கு என்ன நஷ்டம்? உம்முடைய மீறுதல்கள் மிகுதியானாலும், அதனாலே அவருக்கு என்ன சேதம்? நீர் நீதிமானாயிருந்தால், அதனாலே அவருக்கு என்ன கிடைக்கும்? அல்லது அவர் உம்முடைய கையில் என்ன லாபத்தைப்பெறுவார்?” (யோபு 35:2-7).

உன்னுடைய திறந்த கையை பாடுகளின் மையத்தில் வைத்து, “என்னுடைய கையில் தேவன் எதை வைக்கப்போகிறார்?” என்று கேட்பது தேவனோடு உள்ள நம் உறவில் தவறான கேள்வியும், மனநிலையு மாயிருக்கிறது. மனிதனுடைய முக்கிய நோக்கம் தேவனை மகிமை படுத்துவதேயாகும். இதன் அர்த்தம், தேவனுடைய திறந்த கையை நம் பாடுகளின் மையத்தில் வைத்து, எப்பொழுதும் “தேவனுடைய கையில் நான் எதை வைக்கிறேன்?” என்ற கேள்வியைக் கேட்பவராயிருக்க வேண்டும்.

யோபு, இன்று நாம் கேள்விப்படும் இலாபகரமான ஒரு விசுவாசியைப் போல் இருந்தான் என்று சாத்தான் குற்றஞ்சாட்டினான். அப்பங்களுக்காவும் மீன்களுக்குக்காவும் இயேசுவைப் பின்பற்றியவர்களைப் போல, யோபு நீதிமானாக வாழ்ந்த போது, திறந்த கையோடிருந்தான். இதற்குமுன் நான் இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டிருக்கிறேன், “தேவனைக் கண்டபோது யோபு ஏன் தன்னை அருவருத்தான்?” மேலும், “தேவனைக் கண்டபோது எதிலிருந்து அவன் மனந்திரும்பினான்?” தேவனோடு உள்ள அவன் உறவானாலும், எலிகுவின் சம்பாஷணையிலிருந்தும் யோபு தேவனோடுள்ள உறவின் மையத்தில் அவன் தன் கையை வைக்கிறான் என்று நான் நம்புகிறேன். தேவன் அவனுக்குத் துன்பங்களை பயன்படுத்தி அதை வெளிப்படுத்தும் வரையில் அவன் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருந்தான். தான் தேவனைத் தன் சுயலாபத்துக்காக பயன்படுத்தியதை உணர்ந்து கொண்ட பொழுதே தன்னை அருவருத்து, தூளிலும் சாம்பலிலும் உட்கார்ந்து மனஸ்தாபப்பட்டான்.

யோபு தனக்கு ஆறுதல் கூறிய யாவற்றையும் சரியென்று ஏற்றுக் கொள்ளாமலிருந்தாலும், அவன் இந்த வாலிபன் சொன்னதை ஒத்துக்கொண்டான். அந்த வாலிபன் கூறிய காரியத்தைச் செய்தான். அவன் மேலே அண்ணாந்து பார்த்தான். அப்படிச் செய்தபொழுது பெருங்காற்றில் தேவனைக் காண்கிறான்.

அவனும் தேவனும் சிறிது நேரம் உரையாடுகின்றனர். அதன்பின் அவன், “இதோ, நான் நீசன்.... என் கையினால் வாயைப் பொத்திக் கொள்ளுகிறேன்.... இனி நான் பிரதியுத்தரம் கொடாமலும் பேசாமலும் இருப்பேன்” என்று கூறினான். இன்னும் தேவனோடு அவன் செய்த பல உரையாடலுக்குப்பின் யோபு, “என் காதினால் உம்மைக்குறித்துக் கேள்விப்பட்டேன்; இப்பொழுதோ என் கண் உம்மைக் காண்கிறது. ஆகையால், நான் என்னை அருவருத்து, தூளிலும் சாம்பலிலும் இருந்து மனஸ்தாபப்படுகிறேன் என்றான்” (யோபு 42:5-6).

அப்படி, யோபு மனஸ்தாபப்பட்டதற்குப்பின், தேவன் அவன் நண்பர்களைக் கடிந்துகொள்ளுகிறார். யோபு தன்னுடைய நண்பர்களுக்காக ஜெபித்தான். யோபு அவர்களுக்காக ஜெபித்தபொழுது, தேவன் யோபுவுக்கு இருந்த எல்லாவகைகளையும் இரண்டத்தனையாகத் தந்தருளினார்.

யோபுவின் எல்லா செல்வத்தையும் இரண்டத்தனையாய் திரும்பக் கொடுத்தார்; அவனுக்கு இன்னும் ஏழு குமார்களையும் மூன்று குமாரத்திகளையும் கொடுத்ததோடு காட்சி மூன்று முடிவடைந்து திரைக் கீழே விழுகிறது.

தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துதல்

தேவனால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட முதல் ஐந்து கவிதைப் புத்தகங்களும் காயப்பட்ட இருதயங்களுக்கு ஆறுதல் கொடுப்பதற்காக எழுதப்பட்டவை. ஒரு வகையில் பழங்கால பாடலுபவித்த இந்தக் கதை இயேசு மலைப்பிரசங்கத்தில் போதித்த ஒரு தெளிவான எடுத்துக் காட்டை ஒத்திருக்கிறது. “துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்; அவர்கள் ஆறுதலடைவார்கள்” (மத்தேயு 5:4).

பெரும்பாலும் ஒரு புதிய ஏற்பாட்டுப் போதனை பழைய ஏற்பாட்டில் தெளிவாக காட்டப்பட்டுள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தப் பெரிய போதனையை ஒரே வாக்கியத்தில் இயேசு அளிக்கிறார். ஆனால் யோபு புத்தகம் இந்த அத்தியாயத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையோடு இணைத்து, துயரப்படுகிறவர்களுக்கு ஆறுதலளிக்கும் மூன்று படிகளைக் கூறுகிறது.

முதல்படி : ஒரு வேளை உங்கள் வாழ்க்கையில் முதல் முறையாக, சரியான கேள்வியைக் கேட்க உங்கள் துன்பங்கள் உங்களை வழிநடத்தட்டும். யோபு எப்படி நமக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தான் என்பதைக் கவனியுங்கள். அவனுடைய துன்பங்களினால் எப்படிப்பட்ட கேள்விகளைக் கேட்கத் தள்ளப்பட்டான் என்பதைக் கவனியுங்கள். “மனுஷனோவென்றால் செத்தபின் ஒழிந்துபோகிறான், மனுபுத்திரன் ஜீவித்துப்போனபின் அவன் எங்கே? மனுஷன் செத்தபின் பிழைப்பானோ? எனக்கு மாறுதல் வருமென்று எனக்குக் குறிக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் நாளெல்லாம் நான் காத்திருக்கிறேன்” (14:10,14). நம் பாடுகளின் போது இப்படிப்பட்டக் கேள்விகளை நாம் கேட்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார்.

இரண்டாம் படி : உங்களது கேள்விகளுக்குத் தேவனுடைய பதில்களைக் கேட்கக்கூடிய ஒரு இடத்திற்கு உங்கள் புலம்பல் உங்களைக் கொண்டு வரட்டும். யோபு இந்த கேள்வியைக் கேட்டான்: “மனுஷன் செத்தபின் பிழைப்பானோ?” யோபுவினுடைய உடைமைகளை தேவன் இரண்டு மடங்காக அவனுக்குத் திரும்பக் கொடுத்த போது அவர் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்தார். தேவன் அவனது ஆடுமாடுகளை சரியாக இரண்டுமடங்காக்கினார். ஆனால் யோபுவினுடைய மற்ற உடைமைகளை இரண்டு மடங்காக்கியபொழுது, அவர் ஏழு குமாரர்களையும் மூன்று குமாரத்திகளையும் கூடுதலாக மட்டுமே கொடுத்தார். இரண்டு மடங்காக்கவில்லை என்பதை கவனியுங்கள்.

மிருகங்கள் மாண்டபொழுது அவைகள் உலகோடு மாண்டு போயின. ஆனால் அவனுடைய குமாரர்களும் குமாரத்திகளும் மரண மடைந்த பொழுது, இன்னும் அவர்கள் நித்தியத்தில் இருக்கின்றனர் என்பதே இதன் விளக்கம். யோபுவின் பிள்ளைகளை இரண்டு மடங்காக்க, தேவன் அவனுக்கு இன்னும் ஏழு குமாரர்களையும் மூன்று குமாரத்திகளையும் மட்டுமே கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. நித்தியத்தில் யோபுவுக்கு பதினான்கு குமாரர்களும் ஆறு குமாரத்திகளும் இருக்கின்றனர். “மனுஷன் செத்தபின் பிழைப்பானோ?” என்ற யோபுவின் கேள்விக்கு தேவன் பதிலளித்த விதங்களில் இது ஒன்று.

வேதவசனங்களில் இந்தக் கேள்விக்கு, அநேக பதில்களைக் காண்பீர்கள். இருபத்துமூன்றாம் சங்கீதத்திலும் புதிய ஏற்பாட்டிலும் இயேசு தாமே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறாரென்றும், அவரை விசுவாசிப்பவன் மரித்தாலும் பிழைப்பான் என்று கூறியுள்ளதிலும் (யோவான் 11:25,26) இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலை காண்கிறோம். சரியான கேள்விகளுக்கு அநேக அழகிய பதில்களைக் காண்பீர்கள். ஜெபத்தோடு அவைகளைத் தேடுங்கள். பின் தேவன் உங்கள் சரியான கேள்விகளுக்குக் கூறும் பதிலை மிகவும் கவனமாகக் கேளுங்கள்.

மூன்றாம் படி : சரியான கேள்விகளுக்கு தேவனுடைய சரியான பதில்கள் என்று நீங்கள் நம்புமிடத்துக்கு உங்கள் துன்பம் உங்களைக் கொண்டு வரட்டும். சரியான கேள்விகளுக்கான தேவனுடைய பதில்களை விசுவாசிக்கும் போது, அழுபவர்களுக்காக இயேசு வாக்குத் தத்தம் பண்ணிய ஆசீர்வாதத்தையும் ஆறுதலையும் நீங்கள் காண்பீர்கள். அந்த ஆசீர்வாதத்தையும் ஆறுதலையும் வேதாகமம் “இரட்சிப்பு” என்றழைக்கிறது.

தேவனுடைய மக்கள் பாடுகளை அனுபவிப்பதற்கு வேதாகம அடிப்படையில் முப்பது காரணங்கள்

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக தேவனுடைய மக்கள், “நீதிமான்கள் ஏன் பாடனுபவிக்கின்றனர்?” என்ற கேள்வியை கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தக் கேள்விக்கு மிகச் சரியானதும் விரிவானதுமான பதில் யோபுவின் புத்தகமாகும். வேதாகமத்தில் நீங்கள் காண்கிற அந்தக் கேள்விக்கு யோபுவின் புத்தகம் மட்டுமே ஒரே பதில் அல்ல. ஆதியாகமத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரை தேவனுடைய மக்களின் பாடுகள் தேவனுடைய வசனங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்று காண்பீர்கள். இந்த அத்தியாயத்தில், பாடுகளுக்கு வேதாகமரீதியிலான விளக்கங்களில் முப்பதை சுருக்கமாகக் காண்போம்.

1. தேவனே எல்லா ஆறுதலுக்கும் மூலாதாரம் என்பதை பாடுகள் நமக்குப்போதிக்கின்றன. ஆசியாவில் மிகப்பெரிய சோதனையை சகித்தபோது, ஒரு எண்ணம் பவுலுக்கு ஆறுதலளித்தது: “நமது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் பிதாவும், சகலவிதமான ஆறுதலின் தேவனுமாயிருக்கிறவருக்கு ஸ்தோத்திரம்” (2 கொரிந்தியர் 1:3). துன்பங்கள் பவுலுக்கு தேவன் தன்னோடிருக்கிறார் என்றும் அவரால் அவனுக்கு ஆறுதலளிக்க முடியும் என்பதையும் காட்டியது. நாமும் துன்ப நேரங்களில் இந்த உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க அவர் நமக்கு சவாலிடுகிறார்.
2. நம்முடைய துன்பங்கள் நம்மை மற்றவர்களுக்கு ஆறுதலளிக்கப் பயிற்சியளிக்கிறது; நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகிறது. பவுல் அதைப் பற்றி இப்படி எழுதுகிறார் : “தேவனால் எங்களுக்கு அருளப் படுகிற ஆறுதலினாலே, எந்த உபத்திரவத்திலாகிலும் அகப்படுகிறவர்களுக்கு தாங்கள் ஆறுதல்செய்யத் திராணியுள்ளவர்களாகும் படி, எங்களுக்கு வரும் சகல உபத்திரவங்களிலும் எங்களுக்கு ஆறுதலின் தேவனுமாயிருப்பவருக்கு...” (2 கொரிந்தியர் 1:4). நற்செய்தி பணியாளர் என்பவர், ஒரு பிச்சைக்காரன் மற்றொரு பிச்சைக்காரனைப் பார்த்து உணவு எங்கே இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார். துன்பத்திலுள்ள ஒருவர், துன்பத்தில் இருக்கும் மற்றொருவரை ஆறுதல் படுத்துவதே அவர் ஆறுதல் கொடுக்கத் தகுதியுள்ளவர் என்பதைக் குறிக்கிறது. தேவனில் நாம் ஆறுதலைக் கண்டு கொள்ள முடியும் என்பதை கண்டுபிடிக்கும் போது, ஆறுதலளிக்கத் தகுதிபெற்ற ஊழியர்களாகிறோம். உபத்திரவம் தங்களை தேவனிடம் கொண்டு சென்றது என்ற அனுபவத்தைப் பெற்றவர்

கள் மட்டுமே காயமடைந்த மற்றொருவருக்கு அந்த செய்தியை கூற முடியும்.

3. துன்பப்படுதல் தேவனுடைய ஞானத்தை நாம் தேடும்படிச் செய்கிறது. யாக்கோபு கூறியபோல நம்முடைய துன்பங்கள் நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்று தெரியாத இடத்திற்கு நம்மைக் கொண்டுவரும்பொழுது நமக்கு இல்லாத ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள நாம் தேவனிடம் கேட்க வேண்டும். “உங்களில் ஒருவன் ஞானத்தில் குறைவுள்ளவனாயிருந்தால்... தேவனிடத்தில் கேட்கக் கடவன், அப்பொழுது அவனுக்குக் கொடுக்கப்படும்” (யாக்கோபு 1:5). நமக்குத் தேவைப்படும் ஞானத்தைத் தேவன் பொழியப் பண்ணுவார் என்று யாக்கோபு நமக்கு உத்தரவாதமளிக்கிறார்.
4. துன்பப்படுதல் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சிக்கு நம்மை வழிநடத்துகிறது. துன்புறுத்தப்படுவது நம்மை, “ஒன்றிலும் குறைவுள்ளவர்களா யிராமல், பூரணராயும் நிறைவுள்ளவர்களாகவும்” (யாக்கோபு 1:4) ஆக்குகிறது என்று யாக்கோபு போதித்தார். விசுவாசத்தின் சோதனை, விசுவாசத்தை நம்புவதற்கு வழிநடத்துகிறது. விசுவாசத்தின் மேல் நம்பிக்கை, விசுவாச வெற்றிக்கு அல்லது “ஜீவகிரீடத்துக்கு” (12) வழி நடத்துகிறது.
5. துன்பப்படுவது தேவனுடைய கிருபைக்குச் செல்லும் வழியைக் காட்டுகிறது. நமக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாமலிருக்கும் போது அவரை நாடினால் தேவன் நமக்கு ஞானத்தைக் கொடுக்கிறார். தேவன் நமக்குக் கொடுத்த ஞானத்தை செயல்படுத்த அவருடைய கிருபையும் நமக்கு அவசியம். பவுல், “நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் எப்பொழுதும் சம்பூர்ணமுடையவர்களாகவும், சகலவித நற்கிரியைகளிலும் பெருகுகிறவர்களாயுமிருக்கும்படியாக, தேவன் உங்களிடத்தில் சகலவித கிருபையும் பெருகச் செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்” (2 கொரிந்தியர் 9:8) என்று எழுதினார்-சகலவித கிருபையும், சகலவித நற்கிரியைகளும், எப்பொழுதும் சம்பூர்ணமாயும் எல்லாவற்றிலும், பெருகச் செய்வது. இந்த ஞானமும் கிருபையும் நிறைந்த பொக்கிஷ வீட்டை நாம் கண்டுபிடிப்பதற்கு நம்மை வழிநடத்தும் துன்பத்துக்காக நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லுவதில் வியப் பொன்றுமில்லை.
6. துன்பப்படுதல் ஆவிக்குரிய குணநலனை உண்டுபண்ணுகிறது. காரியங்கள் கடினமாகும்போது ஒடிவிடாத குணத்தை துன்பம் ஏற்படுத்துகிறது.: “உபத்திரவம் பொறுமையையும், பொறுமை பரீட்சையையும், பரீட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று

நாங்கள் அறிந்து, உபத்திரவங்களிலேயும் மேன்மை பாராட்டுகிறோம்.... தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப் பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது” (ரோமர் 5:3-5). துன்பப்படுதல் ஆவிக்குரிய குணத்தின் ஒரு மிகவும் முக்கிய பரிணாமத்தை வளர்ச்சி பெறச் செய்ய முடியும்.

7. நம்முடைய இளம்பிராயத்தில் நாம் துன்பப்பட்டபோது, வளர்ச்சிக் கான பெலனைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம். புலம்பல் 3:27, “தன் இளம்பிராயத்தில் நுகத்தைச் சுமக்கிறது மனுஷனுக்கு நல்லது” என்று போதிக்கிறது. வாலிப ஆண்களும் பெண்களும் சோதனைக் குட்படுத்தப்பட்டு சோதிக்கப்படும்போது, அவர்கள் வளர்ச்சியடைந்தபின் சோதனைகளைச் சகிப்பதற்கான பெலனையும் நிதானத்தையும் பெற்றுக்கொள்கின்றனர்.
8. துன்பப்படுதல் சவிசேஷ ஊழியர்களைப் பயிற்றுவிக்கிறது. தேவனுடைய ஊழியக்காரர்கள் என்று நம்மை நாம் நிரூபிப்பதற்கு துன்பப்படுதலே வழி என்று பவுல் எழுதினார்: “மிகுந்த பொறுமையிலும், உபத்திரவங்களிலும், நெருக்கங்களிலும், இடுக்கண்களிலும்... எங்களை தேவஊழியக்காரராக விளங்கப்பண்ணுகிறோம்” (2 கொரிந்தியர் 6:4,3). அப்பொழுது நாம் “கற்பிலும், அறிவிலும், நீடிய சாந்தத்திலும், தயவிலும்” பதிலளிக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார். அதற்கு வேண்டிய மூலாதாரத்தை நாம், “பரிசுத்த ஆவியிலும், மாயமற்ற அன்பிலும், சத்திய வசனத்திலும், திவ்விய பலத்திலும்” (6,7) காணமுடியும் சவிசேஷ ஊழியர்களுக்குப் தேவன் பயிற்சியளிக்கும் இந்தக் “கல்லூரியில்” அவர்களைத் துன்பங்கள் மூலம் சிறக்க வைக்கிறார்.
9. நம்முடைய விசுவாசப் பிராயணத்தில் துன்பப்படுதல் “அற்புத மைல்கற்களை” உண்டுபண்ணுகிறது. மிகப்பெரிய ஆபத்து காலத்தில் விடுதலைக்காக தாவீது ஜெபித்தபோது (சங்கீதம் 3:1-6), அவன் விசுவாசத்தோடும் தன்னம்பிக்கையோடும் ஜெபித்தான் ஏனெனில் அவனுடைய வாழ்க்கையில் முன்னதாகவே ஆபத்தான நேரங்களில் அவன் ஜெபித்து தேவனுடைய உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டான். ஒவ்வொரு ஆபத்தான நேரத்திலும் நமக்குத் தேவன் இருக்கிறார் என்று நாம் நம்பும் ஒவ்வொரு தடவையும் நம் விசுவாசத்தை உறுதிபடுத்தி, ஏவக் கூடிய ஒரு “அற்புத மைல் கல்லை” நாம் பெறுகிறோம்.
10. துன்பப்படுவது தேவனுடைய இரட்சிப்பிற்கு உண்டான தடைகளை நீக்குகிறது. மேசியாவின் வாழ்க்கை இந்த உலகத்தினுள் இரட்சிப்பைக் கொண்டுவரும் ஒரு நெடுஞ்சாலையாயிருக்கும் என்று

ஏசாயா பிரசங்கித்தார் : “பள்ளமெல்லாம் உயர்த்தப்பட்டு, சகல மலையும் குன்றும் தாழ்த்தப்பட்டு, கோணலானது செவ்வையாகி, கரடுமுரடானவை சமமாக்கப்படும் என்றும், கர்த்தரின் மகிமை வெளியரங்கமாகும், மாம்சமான யாவும் அதை ஏகமாய்க் காணும்” (ஏசாயா 40:4-5). இயேசுவானவருடைய வாழ்க்கை, இந்த உலகத்தினுள் தேவனும், இரட்சிப்பும் பிரயாணம் செய்த நெடுஞ்சாலை யாகும். கிறிஸ்துவைப் போலிருப்பது என்றால், நம் மூலமாக இந்த உலகத்தினுள் தேவன் இரட்சிப்பைக் கொண்டுவரும் நெடுஞ்சாலை யாக நாம் இருக்க வேண்டும் என்பதே. நம்முடைய பெருமை என்ற மலைகள் தாழ்த்தப்பட்டு, அவாந்தர வெளிகள் நிரப்பப்பட்டு, நம்முடைய கோணலான பாவங்கள் செவ்வைப் படுத்தப்பட்டு, துன்பப்படுதலின் கரடுமுரடான பாதைகள் சமமாக்கப்படும்போது நம்முடைய வாழ்க்கையின் மூலமாக மற்றவர்களுக்கு இரட்சிப் பைக் கொண்டுவர தேவனால் கூடும்.

11. துன்பப்படுதல் தேவனுடைய வல்லமையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பவுல் தன்னுடைய சரீரத்திலிருந்த முள்ளை எடுத்துப்போடும்படி தேவனிடம் கேட்டபோது, “என் கிருபை உனக்கு போதும்; பலவீனத்திலே என் பலம் பூரணமாய் விளங்கும்” (2 கொரிந்தியர் 12:9) என்று சொன்னார். நம்முடைய பலவீனங்கள், தேவன் நம்முடைய பெலனையும் வல்லமையையும் வெளிக்காட்டும் ஒரு கண்ணாடி அலமாரியாயிருக்க முடியும். நம் பலவீனங்களில், அவரது பலன் விளங்குவதைக் காண்கின்றோம்.
12. நாம் போதுமானதல்லாமலிருப்பது தேவனுடைய போதுமான தன் மையை பெரும்பாலும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. துன்பம் நமக்கு நம்மை போதுமானதல்லாதவர்களாக்குகிறது. தம்முடைய மாம்சத் திலே ஒரு முள் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததால் பவுல் மிகவும் பலவீன ராக்கப்பட்டார் (2 கொரிந்தியர் 12:7-10). நாம் பெலவீனமாயிருக் கும் போது தேவன் பெலமுள்ளவராயிருக்கிறார். நமக்கு செய்ய முடியாமலிருக்கும்போது, அவரால் செய்ய முடிகிறது. நம்மு டைய வல்லமை எங்கே முடிகிறதென்றும், அவருடைய வல்லமை எங்கே துவங்குகிறதென்றும் நமக்குப் போதிக்க நாம் துன்பப் படுவதை தேவன் பயன்படுத்த முடியும்.
13. துன்பப்படுதல் தாழ்மையைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பமாக இருக்கமுடியும். மாம்சத்தில் இருந்த முள் “என்னை (பவுலை) நான் (பவுல்) உயர்த்தாதபடிக்கு,” பயன்படுத்தப்பட்டது என்று பவுல் எழுதினார். ஏனெனில் அவருக்கு ஏற்பட்ட ஆச்சரி யமான அனுபவங்கள் அவனுடைய பெருமையைத் தாழ்த்த சாத்

தானுடைய தூதனாயிருக்கிறது (2 கொரிந்தியர் 12:7) என்றார். தேவன் நம்மைப் பயன்படுத்தும் போது மற்றவர்கள் நம்மை வாழ்த்தும் போது அதைக் கேட்கும்படி சோதிக்கப்பட்டு நாம் தேவனுடைய மகிமையைக் களவாடுவதால் சில நேரங் களில் தாழ்மையாக இருக்கும்படி நாம் துன்பங்களை அனுபவிப் பதை அனுமதிக்கிறார்.

14. துன்பமான அனுபவங்கள் அடிக்கடி மகிழ்ச்சியான அனுபவங் களுக்கு வழிநடத்துகிறது. சங்கீதம் 126-இல் “கண்ணீரோடே விதைக்கிறவர்கள் கெம்பீரத்தோடே அறுப்பார்கள்” (5) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். துன்பப்படும் போது நாம் விடும் கண்ணீர், ஒருநாள் மகிழ்ச்சியின் கனியைக் கொடுப்பதற்கான “விதைகளாக” காணப் படுகிறது. துன்பப்படுதல் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை நீடித்தாலும், அறுவடையின் போது மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. சிலவேளை களில், நித்திய மகிழ்ச்சியான அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள காத்திருக்க வேண்டியது அவசியம்.
15. துன்பப்படுதல் சிலவேளைகளில் ஒரு பின்னடைவு (set back) போலக் காணப்படும். இயேசு தாம் திராட்சச் செடி என்றும், நாம் கொடிகளாயிருக்கிறோம் என்றும் போதித்தார். கனி கொடுக்க, நம் முடைய திராட்சச் செடியாயிருக்கிற கிறிஸ்துவோடு தொடர்ந்து சேர்ந்திருக்க வேண்டும். கனி கொடுப்பவர்களாயிருக்க நாமும் வெட்டிச்சுத்தம் பண்ணப்படுவதை (pruning) சகித்துக் கொள்ளு பவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும், ஆனால் வெட்டிப் போடப் படும் போது கனிகள் அதிகமாகக் காணப்படும். நாம் கிறிஸ்து வுக்குள் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வோம் (யோவான் 15:2,11).
16. துன்பப்படுதல் கிறிஸ்துவை உலகத்துக்கு வெளிப்படுத்துகிறது. நாம் துன்பப்படும்போது, மண் பாண்டங்களில் உள்ள இந்த சிறுக்கீறல் களைப் போலிருக்கிறோம். அவருடைய பிரகாசமான பேரொளி நம்முடைய சிறிய பாண்டங்களிலுள்ள கீறல்கள் மூலம் இவ் வுலகுக்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. (2 கொரிந்தியர் 4:7-10). நாம் துன்பப்படும்போது, நம்முடைய மாம்சத்தில் தேவனுடைய வல்ல மையின் மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறோம். நாம் “எப்பக்கத்தி லும் நெருக்கப்பட்டும் ஒடுங்கிப் போகிறதில்லை.”
17. துன்பப்படுதல் நம்முடைய உள்ளான மனிதனின் வளர்ச்சியைத் தூண்ட முடியும். வெளியான மனிதன் இம்மைக்குரியவன். ஆனால் உள்ளான மனிதன் நித்தியத்துக்குமானவன். “எங்கள் புறம்பான மனுஷனானது அழிந்தும், உள்ளான மனுஷனானது நாளுக்கு நாள் புதிப்பிக்கப்படுகிறது” (2கொரிந்தியர் 4:16). நம் துன்பம் தற்காலிக மானது. ஆனால் அதன் விளைவுகள் எல்லாக் காலத்துக்குமானது.

தவிர்க்க முடியாத நோயினால் அவதிப்படுவார்களுக்கு நாம் எடுத்துக் கூற வேண்டிய அற்புதமான கருத்து இது.

18. துன்பப்படுதல் நித்திய மதிப்புகளை நமக்குப் போதிக்கின்றன. கடைசி நாட்களில், நித்தியத்திற்குரியவர்கள் மட்டும் அசைக்கப் படாமல் நிலைத்திருக்கும் (எபிரெயர் 12:25-29). நம்முடைய வாழ்க்கை இம்மைக்குரியது. நம்முடைய மதிப்புகளும் இம்மை யான காரியங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பதால் தேவன் சில சமயங்களில் நம்முடைய கண்களை அநித்தியமான காரியங் களிலிருந்து மேல்நோக்கி நித்தியமான காரியங்களில் கண்களை நிலைபெறச் செய்யும்படி, துன்பத்தைப் பயன்படுத்து கிறார்.
19. துன்பப்படுதல் நம்மைப் புடமிடமுடியும். நம்முடைய தேவன் “பட்சிக்கிற அக்கினியாயிருக்கிறாரே” (எபிரெயர் 12:29). சில நேரங்களில் அவர் அவருடைய பரிசுத்தத்துக்கு முரண்பாடாக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் சம்பவங்களை எரித்துப்போட துன்பப் படுவதைப் பயன்படுத்துகிறார். நம்மை நித்தியத்துக்கு ஆயத்தப் படுத்தும் இந்த சுத்திகரிப்பு முறை துன்பத்தின் வடிவில் வரக்கூடும்.
20. துன்பப்படுதல் சிலவேளைகளில் தவறான தேர்வுகளின் விளைவா யிருக்கிறது. நாம் விதைப்பதையே நாம் அறுக்கிறோம். நாம் சீர் கேட்டை விதைத்தால், சீர்கேட்டை அறுவடை செய்வோம். தவ றான வழியில் செல்லுதலும் நெறி தவறி நடப்பதும், துன்ப வாழ்க் கைக்கு வழிநடத்துகிறது. நம்முடைய வாழ்க்கைத் தோட்டத்தில் தவறான விதைகளை விதைத்தால் அவற்றையே அறுக்க வேண்டி யிருக்கும் என்று காண்கின்றோம் (கலாத்தியர் 6:7-8).
21. துன்பப்படுதல் நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்று அடையா ளம் காட்டுகிறது. தம்முடைய பிள்ளைகளாக எண்ணுபவர்களை தேவன் நம்பிக்கையோடு சிட்சிக்கிறார் (எபிரெயர் 12:4-11; யோவான் 1:12-13). அவரைப் பிதாவென்றும் ஆண்டவர் என் றும் அழைக்காதவர்களுக்கு அதைக் கொடாமல் தம்முடைய பிள் ளைகளுக்கு அவர் பொறுப்பேற்கிறார். ஏனென்றால் அவர் நம்மு டைய தகப்பன், நாம் அவருடைய பிள்ளைகள், நாம் பாவம் செய்யும்போது அவர் நம்மை சிட்சிக்கிறார்.
22. சில சமயங்களில் கிறிஸ்து நம்மோடு ஐக்கியமாயிருக்க விரும்பும் போது நமக்குத் துன்பத்தை அனுமதிக்கிறார். உயிர்த்தெழுந்து ஜீவ னோடிருக்கும் கிறிஸ்து, அவருக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்த

அனலுமில்லாத குளிருமில்லாதவர்களின் இருதயங்களைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். தட்டிக்கொண்டிருப்பது, அவர் கடிந்து கொண்டு தண்டிப்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. ஏனென்றால் நாம் அவரை இரட்சகர் என்று அழைக்கிறோம். (வெளி. 3:19-20). நம் முடைய வாழ்க்கையின் அர்த்தமுள்ள ஒவ்வொரு பகுதியையும் சென்றடைந்து அங்கே நம்மோடு ஐக்கியமாயிருக்க அவர் சித்த முடைவராய் இருக்கிறார். கிறிஸ்து இவ்விதமாகக் கதவைத் தட்டு வது துன்பத்தின் வடிவத்தில் வரலாம்.

23. துன்பப்படுதலின் கடின நேரங்கள் பெரும்பாலும் கெட்ட குமாரர் களைத் திரும்பிவரத் தூண்டுவதாயிருக்கிறது. கெட்ட குமாரனுக்கு “புத்தி தெளிந்தபொழுது” அவன் பன்றியின் கிடையில் துன்பப் பட்டான் (லூக்கா 15:17). எனவே, நாம் பன்றியின் கிடைகளில் கிடக்கும் போது இந்த உலகத்தில் துன்பப்படும்போது நம்முடைய புத்திக்குத் தெளிவைக் கொடுத்து, மனந்திரும்புதலுக்கு வழிநடத்தி, பிதாவினுடைய ஐக்கியத்துக்குள்ளும் கண்ணியத்துக்குள்ளும் நாம் திரும்பவரும் தீர்மானத்தோடு நம்மைத் திரும்பச் செய்கிறது.
24. துன்பப்படுதல், தண்டிக்கப்படுதல், கடிந்து கொள்ளப்படுதல் ஆகியவை தேவனுடைய பரிசுத்தத்தில் நமக்கு ஒரு பங்களிக் கிறது. நம்முடைய பரலோகப் பிதா அன்போடு நம்மைத் தண்டிக் கும்போது, “தம்முடைய பரிசுத்தத்திற்கு நாம் பங்குள்ள வர்களா கும்பொருட்டு நம்முடைய பிரயோஜனத்துக்காகவே நம்மை சிட் சிக்கிறார்” என்று நாம் வாசிக்கிறோம். தேவன் பரிசுத்தர், நாமும் பரிசுத்தராயிருக்க வேண்டும் என்பது அவருடைய சித்தம். அவரு டைய குணாதிசயத்திலும், நம்முடைய குணாதிசயத்திலும் பரிசுத் தத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ள உதவி செய்யும்படி சில நேரங்களில் அவர் துன்பப்படுதலை பயன்படுத்துகிறார் (எபிரெயர் 12:10).
25. உலகம் கிறிஸ்துவையும் அவரைப் பின்பற்றுபவர்களையும் வெறுப் பதால் நாம் துன்பப்படுகிறோம். அப்போஸ்தலர் பவுல், “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவபக்தியாய் நடக்க மனதாயிருக்கிற யாவரும் துன்பப்படுவார்கள்” (2 தீமோத்தேயு 3:12) என்று எழுதினார்.
26. துன்பப்படுதல் விசுவாசத்தைச் சோதிக்கிறது. பேதுரு, “... துன்பப் படவேண்டியது அவசியமானதால், இப்பொழுது கொஞ்சக்காலம், பலவிதமான சோதனைகளினாலே துக்கப் படுகிறீர்கள். அழிந்து போகிற பொன் அக்கினியினாலே சோதிக்கப்படும்; அதைப்

பார்க்கிலும் அதிக விலையேறப் பெற்றதாயிருக்கிற உங்கள் விசுவாசம் சோதிக்கப்பட்டு, இயேசு கிறிஸ்து வெளிப்படும்போது உங்களுக்குப் புகழ்ச்சியும் கனமும் மகிமையுமுண்டாகக் காணப்படும்” (1 பேதுரு 1:6-7) என்று எழுதினார்.

27. நாம் துன்பப்படும்போது, நம்முடைய இரட்சகரின் எடுத்துக் காட்டைப் பின்பற்றுகிறோம். “தம்முடைய அடிச்சுவடுகளைப்” பின்பற்றி வரும்படி நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று பேதுரு எழுதுகிறார் (1 பேதுரு 2:21). நம்முடைய இரட்சிப்புக் காக அவர் சிலுவையின் வேதனையை சுமந்து, அவருடைய மாதிரியைப்பின்பற்ற வேண்டும் என்று அழுத்தமாக அவர் நமக்குச் சொன்னார் (லூக்கா 9:23-25; 14:25-35). அவருக்காக நாம் துன்பங்களைச் சகிக்கும்போது, அவருடைய அடிச்சுவடுகளை பின்பற்றுகிறோம்.
28. துன்பப்படுதல் சில வேளைகளில் தேவனுடைய இராஜ்யத்தின் கதவைத் திறக்கிறது. பவுலும் பர்னபாவும் அவர்களுடைய சுவிசேஷப் பயணங்களில் துன்புறுத்தப்பட்ட போது, அவர்கள் “நாம் அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டுமென்று” சொல்லி விசுவாசிகளை உற்சாகப்படுத்தினார்கள் (அப்போஸ்தலர் 14:22). தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு நாம் துன்பப்படவேண்டியது அவசியமில்லை என்றாலும் உபத்திரவங்களின் வழியாக அநேகர் விசுவாசத்துக்குள் கொண்டுவரப்பட்டனர்.
29. நம்முடைய மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமாக நாம் எல்லாரும் நித்தியத்துக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டும். ஒரு மரணத்தின் போது இயேசு ஒரு பெண்ணிடம், நம்மால் தீர்க்கமுடியாத பிரச்சினையான சுகவீனம், மரணம் ஆகியவை நாம் நித்தியமாக வாழ்வதற்கு வழிகாட்டும் வாசலாக இருக்க முடியும் என்று கூறினார் (யோவான் 11:20-32). இந்த இரண்டு பிரச்சினைகளுக்கும் இயேசுவே ஒரே தீர்வு என்று விசுவாசிப்பதின் மூலம் இந்த பிரச்சினைகளை பரலோக வீட்டுக்குச் சென்றடையும் பிராணச் சீட்டுகளாக நாம் மாற்ற முடியும். சுகவீனத்தையும்

மரணத்தையும் தேவனால் இல்லாமலாக்க முடியாது. ஏனெனில் அவை இந்த உலகத்தை விட்டு நாம் வெளியேறும் ஒரே வழியை நம்மிடமிருந்து எடுத்துவிடும். நாம் ஏன் துன்பப்பட வேண்டும் என்பதற்கு இது மற்றொரு வேதாகம விளக்கம்.

30. தன்னுடைய தலைமைத்துவ அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட, ஒரு ஆட்டுமேய்ப்பன் ஆடுகள் கீழே படுப்பதற்காக தன்னுடைய கோலால் அவ்வப்போது அவற்றின் தலையில் அடிப்பான். தாவீது சொன்னவைகளின்படி, நம்மை அமரச்செய்து தேவன் நம்முடைய மேய்ப்பராகிறார் (சங்கீதம் 23:2). அந்த உறவு இடம்பெற்றதும், தேவன் நம்மை அமர்ந்த தண்ணீர்களிடத்திலும், பசுமையான புல்வெளிகளிலும், நிரம்பி வழியும் ஒரு பாத்திரத்துக்கும் வழி நடத்துகிறார். நாம் மறுபடியும் எழும்பிப் பார்க்கும் போது அந்த புல்வெளிகாப்பி நிறமாக மாறுகிறது. தண்ணீர் கலங்கலாகி பாத்திரம் காலியாகிறது.

நமக்கு காப்பி நிறமாக மாறாத பசுமையான புல்வெளிகளையும், கலங்கலையாத அமர்ந்த தண்ணீரையும், ஒரு பொழுதும் காலியாகாத பாத்திரத்தையும் அவர் நமக்குக் கொடுப்பதற்காக மரணத்தில் நம்மைப் படுக்க வைக்கும் நல்ல மேய்ப்பனே மரணம் என்பது. இந்த நித்திய மதிப்புகளை நமக்குக் கொடுக்க, நாம் சுகவீனம், மரணம் ஆகிய தீர்வு காண முடியாதப் பிரச்சினைகளை அனுபவிக்க வேண்டும். தேவனுடைய மக்கள் ஏன் துன்பப் பட வேண்டும் என்பதற்கான இறுதியான வேதாகம ரீதியிலான விளக்கம் இதுதான்.

தேவ வசனங்கள் துன்படுதலைப் பற்றி நமக்குக் கூறும் காரியங்கள் அநேகம் உள்ளன. எனினும் நாம் புரிந்து கொள்ளாத அதிகத் துன்பங்கள் இன்னும் இருக்கின்றன. இந்த ஜீவியத்தில் நாம் மிகவும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தும் வார்த்தை “ஏன்?” என்பதாகும் பரலோகத்தில் நாம் அதிகமாகப் பயன்படுத்தும் வார்த்தை “ஆ!” என்பதாகும். “ஆ” என்ற வார்த்தையை பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் நாம் சொன்னபின் “அல்லேலுயா!” என்ற வார்த்தையை சொல்லத் துவங்குவோம்.

சங்கீத புத்தகம்

சங்கீத புத்தகம் தேவனுடைய மக்கள் ஆராதிக்கும் போது அவர் களுடைய இருதயங்களைத் தொடுமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. பழைய ஏற் பாட்டு மக்கள் பாடிய நூற்றைம்பது ஆத்தும் உணர்ச்சி ஞானப் பாட்டுகளே சங்கீத புத்தகம். தங்கள் அன்பு, துதி, ஜெபங்கள் ஆகியவை களை, அவர்கள் ஆராதிக்கும்போது உதவும்படி தேவன் தம்முடைய மக்களுக்கு சங்கீதங்களைக் கொடுத்தார். இந்த ஆத்ம உணர்ச்சியோடு கூடிய ஞானப்பாட்டுகள் உங்களைத் தேவனுடைய தெய்வீகப் பிர சனத்துக்குள் கொண்டு வந்து, இன்று நீங்கள் தேவனை ஆராதிக்கும் போது, உங்கள் அனபையும், துதியையும், ஜெபத்தையும் வெளிப்படுத்த உங்களுக்கு உதவி செய்யும்.

சங்கீதங்களைப் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான பார்வை

பழைய ஏற்பாட்டை கிரேக்க மொழியில் மொழி பெயர்க்குமுன் சங்கீத புத்தகம் தனித்தனியான ஐந்து புத்தகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது: சங்கீதம் 1-41, 42-72, 73-90, 91-107 மற்றும் 108-150 இவற்றில் எழுபத்து மூன்று சங்கீதங்கள் தாவீதினால் எழுதப் பட்டவை என்றும், ஆசாப் பன்னிரெண்டு சங்கீதங்களையும் கோராவின மகன்கள் பதினொன்று சங்கீதங்களையும் எழுதினார்கள் என்றும் சொல்லப்படு கிறது. எசேக்கியா பத்து சங்கீதங்களையும், மோசே, எஸ்தர், சாலொ மோன் ஆகியோர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சங்கீதத்தையும் எழுதி னர் என்று கல்விமான்கள் நம்புகின்றனர். அநேக சங்கீதங்கள் யாரால் எழுதப்பட்டவை என்று தெரியவில்லை. தாவீதினால் நியமிக்கப்பட்ட இசை ஊழியர்களாகிய லேவியர்களால் எழுதப்பட்டவைகளாக இருக் கலாம் அல்லது நம்மால் யாரென்று நிர்ணயிக்க முடியாத சங்கீதங்கள் சிலவற்றையும் தாவீதே எழுதி இருக்கலாம்.

இசைக்கருவிகள்

சங்கீதங்களுக்கு முன்பாக இசை பற்றிய கட்டளைகள் அநேக இடங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை “நெகிலோத்” என்ற காற்று இசைக்கருவியையும், “நெகிலோத்” என்ற நரம்பு இசைக்கருவி யையும் குறிப்பிடுபவைகளாக இருக்கின்றன. “சேலா” என்ற வார்த்தை சங்கீதங்கள் முழுவதிலும் சிதறிக் காணப்படுகிறது. இதன் பொருள், “நிறுத்தி அதைப்பற்றி பயபக்தியுடன் சிந்தனை செய்”, என்பதாகும். அது இன்றைய இசையின் இடைவெளி போன்ற ஒன்றாக இருந் திருக்கக் கூடும்.

யாருக்கு, யாரைப்பற்றி

பழங்காலத்து ஏவப்பட்ட ஞானப்பாட்டை எழுதியவர்கள் அல்லது நவீன ஞானப்பாட்டை எழுதுபவர்கள் சிலநேரங்களில் தேவனைப் பற்றியே அவரோடு பேசுகிறார்கள், இதுவே துதி செய்வது; சில நேரங்களில் மனிதனைப் பற்றி தேவனிடம் பேசுகின்றனர், இது ஜெபித்தலாகும்; அல்லது சில வேளைகளில் அவர்கள் தேவனோடு பேசுவதேயில்லை. அவர்கள் தேவனைப் பற்றி மனிதனிடம் பேசுகிறார்கள். அதுவே பிரசங்கிப்பதைக் குறிக்கிறது. ஒவ்வொரு சங் கீதத்தின் வார்த்தைகளையும் நீங்கள் வாசிக்கும்போது, “யாரிடம் இதை எழுதியவர் பேசுகிறார், யாரைப்பற்றி அவர் பேசுகிறார்”? என்று உங்களுடைய கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு அதற்குப் பதிலளிப்பது, நீங்கள் வாசிக்கும் சங்கீதத்தின் தியானச் செய்திக்கும் செயல்படுத்துவதற்குமான ஒரு ஆழ்ந்த உள்ளான அறிவை உங்களுக்குக் கொடுக்கும்.

சங்கீதப் புத்தகத்தின் கருத்துக்கள்

சங்கீதங்களில் நான்கு கருத்துக்கள் அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் என்ற கருத்து சங்கீதங்கள் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது. ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனுக்குக் கிடைத்த ஆசீர்வாதங்கள் எதிர்பாராமலோ, தற்செயலாக வோ கிடைத்தவையல்ல, அவை சங்கீதக்காரன், விசுவாசம் மற்றும் ஆவிக்குரிய காரியங்களுக்கும் முன்னுரிமை கொடுத்ததின் பயனே என்று விளக்குகிறது. இந்தக் கருத்தை சங்கீதம் 1, 23, 32, 128 ஆகிய சங்கீதங்களிலும் இன்னும் பல சங்கீதங்களிலும் காண்பீர்கள்.

உணர்வுகளைக் குறித்தக் கருத்தும் சங்கீதங்களில் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. இந்த சங்கீதங்கள் குறிப்பிட்ட உணர்வுகளை வெளிப் படுத்துவதோடு, அவற்றை நாம் எவ்வாறு எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்றும் பெரும்பாலும் நமக்குக் காட்டுகின்றன. நீங்கள் சங்கீதங்களை வாசிக்கும்போது எப்படிப்பட்ட உணர்வை அனுபவித்தாலும், அந்த உணர்வை சங்கீதங்களில் காணலாம். நீங்கள் மனச்சோர்வுடனோ, மிகுந்த மனக்கவலையுடனோ, குற்ற உணர்வினால் நொருங்குண்ட இருதயத்துடனோ இருப்பீர்களானால், உங்கள் இருதயத்துக்கு ஆறுத லளிக்கும் சங்கீதத்தைக் காணலாம். அதுபோலவே, நீங்கள் பெற்ற அநேக ஆசீர்வாதங்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் நன்றி தெரிவிக்க விரும் பினால், அதற்கேற்ற சங்கீதமும் உண்டு. எந்த விதமான உணர்வுகளால் நீங்கள் ஆட்கொள்ளப் பட்டிருந்தாலும், நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தும் சங்கீதங்களைக் காண்பீர்கள்.

இவற்றை எழுதியவர் அந்த உணர்வு பெற்றிருந்தபோது என்ன செய்தார் என்று எப்பொழுதும் கவனித்து, நீங்களும் அவ்வாறே செய்யுங்கள். உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் சில சங்கீதங்கள் 3,4, 32, 34, 51 மற்றும் 55.

ஆராதனை செய்வது சங்கீதங்களின் மற்றொரு உறுதியான கருத்து. தேவனை ஆராதிக்கும் சங்கீதங்களில் சங்கீதக்காரன் தான் தேவனைப்பற்றி பேசுவது மட்டுமல்ல, மற்றவர்களையும் ஆராதனை செய்யும்படி உற்சாகப்படுத்துகிறான். ஆராதனை சங்கீதங்களில் சில 8, 63, 100, 103, மற்றும் 107.

சில சந்தர்ப்பங்களில் சங்கீதக்காரர்கள் தீர்க்கதரிசிகளைப்போல எழுதினார்கள். அவை மேசியாவின் சங்கீதங்கள் என அழைக்கப் படுகின்றன. இந்த சங்கீதங்கள் மேசியா திரும்ப வருவதைப் பற்றி தீர்க்கதரிசனமாய்ப் பேசுகின்றன. இயேசு கிறிஸ்துவின் முதல் தோற்றம், அவருடைய உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவைகளைப்பற்றி 16-ஆம் சங்கீதத்தில் தாவீது தீர்க்கதரிசனமாகப் பேசியிருக்கிறார். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுரு இந்த சங்கீதத்திலிருந்து பிரசங்கித்தார். மேசியாவின் சங்கீதங்களுக்கான வேறு எடுத்துக் காட்டுகள் சங்கீதம் 2, 8, 46, 22 மற்றும் 100.

சங்கீதங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி

அநேக சங்கீதங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி பெரும்பாலும் ஒன்றாம் இரண்டாம் சாமுவேலின் புத்தகங்களிலும், நாளாகமப் புத்தகத்திலும் காணப்படுகிறது. தாவீது சங்கீதப்புத்தகத்தின் பாதியை எழுதியிருக்கிறார். இந்த வரலாற்றுப் புத்தகங்களில் அவருடைய சுய சரிதம் காணப்படுகிறது. இந்த செய்தியைக் கொண்டு, வரலாற்றுப் புத்தகங்களின் பின்னணி செய்தியைப் பெறலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட சங்கீதத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும் பொருளையும் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுவது அவற்றை உங்கள் வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்த உதவி செய்யும்.

அழகிய தியானப் பொருளின்மத்தியில் சில சங்கீதக்காரர்கள் தங்கள் பகைவர்களைப்பற்றி ஜெபிக்கின்றனர். இந்த ஜெபங்களில் சங்கீதக்காரர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் பகைவர்களின் பற்களைத் தங்கள் பட்டயத்தால் உடைத்தெரிய அல்லது எதிரிகளைத் தங்கள் ஆயுதங்களால் அடித்து நொறுக்க உதவி செய்யும்படி தேவனிடம் கேட்கின்றனர். இது “உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள்.... உங்களைத் துன்பப்படுத்துபவர்களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணுங்கள்” (மத்தேயு 5:44) என்ற இயேசுவின் போதனைக்கு முரண்பாடாயிருக்கிறது.

இந்த சங்கீதங்களை வாசிக்கும்பொழுது வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம் முக்கியமானது என்பதற்கு இது ஒரு காரணம். இந்தப் பழமையான, ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட பாட்டுக்கள் பிரமாணத்தின் காலத்தில் எழுதப்பட்டவை. எதிரிகளை வெறுப்பது, குறிப்பாக அவர்கள் கர்த்தரை அவ மதிக்கும் போது அவர்களை வெறுப்பது பொருத்தமானது என்று அது போதித்தது (உபாகமம் 23:3-6). எனவே தாவீது இவ்வாறு ஜெபித்த போது, அது முரண்பாடாகத் தெரியவில்லை; “உம்மை வெறுக்கிறவர்களை நான் வெறுக்கவில்லையா, உம்மை வெறுக்கிறவர்களை நான் முழுவதுமாக வெறுக்கிறேன். என்னுடைய வாளினால் அவர்களை வெட்டி, அவர்களை தூசியைப் போலாக்குவேன்.”

வரலாற்றுப் பூர்வமாகப் பார்க்கும் போது இந்த மாதிரி விண்ணப்பங்கள், அந்த சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்க எழுதப்பட்டது தான் என்று காண்கிறோம்.

அத்தியாயம் 5

“ஆடுகளின் பேச்சு” இருபத்து மூன்றாம் சங்கீதம்

தாவீதின் மேய்ப்பர் சங்கீதம் பல லட்சக்கணக்கான யூதர்களுக்கும், கத்தோலிக்கர்களுக்கும், புரோட்டர்ஸ்டன்டுகளுக்கும் மிகப்பிரியமான சங்கீதமும் வேதாகமத்தின் அதிகாரமுமாயிருக்கிறது. இந்த சங்கீதத்தில், தாவீது தேவனைப்பற்றி மனிதரிடம் பேசுவதால் பிரசங்கிக்கிறார் என்று கூறலாம். இந்த சங்கீதத்தின் சொற்படியான வடிவம் “ஆடுகளின் பேச்சு”. ஏனென்றால் அதனுடைய மேய்ப்பரின் மகிமையைப் பற்றி ஒரு ஆடு மற்றொரு ஆட்டுடன் பேசுவதைக் குறிக்கிறது.

கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார் ;

நான் தாழ்ச்சியடையேன்.

அவர் என்னைப் புல்லுள்ள இடங்களில் மேய்த்து,

அமர்ந்த தண்ணீர்கள் அண்டையில் என்னைக் கொண்டு போய் விடுகிறார்.

அவர் என் ஆத்துமாவைகத் தேற்றி,

தம்முடைய நாமத்தினிமித்தம்

என்னை நீதியின் பாதைகளில் நடத்துகிறார்.

நான் மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்தாலும் பொல்லாங்குக்குப் பயப்படேன்;

தேவரீர் என்னோடே கூட இருக்கிறீர்;

உமது கோலும் உமது தடியும் என்னைத் தேற்றும்.

என் சத்துருக்களுக்கு முன்பாக நீர் எனக்கு ஒரு பந்தியை ஆயத்தப்படுத்தி,

என் தலையை எண்ணெயால் அபிஷேகம் பண்ணுகிறீர்;

என் பாத்திரம் நிரம்பி வழிகிறது.

என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் நன்மையும் கிருபையும் என்னைத் தொடரும்;

நான் கர்த்தருடைய வீட்டிலே நீடித்த நாட்களாய் நிலைத் திருப்பேன்.

இருபத்து மூன்றாம் சங்கீதம் பிரசங்கத்திற்குரிய ஒரு சங்கீதமாய் இருப்பதோடு, ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனின் சங்கீதமாகவும் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஆசீர்வாத சங்கீதங்களிலும், ஆசீர்வதிக் கப்பட்ட மனிதனின் ஆசீர்வாதங்கள் பல நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டவை என்று காண்கிறோம். இந்த சங்கீதத்தில், புல்லுள்ள இடங்கள், அமர்ந்த தண்ணீர்கள், நிரம்பி வழிகிற பாத்திரம் ஆகியவை தாவீதின் சில ஆசிர்வாதங்கள். இந்த ஆசீர்வாதங்கள் எந்த நிபந்தனையின் அடிப் படையிலானது என்பதை இந்த சங்கீதத்தின் துவக்க வசனத்தில் காண் கிறோம்: “கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார்”. தாவீது கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார் என்று சொல்ல முடியுமானால், இந்த அழகான மேய்ப்பர் கவிதையில் அவர் குறிப்பிட்ட எல்லா ஆசீர்வாதங்களும் தேவைப்பற்றிய அவருடைய அனுபவங்களிலிருந்து வந்தவை யாகும்.

உலப்பிரகாரமான ஆசீர்வாதங்களைச் சித்தரித்துக்காட்டும் ஒரு உருவகம் புல்லுள்ள இடங்கள் என்பது. தாவீது தம்முடைய பாத்திரம் “நிரம்பி வழிகிறது” (5), என்பதைக் குறிப்பிடும் போது மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பிடும் ஒரு உருவக அணியைப் பயன்படுத்துகிறார். அவர் மகிழ்ச்சியான ஒரு மனிதர். அதற்கு முக்கிய காரணம் என்ன? ஏனெனில் கர்த்தர் அவருடைய மேய்ப்பராயிருக்கிறார். கர்த்தர் தாவீதி னுடைய மேய்ப்பராயிருக்கும் காலம் வரைக்கும், அவருக்குத் தேவை யான எல்லாமிருக்கிறது - புல்லுள்ள இடங்கள், அமர்ந்த தண்ணீர்கள், நிரம்பி வழியும் ஒரு பாத்திரம், ஆயத்தப்படுத்தப்பட்ட ஒரு பந்தி முதலியவை. எனினும் இந்த ஆசீர்வாதங்களெல்லாம் நிபந்தனைக்குட் பட்டவை. இவைகளெல்லாம் தாவீது தம்முடைய மேய்ப்பரோடு கொண்டுள்ள உறவின் அடிப்படையிலானது. மெய்யாகவே இந்த சங்கீதம் உலகத்திலுள்ள மிக முக்கியமான ஒன்றைப்பற்றியது - நமக்கு தேவனோடுள்ள உறவைப் பற்றியது.

உறவின் இடம்

உறவு எவ்வளவு முக்கியமானது என்று நாம் தெரிந்து கொள்ளும் பொழுது, அடுத்து நாம் உறவை எப்படி நிலைநாட்டுவது என்ற கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். நம்முடைய கேள்விக்குப் பதில் அந்த சங்கீதத்தின் இரண்டாம் வசனத்தில் காணப்படுகிறது: “என்னைக் கொண்டுபோய் விடுகிறார்.” மேய்ப்பர் ஆடுகளின் மேல் தமக்கிருக்கும் தலைமைத்துவ அதிகாரத்தைத் தம்முடைய கோலினால் தலையில் இலேசாக அடித்து, அவைகளைத் தரையில் படுக்கும்படிச் சொல்லு கிறார். நமக்குத் தவிர்க்க முடியாத அல்லது தீர்வுகாண முடியாத பிரச்சினைகள் வரும்போது நம்முடைய தலையில் அடித்து தட்டி, கர்த்தர் நம்முடைய மேய்ப்பராக மாறுகிறார்.

செயல்படுத்துவதில் உறவு

கர்த்தர் நம்முடைய மேய்ப்பரான பின்பு மட்டுமே அவருக்கு நம்மை வழிநடத்த முடிகிறது. ஒரு கண்ணாடியைப்போல அமைதியா யிருக்கும் தண்ணீரை மட்டுமே ஆடுகள் குடிக்க முடியும் என்பதால், நமக்குப் பொருத்தமான இடங்கள் சூழ்நிலைகள் ஆகியவைகளை அமர்ந்த தண்ணீர்கள் குறிப்பிடுகிறது. நாம் கீழே உட்கார்ந்து இரண்டு காரியங்களை அறிக்கையிடும் வரை நம் மேய்ப்பர் அந்த இடங்களுக்கு நம்மை வழிநடத்த முடியாது: அவை, கர்த்தர் நம்முடைய மேய்ப்பர், நாம் அவருடைய ஆடுகள் ஆகியவை. அடுத்து வரும் வசனங்கள் இந்த உறவை அதனிடத்தில் தக்க வைத்துக் கொள்வதை விவரிக்கின்றன. இதன் அர்த்தம் நாம் எழுந்து மறுபடியும் மேய்ப்பரைப் போலாக வேண்டும்; நம்முடைய உறவைத் திரும்ப பெற வேண்டும் என்பதே.

உறவின் தோற்றம்

உறவின் தோற்றத்தைப்பற்றி தாவீது சொல்லும் பொழுது, ஒரு மனிதனுக்கும் தேவனுக்கும் இடையிலான உறவை மிகவும் அழகாகா விவரிக்கிறார். மேய்ப்பர் எங்கே அவரை அழைத்துச் சென்றாலும், அங்கு அவர் தாவீதோடு இருப்பார். அவருக்கு முன்பாகப் பேசுவார். எந்த நிபந்தனையுமற்ற அன்போடும் நற்குணத்தோடும் அவருக்குப் பின்னாக நடந்து செல்வார் வேண்டியவைகளைக் கொடுப்பார். அவருக் குள் பாத்திரம் நிரம்பி வழியும்வரை தம்முடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பொழிவார் என்றும் தாவீது நமக்குச் சொல்லுகிறார். இந்த உறவு அவருடைய வாழ்நாள் முழுவதும் - நித்திய காலமும் தொடரும் என்ப தும் அவருக்குத் தெரியும்.

இருபத்து மூன்றாம் சங்கீதத்தின் செய்தியை உங்கள் சொந்த வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துங்கள். எப்பொழுதாவது கர்த்தரை உங்கள்

வாழ்க்கையின் மேய்ப்பராக்கியிருக்கிறீர்களா? கர்த்தரை உங்கள் மேய்ப்பராக ஆக்கிய பொழுது நீங்கள் புல்லுள்ள இடங்களில் மேய்க்கப்பட்டு அமர்ந்த தண்ணீர்களுடைய கொண்டு வரப்பட்டு உங்கள் பாத்திரம் ஆசீர்வாதங்களால் நிரம்பி வழிந்தது உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கலாம். அந்த வேளையிலிருந்து, புல் இல்லாமற்போய் அல்லது பாத்திரம் காலியாகிவிட்டதா? உங்கள் சொந்த வாழ்க்கைக்கு நீங்களே மேய்ப்பனாயிருக்கும்படி அமர்ந்த தண்ணீர்களைவிட்டு விலகிப் போய் விட்டீர்களா?

நீங்கள் மீட்கப்படவேண்டும் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். தேவனோடு உங்களுக்குள்ள உறவை அதன் இடத்தில் இருக்கும்படிச் செய்ய அவரை அனுமதியுங்கள். இதன் பின் உங்கள் மேய்ப்பர் உங்க ளோடிருக்கிறார் என்றும், அவருடைய நற்குணத்தோடும் இரக்கத்துட னும் உங்களுக்குப் பின்னாக நடக்கிறார் என்றும், உங்களுக்காக ஒரு பந்தியை ஆயத்தப்படுத்துகிறாரென்றும், தம்முடைய எண்ணெயால் உங்கள் வாழ்க்கையை ஆசீர்வதிக்கிறாரென்றும், உங்களுக்குள்ளாக மகிழ்ச்சியின் பாத்திரம் நிரம்பி வழிகிறதென்றும் தெரிந்து கொண்டு வாழுங்கள். நித்தியத்தை எதிர்கொண்டு உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் இவைகளை அவரால் உங்களுக்குச் செய்ய முடியுமென்ற திட நம்பிக்கையோடு வாழுங்கள்.

அத்தியாயம் 6

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் - சங்கீதம் ஒன்று

சங்கீதம் ஒன்று நிச்சயமாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனைப் பற்றிய சங்கீதம். மற்ற எல்லா ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனைப் பற்றிய சங்கீதங் களும், முதலாம் சங்கீதத்தின் பொதுவான மாதிரியைப் பின்பற்றி, ஒரு மனிதனுக்கு வரும் ஆசீர்வாதங்கள் தற்செயலாகவோ யதேச்சையா கவோ கிடைத்ததல்ல; அவை ஒருவரின் நம்பிக்கையையும், தேர்வை யும் பொறுத்தே அமைகிறது என்று கூறுகிறது. முதலாவது சங்கீதம்:

“துன்மார்க்கருடைய ஆலோசனையில் நடவாமலும், பாவி களின் வழியில் நில்லாமலும், பரியாசக்காரர் உட்காருமிடத்தில் உட்காராமலும், கர்த்தருடைய வேதத்தில் பிரியமாயிருந்து, இரவும் பகலும் அவருடைய வேதத்தில் தியானமாயிருக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்.

அவன் நீர்க்கால்களின் ஓரமாய் நடப்பட்டு, தன் காலத்தில் தன் கனியைத் தந்து, இலையுதிராதிருக்கிற மரத்தைப் போலிருப் பான்; அவன் செய்வதெல்லாம் வாய்க்கும். துன்மார்க்கரோ

அப்படியிராமல், காற்றுப் பறக்கடிக்கும் பதரைப் போல் இருக் கிறார்கள். ஆகையால் துன்மார்க்கர் நியாயத்தீர்ப்பிலும், பாவி கள் நீதிமான்களின் சபையிலும் நிலைநிற்பதில்லை. கர்த்தர் நீதிமான்களின் வழியை அறிந்திருக்கிறார்; துன்மார்க்கரின் வழியோ அழியும்.”

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் யார்?

ஒன்றாம் சங்கீதம் இரண்டு வகையான மனிதர்களை அறிமுகப் படுத்துகிறது - ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதர், துன்மார்க்கன். இந்த சங்கீதம் நேர்மறையான ஒரு சத்தியத்தை எதிர்மறையான ஒரு வாக்கியத்தினால் தெரியப் படுத்தும் எபிரெய கவிதையின் ஒரு முறையைப் பயன் படுத்துகிறது. ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனின் சாயலைப் பற்றி ஆசீர்வதிக்கப் படாத ஒரு மனிதனின் சாயலை எடுத்துக் கூறுவதன் மூலம் தாவீது நமக்கு எடுத்துரைக்கிறார். எடுத்துக்காட்டாக “துன்மார்க் கருடைய ஆலோசனையில் நடவாமலும்” (1) என்பதன் அர்த்தம் தேவனுடைய ஆலோசனையின்படி நடக்க வேண்டும் என்பதாகும். அவன் தேவனுடைய ஆலோசனையை தேவனுடைய வசனங்களில் கண்டு கொண்டு, “இரவும் பகலும் அவருடைய வேதத்தில் தியான மாயிருக்கிறான்” (2).

இன்னும், ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் “பரியாசக்காரர் உட்காரு மிடத்தில் உட்கார்” மாட்டான் (1). இந்த எதிர்மறை வாக்கியம் ஆசீர் வதிக்கப்பட்ட மனிதன் விசுவாசிகளின் இடத்தில் உட்காருவான். அவன் ஒரு விசுவாசி என்று சொல்கிறது. அவன் தேவனுடைய வசனங்களை விசுவாசித்து, “கர்த்தருடைய வேதத்தில் பிரியமாயிரு”க்கிறான் (2). தேவனுடைய வார்த்தையை அவனுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய சக்தியாக்க வேண்டுமானால் தேவனுடைய வசனங்களுக்குக் கீழ்ப்படி வது அவசியம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் தேவனுடைய வசனங்களில் காணப்படும் ஆலோசனைகளின்படி நடக்கிறான்.

இந்த சங்கீதம் இஸ்ரவேலரின் இரண்டாம் அரசனும், இஸ்ரவேலை ஆண்ட எல்லா அரசர்களிலும் மிகச் சிறந்த அரசனுமாகிய தாவீதினால் எழுதப்பட்டது. மோசேயின் நியாயப்பிராமனத்தின்படி, நியாயப்பிர மாணத்தை பத்திரமாக பிரதியெடுத்து அதை அவனோடு எப்போதும் வைத்துக்கொள்வது அரசனின் கடமையாகும். “இந்த நியாயப்பிர மாணத்தின் எல்லா வார்த்தைகளையும், இந்தக் கட்டளைகளையும் கைக்கொண்டு. இவைகளின்படி செய்வதற்காகத் தன் தேவனாகிய கர்த் தருக்குப் பயந்திருக்கும்படி கற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டு” (உபாகமம் 17:19) என்று கூறுகிறது. முதலாம் சங்கீதத்தின் அடிப்படையில், ஏவப்பட்ட இந்த பாடல்புத்தகத்தில் எழுதியபடி, இந்தப் பயிற்சியே

தேவனுடைய வசனங்களில் தாவீதை அன்புகொள்ள வைத்து அவனை ஒரு ஆசீர்வதிக்கப் பட்ட மனிதனாக்கியது என்று பார்க்கிறோம்.

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் ஆசீர்வாதங்கள் எவை? ஆசீர்வதிக் கப்பட்ட மனிதனின் ஆசீர்வாதங்களுக்கு வழிகாட்டும் நிபந்தனைகளான திடநம்பிக்கைகளையும் தேர்வுகளையும் விவரித்த பின். தாவீது தம்முடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பட்டியலிடுகிறார்:

ஸ்திரத்தன்மை

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன், “நீர்க்கால்களின் ஓரமாய் நடப்பட்டு (ஸ்திரமான ஒரு).... மரத்தைப் போலிருப்பான்” (3). இங்கே நிலம் ஈரமாயிருக்கிறது. வேர்கள் பரந்து ஆழமாய்ச் செல்லுகின்றன. நிலத்துக் கடியிலான அதன் வேர்த்தொகுதி, எல்லாத் திசைகளிலும் விரிவடைந்து செல்லுகிறது. பல டன் எடையுள்ள ஒரு லாரி பெரிய தேக்கு மரத்தின் மேல் மோதினால், அந்த வாகனம் அழிந்து போகும். மரமோ ஒரு அங் குலம் கூட நகராது. அதைப்போன்ற ஸ்திரத்தன்மை, நன்றாக நடப்பட்ட, நன்றாக உரம் பெற்ற மரத்தின் ஸ்திரத்தன்மையே ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் ஸ்திரத்தன்மையைக் குறிப்பிடுகிறது. தம்முடைய போதனை களைக் கேட்டு அதன்படிச் செய்கிற மனிதனைப் பற்றி விளக்கிக்கூறிய பொழுது இயேசுவானவர் இதே காரியத்தை சொன்னார் (மத்தேயு 7:24-25).

வளம்/செழுமை

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் கனிகொடுப்பவனாயிருக்கிறான் - தன் காலத்தில் தன் கனியைக் கொடுக்கிற மரம் இங்கே சித்தரிக்கப்படுகிறது. அவனுடைய வாழ்க்கையின் எல்லாப் பருவகாலங்களிலும், அவன் வாழ்க்கையின் அந்தந்த பருவத்திற்கு ஏற்ற கனிகளைக் கொடுப்பவ னாக இருக்கிறான் என்பது இதன் அர்த்தமாகும். அவன் ஒரு விசுவாசி யாகவும், தேவனுடைய வசனங்கள் மீது அன்பு கொண்டவனுமாயிருப் பதால், தேவனைப்பற்றிய அவனது அறிவு பரிசுத்த வசனங்களுக்கும் அப்பால் சென்று ஜீவனுள்ள வசனங்களோடு ஒரு உறவை ஏற்படுத்து கிறது. இந்த உறவு அவன் கனிகொடுப்பதற்கு முக்கியமானதாயிருக் கிறது. நாம் கனி கொடுப்பவர்களாயிருக்க வேண்டுமானால், ஒரு திராட்ச்செடியானது அதன் கொடிகளோடு இணைந்திருப்பதைப் போல நாம் அவரில் நிலைத்திருக்க வேண்டுமென்று இயேசு போதித்தார்.

நிண்ட ஆயுள்

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் முதியவனாகும்போது கசப்பான உதிர்ந்து போன ஒரு மனிதனாயிருக்க மாட்டான். “இலையுதி

ராயிருக்கிற மரத்தைப் போலிருப்பான்” என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவன் வாழ்கிற ஒவ்வொரு நாளும், அவன் வாழப்போகிற ஒவ் வொரு நாளுக்கும் அவனை ஆயத்தப்படுத்துகிறது. அவனுடைய வாழ்க்கையில் ஆண்டுகள் கூட்டப்படும் போது அதன் தரமும் உயர்ந்து கொண்டே போகிறது.

செழிப்பு,

இன்னும் நாம், “அவன் (ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்) செய்வதெல் லாம் வாய்க்கும்” என்று வாசிக்கிறோம். தாவீது இங்கே உலகப் பிரகாச மான செயல்களைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆவிக்குரிய காரியங்களையே வாய்க்கும் என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் வளமை அவனது உள் மனிதனின் வளமை என்றும் அது அவனுடைய நித்தியத்தைப் பாதுகாக்கிறது என்றும் நாம் கருத முடியும். இந்த உலகத்தை விட்டுப் போகும்போது எவைகளை நாம் விட்டுப் போகி றோமோ, அவைகள் நித்தியத்திற்குரியதல்ல. அவைகளுக்காக நாம் இவ்வுலகில் வாழ்வதில் எந்தப் பயனுமில்லை.

பாதுகாப்பு

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் கடைசி ஆசீர்வாதங்களும் எதிர்மறையாகவே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது: “துன்மார்க்கர் நியாயத் தீர்ப்பிலும், பாவிகள் நீதிமான்களின் சபையிலும் நிலைநிற்பதில்லை” (5). ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் தேவனுடைய வசனங்களில் காணப் படும் அவருடைய ஆலோசனைப்படி நடப்பதால் இந்த வாழ்க்கை யிலும், அடுத்த வாழ்க்கையிலும் அவனுக்குப் பாதுகாப்பு இ ருக்கிறது. அவன் அப்படிச் செய்வதால், நியாயத்தீர்ப்பில் கிறிஸ்துவினால் செய்து முடிக்கப்பட்ட கிரியையின் அடிப்படையில் அவன் எல்லா காலங்களுக் குமாக நீதிமான்களின் கூட்டத்தில் இணைவான். மேய்ப்பனின் சங்கீதத் தில் குறிப்பிட்ட ஆசீர்வாதங்களைப் போல, முதலாம் சங்கீதத்தில் ஆசீர் வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் ஆசீர்வாதங்கள் “அவன் வாழ்நாள் முழுவதுக் கும் நித்தியத்துக்குமானது!”

கோவிலில் முன் பெஞ்சில் இரு மனிதர்கள், நீ இவர்களில் யார்?

தாவீது தெய்வபக்தியற்ற மனிதர்களைப் பற்றி வெறுமனே, “துன்மார்க்கரோ அப்படியிராமல்” என்று எழுதுகிறார் (4). தெய்வ பக்தி யற்றவன் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் விசுவாசிப்பதைப் போலின்றி விசுவாசமற்றவனாயிருக்கிறான். தெய்வபக்தியற்றவன் தேவனுடைய வேதத்தில் பிரியமாயிருக்கமாட்டான். இரவும் பகலும் அதன்மீது தியான மாயிருக்கவும் மாட்டான். இதனால் அவர்களுக்கு ஸ்திரத்தன்மை, வளமை, நிண்ட ஆயுள், செழிப்பு, பாதுகாப்பு ஆகியவை இராது. ஆசீர்

வதிக்கப்பட்ட மனிதனைப் போல அவன் நித்தியத்தையும் அனுபவிப்பதில்லை.

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் ஏன் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறான்? ஏனெனில் அவனுடைய சரியான தேர்வுகளால், அவன் தேவனுடைய வேதத்தை விசுவாசித்து, அதை தியானிப்பதைத் தெரிந்துகொண்டான். துன்மார்க்கரிடமும் அவர்களுடைய கேடான வழிகளிலுமிருந்து தன்னை விலக்கிக்கொள்ளுவதைத் தெரிந்து கொண்டான். அவனுடைய ஆசீர்வாதங்களெல்லாம், அவன் செய்த தேர்வுகளின் விளைவுகளேயாகும்.

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் சங்கீதம் ஒவ்வொன்றும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறது. “கோவிலில் முன் பெஞ்சில் இரண்டு மனிதர்கள், நீ இவர்களில் யார்?” தேவனுடைய கிருபையால், நீ ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனா? விசுவாசிகளின் இடத்தில் நீ உட்கார்ந்திருக்கிறாயா? தேவனுடைய வேதத்தை நீ விசுவாசிக்கிறாயா? இரவும் பகலும் அதன் மேல் தியானமாயிருக்கிறாயா? அது கொடுக்கும் ஆலோசனையின்படி நீ நடக்கிறாயா? முதலாம் சங்கீதத்தின்படி ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் ஆசீர்வாதங்களுக்கு இது தான் விளக்கம்.

அத்தியாயம் 7

ஒவ்வொருவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவரா?

சங்கீதம் 128

கர்த்தருக்குப் பயந்து,
அவர் வழிகளில் நடக்கிறவன் எவனோ,
அவன் பாக்கியவான்.
உன் கைகளின் பிரயாசத்தை நீ சாப்பிடுவாய்;
உனக்கு பாக்கியமும் நன்மையும் உண்டாயிருக்கும்.
உன் மனைவி உன் வீட்டோரங்களில்
கனிதரும் திராட்சக்கொடியைப்போல் இருப்பாள்;
உன் பிள்ளைகள் உன் பந்தியைச் சுற்றிலும்
ஒலிவமரக் கன்றுகளைப்போல் இருப்பார்கள்.
இதோ கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற மனுஷன்
இவ்விதமாய் ஆசீர்வதிக்கப்படுவான்.

கர்த்தர் சீயோனிலிருந்து உன்னை ஆசீர்வதிப்பார்;
நீ ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் எருசலேமின் வாழ்வைக் காண்பாய்.

நீ உன் பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளையும்,

இஸ்ரவேலுக்கு உண்டாகும் சமாதானத்தையும் காண்பாய்”.

ஒவ்வொருவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவரா?

இந்த சங்கீதத்தில் முதல் வசனத்தை “அவன் பாக்கியவான்” என்பதோடு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்று அநேக மக்கள் விரும்புகின்றனர். ஏனெனில் ஒவ்வொருவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர் என்று அவர்கள் நம்புகின்றனர். எனினும் வேதவசனங்கள் ஆசீர்வதிக் கப்பட்ட மனிதனின் ஆசீர்வாதங்கள் நிபந்தனைக்குட்பட்டது என்று சொல்லுகிறது. “கர்த்தருக்குப் பயந்து அவர் வழிகளில் நடக்கிறவன் எவனோ அவன் (ஒவ்வொருவரும்) பாக்கியவான்” (1). நாம் கற்றுக் கொண்டது போல், ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் ஆசீர்வதிக் கப்படுகிறான். இதற்குக் காரணம் அவனுடைய நம்பிக்கையும், திட விசுவாசமும், நிதானமாய் யோசித்து முடிவுசெய்த தேர்வுகளாகும்.

இந்தச் சங்கீதமும் கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற ஒவ்வொருவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர் என்று போதிக்கிறது. ஆனால் இது இன்னொரு கேள்வியை எழுப்புகிறது: யோபுவின் புத்தகம் நல்ல மனிதர்கள் எப்பொழுதும் ஆசீர்வதிக்கப்படவில்லை என்று போதிக்கவில்லையா? யோபுவின்னுடைய நண்பர்கள் யோபுவினிடம் பாவம் செய்கிறவர்களைத் தேவன் தண்டிக்கிறார் என்றும், பாவம் செய்யாதவர்களை ஆசீர்வதிக்கிறார் என்றும் சொன்னபொழுது, தேவன் அவர்களின் கூற்று தவறு என்று அவர்களிடம் சொன்னார் எனினும், ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனின் சங்கீதங்களிலிருந்து, பொதுவாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் தான் விதைத்ததைத் தான் அறுப்பான் என்றும், யோபுவைப் போன்ற தெய்வபக்தியுள்ள மக்கள் துன்பப்படும்போது, அது ஒரு விதிவிலக்கேயன்றி எப்போதும் நடப்பதல்ல என்று கற்றுக்கொள்ளுகிறோம்.

தேவனுடைய கையாளுமுறை

சங்கீதம் 128 ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனும் அவனுடைய ஆசீர்வாதங்களும், உலகத்தில் ஒரு தாக்கம் ஏற்படுத்த தேவனுடைய ஏற்பாடு என போதிக்கிறது. யோபுவின் புத்தகத்தில் நாம் கற்றுக் கொண்டபடி, நாம் ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொள்ளுவதற்குச் சரியான பதில், “கர்த்தாவே, நீர் எனக்கு என்ன கொடுக்கப் போகிறீர்?” என்பதல்ல, “கர்த்தரே, நான் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனாயிருப்பதால் என்னால் உமக்குப்பயன் என்ன?” என்பதாயிருக்க வேண்டும்.

தேவன் கையாளும் முறை ஒரு மாதிரியைப் பின்பற்றுகிறது. அவர் தம்மை விசுவாசித்துத் தமக்குக் கீழ்ப்படியும் ஒரு மனிதனை கண்டுபிடித்து, அவனை ஆசீர்வதிப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார் (1-2). தேவனுடைய ஆசீர்வாதம் இந்த மனிதன் மூலமாக அவனுடைய மனைவிக்குக் கடந்து சென்று, அவள் அவனுடைய வீட்டில் கனிதரும் திராட்சக்கொடியைப்போல் ஆகிறாள் (3). இதற்குப்பின் இந்த ஆசீர்வாதம், அவன் மூலமாகவும் அவனுடைய கனிதரும் மனைவியின் மூலமாகவும் அவனுடையப் பிள்ளைகளுக்குச் செல்லுகிறது. அவர்கள், அவனுடைய “பந்தியைச் சுற்றிலும் ஒலிவ மரக்கன்றுகளைப் போல் இருப்பார்கள்” (3). ஒலிவ மரம் கனிகொடுப்பதற்கு ஒரு அடையாளமாயிருக்கிறது.

தேவனுடைய ஆசீர்வாதம் குடும்ப அமைப்பிலிருந்து, சீயோனை ஆசிரவதிக்கச் செல்லுகிறது. அது பழைய ஏற்பாட்டின் ஆவிக்குரிய சமூகத்திலிருந்து (சீயோன்) குடும்பத்தின் தேவனுடைய ஆசீர்வாத நகரத்தில் (எருசேலம்) தாக்கம் ஏற்படுத்தி, ஜாதியிலும் (இஸ்ரவேல்) கடைசியாக உலகத்திலும் தாக்கம் ஏற்படுத்துகிறது. இந்தச் சங்கீதம், தேவன் உலகத்துக்குத் தம்மைப்பற்றி கூற குடும்ப அமைப்பைப் பயன்படுத்துகிறார் என்ற முக்கியமான கருத்தைப் போதிக்கிறது. ஒரு நகரத்தில், ஒரு தேசத்தில் உலகத்தில் அவர் தாக்கமளிக்க நினைக்கும்போது முதலாவதாக அவர் ஒரு ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனோடும், ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தோடும் அதைத் துவங்குகிறார்.

தேவனுடைய முன்னுரிமைகள் - சங்கீதம் 127

கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாராகில்,
அதைக் கட்டுகிறவர்களின் பிரயாசம் விருதா;
கர்த்தர் நகரத்தைக் காவாராகில் காவலாளர் விழித்திருக்கிறது விருதா.
நீங்கள் அதிகாலையில் எழுந்து,
நேரப்பட வேலையில் தரித்து,
வருத்தத்தின் அப்பத்தைச் சாப்பிகிறதும் விருதா;
அவரே தமக்குப் பிரியமானவனுக்கு நித்திரை அளிக்கிறார்.
இதோ, பிள்ளைகள் கர்த்தரால் வரும் சுதந்திரம்,
கர்ப்பத்தின் கனி அவரால் கிடைக்கும் பலன்.
வாலிப வயதின் குமாரர். பலவான் கையிலுள்ள அம்புகளுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்கள்.
அவைகளால் தன் அம்பறாத்துணியை நிரப்பின புருஷன் பாக்கியவான்;

அவர்கள் நாணமடையாமல் ஒலிமுக வாசலில் சத்துருக்களோடே பேசுவார்கள்.

சங்கீதம் 128-டோடு துணையாய் கருதப்பட்ட இந்த சிறிய சங்கீதம், சாலொமோனால் எழுதப்பட்ட ஒரே சங்கீதம். அவன் ஒரு கட்டிட வல்லுனனாயிருந்ததால், இந்தச் சங்கீதத்தில் அவன் கட்டிடத்தை உவமையாகப் பயன்படுத்துவதை நாம் காண்கிறோம். அவன் பெயர் வைக்கப்பட்ட தேவாலயத்தையும், முழு நகரங்களையும், பூங்காக்களையும், லாயங்களையும் கப்பல்களையும் அவன் கட்டினான். எனினும், அவைகளைக் கட்டுவது விருதாவாகவும் இருக்கக் கூடும் என்று சாலொமோன் நமக்குச் சொல்லுகிறார்: “கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாராகில், அதைக் கட்டுகிறவர்களின் பிரயாசம் விருதா” (1). வருத்தப்பட்டு, உழைத்துக் கட்டுகிறது விருதாவான காரியமாயிருக்கக் கூடும். ஏனெனில் வருத்தப்பட்டு, உழைத்து, தவறானவைகளையும் கட்டலாம்.

இந்தச் சங்கீதம், பிரசங்கியில் சாலொமோன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் செய்த பெரும்பான்மையான காரியங்கள் விருதா என்று பிரசங்கித்த கடைசி பாவ அறிக்கையை ஒத்திருக்கிறது. அவன் பிள்ளைகளைப் பற்றிய அழகிய உருவக அணிக்குச் செல்லும்போது, பிள்ளைகளுடைய வாழ்க்கைகளை சிறப்பாகக் கட்டும்போது தான் பெற்றோர் மிகவும் முக்கியமான காரியத்தைச் செய்கின்றனர் என்று சொல்லுகிறான். அவன் தான் கட்டிய மற்ற எல்லாக் காரியங்களையும் விட தன்னுடைய பிள்ளைகளின் வாழ்க்கைகளை சிறப்பாக அமைக்க அதிக நேரம் செலவிட்டிருக்க வேண்டும் என்று சாலொமோன் விரும்பியதை வெளிப்படுத்துவதாயிருக்கலாம்.

சாலொமோன், “வாலவயதின் குமாரர் பலவான் கையிலுள்ள அம்புகளுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்கள்,” (5) என்று நம்மிடம் சொல்லுகிறார். இந்த உருவக அணியில் அம்புகள் உங்கள் பிள்ளைகளாகவும், நீங்கள் வில்லாகவுமிருக்கிறீர்கள். உங்கள் பிள்ளைகள் இந்த உலகத்தில் செல்லவேண்டிய விசையும் திசையும் வில்லினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அந்த வில், உங்கள் வீடு.

இந்த சங்கீதத்தின் முக்கியச் செய்தி, ஆரம்ப வசனத்தில் காணப்படுகிறது, “கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாராகில், அதைக் கட்டுகிறவர்களின் பிரயாசம் விருதா”. தேவனால் மட்டுமே செய்யக் கூடிய அநேகக் காரியங்கள் இருக்கின்றன. உங்கள் பிள்ளைகளில் புதிய

வாழ்க்கையை உருவாக்க தேவனால் மட்டுமே முடியும். அவரால் மட்டுமே விசுவாச வரத்தைக் கொடுக்க முடியும். சில வழிகளில் நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையைக் கட்ட அனுமதிக்கும் வரையில் தேவனால் அதைக் கட்ட முடியாது. இந்த உண்மை ஒரு அழகிய உருவக அணியில் அடக்கப்பட்டிருக்கிறது. சாலொமோன், “அவரே தமக்குப் பிரியமானவனுக்கு நித்திரை அளிக்கிறார்,” என்று சொல்லுகிறார். நாம் விழித்திருக்கும் நேரம் வரை, நம்முடைய சரீரங்களில் தேவனால் புதிய சக்தியளிக்க முடியாது. எனினும் நாம் தளர்ந்து தூங்கும் போது, தேவன் சுறுசுறுப்புடன் நம்முடைய சரீரங்களில் புதிய ஜீவனை அளிக்கிறார். ஒரு பெற்றோராக இருப்பதன் பொறுப்புக் களுக்கும் சவால்களுக்கும் அந்த உருவக அணியைச் செயல்படுத்தும் தூங்கள்.

இதன் அர்த்தம் என்ன?

வருத்தப்பட்டு, வேலை செய்து கட்டுவது பயனற்றுப் போக வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஏனென்றால், நம்முடைய முன்னுரிமைகள் தவறானவை. இந்த உலகத்தில் தேவன் குடும்ப அமைப்பு மூலமாக உலகில் தாக்கம் விளைவிக்க முற்படுவதால் சங்கீதம் நம்முடைய பிள்ளைகளை நாம் நன்கு வளர்ப்பதற்கு என்று சவாலிடுகிறது. இந்த முன்னுரிமைகளுக்காக நாம் நம்மை ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டும். ஏனென்றால் உலகத்தில் தாக்கம் விளைவிக்கத் தேவன் குடும்ப அமைப்பைப் பயன்படுத்துகிறார் என்று சாத்தானுக்குத் தெரியும். இன்று திருமண உறவு மற்றும் குடும்பங்களில் பிளவுகள் தொற்றுநோய் போல் பரவுவதிலிருந்து தேவன் கட்டியுள்ள குடும்ப அமைப்பை சாத்தான் நாசம் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறான் என்ற துக்ககரமான உண்மை நமக்குத் தெரிகிறது.

ஒவ்வொருவரும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவரா? ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன் பற்றிய சங்கீதங்களிலிருந்து அது அப்படியல்ல என்று காண்கிறோம். விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலுமுள்ள ஆண் அல்லது பெண் மட்டுமே ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்கள் அவர்களின் பிள்ளைகள் மூலமாக இந்த உலகத்தில் தாக்கம் உண்டாகுகிறது. நீ அந்த ஆணா அல்லது பெண்ணா? ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன், அவனுடைய ஆசீர்வாதங்களுக்குரிய நிபந்தனைகளைக் கருத்திற்கொண்டு இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளியுங்கள்: “கோவிலில் முன் பெஞ்சில் இரு மனிதர்கள்: நீ இவர்களில் யார்?”

அத்தியாயம் 8

மன அழுத்தத்துக்குத் தீர்வுகள்-சங்கீதம் நான்கு

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனைப் பற்றிய சங்கீதங்கள் பலவற்றை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து விட்டு, இப்போது நாம் உணர்வுகளைக் கிளரும் சங்கீதங்களை ஆழ்ந்து நோக்கப் போகிறோம். இந்தச் சங்கீதங்கள் பெரும்பாலும் ஜெப கீதங்கள்-இவை சங்கீதக்காரன் தேவனிடம் மனிதனைப் பற்றிப் பேசுகிறவை-வழக்கமாக தன்னைப்பற்றிப் பேசுகிறவை. அப்படிப்பட்டச் சங்கீதங்களில் ஒன்று நான்காம் சங்கீதம் :

“என் நீதியின் தேவனே, நான் கூப்பிடுகையில் எனக்குச் செவிகொடும்.

நெருக்கத்தில் இருந்த எனக்கு விசாலமுண்டாக்கினீர்;

எனக்கு இரங்கி, என் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளும்.

மனுபுத்திரரே, எதுவரைக்கும் என் மகிமையை அவமானப் படுத்தி,

வீணானதை விரும்பி, பொய்யை நாடுவீர்கள்.

பக்தியுள்ளவர்களைக் கர்த்தர் தமக்காகத் தெரிந்து கொண்டா ரென்று அறியுங்கள்;

நான் கர்த்தரை நோக்கி கூப்பிடுகையில் அவர் கேட்பார்.

நீங்கள் கோபங்கொண்டாலும் பாவஞ்செய்யாதிருங்கள்;

உங்கள் படுக்கையிலே உங்கள் இருதயத்தில் பேசிக்கொண்டு அமர்ந்திருங்கள்.

நீதியின் பலிகளைச் செலுத்தி,

கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கையாயிருங்கள்.

எங்களுக்கு நன்மை காண்பிப்பவன் யார் என்று சொல்லுகிற வர்கள் அநேகர்;

கர்த்தாவே, உம்முடைய முகத்தின் ஒளியை எங்கள்மேல் பிரகா சிக்கப்பண்ணும்.

அவர்களுக்குத் தானியமும் திராட்சரசமும் பெருகியிருக்கிற காலத்தின் சந்தோஷத்தைப் பார்க்கிலும்,

அதிக சந்தோஷத்தை என் இருதயத்தில் தந்தீர்.

சமாதானத்தோடே படுத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்வேன்;

கர்த்தாவே நீர் ஒருவரே என்னை சுகமாய்த் தங்கப்பண்ணுகிறீர்.

மன அழுத்தத்தை எப்படி எதிர்கொள்ள வேண்டும்

சங்கீதம் நான்கில், அதை எழுதியவரின் உணர்வு நெருக்கப்படுதல் என அறிகிறோம். இதில் நெருக்கம் என்று சொல்வது இதை எழுதியவர் மன அழுத்தத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் என்று நீங்கள் கண்டுகொள்ளு வீர்கள். இன்று நாம் வசிக்கும் மன அழுத்தமிக்க உலகம் “மனவிசாரத் தின் காலம்” என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் நாம் சந்திக்கும் மன அழுத்தத்தை எப்படி சமாளிப்பது என்று இந்த சங்கீதம் நமக்குக் காட்டுகிறது.

ஜெபம்

சங்கீதம் 4-இல் தாவீது அவனுடைய தீவிர உணர்வுகளின் மன அழுத்தங்களுக்கு ஜெபத்தின் மூலம் பதிலளித்தான். அவன், “என் நீதியின் தேவனே, நான் கூப்பிடுகையில் எனக்குச் செவிகொடும்” (1) என்று ஜெபித்தான். ஜெபம் என்பது தேவனோடு உரையாடுவது உரையாடலுக்கு இரண்டு பரிமாணங்கள் உள்ளன - பேதுவது, கேட்பது, நீங்கள் அவருடன் பேச வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார், எனினும் அவரும் உங்களோடு பேச விரும்புகிறார். பெரும்பான்மையான ஜெபசங்கீதங்களில், முதலாவது சங்கீதக்காரன் தேவனிடம் பேசுவதைக் காண்கிறோம், அதன்பின் தேவனுடைய பதிலைக் கேட்கிறோம். சங்கீதக்காரன் தேவனிடம் முறையிடுகிறான், பின்னர் தேவனுடைய பதிலைக் கேட்கிறோம். சங்கீதக்காரன் தேவனிடம் முறையிடுகிறான். பின்னர் தேவன் அவனுக்குக் கொடுக்கும் ஜெபத்தைக் கேட்டார் என்ற உத்தரவாதத்தைப் பெறுகிறான். ஏனெனில் அவர் அவனுடைய ஜெபத்துக்குப் பதிலளிக்கிறார்.

தன்னுடைய நெருக்கம் எதனால் ஏற்பட்டது என்று தேவனிடம் கூறி தன் ஜெபத்தைத் தாவீது துவங்கினான் (2). ஒரு வெளிப்படுதலைக் கொடுத்துத் தேவன் பதிலளித்தார்: “பக்தியுள்ளவனைக் கர்த்தர் தமக்காகத் தெரிந்துகொண்டாரென்று அறியுங்கள்; நான் கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிடுகையில் அவர் கேட்பார். நீங்கள் கோபங்கொண்டாலும் பாவம் செய்யாதிருங்கள்” (3,4). தேவன் நம்முடைய ஜெபங்களுக்குப் பதிலளிக்கும் போது நாம் திரும்பவும் அதே மக்களாயிருக்கக் கூடாது. பதிலளிக்கப்பட்ட ஜெபம் என்பதின் அர்த்தம் என்ன என்று சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். அதன் அர்த்தம் சர்வலோகத்து தேவன் நம்மேல் அக்கறைகொண்டு, அவரோடு நாம் உரையாடுவதைக் கேட்கிறார், பதி

லளிக்கிறார் என்பதே. நமக்காக ஒரு தரம் பதிலளிக்கப்பட்ட ஒரு ஜெப அனுபவத்தை நாம் பெறும்பொழுது, வாழ்க்கைத் திரும்பவும் அதே மாதிரியாக இருக்கக் கூடாது.

உங்கள் இருதயத்தை சோதித்தறியுங்கள்

தாவீதோடு தேவன் பேசியபொழுது, ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படி அவனிடம் சொன்னார். “உங்கள் படுக்கையிலே உங்கள் இருதயத்தில் பேசிக்கொண்டு அமர்ந்திருங்கள்” (4). தேவன் தாவீதினிடம் அமர்ந்திருக்கும்படி கூறி, தமக்குச் செவிகொடுக்கும்படி அவனிடம் சொல்லுகிறார். தேவன் தாவீதினிடம் “உங்கள் படுக்கையிலே உங்கள் இருதயத்தோடு பேசிக்கொண்டு....” என்று சொல்லும் போது அதற்கு ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. அவர் தாவீதை தனக்குள்ளே பேசும்படிச் சொல்லுகிறார். அவர் தாவீதை தனது இருதயத்தைச் சோதித்தறியும்படிச் சொல்லுகிறார்.

நேர்மையான காரியத்தைச் செய்யுங்கள்

தாவீது தன்னுடைய இருதயத்தைச் சோதித்த பொழுது, அவனுடைய மன அழுத்தத்தைப் பற்றி என்ன செய்யவேண்டும் என்று அவனுக்குக் காட்டினார். தாவீது, “நீதியின் பலிகளைச் செலுத்தி, கர்த்தர் மேல்” (5) நம்பிக்கையாயிருக்க வேண்டுமென்று தேவன் அவனை அறிந்து கொள்ளச் செய்தார். இதை அவர் செய்ய வேண்டிய அவசியம் என்ன? ஏனெனில் அநேகர் கவனித்துக் கொண்டே, “எங்களுக்கு நன்மை காண்பிப்பவன் யார்” (6) என்று கேட்கிறார்கள். மக்கள் தாவீதைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தாவீதின் எடுத்துக்காட்டிலிருந்து தேவனைப் பற்றி அவர்கள் கற்றுக்கொள்ளுவார்கள்.

தாவீது ஒரு தீர்மானத்தைத் தெரிந்தெடுக்கும் நிலையைச் சந்திக்கிறான் என்று நாம் யூகிக்கலாம். அவன் தகுந்த காரியத்தைச் செய்துத் தப்பிப் பிழைக்கலாம். அல்லது நேர்மையான காரியத்தைச் செய்ய முடியும். நேர்மையான காரியத்தை அவன் செய்தால், அவனால் ஆபத்திலிருந்துத் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது. அவன் மேன்மையான மனிதனாயிருந்ததால், தகுதியான காரியத்தைச் செய்து குற்றத்தோடு அவனால் வாழமுடியாது. தேவனோடு அவன் உரையாடியபோது, சரியான காரியத்தைச் செய்வதற்கு, எந்தத் தியாகங்களையும் செய்ய முடிவெடுத்தான். மக்கள் தன்னிடமிருந்து நன்மையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அதாவது, மிகப்பெரிய தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டியிருந்தாலுங்கூட, நேர்மையானதையே செய்யும் ஒருவனாக அவன் இருந்தான்.

நீதியின் பலிகளை அளிக்கப்போவதாக தாவீது முடிவெடுத்த பொழுது அவன் அதிகமாக தன் உணர்வுகளிலே மாற்றத்தை அனுபவித்தான். அவன், “அதிக சந்தோஷத்தை என் இருதயத்தில் தந்தீர். சமாதானத்தோடே படுத்துக்கொண்டு நித்திரை செய்வேன்; கார்த்தாவே, நீர் ஒருவரே என்னை சுகமாய்த் தங்கப்பண்ணுகிறீர்” (7,8) என்றான்.

தாவீதினுடைய நெருக்கத்தைப்போன்ற சூழ்நிலையில் நீங்கள் இருந்தால் உங்கள் இருதயத்திலே பேசி தேவனோடு உரையாடுங்கள். உங்கள் கவலையில் எது தகுதியுள்ளது, எது நேர்மையானது எது ஆவிக்குரிய ஒரு போராட்டமாயிருக்கிறது என்று கண்டு கொண்டால், உங்கள் இருதயத்தில் நீதியின் பலிகளைச் செலுத்தத் தீர்மானித்து தேவன் மீது நம்பிக்கை வையுங்கள். தாவீதின் மன அழுத்தத்துக்கான தீர்வு உங்களுடைய சன்மார்க்க அழுத்தம், ஓய்வின்மை, பயம் ஆகியவற்றிலிருந்து ஓய்வு, சமாதானம், நல்ல இரவு நித்திரை ஆகிய தீவிர உணர்வு நிலையாக மாற்ற முடியும் என்று நிரூபியுங்கள்.

அத்தியாயம் 9

சர்வ வல்லமையுள்ள ஆலோசனை கர்த்தா

சங்கீதம் 139

“தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து,

என் இருதயத்தை அறிந்து கொள்ளும்;

என்னை சோதித்து என் சிந்தனைகளை அறிந்து கொள்ளும்.

வேதனை உண்டாக்கும் வழி என்னிடத்தில் உண்டோ என்று பார்த்து,

நித்திய வழியில் என்னை நடத்தும்”.

(சங்கீதம் 139:23,24).

ஏவப்பட்ட பாடல் ஆசிரியர் தேவனிடம் மனிதனைப்பற்றி பேசுவது தாவீதின் மிகப்பெரிய சங்கீதமான நூற்று முப்பத்து ஒன்பதாம் சங்கீதம், ஜெபத்தைப்பற்றிய சங்கீதத்துக்கு மற்றொரு எடுத்துக்காட்டு. இந்தச் சங்கீதத்தில், தேவன் தாவீதின் மிகப்பெரிய ஆலோசகராயிருப்பதைக் காண்கிறோம். தேவன், இஸ்ரவேலின் முதல் இராஜாவான சவுலுக்குப் பதிலாக ஒருவனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டதாக சாமுவேலின் மூலம் சவுலுக்குச் சொன்னபொழுது, அவர் தாவீது தன் இருதயத்தைப் பின்பற்றிய மனிதன் என்றும், அவன் தேவனுடைய சித்தப்படி எல்லாக் காரியங்களையும் செய்பவனென்றும் விவரித்தார். தாவீது தன்

வாழ்க்கையை தேவனுடைய சித்தத்தின்படி வாழ விரும்பியதால் அவன் இந்த அழகிய ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்தான். இந்த ஜெபத்தின் சாராம்சம் கடைசி இரண்டு வசனங்களில் தான் அடங்கியுள்ளது. இந்த சங்கீதத்தின் மற்றவசனங்களைப் பத்திகளாகப் பிரிப்போமானால், ஒவ்வொரு பத்தியும், இந்த தேவன் யார், இந்த ஜெபத்தை தாவீது யாருக்காக ஜெபிக்கிறான், ஏன் தாவீது தனது ஜெபத்தை இந்தத் தேவனிடம் ஜெபிக்கிறான் என்றும் காட்டக்கூடும். தாவீது இந்த ஜெபத்தை ஜெபித்த போது, அநேக தேவர்களும் விக்கிரகங்களும் இருந்தன; அவைகளுக்கு நேராக ஜெபங்கள் ஏற்றெடுக்கப்பட்டன.

முதலாவது பத்தியில் (1-5) தாவீது தனக்குத் தெரிந்த தேவனிடம் ஜெபிப்பதாகச் சொல்லுகிறான். “கர்த்தாவே, நீர் என்னை ஆராய்ந்து, அறிந்திருக்கிறீர்” (1) என்று தாவீது ஜெபித்தான். உங்களுக்கு பெயர் பெற்ற ஒருவரை, ஒருவேளை உங்கள் தேசத்தின் அரசியல் தலைவரைத் தெரியும் என்று நீங்கள் சொல்லலாம். எனினும், அந்தப் பெயர் பெற்ற மனிதர் வெளிப்படையாக உங்களைத் தெரியும் என்று சொல்லுவது உங்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் ஒரு காரியம் அல்லவா? சர்வலோகத்துக்கும் தேவனாயிருப்பவருக்குத் தாவீதைத் தெரியும் என்ற மகிமையான உண்மை தாவீது மனதில் அழுத்தமாகப் பதிந்தது!

நீங்கள் மனித ஆலோசனையை நாடும்போது, அவர்கள் உங்கள் நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ளுவது, உங்களைப்பற்றி நீங்கள் எவ்வளவு சொல்லுகிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்தது. அவர்கள் எவ்வளவு தான் கல்வித்தகுதி பெற்றவர்களாக இருந்தாலும், உங்களுக்கு உதவி செய்யும் அவர்களுடைய திறமை, உங்கள் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றியும் தற்போதைய உங்கள் ஆபத்து நிலையைப் பற்றியும் எவ்வளவு நீங்கள் அவர்களிடம் சொல்லுகிறீர்கள் என்ற வரம்புக்குட்பட்டது. ஆனால் தேவனுக்கு உங்களைப்பற்றி முழுமையாகத் தெரியும். நீங்கள் நினைக்கு முன்பே உங்களுடைய எண்ணம் என்ன என்று அவருக்குத் தெரியும். உங்கள், “வழிகளெல்லாம் அவருக்குத் தெரியும்” (3).

இரண்டாவது பத்தியில் (6-12), தாவீது தன்னுடைய ஜெபத்தை, ஜீவனுள்ள மெய்யான தேவனிடம் ஜெபிக்கிறான்: “உம்முடைய ஆவிக்கு மறைவாக எங்கே போவேன்? உம்முடைய சமூகத்தைவிட்டு எங்கே ஓடுவேன்?”. தேவனுடைய சமூகத்திலிருந்து விலகியோட எவ்வளவு வேகமாய் நீங்கள் பிரயாணம் செய்ய வேண்டியிருக்கும்? எவ்வளவு தூரம் நீங்கள் போகவேண்டியிருக்கும்? தேவனிடமிருந்து தப்புவிக்க, அவரைத் தவிர்க்க அல்லது புறக்கணிக்க எவ்வளவு உயரமாய் அல்லது எவ்வளவு தாழ்வாய் நீங்கள் பயணம் செய்ய வேண்டும்? எங்கும் வியாபித்திருக்கிறவரும், அவரிடமிருந்துத் தப்பிச் செல்லமுடியாதவருமான தேவனிடம் தாவீது ஜெபிக்கிறான்.

மூன்றாவது பத்தி (13-16), தாவீது தன்னை உண்டாக்கிய தேவனிடம் ஜெபிப்பதைக் காட்டுகிறது. தாவீது தேவனை நோக்கி, “நீர் என் உள்ளிந்திரியங்களைக் கைக்கொண்டிருக்கிறீர்; என் தாயின் கர்ப்பத்தில் என்னைக் காப்பாற்றினீர்.... என் அவயவங்கள் ஒன்றும் இல்லாதபோதே அவைகள் அனைத்தும், அவைகள் உருவேற்படும் நாட்களும், உமது புஸ்தகத்தில் எழுதியிருந்தது” (13-16) என்று சொல்கிறான். நாம் உருவாகுமுன்பே நம்முடைய நாட்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு திட்டத்தை ஒரு புத்தகத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிறார். உங்கள் காலண்டரில் ஒரு வருடத்திற்கு திட்டம் உருவாக்கும்போது இதைப் பற்றி சிந்தித்துப்பாருங்கள் இந்த பூமியில் நமது பிறப்பு எதிர்பாராத ஒரு நிகழ்ச்சியல்ல என்ற அர்த்தத்தையும் உடையதாயிருக்கிறது. நாம் உயிரோடிருப்பது தெய்வீகத் திட்டமே. ஒரு கருச்சிதைவு செய்வதைப் பற்றி நீங்கள் யோசிக்கும் போது இதைப் பற்றிச் சிந்தியுங்கள்.

நான்காவது பத்தி (17,18) தன்னைப்பற்றி நினைக்கும் ஒரு தேவனிடம் தாவீது தன்னுடைய ஜெபத்தை ஏற்றெடுக்கிறான் என்று காட்டுகிறது. தாவீதினிடமிருந்து நாம் தேவனுடைய நினைவுகள் விலைமதிப் பற்றவை என்றும் அவைகள் எண்ண முடியாதவை அல்லது எல்லை யற்றவை (17) என்றும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். நெருங்கிய உறவினரிடம் அல்லது உங்களுக்கு அன்பானவர்களிடம் அவர்களைப் பற்றி அடிக்கடி நினைக்கிறேன் என்று சொல்லுவது அவர்கள் மனதைத் தொடுவதாயிருக்கிறது. நம்மைப்பற்றி நாம் சிந்திப்பதைவிட அதிகமாக தேவன் நம்மைப் பற்றி சிந்திக்கிறார்.

கடைசியாக தாவீது, தன்னுடைய ஜெபத்தை அவனைப் பாதுகாக்கும் தேவனை நோக்கி ஜெபிக்கிறான் (19-22). இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தான் அவனுடைய எதிரிகளை அழிக்கும்படி தேவனை கேட்கிறான். தேவன் அவனுடைய பகைவர்களை அழித்துப்போடுவார் என்ற மிகப்பெரிய நம்பிக்கையோடு இந்தப் பாதுகாப்புக் கான ஜெபத்தை அவன் ஜெபிக்கிறான்.

தேவனிடம் ஜெபிக்கும் இந்தத் தோற்றத்தை நிலைநாட்டிய பின், தாவீது தேவனிடம் வேதனை உண்டாக்கும் வழி அவனிடத்தில் இருக்கிறதா என்று அவனை “ஆராய்ந்து,” “அறிந்து கொள்ளும்” என்று கேட்பதே அவன் ஜெபித்த ஜெபத்தின் சாராம்சம் (23,24). அவரை விட்டுத் தப்பியோட முடியாதவரும், அவனைப்பற்றி தெரிந்தவரும், அவனை உருவாக்கியவரும், அவனைப்பற்றி சிந்திப்பவரும், அவனைப் பாதுகாப்பவருமான தேவனிடம் அவன் வேண்டுகல் செய்கின்றான்.

நம்முடைய எல்லா ஜெபங்களையும் இந்த தேவனிடத்தில் ஏற்றெடுக்கிறோம். உங்கள் இருதயத்தின் நோக்கங்களைப்பற்றி நிச்சய மில்லாதவராயிருந்து, உங்கள் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய சித்தத்

தின்படி நடக்க விருப்பமுடையவராயிருந்தால், தாவீது ஜெபித்த மிகப் பெரிய ஆலோசகரின் சிங்காசனத்தண்டை வாருங்கள். உங்கள் இருதயத்தின் கதவைத் திறந்து, உங்கள் இருதயத்தில் இருக்கக் கூடாத நோக்கங்களைக்காட்டும்படி அவரிடம் கேளுங்கள். உங்கள் மனதின் மூடியைத் திறந்து அங்கே இருக்கக் கூடாத எண்ணங்களை உங்களுக்குக் காட்டும்படி அவரிடம் கேளுங்கள். ஏனென்றால் இப்போது நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் அவரது பரிபூரண சித்தத்தின் நித்தியமான வழியில் நடக்க விரும்புகிறீர்கள்.

அத்தியாயம் 10

சங்கீதம் 100

“பூமியின் குடிகளே, எல்லாரும் கர்த்தரைக் கெம்பீரமாய்ப் பாடுங்கள்.

மகிழ்ச்சியோடே கர்த்தருக்கு ஆராதனை செய்து,

ஆனந்த சத்தத்தோடே அவர் சந்நிதிமுன் வாருங்கள்.

கர்த்தரே தேவனென்று அறியுங்கள்;

நாமல்ல அவரே நம்மை உண்டாக்கினார்;

நாம் அவர் ஜனங்களும், அவர் மேய்ச்சலின் ஆடுகளுமாயிருக்கிறோம்.

அவர் வாசலில் துதியோடும்

அவர் பிரகாரங்களில் புகழ்ச்சியோடும் பிரவேசித்து,

அவரைத் துதித்து அவர் நாமத்தை ஸ்தோத்திரியுங்கள்.

கர்த்தர் நல்லவர்,

அவருடைய கிருபை என்றென்றைக்கும் அவருடைய உண்மை தலைமுறை தலைமுறைக்கும் உள்ளது.

நூறாம் சங்கீதம், தெளிவான ஸ்தோத்திர சங்கீதம் ஆரதிப்பதைப் பற்றி நமக்குச் சொல்லுகிறது. ஆராதனை செய்வது தேவனுடைய தெய்வீகப் பிரசன்னத்துக்கு முன்னாக வருகிறது. தேவனுடைய தெய்வீகப் பிரசன்னம் என்று ஒரு காரியம் இருக்கிறது. அந்த தெய்வீகப் பிரசன்னத்துக்கு முன்பாக வருதலே ஆரதித்தலின் சாராம்சமாகும். தாவீதின் இந்தச் சங்கீதத்தில், ஆரதிப்பது என்றால் என்ன என்று வரையறை செய்வதோடு, ஒரு உருவக அணியின் மூலமாக, எப்படி ஆரதிக்க வேண்டும் என்றும் காண்போம்.

பழைய ஏற்பாட்டுக் காலங்களில், ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு அரசனை சந்திக்க வேண்டியதிருந்தால், அவன் பின்பற்ற வேண்டிய சில முக்கிய விதிமுறைகள் இருந்தன. அவர்கள் முதலாவதாக ராஜாவின் அரண்மனையின் விரிவான வாசல் வழியாக உள்ளே செல்ல வேண்டும். அந்த ராஜா மிகப்பெரிய ராஜாவாயிருந்தால், பார்க்க வந்தவர் ராஜாவின் முன்னிலைக்கு வருவதற்கு முன்பாக, இருபுறமும் போர்ச்சேவகர்கள் வரிசையாய் நிற்கும் அநேக பிரகாரங்களைக் கடந்து, பின்பு பழுவான இரண்டு கதவுகள் வழியாகச் செல்ல வேண்டும்.

ஒரு ராஜாவாக தாவீது, இவைகளைப் பற்றி நன்கு தெரிந்தவனாயிருந்தான். ஸ்தோத்திரம் என்றால் என்னவென்றும் எப்படி ஸ்தோத்திரம் செய்வதென்றும் விளக்கிக்கூற ஒரு உருவக அணியாக இந்த அம்சங்களைத் தாவீது தெரிந்து கொண்டான். தாவீதின் கருத்துப் படி, தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்கு முன்பாக ஸ்தோத்திரம் செய்வது வருகிறது.

தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்கு முன்பாக வருவது, “வாசல்களில் துதியோடு” (4) ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஆராதிக்கும் முன்பாக நாம் தேவனுடைய எல்லா ஆசீர்வாதங்களுக்கும் துதி செலுத்த வேண்டும். துதி செலுத்தவது ஆராதிக்க வழிவகுக்கிறது. தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்கு நம்மை வழிநடத்தும் “வாசல்” ஒரு நன்றியுள்ள இருதயம்.

துதி செலுத்தும் வாசல்கள் தேவனைப் போற்றுவதற்கு வழிநடத் துகிறது என்று தாவீது கூறுகிறார். துதியுடன் கூட ஆராதனை செய்யத் துவங்கும் போது, சீக்கிரமாக நாம் தேவனைப் போற்றிப் புகழ் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். நம்முடைய அநேக ஆசீர்வாதங்களுக்காகத் துதி செலுத்துவதிலிருந்து, தேவனைப் போற்றி அவர் யார் என்பதற்காக அவரைப் புகழுகிறோம். “அவர் வாசல்களில் துதியோடும்” கடந்து செல்லும் போது, நாம் அதிகமாகப் பெற்றுக் கொண்ட தேவனுடைய கையினியு நம் கவனம் திரும்புகிறது. எனினும் நாம் போற்றுவதின் பிரகாரங்களுக்குள் நுழையும்போது நம்முடைய கவனம் தேவனுடைய முகத்துக்கு நேரே செல்கிறது.

நூற்றாண்டுகளாக, மிகப்பெரிய பழமையான ஆத்துமாக்கள், தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்குள் நம்மை வழிநடத்துவது போற்றுவதின் கதவு என்று கூறியிருக்கின்றனர். தாவீதின் உருவக அணியில், தேவனுடைய தெய்வீகப் பிரசன்னத்துக்குள் வழிநடத்துவது பாடல். தாவீது, “ஆனந்தசத்தத்தோடே அவர் சந்நிதிமுன் வாருங்கள்” என்று எழுதுகிறார் (2). தாவீது இசையையும் ஆராதனையையும் மணம் செய்து கொண்டார். தாவீது தானே செய்த கீதவாத்தியங்களால் கர்த்தரைத் துதிப்பதற்கு மட்டுமே நாலாயிரம் லேவியர்களை அமர்த்தியிருந்தார் (1 நாளாகமம் 23:5).

இந்த வாழ்க்கையில் வெளிப்படுத்த முடியாத காரியத்தை சில சமயங்களில் வெளிப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் வரலாம். அவருடைய தெய்வீகப் பிரசன்னத்தில் நம்மால் வெளிப்படுத்த முடியாததை வெளிப்படுத்த தேவன் இசையின் அற்புதத்தை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். தாவீதின் கருத்துப்படி தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்குள் செல்ல இசை அதன் கதவைத் திறக்கிறது.

தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்குள் நாம் வரும்பொழுது, புத்திக்கூர்மையினால் மட்டுமே நாம் தெரிந்துகொண்ட காரியங்களை, அனுபவத்தினால் தெரிந்து கொள்ள முடியும். முதலாவதாக, அவர் தேவன் என்பது நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். நாம் அவர் மேய்ச்சலின் ஆடுகளாக மட்டுமே இருக்கிறோம் என்றும் ஒத்துக்கொள்கிறோம் (3). அப்போஸ்தலர் பவுல், “பரிசுத்த ஆவியினாலேயன்றி இயேசுவைக் கர்த்தரென்று ஒருவனும் சொல்லக்கூடாதென்றும்” எழுதியதன் அர்த்தம் இதுவாக இருக்கலாம் (1 கொரிந்தியர் 12-3).

இதன் பின் அனுபவப்பூர்வமாக, “கர்த்தர் நல்லவர்” என்பது நமக்குத் தெரியும். நாம் அடிக்கடி “அவர் நல்லவர்” என்று அறிக்கையிடுவதற்குப் பதிலாக, நம்முடைய நடவடிக்கைகளால் அவர், “பயங்கரமானவர்” என்று சொல்கிறோம். இந்த சங்கீதம், தேவனுடைய சந்நிதியில் கர்த்தரே தேவனென்பது மட்டுமல்ல, “தேவன் நல்லவர்” (5) என்றும் நமக்குத் தெரியும் என்று சொல்லுகிறது.

எல்லாத் தலைமுறையிலும் பூமியின் எல்லா தேசங்களிலுமுள்ள மக்கள் அவர் முன்னிலையில் வந்து, இப்போது நமக்குத் தெரிந்த எல்லாம் அவர்களுக்கும் தெரிய வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார். இந்தச் சங்கீதத்தின் முதல் வசனம், “பூமியின் குடிகளே,” அல்லது “பூமியனைத்தும்” என்ற வார்த்தைகளோடு துவங்குகிறது. கடைசி வசனம் “தலைமுறை தலைமுறைக்கும் உள்ளது” என்ற மூன்று வார்த்தைகளோடு முடிவடைகிறது. தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் அவரை ஆரதிக்கிற மக்களுக்கு மக்கள் தம்மைத் தெரிந்து கொள்ள அவர் ஆவலுள்ளவராய் இருக்கிறார் என்பது தெரியும். வேதாகம மற்றும் சபை வரலாறு, தேவனிடம் வந்து தேவனுக்காக கனிதரும் வாழ்க்கையினுள் வழிநடத்தப்பட்ட அர்த்தமுள்ள அனுபவத்தைப் பெற்ற மக்களின் கதைகளால் நிரம்பியிருக்கிறது.

ஆராதனையின் இந்த அனுபவத்தின் மாதிரி இந்த சங்கீதத்தின் இரண்டாவது வாக்கியத்தில், “மகிழ்ச்சியோடே கர்த்தருக்கு ஆராதனை செய்து” என்ற வாக்கியத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

உண்மையோடு அவரை நாம் ஆராதிக்கும் போது, மகிழ்ச்சியோடு அவருக்கு ஊழியஞ்செய்கிறோம். அப்படி செய்வது நம்முடைய கடமை என்பதால் அல்ல. இந்த ஆராதனை சங்கீதத்தில், ஆராதனை என்றால் என்ன என்றும், எப்படி ஆராதிக்க வேண்டுமென்றும், ஆராதனை செய்யும் போது நமக்கு என்ன நடக்கிறது என்றும், நேர்மையான ஆராதனையின் விளைவுகள் என்ன என்றும் கற்றுக்கொண்டோம்.

அத்தியாயம் 11

தோல்விகளுக்கு ஒரு குறிப்புச்சீட்டு

சங்கீதம் 34

சங்கீதம் 34, ஆராதனைக்கும் பிரசங்கிப்பதற்குமுள்ள ஒரு சங்கீதமாக இருந்தாலுங்கூட உணர்ச்சியூட்டும் அல்லது ஜெபம் செய்யும் சங்கீதங்களில் ஒன்றாயிருக்கிறது. சங்கீதம் 34-இன் ஆரம் பத்தில் எழுதப்பட்டவை இந்த சங்கீதத்தின் பின்னணியைக்காட்டுகிறது. இந்தச் சங்கீதம், தாவீது சவுலினிடமிருந்து தப்பித்து ஓடி ஒளிந்து வாழ்ந்து திரிந்த இருண்ட அத்தியாயத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. தாவீதின் வாழ்க்கையின் அந்த இருண்ட காலம் 1 சாமுவேல் 21, 22-ஆம் அதிகாரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாவீது சவுலினிடமிருந்து தப்பியோடி, பகைவானபோது, தன் சொந்தப் பாதுகாப்புக்காகவும், உயிர்பிழைத்திருக்கும்படியும், ஒரு பெலிஸ்திய ராஜாவோடு கூட்டுச்சேர கருத்துக் கொண்டிருந்தான். அது தோல்வியடைந்ததும், அவன் பயந்து ஓடி குகைகளிலும் வனாந்திரத்திலும் வாழ்ந்தான். இதன் பின் வனாந்திரத்தில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களும், கடன்பட்டவர்களும், முறுமுறுக்கிறவர்களும் தாவீதோடு சேர்ந்தார்கள் என்று வாசிக்கிறோம் (1 சாமுவேல் 22:2). பழங்கால வழக்கப்படி கடன்பட்டிருப்பது கடனாளியின் சிறையில் எந்த நேரமும் போடப்படும் அபாயத்தில் இருப்பதாகும். இவர்கள் பிற்காலத்தில், “தாவீதின் வலிமை மிக்க மனிதர்” என்றழைக்கப்பட்டனர்.

சங்கீதம் 34, வலிமைமிக்க மனிதர்களாக மாறிய அந்த பயந்து ஓடி ஒளிந்தவர்களுக்கும் தோல்வியடைந்தவர்களுக்கும் தாவீது செய்த பிரசங்கத்தின் சுருக்கமாகும். ஏனெனில் தாவீது அவர்களுக்கு பிரசங்கித் ததின் சாராம்சத்தை அவர்கள் விளங்கிக் கொண்டு நம்பினார்கள்.

நம்பிக்கையுள்ள மனிதன் (4-7)

நம்பிக்கையுள்ள மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் நன்மையான ஒரு காரியம் நடைபெறும், அதைத்தான் கண்டுபிடிக்க முடியும் என்று விசுவாசிக்கிறான். ஒவ்வொரு மனித இருதயத்திலும் தேவன் நம்பிக்கையை நடுகிறார். தேவன் நம்முடைய இருதயங்களில் நம்பிக்கையை நடுகிறார். ஏனென்றால் நம்பிக்கை விசுவாசத்துக்கு நம்மை வழி நடத்தும். இதனாலேயே வேதாகமத்தின் விசுவாச அதிகாரம் நாம் நம்பக் கூடிய காரியங்களுக்கு விசுவாசம் உறுதியளிக்கிறது என்று கூறித் துவங்குகிறது. தேவனிடத்தில் நம்மை வழிநடத்துவது விசுவாசம்.

அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் 25,000 முதல் 30,000 வரை தற்கொலைகள் நடைபெறுகின்றன. இந்தத் தற்கொலைகளுக்குக் காரணம் என்ன என்று விளக்கம் கேட்டதற்கு மனநோய் மருத்துவர்களும், மனோதத்துவ நிபுணர்களும் அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையிழந்ததே ஒரு காரணம் என்றனர். மக்கள் தங்களுக்கு நன்மை எதுவும் இனிமேல் நடக்காது என்று விசுவாசிக்கும் போது, அவர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ளுகிறார்கள்.

இருபத்தையாயிரம் முதல் முப்பதாயிரம் வரையிலான மக்கள் அமெரிக்காவில் ஒவ்வொரு வருடமும் நம்பிக்கையிழப்பது என்பது துக்கப்பட வேண்டிய ஒரு காரியமாயிருந்தாலும், 250 மில்லியன் மக்கள் நம்பிக்கையோடிருக்கிறார்கள் என்பது அற்புதமாயிருக்கிற தல்லவா? நமக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஏனென்றால், நம்முடைய இருதயங்களுக்குள் நம்பிக்கையோடு நாம் பிறந்தோம். தேவன் நம்முடைய இருதயங்களில் நமும் நம்பிக்கை நம்மை விசுவாசத்துக்கு வழி நடத்த வேண்டுமென்பதையே விரும்புகிறார். நம்முடைய விசுவாசம் தேவனோடுள்ள உறவுக்கு நம்மை வழிநடத்த வேண்டுமென்பதே அவருடைய திட்டமாகும்.

அப்போஸ்தலர் பவுலின் கூற்றுப்படி, வாழ்க்கையில் நிலைத் திருக்கும் மூன்று முக்கிய குணநலன்கள், நம்பிக்கை, விசுவாசம், அன்பு, ஆகியவை (1 கொரிந்தியர் 13:13).

நம்பிக்கையற்ற மனிதன் (16,21)

நம்பிக்கையற்ற மனிதன் என்று ஒருவன் இருப்பதையும் காண்கிறோம். தேவனுக்கு எதிராக நடக்க முயற்சி செய்யும் ஒரு மனிதன் நம்பிக்கையற்றவன். தேவன் உங்களுடைய பக்கத்திலிருந்தால், உங்களுக்கு எதிராயிருப்பவன் யார்? தேவன் உங்களுக்கு விரோதமாயிருந்தால் உங்கள் பக்கமாய் இருப்பவன் யார்? அப்போஸ்தலர் பவுல், “தேவன் நம்முடைய பட்சத்திலிருந்தால் நமக்கு விரோதமாயி

ருப்பவன் யார்?” என்று எழுதியபொழுது, கமாலியேலைப் போன்ற வயதான ரபிக்களோடு ஒத்துப்போகிறார். இதற்கு எதிரானதும் உண்மையானது, “தேவன் நமக்கு விரோதமாயிருந்தால் நமக்கு பட்சத்தில் இருப்பவன் யார்?” (ரோமர் 8:31; அப்போஸ்தலர் 5:34-40). தேவனுக்கு எதிராக நடப்பவன் அவனுடைய வாழ்க்கையை நம்பிக்கையற்றதாகும் திசையில் நடக்கிறான். தாவீது, “கர்த்தருடைய முகம் அவர் களுக்கு விரோதமாயிருக்கிறது.... தீமை துன்மார்க்கனைக் கொல்லும்” (16,21) என்று எழுதும்போது இந்தச் சத்தியத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

மகிழ்ச்சியாயிருக்கும் மனிதன் (15, 17 - 20, 22)

அனுபவமும், வாழ்க்கையை கவனித்துப்பார்ப்பதும் தெய்வபக்தியுள்ள மனிதனுக்கு நன்மையைக் கொண்டுவரும். தெய்வபக்தியற்றவருக்கு எதிர்மறையான விளைவுகளைக் கொண்டுவரும். நித்திய நிலையில், தாவீதின் கவனிப்பு எப்பொழுதும் சரியாக இருக்கிறது (சங்கீதம் 73).

நடந்தவை (3-8)

ஒடி ஒளிபவராகவும் தோல்விகளைச் சந்தித்தவருமாயிருந்த தாவீது எப்படி நம்பிக்கையற்ற நிலையிலிருந்து நம்பிக்கையுள்ள நிலைக்கு முன்னேறினான் என்றும், அதிலிருந்து மகிழ்ச்சியான ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனாக மாறினான் என்றும் சொல்லுகிறான். தாவீதின் தனிப்பட்ட வாக்குமூலங்களைக் கவனியுங்கள்: “நான் கர்த்தரைத் தேடினேன், அவர் எனக்குச் செவிகொடுத்து, என்னுடைய எல்லாப் பயத்துக்கும் என்னை நீங்கலாக்கிவிட்டார்... இந்த ஏழை கூப்பிட்டான். கர்த்தர் கேட்டு, அவனை அவன் இடுக்கண்களுக்கெல்லாம் நீங்கலாக்கி இரட்சித்தார்.” அவன் மனந்திரும்பிய அனுபவத்தின் தனிப்பட்ட சாட்சி இது.

தோல்விகளுக்கான தாவீதின் குறிப்புச்சீட்டு

“கர்த்தர் நல்லவர் என்பதை ருசித்துப் பாருங்கள்”, இதன்பின் தேவனை நம்பியிருக்கிற மனிதன் பாக்கியவான் என்று கண்டு கொள்ளுங்கள் (8). தனிப்பட்ட “மனந்திரும்புதல்” அனுபவத்தின் மூலம், இந்த வாழ்க்கையில் நீங்கள் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று நம்பிய நன்மை கர்த்தரே என்று கண்டுகொள்ளுங்கள்.

தாவீதின் ஒப்பந்தம்

“என்னோடே கூடக் கர்த்தரை மகிமைப்படுத்துங்கள்; நாம் ஒரு மித்து அவர் நாமத்தை உயர்த்துவோமாக” (3). இந்த ஒப்பந்தம் ஆவிக்

குரிய சமூகத்தினரின் ஒரு அழகிய விவரணம். இப்படிப்பட்ட தாவீதின் பிரசங்கமே அவர்களை வலிமைமிக்க மனிதர்களாக்கியது. தாவீது அவர்களைச் சந்தித்தபோது, அந்த மனிதர்கள் ஓடி ஒழிபவர்களாகவும் தோல்வியுற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். கடன்பட்டவர்களாகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாகவும், திருப்தியற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள். பின்னர் வலிமை மிக்க மனிதர்களாக மாறினர்.

தாவீதின் வலிமைமிக்க மனிதர்களில், மோசே, நியாயாதிபதிகள் எல்லாரும், தாவீது ஆகியோரின் வாழ்க்கையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட சத்தியத்தை மறுபடியும் நீங்கள் காண்கிறீர்கள். அந்த உண்மை, சாதாரண மக்களைக்கொண்டு அசாதாரண காரியங்களைச்செய்வதில் தேவன் களிகூறுகிறார் என்பதே. சங்கீதம் 34 போன்ற ஒரு சங்கீதமும் தாவீதின் “வல்லமையுள்ள மனிதர்களும்” நான்கு ஆவிக்குரிய இரகசியங்களைக் காட்டியுள்ளனர். அந்த இரகசியங்கள்:

நானல்ல, தேவனே, அவர் என்னோடிருக்கிறார்.

என்னால் முடியாது, எனினும் தேவனால் முடியும், அவர் என்னோடிருக்கிறார்.

எனக்கு விருப்பமல்ல, எனினும் தேவனுக்கு விருப்பமாயிருக்கிறது, அவர் என்னோடிருக்கிறார்.

நான் அல்ல, தேவனே அதைச் செய்தார். ஏனெனில் அவர் என்னோடிருந்தார்.

சங்கீதம் நாற்பது ஆறு

“தேவன் நமக்கு அடைக்கலமும் பெலனும், ஆபத்துக் காலத்தில் அனுகூலமான துணையுமானவர். ஆகையால் பூமி நிலை மாறினாலும், மலைகள் நடுச்சமுத்திரத்தில் சாய்ந்து போனாலும், அதின் ஜனங்கள் கொந்தளித்துப் பொங்கி, அதின் பெருக்கினால் பர்வதங்கள் அதிர்ந்தாலும், நாம் பயப்படோம். ஒரு நதியுண்டு, அதின் நீர்க்கால்கள் தேவனுடைய நகரத்தையும், உன்னதமானவர் வாசம்பண்ணும் பரிசுத்த ஸ்தலத்தையும் சந்தோஷிப்பிக்கும். தேவன் அதின் நடுவில் இருக்கிறார். அது அசையாது; அதிகாலையிலே தேவன் அதற்குச் சகாயம் பண்ணுவார். நீங்கள் அமர்ந்திருந்து, நானே தேவனென்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்; ஜாதிகளுக்குள்ளே உயர்ந்திருப்பேன், பூமியிலே உயர்ந்திருப்பேன். சேனைகளின் கர்த்தர் நம்மோடிருக்கிறார். யாக்கோபின் தேவன் நமக்கு உயர்ந்த அடைக்கலமானவர்” (சங்கீதம் 46:1 - 5,10,11).

இந்தச் சங்கீதத்தை எழுதிய பழங்காலத்துச் சங்கீதக்காரர்களான கோராகின் புத்திரர்களுக்கு மலைகள் நடுச்சமுத்திரத்தில் சாய்ந்து போவது என்ற கருத்து அதிர்ச்சியூட்டும் ஒரு உருவக அணியாகவும் நினைக்கக்கூடாததாகவும் இருந்தது. இந்த லேவிய சகோதரர்களின் தியான செய்தியின் முக்கியபகுதி, நம்முடைய உண்மையான உலகம் துண்டுகளாக விழுந்து சிதறிப்போனாலும், தேவன் இருக்கிறார். தேவனுடைய சித்தம் என்ன என்று தெரிந்துகொள்ள போதிய நேரம் எடுத்துக்கொண்டு அமைதியாய் இருக்க வேண்டும் என்பதாயிருக்கிறது (10). உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் அமெரிக்காவின் உலக வர்த்தக மையத்தின் இரட்டைக் கோபுரங்கள் உள்நோக்கி வெடித்ததைப் பார்த்தார்கள். நினைத்துப் பார்க்க முடியாத உருவக அணியின் ஒரு நவீன எடுத்துக்காட்டு இது. அது நம்முடைய மலை நடுச்சமுத்திரத்தில் சாய்ந்து போவது போலானது.

இந்த உலகத்தில் இம்மைக்குரிய நித்திய மதிப்புகளும் இருக்கின்றன என்ற உண்மையின் மேல் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். வயதுமுதிர்ந்த அப்போஸ்தலர் யோவான் தன்னுடைய மக்களை இவ் விதமாக விவரிக்கிறார்: “தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்கிறவனோ என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருப்பான்” (1 யோவான் 2:17).

இந்தச் சங்கீதக்காரர்கள் நம்முடைய உலகம் நிச்சயமாகவே துண்டு துண்டாக வீழ்ந்தாலும், தேவன் இருக்கிறார். தேவனோடு சம்பந்தப்பட்ட எதுவும் நித்தியத்திற்குமானது என்ற உண்மையை அமர்ந்திருந்து யோசிப்பது நல்லது.

புதிய ஏற்பாட்டில், தேவன் இருக்கிறார் என்று நாம் விசுவாசிக்கும் வரையில் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (எபிரெயர் 11:6). இந்த சங்கீதத்தின்படி, தேவன் இருக்கிறார் என்ற பெரிய உண்மையை உறுதி செய்த பின்னரும் நம்முடைய உலகம் துண்டுத் துண்டாக வீழ்ந்தாலும், தேவனுடைய சித்தம் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். தேவன் ஜாதி களுக்குள்ளே உயர்ந்திருக்கவும், பூமியில் உயர்ந்திருக்கவும் விரும்புகிறார். ஒரு பேராபத்துக் காலத்தில், நாம் அமர்ந்திருந்து, இந்த உலகத் தைப்பற்றியும் நம்முடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கைகளைப் பற்றியும் தேவனுடைய சித்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை 46 - ஆம் சங்கீதம் கூறுகிறது.

நம்முடைய உலகம் தன்னைத்தானே அழித்துக் கொள்ளும்போது, நமக்கு ஆறுதலையும் ஆவிக்குரிய தோற்றத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய அநேக வார்த்தைகள் இந்தச் சங்கீதத்தில் இருக்கின்றன. நம்முடைய தேவன், “நெருக்கங்களில் நமக்கு அபரிமிதமாக உதவி செய்யக்

காத்திருக்கிறார்”. நாம் அமர்ந்திருந்து தேவன் இருக்கிறார் என்றும், தேவனுடைய சித்தம் என்னதென்றும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் நமக்குக் கூறியதின் உண்மையான பொருள் : “இளைப்பாறு, கடினமாக உழைப்பதை விட்டுவிடு (let go) போகவிடு என்பதே. அனுபவத்தினாலும் உறவுமுறையினாலும், தெரிந்து கொள்ள, வேத வசனங்கள் சொல்லுவது போல நான் இருக்கிறவராகவே இருக்கிறேன். மேலும் ஆபத்துக் காலத்தில் நான் உன்னோடிருக்கிறேன் என்றும் உங்கள் குழப்பமான சூழ்நிலைகளை எவ்வாறு சந்திக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் எனக்கு ஒரு சித்தமிருக்கிறது” என்பதே.

தேவனுடைய மக்கள் தம் உடமைகளை இழந்து, பூமியதிர்ச்சி, ஒரு வெள்ளப்பெருக்கு, தீ விபத்துப் போன்ற இயற்கையின் பேராபத்துகளால் அல்லது போர் இவற்றால் துன்பப்பட்டாலும், அதனால் எந்த நன்மையுமில்லாவிட்டாலும், சில வேளைகளில் தேவன் அவற்றை அனுமதிக்கிறார். ஏனெனில் பரலோகத்தில் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைப்பதற்கும், பூமியில் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைப்பதற்கு முள்ள வித்தியாசத்தை இவற்றின் மூலம் நம்முடைய மக்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். இயேசு, பரலோகத்தில் பொக்கிஷங்களைச் சேர்த்து வைக்கும் போது அவற்றைத் திருடர்கள் நம்மிடமிருந்துத்திருட முடியாது என்றும் போதித்தார் (மத்தேயு 6:19-21).

இது ஒரு தீர்கதரிசன சங்கீதம் என்றும் கருதப்படுகிறது. ஏனெனில் இது உருவகஅணியாகத் தீர்க்கதரிசிகளும் அப்போஸ்தலர்களும் “கர்த்தருடைய நாள்” என்றழைக்கப்படும் நாளைக் கொடுக்கிறது. தீர்க்கதரிசிகள் ஒரு நிகழ்ச்சியை முன்னறிவிக்கும்போது, சில வேளைகளில் ஏற்கனவே நடந்துவிட்டதாக அறிமுகப்படுத்துகின்றனர். இது, செய்து முடிக்கப்பட்ட “தீர்க்கதரிசனம்” என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்த சங்கீதத்தை எழுதியவர்கள் கர்த்தருடைய நாள் ஏற்கெனவே முடித்துவிட்டது போலக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஒரு ஆளுநர் அல்லது நாட்டின் முக்கிய மந்திரி இயற்கையின் பேராபத்தால் ஏற்பட்ட நஷ்டங்களை அனுமானிக்க அதன் மேலாக விமானத்தில் பறந்து செல்வதைப் போல, அவர்கள் பேரழிவைப் பார்வையிட ஒரு சுற்றுப்பயணத்துக்கு நம்மைக் கூட்டிச் செல்லுகின்றனர். இந்த சந்தர்ப்பத்தில், துவக்க வசனமும் கடைசி வசனமும் திரும்பவும் சொல்லப்பட்டிருப்பதோடு, அமர்ந்திருந்து தேவன் இருக்கிறார் என்றும் அவருடைய சித்தம் என்ன என்றும் தெரிந்துகொள்ள நமக்குச் சவாலிடப்பட்டிருக்கிறது (1,10,11). வேத வசனங்கள் முழுவதும் கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றிச் சொல்லி அதை செயல்முறைப்படுத்துவதைப் பற்றி அழுத்தமாகக் கூறுகிறது. “இப்படி இவைகளெல்லாம் அழிந்து போகிறதாயிருக்கிறபடியால் நீங்கள்

எப்படிப்பட்ட பரிசுத்த நடக்கையும் தேவபக்தியும்
உள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் ! ” (2 பேதுரு 3:10,11).

அமெரிக்காவில் உலக வர்த்தக மையத்தின் இரண்டு கோபுரங்
களும் உள்ளாக வெடித்தபோது, ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களை நாம்
இழந்துபோனதோடு கூட, உலகத்தின் லட்சக்கணக்கான மக்களின்
உலகப்பிரகாரமான செல்வத்தைக் குறிப்பிடும் ஒரு முக்கிய அடையா
ளம் இடிந்து அழிந்து போனது. தேவனுக்குத் தீவிரவாதத்தோடு எதுவு
மில்லை. தீய மனிதர்களின் கைகளில் நாம் துன்பப்படும் துக்ககரமான
சம்பவங்களில் எந்த நன்மையுமில்லை. எனினும், தம்முடைய
மக்களை அதிர்ச்சியோடு விழித்தெழச் செய்து ஆவிக்குரிய நித்திய
மதிப்பு அமைப்புக்குள் கொண்டுவரும்படி சில வேளைகளில் பேரழி
வுகளைப் பயன்படுத்துகிறார். கோராகின் புத்திரர்களால் எழுதப்பட்ட
இந்த சிறப்பான சங்கீதத்தில் கொடுக்கப் பட்டச் செய்தியின் சாராம்சம்
இதுதான்.

அத்தியாயம் 12

நீதிமொழிகள் புத்தகம்

ஒரு வியாபாரத்தைப்பற்றி பேச்சு வார்த்தை நடத்தும்போது
இரண்டு காரியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் - பணம் மற்றும்
அனுபவம். தெய்வபக்தியுள்ள மக்கள் இந்த உலகத்தில் வியாபாரம்
செய்யும் போது, உலகப்பிரகாரமான மக்கள் பெரும்பாலும் பணத்தை
அடைகின்றனர். தேவனுடைய மக்கள் அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்
ளுகின்றனர். தேவன், நாம் வாழ்க்கையில் எல்லாக்காரியங்களையும்
அனுபவத்தின் மூலமாக கடினப்பட்டுக் கற்றுக்கொள்ளாமல் படித்தே
கற்றுக்கொள்ளும்படி நமக்கு நீதிமொழிகள் புத்தகத்தை கொடுத்தார்.

வேதாகமத்தில் மிகச்சிறந்த அனுபவத்தைக் கொடுக்கும் புத்தகம்
நீதிமொழிகள் புத்தகம். சாலொமோன் மூவாயிரம் நீதிமொழிகளை
எழுதினார் (1 இராஜாக்கள் 4:29-34). வேதாகமத்தில் ஏவப்பட்டு
எழுதப்பட்ட இந்தப் புத்தகத்தில் அவர் ஏறக்குறைய ஆயிரம்
நீதிமொழிகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறார். இவ்வுலகில் வாழ்ந்த
எல்லா மனிதர்களையும் விட மிகச்சிறந்த ஞானவானாக அவர்
கருதப்பட்டார். நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில் அவரும் அவருடைய
காலத்தில் இருந்த சிறந்த ஞானமுடைய மக்களும், நம்முடைய
வாழ்க்கையின் எல்லா அனுபவ எல்லைகளிலும் எப்படி வாழ்வது
என்று நமக்குக் காட்டுகின்றனர்.

இன்னும் சாலொமோன் ஆயிரம் பாட்டுகளுக்கு மேலாக
எழுதியிருக்கிறார். நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில், ஆயிரத்துக்கும் குறை
வான நீதிமொழிகள் அடங்கியுள்ளன. பாடல்களில் உன்னதப்பாட்டு
என்ற ஒரு பாட்டு மட்டுமே வேதாகமத்தில் இருப்பதைக் காண்
கிறோம். நீதிமொழிகள் புத்தகத்தில் காணப்படும் எல்லா நீதிமொழி
களையும் சாலொமோன் எழுதவில்லை. இந்தப் புத்தகத்தில் மற்ற ஞான
முள்ள மனிதர்களால் எழுதப்பட்ட ஞானப் பழமொழிகளை அவர்
தொகுத்துள்ளார். மற்ற ஞானவான்களும் சாலாமோனின் நீதிமொழி
களைத் தொகுத்து வேதாகமத்தில் கொடுத்துள்ளனர்.

இந்தப் புத்தகத்தின் நோக்கத்தை முதல் ஒன்பது அதிகாரங்களும்தெளிவாகத் தெரிவிக்கின்றன. அது ஞானத்தைப் போதிப்பது. சாலொமோனின் நீதிமொழிகள் அதிகாரம் 10:1 முதல் அதிகாரம் 22:16 வரை காணப்படுகின்றன. ஞானவான்களின் நீதிமொழிகள் 22:17-24:34 வசனங்களிலும், எசேக்கியாவின் ஞானமுள்ள மக்கள் தொகுத்த சாலொமோனின் நீதிமொழிகள் 25-29 அதிகாரங்களிலும் காணப்படுகின்றன. அதிகாரம் 30, ஆகூரின் நீதிமொழிகளைக் கொண்டது. அதிகாரம் 31 தன் தாயாரிடமிருந்து லெமுவேல் ராஜா பெற்றுக்கொண்ட நீதிமொழிகளை அடக்கியது. அதிகாரங்கள் 1-10 வாலிபர்களுக்காகவும், 11-20 எல்லா மனிதர்களுக்காகவும் 21-31 மனிதர்களை ஆட்சிசெய்பவர்களுக்காகவும் எழுதப்பட்டன.

சாலொமோன் மற்ற எல்லா மனிதரிலும் ஞானவான் என்ற போதிலும், அநேக வழிகளில், வாழ்ந்த எல்லா மனிதர்களையும் விடப் பெருந்தோல்வியடைந்தவனாகவும் இருந்தான். வரலாற்றுப் புத்தகங்
களை நான் கவனித்துப் பார்த்தபொழுது, பிளவுபட்ட ராஜ்யமும் சிறை
யிருப்பும் சாலொமோனின் பாவத்தின் ஒரு விளைவேயன்றி, அவனு
டைய தகப்பன் தாவீதின் பாவத்தினாலல்ல. இப்படிப்பட்ட தோல்வி
யடைந்த ஒரு மனிதன் தேவனுடைய மக்களுக்கு அவர்கள் எப்படி
வாழவேண்டும் என்று போதிக்க முடியும்?

இந்தக் கேள்விக்கு அநேக பதில்கள் இருக்கின்றன. இந்த
நீதிமொழிகளின் ஞானம் அவைகளை எழுதியவர் தன் சொந்த வாழ்க்
கையில் கடைபிடித்தாரா, இல்லையா என்பதைச் சார்ந்திருக்கவில்லை;
அவை தேவனால் ஏவப்பட்ட ஞானத்தைக் கொடுக்கிறது. மேலும்,
இந்த நீதிமொழிகள், சங்கீதம் 127, பிரசங்கியின் புத்தகம் ஆகியவை
தான் செய்தவற்றை வாலிபர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் கடைப்
பிடிக்கக்கூடாது என்று அவர்களுக்குப் போதிக்க சாலொமோனால்
எழுதப்பட்டவை. தன்னுடைய தவறுகளிலிருந்து அவர் அநேக காரி
யங்களைக் கற்றுக்கொண்டார். கடினமான வழிகளில் கற்றுக் கொண்ட
ஞானத்தை மற்றவர்களுக்கு, குறிப்பாக வாலிபர்களுக்கு எடுத்துச்

சொல்ல அவர் விரும்பினார்.

இந்த நீதிமொழிகளில் சாலொமோனின் நோக்கத்தை, “*ஞானமார்க்கத்தை நான் உனக்குப் போதித்தேன்; செவ்வையான பாதைகளிலே உன்னை நடத்தினேன்... ஆகையால், அவர்கள் தங்கள் வழியின் பலனைப் புசிப்பார்கள்; தங்கள் யோசனைகளினால் திருப்தியடைவார்கள்.... கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்*” (நீதிமொழிகள் 4:11; 1:31; 9:10) என்று கூறுகிறார்.

சில வழிகளில், சாலொமோனின் இந்தக் குறிக்கோள், அவருடைய சொந்த வாழ்க்கையின் அனுபவத்தின் சுருக்கமாயிருக்கிறது. தான் தோல்வியடைந்து விட்டார் என்பது அவருக்குத் தெரியும். எனினும் தோல்வியிலிருந்தும் அதன் விளைவுகளிலிருந்தும் ஞானத்தைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார். கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு மிகச் சிறந்த வழிகளில் ஒன்று, நம்முடைய புத்தியீனமான தெரிந்தெடுத்தலால் ஏற்பட்ட விளைவுகளுக்கு நம்முடைய எதிர்வினை எப்படியிருந்தது என்பதிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளுதல். நாம் தெரிந்துகொண்ட பாதைகளின் பயங்கரத்தை முழுவதுமாக நாம் அனுபவிக்கும் போது, விலை மதிப்புள்ள ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மிகப்பெரிய கிரயத்தை நாம் செலுத்தி, “சரியான காரியத்தைச் செய்யும் வாழ்க்கையே மிகுந்த ஞானமுள்ள வாழ்க்கையாயிருக்கிறது” என்று அனுபவத்தின் மூலம் நிரூபிக்கிறோம்.

ஒரு காரியம் நேர்மையான காரியம் என்று தேவன் நம்மிடம் சொல்லும்பொழுது, அவர் நம்மீது அன்பாயிருப்பதால் அப்படிச் சொல்லுகிறார். நாம் நேர்மையான காரியங்களையே செய்ய வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். ஏனெனில் நேர்மையான காரியத்தைச் செய்வதின் விளைவுகள் நன்மையைக் கொடுக்கிறது என்று அவருக்குத் தெரியும். ஒரு காரியம் தவறு என்று தேவன் வெளிப்படுத்தும்போது இவை நமக்கு நன்மையளிக்காது என்பதினாலேயே அவர் அதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

வசீகரிக்கும் பெண்களைப்பற்றிய எச்சரிக்கை

நீதிமொழிகள் 5:15-19 வசனங்கள் வாலிபர்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் வசீகரிக்கும் பெண்களின் தூண்டுதல்களைப்பற்றி எச்சரிக்கிறது. நெறிதவறி நடப்பதற்கு எதிரான பாதுகாப்பு வலிமைமிக்க ஒரு எதிர்ப்பாகும் - ஒரு நல்ல திருமண உறவு என்பது

எல்லா நேரங்களிலும் வாலிபர்கள் தங்கள் மனைவியின் அன்பில் பரவசப்படுவதே. சாலொமோன் வாலிபர்களுக்கு, “*உன் இளவயதின் மனைவியோடே மகிழ்ந்திரு*” (18) என்று சொல்லுகிறார். இதனால் அவர்கள் உலகத்தினுள் செல்லும் போது, கவர்ச்சிப் பெண்களின் சாகசத்துக்கு இடங்கொடுக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றால் அவர்களுடைய பாலுறவின் தேவைகள் திருமணத்தினால் சந்திக்கப்பட்டு விட்டன. நெறிதவறுவதற்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுக்கும் மனிதனுக்கு சாலொமோனின் எச்சரிப்பு, “*தன் பாவக்கயிறுகளால் கட்டப்படுவான். அவன் புத்தியைக் கேளாததினால் மடிந்து, தன் மதிகேட்டின் மிகுதியினால் மயங்கிப்போவான்*” (22,23) என்பதே.

சுயக்கட்டுப்பாடு

சுயக்கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி போதிக்க சாலொமோன், “*சோம்பேறியே, நீ எறும்பினிடத்தில் போய், அதின் வழிகளைப் பார்த்து, ஞானத்தைக் கற்றுக்கொள். அதற்குப் பிரபுவும், தலைவனும், அதிகாரியும் இல்லாதிருந்தும், கோடைக்காலத்தில் தனக்கு ஆகாரத் தைச் சம்பாதித்து, அறுப்புக்காலத்தில் தனக்கு தானியத்தை சேர்த்து வைக்கும்*” (6:6-8) என்றார். நாம் இளைஞராயிருக்கும் போது, நம்முடைய பெற்றோர் களும், ஆசிரியர்களும் நாம் செய்பவற்றைக் கவனித்து, நாம் என்ன செய்ய வேண்டும், நாம் எதற்கு கணக்கொப்பு விக்கவேண்டும் என்று காட்டுகிறார்கள். எனினும் நாம் முதிர்ச்சியடையும் போது, நம்மை நாமே மேற்பார்வையிட்டு சுயக்கட்டுப்பாடு டையவர்களாய் இருக்க வேண்டும். சாலொமோன் சொல்லியபடி, நாம் எறும்பினிடத்திலிருந்து, அவைகள் மேற்பார்வையில்லாமலே கோடை காலத்தில் ஆகாரத்தைச் சம்பாதித்து, அறுப்புக் காலத்துக்கும் தானியத்தை வருட முழுவதுக்கும் சேர்த்துவைக்கும் சுயக்கட்டுப்பாட்டைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

கொடுப்பதும் பெற்றுக் கொள்வதும்

இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனைகளுக்கு இணையான போதனை ஒன்று நீதிபதிகள் புத்தகத்தில் இருக்கிறது (11:24,25). “*வாரியிறைத்தும் விருத்தியடைவாரும் உண்டு; அதிகமாய்ப் பிசினித்தனம் பண்ணியும் வறுமையடைவாரும் உண்டு. உதாரகுணமுள்ள ஆத்துமா செழிக்கும்; எவன் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறானோ அவனுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சப்படும்*” என்று வாசிக்கிறோம். இந்த நீதிமொழி நீங்கள் தாராளமாய்க் கொடுப்பவராயிருந்தால் உங்கள் ஆத்துமா செழிக்கும் என்றும் நீங்கள் சுயநலவாதிகளாக இருக்கும்போது சரியான போஷாக்

கைப் பெறாது என்றும் போதிக்கிறது. நமக்குள்ள எல்லாவற்றையும் நாம் பற்றிப் பிடுத்துக் கொண்டிருப்போமானால், எல்லாவற்றையும் இழந்துவிடலாம். எனினும் நாம் தாராள மனப்பான்மையுடன் அவைகளைக் கொடுத்துவிட்டால் நாம் செல்வந்தராக முடியும். தன் ஜீவனை இழந்துபோகிறவன் அதை நித்தியத்துக்கும் கண்டடைவான் என்று இயேசு போதித்தபொழுது இதே தத்துவத்தை அளித்தார் (மத்தேயு 16:24-27; அப்போஸ்தலர் 20:35). இயேசு சொன்னபடி உங்கள் ஜீவனைக் கண்டடைய வேண்டுமானால், வேண்டுமென்றே அதை நீங்கள் இழந்து, வெளியே கொட்டி அல்லது உங்கள் வாழ்க்கையை தேவனுக்காகவும் மற்ற மக்களுக்காகவும் தியாகம் செய்யுங்கள்.

நீதிமொழிகள் புத்தகத்திலிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். சாலொமோன் இந்த நீதிமொழிகளைத் தொகுத்ததின் குறிக்கோள், ஞானமுள்ளவர் ஞானமுள்ளதைவர்களாக மாறுவதற்கும், எளிய மனதுடையவர்கள் ஞானிகளாக மாறுவதற்கும், நேர்மையாக வாழ்வது எப்படி என்று மக்கள் பிரித்தறிவதற்காகவுமாகும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள்.

ஒரு மாதத்தில் முப்பது அல்லது முப்பத்தொரு நாட்களிருப்பதால், வாலிபர்கள் இதை ஒரு நாள்காட்டியாகப் பயன்படுத்தி, நீதிமொழிகளில் அந்தந்த நாளுக்கொத்த அதிகாரத்தை வாசிக்க வேண்டும். ஒரு தாளில் பண்ணிரெண்டு அல்லது அதிகமான செங்குத்தான கோடுகளிட்டு ஒரு அட்டவணையை உண்டுபண்ண நான் உங்களுக்கு பரிந்துரைக்கிறேன். அட்டவணையின் குறுக்கே உள்ள கோடுகளின்மேல் கீழ்க்கண்டவை போன்ற பாடப்பொருட்களை எழுதுங்கள்: சுயக்கட்டுப்பாடு, பெண்கள், பிள்ளைகளைச் சீர்படுத்துதல் முதலியன. இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கும்பொழுது, அந்தப் பாடப் பொருளுக்குக் கீழே நீதிமொழிக் குறிப்புகளை எழுதுங்கள். நீங்கள் எழுதிமுடித்த பின், இந்த ஞானப்புத்தகம் போதித்த முக்கிய கருத்துக்களைப் பற்றிய ஒரு பொருள் அட்டவணை உங்களிடமிருக்கும்.

இருதயம், ஆவி, ஆத்துமா என்ற சொற்கள் இந்த புத்தகத்தில் எழுபது முறை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நாம் நேர்மையாக வாழ்வது எப்படி என்று அவர் போதிக்கும் பொழுது, தேவன் நம்முடைய இருதயத்தில், ஆவியில், ஆத்துமாவில் பேசுகிறார் என்பதை இது நமக்குக் காட்டுகிறது. இந்தப்புத்தகத்தை வாசிக்கும் அநேகருக்குப் பிரியமான ஒரு தெளிவான நீதிமொழி: “உன் சுயபுத்தியின்மேல்

சாயாமல், உன் முழு இருதயத்தோடும் கர்த்தரில் நம்பிக்கையாயிருந்து, உன் வழிகளிலெல்லாம் அவரை நினைத்துக்கொள்; அப்பொழுது அவர் உன் பாதைகளைச் செவ்வைப்படுத்துவார்” (நீதிமொழிகள் 3:5-6).

அத்தியாயம் 13

பிரசங்கியின் புத்தகம்

தேவனுடைய மக்கள் வாழ்க்கையின் கலக்கமுறச் செய்யும் தடுமாற்றங்களுக்கு பதில்களைத் தேடும் பொழுது, பிரசங்கி அவர்களின் இருதயங்களினுள் பேசுகிறார். “பிரசங்கி” என்ற வார்த்தை “பிரசங்கம் செய்பவர்” என்ற அர்த்தமுடையது. இந்த பெயரையுடைய புத்தகம் உண்மையிலே சாலொமோன் தன்னுடைய வாழ்க்கையின் கடைசிப் பகுதியில் வாலிபர்களுக்காக பிரசங்கித்த பிரசங்கம் ஆகும். இந்தப் பிரசங்கத்தின் மூலம் அனுபவம் நமக்கு நன்கு போதிக்கும் ஒரு ஆசிரியராக இருந்தாலும், அது மட்டுமே நம்முடைய ஒரே ஆசிரியர் அல்ல என்று காட்டுகிறது. பிரசங்கி தன்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து கற்றுக் கொள்ளும்படி இளைய தலைமுறையினருக்கு ஊக்கமளிக்கிறார். இந்தப்பிரசங்கத்தை, தேவனுடைய மக்கள் நாடும்போது, தேடும்போது, விசாரணை செய்யும் போது, கேள்வி கேட்கும் போது, சந்தேகப்படும் போது கூட அவர்களுடைய இருதயங்களில் பேசுவதற்குப் பயன்படுத்துகிறார்.

பிரசங்கத்தின் சுருக்கமான ஒரு மேற்பார்வை

பிரசங்கி சாலொமோனின் இரண்டாவது பாடல் புத்தகம். சாலொமோன் முதிர்வயதானவராயிருந்தபொழுது இஸ்ரவேலரின் வாலிபர்களுக்கு இந்தப் பிரசங்கத்தைப் பிரசங்கித்தார். சங்கீதம் 127-இல் நாம் கற்றுக்கொண்டபடி, சாலொமோன் முதிர்வயதின் கண்ணோட்டத்திலும் முதிர்ச்சியோடும், அநேக ஆண்டுகளாகக் கற்றுக்கொண்ட ஞானத்தோடும் தம்முடைய வாழ்க்கையை மறு பார்வையிட்ட பொழுது, அவர் கடுமையாக உழைத்தாரென்றும் மிகக் கவலையுடையவராகவும் தான் கட்டிய அநேக காரியங்கள் விருதாவென்றும் ஒப்புக்கொண்டார். இந்தப் பிரசங்கம் சங்கீதம் 127-இன் விரிவாக்கப்பட்டக் கருத்து. இந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்ட வாலிபர்கள் அவருடைய துக்ககரமான அனுபவங்களிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளுவார்கள் என்ற தீவிர நம்பிக்கையோடு இந்த பிரசங்கத்தைக் கொடுத்தார்.

பொருளைக் கண்டுபிடித்தல்

பிரசங்கியின் புத்தகத்தில், சாலொமோன் இஸ்ரவேல் வாலிபர்

களிடம், மூன்று எல்லைகளில் வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன, என்று கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்தாரென்றும், ஒவ்வொரு குறிக்கோளின் முடிவிலும் அது மாயையைத் தவிர வேறொன்று மில்லை என்றும் கண்டுகொண்டதாகச் சொன்னார். இது அவருக்குப் பிரியமான வார்த்தையை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. அவருடைய குறுகிய சங்கீதத்தில், “*கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாராகில் அதைக் கட்டுபவர்களின் பிரயாசம் விருதா... நீங்கள் அதிகாலையில் எழுந்து, நேரப்பட வேலையிலே தரித்து, வருத்தத்தின் அப்பத்தைச் சாப்பிடுகிறதும் விருதா*” என்று அவர் சொல்லியதைக் கேட்டோம். இந்த வார்த்தை அடிக்கடி விரிவாக்கப்பட்ட “கடைசி புத்திமதியின் வார்த்தைகள்” என்பதில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதை நாம் காண்போம்.

செல்வம்

செல்வத்தைத் திரட்டுவதன் மூலமாக வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தையும் நோக்கத்தையும் தேடியதாக சாலொமோன் பிரசங்கித்தார். உலகில் வாழ்ந்த எல்லா மனிதர்களையும் விட மிகப்பெரிய செல்வந்தராக அவர் மாறினார். எனினும், தன்னுடைய செல்வத்தை மரணம் என்னும் கம்பிவலை வழியாகப் பார்த்தபொழுது, அவர் “*சூரியனுக்குக்கீழே நான் பட்ட பிரயாசத்தையெல்லாம் வெறுத்தேன்; எனக்குப் பின் வரப்போகிறவனுக்கு அதை நான் வைத்துப்போக வேண்டியதாகுமே*” (2:18) என்று சொன்னார்.

சாலொமோன் சந்தைவெளியில் ஒரு மூடனை சந்தித்தார். தனது செல்வமனைத்தையும் சுதந்தரித்துக்கொள்பவன் அந்த மூடனைப் போன்ற ஒரு மனிதனாகவும் இருக்க முடியும் என்று தெரிந்து கொண்டார். அது மெய்யாகவே சாத்தியமாகலாம் என்ற மறுக்க முடியாத உண்மை, செல்வத்தை அடையும் வெற்றிகரமான குறிக்கோளின் குறுக்கே “மாயை” என்று சாலொமோனை எழுதச் செய்தது.

ஞானம்

வாழ்க்கையின் நோக்கமும் அர்த்தமும் திரண்ட செல்வமல்ல என்று தெரிந்துகொண்ட பின் சாலொமோன் ஞானத்தைத் தொடர்ந்தார். உலகில் வாழ்ந்த எந்த மனிதரையும் விட அதிக ஞானவான் ஆனார். எனினும் இந்த முயற்சியிலும் அவர் எந்த நோக்கத்தையும் காணவில்லை. தம்முடைய செல்வங்களெல்லாம் மாயை என்று எழுதினார். ஏனெனில் அவற்றை கல்லறைக்கு அப்பால் அவரால் எடுத்துச் செல்ல முடியாது. சிறிது காலத்திலேயே அவர் ஞானத்தினால் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தையும் நோக்கத்தையும் தேடுவது மாயை என்று கண்டார். இதற்குக் காரணம், அவரால் ஞானத்தை மகிழ்ச்சியாக மாற்ற முடியாது என்று அவர் கண்டதே: “*அதிக ஞானத்திலே அதிக*

சலிப்புண்டு; அறிவு பெறுத்தவன் நோவு பெருத்தவன்” (1:18).

“சிந்தனையாளர்” என்று பெயரிடப்பட்ட சிலை மகிழ்ச்சியா யிருக்கும் ஒரு மனிதனின் உருவமல்ல. அறிவைத் தீவிரமாகத் தேடுதல் மகிழ்ச்சியை அதிகரிக்கச் செய்யவில்லை என்பதால், சாலொமோன் வாழ்க்கையின் நோக்கத்துக்கும் அர்த்தத்துக்கும் ஞானத்தைத் தேடுவதை மாயை என்று பெயரிட்டார்.

சந்தோஷம்

வாழ்க்கையின் அர்த்தத்துக்காவும் நோக்கத்துக்காகவும் அடுத்து சாலொமோன் தேடியபோது அது அவரை அறிவீனம், உல்லாசம், வேடிக்கை ஆகியவைகளைப் பின் தொடர வழிநடத்தியது. உலகம் கொடுக்கிற எல்லா சந்தோஷங்களிலும் அவர் பங்குபெற்றார்: “*என் கண்கள் இச்சித்தவைகளில் ஒன்றையும் நான் அவைகளுக்குத் தடை பண்ணவில்லை. என் இருதயத்தின் ஒரு சந்தோஷத்தையும் நான் வேண்டாமென்று விலக்கவில்லை*” (2:10). விருந்து உபசாரத்தில் யாரும் சாலொமோனை மிஞ்சவில்லை. எனினும், அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்குப்பின், சாலொமோன் மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதில் தேடினார்: அது என்ன நன்மை செய்தது? அதன் பயன் என்ன? இதனால் நான் நிறைவேற்றுவது என்ன? சாலொமோன் தன் இருதயத்தின் ஆழத்திலே, தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு ஒரு நோக்க மிருக்கிறது என்றும் அந்த நோக்கம் இரவும் பகலும் விருந்து வைப் பதல்ல என்றும் கண்டுகொண்டார்.

தீர்ப்பு

தம்முடைய பிரசங்கத்தின் முடிவில், சாலொமோன், தம்முடைய வாழ்நாளில் தான் ஒரு அடிப்படை சத்தியத்தைக் கற்றுக்கொண்டதாக வாஸிபர்களுக்குச் சொல்லி தம்முடைய செய்தியில் ஒரு தீர்ப்பைக் கொண்டு வந்தார்: “*காரியத்தின் கடைத்தொகையைக் கேட்போமாக, தேவனுக்குப்பயந்து, அவர் கற்பனைக் கைக்கொள்; எல்லா மனுஷர் மேலும் விழுந்த கடமை இதுவே. ஒவ்வொரு கிரியையையும் அந்தரங் கமான ஒவ்வொரு காரியத்தையும், நன்மையானாலும், தீமையானாலும், தேவன் நியாயத்திலே கொண்டுவருவார்*” 12:13-14). மூல எபிரெய மொழியில், தேவனுக்குப் பயந்து, அவர் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுதல் உங்களைப் பூரண மனிதனாக்கும் என்று குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. தேவனுக்குப் பயப்படுதல் ஞானத்தின் ஆரம்பம் ஏனென்றால் ஒரு மனிதன் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறானோ அப்படியே அவனை ஆக்குகிறது. சாலொமோன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தேடிய நோக்கம் அதுவே.

சாலொமோன், வாழ்க்கை அநீதியினால் நிறைந்திருக்கிறது என்று இந்தப் பிரசங்கம் முழுவதிலும் கருத்துத் தெரிவித்தார். மனிதர்கள் தாங்கள் சம்பாதிக்காதச் சொத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுகின்றனர். ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆறுதல் பெறவில்லை. பணம் படைத்தவர்கள் பெரும்பாலும் திருப்தியற்றவர்களாக இருந்தனர். பயமில்லாமல் தீயவர்கள் இளைக்கும் அநீதிகள், பாகுபாடுகள் ஏமாற்றுதல் இன்னும் அநேகத் தீமைகளையும் கண்டபொழுது, ஒரு பரிபூரண நியாயத்தீர்ப்பு இருக்க வேண்டுமென்று சாலொமோன் கூறினார்.

பிரசங்கியில் ஏவப்பட்ட சத்தியங்கள்

பிரசங்கியின் புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது இரண்டு தட அமைப் பிலான சத்தியத்தை நீங்கள் கண்டுகொள்ளுவீர்கள். அவ்வப்போது, சாலொமோன் தேவனிடத்திலிருந்து எந்த வெளிப்படுத்தலுமில்லாத தேவ நம்பிக்கையற்ற, சந்தேகமுள்ள மனிதரின் பாத்திரத்தை ஏற்று, ஆவிக்குரிய மனிதனாக இல்லாமல் முற்றிலும் லௌகீக மனிதன் போல் தோன்றுகிறார். மற்ற நேரங்களில், ஒரு ஆவிக்குரிய மனிதராக தேவனிடத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தலைப் பெற்றுக்கொண்ட மனிதரைப் போல சிந்தித்துப் பேசுகிறார். முதலில் சொல்லியது போன்ற மனநிலை இருந்த போது சாலொமோன் அநேக சந்தேகங்களை எழுப்பினாலும், அடுத்து வரும் மனிதரைப் போலிருந்த போது அவர் வெளிப்படுத்திய சத்தியங்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்பட வேண்டியதாயும் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைப்பற்றியும் அதன் அர்த்தத்தைப்பற்றியும் நாம் புரிந்து கொள்ள உதவியளிப்பதாகவும் உள்ளன.

மூன்றாவது அதிகாரத்தில் ஒரு வசனப்பகுதி: “ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு காலமுண்டு; வானத்தின் கீழிருக்கிற ஒவ்வொரு காரியத் துக்கும் ஒவ்வொரு சமயமுண்டு. பிறக்க ஒரு காலமுண்டு, இறக்க ஒரு காலமுண்டு, நட ஒரு காலமுண்டு, நட்டதைப் பிடுங்க ஒரு காலமுண்டு” (1,2). இந்த வசனப்பகுதி சங்கீதம் ஒன்றில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதன், “தன் காலத்தில் தன் கனியைத்” தரும் (3) மரத்தைப் போலிருப்பான் என்று சொல்லும் வசனப்பகுதியை ஒத்திருக்கிறது.

சாலொமோன் திருமண உறவைப்பற்றியும் ஒரு நல்ல ஆழ்ந்த சிந்தனையைக் கூறியுள்ளார். “ஒண்டியிருப்பதிலும் இருவர் கூடியிருப்பது நலம்; அவர்களுடைய பிரயாசனத்தினால் அவர்களுக்கு நல்ல பலனுண்டாகும். ஒருவன் விழுந்தால் அவன் உடனாளி அவனைத் தூக்கிடுவான்... முப்புரிநூல் சீக்கிரமாய் அறாது” (4:9-12).

தேவன் திருமண உறவை அமைத்த பொழுது, கணவனும் மனைவியும் ஒரே சிந்தையும், சரீரமும் ஆவியுமுடையவர்களாயிருக்க

வேண்டுமென்று சித்தங்கொண்டார். ஆவி, சிந்தை ஆகியவைகளின் ஆழ்ந்த பரிமாணங்கள் சரீரம் மற்றும் பாலுறவு மூலம் ஆனந்தத்தோடு வெளிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே அவருடைய திட்டமாகும். முப்புரிநூல் சீக்கிரமாக அறுந்துபோகாது என்று சாலொமோன் நமக்குக் கூறிய பொழுது இது அவருடைய மனதில் இருந்திருக்கக் கூடும். திருமண உறவை இந்தக் கோணத்தில் பார்க்கும் பொழுது, பாலியல் கணவன் மனைவிக்குள் ஒரு ஆழ்ந்த தொடர்பாகும். ஒரு திருமண உறவில் சரீர உறவு, சிந்தை மற்றும் ஆவியின் ஆழ்ந்த மட்டத்தின் ஒரு வெளிப்பாடாக இல்லாவிட்டால் அந்தத் திருமண உறவிலுள்ள பாலியல் ஒரு மிருக மட்டத்திலுள்ள தொடர்பாயிருக்கும்.

ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில், ஞானமுள்ள ஒரு மனிதனின் புத்திமதியின் மூலம் ஒரு பட்டணம் இரட்சிக்கப்பட்டதை சாலொமோன் விவரித்தார்: “ஒரு சிறு பட்டணம் இருந்தது. அதிலே இருந்த குடிகள் கொஞ்ச மனிதர்; அதற்கு விரோதமாக ஒரு பெரிய ராஜா வந்து, அதை வளைந்துக் கொண்டு, அதற்கு எதிராகப் பெரிய கொத்தளங்களைக் கட்டினான். அதிலே ஞானமுள்ள ஒரு ஏழை மனிதன் இருந்தான்; அவன் தன் ஞானத்தினாலே அந்த பட்டணத்தை விடுவித்தான்; ஆனாலும் அந்த ஏழை மனிதனை ஒருவரும் நினைக்கவில்லை” (14,15). அந்த மனிதனை அந்தப் பட்டணத்தார் மறந்தது ஒரு அநீதி என்று சாலொமோன் விவரித்தார். ஞானமுள்ள மனிதனின் முயற்சிகளுக்கு பரிசளிக்கப்படா விட்டாலும், “முடரை ஆளும் அதிபதியின் கூக்குரலைப்பார்க்கிலும் ஞானிகளுடைய அமரிக்கையான வார்த்தைகளே கேட்கப்படத்தக்கவைகள்” (17) என்று அவர் முடித்தார். அவருடைய கருத்தின்படி, ஒரு வேலையை செய்து முடிப்பதற்கு கிடைக்கும் நன்மதிப்பை விட அதைச் செய்து முடிப்பதே முக்கியம்.

சாலொமோன் தம்முடைய பிரசங்கத்தை முடித்தபொழுது, வாலிபர்களுக்கு அவர், “நீ உன் வாலிபப் பிராயத்திலே உன் சிருஷ்டிகரை நினை” (12:1) என்று புத்திமதியளித்தார். வாலிபப் பருவம் ஆசீர்வாதத்தின் மற்றும் கனிகொடுப்பின் நேரம், எனினும் தவிர்க்க முடியாதபடி முதிர்வயது நெருங்கி வருகிறது என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். “வெள்ளிக்கயிறு கட்டுவிட்டு, பொற்கிண்ணி நசங்கி... இவ்விதமாய் மண்ணானது தான் முன்னிருந்த பூமிக்குத் திரும்பி, ஆவி தன்னைத் தந்த தேவனிடத்திற்கு மறுபடியும் போகாத தற்குமுன்னும் அவரை உன் வாலிபப்பிராயத்திலே நினை” (6,7) என்று சாலொமோன் ஊக்கமளித்தார். வாலிபப் பிராயத்தில் இருப்பவர்கள் தேவனை எண்ணி தங்கள் வாழ்க்கையை நன்றாக வாழ்வது நல்லது. ஏனெனில் கடைசியில் அவர்கள் அவரை சந்திப்பார்கள்.

எப்படியிருந்தாலும் வாழ்க்கையின் அர்த்தம் அதன் கடைசியிலே காணப்பட்டது என்று சாலொமோன் கண்டு கொண்டார். “தேவனுக்குப் பயந்து, அவர் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்; எல்லா மனுஷர்மேலும் விழுந்த கடமை இதுவே” (3).

அத்தியாயம் 14

சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு

கவிதைப் புத்தகங்களின் கடைசி புத்தகம் சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு. சாலொமோன் 1005 பாடல்களை எழுதினார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, எனினும் வேத வசனங்களில் நமக்காகப் பாதுகாக்கப்பட்ட ஒரே புத்தகம் இதில் இந்த அன்புப் பாடலாகும். இரண்டு அன்பர்களின் காதலையும் அவர்களது அன்பு உரையாடலையும் பற்றி எழுதியிருக்கிறது. எபிரெய வாலிபர்கள் தங்களுக்கு முப்பது வயது ஆகும் வரையில் பழைய ஏற்பாட்டில் இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கக் கூடாது என்று தடை செய்யப் பட்டிருந்தனர்.

ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட வேதவசனங்களாக இந்தப்புத்தகம் எப்படி அங்கீகரிக்கப்பட்டது என்று நீங்கள் வியப்படையக் கூடும். அந்தக் கேள்விக்கு அநேக பதில்கள் உள்ளன. இதைப்போன்ற ஒரு புத்தகம் மண வாழ்க்கையின் தூய்மையைப் போதிக்கிறது. ஆதியாகமத்தில் மனிதன் தனியாயிருப்பது நல்லதல்ல என்று பார்த்தோம். எனவே அவனை முழுமையாக்க தேவன் பெண்ணைப் படைத்தார். தேவன் அவர்களை ஆணும் பெண்ணுமாகப் படைத்தபொழுது, அவர்களை பாலுறவில் ஒன்று சேர்த்தார். படைப்பின் செய்திப் பிரகாரம், படைத்த பின்பு, தேவன் தாம் படைத்தது நல்லது என்று கண்டார். தேவன் பாலுணர்வை படைத்த போது, பாலுறவு “மிகவும் நல்லது” என்று எடுத்துக் கூறினார்.

பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு பாலுணர்வு மிகவும் நல்லது என்று போதிப்பது மிகவும் முக்கியமானது. நம்முடைய பிள்ளைகளிடம், பாலுணர்வு ஒரு பாவம் என்று மனதில் பதிய வைக்காமல், திருமண உறவுக்காக பாலுணர்வைப் பாதுகாப்பதைப் பற்றிப் போதிப்பது ஒரு சவாலாயிருக்கிறது. பாலுணர்வு தவறு என்று நம்முடைய பிள்ளைகளின் மனதில் நாம் பதிய வைத்தால், அவர்கள் திருமண உறவில் பாலுறவு காரியங்களில் இணக்கமாயிருப்பதை நாம் கேவலப்படுத்துகிறோம். அவர்கள் திருமணம் செய்யும் போது தங்கள்

தனிப்பட்ட ஆசைகளையும், தங்கள் துணையின் ஆசைகளையும் நிறைவேற்றாமல் போகலாம்.

இந்த அன்புப்பாடல், திருமண படுக்கையையும் “திருமண பேரானந்தத்தையும்” தேவன் ஆசீர்வதித்து அனுமதித்து. அபிஷேகிக் கிறார் என்று போதிக்கிறது. சாலொமோனின் அன்பின் உன்னதப் பாட்டை வாசிக்கும்போது, திருமண உறவு என்ற அமைப்பில், ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையேயுள்ள நெருங்கிய பாலுணர்வு அன்பு, மகிழ்ச்சிகரமாக வெளிப்படுவதற்கான உள்நோக்கம் தேவனால் உறுதிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது என்று நீங்கள் கண்டுகொள்வீர்கள்.

பக்தியுள்ள ஆத்துமாக்கள் இந்த சாலொமோனின் அன்புப் பாடலில் ஒரு ஆழ்ந்த அர்த்தத்தைக் கண்டார்கள். அவர்கள் இந்த இரண்டு அன்பர்களின் உறவுக்கும் தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கு மிடையேயுள்ள உறவுக்குமிடையே ஒரு திருமண உறவு இருப்பதைக் காண்கிறார்கள். வேதாகமத்தில் உன்னதப்பாட்டு இஸ்ரவேலரின் தேவனாகிய யெகோவாவின் அன்புக்கு கதை ரூபமாக ஒரு உண்மை வரலாற்றைக் கூறுகிறது என்பதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். புதிய ஏற்பாட்டை நீங்கள் வாசிக்கும் பொழுது, கிறிஸ்துவுக்கும் அவருடைய சபைக்கும் இந்த அன்பின் உறவு கதை ரூபத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று காண்பீர்கள். கிறிஸ்து மணவாளனாகவும் சபை மணவாட்டியாகவும் உருவகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது (மத்தேயு 25:1-13; வெளி 21:2-17).

சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டின் தியானப் பிரயோகம்

இந்த அன்புப்பாடலின் கடைசி உருவகம், ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து வோடு நமக்கிருக்கும் தனிப்பட்ட உறவுக்குப் பிரயோகப் படுத்தப் படுகிறது. பழைய ஏற்பாட்டில், இஸ்ரவேலர் தங்கள் முழு இருதயத் தோடும் தேவன்மேல் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று கட்டளையிடப் பட்டிருக்கிறது. கற்பனைகளில் எந்தக் கற்பனை பிரதானமானது என்று இயேசுவினிடம் கேட்டபொழுது, அவர் இந்தப் போதனையை உறுதிப்படுத்தினார் (மத்தேயு 22:35-40). தேவனோடும் கிறிஸ்து வோடும் நமக்குள்ள தனிப்பட்ட நம் சொந்த அன்பு உறவை இந்த இரண்டு அன்பர்களோடுள்ள உறவு, உருவகமாக அழகாக குறிப்பிடுகிறது. சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டைப் பற்றிய இந்த வியாக்கியானமும், பிரயோகமும் இந்தப் புத்தகத்தை வேதாகமத்தின் மிகப்பெரிய தியான நூல்களில் ஒன்றாக ஆக்க முடியும் - அதாவது உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவோடுள்ள நெருங்கிய உறவைப் பற்றி அதிகமாக நமக்குப் போதிக்கும் ஒன்றாயிருக்கும்.

அன்புப்பாடலின் தியான மற்றும் உறவு சம்பந்தப்பட்ட காரியங்கள்

சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டில் மணவாளன் மணவாட்டியை முதலாவது தன் அறைக்குள் கொண்டுவருகிறான் (1:4). அதன்பின் விருந்து மேசைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறான் (2:4). இயேசுவோடு நமக்குள்ள உறவு, வெளிப்படையாகத் தெரியுமுன் நெருங்கிய உறவாயிருக்க வேண்டும் என்று இது அறிவுறுத்துகிறது. இயேசு மலைப்பிரசங்கத்தில் இதை மிகைப்படுத்தினார். பொதுவான இடங்களில் ஜெபத்தை ஏற்றெடுத்தவர்களையும், வெளிப்படையாக தான தர்மம் கொடுப்பவர்களையும் அவர் குறைகூறினார். ஏனெனில் அவர்கள் ஜெபங்களும், கொடுப்பதும் மனிதனுடைய நன்மைக்கேயன்றி தேவனுடைய நன்மைக்காக ஜெபிக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்படவில்லை (மத்தேயு 6:5-7).

நம்முடைய ஜெபங்கள் தேவனுக்கு நேராக தனிமையில் ஜெபிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், நாம் தேவனுக்காகக் கொடுப்பது யாருக்கும் தெரியாதபடிக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று எழுதினார்.

சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டில் அந்த இரண்டு நேசர்களுக்கு மிடையிலுள்ளத் தொடர்பு முறிக்கப்படும் போது எந்த வேளையிலும் அது மணவாளனால் ஒருபொழுதும் முறிக்கப்படவில்லை. இந்தச் சித்தரிப்பு கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ளத் தொடர்பையும் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அவரோடு நம்முடைய தொடர்பு தொடர்ச்சியானது. எனினும் அது உடைக்கப்படும் போது, நாமே அதை உடைக்கிறோம். கிறிஸ்து அதை உடைப்பதில்லை. கிறிஸ்துவோடு நம்முடைய உடைந்த ஐக்கியம் ஏன் உடைந்தது? அது அவரால் ஏற்பட்ட தோல்வியல்ல. நாம் அவருக்கு உண்மையுள்ளவர்களாய் இல்லாத காரணத்தினால் விளைந்ததாகும்.

சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டில் மணவாளன் மணவாட்டியின் அறைக்குப் போகும்போது, அவன் வெளியே நிறுத்தப்படுகிறான். ஏனெனில் அவளுக்கு வாசனை திரவியங்களை பூசி, இன்னும் இதர அழகு சிங்காரங்களின் மீது அவளுடைய கவனம் திருப்பப்படுகிறது. கடைசியாக அவள் கதவைத் திறக்கும் போது, அவர் போய்விட்டார் (5:1-6). நாம் அடிக்கடி நம்முடைய அபிஷேகத்தோடு அல்லது ஆவியின் வரங்களோடு தரித்திருந்து, அந்த ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களைக் கொடுத்தவரோடுள்ள உறவில் கவனம் செலுத்தாமல் இருந்து விடுகிறோம். பரிசுத்த ஆவியானவரின் இந்த ஆவிக்குரிய கிருபையின் அற்புத வெளிப்பாடுகளில் முழுக்கவனம் செலுத்தி, நம்மோடு ஒரு நெருங்கிய உறவை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆவலுள்ள மணவாளனை கதவுக்கு வெளியே நிற்க வைக்கிறோம்.

சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டில், மணவாட்டி தன்னுடைய மணவாளனின் வேலையை புரிந்து கொள்ளுகிறாள்: “அதிகாலை யிலே திராட்சத்தோட்டங்களுக்குப் போவோம்; திராட்சக்கொடி துளிர்ந்து அதின் பூ மலர்ந்ததோ என்றும், மாதளஞ்செடிகள் பூப் பூத்ததோ என்றும் பார்ப்போம்” (7:12). யோவான் சவிசேஷத்தில் இயேசு பேதுருவுக்குச் சொல்லியபடி, இயேசுவுக்கு நமது அன்பை அவருடைய மந்தைமேல் அக்கறை காட்டுவதாலும், அவருடைய ஆடுகளை மேய்த்து, அவர் அதிகமாக அன்பு காட்டும் ஆடுகளுக்கு அன்பு காட்டுவதாலும் நாம் வெளிப்படுத்த முடியும் (யோவான் 21:15-17).

இந்த அழகிய கவிதையின் அடிப்படைக் கோரிக்கை என்ன? சாலொமோனின் அன்புப்பாடல், மிகவும் முக்கியமான உணர்வான அன்பைப்பற்றி இருதயத்தின் மொழியைப் பேசுகிறது. நமக்கு எப்பொழுதும் இருக்கும் மிகவும் முக்கிய அன்பு உறவையும் - கிறிஸ்து வோடுள்ள நம்முடைய உறவையும் நம்மீதான அவருடைய அன்பையும், அவருடைய அன்புக்கு நம்முடைய பதிலை உருவகமாகக் காட்டுவதையும் இது விவரிக்கிறது.

செயல்படுத்துதல்

அன்பின் தனிப்பட்டக்குணத்தை புரிந்துகொள்ள, நாம் தேவனுடைய அன்போடு துவங்க வேண்டும். புதிய ஏற்பாட்டில் தேவனுடைய அன்பை வெவ்வேறு பகுதிகளாகப் பிரித்து வெளிக் காட்டப் பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்போஸ்தலர் பவுல், அப்போஸ்தலர் யோவான் ஆகியவர்களின் அன்பு அதிகாரத்தில், தேவனுடைய அன்பை அழகாக எடுத்துக்கூறுகின்றனர் (1 கொரிந்தியர் 13; 1யோவான் 4:7-21). யோவானும் பவுலும் தேவனுடைய அன்பைப் பற்றி நமக்குக் கூறுகிறார்கள்: விவரிக்க முடியாதவர், ஈடுசெய்ய முடியாதவர், இணையற்றவர், அழிக்க முடியாதவர், நிபந்தனையற்றவர், எதிர்க்கக்கூடாதவர், உள்ளுணர்வுள்ளவர், ஆவிக்குரியவர், நித்தியமானவர் மற்றும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டவர்.

இந்த அன்பின் விசேஷ குணத்தோடு நாம் அன்புகூரும் போது, நம்முடைய துணைகள், நம்முடைய பிள்ளைகள், நம்முடைய பெற்றோர்கள், நம்முடைய பகைவர் போன்றவரிடம் அதிகமாக அன்பு செலுத்தும் திறன் வெளிப்படும். சாலொமோனின் உன்னதப்பாட்டு, கிறிஸ்துவோடு நாம் பகிர்ந்து கொள்ளும் அன்பு தனிப்பட்டதும், நெருக்கமானதும், பிரத்தியேகமானதும், தீவிரமானதும், சுயநலமற்றதும், ஒருவருக்கொருவருக்கானதும், திருப்தியளிப்பதாகவும், பக்தி விருத்தி உண்டுபண்ணுவதும், அச்சமுறுத்தாததும், கனிதருவதும், தனியச் செய்யாததுமாயிருக்கிறது எனக் கூறுகிறது.

Job through Song of Solomon

Booklet - 5

Tamil

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

ஏசாயா முதல்
தானியேல் வரை

புத்தகம் - 8

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்,
சென்னை-600 010.

Isaiah through Daniel
Booklet - 8
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

ஏசாயா முதல் தானியேல் வரை

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

தரிசனங்களும்
வெளிப்படுத்தல்களும்

அத்தியாயம் ஒன்று

“ஒரு தீர்க்கதரிசியின் வாழ்க்கை வரலாற்று சுருக்கம்”

பழைய ஏற்பாட்டில் நடப்பவைகளையெல்லாம் குறித்து எழுதியிருப்பதைக் காணும்போது, பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனங்களின் முக்கியத்துவம் விளங்குகிறது.

தீர்க்கதரிசன புத்தகங்கள் முக்கியம் வாய்ந்தவை. குறிப்பாகப் புதிய ஏற்பாட்டில், இயேசு கிறிஸ்து பழைய ஏற்பாட்டை, “நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசனங்களும்” (மத்தேயு 7:12; 22:40) என்று குறிப்பிட்டார். நியாயப்பிரமாணம் என்பது வேதாகமத்தின் முதல் ஐந்து புத்தகங்கள் - ஆதியாகமம், யாத்திராகமம், லேவியராகமம், எண்ணாகமம் மற்றும் உபாகமம். நாம் இப்போது ஆய்வு செய்யப்போகும் தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்கள், ஏசாயாவில் துவங்கி மல்கியாவில் நிறைவுபெறுகிறது.

அப்போஸ்தலர் பவுல் ஒரு ராஜாவின் முன் நிற்கும்போது தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றித் தெரிவித்ததில் ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது. பவுல் சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருந்தாலும், ஏறக்குறைய தம்மை ஒரு கிறிஸ்தவராகச் சம்மதிக்கும் அளவிற்கு பவுல் சுவிசேஷத்தை அழுத்தமாக வெளிப்படுத்தினார் என்று ராஜா குறிப்பிட்டார். அப்போஸ்தலரின் சாட்சியில் தெளிவான பகுதி, அவருடைய இந்தக் கேள்வி: “அகிரிப்பா ராஜாவே, தீர்க்கதரிசிகளை விசுவாசிக்கிறீரா? விசுவாசிக்கிறீர் என்று அறிவேன்.” பவுலினுடைய கேள்வி தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி அடிக்கடி கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்வி. அவர்களுடைய போதனையும் அவர்கள் எழுதியவைகளும் அபிஷேகம் பெற்றதாயும் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டதாயுமிருந்தன. ஒரு மனிதன் அல்லது பெண் விசுவாசமுள்ளவரா இல்லையா என்பதைக் காண்பதற்கு “நீ தீர்க்கதரிசிகளை விசுவாசிக்கிறாயா?” என்று கேட்பது ஒரு முறையாக இருந்தது.

புதிய ஏற்பாடு, தீர்க்கதரிசிகளைக் குறிப்பிடும்போது, பொதுவாக அது புத்தகங்களை எழுதிய தீர்க்கதரிசிகளை அல்லது தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. பதினாறு தீர்க்கதரிசிகளால் எழுதப்பட்டப் பதினேழு தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. (எரேமியா, புலம்பல் ஆகிய இரண்டு தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் எரேமியாவால் எழுதப்பட்டவை).

தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களை நாம் மேற்பார்வையிடுவதற்கு முன்பாக, இந்தக் கேள்விக்கு நான் பதிலளிக்க விரும்புகிறேன், “சரியானபடி, தீர்க்கதரிசிகள் என்பவர்கள் யார்?” எனது பதிலை ஒரு தீர்க்கதரிசியை ஒரு ஆசாரியரோடு ஒப்பிட்டுத் துவங்குகிறேன். நியாயப்பிரமாணப் புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டபொழுது, முக்கிய ஆவிக்குரிய தலைவராக ஆசாரியன் இருந்தார். மக்கள் பாவம் செய்தபொழுது அவர்கள் பரிந்து பேசுபவர்களாக இருந்ததால், ஆசாரியர் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். மேலும், அவர்கள் வேத வசனங்களை தேவனுடைய மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறினார்கள். ஆசாரியர்கள் தேவனுடைய மக்களுக்குப் போதகர்களாயிருந்தனர். அவர்கள் வேதவாக்கியங்களைப் பற்றியும், பாலைவனத்தில் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் செலுத்தப்பட்ட பலிகளைப் பற்றியும், ஆசாரங்களைப் பற்றியும், பின்னர் சாலொமோனின் தேவாலயத்தைப்பற்றியும் எழுந்த கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தனர்.

ஆரோன் வழி அல்லது லேவியர் வழித் தோன்றியவர்கள் என்பதால், ஆசாரியராக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார்கள். அதனால் அவர்களைப் பிறப்பால் ஆசாரியர்கள் என்று கூறலாம். துரப்பாக்கியவசமாக ஆசாரியர்கள் பல சமயங்களில் சீர்கெட்டவர்களாகவும் பாவிக்கான மனிதர்களாகவும் மாறினர். ஓசியா, “ஆசாரியர்கள் எப்படியோ அப்படியே மக்களும்,” என்ற தொடர்மொழியை உருவாக்கினார். பெரும்பாலும் மக்கள் தெய்வ நம்பிக்கையற்றவர்களாகவும், பாவம் மிகுந்தவர்களாகவும் இருக்கும்போது, ஆசாரியர்கள் பாவகரமான பழக்கவழக்கங்களுக்கு வழிநடத்தினர். ஆசாரியர்கள் சீர்கெட்டுப் பாவம் செய்தபோது, தேவன் தீர்க்கதரிசிகளை அனுப்பினார்.

தீர்க்கதரிசிகள் பிறப்பிலேயே தீர்க்கதரிசிகள் அல்ல. வாழ்க்கையின் வெவ்வேறு பிரிவிலிருந்தும் இந்த மக்கள் தீர்க்கதரிசிகளாக இருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டவர்கள். இரண்டு அல்லது மூன்று தீர்க்கதரிசிகளே அவர்கள் அழைக்கப்பட்டபொழுது ஆசாரியர்களாக இருந்தவர்கள், எனினும் அவர்கள் விதிவிலக்கானவர்கள். சில தீர்க்கதரிசிகள், அழைக்கப்பட்டபொழுது யூத பிரபுக்களின் ஒரு பகுதியாயிருந்தவர்கள். சிலர் சாதாரண வேலை செய்தவர்கள். ஆமோஸ், அத்திப்பழம் சேகரிப்பவனாகவும் மேய்ப்பனாகவும் இருந்தவர். சுருக்கமாகச்

சொன்னால், ஒரு ஆசாரியன் தேவனுடைய சமூகத்தில் தேவனுடைய மக்களுக்காக தேவனோடு பரிந்து பேசுபவராயிருந்தார். தீர்க்கதரிசியோ தேவனுடைய சமூகத்திலிருந்து மக்களுக்கு தேவனுடைய செய்தியோடு வருபவர்.

தீர்க்கதரிசன புத்தகங்களை எழுதிய எல்லா தீர்க்கதரிசிகளும் சுமார் நானூறு ஆண்டு காலத்துக்குள் வாழ்ந்தவர்கள், ஏறக்குறைய கி.மு. 800 முதல் கி.மு. 400 வரை. இந்தக் காலவரையில் மக்கள் பாவம் செய்தவர்களாயிருந்தனர், குறிப்பாக விக்கிரகாராதனை செய்யும் பாவம். அவர்கள் வேறு தேவர்களை வழிபட்டதால், தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு அவர்கள் மேல் வரும் நிலையிலிருந்தது. வடதிசை ராஜ்ஜியம் ஆசீரியர்களின் படையெடுப்பு வடிவில் அவர்கள் மேல் வருவதாயிருந்தது. இதைத் தொடர்ந்து ஏறக்குறைய நூறு ஆண்டுகளுக்குப்பின், தென் திசை ராஜ்ஜியத்தை பாபிலோன் படையெடுத்துச் சிறைப்படுத்தியது. புத்தகங்களை எழுதிய தீர்க்கதரிசிகள், இந்தச் சிறையிருப்புக்கு முன்னாக இருந்தவர்கள் அல்லது இந்தச் சிறையிருப்பின்போது ஊழியஞ்செய்து பிரசங்கித்தவர்கள் அல்லது இந்தத் துக்கச் சம்பவங்களுக்குப்பின் மீட்பின் காலத்தில் வாழ்ந்து பிரசங்கித்தவர்கள்.

புத்தகங்களை எழுதிய இந்தப் பதினாறு தீர்க்கதரிசிகளில், மூன்று பேர் இந்தச் சிறையிருப்புக்குப்பின் ஊழியஞ்செய்து பிரசங்கித்தவர்கள், இவர்களுடைய பிரசங்கம் தேவனுடைய மக்கள் பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து வந்த பின் மீட்பு மற்றும் திரும்பக்கட்டும் பணியைப் பற்றிய பிரசங்கம், எனினும் பெரும்பாலானோர், இந்தப் படையெடுப்பு, சிறையிருப்பு ஆகியவைகளுக்கு முன்பாக வாழ்ந்தவர்கள் அல்லது இந்த நிகழ்ச்சிகளின்போது ஊழியஞ்செய்தவர்கள்.

வட திசை ராஜ்ஜியத்தின் அசீரிய சிறையிருப்புக்கும் தென்திசை ராஜ்ஜியத்தின் பாபிலோனிய சிறையிருப்புக்கும் முன்பாக வாழ்ந்த தீர்க்கதரிசிகள் “உங்களுக்கு ஆவிக்குரிய ஒரு எழுப்புதல் இருந்தால், விக்கிரகாராதனை செய்யும் உங்கள் பாவத்திலிருந்து உண்மையாகவே நீங்கள் மனந்திரும்பினால், அசீரிய படையெடுப்பும் சிறையிருப்பும் அல்லது இந்தப் பாபிலோனிய படையெடுப்பும் சிறையிருப்பும் உங்களுக்கு நேரிடாது” என்று பிரசங்கித்தனர். இந்தத் தீர்க்கதரிசிகள் மனந்திரும்புதலுக்கும் ஆவிக்குரிய எழுப்புதலுக்கும் செய்தியளிக்க அழைக்கப்பட்டவர்கள். எனினும், பெரும்பாலும் அவர்களுடைய செய்திகள் நிராகரிக்கப்பட்டன. தீர்க்கதரிசிகள் கேலி செய்யப்பட்டுப் பரிசுசிக்கப்பட்டு, பெரும்பாலும் துன்புறுத்தப்பட்டு, இரத்த சாட்சிகளானார்கள். ஒருவரும் கேட்க விரும்பாத ஒரு செய்தியை அவர்கள் பிரசங்கித்ததால் அநேகர் மரணமடைந்தனர்.

தங்களுடைய செய்திக்கு பலனில்லை என்று தீர்க்கதரிசிகள் தெரிந்துகொண்டதும், அவர்கள் “சிறையிருப்பு வரப்போகிறது, அது வரும்போது, நீங்கள் உங்கள் விக்கிரகாராதனையிலிருந்து மனந்திரும்பாதவர்களாயிருப்பதால், சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனின் நியாயத்தீர்ப்பு வரும்” என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் சொல்லியது சரியே. வடதிசை ராஜ்ஜியத்தை அசீரியர்கள் தோற்கடித்து, சிறையிருப்புக்குள் கொண்டுவந்தபின் அதைப்பற்றி எதுவுமே தெரியவில்லை. நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின், பாபிலோனியர்கள் தென்திசை ராஜ்ஜியத்தை முற்றுகையிட்டனர்.

பாபிலோனின் படையெடுப்பையும் சிறையிருப்பையும் பற்றி, தீர்க்கதரிசிகள் ஒரு நம்பிக்கையின் செய்தியை பிரசங்கித்தனர். அவர்கள் ஒரு தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு, “இப்போதிலிருந்து எழுபது வருடங்களுக்குப்பின் இந்தச் சிறையிருப்பிலிருந்து நீங்கள் மீண்டு வரப்போகிறீர்கள்” என்று பிரசங்கித்தனர். பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வருவதை அவர்கள் தேவனுடைய இரக்கம் மற்றும் கிருபையின் ஒரு வெளிப்பாடாகக் கண்டார்கள். இவர்களின் பெரும்பாலான தீர்க்கதரிசிகள் அந்த அற்புதம் நடைபெறுவதைக் காண்கிறவரை உயிரோடிருக்கவில்லை.

மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள்

தீர்க்கதரிசிகள் கூறியவற்றில் மற்றொரு முக்கிய செய்தி, தேவனுடைய மக்கள் பூமியின் கடையாந்தரமட்டும் சிதறடிக்கப்படுவார்கள் என்பது. அந்தப் பரவுதலைப்பற்றி அவர்கள் பிரசங்கித்தபோது, பெரும்பாலும் அதிலிருந்து திரும்பி வருதலைப்பற்றியும் தீர்க்கதரிசனமுரைத்தனர். பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வருதலைப்பற்றி அவர்கள் பிரசங்கித்தபோது, அவர்கள் அந்தச் சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பிவருவதான தங்கள் தீர்க்கதரிசனங்களோடு மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்களையும் சேர்த்துக் கூறினர்.

கிறிஸ்துவின் தோற்றத்தை இரண்டு வருகைகளாக தீர்க்கதரிசிகள் அளித்தனர். முதல் முறை, உலகத்தின் பாவங்களுக்காக மரிக்கும், துன்புறுத்தப்படும் இரட்சகராக வருவார். அவர் இரண்டாம் முறை வரும்போது அதை இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை என்று அழைக்கிறோம். தீர்மானமாக தீமையின் வல்லமைகளை ஜெயித்து, நீதி ஆட்சி செய்யும் ஒரு புதிய வானத்தையும், ஒரு புதிய பூமியையும் நிலைநாட்டும் ராஜாதி ராஜாவாக, கர்த்தாதி கர்த்தராக அவர் வருவார்.

ஒரு தீர்க்கதரிசியின் பங்கு, பருவ நிலையைப் பற்றிக்கூறும் ஒரு “ஆவிக்குரிய வானிலை அறிக்கையாளர்” போல் இருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். “தீர்க்கதரிசி” என்ற வார்த்தைக்கு “தேவனுக்காகப் பேசும் ஒருவர்” என்று அர்த்தம். அதாவது ஒரு தீர்க்கதரிசி மூலம் தேவன் பேசினார். தீர்க்கதரிசிகள் தேவனுக்காக இரண்டு வழிகளில் பேசினார்கள். முதலாவதாக, அவர்கள் தேவனுடைய “வார்த்தைகளை அறிவித்தார்கள்,” அதாவது அவர்கள் வேதாகமத்தின் மிகப்பெரிய போதகர்கள். இரண்டாவதாக, இன்னும் நடைபெறாத நிகழ்ச்சிகளை அவர்கள் “முன் அறிவித்தனர்”. அவர்கள் முன்னறிவித்த நிகழ்ச்சிகளில் சில, வரப்போகும் காலங்களில் நடைபெறவுள்ளது.

ஒரு தீர்க்கதரிசியின் முன்னறிவிக்கும் ஊழியத்தின் பரிமாணம் நம்மை திகைக்கவைப்பதாயிருக்கிறது. அது அவருடைய ஊழியத்தில் முக்கியமானது. எனினும் அது ஒரு சிறிய பகுதிதான். அடிப்படையில் தீர்க்கதரிசிகள் ஆசாரியர்களாயிருந்தவர்கள். தேவனுடைய வசனங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தங்கள் வாழ்க்கைகளில் அவைகளைச் செயல்படுத்த மக்களுக்கு அவர்கள் ஊக்கமளித்தனர். அடிக்கடி தீர்க்கதரிசிகள் புதிய சத்தியங்களின் தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாடுகளைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள், எனினும் யோசவாவின் காலந்துவங்கி, தேவனால் மோசேக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வசனங்களையே பிரசங்கித்தனர். இதனாலேயே நான் மோசே தீர்க்கதரிசிகளுக்குள் மிகப் பெரியவன் என்று சொல்லுகிறேன், ஏனென்றால், அவர் தேவனிடமிருந்துப் பெற்றுக்கொண்ட வார்த்தைகளை தீர்க்கதரிசிகள் பிரசங்கித்தனர்.

“தீர்க்கதரிசி” என்ற வார்த்தை இரண்டு வார்த்தைகளால் ஆனது, அவை “முன்னால் நிற்பது”, “விளக்கமளிப்பது” என்பவை. தீர்க்கதரிசி, எழுதப்பட்ட தேவனுடைய வசனங்களின் முன்னால் நின்று அவைகளுக்கு விளக்கமளித்தார் அல்லது பிரகாசிக்கச் செய்தார். தேவனுடைய வசனங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து தங்கள் வாழ்க்கைகளில் அவைகளைச் செயல்படுத்த மக்களுக்கு அவர்கள் ஊக்கமளித்தனர். அவர்கள் எப்பொழுதும், எதிர்கால நிகழ்வுகளைப்பற்றி தம்முடைய மக்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளும்படி தேவன் கொடுத்த வெளிப்பாடுகளைப் பின்பற்றி தேவனுடைய மக்கள் தூய வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்று உற்சாகப்படுத்தினார்.

பிரச்சினை இல்லையா, தீர்க்கதரிசி இல்லை

பிரச்சினைகள் இருந்த இடங்களுக்கு தீர்க்கதரிசிகள் வந்தார்கள். “பிரச்சினை இல்லையா, தீர்க்கதரிசி இல்லை” என்ற கருத்து நிலவியது. ஒவ்வொரு தீர்க்கதரிசியின் வாழ்க்கையையும் செய்தியையும் நீங்கள் ஆய்வு செய்யும்போது, இவை போன்ற கேள்விகளைக் கேட்க

வேண்டும், “இந்தக் குறிப்பிட்ட மனிதன் ஒரு தீர்க்கதரிசியாக அழைக்கப்பட்டபோது, தேவனுடைய செயலை தடுத்துக்கொண்டிருந்த பிரச்சினை என்ன, அவருடைய நாட்களில் தேவனுடைய கிரியையை தடுத்துக்கொண்டிருந்தத் தடையை அவருடைய ஊழியம் எப்படி எடுத்துப்போட்டது?”

எடுத்துக்காட்டாக, ஆகாய் தீர்க்கதரிசியின் காலத்தில், அதாவது பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வரும் காலத்தில், தேவனுடைய செயல் எருசலேம் தேவாலயத்தைத் திரும்பக் கட்டுவதாயிருந்தது. தேவனுடைய மக்கள் தேவாலயத்தைத் திரும்பக் கட்டத் துவங்கியபொழுது, கடும் துன்புறுத்தல்களைச் சமாளிக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு பெர்சிய ராஜா அவர்கள் சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பிவர அனுமதி கொடுத்து தேவாலயத்தைக் கட்ட வேண்டிய கட்டிடப்பொருட்களைக் கொடுத்த போதிலும், அவர்கள் வேலையைத் துவங்கியதும் எதிர்க்கப்பட்டனர்.

துன்புறுத்துதல் துவங்கியதும், அவர்கள் தேவாலயத்தைக் கட்டும் வேலையை நிறுத்தினார்கள். பின்னர் இவர்களுடைய கவனம் சிதறடிக்கப்பட்டுத் தங்கள் சொந்த வீடுகளைக் கட்டுவதில் கவனம் செலுத்தினர். தேவன் ஆகாய் தீர்க்கதரிசியை அழைத்த பதினெந்து ஆண்டு காலம் வரை இப்படி நடைபெற்றது. ஆகாய் தேவாலயத்துக்காகப் பிரசங்கித்தார். “இந்த வீடு பாழாய்க் கிடக்கும்போது, நீங்கள் மச்சப்பாவப்பட்ட உங்கள் வீடுகளில் குடியிருக்கும்படியான காலம் இதுவோ?” (ஆகாய் 1:4), என்று அவர் மக்களிடம் கேட்டார். அவர்கள் அந்த வேலைக்குத் திரும்பிப் போய், தேவாலயத்தைத் திரும்பக் கட்டும்படி ஆகாய் மக்களுக்கு ஊக்கமளித்தார்.

ஆகாயின் பிரசங்கத்தினால் மக்கள் தங்கள் வீடுகளைக் கட்டும் வேலையை நிறுத்தினார்கள். அவர்கள் தங்கள் முன்னுரிமைகள் மேல் கவனம் செலுத்தி, தேவனுக்கும் தேவனுடைய வீட்டுக்கும் முதலிடமளித்து, தங்கள் சொந்த வீடுகளுக்கு இரண்டாம் இடமளித்தனர். அப்பொழுது தேவனுடைய வேலை நடைபெறத் துவங்கியது. ஆகாய் அந்த இடத்திலிருந்து விடைபெற்றார்.

புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்கள் கூட இதற்கு இணையானவை. புதிய ஏற்பாட்டில் கிறிஸ்துவின் சபையைக் கட்டுதலையோ தேவனுடைய வேலையையோ, தடுக்கும் பிரச்சினைகள் வந்தபொழுது, ஒரு நிருபத்தை எழுத அப்போஸ்தலர் ஒருவரை அவர் எழுப்பினார். அந்த அப்போஸ்தலரின் கடிதத்தின் நோக்கம் என்ன? அந்தப் பிரச்சினைகள் நீக்கப்பட்டுக் கர்த்தருடைய வேலை தொடருமட்டும், உயிர்த்தெழுந்த

கிறிஸ்துவின் சபையைக் கட்டுவதற்குத் தடையாயிருப்பவைளுக்கு எதிராகக் கூக்குரலிடுவதே அதன் நோக்கம்.

தீர்க்கதரிசிகள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் / தடைகள் புதிய ஏற்பாட்டின் நிருபங்கள் எதிர்கொண்ட அதே தடைகள் அல்ல. தீர்க்கதரிசிகளின் செய்திகளையும் புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்களையும் ஒன்றாக சேர்த்தால், இன்று தேவனுடைய வேலையைத் தடைசெய்யும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகளைக்கொண்ட ஏறக்குறைய நாற்பது புத்தகங்கள் வேதாகமத்தில் இருக்கின்றன.

தம்முடைய மக்கள் மூலமாகத் தம்முடைய வேலையை செய்ய தேவன் விரும்புகிறார். அது தீர்க்கதரிசிகளின் நாட்களிலும் அப்போஸ்தலரின் நாட்களிலும் உண்மையாயிருந்ததுபோல, இன்றும் உண்மையாயிருக்கிறது. தேவன் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடத்தில் உங்களை வைத்திருக்கும்போது, ஒரு பிரச்சினையால் தடை இருப்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளும்போது, தேவன் தாம் விரும்பியபடி செயல்படவில்லை என்ற திடநம்பிக்கை உங்களுக்கிருக்குமானால், தேவனுடைய வேலையைத் தடைசெய்யும் இடையூரின் மீது கவனம் செலுத்தும்வரை ஜெபியுங்கள். அந்த இடையூறு என்ன என்று நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளும்போது, தீர்க்கதரிசிகள் அல்லது அப்போஸ்தலர்கள் எழுதியவைகளுக்குப் போய், நீங்கள் இருக்குமிடத்தில் தேவனுடைய வேலைக்கு எதிராயிருக்கும் பிரச்சினைகளுக்கு அவர்களுடைய செய்திகளை அப்பியசிக்கும்படி ஞானத்தையும், கிருபையும், தைரியத்தையும் கொடுக்கும்படி தேவனைக் கேளுங்கள்.

தீர்க்கதரிசிகள், அப்போஸ்தலர்கள் மூலமாக, தேவனுடைய வேலையைத் தடைசெய்யும் இடையூறுகளை எப்படி எடுத்துப்போட முடியும் என்று தேவன் உங்களுக்குக் காட்டுவார். உலகத்தில் நீங்கள் இருக்கும் பகுதியில் தேவனுடைய வேலையைத் தடுக்கும் இடையூறுகளை நீக்க தீர்க்கதரிசிகளும் அப்போஸ்தலர்களும் எழுதவில்லையென்றால், அவருடைய வேலை தொடரும்வரை பிரச்சினை தடைகள் நீக்கப்படும்படி கூக்குரலிட வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

அத்தியாயம் 2

“ஏசாயாவின் வருகையும், தேவனுக்காகப் போவதும்”

தீர்க்கதரிசிகள், “பெரிய தீர்க்கதரிசிகள்” என்றும் “சிறிய தீர்க்கதரிசிகள்” என்றும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இந்தப் பெயர்கள் “பெரிய தீர்க்கதரிசிகள்”, சிறிய தீர்க்கதரிசிகளைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்ற அர்த்தமுடையதல்ல. இந்த வேறுபாடுகள் அவர்கள் எவ்வளவு எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பதன் அடிப்படையிலானது. ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் புத்தகம் எல்லாத் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களையும்விட நீண்டதாயிருப்பதால் ஏசாயா ஒரு பெரிய தீர்க்கதரிசி ஆவார்.

ஏசாயா யூதர்களின் உயர்ந்த குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர். அவருடைய தகப்பன் வழியில் உசியா ராஜாவுக்கும், யோசியா ராஜாவுக்கும் நெருங்கிய உறவினர் என்று யூத பாரம்பரியம் தெரிவிக்கிறது. ஏசாயா அநேக ராஜாக்களுக்கு ஊழியம் செய்ததால், தேவன் அவரை அழைத்த ஊழியத்துக்கு இந்த ராஜ பிறப்புரிமை அவரை நன்றாக ஆயத்தப்படுத்தியிருந்தது.

சில முக்கிய வரலாற்றுக் கண்ணோட்டங்கள்

இப்புத்தகம் வேதாகமத்தைத் தியானிப்பதையும் நடைமுறைப் படுத்துவதையும் மேற்பார்வையிடுவதாக இருந்தாலும், தீர்க்கதரிசிகளின் செய்திகளை தெரிந்துகொள்வதற்கு சிறிது வரலாற்றுக் கண்ணோட்டமும் உங்களுக்கு அவசியம். தீர்க்கதரிசிகள் வாழ்ந்த இந்த வரலாற்றுக் காலத்தில், அவர்கள் பிரசங்கித்தனர், எழுதினர். இன்னும் தங்கள் ஊழியங்களை நடத்தினர். ஏறக்குறைய கி.மு. 800 முதல் கி.மு. 400 வரை மூன்று மாபெரும் உலக பேரரசுகள் இருந்தன: மிகப்பெரிய அசீரியப் பேரரசு, இஸ்ரவேலின் வடதிசை ராஜ்ஜியத்தைக் கைப்பற்றியது; அசீரிய பேரரசை தோல்வியடையச் செய்தபின் பாபிலோனியப் பேரரசு

இஸ்ரவேலின் தென்திசை ராஜ்ஜியத்தை முறியடித்து, மற்றும் பாபிலோனை வெற்றிகண்ட மீதியரையும் பெர்சியரையும் கூட வெற்றிகண்டது.

ஏசாயா வாழ்ந்த காலத்தில் அசீரியா உலகத்தில் சக்திவாய்ந்த நாடாயிருந்தது. “இஸ்ரவேல்” என்றழைக்கப்பட்ட பத்துக் கோத்திரத்தாரும் சிறை பிடிக்கப்பட்டனர், இதன் பின் இவர்களைப் பற்றி எந்த செய்தியுமில்லை. ஏசாயாவின் பிரசங்கத்தின் பெரும்பகுதி, வடதிசை ராஜ்ஜியத்தினரின் விக்ரகாராதனையாகிய பாவத்திற்கு தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பாக அசீரியரின் படையெடுப்பு வரப்போகிறது என்று அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை அளிப்பதாயிருந்தது. அசீரியர்கள் வடதிசை ராஜ்ஜியத்தை சிறை பிடித்து பத்துக் கோத்திரத்தாரையும் நாடுகடத்தியபின் தெற்கே திரும்பி, தென்திசை ராஜ்ஜியத்தின்மேல் படையெடுத்தனர். அவர்கள் யூதாவின் சுவர்கள் கட்டப்பட்ட நகரங்களைக் கைப்பற்றினர். அசீரியப் படைகள் எருசலேம் நகரத்தின் வாசல்கள் வரை வந்து இரண்டு லட்சம் மக்களை அசீரியாவிற்கு சிறைபிடித்துக் கொண்டு சென்றார்கள். எனினும், அசீரியப்படை எருசலேமின் வாசல்கள் வரை வந்தவேளை, ஒரு தீர்க்கதரிசியாக ஏசாயாவுக்கு அது பிரகாசமான வேளையாயிருந்தது.

அந்த சமயத்தில் தென்திசை ராஜ்ஜியத்துக்கு எசேக்கியா ராஜாவாயிருந்தார். அவர் ஆவிக்குரிய தலைவரும், பெரிய ஜெப வீரருமாயிருந்தார். அவர் பத்து சங்கீதங்களை எழுதியவர். அசீரியர்கள் எருசலேமின் வாசல்களை அடைந்தபோது, அவர்களின் அதிபதி நகரகாவலர்களை இகழ்ந்து சத்தமிட்டு அவர்களைச் சரணமடையும்படி சவாலிட்டான்.

எசேக்கியா ராஜா தேவாலயத்தில் தம்முடைய மக்களின் உயிர்களுக்காக தேவனோடு மன்றாடிக் கொண்டிருந்தபோது, ஏசாயாவுக்கு ஒரு வெளிப்புத்துதல் காணப்பட்டது. எனவே தீர்க்கதரிசி தேவாலயத்துக்குப்போய், எசேக்கியாவிடம் தேவன் அவருடைய ஜெபத்தைக் கேட்டதால் விடுதலை வரப்போகிறது என்று சொன்னார். அவர் ராஜாவிடம் அசீரியப்படைகள் தலைநகரில் தேவைப்படுவதால் அவர்கள் திரும்பிவரவேண்டும் என்ற செய்தி அவர்களுக்குக் கிடைக்கப்போகிறது என்றார். அசீரியா வந்து சேர்ந்ததும் அசீரியாவின் ராஜா கொல்லப்படுவான் என்று சொன்னார்.

அந்த இரவில், 185,000 அசீரியப் போர்வீரர்கள் தங்கள் பாளையங்களில் கர்த்தருடைய தூதனால் கொல்லப்பட்டனர். அவர்கள் அசீரியா வந்து சேர்ந்ததும் ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறியது. ராஜாவின் இரண்டு மகன்களும் அவனைக் கொலை செய்தனர்.

ஏசாயாவின் செல்வாக்கும் ஊழியமும் இல்லாவிட்டால், அசீரியர்கள் வடதிசை மற்றும் தென்திசை ராஜ்ஜியங்களை நிர்மூலமாக்கியிருப்பார்கள் என்று நீங்கள் சொல்ல முடியும்.

ஏசாயா பெர்சியா பாபிலோனை சிறைபிடித்து, தங்கள் தேவாலயங்களைத் திரும்பக் கட்டுவதற்கு சிறையிருப்பிலிருப்பவர்களுக்கு கோரேஸ் மன்னன், அனுமதியளிப்பான் என்று முன்னறிவித்தார். அவர் கோரேசின் பெயரை இரண்டு முறை குறிப்பிட்டு, எபிரெய வரலாற்றில் இந்தப் பெரிய நிகழ்வை முன்னறிவிக்கிறார். ஒரு தீர்க்கதரிசியின் முன்னறிவிக்கும் ஊழியத்தைப் பற்றிய வேதாகமத்தின் மிகப்பெரிய எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றை ஏசாயா நமக்குக் கொடுக்கிறார்.

வரலாறுகளில் யூத கோத்திரத்தலைவர்கள் ஏசாயாவின் இந்தத் தீர்க்கதரிசன உரையை கோரேஸ் மன்னனுக்குக் காண்பித்தனர் என்று பார்க்கிறோம். கோரேஸ் மன்னன் அப்போது ஒரு அசாதாரணக் கட்டளையைக் கொடுத்தார். அவர் திரும்ப வருவதற்கு அனுமதி கொடுத்ததோடு தேவாலயத்தைத் திரும்பக் கட்டுவதற்கான கட்டுமான பொருட்களையும் கொடுத்தார். இது ஏசாயா முன்னறிவித்தது போல அப்படியே நிறைவேறியது. பெர்சியர் பாபிலோனை கைப்பற்றியவுடன் முதலாவதாகக் கொடுத்து கட்டளை, சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட யூதர்கள் தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பலாம்; அங்கே தங்கள் தேவாலயத்தைத் திரும்பக் கட்டலாம் என்பதே (ஏசாயா 44:28-45:7; எஸ்றா 1:2-4).

ஒரு சிறந்த பிரசங்கி

ஏசாயா ஒரு மிக அற்புதமான பிரசங்கியாய் இருந்திருக்க வேண்டும். இயேசு கிறிஸ்து கூறியபடி, பெண்களிடத்திலே பிறந்தவர்களில் பெரிய தீர்க்கதரிசி யோவான்ஸ்நானன் (லூக்கா 7:28). எனினும் யோவான் வனாந்தரத்தில் பிரசங்கித்தபொழுது, அவர் ஏசாயாவின் பிரசங்கங்களைப் பிரசங்கித்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (லூக்கா 3:4). “ஸ்தீரீகளிடத்திலே பிறந்தவர்களில் பெரிய தீர்க்கதரிசியாகிய யோவான்ஸ்நானன்” ஏசாயாவின் போதனைகளைப் பிரசங்கித்தது ஏசாயாவை, “தீர்க்கதரிசிகளின் தீர்க்கதரிசியாக” ஆக்குகிறது.

ஏசாயா ஐம்பது அல்லது அறுபது ஆண்டுகள் பிரசங்கித்திருக்கக் கூடும். அவர் யூதாவின் ஐந்து ராஜாக்களின் காலத்திலும், இஸ்ரவேலின் ஆறு ராஜாக்களின் காலத்திலும் வாழ்ந்தார். வட ராஜ்ஜியத்தின் மேல் அசீரியரிடமிருந்து வரப்போவதைப் பற்றி அவர் அதிகம் கூறினாலும், அவருடைய அடிப்படை ஊழியமும் அக்கறையும் தென்திசை ராஜ்ஜியமான யூதாவின்மேல் இருந்தது.

ஏசாயாவின் வரலாற்றைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், அவருடைய தீர்க்கதரிசனத்தின் துவக்க வசனங்களைக் கவனமாக வாசியுங்கள். தீர்க்கதரிசன புத்தகங்கள் பெரும்பாலும் ஒரு தீர்க்கதரிசி குறிப்பிட்ட ராஜாக்களின் காலத்தில் வாழ்ந்ததையும், ஊழியஞ்செய்ததையும் பற்றிக் கூறுகிறது. அவர் வாழ்ந்த காலத்தையும் காட்டுகிறது. ஏசாயாவின் வாழ்நாளில் ஆட்சி செய்த சில ராஜாக்கள் நல்ல ராஜாக்கள், சிலர் தீயவர்கள். தீய அரசர்களில் ஒருவன் மனாசே. இவன் ஏசாயாவை இரண்டாக வெட்டி அவனை மரணமடையச் செய்தான் என்பது மரபுவழி வந்த செய்தி. வேதாகமத்தின் விசுவாச அதிகாரம் சில பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாச வீரர்கள் “வாளால் அறுப்புண்டார்கள்” (எபிரெயர் 11:37) என்று பதிவுசெய்தது ஏசாயாவின் இரத்தசாட்சியின் விவரணம் என்று அநேகக் கல்விமான்கள் நம்புகின்றனர்.

புத்தகத்தைப் பிரித்தல்

ஏசாயாவின் புத்தகத்தைப் பிரித்தறிய ஒரு சரியான வழி இருக்கிறது. முதல் முப்பத்தொன்பது அதிகாரங்களும் அசீரியர்களின் படையெடுப்பும் சிறையிருப்பும் பற்றி தேவனுடைய மக்களுக்கு ஏசாயா அளித்த எச்சரிக்கையின் செய்தியாயிருக்கிறது. அதைத் தொடர்ந்த இருபத்தேழு அதிகாரங்களும் குணப்படுத்துவதும் ஆறுதலளிப்பதுமான ஒரு செய்தி. ஏறக்குறைய முதல் முப்பத்தொன்பது அதிகாரங்களும், “ஆவிக்குரிய அறுவை சிகிச்சை” போலவும், கடைசி இருபத்தேழு அதிகாரங்கள் “அறுவை சிகிச்சை” முடிந்தபின் நடைபெறும் குணமாகும் சிகிச்சையைப் போலவுமிருக்கிறது.

ஏசாயா புத்தகத்தின் இந்த அறுபத்தாறு புத்தகங்களும் பிரிக்கப்பட்ட முறை, வேதாகமத்தின் இந்தப் புத்தகங்களுக்கும், வேதாகமத்துக்கும் கூட இணையானவைகளை நிர்ணயிக்கிறது என்று சிலரை நம்பச் செய்கிறது. இந்த வியப்பூட்டும் ஒற்றுமைகளைப் பற்றி சிந்தியுங்கள்: ஏசாயா புத்தகத்தில் அறுபத்தாறு அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. வேதாகமத்தில் அறுபத்தாறு புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. ஏசாயா இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிகிறது, இவை முப்பத்தொன்பது அதிகாரங்களும் இருபத்தேழு அதிகாரங்களும் கொண்டவை. வேதாகமம் முப்பத்தொன்பது புத்தகங்களைக் கொண்ட பழைய ஏற்பாடாகவும், இருபத்தேழு புத்தகங்களைக் கொண்ட புதிய ஏற்பாடாகவும் பிரிகிறது. ஏசாயா புத்தகத்தின் முதல் பகுதி பழைய ஏற்பாட்டைப்போல அநேக பயபக்தியோடு கூடிய எச்சரிக்கைகள், ஆக்கினை தீர்ப்பின் செய்தி ஆகியவைகளோடும் காணப்படுகிறது. இது மனிதனுடையத் உண்மையான நிலையையும், தேவனிடமிருந்து மனிதன் காணக்கூடிய தீர்வையும் வெளிப்படுத்துவதாயிருக்கிறது.

ஏசாயாவின் இரண்டாம் பகுதி, மக்களுக்கு ஆறுதலும் நம்பிக்கையுமளிக்கும் ஒரு இரட்சகரையளிக்கும் “புதிய ஏற்பாடு” போலிருக்கிறது, ஏனென்றால் அவர்கள் ஒரு இரட்சகருக்கு வழியை சுட்டிக்காட்டும் “பழைய ஏற்பாட்டு” ஏசாயாவின் பகுதியை வாசித்திருக்கிறார்கள். பழைய ஏற்பாடு, “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்ற கேள்வியோடு ஆரம்பிக்கிறது (ஆதியாகமம் 3:9). புதிய ஏற்பாடு, “அவர் எங்கே இருக்கிறார்?” என்ற கேள்வியோடு துவங்குகிறது (மத்தேயு 2:2). ஏசாயாவின் இந்த இரண்டு பகுதிகளும் ஒரு இரட்சகரின் அவசியத்தை நமக்கு உணர்த்துகிறது. பின்னர் ஐம்பத்து மூன்றாம் அதிகாரத்தில் துன்பம் அனுபவிக்கும் ஊழியரை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது.

ஏசாயாவின் அழைப்பு

ஏசாயா என்ற மனிதனைப் பற்றியும், அவருடைய ஊழியம், அவருடைய செய்தி ஆகியவைகளைப்பற்றியும் நாம் அறிமுகப்படுத்தப்பட ஏசாயாவின் இரண்டு வசனப்பகுதிகள் நமக்கு உதவுகின்றன. அப்படிப்பட்ட பகுதிகளில் ஒன்று ஆறாம் அதிகாரம். இது ஏசாயாவின் அழைப்பு அல்லது அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளையின் விவரணம். அது ஏசாயாவின் மனந்திரும்புதலின் விவரணமாகக் கூட இருக்கலாம். வேத வாக்கியங்களில், தேவனுடைய மக்கள் எல்லாரும் ஒரு அர்த்தமுள்ள காரியத்துக்காக தேவனிடம் வருகின்றனர். இதனால் தேவனுக்காக அர்த்தமுள்ள செயல்களைச் செய்ய அவர்கள் போக முடியும். ஏசாயாவின் ஆறாவது அதிகாரம், ஏசாயாவின் வரப்போகிற அனுபவம், தேவனுக்காக அவன் போக வேண்டிய கட்டளை ஆகியவற்றின் விவரணம் ஆகியவைகளைக் கொண்டது.

ஏசாயா தேவனிடம் வரும் அனுபவத்தைப் பெறும்போது, “யாரை நான் அனுப்புவேன், யார் நமது காரியமாய்ப் போவான்?” (8) என்று கர்த்தர் சொல்லுவதைக் கேட்டான். இதற்குப் பதிலாக ஏசாயா, “இதோ அடியேன் இருக்கிறேன்; என்னை அனுப்பும்” என்று சொல்லித் தம் அர்ப்பணிப்பை வெளிப்படுத்தினார். இந்த மாதிரி, வேதவசனங்களில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தேவனன்டை வரும் எல்லா தேவனுடைய மக்களும் ஒரு கட்டளையைக் கேட்டு, தேவனுக்காகப் போகின்றனர்.

தேவன் அவரிடம், “ஏசாயாவே, இந்த மக்கள் உனக்கு செவிகொடுக்க மாட்டார்கள். நீ போவதின் நோக்கம் மக்கள் மனந்திரும்பக் கூடும் என்பதல்ல. என்னைவிட்டு விலகிச் செல்லுவதை அவர்கள் தெரிந்துகொண்டார்கள். எனினும் என்னுடைய செய்தியை அவர்கள் கேட்க வேண்டும் என்பதால் எப்படியானாலும் நீ அவர்களிடம்

போக வேண்டும்,” என்று விளக்கினார். ஒரு பிரசங்கியாயிருப்பது கடினமான ஒரு காரியம். ஐம்பது அல்லது அறுபது ஆண்டுகள் ஒரு போதகராயிருந்து, உங்கள் பிரசங்கத்துக்கு யாரும் செவிகொடுத்துப் பின்பற்றவில்லை என்பதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்!

தம்முடைய கட்டளைக்கு ஏசாயாவின் அர்ப்பணிப்பு வியப்பளிக்கக் கூடியது. அவர், “ஆண்டவரே, எதுவரைக்கும்” அவர்கள் கேட்பதற்கு ஆயத்தமில்லாதிருப்பார்கள் என்று கேட்டார். அதற்கு தேவன், “பட்டணங்கள் குடியில்லாமலும் வீடுகள் மனுஷ சஞ்சாரமில்லாமலும் பாழாகி, பூமி அவாந்தரவெளியாகி, கர்த்தர் மனுஷரைத் தூரமாக விலக்குவதினால், தேசத்தின் நடுமையம் முற்றிலும் வெறுமையாக்கப்படும் வரைக்குமே” (6:11,12) என்று சுருக்கமாகச் சொன்னார். ஏசாயாவின் பொறுப்பு நம் எல்லாருக்கும் ஒரு மாதிரியாயிருக்க வேண்டும். உண்மையில் இந்த எல்லாத் தீர்க்கதரிசிகளின் பொறுப்பு அவர்கள் பிரசங்கித்தவைகளில் எல்லாம் மிகப்பெரிய பிரசங்கமாயிருந்தது. அவர்கள் தேவனோடு ஒரு ஒப்பந்தத்துக்குள் இருந்தனர். தேவன் அவர்களைப் போகச் சொன்னார், அவர்கள் போனார்கள். அவர்கள் போனபொழுது, அவர்கள் தேவனுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாய் இருந்தனர் என்பதும் அவர்களுக்குத் தேவன் கட்டளையிட்டதை அவர்கள் செய்ததும் முக்கியமான காரியங்கள்.

தேவன் நம்மை எதற்காக அழைக்கிறாரோ, எதைச் செய்யும்படிக் கட்டளையிடுகிறாரோ அவற்றை செய்துமுடிப்பதே நம்முடைய பொறுப்பு. நம்முடைய கீழ்ப்படிதலின் பலனைத் தீர்மானிப்பவர் தேவன். தேவனும், பரிசுத்த ஆவியானவரும் மட்டுமே பலனைக் கொடுக்க முடியும். நம்முடைய பொறுப்பு உண்மையானவர்களாயிருப்பது. கனிகொடுக்கச் செய்வது தேவனுடைய பொறுப்பு. தேவன் நாம் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லுவதைச் செய்து முடிப்பதே நம் பொறுப்பு.

அத்தியாயம் மூன்று

மேசியாவைப் பற்றிய செய்திகள்

தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்கள் எதையும் விட ஏசாயாவின் புத்தகத்தில் மேசியாவைப் பற்றிய தீர்க்க தரிசனங்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. மற்ற எல்லா பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளையும் விட ஏசாயாவைப் பற்றி புதிய ஏற்பாட்டில் அதிகமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஏசாயாவின் புத்தகத்தை வாசிக்கும்போது அவருடைய பிரசங்கத்தில் மேசியாவைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்களைக் காணுங்கள். மேசியா வரும்போது அவர் எந்தப் பெயர்களால் அழைக்கப்பட வேண்டும் என்ற இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தை நீங்கள் ஏசாயாவில் காண்பீர்கள்: “அவர் நாமம் அதிசயமானவர், ஆலோசனைக் கர்த்தா, வல்லமையுள்ள தேவன், நித்திய பிதா, சமாதானப்பிரபு என்னப்படும்” (ஏசாயா 9:6). மேசியா என்பவர் மனித மாமசத்தில் தேவன் இருப்பார் அல்லது “தேவன் நம்மோடிருக்கிறார்” என்ற அர்த்தமுடைய “இம்மானுவேல்” என்பதை ஏசாயா தெளிவாக்கியிருக்கிறார் (மத்தேயு 1:23).

இன்னும் மேசியா வரும்போது அவர் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்படும் ஆவியானவரின் முக்கியத்துவத்தைக் குறித்தும் ஏசாயா நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்: “ஈசாயென்னும் அடிமரத்திலிருந்து ஒரு துளிர் தோன்றி, அவன் வேர்களிலிருந்து ஒரு கிளை எழும்பிச் செழிக்கும். ஞானத்தையும் உணர்வையும் அருளும் ஆவியும், ஆலோசனையையும் பெலனையும் அருளும் ஆவியும், அறிவையும் கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயத்தையும் அருளும் ஆவியாகிய கர்த்தருடைய ஆவியானவர் அவர்மேல் தங்கியிருப்பார்” (ஏசாயா 11:1-2). வெளிப்படுத்தின விசேஷம் புத்தகத்தில் இது “தேவனுடைய ஏழு ஆவிகள்” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது (வெளி. 3:1, 4:5, 5:6).

வேதாகமத்தில் ஏழு என்ற எண் பூரணத்தைக் குறிப்பிடுவதாக

இருப்பதால், ஏசாயா வரும் மேசியாவைப் பற்றி நமக்குச் சொல்லுவது எதைக் குறிக்கிறதென்றால், “மேசியா தேவனுடைய ஆவியின் பூரண வெளிப்பாடாக இருப்பார்” என்பதே. இந்த ஏழு வழிகளில் மேசியா ஆவிக்குரிய சாராம்சத்தை வெளிப்படுத்துவார். அவருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து அறிவின் ஆவியும், உணர்வின் ஆவியும், ஞானத்தின் ஆவியும், ஆலோசனை அருளும் ஆவியும், பெலனை அருளும் ஆவியும், ஆராதிக்கும் ஆவியும், கர்த்தருடைய ஆவியும் வெளிவரும்.

நான்கு சுவிசேஷங்களையும் நீங்கள் வாசிக்கும்போது, எந்த மாதிரியான இயேசுவின் ஒரு சித்திரம் உங்கள் மனதில் உருவாகுகிறது? ஏசாயாவின் கருத்துப்படி மேசியா இப்படி இருப்பார் (இருந்தார்): அவருடைய வாழ்க்கை அறிவின் ஆவியையும் உணர்வின் ஆவியையும் வெளிப்படுத்தும். அவர் தேவனுடைய வசனங்களைப் பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டு உணர்ந்து கொள்ளுவார். ஞானத்தின் ஆவி என்பது அறிவை வெளிப்படுத்துதல். அதனால் இயேசு தேவனுடைய வசனங்களைத் தம்முடைய வாழ்க்கையிலும், மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கைகளிலும் செயல்படுத்தும்போது அவர் ஞானத்தின் ஆவியையும் செயல்படுத்துவார். இதன் அர்த்தம் அவர் ஆலோசனையின் ஆவியையும் செயல்படுத்துவார். அவர் அப்படிச் செய்யும்போது, அவருடைய வாழ்க்கையிலும் ஊழியத்திலும், வாழ்க்கையை மாற்றும் வல்லமை வந்து, வல்லமையையும் பெலனையும் அருளுள் ஆவியை செயல்படுத்தும்.

கடைசியாக ஏசாயா, மேசியா ஆராதனையின் ஆவி அல்லது கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயத்தின் ஆவியை வெளிப்படுத்தி செயல்படுத்துவார் என்று தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். தாம் ஆராதனையின் ஆவியாகிய இந்தக் கடைசி வெளிப்பாட்டில் களிகூருவார் என்று ஏசாயா தம்முடைய வியாக்கியானத்தில் கூடுதலாகச் சொல்லுகிறார். சுவிசேஷங்களை நீங்கள் வாசிக்கும்பொழுது, இயேசு மக்களுக்கு ஊழியஞ்செய்யாமலிருக்கும்போது அவர் தனிமையில் ஜெபித்து ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தார் என்று காண்பீர்கள். நான்கு சுவிசேஷங்களையும் வாசித்து, இயேசுவினுடைய வாழ்க்கையில் தேவ ஆவியானவர் நிறைவேற்றிய ஏழு பூரண வெளிப்பாடுகளைப் பாருங்கள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசி பாதிப்பகுதியில், பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிய உற்சாகமான எழுப்புதல் ஏற்பட்டது. பரிசுத்த ஆவியானவரைப்பற்றிய அனுபவங்களைப் பற்றி நாம் அர்த்தம் சொல்லும்போது, பெரிய பிரிவுகளையும் குழப்பத்தையும் நாம் உருவாக்குகிறோம், ஏனென்றால் பரிசுத்த ஆவியானவரோடு நமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை நாம் பிரித்தெழுதும்போது நாம் சில

தவறுகளைச் செய்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, எப்பொழுதாவது ஆவியால் நிறைந்த விசுவாசி, போதகர் அல்லது சபை என்று மக்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறீர்களா? இதிலுள்ள கருத்து என்னவெனில், இரண்டு விதமான விசுவாசிகள், போதகர்கள் அல்லது சபைகளிருக்கின்றன. ஆவியால் நிறைந்த விசுவாசிகள், போதகர்கள் சபைகள்; ஒருபோதும் ஆவியால் நிறைக்கப்படாத விசுவாசிகள், போதகர்கள், சபைகள்.

வேதாகமம் விசுவாசிகளைப்பற்றி ஆவியால் நிரப்பப்பட்டவர்கள் என்று விவரிக்கும்போது அதன் அர்த்தம் இது தானா? வேதம் எல்லா விசுவாசிகளும், “ஆவியினால் நிறைந்து” (எபேசியர் 1:5) இருக்கவேண்டும் என்று நமக்குக் கட்டளையிடுகிறது. இது மூலமொழியில், “ஆவியினால் நிறைந்திருங்கள்” என்று அர்த்தப்படுகிறது. கிரேக்க மொழியில் இது, இயேசு கிறிஸ்துவின் உண்மையான சீஷர்களுக்கான ஒரு கட்டளையாகக் கொடுத்ததைக் காட்டுகிறது.

ஆவியினால் நிறைந்திருப்பது என்றால் என்ன? அப்போஸ்தலர் புத்தகத்தில் பேதுரு, “ஆவியினால் நிறைந்து” பெந்தெகொஸ்தே நாளில் அந்த மிகப்பெரிய பிரசங்கத்தைப் பிரசங்கித்தான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பின்னர் “பேதுரு ஆவியினால் நிறைந்து” மறுபடியும் பிரசங்கித்தான், ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இரட்சிக்கப்பட்டார்கள் என்று வாசிக்கிறோம். இன்னும் “பேதுரு ஆவியினால் நிறைந்து” பல அற்புதங்களைச் செய்தான் என்று வாசிக்கிறோம். பேதுரு ஆவியினால் நிறைந்திருந்தான் என வேதவசனங்கள் நமக்குச் சொன்ன நேரங்கள் தவிர, இடைப்பட்ட நேரங்களில் அவன் ஆவியினால் நிறைந்திருந்தானா?

பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரு திரவமல்ல. பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரு நபர், பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய வாழ்க்கைகளில் இருக்கிறார் அல்லது இல்லாமலிருக்கிறார். அவ்வளவே. சரியான கேள்வி, “நமக்குள் எவ்வளவு ஆவியானவர் இருக்கிறார்?” என்பதல்ல, “ஆவியானவர் நம்மில் எவ்வளவு பகுதியை வைத்திருக்கிறார்?” என்பதே. நாம் எல்லாமாக அவருக்குள்ளிருந்தால், அப்போது ஆவியானவரால் நிறைந்திருக்கிறோம்.

ஆவியினால் நிறைந்த ஒரு விசுவாசி, ஆவியானவரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளிருக்கும் ஒரு விசுவாசி. பரிசுத்த ஆவியானவரால் நிறைந்தவர்களாக இருக்கும்படி பவுல் கட்டளையிட்டதற்கு முன் அவர், “மதுபான வெறி கொள்ளாமல், ஆவியினால் நிறைந்து” (எபேசியர் 5:18) இருங்கள் என்று எழுதினார். மதுவருந்திய ஒருவன் மதுபானத்தின்

ஆதீக்கத்துக்குள் அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருப்பதுபோல, நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆதீக்கத்துக்குள் அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்க வேண்டும்.

ஏசாயாவின் இந்த அழகிய தீர்க்கதரிசனம் நம்மில் எவரும் ஆவியால் நிறைந்திருக்கப் பயப்படக் கூடாது என்று போதிக்கிறது ஏனென்றால் நாம் ஆவியால் நிறைந்திருந்து, தேவனுடைய ஆவியானவரால் முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு தேவனுடைய ஆவியின் சாராம்சத்தை வெளிப்படுத்துபவர்களாயிருந்தால், அப்போது நாம் தேவ ஆவியின் ஏழு பரிமாணங்களை இயேசு வெளிப்படுத்திய போது இருந்ததைப் போலிருப்போம்.

இயேசு கிறிஸ்து தேவனுடைய ஆவியானவரின் பூரண வெளிப்பாடாக இருந்தார் என்று இங்கே ஏசாயா சொல்லுகிறார். இயேசு கிறிஸ்து எல்லா நேரங்களிலும் நூற்றுக்கு நூறு ஆவியானவரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளிருந்தார். அல்லது எப்பொழுதும் அவர் ஆவியால் நிறைந்திருந்தார். இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய ஆவி முற்றிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அவர் எப்படியிருந்தார்? நான்கு சுவிசேஷங்களையும் வாசித்துப் பாருங்கள். சுவிசேஷங்களை வாசித்தும் இயேசுவைப் போல் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பாத யாராவது இருக்க முடியுமா? ஆவியாயிருக்கும் நம்முடைய தேவனின் ஆவிக்குரிய சாராம்சத்தை வாழ்க்கையில் வெளிப்படுத்தும்படியாக நாம் வாழவேண்டும். இதற்கு அவருடைய வாழ்க்கை ஒரு மாதிரி.

தேவனுடைய நெடுஞ்சாலை

ஏசாயா 40-ல் மற்றுமொரு மேசியா பற்றிய ஏசாயாவின் அழகான தீர்க்கதரிசனத்தைக் காண்கிறோம்: “கர்த்தருக்கு வழியை ஆயத்தப்படுத்துங்கள், அவாந்தர வெளியிலே நம்முடைய தேவனுக்குப் பாதையைச் செவ்வைபண்ணுங்கள் என்றும், பள்ளமெல்லாம் உயர்த்தப்பட்டு, சகல மலையும் குன்றும் தாழ்த்தப்பட்டு, கோணலானது செவ்வையாகி, கரடு முரடானவை சமமாக்கப்படும் என்றும், கர்த்தருடைய மகிமை வெளியரங்கமாகும், மாம்சமான யாவும் அதை ஏகமாய்க் காணும், கர்த்தருடைய வாக்கு அதை உரைத்தது என்றும் வனாந்தரத்திலே கூப்பிடுகிறவனுடைய சத்தம் உண்டாயிற்று” (40:3-5).

ஏசாயாவின் பிரசங்கத்தை யோவான்ஸ்நானன் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் பிரசங்கித்த பிரசங்கம் இதுவே (லூக்கா 3:4-6). இது ஏசாயாவின் மிக உயர்ந்த பிரசங்கங்களில் ஒன்று. தேவன் இந்த உலகத்தினுள் தம்முடைய குமாரன் என்ற நபராக மேசியாவாக வருவார் என்று அவர் பிரசங்கித்தார். ஏசாயா இதை ஒரு ராஜா ஒரு பயணம் மேற்கொள்வதற்கு ஒப்பிடுகிறார். தூரத்திலுள்ள ஒரு

கிராமத்துக்கு ஒரு ராஜா பிரயாணமாய்ப் போனால் அவனுடைய மக்கள் அவனுக்கு ஒரு பாதையை உண்டுபண்ணுவார்கள். இதை அவர்கள் “ராஜபாதை” என்றழைப்பார்கள். ஒரு பாதையை அமைக்கும்போது நீங்கள் நான்கு காரியங்களைச் செய்வீர்கள்: மலைகளை சமப்படுத்துவீர்கள், பள்ளத்தாக்குகளை நிரப்புவீர்கள், கோணலான பாதைகளை நேராக்குவீர்கள், கரடுமுரடான இடங்களை சீராக்குவீர்கள்.

ஏசாயா இந்த சாதாரண எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்தி, “தேவன் இந்த உலகத்தினுள் பிரயாணம் செய்ய விரும்புகிறார், ஆனால் அவர் பிரயாணம் செய்ய ஒரு பாதை வேண்டும். இந்த உலகத்தினுள் தேவன் வரும் பாதை அவருடைய குமாரனின் வாழ்க்கையாயிருக்கும். அவருடைய குமாரனின் வாழ்க்கையில் பெருமையாகிய மலைகள் தகர்த்து மட்டமாக்கப்பட்டு, பள்ளத்தாக்குகள் அல்லது வெற்றிடங்கள் நிரப்பப்பட்டு, பாவத்தின் கோணலான இடங்கள் நேராக்கப்பட்டு, கரடுமுரடான இடங்கள் சீராக்கப்படும். அப்பொழுது இந்த உலகத்தினுள் தேவன் பிரயாணம் செய்யக் கூடிய ஒரு பாதை உண்டாகும். இந்தப் பாதை மூலமாக மாம்சமான யாவும் இரட்சிப்பையும் தேவனுடைய மகிமையையும் காண்பார்கள்” என்று சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

இயேசு நாம் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று காட்டுகிறார், அதாவது இது காடுமுரடாயிருந்தாலும் சீராக்கப்படும். நம்முடைய வாழ்க்கை தேவனுக்கான பாதைகளாக அமைய வேண்டும் என்பதாகும். இந்த ஜெபத்தை நீங்கள் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று நான் உங்களுக்குச் சவாலிடுகிறேன், “தேவனே, நீர் இந்த உலகத்தினுள் பிரயாணம் செய்யக்கூடிய ஒரு பாதையாக என் வாழ்க்கையை உருவாக்கும்.” இந்த ஜெபத்தை ஒருமுறை நீங்கள் ஜெபித்த பின், தேவனுடைய சாலை அமைக்கும் இயந்திரங்கள் வந்து, பெருமையாகிய மலைகளைத் தகர்த்து மட்டமாக்கி, உங்கள் பள்ளத்தாக்குகளையும் வெற்றிடங்களையும் நிரப்பி, பாவத்தின் கோணலான இடத்தை நேராக்கி, கரடுமுரடான இடங்களைச் சீராக்குவதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படாதீர்கள். நீங்களும் நானும் அந்த ஜெபத்தை ஜெபிக்கும்போது, தேவன் நம்முடைய வாழ்க்கைகளில்: “எச்சரிப்பு: தேவனுடைய வேலை நடைபெறுகிறது!” என்ற அடையாளப் பலகையைத் தொங்க விடுவார்.

நாசரேத் அறிக்கை

ஏசாயாவின் ஆச்சரியப்படத்தக்க மற்றொரு பிரசங்கம் அறுபத்தொன்றாம் அதிகாரத்தில் காணப்படுகிறது. இது இயேசுவனுடைய பொது ஊழியத்தைப்பற்றிய மேசியாவின் தீர்க்கதரிசனம். இயேசு தம்முடைய மூன்று வருட பொது ஊழியத்தை, “நாசரேத் அறிக்கை” என்று வேதபண்டிதர்கள் அழைக்கப்பட்ட ஒரு

அறிக்கையுடன் ஆரம்பித்தார். இயேசு தம்முடைய சொந்த ஊரிலுள்ள தேவாலயத்துக்குப் போய், ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் சுருள்களைக் கேட்டார். அந்தச் சுருளைத் திறந்து கிட்டத்தட்ட கடைசிப் பகுதியில் இந்த வார்த்தைகளை வாசித்தார்: “கர்த்தருடைய ஆவியானவர் என் மேலிருக்கிறார்; தரித்திரருக்குச் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி என்னை அபிஷேகம் பண்ணினார்; இருதயம் நருங்குண்டவர்களை குணமாக்கவும், சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், குருடருக்குப் பார்வையையும் பிரசித்தப்படுத்தவும், நொறுங்குண்டவர்களை விடுவிக்கவும், கர்த்தருடைய அநுக்கிரக வருஷத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தவும் என்னை அனுப்பினார்” (ஏசாயா 61:1, 2; லூக்கா 4:18, 19). வாசித்தபின் அவர் தாம் வாசித்த வசனங்கள் அந்த நாளிலேயே நிறைவேற்றிற்று என்று அறிவித்தார்.

ஏசாயாவின் புத்தகத்தில் அறுபத்தொன்றாம் அதிகாரத்தை லூக்கா நான்காம் அதிகாரத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அவர் ஏசாயா குறிப்பிட்டவைகளில் ஒரு வாக்கியத்தின் நடுவே நிறுத்திவிட்டார் என்று காண்பீர்கள். தொடர்ந்து ஏசாயா, “நம்முடைய தேவன் நீதியைச் சரிக்கட்டும் நாளையும்” என்று கூறுகிறார். இயேசு வசனத்தின் இந்தப் பகுதியை வாசிக்கவில்லை ஏனென்றால் அது அவருடைய இரண்டாம் வருகையை விவரிப்பதாயிருந்தது. மேசியா திரும்ப வந்து, தேவனுடைய எதிரிகள் எல்லாரையும் பழிவாங்குவார். இயேசு நிறுத்தி, சுருளை ரபியினிடம் கொடுத்துவிட்டார் ஏனென்றால் அவர் அன்று துவங்கிய தம்முடைய மூன்று வருடத்துக்கான அறிக்கையை அறிவித்துக் கொண்டிருந்தார். இதன்பின் அவர், “இந்த வேதவாக்கியம் இன்றையத்தினம் நிறைவேற்றிற்று” (ஏசாயா 61:1, 2; லூக்கா 4:18-21) என்றார்.

இயேசு, “தேவனுடைய ஆவியானவர் என் மேல் இருக்கிறார். எளிய மக்களுக்கு ஒரு செய்தியைப் பிரசங்கிக்க அவர் என்னை அபிஷேகம் செய்திருக்கிறார்,” என்று சொல்லுகிறார். இந்த எளிய மக்கள் பார்வையற்றவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் எளியவர்கள். அவர்களின் பார்வைக் குறைவு என்பதன் அர்த்தம், தங்களுடைய வலது கை எது, இடதுகை எது என்று அறிந்துகொள்ள முடியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள் என்பது. அவர்கள் எளியவர்கள் என்பதன் கருத்து அவர்கள் கட்டப்பட்டிருந்தார்கள், அவர்கள் சுதந்தரராய் இல்லை என்பதாகும். அவர்கள் எளியவர்கள் ஏனென்றால் அவர்கள் நொறுங்குண்டவர்களும் காயப்பட்டவர்களாயும் இருந்தனர்.

தம்முடைய சொந்த ஊர் தேவாலயத்தில் அந்த நாளில் இயேசு அறிவித்ததின் சாராம்சம், “என்னுடைய ஊழியம் பார்வையற்ற, கட்டுண்ட, நொறுங்குண்ட, காயப்பட்ட மக்களுக்கு நேரானது. இந்த எளிய மக்களுக்கு நான் சவிசேஷத்தை பிரகடனம் செய்யும்போது,

பார்வையற்றவர்கள் பார்வையடைவார்கள், கட்டுண்டவர்கள் விடுதலையடைவார்கள், நொறுங்குண்டவர்களும் காயப்பட்டவர்களும் குணமடைவார்கள்,” என்பதே. இந்த மிகப்பெரிய நாசரேத் அறிக்கையை அறிவித்து, இயேசு தம்முடைய மூன்று வருஷ பொது ஊழியத்தைத் துவங்கினார்.

நாசரேத் அறிக்கை, இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தை ஏதாவது ஒரு சவிசேஷத்தில், குறிப்பாக லூக்கா சவிசேஷத்தில் நீங்கள் காணும் ஒரு அழகிய திட்டம். இயேசு தேவனாக நம்மோடிருந்தபொழுது, தாம் யார், எப்படிப்பட்டவர், இங்கே அவர் என்ன செய்கிறார் என்ற அறிக்கையை அறிவிக்க விரும்பினார். அவர் யோவான்ஸ்நானனைப் போல ஏசாயாவின் பிரசங்கங்களில் ஒன்றைப் பிரசங்கித்தார்.

தம்முடைய அறிக்கையை அறிவித்தபின் மூன்று ஆண்டுகள் என்ன செய்தார் என்பதை நான்கு சவிசேஷங்களையும் வாசிக்கும்போதும் கவனியுங்கள். அவர் குருடருக்குப் பார்வையளித்தார். சரியானபடி அவர் குருடருக்குப் பார்வையளித்திருந்தாலும், தம்முடைய உபதேச ஊழியத்தின் மூலம், ஆவிக்குரிய பிரகாரமாய் குருடராயிருந்தவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய பார்வையையும் கொடுத்தார். திரள் கூட்டத்தினருக்காக அவர் அதிகமாய் மனதுருகினார். ஏனென்றால் அவர்கள் தங்கள் வலப்புறத்தை இடப்புறத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்ளாத செம்மறி ஆடுகளைப் போலிருந்தனர். ஆவிக்கேற்றபடி குருடராயிருப்பவர்களுக்குப் பார்வையளித்தல் என்பது அவருடைய உபதேச ஊழியத்தை சித்தரிக்கும் ஒரு உவமை.

தம்முடைய ஆலோசனையளிக்கும் ஊழியத்தில் அவர் சிறைப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்தார். அவரை அவர்கள் பின்பற்றினால், கட்டுண்டவர்களைச் சத்தியத்திற்குள் வழிநடத்தி, அவர்களைக் கட்டவிழ்த்து விடுதலை செய்வதாக வாக்குறுதியளித்தார் (யோவான் 8:30-35).

ஆவிக்குரிய ரீதியில் நீங்கள் குருடராய் குழப்பமடைந்தவராய், வலதுக்கும் இடதுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவர்களாயிருந்தால், மேசியாவின் ஊழியம் உங்களுக்கானது. அவர் அனுப்பப்பட்டதன் நோக்கம் உங்கள் குருட்டு நிலையிலிருந்து உங்களுக்குப் பார்வையைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே. நீங்கள் விடுதலை பெறாமலிருந்தால், அடிமைத்தனத்துக்குட்பட்டிருந்தால், பழக்க வழக்கங்களாலும் ஆசைகளாலும், மாம்ச இச்சைகளாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவர்களாயிருந்தால், மேசியாவின் ஊழியம் உங்களுக்காகவே உள்ளது. அவர், உங்களைப் போன்ற மக்களுக்காகவே வந்தார். உங்களை அவர் விடுவிக்க விரும்புகிறார். உங்கள் வாழ்க்கை கடினமானதாயிருப்பதால் நீங்கள் காயமடைந்து நொறுங்குண்டவர்களா

யிருந்தால், இயேசு உங்களைப் போன்றவர்களுக்காகவே வந்தார் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள். நீங்கள் குணமடையவேண்டும், உங்களை முழுமையாக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார்.

மேசியாவின் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்ட இயேசு மற்றும் ஏசாயாவின் அற்புத இரட்சிப்பை இதற்கு முன்பாகவே நீங்கள் அனுபவப்படவில்லை என்றால், இப்போது உலகத்தினுள் போய் மக்களோடு இடர்படுப்போது, இயேசுவின் ஊழியம் அவர்களுக்குமானது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள். “அவர்கள் பார்வையற்றவர்களா? அவர்கள் கட்டப்பட்டவர்களா? அவர்கள் நொருங்குண்டவரா?” என்று உங்களையே கேளுங்கள். உங்கள் வாழ்க்கையில் இருந்ததுபோலவே, உங்களுக்குள் இருக்கும் கிறிஸ்து அவர்களுடைய வாழ்க்கைகளிலும் ஊழியஞ்செய்ய விரும்புகிறார். உங்கள் மூலமாக அந்த ஊழியத்தை அடைய இப்பொழுது அவர் விரும்புகிறார்.

தம்முடைய சிலுவையில் தாம் மரணமடையுமுன் தம்முடைய கடைசி சில மணி நேரத்தைத் தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களோடு செலவிட்டபொழுது, இயேசு, அவர்களுக்குள் வாசம் செய்யப்போகிற பரிசுத்த ஆவியாகிய தேற்றரவாளனை அனுப்புவதாகச் சொன்னார். இதைத்தான் புதிய ஏற்பாடு, இயேசு கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்கள், அவருடைய சபை, “கிறிஸ்துவின் சரீரமாயிருக்கிறது” என்று நமக்குச் சொல்லுவதின் அர்த்தம். அவர் நமக்குள் வாசம் செய்கிறார். பார்வையற்றவர்களுக்குப் பார்வையையும், கட்டுண்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், நொறுங்குண்ட காயமுற்ற உலக மக்களுக்கு குணமளிக்கவும் தம்மை வெளிப்படுத்தும் அதே சரீரத்தின் அவருடைய கைகளும், அவருடைய கால்களுமாய் இன்று நாம் இருக்கிறோம்.

துன்பப்படும் இரட்சகர்

ஏசாயாவின் மேசியா பற்றிய பிரசங்கத்தின் மற்றொரு பரிமாணம், இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தை மையப்படுத்துகிறது. வேதாகமத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் பொருளைக் குறிக்கும் ஏசாயாவின் மிகப்பெரிய அதிகாரம் ஐம்பத்து மூன்றாம் அதிகாரம். இந்த அழகிய அதிகாரம், “எங்கள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டதை விசுவாசித்தவன் யார்? கர்த்தருடைய புயம் யாருக்கு வெளிப்பட்டது?” என்ற கேள்விகளோடு துவங்குகிறது. ஏசாயாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டக் கட்டளை, அவரை நம்பாத மக்களுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையை பிரசங்கிக்க வேண்டியது என்பதை மறவாதீர்கள். அவர் தேவனுடைய வசனங்களைப் பிரசங்கித்தபொழுது, ஆவியானவர் அந்த வசனத்தின் அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்தாவிட்டால், அவர்கள் அதைத் தெரிந்துகொள்ளவோ விசுவாசிக்கவோ முடியாது என்ற சத்தியத்தை அவர் தெளிவாகவே உணர்ந்திருந்தார்.

உண்மையிலேயே ஏசாயா, “இயேசுவின் மரணத்தின் அர்த்தத்தை யார் உண்மையாகவே தெரிந்துகொண்டவர்?” என்று கேட்கிறார். ஏசாயாவின் இந்த போதனையின் முக்கியப் பகுதி, ஆறாம் வசனத்தில் காணப்படுகிறது, “நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப் போல் வழிதப்பித் திரிந்து அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம்; கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்.” தேவன் எப்படி நம்முடைய அக்கிரமத்தை மேசியாவின் மேல் விழப்பண்ணினார்? “நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டு, நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது; அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம்”(5).

ஆறாவது வசனத்தில் “நாம்” பற்றிய வார்த்தைகள் இரண்டு இடத்தில் வருகின்றன. முதல் முறை நாமெல்லாரும் என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தும்போது, நாம் ஆடுகளைப் போலிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார். இதில் நீங்களும் அடங்கியிருக்கிறீர்களா? 23-ஆம் சங்கீதத்தில், “கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார்... அவர் என்னைப் புல்லுள்ள இடங்களில் மேய்த்து... கொண்டுபோய் விடுகிறார்” (1-2) என்று எழுதப்பட்டிருப்பதை நினைவுகூருங்கள். கர்த்தர் நம்முடைய மேய்ப்பர் என்று நாம் அறிக்கையிடும்போது, நாம் அவர் ஆடுகள் என்று அறிக்கையிடுகிறோம். இங்கே இந்த ஏசாயாவின் ஆழ்ந்த கருத்துடைய வசனத்தில், வேதவாக்கியங்கள் நாம் ஆடுகள் என்று அறிக்கையிட ஊக்கமளிக்கிறது. நாம் எல்லாரும் வழிதவறிப் போன ஆடுகள். இதை வேறு விதமாகச் சொன்னால், நாம் எல்லாரும் பாவிகள், நாம் எல்லாரும் நம்முடைய சொந்த வழிகளுக்குத் திரும்பிவிட்டோம்.

இரண்டாம் முறை ஏசாயா “நம்மெல்லாருடைய” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தும்போது அவர் நமக்கு நற்செய்தியளிக்கிறார். “கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்”. ஏசாயா நாமெல்லாரும் என்று சொல்லும்போது அதில் நீயும் இருக்கிறாய் என்று நம்புகிறாயா? “நாமெல்லாரும்”, “நம்மெல்லாருடைய” இந்த இரண்டிலும் நீயிருந்தால், நீ அறிக்கையிட வேண்டியதை அறிக்கையிடுகிறாய். அதாவது உன்னுடைய வாழ்க்கைக்காக இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தின் அர்த்தம் என்ன என்று செயல்முறைப்படுத்துவதாக அறிக்கையிடுகிறீர்கள். தம்முடைய குமாரனின் வாழ்க்கையை, இந்த உலகத்தினுள் பிரயாணம் செய்யும் ஒரு பாதையாக தேவன் பயன்படுத்தியபொழுது வெளிப்படுத்தப்பட்ட இரட்சிப்பின் அனுபவத்தை நீங்கள் பெற முடியும்.

அத்தியாயம் நான்கு எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனம் “தேம்பியமுதலின் ஒரு தொடர்”

பழைய ஏற்பாட்டில் அடுத்த பெரிய தீர்க்கதரிசி எரேமியா தீர்க்கதரிசி. அவர் “அமுதுகொண்டிருக்கும் தீர்க்கதரிசி” என்றழைக்கப்படுகிறார் ஏனென்றால் அதிக நேரம் அமுது கொண்டிருந்தவர். உண்மையில் எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனம் “தேம்பியமுதலின் ஒரு தொடர்”. அவருடைய புத்தகத்திற்கு சுருக்கமான வர்ணனை கொடுக்க முடியாது ஏனென்றால் மக்கள் சுருக்க வர்ணனை வடிவில் அழமாட்டார்கள். ஐம்பத்திரண்டு அதிகாரங்களில் அமுது முடித்தபின் எரேமியா தம்முடைய தீர்க்கதரிசனத்துக்குப் பின்சேர்க்கையாக “அழகைகள்” என்ற அர்த்தமுடைய “புலம்பல்” என்ற அற்புதமானப் பாடலை எழுதினார். ஒரு மிகச் சிறந்த இலக்கிய சாதனையான இந்த அழகிய இரங்கற்பாட்டில் எரேமியா இன்னும் கொஞ்சம் அழுகிறார்.

சில வரலாற்றுப் பார்வை

எரேமியா எதைப்பற்றி அழுகிறார்? அவர் ஏன் துக்கமாயிருக்கிறார்? அவருடைய இருதயத்தின் வேதனை என்ன? இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க, இந்தத் தீர்க்கதரிசி அசாதாரண வாழ்க்கை வாழ்ந்து, பிரசங்கித்து “எரேமியா தீர்க்கதரிசியின் புத்தகம்” எழுதப்பட்ட வரலாற்று சந்தர்ப்பத்தை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆரம்ப வசனங்களில், நாம் இந்தத் தீர்க்கதரிசி யோசியா ராஜாவின் பதின்மூன்றாம் வருஷத்தில் நம்முடைய ஊழியத்தைத் துவங்கி, சிதேக்கியா ராஜாவின் அரசாட்சி காலம் வரை அல்லது நாற்பத்தொரு வருஷங்கள் ஊழியஞ்செய்தான் என்று காண்கிறோம். நல்ல ராஜாவான யோசியா யூதாவை ஆண்ட காலத்தில் அவர் தம்முடைய ஊழியத்தை

ஆரம்பித்தார். யோசியாவின் ஆட்சிகாலத்தில் தேவாலயத்தை திரும்பக் கட்டியபோது சில வேலையாட்கள் தேவனுடைய வசனங்கள் எழுதப்பட்ட அநேக சுருள்களைக் கண்டுபிடித்தார்கள். ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக தேவனுடைய மக்கள் அவரிடமிருந்து பரிதாபமான நிலையிலிருந்ததால் தேவனுடைய பிரமாணம் இருப்பதையே மற்றதுபோனார்கள். எரேமியாவின் ஆரம்ப வசனங்களில் சொல்லப்பட்ட மற்ற ராஜாக்களெல்லாம் யோசியாவின் ஆட்சிக்குப் பின் வந்த ராஜாக்கள். இவர்கள் எருசலேமின் வீழ்ச்சியிலும் பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலும் தொடர்புடையவர்கள்.

எருசலேமின் வீழ்ச்சி இருபது ஆண்டு காலங்களுக்கு தொடர்ந்த ஒரு கோர சம்பவம். முதல் முறை எருசலேம் வீழ்ச்சியடைந்தபோது யோயாக்கீம் ராஜாவாயிருந்தான். அவன் நேபுகாத்நேச்சாரின் சேனைகளிடம் சரணடைந்து மூன்று வருஷம் எருசலேமில் நேபுகாத்நேச்சாருக்கு ஊழியஞ்செய்தான். நேபுகாத்நேச்சார் எருசலேமைத் தோற்கடித்தபின், பாபிலோனியப் படைகள் உள்ளே நுழைந்தன. யூதர்கள் பாபிலோனியர்களுக்கு வேலைசெய்து, அவர்களுக்குக் கப்பம் செலுத்தும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். எனினும் மூன்று வருஷங்களுக்குப்பின் யோயாக்கீம் கலகம் செய்தான். இதனால் நேபுகாத்நேச்சாரின் சேனைகள் இரண்டாவது முறை எருசலேமைத் தோற்கடித்தது. எருசலேம் இரண்டாம் முறையாகத் தோற்கடிக்கப் பட்டபின், சிறுபிள்ளையாயிருந்த யோயாக்கீமின் மகனான எகொனியா முறைப்படிப் பட்டணத்தோடு மறுபடியும் சரணடைந்தான். இந்தத் தடவை பாபிலோனியர்கள் ஏராளமான யூதா மக்களை பாபிலோனுக்கு கைதிகளாகக் கொண்டுசென்றனர்.

இரண்டாவது முறை எகொனியா பட்டணத்தை ஒப்படைத்தபோது, அவனுடைய சகோதரன் சிதேக்கியாவை எருசலேமுக்கு “பொம்மை ராஜா” வாக அதாவது, பெயரளவில் மட்டும் ஆட்சி செய்த ராஜாவாக நியமித்தனர். அவன் பதினொரு வருடங்கள் ஆட்சி செய்து, பின் பாபிலோனியருக்கு எதிராகக் கலகம் விளைவித்தான். இந்த முறை பாபிலோனிய சேனைகள் எருசலேம் நகரத்தை முற்றிலுமாக அழித்துத் தரைமட்டமாக்கினார்கள். ஒரு கல் இன்னொரு கல்லுக்கு மேல் இல்லாமல் செய்து விட்டனர். எருசலேமை பாபிலோனியர்கள் மூன்றாம் முறை தோற்கடித்தபோது, அவர்கள் மிகவும் வயது முதிர்ந்தவர்களையும், நோயாளிகளையும், பலவீனர்களையும் அமுது கொண்டிருக்கும் தீர்க்கதரிசி, எரேமியாவையும் தவிர மற்ற எல்லாரையும் பாபிலோனுக்குக் கொண்டுசென்றனர்.

யோசியாவின் ஆட்சிகாலத்தில், நடக்கப்போகிற கோரசம்பவத்தைப்பற்றி தேவன் எரேமியாவுக்கு ஒரு வெளிப்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனம் அளித்தார். பாபிலோனிய படையெடுப்பு வருகிறதென்றும், அந்த மக்களின் பாவங்களின் விளைவால் அவர்கள் அடிமைகளாக்கப்பட்டு தோற்கடிக்கப்படுவார்கள் என்றும் பிரசங்கிக்க ஆரம்பித்தார். இதற்கு முக்கிய காரணம் விக்ரகாராதனை, எனினும் அவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்தை விட்டு ஓடி தேவனுடைய வசனங்களைப் புறக்கணித்ததாலும் தேவன் அவர்களை சத்துருக்களிடம் ஒப்புவித்தார்.

முதலாவதாக எரேமியாவின் மற்றும் இதர தீர்க்கதரிசிகளின் செய்தி முக்கியமாக இதுவே: “என் நாமம் தரிக்கப்பட்ட என் ஜனங்கள் தங்களைத் தாழ்த்தி, ஜெபம்பண்ணி, என் முகத்தைத் தேடி, தங்கள் பொல்லாத வழிகளை விட்டுத் திரும்பினால், அப்பொழுது பரலோகத்திலிருக்கிற நான் கேட்டு, அவர்கள் பாவத்தை மன்னித்து, அவர்கள் தேசத்துக்கு கேடிமத்தைக் கொடுப்பேன்” (2 நாளாகமம் 7:14). எனினும் மக்கள் அவர்களுடைய பிரசங்கத்துக்குச் செவிகொடாததால், தீர்க்கதரிசனச் செய்தி மாறியது. அப்பொழுது எரேமியாவைப் போன்ற தீர்க்கதரிசிகள், “தேவனுடைய நியாயத் தீர்ப்பு வருகிறது. அதைத் தவிர்க்க உங்களுக்கு எந்த வழியுமில்லை!” என்று பிரசங்கித்தனர். அவர் வெறுக்கப்பட்ட ஒருவரானார். அவரது செய்தி இரட்டைச் செய்தியாயிருந்தது. செய்தியின் முதல் பகுதியில் அவர் அடிமையாக்கப்படுவதும் தோற்கடிக்கப்படுவதும் தவிர்க்கமுடியாதது என்றார். எனினும் அடுத்த பகுதி நம்பிக்கையளிப்பதாயிருந்தது. அதாவது, “பாபிலோனுக்குள் அடிமைகளாகப் போய் எழுபது ஆண்டுகளுக்குப் பின் நீங்கள் திரும்புவீர்கள்” என்ற செய்தி.

எரேமியா இந்த நம்பிக்கையின் செய்தியை விசுவாசித்து அழுத்தமாகப் பிரசங்கித்தார். பாபிலோனிய படையெடுப்பு எருசலேமை முற்றுகையிட ஆரம்பித்ததும், “இது தேவனுடையத் திட்டம். இதைத் திரும்பப் பெற முடியாது. நீங்கள் அங்கே போய் நேபுகாத்நேச்சாரிடம் சரணடைவது உங்களுக்கு நன்மையாயிருக்கும். பாபிலோனுக்குப் போங்கள். ஏனெனில் எவ்வளவு சீக்கிரமாய்ப் போகிறீர்களோ அவ்வளவு சீக்கிரமாய்த் திரும்ப வருவீர்கள்” என்று அவர் பிரசங்கித்தார்.

யூதாவின் மக்கள் சரணடைய வேண்டும் என்று எரேமியா பிரசங்கித்ததால் அவர்கள் அவரை வெறுத்தார்கள். எரேமியாவின் செய்தி ராஜதுரோகம் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். ஒரு வகையில் அது சரியே. அவர்கள் அவரை சகதியால் நிரம்பிய தண்ணீர் தொட்டியில் இருண்ட நிலவறையில் போட்டனர். அங்கே பட்டினியாய் எலிகளுடன் இருக்கும்படிக்கீழே விட்டுவிட்டனர்.

குயவனும் களிமண்ணும்

எரேமியாவும் மற்ற தீர்க்கதரிசிகளில் சிலரும் தங்கள் கருத்துக்களைத் வெளிப்படுத்த எதையும் செய்யக்கூடியவர்கள். அவர்கள் கூற வேண்டியவைகளை தெளிவாக விவரித்துக் கூற முயற்சித்தனர். சில வேளைகளில் “அடையாள செயல்” மூலம் பிரசங்கித்தனர். எடுத்துக்காட்டாக, பதினெட்டாம் அதிகாரத்தில் “திரும்ப வனையப்பட்ட மண்பாண்டம்” என்றழைக்கப்பட்ட அடையாளத்தைக் கூறி எரேமியா பிரசங்கித்தார். தேவன் தம்மை ஒரு குயவன் வீட்டுக்குப் போகும்படிச் சொன்னார் என்று எரேமியா பிரசங்கித்தார். அங்கே இருந்தபோது அவர் குயவன் ஒரு மண்பாண்டத்தை வனைவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். குயவன் ஒரு அழகிய மண்பாண்டத்தை வனைய முயற்சித்தான், எனினும் அவன் விரும்பியபடி அது அமையவில்லை. மண்பாண்டத்தின்மீது வெறுப்படைந்து அதைத் தரையில் எறிந்து, நொறுக்கினான். அவன் களிமண்ணைத் திரும்ப வனைந்து வேறு ஒரு மண்பாண்டமாக மாற்றினான்.

இந்தப் பிரசங்கத்தை எரேமியா பிரசங்கித்தபொழுது, அவர் மக்களுக்கு, “தெய்வீகக் குயவரான தேவன் உருவாக்கும் மண்பாண்டத்தைப் போல் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். தேவன் விரும்பிய வழியில் நீங்கள் உருவாகவில்லை. எனவே அவர் உங்களைத் தண்டிக்கிறார். தேவன் உங்களை பாபிலோனுக்குக் கொண்டுவந்து, திரும்பவும் வனைந்து, முற்றிலும் ஒரு புதிய பாண்டமாக திரும்பக் கொண்டு வருவார்” என்று சொல்லுகிறார்.

இதை நம் தனிப்பட்ட வாழ்வில் செயல்படுத்த வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. சில நேரங்களில் நம்முடைய வாழ்க்கை தேவனுடைய வடிவமைப்பின்படி நடைபெறுவதில்லை. எனவே, தேவன் நம்மைத் திரும்பவும் வனைகிறார். இதை எப்போதாவது நீங்கள் உணர்ந்ததுண்டா? திடீரென்று உங்கள் வாழ்க்கை அழிந்துபோகிறது. நீங்கள் களிமண் குவியலில் எறியப்பட்டு, அதன்பின் ஒரு புதிய பாண்டமாக உருவாக்கப்படுவதைப் போன்று உணருகிறீர்கள். பழைய பாண்டத்திலிருந்து புதிய பாண்டத்தை உருவாக்கும் மாற்றம் பொறுக்க முடியாத துன்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருக்கலாம், எனினும் புதிய பாண்டம் உருவாக்கப்பட்டபின் அது எவ்வளவு மகிமை பொருந்தியதாக இருக்கிறது! அப்போஸ்தலர் பவுல் எழுதியதுபோல “ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால், புதுச் சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்” (அப்போஸ்தலர் 5:17).

எரேமியாவின் புத்தகம் முழுவதிலும், இந்தத் தீர்க்கதரிசியின் கருத்துக்களையுடைய பிரசங்கங்களிலிருந்து, நம் வாழ்க்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய காரியங்களைப் பார்க்கலாம். தேவன் நம்மைத் தண்டித்து

புதிய பாண்டங்களாக திரும்பவும் மாற்ற அவசியப்படும் நேரங்களும் இருக்கின்றன. நம்முடைய பாவங்களின் விளைவுகளை திரும்ப சரி செய்ய முடியாததாகவும், தழும்புகள் பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவர முடியாதவைகளாகவும் இருக்கும்போது, எரேமியா பிரசங்கித்த மிகப்பெரிய மண்பாண்ட பிரசங்கத்தைப்போல நாம் ஒரு புதிய பாத்திரமாக மாற்றப்பட வேண்டும். எரேமியாவின் பிரசங்கத்தை மக்கள் புறக்கணித்ததுபோல, நாமும் இன்று தேவனைப் புறக்கணிக்கிறோம். அநேகர் தம் வாழ்க்கையை மாற்றவேண்டும் என்று தேவனைத் தேடி அவரிடம் கேட்காமலிருப்பது துக்ககரமான காரியமாகும்.

நொறுக்கப்பட்ட பாத்திரம்

ஒரு நாள் தேவன் எரேமியாவிடம் ஒரு பெரிய விலையுயர்ந்த கலசத்தை வாங்கி, சில மூப்பர்களையும் ஆசாரியர்களையும் அவனோடு கூட்டிக்கொண்டு, கிழக்குவாசல் நுழைவிடத்தினருகே போகச் சொன்னார். அவன் மக்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்ததும், இந்தக் கலசத்தை அவர் எடுத்து நடைபாதையின்மேல் துண்டு துண்டாக நொறுக்கினார்! அப்பொழுது எரேமியா, “நேபுகாத்நேச்சாரோடு போரிட்டு பாபிலோனியர்களுக்கு எதிராக கலகம் விளைவித்து அவர்களிடம் சரணடையாத நீங்கள் இந்தக் கலசத்தைப்போல் நொறுக்கப்படுவீர்கள். திரும்ப வனையப்படுவதோ திரும்ப வருவதோ முடியாது. நீங்கள் இல்லாமலாக்கப்படுவீர்கள்! நீங்கள் நிர்மூலமாக்கப்படுவீர்கள்!” என்று பிரசங்கித்தார் (எரேமியா 19:10, 11).

மேசியாவைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள்

எரேமியா சிறையிருப்பைப்பற்றியும் அடுத்து நம்பிக்கையைப் பற்றியும் செய்திகளைக் கொடுக்கும்போது, சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பிவரும் தீர்க்கதரிசனங்களோடு மேசியாவின் வருகையைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்களையும் கலந்து பேசுகிறார். மேசியாவின் வருகை, யூதாவுக்கு மட்டுமல்ல உலக முழுவதற்கும் மேலான நம்பிக்கை.

இப்படிப்பட்ட செய்திகளில் ஒன்று இறுபத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தில் காணப்படுகிறது. மக்கள் பாபிலோனில் சிறையிருப்பைத் துவங்கும் நிலையிலிருந்தனர். எரேமியாவிடமிருந்து ஒரு கடிதம் மூலமாக தேவன், “நீங்கள் எதிர்பார்த்திருக்கும் முடிவை உங்களுக்குக் கொடுக்கும்படிக்கு நான் உங்கள் பேரில் நினைத்திருக்கிற நினைவுகளை அறிவேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; அவைகள் தீமைக்கல்ல, சமாதானக்கேதுவான நினைவுகளே. அப்பொழுது (உங்கள் சிறையிருப்பில்) நீங்கள் கூடிவந்து, என்னைத் தொழுதுகொண்டு, என்னை நோக்கி விண்ணப்பம் பண்ணுவீர்கள்; நான் உங்களுக்குச் செவிகொடுப்பேன். உங்கள் முழு இருதயத்தோடும் என்னைத் தேடினீர்களானால், என்னைத் தேடுகையில் கண்டுபிடிப்பீர்கள். நான் உங்களுக்குக் காணப்படுவேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். நான்

உங்கள் சிறையிருப்பைத் திருப்பி... உங்களைத் திரும்பி வரப்பண்ணுவேன்” (எரேமியா 29:11-14) என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார்.

சிறையிருப்பிலிருந்தும் அடிமைத்தனத்திலிருந்தும் யூதாவின் மக்கள் திரும்பிவந்தபோது எரேமியா அவர்களோடு பகிர்ந்துகொண்ட உன்னதமான பிரசங்கத்தின் சுருக்கம்: “உங்களை நேசிக்கும் பிதாவாகிய தேவன் உங்களை ஆக்கினைக்குள்ளாக்குகிறார், எனினும் அது உங்கள் நன்மைக்கேயன்றி உங்களுக்குத் தீங்கு செய்வதற்கல்ல. தேவன் உங்களுக்கு நம்பிக்கையையும் ஒரு எதிர்காலத்தையும் கொடுக்க விரும்புகிறார். பாபிலோனிலிருக்கும்போது தேவனைக் கூப்பிடுங்கள். வந்து தேவனிடம் ஜெபியுங்கள். உங்கள் முழு இருதயத்தோடும் தேவனை நீங்கள் தேடுவீர்களானால், தேவன் உங்களுக்குச் செவிகொடுத்து நீங்கள் சொல்லுவதைக் கேட்பார். தேவன் உங்களைக் கண்டுபிடித்து, உங்கள் சிறையிருப்பிலிருந்து உங்களைத் திரும்பக் கொண்டு வருவார்.”

எரேமியா அவர்களுடைய சிறையிருப்பைப் பற்றி தீர்க்கதரிசனமாகச் சொன்னபொழுது, அதைக் கேட்பவர்களால் ஏற்படும் எல்லாவிதமான கடினங்களையும் துன்புறுத்தலையும் சகித்துக்கொள்ள சித்தமாயிருந்தார். எனினும் தம்முடைய செய்தியை தேவனே கொடுத்தார் என்பதை அவர் விசுவாசித்தார். அது சத்தியமாயிருந்தது. அது சத்தியமாயிருந்தது! எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனங்களைப்பற்றி முக்கியமான காரியம் என்னவென்றால், அவர் கூறிய தீர்க்கதரிசனங்கள் எல்லாம் நிறைவேறின.

எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்பொழுது, யூதாவின் மக்களின்மீது தேவனுடைய ஆக்கினையையும் நியாயத்தீர்ப்பையும் பற்றிய செய்தியைத் தேடிப் பாருங்கள். எனினும் நம்பிக்கையின் செய்தியைத் தவறவிடாதீர்கள். இந்த இரண்டு செய்திகளையும் உங்கள் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தி, இதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள்: தேவன் உங்களைத் தண்டிக்கும்போது, உங்களுக்காக அவரிடமிருக்கும் திட்டங்கள் அவருக்குத் தெரியும், அதாவது ஆவிக்குரிய பிரகாரமாய் உங்களைச் செழுமையாக்குவதற்காக அவர் வைத்திருக்கும் திட்டங்கள், மற்றும் உங்களுக்கு நம்பிக்கையையும் ஒரு எதிர்காலத்தையும் கொடுக்கும் திட்டங்கள் ஆகும். நீங்கள் தேவன் கொடுக்கும் தண்டனைகளைச் சரியானபடி ஏற்றுக்கொண்டு, அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்தால், உங்கள் கடினமான நிலையிலிருந்து உங்களை இரட்சித்து உங்களை ஒரு புதிய பாண்டமாக கொண்டுவர முடியும் என்பதே முக்கியம்.

அத்தியாயம் ஐந்து சிறையிருப்பு குழுத் தலைவர்

யூதர்களைச் சங்கிலிகளால் கட்டி பாபிலோனுக்குக் கொண்டுபோகும் முன்பாக எரேமியா அவர்களுடைய சிறையிருப்பை தைரியமாய் எதிர்கொள்ளும்படி நம்பிக்கை தரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். எருசலேம் வீழ்ச்சியடைந்தபொழுது, படுகொலையிலிருந்து தப்பியவர்கள் துக்கத்தாலும், பயங்கரத்தாலும் திகிலாலும் ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தனர். எரேமியாவின் இந்த அபிஷேகிக்கப்பட்ட வார்த்தைகள், சிறையிருப்பின் எழுபது ஆண்டுகள் உயிரோடிருக்க உதவி செய்யும்: “ஞானி தன் ஞானத்தைக்குறித்து மேன்மைபாராட்டவேண்டாம்; பராக்கிரமன் தன் பராக்கிரமத்தைக்குறித்து மேன்மைபாராட்ட வேண்டாம்; ஐசுவரியவான் தன் ஐசுவரியத்தைக் குறித்து மேன்மைபாராட்ட வேண்டாம்; மேன்மைபாராட்டுகிறவன் பூமியிலே கிருபையையும் நியாயத்தையும் நீதியையும் செய்கிற கர்த்தர் நான் என்று என்னை அறிந்து உணர்ந்திருக்கிறதைக் குறித்தே மேன்மை பாராட்டக்கடவன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; இவைகளின்மேல் பிரியமாயிருக்கிறேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (எரேமியா 9:23,24).

மேன்மைபாராட்டுவது என்ற சொல்லுக்கு சில மொழிபெயர்ப்புகள் “மகிமை” என்ற சொல்லை பயன்படுத்துகின்றன. சுருக்கமாக எரேமியா, “செல்வந்தனாய் நீ இருந்தால் செல்வத்தில் மகிமைகொள்ளாதே. நீ பலசாலியாயிருந்தால், உன் பலத்தில் மகிமை கொள்ளாதே. நீ நன்கு கல்வி பயின்றவனாயிருந்தால், உன் ஞானத்திலும் கல்வியறிவும், மகிமைகொள்ளாதே” என்று சொன்னார். “மகிமை” என்ற சொல், “உங்கள் எல்லா திறமைகளையும் வெளிக் கொண்டுவிந்து உங்கள் வாழ்க்கையில் தேவன் யார், அவர் எப்படிப்பட்டவராயிருக்கிறார் என்பதை முற்றிலும் வெளிப்படுத்துவது” என்ற அர்த்தமுடையது.

இந்தச் சூழ்நிலையில், எரேமியா வார்த்தைகளை, முக்கியமாகத் தேவனுக்கு நேராகச் சொல்லாமல் சிறையிருப்பிலிருக்கிறவர்களுக்கே சொல்லுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக, எரேமியா செல்வந்தனான ஒரு மனிதனிடம், “உன் வாழ்வில் உள்ள திறமைகள் யாவையும் வெளிப்படுத்த இன்னும் உன் செல்வத்தை நீ நம்பியிருக்க முடியாது. உன் செல்வத்தில் நீ நிறைவு காண முடியாது,” என்று சொல்லுகிறார். சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட செல்வந்தர்களிடமிருந்து செல்வம் எடுக்கப்பட்டது. எருசலேம் விழுவதற்கு முன்னால், அவர்கள் தங்கள் செல்வத்தினால் மகிமையான ஸ்தானத்தில் இருந்திருப்பார்கள், ஆனால் இப்போது அல்ல. அப்படியே, எரேமியா கல்வியறிவுடையவர்களிடமும் பலவான்களிடமும், “ஞானமுள்ள மனிதனே, இப்போது உன்னைச் சங்கிலிகளால் கட்டிக் கூட்டிச் செல்லும்போது நீ அவ்வளவு புத்திசாலி என்று உணரவில்லை அல்லவா? பலசாலியே, இனிமேல் உனக்கு உன் பலத்தினால் மகிமை இல்லை. பாபிலோனில் சிறிதளவே கொடுக்கப்படும் உணவை உண்டு, அதிக சரீர பலவீனத்தை அனுபவிப்பாய்,” என்று கூறினார்.

இது வரையில் இது ஒரு எதிர்மறையான செய்தியாய் மட்டுமே காணப்படுகிறது. எனினும் இங்கே எரேமியாவின் நேர்மறையான செய்தியின் பகுதி காணப்படுகிறது. தேவன் எரேமியாவின் மூலமாக சிறைப்பட்டவர்களுக்கு, “‘வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தையும் நோக்கத்தையும் உண்மையாகவே நீ புரிந்து கொண்டு, உனக்குள் இருக்கும் யாவற்றையும் நிறைவேற்றவேண்டுமென்று விரும்பினால், நான் யார், எப்படிப்பட்டவர் என்பவற்றை அறிந்து கொள்ளும் உறவோடு என்னிடம் வா,” என்று சொல்லுகிறார். எரேமியா, “பரலோகத்திலிருக்கும் தேவன் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை பூமியில் நீ தெரிந்துகொள்ளும் பொழுது உனக்குள் மறைந்திருக்கும் முக்கியமானவற்றை நீ கண்டு கொள்ளுவாய். தம்முடைய பண்புகள் மூலம் தேவன் தம்மை வெளிப்படுத்துகிறார் என்பதை நீ தெரிந்துகொண்டால் அவர் இருக்கிறார் என்பதன் சாராம்சத்தையும் நீ இருப்பதன் சாராம்சத்தையும் தெரிந்து கொள்ள முடியும்,” என்று பிரசங்கிக்கிறார். தேவனுடைய பண்புகள் அவருடைய தனிப்பண்பை உருவாக்குகிறது.

இந்த எரேமியாவின் உன்னதப் பிரசங்கத்தில், அவர், “தேவனை அவர் எப்படி இருக்கிறார் என்று தெரிந்து கொள்ளுவதன் மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அவருடைய தளராத அன்பினாலும் நேர்மையினாலும் பரிபூரண நீதியினாலும் நாம் அவரைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்,” என்று பிரசங்கித்தார். பாபிலோனில் அடிமை வேலை செய்யும்போது, இதைப்பற்றியெல்லாம் அவர்கள் சிந்தித்திருப்பார்கள். அவர்கள் செல்வத்திலோ அல்லது கல்வியறிவிலோ அல்லது சரீர பலத்திலோ திருப்தி கிடைக்காது, காண முடியாது என்பது

அவர்களுக்குத் தெரியும். இவற்றை வேறு எங்காவது கண்டுகொள்ள வேண்டும் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும். தீர்க்கதரிசியின் கூற்றுப்படி இதுவே தேவனைப்பற்றி அறிந்து கொள்ள ஒரு நல்ல நேரம். அவர்களுடைய எஜமானர்கள் அவர்களிடமிருந்து எடுத்துவிட முடியாத ஒரு காரியம் இது.

அவர்கள் திரும்ப வருவார்கள் என்பதன் நிரூபணம்

எரேமியா 32-33 அதிகாரங்களில், எரேமியா செய்த நேர்த்தியான காரியங்களில் ஒன்றைப் பற்றி வாசிக்கிறோம். கிதேக்கியாவின் ஆட்சி காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் முற்றுகையின் உச்ச நிலையிருக்கும் நேரம் அது, பட்டணம் விழுகிறது. எரேமியா பிரசங்கித்ததற்காக அவரைச் சிறையிலடைத்தனர்; அந்த வேளையில் எரேமியா தேவனிடமிருந்து ஒரு வெளிப்பாட்டைப் பெற்றார். எரேமியாவின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் அனாமெயேல் அவனிடம் வந்து ஆனதோத்திலிருக்கிற தன்னுடைய நிலத்தை விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளும்படிக் கேட்பான் என்று தேவன் வெளிப்படுத்தினார். எருசலேம் முற்றுகையிடப்பட்டிருக்கும்போது அதன் அருகில் நிலம் வாங்க அது ஒரு நல்ல நேரமல்ல. எனினும் தேவன் எரேமியாவிடம் அந்த நிலத்தை வாங்கும்படிச் சொன்னார். அப்படியே அனாமெயேல் வந்து, “ஆனதோத்தூரிலுள்ள என்னுடைய நிலத்தை நீர் வாங்கிக்கொள்ளும். அந்த நிலத்தை உமக்குக் கொடுக்கும்படி தேவன் இருதயத்தில் அதை வைத்தார்” என்று சொன்னான்.

எரேமியா அந்த நிலத்தை வாங்கச் சம்மதித்து அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தான். அவன் சாட்சிகள், வக்கீல்கள், குமாஸ்தாக்கள் ஆகியோரைக் கொண்டு வந்து சட்டரீதியாக தான் நிலத்தை வாங்கியதை முறைப்படுத்தி, எல்லாருக்கும் தெரியப்படுத்தினார். அப்பொழுது அவர் பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டு, முத்திரையிட்டு அவைகளை ஒரு மண்பாண்டத்தில் வைத்தார். இதன்பின் அவர் இன்னொரு மிகப்பெரிய ‘அடையாள நடவடிக்கை’யைப் பிரசங்கம் செய்தார். இதன்படி, “பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து நீங்கள் திரும்பிவருவீர்கள் என்று நான் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். இதை நான் உண்மையாகவே நம்புகிறேன் என்று நான் உங்களுக்குக் காட்டட்டும். எருசலேமிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள ஒரு இடத்தில் சமீபத்தில் நான் கொஞ்சம் நிலம் வாங்கியிருக்கிறேன். நீங்கள் திரும்பி வருவீர்கள் என்று நம்பாவிட்டால் நான் அப்படிச் செய்திருப்பேன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? தேவன் இஸ்ரவேலரின் பாத்தியதைகளைத் திரும்பக் கொடுப்பார்!” என்று அவர் பிரசங்கித்தார். இந்த விசுவாசத்தின் உயர்ந்த நடவடிக்கையைப் பெரிதாக்கி விளக்கிய எரேமியாவின் பேச்சு சாதுரியமும் வல்லமையுமுள்ள பிரசங்கத்தை நிச்சயமாய் வாசியுங்கள் (அதிகாரம் 32).

நம்பிக்கை பற்றிய இந்த அழகிய பிரசங்கம் முப்பத்திரண்டாம் அதிகாரத்தில் துவங்குகிறது. இந்த மிகப் பரிச்சயமான வார்த்தைகளைப் பிரசங்கித்த வரலாற்று சந்தர்ப்பம், “என்னை நோக்கிக் கூப்பிடு, அப்பொழுது நான் உனக்கு உத்தரவு கொடுத்து, நீ அறியாததும் உனக்கு எட்டாததுமான பெரிய காரியங்களை உனக்கு அறிவிப்பேன்” (எரேமியா 33:3). நீ எப்பொழுதாவது தேவனை நோக்கி கூப்பிட்டிருக்கிறாயா? நாம் எல்லாரும் அவரைக் கூப்பிடவேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார். ஏனென்றால் நாம் ஒருபொழுதும் கண்டிராத மிகப்பெரிய வல்லமையான காரியங்களை நமக்குக் காட்ட அவர் விரும்புகிறார்.

எரேமியாவின் பிரசங்கம் முழுவதும் அழிவும் துக்கமும் பற்றியதல்ல. அவருடைய பிரசங்கங்களின் மூலம் தேவனுடைய மக்களுக்கு அதிக நம்பிக்கை கிடைத்தது. எருசலேம் விழுந்து அவர்கள் பாபிலோனிய சிறையிருப்புக்குள் கொண்டு சென்றபோது யூதா மக்களுக்கு இருந்த ஒரே நம்பிக்கை அதுவே.

இருதயத்தின் காரியங்கள்

எரேமியாவின் மற்றப் பிரசங்கங்களின் சிலவற்றை சுருக்கமாகப் பார்க்கும்போது, அவர் அவற்றை நாம் நிகழ்ச்சிகளின் காலக்கிரம வரிசையில் ஆய்வு செய்யவில்லை என்பதை தெரிந்துகொள்வோம். அவரும் அவரைப்பற்றி எழுதிய “பாருக்” என்பவரும் எரேமியா பிரசங்கித்தபோது உடனே எழுத்துப்பதிவு செய்யவில்லை, அநேக வருடங்களுக்குப் பின் அவர் சிறையிலிருக்கும்போது அவற்றை ஞாபகப்படுத்தி எழுதினார்.

எரேமியாவின் மிகப்பெரிய பிரசங்கங்களின் சுருக்கங்களில் ஒன்று, இந்தப் புத்தகத்தின் முற்பகுதியில் காணப்படுகிறது. எரேமியாவின் மூலமாகக் கர்த்தர், “என் ஜனங்கள் இரண்டு தீமைகளைச் செய்தார்கள்; ஜீவத்தண்ணீர் ஊற்றாகிய என்னை விட்டுவிட்டார்கள்; தண்ணீர் நிற்காத தொட்டிகளாகிய வெடிப்புள்ள தொட்டிகளைத் தங்களுக்கு வெட்டிக் கொண்டார்கள்,” (எரேமியா 2:13) என்று கூறினார்.

மக்கள் தேவனிடமிருந்தும், அவருடைய வசனங்களிலிருந்து வரும் ஞானத்திலிருந்து தூரமாய் விலகிச் சென்றார்கள். எரேமியா சொல்லியபடி அவர்கள் தேவனுடைய பிரமாணங்களை எழுதியவர்கள் பொய்யர்கள் என்று நம்பினார்கள். எரேமியா தீர்க்கதரிசி, “வேதபாரகரின் கள்ள எழுத்தாணி அதை அபத்தமாக்குகிறது,” (எரேமியா 8:8) என்று எழுதுகிறார். தேவனுடைய வசனங்கள் நம்பக்கூடியதல்ல என்பதை மக்கள் நம்பும்படிச் செய்தால், அப்பொழுது நீங்கள் எதை விசுவாசிப்பீர்கள்? உங்களுக்கிருப்பதெல்லாம் மனித ஞானமும் தத்துவமும் மட்டுமே. தேவனுடைய வசனங்களில் காணப்படாத

ஞானத்தை ஒப்பிடும்போது அவர்களில் என்ன ஞானம் இருக்கிறது என்று எரேமியா கேட்கிறார்.

மக்கள் மாற்றமடைய முடியுமா?

நீங்கள் மாற வேண்டும் என்றோ, நன்றாகச் செயல்படக் கடினமாக முயற்சிக்க வேண்டுமென்றோ வேதாகமம் ஒரு பொழுதும் சொல்லவில்லை என்ற உண்மை உங்களுக்குத் தெரிகிறதா? வேதாகமம் கீழ்க்கண்டவற்றைப் பற்றியதே என்று நினைக்கும் திரளான மக்களைப் பார்த்து நான் வியப்படைகிறேன்: அதாவது உன்னால் முடிந்தவரை முயற்சிசெய், இன்னும் நன்றாகச் செய்ய அதிகமாய் முயற்சி செய் என்பதே. வேதவாக்கியங்கள் அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. நம்மை நாம் மாற்றிக்கொள்ள முயற்சி செய்வதைப்பற்றி உண்மையில் எரேமியா வேடிக்கையாப் பேசுகிறார். அவர், “நீ உன் வழியை மாற்றி மாற்றி இவ்வளவாய் விலகிப்போகிறது என்ன?” (எரேமியா 2:36). சிவிங்கித் தன் புள்ளிகளையும் எத்தியோப்பியன் தன் தோலையும் மாற்றும்போது, தீமையைச் செய்ய பழகிபோன நீங்கள் நன்மை செய்யத் துடங்குவீர்கள்.

நம்மை நாமே மாற்றிக்கொள்ள முடியாது. நாம், “உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுரூபமாகுங்கள்” (ரோமர் 12:2) என்று ஊக்கமளிக்கப்படுகிறோம். நாம் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்று இயேசு சொல்லுகிறார். நாம் மறுரூபமடையும்போது அல்லது மறுபடியும் பிறக்கும்போது அது நமக்கு ஒரு கடினமாக உழைக்காத ஒரு அனுபவமாயிருக்கிறது. அது நாம் மாறவேண்டும் என்று சொல்லுகிற, அல்லது இன்னும் நன்றாகச் செயல்பட வேண்டுமென்று முயற்சிப்பது அதே காரியம் அல்ல.

நம்முடைய இருதயங்களைத் தெரிந்தவர் யார்?

மனித இருதயத்தைப்பற்றி எரேமியா இதைச் சொல்லுகிறார், “எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் இருதயமே திருக்குள்ளதும் மகா கேடுள்ளதாயிருக்கிறது, அதை அறியத்தக்கவன் யார்?” (எரேமியா 17:9). இதற்கு பதில், நிச்சயமாக, தேவன் மட்டுமே நமது இருதயங்களைத் தெரிந்தவர். “கர்த்தராகிய நானே ஒவ்வொருவனுக்கும், அவனவன் வழிகளுக்கும் செய்கைகளின் பலன்களுக்கும் தக்கதைக் கொடுக்கும் படிக்கும், இருதயத்தை ஆராய்கிறவரும் உள்ளிந்திரியங்களைச் சோதித்தறிகிறவருமாயிருக்கிறேன்” (10).

தேவன் உங்கள் இருதயங்களை அறிந்திருக்கிறார். நீ உன் குடும்பத்தையும் நண்பர்களையும், ஏன் உன்னையுங்கூட ஏமாற்றியிருக்கலாம், ஆனால் தேவனை உன்னால் ஏமாற்ற முடியாது. அவருக்கு

உன் இருதயத்தைத் தெரியும் அதைப் புதிதாக்க விரும்புகிறார். ஞானமுள்ள தாவீது ஜெபித்ததுபோல ஜெபியுங்கள்,” தேவனே, என்னை ஆராய்ந்து, என் இருதயத்தை அறிந்துகொள்ளும்; என்னைச் சோதித்து என் சிந்தனைகளை அறிந்துகொள்ளும். வேதனை உண்டாக்கும் வழி என்னிடத்தில் உண்டோ என்று பார்த்து, நித்திய வழியிலே என்னை நடத்தும்” (சங்கீதம் 139:23-24).

எரேமியா புத்தகம் முழுவதிலுமுள்ள, ஆழ்ந்த கருத்துக்களை யுடைய பிரசங்கங்களை நம்முடைய வாழ்க்கையில் செயல்படுத்த, தேடிப்பார்க்க வேண்டும். நம்மைத் தண்டித்து புதிய பாத்திரங்களாக வளைய வேண்டிய நேரங்கள் தேவனுக்கிருந்தன. நம்முடைய பாவங்களின் விளைவுகள் மாற்ற முடியாததும் தழும்புகள் முன்நிலைக்கு மாற்றக் கூடாததுமாயிருக்கும்பொழுது, தேவன் எரேமியாவை குயவன் வீட்டிற்கு அனுப்பி காணச் செய்தது போல நாம் ஒரு புதிய பாண்டமாக உருவாக்கப்படுவது அவசியம்.

அத்தியாயம் ஆறு தேவனுடைய சோகமான செய்தி

எரேமியாவிற்கு இரண்டு கூடை அத்திப் பழங்களின் தரிசனம் உண்டாயிற்று (அதிகாரம் 34). சில அத்திப்பழங்கள் புதிதானவைகளாகவும் பழுத்தவைகளாகவுமிருந்தன, சில கெட்டுப்போய் பூசணம்பிடித்து சாப்பிடக்கூடாத அளவிற்கு அழுகிப்போயிருந்தன. கர்த்தர் எரேமியாவிடம், “நல்ல அத்திப்பழங்கள் பாபிலோனுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டவர்களைக் குறிப்பிடுகிறது. அவர்களுடைய நன்மைக்காகவே நான் அவர்களை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றினேன். அவர்கள் நன்றாகப் பராமரிக்கப்பட்டு திரும்பவும் இங்கே அவர்களைக் கொண்டு வருவேன். நான் அவர்களுக்கு உதவி செய்வேன், அவர்களைக் காயப்படுத்த மாட்டேன். அவர்களை நடுவேன், பிடுங்க மாட்டேன். எனக்குப் பதிலளிக்கும் இருதயங்களை நான் அவர்களுக்குக் கொடுப்பேன். அவர்கள் என் ஜனமாயிருப்பார்கள். நான் அவர்கள் தேவனாயிருப்பேன்.

“எனினும் அழுகிய அத்திப்பழங்கள் யூதாவின் ராஜாவாகிய சிதேக்கியாவையும், அவனுடைய அதிகாரிகளையும், இந்த நாட்டில் எருசலேமை விட்டுப்போன மற்ற எல்லாரையும் குறிப்பிடுகிறது. எகிப்தில் வசிப்பவர்களையுங்கூட குறிப்பிடுகிறது. உண்ண முடியாத அழுகிய அத்திப் பழங்களைப்போல நான் அவர்களை நடத்துவேன். அவர்கள் அழிந்து போகும்படி சங்காரத்தையும், பஞ்சத்தையும், நோயையும், அவர்கள் மத்தியில் அனுப்புவேன்” என்று சொன்னார்.

இந்தச் செய்தியை எரேமியா தொடர்ந்து பிரசங்கித்தார். பாபிலோனிய வல்லரசுக்கு எருசலேம் விழும்போது அங்கே இரண்டு வகையான மக்கள் இருந்தார்கள் - பாபிலோனிய சிறையிருப்பு தேவனுடைய ஆக்கினத்தீர்ப்பு என்று உணர்ந்துகொண்டு, பாபிலோனுக்குப் போய், தேவனுடைய சீராக்கும் முறையை

ஏற்றுக்கொண்டு மனந்திரும்பி னவர்கள். சிதேக்கியாவைப்போல இது தேவனுடைய சித்தம் என்று தெரிந்துகொள்ள மறுத்து, எரேமியாவின் பிரசங்கத்தை புறக்கணித்து பாபிலோனியர்களுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தவர்கள். மனித நேயத்துக்கு எதிரான விவாதம் எரேமியாவின் முந்தைய பிரசங்கங்களில் சொல்லப்பட்ட நொறுக்கப்பட்ட கலசத்தைப் போலவும், அழுகிய அத்திப்பழங்களைப் போலவும் அவர்கள் ஆனார்கள்.

மனித நேயத்திற்கு எதிரான வாதங்கள் இன்று “மனித நேயம்” என்றழைக்கப்படுவதை எரேமியாவின் சில பிரசங்கங்கள் எதிர்த்தன. சில கொள்கைகள் தோன்றி நம்முடைய காலத்தில் அதிகப் புகழ் பெற்றதாகிவிடுகின்றன. நாம் அவைகளை இப்பொழுது தோன்றியவை என்றும் இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் நினைக்கிறோம். எனினும் அவைகள் உண்மையில் புதியவை அல்ல. அவைகள் பழைய கருத்துக் களே மீண்டும் தலைதூக்குவதாகும். மனிதனுக்குத் தேவையானது மனிதனே என்று கூறும் போதனை, பழைய வரலாற்றில் காணப்படுகின்றன. “நானே என் விதியை நிர்ணயிக்கிற எஜமானும், என் ஆத்துமாவுக்கு கப்பல் தலைவனுமாயிருக்கிறேன்” என்பதே மனித நேயத்தை பின்தொடருபவர்களின் மந்திரமாயிருக்கிறது. எனினும், மோசே போன்ற மனிதர்களின் வாழ்க்கைகளை ஆராயும்போது இதற்கு எதிரான கொள்கையை நாம் காண்கிறோம். “நான் அல்ல, எனினும் தேவனே, தேவன் என்னோடிருக்கிறார். என்னால் முடியாது, அவரால் முடியும், அவர் என்னோடிருக்கிறார்,” என்பவைகளைப் போன்ற ஆவிக்குரிய பூரணத்துவம் அவர்கள் வாழ்க்கையில் வெளிப்படுவதை நாம் காண்கிறோம்.

நமக்குத் தேவன் அவசியமா?

பத்தாம் அதிகாரத்தில் இதைப் போன்ற பிரசங்கங்களில் ஒன்றை அவர் பிரசங்கிக்கும்போது, எரேமியா மனித நேய சிந்தனைக்கு எதிராக வாதாடுகிறார், “கர்த்தாவே, மனுஷனுடைய வழி அவனாலே ஆகிறதல்லவென்றும், தன்னை நடத்துவது நடக்கிறவனாலே ஆகிறதல்லவென்றும் அறிவேன்” (23). இதையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள், “மனுஷன் மேல் நம்பிக்கை வைத்து, மாம்சமானதைத் தன் புயபலமாக்கிக்கொண்டு, கர்த்தரை விட்டு விலகுகிற இருதயமுள்ள மனுஷன் சபிக்கப்பட்டவன்” (17:5). இந்தச் சத்தியத்தின் நேர்மறையான விளைவை எரேமியா நமக்குக் கொடுக்கிறார், “கர்த்தர் மேல் நம்பிக்கை வைத்து, கர்த்தரைத் தன் நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்” (17:7).

அநேக மக்கள் தங்களுக்கு ஒரு மேய்ப்பன் அவசியமில்லை என்று நம்புகிறார்கள். அவர்களால் தீர்வுகாண முடியாத பிரச்சினை ஒரு

பொழுதும் இருந்ததில்லை. அவர்களுக்குத் தேவையானது மனிதனின் புத்தி சாதுர்யமும், அறிவும், தாலந்துகளும் மட்டுமே என்று விசுவாசிக்கிறார்கள். எனினும் வேதவாக்கியங்கள் எப்போதும், “இல்லை, இவைகள் மட்டும் உனக்குப் போதாது. உனக்கு ஒரு மேய்ப்பன் தேவை. உனக்குத் தேவனிடமிருந்து ஞானமும், தேவனிடமிருந்து பெறும் ஞானத்தைச் செயல்படுத்த அவரிடமிருந்து சக்திவாய்ந்த வல்லமையும் (கிருபை) வேண்டும்” (யோவான் 1:5; 2 கொரிந்தியர் 9:8 என்று கூறுகின்றன. இதுவே பழைய புதிய ஏற்பாடுகளிலுள்ள எல்லா தீர்க்கதரிசிகளின் முரண்பாடற்ற தத்துவமும் போதனையாயிருக்கிறது.

வசனத்துக்காக ஆயத்தமாயிருப்பது

நான்காவது அதிகாரத்தில் மற்றொரு பெரிய பிரசங்கம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது யூதாவின் மதத்தைவிட்டு விலகிச் சென்று பாபிலோனிய சிறையிருப்பைக் கொண்டு வந்த பாவத்துக்குப் பரிகாரம் கூறுகிறது. “யூதா மனுஷரோடும், எருசலேமியரோடும் கர்த்தர் சொல்லுகிறது என்னவென்றால்: நீங்கள் முள்ளுகளுக்குள்ளே விதையாதிருங்கள், உங்கள் தரிசு நிலத்தைப் பண்படுத்துங்கள். யூதா மனுஷரே, எருசலேமின் குடிகளே, உங்கள் கிரியைகளுடைய பொல்லாப்பினிமித்தம் என் உக்கிரம் அக்கினியைப்போல எழும்பி, அவிப்பார் இல்லாமல் எரியாதபடிக்கு நீங்கள் கர்த்தருக்கென்று உங்களை விருத்தசேதனம் பண்ணி, உங்கள் இருதயத்தின் நுனித்தோலை நீக்கிப் போடுங்கள்” (3, 4).

எரேமியாவின் இந்த அழகிய பிரசங்கம், “விதைப்பவனின் உவமை” என்று நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் காணப்படும் நம்முடைய ஆண்டவரின் பிரசங்கத்தைப் போலிருக்கிறது. வேத வசனங்கள் பிரசங்கிக்கப்படும்போது அது ஒரு உழவன் விதைகளை விதைப்பது போலிருக்கிறது என்று இயேசு கூறினார். ஒரு உழவன் விதைகளை விதைக்கும்போது அது நான்கு வகையான நிலத்தில் விழுகின்றன.

நான்கு வகை நிலங்கள், வேத வசனம் போதிக்கப்பட்டு அது பிரசங்கிக்கப்படும்போது பெறும் நான்கு வித்தியாசமான பதில்களைச் சித்தரிக்கின்றன: சிலவேளைகளில் வசனம் கேட்பவரின் மனதை ஊடுருவிச் செல்லவில்லை; சிலவேளைகளில் கேட்பவரின் சித்தத்தைத் துளைத்துச் செல்லவில்லை; சிலவேளைகளில் மனதை ஊடுருவிச் சென்றாலும், வளரும்போது உலகக் கவலைகள், செல்வம், இதர கவர்ச்சிகள் போன்ற களைகளால் நெருக்கப்படுகிறது; சிலவேளைகளில் வெவ்வேறு அளவுகளில் கனிகொடுக்கின்றன.

இயேசு தமது அற்புதமான உவமையை எரேமியாவின் பிரசங்கங்களின் அடிப்படையில் அமைத்திருக்கக்கூடும். மக்களிடம்

தீர்க்கதரிசி, “உன்னுடைய வாழ்க்கை உழுதுபோடப்படாத நிலத்தைப் போலிருக்கிறது. நீண்ட நாட்களாக எந்த விதையும் அங்கே விதைக்கப்படவில்லை. மக்கள் தேவனுடைய வார்த்தையை மறந்து விட்டார்கள். மக்களுடைய எல்லாப் பிரச்சினைகளும், வாழ்க்கையின் சூழ்நிலைகளும் தேவனுடைய வசனத்தை (விதைகளை) வாழ்க்கைகளில் ஏற்றுக் கொள்ள அவர்களை ஆயத்தப்படுத்துகின்றன” என்று சொன்னார்.

எரேமியாவிடம் சொல்ல எந்த நல்ல செய்தியும் இல்லாமலிருந்ததால் மக்கள் அவரைப் பரிகரித்தனர். பேராபத்து வரப் போவதைப் பற்றி கூறியதால் அவருடைய செய்தி அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர் சொன்ன எல்லாம் - துக்கமோ, தண்டனையோ, நம்பிக்கையுங்கூட அப்படியே நடைபெற்றது. எரேமியாவின் பிரசங்கம் அவர் போதனைகளைக் கேட்ட யூதர்களுக்கு நம்பிக்கை அளித்தது. மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள் சிறையிருப்பிலிருந்து அவர்கள் திரும்பிவருவார்கள் என்ற அவருடைய வாக்குத்தத்தத்தோடு சேர்ந்து, இன்றைக்கும் நமக்குள்ள ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுகிறது.

எரேமியாவின் பாரம்

அவருடைய செய்தி மனதை உருக்குகிறதாயிருக்கிறது, “என் குடல்கள், என் குடல்களே நோகிறது; என் உள்ளம் வேதனைப்படுகிறது, என் இருதயம் என்னில் கதறுகிறது; நான் பேசாமல் அமர்ந்திருக்கக் கூடாது; என் ஆத்துமாவே, எக்காளத்தின் சத்தத்தையும், யுத்தத்தின் ஆர்ப்பரிப்பையும் கேட்டாயே. நாசத்திற்குமேல் நாசம் வருகிறதாகக் கூறப்படுகிறது; தேசமெல்லாம் பாழாகிறது” (எரேமியா 4:19-20). பாபிலோன் தோல்வியைப் பற்றிய அவருடைய தீர்க்கதரிசன வெளிப்படுத்தல்களில், எரேமியாவால் உண்மையிலேயே பாபிலோனிய சேனைகளின் சத்தங்களையும் யூதா மக்களின் வீரிடும் சத்தங்களையும் கேட்க முடிந்தது. இந்த நிகழ்ச்சிகளின் பயங்கரங்களைத் தொடர்ந்து அனுபவிக்கிறதால் அவர், “நான் எதுவரைக்கும் கொடியைக் கண்டு, எக்காளத்தின் சத்தத்தைக் கேட்பேன்” (21) என்கிறார். கர்த்தர், “என் ஜனங்களோ மதியற்றவர்கள், என்னை அவர்கள் அறியாதிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் பைத்தியமுள்ள பிள்ளைகள், அவர்களுக்கு உணர்வே இல்லை; பொல்லாப்புச் செய்ய அவர்கள் அறிவாளிகள், நன்மை செய்யவோ அவர்கள் அறிவில்லாதவர்கள்” (22) என்று சொல்லுகிறார்.

எரேமியாவின் பிரசங்கத்தை நம்முடைய தலைமுறையினருக்கும் போதிக்கலாம். பெரும் சேதம் உண்டாக்கும் ஆயுதங்களைத் தயாரிப்பதில் இன்று நாம் வல்லுநர்களாயிருக்கிறோம், எனினும் அது

சரியானதா என்பதும் நமக்குத் தெரியுமா? வன்முறையும் சட்ட விரோதமான குற்றங்களைச் செய்தலும் நம்முடைய உலகில் பெருவாரியாகப் பரவுகிற தொற்றுநோயாக இருக்கிறது. பயங்கரமான அணு ஆயுதங்கள் ரசாயன, நுண்கிருமி பரப்பும், ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றைக் கண்டுபிடிக்க நம்மிடம் அறிவாளிகள் உண்டு, எனினும் சரியானதைச் செய்வதற்கான புத்தி நமக்கு இல்லாததுபோல தோன்றுகிறது. சரியான காரியம் எது என்று கூட நமக்குத் தெரியவில்லை.

எரேமியாவின் நீடிய பொறுமை

எரேமியா இந்தப் புத்தகத்தின் மூலக் கருத்தை பாதாள இருட்டறையில் இருந்த தம்முடைய விசுவாசமுள்ள 'பாருக்கு' என்ற நகல் எழுதுபவரிடம் எழுதச் சொன்னார். தாம் பிரசங்கித்த பிரசங்கங்களை, தோற்சருளை எழுதி முடித்து, பரிசுத்த நாளின் உபவாசத்தின்போது அதை மக்களுக்கு வாசிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டார். இது மக்களிடம் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது, கடைசியில் தோற்சருள் முழுவதும் ராஜாவுக்கு வாசிக்கப்பட்டது. தோற்சருள் ராஜாவுக்கு வாசிக்கப்பட்டபோது, அறையின் ஒரு பகுதியில் அனல் வருவதற்காக தீ எரிந்துகொண்டிருந்தது. ராஜாவுக்கு சுருளின் ஒவ்வொரு பகுதியும் வாசிக்கப்பட்டபின், கூர்மையான ஒரு கத்தியினால் அந்தப் பகுதியை சுருளிலிருந்து வெட்டி, முழுச் சுருளும் எரிந்துபோகும்ளவிற்கு தீயினுள் எறிந்தான்.

எரேமியாவிடம் இதைப்பற்றி சொன்னதும், அவர் பாருக்கைக் கூப்பிட்டனுப்பி, தான் மறுபடியும் தம் புத்தகத்தை எழுதப் போவதால் தம்முடைய நகல் எழுதுபவரிடம் ஒரு பெரிய தோற்சருளை வாங்கும்படிச் சொன்னார். முதல் சுருளில் எழுதப்படாத இன்னும் அநேகப் பிரசங்கங்கள் அவர் ஞாபகத்திலிருந்தன. இப்போது நாம் மேற்பார்வையிடும் ஐம்பத்திரண்டு அதிகாரங்களை அவர் எழுதுவதற்குச் சொன்னார். இந்த மிகப்பெரிய தீர்க்கதரிசிக்கு நீடிய பொறுமை இல்லாமலிருந்தால் அவர் எழுதிய புத்தகம் நமக்குக் கிடைத்திருக்காது (அதிகாரம் 36).

அத்தியாயம் ஏழு

எரேமியாவின் புலம்பல் புத்தகம்

“எப்படியிருந்தாலும் தேவன் உன்மேல் அன்பாயிருக்கிறார்”

எரேமியாவின் புலம்பல் புத்தகம் எரேமியாவின் புத்தகத்தின் ஒரு தொடர்ச்சியாகும். வரப்போகும் பாபிலோனிய சிறையிருப்பைப்பற்றிய தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாட்டை தேவன் எரேமியாவுக்குக் கொடுப்பதால் அவர் அழுகிறார். பெரும்பாலான மக்கள் சிறைக் கைதிகளாகக் கொண்டுபோகப்பட்ட பின்பும், தீர்க்கதரிசி யூதாவில் இன்னும் இருப்பதோடு எரேமியாவின் புத்தகம் முடிவடைகிறது. அவர் எகிப்துக்குக் குடிபுகுந்ததுபோல் தோன்றுகிறது, பாரம்பரியப்படி அவர் அங்கே இரத்தசாட்சியாய் மரித்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. மற்ற வேதபண்டிதர்கள் எரேமியா, தாம் அதிகமாக நேசித்த யூதா மக்களுக்குப் பிரசங்கிக்க பாபிலோன் நாட்டுக்குப் போனாரென்றும், சிலர் அவர் தம்முடைய கடைசி நாட்களை யூதா நாட்டில் செலவிட்டார் என்றும் நினைக்கின்றனர்.

எரேமியாவின் புலம்பல் புத்தகம் சரியான பெயரைக் கொண்டுள்ளது. “அழுதுகொண்டிருக்கும் தீர்க்கதரிசி” இன்னும் அதிகமாய் அழுகிறார். ஏனெனில் அந்தத் தேசத்தைத் தோற்கடித்தவர்கள் அவர் நேசித்த மக்களில் பலரை படுகொலை செய்தனர். படுகொலை செய்யப்படாதவர்கள் சிறைக்கைதிகளாகவும் அடிமைகளாகவும் தூர தேசத்துக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டனர்.

எசேக்கியேல், தானியேல் போன்ற மற்ற தீர்க்கதரிசிகளாலும் கூறப்பட்ட பிரச்சினைகளில் ஒன்றைப் பற்றி புலம்பலிலும் காண்கிறோம். அதாவது யூதர்கள் தேவாலயத்தின் அருகில் இருக்க முடியாது என்று வருந்தினர். யூதர்கள் தேவாலயம் தேவனுடைய பிரசன்னத்தினால்

நிறைந்துள்ளது, அவர் அங்கு வாசம் செய்கிறார் என விசுவாசித்தனர். உண்மையில் அவருடைய தெய்வீகப் பிரசன்னம் எருசலேம் தேவாலயத்தின் மகா பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் இருந்தது. இந்த பக்தி நிறைந்த தீர்க்கதரிசிகளுக்கு தேவாலயம் தேவன் தங்கியிருக்கும் இடம் என்பதில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. இதனாலேயே தானியேல் தீர்க்கதரிசி ஜெபிக்கும்போது எருசலேமுக்கு நேராகப் பார்த்து ஜெபித்தார். பாபிலோனில் வாசம் செய்யும் தேவனுடைய மக்களுக்கு தேவன் இப்போது எங்கேயிருக்கிறார்? எருசலேம் அவர்களுக்குரிய தேவனுடைய நகரம் என்பதால் அவர்கள் தங்கள் பரிசுத்த நகரத்திலிருந்து, பரிசுத்தராகிய தேவனிடமிருந்தும் பிரிக்கப்பட்டதாக உணர்ந்தனர்.

எரேமியாவின் மலைக்குகை

ஒரு மலையின் மேலிருந்த குகையில் உட்கார்ந்து கொண்டு எரேமியா புலம்பல் புத்தகத்தை எழுதினார். “கொல்கதா” என்றழைக்கப்படும் மலையில் இன்றும் “எரேமியாவின் குகை” என்னப்பட்ட இடம் இருக்கிறது. தேவனுடைய தெய்வீக கிருபையின்படி இயேசு கிறிஸ்து உலகத்தின் பாவங்களுக்காக மரித்த கல்வாரி மலையில் எரேமியாவின் குகை இருக்கிறது.

புலம்பலின் இலக்கிய வடிவம்

புலம்பல் ஒரு அழகான இலக்கியமாகவும் உள்ளது. அதனுடைய ஐந்து அதிகாரங்களும், ஐந்து பாடல்களை அல்லது இரங்கற்பா உடைய மிகச்சிறந்த கவிதைப் படைப்பாகும். ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒரு தனிக் கவிதையாயிருக்கிறது.

புலம்பலில் காணும் ஏவப்பட்ட செய்தி, பாபிலோனின் தோல்வியையும் சிறையிருப்பையும் மையமாகக் கொண்டது. இந்தச் செய்தி விளக்கமாகவும் மிகுந்த உணர்ச்சியோடும் விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது, “எருசலேம் குமாரத்தியே, நான் உனக்குச் சாட்சியாக என்னத்தைச் சொல்லுவேன்? உன்னை எதற்கு ஒப்பிடுவேன்? சீயோன் குமாரத்தியாகிய கன்னிகையே, நான் உன்னைத் தேற்றும்படிக்கு உன்னை எதற்கு நிகர் சொல்வேன்? உன் காயம் சமுத்திரத்தைப்போல் பெரிதாயிருக்கிறதே, உன்னைக் குணமாக்குகிறவன் யார்?” (புலம்பல் 2:13). எரேமியா, பாபிலோன் வல்லரசு போன்ற ஒரு வல்லரசால் ஒரு பட்டணம் தோற்கடிக்கப்படும்போது அது எவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்கும் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

இந்தப் புத்தகம் துக்கத்தைப்பற்றியும் நம்பிக்கையின்மை பற்றியுமே கூறப் போகிறது என்று நாம் நினைக்கும் அந்த வேளையில்,

எரேமியா நம்பிக்கையின் அழகிய தீர்க்கதரிசனத்தோடு நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறார். துன்புறுத்தப்படுதலின் உச்ச நிலையில் யோபு இதே காரியத்தைச் செய்தார் என்பது உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கக் கூடும் (யோபு 19:25, 26). தம்முடைய புலம்பலின் மூன்றாம் அதிகாரத்தில், சற்றும் நம்பிக்கையில்லாத நிலையில், எரேமியா அற்புதமான ஒரு தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாட்டைப் பெற்றுக் கொண்டார், “நாம் நிர்மூலமாகாதிருக்கிறது கர்த்தருடைய கிருபையே, அவருடைய இரக்கங்களுக்கு முடிவில்லை. அவைகள் காலதோறும் புதியவைகள்; உமது உண்மை பெரிதாயிருக்கிறது. கர்த்தர் என் பங்கு என்று என் ஆத்துமா சொல்லும்; ஆகையால் அவரிடத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பேன். தமக்குக் காத்திருக்கிறவர்களுக்கும் தம்மைத் தேடுகிற ஆத்துமாவுக்கும் கர்த்தர் நல்லவர். கர்த்தருடைய இரட்சிப்புக்கு நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறது நல்லது” (22-26) என்று காண்கிறோம்.

எரேமியாவுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட நம்பிக்கையின் செய்தி இது: தேவன் நம்மீது அன்பு செலுத்துவதை ஒருபோதும் நிறுத்தமாட்டார்! நாம் பாவம் செய்யும்போதும், நம்மீது அன்பாயிருக்கிறார். நம்முடைய நம்பிக்கை தேவனுடைய அன்பில் இருக்கிறது. சிறைப்பிடிக்கப் பட்டவர்களை பாபிலோனுக்கு கொண்டு சென்றபோது எரேமியா அவர்களிடம், “உங்களுடைய செல்வத்தையோ, பலத்தையோ ஞானத்தையோ அல்லது கல்வியறிவையோ குறித்து மேன்மை பாராட்டாதிருங்கள். தேவனுக்கு மகிமை செலுத்துங்கள். நீங்கள் தேவனைத் தெரிந்துகொண்டு அவரில் பரிபூரணப்படுங்கள். தேவனுடைய நிபந்தனையற்ற ஒருபொழுதும் மாறாத அன்பையும் இரக்கத்தையும் நம்புவதனால் நீங்கள் தேவனைக் காண முடியும். தேவனுடைய அன்பை ஒரு நேர்மறையான (நல்ல) நடவடிக்கை மூலம் பெற்று கொள்ளவோ அல்லது எதிர்மறையான (தவறான) நடவடிக்கையால் இழந்துவிடவோ முடியாது என்று தேவன் எரேமியாவுக்கு உணர்த்துகிறார். தேவன் நிச்சயமாக ஒருபோதும் நம்மீது அன்புசெலுத்துவதை நிறுத்த மாட்டார்.

தேவனுடைய அன்புக்கு நிரூபணம்

புலம்பல் மூன்றாம் அதிகாரத்தில், “ஆண்டவர் கட்டளையிடைநிலைக்கக் காரியம் சம்பவிக்கும் என்று சொல்லுகிறவன் யார்? உன்னதமானவருடைய வாயிலிருந்து தீமையும் நன்மையும் புறப்படுகிறதில்லையோ? உயிருள்ள மனுஷன் முறையிடுவானேன்? அவன் தன் பாவத்துக்கு வரும் தண்டனையைக் குறித்து முறையிடுகிறதென்ன? நாம் நம்முடைய வழிகளைச் சோதித்து ஆராய்ந்து, கர்த்தரிடத்தில் திரும்பக்கடவோம்” (37-40).

எரேமியா இந்த மிகப்பெரிய நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தும் போது, நல்ல நேரங்களும் கடினமான நேரங்களும் தேவனிடத்திலிருந்து வருகின்றன என்ற யோபுவின் புத்தகத்தில் நாம் கண்டுகொண்ட உண்மையை பகிர்ந்துகொள்கிறார் (யோபு 2:10). நாம் செழுமையான காலத்தில் வாழும்போது மகிழ்ச்சியாய் இருக்க வேண்டும் என்ற சத்தியத்தை சாலொமோனும் போதித்தார். எனினும் துன்பமான நாட்களில் தேவனே அதையும் உண்டாக்கினார் என்று நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இன்னொரு சமயத்தில் அவர் ஒரு மகிழ்ச்சியான வீட்டுக்குப் போவதைவிட ஒரு துக்கவீட்டுக்குப் போவது நலம் என்று போதித்தார், ஏனெனில் ஒரு துக்கவீட்டில் நீங்கள் நித்தியத்தின் மதிப்புகளைப் பற்றி சிந்திக்கிறீர்கள். உங்களுக்கும் மரணம் உண்டு என்ற உண்மையைப்பற்றி நினைக்கப்போகிறீர்கள். நீங்கள் தேவனைப்பற்றியும், வாழ்க்கையைப் பற்றியும், வாழ்க்கையின் நோக்கங்கள் மற்றும் அதன் அர்த்தத்தைப் பற்றியும் சிந்திக்கிறீர்கள் (பிரசங்கி 7:2, 14).

தேவனுடைய மக்கள் மாற்ற முடியாத விக்ரகாராதனைக் காரர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களின் விக்ரகாராதனை என்ற பாவம் எல்லையிலடங்காதது. சீர்கெட்ட ஆசாரியர்களும் கள்ளத்தீர்க்க தரிசிகளும் கூட இந்தப் பாவத்தைச் செய்தனர். எனினும் எரேமியா மற்றும் சிறையிருப்பு தீர்க்கதரிசிகளின் செய்தி ஒரு நம்பிக்கையையும் பிரதிபலித்தது: அதாவது நாளுக்கு நாள் வீணே அழிந்துபோவதை தேவன் விரும்பவில்லை. பாவத்தில் வாழும் உங்களைத் தேவன் அதிகமாக நேசிக்கிறார். நீங்கள் அவருடைய மக்களாயிருப்பதால் தேவன் உங்களை அழிவுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க மாட்டார்.

தேவன் நம்முடைய பாவங்களுக்காக நம்மைத் தண்டிக்கும்போது, அந்தத் தண்டனை நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்பதையே நிரூபிக்கிறது. பெற்றோர்களாகிய நாம் நம்முடைய பிள்ளைகள் தவறு செய்யும்போது அவர்களைச் சித்திக்கிறோம். ஏனெனில், அவர்கள் நாம் அன்பு செலுத்தும் நம்முடைய பிள்ளைகள். நமது சுற்றுப்புறத்திலுள்ள பிள்ளைகள் நம்முடைய பிள்ளைகள் அல்ல என்பதால் அவர்களைச் சித்திக்க மாட்டோம். எபிரெயர் நிருபத்தை எழுதியவர், இந்த வகையான சிட்சை ஆண்டவராகிய பரம்பிதா நம்மேல் அன்பாயிருக்கிறார் என்பதற்கு நிரூபணமாயிருக்கிறது (எபிரெயர் 12) எனக் கூறுகிறார்.

அத்தியாயம் எட்டு எசேக்கியேலின் தீர்க்கதரிசனம்

“எல்லாக் காரியங்களும் புதிரானதும்
அற்புதமானவைகளும்”

தேவனுடைய மக்கள் பாபிலோனுக்கு அணிவகுத்துக் கொண்டுசெல்லப்பட்டபொழுது, அவர்களைத் துன்புறுத்தியவர்கள் அவர்களைப் பரிகசித்தனர் என்று சங்கீதக்காரன் சொல்லுகிறான், “நீங்கள் உங்கள் தேவனுக்கு துதிக்கீதங்களைப் பாட விருப்பமுள்ளவர்கள். இப்போது உங்களின் பாடல்கள் சிலவற்றை நாங்கள் கேட்கட்டும்!” எனினும் சங்கீதக்காரன், “கர்த்தரின் பாட்டை அந்நிய தேசத்தில் நாங்கள் பாடுவதெப்படி?” (சங்கீதம் 137:4) என்று எழுதுகிறார்.

எசேக்கியேலும் தானியேலும் தீர்க்கதரிசிகளாக தங்கள் அசாதாரண ஊழியங்களைச் செய்து வாழ்ந்த காலம் அது. எசேக்கியேலும் தானியேலும் ஏறக்குறைய சம வயதினர். சுமார் பதினொரு வயதாயிருக்கும்போது தானியேல் பாபிலோனுக்கு சிறைபிடிக்கப் பட்டவனாகக் கொண்டுபோகப் பட்டான். ஒன்பது வருஷங்களுக்குப் பின், எசேக்கியேல் இருபத்தைந்து வயதாயிருக்கும்போது, கொண்டுசெல்லப்பட்டான். அடிமைகளின் முகாமில் நேரடியாக சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பிரசங்கித்து ஊழியஞ் செய்த ஒரே தீர்க்கதரிசி அவரே.

சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தபொழுதும் தம்முடைய மக்கள் ஒரு தீர்க்கதரிசியில்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்பவில்லை. இதனால் வாலிபனாயிருந்த எசேக்கியேலை சிறைபிடிக்கப்பட்டு நாடுகடத்தப்பட்டவர்களுக்கு ஊழியஞ்செய்ய அவர் கட்டளையிட்டார். இந்தப் புத்தகத்தில் ஒரு முக்கிய வசனம், “நான் தேசத்தை அழிக்காதபடிக்குத் திறப்பிலே நிற்கவும் சுவரை

அடைக்கவுந்தக்கதாக ஒரு மனுஷனைத் தேடினேன், ஒருவனையும் காணேன்” (எசேக்கியேல் 22:30). சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்களிலிருந்து, தேவனுக்கும் அவருடைய மக்களுக்கும் இடையில், “இடைவெளியில் நிற்க” ஒரு மனிதன் வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினார். அந்த மனிதனாக இருக்க அவர் எசேக்கியேலுக்குக் கட்டளை கொடுத்தார்.

வெளிப்படுத்தப்பட்ட இலக்கியம்

“எல்லாக் காரியங்களும் புதிரானதும் அற்புதமானவைகளும்” என்பது எசேக்கியேலின் புத்தகத்துக்கு ஒரு நல்ல தலையங்கம். இதற்குக் காரணம், அது சில தெய்வீக அற்புதமான தீர்க்கதரிசனங்களால் நிறைந்திருக்கிறது. ஒரு கருத்தில் பார்க்கும்போது எசேக்கியேல் தாமே ஒரு தெய்வீக அற்புதமான தீர்க்கதரிசி. தானியேல், எசேக்கியேல், அப்போஸ்தலர் யோவான் ஆகிய தீர்க்கதரிசிகளை ஒப்பிடும்போது, அவர்கள் “தானியேல்,” “எசேக்கியேல்,” “வெளிப்படுத்துதல்” ஆகிய புத்தகங்களை எழுதியபோது, நாடுகடத்தப்பட்டவர்களாயிருந்தனர். தானியேலும் எசேக்கியேலும் பாபிலோனில் நாடுகடத்தப்பட்டனர். யோவான் ரோமர்களால் பத்மு தீவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டான். இந்த மூன்று மனிதர்களும் “வெளிப்படுத்துதல் இலக்கியம்” என்றழைக்கப்பட்ட புத்தகங்களை எழுதினார்கள். “வெளிப்படுத்துதல்” என்பதன் அர்த்தம், திரையை வெளியே இழுப்பது என்பது. இதனால் வேறு வழிகளில் மக்கள் காணமுடியாதவைகளைக் காணச் செய்வது.

வெளிப்படுத்துதல் இலக்கியம், கடைசிகால இலக்கியம் என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இது நம்மைத் திரைக்குப் பின்னால் மட்டுமல்ல, எதிர்காலத்துக்கும் எடுத்துச் செல்கிறது. ஆங்கிலத்தில் Eschatology என்பது “கடைசி காரியங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்வது” என்று பொருள்படும். கடைசிகாலத் தீர்க்கதரிசி ஒருவர், தேவன் தம்முடையத் திட்டத்தின்படி மனித வரலாற்றை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரும்போது என்ன நேரிடும் என்று நமக்குக் காட்டுகிறார்.

எசேக்கியேல் புத்தகத்தின் சுருக்கம்

எசேக்கியேலின் தீர்க்கதரிசனம் மிகவும் நன்றாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சுருக்கமாக இப்படிச் கூறலாம்: எருசலேமின் அழிவை எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசனமாக உரைக்கிறார். சிறையிருப்பிலிருந்த ஒரு தீர்க்கதரிசியாக, அவருடைய ஊழியத்தின் ஒரு நோக்கம், அந்த நாட்களிலிருந்த அநேகக் கள்ளத் தீர்க்கதரிசிகளின் செய்திக்கு எதிராக நடவடிக்கையெடுப்பது. ஏனெனில் அவர்கள் சிறையிருப்பவர்களை சந்தோஷப்படுத்தும்படியாக சிறையிருப்பிலிருந்து சீக்கிரமாகவே திரும்பிவிடுவார்கள் என்று கூறினர்.

எரேமியா சிறையிருப்பு 70 வருஷங்கள் இருக்கும் என்று கூறிக்கொண்டிருந்தபோது, அன்னியா என்ற தீர்க்கதரிசி இரண்டே வருஷங்களில் சிறையிருப்பு முடிந்துவிடும் என கள்ளத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். எரேமியா அவன் கூறியதை எதிர்த்து அந்த வருஷம் முடியுமுன்னரே அவன் மரணமடைவான் என்று அறிவித்தார். எரேமியாவின் இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் அப்படியே நிறைவேறிற்று (எரேமியா 28:11-17). இதே செய்தியைப் பிரசங்கித்த அநேகக் கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகள் இருந்ததுபோல் தோன்றுகிறது.

இந்தப் புத்தகத்தின் முதல் இருபத்து நான்கு அதிகாரங்களில், எசேக்கியேல் இந்தக் கள்ளத் தீர்க்கதரிசனங்களை மறுத்து, எருசலேம் அழிக்கப்படும் என்பதை அழுத்தமாகத் தெரிவித்தார். எரேமியாவைப் போலவே எசேக்கியேலும் பாபிலோனிய சிறையிருப்பையும் எருசலேமின் அழிவையும் தவிர்க்க எந்த வழியுமில்லை என்று பிரசங்கித்தனர்.

இருபத்தி ஐந்து முதல் முப்பத்தி இரண்டு வரையுள்ள அதிகாரங்களில், எசேக்கியேல் எருசலேமை அழிக்கும் பாபிலோனுக்கு எதிராகத் தீர்க்கதரிசனமுரைத்தார். இதைத் தொடர்ந்து அவர் எருசலேம் மறுபடியும் எழும்பும் என்ற நம்பிக்கை நிறைந்த தீர்க்கதரிசனத்தையும் உரைத்தார் (அதிகாரங்கள் 33-40). எசேக்கியேலின் கடைசி எட்டு அதிகாரங்களும் கடைசிக் காலங்களைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனத்தைக் கொண்டுள்ளன.

சாலொமோன் தேவாலயம் நின்ற அதே இடத்தில் இன்னொரு தேவாலயம் கட்டப்படும் என்று அவர் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். இது ஆயிர ஆண்டு தேவாலயம் (Millennial Temple) என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

எசேக்கியேலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளை

எசேக்கியேலின் பெரும்பான்மையான பிரசங்கங்கள் தரிசனங்கள் மூலமாகத் தோன்றின. இவைகளில் அநேகம் வெளிப்படுத்துதல் புத்தகத்திலும் காணப்படுகிறது. எசேக்கியேலின் முதல் வெளிப்படுத்துதல், “இதோ, வடக்கேயிருந்து புசல்காற்றும் பெரிய மேகமும், அத்தோடே கலந்த அக்கினியும் வரக்கண்டேன்; அதைச் சுற்றிலும் பிரகாசமும், அதின் நடுவில் அக்கினிக்குள்ளிருந்து விளங்கிய சொகுசாவின் நிறமும் உண்டாயிருந்தது. அதின் நடுவிலிருந்து நாலு ஜீவன்கள் தோன்றின; அவைகளின் சாயல் மனுஷ சாயலாயிருந்தது. அவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் நன்னான்கு முகங்களும் ஒவ்வொன்றுக்கும் நன்னான்கு செட்டைகளுமிருந்தன... அவைகளுடைய முகங்களின் சாயலானது, வலப்பக்கத்தில் நாலும் மனுஷ முகமும், சிங்க முகமும், இடது பக்கத்தில் நாலும் எருது முகமும் கழு கு முகமுமாயிருந்தன... ஜீவன்களண்டையிலே நாலு முகங்களுடைய ஒரு

சக்கரத்தைக் கண்டேன்.. ஜீவனுடைய ஆவி சக்கரங்களில் இருந்தது” (எசேக்கியேல் 1:4-6, 10, 15, 21).

அந்த நான்கு ஜீவன்களும் தரிசனத்தில் முக்கியப் பகுதியாகும். அப்போஸ்தலர் யோவானுடைய பரலோகத் தரிசனத்தில், பரலோகத்தினுள் ஒரு கதவு திறக்கப்பட்டதும், இந்த நான்கு ஜீவன்களைப்பற்றி அவர் வெளிப்படுத்துதல் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். சிங்காசனத்தைச் சுற்றிலும் பரலோகத்தில் இதே நான்கு உயிருள்ள ஜீவன்கள் இருந்தன. முதலாவது சிங்கத்தைப் போலவும் இரண்டாவது காளைக்கொப்பாகவும், மூன்றாவது மனிதனைப்போலவும் நான்காவது ஒரு கழுகைப் போலவுமிருந்தன (வெளி. 4:6,7).

சில வல்லுனர்கள் எசேக்கியேலும் யோவானும் பகிர்ந்துகொண்ட இந்தத் தரிசனம் வேதவாக்கியங்களில் தேவன் வெளிப்படுத்தியதின் ஒரு சுருக்கம் என்று நம்புகிறார்கள். சீனாய் மலையில் தேவன் முதலாவது தம்மை மனிதனுக்கு வெளிப்படுத்தியபோது, அவர் சிங்கத்தைப்போல கொச்சித்தார். தேவன் தம்மை மனிதனுக்கு வெளிப்படுத்திய அடுத்த வழி யாத்திராகமத்திலும் லேவியராகமத்திலும் விவரிக்கப்பட்ட பெரிய பலியிடும் அமைப்பின் மூலம் மக்களுடைய பாவங்களுக்காக பலியிடப்பட்ட மிருகங்களைக் காளை குறிப்பிடுகிறது.

இந்த நான்கு ஜீவன்களுக்குமிடையேயிருந்த மனிதன் தேவன் ஒரு மனிதரான சுவிசேஷங்களுக்கு நன்மை எடுத்துச் செல்லுகிறான். தேவன் நம்மிடையே முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். நமக்கிடையே வாழ்ந்த இந்த மனிதர், பிரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடி, “மனிதரில் மனிதராகவும், தேவனில் தேவனாகவுமிருந்தார்.” இயேசு கிறிஸ்து மனித உருவில் வந்தது இந்த உலகத்தில் தேவனுடைய வெளிப்பாட்டின் சிகரமாகும்.

சக்கரங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கிற தொடர்ச்சியான தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதலைக் குறிப்பிடுவதாக இருக்கக் கூடும். ஜீவனுடைய ஆவி சக்கரங்களில் இருந்ததால், ஒருவேளை வெளிப்படுத்துதலை பிரகடனம் செய்த தீர்க்கதரிசிகளை உள்ளடக்கியதாக இது இருக்கக் கூடும். இவை எசேக்கியேலின் முதல் தரிசனத்தைப் பற்றி சாத்தியமான சில வியாக்கியானங்கள்.

எசேக்கியேல் இந்தத் தரிசனத்தைக் கண்ட பின்பே தேவனிடமிருந்து தம் கட்டளையைப் பெற்றார். இதை, எசேக்கியேலின் “வரப்போகிற அனுபவம்” என்றழைக்கலாம். ஏசாயாவின் வரப்போகிற அனுபவம் நினைவிலிருக்கிறதா? பழைய ஏற்பாட்டின் எல்லா பெரிய தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் தேவமனிதர்களுக்கும் வருவதும் போவதுமான

அனுபவங்கள் உண்டு. சில அனுபவங்கள் அவர்களை “தேவனிடம்” கொண்டு வந்தன. இதன்பின் அவர்கள் “தேவனுக்காகப்” போனபோது அவர்களுக்கு அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன.

பழைய ஏற்பாட்டில் தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் தேவ மனிதர்களுக்கும் “வரும் அனுபவங்கள்” இருந்தன. அது மோசேக்கு நடந்தது போல சில நேரங்களில் அநேக வருஷங்கள் நிலைத்திருந்தன. அவருக்கு என்பது வருஷங்கள் வரும் அனுபவங்களும் நாற்பது ஆண்டுகள் போகும் அனுபவங்களுமிருந்தன. இதனாலேயே நாற்பது வருஷங்கள் போகிற அனுபவங்கள் அவ்வளவு சுறுசுறுப்பானவைகளாக இருந்தன; போகும் நாற்பது வருஷங்களுக்கு முன் வரும் என்பது வருஷங்கள் இருந்தன.

முதல் அதிகாரத்தில், நான்கு உயிரோடுள்ள ஜீவன்களையும், சக்கரங்களையும் பற்றிய மிகப்பெரிய தரிசனம், எசேக்கியேலின் வரும் அனுபவங்கள். எசேக்கியா கட்டளை பெற்ற நேரத்தில் யூதா மக்கள் தேவனைப் பற்றிய தரிசனத்தை இழந்துவிட்டனர். அவர்களுக்கு எருசலேம் இல்லை, தேவாலயமில்லை, தேவனுடைய வசனங்கள் இல்லை. இன்னும், ஆராதனை செய்ய உதவிகள் எதுவுமில்லை. எனவே, அந்த நாட்களிலிருந்த ஆவிக்குரிய தலைவனான எசேக்கியேலுக்கு இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட தேவனுடைய தரிசனம் அவசியமாயிருந்தது.

அநேக வழிகளில் தேவன் தம்மைப்பற்றிய ஒரு தரிசனத்தை எசேக்கியேலுக்குக் கொடுத்தார். முதலாவதாக, எசேக்கியேல் திரும்பத் திரும்ப “கர்த்தருடைய வார்த்தை எனக்கு உண்டாகி” என்று சொன்னார். இது எல்லா தீர்க்கதரிசிகளைப் பொறுத்தவரையிலும் உண்மையாயிருக்கிறது. இன்னும் எசேக்கியேல், “கர்த்தருடைய கரம் என்மேல் பலமாய் இருந்தது” என்றும் சொன்னார். மற்ற எந்தத் தீர்க்கதரிசியையும் விட எசேக்கியேல் பரிசுத்த ஆவியைப்பற்றி அதிகமாக குறிப்பிடுவதால் அவர் ‘பரிசுத்த ஆவியின் தீர்க்கதரிசி’ என்று அழைக்கப் பட்டார். எனினும், வானங்கள் அவருக்காகத் திறக்கப்பட்டு உண்மையில் கர்த்தருடைய மகிமையைக் கண்டார் என்பது மற்ற தீர்க்கதரிசிகளின் மத்தியில் எசேக்கியேலைத் தனிப் பண்புடையவராக மாற்றியது.

தம்முடைய மக்கள் அழிந்து போகாமலிருக்கும்படி தேவன் தம்மைப்பற்றிய இந்தத் தரிசனத்தைக் கொடுத்தார். மிகக் கடினமான நேரங்களில் மிகக் கடினமான இடமாகிய பாபிலோனிய அடிமை முகாம்களில் ஒரு தீர்க்கதரிசியாக ஊழியஞ்செய்யும்படி, இதுவும் எசேக்கியேலுக்கு கொடுத்த தரிசனம்.

ஆவிக்குரிய காவல்காரர்

எசேக்கியேலின் மிகப்பெரிய பிரசங்கம் ஒன்று மூன்றாவது அதிகாரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பிரசங்கம் “இஸ்ரவேல்

வீட்டுக் காவல்காரர்” என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்த உவமை, இரக்கமற்ற வெற்றி வீரர்களால் முற்றுகையிடப்பட்ட பட்டணங்களின் கலாச்சாரத்தின் அடிப்படையிலானது. கர்த்தர் வீட்டைக் கட்டாராகில், அதைக் கட்டுகிறவர்களின் பிரயாசம் விருதா என்று சாலொமோன் இதை எழுதியபோது அதே உவமையைப் பயன்படுத்துகிறார் (சங்கீதம் 127:1). இரவில் எதிரியின் ஏதாவது சத்தம் கேட்கிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும் காவல் கோபுரங்களின்மேல் காவல்காரர்கள் எப்பொழுதும் இருப்பார்கள். எசேக்கியேலின் உவமையுங்கூட, ஒரு எதிரி தோன்றினால் தங்கள் பட்டணத்தாரை எச்சரிக்க வேண்டிய காவல்காரரின் முக்கியமான பொறுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. எசேக்கியேலின் காவல்காரன் பற்றிய பிரசங்கம், “ஏழுநாள் முடிந்த பின்பு கர்த்தருடைய வார்த்தை எனக்கு உண்டாகி, அவர்: மனுபுத்திரனே, உன்னை இஸ்ரவேல் வம்சத்தாருக்குக் காவலாளனாக வைத்தேன்; நீ என் வாயினாலே வார்த்தையைக் கேட்டு, என் நாமத்தினாலே அவர்களை எச்சரிப்பாயாக... நீ துன்மார்க்கனை எச்சரித்தும், அவன் தன் துன்மார்க்கத்தையும் தன் ஆகாத வழியையும் விட்டுத் திரும்பாமற்போவானாகில், அவன் தன் துன்மார்க்கத்திலே சாவான் நீயோவென்றால் உன் ஆத்துமாவைத் தப்பிவிப்பாய்” (16-17, 19), என்று துவங்குகிறது.

எரேமியா தம்முடைய நாட்களின் கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளைக் கடிந்துகொண்டபொழுது, “மக்களுடைய பாவங்களைப்பற்றி அவர்களை ஒரு பொழுதும் நீங்கள் எச்சரிக்கவில்லை, இந்த எல்லா பெருந்துன்பத்திலிருந்தும் அவர்களை விடுதலை செய்யவும் முயற்சிக்கவில்லை” என்றார். இன்னும் தொடர்ந்து எசேக்கியேல், “ஒரு தீர்க்கதரிசியாக நீங்கள் அவர்களை எச்சரித்தும் தொடர்ந்து துன்மார்க்கத்திலிருந்தால், தங்கள் துன்மார்க்கத்தில் அவர்கள் சாவார்கள். ஆனால் நீங்களோ உங்களைத் தப்பிவித்துக்கொள்ளுவீர்கள். எனினும் அவர்களை எச்சரிக்க நீங்கள் தவறினால் தேவன் உங்களையே பொறுப்பாக்குவார்” என்று சொன்னார்.

அப்போஸ்தலர் பவுல் தம்முடைய நாட்களில் இதை விசுவாசித்தார். “இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களுக்குள்ளேயும், நாங்கள் தேவனுக்குக் கிறிஸ்துவின் நற்கந்தமாயிருக்கிறோம். கெட்டுப்போகிறவர்களுக்குள்ளே மரணத்துக்கேதுவான மரணவாசனையாகவும், இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களுக்குள்ளே ஜீவனுக்கேதுவான ஜீவ வாசனையாகவும் இருக்கிறோம். இவைகளை நடப்பிக்கிறதற்கு எவன் தகுதியானவன்?” (2 கொரிந்தியர் 2:15-16) என்று அவர் எழுதினார்.

நமக்கான ஆவிக்குரிய வாழ்வில் செயல்படுத்த வேண்டியது: நீங்கள் சுவிசேஷத்தை மற்றொருவருடன் பகிர்ந்து கொண்டு, அவர்கள்

அதை விசுவாசித்தால், அவர்கள் ஜீவியத்தில் ஜீவவாசனையாக இருக்கிறீர்கள். எனினும் ஒருவரோடு சுவிசேஷங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்போது அவர்கள் அதைப் புறக்கணித்தால், நீங்கள் அவர்களுக்கு மரண வாசனையாயிருக்கிறீர்கள். ஏனெனில் அவர்களால், “சுவிசேஷம் பற்றி எனக்குத் தெரியாது, நான் கேட்டதேயில்லை,” என்று சொல்ல முடியாது. வேதாகமம் தேவனால் ஏவப்பட்ட வார்த்தைகள் என்று நாம் விசுவாசித்தால், நாம் நம்முடைய வாழ்க்கைகளில் குறுக்கிடும் மக்களின் ஆத்துமாக்களுக்கு, எசேக்கியாவைப் போல் நாமும் “காவல்காரர்” என்பதை நம்பவேண்டும்.

இதனாலேயே எசேக்கியேல் தம்முடைய பிரசங்கங்களில் பரிசுத்த ஆவியானவரைப்பற்றி அழுத்தமாகக் கூறினார். எசேக்கியேலும் பவுலைப் போல தம்முடைய ஊழியத்துக்கு வேண்டிய யாவற்றையும் பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் பெற்றுக் கொண்டார். பவுல், “எங்களுடைய தகுதி தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது” என்று எழுதினார். கொரிந்தியர் போன்ற மக்களோடு சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டபொழுது பவுல், அது தம்மிடமிருந்து வருவதல்ல, எல்லாம் பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து வருபவை என்று விசுவாசித்தார் (2 கொரிந்தியர் 3:5; 1 கொரிந்தியர் 2:3-5). தேவனால் மட்டுமே நம்மைத் தகுதியுள்ள ஆவிக்குரிய காவல்காரர்களாக ஆக்க முடியும்.

அத்தியாயம் ஒன்பது “உலர்ந்த எலும்புகள்”

தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் தேவனுடைய வசனங்களைப் பிரசங்கித்துள்ள அநேக போதகர்கள், அநேக மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்ட வயல்கள் என்று நம்பப்பட்ட ஒரு கல்லறை தோட்டத்தில் எரேமியா பிரசங்கித்த ஒரு பிரசங்கத்தை விரும்புகின்றனர். எசேக்கியேல் எலும்புகள் நிறைந்த ஒரு பள்ளத்தாக்குக்கு வெளியே கொண்டுபோகப்பட்டார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம் (அதிகாரம் 37). இந்த எலும்புகளுக்கு பிரசங்கிக்க வேண்டுமென்று தேவனிடமிருந்து எசேக்கியேலுக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டது.

உலர்ந்த எலும்புகளுக்கு பிரசங்கிப்பதற்கான கர்த்தருடைய கட்டளைக்கு எசேக்கியா கீழ்ப்படிந்தபொழுது, “அவர் என்னை நோக்கி: மனுபுத்திரனே, இந்த எலும்புகள் உயிரடையுமா என்று கேட்டார்; அதற்கு நான்: கர்த்தராகிய ஆண்டவரே, தேவரீர் அதை அறிவீர் என்றேன். அப்பொழுது அவர்: நீ இந்த எலும்புகளைக் குறித்துத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்து, அவைகளைப் பார்த்துச் சொல்ல வேண்டியது என்னவென்றால்: உலர்ந்த எலும்புகளே, கர்த்தருடைய வார்த்தையைக் கேளுங்கள். கர்த்தராகிய ஆண்டவர் இந்த எலும்புகளை நோக்கி: இதோ, நான் உங்களுக்குள் ஆவியைப் பிரவேசிக்கப்பண்ணுவேன், அப்பொழுது உயிரடைவீர்கள்” (37:3-5) என்று சொன்னார்.

யூதா மக்கள் உலர்ந்த எலும்புகளைப் போலிருந்தார்கள். எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசிக்கு முன்பாக தேவன் வைத்த சவால், “இந்த உலர்ந்த எலும்புகள் உயிர் பெறமுடியும் என்று நீ நினைக்கிறாயா?” என்பதே. வேதவாக்கியங்களில், தேவன் தீர்க்கதரிசியின் தரிசனங்களுக்குத் திடமாக சவாலிட்டார். எசேக்கியேல் “ஆம், அவைகள் உயிர்பெற முடியும் என்பதை விசுவாசிக்க எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது” என்று சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். மாறாக

அவர், “கர்த்தாவே, உமக்கு மட்டுமே தெரியும்” என்று பதிலளித்தார். எலும்புகள் உயிர்பெறும் என்று மெய்யாகவே அவர் விசுவாசிக்கவில்லை என்பதால் தீர்க்கதரிசி தேவனுக்கு அப்படி வாக்குக் கொடுக்கவில்லை. அப்பொழுது தேவன் அவரிடம், “எலும்புகளுக்குப் பிரசங்கம் செய்!” என்றார்.

எனவே, எசேக்கியேல் எலும்புகளுக்குப் பிரசங்கிக்க ஆரம்பித்தார். கொஞ்ச நேரத்தில் இரைச்சல் உண்டாகி, ஒரு சலசலப்பு சத்தம் கேட்டு, எலும்புகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து கொண்டன என்று எசேக்கியேல் சொல்லுகிறார். உலர்ந்த எலும்புகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்தபின், எசேக்கியேலிடம் எலும்புக்கூடுகளின் கூட்டம், நரம்பும் மாம்சமும் இல்லாமல் இருந்தன. “பிரசங்கி!” என்று எசேக்கியேலுக்கு மறுபடியும் கட்டளையிடப்பட்டது. அவர் பிரசங்கித்தபோது நரம்பும் மாம்சமும் அவைகளை மூடிற்று.

எசேக்கியேல் மாம்சத்தோடும் தசையினாலும் மூடப்பட்ட எலும்புக்கூட்டுப் படைகளோடு இருந்தபோதிலும், தேவனுடைய கேள்விக்கு அவன் இன்னும் பதிலளிக்கவில்லை, “இந்த எலும்புகள் மறுபடியும் உயிர்பெற முடியுமா?” இந்த உயிரற்ற உடல்கள் இன்னும் உயிர்பெறவில்லை. அவைகளுக்குச் சுவாசமில்லை. எனவே தேவனிடமிருந்து கட்டளை வந்தது, “சுவாசத்தை நோக்கிப் பிரசங்கம் செய்!” வேதாகமத்தில், காற்று, சுவாசம், ஆவி ஆகியவைகளைக் குறிப்பிடுவது ஒரே வார்த்தையே. சுவாசம் என்பது இங்கே பரிசுத்த ஆவியைக் குறிப்பிடுகிறது. வேதாகமம் முழுவதிலும் இந்தப் பெரிய தத்துவத்தை நீங்கள் காண்பீர்கள்: பரிசுத்த ஆவி இல்லாமல் பிரசங்கி முடியாத ஒரு காரியத்தை முயற்சி செய்கிறார்.

எசேக்கியேல் ஆவிகளுக்குப் பிரசங்கித்ததும், அந்தச் சடலங்களுக்குள் சுவாசம் வந்து, அவர்கள் ஒரு பெரிய சேனையாக மாறினார்கள்.

எசேக்கியேல் யூதர்களுக்குப் பிரசங்கிக்கும்படி கட்டளையிடப் பட்டதின் அடிப்படைச் செயல்திட்டத்தின் சுருக்கம் இது, “உங்கள் சிறையிருப்பு அனுபவத்திலிருந்து உங்களை மீட்க என்னால் முடியும், நான் மீட்பேன். பாபிலோனிலிருந்து உங்கள் சொந்த தேசத்துக்குத் திரும்பவும் கொண்டுவர என்னால் முடியும், நான் அப்படிச் செய்வேன். இஸ்ரவேலின் செல்வங்களை அவர்களுக்குத் திரும்பவும் கொடுப்பேன்.”

இந்தப் பெரிய செய்தியின் இரண்டாம் செயல்திட்டம், இன்று சபையைக் கட்டியெழுப்பும் பெரிய ஊழியத்தின் ஒரு காட்சியை நமக்குக் கொடுக்கிறது. சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பது சபையைக் கட்டியெழுப்புகிறது. உலர்ந்த எலும்புகள் தொலைந்து போனவர்களைக்

குறிப்பிடுகின்றன. இன்று பூமியில் வசிக்கும் 600 கோடி மக்களுக்கும் அதிகமானவர்களில் எத்தனை மக்களுக்கு இயேசு கிறிஸ்துவைப்பற்றித் தெரியும்? எத்தனை பேர் இயேசு கிறிஸ்துவோடு உயிரோடிருக்கிறார்கள்? பரிசுத்த ஆவியானவரோடு வாழ்வதைப்பற்றியும் தேவ ஆவியினால் மாற்றப்படுவதைப் பற்றியும் அவர்களில் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? மிகக் குறைந்தவர்களுக்கே. இன்றைய சபையை எதிர்நோக்கியிருக்கும் சவால் இதுதான். எசேக்கியேலின் உலர்ந்த எலும்புகள் பிரசங்கத்தின் முக்கிய சவால் இதுதான்: இயேசு கிறிஸ்துவின் சபை, பரிசுத்த ஆவியானவரால் வல்லமையளிக்கப்பட்டு இந்த உலகில் தொலைந்துபோன மக்களுக்கு சுவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்லும் கட்டளையை செயல்படுத்த முடியுமா?

நீ உலர்ந்த எலும்புகளில் ஒன்றாயிருக்கிறாயா? இரட்சிப்பின் சுவிசேஷத்தை ஒருபொழுதும் கேட்காமலும் விசுவாசிக்காமலும் மிருந்ததால் நீ இழந்துவிட்டாயா? உன்னுடைய வாழ்க்கையிலும் ஊழியத்திலும் தேவ ஆவியானவரின் சுவாசம் உனக்கிருக்கிறா? உங்களுடைய சூழ்நிலைகள் எப்படியிருந்தாலும், ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் எசேக்கியா எழுந்தபோதிருந்த அவ்வளவு கடினமான சூழ்நிலைகளைப் போலிருக்க முடியாது. எசேக்கியேலுக்காக உலர்ந்த எலும்புகளை உயிருள்ளவைகளாக்க தேவனால் முடியுமென்றால் உங்களுக்கும் எனக்கும் அதை செய்ய அவரால் செய்யமுடியும்.

ஆவியானவர் உங்களில் வாழ்ந்திருந்தால், சபையைக் கட்டியெழுப்ப நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? மற்றவர்களோடு சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள நீ ஒரு பிரசங்கியாக இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. தேவனுடைய வசனங்களை மற்றொருவருடன் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது தேவ ஆவியானவர் உன்னை அபிஷேகம் செய்வார் என்று நீ விசுவாசிக்க வேண்டும். ஒரு நற்செய்தி பணியாளர் என்பவர் ஒரு பிச்சையெடுப்பவன் மற்றொரு பிச்சையெடுப்பவனிடம், ரொட்டி எங்கே கிடைக்கும் என்று சொல்லுபவன் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆவிக்குரிய பிரகாரமாய் பேசும்போது நீ அப்படிப்பட்ட ஒரு பிச்சைக்காரனாய் இருந்தால், ஜெபம், வேத வசனங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுதல் ஆகியவற்றின் வல்லமையான இணைப்பைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தின் இரண்டாவது அதிகாரத்தில், சீஷர்கள் ஒன்றாகக் கூடி மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய சமுதாயமாய் வாழ்ந்தார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். தங்கள் ஆஸ்திகளைப் பங்கிட்டு தங்கள் உணவை ஒன்றாக உண்டனர். அவர்கள் தூய்மையான பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தைச் செயல்படுத்தினார்கள்.

அப்போஸ்தலர்கள் பரிமாறுபவர்களாக அல்லது உணவு சேவைத் திட்டத்தை நிர்வாகிப்பவர்களாக இருந்ததால் அவர்களுடைய போதக ஊழியத்திலிருந்து அது அவர்களைப் புறம்பே எடுத்துச் சென்றது. அதனால் அவர்கள் ஒரு முக்கியமான தீர்மானம் எடுத்தார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவர்கள் தங்கள் முதல் சபை ஊழியர்களைத் தெரிந்தெடுத்து, அவர்களிடம், “நீங்கள் இந்த வேலையைக் கவனியுங்கள், எங்களை நாங்கள் ஜெபம் செய்யவும் வேதவசன ஊழியத்துக்கும் ஒப்புக் கொடுக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். அப்போஸ்தலர்கள் ஜெபித்து வேத வசனங்களைப் பிரசங்கித்தபோது தேவன் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை வலிமையாக ஆசீர்வதித்தார்.

எசேக்கியேல் இதே வலிமைமிக்க இணைப்பைத் தம்முடைய ஊழியத்தில் பயன்படுத்தினார். நாம் ஒன்றாகக் கூடும்போது, ஒருவராவது மாற்றமடையவில்லையானால், ஒன்றும் நடைபெறவில்லை என்று ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார். நாம் வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும்போது, நாம் அறிவை மட்டும் கொடுத்தால், அதைக் கேட்பவர்களுக்கு உண்மையில் எதுவும் நடைபெறாது. எனினும் நாம் எசேக்கியேல் மற்றும் அப்போஸ்தலர்களின் எடுத்துக்காட்டைப் பின்பற்றி நம்முடைய பிரசங்கத்துக்கு முன்பாக ஜெபம் செய்தால், ஏதாவது காரியம் நடைபெறும். வசனங்களைக் கேட்கும் மக்களுடைய வாழ்க்கை சதாகாலங்களுக்கும்மாக மாறிவிடும்.

நீ தெரியப்படுத்த வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிற நற்செய்தியை நீ தெரியப்படுத்தும்போது, நீ, “எலும்புகளுக்குப் பிரசங்கிக்கும்போது,” சுவாசத்துக்கும் ஆவிக்கும்கூடப் பிரசங்கிக்கிறாய். மற்றொருவரோடு நீ பிரசங்கிக்கும் அல்லது சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் முழு நேரமும், நீ பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் ஆவியானவருடைய அபிஷேகம் வல்லமையளிக்கும்படி தேவனை நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். அவருடைய வல்லமை உனக்கும் உன்னுடைய வார்த்தைகளுக்கும் ஊட்டமளிக்கும்போது, அந்த எலும்புகள் உயிர்பெறும்.

அத்தியாயம் பத்து தானியேலின் தீர்க்கதரிசனம்

“விசுவாசிகளுக்கு எதிராக பாபிலோனியர்கள்”

தானியேல் “பெரிய தீர்க்கதரிசிகள்” என்றழைக்கப்பட்டவர்களில் நான்காவது இடத்தில் உள்ளார், “சிறையிருப்பு தீர்க்கதரிசிகள்” என்றழைக்கப்படுபவர்களில் மூன்றாவது இடத்தில் உள்ளார். எருசலேம் முதல் முறையாக வீழ்ந்தபோது நாம் தானியேலைச் சந்திக்கிறோம். அப்போது அவருக்கு ஏறக்குறைய பதினான்கு வயது. இந்த நேரத்தில் மக்கள் அதிகமாக பாபிலோனுக்கு நாடுகடத்தப்படவில்லை. எனினும், தானியேலும் அவன் வயதினான மூன்று நண்பர்களும் சிறையிருப்புக்குள் கொண்டுபோகத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களில் சிலராயிருந்தனர். பாபிலோனின் ராஜா நேபுகாத்நேச்சார் ஒரு கட்டளைப் பிறப்பித்தாகத் தோன்றுகிறது. “என்னுடைய கலாசாலைகளில் கல்விகற்க, பிரபுக்களும், ராஜகுமாரர்களும், உண்மையிலேயே புத்திகூர்மையுள்ள வாலிபர்களும் எனக்கு வேண்டும்” என்பதே அந்தக் கட்டளை. தம்முடைய மக்களின் நலத்துக்காக பாபிலோனில் ராஜதந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு இடத்தில் ஒரு ஊழியத்தை நிலைநாட்ட ஒரு புறமத ஆட்சியாளரைத் தேவன் பயன்படுத்தினார். இதனால் சிறைபிடிக்கப்பட்டவர்கள் பெரிய எண்ணிக்கையில் வரும்போது, நேபுகாத்நேச்சாரின் அரண்மனையில் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் செல்வாக்கு இருக்கும்.

எடுத்துக்காட்டுகளும் எச்சரிக்கைகளும்

தானியேல் புத்தகத்தின் பன்னிரண்டு அதிகாரங்களும் சமமான இரண்டு பிரிவுகளாக இருக்கின்றன. முதல் ஆறு அதிகாரங்களும் வரலாற்று விவரத்தைக் கொடுக்கிறது. ஏழு முதல் பன்னிரண்டாம் அதிகாரம் வரை தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாடுகளாகும். தானியேல் 1-6

அதிகாரங்களில் காணப்படுகிற வரலாற்று விளக்கங்களுக்கெல்லாம் விடையளிக்கும் வசனம் புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படுகிறது. இந்த வசனம், “இவைகளெல்லாம் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்குச் சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவுகாலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாக்கும்படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது” (1 கொரிந்தியர் 10:1).

பழைய ஏற்பாட்டில், தேவனுடைய மக்களின் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கைகளில் ஏற்றங்களும் தாழ்வுகளுமிருந்தன என்று நாம் காண்கிறோம். எனினும் யோசேப்பு, தானியேல் ஆகியோரைப் பொருத்தவரை அப்படியில்லை. அவர்கள் இருவரும் தங்கள் முதிர்வயதில் தங்களுக்கு விரோதிகளாயிருந்த உலக வல்லரசுகளின் அரசியல் நாட்களில் வாழ்ந்தனர். தேவனுடைய வசனங்களில் நீங்கள் சந்திக்கும் இவர்கள் தூய்மையான மக்களில் இருவர். யோசேப்பு எகிப்திய அரசனாகிய பார்வோனின் வலது பக்கத்தில் வாழ்ந்தான். தானியேல் தன் முதிர்வயது வரை தன் மக்களைப் பகைத்த பாபிலோன் கலாச்சாரத்திலும், பாரசீக அரசியலின் கீழும் வாழ்ந்தான்.

அவர் நேபுகாத்நேச்சார், அவருடைய மகன் பெல்ஷாத்சார் அவர்கள் காலத்துக்குப் பின்னும் வாழ்ந்தான். பாபிலோனிய வல்லரசு பெர்சிய வல்லரசிடம் வீழ்ந்ததைக் காண அவன் உயிரோடிருந்தான். பாபிலோனிய சிறையிருப்பின் எழுபத்திரண்டு வருஷ காலம் முழுவதும் அவர் உயிரோடிருந்து ஒரு தீர்க்கதரிசியாகச் செயல்பட்டார். சிறைப்பட்டவர்களோடுத் திரும்பப் போக அவர் பலவீனமுள்ள வராயிருந்தார், எனினும் பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து அவர்கள் திரும்பியதை அவர் கண்டார்.

சிறையிருப்போடு எப்படி ஒத்து வாழ வேண்டும் என்பதை மக்களுக்குக் காட்டுவதே தானியேலின் பங்காயிருந்தது. அவன் பதினான்கு வயதாய் இருக்கும்போதே இந்தக் கடமை வந்து விட்டது. தானியேல் சிறையிருந்தபோது உன்னதமான வழியில் நடந்து கொண்டார். இவ்விதமாக அவர் யூதா மக்களுக்கும், ஏன் இன்று நமக்குங்கூட ஒரு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறார்.

தானியேலின் மனோதிடம்

அப்போஸ்தலர் பவுல், “நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகுகிறதினாலே மறுருபமாகுங்கள்,” (ரோமர் 12:2) என்று எழுதினார். இந்த வசனம், “உலகம் அதன் வார்ப்பில் உன்னை அழுத்தி வார்த்துவிடாமல், தேவன் உனக்குள்ளிருந்து உன் மனதை திரும்பிவார்க்கட்டும்,” என்ற அர்த்தமுடையது. இது புதிய ஏற்பாட்டு

விசுவாசிகளுக்கு புத்தி கூறுகிறது, எனினும் பாபிலோனுக்கு தானியேல் வந்து சேர்ந்தபொழுது, இதே சத்தியம் அவனில் செயல்பட்டது.

பாபிலோனிய கலாச்சாரத்துக்கு ஒத்தபடி இருக்கவேண்டும் என்ற அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டதை தானியேல் தெரிந்துகொள்ள அதிக காலம் ஆகவில்லை. அவன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுக் கட்டாயமாக பாபிலோனிய பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்க்கப்பட்டு, ஒரு நாள் ஒரு நல்ல பாபிலோனிய தலைவனாக அவர்களுக்கிருப்பதற்காக, நேபுகாத்நேச்சாரின் ஞானமுள்ள மனிதர்களால் பயிற்சியளிக்கப்பட்டான். தானியேல் எதிர்கொண்ட முதல் பிரச்சினை பாபிலோனியர்களின் புஷ்டியான ஆகாரம். ஒரு யூத வாலிபன் உணவில் சேர்க்காத பன்றி இறைச்சி, இன்னும் மற்ற உணவுபொருட்களும் ஒருவேளை இதில் அடங்கியிருக்கலாம். “தானியேல் ராஜாவின் போஜனத்தினாலும், அவர் பானம் பண்ணும் திராட்சரசத்தினாலும் தன்னைத் தீட்டுப்படுத்தலாகாதென்று, தன் இருதயத்தில் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு... வேண்டிக்கொண்டான்” (தானியேல் 1:8), என்று நாம் வாசிக்கிறோம்.

தானியேல் என்ற பெயரின் அர்த்தம், “தேவன் என் நீதிபரர்.” தானியேல் தம்முடைய ஒவ்வொரு அசைவையும் நியாயநீதிக்கும்படி தேவனை கேட்டுக்கொண்டு, தேவனுக்கு முன்பாக அவன் நடந்தான். அவனுடைய மூன்று நண்பர்களின் பெயர்களுக்கும் ஆவிக்குரிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பெயர்களிருந்தன. மீஷாவேல் என்றால், “தேவனைப் போலிருப்பவன் யார்?” என்றும், அன்னியா என்றால், “யெகோவாவின் ஆதரவைப் பெற்றவர்,” என்றும் அர்த்தமுடையன. அசரியா என்ற பெயரின் பொருள், “யெகோவாவால் உதவிசெய்யப்பட்டவர்” என்பதாகும்.

பாபிலோனியர்கள் செய்த முதல் காரியம், இந்த எபிரெய விடலைப் பருவத்தினரின் பெயர்களை மாற்றியதுதான். தானியேலின் பெயர் பெல்தெஷாத்சார் என்று மாற்றப்பட்டது. இதன் அர்த்தம், “பேல் அவன் உயிரைப் பாதுகாக்கட்டும்” என்பதாயிருந்தது. பேல் ஒரு பாபிலோனிய தேவன். தானியேல் ஒரு புறமத தேவனின் பாதுகாப்பில் இருக்கிறார் என்று விசுவாசிக்கும்படிச் செய்ய பாபிலோனியர்கள் முயற்சி செய்தனர். மீஷாவேலின் பெயர் மேஷாக் என்று மாற்றப்பட்டது. இது பாபிலோனில் மர்டாக் என்ற மற்றொரு பாபிலோனிய தேவன். அன்னியாவின் பெயர், பாபிலோனின் சந்திர தேவனின் பெயரான சாத்ராக் என்றும், அசரியாவின் பெயர் ஆபேத்நேகோ என்றும் மாற்றப்பட்டது. இதன் அர்த்தம் “பாபிலோனிய ஞான தேவனுக்குப் பணியான்” என்பதாகும்.

நேபுகாத்நேச்சார் இந்த நான்கு வாலிபர்களிடத்திலும், “நாங்கள் உங்களை பாபிலோனியர்களாக ஆக்கப்போகிறோம்” என்று கூறினார்.

எனினும் தானியேலும் இந்த மூன்று இளைஞரும் நேபுகாத்நேச்சாருக்கும் பாபிலோனிய வல்லரசு முழுவதற்கும் முன்பாக எழுந்து நின்று, “நீங்கள் எங்களை பாபிலோனியர்களாக்கப் போவதில்லை. நாங்கள் உங்களை விசுவாசிகளாக்குவோம்!” என்று சொன்னார்கள்.

தானியேல் புத்தகத்தின் நான்காவது அதிகாரம், மகாப்பெரிய பாபிலோன் வல்லரசை ஒன்றாகத் திரட்டிய கெட்டிக்கார நேபுகாத்நேச்சார் தேவனை விசுவாசித்து, அதை வெளிப்படுத்தினார். வேதாகமத்தில் இது மிக அழகான அதிகாரங்களில் ஒன்றாகும். விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தும் அளவுக்கு நேபுகாத்நேச்சாரை நடத்திக் கொண்டுவந்தது எது? அது தானியேல் தூய்மையற்ற, எனினும் புஷ்டியுள்ளதும், அசுத்தமானதுமான பாபிலோன் ஆகாரத்தை உட்கொண்டு தன்னைத் தீட்டாக்கிக்கொள்ள மறுத்தபொழுதிலிருந்து துவங்கியது.

சொப்பனங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லுவது

சிறையிருப்பு காலத்தின் துவக்கத்திலேயே தானியேலும் அவனுடைய நண்பர்களும் மற்றொரு எதிர்ப்பைச் சமாளிக்கவேண்டியிருந்தது. நேபுகாத்நேச்சார் ஒரு சொப்பனங்கண்டான். அவனுடைய சொப்பனம், அவனை பெரிய தொல்லைக்குள்ளாக்கியது. அவன் தன் ஞானிகளை அழைத்து அவர்களிடம், “நான் என்ன சொப்பனம் கண்டேன் என்று சொல்லி, அதன் அர்த்தத்தையும் தெரியப்படுத்துங்கள்,” என்று சொன்னான்.

பாபிலோனின் ஞானிகளுக்கு இது மிகக்கடினமான ஒரு பிரச்சினையாயிருந்தது. சொப்பனங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லுவது எளிது, எனினும் அது சரியான அர்த்தம் என்று எப்படி ஒருவர் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? இப்படித்தான் நேபுகாத்நேச்சார் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். நேபுகாத்நேச்சார் ஞானிகளின் முன்பாக இந்தச் சவாலிட்டபோது, அவர்கள் மிகவும் கலக்கமடைந்து திகலடைந்தனர். நேபுகாத்நேச்சார் போன்ற ஒரு ஆட்சியாளர் உன்னிடம் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்படிச் சொன்னால், அவர் கேட்டதை நீ செய்யவேண்டும், அல்லது மிகுந்த துன்பப்பட வேண்டியிருக்கும்.

அவர்கள் ராஜாவிடம், “ராஜா கேட்கும் காரியத்தை அறிவிக்கத்தக்க மனுஷன் பூமியில் ஒருவனுமில்லை... மாம்சமாயிருக்கிறவர்களோடே வாசம்பண்ணாத தேவர்களேயொழிய ராஜசமுகத்தில் அதை அறிவிக்கத்தக்கவர் ஒருவரும் இல்லை” (தானியேல் 2:10, 11) என்றார்கள். இந்தப்பதில் நேபுகாத்நேச்சாருக்குக் கடுங்கோபம் உண்டாக்கியது. எல்லா ஞானிகளையும் கொலைசெய்யும்படிக் கட்டளையிட்டார் - தானியேலையும் அவன் நண்பர்களையும் கூட ஏனெனில் அவர்கள்

இந்த ஞானத்தின் மாணவர்களாயிருந்தனர். அவர்களுக்கு மரணத்தண்டனையளிக்கும்படி தலையாரிகளின் அதிபதி வந்தான். தானியேல் அவனிடம் ஞானத்துடனும் தந்திரமாகவும் பேசினான். அவன், “ராஜாவினுடைய கட்டளை ஏன் இவ்வளவு கொடுமையாக இருக்கிறது?” என்று கேட்டான். தலையாரியின் அதிபதி, “ராஜாவுக்கும் அவனுடைய ஞானிகளுக்கும் ஒரு கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. ஞானிகள் தேவர்கள் மனிதர்களுக்குள் வாழவில்லை, அதனால் ராஜா கண்ட சொப்பனத்தை அவர்களால் கூற முடியாமலிருந்தது,” என்று பதிலளித்தான்.

தானியேலின் பதில் என்ன என்று சுருக்கமாகப் பகுத்துப்பார்த்தால், “தேவன் மனிதர்களுக்குள் வாசம் செய்கிறார். இந்த இடத்தில்தான் அவர்கள் தவறு செய்திருக்கிறார்கள்,” என்பதே. தானியேல் ராஜாவைப் பார்க்கப்போனான். ராஜா கண்ட சொப்பனத்தையும் அதன் அர்த்தத்தையும் தெரிவிக்க சிறிது கால அவகாசம் கேட்டான். தானியேல் தான் செய்ததைத் தன் மூன்று நண்பர்களிடமும் சொன்னான். அவர்கள் ஜெபிக்கத் துவங்கினார்கள். அந்த இரவு ஒரு தரிசனத்தில் தேவன் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில் நேபுகாத்நேச்சாரின் சொப்பனத்தையும் அதன் அர்த்தத்தையும் தானியேலுக்கு வெளிப்படுத்தினார்.

தானியேல் நேபுகாத்நேச்சாரைச் சந்தித்தார். அவர்களுடைய உரையாடலின் சுருக்கம்: “வாலிபனே, நான் கண்ட சொப்பனத்தையும், அதன் அர்த்தத்தையும் எனக்குத் தெரிவிக்கப் போகிறாய் என்று நான் புரிந்துகொண்டேன்.” இதற்குத் தானியேல், “உம்முடைய ஞானிகளிடம் நீர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு தேவனால் மாத்திரமே தேவனால் மட்டுமே பதிலளிக்கமுடியும், வல்லமைமிக்க ராஜாவே. உம்முடைய ஞானிகள் கூறியது தவறு. தேவன் மனிதர்களோடும் வாழ்கிறார். அவர் உம்முடைய சொப்பனத்தையும் அதன் அர்த்தத்தையும் எனக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்,” என்று பதிலளித்தான். தானியேல் அந்தச் சொப்பனத்தையும் அதன் அர்த்தத்தையும் நேபுகாத்நேச்சாரிடம் சொன்னபொழுது, ராஜா முகங்குப்புற விழுந்து, அந்த நாள் முதல் தானியேலை, “தேவனுடைய ஆவி வாசம் செய்யும் மனிதன்” என எப்பொழுதும் குறிப்பிட்டான். ராஜாவின் சொப்பனத்தையும் அதன் அர்த்தத்தையும் கூறியது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன என்ற சத்தியத்தை நிரூபித்த ஐந்து அற்புதங்களில் ஒன்றாகும். இவை தானியேலின் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறவைகளில் ஒன்று. மற்ற நான்கு அதிசயங்களும்: தானியேலின் மூன்று நண்பர்களை எரியும் அக்கினி சூளையிலிருந்து காப்பாற்றியது. (அதிகாரம் 3). நேபுகாத்நேச்சார் வெளிப்படையாக விசுவாசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுவது (அதிகாரம் 4), சுவரில் கை விரல்கள் எழுதியது

(அதிகாரம் 5), சிங்கக் குகையினுள் சிங்கங்களிடமிருந்து தானியேல் விடுவிக்கப்பட்டது (அதிகாரம் 6).

இந்த அற்புதங்களின் மூலம், தானியேலும் அவனுடைய நண்பர்களும் கடினமான நேரங்களில் போராட உதவும். விசுவாசத்தைக் காட்டினார்கள். தேவனுடைய இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வல்லமையை பரிபூரணமாய் விசுவாசிக்கும் ஒரு நம்பிக்கை அவர்களுக்கிருந்தது. அவர்கள் ஜெபத்தின் வல்லமையை முற்றிலுமாக விசுவாசித்தார்கள், அவர்கள் தங்களை பாபிலோனுக்குக் கொண்டு வந்தது தெய்வீகச் செயலே என்பதை முற்றிலும் விசுவாசித்தார்கள்.

உங்களால் தப்புவிக்க முடியாத, தவிர்க்க முடியாத, சகிக்க முடியாத, முடியாது என்ற நிலையோடு எதிர்த்து நிற்கவேண்டிய ஆபத்தான நிலைகள் உங்களுடைய வாழ்க்கையில் எப்பொழுதாவது ஏற்பட்டதுண்டா? தானியேலும் அவனது நண்பர்களும் எதிர்கொண்ட ஆபத்துநிலைகள், தப்புவிக்கமுடியாததும், தவிர்க்கமுடியாததும், சகிக்கமுடியாததும், முடியாத நிலையிலுள்ளவைகளுமாய் இருந்தன. அவர்கள் அப்படிப்பட்ட ஆபத்தான சூழ்நிலைகளில் எப்படி வாழ்வது என்று நமக்குக் காட்டினார்கள். பாபிலோனில் தங்கள் ஆபத்து நேரங்களில் அப்படி வாழ்ந்து காட்டினார்கள்.

தானியேல் புத்தகத்தில் இந்த அதிசயங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது, இந்தக் கேள்விகளை நீங்களே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்: தேவனுடைய இயற்கைக்கு மேலான வல்லமையை நீ விசுவாசிக்கிறாயா? ஜெபத்தின் இயற்கைக்கு மேலான வல்லமையை விசுவாசிக்கிறாயா? தேவனுடைய மகிமைக்காக நீங்கள் இருக்குமிடத்தில் தேவன் உங்களை வைத்ததன் தெய்வீக செயலைப்பற்றியும் நோக்கங்களைப்பற்றியும் நீ விசுவாசிக்கிறாயா? இந்தக் காரியங்களை நீ முற்றிலுமாக நம்புகிறாயா?

அத்தியாயம் 11

“மகிமையோடிருந்த பாபிலோன்”

இது ஒரு அறிவாளிகளின் ஆய்வாக இல்லாமல், ஒரு தியான புத்தகமாக இருக்கிறது. எனினும், தானியேல் புத்தகத்தை நீங்கள் நன்கு புரிந்துகொள்ள அதன் வரலாற்றுப் பின்னணியை அறிந்துகொள்வது அவசியம். வேதாகமத்தின் நிகழ்ச்சிகள் நடந்த காலத்தைக் குறிப்பிட அன்று அரசாண்ட ராஜாக்கள் அல்லது சீசரின் அரசாட்சியை வேதாகமம் அடிக்கடிப் பயன்படுத்துகிறது. லூக்கா சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது அதிகாரத்தில் கிறிஸ்து கதையைச் சொல்லும் துவக்க வசனங்கள் இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

தானியேல் புத்தகத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் காணப்படும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்தபோது நேபுகாத்நேச்சார் பாபிலோனிய உலக வல்லரசின் ராஜாவாயிருந்தான். ஐந்தாவது அதிகாரத்தில் நேபுகாத்நேச்சாரின் மகன் பெல்ஷாத்சார் ராஜாவாயிருந்தான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரம் ஐந்தின் கடைசி வசனங்களிலும் ஆறாம் அதிகாரத்தில் முதல் வசனங்களிலும், பெர்சியர்கள் பாபிலோனை தோற்கடித்து மேதியனான தரியு ராஜாவாகிவிட்டானென்று நாம் வாசிக்கிறோம். இந்தப் பிரகாரமாக, தானியேல் புத்தகத்தின் முதல் ஆறு அதிகாரங்களும் பாபிலோனிய வரலாற்றின் எழுபது ஆண்டுகளைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது என்று காண்கிறோம்.

வேதாகமப் பொருள் அடக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளின் வரலாற்று சந்தர்ப்பம், எகிப்து, அசீரியா, பாபிலோன், பெர்சியா, கிரேக்க நாடு, ரோமநாடு ஆகிய உலக வல்லரசுகளை இணைப்பதாயிருக்கின்றன. தானியேலின் புத்தகத்தில் இரண்டு உலக பேரரசுகள் ஒன்றின்மீது ஒன்று படிந்திருக்கிறது. எழுபது ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்த பாபிலோனிய வல்லரசும் 127 மீதிய-பெர்சிய மாகாணங்களாலான பெர்சிய வல்லரசும். இது எஸ்தர் புத்தகத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியுமாயிருக்கிறது. தானியேலின் தீர்க்கதரிசனங்களில் ஒன்றில், அவர் பாபிலோன், பெர்சியா,

கிரேக்க நாடு, ரோம நாடு ஆகிய நான்கு உலக வல்லரசுகளைப்பற்றி குறிப்பிடுகிறார்.

பாபிலோன் பட்டணத்தைப்பற்றி நீங்கள் சிறிது கற்றுக்கொண்டால், தானியேல் புத்தகத்தின் வரலாற்று அமைப்பைத் தெரிந்துகொள்ளவும், நேபுகாத்நேச்சார் ராஜாவின் ஆடம்பரத்தையும் பெருமையையும் தெரிந்துகொள்ளவும் முடியும். ஒரு பழைய ஏற்பாட்டு ஞானி இந்தப் பட்டணத்தைப்பற்றி எழுதிய விவரங்களை வாசியுங்கள்: “இது இருபது லட்சத்துக்கும் அதிகமான மக்கள் வாழும்படியிருந்தது. பாபிலோனின் தொங்கு தோட்டங்கள் புராதன உலகின் ஏழு அதிசயங்களில் ஒன்றாயிருந்தது. வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இந்தப் பட்டணத்தைச் சுற்றியுள்ள சுவர் ஏறக்குறைய 100 கிலோ மீட்டர் நீளமும், ஒவ்வொரு பக்கமும் 25 கிலோமீட்டர் நீளமுமாயிருந்தது என்று சொல்லுகின்றனர். இந்தச் சுவர் 110 மீட்டர் உயரமும் 30 மீட்டர் அகலமுமானது. எதிரி சுரங்கம் வெட்ட முடியாதபடி அது பூமியினடியில் 13 மீட்டர் ஆழம் வரை கட்டப்பட்டிருந்தது. எல்லாப் பக்கங்களிலும் பட்டணத்துக்கும் சுவருக்குமிடையே 400 மீட்டர் வெற்றிடமிருந்தது. வெளிப்புறம் வீதியும் ஆழமுமான தண்ணீரால் நிரப்பப்பட்ட அகழியால் பாதுகாக்கப் பட்டிருந்தது. சுவரில் 250 காவல் கோபுரங்களிருந்தன.

“இந்தப் பட்டணம் யூப்ரட்டிஸ் ஆற்றினால் ஏறக்குறைய இரண்டு சமபகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டு கரைகளும் செங்கல் சுவரால் காக்கப்பட்டது. இவைகளுக்கு இருபத்தைந்து வாசல்களிருந்தன. அவைகள் மக்கள் வாழும் தெருக்களையும், ஆட்களை ஏற்றிச் செல்லும் படகுகளையும் இணைத்தன. சுமார் ஒரு கிலோமீட்டர் நீளமும் 11 மீட்டர் அகலமுள்ள படகுத் துறையின்மேல் ஒரு பாலம் இருந்தது. இவை இரவில் இழுத்துமுடக்கூடிய இழுவைப்பாலங்களோடிருந்தன. ஆற்றுக்கடியில் ஏழு மீட்டர் அகலமும் நான்கு மீட்டர் உயரமுமான சுரங்கம் இருந்தது. அந்தக்கால பழைய போர்முறைப்படி இந்த பட்டணம் தகர்க்க முடியாதாயிருந்தது.”

தானியேலின் நாட்களில் பாபிலோன் உலகத்தின் முதன்மையான பட்டணமாயிருந்ததோடல்லாமல், அந்த நாட்களிலிருந்த மிகவும் சக்தியுள்ள வல்லரசையும் ஆட்சி செய்தது. அப்படியிருந்தாலும் இந்த வல்லரசு எழுபது ஆண்டுகள் மட்டுமே நல்ல நிலையில் நீடித்திருந்தது. தானியேல் அதன் எழுச்சியிலிருந்து வீழ்ச்சிவரை அங்கே இருந்தான். நேபுகாத்நேச்சார், பாபிலோன் வல்லரசைக் கட்டியெழுப்பிய மேதையாகவும் வலிமைமிக்க ஆட்சியாளராகவும் இருந்தார். இந்த எழுபது ஆண்டுகளில் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் அவர் இந்த உலக சாம்ராஜ்ஜியத்துக்குத் தலைவனாயிருந்தார்.

நேபுகாத்நேச்சாரின் அதிகாரமும் பராக்கிரமம் எல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. தானியேல் புத்தகத்தின் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் நாம், “அவர் தமக்குச் சித்தமானவனைக் கொண்டு போடுவார், தமக்குச் சித்தமானவனை உயிரோடே வைப்பார்” (19) என்று வாசிக்கிறோம். நேபுகாத்நேச்சாரைப் போன்ற எல்லா அதிகாரங்களையுமுடைய ஒரு சர்வாதிகாரியைப் பாராட்டுவது இன்றைய மக்கள் அநேகருக்கு கடினமான ஒரு காரியம். எனினும், இந்த மனிதனைப்பற்றி வரலாற்றை நாம் பார்க்கும்போது, தானியேலின் தேவனிடம் தான் கொண்ட விசுவாசத்தைப் பகிரங்கமாக அறிக்கையிடுவது, மிகப்பெரிய ஒரு அற்புதம் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது என்று தெரிந்துகொள்ளுவீர்கள்.

நேபுகாத்நேச்சாரின் சொப்பனத்தைத் தானியேல் அற்புதமான வழியில் தெரிந்துகொண்டு அவன் அந்த சொப்பனத்துக்கு அர்த்தத்தையும் அறிவித்தது. இந்த அரசனின் மீது ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது (அதிகாரம் 2). அந்தச் சொப்பனத்தில் நேபுகாத்நேச்சார் ஒரு மனித சிலையைக் கண்டான். அதன் தலை பசும்பொன்னும், மார்புப் பகுதி வெள்ளியும், கால்கள் இரும்பும், பாதங்கள் பாதி இரும்பும் பாதி கனிமண்ணுமாயிருந்தது.

தானியேலின் அர்த்தப்படி இவை நான்கும் நான்கு பெரிய ராஜ்ஜியங்கள். தானியேல் நேபுகாத்நேச்சாரின் சொப்பனத்துக்கு சொல்லிய அர்த்தத்தின் சாராம்சம், “இப்பொழுது நீர் உலக அதிகாரமாயிருப்பதால், பசும்பொன்னாலான தலை நீரே, ஆனால் உமது அதிகாரம் நிலைக்காது. உம்முடைய ராஜ்ஜியம் வீழ்ந்து, இன்னொரு ராஜ்ஜியத்தினால் வெற்றி கொள்ளப்படும். அதுவே சிலையின் வெள்ளிப்பகுதி. இந்த ராஜ்ஜியம் பெர்சியா உம்முடையதைப்போல மிக சிறந்ததாய் இருக்காது. இதைத் தொடர்ந்து வெண்கல ராஜ்ஜியமாகிய கிரேக்க ராஜ்ஜியம் ஆட்சி செய்யும். கடைசியாக இரும்புக் கால்கள் ரோம ராஜ்ஜியத்தைச் சித்தரிக்கிறது. பத்து கால்விரல்கள் ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தின் பத்து பரிமாணங்களை குறிப்பிடுவதாயிருக்கக் கூடும்.

நேபுகாத்நேச்சார் தன்னை “பசும்பொன்னாலான தலை” என்று குறிப்பிட்டதைக் கேட்டவுடன் பெருமையால் நிறைந்திருந்தவன் போல தோன்றுகிறது. அதனால் அவன் பொன்னால் ஒரு சிலையைப் பண்ணி, ஒவ்வொருவரும் கீழே விழுந்து பணிந்துகொள்ளும்படிச் செய்தான். இந்தக் கட்டத்தில் அவர் மனமாற்றமடைந்ததற்கு வெகு தூரமாயிருந்தார்! எனினும் நாம் காணப்போகிறபடி, தானியேல் மற்றும் அவன் மூன்று நண்பர்களுடைய சாட்சி, ஜீவனுள்ள தேவனை வெளிப்படையாக விசுவாசிக்கும் படி நேபுகாத்நேச்சாரில் ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

நேபுகாத்நேச்சார் மனம் வருந்துகிறார்

நேபுகாத்நேச்சாரின் சொப்பனத்தில், ஒரு மலையிலிருந்து ஒரு கல் வெட்டியெடுக்கப்பட்டது, எனினும் அது மனிதகைகளால் வெட்டியெடுக்கப்படவில்லை. இந்த இயல்புக்கப்பாற்பட்ட கல் நேபுகாத்நேச்சாரின் இரும்பினாலும் கனிமண்ணாலும் செய்யப்பட்ட பாதத்தில் விழுந்தது. இதன் விளைவாக முழுச்சிலையும் கீழே விழுந்து, நொறுங்கி, போரடிக்கிற களத்திலிருந்து பறந்துபோகிற பதரைப்போல பறந்து போயிற்று. பசும்பொன், வெள்ளி, வெண்கலம், இரும்பு ஆகியவைகளைக் சித்தரிக்கப்பட்ட இந்த ராஜ்ஜியங்கள் எல்லாம் ஒரு நாள் இயல்புக்கப்பாற்பட்ட தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தால் வெற்றிகொள்ளப்படும் என்ற அர்த்தத்தை தானியேல் நேபுகாத்நேச்சாருக்குச் சொன்னான். தானியேலின் வாழ்க்கையும் வார்த்தைகளும் நேபுகாத்நேச்சாரைச் சென்றடைய தேவன் எப்படி பயன்படுத்தினார் என்பது சரியாக நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும், தானியேல் புத்தகத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தில் இந்த அற்புதமான பகுதியை வாசிக்கிறோம், “உன்னதமான தேவன் என்னிடத்தில் செய்த அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் பிரசித்தப்படுத்துவது எனக்கு நன்மையாய்த் தெரிந்தது. அவருடைய அடையாளங்கள் எவ்வளவு மகத்துவமும், அவருடைய அற்புதங்கள் எவ்வளவு வல்லமையுமாயிருக்கிறது; அவருடைய ராஜ்யம் நித்திய ராஜ்யம்; அவருடைய ஆளுகை தலைமுறை தலைமுறையாக நிற்கும்” (2, 3).

இந்த அசாதாரண வேதாகம அதிகாரத்தில், நேபுகாத்நேச்சார் தாம் கண்ட மற்றொரு சொப்பனத்தை விவரிக்கிறார். இந்தச் சொப்பனத்தில் மிகவும் உயரமான ஒரு மரத்தைக் கண்டார். உலகத்திலுள்ள எல்லாராலும் காணக்கூடிய அளவுக்கு அது மிகவும் உயரமாயிருந்தது. உலகத்திலுள்ள எல்லாரும் சாப்பிடக்கூடிய அளவுக்கு அதன் கிளைகள் கனிகளால் நிறைந்திருந்தன. வானத்திலிருந்து ஒரு தேவதூதன் இறங்கிவந்து, உரத்த சத்தமிட்டு, “இந்த விருட்சத்தை வெட்டி, இதின் கொம்புகளைத் தறித்துப் போடுங்கள்; இதின் இலைகளை உதிர்த்து, இதன் கனிகளைச் சிதறடியுங்கள்... ஆனாலும் இதன் வேர்களாகிய அடிமரம் பூமியில் இருக்கட்டும்; இரும்பும் வெண்கலமுமான விலங்குகள் இடப்பட்டு, வெளியின் பசும்புல்லிலே தங்கி, ஆகாயத்துப் பனியிலே நனைவதாக” (4:14-15) என்று சொன்னான்.

தேவதூதன் தொடர்ந்து, “மிருகங்களோடே பூமியின் பூண்டிலே அவனுக்குப் பங்கு இருக்கக்கடவது. அவனுடைய இருதயம் மனுஷ இருதயமாயிராமல் மாறும்படி, மிருக இருதயம் அவனுக்குக் கொடுக்கப்படக்கடவது; இப்படியிருக்கிற அவன்மேல் ஏழு காலங்கள்

கடந்துபோக வேண்டும்” (15-16). இந்தக் கட்டளையின் நோக்கம், “உன்னதமானவர் மனுஷருடைய ராஜ்யத்தில் ஆளுகை செய்து தமக்குச் சித்துமானவனுக்கு அதைக் கொடுத்து, மனுஷரில் தாழ்ந்தவனையும் அதின்மேல் அதிகாரியாக்குகிறார்” (16) என்று உலகம் புரிந்து கொள்ளுவதற்காகவே என்று தேவதூதன் சொன்னார்.

இந்த சொப்பனத்தையும் ராஜா தானியேலிடம் சொன்னதாக நம்மிடம் சொல்லுகிறார். தீர்க்கதரிசி இந்த சொப்பனத்தைக் கேட்டபொழுது, அந்தச் சொப்பனத்தின் அர்த்தத்தினால் பிரமிப்படைந்து, திகைத்து அமைதியாய் ஒரு மணி நேரம் உட்கார்ந்திருந்தார். கடைசியாக அவர், “என் ஆண்டவனே, அந்தச் சொப்பனம் உம்முடைய பகைவரிடத்திலும், அதின் அர்த்தம் உம்முடைய சத்துருக்களிடத்திலும் பலிக்கக்கூடாது” (19) என்றார்.

அந்தச் சொப்பனத்தின் அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும்படி ராஜா தானியேலிடம் பணிவுடன் கேட்டுக்கொண்டபின் தானியேல், “உன்னதமானவர் மனுஷருடைய ராஜ்யத்தில் ஆளுகை செய்து, நமக்கு சித்தமாயிருக்கிறவனுக்கு அதைக் கொடுக்கிறார் என்பதை நீர் அறிந்துகொள்ளுமட்டும் ஏழு காலங்கள் உம்முடைய பேரில் கடந்துபோக வேண்டும்” (25) என்று சொன்னார்.

எனினும், தேவனுடைய ஆட்சி உரிமையை ஒத்துக்கொள்ளும்போது, தேவன் நேபுகாத்நேச்சாருக்கு ராஜ்ய அரசுரிமையை மீண்டும் கொடுப்பார் என்று தானியேல் தொடர்ந்து சொன்னார். அப்பொழுது தானியேல், “நீதியைச் செய்து உமது பாவங்களையும், சிறுமையானவர்களுக்கு இரங்கி உமது அக்கிரமங்களையும் அகற்றிவிடும்; அப்பொழுது உம்முடைய வாழ்வு நீடித்திருக்கலாம்” (27) என்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டார்.

இந்தச் சொப்பனத்தில் அவர் தீர்க்கதரிசனமாய்த் தெரிவித்த அர்த்தம் நிறைவேறிய சில வசனங்களை விவரித்து எழுதுவதுபோல் தோன்றுகிறது. இந்தப் பயங்கரமான சோதனை முடிந்ததும், நேபுகாத்நேச்சார் ஜீவனுள்ள தேவனாகிய தானியேலின் தேவனிடம் தனக்குள்ள விசுவாசத்தையும் துதியையும் வெளிப்படையாக அறிக்கையிட்டு தொடர்ந்து எழுதத்துடங்கினார். அவர் தம்முடைய கண்களை வானத்துக்கு நேராக ஏறெடுத்து உன்னதமானவருக்கு துதிசெலுத்தி, கனப்படுத்தி அவரை மகிமைப்படுத்தினார்!

இந்த பயங்கரமான அனுபவத்திற்குள் நேபுகாத்நேச்சாரை கொண்டுசெல்ல தேவனுக்கு ஒரு நோக்கமிருந்தது என்பதைக் கவனியுங்கள்: இதன் மூலம் உன்னதமானவர் மனிதர்களுடைய ராஜ்ஜியங்கள் மேல் ஆட்சி செய்கிறார் என்பதைக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

நேபுகாத்நேச்சார் இறுதியில் என்ன கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினாரே, அதைக் கற்றுக்கொள்ளும் வரை, ஏழு வருஷங்கள் நேபுகாத்நேச்சார் ஒரு மிருகத்தைப்போல வாழவேண்டியிருந்தது. இந்த உலக ஆட்சியாளர் தன்னுடைய தலையைக் குனியும்படிச் செய்ய தேவனுக்கு ஏழு வருஷங்களாயிற்று. அவருக்கு எப்படிப்பட்ட தற்பெருமை இருந்திருக்கவேண்டும்!

நாமும் சில சமயங்களில் பயங்கரமான துன்பங்களை அனுபவிக்கிறோம். அது இந்த உலகத்தையும் நம்முடைய வாழ்க்கைகளையும் ஆட்சி செய்ய தேவனுக்கு எல்லா உரிமையும் இருக்கிறது என்று காட்டுவதற்காக இருக்குமோ? அப்படி நடைபெறும்போது, “என் கர்த்தாவே, என் தேவனே! நீரே என்னை ஆட்சி செய்கிறவர். நீரே பேரரசர். என் வாழ்க்கையின்மேல் உமக்குப் பூரண அதிகாரம் இருக்கிறது.” என்று நீ தேவனிடம் சொல்ல எவ்வளவு நேரம் நீ எடுத்துக்கொள்ளுவாய்?

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

“தானியேலின் தரிசனங்களும் வெளிப்படுத்துதல்களும்”

தானியேலின் முதல் ஆறு அதிகாரங்களையும் சரித்திரம் என்பதால் மிகவும் எளிதாக விளங்கிக்கொள்ள முடியும். கடைசி ஆறு அதிகாரங்களும், வெளிப்படுத்தின விசேஷம், எசேக்கியா, சகரியா ஆகியோரின் தீர்க்கதரிசனங்களைபோல புரிந்துகொள்ள மிகக் கடினமானது. தானியேல் இரண்டாம் அதிகாரத்தில் நேபுகாத்நேச்சாரின் முதல் சொப்பனத்துக்கு தானியேல் அர்த்தம் சொல்லியது, தானியேல் புத்தகத்தின் கடினமான வெளிப்படுத்துதல்களுக்கும் தரிசனங்களுக்கும் நாம் அர்த்தம் காண முயற்சிக்கும்போது வழிகாட்டும் ஒரு மாதிரியாயிருக்கிறது. நம்முடைய உலகத்தில், தேவனுடைய மிகப்பெரிய கிரியையான தீர்க்கதரிசன வெளிப்படுத்துதல்களாகிய இந்தத் தரிசனங்களை நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரின் உபதேச ஊழியம் வழி மட்டுமே தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

தானியேலின் தரிசனங்களையும், வெளிப்படுத்துதல்களையும் நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கும்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சில வழிகள் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவதாக, இந்தத் தரிசனத்தின் சில அடையாளங்களைக் கவனியுங்கள். எடுத்துக்காட்டாக, ஏழாம் அதிகாரத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள தானியேலின் கடினமான முதல் தரிசனத்தின் அடையாளங்கள் நேபுகாத்நேச்சாரின் முதல் தரிசனத்துக்கு ஒத்ததாயிருந்தன.

நான்கு பெரிய காற்றுகள் சமுத்திரத்தின் மேல் அடித்தது. அப்பொழுது நான்கு பெரிய மிருகங்கள் சமுத்திரத்திலிருந்து எழும்பின. இவற்றில் நான்காம் மிருகம் பயங்கரமும் கொடியதாயுமிருந்தது. இது மற்ற மிருகங்களை அழித்தது. அழிப்பதற்கு முன்பாக அந்த

மிருகத்துக்குப் பத்து கொம்புகள் முளைத்தன. இந்தப் பத்துக் கொம்புகளிலிருந்து, சின்னக் கொம்பு ஒன்று எழும்பிற்று. இந்தச் சின்ன கொம்புக்கு கண்களும் ஒரு பெரிய வாயுமிருந்தன. இந்த வாய் பெரிய, மாட்சிமை பொருந்திய வசனங்களைப் பேசியது.

இரண்டாவதாக, இந்த அடையாளங்களுக்கிடையேயுள்ள வினையையும் எதிர்வினையையும் கவனியுங்கள். வசனங்களில் கொடுக்கப்பட்ட அர்த்தம் அந்தப் பகுதியின் ஏவப்பட்ட அர்த்தமாயிருக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இப்படிச் செய்தபின் இவை எல்லாவற்றிற்கும் என்ன அர்த்தம் என்று ஜெபத்தோடு பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கேளுங்கள்.” அது என்ன சொல்லுகிறது, அதன் அர்த்தம் என்ன, அவர்களுக்கு அது என்ன அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது, எனக்கு என்ன அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது?” என்று உங்களையே கேளுங்கள்.

ஏழாவது அதிகாரத்தில் தானியேலின் சொப்பனத்துக்கு ஏவப்பட்ட அர்த்தம், நாம் மறுபடியும் நான்கு பெரிய ராஜ்ஜியங்களை நோக்கிப் பார்க்கிறோம் என்று சொல்லுகிறது. “அந்த நாலு பெரிய மிருகங்களும் பூமியிலிருந்து எழும்புகிற நாலு ராஜாக்கள். ஆனாலும் உன்னதமானவருடைய பரிசுத்தவான்கள் ராஜரிகத்தைப் பெற்று, என்றென்றைக்குமுள்ள சதாகாலங்களிலும் ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுவார்கள்” (17, 18). பூமியில் நான்காவது ஒரு ராஜ்ஜியம் தோன்றி அவைகளை அழித்துப் போடும். இந்தப் பத்து கொம்புகளும் பத்து ராஜ்ஜியங்களிலிருந்து வருகிற பத்து ராஜாக்கள். “அந்தப் பத்துக் கொம்புகள் என்னவென்றால், அந்த ராஜ்ஜியத்திலே எழும்பும் பத்து ராஜாக்களாம்; அவர்களுக்குப் பின்பு வேறொருவன் எழும்புவான்; அவன் முந்தினவர்களைப் பார்க்கிலும் வேராயிருந்து, மூன்று ராஜாக்களைத் தாழ்த்திப்போட்டு, உன்னதமானவருக்கு விரோதமாக வார்த்தைகளைப் பேசி, உன்னதமானவருடைய பரிசுத்தவான்களை ஒடுக்கி, காலங்களையும் பிரமாணங்களையும் மாற்ற நினைப்பான்; அவர்கள் ஒரு காலமும், காலங்களும், அரைக்காலமும் செல்லுமட்டும் அவன் கையில் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுவார்கள்” (24-25).

வேதாகமத்தில் கொம்புகள் குறிப்பிட்டபொழுதெல்லாம், மற்ற மிருகங்களைப் பீறிட்போடும் ஒரு மிருகத்தின் கொம்புகளைப்போல, அவை ‘அதிகாரத்தைக்’ குறிப்பிடுகின்றன. இந்தப் பத்து கொம்புகளும், ஒரு சிறிய கொம்புகூட அதிகாரங்களை ராஜ்ஜியங்களைக் - குறிப்பிடுகின்றன. அநேக மக்கள் இந்த நாலாவது ராஜ்ஜியத்தை, எழுப்பப்பட்ட ஒரு ரோம சாம்ராஜ்ஜியம் என்று அர்த்தம் தெரிவிக்கின்றனர். நேபுகாத்நேச்சாரின் தரிசனத்தில், நான்காவது ராஜ்ஜியமாகிய இரும்பு கால்கள், ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தைக் குறிப்பிட்டது. சிலர் இந்தத் தரிசனம், சில காலத்துக்குப்

பின் புதிதாக்கப்பட்ட ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தைக் குறிப்பிடுகிறது என்று நம்பினார்கள். மற்றவர்கள், இல்லை, இந்த நாலாவது ராஜ்ஜியம் மற்ற எல்லாவற்றையும்விட பயங்கரமானது என்று சொல்லுகிறார்கள். இது தேவனுடைய ராஜ்ஜியம், இது தேவனுடைய கடுங்கோபத்தைத் தீர்க்கதரிசன ரீதியில் காட்டுகிறது.

என்னுடைய கருத்துப்படி, தானியேலின் இந்தத் தீர்க்கதரிசனங்களின் நம்முடைய அர்த்தத்தைப்பற்றி நாம் நன்கு ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும். எல்லா விவரணங்களைப்பற்றியும் நாம் சரியான கருத்துடையவர்களாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், தானியேலின் ஏழாம் அதிகாரத்தின் இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்திலிருந்து ஒரு பெரிய சத்தியத்தை நாம் மனதில் வைக்க வேண்டும்.

நீங்கள் தேவனுடைய மக்களில் ஒருவராயிருந்தால், வெற்றிபெறப் போகிற ராஜ்ஜியத்தின் ஒரு பகுதியாக நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். இந்தத் தரிசனங்கள் எல்லாம் ஒரு நல்ல நம்பிக்கையை உருவாக்குவதோடு முடிவடைகின்றன. தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் மற்ற எல்லா ராஜ்ஜியங்களையும் தோற்கடித்து, ஒரு அழிவில்லா நித்திய ராஜ்ஜியமாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

எழுபது வாரங்களின் தரிசனம்

யாவரும் அறிந்த தானியேலின் தரிசனம் அல்லது தீர்க்கதரிசன வெளிப்படுத்துதல் “எழுபது வாரங்களின் தரிசனம்” என்று அழைக்கப்பட்டது. தானியேல் தாம் எரேமியாவின் தீர்க்கதரிசனங்களை வாசிக்கும்போது, பாபிலோன் சிறையிருப்பிலிருந்து தேவனுடைய மக்கள் திரும்ப வேண்டிய காலம் என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டதாகச் சொல்லுகிறார். ஏசாயாவும் எரேமியாவும் யூதாவின் மக்கள் ஏழுபது வருஷங்களுக்கு பாபிலோனின் சிறையிருப்பில் இருந்தபின் தங்கள் சொந்த தேசத்துக்குத் திரும்புவார்கள் என்று முன்னறிவித்தனர். ஐந்தாவது அதிகாரத்தின் இறுதியிலும் ஆறாம் அதிகாரத்தின் ஆரம்பத்திலும், தானியேல் இப்போது மேதியனாகிய தரியு ராஜாவின் ஆட்சியின்கீழ் இருப்பதாகச் சொல்லும்போது, அவர் எழுபது வருஷ சிறையிருப்பின் இறுதிக் காலத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அதிகாரம் ஒன்பதில் நம்முடைய அழகான ஜெபத்தை ஜெபிக்கும் போது, எழுபது வருஷங்களின் இறுதி வந்துவிட்டது, என்ற உண்மையை நினைந்து கிளர்ச்சியடைந்தார் என்பது வெளிப்படையாய் தெரிகிறது. தானியேல் இதைப்பற்றி ஜெபித்தபொழுது அவர் தம்முடைய பாவங்களையும் மக்களின் பாவங்களையும் அறிக்கையிட்டார். வேதாகமத்திலுள்ள தூய்மையான குணஇயல்புடையவர்களில் தானியேல் ஒருவர் என்றாலும், மக்களுடைய பாவங்களோடு தம்மையும் அடையாளம் காட்டி,

இந்த ஜெபத்தில் முப்பத்திரண்டு முறை, “நம்முடைய பாவம்,” “நாம் பாவஞ்செய்தோம்” போன்ற காரியங்களைச் சொல்லுகிறார்.

தானியேல் தேவனுடைய மன்னிப்பைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டார். இதனால் அவர், “தேவனே, நீர் எங்களுக்கு மன்னிப்பளிக்கச் சித்தமாயிருக்கிறீர்” என்பது மட்டுமல்ல, எங்களைத் தண்டிப்பதற்கும் ஆயத் தமாயிருக்கிறீர்” என்று சொன்னார். இந்த ஜெபத்தில், தேவன் தம்முடைய மக்களை மன்னித்து மீட்கப்போகிறார் என்ற உண்மையைப்பற்றி அவர் கிளர்ச்சியடைந்தவர்போல் காணப்பட்டார்.

தானியேல் ஜெபித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, கபிரியேல் என்ற தூதன் அவருக்குத் தோன்றி, “நீ வேண்டிக்கொள்ளத் தொடங்கினபோதே கட்டளைவெளிப்பட்டது, நான் அதை அறிவிக்கவந்தேன்” (தானியேல் 9:23) என்று சொன்னார். தானியேலின் ஜெபத்துக்கு இது தேவனுடைய பதில். இது வேதாகமத்தில் வேறு எங்கும் காணப்படாத மிகச்சிறந்த மேசியாவின் தீர்க்கதரிசனங்களில் ஒன்று. இந்தத் தரிசனத்தின் சாராம்சம்; உன் மக்களையும் உன் பரிசுத்த நகரத்தையும் பற்றி வருஷங்களில் எழுபது வாரங்கள் கட்டளை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கட்டளை கொடுக்கப்பட இந்த எழுபது வாரங்களின் நோக்கங்கள் - அக்கிரமங்களை ஒழிப்பது, பாவத்துக்கு ஒரு முடிவு கட்டுவது, பாவச்செயல்களுக்கு பரிகாரம் காண்பது, சதாகாலங்களுக்கும்மான நீதியைக் கொண்டு வருவது, தரிசனங்களுக்கும் தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் முத்திரையிடுவது, ஒரு உன்னத பரிசுத்த ஸ்தலத்தை அபிஷேகம் செய்வது ஆகியவை.

மீட்பைப்பற்றிய நற்செய்தியோடு கலந்து மேசியா இயேசு கிறிஸ்துவின் தோற்றம் அல்லது வருகை என்ற செய்தியும் காணப்படுகிறது. இந்த அசாதாரண தீர்க்கதரிசனத்தின் அர்த்தம் சில எளிய கணக்கீட்டை உள்ளடக்கியது. தேவன் தானியேலிடம், சிறையிருப்பு எழுபது ஆண்டுகள் நீடித்ததுபோல, மேசியாவின் வருகை ஏழு முறை எழுபது ஆண்டுகள் (7 x 70) அல்லது நானூற்று தொண்ணூறு ஆண்டுகளாகும் என்று சொன்னார். இந்த ஆண்டுகள், ஆண்டுகளின் வாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு (ஒரு ஆண்டு காலம்), பின்பு இந்த ஆண்டுகளின் எழுபது வாரங்கள் இவ்விதமாகப் பிரிக்கப்படும்: ஏழு வாரங்கள், அறுபத்திரண்டு வாரங்கள், மற்றும் ஒரு வாரம் இந்த ஒரு வாரத்தின் மத்தியில், அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர் “தொடர்பற்றுப்போவார்” அல்லது மரணத்துக்குட்படுத்தப்படுவார்.

மக்கள் எருசலேமைத் திரும்பவும் கட்டுவதற்காக திரும்பலாம் என்று கோரேஸ் கட்டளையளித்த காலத்திலிருந்து இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் கணக்கிடப்பட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட திரும்பிவருதல் மூன்றிருந்தன, அவைகளில் முக்கியமான ஒன்று கி.மு. 457 ஆம் ஆண்டு.

அறுபத்திரண்டு வாரங்களோடு ஏழைக்கூட்டி, அதை ஏழால் பெருக்கும்போது 483 ஆண்டுகள் கிடைக்கின்றன. கி.மு. 457-இல் இருந்து வரலாற்றில் அத்தனை ஆண்டுகள் முன்னால் செல்லும்போது, கி.பி. 26-க்கு வந்து சேருகிறீர்கள். இந்த ஆண்டு மேசியா தம்முடைய பொது ஊழியத்தைத் துவங்கிய ஆண்டு என்று கல்வி அறிவாளிகள் கூறுகின்றனர். இதைத்தொடர்ந்து ஒரு வார ஆண்டுகள் (அல்லது ஏழு ஆண்டுகள்) இருக்க வேண்டும், அந்த வார ஆண்டுகளின் மத்தியில் பரிசுத்த மானவர் தொடர்பற்றுப்போவார். சரியாக கி.பி. 26-லிருந்து மூன்றரை ஆண்டுகளில் இயேசு கிறிஸ்து சிலுவையில், அறையப்பட்டார் என்று அறிவாளிகள் நம்புகின்றனர்.

ஞானிகள் நுண்ணிய விவரங்களைப்பற்றிய கருத்தில் வேறுபாட்டிலிருந்தாலும், இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தைப்பற்றிய ஒரு அற்புதமான முன்னறிவிப்பு, மேசியா வருகையையும் சிலுவையில் அறையப்படுவதையும் பற்றிய மிகவும் சரியான காலம், முடிவில்லாத அவருடைய ராஜ்ஜியத்தின் ஆரம்பம் ஆகியவற்றைப்பற்றியது. இது தானியேல் அர்த்தம் சொன்ன நேபுகாத்நேச்சாரின் இரண்டாம் சொப்பனம் / தரிசனத்தில் தீர்க்கதரிசனமாகச் சொல்லப்பட்ட ராஜ்ஜியம் (2:34,35,44,45). நான்கு உலக ராஜ்ஜியங்களையும் சித்தரித்த சிலையின் காலில் விழுந்து, அதைப் பதரைப்போல பறக்கடித்த பெரிய கல்லாக அந்த ராஜ்ஜியம் விவரிக்கப்பட்டது.

இந்தக் கல் சிலையின்மேல் விழுந்த பகுதி ரோமப் பேரரசை குறிப்பிட்டச் சிலையின் பகுதி. ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தின் காலத்தில் இயேசு தம்முடைய ராஜ்ஜியத்தைத் துவங்கினார் என்பதை இது மிகவும் துல்லியமாக சொல்வன்மையால் முன்னறிவித்தது. அந்த இயேசுவால் துவங்கப்பட்ட தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் இப்போது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தைவிட அதிகமாக வாழ்ந்து, முடிவில்லாததாயிருக்கும்.

இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தின் தனிப்பட்டச் செயல்பாடு

இந்த நித்திய ராஜ்ஜியத்தின் பகுதியாக இருப்பவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு ஏனெனில் அவர்கள் நித்திய ராஜ்ஜியத்தின் ஒரு பகுதி என்பது இந்த அற்புதமான தீர்க்கதரிசனத்தின் வெளிப்படையான ஒரு அர்த்தமாகும்.

இந்த உவமையை மாற்றிச் சொன்னால், நீ ஒரு விசுவாசியாயிருந்தால், நீ தேவனுடைய மக்களில் ஒருவனாயிருந்தால், இப்பொழுது நீ நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே நடக்கும் போரில் வெற்றிபெரும் சேனையில் ஒரு போர்வீரனாய் இருப்பாய். நன்மைக்கும் தீமைக்குமிடையே நடக்கும் போர் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நடைபெற்று

வருகின்றது, இன்றும் உலகின் அநேகப் பகுதிகளில் அந்தப் போர் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. போர் நடக்குமிடங்கள் அவ்வப்போது மாறிக் கொண்டிருக்கின்றன; நன்மையும் தீமையும் வித்தியாசமான முகத்தோற்றமுடையவையாகியிருக்கின்றன, எனினும் காயின் தன் சகோதரன் ஆபேலைக் கொன்ற நாளிலிருந்து அந்தப் போர் நடந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

பரலோகப் பிரஜைகள்

அப்போஸ்தலர் பவுல் நம்முடைய பிரஜா உரிமைப் பரலோகத்திலிருக்கிறது என்று எழுதுகிறார். விசுவாச மக்கள், தேவனால் கட்டப்பட்டதும் உருவாக்கப்பட்டதுமான அஸ்திபாரங்களுள்ள ஒரு பட்டணத்தைத் தேடிச்செல்லும்போது அவர்களை இந்த உலகத்தைக் கடந்து செல்லும் யாத்ரீகர்கள் என்று வேதவசனங்கள் சொல்லுகின்றன. தேவனுடைய மக்கள் தேவனுடைய நகரத்துக்கு இந்த உலகத்தின் வழியாய் பாய்ந்து செல்லும் ஒரு நதியைப் போலிருக்கிறார்கள் என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஆறு அந்த நகரத்தினுள் பிரவேசிக்கும்போது அங்கே மிகுந்த ஆனந்த களிப்பு உண்டாயிருக்கும் (எபிரெயர் 11:13-16; சங்கீதம் 46:4,5).

இந்த நித்திய ராஜ்ஜியத்தில் நீ ஒரு பிரஜையாயிருக்கிறாயா? கிறிஸ்துவும் அவரது பிதாவாகிய தேவனும் நிச்சயமாக ஜெயம் கொள்ளும் வெற்றியை நீ பகிர்ந்துகொள்கிறாயா? இயேசு கிறிஸ்து ராஜாதி ராஜனும், கர்த்தாதி கர்த்தரும், இந்த உலகத்தின் தீய சக்திகள்மேல் இறுதியில் வெற்றி காண்பவருமாயிருக்கிறார். நாம் அவருடைய உண்மையான சீஷர்களாயிருந்தால், அவருடைய ஆவிக்குரிய சேனையில் நாம் போர் வீரர்களாயிருப்போம். போகும் வழியில் சில போர்களில் நாம் தோல்வியடையலாம். எனினும், இறுதியில், நாம் போரில் வெற்றி பெறப் போகிறோம். நித்தியத்துக்கும் நாம் இந்த உண்மையோடு வாழ்வோம். அவருடைய வெற்றியின் பகுதியில் எந்த அளவுக்கு நாம் ஒரு பகுதியாயிருக்கிறோமோ, அது நம்முடைய நித்தியத்தின் தரத்தை நிர்ணயிக்கிறது.

ஓசியா முதல் மல்கியா வரை

புத்தகம் - 9

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்,

சென்னை-600 010.

Hosea through Malachi
Booklet - 9
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to

India Bible Literature,

67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph : 6425166 Fax : 6428298

E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

ஓசியா முதல் மல்கியா வரை

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

தரிசனங்களும்
வெளிப்படுத்தல்களும்

சின்ன தீர்க்கதரிசிகள்: ஓர் பொது அளவை

நாம் இப்பொழுது, கடைசி பன்னிரண்டு தீர்க்கதரிசிகளைப் பற்றி ஒரு பொது ஆய்வு செய்யப் போகிறோம். இவர்கள் சில சமயங்களில் சின்ன தீர்க்கதரிசிகள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். இப்படிப் பெயர் சூட்டப்படுவதன் பொருள் என்னவெனில், இந்தப் புத்தகங்கள், நாம் ஏற்கனவே ஆய்வு செய்து முடித்த தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களைக் காட்டிலும் சிறியவனாய் உள்ளன என்பது தான். பழங்கால வேதபாரகர்கள் இந்தச் சின்ன புத்தகங்களை “பன்னிரண்டு” என்று ஒரே பகுதியாக வைத்தார்கள். ஏனென்றால், இவைகளை மிகவும் அதிகமாக மதித்தார்கள்; இவைகளில் ஒன்றையும் இழந்து விட அவர்கள் விரும்பவில்லை.

வரலாற்றின் எந்தெந்தக் கால கட்டத்தில் இப்புத்தகங்களை எழுதிய தீர்க்கதரிசிகள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதைப் பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள பன்னிரண்டு வரலாற்றுப் புத்தகங்களும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. உங்கள் வரலாற்று அறிவைச் சமநிலையில் காத்துக்கொள்ள, பழைய ஏற்பாட்டின் வரலாற்றுப் புத்தகங்களை நாம் ஆய்வு செய்தபோது கற்றுக் கொண்ட எபிரெய வரலாறில் தீர்க்கதரிசிகள் எங்கெங்கு வருகிறார்கள் என்பதைக் காட்டும் விளக்கப்படம் (chart) ஒன்றைத் தயார் செய்து கொள்ளுங்கள். இது ஒரு மாணவனுக்கான புத்தகம் இல்லை; ஆனால் வேதத்தைத் தியானித்துப் படிக்க உதவுவது. எனினும், இந்தத் தீர்க்கதரிசிகளின் புத்தகங்களைப் படிக்கும்பொழுது, எபிரெய வரலாற்றின் ஏழு உண்மைகளைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

1. இராஜ்ஜியம்.
2. பிரிக்கப்பட்ட இராஜ்ஜியம்.
3. வடதிசை இராஜ்ஜியத்தை அசீரியர் வெற்றி கொண்டது.
4. வடதிசை இராஜ்ஜியத்தின் அழிவு.
5. தென்திசை இராஜ்ஜியத்தின் பாபிலோனிய சிறையிருப்பு.
6. பாபிலோனை பெர்சியர் வெற்றி கொண்டது.
7. பாபிலோனிய சிறையிருப்பினின்று மீண்டு வந்தது.

அத்தியாயம் 1

ஓசியாவின் தீர்க்கதரிசனம்

தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் என்பதை நம்மில் பெரும்பாலோர் அறிவோம். ஆனால் தேவனுடைய அன்பு என்னும் பொருள் பற்றி, எத்தனை புத்தகங்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்கள் அல்லது படித்திருக்கிறீர்கள்? தேவனுடைய அன்பைப் பற்றி, ஆவியானவரால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட ஓசியாவின் புத்தகம், தேவனுடைய பரிசுத்த நூலகத்திலுள்ளது. வடதிசை இராஜ்ஜியம் என்றும் ‘இஸ்ரவேல்’ என்றும் அழைக்கப்பட்ட பத்துக் கோத்திரங்களுக்கு, தேவ அன்பைக் காட்டும் தீர்க்கதரிசியாக இருக்க தேவனால் ஆணையிடப் பெற்றவர் ஓசியா. தேவனை விட்டு விலகி, அவர்கள் விக்கிரகங்களை வணங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது, ஓசியா அவர்களுக்கு தேவனுடைய அன்பைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தார்.

ஒரு மாபெரும் வேலையை நாம் அவருக்கெனச் செய்யவேண்டுமென்று தேவன் நம்மை அழைக்கும்போது, அவர் நமது அநுபவங்களின் மூலமாகவே அவ்வேலைக்கென நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகிறார். நாம் வாழும் ஒவ்வொரு நாளையும், அவருக்காக ஊழியம் செய்யப்போகும் அடுத்த ஒவ்வொரு நாளுக்காகவும் ஆயத்தம் செய்ய தேவன் பயன்படுத்துகிறார்.

வேதனைக்குரிய ஒரு உருவகம்

உண்மையற்ற மக்களுக்கு தேவ அன்பைப் பற்றிப் பிரசங்கிக்க ஓசியா ஆயத்தமாக்கப்பட்டிருந்ததாக தேவன் எண்ணினார். ஏனெனில் ‘கோமேர்’ என்ற ஒரு வேசியை ஓசியா மணந்திருந்தான் (1:2,3). அவளே தேசத்தின் மிகச் சிறந்த பெண்மணி என்பது போல, அவளை நேசித்துத் தன் பிள்ளைகளுக்கு அவளைத் தாயாக்கினான். அநேக ஆண்டுகளாக கோமேர் தன் பழைய நாயகர்களிடம் அல்லது நேசர்களிடம் சென்ற

பின்னர், அவளைத் திரும்ப ஓசியா தன் வீட்டில் சேர்த்துக் கொண்டு, தொடர்ந்து நேசிக்க வேண்டுமென தேவன் ஓசியாவை வழிநடத்தினார் (3:1). இஸ்ரவேலுக்கு தேவன் தரும் நிபந்தனையற்ற அன்பினையும், அங்கீகரிப்பையும் பற்றி ஓசியா பிரசங்கிப்பதற்கு ஆயத்தப்படுத்த இவைக ளெல்லாம் தேவனால் அனுமதிக்கப்பட்டவையென நாம் கொள்ளலாம்.

கோமேர் ஒரு வேசியாயிருந்தாலும், ஓசியா அவளைத் தன் மனை வியாகத் தெரிந்துகொண்டது போல, இஸ்ரவேலர் தகுதியற்றவர்களாயி ருந்தும் தேவனுடைய மக்களாகத் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட வர்களாயிருந்தார்கள். உருவகத்தில் ஓர் உண்மைக் கதை வடிவத்தில் கூறப்படுகிறது. அதில் இடம் பெறும் மக்கள், இடங்கள் மற்றும் பொருள் களுக்கு சன்மார்க்க ரீதியாகவும் ஆவிக்குரிய விதமாகவும் போதிக்கக் கூடிய ஆழமான அர்த்தங்களுண்டு. இஸ்ரவேலர் பால் தேவன் கொண் டிருந்த நிபந்தனையற்ற அன்பைப் பிரதிபலிக்கும் வேதனை தரும் உரு வகமாக ஓசியாவின் திருமணம் அமைந்தது.

ஓசியாவின் பிரசங்கம்

வடதிசை இராஜ்ஜியத்தின் மக்கள் காலங்காலமாகத் தொடர்ந்து செய்து வந்த பாவம் விக்ரகாராதனை. ஓசியா அந்த நாட்களில் தான் தைரியமாக, அவர்களுக்கு ஏற்ற, சரியான பிரசங்கங்களைச் செய்து வந்தான். விக்ரக வணக்கத்தோடு தொடர்புடைய மிகப் பெரிய ஒழுக்கச் சீர்கேடும் அங்கு இருந்தது. நேரடியாகத் தாக்கித் தெளிவாகவே ஓசியா பிரசங்கித்தான்.

அவனுடைய பிரசங்க பாணியை நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க தாக, எளிய நடையில் சில பிரசங்கப் பகுதிகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன: “இஸ்ரவேலிலுள்ள மனுஷர் தங்கள் திராட்சரசத்தைக் குடித்துத் தீர்ந்த பின், சில வேசிகளைத் தேடிப் போகிறார்கள். கனத்தைக் காட்டிலும், வெட்கம் அவமானத்தையே அதிகம் நேசிக்கிறார்கள். மதுபானமும் மங் கையரும், பாட்டும் என் மக்களின் சிந்திக்கும் ஆற்றலைக் கொள்ளை யிட்டன. தாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என ஒரு கட்டையினிடத் தில் ஆலோசனை கேட்கிறார்கள். குறி தப்பிப்போகும் ஒரு கோணலான வில்லைப்போல் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் காற்றை விதைத்தார்கள்; சூறைக் காற்றை அறுப்பார்கள். இஸ்ரவேலர் விழுங்கப்படுகிறார்கள். புற ஜாதிகளுக்குள்ளே விரும்பப்படாத உடைந்த பாத்திரத்தைப் போலிருப்பார்கள். இஸ்ரவேலின் மகிமை ஒரு பறவையைப் போல் பறந்துபோம்.”

ஒரே மெய்யான தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களாதலால், அவர்கள் வேறே தேவர்களைச் சேவிக்கத் திரும்பியதை ஓசியா, தேவ னுக்கு விரோதமான “ஆவிக்குரிய விபசாரமாகக்” கருதினான்.

“என் ஜனங்கள் கட்டையினிடத்தில் ஆலோசனை கேட்கிறார்கள்; அவர் களுடைய கோல் அவர்களுக்குச் செய்தியை அறிவிக்குமென்றிருக்கி றார்கள்; வேசித்தன ஆவி அவர்களை வழிதப்பித் திரியப் பண்ணிற்று; அவர்கள் தங்கள் தேவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல் சோரமார்க்கம் போனார்கள்.”

“அவர்கள் எல்லாரும் விபசாரக்கள்ளர்; அப்பஞ் சுடுகிறவன் எரிக்கும் அடுப்பைபோல் இருக்கிறார்கள்; அவன் மாவைப் பிசைந்தது முதல் அது உப்பிப்போகும் மட்டும் அனலை மூட்டாமல் ஓய்ந்திருக்கிறான். இந்த மக்கள் எப்போதும் இச்சையினால் பற்றியெரிகிறார்கள். என் ஜனங்கள் அந்நிய ஜனங்களோடே கலந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பொல்லாத வழி களைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி அவர்கள் ஒன்றுக்கும் உத வாதவர்களாய் திருப்பிப் போடாத அப்பமாயிருக்கிறார்கள்”. ஓசியா பிர சங்கிக்கும் போது “ஜனங்களுக்கு எப்படியோ, ஆசாரியனுக்கும் அப்ப டியே, ஆசாரியனே, அடுத்தவன் மேல் உன் விரலை நீட்டாதே. நான் என் விரலை உன்னை நோக்கி நீட்டி உன்மேல் குற்றஞ்சாட்டுகிறேன்” என உரத்த சத்தமாய்ப் பிரசங்கித்தான்.

அவர்களுடைய விக்ரகாராதனையின் விளைவினால் அவர்கள் சிறை பிடிக்கப்பட்டுப் போனார்கள்: “இஸ்ரவேலர் விழுங்கப்படுகிறார்கள்; அவர் கள் இனிப் புறஜாதிகளுக்குள்ளே விரும்பப்படாத பாத்திரத்தைப்போல் இருப்பார்கள். அவர்கள் தனித்துத் திரிகிற காட்டுக் கழுதையைப்போல் அசீரியரண்டைக்குப் போனார்கள்.” (8:8-9). வடதிசை இராஜ்ஜியத்திற்கு, அசீரிய சிறையிருப்பு மரணஅடியாக ஆனது. ஏனெனில் இனி ஒருபோ தும் தன் சொந்த தேசத்துக்கு அவர்கள் திரும்பி வந்து ஒரு இராஜ்ஜிய மாக ஆகமாட்டார்கள். அசீரியனின் வெற்றிக்கும், அசீரியச் சிறையி ருப்புக்கும் தப்பியவர்கள் உலகின் பறஜாதி தேசத்தார் மத்தியில் சிதற டிக்கப்பட்டுப் போவார்கள்.

தேவனுடைய நிபந்தனையற்ற அன்பு

இஸ்ரவேல் சிறையிருப்பில் சென்றாலும், தேவன் அவர்களை நேசித் துத், தம்மண்டை சேர்த்துக் கொள்வதால் மீண்டும் ஆவிக்குரிய நன்னி லைக்கு அவர்களைக் கொண்டு வருவார்: “நித்திய விவாகத்துக்கென்று உன்னை எனக்கு நியமித்துக்கொள்ளுவேன், நீதியும், நியாயமும், கிரு பையும் உருக்க இரக்கமுமாய் உன்னை எனக்கு நியமித்துக்கொள்ளு வேன். உண்மையாய் உன்னை எனக்கு நியமித்துக்கொள்ளுவேன்; நீ கர்த்தரை அறிந்து கொள்ளுவாய்” (2:19-20). இஸ்ரவேலின் இந்த ‘ஆவிக் குரிய மீண்டு வருதலை’ அநேக தீர்க்கதரிசிகள் பிரசங்கித்துள்ளார்கள்; ஆனால் இன்னும் அது நிறைவேறவில்லை. இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் நிறை வேறுதலைக் காண நாம் கடைசி காலம் வரைக் காத்திருக்க வேண்டியி ருக்கும்.

ஓசியா, தேவனுடைய அன்பைப் பற்றித் திறமையாகப் பிரசங்கித்தான்: “உன் பலிகள் எனக்கு வேண்டாம், எனக்கு வேண்டியது உன் அன்பே; உன் காணிக்கைகள் எனக்கு வேண்டாம், நீ என்னை அறிந்து கொள்வதையே விரும்புகிறேன்.” அவர்கள் இருதயங்களை தேவனிடமாகச் சீராக்க, எரேமியாவைப் போலவே ஓசியா பிரசங்கித்தான். “உங்கள் தரிசு நிலத்தைப் பண்படுத்துங்கள்; கர்த்தர் வந்து உங்கள் மேல் நீதியை வருஷிக்கப் பண்ணுமட்டும், அவரைத் தேடக் காலமாயிருக்கிறது. இப்போதும் நீ உன் தேவனிடத்தில் திரும்பு; இடைவிடாமல் உன் தேவனை நம்பிக்கொண்டிரு” (10:12; 12:6).

தனி மனிதனுக்கு தியானமும், வாழ்க்கைப் பாடமும்

இஸ்ரவேலின் ‘ஆவிக்குரிய மீண்டு வருதலின்’ நிறைவேறுதலுக்காக நாம் காத்திருக்க வேண்டியிருப்பினும், நம் அன்பான தேவனிடம், நமது சொந்த ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் திரும்பி வருவதற்கு நாம் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. இந்தக் குறுகிய புத்தகச் சுருக்கத்தை நிறைவு செய்வதற்கு நல்லதோர் வழி, ஓசியாவில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பகுதியைக் கூறுவது தான்.

“கர்த்தரிடத்தில் திரும்புவோம் வாருங்கள்; நம்மைப் பீறினார், அவரே நம்மைக் குணமாக்குவார்; நம்மை அடித்தார், அவரே நம்முடைய காயங்களைக் கட்டுவார். இரண்டு நாளுக்குப் பின்பு அவர் நம்மை உயிர்ப்பிப்பார்; மூன்றாம் நாளில் நம்மை எழுப்புவார்; அப்பொழுது நாம் அவருடைய சமூகத்தில் பிழைத்திருப்போம். அப்பொழுது நாம் அறிவடைந்து, கர்த்தரை அறியும்படி தொடர்ந்து போவோம்; அவருடைய புறப்படுதல் அருணோதயம் போல ஆயத்தமாயிருக்கிறது; அவர் மழையைப் போலவும், பூமியின்மேல் பெய்யும் முன்மாரி பின்மாரியைப் போலவும் நம்மிடத்தில் வருவார்” (6:1-3).

அத்தியாயம் 2

யோவேலின் தீர்க்கதரிசனம்

பன்னிரண்டு சின்ன தீர்க்கதரிசிகளில், யோவேல் இரண்டாமவர். மற்ற சின்ன தீர்க்கதரிசிகள் பயன்படுத்தும் “கர்த்தருடைய நாள்” என்ற பதத்தை முன் நிறுத்தியே யோவேல் தீர்க்கதரிசியின் செய்தி அமைந்துள்ளது. தெனிசை இராஜ்ஜியத்தைப் படையெடுத்து வந்த வெட்டுக்கிளிகளின் பயங்கரமான வாதையை யோவேல் “கர்த்தருடைய நாள்” என்றழைக்கிறார். இப்படி வெட்டுக்கிளிகளின் வாதையைக் “கர்த்தருடைய நாள்” என்றழைக்கும்போது, இந்த வாதையை, வரப்போகும் பாபிலோனிய சிறையிருப்போடு தொடர்பு படுத்துகிறார். பெரிய தீர்க்கதரிசிகளைப் போல, பாபிலோனிய சிறையிருப்புபற்றிய தீர்க்கதரிசனங்களை, கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்களோடு கலந்து எழுதுகிறார்.

அநேகருக்கு யோவேலை நன்றாகத் தெரியும். பெந்தெகொஸ்தே நாளைப் பற்றிய அவரது தீர்க்கமான தீர்க்கதரிசனமே அதற்குக் காரணம். சபை பிறந்த நாளன்று அங்கிருந்தவர்கள், “இதெப்படி? இதென்ன மாய் முடியுமோ?” என்று கேள்வியெழுப்பினார்கள். பேதுரு பெந்தெகொஸ்தே நாளின் தனது பிரசங்கத்தின் போது “தீர்க்கதரிசியாகிய யோவேலினால் உரைக்கப்பட்டபடியே இது நடந்தேறுகிறது” எனக் கூறினார் (அப். 2:12, 16). நமது வாழ்வின் கடந்தகால, நிகழ்கால, வருங்கால நாட்களெல்லாவற்றிலுமே உங்களுக்கும் எனக்கும் கர்த்தருடைய நாள் உண்டு என யோவேல் பிரசங்கித்தார்.

வெட்டுக்கிளிகளின் வாதை

தெற்கு இராஜ்ஜியத்தை நோக்கித் திரள் திரளாக வரும் வெட்டுக்கிளிகளின் வாதையை விவரிப்பதோடு யோவேலின் புத்தகம் ஆரம்பமாகிறது. “பச்சைப் புழு விட்டதை வெட்டுக்கிளி தின்றது; வெட்டுக்கிளி

விட்டதைப் பச்சைக் கிளி தின்றது; பச்சைக் கிளி விட்டதை முசுக்கட் டைப் பூச்சி தின்றது” (1:4) என யோவேல் பிரசங்கிக்கிறார். வெட்டுக்கிளியின் வாதை நாடு முழுவதும் பரவியது. பூமியின் மீது செடி கொடி இல்லாமல் செய்து, அழிவு ஒன்றே அங்கு மீதமாயிற்று.

இந்த வெட்டுக்கிளிகளின் வாதையைக் “கர்த்தருடைய நாள்” எனக் குறிப்பிடும்போது, யோவேல் கர்த்தருடைய நாளை நிகழ்காலத்துக்குரிய சம்பவமாக்குகிறார். இப்படி கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் யோவேல் இதற்கு என்னதான் அர்த்தம் கொள்கிறார்? பயங்கரமான வாதையைப் பார்த்த போது, அதற்கு மூல காரணம் கர்த்தரே என்று கூறுகையில், நம்முடைய பேரழிவுகளிலும் தேவனே இறையாண்மை பெற்றவராயுள்ளார் என நமக்கு எடுத்துச் சொல்கிறார். வறுமை, செழுமை - இரண்டையுமே இயக்கும் சக்தியாக தேவன் இருக்கக் கூடும் என அனைத்து வேதாகம எழுத்தாளர்களும் ஒன்று சேர்ந்து கூறுவதை யோவேல் ஆமோதிக்கிறார். ஏனென்றால் பயங்கரமான அந்த வெட்டுக்கிளிகளின் படையெடுப்பு, தேவன் தங்களைக் கைவிட்டார் என மக்கள் நினைக்கத் தூண்டியிருக்கலாம். அந்த நாளிலும் தேவன் அங்கே இருக்கிறார். அதாவது சில சமயங்களில் பேரழிவின் நாளும் கூட அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்குக் “கர்த்தருடைய நாளாய்” அமையலாம் என யோவேல் கூறுகிறார் (ரோமர் 8:28).

பாபிலோனியச் சிறையிருப்பு

வெட்டுக்கிளிகளின் திரள் கூட்டம் ஒரு சேனையைப் போல வேலை செய்கிறது. ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவைகளின் பாதையிலுள்ள எல்லாவற்றையும் அழித்து விடுகிறது. யூத மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்து, பாபிலோனிய சேனைகளின் படையெடுப்பினால் அவர்கள் அனுபவிக்கப் போகும் அழிவைக் குறித்த அவனது தீர்க்கதரிசனத்துக்கு அவர்களை ஆயத்தப் படுத்த, யோவேல் வெட்டுக்கிளிகளின் ‘சேனை’யால் வரும் ஒட்டு மொத்த அழிவைக் கூறுகிறான். யோவேல் இப்படி எழுதுகிறான். “அவைகள் (வெட்டுக்கிளிகள்) பராக்கிரமசாலிகளைப் போல ஓடும்; யுத்த வீரரைப்போல மதிவேறும்; வரிசைகள் பிசகாமல், ஒவ்வொன்றும் தன் தன் அணியிலே செல்லும். அவைகள் பட்டணம் எங்கும் செல்லும்; மதிவின் மேல் ஓடும், வீடுகளின் மேல் ஏறும்; பலகணிவழியாய்த் திருடனைப் போல உள்ளே நுழையும்” (2:7, 9).

பெந்தெகொஸ்தே நாள்

வெட்டுக் கிளிகளின் படையெடுப்பை இன்றைய கர்த்தருடைய நாளென்றும், பாபிலோனிய சிறையிருப்பை எதிர்கால கர்த்தருடைய

நாளென்றும் யோவேல் அறிவித்த பின்னர், இன்னொரு கர்த்தருடைய நாளாகிய பெந்தெகொஸ்தே நாள் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தார். “அதற்குப் பின்பு நான் மாம்சமான யாவர்மேலும் என் ஆவியை ஊற்றுவேன்; அப்பொழுது உங்கள் குமாரரும் உங்கள் குமாரத்திகளும் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுவார்கள்; உங்கள் மூப்பர் சொப்பனங்களையும், உங்கள் வாலிபர் தரிசனங்களையும் காண்பார்கள்” (2:28) என தேவனுடைய தீர்க்கதரிசன வார்த்தைகளை யோவேலை பகிர்ந்து கொண்டார்.

இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் ஓரளவாவது பெந்தெகொஸ்தே நாளில் நிறைவேறியது (அப்போஸ்தலர் 2:1-4). பெந்தெகொஸ்தே நாளில் கூடியிருந்தவர்கள் மீது பரிசுத்த ஆவியானவர் இறங்கினார் என வாசிக்கிறோம். அக்கினிமயமான நாவுகள் போலப் பிரிந்திருக்கும் நாவுகள் அப்போஸ்தலர்களுடைய தலைமேல் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட மக்கள், தங்கள் தங்கள் பாஷையிலே அவர்கள் பேசுகிறதைக் கேட்டதோடல்லாமல், பலத்த காற்று அடிக்கிற முழக்கத்தையும் கேட்டதினால் பேதுருவிடம், “இதன் பொருள் என்ன?” என்று கேட்டார்கள். பேதுரு, “தீர்க்கதரிசியாகிய யோவேலினால் உரைக்கப்பட்டபடியே இது நடந்தேறுகிறது,” என்றார் (அப்போஸ்தலர் 2:16).

இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை

யோவேலின் பெந்தெகொஸ்தே பற்றிய தீர்க்கதரிசனம் மூலமாக, பெந்தெகொஸ்தே நாளுக்குப் பின்னால் வரும் நாட்களிலே நடக்கப் போகும் கர்த்தருடைய நாள் பற்றிய காரியங்களைப் பற்றி தேவன் நம்மிடம் கூறுகிறார். “வானத்திலும் பூமியிலும் இரத்தம் அக்கினி புகை ஸ்தம்பங்களாகிய அதிசயங்களைக் காட்டுவேன். கர்த்தருடைய பெரிதும் பயங்கரமுமான நாள் வருமுன்னே சூரியன் இருளாகவும், சந்திரன் இரத்தமாகவும் மாறும். அப்பொழுது கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுது கொள்ளுகிறவனெவனோ அவன் இரட்சிக்கப்படுவான்” (2:30-32).

பெந்தெகொஸ்தே நாளைப் பற்றி யோவேல் தெளிவாகத் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். அந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தை நீங்கள் ஆழ்ந்து படித்தால், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் நடக்காத சம்பவங்களையும் அவர் முன்னறிவிக்கிறார். சின்ன தீர்க்கதரிசிகள் பற்றியபடிப்பில் நிபுணர் ஒருவர், யோவேலின் இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையில் நிறைவேறும் என்று எழுதினார்.

பாபிலோனிய வெற்றி அல்லது பெந்தெகொஸ்தே போன்ற சம்பவங்கள் பற்றிய யோவேலின் தீர்க்கதரிசனங்கள் வார்த்தை தப்பாமல் நிறைவேறினது போல, கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை பற்றிய அவரது தீர்க்கதரிசனங்கள் நிறைவேறும்போது நாம் பரவசமடையக் கூடும்.

வரப்போகும் இந்தக் கர்த்தருடைய நாளை “கர்த்தருடைய பெரிதும் பயங்கரமுமான நாள்” என பேதுரு அழைக்கிறார். இந்த நாளைப் பற்றிப் பேதுரு எழுதும்போது, கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையின் போது நிகழப் போகும் பல சம்பவங்களில் ஒன்றே ஒன்றைப் பற்றி மட்டும் குறிப்பாகச் சொல்கிறார். “பூதங்கள் வெந்து உருகிப்போம், பூமியும் அதிலுள்ள கிரியைகளும் எரிந்து அழிந்துபோம்” (2 பேதுரு 3:10) என பேதுரு கூறுகிறார்.

வாழ்க்கைப் பாடம்

யோவேல் இப்போதைய கர்த்தருடைய நாள் மற்றும் வருங்கால கர்த்தருடைய நாள் பற்றி மட்டும் பிரசங்கிக்கவில்லை. தேவனுடைய மக்களாகிய நாம் நம் தலைமுறைக்கும் நம் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்வதன் மூலம் வருங்கால சந்ததிகளுக்கும் கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றிச் சொல்வதேண்டும் என அறிவுறுத்துகிறார் (1:2-3). ஒவ்வொரு நாளும் (அது இறந்த காலமோ, நிகழ்காலமோ, வருங்காலமோ) கர்த்தருடைய நாளென்று கருதப்பட வேண்டுமென்பதை நாம் உணர வேண்டுமென அவர் அறிவுரை கூறுகிறார். கடந்த கால சம்பவங்களை நமது நன்மைக்கேதுவாக தேவன் நடத்தியதை நாம் நினைவுகூரும்போது, அந்த நம்பிக்கையை இப்போதைய சந்தர்ப்பங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் (ரோமர் 8:28).

வரப்போகும் அந்த பெரிதும் பயங்கரமுமான கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென தேவன் ஏன் விரும்புகிறார்? நாம் எப்படிப்பட்ட மனிதர்களாய் இருக்க வேண்டுமென்பதை எண்ணிப் பார்ப்பதற்காக வரப்போகும் கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றிப் பேதுரு நமக்குச் சொல்லும்போது, தனி மனிதனுக்கு வாழ்க்கைப் பாடமாக அவர் சொல்வதைக் கவனியுங்கள். “ஆகையால், பிரியமானவர்களே, இவைகள் வரக் காத்திருக்கிற நீங்கள் கறையற்றவர்களும் பிழையில்லாதவர்களும்பாச் சமாதானத்தோடே அவர் சந்நிதியில் காணப்படும்படி ஜாக்கிரதையாயிருங்கள். மேலும் நம்முடைய கர்த்தரின் நீடிய பொறுமையை இரட்சிப்பென்று எண்ணுங்கள்” (2 பேதுரு 3:14-15). வரப்போகும் கர்த்தருடைய நாளை நாம் எதிர்நோக்கியிருக்கும்போது கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவோருக்குப் பேதுரு சவாலாகக் கூறுவதுபோலவே, யோவேலும் பிற தீர்க்கதரிசிகளும் அறிவுரை வழங்குகிறார்கள்.

அத்தியாயம் மூன்று

ஆமோஸின் தீர்க்கதரிசனம்

ஆமோஸ், எருசலேமுக்குத் தெற்கே, சுமார் பன்னிரண்டு கல் தொலைவிலுள்ள தெக்கோவா என்னும் சிறு கிராமத்தில் வாழ்ந்த அத்திப்பழம் பொறுக்குபவரும் மேய்ப்பனுமாய் இருந்தவர். அசீரியச்சிறையிருப்புக்கு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், வடதிசை இராஜ்ஜியத்துக்கு விரோதமாய் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்படி, தேவன் இவரைத் தென் திசை இராஜ்ஜியத்தினின்று அழைத்தார். இராணுவத்திலும், பொருளாதாரத்திலும் தென்திசை இராஜ்ஜியத்தை ஆண்ட உசியா ராஜாவின் ஆட்சியின் கீழ் யூதா தேசம் மேலோங்கியிருந்தது. அக்காலத்தில் தான் ஆமோஸ் ஊழியம் செய்தார். யூதா தேசத்தார் கண் எட்டும் தூரம் வரை எந்த சத்துருவும் இல்லை, பயமுறுத்தும் காரியமும் இல்லை என நம்பினார்கள். ஆனால் ஆமோஸின் தீர்க்கதரிசனமோ செழிப்பான யூதா தேசத்துக்கு விரோதமாகவும் வடதிசை இராஜ்ஜியமான இஸ்ரவேலுக்கு விரோதமாகவும் இருந்தது.

தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு வருகிறது

வடதிசை இராஜ்ஜியத்தின் குடிமக்கள் கேட்க விரும்பிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஆமோஸ் தன் தீர்க்கதரிசனத்தை ஆரம்பித்தார். அவர்களுடைய சத்துருக்களை தேவன் நியாயத்தீர்ப்பார் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார் (1:3, 2:3). அந்தப் பகை தேசங்களின் பெயர்களையும், அவர்கள் மீது வரப்போகும் நியாயத்தீர்ப்புகளையும் அவர் சொன்னதைக் கேட்டவர்கள், அவருடைய செய்தியால் பூரிப்படைந்தார்கள் - அவர்கள் வெறுத்தவர்களை தேவன் எப்படித் தண்டிக்கப் போகிறார் என்பதைக் கேட்கப் பிரியப்பட்டிருப்பார்கள். இந்தப் பிரசங்கங்களால் அவர்களுடைய கவனத்தை ஈர்த்த பிறகு, அவர்களுக்குக் கெட்ட செய்தியை ஆமோஸ் கூறினார்: யூதாவும் இஸ்ரவேலும் கூட

நியாயத்தீர்க்கப்படப் போகிறார்கள் (2:4-8). யூதா தேசத்தார் கர்த்தருடைய வேதத்தை வெறுத்து, அவருடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளாமல் போனதாக யூதாவைக் குற்றஞ்சாட்டினான். இஸ்ரவேலின் பேராசை, சமூக அநீதி, கர்த்தருடைய நாமத்தைப் பரிசுத்த குலைச்சலாக்கும் படியான ஒழுக்கக்கேடு பற்றி இஸ்ரவேலைக் குற்றஞ்சாட்டினான்.

அசீரிய சிறையிருப்பைப் பற்றி இஸ்ரவேலுக்கு விரோதமாகத் தொடர்ந்து, ஆமோஸ் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார்.

“வேகமானவன் ஓடியும் புகலிடமில்லை; பலவான் தன் பலத்தினால் பலப்படுவதுமில்லை; பராக்கிரமசாலி தன் பிராணனைத் தப்புவிப்பதுமில்லை. வில்லைப் பிடிக்கிறவன் நிற்பதுமில்லை; வேகமானவன் தன் கால்களால் தப்பிப் போவதுமில்லை; குதிரையின் மேல் ஏறுகிறவன் தன் பிராணனை இரட்சிப்பதுமில்லை. பலசாலிகளுக்குள்ளே தைரியவான் அந்நாளிலே நிர்வாணியாய் ஓடிப்போவான்” (2:14-16).

வடதிசை இராஜ்ஜியம் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டு ஏனெனம் செய்திருப்பார்கள். ஏனென்றால் அவர்களுக்கு அது செழிப்பான காலமாயிருந்தது. ஆமோஸ் பிரசங்கத்தில் கூறிய எல்லாக் காரியங்களிலும் வடதிசை இராஜ்ஜியத்தின் இராணுவம் மிகச் சிறப்பாக மேன்மை பெற்று விளங்கியது. ஆனால் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குள் வடதிசை இராஜ்ஜியமான இஸ்ரவேல் தோற்கடிக்கப்பட்டு, அனைத்து மக்களும் அசீரிய இராணுவத்தால் சிறைபிடிக்கப்பட்டுப் போனார்கள்.

மனந்திரும்புவதற்குத் தருணங்களை இஸ்ரவேலுக்கு அளித்ததன் மூலம் அசீரியச் சிறையிருப்பைத் தடுக்க தேவன் விரும்பினார் (4:6-13). அப்பக்குறைவை அனுப்பினார், மழை பெய்யாமலிருக்கப் பண்ணினார், கருக்காய், விஷப்பனி மற்றும் கொள்ளை நோயை அனுப்பினார். ஆனாலும் கூட தேவன் தீர்க்கதரிசி மூலமாக “ஆகிலும் என்னிடத்தில் திரும்பாமற் போனீர்கள்” என்றார் (4:8,9,10,11). மனந்திரும்புதலுக்குத் தேவன் அழைத்த அழைப்பிற்கு இஸ்ரவேல் செவி கொடாமற் போனதினால் அவர்கள் மேல் வரப்போகும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றி தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார், இந்த நியாயத்தீர்ப்பு நிரந்தரமானது - அசீரியச் சிறையிருப்பிலிருந்து இஸ்ரவேல் இனித் திரும்பத் தன் நாட்டிற்கு வரவே வராது.

ஆமோஸ் தேவன் தமக்குத் தந்த ஐந்து தரிசனங்கள் மூலம் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பை முன்னறிவித்தார். முதல் இரண்டு தரிசனங்கள் காட்டிய வெட்டுக் கிளிகளின் வாதை மற்றும் பட்சிக்கும் அக்கினி என்ற நியாயத்தீர்ப்பு, ஆமோஸ் தேவனின் இரக்கத்திற்காகக் கெஞ்சிய பொழுது, தடுக்கப்பட்டது (7:1-6). மூன்றாவது தரிசனம், ஒரு சுவர் நேராகக் கட்டப்படுவதைக் காணும் தூக்கு நூல் பற்றியது. இது தேவன்

கோப்பப்படக் காரணம் இருக்கிறது - அவருடைய மக்கள் ‘நேர்மையாய் இல்லை, தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணங்களின்படி வாழாமல், ‘கோணலான்’ மக்களாய், தேவனுடைய சட்டத்தை வெறுத்து, அவருடைய கோபத்துக்கு ஆளானார்கள்.

நாலாவது தரிசனம் மிகவும் பழுத்த பழங்களுள்ள கூடை பற்றியது. இது நியாயத்தீர்ப்பு வெகு நாளாய்க் காத்திருப்பதைக் காட்டியது. ஐந்தாவது தரிசனத்தில் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு முன்னுரைக்கப்பட்டது. அவர் ஒரு பலிபீடத்தண்டை நின்று, “நீ வாசல் நிலைகள் அசையும்படி போதிகையை அடித்து, அவர்கள் எல்லாருடைய தலையின்மேலும் விழ உடைத்துப் போடு; அவர்களுக்குப் பின்னாக வரும் மீதியானவர்களை நான் பட்டயத்தினால் கொன்றுபோடுவேன்; அவர்களில் ஓடுகிறவன் ஒருவனும் தப்புவதுமில்லை, அவர்களில் தப்புகிறவன் ஒருவனும் இரட்சிக்கப்படுவதுமில்லை” (9:1). இந்தத் தரிசனத்தில் இஸ்ரவேலின் மேல் அவருடைய நியாயத்தீர்ப்பு முடிவானது என தேவன் காட்டினார். ஒருவரும் தப்ப முடியாது, ஒருவரும் விடப்படுவதில்லை, மேலும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு மிக நெருங்கி வந்துவிட்டது.

ஆவிக்குரிய வாழ்வில் மேம்பட்ட பொறுப்பை அதிகமாக்குகிறது

தேசங்களின்மேல் வரும் நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து யூதாவையோ, இஸ்ரவேலையோ ஆமோஸ் தனியே பிரித்துவிடவில்லை. அதற்குப்பதில் புறஜாதி மக்களுக்கு வரும் நியாயத்தீர்ப்பை விட அவர்களுக்கு வருவது அதிகக் கடுமையாயிருக்குமெனக் கூறினார். அவர்கள் பாவங்களுக்கான விளைவு பெரிதாயிருக்கும். ஏனெனில் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பற்றிய அவர்களது அறிவால் ஆவிக்குரிய அனுகூலமான சூழ்நிலை இருந்தும் கூட, கற்பனைகள் மற்றும் தேவனுடைய வார்த்தையிலுள்ள கட்டளைகளில் அவர்கள் நிலைத்து நிற்கவில்லை. ஆமோஸின் கூற்றுப்படி, ஆவிக்குரிய மேம்பட்ட நிலைக்குத் தக்கவாறு ஆவிக்குரிய கணக்கு ஒப்புவித்தலும் அளக்கப்படுகிறது. மேலும் நமக்கிருக்கும் ஆவிக்குரிய நன்மை நாம் வாழும் வாழ்க்கை முறையை அதிகமாய் நல் முறையில் பாதிக்க வேண்டும்.

நமக்குத் தெரிந்ததை வைத்துக் கொண்டு நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பது, நமக்கு என்ன தெரியுமென்பதை விட மிக மிக முக்கியமானது. அறிவைப் பெற்றுக் கொள்வதை விட, நம் அறிவின்படி வாழ்வது அதிக முக்கியம் என்று நாம் நினைவுறுத்தப்பட வேண்டியது அவசியம். மதச் சார்பில்லாத உலகம் அறிவே நற்குணம் என்று எப்போதும் நம்பி வருகிறது. தீர்க்கதரிசிகளோ அறிவை அல்லது ஞானத்தைப்

பயன்படுத்துவது தான் நற்குணத்தைக் கொடுக்கிறது எனப் பிரசங்கித் தார்கள்.

பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வருதல்

பற்றிய வாக்குத்தத்தம்

கடைசியில் இஸ்ரவேல் மக்கள் மீட்கப்படுவார்கள் என ஆமோ ஸும் பிற தீர்க்கதரிசிகளைப் போல் பிரசங்கித்தார். “ஏதோமில் மீதியா னவர்களையும், என் நாமம் விளங்கிய சகல ஜாதிகளையும் வசமாக்கிக் கொள்ளும்படிக்கு, அந்நாளிலே விழுந்துபோன தாவீதின் கூடாரத்தை நான் திரும்ப எடுப்பித்து, அதின் திறப்புகளை அடைத்து, அதில் பழு தாய்ப் போனதைச் சீர்ப்படுத்தி, பூர்வ நாட்களில் இருந்ததுபோல அதை ஸ்தாபிப்பேன்” (9:11-12). இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் இஸ்ரவேல் தன் தேவ னிடத்திற்கு ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் திரும்புவதைப் பற்றியது. இஸ்ரவேலின் இந்த ‘ஆவிக்குரிய மீண்டு வருதல்’ இன்னும் நிகழவில் லை. உலகமெங்கும் சிதறியிருந்த யூதர்கள் திரும்பி வந்ததை நாம் கண்டிருக்கிறோம். அரசியல் ரீதியாக இஸ்ரவேல் தேசம் மீண்டும் உருவானதைக் கண்டோம். ஆனால் இன்னும் யூதர்களின் ஆவிக்குரிய “மீண்டுவருதலை” நாம் இன்று வரை காணவில்லை.

அத்தியாயம் நான்கு

ஒபதியாவின் தீர்க்கதரிசனம்

“கர்த்தராகிய ஆண்டவர் ஏதோமைக் குறித்துச் சொல்லுகிறது என் னவென்றால்... இதோ நான் உன்னை ஜாதிகளில் சிறுகப் பண்ணினேன்; நீ மெத்தவும் அசட்டைபண்ணப்பட்டிருக்கிறாய். கன்மலை வெடிப்புக ளாகிய உன் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலே குடியிருந்து, என்னைத் தரையிலே விழத்தள்ளுகிறவன் யார் என்று உன் இருதயத்தில் சொல்லுகிறவனே, உன் இருதயத்தின் அகந்தை உன்னை மோசம் போக்குகிறது. நீ கழு கைப் போல உயரப் போனாலும், நீ நட்சத்திரங்களுக்குள்ளே உன் கூட் டைக் கட்டினாலும், அவ்விடத்திலிருந்தும் உன்னை விழத்தள்ளுவேன்” (ஒபதியா 1:2-4).

இப்படித்தான் ஒபதியாவின் புத்தகம் துவங்குகிறது. கன்மலை வெடிப் புகளில் வாழும் அகந்தைக்காரர்கள் தங்களை யாரும் விழத்தள்ள முடி யாது என்று சொல்வதைப் பற்றிக் கூறுகிற ஒபதியாவின் பேச்சு எதைப் பற்றியது? பிற கோள்களில் உயிரினம் உண்டா என்று ஆராய விண்வெ ளிப் பயணம் மேற்கொள்ளும் இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு மக்களாகிய நம்மை இந்தப் புத்தகம் எச்சரிக்கிறது என சிலர் கூறுகிறார்கள். முந் தைய தலைமுறைகளில் இந்த வசனங்கள், தேவன் நாம் உயரமான கட் டிடங்களில் வாழ்வதை விரும்பவில்லை என்ற பொருள் தருவதாகக் கூறினார்கள். இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் “நாம் அறிவியல், தொழில்நுட்பம் பற்றிப் பெருமை கொண்டு, விண்வெளியிலுள்ள பிற கோள்களில் வாழ முயன்றால், தேவன் நம்மைத் தாழ்த்தி, திரும்பவும் பூமிக்குக் கொண்டு வருவார்,” என இந்த வசனங்களுக்குச் சிலர் மொழி யாக்கம் செய்கிறார்கள்.

ஒபதியா உயரமான கட்டிடங்கள் பற்றியோ விண்வெளியைப் பற் றியோ எழுதவில்லை. தீர்க்கதரிசன புத்தகங்களிலே மிகவும் சிறியதான இதிலே, ஒபதியா ஒரு பரிசுத்தமான ஆக்ரோஷத்துடன், பகை உணர்ச்சி

கொண்ட மக்களுக்கு எழுதுகிறார். இவர்கள், எருசலேம், பாபிலோனியர் கையில் வீழ்ந்தபோது யூத மக்களுக்கு விரோதமாகப் பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்திருந்தார்கள்.

ஏதோமின் வழி ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட்பட்டது

‘ஏதோம்’ என்ற தேசத்தைக் கடுமையாகக் கண்டிக்க தேவன் ஓபதியாவின் மூலம் பேசினார். இந்த தேசத்து மக்கள் வாழ்ந்த இடத்தை இன்றும் நீங்கள் காணலாம். ‘ரோஜாவின் சிவப்பு நிற பெட்ரா’ என்ற அந்தப் பட்டணம் யோர்தான் தேசத்திலுள்ளது. சிவப்புநிறக் குன்றுகள் எழுநூறு அடி உயரம் கொண்டவை. அக்குன்றுகளுக்கிடையே அகன்ற இடைவெளியில் நீங்கள் குதிரை சவாரி செய்யலாம். இந்த அகன்ற இடைவெளிகள் ஒரு காலத்தில், ஓபதியா குறிப்பிடும் மக்கள் வாழ்ந்த நகரமாயிருந்தன.

இந்த மக்கள் தங்கள் பகைவர்களின் நகரங்களை அல்லது பணக்கார வியாபாரிகளின் வண்டிகளைக் கொள்ளையடித்த பின் கயிற்றேணிகள் மூலம் ஏறித் தங்கள் கன்மலை வாழிடங்களிலே ஒளித்துக் கொள்வார்கள். அங்கே பகைவர்கள் வரவே முடியாது. அவர்களின் உயரமான குடியிருப்புகள், அவர்களை யாரும் அழிக்க முடியாது என்று எண்ணத் தூண்டின. அதனால் தான் “என்னைத் தரையிலே விழுத்தள்ளுகிறவன் யார் என்று உன் இருதயத்தில் சொல்லுகிறவனே, உன் இருதயத்தின் அகந்தை உன்னை மோசம் போக்குகிறது” என்று ஓபதியா எழுதுகிறார் (3).

இந்த மக்கள் தாம் யார்? இவர்கள் யாக்கோபின் சகோதரனாகிய ஏசாவின் சந்ததியினர். யாக்கோபும் ஏசாவும் இரட்டையர்கள் என ஆதியாகமம் நமக்குக் கூறியது. ஆனால் அவர்களின் மதிப்பீடுகளும், வாழ்க்கை முறைகளும் முற்றிலும் எதிர்மாறாயிருந்தன. யாக்கோபு நேர்மையற்றவனாயிருந்தான். ஆனால் ஆவிக்குரிய பக்தியும் இருந்தது. ஏசாவோ சீர்கெட்டவனாகவும், பக்தியற்றவனாகவும் இருந்தான். இக்காலத்து வழக்கின்படி ‘மதச் சார்பற்றவனாக’ இருந்தான். ஒரு கோப்பைக் கூழுக்காக ஏசா தன் சேஷடபுத்திர பாகத்தை யாக்கோபுக்கு விற்றதில் இக்கருத்து உருவகமாக ஆதியாகமப் புத்தகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

யாக்கோபின் சந்ததியார் இஸ்ரவேல் என்னும் பெயரை அவனிடமிருந்து பெற்று யூதர்கள் என்றார்கள். ஏசா, ஏதோமின் மக்களுக்குத் தகப்பனானான். இவர்கள் யூதர்களுக்கு ஜென்மப் பகைவர்கள். ஏதோமியர்கள், யூதர்களுக்குத் தீவிரப் பகையாளிகள். யூதர்களைக் கொல்வதற்குப் பிற தேசத்தாருடன் கூட்டுச் சேர எப்போதும் தருணம் தேடிக்கொண்டே இருப்பார்கள்.

யூதர்களைப் பகைத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்த உபத்திரவத்தின் நேரடி பலனாக ஏதோமியரின் வீழ்ச்சியைப் பற்றி ஒரு சின்ன தீர்க்கதரிசனத்தை ஓபதியா எழுதினார். ஏதோமுக்குக் குறிப்பிட்டக் குற்றச்சாட்டுகளை அவர் முழங்கினார். எட்டுத் தடவை “...இருக்கவேண்டியதாயிருந்தது”, எனக் கூறுகிறார். இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் ஏதோமியர்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என விளங்குகிறது.

“உன் சகோதரன் அந்நியர் வசமான நாளாகிய அவனுடைய நாளை நீ பிரியத்தோடே பாராமலும், யூதா புத்திரருடைய அழிவின் நாளிலே அவர்கள் நிமித்தம் சந்தோஷப்படாமலும், அவர்கள் நெருக்கப்படுகிற நாளிலே நீ பெருமையாய்ப் பேசாமலும் இருக்க வேண்டியதாயிருந்தது. என் ஜனத்தின் ஆபத்து நாளிலே நீ அவர்கள் வாசல்களுக்குள் பிரவேசியாமலும், அவர்கள் ஆபத்து நாளிலே அவர்கள் அநுபவிக்கிற தீங்கை நீ பிரியத்தோடே பாராமலும், அவர்கள் ஆபத்து நாளிலே அவர்கள் ஆஸ்தியில் கை போடாமலும், அவர்களில் தப்பினவர்களைச் சங்கரிக்கும்படி வழி சந்திகளிலே நிற்காமலும், இக்கட்டு நாளில் அவர்களில் மீதியானவர்களைக் காட்டிக் கொடாமலும் இருக்க வேண்டியதாயிருந்தது” (12-14).

சிதேக்கியாவின் காலத்தில் எருசலேம் வீழ்ச்சியுற்ற காலத்தில், பட்டணம் தரைமட்டமாக்கப்பட்டு, யூத மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டு அல்லது சிறையாகக் கொண்டு போகப்பட்டபோது ஏதோமின் நடவடிக்கையை ஓபதியா கடுமையாகக் கண்டித்ததாக அறிஞர்கள் நம்புகிறார்கள். எருசலேமை பாபிலோனியர் முற்றுகை போட ஏதோமியர் உதவினார்கள். நகரத்தைக் கொள்ளையடிப்பதிலும் பங்கெடுத்தார்கள். அழிவுக்குத் தப்பிய யூதர்களை ஏதோமியர் பிடித்து பாபிலோனியர் வசம் ஒப்படைத்தனர்.

ஓபதியா ஏதோமின் இந்த ஆக்கினையிலிருந்து திரும்பி, பிற தீர்க்கதரிசிகளோடு சேர்ந்து கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தார். ஏதோமியரைப் பார்த்து, “நீ செய்தபடியே உனக்கும் செய்யப்படும்” (15) என்றார். அவர் தீர்க்கதரிசனம் சொன்ன இந்த நாள் நிறைவேறும்போது, ஏதோம் தேசம் முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டுப்போம். அவர்களை அழிக்க தேவன் பயன்படுத்தப் போகும் கருவியைப் பற்றியும் மிகச் சரியாகச் சொன்னார். அவர்களின் கூட்டாளிகள் அவர்களுக்கு விரோதமாக எழும் புவார்கள் ஏதோம் தேசத்தில் ஒன்றுமே மீந்திராது. “யாக்கோபு வம்சத்தார் அக்கினியும், யோசேப்பு வம்சத்தார் அக்கினி ஜுவாலையுமாயிருப்பார்கள்; ஏசா வம்சத்தாரோ வைக்கோல் துரும்பாயிருப்பார்கள். அவர்கள் இவர்களைக் கொளுத்தி, ஏசாவின் வம்சத்தில் மீதியிராதபடி, இவர்களைப் பட்சிப்பார்கள்” (18). இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் ஒரு வார்த்தை விடாமல் நிறைவேறியது. வரலாற்றுப் பக்கங்களிலிருந்து ஏதோம் தேசம்

மறைந்து போயிற்று. கி.பி. 70ல் ரோமர்களால் அது முற்றிலும் அழிக்கப் பட்டது.

தியானத்தைச் செயல்படுத்துவது

வேதாகமம் முழுவதிலுமே பக்தியுள்ளவன் பக்தியற்றவனிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டப்படுகிறான் (சங்கீதம் 1 :மத்தேயு 7:13-27; 1 கொரிந்தியர் 2:14-16). ஆதியாகமத்தில் வரும் யாக்கோபு, ஏசா பற்றியும், அவர் களின் வரலாறு பற்றி பவுல் தரும் விளக்கவுரையையும் நாம் நான்கு அறிந்திருந்தோமெனில், ஒபதியா உருவகமாகக் கூறும் இந்தக் குறுகிய தீர்க்கதரிசனத்தில் ஆவிக்குரிய மனுஷனை பக்தியற்ற சுபாவ மனுஷனிலிருந்து வேறு படுத்திக் காட்டுவதை நாம் விளங்கிக் கொள்வது கடினமில்லை (ஆதியாகமம் 25:29-34; 27; ரோமர் 9:10, 11). யாக்கோபின் வாழ்க்கை ஆவிக்குரிய மனுஷனுக்கு எடுத்துக்காட்டு. ஏனெனில் அவன் தேவனையும், ஆவிக்குரிய காரியங்களையும் ஆசீர்வாதங்களையும் கருத் தாய்த் தேடினான்.

ஆதியாகமத்தில், யாக்கோபு தேவனோடு போராடியபோது அவன் பெயர் இஸ்ரவேல் என மாற்றப்பட்டது. “இனி உன்பேர் யாக்கோபு எனப் படாமல் இஸ்ரவேல் எனப்படும்; தேவனோடும்; மனிதரோடும் போராடி மேற்கொண்டாயே” (ஆதியாகமம் 32:28). ஏசாவோ, பக்தியற்ற சுபாவ முள்ள மனுஷனாகக் காட்சியளிக்கிறான். ஒரு கோப்பைக் கூழுக்காகத் தன் சேஷ்ட புத்திர பாகத்தை (முத்தமகனுக்கான சுதந்திரம்) ஏசா விற்றுப் போட்டு தன் முதிர்ச்சியற்ற தன்மையையும் தவறான ஆவிக்குரிய முன்னுரிமைகளையும் வெளிப்படுத்தினான். ஏசா விலை மதித்த காரியங்களும், அவன் வாழ்க்கை முறையும், தேவனுடைய மக்களுக்குப் பகையாக, ஆவிக்குரிய காரியங்களுக்கும் தேவனுடைய நோக்கங்களுக்கு எதிராக செயல்படும் ஏதோம் தேசம் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிற்று என்பதில் நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

நாம் முதன் முதலில் யாக்கோபு, ஏசாவை ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவர்கள் தாய் ரெபேக்காவின் வயிற்றிலிருக்கும்போது சந்திக்கிறோம். தியான பாடமாக இதைச் சொல்லவேண்டுமெனில், இன்று நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஏசா, யாக்கோபு - இருவருமே இருக்கிறார்கள்.

இந்த இரு உள்ளார்ந்த ஆற்றல்களையும், கலாத்தியருக்கு எழுதும் நிருபத்தில் மிக அருமையாகப் பவுலடியார் கையாள்கிறார். ஆவியும் மாம்சமும் ஒன்றுக்கொன்று எதிராயிருக்கிறபடியினால், ஒன்றோடொன்று போராடுகிறதென்று அவர் எழுதுகிறார். பவுல் மாம்சம் என்று சொல்லும் போது தேவன் நமது மனித சுபாவத்தைத் தான் குறிப்பிடுகிறார். யாக்கோபைப் போல் ஆவிக்குரியவர்களாக இருக்க பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆற்றல் தருகிறார். ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசம்

செய்ய வரும்போது, நமது மாம்சம் அல்லது மனித சுபாவம் நீக்கப்படுவதில்லை. நம்மை ஆவிக்குரியவர்களாக ஆக்க தீர்மானித்துள்ள ஒருவர் நம் மாம்சத்தோடே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார். இது அந்த இரு உள்ளார்ந்த ஆற்றல்கள் பற்றிக் (யாக்கோபு, ஏசாவை) குறிக்கிறது. தீரமிக்க ஒபதியாவின் தீர்க்கதரிசனம் நம்முன் இந்தக் கேள்வியை வைக்கிறது. எந்த உள்ளார்ந்த ஆற்றலை நாம் வளர்க்கப் போகிறோம்?

**யோனா போகப் போகிறதில்லை,
வரப்போகிறதில்லை (அதிகாரம் 1)**

அத்தியாயம் ஐந்து

யோனாவின் தீர்க்கதரிசனம்

தன் விரோதிகளுக்கு மனந்திரும்புதலையும் இரட்சிப்பையும் பிரசங்கிக்கும்படி தேவனால் அழைக்கப்பட்ட ஒரு தீர்க்கதரிசியைப் பற்றி யோனாவின் புத்தகம் கூறுகிறது. தேவனுடைய அழைப்புக்கு அவன் செவி கொடுத்தால், அவனுடைய பகைவர்கள் காப்பாற்றப்படுவார்கள் என்று அவனுக்குத் தெரியும். நிபந்தனையற்ற தேவனுடைய அன்பைப் பற்றி யோனா நன்றாக அறிந்திருந்ததினால் அவனுக்கு நினைவேக்குப் போகவிருப்பமில்லை. அங்கு போக விரும்பாததால் தேவனிடம் வரவும் விருப்பமில்லை. அதற்குப் பதில் அவன் தேவனை விட்டு ஓட முயன்றான். எதிர்த் திசையில் செல்வதற்கிருந்த ஒரு கப்பலில் ஏறி, அந்தக் காலத்தில் மனிதன் எந்த தூரத்திற்குப் பயணிக்க முடியுமோ, நினைவையிலிருந்து அவ்வளவு தொலைவிற்குப் போக முயன்றான் (1:3; 4:2,3).

பண்டைய யூதர்களுடைய பெரிய எதிரிகளின் தலைநகரம் நினைவே. புராதன வரலாற்றில் அசீரியர்களின் மிருகத்தனமான கொடுமைக்கு ஈடு இணை எதுவுமில்லை. யோனாவோ அவன் குடும்பத்தினரோ அந்தக் கொடுமைக்கு ஆளாகியிருந்திருக்கலாம். நினைவே பட்டணத்தில் வாழ்ந்த மக்களை வெறுப்பதற்கு, அவனுக்குப் போதுமான காரணங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். சரியான வரலாற்றுக் காட்சியைப் பெற, 1940களில் தேவன் ஒரு யூதனை ஜெர்மனியிலுள்ள பெர்லின் நகருக்கு போகக் கட்டளை கொடுப்பதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். உலகிலுள்ள யூதர்கள் அனைவரையும் ஒருவர் விடாமல் கொல்வதற்கு அங்கு தான் திட்டமிடப் பட்டது. அங்கு போய் அந்த ஜெர்மானியர்கள் தங்கள் பாவத்திற்காக மனந்திரும்பாவிடில் தேவனுடைய ஆக்கினைத்தீர்ப்பு பட்டணத்தின் மேல் வரும் என அந்த யூதன் பிரசங்கிக்க வேண்டும் என்பதை கற்பனை பண்ணிப் பாருங்கள். அந்த யூதன் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலையைச் செய்யாமல் ஓடியிருக்க மாட்டானா?

பழைய ஏற்பாட்டு தீர்க்கதரிசிகளும், பக்தியுள்ளோரும் தேவனுடனான தங்கள் உறவில், பொதுவாக ஒரு குறிப்பிட்ட மாதிரியைப் பின்பற்றினார்கள். ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் ஊழியத்தைப் பற்றி நாம் கவனித்த போது, இந்த மாதிரியைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். தேவனிடத்தில் வருவதிலே அவர்கள் அர்த்தமுள்ள அநுபவங்களைப் பெற்றிருந்தார்கள்; தேவனுக்காகச் செல்வதிலே அவர்கள் அநுபவங்கள் கனியுள்ளவையாயிருந்தன. யோனா கடவுளுடன் கொண்டிருந்த தொடர்போ இந்த மாதிரிக்கு, நேர் எதிராக இருந்தது.

யோனாவின் இந்த சிறிய தீர்க்கதரிசனப் புத்தகத்தின் முதல் அதிகாரத்தில், நினைவேக்குப் போகும்படியாக தேவன் யோனாவுக்குக் கட்டளையிட்டபோது அவன் போக மறுத்தான் என வாசிக்கிறோம். நினைவேக்குப் போக அவனுக்கு சிறிதும் பிடிக்கவில்லை எனத் தீர்மானித்த பிறகு, தேவனிடம் வருவது, தேவனுக்காகப் போவது என்ற இரண்டு விஷயங்களையுமே அவன் விசுவாசித்தான் என்பதைக் காட்டுகிறான். தேவனிடம் வருவது பற்றி அவனுக்கு நல்ல அனுபவமிருந்ததால் தான், தேவனுக்காக நினைவே செல்லும் கட்டளை பெற்றான் என்று யோனா அறிந்திருந்தான். அவனால் அப்படிச் செய்ய முடியாததாலும், செய்ய விருப்பமில்லாததாலும் அவன் நினைவேக்குப் போகவேண்டாம் எனத் தீர்மானித்தான். அதன்படி அவன் தேவனிடமும் வரவில்லை.

யோனா கப்பலேறியபோது, தேவனிடமிருந்து தன்னை மறைத்துக் கொள்வதற்காகக் கப்பலின் கீழ்த்தட்டில் இறங்கிப் போய்ப் படுத்துக் கொண்டு, அயர்ந்த நித்திரை பண்ணினான் (1:5). கப்பல் அமிழ்த்தக்க விதமாய்க் கர்த்தர் பெருங்காற்றை வரவிட்டார் என்று வாசிக்கிறோம். கப்பல்காரர் பயந்து அவனவன் தன் தன் தேவனை நோக்கி வேண்டுதல் செய்தபோது, யோனாவோ தன்னுடைய பிரச்சினைகளிலிருந்து தப்பி யோட முயன்று, தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நினைவையினின்று, தேவனிடமிருந்து அவனுடைய பிரச்சினைகளிலிருந்து யோனா தப்பியோட முயன்று கொண்டிருந்தான்.

புயலின் மத்தியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த யோனாவைக் கப்பலின் மாலுமி விசாரித்தபொழுது, அவனுடைய தேவன் தான் கடலைப் படைத் தவர் என்றும், அவனுடைய தேவன் அவன்மேல் கோபமாயிருக்கிறாரென்றும் ஒப்புக்கொண்டான். நினைவேக்குப் போக அவர் யோனாவுக்குக் கட்டளை கொடுத்திருந்தும், அவன் போக மறுத்ததால் அவர் புயலை அனுப்பியுள்ளார் என்றும் கூறினான் (9-10), மேலும் மாலுமியிடம், “தேவனுடைய உக்கிர கோபத்தைத் தணிக்க ஒரே வழி என்னைக் கடலில்

தூக்கி எறிவது தான்” என்றான். கடைசியில், மனமில்லாமல் அவன் சொன்னபடி செய்தார்கள் (15). உடனே கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த கடல் அமைதியாயிற்று.

விக்கிரக வணக்கத்தாரான மாலுமிகளை அந்த அமைதியான கடல் விசுவாசிகளாக்கியது. தேவனை விட்டும், தேவன் செய்யச் சொன்ன பணியை விட்டும் யோனா தப்பியோடிய போதும் கூட அந்தக் கப்பலிலுள்ள மாலுமிகளுக்கு விசுவாசம் வர தேவன் யோனாவைப் பயன்படுத்தினார். “அப்பொழுது அந்த மனுஷர் கர்த்தருக்கு மிகவும் பயந்து, கர்த்தருக்குப் பலியிட்டுப் பொருத்தனைகளைப் பண்ணினார்கள்” (1:16) என வாசிக்கிறோம். யோனாவை விழுங்கும்படிக் கர்த்தர் ஒரு பெரிய மீனை ஆயத்தப்படுத்தியிருந்தார் எனவும் வாசிக்கிறோம். அவன் அந்த மீன் வயிற்றிலே இராப்பகல் மூன்றுநாள் இருந்தான். யோனா இந்தப் பெரிய மீனைத் திமிங்கலம் என்று அழைக்கவில்லை. இந்த முரட்டாட்டமான தீர்க்கதரிசிக்கு தேவனின் அற்புதமான, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு ஏற்பாடு இந்தப் பெரிய மீன்.

யோனா தேவனிடம் வருகிறான் (அதிகாரம் 2)

தேவன் ஒருபோதும் நம்மை நாமாகச் செயல்பட விடுகிறதில்லை என்ற ஒரு எண்ணத்தைத் தந்தாலும், நமக்கு முன் இருக்கும் தீர்மானங்களை எடுக்க, சுதந்திரமாக சித்தத்தைப் பிரயோகிக்க தேவன் அனுமதிக்கிறார் என்று யோனாவின் புத்தகம் நமக்குப் போதிக்கிறது. அவருடைய சித்தமே நாம் செய்யக்கூடிய ஒரே சரியான, பகுத்தறிவுக்கொத்த காரியம் என்பதை நாம் தீர்மானிக்கும் வரை, அவர் ஒரு யானை போன்று நம்மீது, சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் மூலம் சாய்கிறார். இந்த தீர்க்கதரிசன புத்தகத்தின் முதல் அதிகாரத்தின் மீது “நான் மாட்டேன்” என்று எழுதலாம். ஆனால் இரண்டாவது அதிகாரத்தின் மீது “நான் செய்வேன்” என்று எழுதலாம்.

தேவனுடைய அழைப்பை விட்டு ஓடியதற்காக மனந்திரும்புதலுக்குள் யோனாவைக் கொண்டு வர ஒரு பெரிய மீனின் வயிற்றுக்குள் மூன்று நாள் அவன் இருக்க வேண்டியிருந்தது. மனந்திரும்புதல் என்றால் “மறுபடியும் யோசிப்பது”, அல்லது “மன மாற்றம், இருதய மாற்றம், சித்தத்தில் மாற்றம், வழியில் மாற்றம்.” இரண்டாவது அதிகாரத்தின் முக்கியத்துவம் என்னவெனில், அந்தப் பெரிய மீனின் வயிற்றில் யோனா மெய்யாகவே மூன்று நாள் இருந்த பின் மனந்திரும்பினான். அந்த மீனின் வயிற்றிலிருந்த யோனா ஜெபித்தான். அந்த பயங்கரமான இடத்தில் ஒவ்வொரு வசனத்தையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தான். அவனுடைய ஜெபத்தில் யோபு, புலம்பல், 1 சாமுவேல், எரேமியா, 1 இராஜாக்கள் - இவைகளிலிருந்து அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட வசனங்களை

மேற்கோளாகக் கூறினான். அதாவது அவன் மனம் வேத வசனத்தால் நிறைந்திருந்தது. அவன் நினைவுக்கு வந்த ஒவ்வொரு பாட்டையும், பெரிய மீனின் வயிற்றிலிருந்தபோது பாடினான்.

வேதாகம அடிப்படையிலான இந்த ஜெபத்தின் முக்கியமான காரியம் என்னவெனில் அவன் மனந்திரும்பினான். “நான் போகமாட்டேன்” என்று சொன்னதிலிருந்து யோனா “நான் போகிறேன்” என மூன்று முறை சொல்லும் நிலைக்கு வந்தான். அவன் தேவனிடம் “உம்முடைய பரிசுத்த ஆலயத்தை நோக்குவேன் (4); “நானோவெனில் ... உமக்குப் பலியிடுவேன்” (9) “நான் பண்ணின பொருத்தனையைச் செலுத்துவேன்” (9) என்று கூறினான். யோனாவின் மனந்திரும்புதலின் விளைவாகக் “கர்த்தர் மீனுக்குக் கட்டளையிட்டார்; அது யோனாவைக் கரையிலே கக்கி விட்டது”.

யோனா தேவனுக்காகப் போகிறான் (அதிகாரம் 3)

“இரண்டாந்தரம் கர்த்தருடைய வார்த்தை யோனாவுக்கு உண்டாகி”(1) என மூன்றாம் அதிகாரத்தில் வாசிக்கிறோம். தேவனுடைய பொறுமையான குணத்தால், யோனா தேவனுடைய அழைப்பை இரண்டாவது முறையாகக் கேட்டான் - அழைப்பு மாறவில்லை; “நீ எழுந்து மகா நகரமாகிய நினைவேக்குப் போய், நான் உனக்குக் கற்பிக்கும் வார்த்தையை அதற்கு விரோதமாய்ப் பிரசங்கி” (2) என்றார்.

இந்தத் தடவை, விலகி ஓடிப்போவதற்குப் பதிலாக, யோனா அழைப்புக்கும் கீழ்ப்படிந்து நினைவேக்குப் போனான். தேவனுடைய நியாயத் தீர்ப்பின் செய்தியை பிரசங்கித்து அறிவித்தான் - “இன்னும் நாற்பது நாள் உண்டு, அப்பொழுது நினைவே கவிழ்க்கப்பட்டுப்போம்,” என்று கூறினான். முழு நகரமும் - இராஜாவும் கூட மனம் மாறி தேவனை விசுவாசித்தார்கள் (5,6). நகரம் மனந் திரும்பியதால் “தாம் அவர்களுக்குச் செய்வேன் என்று சொல்லியிருந்த தீங்கைக் குறித்து மனஸ்தாபப்பட்டு, அதைச் செய்யாதிருந்தார்” (10). கடைசியில் யோனா “நான் போவேன்” என்று சொன்னதன் விளைவு தேவன் - மனிதன் சார்ந்த வரலாற்றிலேயே மாபெரும் சுவிசேஷ எழுப்புதல் கூட்டம் நடந்தது.

யோனா வந்து, தேவனுக்காகச் செல்கிறான் (அதிகாரம் 4)

யோனாவின் புத்தகத்திலுள்ள செய்தியின் மையக் கருத்து நாலாம் அதிகாரத்திலுள்ளது. இவ்வதிகாரத்தில் நினைவேயின் மனந்திரும்புதலுக்கு யோனா எவ்விதம் நடந்து கொண்டான் என்று பார்க்கிறோம். ஒரு முழுப் பட்டணமுமே தேவனிடம் திரும்பியது குறித்து, தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியாக, யோனா சந்தோஷப்பட்டிருப்பான் என்று நமக்கு நினைக்கத் தோன்றினாலும், அவன் அதில் சந்தோஷப்படவில்லை. தேவன் நினைவேயின் மக்களை இரட்சிப்பதைப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும், செத்துப்

போவதையே விரும்புமளவிற்கு அவன் அதிகக் கோபமாயிருந்தான் - அதை அவன் தேவனிடமே கூறுகிறான்! தேவனைத் துதிப்பதற்குப் பதிலாக, “ஆ கர்த்தாவே நான் என் தேசத்தில் இருக்கும்போதே நான் இதைச் சொல்லவில்லையா? இதினிமித்தமே நான் முன்னமே தர்ஷசுக்கு ஓடிப்போனேன்; நீர் இரக்கமும், மன உருக்கமும் நீடிய சாந்தமும் மிகுந்த கிருபையுமுள்ளவரும், தீங்குக்கு மனஸ்தாப்படுகிறவருமான தேவனென்று அறிவேன். இப்போதும் கர்த்தாவே, என் பிராணனை என்னை விட்டு எடுத்துக் கொள்ளும்; நான் உயிரோடிருக்கிறதைப் பார்க்கிலும் சாகிறது நலமாயிருக்கும்” (2, 3) என்று தேவனிடம் கூறினான். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் “நீர் இந்த ஜனங்களை இரட்சிப்பதைப் பார்க்கிறதை விட, நான் செத்துப் போவதை விரும்புகிறேன்”. என்று சொல்லலாம்.

தவறான அபிப்பிராயம் கொண்ட தீர்க்கதரிசி

யோனாவின் தவறு தான் என்ன? யோனா நினைவெயின் மக்களைப் பகைத்தான் என்பது தான் இவ்வினாவிற்கு விடை. அசீரிய உலக சாம்ராஜ்யத்தில் அவன் கண்ட அற்புதத்திற்காக தேவனைத் துதிக்காதபடி செய்தது அவனது தீய எண்ணம் (மனது) தான். இது, நாலாம் அதிகாரத்தின் ஆரம்பத்தில் அவன் அறிக்கையிடுவதிலேயே வெளிப்படுகிறது. அவன் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பிரசங்கித்தால், அன்பான தேவன் நினைவே பட்டணத்தை இரட்சிப்பார் என்று அவன் அறிந்திருந்ததனால் தான், தேவனை விட்டும் அவருடைய வேலையை விட்டும் அவன் ஓடியதை அறிக்கையிடுகிறான்.

யோனாவின் கோபத்திற்குப் பதில் தரும் விதமாக, தேவன் யோனாவுக்கு ஒரு நல்ல பாடத்தைக் கற்பித்தார். தேவன் அவனுடைய பகைவர்களைக் காப்பாற்றினாரென்று யோனா, கோபத்தில் நினைவேக்கு எதிரிலுள்ள ஒரு குன்றின் மீது ஒரு கூரையைப் போட்டான். தேவன் இந்தப் பொல்லாத பட்டணத்தை அழித்துப் போடுவாரென அப்போதும் நம்பிக் கொண்டிருந்தான். அதிக வெப்பமான வெயில் யோனாவை வாட்டியெடுத்தது. கூரைக்கு மேல் ஒரு பெரிய இலை படருமாற் போல் தேவன் செய்தார். அது யோனாவுக்கு வெயிலினின்று நிழல் தந்தது. இது யோனாவுக்கு மிகவும் சந்தோஷத்தைத் தந்தது. ஆனால் அந்தச் செடியின் வேர்களை அழிக்க ஒரு பூச்சியை அனுப்பினார். பூச்சி, இலையை அழித்துப் போட்டதினால், யோனா மற்றுமொரு முறை கோபத்தில் கொந்தளித்தான்.

அப்பொழுது தேவன், “நீ பிரயாசப்படாததும், நீ வளர்க்காததும், ஒரு இராத்திரியிலே முளைத்ததும், ஒரு இராத்திரியிலே அழிந்துபோனதுமான ஆமணக்குக்காகப் பரிதபிக்கிறாயே, வலது கைக்கும் இடது

கைக்கும் வித்தியாசம் அறியாத இலட்சத்து இருபதினாயிரம் பேருக்கு அதிகமான மனுஷரும் அநேக மிருகஜீவன்களும் இருக்கிற மகா நகரமாகிய நினைவேக்காக நான் பரிதபியாமலேயிருப்பேனா?” (4:10, 11) என யோனாவிடம் கூறினார். தங்கள் செயல்களுக்குப் பொறுப்பாக முடியாத, கணக்குக் காட்ட முடியாத வயதிலுள்ள நினைவெயின் குழந்தைகளை ‘மனுஷர்’ எனக் குறிப்பிடுவதாக அறிஞர்கள் நம்புகிறார்கள். இங்கே முக்கியமான சத்தியம் என்னவென்றால் மனதிலே வேற்று எண்ணம் கொண்ட ஒரு தீர்க்கதரிசி மதிப்புகளையும் முன்னுரிமைகளையும் தேவன், எந்த அளவுக்கு சரி என கேள்வி கேட்கிறார்.

தடைகள்

ஒரு தீர்க்கதரிசியின் வேலைகளில் ஒன்று, உலகில் தேவனுடைய கிரியையைத் தடை செய்யும் பிரச்சினைகளை நீக்குவது என பார்த்தோம். யோனாவின் புத்தகத்தில் நினைவெயில் செய்ய விரும்பிய அற்புதமான கிரியையைத் தடை செய்தது யோனா தீர்க்கதரிசியின் தவறான எண்ணம் தான்.

ஓசியாவில் நாம் பார்த்தபடி, தேவனுடைய அன்பு நிபந்தனையற்றது; நேசிக்கப்படுவரின் சரியான அல்லது தவறான செயல்பாட்டைப் பொறுத்ததல்ல அந்த அன்பு. தேவன் ஒரு ஜனத்தை நேசித்து, அதே மக்களை தீர்க்கதரிசி பகைத்தால் அவர்களுக்குத் தம் அன்பை அறிவிக்க, தேவன் எப்படி அந்த தீர்க்கதரிசியைப் பயன்படுத்த முடியும்?

தனி நபருக்கு வாழ்க்கைப் பாடம்

உன்னை இந்தக் கதையில் பார்க்கிறாயா? உன் வாழ்க்கையில் தேவன் கொண்டுள்ள அழைப்பை விட்டு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாயா? அவருக்குக் கீழ்ப்படிய உன்னை இணங்கவைப்பதற்காக, தேவன் எதை அனுப்ப வேண்டும்? தீர்க்கதரிசி யோனாவின் வாழ்க்கையிலிருந்து - நினைவேக்குப் போக விரும்பாத, தேவனிடமும் வர விரும்பாத தீர்க்கதரிசியிடமிருந்து பின்வரும் பாடத்தைக் கற்றுக் கொள். நம் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் சம்பவங்களைப் பயன்படுத்தி நம்மை அவருடைய சித்தத்திற்குள் வழிநடத்துகிறார் - அவரைப் பின்பற்ற நாம் மனதில்லாதிருக்கும் போது கூட இந்தச் சின்ன தீர்க்கதரிசனப் புத்தகத்தில் தேவன் நமக்கு அருளுவது பற்றி நிறைய குறிப்புகள் உள்ளன. கர்த்தர் பெருங்காற்றை வரவிட்டார், ஒரு பெரிய மீனை ஆயத்தம் பண்ணினார்; இலையை வளரவிட்டார், பூச்சியை அனுப்பினார். தேவனுடைய கிருபை உன் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களில் கிரியை செய்வதைக் காண்கிறாயா?

இந்தத் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகத்தின் விசேஷம் என்னவெனில், யோனாவை அதிக புத்தியற்றவனாகக் காட்டும் இந்தப் புத்தகத்தை

யோனாவே எழுதியிருக்கிறான். தேவனுடைய தீர்க்கதரிசியாக, தன் வாழ்க்கையிலும், ஊழியத்திலும் நடந்த முக்கியமானதொரு அத்தியாயத்தை எழுதுகிறான். நினைவே பட்டணத்தில், பொல்லாத பாவிகளின் மேல் தேவன் கொண்ட நிபந்தனையற்ற அன்பைப் பற்றியும், அந்த அன்பை வெளிப்படுத்த முடியாதபடி தடைசெய்த அவன் இருதயத்திலிருந்த தவறான எண்ணத்தைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

யோனாவின் பெயரைத் தாங்கிய இந்தச் சின்ன புத்தகத்தில், யோனா தனது உண்மையான அறிக்கையை இவ்வாறு பகிர்ந்து கொள்கிறான். “நான் நினைவேயிலிருந்தபொழுது எனக்கு தேவனுடைய அன்பு (agape) இருக்கவில்லை. ஆனால் தேவனுக்கு அந்த அன்பு இருந்தது. ஆகவே அவர் என்னோடு இருந்தார். நினைவேயின் பொல்லாத மக்களை என்னால் நேசிக்க முடியவில்லை என்று கண்டேன். ஆனால் தேவனால் அவர்களை நேசிக்க முடிந்தது. தேவன் என்னோடிருந்தார். நான் நினைவேயின் பொல்லாத மக்களை நேசிக்க விரும்பவில்லை; ஆனால் தேவன் அவர்களை நேசிக்க விரும்பினார். தேவன் என் மூலமாய் அவர்களை நேசித்தார். ஏனெனில் அவர் என்னோடு இருந்தார்” என்று யோனா அறிக்கையிட்டார். சில தேவபக்தியற்ற, நேசிக்கத்தகாத பொல்லாத பாவிகளை தேவன் நேசிக்க விரும்புவது சாத்தியமா? உன்னால் உன்னுடைய வேறுபட்ட மனநிலையும், அந்த மக்களை நீ அதிகமாக வெறுப்பதும் தான், அந்த மக்களோடு தேவன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பும் அன்புக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறதா? வேறுபட்ட மனநிலை கொண்ட ஒரு தீர்க்கதரிசியின் திறந்த, நேர்மையான அறிக்கையில் உன்னைப் பார்க்க முடிகிறதா?

அத்தியாயம் ஆறு

மீகாவின் தீர்க்கதரிசனம்

மீகாவின் புத்தகத்தில், மீகாவின் மூன்று பெரிய தீர்க்கதரிசனங்கள் உள்ளன. இவர் விவசாயம் பெருகிய கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். ஆனால் சமாரியாவின் தலைநகரங்களிலும் எருசலேமிலும் பிரசங்கிக்கும்படியாகவும், வடதிசை, தென்திசை இராஜ்ஜியங்களின் தலைநகரங்களிலுள்ள அரசியல் மற்றும் பக்திமார்க்கத் தலைவர்களுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையைச் சொல்லவும் அவர் தேவனால் அழைக்கப்பட்டார். இரு இராஜ்ஜியங்களிலுள்ள தேவனுடைய மக்களின் சன்மார்க்க மற்றும் ஆவிக்குரிய சீர்கேட்டுக்கு, ஆவிக்குரிய மற்றும் அரசியல் தலைவர்களே காரணம் என மற்ற தீர்க்கதரிசிகளைப் போலவே இவரும் குற்றஞ் சாட்டினார்.

மீகாவின் முதல் பிரசங்கம் 1:3-5

மீகாவின் மூன்று பிரசங்கங்களில் முதல் பிரசங்கம் பூமியிலுள்ள அனைத்து மக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டதாகும். அவர்கள் வடதிசை, தென்திசை இராஜ்ஜியங்களான இஸ்ரவேல் யூதாவுக்குக் கிடைக்கப் போகும் கசையடிகளைப் பார்க்கும்படியாகவும் அழைக்கப்பட்டனர். தேவனுடைய மக்கள் அவருடைய வழிகளில் நடவாமலிருப்பதையே தெரிந்து கொண்டபடியினால் எதிர்காலத்தில் அவர்களைத் தண்டிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தார். “நான் இந்த வம்சத்தாருக்கு விரோதமாய்த் தீமையை வருவிக்க நினைக்கிறேன்; அதிநின்று நீங்கள் கழுத்தை நீக்க மாட்டீர்கள்; நீங்கள் மேட்டிமையாய் நடப்பதில்லை; அது தீமையான காலம்” (2:3). இந்த வசனம் பாபிலோனிய, அசீரிய வெற்றிகள் மற்றும் சிறையிருப்புகளைக் குறிப்பதைப் போலிருக்கிறது. இந்தச் சிறையிருப்புகளின் மூலமாக தேவன் இஸ்ரவேலையும் யூதாவையும் தண்டிப்பார். இந்தத் தண்டனை, பொல்லாப்பை அவர் சகிக்க மாட்டாத தன்மையையும், தமது முரட்டாட்டமுள்ள பிள்ளைகளின் தகப்பனாக அவருடைய

அன்பையும் காட்டுவதினால் அவருடைய பரிசுத்தத்தின் வெளிப்பாடு ஆகும்.

தேவன் தெரிந்து கொண்ட மக்களின் விக்ரகாராதனை, ஒழுக்கக் கேடு, ஆவிக்குரிய வீழ்ச்சி இவைகளுக்காக தேவன் தம்மக்களைத் தண்டிப்பதன் மூலம் அவர் நடக்கையில் பரிசுத்தத்தை எதிர்பார்க்கிறார் என்பதை உலகுக்குக் காட்ட விரும்புகிறார். தமது முதல் பிரசங்கத்தின் முடிவில் “யாக்கோபின் ஜனங்களே, உங்களெல்லாரையும் நான் நிச்சய மாய்க் கூட்டுவேன், இஸ்ரவேலில் மீதியானவர்களை நிச்சயமாய்ச் சேர்ப்பேன்” (2:12) என்று தேவனுடைய மகிமை அவருடைய மக்கள் கடைசியில் கூட்டிச் சேர்ப்பதில் வெளிப்படுத்தப்படும், என மீகா பிரசங்கித்தார்.

மீகாவின் இரண்டாவது பிரசங்கம் 3:1-5:15

மீகாவின் இரண்டாவது பிரசங்கம் மூன்று நிலைகளிலுள்ள ஆட்சி யாளர்களான ஆசாரியர்கள், தீர்க்கதரிசிகள் மற்றும் அரசியல் தலைவர் களுக்குச் செய்யப்பட்டது. ஒரு ஆசாரியனின் தலையாய கடமை போதிப் பது, ஒரு தீர்க்கதரிசியின் முதல் வேலை, மக்கள் கீழ்ப்படியும்படி அவர் களுக்குப் புத்தி சொல்வது; ஒரு அதிபதியின் முதல் வேலை, தேவனு டைய பிரமாணங்களைச் செயல்படுத்துவது. மீகாவின் நாட்களில் இந்த மூன்று நிலைகளிலும் இருந்த சீர்கேடு தேவனுடைய கிரியையைத் தடுத் துக் கொண்டிருந்தது. இதுவே பிரச்சினையாயிருந்தது.

தேவன் அருளிய ஒழுக்க நெறிக்கான பிரமாணத்தை மக்களுக்குப் போதித்து நிறைவேற்றுவதற்குப் பதிலாக, ஆசாரியர்கள் “கூலிக்கு உப தேசிப்பதை” (3:11) தெரிந்து கொண்டார்கள். ஆசாரியர்களாய் இருக்க வேண்டிய அழைப்பை ஒரு தொழிலாக மாற்றிக் கொண்டார்கள். அவர் களின் முழு நோக்கமும் கருத்தும் அவர்கள் சம்பாதிக்கும் பணத்தைப் பற்றியதாகவே இருந்தது. ஆசாரியத்துவம், பக்திமார்க்கத்துக்கு அப் பாற்பட்டு செயல்படுவதைக் கண்ட மீகா பாதிக்கப்பட்டார். கூலிக்கு அவர்கள் உபதேசித்தது அவர்களை நம்பிக்கையைக் கைவிடச்செய்து தொழில் செய்பவர்களாக மாற்றியது.

அதேபோல், தீர்க்கதரிசியாக இருக்க அவர்கள் பெற்ற தேவனு டைய அழைப்பை, தீர்க்கதரிசிகள் விட்டுவிட்டு “பணத்துக்குக் குறி சொல்வதை” தெரிந்து கொண்டார்கள் (11). அவர்கள் தீர்க்கதரிசியாக பெற்ற அழைப்பைத் தொழிலாக மாற்றியதுமட்டுமல்லாமல் குறி சொல் லும் தொழிலாகவும் மாற்றிவிட்டார்கள். தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாடுகளுக் குப் பதிலாக, தங்கள் சொந்த சொப்பனங்களையே பிரசங்கித்துக் கொண் டிருந்தார்கள். தாங்கள் தீர்க்கதரிசிகள் என்ற பதவி மற்றும் பெயரைப் பணம் சம்பாதிக்கப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். குறைவாகப் பணம்

கொடுக்கப்பட்டால் மக்களின் மீது பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்புகள் வருமென்றும், அதிகப் பணம் கொடுப்பவர்கள் கொடுத்தவர்கள் வாழ்க்கையில் நல்லவை நிகழுமென்றும் தீர்க்கதரிசனம் சொன்னார்கள்.

நாட்டின் தலைவர்களும் கெட்டுப் போய் “பரிதானத்துக்கு நியா யந்தீர்ப்பதை” தெரிந்து கொண்டார்கள் (11). தங்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்ட பணத்தின் அடிப்படையிலே, தங்களுக்குப் பணம் கொடுத்தவர்க ளுக்கு சாதகமாக அல்லது பாதகமாக தீர்ப்பு வழங்கினார்கள். அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களின் ஊழல்கள் உலகமெங்கும், எப் போதும், இன்றும் கூட பரவலாக இருந்து வருகிறது.

மீகாவின் பிரதான கவலையெல்லாம், ஆசாரியர்கள் கூலிக்கு உப தேசித்ததனால், மக்கள் குழப்பமடைகிறார்களே என்பது தான், ஏனென் றால் அங்கே தேவனுடைய வார்த்தையைக் கற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப் பில்லை. தீர்க்கதரிசிகள் பணத்துக்குக் குறி சொல்லும்போது தேவனு டைய மக்கள் தேவசத்தத்தைக் கேட்காமலிருக்கிறார்கள். தலைவர்கள் ஊழல்மன்னர்களாக இருக்கும்போது, மக்கள் ஏமாற்றமடைந்து, அரசாங் கம், சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கின் மீது நம்பிக்கையற்றுப் போய் விடுகிறார் கள். அரசாங்கம் நடத்தும் பொறுப்பை தேவன் மக்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால் அதில் செயல்படுவதற்குப் பொறுப்பாயுள்ளவர் கள், அவர்கள் தேவன் கொண்டுள்ள திட்டத்தோடு சிறிதும் பிசகாமல் இசைந்திருந்தால் மட்டுமே, தேவனால் நியமிக்கப்பட்ட செயலை ஆற்ற முடியும். இந்த மூன்று நிலைத் தலைவர்களும் ஆசாரியர், தீர்க்கதரிசி, அரசாங்கத்தலைவர் ஊழல் செய்பவர்களாயின் அரசாங்கத்திற்கென தேவன் கொண்டுள்ள நோக்கங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் போகும். மீகா வின் நாட்களிலிருந்த ஆவிக்குரிய, மற்றும் அரசியல் தலைவர்கள் தேவ னுடைய நோக்கங்களோடு ஒத்திசைந்து போகாதவர்களாயிருந்ததால், மீகா தேசத்தின் ஆவிக்குரிய மற்றும் ஒழுக்க நெறிகளின் சீரழிவுக்கு அவர்கள் மேல் குற்றம் சாட்டினார்.

தேவனுடைய முடிவான தீர்வு

இஸ்ரவேல் மற்றும் யூதா ராஜ்யங்களின் அரசுகள் சீர்கெட்டுப் போனதைப் பலமாக எடுத்துக் கூறிய பின், தேவனுடைய மக்களுக்கும் உலகின் எல்லா தேசத்தாருக்கும், மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனம் மூல மாக நம்பிக்கையூட்டும் ஒரு செய்தியை மீகா பிரசங்கித்தார். “அவர் நின்று கொண்டு, கர்த்தருடைய பலத்தோடும் தம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தருடைய நாமத்தின் மகத்துவத்தோடும் மேய்ப்பார்; ஆகையால் அவர்கள் நிலைத்திருப்பார்கள்; அவர் இனிப் பூமியின் எல்லைகள் பரியந்தமும் மகிமைப்படுவார். இவரே சமாதான காரணர்” (5:4-5).

எருசலேமிலும் சமாரியாவிலும் மனித அரசு தோற்றுப்போன அதே இடத்தில் கிறிஸ்துவின் முடிவான அதிகாரம் தோற்றுப் போகாது, அவர் தமது மக்களுக்கு மெய்யான சமாதானத்தைக் கொண்டு வருவார். அவரே தீர்க்கதரிசி, ஆசாரியன், அரசன் என்பவர்களின் குறையற்ற பரிபூரண எடுத்துக்காட்டாயிருப்பார். மீகாவின் இரண்டாம் பிரசங்கத்தின் முடிவில் கிறிஸ்துவை மிகச் சிறந்த பரிபூரண அரசனாகக் காட்டுகிறார். இறப்பு அல்லது அழிவை ஒருபோதும் காணாத ஒரு புதிய இராஜ்யத்தை அவர் கொண்டு வருவார். இதனால் தான், கிறிஸ்து பூமிக்கு வந்தபோது, சீஷர்கள் அவரிடம் அடிக்கடி எப்போது தமது பரிபூரண, என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும் இராஜ்யத்தை நிர்மாணிப்பார் எனக் கேட்டார்கள் (அப்போஸ்தலர் 1:6).

மீகாவின் மூன்றாவது பிரசங்கம் (அதிகாரங்கள் 6,7)

மீகாவின் மூன்றாவது பிரசங்கத்தில், தேவனுக்கும் மனிதனுக்கும் நீதி மன்றத்தில் வழக்கு இருப்பது போல உருவகப்படுத்திப் பேசுகிறார். “கர்த்தர் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கள்; நீ எழுந்து, பர்வதங்களுக்கு முன் உன் வழக்கைச் சொல்; மலைகள் உன் சத்தத்தைக் கேட்கக்கூட வது. பர்வதங்களே, பூமியின் உறுதியான அஸ்திவாரங்களே, கர்த்தருடைய வழக்கைக் கேளுங்கள்; கர்த்தருக்கு அவர் ஜனத்தோடே வழக்கு இருக்கிறது; இஸ்ரவேலோடே அவர் வழக்காடுவார்” (6:1-2) எனப் பிரசங்கிக்கிறார்.

இஸ்ரவேலுக்கு விரோதமான தேவனுடைய வழக்கை மீகா முன் வைக்கும்போது, இஸ்ரவேலின் தேவன் தாம் அன்பு வைத்து அவர்களை எகிப்திலிருந்து வரப்பண்ணி, மோசே, ஆரோன் மீரியாம் என்பவர்களை இஸ்ரவேலுக்கு முன்பாக அனுப்பியதை இஸ்ரவேலுக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

தேவனுடைய நன்மைக்குப் பதிலீடாக இஸ்ரவேல் மக்கள் வேறு தேவர்களை நாடி, தங்கள் சொந்த, தன்னலமான விருப்பங்களை நிறைவேற்றியதால், மீகா தேவனுடைய நீதி மன்றத்தின் முன் மனிதனின் பரிதாப நிலையை முன்வைக்கிறார். “என்னத்தைக்கொண்டு நான் கர்த்தருடைய சந்நதியில் வந்து, உன்னதமான தேவனுக்கு முன்பாகப் பணிந்து கொள்வேன்? தகன பலிகளைக் கொண்டும், ஒரு வயது கன்றுக்குட்டிகளைக் கொண்டும் அவர் சந்நதியில் வரவேண்டுமோ? ஆயிரங்களான ஆட்டுக்கடாக்களின் பேரிலும், எண்ணெயாய் ஒடுகிற பதினாயிரங்களான ஆறுகளின் பேரிலும், கர்த்தர் பிரியமாயிருப்பாரோ? என் அக்கிரமத்தைப் போக்க என் முதற்பேறானவனையும், என் ஆத்துமாவின் பாவத்தைப் போக்க என் கர்ப்பக்கனியையும் கொடுக்க வேண்டுமா?” (6:6-7). இந்த மாபெரும் நீதிமன்ற வழக்கில் மீகா முன் வைக்கும் குற்றச் சாட்டு அவர் செய்தியைக் கேட்பவர்களை, பிரசங்கத்தின் முடிவுக்கு

ஆயத்தப்படுத்தியது. “மனுஷனே, நன்மை இன்னதென்று அவர் உனக்கு அறிவித்திருக்கிறார்; நியாயஞ்செய்து, இரக்கத்தைச் சிநேகித்து, உன் தேவனுக்கு முன்பாக மனத்தாழ்மையாய் நடப்பதை அல்லாமல் வேறே என்னத்தைக் கர்த்தர் உன்னிடத்தில் கேட்கிறார்” (8).

மக்களுக்கு விரோதமாக தேவனுடைய குற்றச்சாட்டுகளை வைத்த பின், அவரை திருப்திப்படுத்த அவர்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென கேள்வியும் கேட்ட பின், மனிதன் தன் பாவங்களைப் போக்க எதுவுமே செய்யக் கூடாதவன் என தேவன் மீகாவுக்குக் காட்டினார். நொறுங்குண்டு நறுங்குண்ட இருதயத்திற்கு தேவன் அருளும் கிருபையால் மட்டுமே, மனிதனுக்கு அவன் பாவங்களுக்கான மன்னிப்பு அருளப் படுகிறது.

மீகா இன்னொரு தீர்க்கதரிசன் வெளிப்பாட்டுடன் தனது மூன்றாவது பிரசங்கத்தை முடித்தார். கடைசி நாட்களில், அவர் இஸ்ரவேலரிடம் “புறஜாதிகள் கண்டு தங்களுடைய எல்லாப் பராக்கிரமத்தையுங் குறித்து வெட்கப்படுவார்கள்; கையை வாயின்மேல் வைத்துக்கொள்வார்கள்; அவர்கள் காதுகள் செவிடாய்ப் போகும்... நமது தேவனாகிய கர்த்தரிடத்திற்குத் திகிலோடே சேர்ந்து, உனக்குப் பயப்படுவார்கள்” (7:16, 17) என்று கூறினார்.

தேசங்களை ஆளப்போகும் தலைவராகிய மேசியாவைப் பற்றிக் காண்கிறோம். மீகா தீர்க்கதரிசனம் சொல்வது போல் இந்த அதிபதி, தம் மால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட தம் ஜனங்களிடம் இரக்கமுள்ளவராயிருப்பார். “அவர் கிருபை செய்ய விரும்புகிறபடியால் அவர் என்றென்றைக்கும் கோபம் வையார். அவர் திரும்ப நம்மேல் இரங்குவார்; நம்முடைய அக்கிரமங்களை அடக்கி, நம்முடைய பாவங்களையெல்லாம் சமுத்திரத்தின் ஆழங்களில் போட்டு விடுவார். தேவரீர் பூர்வ நாட்கள் முதல் எங்கள் பிதாக்களுக்கு ஆணையிட்ட சத்தியத்தை யாக்கோபுக்கும், கிருபையை ஆபிரகாமுக்கும் கட்டளையிடுவீராக” (18-20).

மீகாவின் செய்தியின்படி தேவன் மனதுருக்கமும், இரக்கமும், நிபந்தனையற்ற அன்பும் கொண்டவர். அப்படியென்றால் நல்ல கிரியைகள் செய்து தேவனுடைய அன்பைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. அவர் கிருபையினால் தான் வெற்றியடைய முடியும். அது போலவே ஒரு தவறான செய்கையால் அவர் அன்பை இழக்க முடியாது. தீர்க்கதரிசிகளின் செய்தி நம்பிக்கையளிப்பது; அது தேவனுடைய அன்பையும், கிருபையையும் அடித்தளமாகக்கொண்டது. எனினும் நம் பரலோக தேவனுடைய அன்பும் கிருபையும் அவருடைய நீதியில் சமநிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த நீதியைக் குமாரனின் மரணத்தால் மட்டுமே நிலைநாட்ட முடியும். அப்போது நாம் தேவனுடைய அன்பையும் கிருபையையும் நித்தியமாக அனுபவிப்போம்.

அத்தியாயம் ஏழு நாகூமின் தீர்க்கதரிசனம்

வரலாற்றுத் தொலைநோக்கு

பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசனப் புத்தகங்களை எழுதிய தீர்க்கதரிசிகள், எருசலேம், சமாரியா, பாபிலோன் மற்றும் நினிவே ஆகிய நான்கு நகரங்கள் வெற்றி கொள்ளப்பட்டதைப் பற்றி பதிவு செய்து வைத்துள்ளார்கள். எருசலேமும் சமாரியாவும் தென் திசை மற்றும் வடதிசை இராஜ்ஜியங்களென்னப்பட்ட யூதா, இஸ்ரவேல் இராஜ்ஜியங்களின் தலை நகரங்களாகும். பாபிலோனும் நினிவேயும் அவர்கள் சத்ருக்களின் தலை நகரங்களாகும். நாம் பார்த்தபடி, யோனாவின் பிரசங்கம் நினிவேக்கு மனந்திரும்புதலையும் இரட்சிப்பையும் கொண்டு வந்தது. அதே பட்டணத்தின் நியாயத்தீர்ப்பையும் அழிவையும் நாகூமின் தீர்க்கதரிசனம் பறை சாற்றி அறிவிக்கிறது. வரலாற்றின்படி யோனாவுக்குப் பின் ஏறத்தாழ 120 ஆண்டுகளுக்குப் பின் நாகூம் வருகிறார்.

இஸ்ரவேலின் மகா கொடுமையான பகைவர்களின் மனந்திரும்பு தலைப் பற்றி யோனாவின் புத்தகத்தில் காண்கிறோம். யோனாவின் வல்லமையான பிரசங்கத்தின் பலனாக நினிவே மனந்திரும்பிய அறுபது ஆண்டுகளுக்கு அப்புறம், அசீரியர்கள் இஸ்ரவேலரின் வடதிசை இராஜ்ஜியத்தை வெற்றி கொண்டு அந்த இஸ்ரவேலின் பத்து கோத்திரங்களையும் அசீரியாவுக்குச் சிறை பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். ஏறத்தாழ இந்த அசீரியச் சிறையிருப்புக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், வரப்போகும் நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்தும் நினிவேயின் அழிவைக் குறித்தும் நாகூம் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். இந்தப் பயங்கரமான தீர்க்கதரிசனங்கள் அவைகளை நாகூம் பிரசங்கித்து இருபத்தி மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின் அப்படியே, வார்த்தை பிசகாமல் நிறைவேறின.

வார்த்தையில் வடிக்கமுடியாத கொடூரத்தினால் உலகின் எல்லா தேசங்களையும் அசீரியர்கள் வெற்றி கொண்டு அடிமைப்படுத்தினர். பழங்கால வரலாற்றில், அவர்களின் காட்டுமிராண்டித்தனத்தைப் போல் யாருமே இருந்ததில்லை. அவர்கள் ஒரு பெரும் உலக சாம்ராஜ்யமான போது, முழு உலகமுமே அவர்கள் கொடுமைக்குப் பயந்து நடுங்கியது. அசீரிய சாம்ராஜ்யத்தின் மையப் பகுதியான நினிவே, “அகில உலக ராணி பட்டணம்” என அழைக்கப்பட்டது. இந்த மாபெரும் அகில உலக ராணி பட்டணத்தைப் பற்றித் தான் நாகூம் தீர்க்கதரிசி முன்னறி வித்தார்.

நினிவேயின் அழிவை நாகூம் அறிவிக்கிறார் (அதிகாரம் 1)

நாகூம் புத்தகத்தின் முதல் அதிகாரம் நினிவேயின் வீழ்ச்சியை அறிவிக்கிறது. அந்த நகரத்தின் இருமருங்கிலும் இரு நதிகள் ஓடி நகரத்தைப் பாதுகாத்த போதிலும் “நினிவேயின் ஸ்தானத்தை, புரண்டு வருகிற வெள்ளத்தினால் சர்வசங்காரம்பண்ணுவார்”. இந்த இரு நதிகளும் நகரத்தைச் சுற்றி ஓடி நகரத்தை பலப்படுத்தின. ஆயினும் நகரத்தின் பாதுகாப்புக்குக் காரணமானவையே அதற்கு விரோதமாக எழும்பி, புரண்டு வந்து அழிக்கும் (1:8).

நாகூம் என்ற பெயரின் பொருள் “ஆறுதலால் நிறைந்தது” எனப்படும். அவருடைய செய்தி தென்திசை இராஜ்ஜியத்திற்கு அதிக ஆறுதலைக் கொண்டு வந்தது. அசீரியர்கள் ஏற்கனவே வடதிசை இராஜ்ஜியத்தை வெற்றி கொண்டு விட்டார்கள். இந்த அசீரியர்கள் தெற்கேயும் திரும்பித் தங்களையும் வெற்றி கொண்டு விடுவார்களோ வென தென்திசை இராஜ்ஜியம் பயந்தது. அதுபோலவே, வடதிசை இராஜ்ஜியத்தை வெற்றி கொண்டு அவர்களை சிறைபிடித்த பின், தெற்குப் பக்கம் திரும்பி தென்திசை இராஜ்ஜியத்தை வெற்றி கொள்ள முயன்றனர். அரண்கள் எழுப்பிய நாற்பத்தாறு பட்டணங்களை வெற்றி கொண்டு 200,000 மக்களை சிறை பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள்.

ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனத்தில் பார்த்தபடி, அவர்கள் எருசலேமின் வாசல்களுக்கு வந்து சேர்ந்தபொழுது, அம்மாபெரும் தீர்க்கதரிசியின் ஊழியத்தினால் தென்திசை இராஜ்ஜியம் காப்பாற்றப்பட்டது. அந்த ஒரு வெற்றி கிடைத்தும் கூட தென்திசை இராஜ்ஜியம் அசீரியரின் படையெடுப்பு இருக்குமோவென பயந்தது. “அவர்கள் சம்பூரணமடைந்து அநேகராயிருந்தாலும் அறுப்புண்டு போவார்கள்; அவன் ஒழிந்து போவான்” (12) என்ற நாகூமின் தீர்க்கதரிசனத்தைப் பாருங்கள்.

நினிவேயின் வீழ்ச்சியை நாகூம் விவரிக்கிறார் (அதிகாரம் 2)

நாகூம் தீர்க்கதரிசனத்தின் இரண்டாவது அதிகாரத்தில் இந்த நகரத்தின் வீழ்ச்சியை விரிவாக விவரிக்கிறார். சத்துருவின் சேனையின் சீருடைகளின் நிறத்தைக் கூறுகிறார். அவர்கள் கேடகங்களில் சூரியன் பிரதிபலிப்பதையும் கூறுகிறார். ரதங்களின் வேகமான ஓட்டத்தையும், அழிக்கப்படும் நகரத்தில் நடக்கும் தாறுமாறான நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தப்பி மக்கள் தெருவில் ஓடுவதையும் தெளிவாக விவரிக்கிறார் (4). இந்த இராணுவ வீரர்கள் நகரத்தை விட்டும் நாட்டை விட்டும் திரும்பிப் பார்க்காமல் ஓடுவார்கள் (8) என முன்னறிவிக்கிறார். நாகூமின் கூற்றுப்படி, அரசியின் உடை உரிந்துகொள்ளப்பட்டு, அவளை சங்கிலிகளால் கட்டிச் சிறையாக நடத்திக் கொண்டுபோனார்கள் (7). முழங்கால்கள் தள்ளாடுகின்றன; இருதயங்கள் பயங்கரத்தால் உருகிப்போகின்றன. மக்கள் பிரமித்து நிற்கிறார்கள்; பயத்தினால் முகம் வெளிறி நடுநடுங்கிப் போகிறார்கள் (10). இந்த விரிவான தீர்க்கதரிசனம் தென்திசை இராஜ்ஜியத்திற்கு அவர்கள் சத்துருவின் நகரத்தின் அழிவு சமாதானத்தையும் ஆறுதலையும் கொண்டு வரும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

நினிவேயின் அழிவை நாகூம் நியாயப்படுத்துகிறார் (அதிகாரம் 3)

தேவனுடைய உக்கிர கோபாக்கினை நினிவேயின் மேல் ஊற்றப்படுவதற்கான பல காரணங்களை நாகூம் பட்டியலிடுகிறார். இரத்தம் சிந்துதல், பொய் பேசுதல், நகரங்களைக் கொள்ளையிடுதல், வேசித்தனம் போன்றவைகளைச் செய்ததாகக் குற்றஞ் சாட்டினார். பழங்கால வரலாற்றின் ஆராய்ச்சியாளர்கள், அசீரியர்கள் தாங்கள் வெற்றி கொண்ட மக்களின் தேசப் பெருமையை அழிப்பதற்காக மற்ற நாடுகளுக்குக் கொண்டு போய்விட்டு விட்டார்கள். அவர்கள் சிறைபிடித்த மக்களுக்கு விரோதமாய் சொல்லொணாக்கொடுமைகளை இழைத்தார்கள். சிறைபிடித்தவர்களை உயிரோடு தோலுரித்தார்கள். ஒரு நகரை வெற்றி கொண்டால் நகரின் பாதி ஜனத்தொகையை அழித்து, நகரத்தின் வாசலில் மண்டையோடுகளை ஒரு குவியலாகக் குவித்து வைத்து, நகரத்தில் உயிர் வாழும் மீத மக்களை பயப்படுத்துவார்கள்.

பூமியிலிருந்த ஒவ்வொரு தேசமும் குருரமான அசீரியர்கள் கையில் துன்பம் அநுபவித்ததால், தேவபக்தியற்ற அவர்களின் மிருகத்தனமான கொடுமைக்கு தேவனின் பதிலை நாகூம் இப்படிக் கூறினார்: “இதோ, நான் உனக்கு விரோதமாக வந்து உன் வஸ்திரத்து ஓரங்களை உன் முக

மட்டும் தூக்கியெடுத்து, ஜாதிகளுக்கு உன் நிர்வாணத்தையும், ராஜ்யங்களுக்கு உன் மானத்தையும் தெரியப் பண்ணுவேன்.” (3:5) “உன் நொறுங்குதலுக்குப் பரிசாரம் இல்லை; உன் காயம் கொடியது; உன் செய்தியைக் கேட்பவர் யாவரும் உன் பேரில் கைகொட்டுவார்கள்” (3:19).

நாகூம் தேவனுடைய நற்குணத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார்

இந்த சிறிய புத்தகம் தேவனுடைய அன்பு மற்றும் உக்கிர கோபத்தைப் பற்றிப் போதிக்கிறது, எபிரெய் மொழியில் உக்கிர கோபத்திற்கான வார்த்தை ‘கரை கடப்பது’ என்ற கருத்தைக் கொடுக்கிறது. தேவனுடைய தலையாய பண்பு அன்பு. ஆனால் மக்களின் பொல்லாப்பும், தேவனற்றதன்மையும் அவருடைய நற்குணத்தின் மற்றொரு பகுதியான பரிசுத்தம் மற்றும் முழுமையான நீதி என்னும் பண்புகளைக் காட்ட அவரை வற்புறுத்துகின்றன. அந்த சமயத்தில் அன்பு என்னும் கரையிலிருந்து உக்கிரகோபம் மற்றும் நியாயத்தீர்ப்பு என்னும் கரைக்குக் கடக்கிறார்; ஏனென்றால் பொல்லாப்பு அல்லது துன்மார்க்கம் தேவனுடைய பரிசுத்தத்தோடு இணைந்திருக்க முடியாது.

தன் ஏழு வயது மகளைக் கற்பழித்து கொலை செய்த மனிதன் காவல் நிலையத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டபொழுது, அன்பான, மிருதுவான தகப்பன் கட்டுக்கடங்காமல் கோபப்படும்போது பல காவலர்கள் சேர்ந்து அவரைப் பிடித்து வைத்திருந்ததைப் பார்த்திருக்கிறேன். அன்பு மிருதுத்தன்மை ஆகிய பண்புகளினின்று ஆக்ரோஷத்திற்கு அந்தத் தகப்பன் மாறியது போல தேவனும் தம் குணத்தில் மாறக் கூடியவரா?

தேவனுடைய அன்புக்குப் பாத்திரமானதை அழிக்கும் காரியத்தை அழிக்கக் கூடிய பூரண அன்பினால் ஏற்பட்ட விளைவு என்றும் தேவனுடைய கோபத்தை சொல்லலாம் : “இங்கே தேவனுடைய அன்புக்குரியவர்கள் யாரெனில் வடதிசை இராஜ்ஜியமான இஸ்ரவேல் கைதிகளைப் போல அசீரியர்களால் சித்திரவதைக்குட்பட்டவர்கள்.

தென்திசை இராஜ்ஜிய தேவனுடைய மக்களான யூதாவைப் போல, பூரண அன்பின் வடிவாக இருக்கிற நம் தேவன் முடிவில், கொடுமைக் குள்ளான தம் மக்களுக்காகத் தம் கோபத்தை வெளிப்படுத்துவார் என்ற நிச்சயத்தில் நாம் ஆறுதலடையலாம். அவருடைய பூரண பரிசுத்தம் மற்றும் பூரண நீதியை வெளிப்படுத்துவதன் மூலமாய்ப் பொல்லாதவர்களை அழித்துப் போடுவார்.

அத்தியாயம் எட்டு

ஆபகூக்கின் தீர்க்கதரிசனம்

இந்தச் சின்ன தீர்க்கதரிசி ஆபகூக்கை அறிந்தவர்கள் அவரை, அநேக கேள்விகள் கேட்கும் ஆனால், விடை கொடுக்காத தீர்க்கதரிசி என்று எண்ணுகிறார்கள். அவருடைய முளையே கேள்விக்குறி போல் வளைந்திருப்பது போல் தெரிகிறது. அவருடைய தீர்க்கதரிசனத்தின் மூன்று சிறிய அதிகாரங்களில் திரும்பத் திரும்ப அவர், தேவனிடம் “ஏன்?” என்று கேள்விகளைக் கேட்கிறார். இதனாலேயே சிலர் ஆபகூக்கை ‘நம்பிக்கையற்ற தீர்க்கதரிசி’ என்று பெயர் சூட்டியுள்ளனர்.

இந்தத் தீர்க்கதரிசிகளை நான் பார்க்கும்போது நான் கண்டு பிடித்தது என்னவென்றால், தேவன் பல தரப்பட்ட வாழ்க்கையிலிருந்து இந்தத் தீர்க்கதரிசிகளை அழைத்தார். கர்த்தரைத் துதிக்கும்படியாக தாவீது தானே செய்த இசைக்கருவிகளை மீட்டி கர்த்தரைத் துதிக்கும் வேலையை மட்டும் செய்ய, நாலாயிரம் ஆசாரியர்களை நியமித்தான் என்று பழைய ஏற்பாட்டு வரலாற்றுப் புத்தகங்களிலிருந்து அறிகிறோம் (1 நாளாகமம் 23:5). ஆராதனை மற்றும் இசை ஆகிய ஊழியங்களைச் செய்த லேவியர்கள் அநேக சங்கீதங்களை எழுதினர். ஆபகூக் அந்த லேவிய இசைக்கலைஞர்களில் ஒருவர். நம்முடைய கலாச்சாரத்தின்படி, அவர் ஒரு இசைக்குழுத் தலைவர் அல்லது ஆராதனையை நடத்துபவர் என்று சொல்லலாம்.

ஆபகூக்கின் காவல் கோபுரம்

பிரசங்கிகள் எப்போதும் மக்கள் கேட்காத கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்கிறார்கள் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். பிரசங்கிகளாகிய நம்மில் சிலர், சில வேளைகளில் இக்குற்றச் சாட்டை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் நம்மைக் குற்றப்படுத்தப் போதுமான ஆதாரம் உள்ளது. ஆனால் ஆபகூக் அப்படிப்பட்ட நிலையில் இல்லை.

ஆபகூக், எரேமியாவுடன் சமகாலத்தவர். அந்த மாபெரும் தீர்க்கதரிசிக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமையைக் கண்டவர். ஆபகூக் அறிவு பூர்வமாக சிந்தித்தார். யூதாவின் மக்கள் எரேமியா போன்ற மாபெரும் தீர்க்கதரிசியை அவ்வளவு மோசமாக நடத்தக் கூடியவர்களெனில் தேவனிடத்திலிருந்து அவர்களுக்கு ஒரு செய்தியை வைத்திருக்கிறேன் என்று சொல்லும் இசைக்குழு நடத்துனரை எப்படி நடத்துவார்கள் என சிந்தித்தார்.

தம்முடைய தீர்க்கதரிசனத்தை உரைக்கும்போது, மக்கள் கேட்கக் கூடிய விதமாக ஒரு மிக புத்திசாலித்தனமான இலக்கிய முறையை ஆபகூக் உருவாக்கினார் என திட்டமாய் நம்புகிறேன். தேவன் அவர்களுக்குக் கூறும்படி ஆபகூக்குக்குக் கொடுத்த வார்த்தையை யூதா தேசத்து மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள அவர்களை ஆயத்தப்படுத்த அப்படிச் செய்தார். யூத மக்கள் தேவனிடமும், தங்களில் ஒருவருக்கொருவரிடமும் கேட்ட கேள்விகளையே ஆபகூக் கேட்டாரென நம்புகிறேன்.

பாபிலோனிய சேனைகள் சடுதியில் வந்து விடுவார்களென எருசலேம் நகரத்திலுள்ள யூத மக்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய காவல் கோபுரங்களில் காவல்காரர்கள் தரித்து நின்றார்கள். அவர்கள் பயந்துகொண்டிருந்த பாபிலோனியர்கள் வரும் முதல் அடையாளம் மற்றும் சத்தம் இவைகளை கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆபகூக் ஒரு ஆவிக்குரிய “காவல் கோபுரத்தைக்” கட்டப் போவதாக அறிவித்தார். அந்தக் காவல் கோபுரத்தில் அவரே நின்று கொண்டு அவரது (உண்மையில் மக்களின்) கேள்விகளையெல்லாம் கேட்கப் போவதாகக் கூறினார். பின்னர் அவர் தேவன் தன் கேள்விகளுக்கு (அவர்களுடைய) பதில் தருவதற்காய் காத்திருக்கப் போவதாகவும் கூறினார்.

மக்களெல்லாருடைய இருதயங்களிலும் கனத்துக் கொண்டிருந்த இந்தக் கேள்விகளை தேவனிடம் கேட்கும்படி அவர்கள் ஆபகூக்கை அவருடைய காவல் கோபுரத்திற்குச் செல்லும்படி ஊக்கம் கொடுத்தார்கள் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆபகூக் காவல் கோபுரத்தில் தன் நிலையிலே நின்று கொண்டு, தம்மால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களை அழிப்பதற்கு ஒரு பொல்லாத தேசமாகிய பாபிலோனை தேவன் பயன்படுத்தியது குறித்துக் கேள்வி கேட்டார். “கர்த்தாவே, நீர் பூர்வகால முதல் என் தேவனும், என் பரிசுத்தருமானவர் அல்லவா? நாங்கள் சாவதில்லை; கர்த்தாவே, நியாயத்தீர்ப்புச் செய்ய அவனை வைத்தீர். கன்மலையே தண்டனை செய்ய அவனை (பாபிலோனியர்) நியமித்தீர். தீமையைப் பார்க்க மாட்டாத சுத்தக்கண்ணனே, அநியாயத்தை நோக்கிக் கொண்டிருக்க மாட்டீரே; பின்னை துரோகிகளை நீர் நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறதென்ன? துன்மார்க்கன் தன்னைப் பார்க்கிலும் நீதிமானை விழுங்கும்போது நீர் மௌனமாயிருக்கிறதென்ன?” (1:12, 13).

யூதாவை அதன் பாவங்களுக்காக தண்டிக்க தேவன் பாபிலோனியர்களை உபயோகித்தார் என்ற கடினமான உண்மையை ஆபகூக்கும் யூதா மக்களும் அறிந்திருந்தார்கள். ஆனாலும் கூட, தம்முடைய மக்களைக் கண்டிக்க தேவன் ஏன் ஒரு தேவபக்தியற்ற தேசத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதை அவர்களுக்குப் புரிந்து கொள்வது கடினமாயிருந்தது. யூத மக்களின் அவபக்தியை விட, பாபிலோனியர்களின் தேவனற்ற நிலைமை அதிகமாயிருந்ததே என அவர் (அவர்கள்) சிந்தித்தார். தம்முடைய மக்களை தண்டிக்க தேவன் ஏன் ஒரு தேவபக்தியற்ற ஜனத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும்? தங்களை நெருங்கி வந்து கொண்டிருக்கும் பாபிலோனியரின் வெற்றி அவர்களின் சிறைபிடிப்பு இவற்றிற்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் யூத மக்கள் அனைவரின் உள்ளத்திலும் ஆபகூக்கின் உள்ளத்திலும் எழும்பிய கேள்விகளையே, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஆபகூக் கேட்டார். ஆபகூக் கவனித்துக் கொண்டும், கேட்டுக்கொண்டும், தம்முடைய (அவர்களுடைய) கேள்விகளுக்கு தேவனிடமிருந்து வரும் பதில்களுக்காகக் காத்துக்கொண்டும் இருந்தார். “நான் என் காவலிலே தரித்து, அரணிலே நிலை கொண்டிருந்து, அவர் எனக்கு என்ன சொல்லுவாரென்றும், அவர் என்னைக் கண்டிக்கும்போது என்ன உத்தரவு சொல்லவேனென்றும் கவனித்துப் பார்ப்பேன் என்றேன்” (2:1) என்று அறிவித்தார்.

ஆபகூக்கின் செய்தி

தன்னுடைய காவல் கோபுரத்திலே நின்று, தேவனுடைய செய்தியைக் கேட்டதாக ஆபகூக் அறிவித்தபோது மக்களின் பரவசம் எப்படி இருந்திருக்குமென்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். சரியான நேரத்தில் கொடுக்கப்பட வேண்டிய அவர் செய்திக்கு என்ன புத்திசாலித்தனமானதொரு முறையைக் கையாண்டிருக்கிறார். தேவன் தன் கேள்விகளுக்கு விடையளித்து விட்டதாக ஆபகூக் பிரசங்கித்தார். தேவ பக்தியற்ற தேசத்தைப் பயன்படுத்தி, யூதாவின் தவறுக்காக தேவன் தண்டித்தாலும், பாபிலோனியர்கள் வெகுகாலம் உலகளாவிய சாம்ராஜ்யமாக இருக்க மாட்டார்கள் என தேவன் ஆபகூக்கிற்குப் பதிலளித்தார். நாம் பார்த்தபடி, பாபிலோனிய சாம்ராஜ்யம் எழுபது ஆண்டுகளுக்கு மட்டுமே நிலைத்தது.

காவல் கோபுரத்திலிருந்த ஆபகூக்கினிடம் தேவன், பாபிலோனியரின் உள்ளத்திலேயே அழிவின் விதையைப் பெற்றிருந்தார்கள் எனக் கூறினார். பாபிலோனியர் தங்கள் இருதயங்களில் கோணலானவர்கள் என தேவன் ஆபகூக்கிடம் கூறினார். “பட்டயத்தை எடுக்கிற யாவரும் பட்டயத்தால் மடிந்து போவார்கள்” என இயேசுவானவர் போதித்ததையே தேவன் ஆபகூக்கிடம் சொன்னார். அவர்களின் மிருகத்தனமான கொடூரமான அவபக்தியினாலே அவர்கள் அழிந்து போவார்கள். “இதோ,

அகங்காரியாயிருக்கிறானே, அவனுடைய ஆத்துமா அவனுக்குள் செம்மையானதல்ல; தன் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான். அவன் மதுபானத்தினால் அக்கிரமஞ்செய்து அகங்காரியாகி, வீட்டிலே தரியாமல், அவன் தன் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தைப் போல விரிவாக்கித் திருப்தியாகாமல், மரணத்துக்குச் சமானமாய்ச் சகல ஜாதிகளையும் தன் வசமாகச் சேர்த்து, சகல ஜனங்களையும் தன்னன்னிடமாகக் கூட்டிக் கொள்ளுகிறான் (2:4-5).

இங்கு தேவன் கூறும் “அகங்காரி” பாபிலோனாக இருக்க வேண்டும். அவனுடைய இருதயம் அல்லது ஆத்துமா அவனுக்குள் செம்மையாய் இல்லை. விசுவாசி அல்லது நீதிமான்கள், தேவனை அறிந்தவர்கள், அவருடைய வாக்குத்தத்தங்களின் மேல் விசுவாசம் வைத்தவர்கள் பிழைப்பார்கள் (4).

“விசுவாசத்தால் நீதிமான் பிழைப்பான்” என்பதற்கு அர்த்தம் ஒன்று. ஆனால் வாழ்க்கைப் பாடங்கள் பல உண்டு. ஆபகூக்கின் கேள்விக்கு தேவன் எதிர்காலத்தில் யூதாவுக்கு நம்பிக்கையுண்டு என வாக்குக் கொடுத்தார். ஏசாயா போன்ற தீர்க்கதரிசிகளிடம் அதிலும் முக்கியமாக எரேமியாவிடம் அவர்களுக்கு விசுவாசம் இருந்ததென்றால், அவர்கள் ஒரு ஜனமாக வாழ்ந்து தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்புவார்கள். பாபிலோன் அவர்கள் மேல் இறுதியாக வெற்றிகொள்ள முடியாது என்பதைக் குறிப்பது இது.

இரண்டாவதாக, ஆனால் முக்கியமான வாழ்க்கைப் பாடமாக இந்த ஆபகூக்கின் வசனம் புதிய ஏற்பாட்டில் மூன்று முறை மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மார்ட்டின் லூத்தர் என்ற கத்தோலிக்கப் பாதிரியார் பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய முதல் அதிகாரத்தில், இந்த வசனத்தைக் (ரோமர் 1:17) கண்டபொழுது புராட்டஸ்டன்ட் மறுமலர்ச்சி பிறந்தது. அந்த மறுமலர்ச்சியின் இறையியல், பவுல் ரோமர், கலாத்தியர் நிருபங்களுக்கு லூத்தர் எழுதிய விளக்கவுரைகளில் காணப்படுகிறது. மூன்றாவதாக, இந்த வசனம் காணப்படும் இடம் புதிய ஏற்பாட்டில் மகத்தான விசுவாச அதிசயம் ஆரம்பமாகும் சூழ்நிலை ஆகும் (எபிரெயர் 10:38).

ஆபகூக்கின் பாடல்

மிக தைரியசாலியான இந்த இசைக்குழுத் தலைவருக்கு என்ன நேர்ந்தது என்று நமக்குச் சொல்ல எந்த ஆதாரமும் இல்லை. எருசலேம் போன்ற நகரங்கள் வீழ்ந்தபோது, பாதித் தொகை மக்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். உயிரோடிருந்தவர்கள் சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டு சிறை வைக்கப்பட்டனர். பாபிலோனிய வெற்றியும் சிறையாக்குதலும் நெருங்கி வருகிறதையும், அது எழுபது ஆண்டுகள் நீடிக்கும் என்பதையும் ஆபகூக் அறிந்திருந்தாலும், தன் செய்தியைத் துதியின் பாடலோடு நிறைவு

செய்தார். எதிர்காலம் தனக்கு என்ன வைத்துள்ளது என்பதை அறிய வழியே இல்லாவிடினும் அவரது தேசத்தின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கை இருந்தது. எழுபது ஆண்டுகளுக்குப் பின் யூதா திரும்பி வரும், பாபிலோன் வீழும். யூதா தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களாகத் தொடர்வார்கள்.

நம்பிக்கையிழந்தவனாக, பெருமூச்சுடன் சந்தேகத்துடன் ஆபகூக் தனது தீர்க்கதரிசனத்தைத் துவங்கினாலும் துதியின் பாடலோடும் ஆரா தனை மற்றும் ஒரு தீர்மானத்தோடும் தம் தீர்க்கதரிசனத்தை முடிக்கிறார். அவர் தமது தீர்க்கதரிசனத்தை முடிக்கிற விதத்திலே, ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் கலாசாரத்திலுமுள்ள தேவனுடைய மக்களுக்கு நம் பிக்கையிழந்த நிலைமையில் ஏற்படும் துன்பமான சூழலை எப்படித் துதியின் பாடலாக மாற்றுவது எனக் காட்டினார்.

தேவனைத் தன் தேவைகளை நிறைவேற்றுவவராக மட்டும் பயன் படுத்தும் விசுவாசத்திற்கு முற்றிலும் வேறுபட்டதாக ஆபகூக்கின் பாடலும் முன்மாதிரியும் அமைந்துள்ளது. தன் தேவைகளுக்காக மட்டும் விசுவாசிக்கிறவன், மின்சாரம் தண்ணீர் மற்றும் பொது வாகனங்களை நம் தேவைக்குப் பயன்படுத்துவது போல, தேவனைப் பயன்படுத்துகிறான்.

ஆபகூக்கின் கடைசிப்பாட்டு தாம் தெரிந்துகொண்ட மக்கள் மூலம் மேசியாவைக் கொண்டுவரும் தம் திட்டத்தை தேவன் கைவிடமாட்டார் என்பதை அறிந்த ஒரு விசுவாச வீரனைக் காட்டுகிறது. ஆபகூக் விசுவாசித்தபடி, தேவனுடைய வார்த்தைகள் உண்மையெனில் தேவனுடைய மக்கள் முற்றிலும் கைவிடப்பட மாட்டார்கள். அவர்கள் நாடு கடத்தப்படலாம், அவர்கள் பாவங்களுக்காக தண்டிக்கப்படலாம். ஆனால் மேசியாவைப் பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள் நிறைவேற வேண்டுமானால் அவர்கள் ஒருபோதும் அழிக்கப்படமாட்டார்கள்.

யோபுவின் பயங்கரமான வேதனையின் மத்தியில் தேவன் அவருக்கு ஆச்சரியமான வெளிப்பாடு தந்தது போல, எரேமியா தன் புலம் பல்களை எழுதும்போது வெளிப்பாடு தந்தது போல, ஆபகூக்கின் வாழ்க்கையின் மிக இருண்ட பகுதியில் தேவன் இந்த மகத்தான பாடலை அவருக்குக் கொடுத்தார்.

“கர்த்தாவே நீர் வெளிப்படுத்தினதை நான் கேட்டேன்,
நீர் செய்யப் போகும் பெரிய காரியங்களுக்காக
உம்மை துதிக்கிறேன்.

கர்த்தாவே கடினங்கள் மத்தியில்
உம்முடைய கிரியையை உயிர்ப்பியும்,
வருஷங்களின் நடுவிலே அதை விளங்கப்பண்ணும்

கோபித்தாலும் இரக்கத்தை நினைத்தருளும்.

அத்திமரம் துளிர்விடாமற் போனாலும்,
திராட்சச் செடிகளில் பழம் உண்டாகாமற் போனாலும்,
ஒலிவ மரத்தின் பலன் அற்றுப் போனாலும்,
வயல்கள் தானியத்தை விளைவியாமற் போனாலும்
கிடையில் ஆட்டு மந்தைகள் மரித்துப் போனாலும்
தொழுவத்திலோ மாடு இல்லாமற் போனாலும்
நான் கர்த்தருக்குள் மகிழ்ச்சியாயிருப்பேன்.

என் இரட்சிப்பின் தேவனில் களிகூருவேன்
ஆண்டவராகிய கர்த்தரே என் பெலன்;
அவர் என் கால்களை மான்கால்களைப் போலாக்கி,
உயரமான ஸ்தலங்களில் என்னை நடக்கப் பண்ணுவார்.”

(இசைக்குழு நடத்துனருக்கு ஒரு குறிப்பு: பாடகர் குழு இதைப் பாடும்போது கம்பி வாத்தியங்கள் மீட்டப்பட வேண்டும்.)

நம் சொந்த வாழ்க்கைக்கான பாடங்கள்

ஆபகூக் சந்தித்த இக்கட்டான நிலைமைகள் நம்மில் வெகு சிலருக்கே ஏற்பட்டிருக்கலாம், பிரச்சினைகள் அதிகமாகும்போது சரீரத்திலுள்ள சக்தி மற்றும் உணர்ச்சிகள், ஆவிக்குரிய சக்திகள் எல்லாவற்றையும் நம் பிரச்சினைகளை மேற்கொள்வதற்காக பயன்படுத்தலாம். அல்லது ஒரு ஆவிக்குரிய காவல் கோபுரத்தைக் கட்டி, தேவன் நம் வாழ்க்கையில் கிரியை செய்வதைப் பார்க்கும் வரை காவலிலே தரித்து நிற்கலாம். தேவன் நம் வாழ்க்கையில் கிரியை செய்வதைக் கேட்கும் வரை நாம் கவனித்துக் கேட்கலாம். பின்பு, ஆபகூக்கைப் போல நம் வாழ்க்கையில் கிரியை செய்யும் தேவனை, தொழுது கொள்ளலாம்.

நீ எப்பொழுதாவது காவல் புரிய, காத்திருக்க, தேவனிடமிருந்து செய்தியை நீ கேட்கும் வரை கவனித்துக் கொண்டிருக்க ஒரு ஆவிக்குரிய காவல் கோபுரத்தைக் கட்டியதுண்டா? நாம் ஒரு ஆவிக்குரிய காவல் கோபுரத்தைக் கட்டி, நம் கேள்விகளோடு தேவனை அணுக வேண்டும் என ஆபகூக்கின் புத்தகம் நமக்குப் போதிக்கிறது. அவருக்காக நாம் கவனித்துக் கேட்கும், காத்திருக்கும் அமைதியான வேளைகளில், அவர் நமக்குப் பதில் தருவார். முந்தைய தலைமுறையிலிருந்த ஒரு தேவபக்தியுள்ள போதகர் இப்படிச் சொன்னார். “ஆபகூக்கிடம் தேவன் பேசியது போல் இன்று தேவன் தம் மக்களிடம் பேசுவதில்லை என சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆபகூக் தேவன் கூறியதை கவனித்துக் கேட்டது போல இன்றைய தேவனுடைய மக்கள் தேவனுக்காகக் காத்திருந்து கேட்பதில்லை என்று சொல்வது தான் சரியாயிருக்கும்.”

அத்தியாயம் ஒன்பது செப்பனியாவின் தீர்க்கதரிசனம்

யோவேல் தீர்க்கதரியைப் போல, செப்பனியாவும் கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றிக் கூறினார். கடந்த கால, நிகழ்கால, வருங்கால கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றி யோவேல் அழுத்திக் கூறினார். ஆனால் செப்பனியாவோ, இயேசு, தீர்க்கதரிசிகள் மற்றும் அப்போஸ்தலர்கள் பிற்காலத்தில் கூறப் போகும் கடைசிக் காரியங்களில் ஒன்றான, கர்த்தருடைய கடைசி நாளைப் பற்றி மட்டுமே தீர்க்கதரிசனம் உரைப்பதில் கருத்தாயிருந்தார்.

கர்த்தருடைய நாளில் நடப்பது (அதிகாரம் 1)

கர்த்தருடைய நாளில், படைப்பின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் பேரழிவுக்கான சம்பவம் நிகழும் என செப்பனியா பிரசங்கித்தார். “தேசத்தில் உண்டானதை எல்லாம் முற்றிலும் வாரிக்கொள்ளுவேன். மனுஷரையும் மிருகஜீவன்களையும் வாரிக்கொள்ளுவேன்; நான் ஆகாயத்துப் பறவைகளையும், சமுத்திரத்து மச்சங்களையும், இடறுதற்கேதுவானவைகளையும், துன்மார்க்கரோடே கூட வாரிக்கொண்டு, தேசத்தில் உண்டான மனுஷரைக் சங்காரம் பண்ணுவேன்” என தேவன் அறிவித்தார் (1:2-3).

செப்பனியாவின் கூற்றுப்படி, கர்த்தருடைய நாள் இறுதியானதாகவும், பயங்கர மாற்றத்தைக் கொண்டுவருவதாகவும் இருக்கும். இது யூத மக்களையும் அவர்களையும் சிறையாக்கின பாபிலோனியர்களை மட்டுமல்ல, பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதன், மிருகம், பறவைகள், கடலிலுள்ள மச்சங்கள் என சர்வத்தையும் பாதிக்கும்.

அடுத்த சில வசனங்களில், மற்ற தீர்க்கதரிசிகளைப் போலவே செப்பனியாவும் கர்த்தருடைய இறுதி நாள் பற்றிய தீர்க்கதரிசனத்துடன், பாபிலோனிய சிறையிருப்பு பற்றிய அவனது தீர்க்கதரிசனத்தைக் கலந்து தேவனுடைய வார்த்தைகளைப் பேசினார்: “நான் யூதாவின் மேலும்,

எருசலேமிலுள்ள எல்லாக் குடிகளின்மேலும் என் கையை நீட்டி... கர்த்தருடையயாகத்தின் நாளிலே நான் அதிபதிகளையும் ராஜகுமாரரையும் மறுதேசத்து வஸ்திரம் தரிக்கிற யாவரையும் தண்டிப்பேன், வாசற்படியைத் தாண்டி, கொடுமையினாலும் வஞ்சகத்தினாலும் தங்கள் எஜமான்களின் வீடுகளை நிரப்புகிற யாவரையும் அந்நாளிலே தண்டிப்பேன்” (1:4, 8-9).

செப்பனியா, மீகாவுடன் சேர்ந்து, மக்களின் ஆவிக்குரிய அவிசுவாசம் மற்றும் ஒழுக்கச் சீர்கேட்டிற்காக, ஆவிக்குரிய தலைவர்களையும், அரசியல் தலைவர்களையுமே குற்றப்படுத்தி, கண்டித்தார். இந்த இரு சின்ன தீர்க்கதரிசிகளின் கூற்றுப்படி, ஆவிக்குரிய தலைவர்கள் மற்றும் அரசியல் தலைவர்களின் பாவங்களின் விளைவாக, அனைத்து மக்களுக்கும் தேவன் நியாயத்தீர்ப்பை வழங்கப் போகிறார். தலைவர்களிலிருந்து சாதாரண மக்கள் வரை அனைவருக்கும் வரும் தேவனுடைய இந்த நியாயத்தீர்ப்பு, மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக தேவன் முன் தலைவர்கள் கொண்டிருக்கக் கூடிய பொறுப்புகளை தேவன் வலியுறுத்துகிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது.

கர்த்தருடைய நாள் எப்படியிருக்கும்? (அதிகாரம் 2)

துவக்கத்தில் செப்பனியா யூதாவின் பாவங்களுக்காக அதன் மேல் வரும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றி அறிவித்தாலும், எல்லா தேசங்களுக்கும் விரோதமாக, அதிலும் யூதா மக்களை உபத்திரவப்படுத்திய மக்களுக்கு விரோதமாக வரும் கர்த்தருடைய நாளைப் பற்றி தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். பயங்கரமான அந்த நாளிலே, பூமியின் மனிதரெல்லாரும், பூமியிலே தங்கள் செய்கைகளுக்காகக் கணக்குக் கொடுப்பார்கள். தேவன் இறுதித் தீர்மானம் எடுப்பார். தங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரே மெய்யான தேவனை ஆராதித்தவர்கள் மட்டுமே அந்தக் கடைசி நாளிலே தேவனுடைய கோபத்துக்குத் தப்புவார்கள் என்று செப்பனியா அறிவித்தார்.

இந்த சத்தியத்தைக் கூறும்பொழுது செப்பனியா தேசங்களை மனந்திரும்பும்படியாகப் புத்தி கூறுகிறார். “விரும்பப்படாத ஜாதியே, கட்டளை பிறக்குமுன்னும், பதரைப் போல நாள் பறந்து போகுமுன்னும் கர்த்தருடைய உக்கிர கோபம் உங்கள் மேல் வருமுன்னும், நீங்கள் உங்களை உய்த்து ஆராய்ந்து சோதியுங்கள்” (2:1-2).

யூதாவுக்கு விரோதமாக, தேவ பக்தியற்ற தேசங்கள் தேவனால் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், அவர்கள் ஒரே ஒரு மெய்யான ஜீவனுள்ள தேவனுடைய பிள்ளைகள் அல்ல. கர்த்தருடைய கடைசி நாளில் தேவன் கொண்டு வரும் அக்கினிக்குத் தப்பிக் கொள்ள செப்பனியா அவர்களை மனந்திரும்புதலுக்கு அழைத்தார்.

கர்த்தருடைய நாள் வருவதற்குக் காரணமாயிருப்பது தேசங்களின் அவபத்தியும் பாவமுமே. யூத மக்களையும் தேவபக்தியற்ற தேசங்களையும் பற்றிக் கூறும்போது செல்வத் திரட்சியினால் வரும் பாவம், அசட்டையாயிருத்தல், அவிசுவாசம், கீழ்ப்படியாமை, முரட்டாட்டம், தேவனற்ற நிலைமை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். இப்படிப்பட்ட தேவனுடைய மக்கள் மற்றும் தேவபக்தியற்ற மக்கள் ஆகியோரின் பாவங்கள் தேவனுடைய கோபத்தைக் கிளப்பிவிட்டு, கர்த்தருடைய கடைசி நாள் வருவதற்குக் காரணமாய் அமைவதாக செப்பனியா கூறுகிறார்.

சமுத்திரக்கரை தேசங்களின் மேல் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு வரும் என்றும் செப்பனியா முன்னறிவிக்கிறார். “அந்தத் தேசம்... யூதாவம்சத்தாரில் மீதியானவர்களின் வசமாகும்; அவர்கள் அவ்விடங்களில் மந்தை மேய்ப்பார்கள்; அஸ்கலோனின் வீடுகளிலே சாயங்காலத்திலே படுத்துக் கொள்வார்கள்; அவர்களுடைய தேவனாகிய கர்த்தர் அவர்களை விசாரித்து, அவர்கள் சிறையிருப்பைத் திருப்புவார்” (7). செப்பனியா மோவாபுக்கும் அம்மோனுக்கும் விரோதமாக, அதே போல் எத்தியோப்பியருக்கும் அசீரியருக்கும் விரோதமாகப் பிரசங்கித்தான். தேவபக்தியற்ற தேசங்கள் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைத் தாங்க மாட்டார்கள் என்பதைக் காட்டும்படியாக இப்படிச் செய்யப்பட்டது.

கர்த்தருடைய நாளில் புது சிருஷ்டி (அதிகாரம் 3)

செப்பனியா யூதருடைய துன்மார்க்கத் தலைவர்கள் மற்றும் தேவனை எதிர்த்து நிற்பவர்களையும் கண்டித்ததோடு அதனால் தான் பாபிலோனியச் சிறையிருப்பு நேர்ந்தது என்றும் கூறினார். கர்த்தருடைய கடைசி நாளில் யூதாவுக்கு நம்பிக்கையுண்டு என்ற செய்தியையும் அளித்தார். அந்த நாளில், பூமியின் எல்லா தேசங்களும் கர்த்தரை தேவனென்று ஏற்றுக் கொள்வார்கள் (8-11); இஸ்ரவேலில் மீதியானவர்கள் உண்மையுள்ளவர்களாய்க் காணப்படுவார்கள். “இஸ்ரவேலில் மீதியானவர்கள் அநியாயஞ்செய்வதில்லை; அவர்கள் பொய் பேசுவதுமில்லை; வஞ்சக நாவு அவர்கள் வாயில் கண்டுபிடிக்கப்படுவதுமில்லை; அவர்கள் தங்களைப் பயப்படுத்துவாரில்லாமல் புகித்துப்படுத்துக் கொள்வார்கள்” (13).

யூதாவின் மக்கள் தேவனுக்கு உண்மையாயிருக்கத் தவறியிருந்தாலும், தேவன் அவர்களைக் காப்பாற்றுவார். கடைசி நாட்களில் அவர்களைச் சிறையிருப்பிலிருந்து மீட்டுக் கொள்வார்; மீதியாக வைக்கப்படும் உண்மையுள்ள மக்கள், புதிய அழகான படைப்புக்களாக என்றென்றும் தேவனுக்கு உண்மையுள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள் எனக் கூறினார். இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் ஓரளவு நிறைவேறியதை எஸ்றா, நெகேமியா புத்தகங்களில் காண்கிறோம். நாம் பார்க்கப் போகும் கடைசி மூன்று தீர்க்கதரிசிகளிலும் இதைக் காணலாம். பாபிலோனியச் சிறையி

ருப்பிலிருந்து பிழைத்து, மீந்தவர்களுக்கு ஊழியம் செய்தவர்கள் இந்த சிறையிருப்புக்குப் பின் வந்த தீர்க்கதரிசிகள்.

கர்த்தருடைய இறுதி நாளைப் பற்றியே செப்பனியா பேசுவதால் அவர் தீர்க்கதரிசனம் கூறும் சிறுமையும் எளிமையுமான நீதியுள்ள மீதியான ஜனம், உயிரோடெழுந்து ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவின் சபை என்று பலர் நம்புகிறார்கள். அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும் யூதர்கள். மறுபடியும் பிறந்த புறஜாதியார் அனைவரும் ஆபிரகாமின் புத்திரர் என்று பவுல் எழுதுகிறார் (கலாத்தியர் 3:7). யூத மக்களை தேவன் தம்முடன் திரும்ப சேர்த்துக் கொள்வார் என முன்னுரைக்கும் பவுலும் ஒரு தீர்க்கதரிசியாகிறார். “இஸ்ரவேலர் எல்லாரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள்” (ரோமர் 9:11).

அத்தியாயம் 10

ஆகாயின் தீர்க்கதரிசனம்

இதுவரை நீங்கள் பார்த்த தீர்க்கதரிசிகள் எல்லாருமே பாபிலோனியச் சிறையிருப்பின்போது அல்லது அதற்கு முந்திய காலத்தில் வாழ்ந்து பிரசங்கித்தவர்கள். ஆகாய், சகரியா மற்றும் மல்கியா தீர்க்கதரிசிகள் “சிறையிருப்புக்குப் பின்னுள்ள தீர்க்கதரிசிகள்” என அழைக்கப்படுகிறார்கள். ஏனெனில் பாபிலோன் சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பி வந்தவர்களுக்கு அவர்கள் பிரசங்கித்தார்கள். பழைய ஏற்பாட்டின் பன்னிரண்டு வரலாற்றுப் புத்தகங்களும் தீர்க்கதரிசிகள் எழுதிப் பிரசங்கித்த வரலாற்றுச் சூழலை விளக்குகிறது. இதை விளங்கிக் கொள்ள எஸ்றாவின் புத்தகத்தை அல்லது அதைப் பற்றி நான் எழுதிய குறிப்புகளைப் (புத்தகம் 3 மற்றும் 4) படியுங்கள். பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து மூன்று தடவைகளில், திரும்பி தனியாக வந்ததை அவை நம் நினைவுக்குக் கொண்டு வரும்.

ஆகாயும் சகரியாவும் நாடு கடத்தப்பட்டு, பாபிலோனிலிருந்து திரும்பிய முதல் கூட்ட மக்களுக்கு பிரசங்கித்தார்கள். பாபிலோனிய சாம்ராஜ்ஜியம் மேதியர், பெரிசியரிடம் தோற்றுப் போன அந்த சமயத்தில் முதல் கூட்ட மக்கள் நாடு திரும்பினார்கள். அப்படி முதலில் நாடு திரும்பிய மக்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை தெளிவாக சொல்லப்பட்டிருந்தது. சாலொமோனின் ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டுவதே அவர்களின் தரிசனமாக இருந்தது. அந்தப் பணியின் நோக்கமே ஆகாய், சகரியா தீர்க்கதரிசிகளின் செய்திகளின் ஒரே மையக் கருத்தாக இருந்தது.

ஏசாயாவின் அற்புதமான தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறுமபடி பெரிசிய அகில உலக சாம்ராஜ்யத்தின் சக்ரவர்த்தியான மாமன்னன் கோரேசு, ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்ட தேவையானவற்றையும், நாடு கடத்தப்பட்டிருந்த யூத மக்கள் நாடு திரும்ப அனுமதியும் கொடுத்துக் கட்டளை பிறப்பித்தான். ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்ட மக்கள்

திரும்பியது பெரிய அற்புதம் என்றாலும், அவர்களின் பயணம் அப்படி மகிமைகரமானதாக இல்லை. பரிதாபமான கந்தல் உடையில் ஐம்பதாயிரம் அகதிகள் ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்ட நாடு திரும்பினார்கள். இன்று நாம் கேள்விப்படுகிற அகதிகளைப் போலத்தான் அவர்களும் இருந்திருக்க வேண்டும்.

ஒரு காலத்தில் அவர்கள் ஆறு லட்சம் வீரர்கள் கொண்ட சக்தி வாய்ந்த சேனையாயிருந்தார்கள்; இவர்களுக்கு மக்கள் பயந்தார்கள் (யோசவா 2:9-14). இப்பொழுது அவர்களுக்கு சேனை கிடையாது; அவர்கள் ஒரு தேசமாகக் கூட இல்லை. இவைகளோகூட அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியும் ஏமாற்றமும் காத்திருந்தது. அவர்கள் நல்வாழ்வை விரும்பாத புறமத மக்கள் அவர்கள் நாட்டிலே குடியிருந்ததையும் கண்டார்கள். இப்போது ஆகாயும் சகரியாவும் எதிர்கொண்ட சவால்களையும் அவர்கள் காலத்து வரலாற்றுச் சூழலையும் பார்த்தோம்.

ஆகாயின் செய்தி

நாடு கடத்தப்பட்டுத் திரும்பி வந்த மக்கள் எருசலேமிலும் யூதேயாவிலும் இருந்தவர்கள், பாபிலோனியர் தோற்கடித்த மற்ற நாடுகளிலிருந்து யூதா நாட்டில் கொண்டு வந்து விடப்பட்டவர்கள் என்பதைக் கண்டு கொண்டார்கள். அவர்கள் ஆலயம் கட்டப்படுவதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள். இந்த யூதர்களை ஒரு காலத்தில் பலமான தேசமாக்கிய வல்லமை அந்த ஆலயத்தில் இருப்பதாக உறுதியாக நம்பிய அந்த மக்கள், கட்டிடம் கட்டத் துவங்கியதும் யூத மக்களைத் தொந்தரவு பண்ணவும், உபத்திரவப்படுத்தவும் செய்தார்கள். இந்தக் கடுமையான எதிர்ப்பினால் அதிகமாக பயமுறுத்தப்பட்டு, யூதர்கள் பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆலயம் கட்டும் வேலையை நிறுத்தி விட்டார்கள். தாங்கள் செய்ய வந்த வேலையின் நோக்கத்தினின்று திசை திரும்பியவர்களாய் தங்கள் சொந்தக் வீடுகளைக் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள். இப்பொழுது ஆகாய் வருகிறார்!

தேவனுடைய வேலைக்கு ஏற்பட்ட தடை நீங்கி, வேலை முற்றுப் பெறும் வரைக்கும், தேவனுடைய வேலைக்கு வந்த தடைக்கு விரோதமாகக் குரலெழுப்புவதே ஒரு தீர்க்கதரிசியின் வேலையாயிருந்தது. ஆகாய் வாழ்ந்து பிரசங்கித்த காலத்தில் ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டியெழுப்புவது தான் தேவனுடைய வேலையாயிருந்தது. யூத மக்கள் முன்னுரிமை கொடாதது தேவனுடைய வேலையைத் தொடராததுதான். ஆகாய் பிரசங்கித்த நாலு பிரசங்கங்களின் பயனாக ஆலயம் எழும்பி நின்றது.

ஆகாயின் முதல் பிரசங்கம்: “உங்கள் முன்னுரிமையை ஒருமுகப்படுத்துங்கள்” (அதிகாரம் 1)

ஆகாயின் சிறிய புத்தகத்தில் பாதி அவருடைய முதல் பிரசங்கத்தின் விளைவுகளைக் கூறுகிறது. இந்தப் பிரசங்கத்தில் யூதா மக்களுக்கு ஆகாய் சவால் விடுகிறார். “உங்கள் வழிகளைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.” முழு வேதாகமத்தின் செய்தியும் சாரமும் இரண்டே வார்த்தைகளில் அடங்கியுள்ளன. “முதலிடம் தேவனுக்கே!” ஆகாய், நாடுகடத்தப்பட்டுத் திரும்பி வந்த மக்களுக்குக் கொடுத்த செய்தி இதுவே. “உங்கள் நேரத்தையும் தேவனுடைய நேரத்தையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள், உங்கள் வீட்டுக் காரியங்களைச் செய்ய நேரம் இருக்கிறது. ஆனால் கர்த்தருடைய ஆலயத்தைக் கட்டுகிறதற்கோ உங்களுக்கு நேரம் இல்லை.”

தேவனுக்காகப் பேசும் ஆகாய், “என்னுடைய வழிகளைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். அதிகமாய் வருமென்று நீங்கள் எதிர்பார்த்திருந்தும், இதோ கொஞ்சம் கிடைத்தது; நீங்கள் அறுத்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தும், நான் அதை ஊதிப் போடுகிறேன்; எதினியித்தமென்றால், என் வீடு பாழாய்க் கிடக்கும்போது, அவனவன் தன் தன் வீட்டிற்கு ஓடிப் போகிறீர்களே, இதினியித்தமே” (1:9). அவர்கள் பணத்தை ஓட்டைகள் உள்ள காலுறையில் போடுவதாக ஆகாய் கூறுகிறாரென்று ஒரு மொழி பெயர்ப்பில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தேவனுடைய வழிகளை சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி தேவனே அவர்கள் காலுறையில் ஓட்டை போடுகிறார் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி அறைகூவல் விடுக்கிறார்.

நாடு கடத்தப்பட்டு மீண்டவர்களை, அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் எனவும் தேவன் என்ன செய்கிறார் எனவும் சிந்தித்துப் பார்க்கச் சவால் முன்வைக்கிறார். அவர்களது தவறான முன்னுரிமைகளின் காரணமாக, அவர்கள் வேலைகள் எல்லாவற்றின்மேலும் யூத மக்கள் மேலும் தேவன் வறட்சியை வருவித்தார் (10, 11). அவர்களுக்கு மழையை அனுப்பாமல் பஞ்சத்தை அனுப்பினார். அவர்கள் கடினமாக உழைத்தும், அந்த உழைப்பு ஒன்றையும் கொடுக்கவில்லை. இதெல்லாமே அவர்கள் தேவனை முதலாக வைக்க மறுத்ததன் நேரடி விளைவுதான்.

ஆகாய் ஒரு வல்லமையான பிரசங்கியாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மக்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென உற்சாகப்படுத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் முன்னுரிமைகளை ஒன்றாய்க் குவித்து ஆலய வேலையைத் திரும்பவும் தொடங்கினார்கள். ஆகாயின் முதல் பிரசங்கம் இரண்டு பகுதிகளாக வந்தன. இரண்டாவது பகுதி அவர்களுடைய கீழ்ப்படிதலுக்குப் பதில் தருவதாக அமைந்தது. அந்தப் பகுதியின் சாராம்சம் என்னவெனில் “நான் உங்களோடே இருக்கிறேன்” (13). அவர்கள் தங்கள் முன்னுரிமைகளை சரியாக வரிசைப்படுத்தினவுடனேயே தேவன்

அவர்களோடு இருந்தார். தேவனை அவர்கள் முதலாவது வைத்த உடனே, தேவன் அவர்களையும் அவர்கள் வேலையையும் ஆசீர்வதித்தார்.

ஆகாயின் இரண்டாவது தீர்க்கதரிசனம் - உங்கள் தொலை நோக்குப் பார்வையை ஒருமுகப்படுத்துங்கள் (2:1-9)

முதன் முதலில் கட்டப்பட்ட சாலொமோனின் ஆலயம் மிகவும் விலையுயர்ந்த பொருள்களால் - தங்கம், வெள்ளி, விலையுயர்ந்த ரத்தினங்கள் முதலியவற்றால் - கட்டப்பட்டது. சாலொமோனின் சர்வ மகிமையும் சர்வ செல்வமும் முதல் ஆலயத்தைக் கட்டப் போதுமானதாயிருந்தது. ஆனால் நாடு திரும்பிய அகதிகளோ சாலொமோனின் ஆலயத்தைத் திரும்ப கட்டும்போது ஏழைகளாயிருந்தார்கள். அவர்களுக்கிருந்த பொருள்களெல்லாம் இடிபாடுகளிலிருந்து பொறுக்கி எடுத்தவையும், பெரிசிய மாமன்னன் கோரேசினால் தரப்பட்டவையும் தாம்.

இரண்டாவது ஆலயத்தைக் கட்டியவர்களில் அநேகர் முதல் ஆலயத்தைப் பார்த்ததில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் நாடுகடத்தப்பட்ட காலத்தில் பிறந்தவர்கள். முந்தின ஆலயத்தைப் பார்த்திருந்த முதியவர்கள், முதலாவதைப் போல் இந்த ஆலயம் ஒருபோதும் அவ்வளவு மகிமைகரமாக இருக்காது என்றறிந்து, அழுவதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் இருந்தனர் (எஸ்றா 3:12, 13).

முத்த அகதிகள் ஆறுபவித்துக் கொண்டிருந்த துக்கம், சோர்வு இவைப்பற்றி, இரண்டாவது பிரசங்கத்தில் ஆகாய் குறிப்பிட்டுப் பேசினார். ஆலயத்தின் முக்கியத்துவம் ஆவிக்குரியதேயன்றி அதன் கட்டடத்திலல்ல என்றார் (வனாந்தரத்தில் சாட்சிக் கூடாரம் கூடாரமாகத் தானே இருந்தது!) மேலும் தேவன் அவர்களோடிருப்பதை ஆகாய் நினைவுபடுத்தினார்.

ஆகாய் இரண்டாவது பிரசங்கத்தில் மக்களின் தொலை நோக்குப் பார்வைக்கான அவசியத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார். தொலைநோக்குப் பார்வை என்பது ஒரு காரியத்தில் இருப்பவையெல்லாம் கடந்து பார்ப்பது. நாம் மனதில் கொள்ளும்படியாக வேத வசனங்கள் நம்மை ஊக்கமளிக்கும் நேரங்கள் உண்டு. வேறு சில நேரங்களில் பின்னானவைகளை மறந்துவிட வேண்டும் என்று தெளிவாக வேதவசனம் மூலம் போதனை கொடுக்கப்படுவதுமுண்டு.

சில சமயங்களில் நாம் பின்னோக்கிப் பார்ப்பது அழிவைக் கொண்டு வருமளவிற்குப் போய்விடுகிறது. ஆகவே ஆகாய் போன்ற தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாக நாம் “மலைக்குகைப் பாதை பார்வை” கொண்டிருக்க வேண்டுமெனக் கூறுகிறார். அதாவது தடைகள் மற்றும் நம் கவனத்

தைச் சிதறடிப்பவை எல்லாவற்றையும் மறந்து, நிகழ்காலத்தினூடாக எதிர் காலத்தில் நாம் அவருக்காக என்ன செய்ய வேண்டுமென தேவன் விரும்புகிறார் என பார்க்க வேண்டும். ஆகாயின் இரண்டாவது பிரசங்கத்தின் செய்தியின் சாரம் அது தான்.

ஆகாயின் மூன்றாவது பிரசங்கம் - உங்கள் ஊக்கத்தை ஒருமுகப்படுத்துங்கள் 2:10-19

எபிரெய மக்கள் ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்ட ஆரம்பித்த உடனேயே, ஆகாயின் முதல் பிரசங்கத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் அவர்கள் வேலையினால் வரக்கூடிய தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பற்றிக் கூறிய வாக்குத்தத்தத்தின் நிறைவேறுதலைக் காண விரும்பினார்கள். இலையுதிர் காலம், குளிர் காலம் என பல மாதங்களாக வேலை செய்தும், அவர்கள் எதிர்பார்த்த ஆசீர்வாதத்தைப் பெறவில்லை.

ஏமாற்றமடைந்த மக்கள் முன் ஆகாய் இரண்டு கேள்விகளை வைத்தார். மக்களின் வேத வசனங்கள் பற்றிய கேள்விகளுக்கு ஆசாரியர்கள் பதில் கூறியதால், ஆசாரியர்களிடமே ஆகாய் தன் கேள்விகளைக் கேட்டார். முதலாவது, “ஒருவன் தன் வஸ்திரத்தின் தொங்கலிலே பரிசுத்த மாம்சத்தைக் கொண்டு போகையில் தன் வஸ்திரத்தின் தொங்கல்... எதையாகிலும் தொட்டால் அது பரிசுத்தமாகுமா?” என்று கேட்டார். அதற்கு ஆசாரியர்கள் “பரிசுத்தமாகாது” என்றார்கள். “தீட்டுப்பட்டவன் தொடும் பொருள்கள் தீட்டுப்படுமோ?” என இரண்டாவதாகக் கேட்டதற்கு, ஆசாரியர்கள் “தீட்டுப்படும்” என்றார்கள்.

இந்தக் கேள்விகள் மூலம் நாட்டுக்கு மீண்டும் வந்த பின் மக்களில் ஏற்பட்டிருந்த மாற்றத்தை விவரித்தார். நாடு கடத்தப்படுவதற்கு முன் அவர்கள் தீட்டுப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பாவங்களின் விளைவால், அவர்கள் தொட்ட எல்லாமே அசுத்தமாய் இருந்தன. ஆனால் நாடு கடத்தப்பட்ட தண்டனையால் அவர்கள் சுத்திகரிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். இப்பொழுது ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டும் அவர்களுடைய செயல்கள் பரிசுத்தமானவை எனக் கருதப்பட்டன.

அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய காரியம் என்னவென்றால் பரிசுத்தம் ஒருவரிடமிருந்து இன்னொருவருக்குப் பரவுகிறதில்லை. பாவமே அப்படிப் பரவுகிறது. ஆனால் பரிசுத்தமாவதற்குக் காலம் ஆகிறது. நம் கீழ்ப்படிதலின் மூலம் ஆசீர்வாதங்கள் கொடுக்கப்படுமானால், தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்கள் கிருபையினாலல்ல, நமது கிரியைகளின் பலன் என்பதாகும். பரிசுத்தத்தை நோக்கி நாம் ஊக்கமடைவது, தேவன் மீது நாம் கொண்டுள்ள பயபக்தியினால் மட்டுமே இருக்கவேண்டும் - ஆசீர்வாதத்திற்காக நாம் கொண்டுள்ள ஆசையல்ல. அவர்கள் ஊக்கத்தை, ஆலயத்தைத் திரும்பக் கட்டி தேவனை சேவிப்பதில்

குவிக்கும்படி ஆகாய் தமது மூன்றாம் பிரசங்கத்தில் அவர்களைக் கேட்கிறார்.

ஆகாயின் நான்காவது பிரசங்கம் (2:21-23)

அவர்கள் எருசலேமுக்குத் திரும்பி வந்தபோது, தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அவர்களிடம் ஒன்றுமே இல்லை. எழுபது ஆண்டுகள் சிறையிருப்பு மற்றும் அடிமை வேலைக்குப் பின், திரும்பவும் தேசங்களால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு அடிமையாக்கப்படுவார்களோ என்று பயந்தார்கள்.

ஆகாயின் நான்காவது பிரசங்கம் அவர்கள் பயங்களைப் பற்றியது. அவர்கள் பயப்படும் தேசங்களை தேவன் விழுத்தள்ளுவார் என்றும் வானங்களையும் பூமியையும் அசையப் பண்ணும் அவருடைய திட்டங்கள் பற்றியும் அவர் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார்.

தேவன் பூமியை அசையப் பண்ணுவார், அசைக்கப்படக் கூடாதவைகள் மட்டுமே பூமியில் மீந்திருக்கும் என ஆகாய் தமது நாலாவது பிரசங்கத்தில் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். எபிரெயர் நிருபத்தின் ஆக்கியோன் ஆகாயின் இரண்டாவது பிரசங்கத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். “நாம் அசைவில்லாத இராஜ்யத்தைப் பெறுகிறவர்கள்” (எபிரெயர் 12:26-29). அது தான் ஆகாயின் நாலாவது பிரசங்கத்தின் சாரம்.

தனி நபருக்கு வாழ்க்கைப் பாடம்

இம் மாபெரும் தீர்க்கதரிசியின் பிரசங்கத்தை இன்று உன் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுத்திப்பார். உன்னுடைய முன்னுரிமைகள் யாவை? தேவன் உன் வேலையை ஆசீர்வதிக்கிறாரா? உன் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் நீ எப்படி இருக்கிறாய்? இந்த நாடுகடத்தப்பட்டு மீண்டு வந்தவர்களின் தவறான முன்னுரிமைகளின் மீது வந்த தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பில் மோசமான பகுதி என்னவென்றால் மனுஷர் மேலும் அவர்களுடைய கையின் கிரியைகளின் மேலும் வறட்சியை வருவித்ததாக எப்போதாவது உணர்ந்திருக்கிறாயா? உன்னுடைய கரங்களின் பிரயாசத்தை தேவன் ஆசீர்வதிக்கவில்லையெனில் ஆவிக்குரிய வறட்சியான இடங்கள் ஒன்றில் இருப்பதாக நீ கண்டால், உன் பக்திக்கடுத்த ஆகாயின் செய்தி என்னவெனில் “உங்கள் வழிகளைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்” என்பதே.

உன்னுடைய தொலைநோக்குப் பார்வை எப்படி இருக்கிறது? உனது சரியான “மலைக்குகைபாதை பார்வை” எப்படி இருக்கிறது? நீ தொடர்ந்து எப்போதும் பின்னோக்கிப் பார்த்து உன் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய கடந்த காலக் கிரியையை ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறாயா? எனினும்,

ஆண்டவர், அவர் இன்றும் நாளையும் செய்யும் கிரியை மீது உன் கண் பதிய வேண்டும் என விரும்புகிறார்.

தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதற்கு ஊக்கத்தோடு இருக்கிறாயா? கர்த் தருக்காக உழைக்கும்போது உடனடி ஆசீர்வாதங்களை எதிர்பார்க்கிறாயா? உடனே உனக்கு பலன் கிடைக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கிறாயா?

உன்னுடைய பயங்கள் யாவை? உன் பாரங்கள் யாவையும் அவர் மேல் வைத்து விடு. ஏனென்றால் அவர் உன்னை விசாரிக்கிற வராயிருக்கிறார் (1 பேதுரு 5:7) என் ஆகாய் பேதுருவோடு சேர்ந்து சொல்கிறார். ஆகாயின் தீர்க்கதரிசனத்தை உன் தொலை நோக்குப் பார்வை, உன் நோக்கங்கள் மற்றும் பயங்களைப் பற்றிப் பார்க்கட்டும்.

அத்தியாயம் 11

சகரியாவின் தீர்க்கதரிசனம்

ஆகாய், தன் சிறந்த செய்திகளைப் பிரசங்கித்தபோது, அவரை விட இளையவரான சகரியா தீர்க்கதரிசி, மூத்த தீர்க்கதரிசியான ஆகாயிடம், “ஆகாய், பாதுகாப்பற்ற எளிய மக்களுக்குத் தங்களைக் காத்துக் கொள்ள வழியே இல்லாதபோது அவர்கள் நம்பிக்கையற்று சோர்ந்து போகும்போது, உதவியற்று, தோற்றுப் போன மக்கள் பயமுறுத்தப்படும்போது, “திடீர் கொண்டு வேலை செய்யுங்கள்,” என்ற செய்திக்கும் மேலாக செய்தி தேவை” என்று கூறினார். மக்கள் ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையை அல்லது ஒரு இழப்பை அனுபவிப்பதால் மிகவும் சோர்வடைந்து போகும் போது, அவர்கள் பார்க்கக் கூடியதெல்லாம், அவர்களுக்கு வந்த இக்கட்டினால் ஏற்பட்ட துக்கம் நிறைந்த சர்ந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் தாம்.

தீர்க்கதரிசிகள் “ஞானதிருஷ்டிக்காரர்கள்” என அழைக்கப்பட்டார்கள், ஏனெனில் தேவன் ஒரு உச்சக்கட்டத்திற்குப் பின்னாலும், அதற்கு அப்பாலும் கிரியை செய்வதை அவர்களால் காண முடிந்தது. மற்ற மக்கள் காணாததை ஞானதிருஷ்டிக்காரன் கண்டான்; ஏனென்றால் அவன் தேவனைக் கண்டான். முழு வேதாகமத்திலும் உள்ள ஞானதிருஷ்டிக்காரர்களில் சகரியா மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒருவராவார்.

உடைந்து நொறுங்கிப் போன உள்ளம் கொண்ட யூதா மக்களுக்கு தங்களுடையருந்து, தங்களை பலப்படுத்தக் கூடியவரும், தங்களுக்காகப் போரிடக் கூடியவருமான சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனைப் பற்றிய தரிசனம் தேவையாயிருந்தது என சகரியா நம்பினார். தோற்றுப்போன, சோர்வடைந்த துன்பத்திலிருந்து அகதிகளுக்கு, தேவனைப் பற்றிய அப்படிப்பட்ட தரிசனத்தைத் தர, தேவன் சகரியாவின் பிரசங்கத்தைப் பயன்படுத்தினார்.

சகரியாவின் இலக்கிய வடிவம்

இந்த நாடுகடத்தப்பட்டு மீண்ட மக்களோடும், உங்களோடும் என்னோடும் எட்டுத் தரிசனங்களில் தீர்க்க தரிசனத்தை சகரியா பகிர்ந்து கொள்கிறார். சிறையிருப்பிலிருந்து தப்பிய யூதர்களின் சோர்வு மற்றும் தளர்ச்சி அடைந்த பிரச்சனையைச் சுட்டிக் காட்டுவார். பின்னர் ஒரு கற்பனைத் திரையை விலக்கி, அந்தப் பிரச்சினைக்குப் பின்னால் தேவன் எவ்விதம் கிரியை செய்கிறார் என்ற வெளிப்பாட்டைப் பகிர்ந்து கொள்வார். செயல்திறம் மிக்க இந்த தீர்க்கதரிசனத்தில் எட்டு முறை அப்படிச் செய்வார். இதுவே சகரியா புத்தகத்தின் இலக்கிய வடிவம்.

சகரியாவின் செய்தி

“என்னிடம் திரும்புங்கள் நானும் உங்களிடத்தில் திரும்புவேன்,” என்பதே சகரியாவின் மூலம் தேவன் தரும் செய்தி. இன்று இஸ்ரவேல் நாட்டிலுள்ள யூதர்கள் போல, இந்த நாடு கடத்தப்பட்ட மக்கள் தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்புவதை அநேக தீர்க்கதரிசிகள் முன்னறிவித்ததை போல அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சகரியாவின் பிரசங்கத்தின் மூலமாக, தேவன் தம்முடைய மக்கள், ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் ஒரு பட்டணத்திற்கோ ஆலயத்திற்கோ அல்ல, தம்மிடத்திற்கே திரும்பும்படிக் கேட்கிறார். அது இன்றைய இஸ்ரவேல் மக்களிடம் நடக்காவிடினும், சகரியா, பிற தீர்க்கதரிசிகள் மற்றும் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் முன்னுரைப்பது என்னவெனில் “இஸ்ரவேலரெல்லாரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள்” என்பதே, (சகரியா 8:20-23; ரோமர் 11:26; ஏசாயா 59:20, 21).

ஜம்பத்தி மூன்று முறை சகரியா ‘சேனைகளில் கர்த்தர்’ என்ற பதத்தை உபயோகிக்கிறார். தேவதூதர், நட்சத்திரங்கள் மற்றும் அனைத்து இயற்கை சக்திகள் ஆகியவற்றை தம் நோக்கங்களை நிறைவேற்ற தேவன் பயன்படுத்துகிறார். இவையெல்லாவற்றையும் குறிக்கும் சொற்றொடரே “சேனைகளின் கர்த்தர்” என்பது. சகரியாவின் தீர்க்கதரிசனங்கள் அனைத்தையும் இந்தச் சொற்றொடர் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறது. ஏனென்றால், தேவனுடைய மக்கள் அரசியல்ரீதியாகவும், இராணுவத்திலும் முற்றிலும் பலமற்றவர்களாக இருந்த காலத்தில், தன் எல்லாத் தரிசனங்களிலும் தேவனை “சேனைகளின் கர்த்தராகவே” சகரியா கண்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தேவனுடைய மக்கள் சார்பாக, சேனைகளின் கர்த்தர் மூன்று வழிகளில் கிரியை செய்வதை சகரியா கண்டார். முதலாவது, சேனைகளின் கர்த்தரே அங்கிருந்தார். இரண்டாவதும் மிக முக்கியமானதுமான வழி என்னவெனில் ‘கிளை’ என சகரியாவால் அழைக்கப்படும் ஒரு புருஷனால் மக்கள் திரும்ப அவரிடம் வருவார்கள். ஏசாயாவிலுள்ள அறுபத்தி ஆறு அதிகாரங்களைத் தவிர்த்து, மற்றெந்த தீர்க்கதரிசியையும்

விட, சகரியாவின் பதினான்கு அதிகாரங்களில் மேசியாவின் தீர்க்கதரிசனங்கள் அதிகம் காணப்படுகின்றன. சகரியாவின் தீர்க்கதரிசனத்தின் நிறைவேறுதலாக மேசியா வந்த பொழுது தேவனுடைய மக்களிடம் கிறிஸ்து தெளிவாகவும், அழுத்தம் திருத்தமாகவும் “நானே வழி... என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்” (யோவான் 14:6) எனக் கூறினார்.

சகரியா பிரசங்கித்த மூன்றாவது வழி என்னவென்றால் தேவன் நம் மிடம் திரும்பி வந்து, நம்மை அவருடன் சேர்த்துக் கொள்ளும் பெந்தெகொஸ்தே வாக்குத்தத்தம்: “பலத்தினாலும் அல்ல, பராக்கிரமத்தினாலும் அல்ல, என்னுடைய ஆவியினாலேயே ஆகும்.” - பெந்தெகொஸ்தே நாளின் மாபெரும் அற்புதத்தையும், அந்த நாளில் தேவனுடைய மக்கள் மேலும் வரும் அனைத்து ஆசீர்வாதங்களையும் சகரியா முன்னறிவித்தார்.

இவ்விதமாக, திரித்துவத்தை சகரியா அழகாகப் படமெழுதிக் காட்டுகிறார். சேனைகளின் கர்த்தர் பிதாவாகிய தேவன்; பிதாவாகிய தேவனிடம் குமாரன் எனும் கிளை மூலமாகத் திரும்ப வேண்டும். தேவனுடைய மக்கள் குமாரன் மூலமாகப் பிதாவினிடம் வரும்போது, குமாரன் அவர்களுக்குப் பெந்தெகொஸ்தே வல்லமையைத் தருவார்.

சகரியாவின் எட்டு தரிசனங்கள்

‘அப்போகாலிபஸ்’ என்ற கிரேக்க பத்திற்கு ‘வெளிப்பாடு’ என்று பொருள். வெளிப்பாடு என்றால் திரையை விலக்குதல் “அப்போகாலிபஸ்” என்றால் “திரையை பின்னுக்குத் தள்ளி, மற்றபடி பார்க்க முடியாததை வெளிப்படுத்துவது” என்று பொருள். சகரியா எட்டு முறை திரையைப் பின்னுக்குத் தள்ளி, திரைக்குப் பின்னால் தேவன் செயலாற்றும் காட்சியை தேவனுடைய மக்களுக்குக் காட்டுவது. பலமிழந்த தேவனுடைய மக்களுக்குப் பெலனளிக்கவும், நம்பிக்கையற்று வருந்தும் தேவனுடைய மக்களுக்கு நம்பிக்கையளிக்கவும் தேவன் சகரியாவுக்கு அந்தத் தரிசனங்களை அளித்தார்.

தரிசனம் ஒன்று: பள்ளத்தாக்கில் இருக்கிற

மிருதுச் செடிகள் தரிசனம் (1:7-17)

வேத பண்டிதர்களின் கூற்றுப்படி, பள்ளத்தாக்கில் மிருதுச் செடிகளுக்குள்ளே நின்ற மனிதன், இந்த நாடுகடத்தப்பட்டு மீண்டு வந்த மக்களின் நிலைமையில் கடினமான அனுபவத்தைக் குறிப்பவனாக இருந்தான். அடிமை வேலை மற்றும் பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலிருந்து அற்புதமான விதமாகத் திரும்பி வந்தது, மற்றும் இடிபாடுகளை மாற்றி ஆலயமாகக் கட்டியெழுப்புவது ஆகிய இரண்டிற்குமிடையே உள்ள

காலம் இந்த மக்களுக்கு அதிகமாக சோர்வைத் தந்தது. அதாவது அவர்கள் பள்ளத்தாக்கின் அடிமட்டத்தில் இருந்தார்கள். கண்ணுக்குத் தெரியுமாப்போல் “திரைக்கு முன்னால்” இருக்கும் பிரச்சினை (தடை) என்னவெனில் அவர்கள் ஒரு தேசமாகவே இல்லை என்பது, மேலும் அவர்கள் பரிதாபமாகக் காட்சியளிக்கும் அகதிகளாக இருந்தார்கள். இவை அவர்களைச் சோர்வடையச் செய்தன. நாமெல்லாருமே அனுபவிக்கும் மாற்றங்களின் பயங்கரமான காலங்களொன்றிலே அவர்கள் இருந்தார்கள்.

சகரியா திரையைப் பின்னுக்குத் தள்ளியபோது, சேனைகளின் கர்த்தரைக் கண்டார். தேவன் தம்முடைய மக்களின் மாறிவரும் காரியத்தைக் கண்டார்; அது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. தம் மக்களின் சிறையிருப்பை இயற்கைசக்திக்கும் மேலாக நின்று ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார். தமது நேரத்தில், தமது வழியில் அவருடைய மக்களை முழுவதுமாகப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வந்து, அவர்களுடைய ஆத்துமாக்களையும் திருப்பி, தேவன் அவர்களுக்காகக் கொண்டுள்ள தமது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவார்.

தேவன் நம் வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய காரியத்தைச் செய்ய விரும்பினால், ஒரு புதிய இடத்துக்கு நம்மை அழைத்தால், நம்மில் அநேகர், மூன்று தடைகளைச் சொல்வோம். அடிப்படையில் நாம் பாதுகாப்பு விரும்பும் மக்கள். நாம் இப்பொழுது வாழ்ந்து, ஊழியம் செய்து கொண்டிருக்கும், பழகிப்போன பாதுகாப்பான கூட்டை விட்டுச் செல்ல நாம் விரும்புவதில்லை. ஆகவே அவர் நம்மைப் புதிய இடத்திற்குக் கூட்டிச் செல்லுமுன், பழைய இடத்திலிருந்து நம்மைக் கிளப்ப வேண்டும். ஆகவே தான் தேவனுடைய அழைப்புக்கு எப்போதும் இரு பக்கங்கள் உண்டு என்கிறோம் - முன்னாலிருந்து இழுப்பது; பின்னாலிருந்து ஒரு தள்ளு தள்ளுவது. வேறு வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமானால், நம்மைப் புதிய இடத்திற்குக் கொண்டு போவதற்கு தேவன் நம்மைப் பழைய இடத்திலிருந்து பெயர்த்தெடுக்க வேண்டியுள்ளது. உன்னில் அந்த அற்புதத்தை அவர் செய்த நேரங்களை உன்னால் நினைக்க முடிகிறதா? அந்த அற்புதங்களை நான் “தெய்வீக இடைபடுத்தல்” என்கிறேன்.

நாம் பழையதிற்கும் புதியதிற்கும் இடையே இருக்கும்போது, நம் தேவன் நாம் தொடர்ந்து செல்லும்படிச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுது தான் நமது நிலையிலிருந்து அவர் நம்மைக் கரைசேர்க்க முடியும். புதிய இடத்தில் நம்மை அமர்த்துவதற்கும், நம் வாழ்க்கையிலும் ஊழியங்களிலும் புதிய காரியத்தைச் செய்வதற்கும் அவர் நம்மைச் சீர்ப்படுத்த வேண்டும். இஸ்ரவேல் புத்திரர் எகிப்திலிருந்த நேரத்தில், தேவன்

அவர்களை வாக்குத்தத்த பூமிக்குக் கொண்டு வர விரும்பினபோது அந்த அற்புதத்தை இப்படிச் சொன்னார். “தேசத்துக்கு எங்களை அழைத்துக் கொண்டு போய், அதை நமக்குக் கொடுக்கும்படி எங்களை அவ்விடத்திலிருந்து புறப்படப் பண்ணினார்” (உபாகமம் 6:23).

தரிசனம் இரண்டு: நான்கு கொம்புகள் (1:18-21)

வேதத்தில் கொம்புகள், வல்லமையின் அடையாளம். அவர்கள் பயத்தை அதிகப்படுத்திய, திரைக்கு முன்னாலிருந்த, தடை என்னவெனில், அவர்கள் பலம் வாய்ந்த தேசமாயிருந்தபொழுது, அவர்களை வெற்றி கொண்டு அடிமைப்படுத்திய உலக சாம்ராஜ்யங்களின் பயங்கரமான வல்லமைதான். உலக வல்லரசுகள் அவர்களை மறுபடியும் எளிதாக வென்று அடிமைப்படுத்த முடியும்.

சகரியா திரையைப் பின்னுக்கு இழுத்து, திரைக்குப் பின் அவர் கண்டதை, இந்த மக்களுக்குச் சொன்னது, அவர்களுக்கு தைரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் கொடுத்தது. திரைக்குப் பின்னால், தங்களை வென்று அடிமை கொள்வார்கள் என்று பயந்த உலக வல்லரசுகளை-அந்த “கொம்புகளை”, சேனைகளின் கர்த்தர் அழிக்கப் பயன்படுத்தப் போகும் வல்லரசுகளை சகரியா காட்டினார்.

தரிசனம் மூன்று: எருசலேம் நகரம் (2:1-4, 10-13)

ஒரு காலத்தில் அழகான நகரமாயிருந்த எருசலேம் நகரம் இடிபாடுகளாய்க் கிடப்பது தான் திரைக்கு முன்னாலுள்ள பிரச்சினை (தடை) சகரியா திரையைப் பின்னுக்கிழுத்தபோது, திரைக்குப் பின் அழகாய் மீண்டும் கட்டியெழுப்பப்பட்ட எருசலேமை அவர் கண்டு, மக்களுக்கு வெளிப்படுத்தினார் இந்த வெளிப்பாடு, வெறும் குப்பை கூளமாக இருந்த இடம் ஒரு மாபெரும் நகரமாக - மதில்கள் தேவைப்படாத எருசலேமாக இருக்கப் போகிறது என்று காட்டியது.

எருசலேமும் தேவாலயமும் நகரத்தில் மீண்டும் கட்டப்பட்டன. இந்த தேவாலயத்திற்கு இயேசுவானவர் அநேக முறை சென்றார். இயேசுவானவருக்கு நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின் ரோம சாம்ராஜ்யம் எருசலேம் நகரத்தைத் தரைமட்டமாக்கியது. பின்னர் இன்று இருப்பது போல அது திரும்பக் கட்டியெழுப்பப்பட்டது. கி.பி. 70ல் ரோமாபுரி எருசலேமை அழித்தபோது, மிருகங்களை பலியிட்டு நடைபெறும் வழிபாட்டு முறை முழுவதும் கைவிடப்பட்டது. கிறிஸ்துவுக்கு முன் எருசலேம் மீண்டும் கட்டப்பட்டபோது, சகரியாவின் தீர்க்கதரிசனம் ஓரளவு நிறைவேறியது. இந்த தீர்க்கதரிசனம், அப்போஸ்தலனாகிய யோவானால் தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறப்பட்ட புதிய எருசலேமில் முழுமையாக நிறைவேறும். (வெளிப்படுத்தல் 21:2).

தரிசனம் நான்கு - சகோதரரைக் குற்றப்படுத்துபவன் (3:1-2, 8-10)

பிரதான ஆசாரியனான யோசவா அழுக்கு வஸ்திரம் தரித்தவனாய் காட்சியளித்த தரிசனம் மக்களை சோர்வடையச் செய்தது; திரைக்கு முன்னாக சகரியா காட்டிய பிரச்சினையும் இதுவே. இந்தத் தரிசனத்தில் சாத்தான் யோசவாவைக் குற்றப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். விக்ரகாரா தனைப் பாவத்தின் பயங்கரமான கறை, சிறையிருப்பின் அனுபவத்தின் மூலம் கழுவப்பட்டு மன்னிக்கப்பட்டிருந்தது. அதைத் தான் பொல்லாங்கன் குற்றஞ் சாட்டுவதற்குச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டிருக்கலாம்.

சாத்தான் பாவத்தின் கறைகளை அல்லது மன்னிக்கப்பட்ட பாவத்தின் விளைவுகளைச் சுட்டிக்காட்டி இரவும் பகலும் சகோதரரைக், குற்றப்படுத்துகிறான். வெளிப்படுத்தல் புத்தகத்தில், பொல்லாங்கனின் இந்தக் காரியங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்ட பின் இரட்சிப்பும் வல்லமையும், நமது தேவனுடைய ராஜ்யமும், கிறிஸ்துவின் அதிகாரமும் உண்டாயிருக்கும் (வெளிப்படுத்தல் 12:10) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சகரியா திரையைப் பின்னுக்கிழுக்கும்போது திரித்துவத்தைப் பற்றிய வெளிப்பாட்டைக் கண்டு மக்களுக்கு வெளிப்படுத்துகிறான். - சேனைகளின் கர்த்தர் என நாம் அழைக்கும் மேசியாவின் மூலம் தேவனுடைய அன்பும், வல்லமையும் வெளிப்படும். அவர் பரிசுத்த ஆவியானவரையும் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையின் ஒரு பகுதியான வருங்கால அற்புதங்களையும் காண்கிறார்.

தரிசனம் ஐந்து: பொன்னாலான குத்து விளக்கு எண்ணெயுள்ள கிண்ணங்கள், அகல்கள் மற்றும் குழாய்கள் (4:1-7)

நாடு கடத்தப்பட்டு மீண்டு வந்த யூத மக்களின் கீழ்த்தரமான ஒழுக்கக்கட்டுப்பாட்டுக்குக் காரணமாக, திரைக்கு முன்னால் இருந்த பிரச்சினை என்னவெனில் தேவனுடைய வார்த்தையை உலகெங்கும் பகிர்ந்து கொள்ள தேவன் அளித்த பொறுப்பு. தேவாலயத்தின் இடிபாடு, நகரம், அவர்கள் தேசம், அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கை - இவை எல்லாமே, தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதிக்கும் ஆசிரியர்களாக அல்லது முன் மாதிரிகளாக வைப்பதில் தவறிப்போனவர்கள் என்று அவர்களை உணரச் செய்தது.

வியாதி, மனச்சோர்வு அல்லது பொல்லாங்கன் உனக்கு விரோத மாய்க் கூறும் இந்த குற்றச்சாட்டுகளினாலுண்டான வேறு விதமான ஆவிக்குரிய தோல்விகள் மூலமாக ஆவிக்குரிய வனாந்தரத்தில்

எப்போதாவது இருந்திருக்கிறாயா? அப்படிப்பட்ட பலவீனமான நேரங்களில், “நீ உலகத்துக்கு மாதிரியாக இருக்க வேண்டியவன் நீ பூமிக்கு உப்பாகவும் உலகுக்கு ஒளியாகவும் இல்லையா?” என்று அவர் மெல்லக்கேட்பது உன் காதில் விழுகிறதா?

சகரியா திரையை விலக்கிய போது பரிசுத்த ஆவியைக் குறிக்கும் எண்ணெய் உள்ள ஒலிவ மரங்கள், குழாய்கள், கிண்ணங்கள் அகல்களைக் கண்டார். “பலத்தினாலும் அல்ல, பராக்கிரமத்தினாலும் அல்ல, என்னுடைய ஆவியினாலேயே ஆகும்” (4:6). எதைச் செய்யும்படியாக தேவன் அவர்களை அழைக்கிறாரோ, எதைச் செய்யும்படியாக அவர்களை அவர் அழைக்கிறாரோ அதைப் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையின் மூலமாகச் செய்ய தேவன் அவர்களைப் பலப்படுத்துவார் என்ற நிச்சயத்தை இந்த தரிசனம் தந்தது. இங்கே தான் யோவேல் தீர்க்கதரிசியைப் போல சகரியாவும் அற்புதமான பெந்தெகொஸ்தே நாளைப் பற்றி அருமையான தீர்க்கதரிசனத்தைத் தருகிறார்.

தரிசனம் ஆறு: பறக்கும் சுருள் (5:1-4)

இந்தத் தரிசனத்தில், திரைக்கு முன்னால் இருக்கும் பிரச்சனை என்னவெனில் நாடு திரும்பிய மக்கள் தீமையின் வல்லமை மற்றும் பிரச்சினையில் மூழ்கிப் போனார்கள். நாம் வாழும் உலகின் ஒரு பகுதி மோசமாயிருக்கும்போது, ஞானமற்ற செயலாயிருந்தாலும் கூட, தீமையின் பயங்கரமான வல்லமையில் மூழ்கிப்போவது சுலபந்தான். தீமையின் பயங்கரமான அலைக்கழிப்பும் கொடுமையும் தேவனுடைய மக்கள், “தீமையான படைகளின் பயங்கரமான வல்லமையை, தேவனுடைய படைகளோ நன்மையான சக்திகளோ ஒருபோதும் மேற்கொள்ள முடியாது” என நினைக்க வைக்கின்றன.

சகரியா, அவர் கற்பனையினாலான திரையை திரும்பவும் நீக்கிய பொழுது, திரைக்குப் பின்னால் பார்த்ததை, பிரசங்கத்தின் மூலம் மக்களுக்குத் தெரிவித்தார் - சேனைகளின் கர்த்தர் தீமையின் சக்திகளை மேற்கொள்ள தம்முடைய மக்களை ஆயத்தப்படுத்தக் கூடியவர். சகரியாவின் இந்த தரிசனத்தின்படி, தேவன் தீமையைக் கட்டுப்படுத்துகிறார், மட்டுப்படுத்துகிறார், எப்படியோ தம்முடைய மகிமைக்கெனவும், தம்முடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றவும் தீமையைப் பயன்படுத்துகிறார். தீமையில் நன்மை எதுவுமே இல்லையென்றாலும், தம்முடைய மக்களைப் பொறுத்த விஷயத்தில், நன்மைக்கேதுவான தமது திட்டத்தில் தீமையை தேவன் பொருந்தச் செய்கிறார் (ஏசாயா 45:7; ரோமர் 8:28).

தரிசனம் ஏழு: மரக்காலில் உட்கார்ந்திருந்த ஸ்திரீ (5:5-11)

சகரியா திரையைப் பின்னுக்கு இழுத்த போது, இந்தத் தரிசனத்தில் திரைக்கு முன்னால் சகரியா கண்ட பிரச்சினை உலகின் சந்தையிடங்களிலிருந்த நேர்மையற்ற நிலை. சகரியா திரையை விலக்கியபொழுது, சந்தையிடங்களிலுள்ள நேர்மையற்ற நிலை சேனைகளின் கர்த்தரால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டு கடைசியில் தடுக்கப்படுகிறது.

நமக்கு விளங்காவிடினும், தேவன் தம்முடைய நோக்கங்களை நிறைவேற்றவும், தம்மை மகிமைப்படுத்தவும் தீமையைப் பயன்படுத்துகிறார். நகை வியாபாரி தன் வைரங்களைப் பார்வைக்கு வைக்கக் கருப்புப் பின்னணியைப் பயன்படுத்துவது போல, இவ்வுலகின் சந்தையிடங்களிலுள்ள தீமை என்னும் இருண்ட பின்னணியில், தேவன் நிபந்தனையற்ற தம் அன்பை வெளிப்படுத்துகிறார். தம் மக்களை மன்னித்து, சிறையிருப்பிலிருந்து விடுவிப்பதிலே அந்த அன்பு வெளிப்பட்டது; நாம் தேவனிடத்தில் திரும்பவும், தேவன் நம்மிடத்தில் திரும்பவும் ஏதுவாயிருக்கும் இரட்சிப்பின் மூலமாக இன்னும் அவை வெளிப்படுத்தப்படும்.

தரிசனம் எட்டு: நாலு இரதங்கள் (6:1-8)

இந்தத் தரிசனத்தில் சகரியா முன் வைக்கும் பிரச்சினை சீர்கெட்டுப்போன மனித அரசாங்கங்களினால் தேவனுடைய மக்கள் மனித ஆட்சியில் நம்பிக்கை அற்றுப் போகாமளவிற்கு மனித ஆட்சி கெட்டுப் போயுள்ளது. இன்று உலகம் முழுவதிலுமே லஞ்சமும், அரசியலில் ஊழலும் பெரிய அளவிற்கு நிறைந்திருப்பதால், நேர்மையுள்ள ஆட்கள் அரசியல் நடை முறையிலும், அரசியல் தலைவர்களிலுமுள்ள தங்கள் நம்பிக்கையை இழந்துவிட்டார்கள்.

திரைக்குப் பின் சகரியா பார்த்ததும் மீகா தீர்க்கதரிசியின் செய்தியும் ஒரே மாதிரி தான் இருக்கிறது. மாசற்ற ஒரே அரசாங்கம் தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் தான். ராஜாதி ராஜாவும், கர்த்தாதி கர்த்தாவும் அரசாட்சி செய்யும் வரை ஏதாவது ஓரளவுக்காவது மாசு இல்லாத அரசு இருக்காது, இருப்பினும் முந்திய இரண்டு தரிசனங்கள் போல் தேவன் பொறுப்பேற்றுள்ளார். சேனைகளின் கர்த்தர் இறையாண்மை பெற்றவர். தேவனுடைய இராஜ்ஜியத்தின் அரசாங்கம் சீரான அமைப்புடைய, ஒழுங்கான, பூரண ஒற்றுமையுள்ள நிர்வாகமாயிருக்கும்.

சகரியாவின் மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள்.

தேவனுடைய மக்களின் தலைவர்கள் மேசியா விடுவிப்பவர் என்று நம்பவில்லை. அப்படி நம்பிய மக்கள், அவர்கள் நம்பாததால் சோர்வடைந்தார்கள். சகரியாவின் மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள், தேவனே ராஜாதி ராஜாவாகவும் கர்த்தாதி கர்த்தாவாகவும் அரியணையிலேறி

கடைசியில் தீர்க்கதரிசி, ஆசாரியன், ராஜா என்ற வேலைகளை ஒன்றாய் இணைத்து ஆயிர வருட அரசாட்சி செய்வார்.

மேசியாவின் முதல் வருகையைப் பற்றி முன்னறிவிக்கப்பட்ட சகரியாவின் தீர்க்கதரிசனங்களில் சில: 3:8; 9:9,16; 11:11-13; 12:10; 13:1,6 மேசியா பற்றிய தீர்க்கதரிசனங்கள் மேசியாவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றியும் கூறியுள்ளன. (6:12; 8:20-23; 14:1-9) இந்தத் தீர்க்கதரிசனங்களில் ஒன்று யூதர்கள் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் திரும்பி வருவது. அறிஞரில் சற்றுப் பழமைவாதிகள் இந்த தீர்க்கதரிசனத்தின் ஒரு பகுதி பெந்தெகொஸ்தே நாளிலும் கடைசி நாட்களின் காலத்திலும் நிறைவேறும் (8:20-23) என்று நம்புகின்றனர்.

அத்தியாயம் 12

மல்கியாவின் தீர்க்கதரிசனம்

கடந்த சில ஆண்டுகளாக, வட அமெரிக்காவில் ஆவிக்குரிய தலைவர்களிடம் ஒழுக்கம் சீர்கேடும் ஆவிக்குரிய தோல்வியுமான தொற்று வியாதி காணப்படுகின்றது. ஆவிக்குரிய தலைவர்களுக்கான செய்தியை பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசி புத்தகம் தருகிறது. “*ஜனங்களுக்கு எப்படியோ ஆசாரியனுக்கும் அப்படியே*” (ஓசியா 4:9) அல்லது ஆசாரியன் எப்படியோ அப்படித் தான் ஜனங்களும் என ஓசியா மிகச் சரியாகச் சொல்லியுள்ளார். தேவனுடைய மக்களுக்கும், தேவனுடைய ஊழியத்திற்கும் மற்றும் தேவனுடைய மகிமைக்கும் பேரழிவைக் கொண்டு வருவது ஆவிக்குரிய தலைவர்களின் வீழ்ச்சி தான். ஒரு ஆவிக்குரிய தலைவனின் வீழ்ச்சியின் உள்ளமைப்பை (anatomy) மல்கியா விவரித்துக் கூறுகிறார். தேவனுடைய மக்கள், அந்த மரணத்திற்கேதுவான வழியை எப்படித் தடுக்கலாம்; அவர்கள் வீழ்ந்து விட்டால் தேவனோடு அறுந்த தொடர்பை திரும்ப எப்படிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் எனக் காட்டுவதே அவர் நோக்கமாகும்.

நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆகாயும் சகரியாவும் கூறியதையும், பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நெகேமியா கூறியதையும் மல்கியா தொடர்ந்து கூறினார். நெகேமியா சந்தித்த அதே பிரச்சினைகள் தொற்று வியாதிபோல் இருப்பதை மல்கியாவும் சந்தித்தார் - விவாகரத்து, ஒழுக்கச் சீர்கேடு சீர் கெட்டுப்போன ஆசாரியத்துவம் முதலியன (நெகேமியா 13:23-25). இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் சீர்கெட்ட ஆசாரியத்துவத்தைக் காரணம் காட்டி, யூத மக்களின் மேய்ப்பர்களாயிருந்த ஆவிக்குரிய தலைவர்களுக்கென்றே மல்கியா தம் செய்திகளை அமைத்தார்.

ஆசாரியர்கள் தேவனுடைய வழிகளை விட்டுவிட்டனர், தேவனுக்கு அவர்கள் கீழ்ப்படியவில்லை. அவபக்தியான அவர்கள் ஆலோசனையினால் அநேகரைப் பாவஞ்செய்யப் பண்ணுகிறார்கள்; எல்லா மக்களுக்

கும் முன்பாக ஆசாரியர்களின் நடக்கை அற்பத்தனமாய், கேடானதாக இருந்தது. அவர்கள் ஆசாரியத்துவத்தை போலியான கேலிக்கூத்தாய் மாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவனுடைய மக்கள் பக்தியற்ற மதசடங்காச்சாரத்தைப் பின்பற்றி, தேவனுடன் இருக்க வேண்டிய தொடர்பை ‘இல்லை’ என்றாக்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மல்கியா தீர்க்கதரிசியாயிருந்தார். ஆவியிலே குளிர்ந்தவர்களாய், பக்தியுள்ள தீர்க்கதரிசிக்கு வேதனை தரக்கூடிய அளவிற்கு நிர்விசாரிகளாய் இருந்தார்கள். யூத மக்களின் ஆவிக்குரிய தலைவர்களுக்கு மல்கியா ஒரு எச்சரிப்பாக, ஜீவனற்ற ஒழுங்கும் அமைப்பும் உயிரற்ற சடலம் போன்றதே என தீர்த்தரிசனம் உரைத்தார்.

பழைய ஏற்பாட்டின் கடைசி தீர்க்கதரிசி, சகரியாவைப் போல் தரிசனங்களையோ அல்லது ஆகாயைப் போல் தேவாலயத்தைக் கட்டச் சொல்லி அறைகூவல் விடுக்கவோ இல்லை. தேவன் தம்முடைய மக்களோடு அன்பினால் தொடர்பு கொள்ள விரும்பினார். ஆனால் ஆசாரியர்களும் யூதா மக்களும் தேவனை அறிந்துகொள்வதிலோ அவரை நேசிப்பதிலோ அக்கறை காட்டவில்லை என்பதே மல்கியாவின் இருதயத்தின் பாரமும் செய்தியுமாயிருந்தது. தேவனுடைய மக்கள் உலக சிநேகம் எனும் ஆவிக்குரிய விபசாரம் எனும் பாவத்தைச் செய்து கொண்டிருப்பதாக, ஓசியாவைப் போல் மல்கியாவும் நம்பினார்.

உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கின்ற கிறிஸ்து எபேசுப் பட்டணத்திலிருந்த முதல் தலைமுறை சபைக்கு நிருபம் எழுதியபோது “*நீ ஆதியில் கொண்டிருந்த அன்பை விட்டாய்*” என அவர்களைக் கடிந்து கொண்டார். இந்த பக்தியுள்ள தீர்க்கதரிசி சுட்டிக்காட்டின பிரச்சினை - என்னவெனில், யூதர், அதிலும் விசேஷமாக அவர்களுடைய ஆசாரியர்கள், தங்கள் ஆதி அன்பை விட்டுவிட்டார்கள். தேவனோடு அவர்கள் கொண்டிருந்த உறவை மறந்து - அவர்கள் பாவ வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர் தமது தீர்க்கதரிசனத்தை இந்த அழகான வார்த்தைகளோடு ஆரம்பிக்கிறார்: “*மல்கியாவைக் கொண்டு கர்த்தர் இஸ்ரவேலுக்குச் சொன்ன வார்த்தையின் பாரம். நான் உங்களைச் சிநேகித்தேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்*” (1:1, 2). மக்கள் வேதத்தை முழுவதுமாக வாசித்து வருகையில், புதிய ஏற்பாட்டுக்கு வரும்வரை தேவனுடைய அன்பைப் பற்றி வாசிக்க எதிர்பார்க்கிறதில்லை - முக்கியமாக, மலைப் பிரசங்கம். தீர்க்கதரிசிகளின் வார்த்தையில் தேவனுடைய அன்பு பற்றிய கருத்தை அவர்கள் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஏரேமியாவின் புலம்பல், ஓசியா, யோனா, மல்கியா போன்ற புத்தகங்களின் தீர்த்தரிசன எழுத்துக்களில் தேவனுடைய அன்பே மையக் கருத்தாயுள்ளது.

மல்கியாவின் தீர்த்தரிசன பாரம். தேவன் யூத மக்களையும் ஆசாரியர்களையும் நேசித்தார் என்பது. மல்கியா பிற தீர்க்கதரிசிகளோடு

சேர்ந்து தம் இருதய பாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, நிபந்தனை ஏதுமின்றி தேவன் தமது மக்களை நேசிக்கிறார் என்றும் அவர்களோடு அன்பிலே உறவு கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினா ரென்றும் அறிவித்தார்.

தேவனுடைய அன்பு நிபந்தனையற்றதாயிருப்பினும், தேவன் பக்க மாய் அவர்கள் இருதயம் கடினமடைந்து, அவர்கள் பாவத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததால், ஆசாரியர்களும், யூத மக்களும் தேவனுடைய அன் பான இருதயத்தைக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் என மல்கியா பிரசங்கித்தார். விசுவாசத்தைக் கைவிட்ட, குளிர்ந்த இருதயமுள்ள, பாவம் செய்யும் ஆசாரியர்கள் மற்றும் யூத மக்களுக்கு, தேவனோடு அவர்கள் கொண்டிருந்த உறவு எப்படி முறிந்து போனது என்றும், அந்த உறவை எப்படி மீண்டும் புதுப்பிக்கலாம் என்றும் காட்டுவதே மல்கியாவின் பார மாயிருந்தது. மல்கியாவின் தீர்க்கதரிசனப் பணியின் நோக்கம் ஆசாரி யர்களின் இருதயங்களிலும், அவர்கள் பாதுகாக்க வேண்டிய மக்களு டைய இருதயங்களிலும் எழுப்பதல் வரவேண்டும் என்பது.

மல்கியாவின் இலக்கியப் பாணி

ஆபகூக்கைப் போலவே திறமையான இலக்கியப் பாணியை மல் கியா கையாண்டார். முரட்டாட்டம் பண்ணும் விடலைப் பையனிடம் (teen ager) பெற்றோராக, பேச முயன்றிருக்கிறீர்களா? அப்படியானால், தேவன் தமது மக்களுக்குச் சொல்லும்படி மல்கியாவுக்குக் கொடுத்த செய்தியை சொல்ல, மல்கியா தெரிந்து கொண்ட இலக்கியப் பாணியை (கூறும் விதம்) நீங்கள் மெச்சிக் கொள்வீர்கள். ஆபகூக்கைப் போல, மல்கியாவுடைய பாணியும் ஒரு இலக்கிய 'விவாதம்' போல் அமை ந்துள்ளது.

ஆசாரியர்களும் யூத மக்களும் எங்கு, எப்படி தேவனோடு தாங் கள் கொண்டிருந்த தொடர்பிலிருந்து வழி விலகிப் போனார்கள் என்று காட்ட மல்கியா தம் தீர்க்கதரிசனத்தில் எடுத்துக் கூற முயல்கிறார். அவர் இப்படிச் செய்யும் ஒவ்வொரு தடவையும் தேவனுடைய மக்கள் அதை மறுக்கிறார்கள் - இளைஞனிடம் பெற்றவர் ஏதாவது கேட்டால், “யார் ? நானா?” அல்லது “எப்போது நாங்கள் அப்படிச் செய்தோம்?” என்பது போல மறுத்தார்கள். தேவன் இந்தக் குற்றச் சாட்டுகளை வைக்கிறார் என தீர்க்கதரிசி கூறுகிறார். மக்களோ அனைத்துக் குற்றச்சாட்டுகளை யும், தங்கள் அன்பான பரம தகப்பனின் குற்றச்சாட்டுகள் உண்மை என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள்.

இப்படி எதிர்த்துப் பதில் பேசும் ஏழு எடுத்துக்காட்டுகள் இலக்கிய மேடையாகவும், இப்புத்தகத்தின் முக்கியமான பகுதிகளாகவும் உள்ளன. ஒரு அற்புதமான வேதாகம விரிவுரையாளர் இந்த ஏழு எடுத்துக்காட்டு களையும் “தேவனிடமாய்க் குளிர்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் ஓர் இதயத்தின் ஏழு முனுமுனுப்புகள்” எனக் கூறினார்.

அத்தியாயம் 13 தேவனிடமாய் கடினப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கும் ஓர் இருதயத்தின் மென்குரல்

மென்குரல் பேச்சு ஒன்று : தேவனுடைய அன்பை
சந்தேகித்தல் (1:1-5)

மல்கியா தன் தீர்க்கதரிசனத்தை இந்த அறிக்கையோடு துவங்குகி றார்: “மல்கியாவைக் கொண்டு கர்த்தர் இஸ்ரவேலுக்குச் சொன்ன வார்த் தையின் பாரம். நான் உங்கலைச் சிநேகித்தேன் என்று கர்த்தர் சொல்லு கிறார்.” யூதா மக்கள் மீது தேவன் கொண்டுள்ள அன்புக்குப் பல சான் றுகளை தீர்க்கதரிசி காட்டுகிறார்.

ஒவ்வொரு அன்பின் உறவுக்கும் இரு பரிமாணங்கள் உண்டு. அவை, அன்பைக் கொடுப்பதும் அன்பைப் பெற்றுக்கொள்வதும் தான். இங்கு அறிவுக்கூர்மையான ஒரு கேள்வி எழும்புகிறது: ‘நீ முன்பு போல் தேவ னிடம் நெருக்கமாயில்லையென்றால், யார் தள்ளிப் போனது?’ - இதுவே அந்தக் கேள்வி அல்லது “தேவனோடு ஒரு காலத்தில் அன்பின் உறவு இருந்தது, இப்பொழுது அது இல்லை என்றால் யார் அன்பு காட்டுவதை நிறுத்தியது?” என்றும் கேட்கலாம். தேவன் நம் மீது கொண்டுள்ள அன்பை சந்தேகித்தால், தேவன் மீது நாம் கொண்டுள்ள அன்பில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது என்பது பொருள்.

வெளிப்படுத்தல் புத்தகத்தில், ஆயிர வருட அரசாட்சியில் தேவ னுடைய மக்களுக்கு மேய்ப்பர்களாக இருக்கும் தலைவர்கள் மோட்சத் தில் ஒரு பெரிய சிங்காசனத்தைச் சூழ உள்ள சிறு சிங்காசனங்கள் மேல் உட்கார்ந்திருக்கும் இருபத்தி நான்கு மூப்பர்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மூப்பர்கள் வெண்வஸ்திரந்தரித்து, தங்கள் சிரசுக ளில் பொன் முடி சூடியிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு சுர மண்டலத்தையும், தூபவர்க்கத்தால் நிறைந்த பொற்கலங்களையும் பிடித்

துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்றும் வாசிக்கிறோம் (வெளிப்படுத்தல் 4:4; 5:8).

இந்த மூப்பர்களின் வெண் வஸ்திரம் சன்மார்க்க பரிசுத்தத்தைக் குறிக்கிறது அல்லது அவர்கள் இறுதி வரை நன்றாக ஓடியிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையைத் தெரிவிக்கிறது. பொன்முடிகள், விசுவாசத்தில் அவர்கள் கண்ட ஆவிக்குரிய வெற்றிகளுக்கு அடையாளமாயிருக்கின்றன. தூபவர்க்கத்தால் நிறைந்த அவர்களுடைய பொற்கலசங்கள் பரிசுத்த வான்களுடைய ஜெபங்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு மூப்பரிடமும் சுரமண்டலம் இருப்பது அவர்கள் ஆராதிப்பவர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

மல்கியா, தேவனிடமாய்க் கடினப்பட்டுப் போன இருதயமுடைய, சீர்கெட்டுப் போன ஆவிக்குரிய தலைவர்களுக்கென்றே தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தார். தேவனோடு ஆவிக்குரிய தலைவர்கள் தாம் கொண்டிருந்த உறவில் குளிர்ந்து போனதால் ஏற்பட்ட பயங்கரமான விளைவுகளைக் குறித்து அவர் அதிகமாக பாரமடைந்தார். தனி தியான ஜீவியம் அற்ற ஆவிக்குரிய தலைவர்கள் அல்லது “தங்கள் சுரமண்டலங்களைத் தொலைத்து விட்டவர்கள்” மல்கியாவின் கூற்றுப்படி, கடைசியில் எல்லாவற்றையுமே இழந்து விடுவார்கள்.

தேவனுடைய மக்கள் எங்ஙனம் ஆவியில் உயிரற்றுப் பொகிறார்கள்? மல்கியாவின் கூற்றுப்படி மரணத்தைத் தரும் இந்தப் பாதை, ஆவிக்குரிய தலைவர் மீது தேவன் கொண்டுள்ள அன்பை சந்தேகித்து, தேவன் மீது அவர் கொண்டுள்ள அன்பைக் காட்டும் ஒழுங்கான தியானத்தை அசட்டை செய்வதோடு துவங்குகிறது. இந்த உண்மை ஆவிக்குரிய தலைவருக்கு மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் பொருந்தும்.

மென்குரல் பேச்சு இரண்டு: தேவனுடைய நாமத்தை வெறுப்பது (1:6-2:4)

மல்கியாவின் மூலம் தேவன் கூறும் அடுத்த குற்றச்சாட்டு தேவனிடமாய்க் குளிர்ந்து போன இதயத்தின் மென்குரல் அல்லது முணுமுணுப்பு. ஆவிக்குரிய தலைவன் அல்லது விசுவாசி தேவனுடைய நாமத்தை வெறுக்கும்போது இரண்டாவது மென்குரல் பேச்சு வருகிறது. “உமது நாமத்தை எப்பொழுது எதினாலே அசட்டை பண்ணினோம்?” என்ற மறுப்பும் எதிர்த்துப் பேசுதலும் தொடர்கிறது. இதற்கு மறுமொழியாக “கர்த்தருக்கு விலையுயர்ந்தது எதையும் கொடுக்க அக்கறைப் பட வேண்டாம் என நீங்கள் சொல்லும் ஒவ்வொரு தடவையும் தான்” வருகிறது.

“குருடும், கால் ஊனதுமான மிருகங்களை நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு, அவற்றை தேவனுக்கு ஏற்ற பலிகள் என பலியிடுவதால் தேவனுடைய நாமத்தை அசட்டை பண்ணுகிறீர்கள்” என மல்கியா இந்த ஆசாரியர்க

ளுக்குச் சொல்கிறார். மல்கியா தனது கடுமையான பிரசங்கங்கள் ஒன்றிலே, தேவனுக்காக ஆசாரியர்களிடம் பேசுகிறார்.

“உங்கள் பண்டிகைகளின் சாணியையே உங்கள் முகங்களில் இறைப்பேன்; அதனோடே கூட நீங்களும் தள்ளுபடியாவீர்கள்” (2:3). “உங்களில் எவன் கூலியில்லாமல் கதவுகளைப் பூட்டுவான்?” (1:10).

தேவன் யார் அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை அவருடைய நாமம் காட்டுகிறது. வேதத்திலுள்ள தேவனுடைய நாமங்களைக் கருத்தாய்ப்படிப்பது, தேவனுடைய சபாவத்தையும், அவருடைய பண்பையும் படிப்பதாகும். பத்துக் கற்பனைகளில் முன்றாவது கற்பனை நாம் அவரது நாமத்தை வீணிலே வழங்கக் கூடாது என எச்சரித்துள்ளது (யாத்திராகம் 20:7). இந்தக் கற்பனை தேவன் யார் அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்ற பயபக்தி இல்லாமல், ஆராதனையில் அவர் நாமத்தை ஒருபோதும் உச்சரிக்கக்கூடாது என்பது. இயேசுவானவர் தம்முடைய சீஷர்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தபோது, தேவனை “பரமபிதாவே” என்றழைக்க வேண்டும் என்று கூறிய பிறகு, அவர்களது முதல் விண்ணப்பம் “உம்முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக” என்றிருக்க வேண்டும் எனக் கற்பித்தார்.

பூத மக்கள் தரம் குறைந்தவைகளை பலிகளாகக் கொண்டு வந்தபோது, ஆசாரியர்கள் அவைகளை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அவைகளைக் கொண்டு வந்த தேவனுடைய மக்கள், தேவனுடைய நாமத்தை அசட்டை பண்ணினார்கள். விலை மதிப்புள்ள எதற்கும் தேவன் தகுதியுள்ளவரல்ல என்று சொன்னார்கள். மல்கியாவின் கூற்றுப்படி, தேவனிடமாய்க் குளிர்ந்து போன இருதயத்தின் இரண்டாவது முணுமுணுப்பு தேவனுடைய நாமத்தை அசட்டை செய்வதாகும்.

இந்த இருதய மென்குரல்களில் நீ உன்னைக் காண்கிறாயா? நீ தேவனோடு தனிப்பட்ட, உனக்கு மட்டுமேயுள்ள, மிக நெருங்கிய அன்பின் உறவு கொண்டுள்ளாயா? உன் ஆராதனையின் மூலம், நீ தேவனை நேசிக்கிறாயென்றும், அவர் யார் அவருடைய தகுதி என்ன எனக் கண்டு அவரை விலைமதிக்கிறாயா?

மென்குரல் பேச்சு மூன்று: உடைந்துபோன அர்ப்பணிப்பு (1:13)

ஒரு ஆவிக்குரிய தலைவன் அல்லது ஒரு தேவபக்தியுள்ள விசுவாசி, தனிப்பட்ட ஆராதனையில் தேவனோடு உள்ள அன்பின் உறவை வெளிப்படுத்தாமல், தன் செய்கைகளினால் தேவன் யார், எப்படிப்பட்டவர் என்பதன் சாரத்தையே அசட்டை பண்ணினானென்றால், அவர்கள் இருதயத்தின் அடுத்த மென்குரல் தேவனுடைய ஊழியத்தை மிகக் கடினமானதாக காண்கிறான் என்பதாகும். அவருடைய தீர்க்கதரிசனத்தின்

இந்த இடத்தில், ஆசாரியர்களிடம் அறிவு பூர்வமாக இன்னொரு கேள்வியை மறைமுகமாகக் கேட்கிறார்.

ஆகாய் தீர்க்கதரிசனத்தில் முன்வைக்கப்பட்டதும், வேதாகமம் முழுவதிலும் காணப்படுவதுமான அந்த இரு வார்த்தைகளை உங்களுக்கு நினைவு படுத்துகிறேன். “தேவனுக்கு முதலிடம்.” ஆதியாகமத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தல் வரை நமக்கு முன் வைக்கப்பட்ட சவால் தேவனை முதலாவதாக வைத்து, அவரை மட்டுமே ஆராதிக்க வேண்டும் என்பதே, இரண்டுபட்ட இருதயத்தோடு ஒரு ஆவிக்குரிய தலைவன் தேவனை சேவிப்பானேயானால், கூடிய சீக்கிரத்தில் அவன் தேவனுடைய வேலை மிகக் கடினமானது என்பான். உலகிலேயே மிகப் பரிதாபமான மக்கள் யாரென்றால், முழு அர்ப்பணிப்போடு சேவிக்க வேண்டிய தேவனை அதற்கும் குறைவான அர்ப்பணிப்போடு சேவிக்கும் ஆவிக்குரிய தலைவர்களே.

கீழே கொடுக்கப்பட்ட சத்தியத்தை வேதாகமம் முழுவதும் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள். “தேவன் உனக்கு ஏதோ ஒன்றாயிருக்கிறார் என்றால், அவரே உனக்கு எல்லாமுமாயிருக்கிறார். தேவன் எல்லாவற்றிற்கும் எல்லாமாக ஆகாதவரை உண்மையில் அவர் உனக்கு எதிலுமே இல்லாதவர் போலத் தான் இருக்கிறார்.” கர்மேல் பர்வதத்திலே தேவனுடைய மக்களுக்கு எலியா சவால் விட்டதைப் பாருங்கள் “எந்த மட்டும் இரண்டு நினைவுகளால் குந்திக்குந்தி நடப்பீர்கள்; கர்த்தர் தெய்வமானால் அவரைப் பின்பற்றுங்கள்; பாகால் தெய்வமானால் அவனைப் பின்பற்றுங்கள்” என்றார். மேலும் உயிரோடெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்து லவோதிகேயா சபைக்கு எழுதுவதைக் கேளுங்கள்: “உன் கிரியைகளை அறிந்திருக்கிறேன்; நீ குளிருமல்ல அனலுமல்ல; ... இப்படி நீ குளிருமின்றி அனலுமின்றி வெதுவெதுப்பாயிருக்கிறபடியினால் உன்னை என் வாயினின்று வாந்தி பண்ணிப் போடுவேன்” (வெளிப்படுத்தல் 3:15, 16).

இரு மனமுள்ளவன் தன் வழிகளிலெல்லாம் நிலையற்றவனாயிருக்கிறான் என யாக்கோபு கூறுகிறார். நான் முன்னதாகவே சொன்னபடி, ஒரே மனது அல்லது நோக்கம் மகிழ்ச்சி நிரம்பிய வாழ்க்கைக்கு வழி நடத்துகிறது. ஆனால் ஆவியிலே இரு வேறு பார்வை பயங்கர இருள் அல்லது துக்கத்திற்கு வழி நடத்தும். பிரிக்கப்படாத, பிளவுபடாத இருதயங்களோடு நாம் தேவனை சேவிக்க வேண்டும் என வேதாகமம் முழுவதும் தேவனுடைய வார்த்தைகளால் நிரம்பியிருக்கிறது.

ஒரு ஆசாரியனின் வாழ்க்கைச் சுருக்கம் (2:5-9)

இரண்டாவது அதிகாரத்தில், நாலாவது குற்றச்சாட்டை வைக்க சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை உருவாக்கும் மல்கியா தேவனுடைய ஒரு

உண்மையான ஆசாரியன் எப்படி இருக்க வேண்டுமென விவரிக்கிறார். மோசே ஆசாரியர்களுக்குத் தகப்பனான லேவியைப் பற்றி கூறிய வார்த்தைகளை இங்கு மேற்கோள் காட்டுகிறார். “சத்தியவேதம் அவன் வாயில் இருந்தது; அவனுடைய உதடுகளில் அநியாயம் காணப்படவில்லை, அவன் என்னோடே சமாதானமும் யதார்த்தமுமாய்ச் சஞ்சரித்து, அநேகரை அக்கிரமத்தினின்று திருப்பினான்” (மல்கியா 2:6; உபாகமம் 33:10).

உண்மையாக ஆராதனை செய்து போதகர்கள் பல ஆண்டுகளாக உழைத்திருந்த சில சபைகளில் மேற்கண்ட மோசேயின் வசனத்தைத் தகட்டில் பொறித்து பின்வரும் சந்ததியினர் வாசிப்பதற்கெனப் பதித்து வைத்திருப்பார்கள்.

மல்கியா ஆசாரியனைப் பற்றிப் பின்னும் தொடர்ந்து சொல்கிறார்: “ஆசாரியனுடைய உதடுகள் அறிவைக் காக்கவேண்டும்; வேதத்தை அவன் வாயிலே தேடுவார்களே; அவன் சேனைகளுடைய கர்த்தரின் தூதன்.” ஆசாரியன் இருக்க வேண்டிய மாதிரியோடு, அனலற்ற குளிர்ந்த இருதயத்துடன், நம்பிக்கையை விட்டு விலகிய கெட்டுப்போன ஆசாரியர்களை ஒப்பீடு செய்து நாலாவது குற்றச் சாட்டை முன்வைக்கிறார்.

மென்குரல் பேச்சு நான்கு : திருமண வாக்குத்தத்தங்களும் அர்ப்பணிப்பும் உடைக்கப்பட்டன (2:10-16)

முதலில் ஆசாரியர்களும், யூத மக்களும் முற்றிலும் பரிபூரண பரிசுத்த தேவனோடு செய்த உடன்படிக்கை அல்லது அர்ப்பணிப்பின் நெறிமுறைகளை விட்டுக் கொடுத்தார்கள். அதன்பின் தங்கள் வாழ்க்கைத் துணையோடு கொண்ட உடன்படிக்கையிலும் நெறிமுறைகளைத் தாங்களே தளர்த்தி விட்டார்கள். இந்த இருதய மென்குரலின் தத்துவார்த்த விளைவுகளைப் பாருங்கள். மேலே வானத்திலுள்ள தேவனோடு செய்த உடன்படிக்கையில் மாசு ஏற்படில், மக்களோடு கொண்டுள்ள உடன்படிக்கைகளும் உடைத்துத் தூளாக்க வேண்டிய ரொட்டி போல் தான் இருக்கும்.

விவாகரத்து என்னும் பிரச்சனையை மல்கியா இப்பொழுது கையிலெடுக்கிறார். விவாகரத்துக்காக நீதிமன்றங்களுக்குப் போகும் விவாகங்களில் பிறந்த பிள்ளைகளுக்காக நெகேமியாவைப் போல இவரும் அக்கறை கொள்கிறார் (நெகேமியா 13:23-25). பிள்ளைகள் உலகத்திற்குள் போய், தாங்களே தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதற்கு முன், அவர்கள் பராமரிக்கப்படுவதற்கென தேவன் ஏற்படுத்திய திட்டமே விவாகம் என ஆசாரியர்களுக்கும் யூதாவின் மக்களுக்கும் அவர் நினைவூட்டுகிறார். அதனால் தான் தள்ளி விடுதலை தேவன் வெறுக்கிறார் (15).

பெற்றோர் வில் போன்றவர்கள் என்றும் பிள்ளைகள் அம்புகள் போன்றவர்களென்றும் சாலொமோன் சொல்கிறார். பிள்ளைகள் வாழ்க்கையில் காலடி எடுத்து வைப்பது பெற்றோர்களிடமிருந்து அவர்கள் பெறும் ஊக்கத்தையும், வழிநடத்துதலையும் பொறுத்தது.

தேவனோடுள்ள ஐக்கியத்தில் குளிர்ந்து போய்விட்ட ஒரு இருதயத்தின் மென்குரலைத் தான் மல்கியா குறித்துக் கொண்டு வருகிறார் என்பதை நினைவுபடுங்கள். தேவனோடு அவர்கள் தொடர்பு முறிந்துபோனால், மக்களுக்கு அவர்கள் கொடுத்த வாக்குத்தத்தங்களும் முறிந்து போகும்.

ஆசாரியர்களின் இருதயங்கள் தேவனிடமாய்ப் படிப்படியாக குளிர்ந்து போய், பின்பு விவாகரத்தை வெகு சாதாரணமான காரியமாக எடுத்துக் கொண்டு, அந்த மக்கள் கொடுக்கும் காணிக்கைகளையும் ஏற்றுக் கொள்ளும் அளவிற்குப் போனதை மல்கியா சுட்டிக் காட்டுகிறார். இந்த விவாகரத்து செய்த மக்கள் பலிபீடத்தைக் கண்ணீரால் மறைத்து, தேவன் அவர்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து ஆசீர்வாதத்தைத் திரும்ப எடுத்துக்கொண்டார் எனக் குறை சொல்கிறார்கள். யூத மக்கள் தங்கள் மனைவியரை விவாகரத்து செய்ததன் மூலம் அவர்களுக்குத் துரோகம் இழைத்திருக்கிறதால், தேவன் தமது ஆசீர்வாதத்தை அவர்களை விட்டு எடுத்துப் போட்டார் என மல்கியா விளக்குகிறார். அவர்களின் இளவயதிலிருந்தே அவர்களின் மனைவியர் அவர்களுக்கு உண்மையாயிருந்திருக்கிறார்கள். சுகத்திலும் துக்கத்திலும் மரணம் அவர்களைப் பிரிக்கும்வரை தங்கள் மனைவியரோடு வாழப் போவதாக, தேவனோடும் மனைவியரோடும் பயபக்திக்குரிய உடன்படிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். அதை முறிப்பதென்றால் அது துரோகம் என மல்கியா கூறுகிறார்.

மென்குரல் பேச்சு ஐந்து: சார்புடைய ஒழுக்க முறை
(Relative morality) (2:17- 3:7)

அவர்கள் குற்ற உணர்வினால் உண்டான வலிக்கு மருந்தாக, நேர்மையிழந்து வாழ்வதைச் சரி செய்ய ஒரே வழி ஒழுக்கமுறையைக் கண்டுபிடிப்பது. அவர்களது புது ஒழுக்கமுறை அல்லது சார்புடைய ஒழுக்கம், குற்ற உணர்வினாலுண்டான ஆவிக்குரிய பிளவிலிருந்து சிதைவிலிருந்து விடுதலை தந்தது; அது ஒரு புதுவித ஆறுதலைத் தந்தது. அது அவர்கள் பாவமான மதிப்பீடு மற்றும் வாழ்க்கை முறையோடு வாழ்வதற்கு சாத்தியமாக்கிக் கொடுத்தது.

மோசேக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தேவனுடைய சட்டத்தின் பரிபூரண, முழு முதல் ஒழுக்க நெறியை நினைவில் கொண்டால், “புது ஒழுக்கமுறை” அல்லது “சார்புடைய ஒழுக்கம்” என்ற எண்ணமே ஒரு

இறையியல் மிருகத்தனம் தான். சார்புடைய ஒழுக்கம் அல்லது இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் நீதிசாரா ஒழுக்கநெறி என்பது சமீபத்திய ஒழுக்க நெறி வளர்ச்சி என நாம் நினைக்கிறோம். தீர்க்கதரிசனங்களை வாசித்து, அவைகளை விசுவாசிப்பீர்களெனில், அனைத்து தீர்க்கதரிசிகளுமே மல்கியாவுடன் சேர்ந்து சார்புடைய ஒழுக்க நெறி என்னும் இப்பிரச்சினைக்குள் ஈடுபடுவதைத் தெரிந்து கொள்வீர்கள்.

சார்புடைய ஒழுக்கநெறியைத் தங்கள் குற்ற உணர்வுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்துவோருக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க இருவாதங்களை மல்கியா பயன்படுத்தினார்.

முதலில், மல்கியா மேசியாவின் முதல் வருகையைக் குறித்துப் பேசினார் (3:1-6). “அவர் வரும் நாளைச் சகிப்பவன் யார்? அவர் வெளிப்படுகையில் நிலைநிற்பவன் யார்? அவர் புடமிடுகிறவனுடைய அக்கினியைப்போலவும், வண்ணாருடைய சவுக்காரத்தைப்போலவும் இருப்பார்” தேவனுடைய ஊழியக்காரர்களைச் சுத்திகரிப்பார். பரிசுத்த நகரத்தில் காரியங்களைச் சரிப்படுத்துவார் (3:4,5). மேசியா வரும்போது, தேவன் ஒருபோதும் மாறுகிறதில்லை என்றும் ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய காரியங்களில் அவர் எப்போதும் ஒரே மாதிரி தான் இருக்கிறார் (3:6) என்றும் மேசியா பிரசங்கிப்பார்.

மல்கியாவின் விவாதத்தின் இரண்டாவது பாகத்தை 4வது அதிகாரத்தில் காண்கிறோம். அதில் மேசியாவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றிக் கூறுகிறார் (4:1, 2; 3:18). வேதாகமத்தில் அழுத்தந்திருத்தமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கும் அடிப்படையான, மாற்ற முடியாத தேவனுடைய சட்டதிட்டங்களில் ஒன்றைப் பற்றி மல்கியா பிரசங்கித்தார் - அதாவது ஒழுக்க நெறியைக் குறித்து அவர் கவலையற்றவராய் இருப்பதில்லை. ஆகவே நாம் எதை விதைக்கிறோமோ அதையே அறுக்கிறோம்.

மென்குரல் பேச்சு ஆறு : தேவனை வஞ்சிப்பது (3:8-12)

தேவனிடமாய்க் குளிர்ந்து போன இருதயத்தின் முனுமுனுப்பைக் குறித்து மல்கியா கூறும் குற்றச் சாட்டு என்னவெனில், ஆசாரியர்களும் யூத மக்களும் தேவனை வஞ்சிக்கிறார்கள் என்பது. எதிர்த்துப் பேசுதல் இப்போதும் தொடர்கிறது. “எதிலே உம்மை வஞ்சித்தோம்?” எனக் கேட்கிறார்கள். அதற்கு மறுமொழியாக, தசம்பாகத்தையும், காணிக்கையையும் கொடுக்காமல் வைத்திருக்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் வஞ்சிக்கிறார்கள் எனச் சொல்லப்பட்டது.

‘டைத்’ (Tithe) என்ற எபிரேய வார்த்தைக்குப் “பத்தில் ஒன்று” எனப் பொருள். பக்தியுள்ள விசுவாசி வாழ்க்கையில் பெறும் ஒவ்வொன்றிலும்

முதல் பத்து தேவனுக்கே என்பது முக்கியம். தசம்பாகம் என்பது வேதாகமம் முழுவதும் கற்பிக்கப்படும் “தேவனுக்கு முதலிடம்” என்ற கொள்கையைக் கற்றுக் கொள்வதற்கும், எந்த அளவிற்கு அதை நாம் கடைப்பிடிக்கிறோம் என நம்மை நாமே அளந்து கொள்வதற்கும் ஒரு தருணத்தைத் தருகிறது. வாக்குத்தத்த பூமிக்குள் அவர்கள் படையெடுத்துச் சென்ற போது, அவர்கள் வென்ற முதல் பட்டணத்தின் கொள்ளைப் பொருள்கள் தேவனுக்குச் சொந்தமாயின. தங்கள் முதற்பேரான குமாரனைக் கூட தேவனுக்குக் கொடுத்தனர்.

தசம பாகத்திற்கும் மேலாக, விசுவாசி காணிக்கைகளும், பலிகளும் கொடுக்க வேண்டுமென தேவன் அறிவுறுத்தினார். பலியைப் பற்றி தாவீது இப்படி எழுதினான்: “நான் இலவசமாய் வாங்கி என் தேவனுக்கு பலி செலுத்தமாட்டேன்” (2 சாமு 24:24). தசம பாகத்தைப் பற்றி மல்கியா கூறும் முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், அவர்கள் பெறும் எல்லாவற்றிலும் முதல் பத்திலொன்று திட்டந்தெளிவாக தேவனுக்குரியது, தசம்பாகத்தைக் கொடுக்காமல் வைத்துக் கொள்வது தேவனுக்குரியதை தேவனிடமிருந்து திருடிக் கொள்வது என்று பொருள் என்பதாகும்.

தேவனிடமாய்க் குளிர்ந்து போன இதயத்தின் முணுமுணுப்பு எந்த சந்தர்ப்பத்தில் என்று சிந்தியுங்கள். அப்பொழுது இந்தத் தீர்க்கதரிசி குறிப்பிடும் விசுவாசத்தினின்று வழிவிலகாத படிப்படியாக வளர்ந்த தந்திரத்தை விளங்கிக் கொள்வீர்கள். தேவன் மீது அன்பு என்ற பக்திக்குரிய வெளிப்பாடு இனிமேல் இல்லை. தேவன் யார், எப்படிப்பட்டவர், அவர் எதற்குத் தகுதியானவர் என்பதை அவர்கள் விளங்கி ஏற்றுக் கொண்டதாக அவர்கள் செயல்கள் காட்டுவதில்லை. தேவனுடன் ஒரு முறிந்த அர்ப்பணிப்பு மேலே உள்ள தேவனிடம் செய்த உடன்படிக்கையில் குறை ஏற்பட்டதால் அதைத் தொடர்ந்து மக்களிடமும் உடன்படிக்கை முறிந்தது; நேர்மைக் குறைவுக்கு மருந்தாக சார்பு ஒழுக்க நெறி வந்தது.

முதல் ஐந்து முணுமுணுப்புகளையும் கேட்ட பிறகு தசம்பாகத்தையும் காணிக்கைகளையும் கொடுக்காமல் வைத்துக் கொள்ளும் நிலைமையை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். ஆறாவது முணுமுணுப்பு சற்றுப் பிந்தி வருவதாலும், தீர்க்கதரிசி தம் செய்தியை கெட்டுப்போன ஆசாரியர்களுக்கென்றே கொடுப்பதாலும் ஆசாரியர்கள் தசம்பாகம் மற்றும் காணிக்கைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதாகக் கூறுகிறார் என்று நாம் எண்ணலாம்.

மென்குரல் பேச்சு ஏழு: அவிசுவாசம் (3:13-15)

தேவனைப் பற்றிய விஷயத்தில் முற்றிலும் குளிர்ந்து போன இருதயத்தின் ஏழாவது முணுமுணுப்பு அவிசுவாசம். தேவன் சார்பில்

பேசும் மல்கியா ஆசாரியர்கள் மற்றும் யூதா மக்களை ஏழாவது குற்றச்சாட்டைக் கூறிச் எதிர்கொள்ளும் போது அவிசுவாசம் அவர்களிலிருந்து வெளிவருகிறது. அவர்கள் எதிர்த்துப் பேசுகிறார்கள். “நீங்கள் எனக்கு விரோதமாய்ப் பேசின பேச்சுகள் கடினமாயிருக்கிறது என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; ஆனாலும் உமக்கு விரோதமாக என்னத்தைப் பேசினோம் என்கிறீர்கள். தேவனை சேவிப்பது விருதா, அவருடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறதினாலும், சேனைகளின் கர்த்தருக்கு முன்பாகத் துக்கித்து நடக்கிறதினாலும் என்ன பிரயோஜனம்? இப்போதும் அகங்காரிகளைப் பாக்கியவான்கள் என்கிறோம்; தீமை செய்கிறவர்கள் திடப்படுகிறார்கள்; அவர்கள் தேவனைப் பரிட்சை பார்த்தாலும் விடுவிக்கப்படுகிறார்களே என்று சொல்லுகிறீர்கள்.”

இந்த ஆசாரியர்கள் இப்பொழுது விசுவாசிப்பதில்லையென்றாலும், அவர்கள் ஆசாரியர்களாகப் பிறந்ததினால் ஆசாரியத்துவத்தை விட முடியவில்லை. ஆகவே ஆசாரியர்களாக தொடர்ந்து வேலை செய்தார்கள். ஆசாரியர்களின் வேலைகளில் ஒன்று வேதத்தைப் போதிப்பது. அவர்கள் வேதத்தை விசுவாசிப்பதில்லை என்றால், அதைப் போதிக்கப் போகிறார்கள். மல்கியாவின் கூற்றுப்படி “அகங்காரிகளைப் பாக்கியவான்கள்” என்று போதித்தார்கள்.

உங்களுக்கு வேதாகமம் நன்றாகத் தெரிந்திருந்தால் தேவன் பெருமையையும் மனமேட்டிமையையும் எவ்வளவு வெறுக்கிறார் என்று தெரிந்திருக்கும். பெருமையே அனைத்துப் பாவங்களுக்கும் தாய்.

வேதாகமத்திற்கு முற்றிலும் முரண்பாடான போதனையை நாம் கேட்கும்போது அவிசுவாசத்தின் இந்த நிலைக்கு எப்படி வந்தோம் என ஆச்சரியப்படாமல் இருக்க முடியாது. மல்கியா தெளிவாகக் கூறும் பதில் என்னவெனில் நம் இருதயங்களின் மெதுவான பேச்சுக்குச் செவிகொடுக்க ஆரம்பிக்கும் போது தான். ஒரு விசுவாசி அல்லது ஒரு ஆவிக்குரிய தலைவனிடம் இந்த ஏழு மென்குரல்களும் கேட்கப்படும். இதற்குப் பல ஆண்டுகள் ஆகலாம்.

கொதிக்கும் நீருள்ள பாத்திரத்தில் ஒரு தவளையைப் போட்டால், அது வெளியே குதித்துவிடும். ஆனால் தவளையைக் குளிர்ந்த நீரில் போட்டு, மெதுவாக வெப்பத்தை அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தால், தவளை சீக்கிரத்தில் வெந்து போய்விடும். மல்கியா சுட்டிக் காட்டிய அமைதியான முறை அப்படித்தான் இருக்கிறது மெதுவாக வேலை செய்கிறது. ஆனால் இறுதியில் முடிவோ - கெட்டுப் போன ஆவிக்குரிய தலைவர்கள், விவாகரத்து என்ற தொற்று வியாதி, சார்பு ஒழுக்கநெறி மற்றும் அவிசுவாசம்.

அத்தியாயம் 14

முடிவுரை (மல்கியா 3:16-4:4)

மேற்குறிப்பிட்ட வேத வாக்கியங்களைக் கருத்தாய்ப் படித்தால் மல்கியாவின் பிரசங்கம் மூன்றாம் அதிகாரம் பதினைந்தாம் வசனத்தில் முடிவடைகிறதைக் காணலாம். மல்கியாவின் மீதி தீர்க்கதரிசனம் அவருடைய இந்த மகத்தான பிரசங்கத்திற்குக் கடினப்பட்டுப் போன இருதயங்கொண்ட விசுவாசிகள் கொடுத்த பதில்களை விவரித்துள்ளது. ஆனால் தேவனுக்குப் பயந்த மக்கள் தேவனோடுள்ள தொடர்பையும் விட்டுவிடவில்லை, விசுவாசத்தையும் விட்டு விடவில்லை.

தேவனிடமாய்க் குளிர்ந்து போன, கடின இதயமுள்ள ஆசாரியர்கள் மற்றும் யூத மக்களின் கற்பனை எதிர்த்துப் பேசுதலுக்கு தேவன் மறுமொழி கொடுத்ததை மல்கியாவின் தீர்க்கதரிசனம் முழுவதிலுமே கேட்டிருக்கிறோம். இந்த அழகான முடிவுரையில், மெய்யான தேவனுடைய மக்களுக்கு தேவன் அருளும் அன்பான மறுமொழியைக் கேட்கிறோம். கர்த்தருக்குப் பயந்து அவரை நேசித்தவர்கள் மல்கியாவின் மகத்தான பிரசங்கத்தை ஆமோதித்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் ஆதி அன்பை விட்டுவிடாத தேவனுடைய மக்கள் அல்லது மல்கியாவின் பிரசங்கத்தின் மூலமாய் மனந்திரும்பி கர்த்தர் மேல் திரும்பவும் தங்கள் அன்பைச் செலுத்தத் திரும்பி வந்தவர்கள்.

“அப்பொழுது கர்த்தருக்குப் பயந்தவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொள்வார்கள்: கர்த்தர் கவனித்துக் கேட்பார்; கர்த்தருக்குப் பயந்தவர்களுக்காகவும் அவருடைய நாமத்தைத் தியானிக்கிற வர்களுக்காகவும் ஞாபகப் புஸ்தகம் ஒன்று அவருக்கு முன்பாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது,” என்று வாசிக்கிறோம்.

ஒரு ஆவிக்குரிய எழுப்புதலின் மூலமாக, தேவன் தம் மக்களோடு கொண்டிருக்க விரும்பும் அன்பின் உறவை மீண்டும் புதுப்பிப்பதே மல்கியாவின் பணியின் நோக்கமாகும். மல்கியா தன் நோக்கத்தை

அடைந்து விட்டதாகக் கூறி மல்கியாவின் புத்தகம் முடிவடைகிறது. ஏனென்றால் இந்த வார்த்தைகள் ஒரு எழுப்புதலைத்தான் விவரிக்கின்றன.

உண்மையுள்ள ஆசாரியர்கள் மற்றும் தேவனுடைய மக்களின் இந்த மறுமொழிக்கு தேவன் தரும் அழகான பதிலையும் முடிவுரையில் காண்கிறோம். கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றி மல்கியா இவ்விதம் கூறுகிறார். “என் நாமத்துக்குப் பயந்திருக்கிற உங்கள்மேல் நீதியின் சூரியன் உதிக்கும்; அதின் செட்டைகளின் கீழ் ஆரோக்கியம் இருக்கும்.” ஆனால் அவருடைய அதிகமான தீர்க்கதரிசனத்தைப் பெற்ற குளிர்ந்த இருதயமுள்ளவர்களுக்குக் கடுமையான நியாயத்தீர்ப்பு வரும். அப்பொழுது சார்பு ஒழுக்கநெறி குறித்து தேவன் எவ்விதம் பார்க்கிறார் என்று தெரிந்துகொள்வார்கள் என அம்மக்களிடம் கூறுகிறார்.

முடிவாக ஒரு தீர்க்கதரிசனம் (4:5, 6)

மல்கியா தமது பிரசங்கத்தை முடிக்கும்போது, கிறிஸ்துவுக்கு முன்பு எலியா போன்ற ஒரு தீர்க்கதரிசியின் வருகையைப் பற்றியும் அவர் இயேசு கிறிஸ்துவை அறிமுகப்படுத்துவார் என்றும் கூறுகிறார். யோவான் ஸ்நானன் தான் அந்தத் தீர்க்கதரிசி என இயேசுவானவர் தெளிவாகச் சொல்வார் (மத்தேயு 11:7-14). எலியாவின் மறு அவதாரம் தான் யோவான் என யாரும் நினைத்துவிடக் கூடாதென யோவான் அது சாத்தியமில்லை என அழுத்தந்திருத்தமாகக் கூறுகிறான் (யோவான் 1:21).

மல்கியா தன் தீர்க்கதரிசனத்தை “இன்னும் நானாறு வருடங்களுக்குப் பிறகு தொடரும்!” என முடித்திருக்கலாம். இந்த யூதர்களுக்கு தீர்க்கதரிசியோ தேவனுடைய வார்த்தையோ இல்லாத நானாறு அமைதலான ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு யோவான்ஸ்நானன் பிரசங்கிக்க வந்தான். ஆசாரியர்கள், ஆவிக்குரிய தலைவர்கள் மற்றும் யூதாவின் மக்கள் தீர்க்கதரிசிகளிலெல்லாம் பெரிய தீர்க்கதரிசிக்குச் செவிகொடுக்கப் பல மணி நேரங்களைச் செலவழித்தார்கள்.

இயேசுவானவர் பிரசங்கித்த போதும் இதே பக்தி மார்க்கத் தலைவர்கள் தங்கள் மேசியா கூறியதைக் கேட்க பலமணி நேரங்களைச் செலவழித்தார்கள். அவர்களில் சிலர் அவர் மீது கல்லெறிய முயன்றார்கள். ஆனால் சிலர் “நாங்கள் மேசியாவைக் கண்டோம்!” என மகிழ்ச்சியோடு கூறினார்கள். அவரில் விசுவாசம் வைத்து, அவரைப் பின்பற்றி, அவருடைய அப்போஸ்தலரானார்கள்.

உங்களோடு பழைய ஏற்பாட்டை ஆராய்ச்சி செய்தது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. இரண்டு சவால்களை உங்கள் முன் வைத்து நிறைவு செய்கிறேன். (1) நீங்கள் கற்றுக் கொண்டதை வைத்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? மேசியாவைக் கல்லெறிந்து உங்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து விலக்கப் போகிறீர்களா அல்லது அவரைப் பின்பற்றப் போகிறீர்களா? (2) நாம் புதிய ஏற்பாட்டை ஆராய்ச்சி செய்யத் துவங்கும்போது, இந்தப் பரிசுத்த புத்தகத்தை எங்களோடு சேர்ந்து தொடர்ந்து படிப்பீர்களா?

சுவிசேஷங்களுக்கு முன்னுரையும்
மத்தேயு சுவிசேஷத்தைப்
பற்றிய ஆய்வும்

புத்தகம் - 10

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்,
சென்னை-600 010.

Introduction to the Gospels &
A Survey of Matthew
Booklet - 10
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:

India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

Introduction to the Gospels &
A Survey of Matthew
Booklet - 10
Tamil

வேத பாடசாலை

10

**கவிசேஷங்களுக்கு முன்னுரையும்
மத்தேயு கவிசேஷத்தைப்
பற்றிய ஆய்வும்**

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

**இயேசுவின்
உவமைகள்**

அதிகாரம் 1

வேதாகமத்திலுள்ள சிறந்த புத்தகங்கள்

புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள முதல் நான்கு புத்தகங்களும் 'இயேசுவின் வாழ்க்கை சரிதை'யை சொல்லும் புத்தகங்களாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஏனென்றால், இதுவரை கொடுக்கப்படாத அதிக முக்கியமான வாழ்க்கை வரலாற்று பற்றிய விவரங்களை அதிலிருந்துதான் நாம் பெற்றுக் கொள்கிறோம். எனினும், இந்த நான்கு புத்தகங்களும் இன்றுள்ள வாழ்க்கை வரலாற்றைப் போன்றதல்ல. ஏனென்றால் இரண்டு புத்தகங்களில் அவரது பிறப்பு மற்றும் அவர் வாழ்க்கையின் முதல் முப்பது வருடங்களைக் குறித்து எந்தத் தகவலும் தரப்படவில்லை.

மாற்கு சுவிசேஷத்தில் 'இயேசு வந்தார்' என்று பொதுவாக சொல்லப்பட்டுள்ளது. பின்பு முப்பது வயதான இயேசுவை நாம் சந்திக்கிறோம். பின்பு அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி மூன்று வருடங்களில் அவரைப் பின்பற்றுகிறோம். யோவான் சுவிசேஷத்தை நாம் படிக்கும்போது, இது உண்மையாக இருப்பதைக் கண்டு கொள்கிறோம். மத்தேயு சுவிசேஷத்தில், இயேசுவின் பிறப்பு சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இயேசுவின் முதல் முப்பது வருட வாழ்க்கையைப் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. லூக்கா மட்டுமே, இயேசுவின் பிறப்பைப் பற்றி சில விவரங்களைத் தருகிறார். லூக்கா அந்த மௌனத்தைக் கலைந்து, இயேசுவின் முதல் முப்பது வருட வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சியைக் குறித்து நமக்கு சொல்கிறார். இந்த ஆசிரியர்களின் முக்கிய நோக்கம். இயேசு வந்ததைப் பற்றியும், அவர் ஏன் இந்த உலகிற்கு வந்தார் என்பதையும் நமக்குச் சொல்வதேயாகும்.

சுருக்கமான சுவிசேஷங்கள்

இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களையும் நீங்கள் படிக்கும்போது, முதலாவது நீங்கள் கவனிக்க வேண்டிய ஒன்று என்னவென்றால், மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகியவற்றில் சொல்லப்பட்ட விவரங்கள்

பொதுவானதாக இருக்கிறது. யோவான் சுவிசேஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் தொண்ணூறு சதவீத விவரங்கள் யோவான் எழுதிய சுவிசேஷத்தில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. முதல் மூன்று சுவிசேஷங்களும் "சுருக்கமான சுவிசேஷங்கள்" என அழைக்கப் படுகின்றன.

மாற்கு, இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய உண்மைகளை மிகத் தெளிவாகவும் சுருக்கமாகவும் கூறுகிறார். தெளிவானதும் சுருக்கமானதுமான ரிப்போர்ட்டுகளைத் தயாரிக்கும் பத்திரிகை நிருபர்களும் எழுத்தாளர்களும், அதைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் முதலாவது மத்தேயு மற்றும் லூக்கா சுவிசேஷங்களைப் படித்து விட்டு மாற்கு சுவிசேஷத்தைப் படிக்க வேண்டும். வேத பண்டிதர்களின் கருத்தின்படி பேதுருவிடமிருந்து தகவல் பெற்று, மாற்கு தான் முதலில் சுவிசேஷத்தை எழுதினான். மத்தேயுவும் லூக்காவும் தங்களது சுவிசேஷத்தை எழுதுவதற்கான அஸ்திபாரமாக, மாற்குவின் சுவிசேஷத்தைப் பயன்படுத்தினர் என்பது இந்த அறிஞர்களின் கருத்தாக இருந்தது. முதல் மற்றும் மூன்றாவது சுவிசேஷங்களின் ஆசிரியர்கள், மாற்கு எழுதாத ஒரு காரியம் இயேசுவின் வாழ்க்கையில் இருந்ததாகத் தெளிவாக நம்பினர். அந்தக் காரியத்தை நம்மிடம் பகிர்ந்து கொள்ள முற்பட்டபோது அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரால் நடத்தப்பட்டனர்.

யோவான் சுவிசேஷத்தில் காணப்படும் தொண்ணூறு சதவீத விவரங்கள் மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா சுவிசேஷங்களில் இல்லாததால், அந்த முதல் மூன்று சுவிசேஷங்களில் காணப்படாத இயேசுவின் வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தைப் பற்றிய காரியங்களைக் கொடுக்க அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் விரும்பினான். யோவான் சுவிசேஷம் அநேக காரணங்களில் விந்தையானதாக இருப்பதால், இந்த சுருக்கமான சுவிசேஷங்களையும், யோவான் சுவிசேஷத்தையும் தனித்தனியாக நாம் ஆய்வு செய்வோம்.

உலக சரித்திரத்தை அதிகமாக, இயேசு வாழ்ந்த வருடங்களுக்கு முன்பாகவும், அவர் வாழ்ந்த வருடங்களுக்குப் பின்னாகவும் பிரிக்கின்றனர். உலகத்திலுள்ள எந்த முக்கியமான பத்திரிகை அல்லது செய்தித்தாளை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதில் இன்றையத் தேதி இருக்கும். அதிலுள்ள தேதி, இயேசுவின் வாழ்க்கைக்குப் பின்பு, எத்தனை வருடங்களாக இருக்கிறது என்பதை புரிய வைக்கும். இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களையும் நாம் ஆய்வு செய்து தொகுக்கும்போது, 33 வருடங்கள் மட்டுமே வாழ்ந்து, உலக சரித்திரத்தில் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை உண்டு பண்ணிய ஒரு மனிதரின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விரிவான விவரங்களை நாம் படித்திருப்போம்.

வேதத்திற்கான திறவுகோல்

இயேசு சிலுவையிலிறையப்பட்டு, மரணத்திலிருந்து உயிரோடெழுந்த பின்பு அவர் அப்போஸ்தலர்களுடன் உரையாடினார். தேவனுடைய வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்ளும்படியாக வேதவசனங்களைப் பற்றி ஏதோ அவர்களிடம் பேசியதாக நாம் வாசிக்கிறோம். அது அவர்களுக்கு வேதவசனத்தைப் புரியவைத்தது. அப்போஸ்தலர்கள் மூன்று வருடங்கள் இயேசுவுடன் இருந்த போதும், அவர்கள் வேதவசனங்களை தெளிவாக புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது தெரிகிறது.

தேவனுடைய வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்ளும்படியாக அவர்களிடம் இயேசு வேதவசனங்களைப் பற்றி கூறியது என்ன? நாம் இப்படியாக வாசிக்கிறோம். “மோசே முதலிய சகல தீர்க்கதரிசிகளும் எழுதின வேதவாக்கியங்களெல்லாவற்றிலும் தம்மைக் குறித்துச் சொல்லியவைகளை அவர்களுக்கு விவரித்துக் காண்பித்தார்” (லூக்கா 24:25-27, 44, 45). வேதவசனங்கள் எல்லாம் கிறிஸ்துவைப் பற்றியது என்பதை அவர்கள் கேட்டபோது, அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் முதல்முறையாக வேதவசனங்களை அப்போஸ்தலர்கள் புரிந்து கொண்டனர். (வேத வசனங்கள் எல்லாம் அவரைப்பற்றியது என்பதை அப்போஸ்தலர்களிடம் அவர் சொன்ன போது, அவர் பழைய ஏற்பாட்டை வெளிப்படையாக குறிப்பிட்டுப் பேசினார்).

இயேசு வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயரைப் பார்த்து, “வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்; அவைகளால் உங்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டென்று எண்ணுகிறீர்களே, என்னைக்குறித்துச் சாட்சிகொடுக்கிறவைகளும் அவைகளே. அப்படியிருந்தும் உங்களுக்கு ஜீவன் உண்டாகும்படி என்னிடத்தில் வர உங்களுக்கு மனதில்லை” (யோவான் 5:39, 40) என்றார்.

ஆஸ்வாஸ்டு சேம்பர்ஸ் என்ற ஆங்கிலேய எழுத்தாளர், இந்த இரண்டு வசனங்களும், வேதாகமம் முழுமைக்கும் திறவுகோலாக இருக்கிறது என நம்பினார். பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளிலுள்ள எல்லாமே இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றியது என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளும் வரை நம்மால் ஒருபோதும் வேதாகமத்தை உண்மையாக புரிந்து கொள்ள முடியாது. வேதாகமம் நாகரீகத்தைப் பற்றிய வரலாறு அல்ல. வேதாகமம் விஞ்ஞான பாடபுத்தகமாக கொடுக்கப்படவில்லை. வேதாகமம் இரட்சிப்பு மற்றும் மீட்பைப் பற்றிய ஒரு பாடபுத்தகம். இயேசு கிறிஸ்துவை நமது இரட்சகராகவும் மீட்பராகவும் வெளிப்படுத்தவும் நமது இரட்சகரும் மீட்பரும் இந்த உலகிற்கு வந்த வரலாற்று சம்பவத்தை நமக்குத் தருவதும் தான் வேதாகமத்தின் நோக்கமாகும்.

மத்தலைவர்கள் இயேசுவிற்கு செவிக் கொடுக்கும்படியாக ஆவிக்குரிய காதுகளைப் பெற்றிருந்தால், பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்களை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளச் செய்யும் திறவு கோலை இயேசுவிடமிருந்து அவர்கள் பெற்றிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு முன்பாக அவர்களின் மேசியா நின்று கொண்டிருந்த அற்புதத்தைக் காணும்படியாக அவர்கள் கண்கள் திறந்திருக்கும்.

வேதாகமம் முழுவதும், இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றியது என்ற எளிய சத்தியம், பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளை இன்று நாம் புரிந்து கொள்ளச் செய்யும். இந்த நான்கு சுவிசேஷங்கள் வேதாகமத்தில் அதிக முக்கியமான புத்தகங்களாகும். ஏனென்றால், வேதாகமம் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றியதாகும். மட்டுமல்ல, இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களில் ஆர்வமுட்டும் அவரது சரித்திரமும் அடங்கியுள்ளது.

சுவிசேஷங்கள் எல்லாம் எதைப் பற்றியது

நாம் விசுவாசிக்கும் அனைத்தும் இந்த உலகத்திற்கு தேவன் கொடுத்த சத்தியத்தைப் பற்றிய பெரிய வெளிப்பாட்டுடன் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். அந்த சத்தியம், இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையும் போதனையுமாகும். இந்த சுவிசேஷங்களில் ஒன்று, “தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலும் கண்டதில்லை. பிதாவின் மடியிலிருக்கிற ஒரே பேறான குமாரனே அவரை வெளிப்படுத்தினார்” (யோவான்: 1:18) என்று நமக்கு சொல்லுகிறது. ‘அவரை வெளிப்படுத்தினார்’ என்று மொழிப்பெயர்க்கப்பட்ட வார்த்தைக்கான கிரேக்கப் பதமான எக்ஸிஜெடெட் (exegeted) என்பதற்கு ‘சத்தியத்தை வெளிக் கொண்டு வருதல் என்று அர்த்தமாகும்.’

தேவனோடு, இயேசுவுக்கிருந்த ஒருமனப்பட்ட ஆவியினால், தேவனைக் குறித்து நாம் புரிந்து கொள்ள முடிந்த சத்தியம் எல்லாவற்றையும் அவர் வெளிப்படுத்தினார். இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால் இயேசு கிறிஸ்துவே உலகுக்கு தேவன் அளித்த சத்தியத்தின் சிறந்த வெளிப்பாடாகும். அவர் செய்தது, அவர் சொல்லியது அவர் இருந்தது எல்லாமே தேவனை ‘வெளிப்படுத்தின’. வேதாகமத்தில், சுவிசேஷங்கள் அதிமுக்கியமான புத்தகங்களாகும். ஏனென்றால், தேவனை முழுவதும் வெளிப்படுத்திய இயேசுவைக் குறித்த எல்லாவற்றையும் அவைகள் நமக்குச் சொல்லுகின்றன.

இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களும் எதைக் குறித்துச் சொல்லுகின்றன என்பதைக் குறிக்கும் இன்னொரு வசனம் யோவான் சுவிசேஷத்தில் உண்டு. யோவான் இப்படியாக எழுதுகிறார்: “ஆதியிலே வார்த்தை (இயேசு) இருந்தது. அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது” (1:1). பின்பு இதே அதிகாரத்தில், “அந்த

வார்த்தை மாம்சமாகி,... நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்” (14) என நாம் வாசிக்கிறோம்.

இந்த முக்கியமான வசனத்தை விளக்குவதற்கு உங்கள் கற்பனையை பயன்படுத்தும்படி அழைக்கிறேன். ஏறும்புகளினால் உங்களுக்குப் பிரச்சினை இருப்பதாக கற்பனைச் செய்து கொள்ளுங்கள். மேஜையில் இனிப்பு எதையாவது வைத்துவிட்டுச் சென்று விட்டால், இரவில் நீங்கள் வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது உங்கள் மேஜை முழுவதும் ஏறும்புகள் சூழ்ந்திருக்கும். இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு ஒருவேளை நீங்கள் தீர்மானித்திருப்பீர்கள். அதனால் ஏறும்புகள் உங்கள் வீட்டிற்குப் பின்புறம் ஒரு பெரிய புற்றிலிருந்து வருவதை நீங்கள் கண்டுபிடித்து, அவைகளை அழிக்கும்படி, அந்த புற்றின் மீது மண்ணென்னை ஊற்றி தீ வைப்பீர்கள். தீ பற்றி எரியும்போது, ஏறும்புகள் மறைந்து போகும். தீ அணைந்து போனதும், திரும்பவும் வெளியே வந்து வீட்டிற்குள் வருவதும் போவதுமாக இருக்கும்.

இந்த ஏறும்புப் பிரச்சினையை எவ்வாறு நீங்கள் தீர்ப்பீர்கள்? உங்களுக்கு ஏறும்புகள் மீது எந்த வெறுப்பில்லை. உங்கள் பிரச்சினை நீங்கள் சாப்பிடும் மேஜையில் முழுவதும் ஏறும்புகள் நிறைந்திருப்பதுதான். ஒருவேளை உங்களால் ஏறும்புகளுடன் பேச முடிந்தால், அவைகளிடம், “நான் உங்களை வெறுக்கவில்லை. நீங்கள் என் மேஜையில் இருப்பதைத் தான் நான் விரும்பவில்லை. நீங்கள் என் வீட்டை விட்டு வெளியே இருந்தால், உங்கள் புற்றினருகிலேயே நிறைய உணவை உங்களுக்கென்று வைக்க நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்,” என்று சொல்லலாம். இப்போது நீங்கள் ஏறும்புகளுடன் தொடர்பு வைக்க முடியாதது தான் உங்களது மிகப் பெரிய பிரச்சனையாகும்.

இன்னும் அதிகமாக கற்பனை செய்து பாருங்கள். நீங்கள் ஏறும்புகளை நேசிக்கிறீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவைகளுக்காக எதையும் செய்யும்படியான ஒரு வல்லமை உங்களுக்கிருந்தால், நீங்கள் ஒரு ஏறும்பாக மாறி அதனுடைய புற்றுக்குள் சென்று, “ஏறும்புகளே, நான் ஒரு ஏறும்பைப் போலிருக்கலாம் ஆனால் நான் ஏறும்பல்ல. நான் அந்தப் பெரிய வீட்டில் வசிப்பவன். எனக்கு உங்களைக் குறித்த ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது. உங்களோடு ஒரு ஒப்பந்தம் செய்ய முடிந்தால், உங்களுக்காக ஒரு தியாகம் செய்ய நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். என் வீட்டை விட்டு நீங்கள் வெளியே இருக்க ஒப்புக் கொண்டால், உங்கள் புற்றின் அருகில் அதிகமான உணவை நான் வைப்பேன்!” என்று சொல்லக்கூடும்.

இது ஒரு அபத்தமான உதாரணம் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், நான் என்ன சொல்ல முயற்சிக்கிறேன் என்பதை உங்களால்

அறிய முடிகிறதா? வார்த்தையானது, எண்ணங்களின் வாகனம். தேவனிடம் இருக்கும் சத்தியத்தை அவர் நம்மிடம் கொடுக்க விரும்புகிறார். மட்டுமல்ல, இரட்சிப்பின் உடன்படிக்கையை நம்மில் நிலை நிறுத்த விரும்புகிறார். நமது அன்பான பரலோக தந்தை நம்மை அதிகமாக நேசித்ததினால் ஒரு பெரிய தியாகத்தை செய்யும் பொருட்டு, சத்தியத்தை நமக்குக் கொடுக்க, பரலோகத்தை விட்டு வந்தார். ஆனால், அவர் தேவன், நாம் மக்கள். ஒரு பெரிய கருத்தை சொல்வதற்கு சிறந்த வழி, ஒரு நபரின் மூலம் அந்த கருத்தை சொல்வதாகும். அதனால்தான், தேவன் அவரது குமாரனை (வார்த்தையை) அழைத்தார். பின்பு அந்த வார்த்தை மாமிசமாகி, நம்மிடையே 33 வருடங்கள் வாழ்ந்தார் என நம்மிடம் சொல்கிறார்.

ஏறும்புகளுடன் தொடர்பு கொண்டு, அவைகளின் நன்மைக்காக ஏறும்பாக மாறுவது நிச்சயமாக ஒரு மனிதனுக்கு தன்னையே தாழ்த்திக்கொள்வது போன்றிருக்கும். எனினும் நம்மிடம் தொடர்புகொண்டு, நமது பாவங்களிலிருந்து நம்மை இரட்சிக்கும்படி, தேவன் மனித ரூபமானார் என்று வேதாகமம் போதிக்கும்போது, அதுதான் இந்த உலகம் இதுவரை பார்த்திராத சிறந்த தாழ்மையாகும்.

இயேசு வருகிறார்! இயேசு வந்து விட்டார்!

வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்ட அடிப்படை பிரச்சினை என்னவென்றால், மனிதன் தேவனை விட்டு விலகிச் சென்று விட்டான். தேவனோடு அவன் மறுபடியும், ஒப்புரவாக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும். பழைய ஏற்பாட்டு செய்தி இந்த பிரச்சனைக்கான தீர்வை “இயேசு வருகிறார்” என்ற வார்த்தைகளில் கொடுத்துள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டு செய்தி, இந்த பிரச்சினைக்கு “இயேசு வந்து விட்டார்” என்ற வார்த்தைகளில் தீர்வைக் கொடுக்கிறது.

பழைய ஏற்பாடு முழுவதும், தீர்க்கதரிசிகளும், மற்றவர்களும் “நான் வேதம் கூறுவதை அது நடக்கப்போகிறதை அறிவேன். உலகத்திற்கு மேசியாவை அவர் அனுப்பப்போகிறார்” என்று நான் நம்புகிறேன்”, என்கின்றனர். யோபு “என் மீட்பர் உயிரோடிருக்கிறார் என்றும், அவர் கடைசி நாளில் பூமியின் மேல் நிற்பார் என்றும் நான் அறிந்திருக்கிறேன்” என்று தீர்க்கதரிசனமாகச் சொல்வதை நாம் கேட்கிறோம். இருப்பினும், யோபு “நான் அவரை எங்கே கண்டு சந்திக்கலாம் என்பதை அறிந்தால்...” எனக் கதறுவதையும் நாம் கேட்கிறோம் (யோபு 19:25, 23:3).

இந்த சுவிசேஷங்களில், சீமோன் பேதுருவின் சகோதரன் அந்திரேயா, போன்றவர்கள், “மேசியாவைக் கண்டோம்” என்று சொல்வதை நாம் கேட்கிறோம் (யோவான் 1:41). மேசியா ஒரு நாளில் வருவார் என சமாரிய ஸ்திரீ கூறும்போது, “நானே அவர்”,

எனத்தெளிவாக இயேசு பதிலளிப்பதை நாம் கேட்கிறோம். பழைய ஏற்பாட்டில், தீர்க்கதரிசிகளினால் வாக்களிக்கப்பட்ட மேசியா தாம்தான் என இயேசு உரிமை கொண்டாடுகிறார் (யோவான் 4:25, 26).

முதல் நான்கு புத்தகங்களும் 'சுவிசேஷங்கள்' என அழைக்கப்படுகின்றன. ஏனென்றால், 'சுவிசேஷம்' என்ற வார்த்தைக்கு 'நற்செய்தி' என்று அர்த்தம். அப்போஸ்தலர்கள், இந்த சுவிசேஷங்களின் நற்செய்தியை தொகுத்து வழங்கும்போது, இயேசு வந்ததினால், தேவன் நம்மோடு ஒப்புரவானார் என்பதையும் அவர்கள் நமக்குச் சொல்லுகின்றனர். இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய ஆர்வமூட்டும் இந்த நான்கு வரலாற்று சரிதையில் கொடுக்கப்பட்ட சவாலை இப்படியாகத் தொகுத்து வழங்குகின்றனர்: "...தேவனோடு ஒப்புரவாகுங்கள் என்று கிறிஸ்துவினிமித்தம் உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்" (2 கொரிந்தியர் 5:20).

புதிய ஏற்பாட்டை ஒன்று சேர்ந்து நாம் ஆய்வு செய்யும்போது என்ன விண்ணப்பம் என்னவென்றால், நீங்கள் தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருந்தால், இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலம் அவரோடு ஒப்புரவாகும் அனுபவத்தை நீங்கள் பெற வேண்டும் என்பதாகும். நீங்கள் ஒப்புரவாகி, கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவனோடு உறவுகொள்ளும்படி, திரும்பவும் வரும்போது நீங்கள் உங்களோடும், மற்றவர்களோடும் ஒப்புரவாகக் கூடும். புதிய ஏற்பாட்டு செய்தியின் சாராம்சமே இது தான்.

புதிய ஏற்பாட்டை வாசிக்கும்போது, பின்வரும் செய்தியை எதிர்பாருங்கள். அந்தச் செய்தி: தேவனோடு சமாதானம், உங்களோடு சமாதானம், மற்றும் மற்றவர்களோடு சமாதானம்; ஏனென்றால், வாக்களிக்கப்பட்ட மேசியாவாகிய, இயேசு கிறிஸ்து இந்த உலகத்திற்கு வந்து விட்டார் என்பதை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள்.

அதிகாரம் 2

ஊழியத்தைப் பற்றிய இயேசுவின் அறிக்கைகள்

சுவிசேஷங்களை நான் கவனமாகப் படிக்கும்போது, இயேசு, ஒரு ஊழியத்துக்காக வந்த மனிதர் என்பதையும், தமது ஊழியம் என்ன என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார் என்பதையும் நாம் கண்டு கொள்கிறோம். என்னோடு சேர்ந்து சுவிசேஷங்களை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, இயேசு, தான் ஏன் வந்தார் என்று சொல்வதைக் கேளுங்கள். அவரது வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் நோக்கத்தைக் குறித்து அவர் தெளிவாகக் கூறும்போது, அவர் யார் என்பதையும், இந்த உலகத்திற்கு ஏன் வந்தார் என்பதைக் குறித்தும் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. உதாரணமாக, யோவான் சுவிசேஷத்தில், இயேசு தமது ஊழியம், அதன் நோக்கம் ஆகியவற்றைப்பற்றி இப்படியாக விவரிப்பதை நாம் கேட்கிறோம். "பகற்காலமிருக்கும்படும் நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும், ஒருவனும் கிரியை செய்யக்கூடாத இராக்காலம் வருகிறது" (9:4). அவர் அப்போஸ்தலர்களிடம், "... நான் புசிப்பதற்கு நீங்கள் அறியாத ஒரு போஜனம் எனக்கு உண்டு... நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது" என சொல்வதையும் நாம் கேட்கிறோம் (4:32, 34).

இயேசு தம் மூன்று வருட ஊழியத்தின் முடிவிற்கு வந்தபோது கெத்சமனே தோட்டத்திற்கு சென்று இப்படியாக ஜெபித்தார்: "பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப் படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்" (17:4). சிலுவையில் அவர் பேசிய "முடிந்தது" (14:30) என்ற கடைசி வார்த்தை வெற்றியின் மிகப்பெரிய கதறலாயிருந்தது.

வாழ்க்கையின் நோக்கம்

இயேசு ஒரு முன்மாதிரியான வாழ்க்கை நடத்தினார். அது மனித வாழ்வின் நோக்கத்தை நமக்குக்காட்டியது. பக்தி நிறைந்த பெற்றோரின் பிள்ளைகளுக்கு கற்பிக்கப்பட்ட மதக் கோட்பாடு இப்படியாகச் சொல்லுகிறது: “மனிதனின் பிரதானமான நோக்கம், தேவனை மகிமைப்படுத்துவதும், நித்திய காலமாக அவரை நம்மில் அனுபவிப்பதுமாகும்.” மனித வாழ்க்கையின் நோக்கமே தேவனை மகிமைப் படுத்துவதாகும். ஆனால், அதன் அர்த்தம் என்ன? தேவனை எவ்வாறு மகிமைப்படுத்தலாம்?

இயேசு ஜெபித்தபோது அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்தார்: “பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும். மட்டுமல்ல, அதற்கான விலையை எனக்குக் கூறும். அதன் விலையைக் கொடுக்க நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்” (யோவான் 12:23-28). அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் மூலம் தேவனை மகிமைப்படுத்தும் விலையை அவர் செலுத்தினார். அவரது வாழ்க்கையின் முடிவில், “பூமியிலே நான் உம்மைப் மகிமைப் படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்... முடிந்தது என்று சொல்லி, தலையைச் சாய்த்து ஆவியை ஒப்புக் கொடுத்தார்” (17:4, 19:30).

1950களில், ஜிம் எலியட் என்ற ஒரு இளம் வாலிபனும், ஈக்கடார் என்ற இடத்தில் அவனுடன் இருந்த மற்ற நான்கு மிஷனரிகளும், அயுகா (Auca) இந்தியர்களினால் கொலை செய்யப்பட்டு, ஒரு நதியில் தூக்கியெறியப்பட்டனர். இராணுவத்தினர் உடல்களை மீட்கச் சென்றபோது, ஜிம் எலியட்டின் உடலையும், அவனது நாட்குறிப்பேட்டையும் கண்டு பிடித்தனர். அந்தக் குறிப்பேட்டில், தண்ணீரினால் கறைப்பட்டுப் போன பின்வரும் வார்த்தைகளை அவர்கள் வாசித்தனர்: “நீங்கள் மரிக்க வேண்டும் என்ற உங்களுக்கான தேவனின் திட்டமும் நோக்கமும் நிறைவேறும் காலம் வரும்போது, நீங்கள் செய்ய வேண்டியது, மரிப்பது தான்”

புதிய ஏற்பாட்டை ஒன்று சேர்த்து நாம் ஆய்வு செய்யும்போது, பின்வரும் கேள்விகளைப் போன்று உங்களிடம் தனிப்பட்ட முறையில் நான் கேள்விகளைக் கேட்கும்போது என் நோக்கம் வெளிப்படையாகத் தோன்றக் கூடும். “அது என்ன சொல்கிறது? அதன் அர்த்தம் என்ன? உங்களுக்கு அது என்ன அர்த்தத்தைக் கொடுத்தது? உங்களோடு உறவு கொண்டவர்களுக்கு அது என்ன அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது? நீங்கள் போதிக்கும் மக்களுக்கு அது என்ன அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது? மற்றும் தேவனுக்கு அது என்ன அர்த்தமாகிறது?”

அவரது வாழ்க்கை முழுவதும், பிதா தான் செய்து முடிக்க வேண்டும்

என விரும்பிய கிரியைகளைப் பற்றியே எண்ணம் கொண்டிருந்தார். நாளுக்கு நாள், அவர், “பகற்காலமிருக்கும்மட்டும் நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும்; ஏனென்றால், நான் கிரியை செய்யக்கூடாத இராக்காலம் வருகிறது” என்று சொன்னார். இயேசுவின் வாழ்க்கை முடிவுக்கு வந்தபோது, அவர் முடிக்காத காரியங்கள் எதுவுமில்லை. அவர் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் மரிக்க வேண்டியது மட்டுமே.

இந்த முன்னுரையைத் தனிப்பட்ட முறையில் நீங்கள் பயன்படுத்தும்போது, உங்களை சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இயேசு வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் மூலம் என்ன செய்து முடித்தாரோ, அதன் விளைவாக உங்கள் வாழ்க்கையில் என்ன ஆரம்பித்தது? உங்களை தேவன் சிருஷ்டித்து, இரட்சித்து, அவரது மகிமைக்காக நீங்கள் செய்து முடிக்க வேண்டிய வேலையை நீங்கள் கண்டு கொண்டீர்களா? அந்த வேலையை நாளுக்கு நாள் நீங்கள் நிறைவேற்றி முடிக்கிறீர்களா? நீங்கள் மரிக்கும்படியான தேவனின் திட்டத்தின் அந்த நேரம் வரும்போது, “பிதாவே, பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப் படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியைச் செய்து முடித்தேன்,” என உங்களால் சொல்ல முடியுமா? “நான் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் செய்து முடிந்தாயிற்று. பிதாவே, உம்முடைய கரங்களில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்” எனச் சொல்லக் கூடுமா? அல்லது, இந்த வாழ்க்கையில் உங்கள் இரட்சிப்புக்கான தேவனுடைய நோக்கத்தை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, முடிக்கப்படாத வேலையைப் பற்றிய ஒரு உணர்வு உங்களுக்கிருக்கிறதா?

கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை

சுவிசேஷங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற, இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு ஒரு நல்ல வழி பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்பதாகும். அது, “இயேசுவுக்கு அதிக முக்கியமானதும் அவர் செய்து முடிக்க வேண்டுமென பிதா விரும்பியதுமான கிரியைகள் என்ன? அவரது பாடுகளின் முடிவில், சிலுவையிலிருந்து... அவர் வெற்றிச் சிறந்தவராக ‘முடிந்தது’ என சத்தமிட்டபோது, அவர் தமது பணியை வெளிப்படையாகவே நிறைவேற்றினார். ஆனால், அவர் தெளிவாக எதை செய்து முடித்தார்?”

இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் 80 அதிகாரங்கள் உள்ளன. நான்கு அதிகாரங்கள் அவரது பிறப்பைப் பற்றியும் அவரது வாழ்க்கையின் முதல் 30 வருடங்களைப் பற்றியும் கூறுகிறது. 85 அதிகாரங்களில் அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி மூன்று வருடங்களைப் பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ளது. 27 அதிகாரங்கள் அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி

வாரத்தில் நடந்ததைப் பற்றி விவரிக்கிறது. 58 அதிகாரங்களில் அவரது ஊழியம், போதனை, குணப்படுத்துதல் மற்றும் அவரது சீடர்களை ஆயத்தப்படுத்துவது ஆகியவை அடங்கியுள்ளன. யோவான் சுவிசேஷத்தில் ஏறக்குறைய பாதி அதிகாரங்கள் அவரது வாழ்க்கையின் முதல் 33 வருடத்தில் நடந்ததையும், இன்னொரு பாதி அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி வாரத்தில் நிகழ்ந்ததையும் சொல்லுகிறது.

இந்த சுவிசேஷங்களின் ஆசிரியர்களைப் பொருத்தவரை, அவரது கடைசி 3 வருட வாழ்க்கை, அவரது பிறப்பு மற்றும் அவரது வாழ்க்கையின் முதல் 30 வருடங்களைக் காட்டிலும் அதிக முக்கியமானதாகும். அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி வாரம், அவரது பிறப்பு மற்றும் முதல் 30 வருட வாழ்க்கையை விட ஏழு மடங்கு அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அவரது போதனை, நோயாளிகளை குணமாக்கியது மற்றும் சீடர்களை தெரிந்தெடுத்தது ஆகியவற்றைச் சொல்லும் 58 அதிகாரங்கள், அவரது வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் பரிமாணங்களின் மீது இந்த ஆசிரியர்கள் கொண்டுள்ள மதிப்பைக் காட்டுகிறது.

புதிய ஏற்பாட்டின் இந்த ஆய்வு, சுவிசேஷங்களைப் பற்றிய ஒரு ஆழமான ஆய்வாக இல்லாது, ஒரு முன்னுரையாகவும், இந்த சுவிசேஷங்களை எவ்வாறு அணுகுவது என்பதை உங்களுக்குக் காட்டும் ஒரு முயற்சியாகவும் இருக்கிறது. சுவிசேஷங்களின் ஆசிரியர்கள் எதை வலியுறுத்தினார்களோ, அதையே நமது ஆய்விலும் வலியுறுத்தி இந்த புனிதமான வாழ்க்கை சரிதையின் அந்தப் பகுதிகளில் நமது கவனத்தைத் திருப்ப முயற்சிக்கிறேன்.

இயேசு முன்னுரிமை அளித்த ஊழியம்

இந்த புத்தகங்களைக் குறித்த நமது ஆய்வு, அவைகள் 'சுவிசேஷங்கள்' என்று ஏன் அழைக்கப்படுகின்றன என்று நமக்குக் காட்டும். அதாவது, அவை இயேசு வந்தார் என்றும், அவர் உலகத்தின் பாவத்தைப் போக்க வந்த தேவ ஆட்டுக்குட்டி என்றும், 'நற்செய்தி'யை அறிவித்ததால் (யோவான் 1:29) 'சுவிசேஷங்கள்' எனப்பட்டன. பாவிகள் என்ற உண்மையை உணர்ந்திருந்தால், இந்த ஆசிரியர்கள் ஏன் 'நற்செய்தி' என்று கூறினர் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்வோம்.

இந்தப் புத்தகங்களிலுள்ள அநேக அதிகாரங்கள், இயேசுவின் வாழ்க்கையின் கடைசி வாரத்தை வலியுறுத்தி சொல்லுகின்றன. ஏனென்றால், இந்த வாரத்தில் தேவ ஆட்டுக் குட்டியாக நமது பாவங்களிலிருந்து நம்மை இரட்சிப்பதற்காக அவர் செய்ய வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்தார். எருசலேமில் நமது பாவங்களுக்காக சிலுவையில் மரித்ததும், மரணத்திலிருந்து

உயிரோடெழுந்ததும் அவர் முன்னுரிமை அளித்த ஊழியம் என இந்த சுவிசேஷங்களில் நன்கு வலியுறுத்திக் காட்டப்படுகிறது.

சுவிசேஷங்களில் மூன்றில் ஒரு பாகத்தில், இயேசு தமது பிதாவினால் கொடுக்கப்பட்ட முதன்மையான ஊழியத்தை எவ்வாறு நிறைவேற்றினார் என்பது குறித்து பதிவாகியுள்ளது. தேவன் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்ததினால், நமது இரட்சிப்புக்காக சிலுவையில் மரிக்கும்படியாக அவரது குமாரனை அனுப்பினார் (யோவான் 3:15-19). இயேசுவின் இந்த மீட்பின் பணியின் முக்கியத்துவத்தை அப்போஸ்தலர்கள் அழுத்தமாகக் கூறினார்கள் (1 பேதுரு 1:18, 19; 2:24; 2 கொரிந்தியர் 5:19, 21-6:1, 2).

இயேசுவின், இன்னும் இரண்டு ஊழிய நோக்கங்கள்

இயேசு தமது ஊழிய அறிக்கைகளை எவ்வாறு ஊழிய நோக்கங்களாக மாற்றினார் என்பதை நாம் படிக்கையில், அவரது வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் இன்னும் இரண்டு பரிமாணங்கள் நான்கு சுவிசேஷங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன என கண்டு கொள்வோம். அவரது வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட பரிமாணத்தைக் குறித்து நாம் தொடர்ச்சியாக வாசிக்கும் போது, இந்த இரண்டு ஊழிய நோக்கங்களில் முதலாவதை நாம் கண்டு கொள்கிறோம். இயேசு அநேக அற்புதங்களை நிகழ்த்துகிறார். அதில் அதிகமானவை குணமாக்கும் அற்புதங்களாகும்.

நான்கு சுவிசேஷங்களில் அடங்கிய விவரங்களில் மூன்றில் ஒரு பாகம் இயேசு நிகழ்த்திய அற்புதங்களைக் குறித்து விவரிக்கிறது. அப்போஸ்தலர்களின் ஊழியத்தின்போதும் இது தொடர்கிறது.

இயேசு செய்த அற்புதங்கள் மற்றும் குணமாக்குதல் ஆகியவற்றைக் குறித்து கதை கதையாக நீங்கள் வாசிக்கும்போது திருச்சபையின் முதல் சந்ததியில் அப்போஸ்தலர்கள் அற்புதங்களை செய்வதையும், நோயுற்றவர்களைக் குணமாக்குவதையும் நீங்கள் பார்க்கும்போது, "உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கின்ற கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தின் இந்த பரிமாணத்தின் இன்றுள்ள முக்கியத்துவம் என்ன?" என உங்களையே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு இங்கு வாழ்ந்த அதே கிறிஸ்து, உங்களிலும் என்னிலும் இப்பொழுது வாழ்ந்தால், அவரால் இன்னும் அற்புதங்களை செய்ய முடியும் என்றும், உங்களையும் என்னையும் குணமாக்க முடியும் என்றும் நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

பூமியில் சரீரப்பிரகாரமாக இங்கு அவர் வாழ்ந்தபோது செய்ததைப் போலவே, இன்றும், இயேசு அற்புதங்களை செய்கிறாரா, நோயுற்றவர்களை குணமாக்குகிறாரா, மரித்தவர்களை உயிருடன் எழுப்புகிறாரா? குணமாக்குவது எப்பொழுதும் அவரது சித்தமா? இயேசு எல்லாரையும் குணப்படுத்துகிறாரா? இயேசுவின் ஆர்வம் மக்களின்

சரீரப்பிரகாரமான ஆரோக்கியத்திலா, அல்லது ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியத்திலா? இப்போதும் அவர் அதில் ஆர்வம் காட்டுகிறாரா? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? சரீரப் பிரகாரமான குணமாக்குதல் சம்பந்தமான அந்தக் கேள்விக்கு நீங்கள் பதில் கொடுக்கும்போது, இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து, இரட்சிப்பின் மூலம் நடைபெறும் ஆவிக்குரிய குணமாகுதலையும் கவனியுங்கள்.

இயேசுவின் செய்தி

இயேசுவின் மரணம், உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் அவரது பல அற்புதங்களுடன் கூட, அவரின் இன்னொரு ஊழிய நோக்கமும் நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. அதாவது, புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் நான்கு புத்தகங்களில் அடங்கியுள்ள விவரங்களில் குறைந்தது மூன்றில் ஒரு பகுதி, இயேசு வாய்மொழியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.

அவரே வழி, சத்தியம் மற்றும் ஜீவன் என்பதையும் வேறு எந்த வழியிலும் பிதாவாகிய தேவனிடம் நாம் வரமுடியாது எனவும் இயேசு கூறுகிறார் (யோவான் 14:6). தேவனிடம் செல்லக்கூடிய வழி அவர்தான் என இயேசு சொல்லும்போது, தேவனிடமிருந்து விலக்கப்பட்டவர்களாய் இருந்த நம்மை அவருடன் ஒப்புரவாக்கி, நமது பரலோக பிதாவிடம் உறவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரே வழியை நமக்கு அளிக்கும்படி சிலுவையில் அவர் செய்த கிரியையைக் குறிப்பிடுகிறார்.

அவரே ஜீவன் என சொல்லும்போது அவர் செய்யும் அற்புதங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அதில், அவர் நமக்குத் தரும் நித்திய ஜீவனும் அவரை விசுவாசிக்கும் அனைவரின் வாழ்க்கையும் முழுமையாக மாற்றமடைவதும் அடங்கியுள்ளது.

அவரே சத்தியம் என உரிமை பாராட்டும்போது, சந்தேகத்திற்கிடமின்றி அவரது போதிக்கும் மற்றும் பிரசங்கிக்கும் ஊழியத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

தேவகுமாரனாக, இயேசு கிறிஸ்து வெள்ளிக்கிழமை பிற்பகல் பரலோகத்தை விட்டு வந்து, சில நாட்களில் உலகில் தங்கி, பின்பு இரட்சிப்பை நிறைவேற்றியிருக்கக்கூடும். இந்த உலகில் 33 வருடங்களை அவர் ஏன் செலவழித்தார்? அவரது சிலுவை மரணம் மற்றும் அவரது உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டவைத் தவிர பிதாவுக்காக அவர் நிறைவேற்ற வேண்டிய மற்ற வேலைகளும் கூடுதலாக அவருக்கிருந்திருக்கும்.

தாமே சத்தியம் என இயேசு நம்மிடம் சொல்லும்போதும், “வார்த்தை மாமிசமாகி” என யோவான் அவரை விவரிக்கும்போதும், (யோவான் 1:14) ஒரு பிற்பகலில் நிறைவேற்ற முடியாத இயேசுவின் ஒரு ஊழியத்தை

நாம் காண்கிறோம். எழுதப்பட்ட ஒரு வார்த்தையை ஏற்கெனவே தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால், தேவ ராஜ்ஜியத்திலும், தேவனுடைய திட்டத்திலும் எழுதப்பட்ட வார்த்தைகளுக்கும், அதிகமாக இயேசு நமக்குத் தந்திருக்கிறார். இயேசு நமக்கு என்ன தந்திருக்கிறார் என்பதை யோவான் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்: “எப்படியெனில் நியாயப்பிரமாணம் மோசேயின் மூலமாய்க் கொடுக்கப்பட்டது, கிருபையும் சத்தியமும் இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் உண்டாயின” (யோவான் 1:17). மோசே மற்றும் பழைய ஏற்பாட்டின் மூலம், தேவன் ஏற்கெனவே சத்தியத்தை நமக்குத் தந்திருக்கிறார். மேலும், அந்த சத்தியத்தில் வாழும்படியான கிருபையையும் கொடுத்திருக்கிறார். இயேசு சத்தியத்தை மட்டும் நமக்குத் தரவில்லை அவர் நமக்குத் தந்த சத்தியமே அவர் தான். வாழ்க்கையை எப்படி ஜீவிப்பது என்பதை மட்டும் அவர் நமக்கு சொல்லவில்லை. அவரே அப்படி ஜீவித்தார். அந்த ஜீவன் அவரே! இயேசுவின் எல்லாம், அவர் செய்த எல்லாம், அவர் சொன்ன எல்லாமுமே, தமது குமாரன் மூலம் நமக்கு கொடுக்க தேவன் விரும்பிய சத்தியமாகும். அதனால் தான் இயேசு ‘ஜீவனுள்ள வார்த்தை’ என யோவான் சுவிசேஷத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளார் (யோவான் 1:1, 14).

இந்த உலகிற்கு தேவன் இதுவரை சொல்லியிராத உன்னதமான செய்தி இயேசு கிறிஸ்து என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கிறோம். அவர் போதித்த செய்தியில் ஒரு பாகம் நான்கு சுவிசேஷங்களில் அடங்கிய விவரங்களின் மூன்றில் ஒரு பாகமாகும். இயேசுவின், இந்த செய்திகள் பல விதங்களில் வருகின்றன. அதில் மலையின் மீது கொடுத்த பிரசங்கம், மேல் அறையில் கொடுத்த செய்தி மற்றும் ஒலிவ மலையில் பேசியது போன்ற முக்கியமான செய்திகளும் உண்டு (மத்தேயு 5, 6, 7; யோவான் 13-16; மத்தேயு 24:25).

இன்னும் அநேக பிரசங்கங்கள், முக்கியமாக மத்தேயு மற்றும் லூக்கா சுவிசேஷங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. சிறிய தீர்க்கத்தரிசிகளைப் போன்று, அவைகள் சுருக்கமாக இருப்பதினால், அவரது முக்கியமான பிரசங்கங்களை விட அவைகுறைந்த முக்கியத்துவம் பெற்றதல்ல.. இந்தப் பிரசங்கங்களில் பல உவமைகளாகவும் உவமானங்களாகவும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இயேசுவின் செய்திகளில் அதிகமானவை உரையாடல் வடிவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள், அவரது காலத்தில் இருந்த மதத்தலைவர்களுடன் அவரது விவாதமாக இருந்தன. அநேகமாக அவரே கேள்விகளைக் கேட்டார். மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் மட்டும் 83 கேள்விகளை இயேசு கேட்கிறார்.

இயேசு கேள்விகள் கேட்கும்படி அப்போஸ்தலர்களை பிரத்தியட்சமாக பயிற்றுவித்தது போல் தோன்றுகிறது. ஒலிவ மலையில் அவர் பிரசங்கித்ததும் (மத்தேயு 24, 25), மேலறையில் அவர் கொடுத்த

நீண்ட பிரசங்கமும் (யோவான் 13-16), அப்போஸ்தலர்களினால் எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளுக்கு அவர் கொடுத்த பதிலாக இருந்தது. அதிகமான உரையாடல்கள் மதத்தலைவர்களுடனான அவரது விவாதமாகும். அவற்றை அவர்கள் விரும்பவில்லை. அதிக ஆழமான அவரது நல்ல திட்டமான அறிக்கைகளில் சில, மக்களுடன் அவருக்கு ஏற்பட்ட நேரிடையான சந்திப்பின்போது கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்கான பதிலாக இருந்தது.

சுவிசேஷங்களை நீங்கள் படிக்கும்போது இயேசு எந்த நேரத்தில் எதைக் கூறினாலும் அது முக்கியமான பிரசங்கமோ, உவமையோ, அவரிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்குப் பதிலோ, விவாதமோ எதுவாக இருந்தாலும் - தேவனுடைய நித்திய வார்த்தையான அவர் மாமிசமாகி நம்மிடையே ஜீவிக்கிறார் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அவர் பேசும்போது, தேவனை நமக்கு வெளிப்படுத்துகிறார். இந்த உலகம் இதுவரை பெற்றிராத தேவனுடைய முழுமையான வெளிப்பாட்டை நமக்கு அவர் கொடுக்கிறார் (யோவான் 1:18).

இயேசுவினால் கற்றுத்தரப்பட்ட சத்தியம் அனைத்தையும் கண்டு கொள்வதற்கு ஒரு நல்ல வழி, இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவர்களாய் இயேசு கற்பித்த அனைத்தையும் அணுகுவதாகும். “இயேசு கிறிஸ்துவின் மதிப்பீட்டு முறை என்ன? அவரது போதனைகளின் அடிப்படையில் அவைகள் அறிவிக்கப்பட்ட அல்லது வெளிப்படுத்தப்பட்ட விதம் எதுவாக இருந்தாலும், இயேசு கிறிஸ்துவின் மதிப்புகள் என்ன?”

சுவிசேஷத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, தேவனோடு மனிதகுலம் ஒப்புரவாகும்படியான வழியாக நாம் இயேசுவை சந்திக்கும்போது, சிலுவையில் நிறைவேற்றப்பட்ட இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆரம்பப் பணியை கவனியுங்கள். அதுமட்டுமல்ல, இயேசுவின் அற்புதங்களையும், விசேஷமாக இயேசுவை ஜீவனாகக் காட்டும் குணமாக்கும் மற்றும் புது சிருஷ்டியாக மாற்றும் அற்புதங்களையும் கவனியுங்கள். தேவனுடைய வார்த்தை மாமிசமாகி, கிருபையும் சத்தியமும் நிறைந்தவராய் நம்மிடையே ஜீவித்தபோது இயேசுவின் போதிக்கும் ஊழியத்தைக் கவனித்துப் பாருங்கள். இயேசுவை நமது வழியாக, சத்தியமாக, மற்றும் ஜீவனாக பார்க்கும்படியாக சுவிசேஷங்களைப் படியுங்கள்.

அதிகாரம் மூன்று

மத்தேயு சுவிசேஷத்தைப் பற்றி ஒரு ஆய்வு

“இயேசுவின் திட்டம்”

நான்கு சுவிசேஷங்களிலும், இயேசு ஒரு ஊழியத்தைக் கொண்ட ஒரு மனிதனாக மட்டும் சித்தரிக்கப்படவில்லை. அந்த ஊழியத்தை செய்து முடிப்பதற்கான ஒரு திட்டத்துடன் கூடிய ஒரு மனிதனாகவும் அவர் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார். குறிப்பாக, இது மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் காணப்படுகிறது.

உங்களுக்கு வாழ்க்கை மூன்று வருடங்கள்தான் உள்ளது என்பதை நீங்கள் அறிந்திருந்து, உங்களது செய்தியினால் உலகம் முழுவதையும் சென்றடைய விரும்பினால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? இயேசு தமக்கு வாழ்க்கை மூன்று வருடங்கள் தான் உள்ளன என அறிந்திருந்தார். உலகம் முழுவதையும் தமது சுவிசேஷத்தினால் சென்றடைய வேண்டும் என விரும்பினார். அதை அறிந்த அவர் என்ன செய்தார்? மத்தேயு சுவிசேஷத்தை நாம் படிக்கும்போதே அந்த கேள்வியைக் கேட்பதும், அதற்குப் பதில் கொடுப்பதும், அவரது ஊழிய நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான இயேசுவின் திட்டத்தை அடையாளம் காட்டும்.

ஒருவர், திறமையுடன் செயலாற்றுவவராக எவ்வாறு இருக்கலாம் என்பதைப் பற்றிய கருத்தரங்கில் நீங்கள் பங்கு கொண்டால், அதற்கு நீங்கள் பகுத்தறிந்து, ஒழுங்குபடுத்தி பிறரைப் பணியமர்த்தி, கண்காணித்து மற்றும் துன்பத்தை அனுபவிக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டுமென உங்களுக்குச் சொல்லப்படும்.

மத்தேயு சுவிசேஷத்தில், இயேசு திரள் கூட்டத்தைப் பார்த்து, மனதுருக்கத்தினால் அசைக்கப்பட்டார் என ஒவ்வொருமுறை நாம் படிக்கும்போதும், உலகம் முழுவதைக் குறித்ததான அவரது மனதுருக்கத்தைப் பற்றியும் மற்றும் இரட்சிப்பைக் குறித்த... செய்தியுடன்

உலகத்தைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற அவரது திட்டத்தைப் பற்றியும் ஒரு காட்சி நமக்குக் கிடைக்கிறது. இயேசு அந்தத் திரள் கூட்டமக்களை மனதுருக்கத்துடன் பார்க்கும்போது, அவர் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு கிரியை செய்தார். கலிலேயா கடலோரத்தில் எல்லாவகையான வியாதிகளையும் அவர் சுகமாக்கினார் என்பது மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் முதல் முறையாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்தத் திரள் கூட்டத்தினரின் தேவைகளை அவர் பகுத்தாய்ந்து, பின்பு 'முதல் கிறிஸ்தவக் கூட்டம்' என நான் அழைக்கும் ஒன்றை ஒழுங்கு செய்தார். அங்குதான் அவர் மலைப் பிரசங்கத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார் (மத்தேயு 4:23-5:2).

அடுத்த முறை, அவர் திரள் கூட்ட மக்களை மனதுருக்கத்துடன் நோக்கியபோது, மலை உச்சியில் அவரது போதனையைக் கேட்டவர்களில் சிலரை, 'அப்போஸ்தலர்' களாகவும், அல்லது 'அனுப்பப்பட்டவர்களாக'வும் இருக்கும்படித் தெரிந்தெடுத்து அனுப்பினார். சீடனுக்கும் அப்போஸ்தலனுக்கும் இடையில் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. இயேசுவுக்கு, அவரைப் பின்பற்றிய அநேக சீடர்கள் இருந்தனர். ஆனால் அவருக்கு அப்போஸ்தலர்கள் பன்னிரெண்டு பேர்கள் மட்டுமே இருந்தனர்.

உலகத்தை சென்றடையும்படியான அவரது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவவர்களை அவர் இப்பொழுது பகுத்தாய்ந்து ஒழுங்குபடுத்தி அனுப்புகிறார் என நாம் சொல்லக்கூடும். மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் மூலம், அவரது திட்டத்தை நாம் பின்பற்றும்போது, ஒரே மாதிரியான இரண்டு சம்பவங்களைக் குறித்து நாம் படிக்கிறோம். அவர் மறுபடியும் திரள் கூட்ட மக்களை மனதுருக்கத்துடன் பார்க்கிறார். இந்த முறை அவர்கள் தங்களுக்குள்ள மற்றெல்லா பிரச்சினைகளோடுங்கூட பசியுடனுமிருந்தனர். அப்போஸ்தலர்கள் அவரிடம் வந்து, அவர்கள் உணவு கொள்ளும்படி, அவர்களை அனுப்பிவிடும்படி அவரிடம் கூறுகின்றனர். "எத்தனை ரொட்டித்துண்டுகள் உங்களிடம் இருக்கின்றன?" என்ற கேள்வியுடன் ஒரு சவாலை அவர்கள் முன்பு வைக்கிறார். அவரது பிரதிநிதிகளாக அந்த சீடர்கள் அங்கு வந்திருக்கும் மக்களின் தேவைகளை சந்திக்க முடியும் என்பதால், அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பவேண்டாம் என இயேசு சீடர்களிடம் சொல்கிறார். நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்டதும் அனைவரும் அறிந்த இந்தக் கதை, உண்மையிலேயே இயேசுவின் ஊழிய தரிசனத்தைக் குறித்த ஒரு உவமையாகும் (14:14-36; 15:32-29).

திரள் கூட்ட மக்கள், தேவைகளுடன் கூடிய உலகத்தைப் பிரதிபலிப்பதாக நாம் காண்கிறோம். இயேசுவும் அந்த மக்கள் கூட்டத்தின் தேவைகளை சந்திக்கும்படியாக அவரது

அப்போஸ்தலர்களை அவரின் பிரதிநிதிகளாக முக்கியமான இடத்தில் வைப்பதைக் காண்கிறோம். மக்கள் கூட்டத்திற்கென்று தேவனிடமிருந்து அற்புதமான விதத்தில் வரும் உதவிகள் இயேசுவிடமிருந்து நேரிடையாக அந்த மக்களுக்குச் செல்வதில்லை. அவைகள் அப்போஸ்தலர்களின் கரங்களின் மூலமாக மக்களைச் சென்றடைகின்றன. இரட்சிப்பின் தேவையுடனிருக்கும். மக்களுக்கு அவரது சத்தியத்தையும் சுவிசேஷத்தையும் கொண்டு செல்ல கிறிஸ்து அவரது சீடர்களைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்தெடுத்தார்.

இந்த ஆர்வமூட்டும் அற்புதத்தில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள மக்கள், இடங்கள், மற்றும் நடைபெற்ற காரியங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு ஆழமான அர்த்தம் உண்டு. இந்த அற்புதத்தின் மூலம் இயேசுவின் திட்டம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் இறுதியில் உயர்ந்த பணியை சீடர்களுக்குக் கொடுத்த விதத்தை மத்தேயு பதிவு செய்ததிலிருந்து இதைக் காணமுடிகிறது (மத்தேயு 28:16-20). இயேசு, இந்த உலகத்தை விட்டு பரமேறிச் செல்ல இருந்த போது, அவரது பிரதிநிதிகளாக இந்த உலகத்தை சென்றடைய அந்த மனிதர்களை நியமித்தார்.

அவரின் பரமேறுதலுக்குப் பின்பு, சபையின் வரலாற்றில் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக, இயேசுவுக்கென்று உலகத்தை சென்றடையும் பணியை அவரது சீடர்கள் செய்கையில், அவர்கள் திறமையுடன் செயல்படும்படியாக அவர் கண்காணித்தார். அவர்கள் முயற்சி செய்து வேதனை அடைந்தபோது, அவரும் வேதனையை அனுபவித்தார். சரித்திரத்தின் முதல் முந்நூறு வருடங்களில் அவர்கள் துன்புறுத்தப்பட்ட காலங்களில் இது உண்மையாக இருந்தது. சபையின் சரித்திரத்தின் இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு மேலாக அவர்கள் குற்றம்சாட்டப்பட்டு, துன்புறுத்தப்பட்டது தொடர்ந்தபோது, அவர் தொடர்ந்து வேதனைப்பட்டார் என்பதை யூகிக்க முடியும். அதுமட்டுமல்ல, இது இன்று உலகின் பல பகுதிகளில் நடக்கிறது. சபையின் சரித்திரத்தின் சில அதிகாரங்களில் பயங்கரமாக எழுதப்பட்டதுபோல, அவரும் வேதனையை அனுபவித்தார்.

இன்றுள்ள திருச்சபையை புரிந்து கொள்ள இது நமக்கு உதவும். மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் அவரது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதை நாம் கவனிக்கும்போது சபையின் நோக்கத்தின் தூய்மையான சாராம்சத்தை நம்மால் காணமுடியும். சபை என்பது ஒரு அருட்பணி நிறுவனமாகும். இந்த உலகத்திற்கு இயேசுவின் கிருபையையும் சத்தியத்தையும் அறிவிக்கும் ஒரு வாகனமாக இருக்க கிறிஸ்துவினால் வடிவமைக்கப்பட்டு அதிகாரமளிக்கப்பட்ட ஒன்றுதான் சபையாகும்.

சபையின் திட்டங்கள், நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் அந்த முடிவை நோக்கிச் செல்லும் ஒன்றாகக் காணப்பட வேண்டும்.

இந்த சத்தியம் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில் தான் ஊர்ஜிதம் செய்யப்படுகிறது. இழந்து போன உலகத்திற்கு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படியான பணியை அவரது சபையிடம் இயேசு ஒப்படைத்ததுடன், மத்தேயு சுவிசேஷம் முடிவடைகிறது. அப்படி அவர்கள் செய்யும்போது, சீடர்களை உருவாக்கி, அந்த சீடர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து இயேசு கற்றுத் தந்த எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்கு சொல்லித் தர வேண்டும். அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் புத்தகத்தில் இதைத்தான் அவர்கள் செய்தனர். அதைச் செய்த, பெந்தெகொஸ்தே நாளில் தேவனிடமிருந்து வல்லமையைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இந்த உயரிய பணியை அவர்கள் செயல்படுத்தினபோது, சபை பிறந்தது.

அப்போஸ்தல நடபடிகளின் புத்தகத்தில், அவர்கள் எப்படி உலகத்திற்குள் சென்று, சீடர்களை உருவாக்கி, அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து, கர்த்தர் கற்றுத்தந்த அனைத்தையும் அவர்களுக்கு கூறினர் என்பது பதிவுச் செய்யப்பட்டுள்ளது. அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் புத்தகமும் சபை சரித்திரமும் இயேசுவின் திட்டம் கிரியை செய்கிறது என்பதை நமக்குச் சொல்லுகிறது. அவரது சபையை ஆரம்பித்த நாம், இன்னும் சென்று சீடர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து இயேசு கற்பித்த அனைத்தையும் கற்றுத் தரும்படி அழைக்கப்பட்டுள்ளோம்.

அதிகாரம் நான்கு

‘கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையிலுள்ள முக்கியமான சம்பவங்கள்’

வேதாகமத்தில், மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க, ஆனால் அவருக்கென்று சிறிதளவு இடமே அளிக்கப்பட்ட,யோவான் ஸ்நானனைப் போன்ற வேறு எவருமில்லை. ஸ்திரீகளில் பிறந்தவரில் இவரைப் போன்று பெரியவனும், பெரிய தீர்க்கதரிசியும் எவருமில்லையென இயேசு சொன்னார் (மத்தேயு 11:11; லூக்கா 7:28).

யோவான் ஸ்நானனின் வாழ்க்கை இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் சுருக்கமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவனுடைய வாழ்க்கையின் முக்கியத்துவம் என்ன? முதலாவது, தீர்க்கதரிசிகளில் அவன் சிறந்தவன் மட்டுமல்ல, அவன் அவர்களில் கடைசியுமானவன். தீர்க்கதரிசிகள் மேசியா வருகிறார் என்ற நற்செய்தியை பிரசங்கித்தனர். இந்தத் தீர்க்கதரிசி கலிலேயாவில் நடந்து சென்ற ஒரு மனிதனைக் குறிப்பிட்டு அவரது சீடர்களிடம் “இதோ, உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி” (யோவான் 1:29) என்றான். மேசியாவைப் பற்றி தீர்க்கத்தரிசனம் உரைத்தவர்களில் கடைசியானவன் யோவான் ஸ்நானன். அவன்தான், ஜனங்களை, அவர்களின் மேசியாவிடம் சரியானபடி அறிமுகப்படுத்தியவன்.

இயேசுவின் ஞானஸ்நானம்

மத்தேயு, மாற்கு, மற்றும் லூக்கா சுவிசேஷங்களில் தொடக்க அதிகாரங்களில் இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையிலுள்ள பல முக்கிய சம்பவங்கள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு நாள் யோவான் ஸ்நானன் ஞானஸ்நானம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் தன்னைப் போன்ற ஒரு வாலிபன் வரிசையில் நிற்பதைக் கண்டான். யோவான் ஸ்நானன் இயேசுவைக் கண்டபோது, ‘நான் உம்மாலே ஞானஸ்நானம்

பெற வேண்டும்” என்றான். ஆனால், இயேசு, “இல்லை, எல்லா நீதியையும் நிறைவேற்றுவது நமக்கு ஏற்றதாயிருக்கிறது. யோவானே, நீ எனக்கு ஞானஸ்நானம் கொடு” என்றார். ஆகவே, யோவான் அவருக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தான். அப்படி அவன் செய்தபோது, தேவ ஆவி புறாவைப்போல் அவர்மேல் இறங்கியது. பிதாவாகிய தேவன் பேசினார்: “இவர் என்னுடைய நேசகுமாரன், இவரில் பிரியமாயிருக்கிறேன்.” இது யோவான் ஸ்நானனின் சாட்சி என அழைக்கப்படுகிறது (மத்தேயு 3:17).

இயேசுவின் சோதனை

மத்தேயு நான்காம் அதிகாரத்தில், இயேசுவின் ஞானஸ்நானத்தைத் தொடர்ந்து மற்றுமொரு முக்கிய சம்பவம் நிகழ்ந்தது. ஆவியானவர் வனாந்தரத்திற்கு அவரை வழி நடத்தினார். அங்கு சாத்தானோடு ஒரு போராட்டம் இருந்தது. அவர் 40 நாட்கள் உபவாசித்த பின்பு, மூன்று முறை சோதனைக்குட்பட்டார். முதலாவது, சோதனையாளன் அவரிடம் வந்து, “நீர் தேவனுடைய குமாரனேயானால், இந்தக் கல்லுகள் அப்பங்களாகும்படி சொல்லும்” என்றான். இயேசு பிரதியுத்தரமாக “மனுஷன் அப்பத்தினாலே மாத்திரமல்ல, தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறதே என்றார்.” சுருக்கமான சுவிசேஷங்களில் பதிவாகியுள்ள இயேசுவின் முதல் வார்த்தைகள் “என்று எழுதியிருக்கிறதே” என்பதாம் (மத்தேயு 4:4).

சாலொமோன் கட்டிய ஆலயத்தின் உச்சியிலிருந்து இயேசுவை கீழே குதிக்கும்படி பிசாசு சோதனைக்குட்படுத்தியபோது, இரண்டாவது சோதனை நிகழ்ந்தது. “நீர் தேவனுடைய குமாரனேயானால் தாழ்குதியும்; ஏனெனில், தம்முடைய தூதர்களுக்கு உம்மைக் குறித்துக் கட்டளையிடுவார்; உமது பாதம் கல்லில் இடறாதபடிக்கு, அவர்கள் உம்மைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு போவார்கள் என்பதாய் எழுதியிருக்கிறது” என்றான் (6). இங்கு சாத்தான் வேத வசனங்களை மேற்கோள் காட்டி பேசுவதைப் பார்க்கிறோம். அவன் வேதாகமத்தை நன்கு அறிந்திருந்தான். மட்டுமல்ல, வேதவசனங்களை விசுவாசிகள் மனதிற்கு கொண்டுவந்து அவர்களைப் பயம் கொள்ளச் செய்வதின் மூலம், அவர்களைத் தோற்கடிக்க விரும்புகிறான்.

இயேசு தாம் மனித சரீரத்தில் உள்ள தேவன் என்பதை விரைவில் உரிமைகோரப் போகிறார். இதை எவராவது நம்பியிருப்பார்களா? அந்த உரிமையை நிரூபிக்க அவரது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வல்லமையை அவர் பயன்படுத்த சாத்தான் ஆலோசனை சொல்லுகிறான். ஆனால் இயேசு, அவனுக்குப் பதிலாக, “உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பரீட்சை பாராதிருப்பாயாக என்றும் எழுதியிருக்கிறதே” என்றார் (7).

இயேசுவுக்கு ஏற்பட்ட மூன்றாவது சோதனையில் சாத்தான் உலகத்தின் சகல ராஜ்யங்களையும் அவைகளின் மகிமையையும் அவருக்கு காண்பித்து, “நீர் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து, என்னைப் பணிந்துகொண்டால், இவைகளையெல்லாம் உமக்குத் தருவேன்” என்று சொன்னான். ஆனால் இயேசு, “அப்பாலே போ சாத்தானே; உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பணிந்து கொண்டு, அவர் ஒருவருக்கே ஆராதனை செவ்வாயாக என்று எழுதியிருக்கிறதே” என்று பதிலளித்தார் (8-10).

வனாந்தரத்தில் இயேசுவுக்கு ஏற்பட்ட சோதனைக்கான முக்கியத்துவம் என்ன? முதலாவது, எந்த வகையிலாவது, இந்த எதிர்ப்பை சாத்தான் தவிர்த்திருக்கக் கூடுமானால், அவன் தவிர்த்திருப்பான். இயேசு தமது ஊழியத்தின் ஆரம்பத்தில் சாத்தானை எதிர்க்க தேவ ஆவியானவர் இயேசு கிறிஸ்துவை வழிநடத்தினார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இது “பெரிய சகோதரனான இயேசு,” ஏதேன் தோட்டத்தில் சாத்தானால் தோற்கடிக்கப்பட்ட “சிறிய சகோதரன்” ஆதாமுக்காக கணக்குத் தீர்ப்பதாகும். இயேசு சந்தித்த முதல் சோதனை ஏதேன் தோட்டத்தில் ஆதாமும் ஏவாளும் சந்தித்த சோதனையைப் போன்றதாகும்.

நாம் கவனித்தது போலவே, ஏதேன் தோட்டத்தில் நடந்த சோதனையின் மறுபிரதிபலிப்பான இதற்கு இயேசு பின்வரும் வேதவசனங்களை மேற்கோள் காட்டி பதிலளித்தார்: “மனுஷன் அப்பத்தினாலே மாத்திரமல்ல, தேவனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிற ஒவ்வொரு வார்த்தையினாலும் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறதே” (மத்தேயு 4:4). தோட்டத்தில் சாத்தான் ‘தேவன் சொன்னாரா?’ என்ற கேள்வியை எழுப்பினான். ஆதாமும் ஏவாளும், ‘ஆம், தேவன் சொன்னார்’ என பதிலளித்தனர். பிசாசு அதற்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக, “நல்லது, தேவன் என்ன சொன்னாரோ அது உண்மையல்ல” என்றான். பொதுவான கேள்விகளை எழுப்பிய பிறகு, தேவன் பேசிய வார்த்தை ஆராயப்பட்டு, எதிர்க்கப்பட்டு, கீழ்ப்படியாமற் போனது.

தேவ பிள்ளைகளின் நீண்டகால சரித்திரத்தில் பிசாசானவன் அதே கேள்விகளைக் கேட்பதை ஒருபோதும் நிறுத்தவில்லை. இந்த சோதனைகள் இரண்டுமே, பாவம் செய்யும்படியாக இன்று நாம் எவ்வாறு சோதிக்கப்படுகிறோம் என்பதின் விவரிப்பாகும். இது பாவத்தைக் குறித்த ஒரு விளக்கமாகும். பாவம் என்பது, தேவன் சொன்னதாக நாம் என்ன அறிந்திருக்கிறோமோ அதைக் குறித்து நாம் என்னச் செய்கிறோம் அல்லது செய்யாமலிருக்கிறோம் என்பதாகும்.

முதல் சோதனைக்கு இயேசு கொடுத்த பதில்: நாம் வாழ நினைத்தால், எப்படி வாழ்வது என்பதை தேவ வார்த்தை நமக்குக் காண்பிக்கும்.

வேதாகமத்தை எவ்வளவு அதிகமாக நாம் புரிந்து கொள்கிறோமோ, அந்த அளவிற்கு வாழ்க்கையை நாம் புரிந்து கொள்வோம். வாழ்க்கையை எந்த அளவிற்கு நாம் விளங்கிக் கொள்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு வேதாகமத்தை நாம் விளங்கிக் கொண்டு அதனைப் பாராட்டுவோம். எப்படி வாழ்வது என்பதை நாம் அறிய வேண்டும் என்பதே வேதாகமத்தின் நோக்கமாகும்.

ஏதேன் தோட்டத்தில், சோதனையின் நோக்கம் என்னவென்றால், “உங்களது சரீரத் தேவைகளை முதலாவதாகவும், நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என தேவன் விரும்புகிறாரோ அதை இரண்டாவதாகவும் வையுங்கள்” என்ற தவறான செய்தியை மக்கள் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதே. அவர்களின் சரீரப்பிரகாரமான தேவைகளை அவரது வார்த்தையின் வெளிச்சத்தில் விளக்கவேண்டும் என தேவன் விரும்பினார். அதாவது, சோதனை என்பது “உங்களது தேவைகள் முதலாவதும், தேவனின் வார்த்தை இரண்டாவதுமாகும்”.

கல்லுகளை அப்பங்களாக மாற்றும்படி இயேசு சோதிக்கப்பட்டபோது, சோதனை என்னவென்றால், “நீர் நாற்பது நாட்கள் உபவாசித்திருக்கிறீர். சரீரப்பிரகாரமான தேவையை முதலிலும் தேவ வார்த்தை மற்றும் தேவ சித்தத்தை இரண்டாவதாகவும் வைக்கும்படி உம்முடைய இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வல்லமையை பயன்படுத்தும் என்பதே. அதற்குப் பதில் “வார்த்தை முதலில், தேவைகள் இண்டாவது” என்பதாகும்.

வேதாகமத்தின் செய்தியை இரண்டு வார்த்தைகளில் தொகுக்கக்கூடும். அந்த இரண்டு வார்த்தைகள் ‘தேவன் முதலில்’ என்பதாகும். இந்த மூன்று சோதனைகளுக்கும் தேவன் அளித்த பதில்களை இந்த இரண்டு வார்த்தைகளில் தொகுக்கக்கூடும். சோதனைக்குட்படுவது பாவமல்ல சோதனைக்கு நாம் எவ்வாறு இடங்கொடுக்கிறோமோ அதுதான் பாவமாகும் அல்லது ஜெயமாகும். சோதனைக்கு இன்றும் நம்முடைய பதில் ‘தேவன் முதலாவது’ என்ற அந்த இரண்டு வார்த்தைகளாகவே இருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது சோதனையில் சாத்தான் வேதவசனத்தை மேற்கோள் காட்டுகிறான். மட்டுமல்ல, சாலமோன் ஆலயத்தின் உச்சியிலிருந்து குதிப்பதின் மூலம் இயேசு தான் தேவகுமாரன் என்பதை நிரூபிக்கும்படியாகவும் ஆலோசனை கூறுகிறான். அதன் எண்ணம் என்னவென்றால் கீழே விழுவதிலிருந்து அவர் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டு தப்பிவிடும்போது, அவர் தேவனுடைய குமாரன் என்று நிரூபித்து விடுவார் என்பதாகும்.

திரும்பவும் இயேசு, “தேவனை பரீட்சைப்பாராதிருப்பாயாக” என்று சாத்தானுக்குப் பதிலளிக்கிறார். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவராக மாறுகிற ஒரு சவாலை ஏற்று, ‘விசுவாசத்தின் பல்கலைக்கழகத்தில்’ நாம் சேரும்போது, தேவனுக்கு பரீட்சைவைப்பதற்கு நமக்கு உரிமை கிடையாது. நம்மைப் பரீட்சை செய்து பார்க்கவேண்டும் என எந்த நேரம் அவர் விரும்பினாலும் அப்படிச் செய்ய அவருக்கு உரிமை உண்டு. ஆனால், தேவனைப் பரீட்சை செய்ய நமக்கு உரிமையில்லை.

மூன்றாவது முறையாக, சாத்தான் இயேசுவை சோதனைக்குட்படுத்தியபோது, அவர் அவனைப் பணிந்து கொண்டால் உலகத்தின் சகல ராஜ்ஜியங்களையும் அவருக்குக் கொடுப்பதாகக் கூறினான். முதல் சோதனைக்கு வேதவசனத்தைக் கொண்டு அவர் எப்படிப் பதிலளித்தாரோ அதற்கு இணையாக வேதவசனத்தைக் கொண்டு மறுபடியும் நமது கர்த்தர் பதிலளித்தார். “...உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பணிந்துகொண்டு, அவர் ஒருவருக்கே ஆராதனை செய்வாயாக என்று எழுதியிருக்கிறதே...” “தேவன் முதலாவது” என்ற இரண்டு வார்த்தைகளில்தான் சாரம்சம் அடங்கியுள்ளது. இந்த முறை இந்த இரண்டு வார்த்தைகளோடு “அவர் ஒருவருக்கே” என்ற இரண்டு வார்த்தைகளும் சேர்ந்துள்ளது (மத்தேயு 4:10).

இயேசுவுக்கு நேர்ந்த இந்த மூன்று சோதனைகளும், நீங்களும் நானும் தனிப்பட்ட விதத்தில் பயன்படுத்துவதற்காகதான் என்பது தெளிவாகிறது. முதலாவது, “தேவன் முதலில்” என்பதாகும். முதலாவது தேவனின் வார்த்தை, பின்பு நமது தேவைகள். தேவனை, மட்டுமே ஆராதிபுங்கள்.

மூன்றாவது முறையாக சாத்தானை இயேசு எதிர்த்த பின்பு, இயேசுவிடமிருந்து “சிறிது காலத்திற்கு” சாத்தான் விலகிச் சென்றதை நாம் வாசிக்கிறோம். அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி மூன்று வருட வாழ்க்கையில், இரட்சகர் மீது ஒரு வல்லமையான, தொடர்ந்த, இரக்கமற்ற சாத்தானின் தாக்குதல் இருந்ததை இந்த வார்த்தைகள் உணர்த்துகின்றன. அவர் மரித்து, நமது இரட்சிப்புக்காக உயிரோடெழுந்த அந்தக் கடைசி வாரத்திற்குள் அவர் பிரவேசித்தபோது, அது உண்மையானது.

சாத்தானின் சோதனைகளில் ஒன்றிற்கு இயேசு இடங்கொடுத்திருப்பாரோ என சிலர் ஆச்சரியப்படுகின்றனர். வனாந்திரத்தில் இயேசு சோதனைக்குட்பட்டபோது, பரலோகத்தின் முன்பக்கத்தில் பிதாவாகிய தேவன் நின்று தம் சுவாசத்தை அடக்கிக் கொண்டு, “அவர் அதை செய்து முடிப்பாரோ?” என யோசித்திருப்பார் என நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? அவரது குமாரன், ஆதாமைப் போன்று சோதனைக்கு இடங்கொடுக்கமாட்டார் என தேவன் அறிந்திருப்பார்

என்று உங்களுக்கு உறுதியளிக்கிறேன். வனாந்தரத்தில் அவர் சோதிக்கப்பட்டபோது, இயேசு விழுந்து போகும்படியான வழி ஏதுமில்லை.

அப்படியானால், அவர் ஏன் சோதிக்கப்பட்டார்? நமது இரட்சகரின் வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் ஆரம்பத்தில், அவர் எந்த சோதனையிலும் விழுந்து போக முடியாது என்பதை நமக்கு காண்பிக்க வேண்டியது தேவனுக்கு முக்கியமாக இருந்து. வேதாகமத்திலுள்ள கடைசி வசனங்களில் ஒன்று இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றி இதைச் சொல்லுகிறது: “வழுவாதபடி உங்களைக் காக்கவும், தமது மகிமையுள்ள சந்நிதானத்திலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடே உங்களை மாசற்றவர்களாய் நிறுத்தவும் வல்லமையுள்ளவரும்...” (யூதா. 24). சோதிக்கப்பட்டு விழுந்து போகாத கிறிஸ்து நம்மில் வாழ்ந்தால், நாம் விழுந்து போவதிலிருந்து அவர் நம்மைத் தடுக்க முடியுமா? நிச்சயமாக அவரால் முடியும். அவரை நாம் நம்பி, அவரோடு வாழ்ந்தோமானால், விழுந்து போவதிலிருந்து அவர் நம்மைத் தடுக்க முடியும்.

சோதனையை அவர் சந்தித்த விதத்தின் மூலம், தீமையான ஒன்றின் சோதனைகளுக்கு நீங்களும் நானும் எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகிறார். நாம் ஒவ்வொரு வருடமும், சரீரப்பிரகாரமானதை முதலிலும், ஆவிக்குரிய காரியத்தை இண்டாவதாக வைக்கவும் கூடாது. ஆனால் சாத்தான் “தேவனைத்தவிர வேறெதை வேண்டுமானாலும் உங்கள் வாழ்க்கையில் முதலாவதாக வையுங்கள்” என இரக்கமற்ற வகையில் கூற முயற்சிக்கிறான்.

நமக்குக் கிடைக்கும் சிறந்ததை சாத்தான் பறித்துக் கொள்ள முயற்சிக்கிறான். நல்லதை நாம் செய்யும்படி அவன் நம்மை சோதித்து அதனால், நமக்காக தேவன் வைத்திருக்கும் சிறந்ததை இழந்து போக செய்கிறான். ஏனென்றால் தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார். அவரை நாம் ‘முதலாவது’ வைக்கும்போது, அவரிடமுள்ள சிறந்தவற்றை அவரால் நமக்குக் கொடுக்க முடியும் என்பதை அவர் அறிவார். அவரை முதலாவது நாம் வைக்க வேண்டுமென அவர் விரும்புவதோடல்லாமல், சாத்தானின் சோதனைகளை தோற்கடிக்க வேண்டுமெனவும் விரும்புகிறார்.

அதிகாரம் ஐந்து

‘இயேசுவின் மிகச் சிறந்த பிரசங்கம்’

இயேசு அநேக சிறந்த பிரசங்கங்களைத் தந்திருக்கிறார். அவைகளில் அவர் தந்த மலைப் பிரசங்கம் மிகச் சிறந்த ஒன்றாக இருந்தது. அவரது இந்தப் பிரசங்கம் முழு வேதாகமத்தின் நீதி சம்பந்தமான சுருக்கமான தொகுப்பாகும். இந்தப் போதனை கொடுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தை நாம் கவனிக்கும்போது, இன்றுள்ள பிரசங்கத்தைப் போன்ற ஒரு பிரசங்கம் அல்ல என்பதை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

பிரசங்கம் கொடுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பம்

இயேசுவின் இந்த மிகச் சிறந்த பிரசங்கத்தின் பொருளைப் பற்றி நாம் கவனிக்கும் முன்பு, அது கொடுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டியது முக்கியமாகும். வேதத்தைக் கற்பதற்கான விதி முறைகளில் ஒன்று, வேத பகுதியை அதன் சந்தர்ப்பத்தோடு சேர்ந்து எப்பொழுதும் நாம் காண முயற்சிப்பதாகும். நாம் வேதத்தைப் படிக்கும்போது, அதில் சொல்லப்பட்ட சூழ்நிலையும், அதற்கு முன்பு என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும், போதனை கொடுக்கப்பட்ட காலத்தில் என்ன நடந்தது என்பதையும், நாம் படிக்கும் வேதபகுதியில் சொல்லப்பட்ட போதனை அல்லது சம்பவத்திற்கு பிறகு என்ன நடைபெறுகிறது என்பதையும் கவனிக்கவேண்டியது முக்கியமாகும். இது நாம் படிக்கும் வேத பகுதியை விளக்கிச் சொல்ல நமக்கு உதவுகிறது.

மத்தேயு நான்காம் அதிகாரத்தின் முடிவில், இந்தப் பெரிய போதனையின் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை மத்தேயு விவரிப்பதை நாம் காண்கிறோம். பல பட்டணங்களிலிருந்தும், பல நாடுகளிலிருந்தும் சுகம் பெறும்படியாக வெகுதூரத்திலிருந்து பயணம் செய்து வந்த நோயுற்ற மக்களை இயேசு குணமாக்கினதைப்பற்றி நாம் வாசிக்கிறோம். (மத்தேயு 4:23-5:1)

கலிலேயா கடலோரத்தை சுற்றி திரண்டிருந்த திரள் கூட்ட மக்களை இயேசு குணமாக்கிய வேளையில், அவருடைய சீடர்களில் சிலரை மலையின்மேல் அவரோடு ஏறிவரும்படி அழைத்தார் (மாற்கு 3:13). இயேசு செய்த இந்தக் காரியம் திரள் கூட்டத்தை இரண்டு கூட்டமாகப் பிரித்தது. மலையின் அடிவாரத்திலிருந்தவர்கள் பிரச்சினையுடனிருந்தவர்கள். இயேசுவுடன் உயர்ந்த இடத்தில் இருந்தவர்கள். பிரச்சினைகளின் தீர்வு மற்றும் பதிலின் ஒரு பகுதியாகவாவது இருக்கும்படி விரும்பியவர்களாகும். மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் ஐந்தாவது, ஆறாவது மற்றும் ஏழாவது அதிகாரங்கள் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இயேசு கொடுத்த சிறந்த பிரசங்கத்தை பதிவு செய்துள்ளன.

இந்த சிறந்த போதனை கொடுக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தை “முதல் கிறிஸ்தவ கூட்டம்” என அழைக்கிறேன். இயேசு இந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்த போது அவர் சீடர்களுக்குக் கொடுத்த சவால் என்னவென்றால், “நீங்கள் பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறீர்களா? அல்லது பிரச்சினைக்குரிய தீர்வின் ஒரு பகுதியாக இருக்க வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?” இந்தக் கூட்டத்தில், இன்னும் பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாக இருப்பவர்களுக்கான அவரது தீர்வின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும்படி சீடர்களை இயேசு தெரிந்தெடுத்தார்.

நோயுள்ள மக்கள் கூட்டத்திற்கு இயேசு ஊழியம் செய்தார். அவர் தேவ குமாரனாக மனித ரூபத்தில் இருந்தாலும், பிரச்சினைகள் அனைத்தையும், சரீரத்தில் ஒரு மனிதனாக அவரால் ஒருபோதும் தீர்வு செய்ய முடியாது என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஆகவே, அவர் இதைக் குறித்து ஆலோசித்து, முதல் கிறிஸ்தவ கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தார். மாற்குவைப் பொருத்தவரை, உயர்ந்த இடத்தில் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்தவர்கள் இயேசுவினால் அழைக்கப்பட்டவர்கள் மட்டுமே (மாற்கு 3:13).

ஏழாவது அதிகாரத்தில், ஒரு பெரிய அழைப்புடன் இயேசு இந்தக் கூட்டத்தை நிறைவுச் செய்ததை நாம் வாசிக்கிறோம். அவர் அழைப்புக் கொடுத்தபோது பன்னிரண்டு சீடர்கள் மட்டுமே அதற்குப் பதில் கொடுத்தனர். மலையிலிருந்து இயேசு இறங்கி வந்த சிறிது காலத்திலேயே பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர்களை அவர் நியமனம் செய்கிறார். இயேசு, தனது பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர்களையும் முதல் கிறிஸ்தவக் கூட்டத்தில் தான் தெரிவு செய்தார் என நம்புகிறேன்.

பிரசங்கத்தில் அடங்கியுள்ள பொருள்

மலையின் அடிவாரத்திலுள்ள மக்களின் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு காணும்படி சீடர்களுக்கு அழகான சில பண்புகளை இயேசு போதிக்கத் துவங்கினார் (5:3-12). இந்த எட்டு ஆவிக்குரிய பண்புகள் இயேசுவின்

ஒரு சீடனின் மனநிலையைக் காட்டுகிறது. இயேசுவைப் பொருத்தவரை, காரியங்களைக் கையாளும் விதம், ஒளி நிறைந்த வாழ்க்கைக்கும் இருள் நிறைந்த வாழ்க்கைக்கும் இடையிலான வித்தியாசமாக இருக்கக் கூடும் (மத்தேயு 6:22, 23).

ஆவிக்குரிய பண்புகள் : பொதுவான சில குறிப்புகள்

இந்த எட்டு ஆவிக்குரிய பண்புகள் தான் அவரது பிரசங்கமாகவும், இந்தப் போதனையின் மற்ற எல்லாம், அவர் பிரசங்கித்ததை அவர் செயல்படுத்தின விதத்தைப் பற்றியதுமாகும். இந்தப் பிரசங்கம், ஒரு கிறிஸ்தவனாக, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவனாக மாறுவதினால் ஏற்படும் துன்பங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறது. இந்த அழகான ஆவிக்குரிய பண்புகள் ஒரு கிறிஸ்தவனாக இருப்பவனுக்குரிய சுபாவத்தை சித்தரித்துக் காட்டுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து வருகின்ற நான்கு உவமானங்களான, உப்பு, ஒளி, பட்டணம் மற்றும் விளக்குத்தண்டு ஆகியவை கிறிஸ்தவ சுபாவம், உலகப் பிரகாரமான கலாச்சாரத்தை பாதிக்கும்போது அதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள சவால்களை விவரிக்கிறது. “நீங்கள் பிரச்சினையின் பங்காக இருக்கிறீர்களா? அல்லது இயேசுவின் தீர்வின் ஒரு பங்காக இருக்கிறீர்களா? அவரின் பதில்களில் ஒன்றாக நீங்கள் இருக்கிறீர்களா? அல்லது நீங்கள் இன்னும் கேள்விகள் கேட்பவர்களாக இருக்கிறீர்களா?” என்பதே முக்கியமான காரியமாக இருக்கிறது.

நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது ஆவிக்குரிய பண்புகளுக்கிடையில், ஒரு கற்பனையான ‘ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக பிரிக்கின்ற கோடு’ இருக்கிறது. தேவன் தமது பணிக்கென்று சீடர்களைத் தெரிந்தெடுத்து அனுப்பும்போது, அதற்கென்று ஒரு வழிமுறையைக் கையாண்டார். அந்தத் தலைவர்களிடம் வருகின்ற அனுபவங்கள் போகின்ற அனுபவங்கள் உண்டு. தேவனுக்கென்று கணிகொடுக்கும்படி அவர்கள் போகும் முன்பு, தேவனிடம் அவர்கள் வருவதற்குரிய ஒரு பொருள் பொதிந்த வாழ்க்கை இருந்தது.

தேவனுக்கென்று ஊழியர்களாக அவர்கள் மாறும் முன்பு அவர்கள் தேவனை ஆராதிக்கிறவர்களாக இருந்தனர். முதல் நான்கு ஆவிக்குரிய பண்புகள் தேவனிடம் வருவதினால் கற்றுக் கொண்ட இயல்புகளைத் தெரிவிக்கிறது. மற்ற நான்கு பண்புகள், தேவனுக்கென்று நாம் போகும்போது நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய இயல்புகளைச் சித்தரிக்கிறது.

தாலந்துகளைத் தனிமையில் வளர்ச்சியடையச் செய்யலாம். ஆனால், மனிதத்தன்மை அல்லது மனித குணநலன்கள் மக்களோடு நாம் உறவு கொள்ளும்போதே வளர்ச்சியடைகிறது. முதல் நான்கு ஆவிக்குரிய பண்புகள் மலைஉச்சியில் அல்லது தேவனோடு நமக்குள்ள நெருங்கிய

அனுபவத்தில் வளர்ச்சியடைந்தன (மத்தேயு 6:6). முதல் நான்கு பண்புகளை, தேவனோடு நமக்குள்ள தனிப்பட்ட உறவில் வளர்த்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் மற்ற நான்கு பண்புகளை மக்களோடு நமக்குள்ள உறவுகளின் மூலமே கற்றுக் கொள்ளவும், வளர்த்துக் கொள்ளவும் முடியும்.

இந்த ஆவிக்குரிய பண்புகள் இரண்டிரண்டாக நான்கு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன: துயரப்படுகிறவர்கள், ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்கள்; நீதியின்மேல் பசிதாகமுள்ளவர்கள், சாந்தகுணமுள்ளவர்கள்; இருதயத்தில் சுத்தமுள்ளவர்கள், இரக்கமுள்ளவர்கள் மற்றும் நீதியினிமித்தம் துன்பப்படுகிறவர்கள், சமாதானம் பண்ணுகிறவர்கள். இயேசுவின் ஒரு சீடனால் கற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஆவிக்குரிய பார்வையை ஒவ்வொரு ஜோடி பண்புகளும் சித்தரிக்கின்றன.

முதல் இரண்டு பண்புகள் சீடன் இப்படியாகச் சொல்லும்படி கற்பிக்கிறது: “என்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்பது முக்கியமல்ல, ஆனால் அவரால் என்ன செய்ய முடியும்” அல்லது “அவரையன்றி என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” என்பதே. இரண்டாவது பிரிவின் பண்புகள் ஒரு சீடனிடமிருந்து பின்வரும் அறிக்கையைக் கொண்டு வருகிறது: “எனக்கு என்ன வேண்டும் என்பது முக்கியமல்ல. ஆனால் அவர் என்ன விரும்புகிறார் என்பதுதான் முக்கியம்”. மூன்றாவது பிரிவு, “நான் யார் அல்லது என்ன என்பது முக்கியமல்ல, ஆனால் அவர் யார் மற்றும் என்ன என்பதுதான் முக்கியம்”. நான்காவது பிரிவு “நான் என்ன செய்தேன் என்பது முக்கியமல்ல, ஆனால் அவர் என்ன செய்தார் என்பதுதான் முக்கியமாகும்” என்று கூறுகிறது.

இறுதியாக, இந்த ஆவிக்குரிய பண்புகள், மலையின் மீது ஏறுவதைப் போன்றதாகும். முதலாவது, மலைக்கு குறுக்கு வழியில் நம்மைக் கொண்டுச் செல்கிறது. இரண்டாவது இன்னும் கொஞ்ச தூரம் எடுத்துச் செல்கிறது. சாந்த குணம் பாதையின் முக்கால் பாகத்தை சென்றடையும்படி நம்மை நடத்துகிறது. மட்டுமல்ல, நீதியின் மேலுள்ள தாகம் நம்மை மலை உச்சிக்குக் கொண்டு செல்கிறது. இப்படி மலையீது ஏறுகிற பண்புகள் நம்மை கிறிஸ்துவிடம் கொண்டு “வருகிற” பண்புகளாகும்.

ஒவ்வொரு கூட்டமும் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறது. அதில் பங்கெடுத்தவர்கள் மலைஉச்சியை விட்டுச் செல்ல வேண்டும். “போகும்” பண்புகள் நம்மை மலையிலிருந்து கீழே கொண்டு வருகின்றன. ஒரு சீடன் தேவ நீதியினால் நிரப்பப்படும்போது, அவன் அல்லது அவள் எப்படியிருப்பார்கள்? அவர்கள் சுயநீதியுள்ள பரிசேயர்களைப் போன்று

இருப்பார்களா? இல்லை, அவர்கள் சுத்த இருதயத்துடனும் இரக்கக் குணத்துடனும் இருப்பார்கள், என நாம் வாசிக்கிறோம். சுத்த இருதயத்துடன் இரக்கமுள்ளவர்களாய் இருப்பதினால், தேவையுள்ள மக்கள் கூட்டத்தின் பிரச்சினைகளுக்கு தேவனுடைய தீர்வின் பங்காக இருக்கும்படி மலையை விட்டு இறங்கி வர ஆரம்பிக்கின்றனர். சமாதானம் பண்ணுகிற சீடன் துன்பம் அனுபவிக்கும்போது அவர்கள் பிரச்சனைகள் இருக்கின்ற மலை அடிவாரத்துக்கு மறுபடியும் வந்து விட்டனர் என நாம் அறிவோம்.

மலைப் பிரசங்கம்: சில தனிப்பட்ட குறிப்புகள்

“ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்.”

ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்களாக இருப்பது நம்மைக் குறித்த சரியான இயல்பாகும். நம் சுயத்தினால் தேவனின் தீர்வாக நாம் ஒருபோதும் இருக்கமாட்டோம் என்பதை உணர்வது தான் இந்த நோக்கமாகும். தீர்வு கொடுக்கும் ராஜாவுக்கு நாம் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும். தமது சீடர்களின் மூலமாக தேவன் விரும்பும் மனித தேவைக்கான தீர்வின் பகுதியாக நாம் இருக்க வேண்டுமானால் நமக்கு இருக்க வேண்டிய முதல் பண்பு இதுதான். ஒரே வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், “ஆவியில் எளிமை” என்று குறிப்பிடப்பட்ட கிருபையின் நிலை “தாழ்மையாகும்”

“துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்”

இரண்டாவது அழகான ஆவிக்குரிய பண்பு, “துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்” (5:4) என்பது. இரண்டாவது பண்பின் முக்கியமான விளக்கம் மற்றும் செயல்படுத்துதல் என்பது, பாடுகளை நாம் ஒருபோதும் அனுபவிக்காவிட்டால், மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்த திரள் கூட்டத்தினரால் சொல்லப்பட்ட பாடுகள் அனைத்திற்கும் இயேசுவின் தீர்வு மற்றும் பதிலின் பகுதியாக நாம் ஒருபோதும் இருக்கமாட்டோம். ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்களாய் நாம் இருக்கிறோம் என்பதைக் கற்றுக் கொள்ளும்போது நாம் கிறிஸ்துவின் எதையும் செய்ய முடியாது என்பதை அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

“சாந்த குணமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்”

வேதாகமத்தில், சாந்தகுணம் என்பது, தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட ஒரு கருத்தாக இருக்கிறது. இது பலவீனம் என்று அர்த்தமல்ல, ஆனால் சாதுவான ஒரு நிலையாகும். கொடிய, வல்லமையான ஆனால் அடங்காத குதிரையை கற்பனை செய்து பாருங்கள்: வாயில் கடிவாளம் இட்டு அடக்கப்படாத அல்லது முதுகில்

சேணம் இல்லாததான ஒரு பலமுள்ள மிருகம். அந்த மிருகத்தின் எல்லா பலமும் கட்டுக்கடங்காததாகவுள்ளது. அந்த மிருகம் கடைசியாக, கடிவாளமும் சேணமும் இடப்பட்டு ஒரு ஒழுங்கை ஏற்றுக் கொண்டு, கீழ்ப்படியும்போது 'சாந்தம்' என்ற வார்த்தையின் அர்த்தத்திற்கு அந்த மிருகம் ஒரு உதாரணமாகிறது.

இயேசு, தாம் சாந்தகுணமுள்ளவர் எனக்கூறுகிறார் (மத்தேயு 11:28-30). அவர் தம்மைப்பற்றிய இன்னொரு காரியத்தைக் குறித்து அறிக்கை செய்யும்போதும், அதையே அவர் சொல்லுகிறார். பிதாவைப் பற்றி பேசும்போது, "...பிதாவுக்குப் பிரியமானவைகளை நான் எப்பொழுதும் செய்கிறபடியால்..." (யோவான் 8:29) எனச் சொல்கிறார். இயேசு நுகத்தை அல்லது பிதாவின் சித்தத்தின் ஒழுங்கை ஏற்றுக்கொண்டார். அதுதான் அவரை சாந்த குணமுள்ளவராகியது. நமது வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியங்களுக்கான அவரது சித்தத்தின் ஒழுங்கை ஏற்றுக் கொண்டு நமது விருப்பங்களை தேவனிடம் அர்ப்பணிக்கும்போது, இந்த உலகின் அவரது தீர்வின் ஒரு பங்காகவும், நம்முடைய தேவைகளை - ஆசைகளை - அவரிடம் அர்ப்பணிப்பவர்களாகவும் இருப்போம்.

“நீதியின் மேல் பசிதாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்”

நமது சந்தோஷத்திற்காக அல்ல, நீதிக்காகவே நீதியின் மேல் நாம் பசிதாகமுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் இந்த ஆவிக்குரிய பண்பாகும். அவருடைய சீடர்கள் நீதியுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற சத்தியத்தை இந்தப் பிரசங்கத்தில் வலியுறுத்துவதைக் கவனியுங்கள். இந்தப் பண்போடுகூட நீதியினிமித்தம் துன்பப்படும் சீடருக்கு ஆசீர்வாதத்தை அளிக்கிறார். ஒரு சீடன் நீதியான நடத்தைக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டும். மட்டுமல்ல, அவருடைய சீடர்களின் நீதி, வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயர்களை விட அதிகமாக இருக்க வேண்டும் (5:10, 20; 6:33).

“இரக்கமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்”

‘இரக்கம்’ என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம், ‘நிபந்தனையற்ற அன்பு’ ஆகும். தேவனின் ‘அகப்பே’ அன்பினால் முழுவதும் நிரப்பப்பட்ட மக்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் என்பது இந்த பண்பிற்கு ஒரு நல்ல விளக்கமாக இருக்கும். மலைஉச்சியிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சென்று, பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு தீர்வின் ஒரு பகுதியாக இருக்கப் போகிறீர்களென்றால், தேவனின் அன்பினால் நீங்கள் நிரப்பப்பட்டிருக்க வேண்டும். நீதியினால் நிறையப்பட்டிருப்பதென்பது தேவனின் அன்பினால் நிறையப்பட்டிருப்பது என்ற அர்த்தமாகிறது.

“இருதயத்தில் சுத்தமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்”

இந்த ஆவிக்குரிய பண்பில், ‘சுத்தம்’ என்ற மூல வார்த்தை ஒரு கிரேக்க வார்த்தையிலிருந்து வந்தது. இதன் சாராம்சம் என்னவென்றால், தேவனின் நிபந்தனையற்ற அன்புடன், சீடன் மற்றவர்களை நேசிக்கும்போது, சுயநலமுடைய எந்த நோக்கமும் அவனது அல்லது அவளது இருதயத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படும்.

“சமாதானம் பண்ணுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்”

சமாதானம் பண்ணுகிறவன் ஒப்புரவாக்குகிறவன். மலையின் அடிவாரத்திலிருக்கும் அடிப்படைப் பிரச்சினை விரோதத்தினால் ஏற்பட்டதாகும். மக்களுக்கு உள்ள பிரச்சினைகளில் பல, தேவனோடும் அவர்கள் வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் மக்களோடும் கொண்ட அடிப்படை விரோதத்தினால்தான் ஏற்படுகிறது. அதனால் தான், இந்தக் கூட்டத்தில், அவரது சீடர்களை ஒப்புரவாக்குதலின் முகவர்களாக இருக்கும்படி இயேசு கூறுகிறார்.

பவுலைப் பொருத்தவரை, இயேசுவின் சீடர்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட பணியின் நோக்கம், ஒப்புரவாக்குதலைப் பற்றிய செய்தியும் ஊழியமுமாகும். நாம் வெளியே சென்று, மக்களிடம் “இயேசுவினால் தேவன் உங்களோடு ஒப்புரவானார். இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியனாக, தேவனோடு ஒப்புரவாகுங்கள் என நான் உங்களிடம் வேண்டிக் கொள்கிறேன்” (2 கொரிந்தியர் 5:20) என்று சொல்ல வேண்டும்.

“நீதியினிமித்தம் துன்பப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்”

இப்படிப்பட்ட அழகான நோக்கங்களோடு மக்கள் இன்று உலகத்தில் இருந்தால், உலகத்தாரால் அவர்கள் பாராட்டப்படுவார்கள் என நீங்கள் நினைக்கக்கூடும், எனினும் எட்டாவது பண்பு, இயேசுகிறிஸ்துவின் சீடர்கள் அவர்களின் அழகான நோக்கங்களுக்காக துன்புறுத்தப்பட்டனர் என நமக்குச் சொல்லுகிறது.

இந்தப் பண்புகளுடன் கூடிய சீடன், ஒரு உதாரணமாக இருந்து அவர்கள் என்னவாக இருக்க வேண்டுமென்று மக்களை எதிர்கொள்கிறான். இந்த எதிர்கொள்ளுதலை அல்லது தாக்குதலை அவர் அனுபவிக்கும்போது தங்களது சரியற்ற நோக்கங்களை அறிக்கைச் செய்து, ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட அல்லது பண்புகளை எவ்வாறு அடையலாம் என்பதை கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

கலகம் இருக்குமிடத்திற்கு ஒப்புரவாக்குதலின் தூதுவன் செல்கிறான். அது ஆபத்தான இடம் தான். இயேசுவின் அதிகாரம் பெற்ற சீடர்கள் ஒப்புரவாக்குதலின் ஊழியங்களுக்காக தம் வாழ்க்கையைக் அர்ப்பணிக்கின்றனர். அந்த சீடர்கள், சமாதானம் செய்யும் ஊழியத்தை அவர்களது வீட்டிலும், சபைகளிலும், அயலகத்திலும் பள்ளி வகுப்புகளிலும் வேலை செய்யும் இடங்களிலும் செய்கின்றனர்.

அதிகாரம் ஆறு பிரசங்கத்தை செயல்படுத்துதல்

கிறிஸ்துவின் சாயலைப் போன்ற பண்புகளை இயேசு நான்கு ஆழமான உவமானங்கள் மூலம் விளக்குகிறார். அவரது சீடர்களிடம் அவர்கள் பூமிக்கு உப்பு என்றும்.. உலகிற்கு ஒளி என்றும்... மலையின் மேல் மறைத்து வைக்க முடியாத பட்டணம், விளக்குத் தண்டின் மேலுள்ள விளக்கு என்றும், சொல்லிக் கொடுக்கிறார். (மத்தேயு 5:13-16) இந்த நான்கு உவமானங்களும் பிரசங்கித்ததைச் செயல்படுத்த ஆரம்பிக்கிறது. இந்த உவமானங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக பரிசீலிக்கலாம்.

“நீங்கள் பூமிக்கு உப்பாயிருக்கிறீர்கள்”

இந்த உவமானத்தின் வெளிப்படையான விளக்கம் உப்புதான். இதுவே இறைச்சியை பாதுக்காப்பதற்கு ஒரே வழி என்று அந்த நாட்களின் தெரிந்த உண்மை. உலகம் கெட்டுப்போன இறைச்சியைப் போன்று நாற்றமடிக்கிறது என்றும், அவருடைய சீடர்கள், உலகத்தை ஒழுக்கம் மற்றும் ஆவிக்குரிய அசுத்தத்திலிருந்து பாதுகாக்கும் உப்பாக இருக்கின்றனர் என்றும் இயேசு சொல்லுகிறார்.

இந்த உவமானத்தின் இன்னொரு சாத்தியமான விளக்கம் என்னவென்றால், உயிருள்ள எதுவும் உப்பு இல்லாமல் ஜீவிக்கமுடியாது. இந்த விளக்கத்தைப் பொருத்தவரை, இயேசு, அவருடைய சீடர்களிடம், “மலையின் அடிவாரத்திலிருக்கும் அந்த மக்களுக்கு வாழ்க்கையில்லை. ஆனால், நீங்கள் இந்த எட்டு அழகான குணாதிசயங்களுடன் வாழ்ந்தால், அந்த மக்கள் வாழ்க்கையைக் காண்பதற்கு நீங்கள் வாகனமாக இருப்பீர்கள்” என்று கூறினார்.

“நீங்கள் உலகத்துக்கு வெளிச்சமாயிருக்கிறீர்கள்”

அந்தத் திரள் கூட்டமக்களை இயேசு பார்த்தபோது, அவர்கள் மேய்ப்பனில்லாத ஆடுகளைப் போல் இருந்தது, எல்லாவற்றையும் விட அவர்கள் மேல் அதிகமாக இரக்கம் கொள்ளும்படிச் செய்தது. அவர்கள் இடதுகைக்கும் வலதுகைக்கும் வித்தியாசம் அறியாதவர்கள். அவர்களுக்குத் தெரியாதது உங்களுக்குத் தெரிந்ததினால், நீங்களே அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் ஒளி என்கிறார். மூலபாஷையில் இப்படியாக இருக்கிறது. “உலகத்திற்கு நீங்கள்.. நீங்கள் மட்டுமே ஒளியாக இருக்கிறீர்கள்.”

விளக்குத் தண்டின் மேலுள்ள விளக்கு

இந்த உவமானத்தில் இயேசு இப்படியாகச் சொல்லுகிறார்: “என்னுடைய தீர்வுகளில் ஒன்றாக நீங்கள் மாறும் முன்பு, நீங்கள் ஏற்றப்படாத விளக்காக இருந்தீர்கள். ஆனால், இப்பொழுது, நீங்கள் ‘புதிய சிருஷ்டியாக’ என்னுடைய சீடர்களில் ஒருவராக மாறுகிற அனுபவத்தை பெற்றதும் உங்கள் விளக்கு ஒளியேற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறை நான் விளக்கை ஏற்றும்போதும், அந்த விளக்கை வைக்க நான் விரும்பும் ஒரு விளக்குத் தண்டை தெரிந்தெடுத்திருக்கிறேன். “நீங்கள் விளக்குத் தண்டின் மேலிருக்கும் விளக்கு” என இயேசு சொல்கிறார்.

மலையின் மேலிருக்கும் பட்டணம்

நான்காவது உவமானம் என்னவென்றால், மலையின் மேலிருக்கும் பட்டணம் மறைந்திருக்க முடியாது. நமது வாழ்க்கையில் இந்த எட்டு ஆவிக்குரிய குணாதிசயங்களை நாம் கொண்டிருந்தால், கிறிஸ்துவுக்கான நமது சாட்சி மறைந்திருக்க முடியாது. இயேசு கிறிஸ்துவின் “இரகசிய சீடனாக” இருப்பதென்பது அங்கில்லை.

வேலி கம்பத்தில் ஒரு கடல் ஆமை

ஒரு வேலி கம்பத்தின்மீது கடல் ஆமை இருப்பதை எப்பொழுதாவது நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அப்படி நீங்கள் பார்த்தால், அந்த ஆமையைப் பற்றிய ஒரு காரியத்தை நிச்சயமாக நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். அதாவது அதை யாராவது தான் அங்கு வைத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில், ஆமையினால் ஒரு வேலிகம்பத்தில் ஏறமுடியாது. முக்கியமான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இயேசுவின் ஒவ்வொரு சீடரும், வேலி கம்பத்தின் மீது இருக்கும் ஒரு ஆமையைப் போன்று உணரவேண்டும். நாமனைவரும் சுற்றிலும் பார்த்து, இந்த உலகில் நாம் எந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை புரிந்துகொண்டு,

விளக்குத் தண்டின் மேலிருக்கும் விளக்கையும், மலையின் மேலிருக்கும் பட்டணத்தையும் நினைத்து, “தேவையுள்ள உலகத்தின் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வின் பகுதியாக இருக்கும்படி கிறிஸ்து இங்கு என்னை வைத்திருக்கும் காரணத்தினால் நான் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இன்று நான் இருக்கிறேன்’ என உணர வேண்டும்.

செயல்படுத்துதல் தொடர்கிறது

இந்த சம்பாஷணையின் அதிக கடினமான பகுதியில், அவரது பிரசங்கத்தைக் செயல்படுத்துவதை இயேசு தொடருகிறார் (5:17-48). இரண்டு முக்கிய சொற்றொடர்கள்மூலம் அவரது செயல்படுத்துதலின் இந்தப் பகுதியை இயேசு துவங்குகிறார். முதலாவது அவர் பிரமாணத்தை அழிப்பதற்காக தான் வரவில்லையெனவும், தேவனுடைய பிரமாணத்தை நிறைவேற்றவே வந்ததாகவும் கூறுகிறார். இரண்டாவதாக, வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயர்களின் நீதியைவிட, சீடர்களின் நீதி அதிகமாக இல்லாத வரை, அவரது போதனைகளை உண்மையாகவே அவர்கள் புரிந்துகொள்ளவில்லை எனப் பொருள்படும் என்கிறார் (17-20).

அதிகாரம் ஐந்தில் உள்ள இந்த நீளமான பகுதியில், இயேசு “...உரைக்கப்பட்டதென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்... நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” (மத்தேயு 5:21-48) என ஆறு முறை சொல்வதைக் கவனிக்கவும். என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அதை அதிகமாக இயேசு மேற்கோள் காட்டுகிறார். அவர் மோசேயை சுட்டிக்காட்டாது, பரிசேயரையும் வேதபாரகரையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் போதித்த ஒன்றைத்தான் அவர் குறிப்பிட்டார். அது மோசேயின் போதனையோ அல்லது தேவனுடைய வார்த்தையோ அல்ல. மோசே கற்றுக்கொடுத்த ஒன்றைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு பேசும்போது அவர்கள் மோசே கூறியதின் சரியான கருத்தை அறிந்து கொள்ளவில்லை என்கிறார்.

இந்தப் போதனையின் சாராம்சம்: “நான் போதிக்கும் அனைத்தும் தேவ வார்த்தையை அடிப்படையாகக் கொண்டது, என்னுடைய போதனை வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயர்களின் போதனையோடும் பாரம்பரியத்தோடும் ஒத்துப் போவதில்லை” என்பதே. அவரது மிகச் சிறந்த போதனையின் இந்தப் பகுதி இந்த மதத் தலைவர்களின் போதனைகளுக்கு சவாலாக இருந்தது. அவருடைய சவாலை அந்த மதத்தலைவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவரை சிலுவையில் அறையும்வரையும், அவருடைய சவால் தொடர்ந்தது.

வேதவசனங்களின் நோக்கம்.

வேதவசனங்களை, இயேசுவும், மதத்தலைவர்களும் அர்த்தப்படுத்திக் கடைப்பிடித்த விதத்தில் இருந்த அடிப்படையான வித்தியாசம்

என்னவென்றால், தேவனுடைய கட்டளையை மக்களின் வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தும் முன்பு, இயேசு தேவனுடைய கட்டளையை, தேவனின் அன்பின் வண்ணங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி (prism) வழியாகக் கொண்டுச்சென்றார். வேதபாரகரும் பரிசேயரும் தேவனுடைய பிரமாணத்தை கற்றுத் தந்தபோது, சீனாய் மலையில், தேவனுடைய ஜனங்களின் நன்மைக்காக தேவனின் பிரமாணம் மோசேக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தை அதன் நோக்கத்தையும் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

தேவனுடைய பிரமாணம், அவரது மக்களுக்காக அவர் கொண்டிருந்த அன்பின் வெளிப்படுத்தலாகும். வேதத்தின் நோக்கத்தை இயேசு ஒருபோதும் கைவிடவில்லை. இயேசு அவரது சீடர்களிடம், அவர்கள் கற்றுக்கொள்ளும்படியும், மலையின் அடிவாரத்தில் இருக்கும் திரள்கூட்டத்தினிடம் அவர்கள் திரும்பும்போது மறக்காமலுமிருக்கும்படியும் கூறுகிறார். கிறிஸ்து தம் சீடர்களிடம் தேவனுடைய கட்டளையை மனிதர் வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டால் அவர்கள் இந்த உலகுக்கு ஒளியாயிருப்பார்கள் என்றார்.

உறவு முறையில் நீதி (21-48)

பின்பு இயேசு தமது போதனையை எப்படி பயன்படுத்துவது என்பதைக் குறித்து தமது சீடர்களுக்குக் கூறுகிறார். அவர் சுட்டிக்காட்டிய முதல் உறவு அவர்களது சகோதரன் அல்லது கூட இருக்கும் சீடனிடம் கொள்ளும் உறவு. சில வேளைகளில் உறவில் “முதலில் உன் சகோதரன், பின்பு தேவன்” என போதிப்பதைக் கேட்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நமது உடன் விசுவாசிகளிடம் உள்ள உறவை இயேசு எவ்வளவு உயர்வாக மதிக்கிறார் என்பதை இது காட்டுகிறது. நாம் ஒருவரையொருவர் இழந்து போனோம் என்றால், உலகை நாம் ஜெயிக்க முடியாது.

பின்பு மக்கள் மனைவிகளோடு அவர்கள் கொண்டிருக்கும் உறவைப்பற்றி இயேசு பேசுகிறார் (31-32). அவர்கள் மனைவிகளோடு அவர்களுக்குள்ள உறவு நிரந்தரமாக இருக்க வேண்டுமென அவர்களுக்குப் போதிக்கிறார். நாம் சந்திக்கும் விவாகரத்திற்கு காரணம் நம்பிக்கைத் துரோகமாகும். விவாகரத்து பரவுகின்ற ஒரு நோயாக இருக்கிற நிலையில், குடும்பங்கள் சிதைவதும் பிள்ளைகள் வேதனைப்படுவதும் அதிகமாகின்றன. மேலேயுள்ள வசனங்களில் இயேசு கூறும் போதனையில் தோற்றுப்போகும் மனிதர்களால், ‘மலையின் அடிவாரத்தில்’ அதிகமான வேதனையும் பாடுகளும் இருக்கிறது.

பரிசேயர்கள் செய்தது போல், தாங்கள் பேசும்போது, அனாவசியமாக ஆணையிட்டுச் சொல்லாதிருக்கும்படி, அவர்கள்

அறிவுறுத்தப்பட்டனர். ‘ஆம்’ என்று அவர்கள் சொல்லும்போதும், ‘இல்லை’ என்று சொல்லும்போதும் உண்மையாக உணர்ந்து சொல்ல வேண்டும். வேதாகம வார்த்தையின் மனிதர்களாக மட்டுமில்லாது, தம்முடைய சொந்த வார்த்தைகளில் உண்மை காக்கும் மனிதர்களாக, நேர்மையுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் (33:37).

பிரதான ஒழுங்குமுறை (38-48) The Supreme Ethic

இயேசு, தமது நீதிபோதனைகளில் எல்லாவற்றிலும் முதன்மையானதை நமக்குத் தருவதின் மூலம், செயல்படுத்துதல் என்ற இந்த நீண்ட பகுதியை முடிவுக்குக் கொண்டுவருகிறார். இந்த முடிவான வசனங்களில் இயேசு போதிப்பது மற்றெல்லா மதத்தின் நீதிபோதனையைவிட உயர்ந்த ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்தப் போதனை அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் திருச்சபை சரித்திரத்திலுள்ள கோடிக்கணக்கான சீடர்களின் மரணத்திற்கு முக்கிய காரணமாக உள்ளது. இந்த வசனங்கள் இயேசுவின் போதனைகளில் செயல்படுத்துவதற்கு மிகக் கடினமானதாகவும் கருதப்படுகிறது: நமக்கு மற்றவர்கள் தீமை செய்யும்போது நாம் பதிலுக்குத் தீமை செய்யக்கூடாது என்றும், நமது விரோதிகளையும் நேசிக்க வேண்டும் என்பதும், அவரது அதிகக் கடினமான கூற்றுகளாகும்.

இந்த ஒழுக்கத்தைப்பற்றி இயேசு மலையில் அடிவாரத்தில் பலதரப்பட்ட திரள்கூட்டத்தினருக்குப் போதிக்கவில்லையென்பதை நினைவில் கொள்ளவும். அது தம்முடைய சீடர்களுக்கு மலைக்கு மேல் கொடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றி அவருக்காக மரிக்கும் படியாக ஒரு ஒப்படைப்பை செய்தவர்களாவர் (லூக்கா 9:23-25; 14:25-35). தமது சீடர்களாக இருக்க ஒப்புக்கொண்டவர்கள் தம்மைப் பின்பற்றுகையில், ஒரு சிலுவையை சுமந்து செல்ல வேண்டும் என்பதை அவர் தெளிவுப்படுத்தினார். ‘தீமையை எதிர்த்து நிற்க வேண்டாம்’ என்றும் “உங்கள் சத்துருக்களை சிநேகியுங்கள்” என்றும் இயேசு சொன்ன போது, எங்கே, எப்பொழுது, எப்படி, மற்றும் எதற்காக அவர்கள் மரிக்கவேண்டுமென அவர் விரும்பினார் என்பதை அவர் அவர்களிடம் கூறினார்.

1220ம் ஆண்டில் ‘பரிசுத்த யுத்தம்’ நடந்தபோது, காயப்பட்ட ஒரு துருக்கியை சேர்ந்த நபருக்கு பிரான்ஸிஸ் அசிசி பணிவிடை செய்தார். போரில் ஈடுபட்ட ஒருவர் குதிரையின் மீதிருந்து பிரான்ஸிஸைப் பார்த்து, ‘இந்த துருக்கியை சேர்ந்த மனிதன் சுகமடைந்ததும் உன்னைக் கொன்றுவிடுவான்’ என்றான். அதற்கு பிரான்ஸிஸ், “நல்லது, அதை அவன் செய்வதற்கு முன்பு, கிறிஸ்துவின் அன்பை அவன் அறிந்து கொண்டிருப்பான்” என்று பதிலளித்தார்.

இந்தப் பகுதியின் மையக்கருத்து, இயேசு கேட்ட “மற்றவர்களை விட அதிகமாக நீங்கள் என்னச் செய்கிறீர்கள்?” (47) என்ற கேள்வி தான். இந்தப் பிரசங்கம் முழுவதும், “ஒரு சீடனாக, நீங்கள் வித்தியாசப்பட்டிருக்க வேண்டும்” என்பதைதான் இயேசு போதிக்கிறார். ஒரு மொழி பெயர்ப்பு இயேசுவின் அந்தக் கேள்வியை இப்படியாக விவரிக்கிறது, “உங்களை நேசிப்பவர்களையே, நீங்கள் நேசிப்பீர்களானால், நீங்கள் என்ன கிருபையை அப்பியாசிக்கிறீர்கள்? உங்களை நேசிப்பவர்களை நேசிக்க எந்தக் கிருபையும் தேவைப்படாது.”

புதிய ஏற்பாட்டு சபைக்கு கிருபை கிடைத்தது. அதை, பெந்தெ கொஸ்தே நாளில் அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டனர் (அப். 2). அந்தக் கிருபை புதிய ஏற்பாட்டு சபை மக்களுக்கு, அவர்கள் வித்தியாசமாயிருக்கக்கூடிய திறமையைக் கொடுத்தது. நமது சத்துருக்களிடம் நாம் உறவு கொள்ள இயேசுவின் இந்த பிரதான நீதியை நாமும் பயன்படுத்தும்போது, கிருபைக்காக நாம் ஜெபிக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் ஏழு

வாழ்வதற்கான மூன்று தோற்றங்கள்

அழகான பண்புகளைப் பற்றி இயேசு போதித்தபோது, சீடர்கள் தங்களது உள்ளான நிலையைப் பார்த்து, தங்களது வாழ்க்கையை நடத்தும்படியான அவர்களது மனநிலையை பரிசீலிக்கும்படி இயேசு கூறுகிறார். ஆவிக்குரிய பண்புகளைத் தொடர்ந்து அவர் போதித்த நீண்ட பிரசங்கத்தில், சீடர்கள் தங்களை சுற்றியுள்ள மிக முக்கியமான உறவுகளிடம் இந்தப் பண்புகளை கடைப்பிடிக்குமாறு கூறுகிறார். மலையின் மீது நடந்த கூட்டத்தில், சீடர்கள் கலந்து கொண்டபோது, இயேசு போதித்த ஆவிக்குரிய பண்புகளை, அவர்களின் உறவுகளிடம், முக்கியமாக அவர்களின் சத்துருக்களிடம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதை கேட்டபோது, இயேசு அவர்களிடம் பகிர்ந்து கொண்ட வாழ்க்கையைப் பின்பற்ற அவர்கள் தயாராயிருந்தனர்.

மத்தேயு 6ம் அதிகாரத்தை நாம் வாசிக்க ஆரம்பிக்கையில், ஒரு உண்மையான சீடனின் ஆவிக்குரிய ஒழுக்கம் மற்றும் அவனுடைய மதிப்புகளை மதிப்பிடும்படி இயேசு கூறுவதாக நாம் வாசிக்கிறோம். அவர் ஆவிக்குரிய ஒழுங்குகளை அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டதோடல்லாமல், அவைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமெனவும் போதிக்கிறார்.

பரிசேயர்கள், மக்களின் பாராட்டுதலுக்கும், ஒப்புதலுக்காகவும் தங்களுடைய நீதியை அப்பியாசப்படுத்தினார்கள். சீடர்களின் நீதி, தேவனின் ஒப்புதலைப் பெறும்படியாக இருக்க வேண்டுமென அவர்களிடம் இயேசு கூறினார். வேதபாரகர் மற்றும் பரிசேயர்களின் நீதியை விட அவரது சீடர்களின் நீதி அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென அவர் போதித்தார் (5:20).

கொடுப்பதின் ஒழுங்கு (1-4)

இயேசு முதலாவது போதிக்கும் ஆவிக்குரிய ஒழுங்கு இன்று நாம் சொல்லும் உக்கிராணக்காரரின் பொறுப்பாகும். நமது ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியம் மற்றும் நலன்கள் இந்த ஆவிக்குரிய ஒழுங்கை நாம் உண்மையுடன் அப்பியாசப்படுத்துவதின் மூலம் பாதிக்கப்படுகிறது. நாம் கொடுப்பது தேவனுக்கு முன்பாக உண்மையாகவும் அவரைப் பிரியப்படுத்தும்படியாகவும் இருக்க வேண்டும். மக்களைப் பிரியப்படுத்தும்படியாக அல்ல. நாம் தேவனுக்கென்று கொடுத்தால், நாம் என்ன கொடுக்கிறோம் என்பதை எவரும் அறிந்து கொள்ளும்படியாகக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

ஜெபத்தில் - தேவனோடு தொடர்பு

கொள்வதின் ஒழுங்கு (5-15)

எப்படி ஜெபிப்பது என உங்களுக்குத் தெரியாவிட்டால், உங்கள் சத்துருவை உங்களால் நேசிக்க முடியாது. அல்லது பிரச்சினையின் பகுதியாக இன்னும் இருக்கும் மக்களின் வாழ்க்கையில் கிறிஸ்துவின் தீர்வின் பகுதியாக நீங்கள் இருக்கமுடியாது. உண்மையாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், உங்களுக்கு எப்படி ஜெபிப்பது எனத் தெரியாவிட்டால், உங்களது பிரச்சினையைக்கூட உங்களால் தீர்க்க முடியாது. அதனால்தான், ஜெபத்தின் ஒழுக்கத்தை அவரது சீடர்களுக்கு இயேசுவே கூறி, அவர்களுக்கு போதிக்கவும் செய்தார்.

ஜெபத்தைப்பற்றி அவர் போதிக்கும்போது, நாம் ஜெபிக்கும்போது, தேவனோடு நாம் பேசுகிறோம் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்றார். நாம் ஜெபிக்கும்போது, விரும்பினால், நாம் ஒரு அறைக்குள் சென்று கதவை மூடிக்கொள்ள வேண்டுமென இயேசு போதித்தார். இயேசுவைப்பொறுத்தவரை, தேவனை, தவிர பிரியப்படுத்த வேறு ஒருவரும் அங்கு இல்லாததால் வெளிப்படையான ஜெபத்தை விட, தனிமையில் செய்யும் ஜெபம் நல்லது. அந்தரங்கத்தில் பார்க்கும் நமது தேவன் அந்த ஜெபத்தைக் கனப்படுத்தி, நமது உண்மையான தனி ஜெபத்திற்குப் பதிலளிப்பதாக வாக்குக் கொடுக்கிறார்.

நாம் எவ்வாறு ஜெபிக்க வேண்டும் என்பதைக் குறித்து இந்த உலகம் இதுவரை பெற்றிராத சிறந்த போதனையை இந்தப் பகுதியில் அவர் கொடுக்கிறார். இந்தப் போதனை 'சீடர்களின் ஜெபம்' என அழைக்கப்பட வேண்டும். இந்த ஜெபத்தில் ஏழு விண்ணப்பங்கள் உள்ளன. தேவனை, நமது பரலோக பிதாவாக அழைத்த பின்பு, அங்கு அவரை நோக்கிய மூன்று விண்ணப்பங்கள் உள்ளன. உமது நாமம், உமது, ராஜ்ஜியம் மற்றும் உமது சித்தம் அதற்குப் பின்புதான் "எங்களுக்குத் தாரும்" என நாம் ஜெபிக்க வேண்டும்.

இந்த மூன்று தெய்வீகமான விண்ணப்பங்களின் மூலம், 'தேவன் முதலில்' என நாம் ஜெபிக்கிறோம். ஜெபம் என்பது நமக்கு வேண்டிய பொருட்களின் பட்டியலுடன் தேவசமூகத்தின் முன்பு வந்து, தேவனை அதை நமக்குத் தரும்படி கேட்பதல்ல. நமது ஜெப அறைக்குள் திறந்த மனதோடு நாம் வந்து, அவருக்காக நம்மை செயல்பட வைக்கும்படி தேவனைக் கேட்பதாகும். அதை முதன்மையாகக் கொண்டபின்பு, தனிப்பட்ட விண்ணப்பங்களுக்காக நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட விண்ணப்பங்கள் என்னவென்றால்: "எங்களுக்குத் தாரும், எங்களை மன்னியும், எங்களை நடத்தும் மற்றும் எங்களை விடுவியும்" என்பதே!

முதல் தனிப்பட்ட விண்ணப்பம் என்னவென்றால், "எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத் தாரும்" என்பதாகும் (11). அப்பம் நமது எல்லாத் தேவைகளையும் குறிக்கிறது. நாம் கேட்கும் அப்பம் 'இன்றைக்' கானதாகும். பின்பு, 'எங்களை மன்னியும்' என்று நாம் ஜெபிக்க வேண்டியுள்ளது (12). நாம் மன்னிக்கிறோம் என்ற உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் நமது மன்னிப்பு என இயேசு போதிக்கவில்லை. நாம் மன்னிக்கப்பட்டதினால் நாம் மன்னிக்கிறோம். நாம் இந்த அளவுக்கு மன்னிக்கப்படும்போது, மற்றவர்களை நாம் மன்னிக்காதிருப்பது எப்படி? இயேசு கூறியபடி பிறரை மன்னிப்பதை நாம் பழக்கப்படுத்தும்போது மட்டுமே மன்னிப்பை நாம் அனுபவிக்கிறோம்.

அடுத்த தனிப்பட்ட விண்ணப்பம் என்னவென்றால், 'எங்களை சோதனைக்குட்படப் பண்ணாதிரும்' (13). இந்த விண்ணப்பம் உண்மையாக வே, "பிதாவே என் நடைகளை நீர் ஒழுங்குப்படுத்தி என்னை உம்முடைய வழியில் நடத்தினால், நான் சோதனையை சந்திக்கமாட்டேன்" என்பதாகும்.

நான்காவது விண்ணப்பம், "தீமையின்று எங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளும்" (13) என்பது. நமது ஜெபங்களை எவ்வாறு நாம் துவங்கினோமோ அதே விதமாக, ஜெபத்தை முடிக்க வேண்டுமென நமக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது 'தேவனுக்கு முதலிடம்'. "என் ஜெபத் திற்குப் பதிலளிக்கும் வல்லமை உம்மிடத்திலிருந்து தான் எப்போதும் வரும், ஆகவே அதன் பலன் (ராஜ்ஜியம்) எப்போதும் உமக்கே சொந்தம் மற்றும் மகிமை எப்போதும் உம்மிடமே இருக்கும்" என்ற ஒப்புதலோடும், உறுதிசெய்வதின் மூலமும் நாம் ஜெபத்தை முடிக்கிறோம்.

உபவாசத்தின் ஒழுங்கு (16-18)

கொடுப்பதும் ஜெபிப்பதும்போல, ஆவிக்குரிய ஒழுங்காக உபவாசமும் இருக்கவேண்டுமென இயேசு கற்றுத் தருகிறார் (16-18). உபவாசம், சரீரப்பிரகாரமானவைகளை விட ஆவிக்குரியவைகளை நாம் அதிகம் மதிக்கிறோம் என தேவனிடமும், நமக்குள்ளும் அறிக்கைச்

செய்கிறது. இயேசுவைப் பொருத்தவரை, நமது ஜெபங்களின் உண்மைத் தன்மையை அது வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறது. அதிகமான ஜெபம் மற்றும் உபவாசத்தினாலன்றி சில அற்புதங்கள் நடக்காது (மத்தேயு 17:21).

பரலோக மதிப்பின் ஒழுங்கு (19-34)

பின்பு, பரலோக மதிப்பின் ஒழுங்கைப் பற்றி இயேசு போதிக்கிறார் (19-34). இந்தப் பகுதியில், மலையின் அடிவாரத்தில் இருப்பவர்களின் பாடுகளுக்கான இன்னொரு காரணத்தை அவர் விளக்குகிறார். மக்களிடம் ஆவிக்குரிய காரியங்கள் இல்லாததினால், வேதனைப்படுகின்றனர். பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாக இன்னமும் இருக்கும் மக்களுக்கு அவரது தீர்வின் ஒரு பகுதியாகவும் பதில்களில் ஒன்றாகவும் சீடர்கள் இருப்பதற்கு அவர்களுக்கு கிறிஸ்துவின் பரலோக ஆவிக்குரிய மதிப்பு இருக்க வேண்டும்.

பரலோகத்திலும், பூமியின் மீதும் பொக்கிஷங்கள் உண்டு. கெட்டுப் போகிறதும், விலைமதிப்புக் குறையக்கூடியதுமான பொக்கிஷங்களை அவரது சீடர்கள் பூமியில் சேர்த்து வைக்கக் கூடாது. பரலோகத்தில்தான் பொக்கிஷத்தை சேர்த்து வைக்கவேண்டும். அவர்களின் உண்மையான மதிப்பு என்ன என்பதை எப்படி அவர்கள் அறிய வேண்டுமென்பதை அவர் வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார். இன்று இந்தப் போதனையின் தொகுப்பு இப்படியாக இருக்கும். "உங்கள் மதிப்பு என்ன என்பதை நீங்கள் அறிய விரும்பினால் பின்னால் திரும்பி உங்களது பணத்தை நீங்கள் எங்கே செலவழித்தீர்கள் என்பதை பார்ப்பதோடல்லாமல், கடந்து போன ஐந்து வருடங்களை உங்களது பழைய காலண்டரில் பார்த்து, உங்கள் நேரத்தை எங்கே செலவழித்தீர்கள் எனப் பாருங்கள். உங்கள் பொக்கிஷம் எங்கே இருக்கிறதோ, அங்கே உங்கள் இருதயம் இருக்கும். மட்டுமல்ல, உங்களது பொக்கிஷங்கள் என்ன என்பதை நீங்கள் அறிய விரும்பினால், பின்வரும் கேள்விகளை உங்களையே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்: "உங்களது நேரத்தையும் பணத்தையும் எப்படிச் செலவிடுகிறீர்கள்? நாள் முழுவதும் என்ன செய்கிறீர்கள்? நாள் முழுவதும் எதைக் குறித்து நீங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள்?" உங்களது நடவடிக்கைகள், உங்களது நோக்கங்கள், உங்களது வாஞ்சைகள் ஆகியவற்றை மதிப்பிட்டுப் பார்த்தால், நீங்கள் எதன் மீது மதிப்பை வைத்திருக்கிறீர்கள் என்பதை அறிவீர்கள்.

சீடர்கள், தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்திற்கும் அவரது நீதிக்கும் பிரதான முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற போதனையோடு இந்தச் செய்தியை இயேசு முடிக்கிறார். நீதிக்காக பசியோடும் தாகத்தோடும் இருப்பவர்கள் இதனையே அவர்களது பிரதானமான மதிப்புடையதாகக் கொள்வார்கள்.

தேவனையும் அவரது ராஜ்ஜியத்தையும் முதலாவதாக வைக்கும் போது, அவர்களுக்குத் தேவையான எல்லாவற்றினாலும் தேவன் அவர்களை ஆசீர்வதிப்பார்.

உள்ளே பாருங்கள் (7:1-5)

மத்தேயுவின் ஏழாம் அதிகாரத்தை நாம் வாசிக்கும்போது, இயேசு அவரது கூட்டத்தை முடிக்கிறார் என்பதை நாம் உணர்கிறோம். உள்ளேயும், சுற்றிலும் மேலேயும் கவனிக்கும்படியாக அவர்களிடம் கூறியதோடல் லாமல், தங்களையே ஆராய்ந்து பார்க்கும்படியான ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கும்படியும் கூறி, அவரது போதனையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறார். நகைச்சுவையான ஒரு உவமானத்தை, பயன்படுத்தி, நம் கண்ணில் ஒரு உத்திரம் இருக்கும்போது நமது சகோதரன் கண்ணிலுள்ள துரும்பைப் பார்க்கக்கூடாது எனக் கற்பிக்கிறார். நாம் மற்றவர்களைக் காணும் முன்பு, நம்மையே ஆராய்ந்து பார்த்து, தேவன் நம்மை நியாயம் தீர்க்கும்படி கேட்க வேண்டும். ஆகவே, மற்றவர்களுக்கு நாம் ஊழியம் செய்யும் முன்பு, நமது கண்ணில் இருக்கும் உத்திரத்தைப் பார்த்து அதை, வெளியே எடுக்கும்படியான ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்க வேண்டும். மாயக்காரராய் இருக்க வேண்டாம் என இயேசு நமக்குச் சொல்கிறார்.

மேலே பாருங்கள் (7:3-5)

இயேசுவின் இந்த போதனையைக் கேட்டவர்கள், மேலே பார்க்கும்படியான தீர்மானத்தை எடுக்கும்படி அழைப்பதின் மூலம் அவரது போதனையை தொடர்ந்து முடிக்கிறார். ஊக்கத்துடன் தொடர்ந்து கேட்க, தேட மற்றும் தட்டுப்படி மேலே பார்க்கும்படி சீடர்களை அழைப்பதின் மூலம் ஆவிக்குரிய ஒழுங்கு மற்றும் மதிப்பினைக் குறித்து அவரது போதனையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வருகிறார். அதனைத் தொடர்ந்து மூன்றுவித வாக்குத்தத்தங்களை அவர் தருகிறார்: கேட்பவர்கள் எவரும் பெற்றுக் கொள்வார்கள்; தேடுபவர்கள் கண்டு கொள்வார்கள், தொடர்ந்து தட்டுபவர்கள், திறந்த ஒரு வாசலின் முன்பு நிற்பதைக் கண்டு கொள்வார்கள் (லூக்கா 11:9-13).

சுற்றிலும் பாருங்கள் (7:12)

அவரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டவர்கள், மலை உச்சியை விட்டுச் செல்ல இருந்தபோது, அவர்கள் சுற்றிலும்பார்த்து, ஒரு தீர்மானத்தை எடுக்கும்படி இயேசு அவர்களை அழைக்கிறார். அந்தப் போதனை “பொன்னான நிபந்தனை” என அழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஒரு சிறிய வசனம், இயேசுவின் ஒழுக்கம் - உறவு சம்பந்தமான போதனை. இது

முழு வேதாகமத்தின் சிறிய தொகுப்பாகும். அதாவது மனுஷன் உங்களுக்குச் செய்யவிரும்புவதை நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள்.

இந்தப் போதனையின் முக்கியமான சவால் என்னவென்றால், “இந்த உலக மக்களுக்கு அதிகத் தேவையான உப்பாகவும் ஒளியாகவும் நீங்கள் இருக்க விரும்பினால், நீங்கள் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு நபரின் இடத்திலும் உங்களை வையுங்கள். “நீங்கள் அந்த இன்னொரு நபராக இருந்தீர்களானால் இந்த மலைஉச்சியில் அதைக் கேட்ட ஒரு சீடன் என்ன செய்ய வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புவீர்கள்?” இந்தக் கேள்விக்கு நீங்கள் பதிலைப் பெற்றால் நீங்கள் அதைச் செய்யுங்கள். உங்களுக்காக மனிதர்கள் என்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புகிறீர்களோ அதை அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள் என்பதே வேதாகமத்தின் போதனையாகும்.

அதை செயல்படுத்தும் விதமாக, உங்களது வாழ்க்கைத் துணை, பிள்ளைகள், பெற்றோர்கள், மற்றும் உடன் விசுவாசிகளின் இடத்தில் உங்களை வையுங்கள். உங்கள் வாழ்க்கையோடு யாருடைய வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறதோ அவர்கள் அனைவரிடமும் இந்தப் போதனையை நடைமுறைப் படுத்துங்கள். அந்த மக்கள் நீங்களாக இருந்தால், நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புவீர்கள்?

இயேசு கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைக்கவும் இரட்சிப்பையும் அல்லது இரட்சிப்பினால் வரும் எந்த ஆசீர்வாதத்தையும் அனுபவிக்காதவர்களிடம் இந்த போதனையை செயல்படுத்தும்படி உறுதிசெய்யுங்கள். பின்பு, “ஒருவேளை நான் அந்த நபராக இருந்தால், இயேசு கிறிஸ்துவின் ஒரு சீடனாக இந்த குணாதிசயங்களோடு என்ன செய்ய நான் விரும்புவேன்?” என உங்களையே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள். உங்களது கேள்விக்கு நீங்கள் பதிலைப் பெற்றால், அதைச் செய்யுங்கள். ஏனென்றால், அதுதான், சவிசேஷத்தின் பொன்னான நிபந்தனையாகும்.

அழைப்பு (7:13-27)

இந்தக் கூட்டத்தை இயேசு ஆரம்பித்தபோது, அவரது அழைப்பு என்னவென்றால், “பிரச்சினையின் ஒரு பகுதியாக நீங்கள் இருக்கிறீர்களா அல்லது தீர்வின் ஒரு பகுதியாக இருக்க வேண்டுமென நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?” என்பதே. பிரசங்கத்தின் முடிவில், ஆரம்பத்தில் அவர் கொடுத்த அதே சவாலை இயேசு தருகிறார். இந்தக் கூட்டத்தை அவர் முடிக்கும்போது, அவரது அழைப்பு என்னவென்றால் எப்படிப்பட்ட ஒரு தீர்வாய் நீங்கள் இருக்கப் போகிறீர்கள்?

அவரது அழைப்பைத் தொகுத்துத்தர இயேசு இப்படியாகப் பேசி இந்தக் கூட்டத்தை முடிக்கிறார்: “இரண்டு விதமான சீடர்கள்

இருக்கின்றனர்". அநேகர் மற்றும் சிலர்; பொய்யானவர்கள் மற்றும் உண்மையானவர்கள், சொல்பவர்கள் மற்றும் செய்பவர்கள். ஒரு தீர்வாகவும், பதிலாகவும் இருப்பதற்கு ஒரு எளிதான வழி இருக்கிறது என அநேகர் நினைக்கின்றனர். என்னுடைய தீர்வின் ஒரு பகுதியாக அவர்கள் ஒருபோதும் மாற முடியாது. ஆனால் பூமியின் உப்பாகவும் உலகின் ஒளியாகவும் இருப்பதினால் ஒரு குறுகலான வாசலில் ஆரம்பித்து சீடத்துவத்தின் கடினமான வாழ்க்கை தொடர்கிறது என்பதை சிலர் உணர்கின்றனர். நீங்கள் அநேகரில் ஒருவராக இருக்கப் போகிறீர்களா? அல்லது சிலரில் ஒருவராக இருக்கப்போகிறீர்களா? பொய்யான சீடரில் ஒருவராக இருக்கப் போகிறீர்களா? அல்லது என் தீர்வின் பகுதியாக மாறும் உண்மையான சீடனாக நீங்கள் இருக்கப் போகிறீர்களா? சொல்வதோடு மட்டும் நிறுத்திக் கொள்பவர்களில் ஒருவராக இருக்கப்போகிறீர்களா? அல்லது இந்த மலையின்மீது நான் கற்றுத்தந்தவற்றை உண்மையாகவே செய்பவர்களில் ஒருவராக இருக்கப் போகிறீர்களா?"

இயேசு, தமது பிரசங்கத்தின் முடிவில் சொல்லும் உவமானம் அந்த மலை உச்சியின் மீதிருந்து செல்வதற்கு தயாராக இருக்கும் இரண்டு வகையான சீடர்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. இயேசு இரண்டு வகையான வீடுகளைப் (வாழ்க்கையை) பற்றிக் கூறுகிறார். ஒன்று கன்மலையின் மீது கட்டப்பட்டதும் (இயேசுவின் போதனைகளுக்குக் கீழ்ப்படியும் சீடன்) மற்றும் மணலின் மீது கட்டப்பட்ட மற்றொன்று (அவரது போதனைக்குக் கீழ்ப்படியாத ஒரு சீடன்). இரண்டு பேருமே இந்தப் போதனையைக் கேட்டனர். ஆனால் அறிவில்லாதவன் அவன் கேட்டதை செயல்படுத்தவில்லை. இன்னொருவன், கேட்டு, அவையெல்லாவற்றையும் தனது வாழ்க்கையில் அப்பியாசப்படுத்தினான். இந்த இரண்டு சீடர்களிடமுள்ள வித்தியாசம் என்னவென்றால், அவர்கள் எதை அறிந்திருந்தனரோ அதையே செய்தனர் (மத்தேயு 7:24-27).

இயேசுவின் இந்த உயர்ந்த போதனையை இப்பொழுது நீங்கள் ஆய்வு செய்திருக்கிறீர்கள். இயேசுவுக்காக என்னவிதமான சீடனாய் நீங்கள் இருக்கப் போகிறீர்கள்? நீங்கள் அறிந்து கொண்டவற்றைக்குறித்து என்னச் செய்யப் போகிறீர்கள்?

அத்தியாயம் எட்டு

அர்ப்பணிக்கப்பட்டவர்களின் ஊழியம்

முதல் கிறிஸ்தவ கூட்டத்தில் எத்தனை சீடர்கள் கலந்து கொண்டனர் என்பதைப் பற்றி நமக்கு தெரியாது. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டது போல், தீவிரமான அழைப்புடன், மலையின் மீது அவர் செய்த போதனையை இயேசு முடித்த கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பின்பு அவரது அப்போஸ்தலர்களாக பன்னிரெண்டு சீடர்களை அவர் நியமித்தார். இந்த அப்போஸ்தலர்களை இந்தக் கூட்டத்தில் இயேசு தெரிந்தெடுத்ததும் அவரது ஊழியத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்படி அவர்களை நியமித்தார். இந்த உலகிற்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டு செல்லும்படியான அவரது நோக்கத்தின் ஒரு பங்காக இருக்கும்படியாக அவர்களை நியமித்தார்.

முன்பு நான் கேட்டது போலவே, நீங்கள் வாழவும், உங்களது பணியை நிறைவேற்றவும் மூன்று வருடங்களே உங்களுக்கு இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் அறிந்திருந்தால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? தமக்கு மூன்று வருடங்கள்தான் இருந்தது என்பதை நிச்சயமாக இயேசு அறிந்திருந்தார். அதனால்தான், இரட்சிப்பினால் இந்த உலகை சந்திக்க வேண்டும் என்ற அவரது வாஞ்சையை இந்த அப்போஸ்தலர்கள் பொறுப்பில் கொடுத்தார். அவரது சீடர்கள் உண்மையாகவே தாங்கள் வாழ்ந்த காலத்தில், நற்செய்தியைப் பரப்பினார்கள். அவர்களை நியமித்து ஐந்து நூற்றாண்டுகள் ஆன பின்பு, அவர்கள் ஒரு கிறிஸ்தவன் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டாலன்றி ரோம பேரரசில் ஒரு வேலையைக் கூட ஒருவராலும் பெறமுடியாது. அதேபோல, நாம் வாழும் உலகிற்கு சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்போது, கிறிஸ்துவுக்காக நமது உலகில் உள்ளவர்களை நாம் சென்றடைவதில் உண்மையுடனிருக்க வேண்டும்.

பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்களை சந்தியுங்கள்

இந்தப் பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்களை அவர் நியமிக்கும் முன்பு இயேசு இரவு முழுவதையும் ஜெபத்தில் செலவழித்தார் (லூக்கா 6:12,13). மத்தேயு சவிசேஷத்தில், பட்டியலிடப்பட்ட முதல் நான்கு அப்போஸ்தலர்களில் இரண்டு பிரிவான சகோதரர்கள் இருந்தனர். அவர்கள், பேதுரு, அந்திரேயா, மற்றும் யாக்கோபு, யோவான் ஆவார்கள். இந்த நான்கு மனிதர்களும் மீன்பிடிக்கும் தொழிலை ஒன்றாகச் செய்து வந்தனர்.

பிலிப்புவும், பர்த்தொலொமேயுவும், தோமா மற்றும் மத்தேயு போல ஒன்றாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டனர். பிலிப்பு வியாபாரம் செய்தான். அவனது வியாபாரம் குதிரைகளை அல்லது வழிப் பிரயாணத்துக்கானவைகளை ஏற்பாடு செய்வது. வெவ்வேறு சவிசேஷங்களிலுள்ள அப்போஸ்தலர்களின் வரிசைப் பட்டியலை நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பர்த்தொலொமேயு, நத்தானியேல் என்றும் அறியப்பட்டான்.

விசாரணை செய்யும் மனதைக் கொண்ட தோமா அறிவுப்பூர்வமான ஒரு மனிதன். இன்று இப்படிப்பட்ட மனிதனை 'சந்தேகப்படும் தோமா' என அழைக்கிறோம். மத்தேயு வரிவசூல் செய்பவன். ரோம பேரரசுக்காக தன் உடன் யூதர்களிடம் வரிவசூலிப்பவன். சவிசேஷங்களில் "பாவிகளும் வசூலிப்பவர்களும்" எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை நீங்கள் கவனிக்கலாம். யூதமக்கள் உண்மையிலேயே வரிவசூலிப்பவர்களை வெறுத்தனர். இயேசு பன்னிரெண்டு பேர்களில் ஒரு வரிவசூலிப்பவனை தெரிந்தெடுத்தது ஆர்வத்தை ஊட்டுகிறது.

பட்டியலில் உள்ள கடைசி நான்கு பெயர்களை பன்னிரெண்டு சீடர்களிலுள்ள வேறு நபர்களும் கொண்டிருந்தனர். உதாரணத்திற்கு சீமோன். கூடுதலாக இன்னொரு சீமோனும் உண்டு. இந்த இன்னொரு சீமோன் "கானானியன்" என அழைக்கப்பட்டான். இதன் அர்த்தம், மத்தேயு போன்ற மனிதனுக்கு எதிரிடையானவன் என்பதாகும். அவன் கொரில்லா செய்பவர்களோடு சேர்ந்து ரோமர்களை எதிர்த்து வந்தவன். இன்று அவர்களை நாம் புரட்சிக்காரர் என அழைக்கலாம்.

கலிலேயா, யூதேயா, எருசலேம் மற்றும் சமாரியா போன்ற இடங்களில் இயேசுவுடன் சேர்ந்து நடக்கும்போது, அவர்கள் பேசிக்கொண்டால், அளவுக்கு மிஞ்சின ஆர்வமுடைய சீமோனும், வரிவசூலிப்பவனான மத்தேயும் என்ன பேசிக் கொள்வார்களென நான் அடிக்கடி ஆச்சரியப்பட்டதுண்டு. இயேசு இவர்கள் இருவரிடமும் ஒருவர் காலை ஒருவர் கழுவி ஒருவரையொருவர் நேசிக்கும்படி சொன்னபோது அந்தக் காட்சியைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்கள் பட்டியலில் இன்னொரு யாக்கோபும் உண்டு. 'அல்பேயுவின் மகனாகிய யாக்கோபு' என்று அவன் அழைக்கப்பட்டான். இந்த யாக்கோபு 'சின்ன யாக்கோபு' எனவும் குறிப்பிடப்பட்டான் (மாற்கு 15:40). பட்டியலில் யூதாஸ் என்ற பெயரில் இரண்டு மனிதர்கள் இருந்தனர். யாக்கோபின் சகோதரனாகிய யூதாஸ் 'ததேயு' எனவும் அழைக்கப்பட்டான். இன்னொருவன் இயேசுவைக் காட்டிக் கொடுத்த 'யூதாஸ்காரியோத்' ஆகும்.

அப்போஸ்தலர்கள் சவிசேஷத்தை பிரசங்கித்து அற்புதங்கள் மற்றும் அடையாளங்கள் மூலம் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தை விளக்கிக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. நோயாளிகளைக் குணமாக்கி, குஷ்டரோகிகளை சுத்தப்படுத்தி, பிசாசுகளை துரத்தி மரித்தோரை உயிருடன் எழுப்ப வேண்டியிருந்தது. அவர்களின் தேவைகளுக்காக தேவனை மட்டுமே நம்பி, எவரிடமும் எதற்காகவும் கேட்காமல் சவிசேஷத்தை இலவசமாக பிரசங்கிக்க வேண்டியிருந்தது. விசுவாசத்தில் அவர்கள் வாழ வேண்டியிருந்தது. அவர்களைப் பெரும் விருப்பத்துடன் மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள் என இயேசு அப்போஸ்தலர்களை எச்சரித்தார். "ஆடுகளை ஓநாய்களுக்குள்ளே அனுப்புகிறதுபோல, இதோ நான் உங்களை அனுப்புகிறேன்" (10:16) என அவர்களை எச்சரிக்கிறார். 'நீங்கள் என் பணிக்குக் கீழ்ப்படிந்து என் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும்போது, இந்த உலகம் உங்களை வாழ்த்தப்போவதில்லை' எனவும் அவர்களை எச்சரிக்கிறார். அது இன்னும் அதிக உண்மையாக இருக்கிறது.

கொடுக்கப்பட்ட ஒரு வேலை

மூன்று வருடங்கள் அவரது பொது வாழ்வில் இயேசு யாருடன் நேரத்தை செலவழித்தாரோ, அவரது பணியை யாரிடம் ஒப்படைத்தாரோ அந்தப் பன்னிரெண்டு மனிதர்களைப் பற்றிய இந்த ஆறு கேள்விகளுக்கு நீங்கள் பதில் கண்டுபிடித்தால் நீங்கள் சவிசேஷத்தை நன்கு அறிந்து கொள்வீர்கள்; ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களாவீர்கள்.

இயேசுவை அவன் சந்தித்தபோது அவன் என்ன செய்து கொண்டிருந்தான்?

அவன் இயேசுவை சந்தித்தான் என்ற உண்மையின் விளைவாக அந்த மாற்றம் எப்படியிருந்தது?

அவன் மரிக்கும்போது எங்கிருந்தான்?

அவன் மரிக்கும்போது அவன் என்ன செய்துகொண்டிருந்தான்?

அவன் எப்படி மரித்தான் என்பதை அறிந்து வேதத்திலிருந்தும் மற்ற ஆதாரங்களிலிருந்தும் நீங்கள் என்ன அறிந்துகொள்ள முடிந்தது?

ஒரு அப்போஸ்தலனாக இருக்க இந்தக்குறிப்பிட்ட மனிதனை இயேசு ஏன் தெரிந்தெடுத்தார்?

மலையின்மீது இயேசு அழைப்பைக் கொடுத்தபோது, அதிக அர்ப்பணிப்பை அவர்களிடம் எதிர்பார்த்தார். ஏனென்றால் அவருக்காக இந்த அப்போஸ்தலர்கள் பாடுபட்டு மரிக்கப் போகிறார்கள் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். இயேசு கிறிஸ்துவிடம் நீங்கள் செய்துகொண்ட அர்ப்பணிப்பின் அளவு என்ன? நீங்கள் அவரது நம்பத்தகுந்த சீடனா? அப்போஸ்தலர்களின் வாழ்க்கையில் உதாரணமாகக் காட்டப்பட்ட அர்ப்பணிப்பைப் போன்று ஒரு அர்ப்பணிப்பை இயேசுவிடம் செய்ய நீங்கள் முன்வருகிறீர்களா?

அதிகாரம் ஒன்பது

மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் இயேசுவின் உவமைகள்

மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் பதிமூன்றாவது அதிகாரம் இந்த சுவிசேஷத்தின் சிறந்த உவமைகள் கொண்ட அதிகாரமாகும். "பாரபுல்" (Parable) என்ற ஆங்கில வார்த்தை இரண்டு கிரேக்க பதங்களிலிருந்து ஏற்பட்டது. "Para" என்ற வார்த்தைக்கு 'அதனுடன் கூடிய' என்று அர்த்தமாகும். "Throwing" என்ற ஆங்கில வார்த்தைக்கான கிரேக்க பதம் 'ballo' என்பதாகும். அதனால்தான் நாம் தூக்கியெறியும் ஒரு பொருள் 'ball' என அழைக்கிறோம். உவமை (parable) என்பது ஒருவர் போதிக்க விரும்பும் சத்தியத்துடன் சேர்ந்து கொடுக்கும் ஒரு கதையாகும். இயேசு உவமைகளில் மிகத்திறமை வாய்ந்தவராக இருந்தார்.

அவரது ஊழியத்தில் ஒரு காலக்கட்டத்தில், அவர் உவமைகளினாலேயே போதித்து வந்தார். அதற்கு ஒரு காரணம் என்னவென்றால், அதிகாரம் படைத்தவர்கள், புரிந்து கொள்ளாத சிறு கதைகளை சொல்வதற்காக அவரைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதாகும். மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் பதிமூன்றாம் அதிகாரம் சிறந்த ஒரு நீதிக்கதையை கொண்டதாகும். இது ஒரு ஆய்வாகவும், மத்தேயு சுவிசேஷத்திற்கு ஒரு முன்னுரையாகவும் இருப்பதினால், உவமையின் கருத்தைப் பற்றி அறிமுகப்படுத்தவும், இயேசு சொன்ன உவமைகளின் சில உதாரணங்களை உங்களுக்குத் தரவும் மட்டுமே நேரமிருக்கிறது.

விதைப்பவனைப் பற்றிய ஒரு உவமையுடன் இயேசு துவங்குகிறார். ஒரு விவசாயி, அவனது நிலத்தில் விதையை விதைக்கச் செல்கிறான். அவனது பையிலிருந்து விதைகளை எடுத்துத் தூவி விடுகிறான். சில விதை மக்கள் நடத்து செல்லும். பாதையான கடினமான நிலத்தில்

விழுகிறது. அந்த விதை நிலத்தை ஊடுருவிச் செல்லாமல் மேலேயே இருந்ததினால் பறவைகள் வந்து அதனை தின்றன.

சில விதைகள் , அதிக மண்ணில்லாத இடத்தில் விழுந்து, வேர்விட ஆரம்பித்தும், அடியில் கடினமான பாறைகள் இருந்ததினால், வேர்கள் அந்தப் பாறையில் மோதியது. வெயில் வந்தபோதோ, வேரில்லாததினால் தீய்ந்துப் போய் பலனற்றுப் போனது.

சில விதைகள், முள்ளுள்ள இடங்களில் விழுந்து வளர ஆரம்பித்த போது, அதனுடன் களைகளும் வளர்ந்து அதனை நெருக்கிப் போட்டது.

விவசாயின் கடைசி விதை நல்ல நிலத்தில் விழுந்து அதற்கு நிலத்தின் அடியிலோ அல்லது மேலேயோ எந்த பிரச்சினையும் இல்லாததினால், வளர்ந்து, முப்பதும், அறுபதும் நூறுமாகப் பலன் தந்தது.

நாம் இந்த உவமையை முதலில் படித்ததும், இந்த உவமை “விதைப் பவனைப்பற்றிய உவமை” என அழைக்க வேண்டுமென ஒப்புக்கொள்வோம். ஆனால் இந்த உவமையைக் கவனமாகப் படிக்கும்போது, இந்த உவமை ‘விதைகளைப் பற்றிய உவமை’ என அழைக்கப்பட வேண்டுமென நாம் நினைப்போம். ஏனென்றால், ‘விதை தான் வார்த்தை’, தேவ வார்த்தையை பிரசங்கிக்கும்போது தேவனுடைய வார்த்தையை ...நீங்கள் கேட்கிற விதத்தைக் குறித்துக் கவனியுங்கள் (லூக்கா 8:18) என்ற விதத்தில் லூக்கா பிரயோகிக்கிறார்.

இயேசு இந்த உவமையை சொன்னபின்பு, அவர் அப்போஸ்தலர்களுடன் தனித்திருந்தபோது அந்த உவமையைக் குறித்து அவரிடம் கேட்டனர். அவர்களுக்கு அதனை அவர் விளக்கிக் கூறினார். விவசாயி விதைத்த விதை தேவனுடைய வார்த்தையென்றும், நான்கு விதமான நிலங்கள், தேவனுடைய வார்த்தைக்கு மக்கள் செயல்படுகிற நான்கு வழிகளை குறிக்கின்றன எனவும் அவர்களுக்குச் சொன்னார்.

கர்த்தர், இந்த உவமைக்குக் கொடுத்த விளக்கத்தை நாம் படிக்கும்போது, இந்த உவமைக்கு சரியான தலைப்பு ‘நிலங்களைப்பற்றிய உவமை’ என நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். இந்த உவமையின் நோக்கம், தேவ வார்த்தைக்கு மக்கள் எப்படி செயல்படுகிறார்கள் என்று உணரும் போது, இதற்கான சிறந்த தலைப்பு “வார்த்தையை கேட்பதற்கான நான்கு வழிகள்” என நாம் உணருகிறோம்.

வார்த்தை கொடுக்கப்பட்டபோது, முதல் நபர் அந்த வார்த்தையை புரிந்து கொள்ளவில்லை; அவர்களது மனதும் அல்லது புரிந்து கொள்ளாததும் கடினமாக இருந்ததால், வார்த்தை ஊடுருவி செல்ல முடியவில்லை. அதனால் அவர்கள் கனி கொடுக்கவில்லை.

இரண்டாவது நபர் வார்த்தையைப் புரிந்து கொண்டான். இவர்கள் புரிந்து கொள்ளும்படி வார்த்தை ஊடுருவிச்செல்லுகிறது; ஆனால் பாறைகள் நிறைந்த நிலமாயிருப்பதால், ஆழமாக வேர் விடுவதைத் தடுக்கிறது. இது வேறொரு இடத்தில் இயேசு சொல்கிற “கடினமான இருதய”த்தைப் பிரதிபலிக்கிறது. அவர்களது சித்தம் ஆழமானதாக இல்லையெனவும், அவர்களது அர்ப்பணிப்பும் ஆழமில்லாததாகவும் இருக்கிறது எனவும் சொல்லும்படியாக இருக்கிறது. அவர்கள் வார்த்தையை நம்புகின்றனர். உபத்திரவங்கள் அல்லது குற்றச்சாட்டுக்கள் வரும்போது, அவர்கள் விரைவிலேயே விழுந்துபோய் விடுகின்றனர்; கனி கொடுப்பதில்லை.

மூன்றாவது நபர், அவர்கள் வாழ்க்கையினுள் இருக்கும் எதினாலும் வீழ்த்தப்படுவதில்லை. அவர்களது வாழ்க்கைக்கு வெளியே இருக்கும் சக்திகளினால் தோற்கடிக்கப்படுகின்றனர். அதுமட்டுமல்ல, இந்த உலகத்தின் கவலைகளினால் அல்லது அவர்களுக்கிருக்கும் அல்லது இல்லாதிருக்கும் ஐசுவரியத்தைப் பற்றி கவலைப்படுவதினால் வீழ்த்தப்படுகின்றனர். இந்த உவமையில் சொல்லப்படும் இந்தத் தடைகள், அவர்களின் வாழ்க்கையில் வளர இருக்கும் வார்த்தை என்ற செடியை வளர விடாத களைகள் ஆகும். இந்த மூன்றாவது நபரும் கனி கொடுக்காதவன்.

முதல் நபர் ஒரு ஆவிக்குரிய ‘கடினமான தொப்பியை’ அணிந்திருக்கிறான் என நாம் சொல்லக் கூடும். இரண்டாவது நபர் ‘கடின இருதயம்’ கொண்டவன். மூன்றாவது நபர் ‘கடினமான தெரிந்தெடுத்தல்’களினால் தடுமாறிக்கொண்டிருப்பவன்.

நான்காவது, நிலம், தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் கேட்கும் போது, அதற்கு நாமனைவரும் செயல்பட வேண்டிய விதத்தைப் பற்றி, இயேசு கூறுவதை சித்தரித்துக் காட்டுகிறது. வளர்வதை அல்லது கனிக் கொடுப்பதை தடுக்கும்படியான எதுவும் நிலத்திற்கு மேலேயோ அல்லது கீழேயோ இல்லை. அவர்களின் புரிந்து கொள்ளாதல் அல்லது அவர்களின் பிடிவாதமான சித்தம் போன்று அவர்களின் வாழ்க்கையிலிருக்கும் எதுவும் அவர்கள் கனி கொடுப்பதிலிருந்து அவர்களைத் தடுக்கப் போவதில்லை. மேலும் இந்த உலகில் அவர்களது வாழ்க்கைக்கு வெளியே அவர்களைக் கெடுக்கும் எந்த சக்திகளும் தேவனுடைய வார்த்தையின் நோக்கத்தைத் தடை செய்யாது எனவும் அவர்கள் தீர்மானித்தனர்.

“நல்ல நிலத்தில் விதைக்கப்பட்டவர்கள் வசனத்தைக் கேட்டு, அதை உண்மையும் நன்மையுமான இருதயத்திலே காத்து...” லூக்கா இந்த நபரை விவரிக்கிறான். மட்டுமல்ல; அது அவனை கனிக்கொடுக்கும்படிச் செய்கிறது (லூக்கா 8:15). இந்த ஆழமான உவமையின் சாராம்சத்தை லூக்கா பின்வரும் வார்த்தைகளினாலும் விவரிக்கிறான். “ஆதலால் நீங்கள் கேட்கிற விதத்தைக் குறித்துக் கவனியுங்கள்” (லூக்கா 8:18).

தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கும் அல்லது போதிக்கும் எவருக்கும் இந்த ஆழமான உவமையின் சத்தியம் அதிகத் தெளிவாகவுள்ளது. தேவனுடைய, வார்த்தையைப் போதிக்கும்போதும் அல்லது பிரசங்கிக்கும்போதும், இந்த நான்கு வித மக்களும் அங்கிருக்கின்றனர். ஞானமுள்ள போதகர்களால் அவர்களை உங்களுக்கு அடையாளம் காட்ட முடியும்.

வேதவசனங்களைக் கேட்டு, போதிக்கும் அனைவரும் தேவனுடைய வார்த்தையை போதிக்கையில், இந்த உவமையைக் குறித்து அதிகம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நமது தேவனின் விதை எப்படிப்பட்ட இருதயத்தைக் காண்கிறது? தேவனுடைய வார்த்தை கனி கொடுப்பதை நாம் அனுமதிக்கிறோமா? நாம் முழுமையாக (100%) கனி கொடுக்கிறோமா? அல்லது குறைவாக (30%) கனிகொடுக்கிறோமா? இரண்டாவதாக, போதிக்கிறவர்கள், தாங்கள் பிரசங்கிக்கும் வார்த்தையின் அர்த்தத்தை, கேட்பவர்கள் புரிந்து கொள்ளாதவரை, கனி கொடுக்க முடியாது என்ற கடினமான உண்மையைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

நாம் யாருக்கு போதிக்கிறோமோ, அவர்களின் சித்தத்திற்குள் ஊடுருவிச் செல்லாதவரை, நமது போதனையும் பிரசங்கமும் கனிக்கொடுக்காது. நாம் போதிக்கும் வார்த்தைகள் அவர்கள் புரிந்துகொள்ளும்படி போதிக்கப்பட வேண்டும். நமது போதனையையும், பிரசங்கத்தையும் கேட்பவர்களின் சித்தத்திற்குள் ஊடுருவிச் செல்லும்படி பரிசுத்த ஆவியானவர் உதவி செய்யும்படி ஜெபத்துடன் ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

இந்தச் சிறந்த உவமையில், வேதாகமத்தை அறிந்த “வேதாகம வல்லுநர்களை” உண்டாக்கும்படி இங்கு நமக்கு சவால் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால், அவர்கள் கூறுவதைப் புரிந்து, அப்பியாசப்படுத்தும் கர்த்தரின் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட சீடர்களை உருவாக்கும்படி சவால் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகவே, வார்த்தையை நாம் கேட்டு, போதித்து பிரசங்கிக்க வேண்டும். நம்மைக் கேட்பவர்களின் வார்த்தையை புரிந்து கொண்டு இதற்குக் கீழ்ப்படியும்படி அவர்களின் ஆவிக்குரிய கண்களை ஆவியானவர் திறக்க வேண்டும் என ஜெபிக்க வேண்டும். நமக்கும், நாம் பிரசங்கிப்பதை கேட்பவர்களுக்கும் விசுவாசத்தின் வரத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமெனவும், வார்த்தை கனிக்கொடுக்கும்படி அவரது சித்தத்தின்படி செய்யும்படியும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும் (யோவான் 7:17; பிலிப்பியர் 2:13).

வார்த்தையை நாம் கேட்பது, போதிப்பது மற்றும் பிரசங்கிப்பது எல்லாம் கனிகொடாமல் போகாதபடி நாம் தேவனை சார்ந்திருக்க வேண்டும். தேவனால் மட்டுமே இந்த காரியங்களைச் செய்ய முடியும். அந்நாள்தான், நாம் படித்து, போதித்து அல்லது வார்த்தையை அறிவிக்கும்

போது, “ஜெபம் பண்ணுவதிலும் தேவ வசனத்தைப் போதிக்கிற ஊழியத்திலும்” என இரண்டும் ஒன்றாக இணைந்து செல்ல வேண்டும்.

கோதுமையையும், களைகளைப்பற்றிய உவமை
(மத்தேயு 13:24-30; 36-42)

விளக்கத்துடன் கூடிய இந்த ஆழமான சிறிய உவமை, இயேசு கற்றுத்தந்த மிக முக்கியமான பாடமாகும். ஏனென்றால், இறையியல் மற்றும் வேதாந்தம் இருந்த காலம் மட்டும் இறையியல் நிபுணர்கள் மற்றும் வேதாந்திகள் கேட்கும் கேள்விக்கான அவரின் பதிலாக இது இருக்கிறது. கேள்வி என்னவென்றால், “தீமை எங்கிருந்து வருகிறது?” அல்லது வேறு வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், “அன்பான சர்வவல்லமையுள்ள தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு நிலைத்திருக்கும் உலகில் தீமையைப் பற்றி நாம் எவ்வாறு கணக்குக் கொடுக்க முடியும்?”

“மனிதர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த போது, என்னுடைய சத்துருக்களில் சிலர் இதை செய்தனர்” என்பதே இயேசுவின் பதிலாகும். இயேசுவின் இந்த விளக்கம் பின்வருபவற்றை எழுதிய மனிதனை ஒருவேளை ஊக்கப்படுத்தியிருக்கும்: “தீமையை நன்மையினால் வெற்றிகொள்ள முக்கிய காரணம், நல்ல மனிதர்கள் எதுவுமே செய்யயாமல் இருப்பதாகும்.”

இந்த உவமையில் “விதைகள்” மனிதர்களின் வாழ்க்கை என்ற நிலத்தில் விழுந்த தேவனுடைய வார்த்தைகள் அல்ல. ஆனால், ராஜ்ஜியத்தின் குமாரர்கள் இந்த உலகத்தின் நிலத்தில் வேருன்றப்பட்டிருக்கின்றனர். இதை நாம் புரிந்து கொள்ளாமலிருக்கலாம். ஆனால், தீமையின் உண்மையை நாம் ஒருமுறை ஏற்றுக்கொண்டால், இந்த பிரச்சினையைக் குறித்து நாம் என்னச் செய்யப் போகிறோம்? என்பது சவாலாக மாறுகிறது. இயேசுவைப் பொருந்தவரை “உலகம்தான் நிலமாகும்” இது அவர் அடிக்கடி வெளிப்படுத்திய ஒரு பாரத்தை நாம் நினைக்கும்படிச் செய்கிறது. அறுப்பு மிகுதி, வேலையாட்களோ கொஞ்சமாக இருப்பதால், அறுப்புக்கு வேலையாட்களை அனுப்பும்படி தேவனை வேண்டிக் கொள்ளும்படி, அவரது சீடர்களிடம் இயேசு கூறுகிறார் (மத்தேயு 9:37,38).

ஜான் வெஸ்லி புரிந்து கொண்டு, “இந்த உலகம் என்னுடைய ஆதீனத்திற்குட்பட்ட பகுதி” என அறிவிக்கும்போது இயேசுவின் இந்தத் தோற்றத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார். “நிலம்தான் உலகம்” என்ற உண்மையின் தோற்றத்தை நாம் ஒருபோதும் இழந்துவிடக் கூடாது. நமது உலகத்தில் நன்மையும் தீமையும் ஒன்று சேர்ந்து இருக்கிறது என்ற சவாலை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது, நமக்கு உலகளவிலான கண்ணோட்டம் இருக்கும்.

கடுகு விதை மற்றும் புளித்த மாவைப் பற்றிய
உவமைகள் (மத்தேயு 13:31-33)

இந்த இரண்டு சிறிய உவமைகள், திருச்சபை சரித்திரம் முழுவதும் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. இந்த மிகச் சிறிய உவமைகள், இயேசு அடிக் கடி பேசும் ராஜ்ஜியம் சிறியதாக கடுகு விதை போல் ஆரம்பித்து, ஒரு பெரிய மரமாக மாறுகிறது எனவும், பிசைந்த மாவில் அடக்கிவைக்கும் புளித்தமாவில் அப்பம் செய்யும்போது முழுவதையும் புளிக்கச் செய்கி ரது எனவும் கற்றுத் தருகிறது.

இருப்பினும், இந்த இரண்டு உவமைகளிலும், பரலோக ராஜ்யம் கடுகு விதையைப் போன்று அசாதாரண வளர்ச்சியடையும் என்றும், புளித்தமா அப்பத்தில் கிரியை செய்யும் விதத்தில் ஆச்சரியப்படும்படி கிரியை செய்யும் எனவும் இயேசு தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கிறார். இரண் டாயிரம் வருடங்களுக்குப் பிறகு, உலகின் வரலாற்றுக் காலம் இயேசு என்று அழைக்கப்படும் இந்த மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு முன்பும் பின் பும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

புளித்தமா மற்றும் கடுகு விதையின் கொள்கை இன்றும் கிரியைச் செய்கிறது. சபை குற்றப்படுத்தப்பட்டு உபத்திரவப்படுத்தப்பட்ட இடங் களில் கூட, சபையின் வளர்ச்சியை நாம் பார்க்கும்போது, இந்த இரண்டு சிறிய உவமைகள் நிறைவேறுவதை காண்கிறோம்.

விதைப்பவனைப் பற்றிய உவமையை போன்று, இந்த மரத்தில் வந்து தங்கும் பறவைகள், தேவராஜ்யத்தின் பங்காக இல்லாத பலதரப் பட்ட மக்கள் கூட்டத்தினரை சித்தரிக்க ஒரு எதிர்மறையான அடையா ளமாகும். இந்தப் போதனையின் முக்கியத்துவம் ராஜ்ஜியத்தின் வளர்ச்சி யும் அதன் முடிவான வெற்றியுமாகும், ராஜ்ஜியத்தின் குமாரர்கள் மற் றும் குமாரத்திகளின் செல்வாக்குமாகும்.

புளித்தமா வேதவசனங்களில் மற்ற இடத்தில் தீமைக்கு உதாரண மாகக் காட்டப்பட்டாலும் இந்த உவமையில் அது தீமைக்கு உதாரணமா கக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால், இந்த உலகில் தேவராஜ்ஜியத்தின் பிரசன்னத்தையும் அதன் செல்வாக்கையும் குறித்து சொல்லப்படுகிறது.

பொக்கிஷத்தையும் முத்தைப் பற்றியும் உவமைகள்
(மத்தேயு 13:44-46).

இணைந்த இந்த இரண்டு உவமைகளும் ராஜாவுக்கும் ராஜ்ஜியத் திற்கும் முழுமையான ஒரு அர்ப்பணிப்பின் அழகான சித்தரிப்பாகும். அவைகள் நம்மிடம் சொல்லுவது என்னவென்றால், “இயேசு கிறிஸ்து உங்களுக்கு ஏதாவதாக (முக்கியமாக) இருந்தால், பின் இயேசுகிறிஸ்து உங்களுக்கு எல்லாமுமாக இருக்கிறார். ஏனெனில், இயேசுகிறிஸ்து

உண்மையிலேயே உங்களுக்கு எல்லாமுமாக இருக்கும்வரை அவர் உங் களுக்கு எதுவுமாக இல்லை”.

பரலோக ராஜ்ஜியம், மகிழ்ச்சியான முழு அர்ப்பணிப்பை நம்மிடமி ருந்து பெறத்தகுதி பெற்றது. இந்த ராஜ்ஜியத்தை நடத்திச்செல்லும் ராஜா விடம் நமக்கிருக்கும் எல்லாவற்றையும் சந்தோஷத்துடன் கொடுத்து நம்மையே அர்ப்பணிக்கும் வரை நாம் ஒருபோதும் ராஜ்ஜியத்தைப் பற்றிபுரிந்து கொள்ளவோ, பாராட்டவோ மாட்டோம் என இந்த உவமை கள் கற்பிக்கின்றன.

மன்னிப்பின் ஒரு உவமை (மத்தேயு 18:15-35)

இந்த ஆழமான உவமை நமது சகோதரனை மன்னிப்பதைக் குறித்த அறிவுரையாகும். பேதுரு, தனக்கு எதிராகக் குற்றம் செய்யும் ஒரு சகோ தரனை எத்தனை முறை மன்னிக்க வேண்டும் என இயேசுவிடம் கேட் டான். அந்த நாளிலுள்ள பாரம்பரிய நிலை உன் சகோதரனை ஏழுமுறை நீ மன்னிக்க வேண்டும் என்பதாக இருந்தது. அதனால் தானோ என் னவோ பேதுரு ஏழு என்ற எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிடுகிறான். இயேசு கற்றுத்தந்தது என்னவென்றால், உங்கள் சகோதரனை நீங்கள் மன்னிப் பது அளவற்றதாக இருக்கவேண்டும் என்பதாகும். இந்த அளவைக்குறித்து பின்வரும் உவமையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

நாம் இரட்சிப்பை முதலாவதாக அனுபவித்தபோது, நமது பாவங் கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்பட்டதை, மன்னிக்கப்பட்டதான பெரிய கடன் பிரதிபலிக்கிறது. நமது இரட்சிப்பு, நமது கடன்கள் அனைத்தும் ரத்து செய்யப்பட்டதை அல்லது, நாம் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்பட்டதை சம்பந்தப்படுத்துகிறது.

இயேசு, நமது கடனாளிக்கு நாம் மன்னிப்பதுபோல், நமது கடன் கள் மன்னிக்கப்பட வேண்டும் எனக் கேட்பதற்கு நமக்குக் கற்றுத் தந் தார். நமக்கு எதிராக குற்றம் செய்தவர்களை நாம் மன்னிக்காவிட்டால் நமது மீறுதல்களை பிதா மன்னிக்கமாட்டார் என்ற பயங்கரமான விமர் சனத்துடன் ஜெப அறிவுரையை அவரும் பின்பற்றினார்.

அதே விமர்சனத்துடன்தான் இந்த உவமை முடிவுடையது. இரட் சிப்பின் சுவிசேஷம், “இயேசு சிலுவையில் மரித்தபோது, அவர் கொடுக்க வேண்டியிராத ஒரு கடனைச் செலுத்தினார். ஏனென்றால், நம்மால் செலுத்த முடியாத ஒரு கடன் நமக்கு இருந்ததினால் தான்.” நாம் மன் னித்ததினால், நாம் மன்னிக்கப்படவில்லை. கிறிஸ்துவின் பொருட்டு தேவன் நம்மை மன்னித்தது போல, நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்க வேண்டும் (எபிரெயர் 4:32; கொலொசெயர் 3:12,13).

நற்சாட்சி பெறுவதை பற்றிய உவமை
(மத்தேயு 21:23, 28-31).

இயேசு சொல்லிய உவமைகளில் இது மிகவும் கவரக்கூடிய ஒரு உவமையாகும். தேவன் மனிதனாகி இந்த உலகில் வந்தபோது, அது அதிக மதிப்புடையதாக இருந்தது. நற்சாட்சி பத்திரம் ஏதுமில்லாது அவரது கிரியைகளை மட்டுமே கொண்ட ஒரு மனிதராக அவர் மாறினார். இயேசுவுக்கும் பரிசேயருக்கும் இடையில் இருந்த அநேக வித்தியாசங்களில் ஒன்று, ஒருவர் செய்த தொழிலுக்குக் குறைவான மதிப்பும், செயல்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவமும் கொடுத்திருந்ததே. ஆனால் அவர்கள் முக்கியத்துவம் எதிரிடையாக இருந்தது. இதுதான் இந்த சிறிய உவமையின் மையப் பொருளாகும்.

இந்த உவமையில் சொல்லப்பட்ட இரண்டு குமாரர்களும் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு வேறொன்றை செய்தனர். ஆகவே அவர்கள் செய்த வேலை அர்த்தமற்றதானது. அவர்கள் நிறைவேற்றியவைகளே அவர்களுக்கு நற்சாட்சியாய் இருந்தது. இயேசுவும் யோவான் ஸ்நானனும் அந்தக்காலத்து மதத் தலைவர்கள் எதிர்பார்த்த நற்சாட்சிப்பத்திரம் ஒன்றையும் வைத்திருக்கவில்லை. வேலையைப் பொறுத்தவரையில், தாங்கள் தேவனுடைய குமாரர், அவரது திராட்சத் தோட்டத்தில் வேலை செய்கிறோம் எனக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் அவர்கள் நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தால் அவர்கள் தம் பிதாவின் ராஜ்ஜியத்துக்கென்று பணி செய்தார்கள்.

இன்னொரு வகையில், மதத்தலைவர்கள் கிரியைகளில் ஒன்றுமில்லாதவர்கள். அவர்களின் வெளித்தோற்றத்தினால், தேவனுடைய திராட்சை தோட்டத்தில் வேலை செய்யும், தேவகுமாரர்களென்று அவர்கள் காண்பித்துக் கொள்கின்றனர். எனினும், அவர்களது கிரியையின் அடிப்படையில், அவர்கள் பிதாவின் திராட்சைத் தோட்டத்தில் இல்லையென்பதும், பிதாவின் வேலையை அவர்கள் செய்யவில்லையென்பதும் தெளிவாகிறது.

இயேசுவின் கிரியைகளே, அவரை மற்றவர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தியது. நமது பதவியைவிட நம்முடைய கிரியைதான் நம்மைப் பற்றிய உண்மையான நற்சாட்சி பத்திரம் என்பதை நாம் உணரும்வரை, நாம் நம்மை ஏமாற்றிக் கொள்கிறோம். இன்று, உலகத்தில் இருபது லட்சம் போதகர்கள் உண்டு எனவும் அவர்களில் நூறாயிரத்திற்கும் குறைவானவர்கள்தான் செமினரி பட்டப்படிப்பு படித்தவர்கள் என்பதும் கணக்கிடப் பட்டுள்ளது. உலகில் உள்ள அதிகமான போதகர்கள் இயேசுவின் இந்த உவமையை இன்று கேட்க வேண்டியது அவசியம் என்பது இதன் அர்த்தமாகும். பின்வருபவை, இந்த ஆழமான உவமையின் மீதான விமர்சனம் போன்றதாகும்.

தனிமையான ஒரு வாழ்க்கை

“எளிமையான ஒரு கிராமத்தில் பிறந்த அவர் ஒரு குடியான பெண் மணியின் பிள்ளை. அவருக்கு முப்பது வயதாகும்வரை தச்சுத் தொழில் செய்யும் ஒரு இடத்தில் வேலைசெய்தார். பின்பு மூன்று வருடங்கள், தேசமெங்கும் சென்று மக்களுடன் பேசி, அவர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு, அவரால் முடிந்தபோது உதவிசெய்தார்.

“அவர் ஒருபோதும் புத்தகம் எழுதியதில்லை. பெரியதாக எதுவும் செய்யவில்லை. கல்லூரிக்குச் சென்றதில்லை. அவருக்கென்று குடும்பமோ, அல்லது சொந்தமான ஒரு வீடோ இல்லை. உலகில் சிறந்தவர் செய்யும் எந்தக் காரியங்களையும் அவர் ஒருபோதும் செய்ததில்லை. அவருக்கென்று நற்சாட்சி பத்திரம் எதுவுமில்லை.

“அவருக்கு 33 வயதாக இருக்கும்போது, பொது மக்களது கருத்துக்கள் அவருக்கெதிராக மாறியது. அவருடைய நண்பர் அனைவரும் அவரைத் தள்ளிவிட்டனர். அவர் கைது செய்யப்பட்டபோது, அவரோடு இருந்து ஏதாவது உதவி செய்ய ஒரு சிலரே விரும்பினார். அநியாயமான ஒரு விசாரணைக்குப் பின்பு, திருடர்களோடு சேர்ந்து குற்றம் சாட்டப்பட்டார். ஒரு தயாள குணமுடைய நண்பன் அவரது கல்லறையைக் கொடுத்ததினால் தான் அவரை அடக்கம் செய்ய இடமிருந்தது.

“இவையெல்லாம் இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்தன. இருப்பினும், மனிதப் பிறவியில் அவர்தான் இன்று முக்கியமானவராவார், இவரே அன்பின் உதாரணம். அவர் இதுவரை பவனி செல்லாத இராணுவம் அனைத்தும், கடலில் பயணம் செய்யாத கப்பற்படை அனைத்தும், ஆளுகை செய்யாத ஆள்பவர் அனைவரும், இந்த பூமியில் இதுவரை அரசாட்சி செய்யாத ராஜாக்கள் அனைவரும் இந்தத் தனித்துவம் கொண்ட ஒரு வாழ்க்கையைப் பாதிக்கவில்லையென சொல்வது மிகையாகாது” (Fred Bock).

குருத்தோலை ஞாயிறு பற்றிய உவமை (மத்தேயு 21:33-46)

முதல் குருத்தோலை ஞாயிறன்று ஒரு சிறிய கழுதையின் மேல் இயேசு சவாரி செய்தார் என்பதை கோடிக்கணக்கான மக்கள் அறிவார்கள். அந்தக் கழுதையின் மேலிருந்து இறங்கியதும் இயேசு என்ன செய்தார் என நீங்கள் எப்பொழுதாவது படித்திருக்கிறீர்களா? கனி கொடாத ஒரு அத்தி மரத்தை சபித்து, குழப்பமாய்க்கிடந்த ஆலயத்தை சுத்தப்படுத்துவதின் மூலம், இந்த பயங்கரமான வல்லமையான உவமைக்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை இயேசு ஏற்படுத்தினார். இந்த உவமை இயேசுவுக்கும் மத தலைவர்களுக்கும் இடையில் உரையாடலைக் கொண்டுவந்தது. மதத்தலைவர் கோபமடைந்தனர்.

ராஜ்ஜியத்தின் கனியைப் பெற்றுக் கொள்ள அவரது தீர்க்கதரிசிகளை (ஊழியர்களை) தேவன் அனுப்புவதின் ஒரு காட்சியாகத்தான் இந்த உவமை இருக்கிறது. இந்த ஊழியர்கள் வெட்கப்படுத்தப்படும் போது, திராட்சைத் தோட்டத்தில் சொந்தக்காரருடைய மகன், அவனது தகப்பனுடைய தோட்டத்தின் கனியைப் பெறும்படி அனுப்பப்படுகிறான். அந்தத் தோட்டத்தின் சொந்தக்காரர், தனது மகனுக்கு அவர்கள் மரியாதை கொடுப்பார்களென நம்புகிறான். அவனுக்கு மரியாதை கொடுப்பதற்குப் பதில் அவனை கொண்டு போடுகின்றனர். உண்மையிலேயே, இந்த உவமையிலுள்ள குமாரன் இயேசுவை, அதே மதத்தலைவர்கள் அந்த நொடியிலேயே கொண்டு போடும்படித் திட்டம் போடுகின்றனர்.

இந்தஅதிகாரத்தின் முடிவில் யூத மதத்தலைவர்களிடம் இந்த உவமையை சொல்லும்போது இயேசு சில கடினமான வார்த்தைகளைக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. மதத்தலைவர்கள் தேவ ராஜ்ஜியத்தின் கனியைக் கொடுக்காததினால், ராஜ்ஜியத்தை அவர்களிடமிருந்து எடுத்து, கனிக்கொடுக்கும் மக்களிடம் கொடுக்கிறார் என்பதை அவர்களுக்கு சரியான நேரத்தில் அறிவிக்கவே இயேசு இந்த உவமானத்தை பயன்படுத்துகிறார்.

தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள், திருச்சபையாக மாறிய போது மேற்சொன்ன நிகழ்ச்சி அப்படியே நடைபெறுவதை அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் புத்தகத்தில் நாம் காண்கிறோம் (அப்போஸ்தலர் 10,11). தேவமக்கள் கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள தங்கள் அர்ப்பணிப்பின் கன்மலை மீது விழுத் தவறும்போது, அந்தக் கன்மலை அவர்கள் மேல் விழுந்து அவர்களை நசுக்கிப் போடுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

வேதத்தில், அத்திமரம் இஸ்ரவேலுக்கான ஒரு அடையாளமாகும். இந்த உவமானத்தை, அத்திமரத்தை அவர் சபிக்கும் சம்பவத்தோடு, நாம் தொடர்புபடுத்தும்போது, வனாந்திரத்தில் எபிரெய மக்களிடம் தேவன் செய்த அதே காரியத்தை இப்போது தம் மூலமாக செய்கிறார் என்பதை மதத்தலைவர்களிடம் சொல்வதை நாம் உணர்கிறோம். எண்ணாகம் புத்தகத்தின் பதினான்காம் அதிகாரம், இந்த உவமையோடு தொடர்பு படுத்தப்பட வேண்டும். தேவன் வனாந்தரத்தில் அற்புதங்களின் மூலம் பத்து முறை இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு பொறுமையாக தன்னை நிரூபித்துக் காட்டினார். பின்பு அவர், கூறியபடி வாக்குப்பண்ணப்பட்ட தேசத்தை சுதந்தரித்துக்கொள்வதை விசுவாசியாமல், வனாந்தரத்தில் அலைவார்கள்.

முதல் குருத்தோலை ஞாயிற்று, ராஜ்ஜியத்தை அவர்களிடமிருந்து எடுத்தபோது, யூத மதத்தலைவர்களை இயேசு 'கடிந்து' கொண்டதில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. திருச்சபை சரித்திரத்தில் இந்த குருத்தோலை

ஞாயிறு உவமை அநேக முறைகளில் நிறைவேறியுள்ளது. ராஜ்ஜியத்திற்கான கனியை கொடுக்காத உலகின் சில பகுதியிலுள்ள திருச்சபையிலிருந்து, கனி கொடுக்கிற திருச்சபைக்கு தேவன் 'தமது இருப்பிடத்தை மாற்றியிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

இயேசுவின் உவமைகளை எவ்வாறு அணுகுவது

மூன்று சிறிய சுவிசேஷங்களில் நாற்பத்தி ஏழு உவமைகள் உள்ளன. மத்தேயு சுவிசேஷத்தில் உள்ள இயேசுவின் போதனையின் முக்கிய பரிமாணத்திற்கு உங்களை அறிமுகப்படுத்த சில மாதிரிகளை மட்டும் நான் தெரிந்தெடுத்துள்ளேன். இயேசுவின் உவமைகளைக் குறித்து ஆழமாகப் படித்து அறியும்படி உங்களை ஊக்கப்படுத்துகிறேன். நீங்கள் அப்படி செய்கையில், இந்த உவமைகளை எவ்வாறு அணுகுவது என்பதைக் குறித்து எனக்குள் இருக்கும் சில கருத்துக்களை உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

உவமை என்பது, தாங்கள் போதிக்க விரும்பும் சத்தியத்தை விளக்கக்கூறும்படி, ஒரு ஆசிரியர் கொடுக்கும் ஒரு கதைதான். இந்தமாதிரி போதனையில் இயேசு மிகவும் கை தேர்ந்தவர். இயேசு கற்றுக் கொடுத்த எவ்வொரு உவமையிலும் மைய சத்தியத்தை நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும். ஏனென்றால், அவரது உவமைகள் ஒரு முக்கிய சத்தியத்தைக் கூறுகிறது.

இயேசுவின் உவமைகளை விளக்க முயற்சிக்கும்போது, ஒவ்வொரு உவமையின் சந்தர்ப்பங்களைப் புரிந்து கொள்வது மிக முக்கியமாகும். ஆகவே, இயேசுவின் உவமைகளைப் படிக்கும்போது, பின்வரும் கேள்விகளை நீங்கள் உங்களையே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். எந்த சந்தர்ப்பத்தில் இந்த உவமை கொடுக்கப்பட்டது? இந்த உவமை எங்கு கொடுக்கப்பட்டது? இந்த உவமை எப்பொழுது கொடுக்கப்பட்டது? எந்த சூழ்நிலைகளில் மக்களுடனான செயல்கள் இந்த உவமையின் போதனைக்கு நடத்திச் சென்றது? இந்த உவமை யாருக்குச் சொல்லப்பட்டது? இந்த உவமையை இயேசு போதிப்பதின் நோக்கம் என்ன? இயேசு கொடுத்த கதையோடு இணைந்திருக்கும் முக்கியமான சத்தியம் என்ன? இயேசுவால் ஒரு விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டால் அந்த விளக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இல்லையென்றால், உங்கள் விளக்கத்தைக் குறித்து தாழ்மையுடனிருங்கள். ஒரு உவமைக்கு ஒரு சரியான விளக்கம் இருக்கலாம். ஆனால், அநேக பயன்கள் உண்டு. ஆகவே, "இந்த உவமையை என் வாழ்க்கையில், என் குடும்பத்தில் எந்தத் திருச்சபையில் எப்படி இதை பயன்படுத்த தேவன் விரும்புகிறார்" என எப்பொழுதும் கேளுங்கள்.

அதிகாரம் பத்து மத்தேயுவில் இயேசுவின் மணியான போதனைகள்

இன்னொரு உன்னத அழைப்பு

“வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ்சு மக்கிறவர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள்; நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன். நான் சாந்தமும் மனத்தாழ்மையுமாய் இருக்கிறேன். என் நுகத்தை உங்கள் மேல் ஏற்றுக்கொண்டு, என்னிடத்தில் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்; அப்பொழுது, உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும். என் நுகம் மெதுவாயும், என் சுமை இலகுவாயும் இருக்கிறது....” (மத்தேயு 11:28-30).

இயேசுவின் உயரிய பிரசங்கத்தின் முடிவில் நாம் பார்த்ததுபோல், ஒரு அழைப்பைக் கொடுப்பதின் மூலம் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வர அவர் விரும்புகிறார். அது அவரது உன்னத அழைப்புகளில் ஒன்றாகும். தங்களது சொந்த பலத்தினால் தங்களது பாரசமையை சுமக்க முயற்சிக்கும் அனைவருக்கும் இந்த அழைப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பாரங்கள் அதிகமாக மாறி சுமக்க முடியாத அளவு சேர்ந்து போகின்றன. அவர்களின் பாரங்களிலிருந்து விடுபட்டு அவர்களின் ஆத்துமாக்களுக்கு இளைப்பாறுதல் அடையும்படியும், வாழ்க்கை எளிதாகவும் அவர்கள் பாரங்கள் இலகு அடையும்படியும் கிறிஸ்துவிடம் வரும்படியாக அழைப்பைக் கொடுக்கிறார்.

முதலில், நாம் அவரிடம் வந்தால், நமது பாரங்களிலிருந்து அவர் ஓய்வு கொடுப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆனால், இந்த அழைப்பை இன்னும் நன்றாகக் கவனித்தால், நாம் அவரிடம் வந்து கற்றுக்கொள்ளும்படியாக அவர் நம்மை அழைக்கிறார் என்பதை உணர்ந்து கொள்கிறோம். அவரது பாரத்தை, அவரது உள்ளத்தை மற்றும் அவரது

நுகத்தை கற்றுக் கொள்ளும்படியாக நாம் அழைக்கப்படுகிறோம்.

இயேசு, இந்த உலகில் சுமந்த பாரத்தைவிட அதிகமான பாரத்தை எந்த மனித பிறவியும் சுமந்ததில்லை. இருப்பினும், “என் சுமை இலகு வாயிருக்கிறது” என அவர் சொல்வதை நாம் கேட்கிறோம். நமது ஆத்துமாக்களுக்கு ஓய்வையும், நமது பாரங்களிலிருந்து விடுதலையும் நாம் பெற விரும்பினால், தாழ்மையுள்ளவர்கள் ஆசிரவதிக்கப்பட்டவர்கள் என நமக்குக் கற்றுத் தந்தவர், அவரது தாழ்மையுள்ள இருதயத்தைக் கற்றுக் கொள்ளும்படி அவர் நம்மை அழைக்கிறார்.

பின்பு, அவர் தமது நுகத்தை அறிந்துகொள்ள நம்மை அழைக்கிறார். இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆவிக்குரிய ஒழுங்குகளை ஏற்றுக் கொள்ள நம்மை அழைக்கிறார். மட்டுமல்ல, அவரது சீடர்களாக கிறிஸ்துவுடன் இணைக்கப்பட்டவர்களாக இருக்க நம்மை அழைக்கிறார். இந்த அழைப்பைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு வழி என்னவென்றால், நமது வாழ்க்கையில் அவரது ‘நுகத்தை’ எடுத்துக் கொள்ளும்படி நம்மை அவர் என்ன அர்த்தத்தில் அழைக்கிறாரோ அதை அறிந்து கொள்வதுதான்.

நுகம் என்பது ஒரு பாரம் அல்ல. ஆனால், அதிகமான ஒரு பாரத்தை விலக்க உதவி செய்யும் ஒரு உபகரணமாகும். சரக்குடன் கூடிய ஒரு மாட்டுவண்டியை எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். அந்த வண்டியை நகர்த்த ஒரு மாடு உங்களுக்குத் தேவை என்பதை கற்பனை செய்யுங்கள். பின்பு, ஒரு நுகத்தின் நோக்கத்தை நீங்கள் உணரக் கூடும். தனது தலையால் அந்த வண்டியை நகர்த்தக் கூடிய அறிவு அல்லது ஒழுங்கு அந்த மாட்டுக்குக் கிடையாது. ஆனால், அந்தப் பாரத்தை இழுக்க நுகத்தால் இணைக்கப்படக்கூடும். சாத்தியமில்லாத ஒன்றை, சாத்தியமாக்கி மாட்டுவண்டியை நகர்த்தக் கூடிய ஒரு கருவிதான் நுகம்.

அதே போன்று, இயேசுவின் போதனை மற்றும் இதர ஆவிக்குரிய ஒழுங்குகள், வாழ்க்கையின் பெரிய சுமைகளை நாம் நகர்த்தும்படி சாத்தியமாக்கும் ‘நுகமா’கும். அவரது நுகத்தை ஏற்றுக்கொள்வதினால், நமது வாழ்க்கை எளிதாகவும், சுமைகள் இலகுவாயும் இருக்கும் என இயேசு வாக்குப்பண்ணினபோது இதைத்தான் அவர் அர்த்தப்படுத்தினார். ஏனென்றால், நாம் அவரோடு இணைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

இந்த உன்னத அழைப்பு கிறிஸ்துவிடம் நாம் வருவதற்கான அழைப்பாகும். நாம் திருச்சபைக்கோ, ஒரு வேதாகம ஆராய்ச்சிக்கோ, ஒரு குழுவை ஆதரிக்கவோ, அல்லது கிறிஸ்துவிடம் நம்மை அழைத்து வருவதாக இருக்கும் அநேக திருச்சபை நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றிற்கோ வரும்படியாக அவர் நம்மை அழைக்கவில்லை. அவரிடம் வந்து, உறவு கொள்ளும்படி, அவர் நம்மை அழைக்கிறார். அவர் வாழ்க்கையை சந்தித்த விதத்தில் நாமும் வாழ்க்கையைச் சந்திக்க வேண்டுமென அவர் அழைக்கிறார். அவரது மதிப்புகள் மற்றும் ஆவிக்குரிய ஒழுங்குகளின்

மூலம் நாம் வாழ்க்கையைப் பார்த்தோமானால், நமது ஆத்துமாவிற்கு இளைப்பாறுதலையும், நமது பாரமான சுமைகளிலிருந்து விடுதலையையும் நாம் காண்போம் என அவர் வாக்களிக்கிறார். அவரது நுகத்தோடு நாம் இணைக்கப்பட்டிருப்பதால், நமது வாழ்க்கை எளிதாகிறது.

ராஜ்ஜியம் ஒரு திருச்சபையாக மாறுகிறது (மத்தேயு 16:13-23)

சுவிசேஷத்தில் இது ஒரு முக்கியமான பகுதியாகும். ஏனென்றால், இப்பொழுதுதான் 'சபை' என்ற வார்த்தையை இயேசு முதல் முறையாக குறிப்பிடுகிறார். அவரும், யோவான் ஸ்நானமும் தங்களது பொது ஊழியத்தை ஆரம்பித்து தேவ ராஜ்ஜியத்தின் நற்செய்தியை பிரசங்கித்தனர். மலை உச்சியிலும், அவரது உவமைகளிலும், பரலோக ராஜ்ஜியத்தின் சுவிசேஷத்தை அவர் அறிவித்தார். இந்த சந்தர்ப்பத்தில், அவர் சபையை கட்டப்போவதாகவும், நரகத்தின் வாசல்கள் அதனை தடுத்து நிறுத்த முடியாது எனவும் இயேசு அறிவித்தார். அதுமட்டுமல்லாது தனது அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவின் மீது தனது சபையை அவர் கட்டப் போவதாகவும் அறிவித்தார்.

இந்த அறிவிப்பின் சந்தர்ப்பம் என்னவென்றால், இயேசு தனது அப்போஸ்தலர்களைப் பார்த்து, "நீங்கள் என்னை யார் என்று சொல்லுகிறீர்கள்?" எனக் கேட்டார். அதற்குப் பேதுரு, "நீர்... கிறிஸ்து" என பதிலளித்தான். பேதுருவின் இந்த அறிக்கையைப் போன்று இதற்கு இயேசு அளித்த பதில் அதைவிடக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இயேசு சொன்ன பதிலை தொகுத்து அளித்தார். அது இயேசு பின்வருமாறு சொன்னது போல் இருக்கும்: "சீமோனே, நீ அந்த அளவுக்கு புத்திசாலியல்ல! இதை என் பிதா உனக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். எனது சபையை, உன்னைப் போன்ற மனிதன் ஆச்சரியம் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு அற்புதத்தின் மீது கட்டப்போகிறேன். பேதுருவே, சாதாரண மக்கள் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களினுள் இருப்பதால் அசாதாரண காரியங்களைச் செய்வார்கள். நரகத்தின் வல்லமை அந்த சபைக்கு எதிராக வெற்றியடையாது. ஏனென்றால் பேதுருவே, என் சபையினுள்ளும் அதற்கு பின்னாலும் இருக்கும் வல்லமை பரிசுத்த ஆவியாகும்."

இயேசு ஒரு ராஜ்ஜியத்தைக்கட்டினாரா அல்லது சபையைக் கட்டினாரா? இதுவோ, அதுவோ இல்லை. இரண்டையும் தான். ராஜ்ஜியம் என்பது பரலோகத்தில் செய்யப்படுவது போன்று பூலோகத்தில் தேவனின் சித்தத்தின் வெளிப்படுத்தலாகும். சபை உண்மையாகவே அவருடையதாக இருக்கும்போது, பூமியிலும் அவரது சித்தத்தை நிறைவேற்றும் சபையாகவே இருக்கும்.

இந்த பகுதியும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். ஏனென்றால், எருசலேமில் அவரது மரணத்தைக் குறித்த அறிக்கையை இயேசு பகிர்ந்து

கொள்ளும்போது, பேதுரு, கர்த்தரைக் கடிந்து கொள்கிறான். இயேசு திரும்பிப் பார்த்து அவனை 'சாத்தானே' என அழைக்கிறார். அதே மனிதனிடம், தேவனுடைய சித்தத்தின் வழியில் குறுக்கீடாக நின்று, தேவ சித்தத்தை தடை செய்து தேவசித்தத்தை வெளிப்படுத்தாமல், சாத்தானின் சித்தத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அவர் தெரிவிக்கிறார்.

இயேசுவுக்கும் பேதுருவுக்குமிடையில் பரிமாறப்பட்ட இந்தக் காரியம், நாம் சாதாரணமான ஒரு மனிதராக இருப்பினும், பரிசுத்த ஆவியானவரின் மூலம், அசாதாரண காரியங்கள் நம் மூலமாக நடைபெறும் என போதிக்கின்றது. எதிரிடையான காரியத்தையும் போதிக்கிறது. பூலோகத்தில் தேவசித்தம் தடைச்செய்யப்பட்டு, சாத்தானின் சித்தம் நிறைவேறும்படியான ஒரு பாத்திரமாக நாம் இருக்கக்கூடும். இவையிரண்டுமே, ஒரு நபர் மூலமாக சில நிமிடங்களிலேயே வெளிப்படுத்தப் படலாம்.

இயேசு யார் என்று நாம் சொல்லுகிறோம்?

இறையியல் கல்லூரியின் வாசலண்டையில் நள்ளிரவில் இயேசு திரும்பி வந்தார் என்று ஒரு கதை சொல்லுகிறது. அவர் மணி அடித்ததும், கல்லூரித் தலைவர் வெளியே வந்ததும், இயேசு அவரிடம், "நான் யாரென்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்?" எனக்கேட்டார். அதற்கு அந்தத் தலைவர், "எங்களின் வேராக நீர் இருக்கிறீர்" என பதிலளித்தார். அப்போஸ்தலர்களிடம் இயேசு கேட்ட "என்ன?" என்ற கேள்விக்கு சரியான பதில் தெரிய வேண்டியது முக்கியம். அவர் இயேசுகிறிஸ்து, மேசியா, இவ்வுலகிற்கு வாக்குப்பண்ணப்பட்ட மீட்பர் மற்றும் இரட்சகர் என்பதை நாம் அறிய வேண்டியது அவசியமாகும்.

இயேசுவின் தலைமைத்துவத்துவம் பற்றிய கருத்து (மத்தேயு 23:1-2)

இந்தப் பகுதி, இயேசுவின் புரட்சிகரமான தலைமைத்துவத்தின் உட்கருத்தைச் சொல்லுகிறது. ஒருவருக்கொருவர் பணிவிடை செய்யும்படி அவர் சீடர்களிடம் சொன்ன அந்த ஆரம்ப போதனையைப் போன்றது தான் இந்த போதனையும் (மத்தேயு 20:20-28). மேலறையில், அவர்களின் கால்களை இயேசு கழுவியபோது இதே சத்தியத்தை அவர் காட்டவும் கற்றுத்தரவும் செய்தார் (யோவான் 13:1-17). பணிவிடையையும் தாழ்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட அவரது ராஜ்ஜியத்திற்கான (சபைக்காக) தலைமைத்துவத்தின் மாதிரியை அவர் வெளிப்படுத்தும் போது, அவர் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னும் அதிகத் தெளிவாகக் கூறினார்.

இன்று நமது சபைகளில் தலைமைத்துவத்தின் தத்துவ சாஸ்திரத்தை நிறைவேற்றுவதைக்குறித்து நாம் தீவிரமாய் சிந்திப்போமானால்

சபையைப் போன்று இந்த உலகம் முழுவதும் வேறெதுவுமில்லையென உணருவோம். சபை ஒரு அற்புதமான ஆவிக்குரிய ஒரு சமூகம்.

தலைமைத்துவம் குறித்து, இயேசுவினால், மூன்று விசேஷித்த தடைகள் இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

தலைமைத்துவத்தைப் பற்றிய அவரது போதனையைக் கொடுக்கும்போது, அப்போஸ்தலர்கள் இந்த மூன்று தடைகளைக் கேட்கும்படிச் செய்ய, வேதபாரகர்கள் பரிசேயர்களை அவர் பயன்படுத்தினார். தலைமைத்துவத்தைப்பற்றிய அவரது வேத சாஸ்திரத்தில் உள்ள எல்லா வற்றுக்கும் வேதபாரகர்களும் பரிசேயர்களும் எதிரிடையானவர்கள். அவர்கள் விருந்து நடக்கும் இடத்தில் தலைமை இடத்தை விரும்பியதோடல்லாமல் பொது இடங்களில் 'ரபி', "போதகரே" மற்றும் "பிதாவே" என்று அழைக்கப்பட்டு வரவேற்கப்படுவதை விரும்பினார்கள்.

இந்த மதத்தலைவர்களை பின்னணியாகப் பயன்படுத்தி அவரது சபையின் தலைமைத்துவத்தின் மாதிரியில் சில தடைகளை இயேசு சித்தரிக்கிறார். எவரும் 'ரபி' என்றோ 'போதகர்' என்றோ நம்மை அழைக்கும்படி அனுமதிக்கக்கூடாது எனக் கூறுகிறார். ஏனென்றால், நமக்கு கிறிஸ்துவாகிய ஒரு ரபி உண்டு. நாம் அனைவரும் சகோதரர்களாக ஒரே அளவில் இருக்கிறோம். அதே சந்தர்ப்பத்தில், எவரும் நம்மை 'போதகரே' அல்லது 'பிதாவே' என அழைக்கும்படி அனுமதிக்கக் கூடாது எனவும் நம்மிடம் கூறுகிறார். இந்த அறிவுரையின் அடிப்படைக் காரணம், என்னவென்றால், தேவன்தான் உங்கள் பிதா, உங்கள் போதகரும் அல்லது தலைவரும் கிறிஸ்து ஆவார். நீங்கள் அனைவரும் சகோதரர்களாக ஒரே அளவில் இருக்கிறீர்கள்.

ஒலிவ மலை பிரசங்கம் (மத்தேயு 24:25).

இந்தப் பிரசங்கம் தமது இரண்டாவது வருகை மற்றும் உலகின் முடிவைப்பற்றிய இயேசுவின் செய்தியாகும். மேலறையில் அவர் கொடுத்த செய்தியைப் போன்று அந்த பிரசங்கமும் உரையாடலாக ஆரம்பிக்கிறது. அவரும் அப்போஸ்தலர்களும் சாலொமோன் கட்டிய ஆலயத்திற்கு வருகின்றனர். அந்த ஆலயத்தின் பெருமையைக் குறித்து அப்போஸ்தலர்கள் பேசுகின்றனர். அதற்கு இயேசு, இந்த ஆலயம் ஒரு கல்லின் மேல் ஒரு கல்லிராதபடி எல்லாம் இடிக்கப்பட்டு போகும் என அறிவிக்கின்றார்.

அப்போஸ்தலர்கள் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்கின்றனர்: "இவைகள் எப்பொழுது சம்பவிக்கும்? உம்முடைய வருகைக்கு அடையாளம் என்ன? உலகத்தின் முடிவுக்கும் அடையாளம் என்ன?" இயேசுவின் இந்தப் பிரசங்கத்தை நீங்கள் படிக்கையில், அப்போஸ்தலர்களின் இந்த

மூன்று கேள்விகளும், அந்தக் கேள்விகளுக்கான அவரது பதில்களும் இந்த ஆழமான செய்தியை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தும்.

கிறிஸ்துவின் இரண்டாவது வருகை, ஒரு சம்பவம் அல்ல. அநேக சம்பவங்களின் தொடர்ச்சியாகும். வேதாகமத்தின் எல்லா தீர்க்கதரிசனங்களுடன் சமீபத்தில் நிகழ்வதாக தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கப்பட்ட ஒரு சம்பவத்தை நீண்ட காலத்திற்கு பின் நிகழ இருக்கும் சம்பவத்திலிருந்து பிரிப்பதுதான் சவாலாகும். இந்த பிரசங்கம் இயேசுவால் கொடுக்கப்பட்டு நாற்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு ரோமர்கள் ஆலயத்தை முழுவதுமாக அழித்தனர். அந்தப் புரட்சிகரமான சம்பவம் இந்த செய்தியில் நிச்சயமாக சொல்லப்பட்டிருக்கும்.

அப்போஸ்தலர்களின் கேள்வியில் இருந்த அந்தக் காரியங்கள், மற்றும் இயேசுவின் பதில் இந்த சம்பவத்தோடு தொடர்புகொள்கிறது. "ஒருவன் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவான், இன்னொருவன் கைவிடப்படுவான்" என்பது அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் சொன்னது போன்று சபை எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதைக் குறிக்கிறது (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:13-17).

இந்த மூன்று சம்பவங்களுக்கான அடையாளங்களை குறித்து அப்போஸ்தலர்கள் கேட்டனர். இவைகள் எப்பொழுது சம்பவிக்கும் என ஒருவரும் அறிந்திருக்கவிலையென இயேசு கூறுகிறார். ஆனால், யுத்தங்கள், யுத்தங்களின் செய்திகளும் கேட்கப்படும். ராஜ்ஜியத்திற்கு விரோதமாக ராஜ்ஜியம் எழும்பும். பஞ்சங்களும், கொள்ளை நோய்களும் பூமியதிர்ச்சிகளும் தோன்றும். ஆகவே, நாம் இந்த மூன்று சம்பவங்களையும் ஆபத்தானவைகளாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

அவருடைய வருகை, மின்னல் கிழக்கிலிருந்து தோன்றி மேற்கு வரைக்கும் பிரகாசிக்கிறதுபோல இருக்கும் என்றும் நாம் நினைவாத நாழிகையிலே மனுஷ குமாரன் வருவார் என்றும் இயேசு முன்னறிவிக்கிறார். அதுமட்டுமல்லாது, ஆயத்தமாயிருங்கள் எனவும், அவர் வரும் போது, உண்மையுள்ள ஊழியக்காரனாக காணப்படும்படி இருங்கள் என சவாலை முன்வைக்கிறார்.

இருபத்தைந்தாம் அதிகாரத்தில் மூன்று உவமைகளின் வடிவில் இந்த செய்திக்கான அவரது செயல்பாடு கொடுக்கப்படுகிறது. முதல் உவமை, அவரது வருகை வெறுமையான பாத்திரத்தின் மீதான நியாயத்தீர்ப்பாக இருக்குமென்ற குறிப்பை சொல்லுகிறது. எண்ணெய், வேதாகமத்தில் பரிசுத்த ஆவியின் அடையாளமாகும். தங்களது பாத்திரங்களில் எண்ணெய் வைத்திராத புத்தியில்லாத கன்னிகைகள், சபையில் இருந்தும் அவர் வரும்போது ஆவிக்குரிய மக்களாக இல்லாதவர்களை சித்தரிக்கிறது. முதல் உவமையின் சவால் மணவாளன் (இயேசு) மறுபடியும் வரும்போது அவர்களின் பாத்திரத்திற்கு எண்ணெய் பெற்றுக்கொள்ள

எண்ணெய் கொடுக்கக் கூடியவர்களிடம் (விசுவாசிகள்) போவது காலங் கடந்தது என்பதாகும்.

இரண்டாவது உவமை, வெறுமையான கையின் மீதான அவரது நியாயத்தீர்ப்பாக, அவரது வருகை இருக்கும் என்பதாகும். இது, தாலந்துகளைப்பற்றிய அறிமுகமான ஒரு உவமை. “உன் கையிலிருக்கிறது என்ன?” என்று தேவன் ஒரு முறை மோசையை கேட்ட கேள்வி நம்மனைவரிடமும் கேட்கப்படும் (யாத்திராகமம் 4:2). கிறிஸ்துவின் இரண்டாவது வருகையைப் பின்தொடர்ந்து கிறிஸ்துவின் நியாயாசனம் இருக்கும் என்று மற்ற வசனங்கள் நமக்குக்கூறுகின்றன (1 கொரிந்தியர் 3:13-15; 2 கொரிந்தியர் 5:10). தேவன் அவர்களிடம் ஒப்படைத்தவைகளுக்கு உண்மையுள்ள உக்கிராணக்காரர்களாக இருக்க வேண்டுமென இந்த உவமை நமக்குப் போதிக்கிறது.

மூன்றாவது உவமை, அவரது வருகை, தாகத்தோடும், பசியோடும், உடையின்றியும், வியாதியுடனிருப்பவர்கள் அல்லது சிறையிலிருப்பவர்கள் ஆகியோரைப் பற்றி கவலைப்படாதவர்களின் வெறுமையான இருதயத்தின் மீதான அவரது நியாயத் தீர்ப்பாக இருக்கும். “என் சகோதரர்கள்” என இயேசு விவரிக்கும் அந்த மக்கள், அவருடைய சபைக்காக கிறிஸ்து ஒப்படைத்த பெரிய பணிக்காக ஊழியம் செய்கையில் இந்த தேவைகளை அனுபவித்தவர்கள் அவரது சீடர்களாக இருக்கும்.

அதிகாரம் பனிரெண்டு

இயேசு கிறிஸ்துவின் மிகப்பெரிய அபாயநிலை (மத்தேயு 26:28)

இந்த மூன்று அதிகாரங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றைப் பதிவு செய்யும்போது கூடவே இயேசுவின் அதிமுக்கியமான சில போதனைகள் மற்றும் உதாரணங்களையும் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. இந்த சந்தர்ப்பத்தில், இயேசு ‘பஸ்கா’வின் அடிப்படையான யூத ஆராதனை முறைமையை ‘கர்த்தரின் பந்தி’ அல்லது ‘திருவிருந்து’ என அழைக்கப்படும் சபையின் அடிப்படை ஆராதனை முறைமையாக மாற்றுகிறார். அவரது மிகப்பெரிய துன்பத்திலும் கெத்செமனே தோட்டத்தில் ‘கர்த்தரின் ஜெபம்’ என அழைக்க வேண்டிய ஜெபத்தை இயேசு ஜெபிப்பதை நாம் கேட்கிறோம்.

அவரது உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பு, அவரது அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் பல சீடர்களிடம் தமது உன்னத ஊழியத்தைக் கொடுக்கிறார். ஆகவே, அவரது பெரிதான பாடுகளை இந்த அதிகாரங்களில் நீங்கள் படிக்கையில், சபையின் அடிப்படை ஆராதனை முறையை, இயேசுவின் மாதிரி ஜெபத்தை, மற்றும் இயேசுவின் உன்னத ஊழியத்தை கவனமாகப் பரிசீலிக்கவும்.

கர்த்தரின் பந்தி (மத்தேயு 26:17-35)

நீண்ட காலத்திற்கு ஒரு கணவன் மற்றும் தகப்பன் குடும்பத்தை விட்டு விலகி இருக்க வேண்டியுள்ளபோது, தனது சித்திரத்தை அவனது குடும்பத்தினரிடம் கொடுப்பான். அவர்கள் பிரிந்திருக்கும்போது அந்தப் படம் அந்த குடும்பத்திற்கு மிகவும் முக்கியமாக மாறுகிறது. அவன், தனது பயணத்திலிருந்து திரும்பும்போதும், அவனை தங்களது

அன்பின் வட்டத்திற்குள் அந்தக் குடும்பம் திரும்ப சேர்த்துக் கொள்ளும்போது, அந்த படம் இனி அவர்களுக்குத் தேவையிருப்பதில்லை.

இயேசு இந்த ஆராதனை முறைமையைக் கொண்டு வந்ததின் அர்த்தத்தில் ஒரு காரணம் இருந்தது. அவர்களை விட்டுப் பிரிய போகிறார் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஆகவே, அவரது சபைக்கு அவரைப் பற்றிய ஒரு 'சித்திரத்தைக்' கொடுத்தார். மட்டுமல்ல, "நான் உங்களை விட்டு பிரிந்திருக்கும்போது, இந்தப் படத்தை பார்க்கும்போது என்னை நினைத்துக்கொள்ளும்படி நான் விரும்புகிறேன்". அவர் திரும்பி மறுபடியும் வரும்போது, நமக்கு அந்தப் படம் தேவைப்படுவதில்லை. ஆனால், அவர் வரும்வரை, அவரை நினைவில் வைத்துக்கொள்ள நமக்காக அவர் தெரிந்தெடுத்த வழி இதுதான்.

அவரது அப்போஸ்தலர்களை மேலறையில் இயேசு சந்தித்த போது, அந்த மனிதர்களில் சிலர், நான்கு சுவிசேஷங்களை அவர்கள் எழுதுகையில், வார்த்தை சித்திரத்தினால், அவரை நினைவுபடுத்தப் போகின்றார் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். மரித்தவர்களை உயிருடன் எழுப்பியது, வியாதியஸ்தர்களை குணப்படுத்தியது, புயலை நிறுத்தியது, பாவிகளை நேசித்தது, அப்போஸ்தலர்களுக்கு போதித்து அவர்களை ஊழியத்திற்கு அனுப்பியது போன்றவற்றை அவர்கள் அவரை நினைவுப்படுத்துவார்கள் என இயேசு அறிந்திருந்தார். எல்லா வழிகளோடும் கூட, அவர் கர்த்தரின் பந்தியையும் அவர்களுக்கு தந்து, "என்ன நினைவுகூரும்படியாக நான் விரும்பும் வழி இதுதான்! இந்த அப்பத்தை நீங்கள் புசிக்கும்போதும், இந்த பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணும்போதும், நான் மறுபடியும் வரும்வரை என் மரணத்தை நீங்கள் நினைவுகூருவீர்கள்" என சொன்னார் (மத்தேயு 26:26-29), 1 கொரிந்தியர் 11:26). கர்த்தரின் பந்தி, சபைக்கு, தன்னைக் குறித்து கொடுத்த 'சித்திரம்' ஆகும். மட்டுமல்ல, ஆராதனையைக் குறித்து இயேசு கொடுத்த ஒரே ஒரு அறிவுரை இதுதான்.

கர்த்தரின் ஜெபம் (மத்தேயு 26:38,39).

அவருடைய சீடர்கள் ஜெபிக்கும்படியாக இயேசு கற்றுத் தந்த ஜெபத்தை இயேசு ஒருபோதும் ஜெபிக்காததால், கெத்செமனேயில் அவர் செய்த ஜெபம் தான் 'கர்த்தரின் ஜெபம்' என அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பதோடல்லாமல், நம்மனைவருக்கும் ஒரு மாதிரி ஜெபமாக கருதப்பட வேண்டும். "ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படி அல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது" என்பதுதான் பிரதான வார்த்தைகளாம். இந்த சத்தியம்தான் மூடர்களின் ஜெபத்தின் மத்திய பொருளாக இருக்கிறது. ஒரு விசுவாசியின் சித்தமும் தேவனின் சித்தமும் ஒன்றுக்கொன்று

இணைந்து ஒரே வரிசையில் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் இந்த ஜெபம் நமக்குக் கற்றுத்தருகிறது. தேவ பிரசன்னத்தின் அனுபவம் அவருடைய சித்தத்துடன் நம்மை இணைத்து, அவரது நோக்கத்திற்கென்று நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ச் செய்கிறது (ரோமர் 8:26-28).

இயேசுவின் இந்த ஜெபத்தின் முதல் பகுதி ஒரு அறிவுரையாகவும் உதாரணமாகவும் உள்ளது. "பிதாவே, இந்தப் பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்கக்கூடுமானால் நீங்கும்படி செய்யும்" தேவனின் பிள்ளையாக நாம் இந்த வகையில் ஜெபிப்பதற்கு நமக்கு எல்லா உரிமையும் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை உங்களுக்கோ அல்லது நீங்கள் நேசிக்கும் மக்களுக்கோ ஏற்பட்டால், இந்த வகையில் ஜெபிக்க உங்களுக்கு உரிமையும் பொறுப்பும் இருக்கிறது. இன்னும் சொல்ல வேண்டுமென்றால், குணமாக்கும்படியாக கேட்க உங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் இந்த மாதிரி ஜெபத்தின் இயேசு ஜெபிப்பது போன்று, ஒரு மொழி பெயர்ப்பில் விவரிக்கப்பட்டது போன்று, உங்களது ஜெபத்தை, "இருப்பினும் என் விருப்பத்தின்படி அல்ல, ஆனால் உம் விருப்பத்தின்படியே ஆகக் கடவது" என முடிக்க வேண்டும்.

அநேகர் சுகத்துக்காக ஜெபித்து விட்டு பின் "உம்முடைய சித்தப்படியே" என்ற வார்த்தைகளுடன் முடிப்பது விசுவாசத்தில் குறைவுபட்டுள்ளதைக் காட்டுவதாக அநேகர் நம்புகின்றனர். அவரது மிகப்பெரிய பாடுகளில், தேவகுமாரனே அவ்வாறு ஜெபித்திருக்கும்போது, மக்கள் எப்படி இதைச் சொல்லக்கூடும் என்பது எனக்கு புரியவில்லை. சிலுவையைக்குறித்து அவர் ஜெபித்த விதத்தில் ஜெபித்திராவிட்டால், நம்மனைவருக்கும் இரட்சிப்பு கிடைத்திருக்காது. இந்த மாதிரி ஜெபத்தின் பலனாக, பிதாவாகிய தேவனுடைய சித்தமும் தேவ குமாரனின் சித்தமும் ஒருங்கிணைந்து அதன் விளைவாக நமக்கு இரட்சிப்பு கிடைத்ததற்காக, இரட்சிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் நித்தியத்திற்கும் நன்றியுடனிருக்க வேண்டியவர்கள்.

இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணம் (மத்தேயு 27:11-34)

முதல் மூன்று சுவிசேஷங்களில் கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தைப் பற்றிய பயங்கரமான விவரங்களை நமக்கு அவர்கள் கொடுக்கவில்லை. அந்தக் கொடுமையான சம்பவத்தை மூன்று வார்த்தைகளில் மட்டுமே அவர்கள் விவரிக்கின்றனர். அது, "அவர்கள், அவரை சிலுவையிலிறைந்தனர்" என்பதாகும். இந்த வார்த்தைகளைத் தனிப்பட்ட முறையில் நாம் பரிசீலித்தால், இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் அர்த்தத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்வோம்.

அவரை அவர்கள் சிலுவையிலறைந்தனர்

ரோம பேரரசில், சிலுவை மரணம் ஒரு சாதாரண காரியமாக இருந்தாலும், அது மிகவும் கொடுமையான ஒன்றாகும். சிலுவையிலறையப்பட்ட நபர் மரிப்பதற்கு ஐந்து நாட்கள் அல்லது ஒரு வாரம் ஆகும். ஒரு ரோம பிரஜை சிலுவையிலறையப்பட முடியாது. ஏனென்றால், அந்தப் பிரதான தண்டனையில் அதிகமாக சித்திரவதைகள் உண்டு. அந்தத் தண்டனை மனித தன்மையற்ற ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. மட்டுமல்ல, குற்றவாளி நிர்வாணமாக சிலுவையிலறையப்படுவதால், அது அவமானப்படுத்துவதாகவும், இழிவுபடுத்துவதாகவும் இருந்தது (மத்தேயு 27:35; பிலிப்பியர் 2:8).

வேதாகம பூர்வமாக பேசினால், அவர் மரணமடைந்த விதத்தின் முக்கியத்துவம் என்னவென்றால் தீர்க்கத்தரிசனம் நிறைவேற்றப்பட்டதாகும். ஏசாயா 53 மற்றும் சங்கீதம் 22ல் இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தைப்பற்றி தீர்க்கதரிசனமாக உரைக்கப்பட்ட சில விவரங்கள் இயேசு சிலுவையிலறையப்பட்டபோது நிறைவேறின. எனினும், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பகுதிகள் மற்றும், இன்னும் சொல்லப்பட்ட காரியங்களுக்கேற்ப, கிறிஸ்துவின் ஆத்துமாவில் இருந்த ஆவிக்குரிய வேதனை, வலி ஆகியவைதான் நமது இரட்சிப்பை நிறைவேற்றித்தந்தது. நமக்காக அவர் பாவமானபோது, “என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னை கைவிட்டீர்” எனக் கதறினார். தீர்க்கதரிசிகள் மற்றும், அப்போஸ்தலர்களைப் பொறுத்தவரை, இரட்சகரின் ஆத்துமாவில் இந்த ஆவிக்குரிய வேதனைகள் ஏற்பட்டபோது, நமது சமாதானத்தின் தண்டனை அவர் மீது சுமத்தப்பட்டது. அப்பொழுதுதான் நமது இரட்சிப்பை அவர் நிறைவேற்றினார். அதனால் தான், “முடிந்தது” மற்றும் “பிதாவே, உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்” என சத்தமிட்டார். அவரது பாடுகள் முடிந்தபோது அவரது இரத்தத்தினால் நமது மன்னிப்பை முத்திரை போட்டார் (ஏசாயா 53; 2 கொரிந்தியர் 5:21; 1 பேதுரு 2:21-25; யோவான் 19:30; லூக்கா 23:46). அவரை அது, அவர்கள் சிலுவையிலறைந்தனர் என்ற உண்மையின் அடையாளமாகும்.

அவரை, அவர்கள் சிலுவையிலறைந்தனர்

இந்த மூன்று வார்த்தைகளிலுள்ள முதல் வார்த்தையை நாம் வலியுறுத்தும்போது, இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை நாம் நெருங்கி வருகிறோம். ரோம பேரரசு ஆயிரமாயிரம் மக்களை சிலுவையிலறைந்துள்ளது. அவர்கள் அவர்களின் சிலுவையில் நீண்டகாலம் தொங்குகிறவர்களாக, இயேசுவைவிட அதிகமான சரீர்பாடுகளை அனுபவித்துள்ளனர். இருப்பினும், அந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் பாடுகள், இயேசுவுக்காகவும் அவர்மீது

வைத்த விசுவாசத்திற்காகவும் மரித்தவர்களின் பாடுகள், உலகின் பாவங்களுக்கான பரிகாரமாக இருக்காது.

இயேசுவின் சரீர்பிரகாரமான பாடுகள் மட்டும் குறிப்பிடத்தக்கதல்ல. யார் சிலுவையில் நமக்காகப் பாடுகளை அனுபவித்தவரோ அதுதான், நமது இரட்சிப்பின் அடிப்படையானது.

கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தபோது, அவர் தேவகுமாரனாக இல்லாதிருந்தால், இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு பின்பு, நமது பாவங்களுக்காக அவரது மரணம் எதையும் செய்ய சாத்தியப்பட்டிருக்காது. அதுதான் அவரை, அவர்கள் சிலுவையிலறைந்தனர் என்ற உண்மையைக் குறித்த முக்கியமான ஒன்றாகும் (மத்தேயு 27:22,23; 1 கொரிந்தியர் 1:23-2:2).

அவரை அவர்கள் சிலுவையிலறைந்தனர்

முடிவாக, இந்த, மூன்று வார்த்தைகளில் இடையில் உள்ளதை நாம் வலியுறுத்தினால், கிறிஸ்துவின் மிகப்பெரிய துன்பத்தைக் குறித்த ஒரு கேள்வியை நாம் எழுப்புகிறோம். அந்த கேள்விக்கான முதல் பதில், ரோமர்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை கொன்றனர் என்பதாகும். எனினும் ஒரு ரோம போர்சேவகன் எழுத்துபூர்வமாக ஆணிகள் அடித்தும், ஈட்டியை இயேசுவின் விலாவில் பாய்ச்சி இருந்தாலும், பதிவு செய்யப்பட்ட விவரங்களை கவனமாக நாம் படித்தோமானால் இயேசுவை யூதர்கள்தான் சிலுவையிலறைந்தனர் என்ற முடிவுக்கு நாம் வருவோம் (மத்தேயு 27:25).

அந்தக் கேள்விக்கான வேதாகம பதில், தேவன் அவரது குமாரனை உலகின் பாவங்களுக்காக பலியாக்கினார் என்பதாகும். சில உதாரணங்களை நாம் பார்ப்போம். மேசியாவைப் பற்றிய தீர்க்கத்தரிசன அதிகாரமான ஏசாயா 53ல், நாம் இப்படியாக வாசிக்கிறோம்: “கர்த்தரோ அவரை நொறுக்கச் சித்தமாகி, அவரைப் பாடுகளுக்குட்படுத்தினார்” (ஏசாயா 53:10). புதிய ஏற்பாட்டில் இப்படியாகச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. “நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார்” (2 கொரிந்தியர் 5:21).

அவரை, அவர்கள் சிலுவையிலறைந்தனர் என்ற உண்மையை நாம் பரிசீலிக்கும்போது, இதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல் (மத்தேயு 28:1-15)

இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல், அவரது அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் சீடர்களிடம் காணப்பட்ட மாற்றத்தின்மூலம் நிரூபிக்கப்படக்கூடும். பேதுருவிடம் நாம் அதிக கடுமையாக நடந்து கொள்ளக்

கூடாது. ஏனென்றால், இயேசு சிறைப்பிடிக்கப்பட்டபோது, “அவர்கள் எல்லாரும் அவரை விட்டு ஓடிப்போனார்கள்” (மத்தேயு 26:56) என நாம் வாசிக்கிறோம். அவரது வாழ்க்கையில் மிகப்பெரிய துன்பத்தை இயேசு சந்தித்தபோது, அவரைப் பின்பற்றினவர்கள் ஒருவர் கூட அவருடன் இல்லை. இந்த காரியத்தைப் பொருத்தவரை சபையின் அங்கத்தினர்கள் பூஜ்யமாக இருந்தனர்.

அவரது சபை ‘திரும்பவும் பெரிதாக’ வளர என்ன காரணம்? அது இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலாகும். மரணத்தினின்று உயிர்த்தெழுந்ததின் மூலம், அவரது தெய்வீகத்தன்மை மற்றும் அவரைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டவைகளை அவர் நிரூபித்தார். நாம் இப்படியாக வாசிக்கிறோம்: “அவர் இப்படிச் சொன்னதை அவர் மரித்தோரிலிருந்தெழுந்த பின்பு அவருடைய சீஷர்கள் நினைவுகூர்ந்து, வேதவாக்கியத்தையும் இயேசு சொன்ன வசனத்தையும் விசுவாசித்தார்கள்” (யோவான் 2:22).

பெந்தெகொஸ்தே நாளில் - தனது பெரிய பிரசங்கத்தில், பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் மரணத்தையும் போதிக்கிறது என்பதை பேதுரு குறிப்பிட்டு சொல்கிறான் (அப்போஸ்தலர் 2:30-32; சங்கீதம் 16). பெந்தெகொஸ்தே நாளில் நடந்த எல்லா அடையாளங்களும் அற்புதங்களும் உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவின் கிரியை எனவும் பேதுரு தெரிவுபடுத்துகிறான். மேலும் இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் தான், மரணம் நமது பாவங்களுக்கான பரிகாரம் என நிரூபித்து, இன்று சபைக்கு நித்தியமான நம்பிக்கையைக் கொடுக்கிறது (1 கொடுந்தியர் 15).

உன்னத ஊழியம் (மத்தேயு 28:18-20)

பலமுறை நான் குறிப்பிட்டது போல், இயேசுவின் நோக்கம், அவரது அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் சீடர்கள் மூலமாக உலகம் முழுவதையும் சென்றடைய வேண்டும் என்பதாகும். மத்தேயு சுவிசேஷத்தின் முடிவரையின் மூலம் இது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

இந்த உன்னதப் பணிக் கென்று ஒரு கட்டளை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அது மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. கட்டளை என்னவென்றால், ‘சீடர்களாக்குங்கள்’ என்பதாகும். அதில், போவது, ஞானஸ்நானம் கொடுப்பது மற்றும் பிரசங்கிப்பது என மூன்று காரியங்கள் அடங்கியுள்ளன. “நீங்கள் போகையில், நீங்கள் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கையில், நீங்கள் பிரசங்கிக்கையில் சீடர்களை உருவாக்குங்கள்” என்பது இந்தப் பணியின் நோக்கமாகும். இயேசு கிறிஸ்துவுக்காக சீடர்களை உருவாக்குவதுதான் நமது ஊழியமாகும்.

டாக்டர் ராபர்ட் ந. குளோவர் என்ற அசாதாரணமான ஒரு மிஷனரி இப்படியாக எழுதுகிறார். உன்னத ஊழியம் என்பது “சபையின் உரிமைப் பத்திரமாகும்”. வேறு எந்த நிறுவனத்தையும் போன்று, சபை அதன் உரிமைப் பத்திரத்தின் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் இயேசுவின் ஐந்நூறு போதனைகள் உளதாக அறிஞர்கள் நமக்குச் சொல்கின்றனர். சுவிசேஷங்களின் மூன்றுரை மற்றும் மத்தேயு சுவிசேஷத்தைப் பற்றிய சுருக்கமான ஆய்வில் அவரின் போதனைகளில் சிலவற்றை மட்டும் பகிர்ந்து கொண்டேன். உன்னத ஊழியத்தை நாம் பரிசீலனை செய்யும்போது சீடர்களை உருவாக்கும்போது, இயேசு அவரது சீடர்களுக்கு கற்றுத்தந்த அனைத்தையும் ஊழியர்களுக்குக் கற்றுத்தர வேண்டியுள்ளது என்பதை நாம் கண்டு கொள்கிறோம்.

நமது அடுத்த புத்தகத்தில், சுவிசேஷங்களைத் தொடர்ந்து ஆய்வு செய்வோம். இயேசு கிறிஸ்துவின் அற்புதமான சரித்திரத்தை நீங்கள் தொடர்ந்து படிப்பீர்களென நம்புகிறேன் இறுதியாக, சில கேள்விகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன். இயேசுவை கிறிஸ்துவாக, மேசியாவாக, வாக்களிக்கப்பட்ட ஒரு வராக நீங்கள் அறிந்துக்கொண்டீர்களா? உங்கள் பாவத்திற்கான விலையாக இருந்த இயேசுவின் மரணத்தை நம்புகிறீர்களா? நீங்கள் கிறிஸ்துவின் ஒரு சீடனாக அல்லது அவரைப் பின்பற்றுகிற வராக இருக்க வேண்டும் என தீர்மானம் செய்து விட்டீர்களா? நீங்கள் கற்றுக்கொண்டதை வைத்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

**அப்போஸ்தலர் நடபடிகளும்
ரோமருக்கு எழுதின நிருபமும்**

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை – 600 010.

Acts and Romans
Booklet - 12
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அத்தியாயம் ஒன்று

உயிர்த்த கிறிஸ்துவின் நடபடிகள்

புதிய ஏற்பாட்டில், சபை வரலாற்றைப் பற்றி ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட ஒரே புத்தகம் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் மட்டும் தான். இது நான்கு சுவிசேஷங்களையும் பவலுடைய பதின்மூன்று நிருபங்களோடு இணைக்கிறது. இந்த வரலாற்றுப் புத்தகம் மட்டும் இல்லாதிருந்திருந்தால், பவலுடைய நிருபங்களை நீங்கள் வாசிக்கத் துவங்கும் போது, “பவுல் என்று அழைக்கப்படும் இந்த அப்போஸ்தலர் யார்? இவரைப் பற்றி சுவிசேஷங்களில் நான் ஒன்றையும் வாசித்ததில்லையே” என்று உங்களை நீங்களே கேட்டுக் கொண்டிருப்பீர்கள். நாம் இப்போது ஆராய்ச்சி செய்யப் போகும் இந்த நடபடிகள் புத்தகமில்லாமல், புதிய ஏற்பாட்டில் ஒரு பெரிய இணைக்கக்கூடிய சங்கிலி இல்லாமல் போயிருக்கும்.

புதிய ஏற்பாட்டின் முதல் ஐந்து புத்தகங்களும் வரலாற்றுப் புத்தகங்களாயிருப்பதற்கு ஒரு அர்த்தம் உண்டு. சுவிசேஷங்கள் முதலாவதாக, இயேசு கிறிஸ்துவின் சரித்திரங்களாக இருக்கின்றன, அவை வரலாற்றுப் புத்தகங்களாகவும் இருக்கின்றன. இருப்பினும், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள், புதிய ஏற்பாட்டு சபையின் வரலாற்றுப் புத்தகமாயிருப்பதால், இது சுவிசேஷங்களிலிருந்து தனியாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டுள்ளது.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் புத்தகம்: “தெயோப்பிலுவே, இயேசுவானவர் தாம் தெரிந்து கொண்ட அப்போஸ்தலருக்குப் பரிசுத்த ஆவியினாலே கட்டளையிட்ட பின்பு, அவர் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நாள் வரைக்கும் செய்யவும் உபதேசிக்கவும் தொடங்கின எல்லாவற்றையுங்குறித்து, முதலாம் பிரபந்தத்தை உண்டுபண்ணினேன்.” (அப்போஸ்தலர் 1:1,2) என்று ஆரம்பமாகிறது.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் இந்த முதல் இரண்டு வசனங்களிலிருந்து, இதை எழுதியவர் லூக்கா சுவிசேஷத்தை எழுதிய

அதே மனிதன் தான் என்றும், அந்த மூன்றாம் சுவிசேஷத்தை அவர் யாருக்கு எழுதினாரோ, அவருக்குத் தான் இந்த அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் புத்தகத்தையும் எழுதினார் என்றும் அறிந்து கொள்கிறோம். “தேவனை அன்பு செய்பவர்” என்று அர்த்தம் கொள்ளும் பெயரையுடைய தெயோப்பிலு, இந்த மிகவும் முக்கியமான இரண்டு பத்திரங்களையும் பெற்றுக் கொள்ள தகுதியுள்ளவர் என்று லூக்காவினால் கருதப்பட்டவர்.

தன்னுடைய பெயரைக் கொண்ட சுவிசேஷத்தில், தான் ஆரம்பித்த கதையை, அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் தொடர்கிறார் லூக்கா. தன்னுடைய சுவிசேஷத்தில், இயேசு பிறந்தது முதல் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும்வரை உள்ள வரலாற்றுரீதியான, சரியான தகவல்களை நமக்குக் கொடுத்ததாக லூக்கா கூறுகிறார். இயேசு பரலோகத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பின்பும், அப்போஸ்தலர்களின் மூலமாக ‘செய்யவும் போதிக்கவும்’ தொடர்ந்தார் என்று லூக்கா நமக்கு அறிவிக்கிறார். எனவே வேதத்தின் பல பதிப்புகளும் இந்தப் புத்தகத்தை, “அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள்” என்று அழைக்கின்றன.

பெந்தெகொஸ்தே நாளின் முக்கியத்துவத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளும் போது, “அப்போஸ்தலர் மூலமாக பரிசுத்த ஆவியானவரின் நடபடிகள்” என்ற தலைப்பு பொருத்தமானதாக இருந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன். பெந்தெகொஸ்தேவின் எல்லா அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் பேதுரு உயிர்த்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவுக்கே உரித்தானதாகக் கருதுவதால், ‘அப்போஸ்தலர் மூலமாக உயிர்த்த கிறிஸ்துவின் நடபடிகள்’ (அப்போஸ்தலர் 2:32, 33) என்று தலைப்பிட்டால், இன்னும் அதிக பொருத்தமுள்ளதாயிருக்கும்.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் என்ற இந்தப் புத்தகம் முடிவு பெறவில்லை, அது அப்படியே நிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கவனியுங்கள். லூக்கா கைது செய்யப்பட்டான், எனவே இந்தப் புத்தகத்தை முடிக்க முடியவில்லை என்று சில வேத பண்டிதர்கள் நம்புகின்றனர். இன்னும் சிலர், இந்தப் புத்தகம் சபையின் சரித்திரமாயிருப்பதால் முடிவு பெறவில்லை, நீங்களும் நானும் அந்த சரித்திரத்தைத் தொடர்ந்து எழுதி கொண்டிருப்பதாக நம்புகின்றனர்.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் நாம் பார்க்க வேண்டியது என்ன?

இந்த அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் புத்தகம் ஒரு சரித்திரப் புத்தகமாயிருப்பதால், பழைய ஏற்பாட்டின் பன்னிரெண்டு சரித்திரப் புத்தகங்களையும் எப்படி அணுகினீர்களோ அப்படியே இதையும் அணுக வேண்டும். பவுல் எபிரெய சரித்திரத்தைக் குறித்து: “இவைகளெல்லாம் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்குச் சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவுகாலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாக்கும்படி எழுதப்படும்

இருக்கிறது” (I கொரிந்தியர் 10:11) என்று எழுதுகிறார். அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது திருஷ்டாந்தங்களையும் எச்சரிப்புகளையும் தேடுங்கள்.

சபையின் நோக்கம்

இந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் போதே, சபைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நோக்கத்தைத் தேடுங்கள். இயேசு அப்போஸ்தலர் களோடருந்த கடைசி நாட்களில் மகா பெரிய பொறுப்பு என்று நாம் அழைக்கும் பொறுப்பை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். நான்கு சவிசேஷங்களின் இறுதியிலும் இந்த மகா பெரிய பொறுப்பை நாம் பார்க்கிறோம். மத்தேயுவை பொறுத்தவரை இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுக்குக் கூறிய கடைசி வார்த்தைகள்:

“...வானத்திலும் பூமியிலும் சகல அதிகாரமும் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், நீங்கள் புறப்பட்டுப் போய் சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுத்து, நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணுங்கள். இதோ, உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் சகல நாட்களிலும் நான் உங்களுடனேகூட இருக்கிறேன் (மத்தேயு 28:18-20).

நான்கு சவிசேஷங்களும் இந்த மகா பெரிய பொறுப்பைக் கூறுவதோடு முடிவடைகிறது. இந்த மகா பெரிய பொறுப்பில் ஒரு கட்டளை இருக்கிறது, அது “சீஷராக்குங்கள்” என்பது தான். பின்பு, அந்த “சீஷராக்குங்கள்” என்ற கட்டளையைத் தழுவி நான்கு செயல்கள் உள்ளன, அவை செல்வது, போதிப்பது, ஞானஸ்நானங்கொடுப்பது மற்றும் உபதேசிப்பது ஆகும்.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில் இது தான் சரியாக நடைபெறுகிறது. அப்போஸ்தலர்கள் சென்று, போதித்து, ஞானஸ்நானங்கொடுத்து, உபதேசித்து, சீஷராக்குகிறார்கள். சபைக்கு, அதன் ஆரம்பத்திலிருந்தே கொடுக்கப்பட்ட நோக்கம் இந்த மகா பெரிய பொறுப்பு ஆகும். அந்தப் பொறுப்பே “சபையின் அதிகாரப் பத்திரமாகும்”. வேறு எந்த அமைப்பையும் போலவே, சபையும் அதன் அதிகாரப் பத்திரத்திலுள்ள நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

சபைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தம்

இந்தப் புத்தகத்தின் முதல் வசனங்களில், இயேசு பரலோகத்திற்கு போவதற்கு முன்பு அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கட்டளைகளைக் கொடுக்கிறார் என்று பார்க்கிறோம். இந்த மகா பெரிய பொறுப்போடேகூட இயேசு அவர்களைக் காத்திருக்குமாறு கட்டளையிட்டார். “பிதாவின் வாக்குத்தத்தம்

நிறைவேறக் காத்திருங்கள்” (அப்போஸ்தலர் 1:4,5). இயேசு, மேல் வீட்டறையில், தாம் அவர்களிடம் பரிசுத்த ஆவியை அனுப்பப்போவதாக வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருந்தார்.

கர்த்தருக்காக காத்திருத்தலைக் குறித்து வேதம் மிகுதியாகக் கூறுகிறது. எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பிரசங்கங்களில் ஒன்றைக் குறித்து ஏசாயா போதித்தார்: “கர்த்தருக்குக் காத்திருக்கிறவர்களோ புதுப்பெலன் அடைந்து, கழுகுகளைப் போலச் செட்டைகளை அடித்து எழும்புவார்கள்; அவர்கள் ஒடினாலும் இளைப்படையார்கள், நடந்தாலும் சோர்ந்து போகார்கள்” (ஏசாயா 40:31).

ஏசாயா, தேவனுடைய ஜனங்களிடம், ஒரு கழுகு காத்திருப்பது போல் காத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறியபோது, விசுவாசத்தைப் பற்றிய ஒரு விலையேற்பெற்ற உண்மையை பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார். கழுகுகள் பறக்காமலிருக்கும் சில நேரங்கள் உண்டு. ஒரு கழுகானது காற்று வீசப்போகிறது என அறிந்து கொள்ளும் போது, தன்னுடைய கூட்டின் விளிம்பில் நீண்டநேரம், மணிக்கணக்காக உட்கார்ந்திருக்கும். காற்றின் வேகமானது மிகவும் அதிகமாகும் வரை அது காத்துக் கொண்டேயிருக்கும். பின்பு, அந்தக் கடுமையான காற்றினூடே ஐந்து மீட்டர் வரை பாய்ந்து சென்று, தன்னுடைய பிரமாண்டமான சிறகுகளை விரித்துக் கொண்டு, தான் மேலே எழும்பிப் பறப்பதற்கு தேவையான காற்றின் சக்தியை அந்தச் சக்திவாய்ந்த காற்றிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளும்.

நீங்கள் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் முதல் அதிகாரத்தை வாசிக்கும் போது, பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று வரப்போகும் ஆவியானவரின் வல்லமைக் காக சபையானது, தன்னுடைய கூட்டின் விளிம்பில் அமர்ந்து காத்திருக்கும் கழுகு போல் காத்திருப்பதாக கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். இந்தப் புத்தகத்தின் இரண்டாம் அதிகாரத்தை வாசிக்கும்போது, தான் வழியில் சந்திக்கவிருக்கும் இடுக்கண்களைத் தாண்டி மேலே எழும்பிப் பறக்கக்கூடிய சக்தியை காற்று தனக்கு கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு, தன்னுடைய கூட்டிலிருந்து பாய்ந்து பறக்கும் கழுகை கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்.

சபைக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரம்

பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பரிசுத்த ஆவியின் வருகையைக் குறித்து இரண்டாம் அதிகாரம் விளக்குகிறது. தேவ ஜனங்களின் வரலாற்றில் இது மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும், ஏனெனில், பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமை தன் மேல் வரும் வரை, சபையானது தன்னுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியாது. தனிப்பட்ட விதத்திலும் இது உண்மையாகும். இயேசு கிறிஸ்துவுக்காக ஒரு சீஷரை உருவாக்க நாம் முயற்சி செய்யும் போது, பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையில்லாமல், சாத்தியமல்லாத ஒன்றை நாம் முயற்சி செய்கிறோம்.

சபையின் சாதனைகள்

மலைப்பிரசங்கத்தின் இயேசுவின் உபதேசங்கள், ஒருவர் செய்த வேலையல்ல, அவர் செய்யும் செய்கைகளே முக்கியம் என்பதை வலியுறுத்தியது (மத்தேயு 5-7). இயேசுவைப் பொறுத்தவரை, நாம் என்ன சொல்கிறோமோ அதுவல்ல, நாம் என்ன செய்கிறோமோ அது தான் முக்கியம். அவர் அப்போஸ்தலர்களுக்கு போதித்த போது அதைத்தான் வலியுறுத்தினார். சபையின் செயல்பாட்டைக் கண்டு முதல் நூற்றாண்டில் உலகம் ஆச்சரியப்பட்டதை வாசிக்கும் போது நாம் திகைப்படையக் கூடாது.

சபையின் சாதனையைப் பற்றிய பல காரியங்களை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. முதலாவதாக, அப்போஸ்தலர்களின் போதனையைக் கவனியுங்கள். இந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் பல பெரிய போதனைகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன, மேலும் மகா பெரிய அந்த போதனை பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று துவங்குகிறது. பெந்தெகொஸ்தேயின் மிக முக்கியமான விளைவு: பேதுரு போதித்ததன் மூலம் மூவாயிரம் பேர் சீஷர்களாக்கப்பட்டனர், மேலும் பெந்தெகொஸ்தே நாளைத் தொடர்ந்து பேதுரு பிரசங்கித்த போது ஒவ்வொரு முறையும் ஆயிரக்கணக்கானோர் மனந்திரும்பினார்கள்.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்திலுள்ள, அப்போஸ்தலர்களின் போதனைகள் அபிஷேகிக்கப்பட்ட போதனைகள் ஆகும். அவர்கள் பிரசங்கித்த போது தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள் மேல் வந்தார் என்பது அதன் அர்த்தமாகும். வேதத்தில் இது 'அபிஷேகம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது, ஒருவர் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருக்கும் போதோ அல்லது ஊழியம் செய்து கொண்டிருக்கும் போதோ அதைச் செய்பவர் மேல் இறங்கும் பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையளிக்கும் அபிஷேகம்.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்திலுள்ள பேதுருவின் பிரசங்கங்களைக் கவனமாகப் படியுங்கள். அவற்றைப் பற்றி விசேஷமாக எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படியென்றால் பேதுரு பிரசங்கித்த போது எப்படி ஒவ்வொரு முறையும் ஆயிரக்கணக்கானோர் மனந்திரும்பினார்கள்? பேதுருவின் மேல், அவர் பிரசங்கித்த போது பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையுள்ள அபிஷேகம் இருந்ததால், இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விளைவுகள் நிகழ்ந்தன. எருசலேம் முழுவதையும் தங்கள் போதகத்தால் நிறைத்து விட்டதாக, இயேசுவின் சீஷர்கள் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டனர் (5:28). இன்று, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் நாம், அப்படியாக எப்போதாவது குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறோமா?

எனவே, சபை என்றால் என்ன?

நீங்கள், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தை வாசிக்கும்

போதே, இந்த, புதிய ஏற்பாட்டு சபையின் வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் ஏறக்குறைய ஐம்பது நபர்களுக்கு நீங்கள் அறிமுகமாகிறீர்கள் என்பதை கவனியுங்கள். “சபை” என்ற வார்த்தை, ‘எக்ளிசியா’ (ecclesia) என்ற கிரேக்க வார்த்தை ஆகும். இதன் அர்த்தம் “கூட்டம்” அல்லது “அழைக்கப்பட்டவர்கள்” ஆகும். இந்த வார்த்தையின் அர்த்தம், “உயிர்த்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றவும், அவரோடு ஐக்கியம் வைத்துக் கொள்ளவும், ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியம் வைத்துக் கொள்ளவும் இந்த உலகத்திலிருந்து வெளியே அழைக்கப்பட்ட ஒரு கூட்ட ஜனங்கள்” என்பதாகும். சுருக்கமாகப் பார்த்தால் “சபை” என்றால் “மக்கள்” என்று அர்த்தம்.

நீங்கள் அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தை முதல் முறையாக வாசிக்கும் போது, பேதுருவையும், பவுலையும் தவிர இன்னும் ஐம்பது நபர்களோடாவது அறிமுகமாகிக்கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியால் நிரப்பப்பட்டிருந்தாலும், அபிஷேகிக்கப்பட்டிருந்தாலும், அசாதாரணமான காரியங்களை செய்த மிகவும் சாதாரண மக்களுடைய வரலாறு தான் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகம் ஆகும். இன்றும், நாம் அவருடைய பணியைச் செய்ய, அதே தேவனும் அதே வல்லமையும் உங்களுக்கும் எனக்கும் உண்டு (மத்தேயு 28:18-20).

இன்று கார்த்தரை நீங்கள் சேவிக்கும் போது, போவதற்கு முன்னால் நீங்கள் தேவனிடம் வருகிறீர்களா? உங்கள் மேல் வல்லமையளிக்கும் பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் வரும் வரை அவருடைய பிரசன்னத்தில் நீங்கள் காத்திருக்கிறீர்களா, அல்லது உங்களுடைய சொந்த பெலனைக் கொண்டு அவருடைய பணியைச் செய்ய முயற்சி செய்யும்படி செல்கிறீர்களா? தேவனுடைய உதவியில்லாமல், தேவனுடைய பணியை நம்மால் நிறைவேற்ற முடியாது என்பது அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தின் செய்திகளில் ஒன்றாகும். எனவே, உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவின் பணியை செய்ய முயற்சி செய்வதற்கு முன்பு பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமைக்காக நாம் காத்திருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் இரண்டு

கண்ணுக்குப் புலப்படாத சபையின் காணப்படுகிற முன்மாதிரிகள்

சபையின் பிறந்த நாளாகிய பெந்தெகொஸ்தே நாளை விவரிப்பதோடு இரண்டாவது அத்தியாயம் துவங்குகிறது. (அப்போஸ்தலர் 2:1-18). நாம் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் இரண்டாவது அதிகாரத்தை வாசிக்கும் போதே, பெந்தெகொஸ்தே நாள் என்பது யூதர்களின் பரிசுத்த நாள் என்பதை அறிந்து கொள்கிறோம். இது அவர்களுடைய அறுவடையின் கொண்டாட்டமாகும், யூத மக்கள் தங்களுடைய தேவன் கொடுத்த அறுவடைக்காக தேவனுக்கு நன்றி கூறும் ஒரு நாளாகும். அந்தப் பரிசுத்த நாளில் ஒரு பெரிய ஆவிக்குரிய அறுவடை துவங்கியிருந்ததால், இங்கு உவமையாக முக்கியத்துவம் இருக்கிறது. பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று, உயிர்த்த கிறிஸ்து, தன்னோடு சேர்ந்து தனக்காக இந்த உலகத்திற்கு கவிசேஷத்தை அறிவிக்கக்கூடிய சபையைக் கட்டத் துவங்கினார்.

அந்த நாளன்று, பரிசுத்த ஆவியானவர் மிகுந்த வல்லமையோடு இறங்கியதால் இது சாத்திமாயிற்று. பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருகையோடு சேர்ந்து அடையாளங்களும், அற்புதங்களும் நிகழ்ந்தன. பலத்த காற்று அடிக்கும் போது உண்டாகும் முழக்கம் போல, முழக்கமுண்டாயிற்று. தீர்க்கதரிசனம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தவர்களின் தலைகளின் மேல், அக்கினிமயமான நாவுகள் போலப் பிரிந்திருக்கும் நாவுகள் வந்து அமர்ந்தது. பின்பு அதே ஜனங்கள் “வெவ்வேறு பாஷைகளிலே பேசத் தொடங்கினார்கள்.”

இந்த அற்புதமான சம்பவத்தின் அர்த்தத்தை புரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு கேள்வியும் அதன் பதிலும் நமக்கு உதவி செய்யும். இதன் அர்த்தம் என்ன? என்பது தான் கேள்வி. பேதுரு தன்னுடைய பிரசங்கத்தில் இதற்கான பதிலைக் கூறுகிறார்: “தீர்க்கதரிசியாகிய யோவேலினால் உரைக்கப்பட்ட படியே இது நடந்தேறுகிறது”. கடைசி நாட்களில் நான் மாம்சமான யாவர்மேலும் என் ஆவியை ஊற்றுவேன், அப்பொழுது உங்கள் குமாரரும் உங்கள் குமாரத்திகளும் தீர்க்கதரிசனஞ்சொல்லுவார்கள் என்று யோவேல் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லியிருக்கிறார் (யோவேல் 2:28,29).

பெந்தெகொஸ்தேயின் போது, இந்த பாஷைகளின் அற்புதத்தின் மூலம் வந்த செய்தி “தீர்க்கதரிசனம்” என்று முத்திரையிடப்பட்டுள்ளது, அல்லது இது மக்களுடைய செவிகளில் சென்றடையும்படியாக தேவனிடத்திலிருந்து வந்த ஒரு செய்தியாகும்.

பவுல், “அந்நிய பாஷையின் வரம்” என்று தான் அழைக்கும் ஒரு அற்புதத்தைப் பற்றி எழுதுகிறார். பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பேசப்பட்ட பாஷை, தான் குறிப்பிடும் அந்நிய பாஷையின் வரத்திலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமானது என்று அவர் மிகவும் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவர், “ஏனெனில், அந்நியபாஷையில் பேசுகிறவன், ஆவியினாலே இரகசியங்களைப் பேசினாலும், அவன் பேசுகிறதை ஒருவனும் அறியாதிருக்கிறபடியினாலே, அவன் மனுஷரிடத்தில் பேசாமல், தேவனிடத்தில் பேசுகிறான்” (1 கொரிந்தியர் 14:2) என்று எழுதுகிறார்.

ஒரு விசுவாசி அந்நிய பாஷையின் வரத்தை செயல்படுத்தும்போது, அவனுடைய செய்தியானது மனிதனுடைய செவிகள் கேட்க சொல்லப் படுவதில்லை. அவன் தேவனிடத்தில் பேசுகிறான்.

பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பேசியவர்கள் செய்தது போல், அவன் மனுஷரிடத்தில் பேசுவதில்லை. அவன் தேவனிடத்தில் பேசுகிறான். ஆனால், பெந்தெகொஸ்தேவின் போது, நாம் வாசிக்கும் அந்தப் பாஷை ஒரு தீர்க்கதரிசனத்தை, தேவனிடத்திலிருந்து மனிதனுக்கு வந்த ஒரு செய்தியைக் குறிப்பதாகும். பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருகையோடு வந்த பல அற்புதங்களிலும், அடையாளங்களிலும் அந்த பாஷைகளும் ஒன்றாகும்.

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில் பல பெந்தெகொஸ்தேக்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. முதலாவது, எருசலேமில் நிகழ்ந்த பெந்தெகொஸ்தே, பின்பு, அப்போஸ்தலர்கள் சமாரியாவுக்குள் போன போதும், பின்பு யூதரல்லாத உலகத்திற்குள் ஒவ்வொரு முறை சென்ற போதும், அவர்கள் பெந்தெகொஸ்தே அனுபவத்தைப் பெற்றனர். ஒவ்வொரு முறையும், பெந்தெகொஸ்தே அனுபவம், கொடுக்கப்பட்ட போது, அது சபைக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மகா பெரிய பொறுப்பின் நோக்கத்தோடு எப்போதுமே சம்பந்தப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கவனியுங்கள். “பரிசுத்த ஆவி உங்களிடத்தில் வரும்போது நீங்கள் பெலனடைந்து, எருசலேமிலும் யூதேயா முழுவதிலும், சமாரியாவிலும், பூமியின் கடைசிபரியந்தமும், எனக்கு சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள்” (அப்போஸ்தலர் 1:8) என்பதே அந்த மகா பெரிய பொறுப்பாகும்.

முன்மாதிரிகள்

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் புத்தகத்தை வாசிக்கும் போது,

நீங்கள் கவனிக்க வேண்டிய மற்றொரு காரியமும் உண்டு. சபையின் முதல் தலைமுறையில் வெளிப்படுகிற முன்மாதிரிகளைக் கவனியுங்கள். முதலாவதாக சபையின் மாதிரியைக் கவனியுங்கள். இந்த மாதிரிகளை நீங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாத சபையின் காணப்படுகிற முன்மாதிரிகள் என்று அழைக்கலாம். வேத பண்டிதர்கள் சபையை, கண்ணுக்குப் புலப்படுவது, கண்ணுக்குப் புலப்படாதது என்றும், உலகளாவிய சபை மற்றும் உள்ளூர்ச் சபை என்றும் பல்வேறு விதங்களில் கூறுகின்றனர். உங்கள் சமூகத்தில் நீங்கள் பகுதியாயிருக்கும் அந்த விசுவாசிகளின் ஐக்கியம்தான் உயிர்த்த கிறிஸ்து இந்த உலகத்தில் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் உலகளாவிய சபையின், கண்ணுக்குப் புலனாகக்கூடிய ஒரு வெளிப்பாடாகும்.

கண்ணுக்குப் புலப்படாத, உலகளாகிய சபையின் வெளிப்பாடு தான், கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய நம்முடைய சபை என்பது நமக்கு எப்படித் தெரியும்? நாம் எங்கே போயிருக்கிறோம், எதைத் தொட்டு இருக்கிறோம் என்பதை நம்முடைய கைரேகைகள் எப்படி அடையாளம் காட்டுமோ, அப்படியே சபையும் “கை ரேகைகள்” மூலம் அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். முதல் தலைமுறை சபையைப் பற்றி நீங்கள் வாசிக்கும் போது இந்த “கை ரேகைகள்” இருக்கிறதா என்று சரிபாருங்கள். அப்போஸ்தலர் புத்தகத்தில் காணப்படும் இந்தச் சபையில், உண்மையான, உலகளாவிய, கண்ணுக்குப் புலப்படாத சபையின், கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடிய வெளிப்பாடுகள் - “கை ரேகைகள்” இருந்தன.

பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பிறந்த, சபையின் “பெருவிரல் ரேகை” தான் சுவிசேஷம் அறிவித்தல் ஆகும். அப்போஸ்தலர்கள், தாங்கள் மிஷனரிகளாகவும், சுவிசேஷம் அறிவிப்பவர்களாகவும் செல்ல வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டனர். பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று மட்டும் மூவாயிரம் பேர் மனந்திரும்பினர், பின்பு அப்போஸ்தலர்கள் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த போது பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மனந்திரும்பினர்.

சபையின் ஆள்காட்டி விரல் ரேகையாகயிருந்தது உபதேசம் ஆகும். புதிதாக மனந்திரும்பியவர்கள் “அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்திலும், அந்நியோந்நியத்திலும், அப்பம் பிட்டுதலிலும், ஜெபம்பண்ணுதலிலும் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்” (அப்போஸ்தலர் 2:42) என்று நாம் வாசிக்கிறோம்.

கண்ணுக்குப் புலப்படாத சபையின், கண்ணுக்குப் புலப்படக்கூடிய “நடு விரல்” ரேகையாகயிருந்தது ஐக்கியம் ஆகும். தாங்கள் யாருக்கு போதித்தார்களோ, அந்த மக்கள் தங்களோடு பேச வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர்கள் நம்பினார்கள். அந்நியோந்நியம் என்பதன் கிரேக்க வார்த்தை “கோய்னோனியா”.

உபதேசிக்கப்படுகிறவர்கள், உபதேசிக்கிறவர்களோடு ஐக்கியம் கொள்ள வேண்டும் என்ற இந்த யோசனையை அப்போஸ்தலர்கள் எங்கிருந்து பெற்றுக்கொண்டனர்? நாம் யோவான் சுவிசேஷத்தின் ஆய்விலிருந்து, அவர்களில் சிலர் இயேசுவை சந்தித்த போது, அவர் எங்கு தங்கியிருக்கிறார் என்று கேட்டது (யோவான் 1:37-39) உங்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். இயேசு, அவர்களிடம் ‘வந்து பாருங்கள்’ என்று சொல்லி பதிலளித்தார். அவர்கள், அவர் தங்கியிருந்த இடத்தை வந்து பார்த்தனர். அவர்கள் அவரோடு மூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்தனர். எனவே தான் பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று மனந்திரும்பிய ஜனங்களுக்கு தங்களுடைய சீஷர்களாக்கியவர்களோடு ஒரு விசேஷித்த ஐக்கிய தன்மையிருந்தது.

“மோதிர விரல் ரேகை” ஆராதனையைக் குறிப்பதாகும் அப்போஸ்தலர்களோடு “அப்பம் பிட்டுதலில்” மனந்திரும்பியவர்களும் பங்கெடுத்தனர் (அப்போஸ்தலர் 2:42) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். இது நற்கருணைப் பந்தியைக் குறிப்பதாகும். நாம் கர்த்தருடைய பந்தி என்றழைக்கும் காரியத்தை இயேசு உருவாக்கிய போதும், தாம் திரும்பவும் வரும்வரை அந்தப் பந்தியில் பங்கெடுக்குமாறு கூறிய போதும் (1 கொரிந்தியர் 11:26) தன்னுடைய சபை எப்படி ஆராதிக்க வேண்டும் என்பதை விரும்புகிறார் எனும் போதனையை மட்டுமே அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கொடுத்து வந்தார் (லூக்கா 22:14-19). எனவே, ஆதி அப்போஸ்தலர்கள் ஒன்றாகக் கூடியபோது, கர்த்தருடைய பந்தியை அனுசரித்து ஆராதனை செய்தனர்.

அவர் அப்போஸ்தலர்களோடு ஜெபத்திலும் தரித்திருந்தனர் என்றும் நாம் வாசிக்கிறோம். இது கண்களுக்கு புலப்படாத சபையின் கண்களால் காணக்கூடிய “சுண்டு விரல் ரேகையாகும்”. நாம் உயிர்த்த கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருந்தாலேயொழிய அவருடைய பணியை நம்மால் செய்ய முடியாது, எனவே நாம் தொடர்ந்து ஜெபித்து, உயிர்த்து ஜீவிக்கிற இயேசுவாகிய ஆவிக்குரிய திராட்சைச் செடியிலிருந்து வல்லமையை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் (யோவான் 15:1-16) இயேசு, அப்போஸ்தலர்களுக்கு தொடர்ந்து விடாமல் கேளுங்கள், தேடுங்கள், தட்டுங்கள் என்று போதித்துள்ளார். ஏனெனில் யாரெல்லாம் கேட்கிறார்களோ அவர்கள் பெற்றுக் கொள்வார்கள், தேடுகிறவர்கள் கண்டடைவார்கள், தட்டுகிறவர்களுக்கு கதவு திறக்கப்படும், பிதாவாகிய தேவன் அவர்களுக்கு பரிசுத்த ஆவியைத் தந்தருளுவார் (லூக்கா 11:9-13; மத்தேயு 7:7-11).

“அவர் எங்கே?”

ஞானிகள் “அவர் எங்கே?” (மத்தேயு 2:2) என்று கேட்பதோடு புதிய ஏற்பாடு ஆரம்பமாகிறது. இயேசு நம்மிடம், தாம் சபையைக் கட்டப்போவதாகவும், பாதாளத்தின் வல்லமை எதுவும் தம்முடைய சபையைத்

தாம் கட்டுவதைத் தடுக்க முடியாது (மத்தேயு 16:18) என்றும் கூறினார். உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து நம்முடைய சபைகளுக்கு மத்தியில் நடப்பதை அப்போஸ்தலராகிய யோவான், ஒரு இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வெளிப்பாடாக பதிவு செய்துள்ளார் (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 1:13-2:1). அந்த வெளிப்பாடு ஞானிகளுடைய கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறது: அவர் 'சபைகளின் மத்தியில்' இருக்கிறார். அவர் அங்கு தான் இருக்கிறார். அவர் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில் அந்த அற்புதமான பணியைத் துவங்கினார், இன்றும் அந்தப் பணியை தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்றும் வாசிக்கிறோம். இன்று, நம்முடைய சபைகளின் முக்கியமான அடையாளங்களை அல்லது சபையின் ஆரோக்கியத்தை எப்படி அளிப்பது? முதலாவதாக இந்தக் கைரேகைகளின் சாட்சியங்களை நாம் தேட வேண்டும். நாம் நம்முடைய சபைகளில் இந்த அடையாளங்களைப் பார்க்கும்போது அவற்றிற்கு சுவிசேஷம் அறிவித்தல், உபதேசித்தல், ஐக்கியம், ஆராதனை மற்றும் ஜெபம் என்ற ஊழியங்களுக்கு ஏற்றவாறு, ஒன்றிலிருந்து பத்து வரை ஒரு எண் கொடுத்து, பின்னர் நம்முடைய சபை, முதல் தலைமுறை சபையோடு எப்படி ஒத்துப்போகிறது என்று பார்க்க வேண்டும்.

அதன் பின்பு, உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து இன்று இந்த உலகத்தில் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் சபையின், காணக்கூடிய ஒரு வெளிப்பாடாக நம்முடைய சபை இருக்கிறது என்று நாம் சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு நமக்கு ஒரு அளவுகோல் இருக்கும்.

அத்தியாயம் மூன்று

கண்ணுக்குப் புலப்படாத சபையின் காணப்படக்கூடிய முன்மாதிரிகள்

புதிய ஏற்பாட்டு சபை, அநேகமாக உடனடியாக அச்சுறுத்தல் களையும், சவால்களையும் சந்தித்தது. இந்தப் பிரச்சனைகளோடு வெளியிலிருந்து வந்த துன்புறுத்தலையும், உள்ளே இருந்த பிரச்சனைகளையும், சபையின் தலைவர்கள் எப்படிச் சமாளித்தார்கள் என்று நாம் பார்க்கும் போது, சில முன்மாதிரிகள் வெளிப்பட ஆரம்பிக்கின்றன. இந்த முன்மாதிரிகள், பவுல் நமக்குக் கூறிய சில உதாரணங்களும் எச்சரிக்கைகளும் ஆகும். இவை நாம் வேத வரலாற்றைப் படிக்கும்போது நம்மை அறிவுறுத்தவும் எச்சரிக்கவும் எழுதப்பட்டவையாகும். (I கொரிந்தியர் 10:11).

உதாரணமாக, சபையின் வரலாற்றில் மிகவும் ஆரம்ப நிலையிலேயே நிலைநாட்டப்பட்ட ஒரு காரியம் கொடுத்தலைக் குறித்த முன்மாதிரியாகும். ஆஸ்திகளை (சொத்து) வைத்திருந்தவர்கள் அதை விற்று அந்தப் பணத்தை அப்போஸ்தலரிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். விகவாசிகளின் தேவைகளுக்கு ஏற்றவாறு அது பகிர்ந்து கொடுக்கப்படும்படியாக அப்படி செய்யப்பட்டது. அவர்கள் தசம்பாகம், காணிக்கை அல்லது பலியை விட அதிகமாகவே கொடுத்தனர், அவர்கள் தங்களிடமிருந்ததையெல்லாம் கொடுத்தனர்.

இயேசு “இராயனுடையதை இராயனுக்கும், தேவனுடையதை தேவனுக்கும் செலுத்துங்கள் என்றார்” (மத்தேயு 22:21). தேவன் இராயனுக்குரியதை கேட்கமாட்டார், ஆனால் தேவனுக்குரியதை இராயன் கேட்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் உண்டு. தேவனுக்குரியதை இராயன் கேட்பாரேயாகில், அதை அவருக்கு நம்மால் கொடுக்க முடியாது என்று இந்தப் புதிய ஏற்பாட்டின் உதாரணம், இயேசுவின் உபதேசம் கூறுகிறது.

இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தையும், சுவிசேஷத்தையும் பிரசங்கிக்கவும் உபதேசிக்கவும் அப்போஸ்தலர்களுக்கு இயேசுவால்

கட்டளையிடப்பட்டது. ஆனால் இயேசுவின் நாமத்தைக் குறித்து பேசவே கூடாது என்று அதிகாரிகள் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டனர் (அப்போஸ்தலர் 4:18). முதல் முறையாக இது நடந்த போது எளிமையான, சாதாரண மனிதர்களாக இருந்த அந்த அப்போஸ்தலர்களால் தேவனுக்கு செவிகொடுப்பதா அல்லது தங்கள் அருநர்களுக்கு செவிகொடுப்பதா, என்று தீர்மானம் எடுக்க அவர்கள் தகுதி பெறவில்லை. பின்பு அவர்கள் ஒரு ஜெபக்கூட்டத்தை நடத்தினர். அடுத்த முறை, கிறிஸ்துவின் நாமத்தையும் சவிசேஷத்தையும் பிரசங்கிக்கக் கூடாது என்று அதிகாரிகள் தடுத்த போது, அவர்கள் உடனடியாக, “மனுஷருக்குக் கீழ்ப்படிகிறதைப் பார்க்கிலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறதே அவசியமாயிருக்கிறது” (அப்போஸ்தலர் 5:29) என்று கூறினர்.

தங்களுடைய அழைப்பிற்கு உண்மையாயிருக்கும் பொருட்டு, மனுஷருக்குக் கீழ்ப்படிகிறதைக் காட்டிலும் தேவனுக்கும், கிறிஸ்துவுக்கும் கீழ்ப்படியும் போது, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்பவர்கள் துன்பத்தைச் சந்திக்க வேண்டிய நேரம் உண்டு. பல நூற்றாண்டுகளாக, இன்றும் கூட உலகம் முழுவதிலும், விசுவாசிகள் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். சபை வரலாற்றில், வேறு எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு, 1940களிலும், இரண்டாம் உலகப்போரின் இறுதியிலும் தங்கள் விசுவாசத்திற்காக பலர் மரித்திருக்கின்றனர்.

சபையில், சபைக்குரிய ஒழுக்கத்தின் மாதிரியும் வெளிப்படுவதை நாம் பார்க்கிறோம். அன்னியா என்ற மனிதனும், அவனுடைய மனைவி சப்பீராளும் தங்கள் நிலத்தை விற்றனர். அந்த விற்பனையில் கிடைத்த பணத்தைப் பற்றி அவர்கள் அப்போஸ்தலரிடம் பொய் பேசினார்கள். இந்தக் கதையில், பேதுரு ஆச்சரியப்படத்தக்க பகுத்துணர்தலைக் காண்பிக்கிறார். அவர், “பரிசுத்த ஆவியினிடத்தில் பொய் சொல்லும்படி, சாத்தான் உன் இருதயத்தை நிரப்பினதென்ன?நீ மனுஷரிடத்தில் அல்ல, தேவனிடத்தில் பொய் சொன்னாய்” அப்போஸ்தலர் (5:3,4) என்றார். அவர்களைத் தனித் தனியாக தங்கள் பாவத்தைக் குறித்து விசாரித்த போது அன்னியாவும் சப்பீராளும் விழுந்து மரித்தனர்!

இந்தக் கண்டிப்பான சபை ஒழுக்கம் சபையை சுத்தமாகக் காத்துக்கொண்டது. சீஷர்களிடத்தில் தேவனைக் குறித்த ஒரு பரிசுத்தமான பக்தியுள்ள தேவபயத்தை உண்டாக்கியது. கிறிஸ்துவின் சீஷனாகவும், சபையின் அங்கத்தினராகவும்வது என்பது ஒரு மிகவும் அபாயமான காரியம் என்று எருசலேமிலிருந்த மதசார்பற்ற கலாச்சாரத்தைச் சார்ந்த மக்கள் அறிந்திருந்தனர் (5:11-13).

சபை வளரும் போது பின்பற்றப்படவேண்டிய ஒரு மாதிரி (pattern) அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் ஆறாம் அதிகாரத்தில் வருகிறது. பல மக்கள்

ஒன்று சேர்ந்து ஒரே சமூகமாக வாழ்ந்து வந்தனர். சபை மிகவும் வேகமாக வளர்ந்து வந்தது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் ஒன்றாக வாழும்போது, ஒரு நாளில் பல வேளைகள் அவர்களுக்கு உணவளிக்க வேண்டியிருந்ததால், உணவு பற்றிய வேலைக்காக ஒரு திட்டம் தேவையாயிருந்தது (6:1). இந்தக் காரியத்தில் தாங்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டியிருப்பதால், தேவனுடைய ஊழியத்திலிருந்து தாங்கள் வெளியே இழுக்கப்படுவதாகவும் அப்போஸ்தலர்கள் கண்டுகொண்டனர். எனவே அப்போஸ்தலர்கள் திரளான மக்கள் நிறைந்த ஒரு கூட்டத்தைக் கூட்டி, அவர்களிடம், “நாங்கள் தேவ வசனத்தைப் போதியாமல், பந்திவிசாரணை செய்வது தகுதியல்ல. ஆதலால் சகோதரரே, பரிசுத்த ஆவியும் ஞானமும் நிறைந்து, நற்சாட்சி பெற்றிருக்கிற ஏழு பேரை உங்களில் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்; அவர்களை இந்த வேலைக்காக ஏற்படுத்துவோம். நாங்களோ ஜெபப்பண்ணுவதிலும் தேவவசனத்தைப் போதிக்கிற ஊழியத்திலும் இடைவிடாமல் தரித்திருப்போம்” என்று கூறினார்கள் (6:2-4).

அதைச் செய்து முடித்தபின், அந்தக் காரியத்தைக் கவனிக்கும் படியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு, அவர்கள் ஜெபிப்பதிலும், தேவனுடைய ஊழியத்திலும் முழுமையாகத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர். இந்தத் தீர்மானம் தேவனால் மிகுதியாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது, இது சவிசேஷம் எருசலேம் பட்டணத்தில் வேகமாகப் பாவுவதற்கு உதவி செய்தது. இன்று பல சபைகளால் உதவிக்காரர் (deacons) என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் தோன்றியது இப்படித்தான். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உதவிக்காரர்கள் சபையின் காரியங்களைக் கவனிக்க பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ளும் போது, போதிக்கும் வரமுடையவர்கள், போதிக்கும் ஊழியத்தில் தங்களை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ள முடியும். இந்தக் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் சபை காட்டிய முன்மாதிரியானது, கிறிஸ்துவின் சாரீரத்தில் ஒவ்வொரு சீஷருக்கும் இடமுண்டு என்ற கொள்கையை நிலைநிறுத்துகிறது. பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையளிக்கக்கூடிய அபிஷேகம் யாரிடமெல்லாம் உண்டோ, அவர்களிடமெல்லாம் ஆவிக்குரிய வரங்கள் உண்டு. அந்த வரங்களுள் சில போதிக்கக்கூடிய வரங்கள், சில நடைமுறைக்கேற்ற ஆவிக்குரிய வரங்கள்.

புதிய ஏற்பாடு, உதவி செய்வோர் அல்லது காரியங்களை மேற்பார்ப்பவர்கள் ஆகியவர்களுடைய வரங்கள், போதிப்பவர், உபதேசிப்பவர் அல்லது சவிசேஷத்தை அறிவிப்பவருடைய வரங்களைப் போலவே ஆவிக்குரியவைதான் என்று கூறுகிறது. இருப்பினும் ஒவ்வொரு சீஷரும், தங்கள் ஸ்தானத்திலிருந்தபடியே தேவன் தங்களுக்குக் கொடுத்துள்ள வரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இந்த முன்மாதிரியை ஏற்றுக் கொண்டு, அதைப் பயன்படுத்தும் சபை எதுவோ, அது ஆசீர்வதிக்கப்படும், அந்தச் சபை வளரும்.

உங்களுடைய ஆவிக்குரிய வரத்தின் முன்மாதிரியை கண்டு பிடித்து விட்டீர்களா? அதைக் கண்டடைந்தவுடன், நீங்கள் கர்த்தருக்கு செய்யக்கூடிய எந்த ஊழியங்களைச் செய்ய உங்களுடைய ஆவிக்குரிய வரங்கள் உங்களுக்கு உதவுகின்றனவோ, அந்த ஊழியங்களில் உங்களை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ளுங்கள். இந்த மாதிரியில், நடைமுறை ஊழியங்களில் உண்மையாயிருந்த சில சீஷர்கள், பின்பு போதனை ஊழியத்திற்கு வருவதை நாம் பார்க்கிறோம். இதற்கு உதாரணம் இரத்தசாட்சியாக மரித்த ஸ்தேவானும் சவிசேஷகனாகிய பிலிப்புவும் ஆவார்கள். அவர்கள் உதவிக்காரர்களாக ஆரம்பித்து, அதில் உண்மையாயிருந்ததால் சவிசேஷகர்களானார்கள்.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தில் வெளிப்படும் மற்றொரு முன்மாதிரி இரத்த சாட்சியாக மரிப்பதாகும். இரத்தசாட்சிகளாக மரித்தவர்களுடைய இரத்தமே, சபையை வளர்ச்சியடையச் செய்யக்கூடிய வித்து என்பது சபை வரலாற்றை எழுதியவர்களின் ஒரு பிரசித்தமான கூற்றாகும். ஸ்தேவான் ஒரு பிரசங்கத்திற்காகத் தன் ஜீவனையே கொடுக்கிறார் (7:52-60). ஸ்தேவான், தன்னுடைய விகவாசத்தினிமித்தம் மரித்த போது, தர்கவை சார்ந்த சவுல் என்ற மனிதன் ஸ்தேவானைக் கல்லெறிந்தவர்களுடைய வஸ்திரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். இரத்தசாட்சியாக மரித்த ஸ்தேவானுடைய மரணம், சவுல் என்ற இந்த மனிதனுடைய மனந்திரும்புதலுக்கு உந்துதலளித்திருக்கலாம். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட இரத்தசாட்சிகளின் இரத்தம் சபையை வளர்ச்சியடையச் செய்வதைப்பற்றிய கூற்றின் அர்த்தம் இது தான்.

சபையில் காணப்படும் மற்றொரு அழகான, வெளிப்படையான முன்மாதிரி குணமாக்குதல் ஆகும். லூக்காவின் சவிசேஷத்தில் இருப்பது போலவே, சபையைக் குறித்து அவர் எழுதிய வரலாற்றிலும் குணமாக்குதல் பற்றி அதிகம் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. லூக்காவைப் பொறுத்தவரை, உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து, இந்த குணமாக்குதலின் ஊழியத்தை அப்போஸ்தலர் மூலமாக இன்றும் செயல்படுத்தி வருகிறார்.

தேவாலயத்தின் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு மனுஷனை பேதுருவும் யோவானும் சந்திக்கின்றனர். அவன் நாற்பது வயது நிரம்பிய ஒரு திமிர்வாதக்காரன். அவனை வாழ்நாள் முழுவதும், தேவாலயத்தின் வாசலுக்கு, பிச்சைக்கேட்கும்படியாக யாராவது சுமந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. பேதுருவும், யோவானும் தேவாலயத்திற்குப் போன போது, அந்த மனிதன் தன் பாத்திரத்தோடு அங்கிருந்தான். பேதுரு அவனிடம், “வெள்ளியும் பொன்னும் என்னிடத்திலில்லை; என்னிடத்திலுள்ளதை உனக்குத் தருகிறேன்; நசரேயனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே நீ எழுந்து நட” (3:6) என்று கூறினார்.

அந்த மனிதன் எழுந்து நடந்தது மட்டுமல்லாமல், குதித்து, தேவனைத் துதித்துக் கொண்டு தேவாலயத்திற்குள் பிரவேசித்தான் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். சமீபத்தில் ஒரு பெருமையுள்ள, அந்தஸ்துள்ள சபையின் தலைவர், “என்னிடத்தில் வெள்ளியும் பொன்னுமில்லை” என்று இனிமேலும் சபையால் சொல்ல முடியாது என்றார். அதற்கு கர்த்தருடைய தாழ்மையான ஒரு ஊழியர், “நசரேயனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே நீ எழுந்து நட” என்றும் சபையால் இன்று கூற முடியாது என்று பதிலளித்தார்.

பெதஸ்தா குளத்தில் ஒரு மனிதனை இயேசு குணமாக்கிய அந்த குணமாக்குதல் போல (யோவான் 5) இதுவும் சலிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க, அப்போஸ்தலர்களுக்கு ஒரு மிகப்பெரிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. படிப்பறிவில்லாத இந்த மீன்பிடிக்கிறவர்கள் தேவாலயத்தில் பிரசங்கிப்பதைப் பார்த்து, மத அதிகாரிகள் திகைப்படைந்தனர். அவர்கள் அப்போஸ்தலர்களைக் கைது செய்து, பிரசங்கிக்கக்கூடாது என்று தடுத்த போதிலும் சுகமளிப்பின் அற்புதத்தை அப்போஸ்தலர்கள் செய்ததை அவர்கள் கண்டனர்.

இந்த சுகமளிப்பின் ஊழியத்தில் ஏதோ ஒன்று உள்ளது. அது புதிய ஏற்பாட்டு சபையின், இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட பரிசுத்த ஆவியின் வழிநடத்துதல் ஆகும். சபைக்கு கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தால் தான், சபையானது உலகத்தால் மறுக்கப்படாத இந்த செயல்பாட்டைச் செய்ய முடிந்தது என்ற இந்த முன்மாதிரியை சபையின் இந்த முதல் தலைமுறையில் கவனிக்கத் தவறாதீர்கள்.

இரத்தசாட்சியெனும் முன்மாதிரி

முதல் உதவிக்காரர்களில் (deacons) ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஸ்தேவான், அந்த நடைமுறை ஊழியத்திலிருந்து போதனை ஊழியத்திற்கு சென்று, ஒரு பெரிய போதகரானார். அவர் யூதர்களின் ஆலோசனை சங்கத்தாருக்கு முன்பாக, தன்னுடைய அபாரமான பிரசங்கத்தை, பிரசங்கித்தபோது, பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையால் தான் அதை செய்தார். பிரசங்கித்தல், போதித்தல் என்பது கஷ்டப்பட்டு படிப்பதினாலும் அதை சாமார்த்தியமாக பேசுவதாலும் மட்டும் வந்து விடாது. போதித்தல் என்பது ஒரு ஆவிக்குரிய வரம். அது பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகத்தோடு செயல்படுத்தப்படவேண்டும்.

தன்னுடைய பிரசங்கத்தில், ஸ்தேவான் பழைய ஏற்பாட்டின் முப்பத்து ஒன்பது புத்தகங்களையும் பற்றி ஒரு ஆராய்ச்சியைத் தருகிறார். அவர் வேதாகமத்தை நன்கு விளங்கிக் கொண்டார் என்பது தெரிகிறது. அவர் ஆபிரகாமிலிருந்து ஆரம்பித்து, ஈசாக்கு, யாக்கோபைப் பற்றி குறிப்பிட்டு, யோசேப்பு, மோசே, யோசுவா, தாவீது மற்றும் சாலொமோன் ஆகியவர்களின் ஊழியங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். பாபிலோனிய சிறையிருப்பு வரையுள்ள எபிரேய வரலாறு முழுவதையும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஸ்தேவானின் பிரசங்கம் இறுதியில் ஒரு பயனுள்ள பிரசங்கமாயிருந்தாலும், அது சுவிசேஷத்தைப் பற்றியதல்ல. மதத் தலைவர்கள் தேவனுடைய கிருபை, அன்பு மற்றும் இரட்சிப்பை மறுதலித்துவிட்டனர் என்பதை அவர்களுக்குக் கூறுவதே ஸ்தேவானுடைய பிரசங்கத்தின் நோக்கமாகும். தேவன் அவர்களுக்கு செய்ய முயற்சித்த எல்லா நல்ல காரியங்களையும் அவர்கள் மறுத்திருந்தனர். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை, மேசியாவை மறுதலித்ததுதான் அவர்களுடைய மறுதலிப்பின் உச்சக்கட்டமாகும்.

இந்த எபிரேய வரலாறு முழுவதையும், இந்த மதத்தலைவர் களுக்காக ஸ்தேவான் எடுத்துக் கூறும்போது, அவர்கள் எப்போதுமே தேவனுடைய இரட்சிப்பை மறுத்தனர் என்பதை விளக்கினார்.

ஸ்தேவானுடைய பிரசங்கத்தினால் வரும் விளைவுகள் எதிர் பார்த்ததுதான்.

“அப்பொழுது அவர்கள் உரத்தசத்தமாய்க் கூக்குரலிட்டுத் தங்கள் காதுகளை அடைத்துக்கொண்டு, ஒருமனப்பட்டு அவன்மேல் பாய்ந்து அவனை நகரத்துக்குப் புறம்பே தள்ளி, அவனைக் கல்லெறிந்தார்கள்.” ஆனால் ஸ்தேவான் பரிசுத்த ஆவியினால் நிறைந்தவனாய், வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, தேவனுடைய மகிமையையும், தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் இயேசுவானவர் நிற்கிறதையும் கண்டான். “இதோ பாருங்கள், வானங்கள் திறந்திருக்கிறதையும், மனுஷகுமாரன் தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் நிற்கிறதையும் காண்கிறேன்” என்றான். அப்போது சாட்சிக்காரர் தங்கள் வஸ்திரங்களைக் கழற்றி, சவுல் என்னப்பட்ட ஒரு வாலிபனுடைய பாதத்தினருகே வைத்தார்கள்.

ஸ்தேவான், “கர்த்தராகிய இயேசுவே, என் ஆவியை ஏற்றுக்கொள்ளும்” என்று ஜெபித்தான். பின்பு முழங்காற்படியிட்டு, “ஆண்டவரே இவர்கள் மேல் இந்தப் பாவத்தைச் சுமத்தாரும்” என்று மிகுந்த சத்தமிட்டுச் சொன்னான். இப்படிச் சொல்லி, நித்திரையடைந்தான்.

ஸ்தேவான் தன்னுடைய பிரசங்கத்திற்காக மரித்ததன் மூலம், தான் ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்டவன் என்பதை நமக்குக் காண்பிக்கிறான். தேவனையும் இயேசுவையும் பற்றி அவனுக்கு ஒரு மிகப்பெரிய தரிசனம் இருந்தது. அவன் தன்னுடைய கர்த்தர், தான் எப்படி மரிக்க வேண்டும் என்று ஏவுதல் அளித்தாரோ அப்படியே, தன்னுடைய ஜீவனை எடுத்துக்கொண்டிருந்தவர்களின் மன்னிப்புக்காக ஜெபித்தபடியே மரித்தான்.

ஸ்தேவான் கல்லெறியப்பட்டபோது, அங்கு நாம் ஒரு மிகப்பெரிய மிஷனரியை, சபைகளை ஸ்தாபித்தவரை, போதகரை, உபதேசிப்பவரை, இயேசுகிறிஸ்துவின் சபை வரலாற்றை ஆக்கியோனை சந்திக்கிறோம். நாம்

அவரை சந்திக்கும் போது அவர் ஸ்தேவானைக் கல்லெறிந்து கொன்றவர்களுடைய வஸ்திரங்களை வைத்திருப்பவனாக இருக்கிறான். பவுல் அப்போஸ்தலனாக மாறப்போகும் அவன் தர்சுவின் சவுலாக இருந்தான்.

தர்சுவின் சவுலாகிய அந்த வாலிபனைக் குறித்து நாம் அறியும் போது, ஸ்தேவானுடைய பிரசங்கமும், அவருடைய முன்மாதிரியும், தன்னுடைய வாழ்க்கையில் அப்படியொரு சக்திவாய்ந்த பாதிப்பை எப்படி, ஏன் ஏற்படுத்தியது என்பதை நாம் உணர்வோம். சவுல் பரிசேயர்களுக் கெல்லாம் பரிசேயனாயிருந்தான். யூத விசுவாசத்தின் பாரம்பரிய கோட்பாடுகளைக் காத்துக் கொள்வதில் வல்லவனாயிருந்தான். யூத மதத்திற்கு அச்சுறுத்தலாயிருந்த, புதிய விசுவாசத்தை அவன் வெறுத்தான். ஸ்தேவான் செய்தது போல், இயேசு கிறிஸ்துவுக்காக மரிப்பதற்கு நீங்கள் விரும்புவீர்களா? உங்களுடைய எதிரிகளை மன்னிப்பதற்கான கிருபை உங்களுக்கு இருக்கிறதா? இயேசு கிறிஸ்துவுக்காக வாழ்வதற்கு நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? அதைவிட மிகவும் கடினமான ஒரு கேள்வி, “அதற்கான கிருபை உங்களுக்கு உண்டா?” என்பதே.

அத்தியாயம் நான்கு சீஷனாக்குவது எப்படி

நாம் ஒரு சீஷனை உருவாக்குவது எப்படி? இந்த கேள்விக்குப் பதிலை நமக்கு விளக்கும் அழகான ஒரு சம்பவம் அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தில் இருக்கிறது. (அப்போஸ்தலர் 8:26-40). இங்கு, ஸ்தேவானைப் போலவே, ஆதியிலிருந்த உதவிகாரர்களில் ஒருவராகிய பிலிப்பு, நடைமுறைக்கொத்த ஆவிக்குரிய வரத்தையுடையவராயிருந்து, சுவிசேஷகனானபோது மேய்ப்பருக்குரிய ஊழியத்திற்குச் சென்ற முன்மாதிரிகளில் ஒருவராயிருக்கிறார். அவர் சமாரியாவிற்குச் சென்று, அங்கு மிகவும் பலனுள்ள ஒரு சுவிசேஷ ஊழியத்தைச் செய்தார்.

அவர் இந்த சுவிசேஷ ஊழியத்தைச் செய்து கொண்டிருந்த போது, கர்த்தர் ஒரு தூதனின் மூலமாக அவரிடம்: “நீ எழுந்து தெற்கு முகமாய் எருசலேமிலிருந்து காசா பட்டணத்துக்குப் போகிற வனாந்தரமாரக்கமாய்ப் போ” என்றான். (அப். 8:26) வழக்கமாக சுவிசேஷகர்கள் பட்டணங்களுக்குத் தான் செல்வர், இருப்பினும், பிலிப்பு கீழ்ப்படிந்து வனாந்தரத்திற்குச் சென்றார்.

பிலிப்பு வனாந்தரத்தைச் சென்றடைந்த போது, இரதங்கள் வரிசையாக வனாந்தரத்தைக் கடந்து செல்வதைக் கண்டார். ஆவியானவர் அவரை, ஒரு குறிப்பிட்ட இரதத்திற்கு நேராக வழிநடத்தினார். கிரேக்க பாஷையில், இந்தப் பகுதியானது, “மற்ற இரதங்களிலிருந்து இந்த இரதம் மிகவும் வேறுபட்டதாகயிருந்தது” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் அங்கு ஒரு கூட்ட இரதங்கள் இருந்ததாக நாம் அறிகிறோம். பிலிப்பு அந்த குறிப்பிட்ட இரதத்தை நெருங்கிய போது, எத்தியோப்பிய மந்திரி ஒரு சுருளிலிருந்து ஏசாயா புத்தகத்தின் ஐம்பத்து மூன்றாவது அதிகாரத்தை வாசித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார்.

இந்த எத்தியோப்பியன் ஒரு அரசியல்வாதி, எத்தியோப்பியாவின் பொருளாளர். இவர் ஏசாயாவின் சுருளை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இவருக்கு ஆவிக்குரிய பசியிருந்ததால் தான் எத்தியோப்பியாவிலிருந்து எருசலேம் வரை பயணம் செய்திருக்கிறார். அவர் எருசலேமிற்கு வந்தபோது,

இயேசு விவாதித்துக் கண்டித்த அதே அன்பில்லாத மதத்தை அங்கேயும் கண்டார். அவர் எருசலேமில் ஆவிக் குரிய உண்மைத்தனத்தைப் பார்க்கவில்லை, ஆனால் ஏசாயாவின் புத்தகச்சுருளை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டார். அந்தச் சுருளிலிருந்து அவர், “நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப்போல வழிதப்பித் திரிந்து அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம்; கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்” என்று சத்தமிட்டு வாசித்துக் கொண்டிருந்தார் (ஏசாயா 53:6).

பிலிப்பு அவரிடம்: “நீர் வாசிக்கிறவைகளின் கருத்து உமக்குத் தெரியுமா” என்று கேட்கிறார். அதற்கு எத்தியோப்பியன், “ஒருவன் எனக்குத் தெரிவிக்காவிட்டால் அது எனக்கு எப்படித் தெரியும்” என்று பதிலளிக்கிறார் (30,31). பின்பு பிலிப்பு அவனோடு இரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு, ஏசாயா புத்தகத்தின் அந்தப் பகுதியானது, இயேசு கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை எப்படி அறிவிக்கிறது என்பதை விளக்கியவாறு சென்றார்.

பிலிப்பு அவரிடம் சவிசேஷத்தைக் கூறி, இயேசுவின் மேலுள்ள விசுவாசம், தண்ணீரில் எடுக்கும் ஞானஸ்நானத்தின் மூலம் நிச்சயமாக்கப் படுகிறது என்று கூறி முடிக்கிறார். அப்போது அந்த எத்தியோப்பியன், “இதோ தண்ணீர் இருக்கிறதே, நான் ஞானஸ்நானம் பெறுகிறதற்குத் தடையென்ன,” என்று கேட்கிறார், அதற்கு பிலிப்பு: “நீர் விசுவாசித்தால் தடையில்லை,” என்றான்.

தண்ணீர் ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்கு முக்கியமாக வேண்டியது, “முழு இருதயத்தோடும் விசுவாசிக்க” வேண்டியது தான். இதை நாம் விசுவாசிகளின் ஞானஸ்நானம் என்று அழைக்கிறோம். விசுவாசிகளுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும் முறைகளில் சபை வெவ்வேறு விதமாகப் பிரிந்துள்ளது. இருப்பினும், ஞானஸ்நானம் எந்த விதமாகக் கொடுக்கப் படுகிறது என்பதைப் பார்க்கிலும் முக்கியமானது ஞானஸ்நானத்தின் அர்த்தம் ஆகும். “போய், பிரசங்கித்து, ஞானஸ்நானங் கொடுத்து, அந்த சீஷர்களுக்கு உபதேசித்து அவர்களை சீஷராக்குங்கள்” என்பதே மிகப் பெரிய கட்டளையாகும்.

ஞானஸ்நானம் ஒரு திருமண சடங்கைப் போன்றதாகும். ஒரு மனிதன் ஒரு ஸ்திரீயிடம் தன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ளுமாறு கேட்கும்போது, அவன் அதற்கு தன் இசைவைக் கூறுவது, அவர்கள் இருவருக்குமே ஒரு புனிதமான தருணமாகும். அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளும் போது, ஏற்கனவே அவர்கள் இருவரும் தனியாக எடுத்திருக்கும் ஒரு முடிவிற்கு, பொதுவாக ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுத்து தங்கள் குடும்பத்தினர், உறவினர் மற்றும் நண்பர்களை அந்த வைபவத்திற்கு அழைக்கின்றனர். இந்த எத்தியோப்பியனைப் போல் ஒரு மனிதன் விசுவாசிப்பது – என்பது ஒரு தனிப்பட்ட காரியமாகும், அவன் ஞானஸ்நானம் பெறும்போது அது பொதுவாக அறிவிக்கப்படுகிறது.

இயேசு, தமது பெரிய கட்டளையின் ஒரு பகுதியாக ஞானஸ்நானத்தையாக்கியபோது, அவரைப் பின்பற்றுவதையும், அவர்மேல் நாம் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தையும் இரகசியமாக வைக்கக் கூடாதவைகளாக ஆக்கினார். நாம் எப்படி வெளிப்படுத்துவது? நாம் ஒரு சபையில் சேருகிறோமா? கவிசேஷகனால் கொடுக்கப்படும் அழைப்பிற்கு பதில் கொடுக்கிறோமா? ஞானஸ்நானம் நம்மை இரட்சிப்பதில்லை, ஆனால், ஞானஸ்நானம் என்பது இயேசு கிறிஸ்துவால் கட்டளையிடப்பட்ட விசுவாசத்தை, மற்றவர் காணும்படி அறிவிப்பது தான்.

பேதுருவைப் பற்றிய ஒரு கதை

தர்சுவின் சவுலைப் பற்றி (அதிகாரம் 9) நாம் பார்ப்பதற்கு முன்பாக பேதுருவைப் பற்றிய ஒரு சம்பவத்தை (அதிகாரங்கள் 10,11) நாம் பார்க்க வேண்டும். இந்தச் சம்பவம் பிலிப்புவின் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவத்தைப் போன்றே சீஷனாக்குவது எப்படி என்று கூறுவதால், இதுவும் அந்தச் சம்பவத்தோடு சேர்ந்து ஆராயப்பட வேண்டும். பேதுரு மேல் வீட்டில் ஏறி சிறிது கண்ணையர்ந்த போது, நான்கு முனைகளிலும் கட்டப்பட்ட ஒரு துப்பட்டியை, தரிசனத்தில் கண்டார். அந்தத் துப்பட்டியில், யூதர்கள் உண்பதற்கு தடைசெய்யப்பட்டிருந்த பல மிருகங்கள் இருந்தன. மூன்று முறை ஒரு குரல் பேதுருவிடம், “பேதுருவே, எழுந்திரு, அடித்துப் புசி” (10:13) என்று கூறியது. ஒவ்வொரு முறையும் பேதுரு, “இப்படிப்பட்ட இறைச்சியை நான் ஒருபோதும் புசித்ததில்லை” என்று கூறுகிறார்.

பின்பு, கீழ் வீட்டின் கதவு தட்டப்படுகிறது. கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்களோடு, எந்தக் கேள்வியையும் கேட்காமல் போக வேண்டும் என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் பேதுருவைத் தெரிந்து கொள்ளச் செய்கிறார். இந்த மனிதர்கள் ரோம நூற்றுக்கு அதிபதியாகிய கொர்நேலியுவின் வேலைக்காரர்களாவர். அவர்கள், தங்களுடைய எஜமான் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்த போது ஒரு தரிசனம் கண்டதாகவும், அதில் தன்னுடைய மனுஷர்களை தோல் பதனிடுகிறவனாகிய சீமோனுடைய வீட்டிற்கு அனுப்பும்படியாகவும், அங்கிருந்து பேதுரு என்னும் பெயருடைய மனிதனை அழைத்துவரச் சொல்லவும், அவர் வந்து அவருடைய வீட்டார் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறுவார் என்றும் கூறப்பட்டதாகவும் அவரிடம் கூறுகிறார்கள்.

பேதுருவை எதிர்கொள்ளவேண்டிய தடைகளைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். கொர்நேலியு ஒரு புறஜாதி மனிதன் மட்டுமல்ல. அவன் பேதுருவின் எதிரி. யூதர்கள் புறஜாதியினரை நாய்கள் என்றே குறிப்பிடுவார்கள், ஏனெனில் யூதரல்லாத ஒரு நபருக்கு ஒரு நாய்க்கு இருக்கக்கூடிய ஆவிக்குரிய விழிப்புணர்வு தான் இருக்கும் என்று நம்பினார்கள். யூதரல்லாத ஒரு நபருடைய வீட்டிற்குள் செல்லவும் யூதனுக்கு

விலக்கப்பட்டிருந்தது. இப்போது, ஒரு ரோம நூற்றுக்கு அதிபதியாகிய புறஜாதியாரின் வீட்டிற்கு இரட்சிப்பைப் பிரசங்கிக்கும்படியாக பேதுரு வழி நடத்தப்படுகிறார்.

பேதுரு, கொர்நேலியுவின் வீட்டைச் சென்றடைந்த போது, அங்கு கொர்நேலியு தன் வீட்டாரனைவரையும், பேதுருவின் சுவிசேஷத்தைக் கேட்கும்படியாக ஒன்று சேர்த்திருந்ததைக் கண்டார். பேதுரு, தான் கண்ட தரிசனத்தின் அர்த்தத்தை இப்போது புரிந்து கொள்வதாக விளக்கிக் கூறினார். அந்த அசுத்தமான மிருகங்கள் அசுத்தமான மக்களாகிய புறஜாதியைக் குறிக்கும். பேதுருவின் முதல் வார்த்தைகள், “எந்த மனுஷனையும் தீட்டுள்ளவனென்றும் அசுத்தனென்றும் நான் சொல்லாதபடிக்கு தேவன் எனக்குக் காண்பித்திருக்கிறார்” (28) என்பதாகும்.

பேதுரு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்த போது, பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று நடந்த சம்பவத்தைப் போன்ற ஒரு சம்பவம் நடைபெறுகிறது. பேதுரு பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது வசனத்தைக் கேட்டவர்கள் யாவர்மேலும் பரிசுத்த ஆவியானவர் இறங்கினார் (44) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அடுத்த அதிகாரத்தில், கொர்நேலியுவின் வீட்டார்மேல் பரிசுத்த ஆவியானவர் எப்படி இறங்கினார் என்று அப்போஸ்தலர்களிடமும் மற்ற விசுவாசிகளிடமும் விளக்கிக் கூறும் போது, பேதுரு, ஆதியிலே நம்மேல் இறங்கினது போலவே (11:15) என்று கூறுகிறார். உயிர்த்த கிறிஸ்து, தம்முடைய சபையைக் கட்டியெழுப்பும் போது, யூத உலகத்திற்கும், புறஜாதி உலகத்திற்குமிடையே உள்ள தவறான எண்ணங்களின் எல்லைகளை யெல்லாம் தாண்டும் போது இந்த பெந்தெகொஸ்தே நிகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

மூன்று இணைப்புகளுள்ள சங்கிலி

பிலிப்பு மற்றும் பேதுருவைப் பற்றிய இந்தச் சம்பவங்களிலிருந்து ஒரு சீஷனை உருவாக்குவது எப்படி என்று நமக்கு காண்பிக்கும் ஒரு முறையை நாம் காண்கிறோம். தேவனுக்கும், மனிதனுக்கும் இடையே ஒரு ‘மூன்று இணைப்புகளையுடைய சங்கிலி இருப்பது போல’ இந்த உதாரணங்கள் நமக்குக் காண்பிக்கின்றன. முதல் இணைப்பு பரிசுத்த ஆவியானவர், இரண்டாவது இணைப்பு தேவனுடைய வார்த்தை மற்றும் மூன்றாவது இணைப்பு தேவனுடைய ஊழியக்காரன் – சீஷனாக்குகிறவன்.

ஒரு சீஷனை உருவாக்குவதற்கு, சீஷனாக்குகிறவனுக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவர் கிரியை செய்து, ஒரு தனி நபருக்கு இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தைக் கூற அவனைத் தூண்ட வேண்டும். அந்தத் தொலைந்து போன நபரிடமும் பரிசுத்த ஆவியானவர் கிரியை செய்து, அந்த எத்தியோப்பியனிடமும் ரோம நூற்றுக்கு அதிபதியிடமும் ஏற்படுத்திய அந்த ஆவிக்குரிய பசியை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

ஒரு சீஷனை உருவாக்குவதற்கு தேவன் பயன்படுத்தப்போவதாக வாக்களிக்கும் ஒரு ஆயுதமாக தேவனுடைய வார்த்தை அல்லது சவிசேஷம் இருக்க வேண்டும். ஒரு விசுவாச இருதயத்திற்குள் தேவனுடைய வார்த்தையாகிய வித்து சென்றடையும் போது, ஒரு ஆவிக்குரிய உருவாக்குதல் நடைபெறுகிறது (I பேதுரு 1:22, 23).

பின்பு, கர்த்தருடைய ஊழியக்காரன் அல்லது சீஷனாக்குபவனும் அங்கு இருக்க வேண்டும். பிலிப்பு அல்லது பேதுருவைப் போன்ற எப்போதும் தயாராயிருக்கிற, விசுவாசமுள்ள சீஷனாக்குகிறவன் தேவனுக்கும், இழந்து போன மக்களுக்குமிடையே மூன்றாவது முக்கியமான இணைப்பாக இருக்க வேண்டும். இழந்து போனவர்களோடு நற்செய்தியைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்படியாக, உங்களையும் என்னையும் போன்றவர்களைத் தேவன் தம்முடைய பணியாளர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்பதை நினைக்கும் போது ஆச்சரியமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது.

சவிசேஷத்தைப்பற்றிக் கேள்வியேபட்டிராத அல்லது ஏற்றுக் கொள்ளாத தொலைந்து போன மக்களுடைய வாழ்வில் பரிசுத்த ஆவியானவர் கிரியை செய்கிறார் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் என்ன? லூக்கா கொடுக்கிற இந்த இரண்டு உதாரணங்களில் ஆவிக்குரிய செயல்பாட்டின் ஆதாரங்கள் முற்றிலும் வெளிப்படையாக இருக்கின்றன. இழந்து போன ஜனங்களோடு நாம் இடைபடும் போது அது வெளிப்படையாக இருக்காது, ஆனால் நாம் ஜெபித்து இப்படிப்பட்ட ஆதாரங்களைத் தேடினோமானால் அதைப் பார்க்க முடியும்.

நாம் சவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு உரையாடலுக்கு நேராக நம்மை வழிநடத்தக்கூடிய ஒரு நல்ல கேள்வி உண்டு - அது “ஆவிக்குரிய காரியங்களில் உங்களுக்கு ஈடுபாடு உண்டா?” என்பது தான். அவர்களில் சிலர் “இல்லை” என்று சொல்லலாம். இந்தக் கேள்வியை கேட்பதற்கான விசுவாசமும், தைரியமும் உங்களுக்கு இருந்தால், பலர் இந்த ஆவிக்குரிய காரியங்களில் தங்களுக்கு நாட்டமுண்டு என்று கூறுவதைக் கண்டு கொள்வீர்கள். தொலைந்து போன ஜனங்களுடன், அவர்களுடைய இரதத்தில் ஏறி, அவர்களோடு அமர்ந்து, அவர்களுடைய நித்திய இரட்சிப்பிற்குத் தேவையான தேவனுடைய வார்த்தையை அவர்கள் புரிந்து கொள்வதற்கு உதவி செய்யக்கூடிய ஒரு தேவனுடைய ஊழியக்காரர் அவர்களுக்குத் தேவை.

ஒரு தொலைந்து போன நபருடைய வாழ்வில் பரிசுத்த ஆவியானவர் கிரியை செய்கிறார் என்பதற்கான அடையாளங்களை நீங்கள் காணும் போது, அவர்களோடு சவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களை வழிநடத்தும்போது, தேவனுக்கும் தொலைந்து போன அந்த நபருக்குமிடையே மூன்றாவது இணைப்பாக இருக்க நீங்கள்

தயாராயிருக்கிறீர்களா? அந்த ரோம நூற்றுக்கு அதிபதியைப் போலவும், எத்தியோப்பியனைப் போலவும் பல மக்களைச் சந்திக்க மாட்டோம் என்று நினைத்துக்கொண்டு, கர்த்தரிடம் நான் அந்த இணைப்பாயிருக்கிறேன் என்று கூறினேன்.

ஆனால் அது தவறு. 1957ல் நான் தேவனிடம் அந்தப் பொறுத்தனை செய்ததிலிருந்து நான் அப்படிப்பட்ட பல மக்களை சந்தித்திருக்கிறேன். பலர் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்து புதிய பிறப்பை அனுபவிக்க வந்துள்ளதை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

நான் விசுவாசத்தில் வளர்ச்சியடையாமலிருந்த போது, மிகவும் கூச்ச சபாவமுள்ளவனாக, தன்னம்பிக்கையில்லாதவனாயிருந்தேன். தனி நபர்களோடு சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள பரிசுத்த ஆவியானவர் வழிநடத்தியபோது மூன்றாவது சங்கிலியாக இருக்க நினைத்தேன். அப்போது முதல் இரு சங்கிலிகளும் அதிக வல்லமையுடையவைகளாயிருப்பதால், ஒருவரது இரட்சிப்பு, ஒரு மனிதனுடைய கெட்டிக்காரத்தனத்திலோ, அவரைத் தொடர்ந்து செல்வதிலோ அல்ல என்று உணர்ந்தேன்.

இந்த சங்கிலியில் மிகவும் பெலவீனமான இணைப்பு நாம் தான். நாம் இல்லாமலேயே தேவனால் இந்த அற்புதத்தைச் செய்ய முடியும், சில நேரங்களில் செய்திருக்கிறார். இருப்பினும் இழந்து போன ஜனங்களை விசுவாசத்திற்கும் இரட்சிப்பிற்கும் கொண்டுவர, மனிதர்களாகிய இந்த பெலவீனமான இணைப்பை தேவன் ஏன் தெரிந்தெடுத்துள்ளார் என்று எனக்கு ஏதோ காரணத்தால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து திராட்சச் செடியாயிருக்கிறார். “நிலைத்திருக்கக் கூடிய கனிகளை” (யோவான் 15:16) தான் உருவாக்கக் கூடிய கிளைகளை அவர் தேடுகிறார்.

நீங்கள் எப்போதாவது நற்செய்தியை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொண்டுள்ளீர்களா? கிறிஸ்துவால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அந்தப் பெரிய பொறுப்பிற்கு நீங்கள் கீழ்ப்படிதலுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்களா? அப்படி இல்லை என்றால், உங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களுடைய வாழ்வில் அவர் ஏற்கனவே எப்படி கிரியை செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை தேவன் உங்களுக்குக் காண்பிக்கும்படியாக அவரிடம் கேட்கும்படியாக உங்களுக்குச் சவாலிடுகிறேன். பின்பு அவர்களோடு அவருடைய கிருபை மற்றும் இரக்கத்தின் செய்தியை பகிர்ந்து கொள்ள பேதுருவிடமும், பிலிப்புவிடமும் இருந்த தைரியத்தை உங்களுக்கும் கொடுக்குமாறு தேவனிடம் கேளுங்கள்.

நீங்கள் சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது தேவனுக்கு கீழ்ப்படிவதிலும், அவரால் பயன்படுத்தப்படுவதிலுமுள்ள சந்தோஷத்தை அனுபவிப்பீர்கள். நாம் இழந்து போனவர்களிடம் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை

அறிவிக்கும்போது, அவர்களுடைய வாழ்வில் ஒரு நித்திய வித்தியாசத்தைக் கொண்டு வருகிறோம். இந்த அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் புத்தகத்தை வாசிக்கும்போதே நீங்கள் பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையால் அபிஷேகிக்கப்பட்டு பேதுரு, பிலிப்பு, பவுல் மற்றும் நாம் இன்னும் படிக்கப் போகிறவர்களைப் போல் தைரியமாக சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது ஜெபம்.

அத்தியாயம் ஐந்து

பவுலின் தனிப்பட்ட பெந்தெகொஸ்தே

சவுல் என்பவன் இன்னுங் கர்த்தருடைய சீஷரைப் பயமுறுத்திக் கொலை செய்யும்படி சீறிப் பிரதான ஆசாரியரிடத்திற்குப் போய்; இந்த மார்க்கத்தாராகிய புருஷரையாகிலும் ஸ்திரீகளையாகிலும் தான் கண்டுபிடித்தால், அவர்களைக் கட்டி எருசலேமுக்குக் கொண்டு வரும்படி, தமஸ்குவிலுள்ள ஜெப ஆலயங்களுக்கு நிருபங்களைக் கேட்டு வாங்கினான். அவன் பிரயாணமாய்ப் போய், தமஸ்குவுக்குச் சமீபித்த போது, சடிதியிலே வானத்திலிருந்து ஒரு ஒளி அவனைச் சுற்றிப் பிரகாசித்தது; அவன் தரையிலே விழுந்தான். அப்பொழுது: சவுலே, சவுலே, நீ என்னை ஏன் துன்பப் படுத்துகிறாய் என்று தன்னுடனே சொல்லுகிற ஒரு சத்தத்தைக் கேட்டான். அதற்கு அவன்: ஆண்டவரே, நீர் யார், என்றான். அதற்குக் கர்த்தர்: நீ துன்பப்படுத்துகிற இயேசு நானே; முள்ளில் உதைக்கிறது உனக்குக் கடினமாம் என்றார். அவன் நடுங்கித் திகைத்து: ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர் என்றான். அதற்குக் கர்த்தர்: நீ எழுந்து, பட்டணத்துக்குள்ளே போ, நீ செய்ய வேண்டியது அங்கே உனக்குச் சொல்லப்படும் என்றார். (அப்போஸ்தலர் 9:1-16)

சில ஜனங்களுக்கு மிகவும் தெரிந்த இந்த வார்த்தைகள் தர்கவில் சவுலுடைய மனமாற்றத்தை விவரிக்கும் பகுதியாகும். இது “தமஸ்கு சாலை அனுபவம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

அனுபவம் என்ற வார்த்தையைத் தவிர்த்து இந்த மனிதனை வேறு எப்படியும் விவரிக்க முடியாது. நாம் முதன் முதலாக இவனை சந்திக்கும் போது, இவன் ‘கிறிஸ்துவை மிகவும் வெறுப்பவனாக’ இருக்கிறான் என்பதைப் பார்த்தோம். ஆனால் தமஸ்குவின் அனுபவம் அவரை கிறிஸ்துவின் சபை வரலாற்றில் பெரிய அப்போஸ்தலனாக மாற்றியது.

இந்த முதல் அனுபவத்தைப் பற்றிப் பவுல் அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தில் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது ரோம அதிபதிகளுக்கு முன்பாக, ஒரு ராஜாவுக்கும் ராணிக்கும் முன்பாக, சமய நீதிஸ்தலம் மற்றும் தன்னுடைய நிருபங்களிலும் அவர், ‘நான் ஒரு அனுபவத்தைப் பெற்றேன்’ என்று கூறுகிறார்.

சபை வரலாற்றில் தன்னை மிகவும் பயனுள்ள ஒரு அப்போஸ்தலனாக மாற்றிய மூன்று அனுபவங்களைப் பற்றிப் பவுல் கூறுகிறார். அவருடைய முதல் அனுபவம், தமஸ்குவின் சாலையில் அவர் மனமாற்றமடைந்தது. “அரேபிய பாலைவன அனுபவம்” பற்றி அவர் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் தெளிவாக விளக்கிக் கூறுகிறார் (I கொரி. 12:1-4).

தன்னுடைய வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பரலோக அனுபவமும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. அவர் அந்த அனுபவத்தை கொரிந்தியர்களோடும் நம்மோடும் பகிர்ந்து கொள்கிறார் அவர் லிஸ்திராவில் கல்லெறியப்பட்டபோது இது நடந்திருக்கக்கூடும் (14:19, 20).

நாம் பரலோகத்தில் வாழவேண்டும் என்றால் சாகும்வரை காத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை அவருடைய பரலோக அனுபவம் கூறுகிறது. அவர் எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் கருப்பொருள் “உன்னதங்களில்” என்பதாகும், இதன் அர்த்தம் நாம் இங்கு பூமியில் வாழும் போதே உன்னதங்களில் வாழ முடியும் என்கிறார் பவுல் (எபேசியர் 1:3).

இந்த மூன்று அனுபவங்களில்லாமல், நம்மால் இந்த அசாதாரண அப்போஸ்தலரை விவரிக்க முடியாது.

கிறிஸ்துவை வெறுத்து பின்பு மனமாறியவராகிய பவுலின் முதல் அனுபவத்திலிருந்து நாம் சில மிகவும் முக்கியமான காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். முதலாவது, சவுல் தன்னைப் பெயர் சொல்லி அழைக்கும் ஒரு குரலையும், அந்தக் குரல், “நீ என்னை ஏன் துன்பப்படுத்துகிறாய்?” என்று கேட்பதையும் கேட்கிறான். இங்கு உயிர்த்த கிறிஸ்து தன் சபையிடமிருந்து பிரிக்கப்படாதவராகக் குறிக்கப்படுகிறார். சவுல் சபையைத் தான் துன்புறுத்தி வந்தான், ஆனால் உயிர்த்த கிறிஸ்துவின் கேள்வி, “நீ என்னை ஏன் துன்பப்படுத்துகிறாய்?” என்பதாகும். “நீ என்னுடைய சபையைத் துன்பப்படுத்தும் போது என்னையே துன்பப்படுத்துகிறாய்” என்பதே தெளிவான செய்தியாகும்.

சவுல், “ஆண்டவரே, நீர் யார்?” என்று கேட்கிறார். தான் யாரிடம் பேசுகிறோம் என்பதே சவுலுக்குத் தெரியாது, ஆனால் தான் யாரிடம் பேசுகிறோமோ அவர் தன்னுடைய ஆண்டவர் தான் என்று அவர் அறிந்திருந்தார்.

சவுலின் மனமாற்றத்தில், ‘தாழ்மையைப்’ பற்றி நாம் புரிந்து கொள்ள, நமக்கு உதவி செய்யக் கூடிய ஒரு உருவகம் உள்ளது. இந்தக் கதையிலிருந்து தாழ்மை என்பது “அடக்கம்” என்று நாம் கற்றுக்

கொள்கிறோம். ஒரு குதிரை மூர்க்கமானதாகவும், தன்னுடைய வாயிலே கடிவாளமே போட்டிராததாகவும், தன்னுடைய தலையில் கட்டப்படாததாகவும், தன்னுடைய முதுகில் சேணம் பூட்டப்படாததாகவும் இருந்தால், அந்தக் குதிரை அடக்கப்பட வேண்டும். குதிரை அடக்கப்படும்போது, அது கடிவாளத்தை எதிர்த்து இழுக்காமல் கடிவாளத்தின் திசையை பின்பற்றிச் செல்லும். அது அடங்கிவிட்டதால் அந்த மிருகம் பெலவீனமானது என்று கூற முடியாது. அடக்கப்பட்ட மிருகம், தாழ்மையுள்ள மிருகமாகும்.

உயிர்த்த கிறிஸ்து சவுலிடம், “முள்ளில் உதைக்கிறது உனக்குக் கடினமாம்” என்று கூறும்போது, கடிவாளத்தை எதிர்த்து நீ ஏன் இழுக்கிறாய்? என்று தான் அர்த்தங்கொள்கிறார். அது உன் வாயைக் கிழித்துக் கொள்ளும், அது உனக்கு மிகவும் கடினமாயிருக்கும். அந்த தமஸ்குவின் அனுபவத்திற்கு முன்பே, சவுலோடு பரிசுத்த ஆவியானவர் இடைப்பட்டு கொண்டிருந்தார், அவர் துன்புறுத்தப்பட்ட சாட்சிகளாகிய ஸ்தேவான் மற்றும் மற்ற விசுவாசிகளின் மூலம் சவுலோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார் என்று இந்த உருவகம் நமக்கு உணர்த்துகிறது. சவுல், “ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்ய நீர் சித்தமாயிருக்கிறீர்?” (6) என்ற கேள்வியைக் கேட்கும் போது, தான் கடிவாளத்தால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், தாழ்மையாக மாறுவதை ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் நமக்குக் காண்பிக்கிறார்.

மற்ற யார் கூறியதைக் காட்டிலும், பவுல் தன்னுடைய நிருபங்களில், கிறிஸ்துவின் மூலமாக நமக்கு இரட்சிப்பைத் தருவதற்கு தேவன் நமக்கு எல்லாவற்றையும் செய்துள்ளதைப்பற்றி அதிகமாகக் கூறியுள்ளார். ஆனால், அவர் இயேசுவை சந்திக்கும் போது, “நீர் எனக்கு என்ன செய்யப் போகிறீர்?” என்று கேட்கவில்லை, மாறாக, ஆண்டவரே, நான் உமக்கு என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்?” என்று கேட்கிறார்.

பவுல், மனமாரியதன் விளைவாக, வாழ்க்கையைப் பற்றிய அவருடைய நோக்கு முற்றிலுமாக மாறியது, மற்ற காரியங்களோடே அவர் தன்னுடைய பெயரையும் மாற்றிக் கொண்டார். பவுலுடைய எபிரேய பெயராகிய சவுல் என்பதற்கு “பெரியவன்” மகத்துவமானவன் என்று அர்த்தமாகும். அவர் மனமாற்றமடைந்த போது தன்னுடைய ரோம பெயராகிய பவுல் என்ற பெயரைப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்தான். ரோம சாம்ராஜ்ஜியம் முழுவதிலுமுள்ள யூதரல்லாத விசுவாசிகளிடம் தான் கவிசேஷத்தைப் பரப்ப வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டிருந்ததால் அவர் தன்னுடைய பெயரை இப்படி மாற்றியிருக்கக்கூடும். அவர் ஒரு ரோம குடிகனாக பிறந்திருந்தாலும், எல்லா மனுஷருக்கும் எல்லாமுமாக மாற அவர் விரும்பியதாலும், இந்த ரோம பெயரைப் பயன்படுத்துவதற்கு அவர் அந்தத் தீர்மானத்தை எடுத்திருக்கக்கூடும். சவுல் என்றால் மகத்துவமானவன்

அல்லது பெரியவன் என்று அர்த்தம். ஆனால், பவுல் என்றால் “சிறியவன்” அல்லது “யாருமில்லை” என்று அர்த்தம். இதுவும் அவர் தன் பெயரை மாற்றியதற்கு ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். சவுல் பவுலாக மாறியபோது, “ஆவியில் எளிமையுள்ளவனாக” (மத்தேயு 5:3) இருப்பதென்றால் என்ன என்பதை அவன் அனுபவித்தான்.

பின்பு அவர் பிலிப்பியருக்கு: “எனக்கு மிகவும் அவசியமாகத் தோன்றிய சில காரியங்களுக்குப் பின்னே நான் போய்க் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நான் இயேசுவை சந்தித்தப் பிறகு அக்காரியங்கள் எனக்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லாமல் போனது,” என்று எழுதுகிறார்.

அனுபவத்தைப் பொறுத்தவரை, முக்கியமான காரியம், நம் அனுபவத்தின் விவரங்கள் அல்ல. மாறாக: என்னுடைய அனுபவத்தின் விளைவுகள் என்ன என்பதே. அனுபவம் என்பது ஒரு முடிவு ஆகாது, முடிவிற்கான ஒரு வழி தான் நம்மை கிறிஸ்துவின் நல்ல ஊழியக்காரர்களாக மாற்றும். நாம் நடந்து செல்லக்கூடிய ஒரு வழிதான் அனுபவம் ஆகும். அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தில், பவுல் தன்னுடைய தமஸ்குவின் அனுபவத்தைப் பற்றிய விவரங்களை பல முறை கூறுகிறார். பிலிப்பியருக்கு தான் எழுதியதில், தமஸ்குவின் அனுபவத்தைப் பற்றிய விளைவுகளைக் குறித்து வலியுறுத்துகிறார்.

சில விசுவாசிகளை நான் “உபயோகிக்கும் விசுவாசிகள்” என்று அழைக்கிறேன். உபயோகம் என்பது நாம் பயன்படுத்தும் ஒரு காரியத்தைக் குறிக்கும். நாம் தண்ணீரை, மெழுகு வர்த்தியை, மின்சாரத்தை, மிதிவண்டியை அல்லது பேருந்தைப் பயன்படுத்துவதைப் போல விசுவாசிகள் தேவனைப் பயன்படுத்த முடியும். அதை உணராமலேயே, கிறிஸ்து நம்முடைய பிரச்சனைகளை எல்லாம் தீர்த்து வைப்பார் என்று நாம் விசுவாசிப்பதால் நாம் அவருடைய சீஷர்களாக மாறி விடுவோம். நாம் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் போது, அவர் நம்முடைய பிரச்சனைகளில் மிகவும் பெரிய பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைப்பார் என்பது உண்மைதான். ஆனால் நான் உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன்: நீங்கள் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்போது, அவர் உங்களுக்கு என்ன செய்யப் போகிறார் என்று கேட்பீர்களா அல்லது பவுலைப் போல, உங்கள் ஆண்டவரும் இரட்சகருமானவரிடம், அவருக்காக நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும் என்று கேட்பீர்களா?

பவுல் மனந்திரும்பிய பின்பு, அந்த மனந்திரும்புதலைத் தொடர்ந்து வந்த காரியங்களைக் குறித்து நாம் வாசிக்கிறோம். தேவன் அனனியா என்ற வயதான மனிதனிடம் போய், “நீ போய், தர்ச பட்டணத்தானாகிய சவுல் என்னும் பேருள்ள ஒருவனுக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுக்க வேண்டும்” என்று கூறுகிறார். தர்ச பட்டணத்தின் ‘சவுல்’ என்ற இந்த பெயரைக் கேட்டவுடன் அந்த முதியவரின் இருதயத்தில் பயம் உண்டானது. அவர்,

“ஆண்டவரே, இந்த மனுஷன் எருசலேமிலுள்ள உம்முடைய பரிசுத்தவான் களுக்கு எத்தனையோ பொல்லாங்குகளைச் செய்தானென்று அவனைக் குறித்து அநேகரால் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கேயும் உம்முடைய நாமத்தைத் தொழுது கொள்ளுகிற யாவரையுங் கட்டும்படி அவன் பிரதான ஆசாரியர்களால் அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறானே என்றான் (அப்போஸ்தலர் 9:13,14). தேவன், “நீ போ, அவன் புறஜாதிகளுக்கும் ராஜாக்களுக்கும் இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கும் என்னுடைய நாமத்தை அறிவிக்கிறதற்காக நான் தெரிந்து கொண்ட பாத்திரமாயிருக்கிறான்” (15) என்று கூறுகிறார்.

சரியாகக் கூறினால், தேவன் ஒரு காகிதச் சுருளைத் திறந்து, தாசு பட்டணத்தானாகிய சவுலின் வாழ்வில் தன்னுடைய திட்டத்தை அனனியாவிற்கு காண்பிக்கிறார். தேவன் அதை சவுலுக்குச் செய்யவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர் சவுலிடம் “நீ எழுந்து பட்டணத்துக்குள்ளே போ, நீ செய்ய வேண்டியது அங்கே உனக்குச் சொல்லப்படும்” (6) என்று மட்டுமே கூறுகிறார். தேவன் விரும்பினால், நம்முடைய வாழ்வில் அவர் வைத்துள்ள முழுமையான சித்தத்தையும் காண்பிக்க முடியும் என்பதே நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது. ஆனால் அவர் அதை வழக்கமாக செய்வதில்லை. அவர் சவுலுக்குச் செய்தது போலவே தம்முடைய சித்தத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்துகிறார். ஒரு நாளில் ஒவ்வொன்றாக, அல்லது சித்தம் போல் நடத்துகிறார்.

தாசு பட்டணத்தானாகிய சவுல் தனக்காகக் காத்திருக்கும் அந்த வீட்டிற்குள் போகும் போது அனனியா, அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தில் காணப்படும் மிகவும் அழகான இரண்டு வார்த்தைகளைப் பேசுகிறார். சபையின் மிகவும் பெரிய எதிரியாயிருந்தவன் மனந்திரும்பிவிட்டான் என்று அனனியா புரிந்து கொண்டவுடன், “சகோதரனாகிய சவுலே” என்று கூறுகிறார். நாம் இங்கு பார்ப்பது தான் இயேசு கிறிஸ்துவின் சபையிலுள்ள காரியத்தைப் பற்றியதாகும். தேவனுடைய கிருபை வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க வல்லது.

பவலுடைய பாலைவன அனுபவம்

பவலுடைய மனமாற்றத்தின் அனுபவத்தை நாம் வாசிக்கும் போது எந்தெந்த நிகழ்வுகள் எப்போது நடந்தது என்று காண ஆவலாயுள்ளோம். பவுல் மனமாற்றமடைந்தவுடன், இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினால் தமஸ்குவிலும் எருசலேமிலும் தைரியமாகப் பிரசங்கிக்க ஆரம்பிக்கிறான் என்ற எண்ணம் தான் நமக்கு கிடைக்கிறது. இருப்பினும் பவுலின் மனந்திரும்புதலுக்கும் அவருடைய பிரசங்கிக்கும் ஊழியத்திற்குமிடையே ஒரு பெரிய இடைவெளியைப் புகுத்த வேண்டும். தான் மனந்திரும்பியவுடன் அரேபியாவிற்கு போனதைப் பற்றி பவுல் கலாத்தியருக்கு கூறுவதையும் நாம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் (கலாத்தியர் 1:11-21).

அரேபியாவில் பவுலுடைய பாலைவன அனுவத்தின் கால அளவைப் பற்றி வேத பண்டிதர்கள் ஒத்துக் கொள்வதில்லை, ஆனால் குறைந்தது மூன்று வருடங்களாவது அவர் அங்கே இருந்திருப்பார் என்பதை அவர் கூறுகிறார் என்று பலரும் ஒத்துக்கொள்கின்றனர். பவுல், உயிர்த்த கிறிஸ்து தன்னோடு மூன்று ஆண்டுகள் கூடவே இருந்து தான் நிருபங்களில் எழுதிய புதிய ஏற்பாட்டின் பாதிக்கும் மேலான எல்லா காரியங்களையும் கற்றுக் கொடுத்தார் என்று கூறுகிறார். அதற்குப் பின்பு அவர் தமஸ்குவக்குத் திரும்பிப் போனதாகவும், இறுதியில் தன்னுடைய சொந்த ஊராகிய தர்சவுக்குப் போனதாகவும் பார்க்கிறோம்.

பவுல், தான் மனந்திரும்பி பதினான்கு வருடங்களுக்குப் பின், எருசலேமுக்குப் போய், மற்ற எல்லா அப்போஸ்தலர்களையும் முதல் முறையாக சந்தித்ததாகக் கூறுகிறார் (கலாத்தியர் 2:1-10). பவுல் அவர்களிடம், அவர்கள் இயேசுவோடு மூன்று ஆண்டுகள் இருந்தது போலவே தானும் இயேசுவோடு மூன்றாண்டுகள் இருந்ததாகக் கூறி அவர்களை நம்பச் செய்கிறார். இயேசுவோடு இருந்தவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியக் கூடிய சில காரியங்களை பவுல் அப்போஸ்தலர்களிடம் கூறியிருப்பார். அதற்குப் பின்பு தான், பவுல் சுவிசேஷத்தைப் புறஜாதி உலகத்திற்கும், மற்ற அப்போஸ்தலர்கள் யூதர்களுக்கும் பிரசங்கிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் தீர்மானித்தனர்.

நானாக இருந்திருந்தால் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டேன். மனந்திரும்பிய போதகராகிய, பண்டிதராகிய பவுலை யூதர்களிடத்திற்கும், படிப்பறிவில்லாத மீன்பிடிப்பவர்களாகிய பேதுரு, யாக்கோபு மற்றும் யோவானை, காட்டு மிராண்டுகளாகிய புறஜாதிகளிடத்திற்கும் அனுப்பியிருப்பேன். ஆனால் நாம் செய்வது போல் தேவன் காரியங்களை செய்வதில்லை. சாதாரண மக்களை, அசாதாரண காரியங்களைச் செய்ய பயன்படுத்துவதில் அவர் களிப்படைகிறவராக காணப்படுகிறார். அவர் மனந்திரும்பிய போதகரும் வேத பண்டிதனுமாகிய பவுலை புறஜாதிகளான நாகரிகமற்றவர்களிடையேயும், படிப்பறிவில்லாத அப்போஸ்தலர்களான பேதுருவை, பண்டிதர்களிடத்திற்கும் அனுப்புகிறார்.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் புத்தகத்தின் முதல் பாதி பகுதி பேதுருவை ஒரு முக்கியமான அப்போஸ்தலராகவும் மற்ற பாதி பகுதி அப்போஸ்தலராகிய பவுலின் வாழ்க்கையையும் ஊழியத்தையும் பற்றி கூறுகிறது. இந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் பவுலுடைய மனந்திரும்புதலைப் பற்றி படிக்கும்போதே, கலாத்தியருக்கு அவர் எழுதியுள்ள நிருபத்தின் முதல் இரண்டு அதிகாரங்களில், தன்னுடைய வனாந்திர அனுபவம் பற்றி அவர் கூறுவதையும் படிக்கத் தவறாதீர்கள். அவர் கலாத்தியரில் அந்த அனுபவம் பற்றி கூறும் போது, “நான் உங்களுக்கு எழுதுகிற இவைகள் பொய்யல்லவென்று தேவனுக்கு முன்பாக நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன்” என்று எழுதுகிறார்.

நீங்கள் பவுலைப் பற்றி ஒரு தீர்மானம் எடுக்க வேண்டும். ஒன்று, பவுல் பொய்யனாயிருக்கவேண்டும் அல்லது அப்போஸ்தலராயிருக்க வேண்டும். மற்ற அப்போஸ்தலர்களைக் காட்டிலும் தான் அதிகமாகப் பிரயாசப்பட்டதாக அவர் உரிமைபாராட்டுகிறார் (1 கொரிந்தியர் 15:9,10) மற்ற அப்போஸ்தலர்களைக் காட்டிலும் அவர் மிகுந்த பயனுள்ளவராகயிருந்தார் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். புதிய ஏற்பாட்டில் ஏறக்குறைய பாதி புத்தகங்களை ஆக்கியோன் அவர் தான். அவருடைய நிருபங்களின் ஆழ்ந்த பொருளடக்கத்தைப் படித்து முடிக்கும் வரை பவுலைப் பற்றிய உங்கள் தீர்ப்பைத் தள்ளிவைப்புகள்.

1949 ஆம் ஆண்டில், நான், பவுலுடைய எல்லா நிருபங்களையும் பற்றி ஒரு ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக தயார் செய்து கொண்டிருந்த போது, அப்போஸ்தலர் நடப்புகள் புத்தகத்தின் இரண்டாம் பாதியை படித்துவிட்டு வேதத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன். பவுலுடைய ஏவுதலளிக்கப்பட்ட நிருபங்களைத் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகளாகப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது, இந்த மேலான சத்தியத்தை, இந்த அசாதாரணமான தேவனுடைய மனிதனுக்கு வெளிப்படுத்தியது உயிர்த்த கிறிஸ்துவாக மட்டுமே இருக்க முடியும் என்பதை முற்றிலும் நம்பினேன்.

பான்பாவை சந்தியுங்கள்

லூக்கா, சபையின் முதல் தலைமுறையின் வரலாற்றை எழுதும் போது, பேதுரு மற்றும் பவுலுடைய ஊழியங்களைப் பற்றி முதலில் குறிப்பிடுகிறார். இருப்பினும், இந்த இரண்டு பெருந்தலைவர்களோடு கூட, உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவின் சபையின் ஆரம்ப காலங்களின் மதிப்பை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் இன்னும் பல மக்களைப் பற்றியும் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று லூக்கா எண்ணுகிறார். அவர்களில் ஒருவர் பான்பா, இதன் அர்த்தம் “ஆறுதலின் மகன்” (4:36).

இயேசுவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி, அப்போஸ்தலர்கள் இவருடைய பெயரை யோசேப்பிலிருந்து பான்பாவாக மாற்றினார். இது அவருடைய ஆவிக்குரிய வரத்தின் தன்மையையும் அவருடைய ஊழியத்தையும் விவரிக்கிறது. அவர் எப்போதுமே, இந்தப் புதிய பெயருக்கு ஏற்றவாறு, மற்றவர்களை உண்மையாகத் தாங்குவதிலும், உயிர்த்த ஆண்டவர் எதைச் செய்யும்படி தங்களை அழைத்தாரோ அதைச் செய்யும்படியும் மற்றவர்களை உற்சாகப்படுத்துவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். பவுலை, அவருடைய அற்புதமான மிஷனரி ஊழியத்தில் ஈடுபடுத்தியதற்கு காரணமாயிருந்தவர் பான்பா என்ற மனிதன் தான்.

அவர் அந்தியோகியா சபையில், புதிதாக மனந்திரும்பியவர்களை சீஷர்களாக்குவதற்காகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார். சபையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் மகத்துவமாகக் கிரியை செய்து கொண்டிருந்ததால்,

விசுவாசிகளின் எண்ணிக்கையில் அந்தச் சபை மிகுந்த வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. அங்கு புதிதாக மனந்திரும்பியவர்கள் மிகவும் அதிகமானதால், சவுலின் அசாதாரணமான போதிக்கும் வரங்கள் அந்தச் சபைக்கு தேவையாயிருந்ததை பர்னபா உணர்ந்தார். எனவே, அவர் தர்சுவக்குப் போய், பவுலைக் கண்டடையும் வரை தேடினார். பின்பு அவரை அந்தியோகியாவிற்கு அழைத்து வந்து, அந்த உபதேச ஊழியத்தில் அவரை நிலைநிறுத்தினார். பவுலை அந்தியோகியாவிற்கு அழைத்து வந்ததைக் குறித்து பயந்திருந்த சில விசுவாசிகளிடம், முன்பு சபையின் எதிரியாயிருந்திருந்த பவுலைப்பற்றி பர்னபா பரிந்து பேசினார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். (அப்போஸ்தலர் 9:26,27).

அந்திரேயா என்ற ஒரு மனிதன் இல்லாதிருந்ததால், பேதுரு என்ற அப்போஸ்தலர் இருந்திருக்கமாட்டார் என்பதை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். தன்னுடைய சகோதரனாகிய சீமோனை அழைத்து வந்து, அவரை இயேசுவுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது அந்திரேயாதான். மக்களை, ஒருவர் ஒருவராக இயேசுவிடம் அழைத்து வந்த மனிதனாக அந்திரேயா திகழ்கிறார். தன்னுடைய மதிய உணவாகிய ஐந்து அப்பங்களையும் இரண்டு மீன்களையும் கொடுத்து, பசியாயிருந்த கூட்டத்தினரை பசியாற்றிய அந்தச் சிறு பையனை கண்டுபிடித்ததும் இந்த அந்திரேயா தான். அதே போல், இந்த “ஆறுதலின் மகனாகிய” பர்னபா இல்லாதிருந்ததால், பவுலால் இந்தப் பெரிய ஊழியத்திலிருந்திருக்க முடியாது என்றே நாம் சொல்லலாம்.

பவுலும் பர்னபாவும், தங்களுடைய பயனுள்ள மிஷனரி பயணத்தை ஒன்று சேர்ந்து துவங்கும்படி, அந்தியோகிய சபையால் அனுப்பப்படுகின்றனர் (அப்போஸ்தலர் 13:1-3). இருப்பினும், அவர்கள் தங்களுடைய இரண்டாவது மிஷனரி பயணத்திற்காக கப்பலேறியிருந்த போது அவர்களுக்குள் ஒரு பெரிய கருத்து வேற்றுமை வருகிறது. கிறிஸ்துவோடும், தங்களுக்குள் ஒருவர் ஒருவரோடும் ஒரு குழுவாக இணைக்கப்பட்டிருந்த இவர்களுடைய ஊழியம், அந்தக் கருத்து வேற்றுமையால் தடைபட்டு விடுகிறது. பர்னபா அந்த இரண்டாவது மிஷனரி பயணத்திற்கு தன் உறவுக்காரனாகிய மாற்கு என்னும் பேர் கொண்ட யோவானை அழைத்துச் செல்ல விரும்பினான். இந்த யோவான் இவர்களுடைய முதல் மிஷனரிப் பணியில் இவர்களோடுருந்தவர், ஆனால் சீடர்களைத் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தவுடன் இவர்களை விட்டு விட்டுப் போய் விட்டார். எனவே இந்த மாற்கு என்னும் யோவானை அழைத்துச் செல்வதில் பவுலுக்கு உடன்பாடில்லை.

இந்தக் குறிப்பிட்ட காரியத்தில் பவுலுக்கும் பர்னபாவுக்கும் மிடையேயிருந்த கருத்து வேற்றுமை மிகவும் ஆழமாயிருந்ததால், அவர்கள் பிரிந்து விடுகின்றனர். பவுல், சீலாவை அழைத்துக்கொண்டு ஒரு திசையில் போகிறார். பர்னபா, மாற்கு என்னும் யோவானை அழைத்துக் கொண்டு

வேறு திசையில் செல்கிறார். சபை வரலாற்றை நாம் பார்க்கும்போது, மிஷனரிகளுக்கு பெரிய பிரச்சனையாக இருப்பவர்கள் மற்ற மிஷனரிகள் தான் என்ற உணர்வு வருகிறது. நாம் ஒருவரையொருவர் இழந்து விட்டால் இந்த உலகத்தை ஜெயிக்க முடியாது என்பதை சத்துரு அறிந்திருக்கிறான். எனவே தான் நம்முடைய சகோதரரோடு உள்ள உறவுகளைப் பற்றி இயேசு அவ்வளவு அதிகமாக வலியுறுத்தியுள்ளார். (மத்தேயு 5:23,24; 18:15-17).

இருப்பினும், ரோம பட்டணத்திலுள்ள சிறையில், ஒரு பயங்கரமான இருட்டறையில் சிறைபட்டிருந்த போது அப்போஸ்தலராகிய பவுல் எழுதிய கடைசி சில வார்த்தைகளைப் படிப்பது முக்கியமாகும். அவை தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதப்பட்டன: மாற்கு என்னும் பேர்கொண்ட யோவானை உன்னோடு அழைத்து வா, அவன் ஒரு பிரயோஜனமுள்ள ஊழியக்காரன். இந்த வாலிபன் பிரயோஜனமுள்ள ஊழியக்காரனாக மாறிய சம்பவம் என்ன? பவுல் அவனைக் கைவிட்ட பின்பு, பன்னபா தொடர்ந்து மாற்கு என்னும் யோவானுக்குப் பயிற்சி கொடுத்திருப்பார் என்று வேத பண்டிதர்கள் நம்புகின்றனர். பன்னபா 'ஆறுதலின் மகனாக' இருந்து, மாற்கு என்னும் பேர் கொண்ட யோவானை உற்சாகப்படுத்தியதால் அவரால் இரண்டாம் கவிசேஷத்தை எழுத முடிந்தது.

மக்களை, உற்சாகப்படுத்துவதற்கும், ஒருவருக்கொருவர் ஊழியம் செய்வதற்கும் சபையில் எப்போதுமே பல மக்கள் இருந்து வந்திருக்கின்றனர், இப்போதும் இருக்கின்றனர், இனிமேலும் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒருவராக இருப்பதற்கு உங்களுக்கு விருப்பமுண்டா? நீங்கள் ஒரு இளம் விசுவாசியாயிருந்தால், உங்களுக்கு ஒரு பன்னபா தேவை. நீங்கள் ஒரு முதிர்ந்த விசுவாசியாயிருந்தால், ஒரு மாற்கு யோவானை உற்சாகப் படுத்துபவராகவும், ஆலோசனையளிப்பவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

உங்களுக்கு வாய்ப்பு இருப்பதாலும், உங்களை பரிசுத்த ஆவியானவர் வழிநடத்துவதாலும், எப்போதுமே பன்னபாவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றுங்கள், உங்களைச் சுற்றியுள்ளவர்களை குறிப்பாக, புதிய விசுவாசிகளை, அவர்களுடைய கர்த்தரும் இரட்சகருமானவர், அவர்கள் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாரோ, அப்படியெல்லாம் இருப்பதற்கு அவர்களை உற்சாகப்படுத்துங்கள்.

அத்தியாயம் ஆறு பெந்தெகொஸ்தேயின் முன்மாதிரிகள் சபையை ஸ்தாபிக்கிறது

சுவிசேஷத்தை பரப்புவதில் கஷ்டமான வேளைகள் உண்டு என்று லூக்கா கூறுகிறார். அப்படிப்பட்ட ஒரு துன்பமான சூழ்நிலையை நாம் பதினாறாம் அதிகாரத்தில் படிக்கிறோம். பவுல் தன்னுடைய இரண்டாவது மிஷனரி பயணத்தின் போது, ஆசியாவிற்குள் நுழைந்து சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க விரும்புகிறார். இருப்பினும் ஆசியாவிற்குள் அவரும், அவரைச் சார்ந்தவர்களும் செல்வதற்கு பரிசுத்த ஆவியானவர் தடை செய்தார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். இராத்திரியில் பவுல் தன்னுடைய தரிசனத்தில், “நீர் மக்கெதோனியாவுக்கு வந்து எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று” ஒரு மனிதன் தன்னிடம் கெஞ்சுவதைப் பார்க்கிறான்.

பவுல் இந்தத் தரிசனத்தைக் கண்டவுடன், இந்த மிஷனரிக் குழுவோடு லூக்காவும் இணைந்து கொண்டதை நாம் வாசிக்கிறோம்: “அந்தத் தரிசனத்தை அவன் கண்டபோது, அவர்களுக்குச் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படி கர்த்தர் எங்களை அழைத்தாரென்று நாங்கள் நிச்சயித்துக் கொண்டு, உடனே மக்கெதோனியாவுக்குப் புறப்பட்டுப்போகப் பிரயத்தனம் பண்ணி” (அப். 16:7-10). பவுலும் அவருடைய கூட்டாளிகளும் சீக்கிரமே ஆசியாவிற்குள் பிரயாணம் செய்யவிருந்தாலும், அவர்கள் ஆசியாவிற்கு செல்லும் முன்பு மக்கெதோனியாவிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்பது ஆவியானவருக்கு மிகவும் முக்கியமானதாயிருந்தது.

இந்த சமயத்தில் தான் பவுல், கலாத்தியரிடம் தன்னுடைய முதல் ஊழியத்தைத் தொடங்கினார். பவுல், இந்த நாட்களில் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த உடல் நலக் குறைவு பற்றி கலாத்தியருக்கு எழுதியுள்ளதைப் படிக்கும் போது, பரிசுத்த ஆவியானவர் பவலுடைய உடல் நலக் குறைவைப் பயன்படுத்தி, அவரை ஆசியாவிற்கு செல்ல விடாமல் தடுத்திருக்கிறார் என்பதை நாம் யூகித்துக் கொள்ளலாம் (கலாத்தியர் 4:13-15). பவலுக்கு

பிரியமான மருத்துவராகிய லுரக்காவும் இந்த நேரத்தில் அவரோடு இணைந்து கொண்டதால் இந்த யுகம் மிகச் சரியானதாக உள்ளது.

அவர்கள் மக்கெதோனியாவிற்குள் நுழைந்து முதல் முதலாக சந்திக்கும் பட்டணம் பிலிப்பு பட்டணமாகும். “நீர் வந்து எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்,” என்று பவுலுடைய தரிசனத்தில் கேட்டது ஒரு மனிதனாகையால், சுவிசேஷத்தைக் கேட்பதற்காக நூற்றுக்கணக்கான புருஷர் காத்துக் கொண்டிருந்திருப்பார்கள் என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடும். அதற்கு மாறாக, ஒரு ஆற்றினருகே தங்களுடைய ஜெபக் கூட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறிய பெண்கள் குழுவைத் தான் அவர் பார்க்கிறார். பவுல், கர்த்தர் தனக்குக் கொடுத்திருந்ததை வைத்து, இந்த யூதஸ்திரீகளுக்கு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

இவர்களில் ஒருத்தி “இரத்தாம்பரம் விற்கிறவளாகிய” லீதியாள் ஆவாள் (14). அப்படியென்றால், ராஜ குடும்பங்களுக்கு வஸ்திரங்களைச் செய்து கொடுக்கும் ஒரு தையல்காரியாக அவள் இருந்தாள். பவுல், தேவனுடைய வார்த்தையைக் கூறிய போது, “கர்த்தர் அவள் இருதயத்தைத் திறந்தருளினார்” (14) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். பின்பு அவள் பவுலுக்கும், அவருடைய மிஷனரி குழுவிற்கும் தன்னுடைய வீட்டைத் திறந்து கொடுத்தாள். அதனால் லீதியாளின் வீடு தான், ஐரோப்பாவின் முதல் சபையாக மாறியது. ஐரோப்பாவில் ஆயிரக்கணக்கான பிரம்மாண்டமான சபைகள் இருந்திருக்கின்றன, இப்போதும் இருக்கின்றன, ஆனால், பரலோகத்தில், இந்த எளிய யூத தையல்காரி, தன்னுடைய வீடு தான் ஐரோப்பாவின் முதல் சபையாயிருந்தது என்று உரிமை பாராட்டிக் கொள்ள முடியும்.

இந்த பிலிப்பு பட்டணத்தில் தான், பவுலும் சீலாவும் கைது செய்யப்பட்டு, கொடுமையாக அடிக்கப்பட்டு சிறையில் தள்ளப்பட்டனர் (22-24). இந்தத் தண்டனைக்கு மத்தியிலும், நடுராத்திரியில் பவுலும் சீலாவும் ஜெபம் பண்ணி தேவனைத் துதித்துப் பாடினார்கள் என்றும், காவலில் வைக்கப்பட்டவர்கள் அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் என்றும் நாம் வாசிக்கிறோம். திடீரென்று, நடுராத்திரியில் யூமி மிகவும் அதிர்ந்தது. உடனே கதவுகளெல்லாம் திறந்து கொண்டது, எல்லோருடைய கட்டுகளும் கழன்றுபோயிற்று. இது ஒரு விநோதமான யூமியதிர்ச்சி ஆகும்!

சிறைச்சாலைக்காரன், நடுராத்திரியில் விழித்து, சிறைச் சாலைக் கதவுகள் திறந்திருப்பதைக் கண்டு, தன்னுடைய பட்டயத்தை உருவி, தன்னை கொலை செய்து கொள்ளப் போன போது, பவுல் அவனிடம், “நீ உனக்கு கெடுதி ஒன்றுஞ் செய்து கொள்ளாதே”, நாங்கள் எல்லாரும் இங்கே தான் இருக்கிறோம் என்றான். சிறைச்சாலைக்காரன், “ஆண்டவரே, இரட்சிக்கப்படுவதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்” என்ற அந்த மிகப்

பெரிய கேள்வியைக் கேட்கிறான். பவுல், “கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசி, அப்பொழுது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்” என்ற அந்த மிகச் சிறந்த பதிலைக் கொடுக்கிறார்.

நாம் அடுத்ததாகப் படிக்கும் வார்த்தைகள்: “அவனுக்கும் அவன் வீட்டிலிருந்த யாவருக்கும் கர்த்தருடைய வசனத்தைப் போதித்தார்கள். மேலும் இராத்திரியில் அந்நேரத்திலேதானே அவன் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய், அவர்களுடைய காயங்களைக் கழுவினான். அவனும் அவனுடையவர்கள் அனைவரும் உடனே ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். பின்பு அவன் அவர்களைத் தன் வீட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய், அவர்களுக்குப் போஜனங்கொடுத்து, தன் வீட்டார் அனைவரோடுங்கூட தேவனிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவனாகி மனமகிழ்ச்சியாயிருந்தான்” (28-34). பவுல், மக்கெதோனியாவுக்குத் தன்னை வழிநடத்திய, அந்த தரிசனத்தில் தான் கண்ட மனிதனை இப்போது சந்தித்துள்ளான் என்று நான் நம்புகிறேன்.

“கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசி, அப்பொழுது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்,” என்ற இந்த வார்த்தைகளிலுள்ளது போல, இவ்வளவு தெளிவாக வேறு எங்குமே இரட்சிக்கப்படுவதற்கான வழி குறிப்பிடப்படவில்லை. நான் இந்த வார்த்தைகள் முதன் முதலாக பிரசங்கிக்கப்பட்டதைக் கேட்டபோது, 1949ல் இரட்சிக்கப்பட்டு இயேசு கிறிஸ்துவின் சீஷனாக மாறினேன்.

சிறைச்சாலைக்காரன் மனந்திரும்பிய பிறகு, பவுலை விடுவிக்கும்படியாகவும், அவனைப் பட்டணத்தை விட்டு போகும்படியாகவும் அதிகாரிகள் செய்தியனுப்புகின்றனர் (35, 36). ஆனால், அந்த விதத்தில், அந்த நேரத்தில் போவதற்கு பவுல் மறுப்புத் தெரிவிக்கிறார். அவர் ஒரு ரோம குடிமகனாக இருக்கையில், நியாயம் விசாரியாமல், அடிக்கப்பட்டபடியால், அதிகாரிகளே நேரில் வந்து தங்களை வெளியே அழைத்து அனுப்பி விட வேண்டும் என்று பவுல் கேட்டுக் கொண்டார். பவுல் தான் விரும்பிய விதத்தில், தான் விரும்பிய நேரத்தில் பிலிப்பு பட்டணத்தை விட்டு வெளியேறினார்.

பவுல், கிறிஸ்து பிலிப்பு பட்டணம் மிகவும் மாற்றப்பட்டதை பார்த்ததுமட்டுமல்லாமல், பிலிப்பு பட்டணத்தில், தனக்குப் பிரியமுள்ள சபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டதையும் பார்த்தார். பவுல், கொரிந்து, எபேசு மற்றும் தெசலோனிக்கேயா பட்டணங்களிலிருந்த சபைகளையெல்லாம் சென்றடைவதற்கு, அடிப்படை ஆதாரமாயிருந்தது இந்த பிலிப்பு சபையாகும். அவர் பிலிப்பியருடைய உண்மையுள்ள உக்கிராணக்காரர்களாயிருந்த அந்த மாதிரிகளை, மற்ற சபைகளுக்கெல்லாம் முன்மாதிரியாகப் பயன்படுத்தினார் (I கொரிந்தியர் 8,9). தங்களுடைய நோக்கங்களில் முதிர்ச்சியில்லாமல்

இருந்த விசுவாசிகளிடமும், தன்னை ஒரு அப்போஸ்தலன் என்று தான் அழைத்து கொண்டதைக் கேள்வி கேட்டவர்களிடமும், தன்னுடைய ஊழியத்தில், உடன் வேலையாட்களாகயிருப்பதற்கு தகுதியில்லாதவர்களிடமும் உதவியைப் பெற்றுக் கொள்வதைக் காட்டிலும், தானே, கூடாரம் பண்ணும் தொழிலை செய்து வருவதையே விரும்பி, அதைச் செய்தும்வந்தார்.

பிலிப்பு பட்டணத்தில் பவுலுடைய கதையை நீங்கள் வாசிக்கும் போது, கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசி, அப்பொழுது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள் என்ற இந்த மிகச் சிறந்த வார்த்தைகளை மறந்து விடாதீர்கள். ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை நாம் விசுவாசிப்பதற்கு, இந்த வார்த்தைகள் நமக்கு சவாலாக அமைகின்றன என்பதைக் கவனியுங்கள். இயேசு என்றால், அவர் நம்முடைய இரட்சகர் என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம் என்று அர்த்தம். கிறிஸ்து என்றால், நம்முடைய இரட்சகர் மேசியா என்று நாம் விசுவாசிக்கிறோம் என்று அர்த்தம். கர்த்தர் என்றால், நம்முடைய மேசியாவாகிய இரட்சகரை நாம் நம்முடைய ஆண்டவராகவும், எஜமானராகவும் கொண்டுள்ளோம் என்று அர்த்தம்.

இயேசு உங்களுடைய இரட்சகர் என்றும் மேசியா என்றும் நீங்கள் தனிப்பட்ட விதத்தில் விசுவாசிக்கிறீர்களா? அவரை உங்களுடைய ஆண்டவராக ஏற்றுக் கொண்டுள்ளீர்களா? அதை இதுவரை செய்திராவிட்டால், “கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசி, அப்பொழுது, நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்”, என்பதை செயல்படுத்துங்கள்.

அத்தியாயம் ஏழு பவுல் பிரசங்கித்தல்

பவுல் அத்தேனே பட்டணத்திற்கு வந்த போது, அங்கு எங்கு பார்த்தாலும் மக்கள் விக்கிரகங்களை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, ஆவியில் மிகுந்த வைராக்கியமடைந்தார் (அப்போஸ்தலர் 17:16). பவுல் சென்று பார்த்த அந்த அத்தேனே பட்டணத்தில் ஒரு மனிதனைப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும் விக்கிரகத்தைப் பார்ப்பது தான் எளிதாகயிருந்தது என்று ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். இந்த விக்கிரகங்கள் தேவர்கள் அல்ல என்றும் இந்த விக்கிரகங்கள் மூலமாக மக்கள் உண்மையான தேவனை அறிந்து கொள்ள மாட்டார்கள் என்றும் பவுல் அறிந்திருந்தபடியால், இந்த விக்கிரக ஆராதனை அவரை ஆழமாக வருத்தத்திற்குள்ளாக்கியது.

பவுலிடம் ஒரு அபாரமான எண்ணம் இருந்தது. அது அவர் சுவிசேஷத்தை அறிவித்த பட்டணங்களிலெல்லாம் தன்னுடைய சுவிசேஷ உபாயத்தின் மாதிரியை நிலைநாட்டியது. அவர் எப்போதுமே, முதலாவதாக தேவாலயத்திற்குச் சென்று, “இயேசுவே கிறிஸ்து ” என்று யூதர்களுக்கு அறிவிக்கிறார். அவர் ஒரு போதகராயிருந்தார், அதை நிரூபிப்பதற்கான அறிமுகக் கடிதமும் அவரிடமிருந்தது. எனவே அவர் நேராக தேவாலயத்திற்குச் சென்று, அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு பின் யூதர்களுக்கு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவும், உபதேசிக்கவும் செய்வார். “முதலாவது யூதருக்கு, பின்பு கிரேக்கருக்கும் கூட” (ரோமர் 1:16) – இது தான் எப்போதும் பவலுடைய உபாயமாயிருந்தது. யூதரல்லாத மக்களுக்கு ஊழியம் செய்வதற்காக பவுல் அழைக்கப்பட்டிருந்த போதும், யூத ஜனங்களைக் குறித்து அவருக்கு மிகுந்த பாரமிருந்தது, எனவே அவர் எப்போதுமே யூத மக்களுக்குத் தான் முதலாவதாக பிரசங்கித்தார். ரோமருக்கு அவர் எழுதிய நிரூபத்தில் (ரோமர் 9:1-5) யூதர்களைக் குறித்து தனக்குள்ள பாரத்தை விவரிப்பதை, நாம் படிக்கும்போது, அவர் எப்போதுமே, முதலாவதாக யூதர்களிடத்திற்கு ஏன் சென்றார் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்கிறோம்.

அவருடைய உபாயத்தின் இரண்டாவது பகுதி என்னவென்றால், மக்கள் அதிகமான எண்ணிக்கையில் கூடி வரக்கூடிய சந்தை வெளிகளுக்கோ, கடைத்தெருவிற்கோ சென்று சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதாகும். “அந்த அத்தேனே பட்டணத்தாரெல்லாரும், அங்கே தங்குகிற அந்நியரும், நவமான காரியங்களைச் சொல்லுகிறதிலும் கேட்கிறதிலுமே

யொழிய வேறொன்றிலும் பொழுது போக்குகிறதில்லை” (அப்போஸ்தலர் 17-21), என்று நாம் வாசிக்கிறோம். கிரேக்கர்கள் தத்துவ ஞானிகளாயிருந்தனர். அவர்கள் ஆழ்ந்த அறிவு சார்ந்த காரியங்களைப் பற்றி விவாதிக்கவும் வாதாடவும் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருந்தனர். குறிப்பாக, புதிதாக ஏதாவது ஒரு காரியத்தைக் குறித்து கேட்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். எனவே, பவுல் தினமும் சந்தைவெளிக்குச் சென்று, யார் தான் பேசுவதை கவனிக்கத் தயாராயிருந்தாலும் அவர்களிடம் கவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

செல்வாக்கு நிறைந்த சமூகத் தலைவர்களுக்கு கவிசேஷத்தை அறிவிப்பது பவலுடைய உபாயத்தின் மூன்றாவது பரிமாணமாகயிருந்தது. பவுல், தன்னுடைய தலைமுறையினரில் மிகப்பெரிய அறிவுள்ளவர்களில் ஒருவராயிருந்ததால், இப்படிப்பட்ட தலைவர்களைச் சென்றடைவதில் மிகுந்த சாமார்த்தியமுள்ளவராயிருந்தார். அவர் அத்தேனே பட்டணத்தில், தன்னுடைய உபாயத்தை செயல்படுத்திக்கொண்டிருந்தபோது, கடைசியாக, மார்ஸ் மலையின் உச்சியிலிருந்த ஏரோபேகஸ் என்றழைக்கப்பட்ட ஒரு அழகான அந்தஸ்துள்ள இடத்திற்கு அழைக்கப்பட்டார். இந்த ஏரோபேகஸ் இடத்திற்கு, விவாதம் செய்யும்படி மிகவும் பிரபலமான மக்கள் மட்டுமே அழைக்கப்படுவார்கள். அது வழக்குமன்ற அறையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. அது அத்தேனே பட்டணத்தை நோக்கியிருந்தது. பவுல், இந்த மார்ஸ் மேடை மேல் பேசுவதற்காக அழைக்கப்பட்டபோது, அவர் மிகவும் சொல்வன்மை மிக்க ஒரு பிரசங்கத்தைப் பிரசங்கிக்கிறார். அவர் “அத்தேனேரே, எந்த விஷயத்திலும் நீங்கள் மிகுந்த தேவ பக்தியுள்ளவர்களென்று காண்கிறேன். எப்படியென்றால், நான் சுற்றித்திரிந்து, உங்கள் ஆராதனைக்குரியவைகளைக் கவனித்துப் பார்த்தபொழுது, அறியப்படாத தேவனுக்கு என்று எழுதியிருக்கிற ஒரு பலிபீடத்தைக் கண்டேன், நீங்கள் அறியாமல் ஆராதிக்கிற அவரையே நான் உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்” (22,23) என்று ஆரம்பிக்கிறார்.

இது உண்மையிலேயே மிகவும் சாமார்த்தியமுள்ள பேச்சுத் தான். அத்தேனே பட்டணத்து மக்கள் தேவ பக்தியுள்ளவர்களாயிருந்ததற்காக, பவுல் அவர்களைப் புகழ்கிறார். அதன் பின்பு அவர், “அறியப்படாத தேவனுக்கு என்று எழுதியிருக்கிற ஒரு பலிபீடத்தைக் கண்டேன், நீங்கள் அறியாமல் ஆராதிக்கிற அவரையே நான் உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்” என்று கூறுகிறார்.

பின்பு பவுல், நாம் வானத்தையும் பூமியையும் சிருஷ்டித்த தேவனுடைய சந்ததியாராயிருக்கிறோம், தேவன் பொன், வெள்ளிகள் மற்றும் மரம் போன்றவற்றால் செய்யப்படுகிறவர் அல்ல என்றும் பிரசங்கிக்கிறார். அவர்களுடைய கிரேக்க கவிஞர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார். ஏனெனில் அந்தக் கவிஞர்களும், நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்பதைக் கூறியுள்ளார்கள். அவர், அவர்களுடைய தத்துவ ஞானிகள் கூறியதையும்

குறிப்பிடுகிறார். தன்னுடைய பிரசங்கத்தின் இறுதியில், அவர் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் பற்றி அறிவிக்கிறார். பவுல் உயிர்த்தெழுதலைப் பிரசங்கிக்கும் போது: “மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து அவர்கள் கேட்டபொழுது, சிலர் இகழ்ந்தார்கள், சிலர்: “நீ சொல்லுகிறதை இன்னொரு வேளை கேட்போம்” என்றார்கள். இப்படியிருக்க, பவுல் அவர்களை விட்டுப் போய்விட்டான். சிலர் அவனைப் பற்றிக்கொண்டு, விசுவாசிகளானார்கள். அவர்களில் மார்ஸ் மேடையின் நியாயாதிபதிகளில் ஒருவனாகிய தியொனீசியு என்பவனும், தாமரி என்னும் பேருள்ள ஒரு ஸ்திரீயும், இவர்களுடனே வேறு சிலரும் இருந்தார்கள்” (32-34) என்று நாம் வாசிக்கிறோம்.

பவுல் மார்ஸ் மேடையில் செய்த பிரசங்கத்தைப் பற்றிய கருத்துகளில் வேத வல்லுநர்கள் ஒத்துப் போகவில்லை. சில வல்லுநர்கள், பவுல் கிரேக்கர்களுடைய தத்துவ ஞானிகள் மற்றும் கவிஞர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது, கிரேக்கரின் அறிவுப்பூர்வமான கலாச்சார அழுத்தத்திற்கு இணங்கிப் போனார், எனவே கவிசேஷத்தின் அழுத்தம் மிகவும் குறையாகவே இருந்தது என்று நம்புகின்றனர். அத்தேனே மக்களுக்கு பவுல் எழுதிய நிருபம் ஏதுமில்லை, மட்டுமின்றி கொரிந்து, எபேசு போன்ற மற்ற பட்டணங்களில் உள்ளது போல், ஒரு சபை அத்தேனே பட்டணத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதற்கான எந்தக் குறிப்பையும் பவுல் குறிப்பிடவுமில்லை என்றனர். மற்ற வேத வல்லுநர்கள் இந்தக் கருத்தை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், பவுல், தான் அத்தேனே பட்டணத்தில் பெற்ற அனுபவத்தின் விளைவாக, கவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதிலுள்ள தத்துவத்தில் வளர்ந்தார் என்பதை நான் தனிப்பட்ட விதத்தில் நம்புகிறேன்.

கவிசேஷம் கொரிந்துவிற்குச் செல்கிறது

அத்தேனேயிலிருந்து பவுல் நோராகக் கொரிந்துவிற்குச் செல்கிறார். கொரிந்து பட்டணம் நல்ல நடத்தையில் ஒரு வீழ்ச்சியுள்ள தாழ்வுள்ள பட்டணமாகும். முதல் நூற்றாண்டு உலகத்தில், யாரையாவது “கொரிந்தியர்” என்று அழைப்பதென்பது, அவர்களை நடத்தையில் கெட்டவர் என்று குற்றம் சாட்டுவதாகும். பவுல், கொரிந்து போன்ற பட்டணத்தில் கவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபோது, அவர் திகிலடைந்தார் (I கொரிந்தியர் 2:3). ஆனால், தேவன் ஒரு தரிசனத்தில் பவுலிடம், “நீ பயப்படாமல் பேசு, மவுனமாயிராதே; நான் உன்னுடனே கூட இருக்கிறேன், உனக்குத் தீங்கு செய்யும்படி ஒருவனும் உன்மேல் கைபோடுவதில்லை; இந்தப் பட்டணத்தில் எனக்கு அநேக ஜனங்கள் உண்டு” (அப்போஸ்தலர் 18:9,10) என்று மீண்டும் நிச்சயப்படுத்தினார்.

பவுல் கொரிந்து பட்டணத்தில் தன்னுடைய ஊழியத்திற்காக தன்னைத் தயார் செய்து கொள்வதற்கு தனிப்பட்ட ஒரு பெந்தெ கொஸ்தேயை பெற்றார். அவரை, கலாத்தியருக்கும், எபேசியருக்கும், பிலிப்பியருக்கும், கொரிந்தியருக்கும் ஊழியங்களைச் செய்யும்படி

தயார்படுத்திய ஒரு அனுவத்தை அவர் பெற்றார் என்றும் நாம் கூறலாம். இந்த முக்கியமான பட்டணங்களில் அவர் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கச் செல்லும் போது, உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து அவரோடு இருக்கிறார் என்ற உண்மையின் நிச்சயத்தைப் பவலுக்குத் தருவதாக இந்த அனுபவங்கள் அமைந்திருந்தன. பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று நடந்த அடையாளங்களும் அற்புதங்களும், தொடர்ந்து நடைபெற்றன. சபை வரலாற்றின் முதல் தலைமுறையில், பெந்தெகொஸ்தேயின் முன்மாதிரிகள் சபையை ஸ்தாபித்தன.

பவல் அத்தேனேயில் பிரசங்கித்த அந்த பிரசங்கத்தைப் பற்றி நான் உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்ட அந்தக் கருத்து பவல் கொரிந்துவிலுள்ள விசுவாசிகளோடு தாமே பகிர்ந்து கொண்ட கருத்தோடு சம்பந்த முள்ளதாகயிருக்க வேண்டும். அவர், அவர்களுக்கு எழுதும்போது, தான் கொரிந்துவிற்கு வந்த போது, “மனுஷ ஞானத்திற்குரிய நயவசனமுள்ள” வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்றும், ஆவியினாலும் பெலத்தினாலும் ஆன காரியங்களை மட்டும் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும் என்று தான் உறுதியாகயிருந்ததாக எழுதுகிறார். (I கொரிந்தியர் 2:1-5). பவல் மார்ஸ் மேடையில் பேசிய போது, மனுஷ ஞானத்திற்குரிய நயவசனமுள்ள வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தினார். அவர்களுடைய புலவர்களையும், தத்துவ சாஸ்திரிகளையும் பற்றி குறிப்பிட்டு ஒரு சாமார்த்தியமுள்ள பிரசங்கத்தை அங்கு பிரசங்கித்தார்.

பிரசங்கித்தல் என்ற கிரேக்க வார்த்தைக்கு, ஒரு அறிவிப்பைக் கொடுப்பது என்பது தான் அர்த்தம். ஒரு ராஜாவுடைய கட்டளையை, அவனுடைய ராஜ்யத்திலுள்ள கிராமங்களிலும், பட்டணங்களிலுமிருக்கும் மக்களுக்கு அறிவிப்பது போன்றதாகும். இந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தின் அடுத்த ஆறு அதிகாரத்தில் பவலின் பிரசங்கித்தலைப் படிக்கும் போது, பவல் அத்தேனேவிற்கும் கொரிந்துவிற்குமிடையே கற்றுக் கொண்டது, அவரை சுவிசேஷத்தை பிரசங்கிப்பதற்கும் அதற்கான திட்டத்தை உருவாக்கவும் உதவியது என்பதைக் கவனியுங்கள். அவருடைய அத்தேனே பட்டணத்தின் ஊழியத்திற்கும், கொரிந்து பட்டணத்தின் ஊழியத்திற்குமிடையே பவல் ஒரு நெருக்கடியான அனுபவத்தைப் பெற்றார். சுவிசேஷத்தை பிரசங்கிப்பதில் அவருடைய திட்டத்தை அது மிகவும் பாதித்தது என்று நான் நம்புகிறேன். பிரசங்கித்தல் என்பது ஒரு ஆவிக்குரிய ஊழியம் என்றும், அதற்கு தான் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றிய சுவிசேஷ உண்மைகளை அறிவிக்க வேண்டியது தான் என்று பவல் உறுதியாக அறிந்திருந்தார். பவல் கொரிந்து பட்டணத்திற்குச் சென்ற போது தான் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தைப் பற்றிய மற்றொரு கூற்றோடு, அவர் தான் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தை முடிக்கிறார். (15:1-4) அவர் ரோமருக்கு: “கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தைக் குறித்து நான் வெட்கப்பேன். முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும்

விசுவாசிக்கிறவனெவனோ அவனுக்கு இரட்சிப்பு உண்டாவதற்கு அது தேவபெலனாயிருக்கிறது” (ரோமர் 1:16) என்று எழுதினார்.

அத்தேனே மற்றும் கொரிந்துவிற்குப் பின், பவுல், சுவிசேஷ செய்தியை மட்டுமே அறிவித்து, அந்த சுவிசேஷத்தை எப்படி தான் விசுவாசிக்க ஆரம்பித்தார், என்ற தன்னுடைய தனிப்பட்ட சொந்த அனுபவத்தைப் பற்றி அடிக்கடி கூறுகிறார்.

எபேசுவில் பவுல்

ஆசியாவிற்கு சுவிசேஷத்தோடு செல்ல வேண்டும் என்ற பவுலுடைய விருப்பத்தின் நிறைவேறுதல் தான், எபேசு பட்டணத்தில் அவர் செய்த மகா பெரிய ஊழியமாகும். எபேசுவில் பவுல், மிகவும் பலனுள்ள சபை ஸ்தாபிக்கும் ஒரு ஊழியத்தில் நுழைகிறார். எபேசுவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சபை தான் தாய்சபையாக மாறியது என்றும் அதிலிருந்து, வெளிப்படுத்தல் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும் ஆறு சபைகள் பிறந்தன என்றும் வேத வல்லுநர்கள் நம்புகின்றனர். பெர்கமு, தியத்திரா, சிமிர்னா, பிலதெல்பியா, லவோதிக்கேயா மற்றும் சர்தையிலுள்ள சபைகள் எபேசுவிலிருந்த சபையைத் தொடர்ந்து வந்த சபைகளாயிருக்கும். பவுல் கொலோசெயருக்கு எழுதிய நிருபம் எபேசு சபையின் மகள் சபையாகயிருந்த ஒரு சபைக்கும் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

எபேசுவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சபை மிகவும் பலனுள்ளதாக இருந்ததற்கான காரணங்களுள் ஒன்று, பவுலுக்கு அங்கு ஒரு பாடசாலை இருந்தது தான். அவர், திறன்னு என்னும் ஒருவனுடைய வித்தியா சாலையில், “இரண்டு வருஷகாலம்” போதித்து வந்தார் (அப்போஸ்தலர் 19:9,10) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். பாடசாலை பயன்படுத்தப்படாத நாட்களில் தினமும் காலை 11 மணி முதல் மாலை 5 மணி வரை பவுல் இந்த இடத்தை கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டு அங்கு போதித்து வந்தார் என்று ஒரு பழைய கையெழுத்துப் பிரதி நமக்குக் கூறுகிறது. அந்தப் பட்டணத்தில் அதிக வெப்பத்தினால் வேலை செய்யவோ அல்லது வகுப்புகள் நடத்தவோ முடியாத போது ஒரு பணி நாளில் (working day) பல மணி நேரங்கள் பாடசாலைகளில் எதுவும் நடைபெறாது, அந்த நேரத்தைப் பவுல் பயன்படுத்தினார்.

பவுல் இந்த மற்ற சபைகளின் போதகர்களுக்கு அந்தப் பள்ளியில் தான் பயிற்சி கொடுத்திருப்பார். பவுல் தான் சபைகளை ஸ்தாபித்த மற்ற பட்டணங்களைக் காட்டிலும், எபேசுவில் மட்டும் அதிகமான காலம், மூன்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக தங்கியிருந்தது ஏன் என்பதை இந்தப் “பாடசாலை”யே நமக்கு விவரிக்கும். இந்த போதகராலும், மேய்ப்பராலும் எபேசு சபை மிகவும் தெளிவாகவும், சம்பூரணமாகவும் போதிக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு எழுதிய அருமையான நிருபத்தின் முதல் பாத் பகுதியில், தான் அவர்களுக்குக் கற்பித்ததை “நினைவுகூருமாறு” அவர் அடிக்கடி புத்தி சொல்கிறார்.

இந்த சரித்திரப் புத்தகத்தில், பவுலையும் அவருடைய ஊழியத்தையும் குறித்த நம்மை மனதளவில் பாதிக்கக்கூடிய காரியத்தை நாம் இருபதாவது அதிகாரத்தில் பார்க்க முடியும். அவர் எருசலேமிற்கு செல்லும் வழியிலிருந்த போது, அவர் கைது செய்யப்பட்டு, கட்டப்பட்டு, அடிக்கப்படுவார் என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் அவரை அறியச் செய்கிறார் (அப்போஸ்தலர் 20:22-24). எபேசுவுக்கு அருகிலிருந்த மிலேத்து என்ற இடத்திற்கு சென்ற போது, தன்னுடைய ஊழியத்தில் பெரும்பாலானதை தான் மூலதனமாகக் கொடுத்திருந்த இந்த விசுவாசிகளிடம் தான் மீண்டும் வரவே முடியாது என்பதை அறிந்து கொள்கிறார். எனவே அவர் சபை மூப்பர்களுக்கெல்லாம் சொல்லியனுப்பி, அங்கு மிலேத்து கடற்கரையில் அவர் வழியனுப்புதல் செய்தியைக் கொடுக்கிறார். இந்த மூப்பர்களுக்கு பவுலுடைய கடைசி வார்த்தைகள்: “இப்பொழுதும் சகோதரரே, நீங்கள் பக்திவிருத்தியடையவும், பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட அனைவருக்குள்ளும் உங்களுக்குச் சுதந்தரத்தைக் கொடுக்கவும் வல்லவராயிருக்கிற தேவனுக்கும் அவருடைய கிருபையுள்ள வசனத்துக்கும் உங்களை ஒப்புக் கொடுக்கிறேன். ஒருவனுடைய வெள்ளியையாகிலும், பொன்னையாகிலும் வஸ்திரத்தையாகிலும் நான் இச்சிக்கவில்லை. நீங்கள் அறிந்திருக்கிறபடி, எனக்கும் என்னுடனேகூட இருந்தவர்களுக்கும் வேண்டியவைகளுக்காக இந்தக் கைகளே வேலைசெய்தது. இப்படிப் பிரயாசப்பட்டு, பலவீனரைத் தாங்கவும், வாங்குகிறதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம் என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொன்ன வார்த்தைகளை நினைக்கவும் வேண்டுமென்று எல்லா விதத்திலேயும் உங்களுக்குக் காண்பித்தேன்.” (அப்போஸ்தலர் 20:32-35).

பவுல் எபேசுவிருந்த போது, தன்னைத் தானே தாங்கி வந்ததால், அவர்களிடமிருந்து பரிசுகளைப் பெறுவதற்காக அவர்களுக்கு பிரசங்கிக்கவும், உபதேசிக்கவும் செய்தார் என்று யாரும் அவரை குற்றஞ்சாட்ட முடியாது. பவுல் தன்னை மாத்திரமல்லாமல், தன்னுடைய மிஷனரி குழு முழுவதையும் தாங்கி வந்தார். ஏனெனில், “வாங்குகிறதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம்” என்ற இயேசுவின் வார்த்தைகளிலிருந்த உண்மையை அவர்களும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் விரும்பினார். இயேசுவின் அந்தக் கூற்று, கடின உழைப்பிற்கு நமக்கு உந்துதலளிக்க வேண்டும். நாம் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து பணத்தை சம்பாதித்தால், கொடுப்பதற்கு நம்மிடம் ஏதாவது இருக்கும். அப்போது இயேசுவின் இந்த ஒன்பதாவது பாக்கியவசனத்தைக் கற்றுக்கொள்வோம்.

பவுல் இந்த மூப்பர்களிடம், அவர்கள் இனிமேல் தன்னுடைய முகத்தைக் காணப்போவதில்லை என்று கூறிய போது, “அவர்களெல்லாரும் மிகவும் அழுது.....அதிகமாய்த் துக்கப்பட்டு, பவுலின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, அவனை முத்தஞ்செய்து” (37) வழியனுப்பினார்கள். சபையின் முதல் தலைமுறையிலிருந்த ஆழ்ந்த ஐக்கியத்தின் அழகான ஒரு காட்சி அது.

அத்தியாயம் எட்டு

பவுல் பின்பற்றிய முறைகள்

இருபத்தோறாம் அதிகாரத்தில், பவுல் எருசலேமிற்கு வந்து பிரசங்கிக்க ஆரம்பிக்கிறார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவருடைய பிரசங்கத்தின் விளைவால் அவர் ஒரு பெரிய கூட்டத்தால் தாக்கப்படுகிறார். அவர்கள் பவுலை உயிர் போகும்படி அடிக்கின்றனர். அப்பொழுது ஒரு ரோம அதிபதி போர்ச்சேவகர்களோடு அந்த கூட்டத்திற்குள் வந்து அவரை விடுவிக்கிறார். போர்ச்சேவகர்கள் பவுலை சுமந்து கொண்டு கோட்டைக்குள் செல்கின்றனர், அங்கு அவர் ரோம கைதியாக இருக்க வேண்டும். அப்போது பவுல் சேனாபதியை நோக்கி, தன்னைக் கீழே இறக்கிவிடுமாறும், தன்னைப் பிரசங்கிக்க அனுமதிக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். ஏனென்றால் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க இது ஒரு பெரிய சந்தர்ப்பம் என்று கண்டு கொண்டார். அங்கே, அவர் ஒரு அற்புதமான பிரசங்கத்தைத் தருகிறார். இது பின்வரும் அத்தியாயத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

இது அவர் மார்க்ஸ் மேடையில் செய்த பிரசங்கம் போல் அல்ல. பவுல் கவிஞர்களையோ, தத்துவ ஞானிகளையோ இங்கு குறிப்பிடவில்லை, மனுஷ ஞானத்திற்குரிய நயவசனமுள்ள வார்த்தைகளை அவன் பயன்படுத்தவுமில்லை. அவர் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய தன்னுடைய அனுபவ சாட்சியைக் குறித்து கூறுகிறார். அங்கே இருந்தவர்கள் “அவனுக்குச் செவிகொடுத்தார்கள், ஆனால் அதன் பின்பு, எல்லாருமாக இப்படிப்பட்டவனை பூமியிலிருந்து அகற்ற வேண்டும்; இவன் உயிரோடிருக்கிறது நியாயமல்லவென்று மிகுந்த சத்தமிட்டுச் சொன்னார்கள்” (22:22). கூட்டத்தினரின் கோபம் மீண்டும் பொங்கியெழுந்த போது பவுல் கோட்டைக்குள் எடுத்துச் செல்லப்படுகிறார்.

ரோமர்கள் யாரையாவது கைது செய்தால், அவரை ஒரு தூணில் சங்கிலியால் கட்டி வைத்து அடிப்பது பொதுவான வழக்கமாகயிருந்தது. அதை அவர்கள், “கசையாலடித்து சோதிப்பது” என்று அழைத்தனர். இந்த சோதனைக்காக அவர்கள் பவுலை சங்கிலிகளால் கட்டயிருந்தபோது, பவுல் தான் ஒரு ரோம குடிமகன் என்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கிறார். இதை அவர்கள் அறிந்து கொண்டவுடன், தங்கள் சேனாபதியிடம் அவரை அடிக்கக்கூடாது என்று கூறுகின்றனர் (29). பவுலும் சீலாவும் கைது செய்யப்பட்டு பிலிப்பு பட்டணத்தில் அடிக்கப்பட்டபோது தான் ரோமன் என்ற அந்தக் குடியரிமையை அவர் ஏன் கூறவில்லை என்று நான் வியப்படைகிறேன். அந்தப் பட்டணத்தின் அதிபதிகளின் மேல் பிற்காலத்தில் அந்த நன்மையை பயன்படுத்த விரும்பியதென்பதால் ஒருவேளை தான் அடிக்கப்படுவதற்கு அங்கே அவர் அனுமதித்திருக்கக்கூடும்.

ரோமர்கள் அவரை அடிக்க முடியாது என்று தீர்மானித்த போது, அவரை சிறையில் அவர்கள் போடுகின்றனர். அடுத்த நாள் பிரதான ஆசாரியர்களுக்கு முன்பாகவும், ஆலோசனை சங்கத்திற்கு முன்பாகவும் விசாரிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கின்றனர். அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து, பவுலைக் குற்றஞ்சாட்டின தேவபக்தியுள்ள மக்கள், அவருக்கு எதிராக தங்கள் குற்றச்சாட்டுகளை நீதிமன்றத்தில் வந்து சொல்லும்படி அழைக்கப்படுகின்றனர்.

நீண்ட தொடர் விசாரணைகளுக்குப் பின்பு இறுதியில் பவுல் இராயனுக்கு முன்பாக நிறுத்தப்படுவது இருபத்து மூன்றாம் அதிகாரத்தில் துவங்குகிறது. இந்த விசாரணை ஆரம்பிக்கும் போது, நாம் பவுலுடைய மனிதத்தன்மையைப் பார்க்கிறோம். அவர் நீதிமன்ற அறையை உற்றுப்பார்த்தபோது, அதில் சதுசேயர் ஒரு பாதியும், பரிசேயர் மறுபாதியுமாயிருப்பதைப் பார்த்தார். பரிசேயர் வைதீக (orthodox) யூதர்களாயிருந்தனர், சதுசேயர் உதாரமான மனமுடைய (liberal) யூதர்களாயிருந்தனர். சதுசேயர் உயிர்த்தெழுதலையோ இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட காரியங்களையோ நம்ப மாட்டார்கள். எனவே சரிசமமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த இந்த நீதிமன்ற அறையிலிருந்து கூட்டத்திற்கு பவுல் ஒரு சாதாரியமான கூற்றைக் கூறுகிறார். அவர் கம்பீரமாக “சகோதரரே, நான் பரிசேயனும் பரிசேயனுடைய மகனுமாயிருக்கிறேன். மரித்தோர் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றிய நம்பிக்கையைக் குறித்து நான் நியாயம் விசாரிக்கப்படுகிறேன்” என்று அறிவிக்கிறார். (அப்போஸ்தலர் 23:6).

மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலை அவர் சாமார்த்தியமாக அறிவித்தவுடன், பரிசேயருக்கும் சதுசேயருக்குமிடையே ஒரு காரசாரமான விவாதம் எழும்புகிறது, இதில் பரிசேயர்கள் பவுலின் பக்கம் சேர்ந்து கொள்கின்றனர். பவுல், தான் ஒரு நியாயமற்ற, போலியான விசாரணைக்குள்ளாக தள்ளப்பட்டிருப்பதை அறிந்து கொண்டார். எனவே,

தான் பிலிப்பு பட்டணத்தில் செய்தது போல், நீதிமன்ற அறையை குழப்பி விட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். பின்னர் போர்ச்சேவகர்கள் அவரை மீண்டும் விடுவித்து அவனுடைய பாதுகாப்பிற்காக திரும்பவும் சிறைக்கு அழைத்துப் போக வேண்டியிருந்தது.

இந்த யூதர்களில் நாற்பது பேர் ஒன்றாக சேர்ந்து கொண்டு பவுல் மரிக்கும் வரை தாங்கள் புசிப்பதில்லை என்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டார்கள், பதுங்கிக் காத்திருந்து, பவுல் இன்னும் அதிக கேள்வி கேட்கப்படும்படி வெளியே கொண்டு வரப் படும்போது, அவனைக் கொன்று விட வேண்டும் என்பதே அவர்களது திட்டமாயிருந்தது. (12) யூதர்களுடைய இந்த சதித்திட்டத்தை பவுலுடைய சகோதரியின் மகன் ஒட்டுக் கேட்டுவிடுகிறான். எனவே அவன் சிறைச்சாலைக்குள் வந்து இரகசியத் திட்டத்தைப் பற்றி பவுலிடம் கூறுகிறான். பின்பு, அந்தப் பையன், இந்த நாற்பது யூதர்களின் திட்டத்தை சேனாபதியிடத்தில் கூறுகிறான்.

சேனாபதி, பவுலின் காரியத்தை தன் கைகளை விட்டுக் கழுவிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான். அவருக்கு பவுல் என்ன தவறு செய்திருக்கிறார் என்றும் தெரியவில்லை, பவுலோடு யூதர்களுக்குள்ள பிரச்சனை என்னவென்றும் புரியவில்லை, ஆனால், இந்த மனிதன், பிரச்சனையைத் தவிர வேறொன்றையும் தனக்கு கொண்டுவரமாட்டான் என்று மட்டும் அறிந்திருந்தான். அவர் இரண்டு நூற்றுக்கு அதிபதிகளை அழைத்து, அவர்களிடம், “செசரியா பட்டணத்திற்குப் போகும்படி இருநூறு காலாட்களையும், எழுபது குதிரைவீரரையும், இருநூறு ஈட்டிக்காரரையும், இராத்திரியில் மூன்றாம் மணி வேளையிலே ஆயத்தம்பண்ணுங்களென்றும், பவுலை ஏற்றி, தேசாதிபதியாகிய பேலிக்ஸினிடத்திற்குப் பத்திரமாய்க் கொண்டுபோகும்படிக்குக் குதிரைகளை ஆயத்தப்படுத்துங்களென்றும் (23,24) கூறினான்.

இது ஒரு சுவாரஸ்யமான காட்சியாகயிருக்கிறதல்லவா? இருள் சூழ்ந்துகொண்டிருக்க, ஒரு விநோத மனப்பாங்குள்ள, சிறிய யூதன், நானூற்று எழுபது ரோம போர்ச்சேவகர்கள் சூழ அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான். அவர்கள் அவரை கோட்டைக்குள்ளிருந்து இரகசியமாக வெளியே கொண்டு வந்து எருசலேமிலிருந்து பாலஸ்தீனாவிலுள்ள செசரியாவிற்கு மத்திய தரைக்கடல் வழியாக மெய்க்காப்பாளர்களாகயிருந்து அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

இரண்டு தேசாதிபதிகளுக்கு முன்பு

பவுல் செசரியாவை அடைந்தவுடன் தேசாதிபதியாகிய பேலிக்ஸினிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்படுகிறான். அப்போது பேலிக்ஸ் யூதர்களை வரச்சொல்லி, பவுல் செய்த குற்றங்களை முறையாகக் குற்றஞ்சாட்டும்படி கூறுகிறார். இங்கு மீண்டும், அப்போஸ்தலராகிய பவுலால் ஒரு பெரிய

செய்தி நமக்குக் கிடைக்கிறது. இந்தத் தருணத்தில், பவுல் தேசாதிபதிக்கு முன்பாகவும் அவருடைய நீதிமன்றத்திற்கு முன்பாகவும் பிரசங்கிக்கும் போது, அவர் தன்னுடைய சாட்சியை மீண்டும் கூறுகிறார். பவுல் பேசியதைக் கேட்டு, அவரை ஒரு குற்றவாளியாகக் கருதுவதற்கு, அவர்மேல், உண்மையிலேயே எந்த ஒரு காரணமும் இல்லை என்று பேலிக்ஸ் தீர்மானிக்கிறார். இருப்பினும், இந்த வித்தியாசமான தன்னுடைய கைதியை என்ன செய்வது என்று தான் தீர்மானிக்கும் வரை, அவரை சிறையில் வைப்பது என்று தீர்மானித்தார் (அப்போஸ்தலர் 24:22,23).

தேசாதிபதியாகிய பேலிக்ஸ் மற்றும் அவருடைய மனைவியாகிய யூத ஸ்தீரியாகிய துருசில்லாள், பவுலால் மிகவும் கவரப்பட்டவர்களாக, அவரைத் தனியாக விசாரிக்கும்படி வருவதற்கு அவரிடம் கேட்டுக் கொள்கின்றனர். இதைச் செய்வதற்கு பவுல் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார் என்றும், ஆனால் அவருடைய செய்தி தொந்தரவு கொடுப்பதாயிருந்தது என்றும் நாம் வாசிக்கிறோம், “அவன் நீதியையும், இச்சையடக்கத்தையும் இனிவரும் நியாயத்தீர்ப்பையும் குறித்துப் பேசுகையில், பேலிக்ஸ் பயமடைந்து: இப்பொழுது நீ போகலாம், எனக்குச் சமயமானபோது உன்னை அழைப்பிப்பேன்” என்றான் (24,25).

பவுல் பகிரங்கமாகவும் தனிப்பட்ட விதத்திலும் பிரசங்கித்த போது தேசாதிபதி, பரிசுத்த ஆவியால் குற்றவாளியாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது போல் தெரிகிறது. அவன் பவுலை அடிக்கடி அழைப்பித்தான், ஆனால், பவுல் விடுவிக்கப்படுவதற்கு அவனிடமிருந்து பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வது தான் அவருடைய நோக்கமாயிருந்தது என்று நமக்குக் கூறப்படுகிறது. யூதர்களுடைய தயவைப் பெறும் பொருட்டும் அவர் பவுலை சிறையில் வைத்திருந்தார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம்.

இரண்டு வருடங்களுக்குப் பின்பு பேலிக்ஸ் மரித்துப் போனார், பின் அவருடைய இடத்திற்கு பெஸ்து என்பவர் அதிபதியாக வந்தார். தேசாதிபதியாகிய பெஸ்து, தன்னுடைய கைகளில் ஒரு புகழ்பெற்ற, தேவபக்தியுள்ள, அரசியல் சிறைக்கைதியிருக்கிறார் என்று கண்டு கொண்டு, மற்றொரு விசாரணையை மேற்கொள்கிறார். எருசலேமின் யூதர்களால் செல்வாக்குப் பெற்ற நீதிமன்றத்தில் தனக்கு எந்த நீதியும் கிடைக்காது என்று பவுல் அறிந்திருந்தார். எனவே, அந்த விசாரணையின் போது, ஒரு ரோம குடிமகனாக தனக்கிருந்த உரிமையை இராயருக்கு முன்பாக தான் விசாரிக்கப்படவேண்டும் என்று உரிமையைக் கேட்டுக் கொள்கிறான். (அப்போஸ்தலர் 25:10). தேசாதிபதி, நீ இராயருக்கு அபாயமிட்டாயே; இராயரிடத்திற்கே போகக்கடவாயென்று உத்தரவு சொன்னான்” (12).

அகிரிப்பா ராஜாவுக்கு முன்பாக

பவுல், ரோமாபுரிக்கு நாடு கடத்தப்படும்படி காத்திருந்த போது,

தேசாதிபதியாகிய பெஸ்துவை சந்திக்க, ராஜாவாகிய அகிரிப்பாவும், அவருடைய ராணியாகிய பெர்னீக்கேயாளும் வந்திருந்தனர். அவர்கள் பவுலைப் பற்றி கேள்விப்பட்டவுடன், தாங்கள் அவரை சந்திக்க விரும்புவதாகக் கூறுகின்றனர் (22). கர்த்தர், பவுலைக் குறித்த தம் திட்டத்தை அன்னியாவிடம் கூறிய போது, அவன் புறஜாதிகளுக்கும் ராஜாக்களுக்கும் இஸ்ரவேல் புத்திரருக்கும் என்னுடைய நாமத்தை அறிவிக்கிறதற்காக நான் தெரிந்து கொண்ட பாத்திரமாயிருக்கிறான் (அப்போஸ்தலர் 9:15) என்று கூறியது நினைவிருக்கிறதா? பவுல் அகிரிப்பா ராஜாவை சந்திக்கும் போது அந்தத் தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறுகிறது.

அகிரிப்பாவிற்கும் பெர்னீக்கேயாளுக்கும் முன்பாக அழைத்து வரப்பட்ட பவுல், இன்னொரு அற்புதமான பிரசங்கத்தைக் கொடுக்கிறார். மீண்டும் ஒரு முறை, அவர், தான் தமஸ்கு செல்லும் வழியில் மனந்திருப்பப்பட்ட சம்பவத்தைக் கூறுகிறார். இந்தப் பிரசங்கத்தின் முடிவிற்கு பவுல் வரும்போது, தேசாதிபதி பொறுக்க முடியாமல், “பவுலே, நீ பிதற்றுகிறாய், அதிகக் கல்வி உனக்குப் பயித்தியமுண்டாக்குகிறது” (அப்போஸ்தலர் 26:24) என்றான்.

“நீ பிதற்றுகிறாய்” என்ற இந்த பதத்திற்கு கிரேக்க பாஷையில், “விநோத மனப்பாங்குள்ளவர் அல்லது ஒரே மையத்தில்/மனநிலையில் இல்லாதவன்” என்று அர்த்தமாகும். ஆம், பவுல் மையத்தைவிட்டுப் போனவன் தான் – ஏனெனில் அவருடைய வாழ்வு கிறிஸ்துவைத் தவிர வேறு எந்த மையத்தைச் சுற்றியும் வருவதற்கு அவருக்கு வேறு எந்த மையமும் இருக்கவில்லை. அவர் தமஸ்கு செல்லும் வழியில் சந்தித்திருந்த உயிர்த்த கிறிஸ்து தான் அவருடைய மையமாயிருந்தது. பெலிக்கைப் போலவே, தேசாதிபதியாகிய பெஸ்துவும், பவுலுடைய வார்த்தைகளால் அசைக்கப்பட்டார்.

பின்பு பவுல் ராஜாவிடம் திரும்புகிறார். அகிரிப்பா ராஜா ஒரு யூதர், எனவே பவுல் அவரிடம், “அகிரிப்பா ராஜாவே, தீர்க்கதரிசிகளை விசுவாசிக்கிறீரா? விசுவாசிக்கிறீர் என்று அறிவேன் என்றான்” (27). அகிரிப்பா பவுலிடம், “நான் கிறிஸ்தவனாகிறதற்குக் கொஞ்சங்குறைய நீ என்னைச் சம்மதிக்கப் பண்ணுகிறாய்” என்றான் (28).

இந்த வசனங்களின் அர்த்தத்தைப் பற்றி வேத வல்லுநர்கள் ஒத்துக்கொள்வதில்லை. சிலர், அகிரிப்பா, உண்மையிலேயே தான் ஒரு கிறிஸ்தவனாவதைப் பற்றிப் பேசவில்லை, மாறாக ஒரு பரிசாசமாகத்தான் அப்படிச் கூறினார் என்று கூறுகின்றனர். நான் இதை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டேன். அகிரிப்பாவுக்கு பவுல் கூறிய மறுமொழி உண்மையாயிருந்ததால், அகிரிப்பாவும் உண்மையைத்தான் கூறினார் என்று நான் நம்புகிறேன். பவுல் அவரிடம், “நீர்மாத்திரமல்ல, இன்று என் வசனத்தைக் கேட்கிற யாவரும், கொஞ்சங்குறையமாத்திரம் அல்ல, இந்த கட்டுகள் தவிர, முழுவதும்

என்னைப் போலாகும்படி தேவனை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்” என்றான் (29).

பவுல் பேசிய பின்பு, ராஜா ராணி மற்றும் தேசாதிபதியின் மறுமொழியைப் பற்றி நாம் படிப்பதை வைத்து அகிரிப்பா உண்மையுள்ளவர் என்று நான் நம்புவதற்கு அது மற்றொரு காரணமாயிருக்கிறது, “இவைகளை அவன் சொன்ன போது, ராஜாவும் தேசாதிபதியும் பெர்னீக்கேயாளும் அவர்களுடனே கூட உட்கார்ந்திருந்தவர்களும் எழுந்து, தனியே போய்: இந்த மனுஷன் மரணத்துக்காவது கட்டுகளுக்காவது பாத்திரமான தொன்றையும் செய்யவில்லையென்று தங்களுக்குள்ளே பேசிக் கொண்டார்கள். அகிரிப்பா பெஸ்துவை நோக்கி: இந்த மனுஷன் இராயனுக்கு அபயமிடாதிருந்தானானால், இவனை விடுதலை பண்ணலாகும் என்றான்” (30-32)

பவுல் ரோமாபுரிக்கு பயணம் செய்தல்

இந்த ஏவப்பட்ட வரலாற்றுப் புத்தகத்திலுள்ள சம்பவங்களில் மிகவும் சுவராஸ்யமான சம்பவம் பவுல் ரோம பட்டணத்திற்கு கப்பலில் பயணம் செய்ததைப் பற்றி லூக்கா கூறும் சம்பவமாகும் (அப்போஸ்தலர் 27). பவுல் ஒரு அசாதாரணமான தலைமைத்துவத்தை மெய்ப்பிக்கிறார். இந்தப் பயணத்தில் தன்னோடு பிழைத்தவர்கள் அனைவருக்கும் அவர் ஒரு அற்புதமான சாட்சியாயிருக்கிறார். அச்சுறுத்தக்கூடிய இயற்கை சூழ்நிலையின் காரணமாக, கிரேத்தா தீவிலிருந்து கப்பல் செல்ல முடியாது என்று பவுல் கர்த்தரிடத்திலிருந்து வார்த்தையைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். ஆனால் ஒரு கைதியின் ஆலோசனையைக் கேட்பதற்கு ரோம அதிபதிகள் தயாராயிருக்கவில்லை.

பவுல், வருமுன் கூறிய அந்தக் காற்று அடித்த போது, சுடுங்காற்றினால் அதன் போக்கில் தள்ளப்பட்டு, உணவு உண்ண முடியாமல் இருக்கையில், பயந்துபோயிருந்த தன்னோடிருந்த மற்றவர்களுக்குப் பவுல் பிரசங்கிக்கிறார் (20-26). பவுல் அவர்களிடம், கப்பற்சேதமேயல்லாமல் உங்களில் ஒருவனுக்கும் பிராணச்சேதம் வராது என்று தேவன் தனக்கு உறுதி கூறியதாக கூறுகிறார்.

பவுல் கர்த்தரிடத்திலிருந்து பெற்ற இந்த தீர்க்கதரிசன வார்த்தை சரியாக நிறைவேறியவுடன், கப்பலிலிருந்தவர்கள் மெலித்தா என்ற தீவை அடைகின்றனர். அவர்கள் தங்களுடைய ஈரமான குளிராயிருந்த தங்கள் உடலுக்கு சூடு உண்டாக்க நெருப்பை மூட்டினார்கள். அப்பொழுது ஒரு விரியன்பாம்பு அனலுறைத்துப் புறப்பட்டு அவனுடைய கையைக் கவ்விக்கொண்டது. மெலித்தா தீவில் வாழ்ந்தவர்கள், பவுல் பயங்கரமான குற்றங்களை செய்திருப்பார் போலும், எனவே தேவன் இப்போது அவரை தண்டிக்கிறார் என்றும் நம்பினார்கள். பவுல் அந்தப் பூச்சியை தீயிலே

உதறிப்போட்டு ஒரு தீங்கும் அடையாதிருந்ததால், அவர் ஒரு தேவனென்று அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொண்டனர்.

ரோமாபுரி பயணம் முடிவடைந்த போது, ரோமாபுரியிலிருந்த, உயிர்த்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவின் சபையைக் குறித்து - அங்கிருந்த ஆவிக்குரிய சமூகத்தினரைப் பற்றி லூக்கா ஒரு அழகான வர்ணனையைக் கொடுக்கிறார். பவுல் வரப்போகிறார் என்பதை எப்படியோ அறிந்துகொண்ட ரோமாபுரியிலிருந்த விசுவாசிகள், அவர் ரோமாபுரியின் சிறைக் கைதியாக, அந்தப் பட்டணத்தில் நுழைந்த போது, அவரை சந்திக்க வந்த போது, அது அவருக்கு எவ்வளவு ஆறுதலாகவும் அவருடைய இருதயத்தை மிகவும் உற்சாகப்படுத்துவதாகவும் இருந்தது என்று காண்கிறோம்.

ரோம சிறை அதிகாரிகளிடம் சிறைக்கைதிகள் ஒப்புவிக்கப்பட்டனர். பவுல், ஒரு வாடகை வீட்டில் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறார். அங்கு இரண்டு வருடங்கள் வீட்டுக்காவலின் கீழ் தங்குகிறார். அவர் ரோமாபுரியிலிருந்து தேவபக்தியுள்ள யூதத் தலைவர்களை தன்னுடைய வீட்டிற்கு அழைத்துப் பேச அனுமதிக்கப்படுகிறார். அவர் தன்னுடைய திட்டத்தின்படியே முதலாவது யூதர்களுக்கு கவிசேஷத்தை அறிவித்து, இயேசுவே கிறிஸ்து என்ற தன்னுடைய வாதத்தை அவர்கள் முன் வைக்கிறார். சிலர் விசுவாசிக்கின்றனர், ஆனால் அவர்களில் பலர் பவுலின் விரோதிகளாகிறார்கள்.

இந்த வாடகை வீட்டில் தான் பவுல் தன்னுடைய சிறை நிருபங்கள் என்று அழைக்கப்படும் நிருபங்களான - கலாத்தியர், எபேசியர், பிலிப்பியர் மற்றும் பிலெமோன் ஆகிய நிருபங்களை எழுதுகிறார். விருந்தினர்களை அந்த வீட்டிற்கு அழைப்பதற்கு அவர் அனுமதிக்கப்படுகிறார். இந்த அன்பான அப்போஸ்தலரைக் குறித்து லூக்கா, பவுல் தன்னை வந்து சந்தித்த எல்லோருக்கும், தனக்கு செவிசாய்த்த அனைவருக்கும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பிரசங்கித்தார் (28:30,31) என்று கூறுகிறார்.

பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய கடைசி நிருபத்திலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளும் காரியங்களைத் தவிர்த்து, பவுலுடைய வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் கதையை முடிப்பதற்கு நாம் சபை வரலாற்றைத் தான் சார்ந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

பவுல் இராயனுக்கு முன்பாக விசாரிக்கப்பட்டு, விடுதலை யாக்கப்பட்டார் என்றும், பின்பு தன்னுடைய மிஷனரி ஊழியத்தை ஸ்பெயின் நாட்டிற்கு கொண்டு செல்ல ரோமாபுரியிலிருந்த சபையினர் அவரைத் தாங்களினார்கள் என்றும் வேத வல்லுனர்கள் நம்புகின்றனர்.

நீரோ ரோமாபுரியை எரித்துப்போட்டு, அந்தப் பழியைக் கிறிஸ்தவர்கள் மேல் போட்ட போது, சபைக்கு எதிராக கடுமையான

துன்புறுத்துதல் ஆரம்பமாகி, அது மூன்று நூற்றாண்டுகள் தொடர்ந்தது. எல்லா விகிதாசிகளும் வெறுக்கப்பட்டு, ரோம அரசாங்கத்திற்கும் ரோமாபுரியின் மக்களுக்கும் கசப்பான எதிரிகளானார்கள். பேதுருவும், பவலும் எல்லோரைக் காட்டிலும் மிகவும் வெறுக்கப்பட்டவர்களானார்கள். பவுல் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார். அவர் ரோமாபுரியிலுள்ள பயங்கரமான மாமர்டைன் என்ற சிறையில் வைக்கப்பட்டு, சிரச்சேதம் பண்ணப்படுவதற்கு முன்பு, தீமோத்தேயுவுக்கு தன்னுடைய கடைசி வார்த்தைகளை எழுதினார் என்று வேத வல்லுநர்கள் நம்புகின்றனர்.

இந்த மகா பெரிய அற்புதமான அப்போஸ்தலரைப் பற்றி நன்கு அறிந்து கொண்டீர்களா? நாம் ஆராயப்போகும் புதிய ஏற்பாட்டின் அடுத்த பதின்மூன்று புத்தகங்களை இவர் தான் ஆக்கியோன் ஆவார். நாம் யாவரும் பின்பற்ற விகிதாசத் தலைவர்களும் முன்மாதிரிகளும் தேவை. நாம் இப்போது ஆராய்ந்துள்ள இந்தப் புத்தகங்களின் அதிகாரங்களைப் படிக்கும் போது நீங்களும் பவுலை நேசிக்கிறவர்களாக வேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய ஜெபமாகும்.

இந்த சரித்திரப் புத்தகத்தின் கடைசி அதிகாரங்களில் பவுல் ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தின் தலைநகருக்குள் வருவதிலும், இராயனுக்கு முன்பாக விசாரிக்கப்படுவதிலும், முடிவு வந்துவிடும் என்ற ஒரு உணர்வு நமக்கு ஏற்படுகிறது. ஆனால் இந்தப் புத்தகம் முடிவடையாமல் திடீரென்று நின்றுவிடுவது நமக்கு சற்று ஏமாற்றமாகவே உள்ளது. இந்தப் புத்தகம் திடீரென்று இப்படியே நின்று விடுவதற்கு காரணம் “துன்புறுத்தலாக” இருக்கக்கூடும் என்று வேத பண்டிதர்கள் நம்புகின்றனர். கடைசி இரண்டு அதிகாரங்களில் “நாங்கள்” என்று வருவதை நீங்கள் கவனித்தால், அந்த பயங்கரமான கடல் பயணத்திலும், அவர் ரோமாபுரிக்குள் சென்ற போதும், லூக்காவும் பவுலோடு இருந்தார் என்பது தெளிவாகிறது. ஒருவேளை லூக்கா கைது செய்யப்பட்டதால், சபையின் முதல் தலைமுறையின் இந்த அருமையான வரலாற்றை முடிக்க முடியாமல் போயிருக்கலாம்.

இந்தச் சிறிய புத்தகத்தின் ஆரம்பத்திலேயே நான் குறிப்பிட்டது போல, தேவனுடைய திட்டத்தின்படி கூட இந்தச் சபை வரலாற்றுப் புத்தகம் முடிவடையாமல் போயிருக்கலாம், ஏனெனில், பெந்தெகொஸ்தே நாளிலிருந்து – உயிர்த்த கிறிஸ்துவின் சபை பிறந்த நாளிலிருந்து அப்போஸ்தலர் பணியின் இருபத்து ஒன்பதாவது அதிகாரத்தை நாம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறோமே!

பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் சுருக்கமான ஆய்வு

அத்தியாயம் ஒன்று

பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தைப் பற்றிய ஒரு பொதுவான கண்ணோட்டம்

புதிய ஏற்பாட்டின் இருபத்து ஏழு புத்தகங்களில் பதின்மூன்று புத்தகங்களை எழுதியவர் பவுல் அப்போஸ்தலர். இதில் முதல் நிருபம் அவர் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபமாகும். புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் வரிசைப்பிரகாரமாக பவுல் தன்னுடைய நிருபங்களை எழுதவில்லை. பவுல் இந்த நிருபத்தை, தன் ஊழியத்தின் கடைசி நேரத்தில், தான் உலகம் முழுவதும் பிரசங்கித்த கவிசேஷத்தைப் பற்றிய உண்மைகளை நன்கு அறிந்து கொண்டு தம் விசுவாச வாழ்வில் முதிர்ச்சியடைந்தப் பின்பு எழுதினார் என்று வேத பண்டிதர்கள் நம்புகின்றனர்.

ரோமர் நிருபத்தைக் குறித்த இந்தச் சுருக்கமான விளக்கவுரையில், நம்முடைய சுருக்கமான ஆய்வைக் குறித்து வானொலியில் பவுலின் இந்த நிருபத்தைப் பற்றி கேட்டிருப்பவர்களுக்கு நான் சில குறிப்புகளை வழங்குகிறேன். பவுல், தான் அறிவித்த விளக்கமான கவிசேஷத்தின் ஒரு சுருக்கமான பாடம் தான் இந்தச் சிறிய புத்தகம்.

பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம் அவருடைய சாஸ்திர இறையியல் சாதனையாகும். இந்த நிருபத்தில், ரோமாபுரியிலிருந்த சபைக்கென்று குறிப்பாக, அதிகமான அளவில் எதையும் கூறவில்லை. பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதும்போது இந்த உலகத்தின் தலைநகராக ரோமாபுரியிருந்ததால், கவிசேஷத்தின் இந்த ஆழ்ந்த ஆய்வை ரோமாபுரியிலிருந்த விசுவாசிகளுக்கு எழுதினார் என்று வேத வல்லுநர்கள் நம்புகின்றனர்.

வேதத்தின் ‘நீதிமானாக்கப்படுதல்’ என்ற வார்த்தையைப் பற்றி விவரமாக விளக்குவது தான் இந்த நிருபமாகும். பரிசேயன் மற்றும் ஆயக்காரனைப் பற்றிய இயேசுவின் உவமையில், பாவிளின் ஜெபத்தை – நம்முடைய பாவங்களுக்காக, மரித்து அடக்கம் செய்யப்பட்டு மூன்றாம் நாள் உயிர்த்த இயேசுகிறிஸ்துவின் இரட்சிக்கும் வல்லமையில் விசுவாசம் கொண்டு ஜெபிக்கும் மனந்திரும்புதலின் ஜெபத்தை ஜெபிக்கும் எந்த மனுஷனும்/மனுஷியும், “நீதிமானாக்கப்பட்டவர்களாக” தங்களுடைய வீட்டிற்குப் போவார்கள் (லூக்கா 18:14) என்ற நற்செய்தியை அவர் அறிவிக்கிறார். புதிய ஏற்பாட்டில் இந்த அழகான வார்த்தையை நாம் முதல் முதலாக இங்குதான் பார்க்கிறோம். பவுல், ரோமருக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தில், நீதிமானாக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு ஆண்டிடத்திலும்,

பெண்ணிடத்திலும் நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற இந்த அருமையான அற்புதத்தை தேவன் எப்படி செயல்படுத்துகிறார் என்பதை விளக்குகிறார். நீதிமானாக்கப்படுதல் பற்றி வேதத்தில் இருக்கும் மிகவும் பரந்த கூற்று இந்த நிருபமாகும்.

நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பது மன்னிக்கப்படுதல் என்பதற்கும் மேலானது. நான் பாவமே செய்யாதது போல், தேவன் என்னைக் குறித்து அறிவித்து விட்டார் என்றும், நான் நீதிமானாயிருக்கிறேன் என்று அறிவித்துவிட்டார் என்றும் இதற்கு அர்த்தமாகும். தாவீது அறிக்கையிடுதல் மற்றும் மனந்திருப்பதல் குறித்த தனது சங்கீதத்தில், தன்னுடைய மீறுதல்கள் நீங்க தன்னைச் சுத்திகரிக்குமாறு தேவனிடம் கேட்கையில் இந்த வார்த்தையை தீர்க்கதரிசனமாக அறிமுகப்படுத்துகிறார் (சங்கீதம் 51:1).

ஒருமுறை, ஒரே சமயம் தொடர்ந்து ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தை வாசித்து, இந்தப் புத்தகத்திலுள்ள பகுத்தறியும் விவாதத்தை நிச்சயித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். இந்த நிருபத்தில் துவக்கத்திலிருந்து முடிவு வரை முரணற்ற ஒரு விவாதம் இருப்பதால் இதை நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நீதிமானாக்கப்படுதல் பாவியோடு எப்படி சம்பந்தப்படுகிறது என்று இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்கள் நமக்குக் காண்பிக்கின்றன. நாம் அநீதியுள்ள பாவிகள் என்று அறிந்து கொள்ளும்வரை, நீதிமானாக்கப்பட்டோம் என்று அறிவிக்கப்படுவதில் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் இருக்காது. நாம் அனைவரும் பாவிகள் என்ற துர்ச் செய்தியை நாம் நம்பும்படி செய்த பிறகு, பவுல் நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவதற்கு தேவன் ஒரு திட்டம் வைத்துள்ளார் என்ற நற்செய்தியை அறிவிக்கிறார்.

நீதிமான்களாக்கப்படுதலுக்கு தேவனுடைய திட்டம்

பவுலைப் பொறுத்தவரை, நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவதற்கு ஆரம்ப இடம் கிருபை ஆகும் (3:24). நாம் நீதிமான்களாக்கப்பட்டதற்கான அடிப்படை ஆதாரம் இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவையாகும், நாம் நீதிமான்களாக்கப் பட்டுவிட்டோம் என்பதற்கான உத்திரவாதம் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலாகும் (3:25; 4:24,25). அவர், “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மூலமாக தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்” (5:1) என்ற இந்த வார்த்தைகளோடு தன்னுடைய வாதத்தின் இந்தப் பகுதியை முடிக்கிறார். எனவே, நம்முடைய பாவத்திற்கு இந்த அற்புதத்தை நாம் தனிப்பட்ட விதத்தில் பயன்படுத்தி, தேவனால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டோம் என்று அறிவிக்கப்படுவதற்கான கொள்கை/நியமம் விசுவாசமாகும். பின்னர், அவருடைய விவாதத்தில், தேவனே, நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுவதற்கு காரணம் ஆவார் என்று அவர் கூறுவார் (8:33).

நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற இந்தக் காரியம் கற்றுக்

கொடுக்கப்படும்போது, பல வார்த்தைகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுதி நூற்றைம்பது முறை வேதத்தில் வந்துள்ளதை நான் குறிப்பிடவேண்டும். அந்த வார்த்தைகள், “அவருடைய பார்வையில்” நீதிமானாக்கப்படுதலில், செங்குத்தான மற்றும் கிடைநிலையிலுள்ள பரிமாணம் உள்ளது. நாம் கொலை செய்துவிட்டோமானால், விகவாசம், அறிக்கையிடுதல் மற்றும் மனந்திரும்புதல் மூலமாக தேவனுடைய பார்வையில் நீதிமானாக அறிவிக்கப்படலாம், ஆனால் இந்தச் சமுதாயத்தின் பார்வையில் நாம் நீதி மானாக்கப்படாததால், அல்லது மனிதனுக்கு முன்பாக நீதிமானாக்கப் படுதலின் அந்த கிடைநிலையிலுள்ள காரியத்தில் நாம் நீதிமானாக்கப் படாததால், நாம் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்படமாட்டோம்.

ஐரிகள் இல்லாமல் ஒரு விசாரணை நீதிபதிக்கு முன்பாக நடக்கும் போது, பிரதிவாதி நன்றாகப் பேசுகிறார் என்று அந்த விசாரணைக்கு வந்திருக்கும் மக்கள் நினைக்கக்கூடும், ஆனால் பிரதிவாதி குற்றமுள்ளவன் என்று நீதிபதி நினைத்தாரானால், அவர்கள் சிறைக்குப் போவார்கள் அல்லது தங்களுடைய வாழ்க்கையை இழந்து போவார்கள். பிரதிவாதி ஒரு பயங்கரமான நபர் என்று மக்கள் நினைக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் குற்றமற்றவர்கள் என்று நீதிபதி நம்பினாரானால், அவர்கள் விடுதலையாக்கப் படுவர். இதைப் போலவே, நம்முடைய குற்றமனப்பான்மையைக் குறித்தோ குற்றமில்லாதத் தன்மையைக் குறித்தோ இந்த உலக நீதிபதி என்ன நினைக்கிறாரோ அது தான் முக்கியம் என்பதை நாம் ஒரு நாள் உணர்வோம். எனவே தான் நாம் அவருடைய பார்வையில் பாவம் செய்யாதவர்கள் போலவே இருப்போம் என்று நமக்குக் கூறப்படுவது ஒரு மிக நல்ல நற்செய்தியாகும்.

அடுத்த நான்கு அதிகாரங்கள், விகவாசத்தால் நீதிமானாக்கப்படும் அந்த நபரோடு நீதிமானாக்கப்படுதல் எப்படி சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காண்பிக்கிறது. நம்மை நீதிமான்களாகத் தீர்க்கும் போது, நாம் சரியானவர்களாக, சரியானவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் எதிர்பார்க்கிறார் (I யோவான் 3:7). இந்த நிருபத்தின் இரண்டாவதாக உள்ள நான்கு அதிகாரங்களில் (5-8), நீதிமானாக அறிவிக்கப்பட்ட ஒரு நபர், அந்த நீதிமானாக்கப்படுதலின் வாழ்வை வாழ்வதற்கு வல்லமையை பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் கண்டு கொள்ள அவன் எதிர்நோக்கும் போராட்டங்களைப் பற்றிப் பவுல் கூறுகிறார்.

அடுத்த மூன்று அதிகாரங்களில் (9-11), நீதிமான்களாக்கப்படுதல் என்பது இந்த உலகம் முழுவதற்கும் குறிப்பாக இஸ்ரவேலுக்கும் எப்படியாக சம்பந்தப்பட்டுள்ளது என்பதை பவுல் கூறுகிறார். வேதத்தின் தீர்க்கதரிசனத்தைக் குறித்த காரியத்தில் இந்த மூன்று அதிகாரங்களும் தான் மிகவும் முக்கியமானவை ஆகும். இந்த மூன்று அதிகாரங்களிலும், இந்த உலகத்தில் நடக்கப்போகும் காரியங்களில் இஸ்ரவேல் ஈடுபட்டிருக்கும் என்று பவுல் முன்னறிவிக்கிறார்.

பவுலைப் பொறுத்தவரை, இஸ்ரவேல் மக்கள், தேவனுடைய

தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்கள் - தேவன் இரட்சிப்பிற்காக மக்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்பதற்கு அவர்கள் மிகப்பெரிய உதாரணமாவார்கள். இருப்பினும், இதே மூன்று அதிகாரங்களில், தேவன் மனிதனை, தேர்ந்தெடுக்கக்கூடிய ஒரு சிருஷ்டியாகவே சிருஷ்டித்திருக்கிறார் என்ற வேதத்தின் உண்மையை விளக்க, யூதர்களும் மிகப்பெரிய எடுத்துக்காட்டாவார்கள் என்று பவுல் எழுதுகிறார். யூதர்கள், தாங்கள் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடாததைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்கள் என்று நமக்கு கூறும்போது அந்தக் கருத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் இயேசு கிறிஸ்துவையும், இரட்சிப்பையும் ஏற்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

மேசியாவை ஏற்க மறுத்ததற்காக யூதர்களைத் தண்டிப்பதற்காக, தேவன் யூதரல்லாத உலகத்தின் பக்கமாகத் திரும்பினார். யூதர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவை ஏற்க மறுத்த நாளிலிருந்து தேவன் யூதரல்லாத ஜனத்தை இரட்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்று பவுல் எழுதுகிறார். தன்னை ஏற்க மறுத்ததற்காக இஸ்ரவேலை போதுமான அளவு தண்டிப்பதற்காக, தேவன் போதுமான புறஜாதியினரை இரட்சித்து விட்டார், தேவன் யூதர் பக்கமாக மீண்டும் திரும்பப் போகிறார், அப்போது “இஸ்ரவேலரெல்லாரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள்” (ரோமர் 11:26).

உலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் சிதறடிக்கப்பட்ட யூதர்கள், மீண்டும் இஸ்ரவேல் தேசமாவதற்கு, திரும்பவும் வருவார்கள் என்ற பழைய ஏற்பாட்டு தீர்க்கதரிசனத்தின் நிறைவேறுதலை நாம் பார்த்துவிட்டோம். யூதர்கள் தேவனிடம் ஆவிக்குரிய விதத்தில் திரும்பப்போகிறார்கள் என்று முன்னறிவிப்பதால், பவுலும் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளோடு சேர்ந்து கொள்கிறார். அந்த ஆவிக்குரிய திரும்புதல் இன்னும் தெளிவாக நடைபெறவில்லை. இந்த மூன்று அதிகாரங்களில், அவர்கள் தேவனிடம் அந்த ஆவிக்குரிய திரும்புதலை அனுபவிக்கும் போது அவர், இஸ்ரவேலின் மூலமாக இந்த உலகம் முழுவதற்கும் தன்னுடைய நீதிமானாக்குதலின் திட்டத்தைச் சம்பந்தப்படுத்தப்போகிறார்.

கடைசி நான்கு அதிகாரங்கள் (12-16), இந்த அருமையான நிருபத்தை அப்படியே நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய பகுதியாகும். பவுலுடைய ஒவ்வொரு நிருபமும் இரண்டு பகுதிகளாக பிரிகிறது. முதலாவது, நிருபத்தின், உபதேசப் பகுதியாகும், அடுத்தது, நிருபத்தை அப்படியே நடைமுறைப்படுத்தும் பகுதியாகும். எனவே பவுலுடைய நிருபங்களில், எப்பொழுதுமே இந்த உபதேசித்தல் பகுதியைப் பாருங்கள்.

இந்த நிருபத்தின் முதல் பதினோறு அதிகாரங்கள் பவுல் சபைக்குக் கொடுத்துள்ள கவிசேஷத்தின் மிகப்பெரிய கூற்றாகவும், அடுத்த மூன்று அதிகாரங்கள், புரிந்து கொள்வதற்குக் கடினமான, இறையியல் மற்றும் தீர்க்கதரிசனம் பற்றிய கூற்றாக இருக்கும்போதிலும், கடைசி நான்கு அதிகாரங்கள் மிகவும் நடைமுறைக்கேற்ற, எளிதில் அப்பியாசிக்கக்கூடிய கவிசேஷ சத்தியங்களாகும்.

அத்தியாயம் இரண்டு

இருந்தது போலவே - இருக்கிறது

பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் முதல் அதிகாரம், ஆதியாகமம் புத்தகத்தின் முதல் அதிகாரம் போலவே இருக்கிறது. துவக்கங்களைப் பற்றிக் கூறும் வேத வாக்கியங்கள், காரியங்கள் எப்படியாக இருந்தது என்று நமக்கு கூறுவதில்லை, ஆனால் அவை இன்று இருப்பது போலவே நாம் அதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார். பவுல், நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற காரியத்தை பாவியோடு சம்பந்தப்படுத்தும்போது, நாம் அனைவரும் பாவிகள் என்ற கருத்தைக் கூறிவிட்டு, பின்பு, நாம் அனைவரும், தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின் கீழ் இருக்கிறோம் என்கிறார்.

அதன் பின்பு அன்று இருந்தது போலவும், இன்று இருப்பது போலவும் அவர், தேவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையேயுள்ள உறவைப் பற்றிக் கூறுகிறார். நாம் சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கிவைக்கிறவர்களாயிருக்கிறோம் (ரோமர் 1:18) என்று தேவன் குற்றஞ்சாட்டுகிறார். பாவிகள் தங்களுடைய அநீதியுள்ள வாழ்க்கை முறையை நியாயப்படுத்த விரும்புவதால், அவர்கள் வேண்டுமென்றே சத்தியத்தை அடக்கி வைக்கிறார்கள். தேவன் அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்த விரும்பும் வாழ்வை எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய சத்தியத்தை அவர்கள் பார்க்க விரும்புவதில்லை. எந்த மனிதனாகிலும் செய்ய மனதுள்ளவனாயிருந்தால் அவன் அந்த உபதேசம் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறதா அல்லது சுயமாய்ப் பேசுகிறானா என அறிந்து கொள்வான் (யோவான் 7:17) என்று இயேசு கற்பித்தார். இதை அப்படியே மாற்றிப்போட்டால் அதுவும் உண்மையாகும். எந்த மனிதனாவது, தேவ சித்தத்தைச் செய்ய மனதுள்ளவனாக இல்லாவிட்டால், அவன் எதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறாரோ அதை அறிந்து கொள்ள மாட்டான்.

தேவன் இன்னும் அதிகமாகக் குற்றஞ்சாட்டுகிறார்: அவர்கள் நன்றியுள்ளவர்களாக இல்லை, அவர்கள் எப்போதும் சத்தியத்தைப்

பொய்யாக மாற்றுகிறார்கள். அவர்கள் உருவாக்கியவரை ஆராதிக்காமல், உருவாக்கப்பட்டவனை ஆராதிக்கிறார்கள். அவர்கள் இயற்கையான காரியங்களை இயற்கையல்லாத காரியங்களாக (ஓரினச்சேர்க்கை) மாற்றுகிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய மனதில் தேவனை வைத்துக் கொள்ளக்கூட விரும்பவில்லை, அவர்கள் பாவம் செய்வதில் சந்தோஷப்படுவது மட்டுமல்லாமல், மற்ற ஜனங்கள் பாவம் செய்வதைப் பார்ப்பதிலும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

பின்னர் பவுல், தேவன் மனிதனுக்கு கொடுத்த மறுமொழிகள் சிலவற்றை வழங்குகிறார். “தேவன் அவர்களை ஒப்புக்கொடுத்தார்” என்று மூன்று முறை (24,26,28) பவுல் எழுதுகிறார். தேவன் மனிதனை அன்று ஒப்புக்கொடுத்தார் என்றோ, அல்லது தேவன் இன்று மனிதனை ஒப்புக் கொடுக்கிறார் என்றோ அவர் அர்த்தம் கொள்ளவில்லை. தேவன் அன்று அவர்களை ஒப்புக்கொடுத்தார், இன்றும் நாம் விரும்புவதற்கு நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கிறார். தேவன், நம் விருப்பப்படி தோந்தெடுக்கக்கூடிய சிருஷ்டிகளாக உருவாக்கியுள்ளார் என்ற உண்மையை தேவன் மீற மாட்டார். நம் வாழ்க்கையை ஒரு புத்தகமாக நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த புத்தகத்தை எழுத வேண்டும் என்பது தேவனுடைய எண்ணமாகும், இந்தப் புத்தகம் எப்படி எழுதப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறித்து அவர் ஒரு திட்டம் வைத்திருக்கிறார். ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட தருணத்தில் அவர் பேனாவை நம்மிடம் கொடுத்து, “இதோ, நீ எப்படி விரும்புகிறாயோ அப்படியே கதையை முடித்துக்கொள். நீ தான் அதன் பலனை அனுபவிக்க வேண்டும், அதைத் தான் நீ விரும்புகிறாய் என்றால், அப்படியே உன் கதையை எழுதிக்கொள்” என்று கூறுகிறார்.

மனிதனுடைய குணம்

தங்களுடைய கதையை தாங்கள் விரும்பியபடியே முடிக்க தீர்மானிக்கிறவர்களுக்கு என்ன நேரிடுகிறது என்பதைக் குறித்து பவுல் துக்ககரமான காரியங்களைக் கூறுகிறார். தேவன் அவர்களை ஒப்புக்கொடுக்கும்போது, அவர்கள் தங்கள் சிந்தனைகளில் வீணரானார்கள், உணர்வில்லாத அவர்களுடைய இருதயம் இருளடைந்தது என்றும் எழுதுகிறார். பின் அவர்களுடைய துக்ககரமான வாழ்க்கையை இரண்டே வார்த்தைகளில் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார்: “எல்லா அநீதியும்”. அவர்களுடைய அநீதத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது, மனிதனுடைய குணத்தைப் பற்றி – அது எப்படியிருந்தது என்றும் இன்று எப்படி இருக்கிறது என்றும் ஒரு உண்மையான நிலையைப் பற்றி நமக்குக் கூறுகிறார் (29-32). இந்த துக்ககரமான, பாவத்தின் நீண்ட பட்டியல், நாமெல்லாரும் “ஆடுகளைப் போல வழிதப்பித் திரிந்து, அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம்” (ஏசாயா 53:6) என்று ஏசாயா எழுதிய போது எதைக் குறிப்பிட்டாரோ அதையே இதுவும் விவரிக்கிறது.

தேவனுடைய குணம் - அது இருந்ததுபோல - இருக்கிறதுபோல

நம்முடைய குணத்தைக் குறித்து பவுல் இந்த ஊக்கமளிக்கக்கூடிய சிந்தனைகளைப் பகிர்ந்து கொண்டு, இந்த நிருபத்தின் சிறந்த விவாதத்தைத் துவங்குகிறார். தேவன் நீதியுள்ளவராயிருக்கிறார் என்றும், தேவநீதியானது, அநீதியுள்ளவர்கள் மேல் தேவனுடைய கோபாக்கினையை வெளிப்படுத்தும் என்றும் பவுல் கூறும் போது (1:17), மனிதனுடைய குணத்திலிருந்து தேவனுடைய குணத்திற்கு செல்கிறார். வேறு வார்த்தைகளில் கூற வேண்டுமென்றால், நீதியானது எது என்பதற்குப் பூரணமான முன்மாதிரி தேவன் தான், எனவே தன்னுடைய சிருஷ்டிகளும் நீதியுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்று அவர் கட்டளையிடுகிறார். தன்னுடைய சிருஷ்டிப்பில் அநீதியுள்ளவர்களை தேவன் கண்டிக்கிறார்.

இந்த முக்கியமான வசனத்தில், தேவனுடைய குணத்தின் இரண்டு குணாதிசயங்கள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஒன்று தேவநீதி, மற்றொன்று தேவ கோபாக்கினை. பவுல் இப்போது தன் வாதத்தைத் தொடர்ந்து கட்டுகிறார். நம்முடைய குணத்தினால் மட்டும் நமக்குப் பிரச்சனைகள் வருவதில்லை. தேவனுடைய குணத்தின் காரணமாகவும் நமக்கு ஒரு பிரச்சனையுண்டு. நாம் பாவிகள் மட்டுமல்ல, ஆனால் நாம் பாவிகளாக தீர்க்கப்பட்டுள்ளோம். நம்மால் தீர்க்க முடியாத இரண்டு பிரச்சனைகள் நமக்குண்டு. இந்த இரண்டு பிரச்சனைகளையுமே தேவன் தீர்த்துவிட்டார் என்பதே இந்த நிருபத்தின் நற்செய்தியாகும்.

ஏசாயா, நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப் போல வழிதப்பித் திரிந்து, அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம் என்ற துர்ச்செய்தியை அறிவித்தப் பின், “கார்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்” (ஏசாயா 53:6) என்ற நற்செய்தியையும் பிரசங்கித்தார். இந்த சவிசேஷத்தின் கூற்றிலும் பவுல் அதே காரியத்தைத் தான் செய்கிறார்.

தேவனுடைய கோபாக்கினையை, “பரிசுத்தமல்லாதவற்றைக் குறித்து, பரிசுத்தத்தின், நிரந்தரமான, உறுதியான மனப்பாங்கு ஆகும்” என்று கூறலாம், அல்லது தம்முடைய அன்புக்குரியவர்களை அழிக்கக்கூடிய காரியத்தின் மேல், அன்புள்ள தேவனுடைய நிரந்தரமான உறுதியான மனப்பாங்கு ஆகும், என்றும் விவரிக்கலாம். தேவனுடைய சாராம்சமே அன்பாகும் என்று வேத வாக்கியங்கள் நமக்குக் கூறுகின்றன. ஆனால் தான் அன்பு செய்கிறவர்கள், பாவத்தால் அழிக்கப்படும் நிலையிலிருக்கும் போது, நம்முடைய அன்பான தேவன் கோபாக்கினை நிறைந்தவராகவும் மாறுவார். தேவன் அன்பு செய்வதை பாவம் அழித்து விடுவதால், தேவன் பாவத்தை வெறுக்கிறார், கண்டிக்கிறார்.

அத்தியாயம் மூன்று

நான்கு ராஜாக்களும் நான்கு சட்டங்களும்

பவுல், முதல் நான்கு அதிகாரங்களைப் பற்றிய தன்னுடைய விவாதத்தைச் சுருக்கி, ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் முதல் வசனத்தில் கொடுக்கிறார். அவர், “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமாண்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துமூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்” (ரோமர் 5:1) என்று சுருக்கமாக தன் விவாதத்தை எழுதுகிறார். தன்னுடைய விவாதத்தின் இரண்டாவது நான்கு அதிகாரங்களை அறிமுகப்படுத்தும் போது, அடுத்த வசனத்தில், “அவர் மூலமாய் நாம் இந்தக் கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தை விசுவாசத்தினாலே பெற்று நிலை கொண்டிருந்து தேவமகிமையை அடைவோமென்கிற நம்பிக்கையினாலே மேன்மைபாராட்டுகிறோம்” (5:2) என்று தொடர்ந்து எழுதுகிறார். கிறிஸ்துவின் சிலுவையின் மேலுள்ள நம் விசுவாசம் நம்மை நீதிமாண்களாக்கி, தேவனோடு நமக்கு சமாதானத்தைக் கொடுக்கிறது. நாம் இந்த உலகத்தில் கிறிஸ்துவுக்காக நிற்கவும், இயேசுவை உயர்த்தி, தேவனை மகிமைப் படுத்தக்கூடிய ஒரு வாழ்வை வாழவும் சாத்தியமாக்குவதற்கு கிருபைக்குள் பிரவேசிக்க விசுவாசம் நமக்கு உதவுகிறது.

நான்கு ராஜாக்கள்

விசுவாசத்தினால் இப்போது நீதிமாண்களாக்கப்பட்டுள்ள நாம், நீதிமாண்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ள மக்களைப் போல் எப்படி வாழ்வது? “நான்கு ராஜாக்கள்” என்று அழைக்கப்படக்கூடிய ஒரு உபதேசத்தின் மூலம் (5:12-21), பவுல் இந்தக் கேள்விக்கான பதிலைக் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறார். நாம் முதல் ராஜாவை “பாவம் என்ற ராஜா” என்று அழைக்கலாம். இந்தப் பாவம் என்ற ராஜா உலகத்திற்குள் பிரவேசித்து “எல்லா மனுஷருக்குள்ளும்” பரவியது (12) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். பாவம் இந்த உலகத்திற்குள் எப்படி பிரவேசித்தது, ஏன் பிரவேசித்தது என்ற தத்துவவாதியான விவாதத்திற்குள் பவுல் செல்லவில்லை. அவர், பாவம் பிரவேசித்து, பரவி ஆட்சி செய்தது என்று மட்டுமே எழுதுகிறார்.

பாவம் என்ற ராஜாவுக்குப் பின், மரணம் என்ற ராஜா தொடர்ந்து வந்தது. பவுல் பின்னர், “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” என்று கூறுகிறார் (6:23). பாவத்திற்கு எப்போதுமே விளைவுகள் உண்டு, அந்த விளைவுகள் நல்ல விளைவுகள் அல்ல. அந்த விளைவுகளில் ஒன்று மரணம் ஆகும். மரணம் ஒரு உருவகமாகவும் இருக்கிறது – பாவம் எப்போதும் மோசமான விளைவையே ஏற்படுத்தும் என்ற அர்த்தத்தில் அது ஒரு உருவகமாக இருக்கிறது. சீக்கிரமாகவோ அல்லது தாமதமாகவோ நாம் அனைவரும் நம் பாவத்தின் விளைவுகளைச் சந்திக்க வேண்டும். பாவம் என்ற ராஜாவைத் தொடர்ந்து மரணம் என்ற ராஜா எப்போதும் வரும்.

முதல் இரண்டு ராஜாக்களும் கெட்ட செய்திகளாகும், ஆனால் அடுத்த இரண்டு ராஜாக்களும் நற்செய்திகளாகும். மூன்றாவதாக ஒரு ராஜா பிரவேசித்து, பரவி, வாழ்க்கையில் ஆட்சி செய்தார் என்றும், அவருடைய பெயர் இயேசு கிறிஸ்து என்றும் பவுல் எழுதுகிறார். இயேசுவாகிய ராஜா சிலுவையில் பாவம் என்ற ராஜாவின் மேல் வெற்றி கொண்டார். மரித்தோரிலிருந்து அவர் உயிர்த்தபோது மரணம் என்ற ராஜாவின் மேல் வெற்றிகொண்டார்.

பவுல் இன்னும் அதிகமான நற்செய்தியை வைத்திருக்கிறார். நான்காவது ராஜா, ராஜாவாகிய நீங்கள் தான். விசுவாசத்தின் மூலம், நீங்கள் கிறிஸ்துவிலுள்ள வாழ்விற்குள் பிரவேசிக்கிறீர்கள். விசுவாசத்தினால், நீங்கள் கிறிஸ்துவில் நிறைந்திருக்கலாம். கிறிஸ்துவிற்குள் உள்ள ஜீவனில் பிரவேசித்து, நீதி என்ற ஈவை, கிருபை மற்றும் விசுவாசத்தால் பெற்றுக் கொள்பவர்கள் “இயேசு கிறிஸ்து என்னும் ஒருவராலே ஜீவனை அடைந்து ஆளுவார்கள்”. வேறு வார்த்தைகளில் கூற வேண்டுமென்றால், நாம் அவராலே ஜீவனை அடைந்து ஆளும்படியாக, நீங்களும் நானும் விசுவாசத்தினால் கிறிஸ்துவிற்குள் பிரவேசிப்பதற்கு முடியும் (5:17). இயேசு கிறிஸ்து, “நானோ அவைகளுக்கு ஜீவன் உண்டாயிருக்கவும், அது பரிபூரணப்படவும் வந்தேன்” (யோவான் 10:10) என்று கூறினார். அந்த இயேசுவின் பரிபூரண ஜீவனிற்குள் எப்படி பிரவேசிப்பது என்பதைத் தான் பவுல் நமக்குக் கூறுகிறார்.

இந்த நான்கு ராஜாக்களும் வெற்றி கொள்பவர்கள். நாம் இனிமேலும் பாவத்தோடு ஜீவிக்க முடியாது, அது கொடிய புற்றுநோயோடு ஜீவிப்பது போலாகும். மரணமாகிய ராஜாவை நம்மிடம் அனுப்பி பாவமாகிய ராஜா நம்மை தோற்கடித்துவிடும். ஆனால் விசுவாசம் மற்றும் கிருபையினால், கிறிஸ்துவிற்குள்ள பரிபூரண ஜீவனில் நாம் பிரவேசித்தால், நாம் பாவத்தை ஜெயிக்கிறவர்களாக, பரிபூரண ஜீவனைப் பெறுவோம். தன்னுடைய விவாதத்தின் இந்தப் பகுதியை, எட்டாம் அதிகாரத்தில் பவுல் முடிக்கும் போது, நாம் பாவத்தின் மேலும், நம்முடைய வாழ்விலும் முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாயிருப்போம் (8:37) என்று பவுல் அறிவிக்கிறார்.

நான்கு சட்டங்கள்

இந்த நிருபத்தின், இரண்டாவது நான்கு அதிகாரங்களைத் தொடங்குவது நான்கு ராஜாக்களைக் குறித்த உருவகமாகும். பவுல் தன்னுடைய நிருபத்தின் இந்த இரண்டாவது பிரிவின் கடைசி இரண்டு அதிகாரங்களில் கூறும் நான்கு ஆவிக்குரிய சட்டங்களைப் பற்றி நாம் கேட்பதற்கு இந்த நான்கு ராஜாக்களும் நம்மைத் தயார் செய்கின்றனர் (5-8). நாம் கிறிஸ்துவின் மூலமாக ஜெயங்கொள்கிறவர்களாகயிருக்க கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமானால், இந்த நான்கு ஆவிக்குரிய சட்டங்களையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

முதல் சட்டம், “தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம்” (7:1-6). தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம், தேவனுடைய வார்த்தையாகும் (சங்கீதம் 1:1,2). தேவனுடைய வார்த்தை ஒரு மிகப்பெரிய அற்புதமாகும். தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதால் விசுவாசம் வருகிறது, தேவனுடைய வார்த்தையானது நம்மில் ஆவிக்குரிய ஜீவனை உருவாக்கும் அழிவில்லாத வித்தாயிருக்கிறது. (ரோமர் 10:17; I பேதுரு 1:22,23).

இரண்டாவது ஆவிக்குரிய சட்டம், “பாவம் மற்றும் மரணத்தைக் குறித்த நியாயப்பிரமாணம்”. இது பாவத்திற்கு எப்போதுமே விளைவுகள் உண்டு என்ற அந்தப் பூரணமான, மறுக்க முடியாத ஆவிக்குரிய சட்டமாகும் (7:7-25). தேவனுடைய வார்த்தை முகம் பார்க்கிற கண்ணாடியைப் போன்றது (யாக்கோபு 1:23) என்று யாக்கோபு கூறுகிறார். ஒரு கண்ணாடியானது, நம்முடைய தோற்றத்திலுள்ள குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டும், எனவே நாம் வெளியே போய், மற்றவர்களை சந்திக்கும் முன்பாக கண்ணாடியைப் பார்த்து நம்முடைய தோற்றத்திலுள்ள குறைகளை, சரி செய்து கொள்ளலாம். அதே போல, மற்றவர்களோடு நாம் பேசுவதற்கு முன்பாக நம்முடைய பாவத்தை நாம் ஜெயிக்கும்படியாக நம்முடைய வாழ்க்கையிலுள்ள பாவங்களை தேவனுடைய வார்த்தையானது நமக்கு காண்பிக்கும். கண்ணாடியைப் பார்ப்பதென்பது எப்போதுமே ஒரு பிரியப்படுத்தும் அனுபவமாக இல்லாவிடினும், நம்மில் எத்தனை பேர் அதற்காக நம்முடைய வீடுகளிலுள்ள கண்ணாடிகளைத் தூர எறிந்து விடுகிறோம்?

நான்கு ராஜாக்களைப் போலவே, நியாயப்பிரமாணங்களிலும், முதல் இரண்டு ஆவிக்குரிய சட்டங்களும் துர்ச்செய்தியை அறிவிக்கின்றன, மூன்றாவது மற்றும் நான்காவது ஆவிக்குரிய சட்டங்கள் நற்செய்தியை அறிவிக்கின்றன. பவுல் இந்த மூன்றாவது ஆவிக்குரிய சட்டத்தை, “இயேசு கிறிஸ்துவினாலே ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம்” (8:1-4) என்று அழைக்கிறார். இந்த நியாயப்பிரமாணம் “பாவம் மற்றும் மரணம் என்ற பிரமாணத்தினின்று நம்மை விடுதலையாக்குகிறது” என்ற நற்செய்தியை அவர் நமக்குக் கூறுகிறார்.

எப்படியாக நம்மில் அநேகர் ஆவிக்குரிய நிலையில் அதிகமான நேரத்தை செலவழித்தும், மேலே எழும்பி தூய்மையான நிலையை அடைய முடியாதவர்களாயிருக்கிறோம்? பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றிருந்தும் கூட, பாவம், மரணம் என்ற பிரமாணத்தை நம்மால் ஏன் மேற்கொள்ள முடியவில்லை?

இந்தக் கேள்விக்கான பதில் நான்காவது ஆவிக்குரிய நியாயப்பிரமாணமாகிய, “ஆவிக்குரிய சிந்தனையைக் குறித்த பிரமாணம்” என்ற பிரமாணத்திற்கு நம்மை அறிமுகப்படுத்துகிறது. பவுல், “அன்றியும் மாம்சத்தின்படி நடக்கிறவர்கள் மாம்சத்துக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள்; ஆவியின்படி நடக்கிறவர்கள் ஆவிக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள். மாம்ச சிந்தை மரணம்; ஆவியின் சிந்தையோ ஜீவனும் சமாதானமுமாம்” (8:5-8) என்று எழுதுகிறார். நாம் பாவம், மரணம் என்ற பிரமாணத்தை நம்முடைய வாழ்வில் மேற்கொள்ளாவிட்டால், நாம் மாம்சத்துக்குரியவைகளை சிந்திக்கிறவர்களாயிருக்கிறோம் என்று அர்த்தமாகும். “ஆவிக்குரிய சிந்தனையைக் குறித்த நியாயப்பிரமாணம்” என்று கூட நாம் இயேசுவின் மிகவும் முக்கிய உபதேசங்களில் ஒன்றை அழைக்கலாம். மகிழ்ச்சியினால் நிறைந்த ஒரு வாழ்விற்கும், துக்கத்தினால் நிறைந்த ஒரு வாழ்விற்குமுள்ள வித்தியாசம் நாம் காரியங்களைப் பார்க்கும் விதத்தில் தான் இருக்கிறது என்று இயேசு உபதேசித்தார் (மத்தேயு 6:22,23).

இந்த நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களை ஜெபத்தோடு சிந்தியுங்கள். பின்பு, “இன்று என்னுடைய சிந்தை எப்படியிருக்கிறது?” என்று உங்களை நீங்களே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். “உங்களுடைய வாழ்வை ஆளுகை செய்வது கிறிஸ்துவில் ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணமா அல்லது பாவம், மரணம் என்ற பிரமாணமா? என்பதை ஆவிக்குரிய சிந்தையைக் குறித்த பிரமாணம் தீர்மானிக்கும்.

அத்தியாயம் நான்கு

சகலமும்

“ஆ, தேவனுடைய ஐசுவரியம், ஞானம், அறிவு என்பவைகளின் ஆழம் எவ்வளவாயிருக்கிறது! அவருடைய நியாயத்தீர்ப்புகள் அளவிடப்படாதவைகள், அவருடைய வழிகள் ஆராயப்படாதவைகள்! கர்த்தருடைய சிந்தையை அறிந்தவன் யார்? அவருக்கு ஆலோசனைக் காரனாயிருந்தவன் யார்? தனக்குப் பதில் கிடைக்கும்படிக்கு முந்தி அவருக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தவன் யார்? சகலமும் அவராலும் அவர் மூலமாயும் அவருக்காகவும் இருக்கிறது; அவருக்கே என்றென்றைக்கும் மகிமையுண்டாவதாக. ஆமென் (11:33-36).

இந்த வேதாந்த சாஸ்திர சாதனையின் உபதேசப் பகுதியை பவுல் இந்த இறையியல் உண்மையோடு தான் முடிக்கிறார். இந்த அருமையான கூற்றின்படி தேவனே சகல காரியங்களுக்கும் ஆதாரமானவர், சகல காரியங்களுக்கும் பின்னே இருக்கிற சக்தி அவரே, எல்லா காரியங்களுக்குமான நோக்கம் அவருடைய மகிமையே என்று பவுல் அறிவிக்கிறார். ‘சகலமும்’ என்ற இந்த வார்த்தையை பவுல் அடிக்கடி பயன்படுத்துகிறார், ஆனால் தற்செயலாக அல்லவே அல்ல (ரோமர் 8:28; II கொரி 9:8), இந்த வார்த்தையை பவுல் இந்தக் கொள்கையில் பயன்படுத்தும்போது அவர் எந்தக் காரியங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த நிருபத்தின் விவாதத்தை ஜெபத்தோடு நீங்கள் பகுத்துணரும் வேளையில், இந்த நிருபத்தின் பதினாறு அதிகாரங்களை நான்காக பிரித்துக் கொள்ளுமாறு நான் உங்களை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிருபத்தில், அப்போஸ்தலராகிய பவுலின் ஊக்கமளிக்கக்கூடிய இந்த விவாதத்தை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யும் வேளையில், அதிகாரங்களையும், வசனங்களையும் குறித்து மறந்துவிடுமாறு நான் இப்போது உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை வேதத்தில் அதிகாரங்களும் வசனங்களும் சேர்க்கப்படவில்லை. சில நேரங்களில் வேதத்தின் புத்தகத்திலுள்ள ஏவப்பட்ட பகுத்தறிவின் உண்மைகளை விட்டு இந்த அதிகாரத்தின் பிரிவுகள் நம் கவனத்தைத் திருப்பிவிடக்கூடும்.

அந்த நான்கு ஆவிக்குரிய நியாயப்பிரமாணங்களைப் பற்றிக் (8:13) கூறி முடித்தவுடன், பவுல் சகலமும் என்ற வார்த்தையை இந்த விளக்கத்தில் பயன்படுத்தத் துவங்குகிறார். பின்பு தேவன் நம்மை இரட்சிப்பிற்குள் எப்படியாகக் கொண்டு வருகிறார் என்பதைப் பற்றிக் கூறுகிறார். நாம் இரட்சிக்கப்படும் செயலில் நடக்கும் எல்லா காரியங்களையும் பின்னிருந்து நடத்துபவர் தேவன் தான் என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். அவர்: “தம்முடைய குமாரன் அநேக சகோதரருக்குள்ளே முதற்பேறானவராயிருக்கும் பொருட்டு, தேவன் எவர்களை முன்னறிந்தாரோ அவர்களைத் தமது குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாயிருப்பதற்கு முன்குறித்திருக்கிறார்; எவர்களை முன்குறித்தாரோ அவர்களை அழைத்துமிருக்கிறார்; எவர்களை அழைத்தாரோ அவர்களை நீதிமான்களாக்கியுமிருக்கிறார்; எவர்களை நீதிமான்களாக்கினாரோ அவர்களை மகிமைப்படுத்தியுமிருக்கிறார்” என்று எழுதுகிறார் (8:29,30).

இந்தப் பகுதி ஒரு பெரிய சத்தியத்தைக் கூறுகிறது. தேவனை ஏற்றுக்கொண்டவர்களுக்குள் அவர் இருக்கிறார், கீழ்ப்படிதலோடு நடப்பவர்களோடு அவர் இருக்கிறார், அவருடைய திட்டத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களுக்காக அவர் இருக்கிறார். தேவன் நமக்குள்ளும், நம்மோடும், நமக்காகவும் இருக்கையில், நமக்கு எதிராக நிற்பவன் யார், அவருடைய அன்பிலிருந்து எதனால் நம்மைப் பிரிக்க முடியும்? என்று அப்போஸ்தலராகிய பவுல் அறிவிக்கிறார். இந்த கேள்விகளுக்கு பதில் கொடுப்பதோடு பவுல் இந்த எட்டாவது அதிகாரத்தை முடிக்கிறார்.

இந்தத் தூண்டப்பட்ட, ஊக்கமளிக்கக்கூடிய சிந்தனைகளை சுமந்தவர்களாக ஒன்பதாவது அதிகாரத்திற்குச் செல்லுங்கள். இங்கு பவுல், மேலே கூறப்பட்ட ஒரு வார்த்தையை விவரித்துக் கூறுகிறார். அந்த வார்த்தை “முன்குறித்திருக்கிறார்” என்ற வார்த்தையாகும். தேர்ந்தெடுத்தல் என்றும் அழைக்கப்படும் இந்த முன்குறித்தல் என்ற வார்த்தையை பவுல் விவரித்துக் கூறுவதால், இந்த அதிகாரம் வேதத்தில் மிகவும் கடினமானதாக, ஆனால் பக்தியூட்டுவதில் சிறந்த அதிகாரமாகக் காணப்படுகிறது.

இந்த வார்த்தையை விளக்குவதற்கு அவர், தங்கள் தாயின் வயிற்றிலிருந்த இரட்டையர்களாகிய ஏசா மற்றும் யாக்கோபைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இந்தக் குழந்தைகள் நல்லதையோ கெட்டதையோ செய்வதற்கு முன்பதாகவே தேவன், “யாக்கோபைச் சிநேகித்து ஏசாவை வெறுத்தேன்” என்றும், “முத்தவன் இளையவனுக்கு ஊழியஞ் செய்வான்” என்றும் கூறுகிறார் (9:12,13) இந்த இரட்டையர்கள் பிறப்பதற்கு முன்பாகவே, தேவன் இவர்களுக்கு ஒரு முடிவை, திட்டத்தை வைத்திருக்கிறார். இந்த உபதேசம் விசுவாசிகளுக்குள், ஒரு குடும்ப இரகசியத்தைப் போல் காக்கப்பட வேண்டும் என்று எனக்குப் பிரியமான வேத பண்டிதர்களில் ஒருவர் கூறினார். விசுவாசத்திற்குள் வராமல், பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளாமலிப்பவர்கள் இந்த உபதேசத்தைப் புரிந்துகொள்ளவும்

ஏற்றுக்கொள்ளவும் வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. இது விசுவாசிகளுக்கும் கூட கடினமானது தான், ஏனென்றால் தேவன் அநியாயமானவராக நேர்மையற்றவராக, குறிப்பாக “தேர்ந்தெடுக்கப்படாதவர்களிடம்” நேர்மையற்றவராக காணப்படுவது போல் இது தெரிகிறது.

பெரும்பாலும், முதலில் இந்த உபதேசத்தை வேதத்தில் கண்டுகொள்ளும் விசுவாசிகள், இது உண்மையாக இருக்க முடியாது என்றே நினைக்கின்றனர். அந்த எண்ணத்திற்கு அப்போஸ்தலராகிய பவுலின் மறுமொழி, நம்மை பழைய ஏற்பாட்டைப் படிக்கும்படி சவால்விடுவதாகும். நான் கேட்ட கவிதைகளில் மிகவும் சிறிய கவிதை: “யூதர்களை – தேர்ந்தெடுத்ததில் – தேவன் எவ்வளவு விந்தையுள்ளவன்” (How odd - of God - to choose - the Jews) என்பதாகும்.

இந்த தேர்ந்தெடுத்தல் என்ற உபதேசத்தின் எடுத்துக்காட்டாக பழைய ஏற்பாடு முழுவதும் பல சம்பவங்களுண்டு. பண்டைய வரலாற்றின் எல்லா தேசங்களிலுமிருந்து தேவன் இஸ்ரவேலைத் தேர்ந்தெடுத்தார். நான் முன்பே குறிப்பிட்டது போல, இந்த மூன்று கடினமான அதிகாரங்களும் (9-11) தேர்ந்தெடுத்தல் என்பதற்கு எதிர்மறையான காரியத்தையே தெளிவாக்குகின்றன, ஏனெனில் இஸ்ரவேல் தேர்ந்தெடுக்கப்படக்கூடாது என்பதையே இன்றும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நாம் அவருடைய நினைவுகளையும், வழிகளையும் புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்யக் கூடாது என்று ஏசாயாவின் மூலம் தேவன் கூறுகிறார். பூமியைப் பார்க்கிலும் வானங்கள் எவ்வளவு உயரமாயிருக்கிறதோ, அப்படியே அவருடைய நினைவுகளும், செயலும் நம்முடையதிலிருந்து வேறுபட்டவையாகமிருக்கிறது என்று நம்மை எச்சரிக்கிறார் (ஏசாயா 55:8,9)

இந்த உபதேசத்தை நமக்கு கொடுக்கும்போதே, பவுல், சில பெரிய கேள்விகளால் நமக்கு சவாலிடுகிறார்: “ஒரே களிமண்ணிலிருந்து மோசேயையும், பார்வோனையும் தேவன் ஏன் சிருஷ்டித்தார் என்று சாதாரண மனிதனாகிய நீ தேவனை நோக்கிக் கேட்பதற்கு நீ யார் என்றும், உருவாக்கப்படும் வஸ்து உருவாக்குபவனை நோக்கி என்னை இப்படி உருவாக்கு என சொல்லலாமா?” என்றும் கேட்கிறார் (ரோமர் 9:20,21). தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல் என்பது முக்கியமான காரியமல்ல என்று அதற்கான விளக்கத்தையும் அவர் கொடுக்கிறார். நாம் இரட்சிப்பிற்காக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளோம் என்றால், நாம் கிருபையால் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோமெனியொழிய, நம்முடைய சொந்த முயற்சியாலான எந்த சாதனையாலும் அல்ல என்பது தான் உண்மை (11).

தேவன் நம்மை உருவாக்கியபோது தம்முடைய ஆலோசகராயிருக்கும்படி தமக்கு யாரும் அவசியம் என எண்ணவில்லை என்பதை பவுல் ஞாபகப்படுத்துகிறார்.

அத்தியாயம் ஐந்து அதனால் என்ன?

இந்தத் துதியின் சத்தியத்தை உங்களோடு சுமந்தவர்களாக பன்னிரெண்டாவது அதிகாரத்திற்குள் செல்லுங்கள். பவுல் ‘அப்படியிருக்க’ என்ற வார்த்தையை பயன்படுத்தும்போது, அந்த வார்த்தை அங்கு ஏன் இருக்கிறது என்று நாம் எப்போதும் கேட்க வேண்டும். இந்த அப்போஸ்தலரின் விவாதத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, நான் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகப் பெற்ற இந்த ஆலோசனை நமக்கு உதவி செய்யும். அவர், தன்னுடைய நிருபத்தின் நடைமுறைப் பகுதிகளை இந்த முறையில் தான் துவங்குகிறார். இந்த நிருபத்தில் நம்மோடு பகிர்ந்து கொண்ட சத்தியத்தை உபயோகிக்க ஆரம்பிக்கும் போது, அவர் இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதற்குக் காரணம், தன்னுடைய விவாதத்தின் ஆரம்பத்திற்கு நம்மை மீண்டும் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பது தான் (1:17).

“அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுருபமாகுங்கள்” (ரோமர் 12:1,2).

பல மக்கள், தங்களைத் தாங்கள் தேவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டால், தேவனுடைய சித்தம் தாங்கள் எண்ணிப் பார்க்க முடியாத மோசமான இடத்திற்கு தங்களை நடத்திச் செல்லும் என்று நினைக்கின்றனர். ஆனால் தேவனுடைய சித்தம் நல்லது என்று பவுல் நமக்குக் கூறுகிறார். அது பரிபூரணமானதும் கூட (2). உங்களுடைய வாழ்க்கையில் தேவனுடைய சித்தம் என்ன என்பதை எப்படி அறிந்து கொள்வீர்கள்? தேவனுடைய சித்தத்திற்கு பவுல் ஐந்து படிகளைத் தருகிறார்.

முதலாவதாக, தேவன் மேல் மையம் கொண்டிருங்கள். தேவனே எல்லாக் காரியங்களுக்கும் மூலாதாரம் என்பதாலும், எல்லா வல்லமையுடையவரும் அவர்தான் என்பதாலும், எல்லாக் காரியங்களுக்கும்மான நோக்கம் அவரே என்பதாலும், உங்களுடைய வாழ்க்கையின் மையமாக தேவனை வைத்திருப்பதே நல்லதாகும். இரண்டாவதாக, தேவனிடம் உங்களுடைய அர்ப்பணித்தவர்களாக இருங்கள். நம்முடைய சித்தத்தை, தேவனுடைய சித்தத்திற்கு நாம் அர்ப்பணிக்க வேண்டும். இயேசு, “அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்ய மனதுள்ளவனெவனோ அவன் இந்த உபதேசம் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறதோ, நான் சுயமாய்ப் பேசுகிறேனோ என்று அறிந்து கொள்வான்” (யோவான் 7:17) என்று கூறியபோது, அந்த வழிகாட்டக் கூடிய உபதேசத்தை நமக்குக் கொடுத்தார். நீங்கள் அவரிடம் உங்களை அர்ப்பணித்துள்ளீர்கள் என்றும் அவருடைய சித்தத்தைச் செய்ய நீங்கள் சித்தமுள்ளவர்களாகயிருக்கிறீர்கள் என்றும் தேவன் அறிந்து கொண்டால், உங்களுடைய வாழ்வில் தாம் வைத்துள்ள சித்தத்தை தேவன் உங்களுக்குக் காண்பிப்பார்.

மூன்றாவது நிலையில் தான் நாம் எதுவும் செய்யாதவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் தேவனால் மனந்திருப்பப்பட்டவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் நமக்குக் கூறுகிறார். உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுரூபமாகுங்கள். நீங்கள் சரீரப்பிரகாரமாக பிறந்த போது அது உங்களுக்கு ஒரு செயலற்ற அனுபவமாகயிருந்தது. நாம் மீண்டும் பிறக்கும் போதும் இது உண்மையாகயிருக்கிறது. தேவன் தான் தன்னுடைய பங்கை செயல்படுத்துகிறார், நம்முடைய மனம் புதிதாகிறபோது நாம் செயலற்றவர்களாயிருக்கிறோம். நம்முடைய “மனம் புதிதாகுகிறதை” நாம் அனுபவித்தவுடன், நமக்காக தேவனுடைய திட்டம் நல்லது என்று நாம் நம் அனுபவத்தில் அதை நிரூபிக்க முடியும், அவருடைய தேவைகளையெல்லாம் சந்தித்து, ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சி நிலைக்கு நேராக முன்னேறுவோம்.

பவுல் நான்காவது நிலையை, “இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல்” (2) என்று எழுதும் போது கூறுகிறார். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், “மற்றவர்களைப் போல் இருக்காதீர்கள்,” அப்படியிருந்தால் தேவன் உங்களுடைய வாழ்வில் வைத்திருக்கும் சித்தத்தை நீங்கள் இழந்துவிடுவீர்கள். நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவின் சித்தத்தோடு இணைந்திருந்தால் இந்த உலகத்தோடு உங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளமாட்டீர்கள். மேலும், உங்களுடைய மதிப்பீடுகள், உங்களைச் சுற்றியுள்ள இந்த உலகத்தின் மதிப்பீடுகளோடு ஒத்திராது.

கடைசியாக, ஐந்தாவது நிலை கிறிஸ்துவில் நீங்கள் உறுதிப்பட்டிருக்க வேண்டியது. அதைச் செய்வதற்காக பரிசுத்த ஆவியானவர் தம்முடைய ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கொடுத்து, தம் மக்கள் மூலம் கிரியை செய்கிறார் (3-8) என்பதை அறிந்து கொள்வதாகும் என்று பவுல்

கூறுகிறார். இந்த வரங்கள் கிறிஸ்துவிற்குள் நம்முடைய வாழ்வை உறுதி செய்து நம்முடைய ஆவிக்குரிய ஊழியங்களுக்காக நம்மை பயிற்றுவிக்கிறது. தேவன் நம்மில் எந்த வரங்களை மூலதனமாக வைத்திருக்கிறார் என்பதை நாம் கண்டுகொண்டு, அவற்றை அவரிடம் ஒப்புவித்து, அவருக்காக அவற்றைப் பயன்படுத்தினால், அந்த ஆவிக்குரிய வரங்கள், நம்மை தேவனுடைய சித்தத்திற்கு நேராகவும், நம்முடைய இந்த வாழ்வில் நம் இரட்சிப்பின் நோக்கத்திற்கு நேராகவும் நம்மை வழிநடத்தும் (எபேசியர் 2:10).

உண்மையான நிலையில் இருங்கள் !

பவுல், தன்னுடைய நடைமுறைக்கேற்ற உபயோகப்படுத்தும் விதத்தைக் குறித்து தொடர்ந்து கூறுகையில், அவர் இந்த நிருபத்தில் நம்மோடு பகிர்ந்து கொண்டுள்ள எல்லா சத்தியங்களையும், நம் சபையோடு பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறார். புதிய ஏற்பாட்டின், எனக்குப் பிடித்த மொழிபெயர்ப்பானது, இந்த நிருபம் முழுவதும் “நிஜம்” என்ற இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறது. முதலாவது, அவர்: “தீமையை வெறுத்து, நன்மையைப் பற்றிக் கொண்டிருங்கள்” (12:9) என்று எழுதுகிறார். இங்கு, விசுவாசிகளுக்கு மத்தியில் உண்மையான சுத்தமும், பரிசுத்தமும் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார்.

பவுல், உண்மையான பணிவு இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். “மேட்டிமையானவைகளைச் சிந்தியாமல், தாழ்மையானவர்களுக்கு இணங்குங்கள்” (16) என்று கூறுகிறார். தாழ்மை என்பது ஒரு ஆவிக்குரிய நற்பணியாக உள்ளது. இது அப்போஸ்தலர்களுடைய அட்டவணையில் எப்போதுமே மிக உயர்ந்த நிலையில் இருக்கின்ற ஒன்றாகும். பின்பு பவுல் உண்மையான ஒற்றுமையைப் பற்றி வலியுறுத்துகிறார். நாம் அனைவரும் கிறிஸ்துவில் ஒன்றாவோம், அவருடைய சரீரத்தின் அங்கத்தினர்களாவோம் என்ற உண்மையைச் சார்ந்தது தான் இங்கு பவுல் குறிப்பிடும் ஒற்றுமையாகும்.

பவுல், “சகோதர சிநேகத்திலே ஒருவர் மேலொருவர் பட்சமாயிருங்கள்” என்று எழுதும்போது, நாம் ஒருவர் மேலொருவர் உண்மையான அன்புள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். கொரிந்தியருக்கு, தான் எழுதிய முதல் நிருபத்தில், உண்மையான அன்பு என்றால் என்ன என்று நமக்குக் காண்பிக்கிறார் (I கொரி. 13:4-7). பவுலுடைய எல்லா நிருபங்களின், நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய பகுதிகளிலும் காணப்படும் மிக முக்கியமான சத்தியமாக இது உள்ளது.

பின்பு பவுல் உண்மையான உக்கிராணக்காரர்களாயிருப்பது பற்றிக் கூறுகிறார். “பரிசுத்தவான்களுடைய குறைவில் அவர்களுக்கு உதவி செய்யுங்கள்” (13). மற்றவர்களை உபசரிப்பதை ஆவிக்குரிய வரங்களில்

ஒன்றாக பவுல் பட்டியலிடுகிறார். மூல பாஷையில், பவுல் இங்கு கற்பிப்பது என்னவென்றால், நாம் உபசரிப்பவர்களாக மட்டுமல்லாமல், மக்களை அன்பால் “துன்புறுத்துபவர்களாக” இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். உண்மையான உக்கிராணக்காரர்கள் சபைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது, சுவிசேஷத்தைப் பரப்புவதும் விசுவாசிகளின் தேவைகளை சந்திப்பதுமாகும் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

பின்பு பவுல் உண்மையான சில செயல்பாடுகளை வலியுறுத்துகிறார். “அசதியாயிராமல், ஜாக்கிரதையாயிருங்கள், ஆவியிலே அனலாயிருங்கள், கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்யுங்கள்” என்று எழுதுகிறார். நாம் சில காரியங்களுக்கு உண்மையாகவே முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று பவுல் சவாலிடுகிறார். பல காரியங்களில் நம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்வதால், நம்மில் யாராயிருந்தாலும் “அவசரம் என்ற கொடுமையால்” கட்டுப்படுத்தப்படுபவர்களாக மாறிவிடக்கூடிய வாய்ப்பு உண்டு. நம்முடைய முதன்மையான காரியங்களில், ஜெபத்தோடு நம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள நாம் நேரத்தை எடுத்துக்கொள்வதில்லை.

பவுல் தன்னுடைய முதன்மையான காரியங்கள் எவை என்று அறிந்திருந்தார். நாம் வேதத்தில் படிக்கும் மற்ற தேவனுடைய மனிதர்களும் இந்த முதன்மையான காரியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஆவிக்குரிய ஒழுக்கத்தில் பவுலோடு இணைந்து கொள்கின்றனர். தாவீது, “கர்த்தரிடத்தில் ஒன்றை நான் கேட்டேன், அதையே நாடுவேன்” (சங்கீதம் 27:4) என்று எழுதியுள்ளார். பவுலும் தாவீதும் முக்கியமாகக் கருதிய ஒரு காரியம் தேவனோடுள்ள தங்கள் உறவும், தங்களுடைய தினசரி அனுபவத்தில் அவருடைய சித்தத்தை நிரூபிப்பதுமாகும். இயேசு கிறிஸ்துவின் உதாரணத்தைக் காட்டிலும், வேதத்தில் இப்படி முதன்மையான காரியங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவர்களில், சிறந்த முன்மாதிரி வேறு யாருமில்லை.

பவுல், நம்மோடு பகிர்ந்து கொண்டுள்ள இந்த அற்புதமான சத்தியத்தை விசுவாசிப்பவர்களுக்கு, உண்மையான சாட்சி, ஜெபம் மற்றும் விசுவாசமுள்ளவர்களாக (14-21) இருக்க வேண்டும் என்று புத்தி சொல்கிறார். “பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபம்” என்ற இந்த சாதனைப் புத்தகத்தில், சுவிசேஷத்தின் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய பகுதிகளை நம்முடைய வாழ்வில் அனுதினமும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற வலியுறுத்தல் உள்ளதை கவனியுங்கள்.

குடிமக்களாக விசுவாசிகள்

பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தில், குடிமக்களாக, விசுவாசத்தால் நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற சுவிசேஷத்தை எப்படி பயன்படுத்துவது என்று பவுல் நமக்குக் காண்பிக்கிறார். நாம் அப்போஸ்தலர்களுடைய நடபடிகள்

புத்தகத்தில் படித்தது போல், அரசாங்கத்தின் விதிகள், தேவனுடைய உபதேசத்திற்கு முரணாக இருக்கும்போது, நாட்டிற்கு கீழ்ப்படியமுடியாத ஒரு நிலைமை விசுவாசிக்கு வரக்கூடும். இந்த அதிகாரத்தில் பவுல், சட்டத்தை அமுல்படுத்தும் அரசாங்க அதிகாரி, “தேவ ஊழியக்காரனாயிருக்கிறான்” என்று மூன்று முறை எழுதுகிறார் (13:4,6). நியமிக்கப்பட்ட தேவனுடைய ஊழியக்காரனாக, அவன் தேவனுடைய கோபாக்கினையின் (4) தற்போதைய வெளிப்பாடாயிருக்கிறான்.

பவுல், மறுபடியும் பிறந்த சட்டத்தை அமுல்படுத்தும் அதிகாரிகளைப் பற்றிப் பேசவில்லை, மாறாக, ரோம யுத்த வீரர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார். “நியமிக்கப்பட்ட” என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தம், முக்கியமான இடத்தில் வைக்கப்படுவது. சவிசேஷத்திற்காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள், தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைப் பிரசங்கிப்பதற்காக முக்கிய இடத்தில் வைக்கப்படுபவர்களாவர், நியமிக்கப்பட்ட சமாதான அதிகாரிகள், தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை அமுல்படுத்துவதற்காக வைக்கப்படுகிறார்கள். பவுல், “அவர்களுக்கு நீ இணங்கிப் போக வேண்டுமென்றால், நியாயப் பிரமாணத்திற்கு கீழ்ப்படிந்திரு. ஆனால் நீ திருடினாலோ, கொலை செய்தாலோ, அவர்கள் உன்மேல் பட்டயத்தைப் பயன்படுத்துவார்கள், அவர்கள் பட்டயத்தைப் பயன்படுத்தும் போது, “அவர்கள் தேவனுடைய ஊழியர்களாயிருக்கிறார்கள்”.

சட்டமும் ஒழுங்கும் இருக்க வேண்டும் என்ற இந்தக் காரியம் தேவனிடத்திலிருந்து துவங்குவதால், சட்டத்தை அமுல்படுத்தும் அதிகாரியும் தேவனிடத்திலிருந்து தான் தன்னுடைய அதிகாரத்தின் ஆதாரத்தைக் கண்டுகொள்கிறான். இருப்பினும், ஒரு அரசாங்கமே, ஊழல் நிறைந்ததாகவும், அழிவுள்ளதாகவும், அதனுடைய சட்டங்கள் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணங்களுக்கு எதிரானதாகவும் இருக்கையில் சமூகத்திற்கு கீழ்ப் படியாமல் போவதற்கான நேரமும் வாய்ப்பும் ஏற்பட்டுவிடும் (அப்போஸ்தலர் 5:29).

சீஷர்களின் வாக்குவாதம்

பதினான்காம் அதிகாரத்தில், ரோமாபுரியிலிருந்த சீஷர்களுக்கு கிடையே வித்தியாசங்களைப் பற்றிப் பவுல் கூறுகிறார். பவுல் ரோமாபுரியிலிருந்த சீஷர்களை சந்தித்திருக்கவில்லை, ஆனால் அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதிய போது, எல்லா சாலைகளும் ரோமாபுரியையேச் சென்றடைந்ததால், அங்கிருந்த பல விசுவாசிகளை அவர் அறிந்திருந்தார், கடைசியில் ரோமாபுரிக்கு பயணம் செய்யவிருந்த விசுவாசிகளையும் அறிந்திருந்தார். அங்கிருந்த சீஷர்களுக்கிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்ததையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

முதலாவதாக நடந்த சபை ஆலோசனைக் கூட்டமே இந்த காரியத்தைத் தீர்த்து வைக்கும்படியாகத் தான் கூட்டப்பட்டது: இயேசுவின், புறஜாதிகளான சீஷர்கள், பாரம்பரிய யூதர்கள் போல் வாழ விரும்பவில்லை, மறுபடியும் பிறந்த யூத சீஷர்களோ பாரம்பரிய யூதர்களைப் போலவே தொடர்ந்து வாழ விரும்பினர், ஏனெனில் இரண்டு சாராரும் யூத மேசியாவை பின்பற்றினர் (அப்போஸ்தலர் 15). அந்த ஆலோசனை சங்கத்தின் தீர்வு என்னவாக இருந்ததென்றால், புறஜாதியான சீஷர்கள் யூதர்களைப் போல் இருக்க வேண்டியதில்லை, மற்றும் யூத சீஷர்கள், தங்களுடைய யூத முறைமைகளைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கலாம், ஏனெனில் இரு சாராரும் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகயிருந்தனர். இந்தக் காரியம் முறைப்படி தீர்க்கப்பட்டாலும், இந்த யூத சீஷர்களும் புறஜாதி சீஷர்களும் கிறிஸ்துவில் ஒன்றாயிருக்க முயற்சி செய்ததால் அவர்களிடம் தொடர்ந்து தீவிரமான கருத்துவேறுபாடுகள் இருந்துகொண்டு வந்தன.

யூத விசுவாசிகளில் சிலர், ஓய்வு நாளை (ஏழாவது நாளை) தேவனை ஆராதிப்பதற்காகவும், ஓய்விற்காகவும், புதுப்பித்துக் கொள்வதற்காகவும் தனியான ஒரு நாளாகப் பிரித்துக் கொண்டாடி வந்தனர். இயேசுவின் உயிர்த்தேழுதலை நினைவுகூரும் பொருட்டு, யூதர்களாயிருந்த அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும், தங்களுடைய ஆராதனை நாளை ஏழாவது நாளிலிருந்து, வாரத்தின் முதல் நாளாக மாற்றிக் கொண்டனர். ஆனால் மறுபடியும் பிறந்த புறஜாதியினர், ஏழாவது நாளை தங்களுடைய ஆராதனைக்காக ஒதுக்கி வைப்பதில் எந்த ஒரு காரணத்தையும் கண்டுகொள்ளவில்லை.

பவுல், ரோம விசுவாசிகளிடம், “அன்றியும், ஒருவன் ஒருநாளை மற்றொரு நாளிலும் விசேஷமாக எண்ணுகிறான், வேறொருவன் எல்லா நாட்களையும் சரியாக எண்ணுகிறான். அவனவன் தன்தன் மனதிலே முழு நிச்சயத்தை உடையவனாயிருக்கக் கடவன்” (14:5) என்ற இந்த அடிப்படையில் தங்கள் தர்க்கங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு கூறினார். ஓய்வுநாள் விவாதத்தோடு கூட, சில விசுவாசிகள், வாரத்தின் முதல் நாளை “கர்த்தருடைய நாளாக” கருதினர், மற்ற விசுவாசிகள், வாரத்தின் எல்லா நாளையும் கர்த்தருடைய நாளாக எண்ணினார்கள்.

இந்த விவாதங்களைப் பற்றிக் கூறும் போது, முழு நிச்சயத்தை உடையவனாயிருக்கக்கடவன் என்பதற்கு அர்த்தம் என்ன? முதலாவதாக, பவுல், மனசாட்சியின் அடிப்படையில் நாம் முற்றிலும் நிச்சயம் உடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். மனசாட்சி என்பது, அமைதலான மெல்லிய சத்தம், நம்முடைய பெற்றோராலும், மற்றவர்களாலும் பல ஆண்டுகளாக பயிற்றுவிக்கப்பட்டதில் வரும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட மறுமொழி தான் மனசாட்சியாகும்.

மனசாட்சியை ஒரு பாதுகாப்பான, முற்றிலும் சார்ந்து கொள்ளக்கூடிய வழிகாட்டியாக பவுல் கூறவில்லை என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டியது முக்கியமாகும். ஆனால் நாம் செய்யும் காரியம் எதையாவது தவறு என்று நம்முடைய மனசாட்சி சொல்லும்போது, நாம் அதற்கு செவிசாய்க்கவேண்டும் என்று அவர் நமக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார். யூத விசுவாசிகள் தங்களுடைய மதசார்பான பாரம்பரியங்களையும், உணவு பழக்க வழக்கங்களையும், பரிசுத்த நாட்களையும் மதிப்பதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையும், பொறுப்பும் உண்டு என்றும், இந்தக் காரியங்களில், புறஜாதியான சீஷர்கள் யூதர்களாக மாற வேண்டும் என்று பலவந்தப்படுத்தப்படக் கூடாது.

உங்களுடைய சொந்த தனிப்பட்ட உணர்த்துதலின் அடிப்படையில், உங்கள் மனதிலே குற்றம் பற்றி முழு நிச்சயத்தை நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் (6) என்று எழுதும்போது, பவுல் இன்னும் ஒரு படி மேலே செல்கிறார். குற்றவாளி என கண்டித்து உணர்த்துதல் என்பது நம்முடைய பெற்றோர் நமக்கு கற்றுக்கொடுத்த ஒன்றல்ல. அது நம்முடைய வாழ்க்கையில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியையினுடைய விளைவாகும். பரிசுத்த ஆவியானவர் எல்லா விசுவாசிகளையும் ஒரே விதமாக கண்டித்து உணர்த்துவதில்லை.

நம்மிலிருந்து வித்தியாசமாயிருக்கும் சகோதரரின் பொருட்டு, இந்தக் காரியங்களை ஆலோசனையின் அடிப்படையில் நாம் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார் (10-23). நம்முடைய சகோதரன் சரியானதைச் செய்யாத போதிலும், அவன் தன் மனசாட்சியிலும், கண்டித்து உணர்த்தப்படுவதிலும், ஏதோ தவறு செய்து விட்டோம் என்று அவன் நம்பும்போது, அவனுக்கு நேராக நமக்கு ஒரு பொறுப்புண்டு.

அவர் இந்தக் கொள்கையை இன்னும் விவரித்துக் கொரிந்தியர் களுக்கு எழுதுகிறார் (I கொரிந்தியர் 8-10). எது சரி, எது தவறு என்பது இங்கு முக்கியமல்ல, மாறாக, நாம் நம் சகோதரனை எவ்வளவாக நேசிக்கிறோம் என்பது தான் முக்கியம் என்று எழுதுகிறார். நம்முடைய சகோதரன் இடறி விழுவதற்கு நாம் ஏதுவாகயிருக்கக் கூடாது. நம்முடைய சகோதரனை கட்டியெழுப்புவதற்கு ஏதுவான எல்லா காரியங்களையும் செய்ய வேண்டும். கடைசியில், பவுல், அன்பைக் குறித்து தான் எழுதியுள்ள (I கொரிந்தியர் 13) காரியங்களின் அடிப்படையில், அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாம் இந்த விவாதங்களைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பவுலின் மிஷனரி இருதயம்

பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் தான் நாம் அப்போஸ்தலராகிய பவுலை உண்மையிலேயே அறிந்து கொள்கிறோம். உலகமே, இந்த அப்போஸ்தலருடைய இருதயத்தின் மேல் நோக்கமாயிருந்தது. அப்போஸ்தலர்

நடபடிகள் புத்தகத்தில், பவுல் ரோமாபுரிக்குச் செல்லும் எண்ணத்துடன் இருந்ததை நாம் பார்த்தோம். இருப்பினும் பவுல் ரோமருக்கு, “நான் ஸ்பானியா தேசத்திற்குப் பிரயாணம்பண்ணுகையில் உங்களிடத்தில் வந்து, உங்களைக் கண்டு கொள்ளவும்,அவ்விடத்திற்கு உங்களால் வழிவிட்டனுப்பப்படவும் எனக்குச் சமயங் கிடைக்குமென்று நம்பியிருக்கிறேன்” (24) என்று எழுதுகிறார். அவருடைய தரிசனம் இப்போது ரோமாபுரியையும் தாண்டிச் செல்கிறது. அவர் ஸ்பானியாவில் கவிசேஷத்தை அறிவிப்பதற்கு, ரோமாபுரியிலுள்ள விகவாசிகள் தன்னைத் தாங்குவார்கள் என்று எண்ணியதால், ரோமாபுரிக்கு பயணம் செய்ய வேண்டும் என்ற அதே எண்ணத்தோடு இருந்தார்.

தனிப்பட்ட வாழ்வில் அப்பியாசித்தல்

பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய இந்த அருமையான நிருபத்தின் ஆராய்ச்சியை முடிக்கும் உங்களுக்கும் எனக்கும் முன்பாக இருக்கும் சவால், முதலாவதாக இந்த நிருபத்தின் சத்தியத்தை நமக்கே, தனிப்பட்ட விதத்தில் பயன்படுத்திக் கொள்வதாகும். இயேசு கிறிஸ்து தம்முடைய சிலுவையில் நமக்காக செய்ததில் நம்முடைய தனிப்பட்ட விகவாசத்தின் மூலமாக தேவனோடு நமக்கு சமாதானமிருக்கிறதா? கிறிஸ்துவுக்காக நம்முடைய உலகத்தில் நிற்கக்கூடிய, தேவனால் நீதிமானாக அறிவிக்கப்பட்ட ஒரு நபராக, தேவனை மகிமைப்படுத்தும் ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்க்கூடிய நபராக விகவாசத்தினால் கிருபைக்குள்ளாக செல்லும் விதத்தை தனிப்பட்ட விதத்தில் நாம் கண்டு கொண்டு விட்டோமா? விகவாசத்தின் மூலமாக, நம்முடைய ராஜாவாகிய இயேசுவில் நாம் ஆளுகை செய்கிறோமா? “பாவம் மரணம் என்னும் பிரமாணத்தினின்று நம்மை விடுதலையாக்கும் கிறிஸ்துவிற்குள் ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தில்” நம்முடைய சிந்தையை வைக்கிறவர்களாகயிருக்கிறோமா?

அப்படியென்றால், இந்த நிருபத்திலுள்ள சத்தியத்தை நம்முடைய சபையிலிருக்கும் சகோதர சகோதரிகளுக்கும், அரசாங்கத்திற்கு குடிமக்களாயிருப்பதிலும், நம்முடைய தொடர்பிலும் பயன்படுத்த வேண்டும். இறுதியாக இந்த அன்பான அப்போஸ்தலரைப் போல, இந்த உலகத்தில், இந்த மகிமையான கவிசேஷத்தை கேள்விப்பட்டிராதவர்களிடம் இந்த நிருபத்தின் சத்தியங்களைக் கூற வேண்டும். பவுலைப் போலவே, நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களுக்கு நாமும் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம். எனவே, “விகவாசிக்கிறவனெவனோ அவனுக்கு இரட்சிப்பு உண்டாவதற்கு அது தேவபெலனாயிருக்கிறது” (ரோமர் 1:14-16) என்ற கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியை பிரசங்கிப்பதற்கு நாம் எப்போதும் தயாராயிருக்க வேண்டும்.

**அப்போஸ்தலர்
நடபழகஞம்
ரோமருக்கு எழுதின
நிருபமும்**

**தேவன் மற்றும்
மனிதனின்
இயல்புகள்**

I, II கொரிந்தியர்

புத்தகம் - 13

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை - 600 010.

I and II Corinthians
Booklet - 13
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அதிகாரம் 1

கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதின நிருபத்தின் மீதான ஒரு சிறிய ஆய்வு

இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய சபைகளின் வரலாற்றில், பவுல் மாபெரும் மிஷனரியாகவும் சபை நிறுவனராகவும் செய்த ஊழியத்தில் அவர் தோற்றுவித்த சபைகளுக்கு எழுதின மேய்ப்பருக்கான நிருபங்களில் முதலில் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபம் ஒரு சிறந்த நிருபமாகத் திகழ்கிறது. அவர் ரோமருக்கு எழுதின நிருபம் அவர் ஒருபோதும் சந்தித்திராத விசுவாசிகளுக்கு (ரோமாபுரியார்) பொதுவாக விரிவாக எழுதப்பட்ட ஒரு இறையியல் வாதம். அது ஒரு மாபெரும் சிறப்பான இறையியல் படைப்பு. தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டெழுதிய அவருடைய அநேக நிருபங்கள் ஒரு ஆயரின் கண்ணோட்டத்தில் சபைகளுக்கு எழுதப்பட்டவை. அச்சபைகளில் நிலவிய குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளைச் சீர்படுத்துவதற்காக அவர் எழுதிய நிருபங்களில் முதலாவதாக கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபம் ஒரு எடுத்துக்காட்டான நிருபமாகும்.

பிரச்சினைகளை சீர்ப்படுத்துகின்ற நிருபப் பகுதி (அதி. 1-2)

பவுல், அவருடைய இரண்டாவது மிஷனரி பயணத்தின்போது கொரிந்துவில் சபையை நிறுவினார் (நடபடிகள் 18). பிறகு எபேசுலிலிருந்து 3½ ஆண்டுகளில் சில நாட்கள் கொரிந்து சபைக்கு இரண்டாம் முறை செல்லமுடிந்தது. இரண்டாம் முறை சென்றபோது பவுல் தான் அங்கில்லாத நாட்களில் சபைக்குள் நுழைந்துவிட்ட பிரச்சினைகளைக் கூறினார். பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதல் நிருபத்தில் இந்தப் பிரச்சினைகளைச் சீர்ப்படுத்துவது எவ்வாறென்று எழுதினார்.

கொரிந்து விசுவாசிகளுக்கு நிறையப் பிரச்சினைகளிலிருந்து போதிலும் அவர்களை, “இயேசுகிறிஸ்துவுக்குள் பரிசுத்தமாக்கப் பட்டவர்களாயும்” “பரிசுத்தவான்களாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாயும்” பவுல் அங்கீகரித்தார் (1-2). அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதியிருக்கிற முறையிலிருந்து “பரிசுத்தமாக்கப்படுவது” என்ற வார்த்தையின் பொருளை

நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். அதற்கு அகராதியின்படி “தனியாய்ப் பிரித்து வைப்பது” என்று பொருளாகும். பரிசுத்தவான்கள் என்பவர்கள் பரிபூரணமானவர்களல்ல, ஆனால் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதற்காக பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். இச்சபையில் முக்கியமான மக்களை கிறிஸ்துவுக்குள்ளான விசுவாசத்தில் நடத்தினவரான பவுல், கொரிந்தியர்கள் கிறிஸ்துவை பூமியில் பிரதிபலிப்பவர்களாக அழைக்கப்பட்டவர்களானபடியினால், சரியான வழியில் அவர்கள் வாழ்வதை அவர்களுக்குப் போதிக்கும் பணியை தாமே எடுத்துக்கொண்டார்.

கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதலாம் நிருபத்தின் முதல் பதினொரு அதிகாரங்கள் சபையில் உள்ள குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளைப் பற்றியது. கொரிந்து பட்டணத்தில் தனிநபர்களையும், சபைகளையும் அவர்களுடைய ஆன்மீக வளர்ச்சியையும், சாட்சியையும் தடை செய்துகொண்டிருந்த காரியங்களையும் கூறுகின்றது. கொரிந்து சபையில் பவுல் தெரிந்து கொண்ட பிரச்சினைகளையும், அவைகளுக்கு அவரளித்த தீர்வுகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால், இருபத்தொன்றாம் நூற்றாண்டு சபைகளிலும் அதே பிரச்சினைகள் காணப்படும்போது அவைகளை எவ்வாறு சந்திப்பது என்ற தெளிவை நாம் பெறமுடியும்.

குலோவேயாளிடமிருந்து பவுல் தெரிந்துகொண்ட பிரச்சினைகள்

குலோவேயாளின் வீட்டுச்சபையிலிருந்து பவுல் தெரிந்து கொண்ட பிரச்சினைகளாவன: சபைக்குள் பிரிவினைகள், ஒழுக்கநெறிக்கேடு; கொரிந்தியர் ஒருவர் மீதொருவர் நீதிமன்றங்களில் வழக்குத்தொடுத்தது.

பவுல் சபையிலுள்ள பிரச்சினைகளைப் பற்றிய தகவல்களை பெற்றது எப்படியென்று கொரிந்து சபைக்கு கூறிய விதம் சபைப் போதகர்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது. 1 கொரிந்தியர் 1:11ல் “ஏனெனில், என் சகோதரரே, உங்களுக்குள்ளே வாக்குவாதங்கள் உண்டென்று குலோவேயாளின் வீட்டாரால் உங்களைக் குறித்து எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது” என்று நாம் வாசிக்கிறோம். குலோவேயாளின் வீட்டுச்சபையிலிருந்து, அவர் தகவல் தெரிந்து கொண்டார் என்று கூறியதின்பேரில் உள்ளூர் சபையிலுள்ள சில மக்களுடைய பிரச்சினைகள் பற்றித் தகவலளிப்பவர்களின் பெயர் அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்று பவுல் யோசித்தார் என்று அறிகிறோம்.

சபை மக்கள் யாரைப்பற்றியாவது ஆயரிடம் கூறவிரும்பினால் எப்படி அல்லது யாரால் ஆயருக்குத் தகவல் கொடுக்கப்பட்டதென்பதை ஆயர் சொல்லிவிடக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் இப்போது அவரிடம் செல்கின்றனர், பவுல் அதை அனுமதிப்பதில்லை. சபையிலுள்ள சில மக்களைப்பற்றி அவர் வெறுமையான அவதூறுகளைக் கூறவில்லை

யென்றும், மாறாக அதற்காக அவர்களைக் கண்டிக்கவும், திருத்தவும், பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு ஏதாவது ஆக்கபூர்வமாக செய்யவும் தான் எழுதுவதாகக் காட்டினார். தகவலளிக்கின்ற சபைமக்கள் தங்கள் பெயரைக் கூறப்பிரியப்படாதபோது பவுல் அவைகளை வதந்தி என்று கருதினார்; அப்படிப்பட்ட செய்திகளுக்கு அவர் ஊக்கமளிக்கவில்லை.

சபையிலிருந்த பிரிவினைப் பிரச்சினைகள் (அதி. 1 - 4)

கொரிந்து சபைமக்கள் தங்களுக்குப் பிரியமான ஆயரைப் பின்பற்றி, சபையிலுள்ள மற்ற ஆயர்களின் தலைமைத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்ததால், அடிப்படையிலேயே அவர்கள் பிரிந்திருந்தனர். பவுல் தான் சபையை நிறுவிய ஆயர்; அவர் பதினெட்டு மாதங்கள் இச்சபையை மேற்பார்வை செய்தார்: அந்நாட்களில் அவர் பெரிய சிந்தனையாளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்பட்டார். கொரிந்து பட்டணம் சிறந்த சிந்தனைக் கலாச்சாரத்தின் பிரதிநிதியாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருந்தபடியால், கொரிந்து விசுவாசிகள் அவர்தான் தங்களுடைய உண்மையான தலைவரென்று அவரைச்சுற்றி அணிவகுத்தனர். நம்முடைய கலாச்சாரத்தில் இன்றைய நாட்களில் புகழ்வாய்ந்த ஒரு பல்கலைக் கழகத்தைக் கொண்ட ஒரு சபைபோல நகரத்தை யோசித்துப் பாருங்கள். அப்படிப்பட்ட அந்த நகரத்தில் கொரிந்து சபை விளங்கியது.

அப்பொல்லோ என்பவன் கொரிந்துவில் நாவன்மைமிக்க பேச்சாளனாகக் கருதப்பட்டான். அவனுடைய பேச்சுத்திறன் முதலாம் சபை மக்கள் அநேகரால் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது. “கொரிந்துவில் பேசுபவர்கள் போலப் பேசுவது” என்ற வழக்குச்சொல், நாவன்மையின் மீது கொரிந்திய-கிரேக்க கலாச்சாரம் வைத்திருந்த அளவுக்கதிகமான மதிப்பைக் காட்டுகின்றது.

இன்னொருபுறம் சபையில் குறைந்த படிப்புள்ள மக்கள் படிப்பில்லாத அப்போஸ்தலன் பேதுருவுக்கு மிக்க மரியாதை கொடுத்தனர். விசுவாசிகளின் மத்தியில் இப்படிப்பட்ட பாரபட்சமற்ற ஆதரவு தலைவர்களைச் சுற்றி வந்ததை இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் பவுல் குறிப்பிடுகிறார்.

சபையிலிருந்த ஒழுக்கநெறிகேட்டின் பிரச்சினை (அதி. 5)

கொரிந்து சபையில் ஒருவன் அவனுடைய தகப்பனாருடைய மனைவியுடன் வெளிப்படையாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். இது சபையில் அநேகருக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அவனுடைய ஒழுக்கநெறிகேடான செயலைத் திருத்துவதற்கு அவர்கள் ஒரு நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை. விசுவாசிகளின் செயல்பாடற்ற இந்நிலையை பவுல்

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டு, அவனை சபையிலிருந்து தள்ளிப் போடும்படி அவர்களை அறிவுறுத்துகிறார். பவுலுடைய அறிவுரைகளை அவர்கள் பின்பற்றியதை கொரிந்தியருக்கு எழுதின இரண்டாம் நிருபம் உறுதி செய்கிறது. பவுல் அந்த மனிதனை மீண்டும் சபை ஐக்கியத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி அறிவுறுத்துகிறார் (2 கொரிந்தியர் 2:4-8).

விசுவாசிகள் மற்ற விசுவாசிகள் மீது வழக்காடும் பிரச்சினை (அதி. 6)

இயேசுவைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கிடையில் பிரச்சினைகள் இருந்தாலும், கொரிந்தியர் அவைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்படி பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றிராத நீதிபதியிடமும் நீதிமன்றத்துக்கும் செல்வதை பவுல் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். சபை மக்களுக்குள் வாழ்கின்ற பரிசுத்த ஆவியானவர், அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்திட அவர்களுக்கு உதவிசெய்வார் என்பது பவுலுடைய வாதம். ஆன்மீகமற்ற, சமயப் பற்றற்ற நீதிபதியைக் காட்டிலும், பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றிருக்கின்ற ஆனால் சபையில் அற்பமாய் எண்ணப்படுகிறவர்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைக்க அதிகமாகத் தகுதியுடைவர்கள் என்று பவுல் மறைமுகமாக ஏளனத்துடன் கூறுகிறார். தம்முடைய கருத்தை வலியுறுத்தவே இப்படி ஏளனமாகப் பேசுகிறார். ஒரு விசுவாசியை நீதிமன்றத்துக்கு கொண்டுசென்று அதனால் சமுதாயத்தில் கிறிஸ்துவின் பெயரைக் கெடுப்பதைவிட இழப்பைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்படி விசுவாசிகளுக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்.

பவுல், தேவனால் ஏவப்பட்டு எழுதிய அறிவுரைகள் இன்று ரோமக் கத்தோலிக்க சபையாரால் “அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்டங்கள்” (Canon Law) என்றழைக்கப்படுகின்ற சூழ்நிலைக்கு அஸ்திபாரமாக அமைந்தன. பல விசுவாசிகள் பெருநஷ்டமடைந்தாலும், அவர்களுடைய பிரச்சினைகளை நீதிமன்றத்துக்குக் கொண்டு செல்வதைத் தடுக்க இந்த அறிவுரைகள் வழிகாட்டியிருக்கின்றன.

கொரிந்தியர் பவுலிடம் கேட்ட வினாக்கள் திருமணத்தைக் குறித்த வினாக்கள் (அதி. 7)

பவுல், “நீங்கள் எனக்கு எழுதின காரியங்களைக் குறித்து” என்று குறிப்பிட்டு ஏழாம் அதிகாரத்தைத் துவங்குகிறார். கொரிந்து சபையிலிருந்த பிரச்சினைகள் பற்றி அப்போஸ்தலனான பவுலுக்குக் கிடைத்த தகவல்களின் இரண்டாவது மூலாதாரத்தை இது வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த சபை அனுப்பிய கடிதத்தில் எழுப்பப்பட்டிருந்த முதல் பிரச்சினை திருமணத்தைப் பற்றியதாகும். திருமணத்தைக் குறித்து இந்த சபை எழுப்பிய வினாக்களுக்கு, வேதாகமத்தின் இந்தப் பெரிய அதிகாரம் பவுலுடைய பதிலைக் கொடுக்கிறது.

வேதாகமத்தின் அண்மைக்கால மொழிபெயர்ப்புகள் இந்த அதிகாரத்தைப் பல பத்திகளாகப் பிரிக்கின்றன. ஒவ்வொரு பத்தியும் திருமணத்தைப்பற்றி எழுப்பப்பட்ட ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதிலாக அமைந்திருக்கிறது. அந்தப் பதில்களைப் படித்துப்பார்த்தால், கேள்வி என்னவாயிருந்திருக்கும் என்று நீங்கள் முடிவுசெய்யலாம். பவுலுடைய பதில்களெல்லாம், “இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம்” என்று இருபத்தாறாம் வசனத்தில் இருக்கிற வார்த்தைகளின் அடிப்படையில் கருதப்படவேண்டும். இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பம் என்பது அப்பொழுது சபை துன்புறுத்தப்பட்டதைக் குறிக்கும். இந்த அதிகாரத்திலுள்ள பவுலின் அபிப்பிராயங்கள் சபை துன்புறுத்தப்பட்ட காலத்துக்கும் பொருந்துகிறது. இதனால்தான் பவுல், தனியாயிருப்பவன் தனியாகவே இருந்துவிடலாமென்றும், அப்படியிருந்துவிட்ட பிறகு ஸ்திரீயைத் தொடாமலிருக்கிறது மனிதனுக்கு நல்லது என்றும் கூறுகிறார்.

இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பம் ஒருபுறமிருக்க, தனியாயிருப்பவர்கள் கர்த்தருக்கான காரியங்களில் அதிக சிரத்தை காட்ட முடிகிறதென்றும், திருமணமானவர்கள் மனைவியையும் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்றும் கூறுகிறார். கடைசிப் பத்திகளில் பவுல் விவாகமில்லாமையைப் பற்றி எழுதுகிறார். அதை ஒரு பாக்கியம் என்று வர்ணிக்கிறார்.

என்றாலும், இந்த விசுவாசிகள், திருமணம் செய்தாலும் அல்லது தனித்திருந்தாலும் திருப்தியோடிருக்க உற்சாகப்படுத்துகிறார். தவறான குழ்நிலைகளைச் சந்திப்பதை விட இதுவே மேல் என்கிறார். விவாகமில்லாமலிருப்பது ஒரு பாக்கியம் என்று பவுல் உறுதி கூறுகிறார்.

பலவீனமுள்ள சகோதரன் (அதி. 8 - 10)

விசுவாசிகள், விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை புசிப்பது சரியா அல்லது தவறா என்பதைக் தெரிந்துகொள்வதற்கு கொரிந்துவிலுள்ள அநேக விசுவாசிகள் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். பவுல் இந்த நிருபத்தின் 8, 9, 10 அதிகாரங்களில் இதைக் குறித்து எழுதினார். விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிப்பது இன்னொரு விசுவாசிக்கு இடறலை உண்டுபண்ணுமென்றால் அதைப் புசிக்கலாகாது என்று பவுல் கூறுகிறார். ஆனால் விக்கிரகத்துக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிப்பது ஒரு மனிதனுடைய விசுவாசத்தை விட்டுக் கொடுப்பதாகாது. ஏனெனில் “உலகத்திலே விக்கிரகமானது ஒன்றுமில்லையென்றும் ஒருவரேயன்றி வேறொரு தேவன் இல்லை யென்றும் அறிந்திருக்கிறோம்” (8:4).

“ஆகிலும் இந்த அறிவு எல்லாரிடத்திலும் இல்லை”; சிலர்

பலவீனமாயிருப்பதால் இந்த மாம்சத்தில் விக்கிரக ஆராதனையுடன் அருவருப்பான ஒழுக்கநெறிக்கேடும் சேர்ந்திருக்கிறது என்று எண்ணி அந்த மாம்சத்தைப் புசிக்கமுடியாதிருக்கின்றனர். இதில் எது சரி அல்லது எது தவறு என்பதல்ல கேள்வி. அந்தப் பலவீனமுள்ள சகோதரனை நீங்கள் எவ்வளவு நேசிக்கிறீர்கள் என்பதுதான் கேள்வி. கிறிஸ்து மாம்ச உணவை அவனுக்காக விட்டுவிடுமளவுக்கு அவனை நீங்கள் நேசிக்கிறீர்களா?

பவுல் பரிசுத்தமாக்கப்படுதலைப் பற்றிய “நிச்சியிக்க முடியாத காரியங்களைக் குறித்து” மூன்று குறிப்புகளை பொருத்திப்பார்க்க வேண்டுமெனக் கூறி இந்த நிருபத்தின் இப்பகுதியை முடிக்கிறார். கிறிஸ்துவுக்காக பிரிக்கப்பட்டவர்களென்று அழைக்கப்படுகிற விசுவாசிகளாக நாம் எதைச் செய்யலாம் அல்லது செய்யக்கூடாது என்று வேதாகமத்தில் தெளிவாகக் கூறப்படாதவைகளையே நான் நிச்சயிக்க முடியாதவை என்று கூறுகிறேன். அந்த மூன்று குறிப்புகள்:—

1. எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்கென்று செய்யவேண்டும்.

2. இரட்சிக்கப்படாதவர்களை இரட்சிக்கப்படும்படி உதவி செய்வதும், பலவீனமுள்ள சகோதரரை பெலப்படுத்துவதுமான காரியங்களைச் செய்யுங்கள்.

3. உங்களுடைய சொந்த இலாபத்தைத் தேடாதீர்கள்.

சபையில் பெண்களின் பங்கு (அதி. 11)

பவுல், 11:1-22ல் பெண்களுக்கு ஆடவனுடனும் தேவனுடனும் இருக்கவேண்டிய நிலையைக் குறித்து எழுதுகிறார். பெண்கள் ஜெபம் பண்ணும்போதும், தீர்க்கதரிசனம் சொல்லும்போதும் அவர்களுடைய தலைகளை முக்காடிட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; ஆடவர் தலைகளை மூடிக்கொள்ளாமலிருக்க வேண்டும் என்ற கட்டளைகளைக் கொடுப்பது, பெண்கள் சபைக்கூட்டங்களில் ஜெபிப்பதையும், தீர்க்கதரிசனம் உரைப்பதையும் குறிக்கிறது.

பெண்கள் சபைக்கு வரும்போது தொப்பி அணிந்து வருமாறு இந்தப் பகுதி கூறவில்லை. இன்றும் உலகத்தின் அந்தப் பகுதியிலிருக்கிற பெண்கள் முக்காடிட்டுக் கொள்வது கலாச்சார அடிப்படையிலான வழக்கம். விசுவாசியாகிய ஒரு பெண் இனி தான் முக்காடிட்டுக் கொள்ள வேண்டியதில்லை என்று முடிவு செய்தால் அவள் அவளுடைய கணவனை கனவீனம் பண்ணுகிறாள் என்று பவுல் எழுதுகிறார். அந்தக் கலாச்சாரத்தில் விலைமாதர்கள் தங்கள் தலைகளுக்கு முக்காடிட்டுக்கொள்ளவில்லை என்பதும் தலைமுடியை குட்டையாக வெட்டிக்கொண்டனர் என்பதும்

பவுல் கூறுகின்ற இரண்டாவது கலாச்சாரக் காரணமாகும். ஆகவே பவுல் ஒரு பெண் தலைமுடியை சிறியதாக வெட்டிக் கொள்வது (உங்கள் கலாச்சாரப்படி) அவமானமென்றால் அவள் தனது முடியை நீளமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென எழுதுகிறார். அப்படி கலாச்சார நியதி எதுவுமில்லையெனில், ஒரு பக்திசார்ந்த பெண் தன் தலை முடியை சிறியதாக வெட்டிக்கொள்வதற்கு சுதந்தரம் உண்டு என்பது தெரிகிறது.

பவுல், “ஒவ்வொரு புருஷனுக்கும் கிறிஸ்து தலையாயிருக்கிறாரென்றும், ஸ்திரீக்குப் புருஷன் தலையாயிருக்கிறானென்றும், கிறிஸ்துவுக்குத் தேவன் தலையாயிருக்கிறாரென்றும்...” கூறி இதை முடிக்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 11:3).

கர்த்தருடைய பந்தியை அசட்டை செய்வது (அதி. 11)

பவுல் 11-23-34ல் கர்த்தருடைய பந்தியைக் குறித்த முக்கியத்துவத்தைக் கொரிந்து விசுவாசிகளுக்கு நினைவூட்டுகிறார். கர்த்தருடைய பந்திக்கு வருபவர்கள் தங்கள் இருதயங்களை முன்னதாகவே ஆயத்தப்படுத்த வேண்டியதையும் அப்படியில்லாவிட்டால் ஏற்படும் கேடான விளைவுகளையும் வலியுறுத்தினார். பவுல், விசுவாசி ஒருவன் தன்னைத் தானே சோதித்தறிந்து பின்னரே கர்த்தருடைய பந்திக்கு வர வேண்டுமெனவும், இந்தப் பந்திக்குப் பாத்திரமாய் வரவேண்டுமெனவும் எழுதினார். அபாத்திரமாய் பந்திக்கு வருகிறவனுக்கு அபாயகரமான பின்விளைவுகள் ஏற்படலாமென பவுல் எழுதியதால், அநேகர் இந்தப் பந்திக்கு வருவதற்கு தங்களை அபாத்திரரெனக் கருதுகின்றனர். பந்திக்கு வருவதற்கு பாத்திரன் என்பது போல ஒன்றுமில்லை. கர்த்தருடைய பந்தி கர்த்தருடைய பாத்திரத்தன்மையைக் கூறுகிறது. “அபாத்திரமாய்” இந்தப் பந்திக்கு வரக்கூடாதென்று கொரிந்தியரை பவுல் எச்சரிக்கிறாரென்பது இதற்கு சரியான விளக்கமும் செயல்பாட்டு முறையுமாகும்.

நிருபத்தில் ஆக்கபூர்வமான பிரிவு (1 கொரிந்தியர் 12 - 16)

சீர்ப்படுத்துவதற்காக எழுதப்பட்ட இந்த நிருபத்தின், இறுதி நான்கு அதிகாரங்கள் ஆக்கபூர்வமான செயல்களைப் பற்றிய பிரிவாகும். இந்த அதிகாரங்களில் பவுல் தேவனால் ஏவப்பட்டெழுதின விதி முறைகள் இந்த நிருபத்தில் சீர்ப்படுத்தும் பிரிவில் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாகும். பவுல் இந்தப் பகுதியை, “அன்றியும், சகோதரரே, ஆவிக்குரிய வரங்களைக்குறித்து நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை...” என்று ஆரம்பிக்கிறார். அவர் கூறுகின்ற ஆவிக்குரிய காரியங்கள்: ஆவியின் வரங்கள்; சபையின் சரீர

வாழ்வு; அன்பு, சபை கூடும்போது ஆவியின் கிரியைகள்; நரூபிக்கப்பட்ட உயிர்த்தெழுதல், உண்மையான உக்கிராணத்துவம் ஆகியவைகள்.

கொரிந்து சபையிலிருந்த அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் பவுல் கூறிய முறையை 1 முதல் 11 வரையிலான அதிகாரங்கள் விளக்குகின்றன. அவர்கள் விசுவாசிகளாயிருந்தும் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களில் வாசமாயிருந்தும் இன்னும் அவர்கள் அநேக மாம்ச இச்சைகளிலும் சச்சரவுகளிலும் பங்குபெறுவதைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். சபைக்குள்ளிருந்த பிரச்சினைகளுக்குப் பொதுவான தீர்வாக 12 முதல் 16 வரையிலான அதிகாரங்களைப் பவுல் எழுதினார். இந்தப் பகுதியை “அன்றியும், சகோதரரே, ஆவிக்குரிய வரங்களைக்குறித்து நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை...” என்று கூறி ஆரம்பிக்கிறார் (12:1).

இரண்டாம் மூன்றாம் அதிகாரங்களில் எல்லா மனுக்குடும்பத்தையும் பவுல் மூன்று வகையினராகப் பிரித்தார்: ஜென்ம சபாவமுள்ள (ஆன்மீகமற்ற) மனிதன்; ஆவிக்குரிய மனிதன்; மாம்சமான மனிதன். ஜென்ம சபாவமுள்ள ஆன்மீகமற்ற மனிதன் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெறாதவன். ஆவிக்குரிய மனிதன் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றவன். மாம்சமான மனிதன் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றவன், ஆனால் மாம்சத்தில் நடப்பதைத் தெரிவு செய்கிறான். இதை “தேவ உதவியற்ற இயல்பு” என்று பவுல் கூறுகிறார்.

பவுல் இந்த நிருபத்தை அமைத்திருக்கும் விதத்தை கூர்ந்து நோக்கும் போது கொரிந்துவிலுள்ள விசுவாசிகளுடைய ஆவிக்குரிய அடையாளத்தை நாம் பகுத்தறிய முடியும். பவுல் அவர்களைப் “பரிசுத்தவான்கள்” என்றழைக்கிறார். பிறகு அவர்களை “மாம்சத்துக்குரியவர்கள்” என்றும் அழைக்கிறார். பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்துக்கு நீங்கள் வரும்போது “நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை” என்று பவுல் கூறுவதைக் கேட்கலாம், கொரிந்து விசுவாசிகள் ஆவிக்குரிய மக்களென்றும், ஆனால் அவர்களுடைய நடத்தை மாம்சத்துக்குரியதாயிருந்தது என்றும், அதேனெனில் ஆவிக்குரிய காரியங்களை அவர்கள் அறியாதிருந்தனர் என்றும் நாம் முடிவு செய்ய வேண்டும்.

ஆவிக்குரிய வரங்கள்

பவுலின் கூற்றுப்படி, சபையிலிருக்கும் பிரச்சனைகளுக்கு ஆவிக்குரிய தீர்வு பரிசுத்த ஆவியானவருடைய கிரியையில் துவங்குகிறது (அதிகாரங்கள் 12 முதல் 16 வரை). பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசிகளுக்கு வரங்களை வழங்குகிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர்

எவ்வாறு விசுவாசிகளுக்குள்ளும் அவர்கள் மத்தியிலும் உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கின்ற கிறிஸ்துவின் சபையாக, செயல்பட விரும்புகிறார் என்பதை அவர்கள் அறிந்து, அந்த வரங்களைப் பற்றி விசுவாசிகளுக்கு சொல்லிக்கொடுக்கப் பவுல் விரும்பினார்.

அன்பு

பவுல், பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில், “...முக்கியமான வரங்களை நாடுங்கள்; இன்னும் அதிக மேன்மையான வழியையும் உங்களுக்கு காண்பிக்கிறேன்” என்று அவர்களுக்கு கூறினார் (வ.31), அதன்பிறகு “வேதாகமத்தில் அன்பு அதிகாரம்” என்றறியப்படுகிற அதிகாரத்தைப் பற்றிக் கூறித்தொடர்கிறார் (1 கொரிந்தியர் 13). அன்பின் சாரத்தைப் பற்றிய 15 குணநலன்களை இந்த அதிகாரம் மையமிட்டுக் காட்டுகிறது (வசனங்கள் 4 முதல் 7 வரை). அன்பானது பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசிக்குள் வாசமாயிருப்பதைக் காட்டுகின்ற கனி (சான்று) என்று இந்த எல்லாக் குணநலன்களும் கூறுவதை நாம் அறிந்து கொள்ளும்போது, ஆவியின் மற்றெல்லா வரங்களையும் விட அன்பு மேலானது என்று புரிந்து கொள்கிறோம் (கலாத்தியர் 5:22,23).

விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையிலுள்ள தனிநபர் பிரச்சினைகள், கூட்டுப்பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு அன்பானது பரிசுத்த ஆவியானவரால் பயன்படுத்தப்படுகிற “மேலான வழி” யாகும். பவுல், கொரிந்தியர் சபையிலுள்ள பிரச்சினையை எப்படித்தீர்க்கமுடியும் என்பதை அன்பை விளக்குவதன் மூலம் காண்பிக்கிறார்.

பவுலின் இந்த நிருபத்திலிருக்கிற ஆய்வுகளை பொழிப்புரை யாகவும், கருத்துச் சுருக்கமாகவும் கூறலாம்: பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசியின் உள்ளே அதிசயத்தைச் செய்கிறார் என்றும். அந்த அதிசயத்துக்கு சான்று அன்பு என்றும் பவுல் போதிக்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசியின் மேல் வரும்போது அல்லது விசுவாசியை ஊழியத்துக்கு அபிஷேகம் செய்யும்போது, இன்னொரு அதிசயமான கிரியை செய்கிறார். விசுவாசிகள் ஊழியம் செய்வதற்கு வேண்டிய திறனை அளிக்கின்ற ஆவியின் வரங்கள் அந்த அதிசயத்துக்கு சான்றாகும். விசுவாசிக்கு உள்ளே பரிசுத்த ஆவியின் ஊழியமில்லாமல் விசுவாசியின் மேல் எந்த அதிசய ஊழியமும் ஏற்படப்போவதில்லை.

சரீரவாழ்வு

பவுல், சபையை ஒரு சரீரமென்று பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கிறார். பதினான்காம் அதிகாரத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு உள்ளும் நம்மேலும் அவருடைய அற்புதத்தைச் செய்யும்போது நம்மத்தியில் இருக்கவேண்டிய ஒழுங்குமுறைகளை விவரிக்கிறார்.

இவ்வதிகாரம் பாஷைகளின் வரங்களைப்பற்றி தெளிவான அறிவுரைகளைக் கொடுப்பதாலும், பாஷைகள் என்ற வார்த்தை பதினேழு முறை இந்த அதிகாரத்தில் வருவதாலும் இது “பாஷைகளின் அதிகாரம்” என்றழைக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் இவ்வதிகாரத்தின் உன்மையான நோக்கம் “நீங்கள் கூடிவந்திருக்கிறபோது... சகோதரரே இது என்ன?...” என்ற கேள்விக்குப் பதிலளிப்பதாகும் (1 கொரிந்தியர் 14:26). சரீரம் மீண்டும் கூடிவரும் போது எப்படியிருக்கவேண்டுமென்று நமக்குக் கூறுவதன் மூலம் பவுல் அவருடைய கேள்விக்குத் தாமே பதிலளிக்கிறார். விசுவாசிகள் கூடிவரும்போது ஒருவருக்கொருவர் பக்திவிருத்தி உண்டாக்கிட வேண்டும் என்கிற கருத்தை இவ்வதிகாரத்தில் நாற்பது தடவைகளுக்கும் அதிகமாக வலியுறுத்துகிறார்.

செயல்படுத்தப்படுகிற உயிர்த்தெழுதல் (அதி. 15).

உயிர்த்தெழுதல் என்பதற்கு மரணத்தின் மேல் வெற்றி என்று அர்த்தம். இது கிறிஸ்துவினுடைய அல்லது மரித்த விசுவாசியினுடைய சரீர உயிர்த்தெழுதலுக்கும் மேலாகப் பொருள்கொள்கிறது. இந்தப் பெரிய உயிர்த்தெழுதல் பற்றிய அதிகாரத்தில், உயிர்த்தெழுதல் என்பது ஒரு விசுவாசியின் அன்றாட வாழ்க்கையில் தொடர்ந்து செயல்படுகின்ற வல்லமை என்று போதிக்கிறார். கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் நம்முடைய விசுவாசத்துக்கு அடிப்படையானது. ஏனெனில் “கிறிஸ்து எழுந்திராவிட்டால், உங்கள் விசுவாசம் வீணாயிருக்கும்; நீங்கள் இன்னும் உங்கள் பாவங்களில் இருப்பீர்கள்” (15:17).

உயிர்த்தெழுதல் என்பது சவிசேஷத்தின் முக்கியமானதொரு கோணமாகும். பவுல், இரண்டாம் அதிகாரத்தில் அவர் கொரிந்துவுக்கு வந்தபோது இயேசுகிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையே யன்றி வேறொன்றையும் அறியாதிருக்க தீர்மானித்திருந்ததாக விசுவாசிகளுக்குக் கூறினார். கொரிந்துவில் அவர் பிரசங்கித்த சவிசேஷத்தை நினைவூட்டி இந்த நிருபத்தை ஆரம்பித்தது போல முடிக்கிறார். சவிசேஷம் இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றிய இரண்டு உண்மைகளைக் கொண்டது: இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணம்; இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல். இந்த அதிகாரத்தின் முதல் நான்கு வசனங்கள் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள சவிசேஷத்தைப் பற்றிய தெளிவான அறிக்கையாகும். பவுல் சவிசேஷத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டவுடனேயே சவிசேஷத்தின் இரண்டாவது உண்மையைப்பற்றி ஐம்பத்துநான்கு வசனங்களை எழுதுகிறார். அது: இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல்.

செயல்படுத்தப்படுகிற உக்கிராணத்துவம் (அதி. 16)

இந்த நிருபத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில் கொரிந்தியரோடு பவுல்

பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பின ஆவிக்குரிய மூன்றாவது காரியத்தைக் குறித்து எழுதுகிறார். அவர் எருசலேமிலும், யூதேயாவிலும் கடும்பஞ்சத்தாலும் துன்புறுத்தப்படுதலாலும் துயரப்படுகிற யூதவிசுவாசிகளுக்காக, அவர் நிறுவின் சபையிலுள்ள புறஜாதி விசுவாசிகள், தியாகத்தோடு காணிக்கையைக் கொடுக்கும்படி கேட்பதற்கு பவுல் மிகவும் பாரமுடையவராயிருந்தார். யூதேயாவில் யூதவிசுவாசிகளை துன்புறுத்திய தர்சப்பட்டணத்துப் பழைய சவுல், முன்பு தான் சிறையிலடைத்து அல்லது கொன்று போட்டுக் கொடுமைப்படுத்திய கிறிஸ்துவின் யூத அடியார்களுக்காக புறஜாதி மக்களிடமிருந்து இப்போது மன துருக்கத்துடன் காணிக்கை கேட்கிறான் என்பதை அறிந்து கொள்வது எவ்வளவு பெரிய அற்புதம்! கிறிஸ்துவின்னுடைய சரீரத்தின் உலகளாவிய இயல்பையும் அதன் உறுப்பினர்கள் உண்மையான உக்கிராணத்துவத்தின் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தி ஒருவருக்கொருவர் சுமளிக்கிற விதத்தையும் இது நிரூபித்துக் காண்பிக்கிறது.

ஆயராகிய பவுல்

பவுல் தம்முடைய துன்பங்களின் மத்தியிலும் தான் நிறுவிய சபைகளுடைய ஆயர் பொறுப்புகளைப்பற்றி அக்கறையோடிருந்தார். “இவை முதலானவைகளையல்லாமல், எல்லாச்சபைகளைக்குறித்தும் உண்டாயிருக்கிற கவலை என்னை நாள்தோறும் நெருக்குகிறது” என்று பவுல் கூறினார் (2 கொரிந்தியர் 11:28). அவருடைய பொறுப்பிலுள்ள சபைகளுக்காக அவரிடமிருந்த அனைத்தையும் இழந்துவிடவும் விருப்ப மாயிருந்தார். அவைகள் கிறிஸ்துவைப் பற்றிய அறிவில் வளர்வதற்காகவும், கிறிஸ்துவின் இரகசியத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்காகவும் பவுல் துன்பத்தை சுமக்கவும், மரணத்தைச் சந்திக்கவும் விருப்பமுள்ளவராயிருந்தார்.

பவுல் தான் நிறுவிய சபைகளுக்காகப் பாடுபட்டதன் விளைவாக, நம்முடைய சொந்த சபைகளுக்கு நாமெப்படி பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகின்ற அழகிய ஆபரணம் போன்ற அவரது நிருபங்களை நாம் வாசிக்க முடிகிறது. பவுலின் நாட்களில் சபைகள் சந்தித்த பல பிரச்சினைகளை நம்முடைய சபைகளும் சந்திப்பதாலும், கொரிந்தியருக்கு கர்த்தரால் ஏவப்பட்டு எழுதின நிருபங்களைப் போன்ற நிருபங்கள் பலவற்றில் அந்தப் பிரச்சினைகளைக் குறித்து எழுதியிருப்பதாலும், கர்த்தர் நம்முடைய பராமரிப்பில் வைத்திருக்கிற சபையை எவ்வாறு பாதுகாக்க வேண்டுமென்று கர்த்தரால் ஏவப்பட்டெழுதிய அவருடைய நிருபங்களிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம்.

பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதலாம் நிருபம் நெருங்கிய ஒரு பார்வை

அதிகாரம் 2

கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா?

(1 கொரிந்தியர் அபி. 1 - 4)

கொரிந்தியருக்கு எழுதப்பட்ட முதலாம் நிருபம், சிறந்த சபை நிறுவனராகிய ஆயர் பவுல், கொரிந்து சபையில் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளை சீர்ப்படுத்துகின்ற நிருபமாகும், இந்த நிருபத்தில் பவுல் குறிப்பிட்ட முதலாவது பிரச்சினை சபையிலிருந்து பிரிவினையைப் பற்றியதாகும். அவர்களுடைய சபையில் மிகப்பெரிய தலைவன் யார் என்பதில் விசுவாசிகள் பிரிந்திருந்தனர். அவர்களை இயேசுவன்டையில் வழிநடத்தியது யார் அல்லது அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தது யார் என்பதைப் பொறுத்தே அவர்களுடைய தலைவர்களை அவர்கள் மதிப்பீடுசெய்தனர். சிலர் “நான் பவுலைச் சேர்ந்தவனென்றும்”, சிலர் “நான் அப்பொல்லோவைச் சேர்ந்தவனென்றும்”, சிலர் “நான் கேபாவைச் சேர்ந்தவனென்றும்” கூறிக்கொண்டனர் (1:12). பிரிவினை என்னும் இந்தப் பிரச்சினையை, ஒரு அடிப்படையான வினாவை எழுப்பி பவுல் எதிர் கொண்டார்: “கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா?” (13).

பவுல், கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா என்ற கேள்வியை எழுப்பி கொரிந்து சபையில் பிரிவினையைச் சூழ்ந்திருந்த அனைத்துப் பிரச்சினைகளின் அடிப்படைக் காரணத்தையே நேராக சந்தித்தார். அடிப்படையிலேயே இயேசுவினுடைய உயிர்த்தெழுதலில் நாம் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதால் இயேசுகிறிஸ்து உயிரோடிருக்கிறாரென்றும் நம்முடைய இருதயங்களில் வாழ்கிறாரென்றும் நாம் நம்புகிறோம்.

எல்லா விசுவாசிகளின் இருதயங்களிலும் கிறிஸ்து வாழ்கிறாநென்றால் கிறிஸ்துவைப் பற்றிய அடிப்படைக் காரியங்களை அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அந்தக் காரியங்களில் கிறிஸ்துவைப் பிரிக்க முடியாதென்றும் அறிய வேண்டும். நமக்குள் ஜீவிக்கின்ற கிறிஸ்து

இனப்பிரிவுகளைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்? கிறிஸ்து நம்பிலும், நாம் அவரிலும் வாழ்வோமென்றால் இனப்பிரிவு அல்லது அது போன்ற மற்ற காரியங்களைக் குறித்து நாம் உணர வேண்டியது என்ன?

இனவேறுபாடு, மரணதண்டனை அல்லது அதைப்போன்ற வேறு பிரச்சினைகள் நம்மத்தியில் எழுப்பப்பட்டால், அதற்கு நாமே காரணம். அந்தப் பிரச்சினைகளினால் அவரைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகிய நம் மிடத்திலும் பிரிவினை இருக்கின்றது. பிழை நம்மிடம் தான் உள்ளது. கொரிந்தியர் மனிதத்தலைவர்களையல்ல, கிறிஸ்துவையே பின்பற்ற வேண்டுமென்கிற முக்கியமான செய்தியை முன்வைத்து, பிரிவினையின் தவறை சரிபடுத்துவதற்காக பவுல் இதை எழுதினார். இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களை அவர் எழுதினபோது, அவரையும் அவருடைய ஊழியத்தையும் சூழ்ந்து நின்றவர்களுக்காகவும் இதை எழுதினார்.

பவுல், தான் நட்புதாகவும், அப்பொல்லோ, நீர்பாய்ச்சியதாகவும், தேவனே விளையச்செய்ததாகவும் எழுதி, அந்த அதிகாரத்தை முடிக்கிறார். பிறகு நடுகிறவனாலும், நீர்பாய்ச்சுகிறவனாலும் ஒன்றுமில்லை, ஏனெனில் தேவனே விளையச் செய்கிறவர் என்று எழுதுகிறார். ஆகவே நாம் மனிதனில் மேன்மை பாராட்டக் கூடாது, “மேன்மை பாராட்டுகிறவன் கர்த்தரைக் குறித்தே மேன்மை பாராட்டுவானாக”, என்கிறார்.

ஞானஸ்நானத்தை உயர்த்த பாராட்ட வேண்டாம்

பவுல், பிரிவினைக்கு எதிரான தம்முடைய செய்தியை, “ஞானஸ்நானத்தைக் கொடுக்கும்படி கிறிஸ்து என்னை அனுப்பவில்லை; சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவே அனுப்பினார்; கிறிஸ்துவின் சிலுவை வீணாய்ப் போகாதபடிக்கு, சாதுரிய ஞானமில்லாமல் பிரசங்கிக்கவே அனுப்பினார்” என்று கூறி ஆரம்பிக்கிறார் (1:17). பவுலின் இந்த விளக்கக்கூற்று ஞானஸ்நானம், சவிசேஷத்தை அறிவித்தல் ஆகிய இரண்டினுடைய முக்கியத்துவத்தில் உள்ள வேறுபாட்டை இங்கு கூறுகிறது.

ஞானஸ்நானம் எவ்வாறு நம்முடைய இரட்சிப்போடு சம்பந்தமுள்ளது என்று விசுவாசிகள் தொடர்ந்து விவாதம் செய்யும்போது, ஞானஸ்நானம் நம்மை இரட்சிப்பதில்லை என்று பவுலின் அருட்செய்தி கற்பிக்கின்றது. அது இரட்சிக்குமென்றால் சவிசேஷ செய்தியில் அதை விட்டுவிடாமல் அவர் சேர்த்திருப்பார். கொரிந்து விசுவாசிகள் பலருக்கு அவர் ஞானஸ்நானம் கொடுத்திருந்தால் அவர்கள் கிறிஸ்துவைப்பின்பற்றுவதைவிட தம்மையே பின்பற்றியிருக்கக் கூடுமென்று எழுதுகிறார்.

உலகஞானத்தை உயர்த்த வேண்டாம்

பவுல், “ஞானி எங்கே? வேதபாரகன் எங்கே? இப்பிரபஞ்சத் தர்க்க

சாஸ்திரி எங்கே? இவ்வுலகத்தின் ஞானத்தை தேவன் பைத்தியமாக்க வில்லையா?” என்று கேட்டார். ஆனால் “ ஞானிகளை வெட்கப் படுத்தும்படி தேவன் உலகத்தில் பைத்தியமானவைகளைத் தெரிந்து கொண்டார்; பலமுள்ளவைகளை வெட்கப்படுத்தும்படி தேவன் உலகத்தில் பலவீனமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார்” (1 : 20, 27) என்றார்.

கொரிந்துவில் உள்ள மக்கள் அவர்களுடைய சட்ட நிபுண வாதத் திறமைக்காகவும், தத்துவ ஞான ஆர்வத்துக்காகவும், அறிவுக் கூர்மைக்காகவும் நன்கறியப்பட்டவர்கள். அவர்கள் நாவன்மையும் அறிவுக் கூர்மையுமில்லாத மக்களைவிடத் தாங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்களென எண்ணினார்கள்.

ஆனால் பவுல் கொரிந்தியருக்கு வித்தியாசமான விளக்கத்தைக் கொண்டு வந்தார். இவ்வுலகத்தின் ஞானிகள் தேவனுடைய பார்வையில் ஞானிகளல்ல என்று அவர்களுக்கு கற்பித்தார். மாறாக, அவருடைய மகிமை வெளிப்படும்வண்ணம் ஞானிகளை வெட்கப்படுத்தும்படிக்கு உலகத்தில் பைத்தியமானவைகளைத் தெரிந்துகொண்டார். இதற்கு, அறிவுடையவர்களால் தேவனை அறிந்து கொள்ள முடியாது என்று அர்த்தமல்ல; அல்லது பைத்தியம் போன்றவர்கள்தான் தேவனை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்றும் அர்த்தமல்ல, நாம் நம்மையே மேன்மை பாராட்டக் கூடாதென்றும், தேவனையே மேன்மைபாராட்ட வேண்டுமென்பதே இதற்குப் பொருள். “அந்தப்படி, நீங்கள் அவராலே கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டிருக்கிறீர்கள். எழுதியிருக்கிறபடி, மேன்மை பாராட்டுகிறவன் கர்த்தரைக் குறித்தே மேன்மை பாராட்டத்தக்கதாக, அவரே தேவனால் நமக்கு ஞானமும் நீதியும் பரிசுத்தமும் மீட்டினார்” (1:30,31).

ஊழியக்காரனை உயர்த்த வேண்டாம்

பவுல் தம்முடைய செய்தியைத் தொடர்ந்து, ஆவிக்குரிய பிறப்புக்கு பரிசுத்த ஆவியானவரே ஜீவனைத் தருகிறவர் என்று விளக்கிக் காட்டினார். “சகோதரரே நான் உங்களிடத்தில் வந்தபோது, தேவனைப் பற்றிய சாட்சியைச் சிறந்த வசனிப்போடாவது ஞானத் தோடாவது அறிவிக்கிறவனாக வரவில்லை. இயேசு கிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி, வேறொன்றையும் உங்களுக்குள்ளே அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருந்தேன். அல்லாமலும் நான் பலவீனத்தோடும் பயத்தோடும் மிகுந்த நடுக்கத்தோடும் உங்களிடத்தில் இருந்தேன். உங்கள் விசுவாசம் மனுஷருடைய ஞானத்திலல்ல, தேவனுடைய பெலத்தில் நிற்கும்படிக்கு, என் பேச்சும்

என் பிரசங்கமும் மனுஷ ஞானத்திற்குரிய நயவசனமுள்ளதாயிராமல், ஆவியினாலும் பெலத்தினாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாயிருந்தது” (2:1-5).

தேவன் தம்முடைய இரட்சிப்பின் செய்தியைக் கூறுவதற்கு மனிதனைப் பயன்படுத்துகிறார் ஆனால் சவிசேஷத்தைக் கேட்பவர் மனதில் மாறுதலைத் கொண்டுவர வைக்க பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையைப் பயன்படுத்துகிறார். ஆவிக்குரிய வல்லமையைப் பயன்படுத்துகிறார். ஆவிக்குரிய மாறுதல் மனிதருடைய திறமை களிலிருந்து வருவதல்ல ஆனால் சவிசேஷத்தைக் கேட்போர் மனதில் அசைவாடுகின்ற பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையிலிருந்து வருகிறது. பவுலையும் அவருடைய தலைமைத்துவத்தையும் விரும்பிய கொரிந்தியருக்கு இதை எழுதிக்கொண்டிருந்தபடியால், பவுல் தம்முடைய சொந்தத் திறமைகளை அல்லது வரங்களைக் கண்டு அவர்கள் மேன்மை பாராட்டக்கூடாதெனத் தெளிவாகக் கூறினார். இந்த முதல் நான்கு அதிகாரங்களையும் பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய போது, கொரிந்து பட்டணத்தில் அவர் பிரசங்கித்த சவிசேஷத்தைக் கேட்டு இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையையே உயர்த்தி மகிமைப்படுத்தும்படி அவர்களுக்குக் கூறினார்.

பரிசுத்த ஆவியானவரை உங்களுடைய போதகராக உயர்த்திப் பாராட்டுங்கள்

ஒரு புத்தகத்தை வாசிக்கும்போது நம்முடைய கண்களினால் வாசித்து நாம் கற்றுக்கொள்கிறோம். ஒரு சொற்பொழிவைக் கேட்கும்போது நம்முடைய காதுகளால் கேட்டுக் கொள்கிறோம். அவைகளிரண்டையும் பயன்படுத்தும்போது (பார்வையையும், கேட்பதையும்) நாம் இன்னும் அதிகமாகக் கற்றுக்கொள்கிறோம். தம்முடைய உணர்வுகளினாலும் உள்ளார்ந்த விருப்பங்களினாலும் அல்லது பவுல் கூறுகின்ற நம்முடைய இருதயங்களினாலும் கூட நாம் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் பவுல், ஆவிக்குரிய அறிவைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலம் மட்டுமே கற்றுக்கொள்ள முடியுமென கொரிந்தியருக்குக் கற்பித்தார். “....தேவன் தம்மில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம் பண்ணினவைகளைக் கண் காணவுமில்லை, காது கேட்கவுமில்லை, அவைகள் மனுஷனுடைய இருதயத்தில் தோன்றவுமில்லை; நமக்கோ தேவன் அவைகளைத் தமது ஆவியினாலே வெளிப்படுத்தினார்; அந்த ஆவியானவர் எல்லா வற்றையும், தேவனுடைய ஆழங்களையும், ஆராய்ந்திருக்கிறார்” (2:9-10).

இங்கே பவுல், தேவனுடைய ஆவிமட்டுமே ஆவிக்குரிய காரியங்களை மனிதனுக்கு போதிக்க முடியுமென்று கூறுகிறார். ஆவிக்குரிய உண்மையை மனிதன் தன்னுடைய விழியின் வாசல் மூலமாகவோ

காதின்வழியாகவோ, அல்லது இருதயக்கதவு மூலமாகவோ அறிந்து கொள்ள முடியாது. பவுல் கூறுகிறபடி, ஆவிக்குரிய உண்மையை மனிதன் பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலமாகவே கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

ஆவிக்குரிய மனிதன் தேவனுடைய ஆவியைப் பெற்றிருக்கிறான். இந்த ஆவி அவனுக்கு தேவனுடைய மனதை அவன் அறிந்துகொள்ளவும் புரிந்துகொள்ளவும் பெலனளிக்கிறது. இந்தக் கடைசிக் குறிப்பை விளக்குவதற்காக பவுல் ஒரு அருமையான எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்தினார்: “மனுஷனிலுள்ள ஆவியேயன்றி மனுஷரில் எவன் மனுஷனுக்குரியவைகளை அறிவான்? அப்படிப்போல, தேவனுடைய ஆவியேயன்றி, ஒருவனும் தேவனுக்குரியவைகளை அறியமாட்டான். நாங்களோ உலகத்தின் ஆவியைப் பெறாமல், தேவனால் எங்களுக்கு அருளப்பட்டவைகளை அறியும்படிக்குத் தேவனிடத்திலிருந்து புறப்படுகிற ஆவியையே பெற்றோம்” (11-12).

ஒரு மனிதன் என்ன நினைக்கிறான் என்பதை அறியக்கூடியது அவனுடைய ஆவியே. அதேபோல, தேவன் என்ன நினைக்கின்றார் என்பதை அறியக்கூடிய ஒரே ஆவி தேவனுடைய ஆவியே, தேவனுடைய ஆவி நமக்கு அருளப்பட்டிருப்பதால் தேவனுடைய எண்ணங்களை நாம் அறியமுடிகிறது.

இன்னொருபுறம், ஆவியைப் பெறாத மனிதன் இந்த ஆவிக்குரிய காரியங்களை அறியமாட்டான். “ஜென்மசபாவமான மனுஷனோ தேவனுடைய ஆவிக்குரியவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளான்; அவைகள் அவனுக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றும்; அவைகள் ஆவிக் கேற்றபிரகாரமாய் ஆராய்ந்து நிதானிக்கப்படுகிறவைகளானதால், அவைகளை அறியவுமாட்டான்” (14). பவுல் கூறுகிறபடி தேவனுடைய ஆவி இல்லாதவன் ஆவிக்குரிய காரியங்களை அறிந்து கொள்ள முடியாது.

தேவனை உங்களுடைய தலைவராக உயர்த்துங்கள்

பவுல் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் கொரிந்தியர் ஆவியற்ற மனிதர்களைப் போல நடந்து கொள்வதாகக் கூறினார். நிருபத்தின் ஆரம்பத்தில் அவர்களை பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட விசுவாசிகளென அங்கீகரித்தாலும், அவர்களை கிறிஸ்துவுக்குள் குழந்தைகள் என்றும் மாம்சத்துக்குரியவர்கள் என்றும் அழைத்து, அவர்கள் இருக்கவேண்டிய நிலையிலிருந்து வெகு தூரத்திலிருக்கின்றனர் என்று விளக்கினார் (1,3). அவர்களுடைய பிரிவினை அவர்கள் மாம்சத்துக்குரியவர்கள் என்ற உண்மையையும், அவர்கள் ஆவியற்ற முறையில் நடந்துகொள்கின்றனர் என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது: “பொறாமையும் வாக்குவாதமும் பேதகங்களும் உங்களுக்குள் இருக்கிறபடியால், நீங்கள் மாம்சத்துக்

குரியவர்களாயிருந்து மனுஷமார்க்கமாய் நடக்கிறீர்களல்லவா?”(3). அவர்களுடைய தலைவர்களைச் சுற்றி அவர்கள் பிரிந்திருப்பது அவர்கள் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியடையாதவர்களென்று காட்டியது. அவர்களுடைய தலைவர்களைப் பற்றிய அவர்களது மனப்பான்மையும் முதிர்ச்சியடையாததாகும்.

பூமியிலுள்ள அவர்களுடைய தலைவர்களின் தகுதியின் அடிப்படையில் பிரிந்திருப்பதைவிட தேவன் அவர்களுடைய சரீரத்தின் தலைவர் என்ற முறையில், தேவனுடைய பங்கை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்: “பவுல் யார்? அப்பொல்லோ யார்? கர்த்தர் அவனவனுக்கு அருள் அளித்தபடியே நீங்கள் விசுவாசிக்கிறதற்கு ஏதுவாயிருந்த ஊழியக்காரர்தானே. நான் நட்டேன், அப்பொல்லோ நீர்ப்பாய்ச்சினான். தேவனே விளையச்செய்தார். அப்படியிருக்க, நடுகிறவனாலும் ஒன்றுமில்லை, நீர்ப்பாய்ச்சுகிறவனாலும் ஒன்றுமில்லை, விளையச்செய்கிற தேவனாலே எல்லாமாகும்” (5-7). மீண்டும், தேவனைப் பின்பற்றுங்கள், மனிதரையல்ல என்பதே பவுலுடைய செய்தி. “இப்படியிருக்க, ஒருவனும் மனுஷரைக் குறித்து மேன்மை பாராட்டாதிருப்பானாக...” என்று கூறி இப்பகுதியை பவுல் முடிக்கிறான் (21). மனிதரில் மேன்மை பாராட்டவும் வேண்டாம்; மனிதனைப் பின்பற்றவும் வேண்டாம். தேவனை மேன்மைபாராட்டி அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும்; ஏனெனில் ஞானிகளை வெட்கப்படுத்தும்படி பலவீனமானவைகளையும் பைத்தியமானவைகளையும் தெரிந்து கொண்டவர் அவரே.

அதிகாரம் 3

கடிந்துகொள்கிற அன்பு

பவுல், கொரிந்தியர் அவர்களுடைய தலைவர்களின் அடிப்படையில் பிரிந்திருக்கூடாதென்று கூறும்போதே, தீர்ப்பு செய்வதைப் பற்றிய ஒரு போதனையையும் சேர்த்துக் கொண்டார். “....நான் உங்களாலேயாவது மனுஷருடைய நியாயநாளின் விசாரணையினாலே யாவது தீர்ப்பைப் பெறுவது எனக்கு மிகவும் அற்பகாரியமாயிருக்கிறது; நானும் என்னைக்குறித்துத் தீர்ப்புச்சொல்லுகிறதில்லை. என்னிடத்தில் நான் யாதொரு குற்றத்தையும் அறியேன்; ஆகிலும் அதினாலே நான் நீதிமானாகிறதில்லை; என்னை நியாயம் விசாரிக்கிறவர் கர்த்தரே. ஆனதால், கர்த்தர் வருமளவும் நீங்கள் காலத்துக்குமுன்னே யாதொன்றைக் குறித்தும் தீர்ப்புச் சொல்லாதிருங்கள்; இருளில் மறைந்திருக்கிறவைகளை அவர் வெளியரங்கமாக்கி, இருதயங்களின் யோசனைகளையும் வெளிப்படுத்துவார்; அப்பொழுது அவனவனுக்குரிய புகழ்ச்சி தேவனால் உண்டாகும்” (4:3-5).

மனிதனுடைய இருதயத்தைத் தீர்ப்புசெய்வது பற்றி....

கொரிந்தியரில் அநேகர் அவர்களுடைய சபையிலிருக்கிற மற்ற தலைவர்களைவிட பவுலை உயர்வாகக் கருதினார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய தீர்ப்பைப் பெறுவது அவனுக்கு ஒரு சிறிய காரியமென்று கூறினார். ஏனெனில் தன்னைப்பற்றித் தீர்ப்புச் செய்ய தனக்கே தகுதியில்லை என்றும், அதைவிட மற்றவர்கள் தன்னைக் குறித்துச் சொல்வதை அவர் ஏற்கமுடியாது என்றும் தேவனே தீர்ப்புக் கூறுபவர் என்றும் கூறினார். மனித இருதயங்களைப்பற்றி தீர்ப்புச் சொல்வதை தேவனுக்கு விட்டுவிட வேண்டுமென பவுல் கற்பித்தார்.

மனிதனுடைய செயல்களுக்குத் தீர்ப்புச் சொல்வதைப் பற்றி...

நம்முடைய சொந்த இருதயங்களின் உள்நோக்கம் நமக்குத் தெரியாதிருக்கும் போது இன்னொருவனுடைய இருதயத்தின்

உள்ளோக்கத்தை நாமறிவது எப்படி? பிறருடைய இருதயத்தின் உள்ளோக்கங்களைப்பற்றி நாம் தீர்ப்புச் செய்யக்கூடாதென்று பவுல் கூறியிருந்தாலும், அதற்கு ஒருபோதும் நாம் மற்றவரை தீர்ப்புச் செய்யக்கூடாதென்று அர்த்தமில்லை. இன்னொரு நபருடைய இருதயத்தின் உள்ளோக்கங்களைப்பற்றி நம்மால் தீர்ப்புச் செய்ய முடியாது என்பதையே இது காட்டுகிறது.

இந்த நிருபத்தின் அடுத்த அதிகாரத்திலேயே (அதிகாரம் 5) அவர்கள் தீர்ப்புச் செய்திருக்கவேண்டிய ஒரு மனிதனுக்கு அவர்கள் தீர்ப்புச் செய்யாமலிருந்ததை பவுல் கடிந்துகொள்கிறார் அந்த மனிதன் அவனுடைய தகப்பனாருடைய மனைவியுடன் நெறிகோடான உறவில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இந்த மனிதனை அவர்கள் நியாயநீர்க்காதபடியினால் அவர்களைப் பவுல் கடிந்து கொண்டார். பவுல் அதை இப்படிக் கூறுகிறார்: “விபசாரக்காரரோடே கலந்திருக்கக்கூடாதென்று நிருபத்தில் உங்களுக்கு எழுதினேன். ஆனாலும், இவ்வுலகத்திலுள்ள விபசாரக்காரர், பொருளாசைக்காரர், கொள்ளைக்காரர், விக் கிரகாதனைக்காரர் இவர்களோடு எவ்வளவும் கலந்திருக்கக்கூடாதென்று நான் எழுதவில்லை; அப்படியானால் நீங்கள் உலகத்தைவிட்டு நீங்கிப்போகவேண்டிய தாயிருக்குமே. நான் உங்களுக்கு எழுதினதென்னவென்றால், சகோதரனென்னப்பட்ட ஒருவன் விபசாரக்காரனாயாவது, பொருளாசைக் காரனாயாவது, விக் கிரகாதனைக்காரனாயாவது, உதாசினனாயாவது, வெறியனாயாவது, கொள்ளைக்காரனாயாவது இருந்தால், அவனோடே கலந்திருக்கக்கூடாது; அப்படிப்பட்டவனுடனேகூடப் புசிக்கவுகூடாது. புறம்பே இருக்கிறவர்களைக் குறித்துத் தீர்ப்புச் செய்கிறது என் காரியமா? உள்ளே இருக்கிறவர்களைக்குறித்தல்லவோ நீங்கள் தீர்ப்புச் செய்கிறீர்கள்? புறம்பே இருக்கிறவர்களைக் குறித்துத் தேவனே தீர்ப்புச்செய்வார். ஆகையால் அந்தப் பொல்லாதவனை உங்களைவிட்டுத் தள்ளிப்போடுங்கள்” (5:9-13).

இந்தப் பகுதியில் தீர்ப்புச் செய்வது சபைக்குள்ளிருப்பவர்களுக்கும், வெளியிலிருப்பவர்களுக்கும் பொருந்தும் என நாமறிகிறோம். வெளியிலிருப்பவர்களை அவர்களுடைய பாவகரமான செயல்களினிமித்தம் நாம் தீர்ப்புச் செய்யக்கூடாது அல்லது அவர்களுடன் கலந்து கொள்ளாமலிருக்கவும் கூடாது. அவர்களிடமிருந்து நம்மைத்தனியே நாம் பிரித்துக்கொண்டோமென்றால், பிறகு ஒருபோதும் அவர்களோடு சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளமுடியாது. ஆகவே அவிசுவாசிகளுக்குத் தீர்ப்புச்செய்வதை நாம் தேவனிடம் விட்டுவிட்டு, கிறிஸ்து அளிக்கின்ற கிருபையை அவர்களோடு நாம் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

சபையிலுள்ளவர்கள் அவர்களுக்குள்ளே பரிசுத்த ஆவியானவர் வாழ்வதாகவும், அவர்களை நடத்துவதாகவும் அறிக்கை செய்துவிட்டு, அவர்களுடைய செயல்கள் அவர்களை நம்புவதாகக் கூறுவதற்கு ஏற்ப இல்லாதபோது அவர்களை நாம் கடிந்து கொள்ளவேண்டும். சபைக்குள்ளிருக்கின்ற ஒழுக்கநெறியற்ற மனிதனுடைய விஷயத்தில் தங்களுடைய தீர்ப்பைக் கூறாதிருந்த விசுவாசிகளைப் பொறுப்பற்றவர்கள் என பவுல் கருதினார்.

எப்பொழுது கடிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்வது பற்றி...

நாம் ஒருபோதும் இன்னொருவரைத் தீர்ப்புச் செய்யக்கூடாதென்று வேதாகமம் போதிக்கவில்லை. அன்புடன் அவர்களை நாம் கடிந்து கொள்ளும்போது, அநேக விசுவாசிகள் இயேசுவை மேற்கோள் காட்டி விரும்புகின்றனர். இயேசு, “தீர்க்காதிருங்கள்” என்று கூறினாரென்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். பிறரைத் தீர்ப்புச் செய்வதைப்பற்றி இயேசு கூறிய அறிவுரைகளில் அவை இரண்டு வார்த்தைகளாகும். தீர்க்காதிருங்கள் என்று இயேசு கூறிய பிறகு, மற்றவர்களைத் தீர்ப்பது குறித்து நிறையக் கூறியிருக்கிறார். முதலில் நம்மைக்குறித்து நாமே தீர்க்கவில்லையென்றால், மற்றவர்களுடைய செயல்களை நாம் தீர்க்கக்கூடாதென்று இயேசு கற்பித்தார் (மத்தேயு 7:1-5). அதற்கு மேலாக, தேவனுடைய குடும்பத்தில் ஒருவன் என்ற முறையில் தங்களுக்கும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலிருக்கிற மற்றவர்களுக்கும் தவறு செய்பவர்களைக் கடிந்துகொள்வது நம்முடைய கடமையாகும் (மத்தேயு 18:15 கலாத்தியர் 6:1).

பாவத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த மனிதனைக் கடிந்து கொள்ளும்படி பவுல் கொரிந்தியர்களுக்குக் கூறியபோது, சில வரைமுறைக்குப்பட்டு அவனைக் கடிந்து கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். முதலில், அந்த மனிதன் பாவத்தைத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருந்தான். ஒரு முறை முடிவுக்கு கொண்டு வருவதற்கான சிறு அடையாளத்தைக்கூட அவன் காட்டவில்லை. தேவனுடைய மன்னிப்புக்கு அப்பாற்பட்ட பாவம் ஒன்றுமில்லை என்றாலும், தன்னுடைய பாவத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத, மனம்வருந்தாத ஒருவனையும் தேவன் மன்னிப்பதில்லை. இந்த மனிதன் மனவருத்தம் அல்லது மனம்மாறும் விருப்பம் ஆகியவைகளுக்கு ஒரு அடையாளமும் காண்பிக்காதபடியினால் அவனைச் சபையைவிட்டுத் தள்ளிப்போடும்படி பவுல் ஆலோசனை கூறினார். அது பவ்லுடைய இந்த நிருபத்தின் 5ம் அதிகாரத்தில் இரண்டாவது குறிப்பாகும்: அவனுடைய பாவத்துக்காக மனம் வருந்த விருப்பமில்லாத ஒரு விசுவாசி,

விசுவாசிகளின் சரீரத்திலிருந்து (சபையிலிருந்து) முழுமையாக நீக்கப்பட வேண்டும்.

சரியான இடத்தில் இருப்பதைப் பற்றி...

கடிந்துகொள்வதற்கான உள்நோக்கம் அன்பில் துவங்குகிறது. பாவத்தில் வாழ்கின்ற நம்முடைய சகோதர சகோதரிகளை நாம் கண்டிக்கிறோம்; ஏனெனில் கிறிஸ்துவுக்கும் அவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் இடையிலான உறவுகளை அவர்கள் கெடுப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு வாழாவிருந்துவிடமுடியாத அளவுக்கு அவர்களை நேசிக்கிறோம். மத்தேயு 18 மற்றும் கலாத்தியர் 6 கூறுகின்றபடி அந்த நபரை கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் மீண்டும் இணைத்துவிடுவதே நாம் கடிந்துகொள்வதிலுள்ள சரியான உள்நோக்கமாகும். நாம், அவர்களை “சாந்தமுள்ள ஆவியோடே” மீண்டும் சேர்க்கிறோம். தேவன், அவர்களைத் “தம்முடைய நாமத்தினிமித்தம் நீதியின் பாதைகளில் நடத்துகிறார்” (சங்கீதம் 23:3).

இன்னொரு சகோதரனுடைய அல்லது சகோதரியினுடைய செயல்கள் அவர்கள் பாவத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதாகக் காண்பித்தால் அவர்களைக் கர்த்தருக்குள் கடிந்துகொள்வது சற்றுக்கடினமானது, ஆனால் மிக அவசியமானது. ஆண்டவருடனும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்துடனும் அவர்களுடைய ஐக்கியத்தை மீண்டுமாய்ச் சேர்ப்பதற்காக நாம் கையாளும் அணுகுமுறை, அவர்களுடைய செயல்கள் அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கும் உறவுகளுக்கும் எவ்வளவு தீமையானவை என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்வதற்கு உதவி செய்வதாக இருக்கவேண்டும். குறிப்பாக, திருமணஉறவுகளுக்கு அப்பால் நடைபெறுகிற பாலியல் பாவங்களுக்கு இது மிகவும் பொருத்தமானது.

விசுவாசியின் வாழ்க்கையிலிருக்கிற பாவம், அவிசுவாசிகளுக்கு முன்பாக அவர்களுடைய சாட்சியையும் கெடுக்கிறது; நம்மெல்லாருடைய சாட்சியையும் கெடுக்கிறது. அவிசுவாசிகள் பலர் கிறிஸ்தவர்களை மாய்மாலக்காரர்கள் என்ற கூறுகின்றனர். ஒரு விசுவாசி பாவத்தில் வாழ்வதை அவர்கள் பார்க்கும்போது அந்த விசுவாசியை ஒரு மாய்மாலக்காரன் என்று அடையாளம் கண்டுகொள்கின்றனர். அதினிமித்தம் சவிசேஷத்தையும் இரட்சிப்பையும் மறுப்பதற்கு அவர்களுக்கு இன்னுமொரு காரணமும் கிடைக்கிறது. அவர்கள், அந்த விசுவாசியுடன் நாம் பழகிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தால், அந்தப்பாவத்தைக் குறித்து நாம் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்பதை அறிந்தால்

நம்மையும் மாப்மாலக்காரர்கள் என்று அடையாளம் கண்டு கொள்வார்கள். கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலிருக்கிற சகோதர சகோதரியினுடைய ஆன்மீக நலனுக்காகவும் சபையிலிருக்கிற ஒவ்வொரு விகவாசியினுடைய சாட்சிக்காகவும், அவர்களைக் கிறிஸ்துவுடனும் சரீரத்துடனும் மீண்டும் சேர்ப்பதை தம்முடைய உள்நோக்கங்களுக்கு முன்பாக வைத்துக்கொண்டு, தாழ்மையுடனும் அன்புடனும் அவர்களைக் கடிந்துகொள்வது மிகவும் முக்கியமானது.

அதிகாரம் 4

திருமணக் கையேடு (I கொரிந்தியர் 7)

முதலாவது கொரிந்தியர் ஏழாம் அதிகாரம், “வேதாகமத்தின் திருமண அதிகாரம்” என்று அறியப்படுகிறது. திருமணம், திருமணமின்மை, திருமண முறிவு, மறுமணம், திருமணத்துக்குட்பட்ட உடலுறவுகள் ஆகியவை குறித்து பல்வேறு வினாக்களை கொரிந்து சபை மக்கள் பவுலுக்கு முன் வைத்தனர். திருமணத்தின் இந்தக் கோணங்களைப் பற்றிய வினாக்களுடன் சபைமக்கள் தங்கள் ஆயர்களிடம் செல்லும் போது இந்த அதிகாரம் பல நூற்றாண்டுகளாக ஆயர்களுக்குத் திருமணக் கையேடாக இருந்திருக்கிறது.

இந்த அதிகாரத்தில் குறிப்பாகக் கேட்கப்படுகிற அடிப்படியான கேள்வி, “தேவனுடைய பார்வையில் திருமணம் என்பது என்ன?” இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் 1 கொரிந்தியர் ஏழாம் அதிகாரத்தில் பதில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே திருமணத்துக்கான தேவனுடைய திட்டத்தையும் திருமண உறவில் எழக்கூடிய பிரச்சினையுள்ள சூழ்நிலைகளையும் நாம் காணலாம்.

இந்த அதிகாரத்தின் சில பகுதிகள் தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டெழுதப்படவில்லை என்று சிலர் வாதாடுவதுண்டு ஏனெனில்; பவுல் சில இடங்களில் கர்த்தருடைய அதிகாரத்தின்படி பேசினார்; சில இடங்களில் சில விஷயங்களில் தன்னுடைய சொந்தக் கருத்தைப் பேசினார். உதாரணமாக, “விவாகம் பண்ணிக்கொண்டவர்களுக்கு நானல்ல, கர்த்தரே கட்டளையிடுகிறதாவது: மனைவியானவள் தன் புருஷனை விட்டுப் பிரிந்து போகக்கூடாது” (10) என்று கூறும்போது போதனை தேவனிடமிருந்து வருவதால் பவுல் உறுதி கூறினார். மற்ற இடங்களில் அவருடைய அறிவுரைகள் கர்த்தரிடமிருந்து பெறப்பட்ட

கட்டளைகளல்லவென்றும், அவைகள் தன்னுடைய ஆலோசனைகளென்றும் தெளிவாக்கினார்: “மற்றவர்களைக்குறித்துக் கர்த்தர் அல்ல, நானே சொல்லுகிறதாவது: சகோதரனொருவனுடைய மனைவி அபகிவாசியாயிருந்தும், அவனுடனே வாசமாயிருக்க அவளுக்குச் சம்மதமிருந்தால், அவன் அவளைத் தள்ளிவிடாதிருக்கக் கடவன்”, “அன்றியும் கன்னிகைகளைக் குறித்து, கர்த்தரால் எனக்குக் கட்டளை இல்லை. ஆகிலும் நான் உண்மையுள்ளவனாயிருக்கிறதற்குக் கர்த்தரால் இரக்கம்பெற்று, என் அபிப்பிராயத்தைத் தெரியப்படுத்துகிறேன்”. “ஆகிலும் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தின்படி அவள் அப்படியே இருந்துவிட்டால் பாக்கியவதியாயிருப்பாள். என்னிடத்திலும் தேவனுடைய ஆவி உண்டென்று எண்ணுகிறேன்” (12, 25, 40).

இந்த வசனங்களில் பவுல் மனித ஆலோசனைகளைக் கூறினாலும் அவைகள் தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டு எழுதப்படாதவைகள் என்றோ, கர்த்தரிடமிருந்து வராதவைகளன்றோ நாம் தள்ளுபடி செய்துவிட முடியாது. கிறிஸ்துவின் போதனைகளைக் கூறுவதற்கு பவுல் கவனமாக இருந்தார். இயேசுவினுடைய போதனைகளிலும் தேவனுடைய பிரமாணத்திலும் இந்தத் திருமணவினாக்கள் பதிலளிக்கப்பட்டிருந்ததால் பவுல் அவைகளைச் சுட்டிக்காட்டி கர்த்தர் கூறியதை உறுதிபண்ணினார். இயேசுவோ, பிரமாணமோ மௌனமாயிருந்தபோது பவுல் “உண்மையுள்ளவனாயிருக்கிறதற்கு கர்த்தரால் இரக்கம் பெற்று”ப் பேசினார். இந்தத் திருமண அதிகாரத்தில் அவர் கூறிய கடைசி வார்த்தைகள், அவரிடத்தில் தேவனுடைய ஆவி இருந்தது என்பதே (25, 40).

இந்த அதிகாரத்தில் திருமணத்தைக் குறித்த பவுலுடைய எண்ணங்கள் தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டவை அல்லவென்று பவுல் ஒருவகையிலும் சுட்டிக்காட்டவில்லை. திருமணத்தைக் குறித்து கொரிந்தியருக்கு அவர் எழுதியவைகள் தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டவை என்று இந்த அதிகாரத்தின் கடைசி வார்த்தைகளில் பவுல் உறுதியாய் கூறினார்.

“இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம்....”

பவுல், கொரிந்தியரைத் திருமணம் செய்யவேண்டாமென்றும் அல்லது கிறிஸ்துவைப் பின்பற்ற அழைக்கப்பட்டபோது அவர்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த சூழ்நிலையை விட்டுவிட்டு வித்தியாசமான சூழ்நிலையைத் தேடவேண்டாமென்றும் கூறிய ஆலோசனையை இந்த அதிகாரம் முழுவதிலும் அவர் வலியுறுத்துகிறார். “இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம்” என்று அவர் அழைக்கிற

சூழ்நிலைகளினால் இவ்வாறு அவர்களை அறிவுறுத்தினார் (26). துன்புறுத்தப்படுகின்ற காலகட்டத்தில் சபை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆகவேதான், தனியாயிருப்பவர்கள் அவர்களை எதிர்நோக்கியிருக்கிற வாழ்க்கையின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளை அதிகமாக்கிக்கொள்ளாமல், தனியாகவேயிருந்து விடுவது சிறந்ததென்று பவுல் நினைத்தார்.

கொரிந்தியர்கள் பவுலுக்கு எழுதின கடிதத்தில் தனியாயிருக்கிற அவர்களுடைய பிள்ளைகள் இதுபோன்ற கடினமான சூழ்நிலையில் திருமணம் செய்யவேண்டுமா எனக் கேட்டனர். அதற்குப் பவுல், அவர்களுடைய கன்னிகையான மகள்களும் தனியாயிருக்கிற மகள்களும் தனியாகவேயிருந்து விடுவது அறிவுடமை என்று கூறினார். பவுல், இந்த இளம் வயதினருக்குத் திருமணத்தைத் தடை செய்யவில்லை. ஆனால் அவர்கள் தனியாகவேயிருந்துவிடுவதற்கு அவர்களை உற்சாகப்படுத்தினார். அதற்காக, “...ஸ்திரீயைத் தொடாமலிருக்கிறது மனுஷனுக்கு நல்லது” என்று இந்த அதிகாரத்தை ஆரம்பித்தார் (1). இந்த இளம் வயதினர் தனியாகவேயிருந்துவிடத் தீர்மானித்துவிட்டால் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே சோதனையிலிருந்து விலக்கி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

தனியாயிருப்பவர்கள் அப்படியேயிருந்துவிட பவுல் உற்சாகப்படுத்தினாலும், திருமணம் செய்வதை அவர்கள் தெரிவு செய்வது பாவமல்ல என்று ஒத்துக்கொண்டார். “ஆகிலும் அவர்கள் விரத்தராயிருக்கக்கூடாதிருந்தால் விவாகம் பண்ணக்கடவர்கள்; வேகிறதைப்பார்க்கிலும் விவாகம்பண்ணுகிறது நலம்”; “நீ விவாகம் பண்ணினாலும் பாவமல்ல...”; “ஆகிலும் ஒருவன் தன் புத்திரியின் கன்னிகைப்பருவம் கடந்து போனதினாலே, அவள் விவாகம் பண்ணாமலிருப்பது அவளுக்குத் தகுதியல்லவென்றும், அவள் விவாகம்பண்ணுவது அவசியமென்றும்; நினைத்தால், அவன் தன் மனதின்படி செய்யக்கடவன்; அது பாவமல்ல, விவாகம் பண்ணட்டும்” (9,28,36).

பவுல் முன்பே திருமணம் செய்திருந்தான் என்று ஒரு யூகம் இருக்கிறது. ஏனெனில், சனகரீம் சங்கத்தின் உறுப்பினன் என்ற முறையில் ஒரு மனைவியுடன் வாழ எதிர்பார்க்கப்பட்டிருப்பான். மேலும், திருமணம் ஆகாதவர்களையும், கைம்பெண்களையும் குறிப்பிட்டு எழுதிய பகுதியில் அவரைப்போல “இருந்துவிட” அறிவுறுத்தினார் (8). அநேகக் கல்விமான்கள் அவர் தாரமிழந்தவர் என்று முடிவுசெய்கின்றனர்.

“ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியாதிருங்கள்...”

ஒரு கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையில் உள்ள தாம்பத்ய உறவு பிள்ளைப்பேறு என்கிற நோக்கத்தைக்கொண்டது. இருவருடைய சந்தோஷத்துக்காகவும் உண்டானது. “புருஷன் தன் மனைவிக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்யக்கடவன்; அப்படியே மனைவியும் தன் புருஷனுக்குச் செய்யக்கடவன். மனைவியானவள் தன் சுயசரீரத்திற்கு அதிகாரியல்ல, புருஷனே அதற்கு அதிகாரி; அப்படியே புருஷனும் தன் சுயசரீரத்திற்கு அதிகாரியல்ல, மனைவியே அதற்கு அதிகாரி. உபவாசத்திற்கும் ஜெபத்திற்கும் தடையிராதபடிக்கு இருவரும் சிலகாலம் பிரிந்திருக்கவேண்டுமென்று சம்மதித்தாலன்றி, ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியாதிருங்கள்; உங்களுக்கு விரதத்துவம் இல்லாமையால் சாத்தான் உங்களைத் தூண்டிவிடாதபடிக்கு, மறுபடியும் கூடிவாழுங்கள்” என்று எழுதி பவுல் மேற்கூறிய கருத்தை ஆதரிக்கிறார் (3-5).

இந்தப் பகுதிக்கு முந்திய சில வசனங்களில் தனியாயிருப்பவர்களுக்கு “ஸ்திரீயைத் தொடாமலிருக்கிறது மனுஷனுக்கு நல்லது” (1) என்று கூறினார். ஆனால் இது திருமணமான தம்பதியருக்குப் பொருந்தாது. இந்தப் பகுதியின்படி பாலியல், திருமணத்தில் இணைந்திருக்கிற அடுத்த நபரைக் கருத்தில்கொண்டதாகவும், அவர்களுடைய சந்தோஷத்தை மனதில்கொண்டதாகவும் இருக்கவேண்டும். புருஷன் தன் மனைவியை மகிழ்விக்கவும், மனைவி தன் புருஷனை மகிழ்விக்கவும் நாடவேண்டும், தாம்பத்ய உறவில் அவர்களிருவரும் ஒருவரையொருவர் விட்டுப் பிரியாதிருக்க வேண்டும்.

திருமணத்துக்கு உட்பட்ட பாலியல் உறவுக்கான வரையறைகள் இது சரி அல்லது தவறு, இது இயல்பானது அல்லது மீறியது என்பவைகளல்ல. செயல்படுத்துவதற்கான வார்த்தை “ஒருவருக் கொருவர்” என்பதே. திருமணமான தம்பதியர் தங்கள் சந்தோஷத்துக்காக எதைச் செய்தாலும் சரியோ தவறோ அல்ல. அதில் முக்கியமான காரியம், “ஒருவருக் கொருவராக” அது இருக்கவேண்டும் என்பதே. கணவனும் மனைவியும் பாலியல் உறவைத் தவிர்ப்பது, உபவாசத்திலும் ஜெபத்திலும் நேரம் செலவிடும் காரணத்துக்காக மட்டுமே இருக்கலாமென்றும், அந்த முடிவும் இருவரும் சேர்ந்து ஒப்புக்கொண்டதாக இருக்கவேண்டுமென்றும் பவுல் எழுதுகிறார்.

தாம்பத்ய உறவிலிருந்து விலகியிருப்பதற்கான வரையறைகளை மட்டும் இது நமக்குக் காட்டிவிடவில்லை; ஆனால் கணவனும் மனைவியும் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டிய ஆவிக்குரிய உறவின் மாதிரியையும்

காண்பிக்கிறது. தேவனுக்கு முன்பாகத் திருமணமாகிய அவர்கள் சரீர உறவைப் பகிர்ந்து கொண்டாலும், அவர்களுக்குத் தேவனுடன் தனித்தனியாக, தனிப்பட்ட உறவு இன்னும் உண்டு. இந்த வாழ்க்கையில் மிகவும் நெருக்கமான உறவு திருமணமல்ல; தேவனுடன் நமக்கு இருக்கின்ற ஐக்கிய உறவே இது. மக்கள் தேவனுடன் இருக்கிற தங்களுடைய உறவைவிட திருமண உறவை மிகவும் தாராளமாக பேசிக் கொள்கின்றனர்.

தம்பதியர் இருவரும் தங்களுடைய தாம்பத்ய உறவில் திருப்தி அடைவதே பாலியல் ஒழுக்கநெறிகேட்டிலிருந்து பாதுகாத்துக்கொள்வதற்குச் சிறந்த வழியென இப்பகுதி போதிக்கிறது. கொரிந்து பட்டணம் ஒழுக்கநெறிகேட்டில் மூழ்கிக்கிடந்தது, சோதனையிலிருந்து தற்காத்துக்கொள்வதற்காக திருமணத் தம்பதிகள் இல்லத்திலேயே ஒருவருக்கொருவர் பாலியல் தேவைகளை திருப்தி செய்யும்படி பவுல் விரும்பினார். நல்ல உறவும் ஒருவரையொருவர் மகிழ்ச்செய்கிற சரீர உறவே, ஒழுக்க நெறிகேட்டுக்கு தப்புவதற்கு சிறந்த வழியாகும்.

“...சமாதானமாயிருக்கும்படிக்கே தேவன் நம்மை அழைத்திருக்கிறார்...”

தனியாயிருப்பது, திருமணமாகியிருப்பது ஆகியவைகளோடு இந்த அதிகாரம் திருமணமுறிவு சம்பந்தமான பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் கூறுகிறது. இரண்டு விசுவாசிகள் திருமணமுறிவு மூலம் திருமணத்தைக் கலைத்துவிட அவர்களுக்கு அனுமதி உண்டா என்று கொரிந்தியர்கள் தங்கள் கடிதத்தில் பவுலைக் கேட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. பவுல், 10,11ம் வசனங்களில் அவர்களுக்குப் பதிலளிக்கிறார். “இல்லை” என்று அவர்களுடைய கேள்விக்குப் பவுல் ஒரே வார்த்தையில் பதிலளித்தார்: திருமணம் கலைக்கப்படக்கூடாது என்று இயேசு பரிசேயருக்குக் கூறிய போதனைகளைப் பார்க்கும்படி கொரிந்தியருக்குப் பவுல் கூறினார் (மத்தேயு 19:3-9).

இயேசுவால் நேரடியாகப் பதிலளிக்கப்படாத ஒரு கேள்வியைப் பற்றி பவுல், 12 முதல் 16 வரையிலான வசனங்களில் எழுதுகிறார். ஒரு விசுவாசிக்கும் அவிசுவாசிக்குமிடையில் திருமணமுறிவு அனுமதிக்கப் படுகிறதா? இதில் பவுல் தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டு எழுதிய ஆலோசனை நியாயமாயிருக்கிறது. “...சகோதரனெரு வனுடைய மனைவி அவிசுவாயிருந்தும், அவனுடனே வாசமாயிருக்க அவளுக்குச் சம்மதமிருந்தால், அவன் அவளைத் தள்ளிவிடாதிருக்கக் கடவன். அப்படியே ஒரு ஸ்திரீயினுடைய புருஷன் அவிசுவாசியிருந்தும், அவளுடனே வாசமாயிருக்க அவனுக்குச் சம்மதமிருந்தால், அவன்

அவனைத் தள்ளிவிடாதிருக்கக்கடவன்... ஆகிலும் அவிசவாசி பிரிந்துபோனால் போகட்டும், இப்படிப்பட்ட விஷயத்தில் சகோதரனாவது சகோதரியாவது அடிமைப்பட்டவர்களல்ல, சமாதானமாயிருக்கும்படிக்கே தேவன் நம்மை அழைத்திருக்கிறார். மனைவியானவளே, நீ உன் புருஷனை இரட்சிப்பாயோ அல்லவோ உனக்கு எப்படித்தெரியும்? புருஷனே, நீ உன் மனைவியை இரட்சிப்பாயோ அல்லவோ உனக்கு எப்படித்தெரியும்?” (12-13, 15-16).

விசவாசியாக கணவன் / மனைவி அவிசவாசியாகிய மனைவியுடன் / கணவனுடன் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்றும், அவர்கள் இரட்சிக்கப்படும்படியாக தேவனுடைய அன்புக்கும் கிருபைக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கவேண்டுமென்றும் பவுல் கொரிந்தியருக்குக் கூறினார் (1 பேதுரு 3:1-6). திருமணம் கலைக்கப்படவேண்டுமென்றால் அந்த முடிவை எடுக்க வேண்டியது அவிசவாசியான துணைதான். அவிசவாசி பிரிந்து செல்ல முடிவு செய்தால், விசவாசி அவனையோ அவளையோ போக அனுமதிக்கலாம். ஒரு சகோதரனோ அல்லது ஒரு சகோதரியோ “அப்படிப்பட்ட விஷயத்தில் அடிமைப்பட்டவர்களல்ல” (1 கொரிந்தியர் 7-15).

அன்பின் பட்டகம்

பதினைந்தாம் வசனத்தில் வருகிற “அடிமைத்தனம்” என்பதற்கு பவுல் என்ன பொருள் கொண்டிருந்தார் என்பதில் அறிவாளர்களுக்கிடையில் ஒருமித்த கருத்து இல்லை. சிலர், கணவன்-மனைவி இருவரில் ஒருவர் உயிரோடுள்ள மட்டும் இன்னொருவர் மறுமணம் செய்வதை வேதாகமம் எதிர்ப்பதால், அவிசவாசி திருமணத்தை விட்டுப்பிரிந்து சென்றபின், விசவாசி விவாகரத்து பெற்றுக்கொள்ளலாமென்றும் ஆனால் மறுமணம் செய்யக்கூடாதென்றும் பொருள்கொள்கின்றனர் (ரோமர் 7:2-3). சிலர், இருவரில் ஒருவர் பிரிந்து சென்றால் இன்னொருவர் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கப்படுவதாக அந்த வசனம் கூறுவதால் அவர்கள் விவாகரத்தும் செய்யலாம், மறுமணமும் செய்யலாம் என்று கூறி அதற்குமேல் விளக்கத்தையும் கொடுக்காமலிருக்கின்றனர்.

இந்த வசனத்தின் விளக்கத்திற்கு வேதபண்டிதர்களுக்கிடையே உடன்பாடு இல்லாவிட்டாலும், இந்த வசனத்துக்கு நாம் அன்பின் ஆவியுடன் விளக்கம் தரவேண்டும். பவுல் கூறுகிறபடி, தேவன் மனிதனுக்குப் பிரமாணங்களைக் கொடுத்தது, அவனை அடிமைத் தனத்தில் வைக்க விரும்பியதாலல்ல ஆனால் அவன் நன்றாக

வாழவேண்டுமென்று விரும்பியதாலேயே அவற்றைக் கொடுத்தார், “இதை நான் உங்களைக் கண்ணியில் அகப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லாமல்... உங்கள் சுயபிரயோஜனத்துக்காகவே சொல்லுகிறேன்” (1 கொரிந்தியர் 7:35).

இயேசுவுக்கும் பரிசேயர்களுக்குமிடையிலிருந்த வேறுபாட்டை இப்படிச் சொல்லலாம்: இயேசு தேவனுடைய பிரமாணத்தை மக்களைக் கடைப்பிடிக்கச் செய்யுமுன் அவர் தம்பிரமாணத்தை அன்பு என்கிற பட்டகத்தின் (Prism) ஊடாக கடந்துபோகச் செய்தார். பரிசேயர்கள் மக்கள்மீது இரக்கமின்றி பிரமாணப் “புத்தகத்தை வீசினர்”. ஆகவே தேவனுடைய பிரமாணத்தின் போதனையை நாம் மக்களுடைய வாழ்க்கைக்கு பயன்படுத்துவதற்கு முன் தேவனுடைய அன்பு என்கிற பட்டகத்தின் ஊடாக அதைக்கடந்து போகச் செய்யவேண்டும்.

உதாரணமாக, விவாகரத்து பண்ணிய நபர், கணவன்/மனைவி ஆகிய இன்னொரு நபர் உயிரோடிக்கும் வரை மறுமணம் செய்யலாகாது என்று வேதம் கூறுவதால், விசுவாசியாவதற்கு முன்பே விவாகரத்து பெற்ற ஒரு நபர் மீண்டும் திருமணம்புரிய அனுமதிக்கப்படலாமா என்று நாம் வியக்கலாம். அவர்களுக்கு அப்படிக் கூறுவோமென்றால் பரிசேயர்களைப் போலிருப்போம். அவர்கள் பிரமாணம் தேவனுடைய அன்பை வெளிக்காட்டுகிறதென்று கூறி அதனாலேயே மக்கள் வாழ்க்கையைத் துன்பத்துக்குள்ளாக்கினார்கள். ஓய்வு நாளைக் குறித்த காரியத்தில் பரிசேயர்கள் அப்படித்தான் செய்தார்கள். ஓய்வுநாளில் ஒருவனை குணமாக்கியதற்காக இயேசுவைக் கடிந்து கொண்டார்கள். இயேசுவோ ஓய்வுநாள் பிரமாணம் தேவனுடைய அன்பு என்கிற பட்டகம் வழியாகக் கடந்துபோகச் செய்தார். “...மனுஷன் ஓய்வு நாளுக்காக உண்டாக்கப்படவில்லை, ஓய்வுநாள் மனுஷனுக்காக உண்டாக்கப்பட்டது...” என்று கூறி பரிசேயர்களை அவர் கடிந்து கொண்டார் (மாற்கு 2:27).

அப்படியானால் திருமணச் சட்டங்களை தேவன் ஏன் உண்டாக்கினார்? அவர் சிருஷ்டித்த ஆனும் பெண்ணும் திருமணத்தின், ஒரு குடும்பத்தின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்று மகிழ்ச்சியாயிருக்க விரும்பினார். திருமணமும் குடும்பமும் செயல்பட நமக்கு ஒரு அமைப்பு வேண்டுமெனவும் தேவன் விரும்பினார். ஆனால் அந்தத்திருமணச் சட்டங்களை தேவன் நமக்குக் கொடுக்கும் போது நினைத்த ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுவதிலிருந்து மக்களைத் தள்ளிவைக்க அநேக சமயங்களில் நாம் பயன்படுத்துகிறோம். பவுல் கூறியபடி, “எழுத்து கொல்லுகிறது, ஆவியோ உயிர்ப்பிக்கிறது” (2 கொரிந்தியர் 3:6).

இந்த அதிகாரத்தைப் பத்திபத்தியாகப் பிரித்திருக்கிற புதிய ஏற்பாட்டு வாசகம் உங்களிடமிருந்தால் ஒவ்வொரு பத்தியையும் வாசிக்கும்போது, அந்தப்பத்தியில் பவுல் கொடுத்திருக்கின்ற பதிலிலிருந்து கொரிந்தியர் எழுப்பிய வினா என்ன வென்று நீங்கள் முடிவு செய்யலாம். கொரிந்தியர்கள் இரண்டு விசுவாசிகளுடைய மணமுறிவைப்பற்றியும், மறுமணத்தைப்பற்றியும் கேட்டிருக்கக்கூடுமென நாம் யூகிக்கலாம்.

இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன்பு பலமுறை திருமணமாகி அநேக கணவன்மார்/மனைவிமார்களை விட்டுப் பிரிந்தவர்கள், இப்போது புதிய விசுவாசிகளாயிருப்பவர்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென கொரிந்தியர் கேட்டிருந்தனர். இந்த அதிகாரத்திலிருக்கிற ஒரு பத்தியிலுள்ள (17-24) குறிப்புகளினால்தான் பவுலை அப்படிக்கேட்டனர். பவுலுடைய பதிலை சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம்: ஒரு புதிய விசுவாசி, அவனுடைய பழைய செயல்களைத் தலைகீழாக மாற்றிவிடும்படி நாம் முயற்சி செய்யக் கூடாது. அதாவது, முன்பு விவாகரத்து செய்தவரை/செய்தவளை இப்போது மறுமணம் செய்யச் சொல்வது அல்லது அவர்களுடைய இரண்டாவது புருஷனை விவாகரத்து செய்யச் சொல்வது போன்ற காரியங்களை நாம் செய்யக்கூடாது. இந்தப் பத்தியில் பவுல் மூன்று முறை இவ்வாறு போதிக்கிறார்: “தேவன் அவனவனுக்குப் பகிர்ந்தெதப் படியோ, கர்த்தர் அவனவனை அழைத்தெதப்படியோ அப்படியே அவனவன் நடக்கக் கடவன்.” “அவனவன் தான் அழைக்கப்பட்ட நிலைமையிலே தேவனுக்கு முன்பாக நிலைத்திருக்கக்கடவன்” (17,20,24).

“அழைக்கப்பட்ட” என்ற வார்த்தையை பவுல் பலமுறை இந்த நிருபத்தில் பயன்படுத்துகிறார். அப்படிச் செய்யும்போது அந்த மக்களுடைய இரட்சிப்பின் அனுபவத்தை அவர் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு ஆணோ பெண்ணோ இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெறும்போது அவர்கள் தேவனிடம் தங்களுடைய திருமண சூழ்நிலையை ஆசீர்வதிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் ஒரு அவிசுவாசியுடன் திருமணம் செய்திருந்தால் 7:12-16ல் இருக்கிற பவுலின் போதனையைக் கவனிக்க வேண்டும்; அவர்கள் திருமணமாகாதவர்களென்றால், தேவன் தங்களை தனியாயிருப்பதற்காக அழைக்கிறாரா அல்லது திருமணத்துக்காக அழைக்கிறாரா என்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

மணமாகா நிலை: கவலையில்லாமல் கர்த்தரைப் பற்றிக்கொண்டிருப்பது

கடைசியாக, இந்த அதிகாரத்தின் இறுதியில் மணமாகா நிலையின் நன்மைகளையும் பவுல் பட்டியலிட்டிருக்கிறார்: “...விவாகமில்லாதவன் கர்த்தருக்கு எப்படிப் பிரியமாயிருக்கலாமென்று, கர்த்தருக்குரியவைகளுக்காகக் கவலைப்படுகிறான். விவாகம்பண்ணினவன் தன் மனைவிக்கு எப்படிப் பிரியமாயிருக்கலாமென்று, உலகத்துக்குரியவைகளுக்காகக் கவலைப்படுகிறான். ...விவாகமில்லாதவன் சரீரத்திலும் ஆத்துமாவிலும் பரிசுத்தமாயிருக்கும்படி, கர்த்தருக்குரியவைகளுக்காகக் கவலைப்படுகிறான்; விவாகம்பண்ணினவன் தன் புருஷனுக்கு எப்படிப் பிரியமாயிருக்கலாமென்று உலகத்துக்குரியவைகளுக்காகக் கவலைப்படுகிறான். இதை நான் உங்களைக் கண்ணியில் அகப்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லாமல், உங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்குமென்றும், நீங்கள் கவலையில்லாமல் கர்த்தரைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்றும் உங்கள் சுய பிரயோஜனத்துக்காகவே சொல்லுகிறேன்” (32-35).

கவலையில்லாமல் கர்த்தரைப் பற்றிக்கொண்டிருப்பதற்கு சிறந்த வழி திருமணமின்றி மணமாகாத நிலையிலிருப்பதாகும். இந்தக் கருத்து இந்த அதிகாரத்தின் மற்ற இடங்களில் கூறியிருக்கிற “இப்பொழுதிருக்கிற துன்பத்துக்கு” சம்பந்தப்பட்டதல்ல. ஆனால் இது, வேறு காரியங்களில் கவனம் செலுத்தாமல் கர்த்தருக்கு முழுஇருதயத்தின் கவனத்தையும் செலுத்துவதைப்பற்றியதாகும். அந்த அளவு பக்தியைப் பெறுவதற்கு ஒரு நபர் திருமணம் செய்யாமலிருப்பது நல்லது. திருமணம் செய்துகொள்ள முடிவு செய்கின்ற நபர், திருமணம் செய்துகொள்ளமலிருக்க முடிவு செய்கிறவரைவிட தாழ்ந்தவரல்ல. திருமணம் செய்கின்ற கன்னிகை தன்னுடைய நேரத்தை புருஷனுக்கும் தேவனுக்கும் பகிர்ந்து செலவிடுவதின் சிரமத்தை உணருகிறாள். திருமணமற்ற வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான முடிவு அந்த நபருக்கும் கர்த்தருக்கும் இடையில் எடுக்கப்பட வேண்டிய முடிவாகும். ஏனெனில் அதற்குத் தேவையான பெலனைக் கர்த்தர்தான் கொடுக்கமுடியும். மணமாகாத நிலையை பவுல் ஒரு வரமென்று கூறுகிறார் (7).

“தேவன் இணைத்ததை...”

திருமண அதிகாரம் சில கடினமான கேள்விகளை எழுப்புகிறது. அதில் அடிப்படையான கேள்வி, “தேவனுடைய பார்வையில் திருமணம் என்பது என்ன?” எளிமையாகக் கூறினால், மத்தேயு 19:6ல் அதற்குப் பதிலளிக்கப்பட்டிருக்கிறது: “ஆகையால், தேவன் இணைத்ததை

மனுஷன் பிரிக்காதிருக்கக்கடவன்.” பரிசுத்த விவாகத்தில் இரண்டு விசுவாசிகள் இணைக்கப்படும்போது, தேவன் அவர்களை இணைத்திருப்பதாக அவர்கள் நம்புவதால் ஒருவர் வாழ்வை ஒருவருக்கு ஒப்புவிக்கின்றனர். தேவன் அவர்களை இணைந்தார் என்ற உறுதியான நம்பிக்கைதான் அவர்கள் திருமணத்துக்கு அசைக்க முடியாத உறுதியைத் தருகின்றது: இருவரும் சட்ட பூர்வமாக இணைக்கப்பட்டனர் என்ற துண்டிக் காகிதமல்ல. வாழ்க்கையில் மாறுவதற்கேற்ற எண்ணிறந்த வாய்ப்புகளும் நிகழ்வுகளும் இவ்வுலகில் திருமணத் தம்பதியருக்கு இருப்பதால், திருமணம் செய்வதற்கான முடிவு தெய்வீக வழிகாட்டுதலின் அடிப்படையிலிருக்க வேண்டும்.

அதிகாரம் 5

கிறிஸ்துவைப்போல வாழ்வதற்கு முன்று கோட்பாடுகள் [அதிகாரங்கள் 8, 9, 10]

கிறிஸ்தவ ஜீவியத்தில் அநேக காரியங்கள் சரியென்றோ தவறென்றோ முடிவுகூறப்படாமல், அந்தந்தக் கலாச்சாரத்துக்குப்பட்ட சமுதாய பாதிப்புகளைப் பொறுத்து எதிர்மறையான உணர்வுகளோடு சம்பந்தப்படுத்தப்படுகிறது. சில கலாச்சாரங்களில் மது அருந்துவது அல்லது தலைமுடியை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் வைத்துக்கொள்வது போன்ற காரியங்கள்கூட இந்த அடிப்படையில் கவனிக்கப்படுகிறது. கொரிந்தியக் கலாச்சாரத்தில் விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிப்பது பிரச்சினைக்குரியதாயிற்று. சபைக்கு வெளியிலே, கொரிந்தியக் குடிமக்கள் விக்கிரகங்களை வழிபட்டு, தங்கள் சார்பில் சில காரியங்களையும், மிருகங்களைப் பலியிடுவதையும் செய்தார்கள். அப்பொழுது பலியிடப்பட்ட மிருகங்களின் மாம்சம், பின்னர் குறைந்த விலையில் கடைகளில் விற்கப்பட்டது. கிறிஸ்தவத்துக்கு மாறிவந்த அநேகர், கிறிஸ்துவிலுள்ள விசுவாசத்துக்குள் வருவதற்கு முன்னர் இப்படிப்பட்ட பழக்கங்களில் பங்குகொண்டிருந்திருக்கக்கூடும். விசுவாசத்துக்குள் வந்தபிற்பாடு, விக்கிரகங்களுக்குப் பலியிடப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிப்பது சரியா அல்லது தவறா என்று அறிந்துகொள்ள அவர்கள் போராடினார்கள். அவர்களில் அநேகர், மாம்சத்துடன் விக்கிரக ஆராதனையும் இணைந்திருந்ததால் அதைத் தவறு என்றுணர்ந்தனர்.

நன்கு படித்தவர்கள் அல்லது நெடுங்காலம் கிறிஸ்தவர்களாக சபையிலிருக்கும் மற்றவர்கள் விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிப்பதில் ஒரு தவறையும் காணவில்லை. அவர்களுடைய பார்வையில் விக்கிரகங்கள் பொன், வெள்ளி, மரம், கல் ஆகியவை களுக்கு மேலாக வேறொன்றுமில்லை; ஆவிக்குரிய உலகில் அவைகளுக்கு ஒரு முக்கியத்துவமும் இல்லை. இந்த மனப்பாங்கை

பவுல் அடையாளம் கண்டு, “...உலகத்திலே விக் கிரமானது ஒன்றுமில்லையென்றும் ஒருவரேயன்றி வேறொரு தேவன் இல்லை...” (8:4) என்று கூறும் அந்த மனப்பாங்கை ஆதரித்தார். பவுல், தங்கம் வெள்ளியிலான அந்த விக் கிரகங்களுக்கு ஒரு மதிப்பையும் தரவில்லை. ஆகவே விக் கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிப்பது ஒருவனுடைய விசுவாசத்துக்கு எதிர்மறையானதல்ல என்ற முதிர்ச்சியடைந்த விசுவாசிகளின் கருத்தை ஒத்துக்கொண்டார்.

“ஆகிலும், இந்த அறிவு எல்லாரிடத்திலும் இல்லை...” என்று பவுல் கூறினார் (7). ஒருவகையில், ஒவ்வொருவரும் உங்களைப் போல் விசுவாசம்கொண்டவர்களல்ல என்று கூறினார். விக் கிரகங்கள் ஒன்றுமில்லை என்பதை சபையில் அறிந்திருக்கும் ஒரு நபர், அதைப்பற்றிக் தெரியாத சகோதரனை சந்திக்கும்போது என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப்பற்றி இந்த மூன்று அதிகாரங்களைப் பவுல் எழுதினார். விக் கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைப் புசிக்கும் பிரச்சினையிலிருந்து கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சகோதர சகோதரிகளுக்கிடையே உள்ள உறவுகளுக்கும், விசுவாசத்தில் பலமுள்ளவர்கள் விசுவாசத்தில் பலவீனமுள்ளவர்களை எவ்வாறு மதிக்க வேண்டும் என்ற பிரச்சினைகளையும் பற்றிப் பவுல் கூறினார். பரிசுத்த ஆவியானவர் எதையும் புசிப்பதற்குத் தங்களுக்குக் கொடுத்த சுயாதீனம். அவர்களுக்குத் தரப்பட வேண்டும் என்றவர்களிடம் பவுல், “இதைக்குறித்து உங்களுக்கு உண்டாயிருக்கிற அதிகாரம் எவ்விதத்திலும் பலவீனருக்குத் தடுக்கலாகாதபடிக்குப் பாருங்கள்” “...ஆதலால் போஜனம் என் சகோதரனுக்கு இடறலுண்டாக்கினால், நான் என் சகோதரனுக்கு இடறலுண்டாக்காதபடிக்கு, என்றைக்கும் மாம்சம் புசியாதிருப்பேன்” என்று பலமுள்ள விசுவாசிகளுக்குக் கூறினார் (9,13).

இந்தத் தீர்வு பலமுள்ள சகோதரர்கள் மத்தியில் ஒரு பாதிப்பை உண்டுபண்ணக்காரணமாயிருக்கும் என்பது பவுலுக்குத் தெரியும், ஆவிக்குரிய விடுதலைக்கு அவர் ஒரு முதன்மையானவராயிருந்தார். பிரமாணத்தை அப்படியே அனுசரித்ததை விரும்பவில்லை. தம்முடைய போதனையை, கிறிஸ்தவ வாழ்க்கையில் செய்யக்கூடியது, செய்யக்கூடாதது என்ற வழிகாட்டுபுத்தகமாக அவர்கள் மாற்றுவதை அவர் விரும்பவில்லை. பலவீனமுள்ள நம்முடைய சகோதரர் சகோதரிகளுடைய தேவைகளை சிந்திப்பது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதைக் கொரிந்தியருக்குக் (உங்களுக்கும், எனக்கும்) கற்பிக்க பவுல் இந்த மூன்று அதிகாரங்களையும் எழுதினார்.

கிறிஸ்துவைப் போல சுதந்தரத்தைப் பின்பற்றுவதற்குள்ள மூன்று கோட்பாடுகளின் சுருக்கம்

இந்தப் பகுதியில் பவுலுடைய போதனைகளின் சுருக்கத்தை அவருடைய கடைசி வார்த்தைகளில் பார்க்கின்றோம்: “...நீங்கள் புசித்தாலும், குடித்தாலும், எதைச்செய்தாலும், எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்கென்று செய்யுங்கள். நான் என் சுயபிரயோஜனத்தைத் தேடாமல், அநேகருடைய பிரயோஜனத்தைத் தேடி, அவர்கள் இரட்சிக்கப்படும்படிக்கு, எவ்விதத்திலும் எல்லாருக்கும் பிரியமாய் நடக்கிறதுபோல, நீங்களும், யூதருக்கும், கிரேக்கருக்கும், தேவனுடைய சபைக்கும் இடறலற்றவர்களாயிருங்கள்” (10:31-33). இந்த வசனங்கள் மூலமாக மூன்று கோட்பாடுகளை நாம் பார்க்கின்றோம். முதலாவதாக, நம்முடைய முன்னுரிமை தேவனை மகிமைப் படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும். இரண்டாவதாக பிறருடைய இரட்சிப்புக்காக நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதாக நம்முடைய செயல்கள் இருக்கவேண்டும். மூன்றாவதாக, நம்முடைய சொந்த நலனைவிட பிறருடைய நலன் அதிக முக்கியமானதென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தேவனை மகிமைப்படுத்துவது எது? பிறருடைய இரட்சிப்புக்கு நடத்துவது எது? பிறருக்கு பயன்தருவது எது? என்பது தான் முக்கியம். இந்த மூன்று கோட்பாடுகளை நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, அவைகள் இந்த நிருபத்தில் பவுல் பின்னால் கூறப் போகிற அன்பு – தேவனுடைய அன்பு – என்கிற கருத்தைக் கூறுகின்றன என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள்.

ஒரு காரியம் தங்களுக்கு சாதகமாக இருக்குமா அல்லது பாதகமாக இருக்குமா என்பதின் அடிப்படையில் தான் இவ்வுலக மக்களின் செயல்பாடுகள் அமைகின்றன. அவர்கள் “இதிலிருந்து எனக்கு என்ன கிடைக்கும்?” என்று கேட்கின்றனர். ஆனால், இயேசுவின் சித்தாந்தமான கொடுப்பதைப்பற்றியும் – இன்னும் தேவன் மகிமைப்பட தேவனுக்கு கொடுப்பதைப்பற்றியும், இரட்சிக்கப்படுவதற்கும் பக்தி விருத்தியடைவதற்கும் எதுவாக மற்றவர்களுக்கு கொடுப்பதைப் பற்றியும் பவுல் இங்கு கற்பிக்கிறார்.

தம்முடைய இரட்சிப்பு நம்மைக் கிறிஸ்துவின் அடிமைகளாக்கியது. நாம் தெரிவுகொள்வதன்படி இனியும் செய்வதற்கு நமக்கு சுதந்தரம் இல்லை. தேவனுடைய மகிமைக்காக பிறர் இரட்சிக்கப்படவும் பக்திவிருத்தியடையவும் நாம் எப்படி செயல்பட கிறிஸ்து விரும்புவாரோ அப்படி நாம் செயல்பட நிர்ப்பந்திக்கப் படுகிறோம்.

**கிறிஸ்துவைப் போல வாழ்வதிலுள்ள மூன்று கோட்பாடுகளை
செயல்படுத்துவது**

பவல், இந்த மூன்று கோட்பாடுகளையும் தம்முடைய சொந்த வாழ்க்கையில் எவ்வாறு செயல்படுத்தினார் என்று ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் விவரித்துக்காட்டினார். முதலாவது, “...நான் சுயாதீனனல்லவா?...” “புசிக்கவும் குடிக்கவும் எங்களுக்கு அதிகாரமில்லையா? மற்ற அப்போஸ்தலரும், கர்த்தருடைய சகோதரரும், கேபாவும் செய்கிறதுபோல, மனைவியாகிய ஒரு சகோதரியைக் கூட்டிக்கொண்டு திரிய எங்களுக்கும் அதிகாரமில்லையா?” “நாங்கள் உங்களுக்கு ஞானநன்மைகளை விதைத்திருக்க, உங்கள் சரீரநன்மைகளை அறுத்தால் அது பெரிய காரியமா? மற்றவர்கள் உங்களிடத்திலே இந்த அதிகாரத்தைச் செலுத்தினால், அவர்களிலும் நாங்கள் அதிகமாய்ச் செலுத்தலாமல்லவா?...” என்று தமது அதிகாரத்தைக் குறித்து எழுதினார். புசிக்கவும், ஊழியத்தில் பிறருக்குச் செய்யும் சேவையினிமித்தம் உலகப்பொருள்களைப் பெறவும் தமக்குள்ள உரிமையை விவரித்துக் காட்டினார்.

எல்லாருக்கும் எல்லாம்

விடுதலைப் பிரமாணத்துக்குட்பட்ட அப்போஸ்தலர் என்ற முறையில் கிறிஸ்துவின் போதனைகளுக்கு நேரடியாக முரண்படாமல் நடந்துகொள்ள பவலுக்கு சுயாதீனம் உண்டு. ஆனால் அப்படி நடந்து கொள்ளாமலிருக்க அவன் தெரிவு செய்து கொண்டார். மாறாக கொரிந்தியருக்கு இப்படிச் கூறினார். “...அப்படியிருந்தும், கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்திற்குயாதொரு தடையும் உண்டாகாதபடிக்கு, நாங்கள் இந்த அதிகாரத்தைச் செலுத்தாமல் எல்லாப்பாடும்படுகிறோம்” “...நான் இவைகளில் ஒன்றையும் அநுபவிக்கவில்லை...” (12,15). அவர் சுதந்தரமாக நடந்துகொள்ளலாமென்றாலும் அவர் பிரசங்கித்து வந்த சுவிசேஷத்தை அது தடை செய்துவிடுமோ என்று பயந்து, அப்படி நடந்துகொள்ளாமலிருப்பதைப் தெரிவு செய்துகொண்டார். இப்படியாக, தேவனுடைய மகிமையையும், மனிதருடைய இரட்சிப்பையும் தன்னலமின்றி தம்முடைய சொந்த நலனுக்கு மேலாக வைத்தார்.

பவலுடைய செய்தியின் சிறப்பான குறிப்பு, கீழ்க்காணும் வசனங்களில் இருக்கிறது: “நான் ஒருவருக்கும் அடிமைப்படாத வனாயிருந்தும், நான் அதிக ஜனங்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளும்படிக்கு, என்னைத்தானே எல்லாருக்கும் அடிமையாக்கினேன். யூதரை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கு யூதருக்கு

யூதனைப்போலவும், நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கு நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டவனைப்போலவுமானேன். நியாயப்பிரமாணமில்லாதவர்களை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கு அவர்களுக்கு நியாயப்பிரமாணம் இல்லாதவனைப்போலவுமானேன். அப்படியிருந்தும், நான் தேவனுக்கு முன்பாக நியாயப்பிரமாணமில்லாதவனாயிராமல், கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்துக்குள்ளானவனாயிருக்கிறேன். பலவீனரை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்குப் பலவீனனைப்போலானேன்; எப்படியாகிலும் சிலரை இரட்சிக்கும்படிக்கு நான் எல்லாருக்கும் எல்லாமானேன். சவிசேஷத்தில் நான் உடன்பங்காளியாகும்படிக்கு, அதினிமித்தமே இப்படிச் செய்கிறேன்” (19-23).

பவுல் மனிதருக்குமுன் சுதந்திரமுள்ளவராயிருந்தாலும் அதாவது சுதந்தரமாகப் பிறந்து யாருக்கும் அடிமைப்படாத வராயிருந்தாலும் சவிசேஷத்துக்காக எல்லாருக்கும் அடிமையாயிருக்க தெரிவு செய்துகொண்டார். இரட்சிப்பின் சவிசேஷத்தை அவர்களுக்கும் வாய்ப்பைப் பெறுவதற்காக அவர்களுக்குத் தன்னாலான எந்த வகையினாலாவது ஊழியம் செய்யத் தீர்மானித்தார். ஒருவன் யூதனாயிருந்தால் ஒரு யூதனுக்கு சவிசேஷம் தெளிவாகவும் அவனைக் கவரக்கூடியதாகவும் ஆகும்படியாக அவனை ஏற்றுக் கொள்வார். ஒரு மனிதன் கல்விகல்லாதவனாயிருந்தால் அவனுக்கும் சவிசேஷம் தெளிவாகும்படி பவுல் அவனிடம் பேசுவார்.

பவுல் தாண்டிச் செல்லாத கட்டுப்பாடுகள் இருந்தாலும், ஒருவனுக்கு நியாயப்பிரமாணம் இல்லையென்றால், நியாயப்பிரமாணம் இல்லாத அவனுக்கு சவிசேஷத்தை தெளிவாகவும் கவரும் விதமாகவும் சொல்வதற்கு அவராலான எல்லாவற்றையும் செய்வார். அவனுடைய விசுவாசத்தை மற்றவர்கள் மறுத்தால், பவுல் அவர்களோடு தன்விசுவாசத்தை சமரசம் செய்துகொள்வதில்லையென்றாலும், கிறிஸ்துவுக்குள்ளான தம்முடைய சுயாதீனத்தை வாழ்க்கையின் பல்வேறு பின்னணியிலிருப்பவர்கள் அனைவரும் சவிசேஷத்தை புரிந்துகொள்ளும்படி பயன்படுத்தினார்.

கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சுயாதீனத்தை பவுல் முதன்மையானதாகக் கருதினார். பிரமாணத்தை அளவுக்கு மீறி அனுசரிப்பதை விரும்பவில்லை, பலவீனமுள்ள சகோதரன் மேலும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் ஒற்றுமையின் மேலும் அவனுக்கு மிகுந்த அக்கறையிருந்தது, அதனால், பலவீனமுள்ள சகோதரன் இடறுதலுக்கான காரியங்களைத்தான் செய்வதிலிருந்து விலகியிருக்கத் தெரிவு செய்து கொண்டார்.

அதே போல, கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சுயாதீனத்தினால் நாம் அநேகக் காரியங்களைச் செய்யலாமென்றாலும், நம்முடைய செயல்கள் பிறருக்கு, குறிப்பாக நம்முடைய சொந்த ஆவிக்குரிய சரீரத்தின் அவயவங்களைப் பாதிப்பதற்குப் பொறுப்பேற்கவேண்டும். ஆகவே தேவனுடைய பரிசுத்தத்தையும் அல்லது கிறிஸ்துவோடருக்கிற நம்முடைய உறவையும் மீறிவிடாதபடி நாம் செய்வது ஏதாவது இன்னொரு சகோதரனோ அல்லது சகோதரியோ இடறுவதற்கு ஏதுவாக இருந்தால் அவர்களுடைய முன்னிலையில் நாமதைச் செய்யக்கூடாது. பலவீனமுள்ள சகோதரனையோ அல்லது சகோதரியையோ வெகுதூரமாக அனுப்பிவிடுவதோ அல்லது அவர்களை வேறுபக்கம் திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் சொல்வதோ, பவுல் கூறுகிற கோட்பாட்டை கடைப்பிடிப்பதாகாது. இந்தக் கோட்பாட்டின் செயலாக்கம், நம்முடைய சகோதர சகோதரிகள் மீதான அக்கறையிலும், அன்பிலும், சரீரத்தின் ஒற்றுமையிலும் காணப்படுகிறது.

சபையில் பெண்களுடைய பங்கைப் புரிந்துகொள்வது

பவுல், முதலாவது கொரிந்தியர் 11வது அதிகாரத்தில் பெண்களுடைய பங்குபற்றியும் கர்த்தருடைய பந்திபற்றியும் எழுதுகிறார். பெண்களை அவர்களுடைய தலைகளை முக்காடிட்டுக் கொள்ளும்படியும், தலைமுடியை நீளமாக வளர்க்கும்படியும் அறிவுறுத்தினார். “ஸ்திரீ தன் மயிரை நீளமாய் வளர்க்கிறது அவளுக்கு மகிமையாயிருக்கிறது...” என்று பவுல் எழுதினார் (15). கொரிந்தியக் கலாச்சாரத்தில் முடியை வெட்டிக்கொண்ட அல்லது மொட்டையடித்துக் கொண்ட பெண்கள் வேசிகள் என்றும் அவர்களுடைய நடத்தை கேள்விக்குரியது என்றும் அறியப்பட்டிருந்தார்கள். ஆதலால் கிறிஸ்தவப் பெண்களைத் தனியாகக் காட்டுவதற்காக அவர்கள் தலைகளை முக்காடிட்டுக்கொள்ளவும் முடியை நீளமாக வளர்க்கவும் பவுல் அறிவுறுத்தினார்.

இந்தப் போதனை, கலாச்சார அடிப்படையிலானது. ஆனால் கலாச்சாரத்துக்கு அப்பாற்பட்ட அதனுடைய கோட்பாடு இன்னும் பொருத்தமாயிருக்கிறது. நாம் வாழ்கின்ற கலாச்சாரம், பொருத்தமாகத்தான் இருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான மக்கள், சில வகையான ஆடைகள், முடியலங்காரங்கள் ஆகியவைகளில் அவர்களை அடையாளப்படுத்துமென்றால் அதே வகைகளில் நாம் ஆடையணிவதையும், முடியலங்காரம் செய்வதையும் தவிர்க்கவேண்டும். சகோதரர் கவலைகொள்வதற்கு நாம் காரணமாயிருக்கக்கூடாது. கிறிஸ்துவைப்போல இருக்கிற பெண்களை வெளியிலிருப்போர் வேசிகளோடு அடையாளம் காணும்படியான எந்தக் காரணத்தையும்

நாம் தரலாகாது. கலாச்சாரம், முடிவெட்டிக்கொள்வதை வேசித் தனத்தோடு இணைத்துப்பார்க்கவில்லையென்றால், அந்தக் கலாச்சாரத்தில் கிறிஸ்துவைப் போன்ற பெண்கள் முடிவெட்டிக்கொள்வதில் தவறேதுமில்லை என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இந்த நிருபத்தை நான் மேலாய்வு செய்தபோது ஒரு பெண் ஜெபிக்கும்போது அல்லது தீர்க்கதரிசனம் கூறுகிறபோது தலையை முக்காடிட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற பவுலின் போதனைக்கு, ஆலயத்துக்கு வருகிற பெண்கள் தொப்பி அணிய வேண்டும் என்று பொருளல்லவெனக்கண்டேன். இது வழக்கத்தோடு சம்பந்தப்பட்டது. மத்தியகிழக்கு கலாச்சாரங்களின்படி பெண்கள் வெளியில் வரும்போது முக்காடிட்டுக்கொள்வது இப்போதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. பவுலுடைய இந்த முக்கியமான போதனை, பவுல் ரோமாபுரியாருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் “...இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல்...” (ரோமர் 12:2) இருக்க நாம் கற்பிக்கப்பட்டாலும், நாம் வாழ்கின்ற கலாச்சாரங்களுக்கு முழுக்க முழுக்க உணர்வற்றவர்களாக இருந்துவிடக்கூடாது என்று காண்பிக்கிறது. இன்று மத்திய கிழக்கு கலாச்சாரங்களில் வாழ்கின்ற பெண் ஊழியர்கள் அந்தக் கலாச்சாரத்திலிருக்கிற சில காரணக்கூறுகளுக்கு உணர்வற்றவர்களாயிருக்கக்கூடாதென்று பயிற்சிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

“சபையில் பெண்கள் ஜெபிக்கிறபோதாவது தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கிற போதாவது” என்பதிலிருந்து சபையில் பெண்களுடைய பங்கில் ஜெபிப்பதும் தீர்க்கதரிசனம் கூறுவதும் சேர்ந்திருக்கிறது என்று வாதிடுகிறார். சபையில் பெண்களுடைய பங்கு என்பதை ஆராய்ந்து பார்ப்பது இந்த முடிவுக்கு வழிவகுக்கிறது: சபையில் ஒரு பெண், அந்த சபை மூப்பர்களுடைய அதிகாரத்தின்படி செயல்பட்டால், எதையும் செய்யலாம் அதே ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில், சபையில் ஒவ்வொருவரும் சபை மூப்பர்களுடைய அதிகாரத்துக்குட்பட்டவர்கள் என்றும், மூப்பர்கள் உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கின்ற கிறிஸ்துவினுடைய அதிகாரத்துக்கும், தேவனுடைய வார்த்தையின் அதிகாரத்துக்கும் உட்பட்டவர்களென்றும் தெரிகிறது.

கர்த்தருடைய பந்திக்கு பாத்திரமாயிருப்பது

கொரிந்தியர்கள் கர்த்தருடைய பந்தியில் சேரக்கூடிய போது செய்த தவறான காரியங்களைச் சீர்ப்படுத்துவதற்காகப் பவுல் தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டெழுதியபோது, கொரிந்திய விசுவாசிகளை ஒருவருக்கொருவர் அக்கறைகாட்டும்படியும், பந்தியில் கூடுவதற்கு முன்பு தங்களுடைய இருதயங்களை சோதித்துக்

கொள்ளும்படியும் அறிவுரை வழங்கினார். அவர்கள் அந்த சாக்கிர மெந்துவில் இரண்டு அபாத்திரத் தன்மையோடு பங்கு பெறுவதாகக் கேள்விப்பட்டிருந்தார்: கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சகோதர சகோதரிகளைப்பற்றி நினைப்பதில்லை; இராப்போஜன சாதனங்களையும் பாத்திரமாய்ப் புசிப்பதில்லை. “...அவனவன் தன் தன் சொந்த போஜனத்தை முந்திச் சாப்பிடுகிறான்; ஒருவன் பசியாயிருக்கிறான், ஒருவன் வெறியாயிருக்கிறான்” (20).

சபையின் முதல் சந்ததியில் இராப் போஜனத்துக்கு முன்னதாக “அன்பின் விருந்து” என்றழைக்கப்பட்ட விருந்தைப் புசிப்பது ஒரு வழக்கம். இங்கே பவுல் எழுதுவதிலிருந்து அவர்கள் கொண்டு வந்த உணவை மேசை ஒன்றில் பொதுவாக வைக்கவில்லை யென்று தெரிகிறது. வெளிப்படையாகத் தோன்றுகிறபடி, ஒவ்வொரு வரும் அவனவன் என்ன புசிக்கப்போகிறானோ அதைக் கொண்டு வந்தான். சிலர் செல்வந்தர்; நிறைய உணவைக் கொண்டு வந்தனர். சிலர் ஏழைகள் (அடிமைகளும் இருந்தனர்); உணவே கொண்டு வர முடியாமலிருந்தனர். நிறைய வைத்திருந்தவர்கள் ஒன்று மில்லாதவர்கள் முன்னிலையில் புசித்தார்கள். பசியாகவும், புசிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாமலுமிருந்த விகவாசிகளுக்கு முன்பாக இன்னொரு விசுவாசி சுகபோகமாக உணவருந்தினான். “புசிக்கிறதற்கும் குடிக்கிறதற்கும் உங்களுக்கு வீடுகள் இல்லையா?...” (22) என்ற கேள்வியைப் பவுல் கேட்டபோது, சபைவிருந்துகளில் பவுல் “ஈரத்துணியைப்” போடுவதாக அதாவது மற்றவர் மகிழ்ச்சியைக் கெடுப்பதாகச் சிலர் கூறினார்கள்.

சகவிசுவாசிகளைப் பற்றின அக்கறையில்லாமல் இராப் போஜனச் சாதனங்களை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டனர். சில சகோதரர் தங்களுடைய மது அருந்தும் வேட்டையைத் திருப்தி செய்து கொள்வதற்காக கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்துக்கு வருவதை நாமும் பார்க்கிறோம். குடித்தவர்களைப் போலாவதற்காக அவர்கள் திராட்ச இரசத்தை அருந்தினார்கள். நம்முடைய சபைக்கலாச்சாரத்தை “கொரிந்துவின் முதலாம் சபைக்” கலாச்சாரத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, இந்தத் தவறுகளையெல்லாம் வாசிக்கும்போது நாம் நடுக்கமடைகிறோம். இவர்கள் ஒழுக்கநெறியில் சீர்கேடான கொரிந்துப்பட்டணத்திலுள்ள முதலாவது சபையின் முதலாவது மக்கள் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். சரீரப்பிரகாரமான பெற்றோரும் ஆவிக்குரிய பெற்றொருமாகிய நாம் குழந்தைகள் குளறுபடி செய்வார்கள் என்பதை உணர வேண்டும். பவுல், கொரிந்தியர் மீது குழந்தைகள் என்கிற லேபிளை (Label) ஒட்டுகிறார் (1 கொரிந்தியர் 3:1).

இந்தத் தவறுகளெல்லாம் பவுலுக்கு அருவருப்பாயிருந்தது. கிறிஸ்துவின் மரணத்தையும் உயிர்த்தெழுதலையும் நினைவு கூருவதும், விகவாசிகள் பந்தியில் கிறிஸ்துவையும் ஒருவருக்கொரு வரையும் சந்திக்கும்போது இந்த இரண்டு சவிசேஷ உண்மைகளும் அவர்களுக்கு என்ன பொருள் உணர்த்துகின்றன என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதும் கர்த்தருடைய பந்தி என்பதன் பொருளிலிருக்கிற சாரமாகும். பவுல், “...எவன் அபாத்திரமாய்க் கர்த்தருடைய அப்பத்தைப் புசித்து, அவருடைய பாத்திரத்தில் பாணம் பண்ணுகிறானோ, அவன் கர்த்தருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் குறித்துக் குற்றமுள்ளவனாயிருப்பான். எந்த மனுஷனும் தன்னைத்தானே சோதித்தறிந்து இந்த அப்பத்தில் புசித்து, இந்தப் பாத்திரத்தில் பாணம் பண்ணக்கடவன்” என்று கொரிந்து சபையைக் கண்டித்து எழுதுகிறார் (27-28).

சில மொழிபெயர்ப்புகள் இந்தப் பந்திக்கு அபாத்திரமாய் வரக்கூடாதென எச்சரிக்கின்றது. இது ஒரு துரதிஷ்டமான மொழி பெயர்ப்பு. அது விகவாசிகளை கர்த்தருடைய பந்திக்கு பாத்திர முள்ளவர்களாக வரவேண்டுமென்று அவர்களை உணரவைக்கிறது. அவர்கள் பாவம் செய்திருக்கும் நேரத்தில், இந்தப் பந்தி அவர்களுக்கு மிக அவசியமாக நேரத்தில் பந்திக்கு வராமலிருக்கத் தீர்மானிக் கின்றனர். சரியான மொழிபெயர்ப்புகள் பவுலைச் சரியாக விளக்குகின்றன. அவர் கொரிந்தியரை (உங்களையும் என்னையும்) தகுதியுடையவர்களாய் பந்திக்கு வரும்படிக் கூறுகிறார். இந்தப் பந்தி நம்முடைய தகுதியின்மையையும் நமக்காகப் பாடுபட்டு உயிர்த்தெழுந்த இரட்சகருடைய தகுதியையும் கூறுகிறது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், கர்த்தருடைய பந்தியில், பங்கு பெறுமுன் தங்கள் இருதயங்களைக் கர்த்தருக்கு முன்பாக ஆராய்ந்து சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய சகவிகவாசிகள் பசியுடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது இவர்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான உணவை அளவுக்கு மீறி புசித்து பிறகு கர்த்தருடைய பந்தியை திராட்ச இரசத்தால் வெறிக்கின்ற நேரமாக்கிக்கொள்ளக் கூடாதென்றும் கூறுகிறார்.

அந்த நேரத்தை ஒருவருடன் ஒருவர் பழகும் நேரமாகவும் பவுல் காண்பிக்கிறார். நீங்கள் போஜனம் பண்ணக் கூடிவரும்போது, ஒருவருக்காக ஒருவர் காத்திருங்கள் (33). விகவாசிகளின் ஒற்றுமை இராப்போஜனத்தின் முக்கியமான ஒரு கோணமுமாகும். சரீரம் முழுவதும் ஒன்றாக இராப்போஜனம் பண்ணும்படி பின்தங்கிய விகவாசி களுக்காகக் காத்திருப்பது, தனித்தனியாகவும், ஒன்று சேர்ந்தும் கிறிஸ்துவுக்கு முன்பாக காண்பிக்கும் ஒற்றுமையின் அடையாளமாகும்.

கார்த்தருடைய பந்தியில் நீங்கள் எப்படி பங்கு பெறுகிறீர்கள்? அவருடைய நொருக்கப்பட்ட சரீரத்தையும் சிந்தப்பட்ட இரத்தத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிற அப்பத்தையும் இரசத்தையும் புகித்துப் பானம் பண்ணுவதற்கு முன்பு உங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிறீர்களா? கிறித்துவுடனான செங்குத்தான உறவையும் ஆவிக்குரிய சமுதாயத்தில் பக்கவாட்டாகவும், அதாவது அனைவருடனும் உங்கள் ஐக்கியத்தையும் உணருகிறீர்களா?

தனியாகவும், சபையாகவும் கார்த்தருடைய பந்தியினுடைய பொருளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அவருடைய உயிர்த்தெழுதலை பக்தியுடனும் நினைவு கூர்ந்து, தியானித்து, பந்தியில் சேரும் நேரத்தை பரிசுத்தமான புனிதமான அனுபவமுமாக ஆக்கிக்கொள்ளுங்கள்.

நிருபத்தின் ஆக்கபூர்வமான பகுதி

அதிகாரம் 6

பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியை

பவல், கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதலாம் நிருபத்தின் ஆக்கபூர்வமான பகுதியை, “அன்றியும், சகோதரரே, ஆவிக்குரிய வரங்களைக்குறித்து நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை” என்று கூறி ஆரம்பிக்கிறார் (12:1), கொரிந்திய விசுவாசிகள் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட மக்கள் ஆவிக்குரிய மக்கள். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதற்காக பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். ஆனால் அவர்கள் மாம்சத்துக்குரிய மக்களுமாயிருந்தனர். அவர்கள் பரிசுத்தவான்களாக்கப் பட்டவர்களாயும், பரிசுத்தவான்களாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாயுமிருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் அறியாமையினால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை கிறிஸ்துவுக்கு சாட்சி கூறுவதாயில்லை. பெந்தெகொஸ்தே நாளுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட சபையின் முதல் சந்ததியினருக்கு, “நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை” என்பதை போதிப்பது போதகருக்கு இருந்த பாரமாகும்.

உலகக்காரியங்களில் கொரிந்தியர்கள் அறிவுத்திறன்மிக்க மக்களாக இருந்தனர். அறிவை மிகவும் மதித்தார்கள். அவர்களில் அநேகருக்கு மதச்சார்பற்ற பொது அறிவு இருந்தது. விசுவாசிகள் என்ற முறையில், தேவனைப்பற்றிய அறிவும் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிய அறிவும் இருந்தது. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியைகளைப் பற்றி அறியாதிருந்தார்கள். பவல், தமது இரண்டாம் நிருபத்தின் மத்தியில் உண்மையாகவே அவர்களுடைய அறியாமையைப் போக்க விரும்பினார். பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரு சபையில் எப்படிக்கிரியை செய்கிறார் என்பதை அந்த சபையில் பவல் போதிக்க ஆரம்பித்தார்.

பரிசுத்த ஆவியானவரைக்குறித்த தவறான கருத்துக்கள்

ஆவிக்குரிய சக்திபெற்ற சபை கேரிஸ்மேட்டிக் சபை (Charismatic Church) என்று நம்மால் இன்றழைக்கப்படுகிற சபை

போல கொரிந்து சபை இருந்தது. பரிசுத்த ஆவியானவரைப்பற்றி பவுல் நிறையக் கூறவேண்டியிருந்ததால், தம் நிருபத்தில் முதலாவதாக, பரிசுத்த ஆவியானவரின் பங்கு, கிரியை ஆகியவைகளைப்பற்றி மக்கள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறவற்றைக் குறித்து சொல்ல ஆரம்பித்தார். பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியைகளைப் பற்றிய அறியாமை தவறு என்று அவர்களுக்கு கூறுகிறார். பரிசுத்த ஆவியானவரின் சில வெளியரங்கமான செயல்களை விக்கிரக மாக்குவதும், பரிசுத்த ஆவியானவரின் குறிப்பிட்ட கிரியைகளை நாம் துவக்கிட முயற்சி செய்வதும் தவறு என்று அவர்களுக்குக் கூறினார்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் வரங்களைக் கொடுக்கிறார்

பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆவிக்குரிய வரங்களை விசுவாசிகளுக்கு அருளுகிறார் என்று பவுல் போதிக்க ஆரம்பித்தார்: “வரங்களில் வித்தியாசங்கள் உண்டு, ஆவியானவர் ஒருவரே. ...ஒருவனுக்கு ஆவியினாலே ஞானத்தைப் போதிக்கும் வசனமும், வேறொருவனுக்கு அந்த ஆவியினாலேயே அறிவை உணர்த்தும் வசனமும், வேறொருவனுக்கு அந்த ஆவியினாலேயே விசுவாசமும், வேறொருவனுக்கு அந்த ஆவியினாலேயே குணமாக்கும் வரங்களும், வேறொருவனுக்கு அற்புதங்களைச் செய்யும் சக்தியும், வேறொருவனுக்கு தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தலும், வேறொருவனுக்கு ஆவிகளைப் பகுத்தறிதலும், வேறொருவனுக்குப் பற்பல பாஷைகளைப் பேசுதலும், வேறொருவனுக்குப் பாஷைகளை வியாக்கியானம் பண்ணுதலும் அளிக்கப்படுகிறது. இவைகளையெல்லாம் அந்த ஒரே ஆவியானவர் நடப்பித்து, தமது சித்தத்தின்படியே அவனவனுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறார்” (4,8-11).

பரிசுத்த ஆவியானவர் அவருடைய விசுவாசிகளுக்குள் பிரசன்னம் செய்யும்போது அவர்களைப் பல்வேறு வரங்களைக் கொடுத்து ஆசீர்வதிக்கிறார். வரங்களெல்லாம் வித்தியாசமானவைகளாக இருந்தாலும் வித்தியாசமான ஊழியங்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்டாலும் அவையெல்லாம் ஒரே பரிசுத்த ஆவியானவரால் தான் விசுவாசிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன. வரம்பெற்ற விசுவாசிகள் சபையிலுள்ள மற்ற விசுவாசிகளுக்கு ஊழியம் செய்கின்றனர். அது நடக்கும்போது முழுசபையும் பக்திவிருத்தியடைகிறது. இது சபை விசுவாசிகளுக்கு ஆசீர்வாதத்தைக் கொடுக்கிறது; கிறிஸ்துவினால் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளையையும் நிறைவேற்றுகிறது.

ஆவிக்குரிய வரங்கள் வேற்றுமையைக் காட்டுகின்றன

இந்த அதிகாரத்தில் இரண்டு நேர்மாறான ஆனால் ஒன்றை

யொன்று சார்ந்திருக்கிற கோட்பாட்டைக் கற்றுக் கொள்கிறோம், முதலாவதாக, விசுவாசிகள் வேறுபட்ட வரங்களை கொத்து கொத்தாக கொண்டிருப்பதால் வரங்களை பெற்றிருக்கிற விசுவாசிகளிடையே வேற்றுமையைக் காண்கிறோம், நம்மில் இருவர் அவசியமில்லை. உள்ளூர்ச் சபையில் வரங்கள் பெற்ற எல்லாப் பரிசுத்தவான்களும் தேவைப்படுகின்றனர். எல்லா உறுப்பினர்களும் ஒரே வரத்தைப் பெற்றவர்களல்ல. சிலர் போதிக்கிறவர்கள், சிலர் தீர்க்கதரிசிகள், இன்னும் சிலர் பகுத்தறிபவர்கள், சிலர் நிர்வாகத் திறனுள்ளவர்கள், சிலர் சுகமளிக்கும் வரமுள்ளவர்கள்.

ஆவியினால் நிரப்பப்பட்ட சபை அதன் சரீரத்தில் பல்வேறு ஆவிக்குரிய வரங்கள் பெற்ற மக்களைக் கொண்டிருக்கும். இந்த வரங்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கட்டுப்பாட்டிலிருக்கும். பரிசுத்த ஆவி ஒரு திரவம் அல்ல. பரிசுத்த ஆவி ஒரு நபர். நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றிருக்கிறோம் அல்லது அதைப் பெறவில்லை. ஆவியினால் நிரப்பப்படுவது என்றால், பரிசுத்த ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்படுவது என்று பொருள்படும்.

ஆவிக்குரிய வரங்கள் ஒரு சரீரத்தைப் போல கிரியை செய்கின்றன

இரண்டாவதாக ஒரு உள்ளூர்ச்சபையில் பரிசுத்தவான்களின் ஒருமைப்பாடு அல்லது ஒற்றுமை என்பதுபற்றி அறிகிறோம். அதாவது, அனைவரும் ஒரு நபரில் இணைந்திருப்பதை இது குறிக்கிறது, அந்த நபர்தான் கிறிஸ்து. வித்தியாசமான வரங்களுடன் வித்தியாசமான மக்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் ஒரு பொது நோக்கத்துக்காக செயல்படுபவர்கள். இப்படி இரண்டு எதிரிடையான கோட்பாடுகள் ஒரு கூட்ட மக்களில் எவ்வாறு கிரியை செய்கின்றது? இந்த இரண்டு முரண்பாடான கோட்பாடுகளை தெய்வீகவெளிப்பாட்டால் ஒன்று சேர்த்து, சபை மனிதசரீரம் போல செயல்படுகிறது என்று பவுல் எழுதுகிறார்: “எப்படியெனில், சரீரம் ஒன்று, அதற்கு அவயவங்கள் அநேகம்; ஒரே சரீரத்தின் அவயவங்களெல்லாம் அநேகமாயிருந்தும், சரீரம் ஒன்றாகவே யிருக்கிறது; அந்தப் பிரகாரமாகக் (உயிர்த்தெழுந்து, ஜீவிக்கிற) கிறிஸ்துவும் இருக்கிறார்” (12). நமது சரீரம் கரங்கள், கால்கள், காதுகள், நுரையீரல், மற்ற அவயவங்கள் ஆகியவைகளாலானது. ஆனால் ஒவ்வொரு அவயவமும் மொத்த சரீரத்துடன் அருமையாக இணைந்து வேலை செய்கிறது. அவயவங்கள் அவைகளுக்குண்டான தனித்தனி வேலையையும் செய்துகொண்டு மொத்த சரீரத்தின் சார்பிலும் வேலையைச் செய்கின்றன. கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலும் அப்படித்தான். அதில் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் (அவயவத்துக்கும்)

வெவ்வெறு வரமுண்டு. அவர்கள் தலையாகிய கிறிஸ்து மூலமாக சரீரத்தின் பிறபகுதியுடன் இணைந்து செயலற்றுகின்றனர் (கொலோசெயர் 1:18).

ஆவிக்குரிய வரங்கள் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை

பரிசுத்த ஆவியானவரின் வித்தியாசப்பட்ட வரங்களை துரதிஷ்டவசமாக எல்லா சபைகளும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்பதில்லை. அவைகள் தங்களுடைய அனைத்து உறுப்பினர்களும் அதே வரத்தை, அது குணமாக்கும் வரம், தீர்க்கதரிசனவரம், பாஷைகள் பேசுகிற வரம் அல்லது வேறுவரம் எதுவானாலும் அதே வரத்தைச் செய்துகாட்டவேண்டுமென்று விரும்புகின்றன. அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவருடைய சில வரங்களும் வெளிப்பாடுகளும் மற்றவைகளைவிட மேலானவைகளென்றும், சபை உறுப்பினர் அனைவரும் இந்த நற்சாட்சி பெற்ற வரங்களைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்துகின்றன. ஆனால் பவுல் இந்தப்பகுதியில் போதிப்பது இதுவல்ல என்று எண்ணுகிறேன்.

“வரங்களில் வித்தியாசங்கள் உண்டு, ஆவியானவர் ஒருவரே” என்று பவுல் எழுதினார் (4). இதுபோன்ற சபை சரீரங்கள் சரியாக இயங்காது என்பதற்கு அவருடைய கருத்தை வலியுறுத்த மீண்டும் சரீரத்தை உதாரணம் காட்டினார் (17. 21(a)). அது ஒருமைப் பாடல்ல. அது ஒரே மாதிரியாயிருப்பது. சபை ஒரே மாதிரியாயிருந்து செயலாற்றும்படியாக கிறிஸ்துவால் வடிவமைக்கப்படவில்லை என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கூறுகிறார்.

சபைக்கு ஒரு செயல்பாடு உண்டு

இந்த அதிகாரம் சபையின் செயல்பாட்டையும் அதன் சாரத்தையும் காட்டுகிறது. கிறிஸ்துவாகிய ஒரே தலையால் நாம் கட்டுப்படுத்தப்படுகிற சரீரம்/சபை ஒற்றுமையின் மூலம் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நம்புகிறோம். பரிசுத்த ஆவியானவரால் அருளப்பட்ட வெவ்வேறு வரங்களின் மூலமாக சபை உறுப்பினர்கள் வேற்றுமைபட்டிருக்கின்றனர் என்றும் அறிகிறோம். நம்முடைய வேறுபட்ட தன்மைகளை விட்டுவிடாமல் நாம் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும். இறையியல் அல்லது கொள்கை அடிப்படையில் வேறுபட்ட தன்மையை பவுல் கூறவில்லை. நமது உள்ளூர்ச் சபையின் மக்களுடைய வேறுபட்ட தன்மையை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது நல்லது என்று பவுல் போதிக்கிறார்.

சபை பன்மையாக இயங்குகிறது. அப்படியென்றால், பரிசுத்த ஆவியானவர் சபையின் எல்லா உறுப்பினர்களையும்

கிறிஸ்துவின் பணியைச் செய்யவும், கிறிஸ்துவின் வார்த்தையை இவ்வுலகத்துக்கு அறிவிக்கவும் பயன்படுத்துகிறார் என்று பொருள் படுகிறது. அவருடைய பணியை ஒன்றிரண்டு குருமார்களின் கரங்களின் மூலமாக முடித்துவிட முடியாது. ஆனால் சபைமக்களின் ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பயன்படுத்துவதன் மூலமாக அவர்கள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து இதைச் செய்ய முடியும்.

சபைக்குள்ளிருக்கும் உறுப்பினர் தங்கள் அனுபவங்களால் ஒருவருக்கொருவர் பாதிப்படைகின்றனர். “...ஒரு அவயவம் பாடுபட்டால் எல்லா அவயவங்களும் கூடப் பாடுபடும்; ஒரு அவயவம் மகிமைப்பட்டால் எல்லா அவயவங்களும் கூடச் சந்தோஷப்படும்” என்று பவுல் கூறுகிறார் (26). இறுதியாக, கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்தின் அவயவங்கள் சமத்துவத்துடன் இயங்குகின்றன. நம்முடைய வரங்கள் வித்தியாசமானவைகளாயிருந்தாலும் அவைகளும், எந்த விகவாசிகள் மூலமாக அவைகள் செயல்படுத்தப்படுகின்றனவோ அவர்களும், தேவனுடைய பார்வையில் சமமான மதிப்புள்ளவர்களே. இந்தக் காரணங்களுக்காக புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையின் பெரிய தலைவரான யாக்கோபு, பட்சபாதம் ஒரு பாவம் என்று கூறினார் (யாக்கோபு 2:9). சிலவரம்பெற்ற விகவாசிகளும் அவர்களுடைய வரங்களும் குறைந்த முக்கியத்துவமுடையவையென்றாலும் சபையில் கிறிஸ்துவால் அவைகள் சரிசமமாகவே கருதப்படுகின்றன. “சரீரத்தில் பிரிவினையுண்டாயிராமல், அவயவங்கள் ஒன்றைக்குறித்து ஒன்று கவலையாயிருக்கும்படிக்கு” தேவன் சரீரத்தை இப்படி அமைத்திருக்கிறார் (25).

வரங்கள் பக்திவிருத்தியடைவதற்காக

முதலாவது கொரிந்தியர் 14ம் அதிகாரம், ஒரு சபை ஒரு வரத்தை, குறிப்பாக அந்நிய பாஷை வரத்தை இன்னொரு வரத்துக்கு மேலானதாக வைத்துக்கொள்ளும்போது என்ன நடக்கிறதென்பதை காட்டுகிறது. கொரிந்து சபைக்குள் அந்நிய பாஷை பேசுபவர்கள் தங்களை அந்நியபாஷை பேசாதவர்களைவிட மேலானவர்களாகக் கருதிக் கொண்டனர். பரிசுத்த ஆவியானவர் விகவாசி மீது அருளுகின்ற பல ஆவிக்குரிய வரங்களில் அந்நிய பாஷையும் ஒன்று என்கிற உண்மையைவிட கிறிஸ்துவ அனுபவத்திற்கு நற்சான்றாக அந்நிய பாஷை என்று நம்பினார்கள். பரிசுத்த ஆவியானவரின் இந்த வரம் அல்லது வெளிப்பாட்டைக் குறித்த ஒரு நியாயமான கேள்வி: அந்நிய பாஷைகளில் பேசுவது தான் கிறிஸ்தவ அனுபவமா? அல்லது அது சில கிறிஸ்தவர்களின் அனுபவம் மட்டுமா?

வரங்கள் பெற்ற சபைகளிலுள்ள மூன்று பிரச்சனைகள்

ஆவியின் வரங்கள் ஒரு சபைக்குள் கிரியை செய்யும்போது

அவைகள் பிரச்சினைகளை உண்டுபண்ணுகின்றன. பாகுபாடு என்கிற பிரச்சினையோடு இந்தப் பிரச்சினைகள் துவங்குகின்றன. தாங்கள் பெற்றிருக்கும் வரம் மேலான திறன் உள்ளது என்று நினைப்பவர்கள், அவர்களுக்கிருக்கின்ற வரத்தைப் பெற்றிராத மற்றவர்களுக்கு எதிராக பாகுபாடு காட்டுகின்றனர். இந்தப் பாகுபாடு குறிப்பிட்ட அந்த வரம். இல்லாதவர்களை மதிப்புக் குறைவாகக் காண்பிக்க வழிவகுக்கின்றது? விசுவாசிகள் ஆவிக்குரிய பாதுகாப்பு இல்லாதது போல் உணர்வதால் அந்த உறுப்பினர்கள், தங்கள் ஆவிக்குரிய மதிப்பை சந்தேகப்பட ஆரம்பிக்கின்றனர். இப்படி மதிப்பு சரிந்து போனவர்கள் சபையை விட்டுச்செல்ல ஆரம்பிப்பார்கள். அப்போது சபைக்குள் பிரிவினை என்கிற மூன்றாவது பிரச்சினை மேலே எழும்பும்.

கடைசியில் இந்தப் பிரச்சினை வளரும்போது, உறுப்பினர்கள் ஒருவரிடமிருந்து ஒருவர் பிரிந்து, தாங்கள் தேடுகிற பாதுகாப்பைத் தருகிற வெவ்வேறு குழுக்களை உருவாக்குவார்கள், கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் புரோட்டஸ்தாந்து அமைப்பு இரண்டாயிரம் வர்ணங்களையும் பிரிவுகளையும் கொண்டிருக்கிறது. உங்கள் சரீரத்தை இரண்டாயிரம் பகுதிகளாகப் பிரித்தால் அது நன்றாக இயங்க முடியுமா? பாகுபாடு, மதிப்புக் குறைவு, பிரிவினை ஆகிய மூன்று பிரச்சினைகளும் உலகம் முழுவதிலும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தை ஊனப்படுத்தியிருக்கின்றன அல்லது அழித்திருக்கின்றன.

பவுல், பிரச்சினை அதிகமாக சென்றுவிடாமல் நிறுத்து வதற்காக கொரிந்தியரிடம் அதைப்பற்றி விவாதித்தார். அந்நியபாஷைகளின் வரத்தை மற்றெல்லாவரங்களுக்கும் மேலானதாகக் கருதுகின்ற கொரிந்தியருக்குப் பவுல், இந்த வரம் மேலான அல்லது நற்சான்றைப்பெற்ற வரமல்ல என்று கூறினார். பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தில் பட்டியலிடப்பட்டிருக்கும் வரங்கள் அனைத்திலும் அந்நிய பாஷைகளின் வரம் நற்சாட்சிபெற்ற கடைசிவரமாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும், ஏனெனில் ஆவியின் அனைத்து வரங்களும் சபையின் மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு பக்திவிருத்தியை உண்டாக்குகிறதென்றும் கூறினார்: பாஷைகளின் வரம், அதை விளக்கிக் கூறுபவர் இல்லாமல் பயன்படுத்தப்படும்போது கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் பக்திவிருத்திக்காக எதுவும் செய்வதில்லை: “அந்நிய பாஷையில் பேசுகிறவன் தனக்கே பக்திவிருத்தி உண்டாகப் பேசுகிறான்; தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறவனோ சபைக்குப் பக்திவிருத்தி உண்டாகப் பேசுகிறான்” (4).

பவுல், அந்நிய பாஷைகளின் வரத்தை மேலானதாக நினைப்பவர்கள் உண்மையிலேயே அவர்களுடைய வரத்தைப்

புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பதைக் காட்ட, அந்நிய பாஷைகளின் வரத்தையும் தீர்க்கதரிசன வரத்தையும் வித்தியாசப்படுத்திக் காட்டினார். ஆவிக்குரிய வரங்கள் விசுவாசிகளின் சரீரத்தை பக்திவிருத்தி அடையச் செய்யவேண்டுமென்பதை அவர்கள் புரிந்து கொள்ள வில்லை. பரிசுத்த ஆவியானவருடன் அவர்கள் பங்குகொள்கிற “விசேஷமான ஜெப மொழி” என்கிற பெருமை அநேகமாக அவர்களுக்கிருந்தது. சபையின் மற்ற உறுப்பினர்களுக்கு அது இல்லை. அந்த மொழி கலப்படமற்றது. அது பரிசுத்த ஆவியானவரால் கொடுக்கப்பட்டது என்றாலும் அது விளக்குகின்ற வரமுள்ள இன்னொரு நபர் மூலமாக கிறிஸ்துவின் சரீரம் பக்திவிருத்தியடைவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படவேண்டும் (1 கொரிந்தியர் 14:27,28) என்றார்.

கொரிந்தியரின் வித்தியாசப்பட்ட வரங்களை முழுச் சரீரத்தின் பிரயோஜனத்துக்காக பயன்படுத்தும்படி பவுல் அவர்களை ஏவினார்: “நீங்கள் கூடிவந்திருக்கிறபோது உங்களில் ஒருவன் சங்கீதம் பாடுகிறான், ஒருவன் போதகம்பண்ணுகிறான், ஒருவன் அந்நிய பாஷையைப் பேசுகிறான், ஒருவன் இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகிறான், ஒருவன் வியாக்கியானம் பண்ணுகிறான். சகோதரரே, இது என்ன? சகலமும் பக்திவிருத்திக் கேதுவாகச் செய்யப்படக் கடவது” (26). அதாவது நம்முடைய ஆவிக்குரிய வரங்கள் கிறிஸ்து வினுடைய சரீரத்தின் பக்திவிருத்திக்காகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். நம்முடைய ஒற்றுமையை வளர்க்கவும் நம்முடைய வித்தியாசப்பட்ட வரங்களையும் ஊழியங்களையும் பெலப்படுத்தவும் அவைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நடைமுறையில் பயன்படுத்துவது

உங்களுடைய வரம் / ஊழியத்தின் மாதிரி என்ன? பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்கு வரங்களை எவ்வாறு அருளியிருக்கிறார், அணிவித்திருக்கிறார், பயன்படுத்த உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறார் என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு கொடுத்திருக்கிற வரத்தினால் கிறிஸ்துவின் சரீரத்துக்கு இன்னும் எவ்வளவு நன்றாக ஊழியம்பண்ண முடியும்? உங்களுடைய வரம் போதிப்பது, பகுத்தறிவது, ஞானத்தை தருவது, சுவிசேஷம் கூறுவது, நிர்வகிப்பது, உதவி செய்வது, இரக்கம் காட்டுவது, சுகமளிப்பது, அல்லது பவுல் விவரித்த மற்ற வரம் ஆகியவற்றில் எதுவாயிருந்தாலும் தேவனை மகிமைப்படுத்தவும், சபையை பக்திவிருத்தியடையப் பண்ணவும் பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்குத் தேவையான திறமைகளினால் உங்களை ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிறாரா? பரிசுத்த ஆவியானவரும், உங்கள் சபை மக்களும் உங்களுடைய ஆவிக்குரிய வரங்களை

நீங்கள் கண்டு பிடிக்க உங்களுக்கு உதவி செய்யும்வரை, வேதாகமத்தில் உள்ள இருபதுக்கும் மேற்பட்ட ஆவிக்குரிய வரங்களையும் படித்து உங்களுக்குள் இருக்கும் ஆவிக்குரிய வரங்களை ஜெபத்துடன் தியானம் பண்ணுங்கள். பவுல் கூறுகிறபடி, கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் வரமளிக்கப்படாத நபர் என்று ஒன்றும் இல்லை. உங்கள் வரங்களை இன்றே பயன்படுத்த ஆரம்பியுங்கள்; தேவமகிமைக்கான உங்கள் முயற்சிகளைக் கர்த்தர் பெருகப்பண்ணுவதைக் காண்பீர்கள்.

அதிகாரம் 7

அன்பு என்பது என்ன? (அதிகாரம் 13)

பவுல், கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதலாம் நிருபத்தில் பல பிரச்சினைகளை எழுதி அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தீர்வுகளையும் எழுதினார். கொரிந்தியர் சந்தித்த ஒவ்வொரு ஆவிக்குரிய பிரச்சனைக்கும், நம்முடைய சொந்த சபைகளில் நாம் சந்திக்கின்ற ஒவ்வொரு ஆவிக்குரிய பிரச்சனைக்கும் அவர் ஒரு தீர்வைக் கொடுத்தார். அந்தத் தீர்வு தான் அன்பு என்பது.

உலகத்திலே மிகப்பெரிதான காரியம்

அன்பைப் பற்றிய பெரிய அதிகாரம் உண்மையிலேயே 12ம் அதிகாரத்தின் இறுதி வசனத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கிறது: “இப்படியிருக்க, முக்கியமான வரங்களை நாடுங்கள்; இன்னும் அதிக மேன்மையான வழியையும் உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன்” (12:31). பவுல், 12ம் அதிகாரத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசிகள் மீது ஆவிக்குரிய வரங்களை வழங்குகின்ற கிரியைகளை விவாதித்தார். பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தில் அன்பு உலகிலேயே மிகப்பெரிதானதென்று காட்டினார் “நான் மனுஷர் பாஷைகளையும் தூதர் பாஷைகளையும் பேசினாலும், அன்பு எனக்கிராவிட்டால், சத்தமிடுகிற வெண்கலம் போலவும், ஓசையிடுகிற கைத்தாளம் போலவும் இருப்பேன். நான் தீர்க்கதரிசன வரத்தை உடையவனாயிருந்து, சகல இரகசியங்களையும் சகல அறிவையும் அறிந்தாலும், மலைகளைப் பேர்க்கத்தக்கதாகச் சகல விசுவாசமுள்ள வனாயிருந்தாலும், அன்பு எனக்கிராவிட்டால் நான் ஒன்றுமில்லை. எனக்கு உண்டானயாவற்றையும் நான் அன்னதானம்பண்ணினாலும், என் சரீரத்தைச் சுட்டெரிக்கப்படுவதற்குக் கொடுத்தாலும், அன்பு எனக்கிராவிட்டால் எனக்குப் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை” (13:1-3).

பவுல், அன்பின் மதிப்பையும் கொரிந்தியர் உயர்வாக மதித்த காரியத்தையும் ஒப்பிட்டு இந்த அன்பின் அதிகாரத்தை ஆரம்பிக்கிறார். மனித நாவன்மையை அவர்கள் மதித்தாலும், அந்நிய பாஷைகளில் பேசுவதை நற்சான்று பெற்றவரமாகச் கருதியதாலும் நான் மனுஷ

பாஷையிலும் (மனித நாவன்மை) தூதர் பாஷையிலும் (அந்நிய பாஷை) பேசினால்கூட அன்பு இல்லாவிட்டால் நான் வெறும் ஓசைதான் என்று கூறுகிறார்.

அறிவுக்கூர்மை வாய்ந்த கிரேக்கர்கள் கல்வியையும் அறிவாற்றலையும் அதிகமாக மதித்தார்கள். ஆதலால் பவுல், இவை எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொள்வதைவிட அன்பு மிகவும் முக்கியமனது என்று கூறுகிறார். அவருடைய சக்திபெற்ற சபை காரிஸ்மேட்டிக் போல, கொரிந்தியர்கள் தீர்க்கதரிசனத்தையும், இரகசியங்களைப் புரிந்து கொள்வதையும் மிகவும் மதித்தார்கள். “எனக்கு தீர்க்கதரிசன வரமிருந்து, உலகிலுள்ள இரகசியங்களையெல்லாம் அறிந்துகொண்டாலும் என்னிடம் அன்பு இராவிட்டால் நான் ஒன்றுமில்லை” எனப் பவுல் கூறுகிறார்.

“எனக்குள்ளவைகளையெல்லாம் வைத்து ஏழைகளுக்கு அன்னதானமளித்தாலும், தியாகியைப் போல சரீரத்தை சுட்டெரிக்கக் கொடுத்தாலும், அன்பு இராவிட்டால் என் அன்னதானமும், தியாகமும் ஒன்றுமில்லை” என்றும் கூறுகிறார். நிருபத்தின் துவக்கத்தில் கொரிந்திய விகவாசிகள் வரங்களைக் குறைவில்லாமல் பெற்றவர்கள் எனக் கூறுகிறார். அப்போஸ்தலனாகிய யோவான், தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார் என்று கூறியதை பவுல் வெளிப்படையாகவே ஒப்புக் கொண்டார். அதனால்தான் உலகில் அன்பு மிகப்பெரியதாக இருக்கிறது. அதனால்தான் நான் செய்வது எதுவும் அன்பின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

அன்பு என்பதற்குப் பல கிரேக்க வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. இங்கு பவுல் பயன்படுத்துகிற வார்த்தை ‘அகப்பே’ (agape) என்பதாகும். மற்ற கிரேக்க வார்த்தைகள் மனித இனத்தின்மேல்கொண்ட அன்பு அல்லது பாலியல் அன்பு ஆகியவைகளைக் குறிப்பதாகும். இந்த வார்த்தை தேவன் நம்மை நேசிப்பதையும், நாம் மற்றவர்களை நேசிப்பதையும் விளக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் வார்த்தையாகும் (கலாத்தியர் 5:22,23).

இந்த அன்பின் பண்பை நாம் விளக்கிட முடியாது. ஆனால் இந்த அன்பின் பண்பு எவ்வாறு நடந்துகொள்ளும் என்று நாம் விவரிக்கலாம். நான்கு முதல் ஏழு வசனங்கள் வரையில், அன்பு என்கிற கருத்து பரிசுத்த ஆவியானவரால் ஏவப்பட்ட பவுலுடைய மனம் என்னும் பட்டகம் வழியாகக் கடந்து செல்கிறது. அந்தப் பட்டகத்தின் அடுத்த பக்கத்தில் அது வரும்போது பதினைந்து குணநலன்களைக் காட்டுகிறது.

“அன்பு நீடிய சாந்தமும் தயவுமுள்ளது; அன்புக்கு பொறாமை யில்லை; அன்பு தன்னைப் புகழாது, இருமாப்பாயிராது, அயோக்கிய மானதைச் செய்யாது, தற்மொழிவை நாடாது, சினமடையாது, தீங்கு நினையாது, அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாமல், சத்தியத்தில் சந்தோஷப்படும்.

சகலத்தையும் தாங்கும், சகலத்தையும் விசுவாசிக்கும், சகலத்தையும் நம்பும், சகலத்தையும் சகிக்கும்” (4-7).

அன்பு அழிக்க முடியாதது

மேற் கூறப்பட்ட குணாதிசயங்களின்படி ‘அகப்பே’ அன்பைக் குறித்து பல கருத்துக்கள் உண்டு. முதலாவது, அன்பு அழிக்க முடியாதது என்பது. அது சாந்தமுள்ளது, எல்லாவற்றையும் தாங்கும், சகலத்தையும் சகிக்கும், எல்லாவற்றையும் விட நிலைத்திருக்கும். இந்த அன்பு உறுதியானது, யாரையாவது அகப்பே அன்பினால் நேசிக்கும் போது, அவர்கள் என்ன கூறினாலும் அல்லது செய்தாலும் நாம் அவர்களை நேசிப்பதை அது தடுக்க முடியாது என்று கூறலாம். ஏனெனில் தேவனுடைய ‘அகப்பே’ அன்பினால் அவர்களை நாம் நேசிக்கிறோம். தேவனுடைய அன்பு உறுதியானது. இப்படித்தான் தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார். தம்முடைய பாவமான வாழ்க்கை முறைகளில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது, தேவன் தம்முடைய குமாரனை நமக்காக மரிப்பதற்காக அனுப்பி அவர் நம்மை நேசிப்பதைக் காண்பித்தார் (ரோமர் 5:8 ஐப் பார்க்கவும்). அழிக்க முடியாத அன்பால் தேவன் நம்மை நேசிக்கிறது போல அதே அன்பினால் நாம் பிறரை நேசிக்கும்போது உறுதியான, அழிக்க முடியாத அன்பால் நாம் அவர்களை நேசிக்கிறோம்.

நிபந்தனையற்ற அன்பு

அன்பு நிபந்தனையற்றதும் கூட, ஒருவர் என்ன செய்தார் அல்லது செய்யவில்லை என்பதின் அடிப்படையில் அது அவரை நேசிப்பதில்லை. இந்த அன்பு நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சிக்குப் பதிலாகக் காட்டப்படும் அன்பல்ல. மனித அன்பு எப்போதும் இதற்கு நேர் மாறானது. ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் ஒருவர் நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற (நிபந்தனையை) எதிர்பார்ப்பை வைத்து அவர் அப்படி நடந்து கொள்கிறவரை நாம் நேசிக்கிறோம். அப்படித்தான் பல பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை நேசிக்கின்றனர். அப்படித்தான் பல கணவன்-மனைவி ஒருவரையொருவர் நேசிக்கின்றனர். ஆனால் இந்தப் பிரகாரமாக நேசிக்கப்பட்ட ஒருவன் பாதுகாப்பற்ற நிலையை உணருகிறான். அவர்கள் செய்பவைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமாவென்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. நம்முடைய நிபந்தனைகளையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் அவர்களால் சந்திக்க இயலாதென கவலைப்படுகின்றனர். அப்படியே அதைச் செய்துவிட்டாலும் அந்தச் செயல்களைத் தொடர்ந்து செய்ய அவர்களால் உத்தரவாதம் கொடுக்கமுடிவதில்லை.

ஆனால் ‘அகப்பே’ அன்பு அப்படிப்பட்டதல்ல. அது நிபந்தனையற்றது. நிபந்தனையின்றி நாம் நேசிக்கும்போது, நமக்கு எதிராகத்

தவறுகளைச் செய்தவர் நம்முடைய அன்புக்குரியவரல்ல என்று கூறுவதில்லை. நிபந்தனையின்றி நாம் நேசிக்கும்போது நம்முடைய அன்பு தோல்வி அடைவதில்லை மக்கள் அவர்களை நாம் இன்னும் நேசிக்கிறோமா இல்லையா என்று கவலைப்பட்டதேவையில்லை. அப்படித்தான் தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார். அவருடைய பரிசுத்தத்துக்கு நாம் தகுதியில்லாவிடிலும் நம்மை மன்னிக்கவும். நமது மீறுதலை மறக்கவந்தவறாமல் அவர் நம்முடைய பாவங்களை “மேற்குக்கும் கிழக்குக்கும் எவ்வளவு தூரமோ அவ்வளவு தூரமாய்” விலக்கினார் (சங்கிதம் 103:12). நாம் என்ன செய்கிறோம் அல்லது எவ்வாறு செயலாற்றுகிறோம் என்பதன் அடிப்படையில் அவர் நம்மை நேசிப்பதில்லை; நாம் பிறரை நேசிக்கவேண்டிய வழியும் அதுதான்.

தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்ட அன்பு

அன்பு தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டது. கிறிஸ்து அப்போஸ் தலர்களை நேசித்ததுபோல அது சகலத்தையும் விசுவாசிக்கிறது; சகலத்தையும் நம்புகிறது. இயேசு பேதுருவை சந்தித்தபோது அவனைக் கேபா என்றழைத்தார்; அதற்கு ‘பாறை’ (பேதுரு) என்று அர்த்தம் (யோவான் 1:42). பேதுருவின் வாழ்க்கை நிலையற்ற தன்மையுடையதாக இருந்தபோதிலும், இயேசு அவனை ‘பாறை’ (பேதுரு) என்று மூன்று ஆண்டுகளுக்கும் அதற்கு மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு “...நீ பேதுருவாய் இருக்கிறாய், இந்தக் கல்லின்மேல் என் சபையைக் கட்டுவேன், பாதாளத்தின் வாசல்கள் அதை மேற்கொள்வதில்லை” என்றும் கூறினார் (மத்தேயு 16:18,19).

அதுபோன்ற அன்பின் அணுகுமுறையை உங்கள் குழந்தை களிடம் முயற்சிசெய்து பாருங்கள். குழந்தைகள் நாம் அவர்களைப் பற்றிச் சொல்வதைப் போல வாழ்வார்கள். நாம் நமது பிள்ளைகள் கெட்டுப்போவார்கள் என்று கூறினால் அவர்கள் அநேகமாக நம்முடைய எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்பத்தான் வாழ்வார்கள். ஆனால் நம்முடைய பிள்ளைகளிடம் நம்பிக்கை வைக்கிற, எதிர்பார்ப்பை வைக்கிற ‘அகப்பே’ அன்பை நாம் காட்டினால் அவர்களுடைய ஆற்றலில் நாம் வைக்கிற நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு ஆகியவைகளுக்கு மேலாக வந்தடைவார்கள். நம்பிக்கையுடனும் எதிர்பார்ப்புடனும் ஆக்க பூர்வமாக நாம் பிள்ளைகளை நேசிக்கும்போது அதே செயல் முறையில் நம்முடைய நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்பும் அவர்களுடையதாகி விடுகிறது. அவர்களுடைய ஆற்றலில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை வருகிறது. எதிர்காலத்தை சந்திப்பதற்கு உறுதியான நம்பிக்கையும் பெறுகின்றனர். ‘அகப்பே’ அன்பு தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்ட அன்பென்று நான் கூறும்போது அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

அன்பு ஒருக்காலும் ஒழியாது

அன்பு எதைப்போலத் தோன்றுகிறது என்று பவுல் விவரித்த பிறகு மீண்டும் ஆவிக்குரிய வரங்களுக்கு வருகிறார். ஆவிக்குரிய வரங்கள் அன்பின் இடத்தை ஒருபோதும் மாற்றி வைத்துவிட முடியாது என்று அவர் காட்டினார் ஏனெனில் அன்பு மற்றெல்லா வற்றையும் விட நிலைத்திருக்கும்: “...தீர்க்கதரிசனங்களானாலும் ஒய்ந்துபோம், அந்நிய பாஷைகளானாலும் ஒழிந்துபோம். அறிவானாலும் ஒழிந்துபோம். தம்முடைய அறிவு குறைவுள்ளது, நாம் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுதலும் குறைவுள்ளது. நிறைவானது வரும்போது குறைவானது ஒழிந்துபோம்” (8-10).

இயேசு கிறிஸ்து திரும்பிவரும்போது நமக்குத் தீர்க்க தரிசனங்கள் இனித்தேவைப்படாது. நாம் அவரை முகமுகமாய் சந்தித்து அவர் இருக்கிறபடியே அவரை அறிந்துகொள்ளும்போது, நம்முடைய சிறிதளவான மனித அறிவு இனியும் நமக்குத் தேவைப்படாது. ஆவியின் எல்லா வரங்களும் ஒரு நாள் கடந்துபோய்விடும். ஆனால் மூன்று சிறப்புப்பண்புகள் எப்போதும் இருக்கும்: “இப்பொழுது விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு இம்மூன்றும் நிலைத்திருக்கிறது; இவைகளில் அன்பே பெரியது” (13).

இந்த வாழ்க்கையில் நல்லவை சில உண்டு, நாம் அவைகளை அடைவோம் என்கிற உறுதியான நம்பிக்கையை தேவன் நம்முடைய இருதயங்களில் வைக்கிறார். இந்த உலகத்துக்கு அப்பாலும் நல்லவை சில உண்டென்ற எதிர்பார்ப்பும் நமக்கிருக்கிறது. எபிரெயர் பதினொன்றாம் அதிகாரமும் இந்த நம்பிக்கையை விவரித்து, பிறகு விசுவாசத்துடன் இணைத்துக் கூறுகிறது: “விசுவாசமானது நம்பப்படுகிறவைகளின் உறுதியும், காணப்படாதவை களின் நிச்சயமுமாயிருக்கிறது” (1). இதற்கு, தேவன் அளிக்கிற நிச்சயத்தின் அடிப்படை, நம்மை விசுவாசத்துக்கு அழைத்துச் செல்கிற நம்பிக்கை என்று பொருளாகும். விசுவாசம், நம்பிக்கை என்னும் அஸ்திபாரத்தின் மேல் கட்டுகிறது, நம்பிக்கையை விசுவாசமாக மாற்றுகிறது. விசுவாசம் நம்மை தேவனிடம் அழைத்துச் செல்கிறது. இந்த விசுவாச அதிகாரமும், விசுவாசமில்லாமல் நாம் தேவனிடம் வரமுடியாது என்றும், விசுவாசமாயிருந்தால் தேவனிடம் வரலாமென்றும் நமக்குக் கூறுகிறது (11:6).

பவுல், அன்பு அதிகாரத்தின் கடைசி இரண்டு வசனங்களில், நம்பிக்கை நம்மை விசுவாசத்துக்கு கொண்டுவருகிறது என்றும், விசுவாசம் தேவனிடம் கொண்டுவருகிறது என்றும், ஆனால் ‘அகப்பே’

அன்பை நாம் சந்திக்கும்போது நம்மைத் தேவனிடம் கொண்டு வருகிற (ஒன்றிடம் நம்மைக் கொண்டுவருகிற) ஒன்றையும் நாம் கண்டு பிடிக்கவில்லை என்றும் கூறுகிறார். ‘அகப்பே’ அன்பை நாம் சந்திக்கும் போது, தேவன் அன்பாகவே இருப்பதால், நாம் தேவ பிரசன்னத்தில் இருக்கிறோம். அன்பின் இந்தப் பண்பு தேவனுடைய சாரமாயிருக்கிற மூன்று பெரும் பண்புகளில் அன்பே பெரியதென்று பவுல் கூறி, ‘அகப்பே’ அன்பை தொடர்ந்து செல்வது நம்முடைய வாழ்க்கையை ஆட்டிப்படைக்கும் ஒரே உன்னதமான கருத்தாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

அதிகாரம் 8

அனைத்து விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதல் (1 கொரிந்தியர் 15)

பதினைந்தாம் அதிகாரம் வேதாகமத்தில் உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரமாகும். பவுல் கொரிந்து சபையிலிருந்த அநேகப் பிரச்சினைகளுக்குப் பொதுவான தீர்வாகக் கொரிந்தியருக்கு எழுதின ஆவிக்ஞரிய காரியங்களில் உயிர்த்தெழுதல் ஒன்றாகும். கிரேக்கத் தத்துவ ஞானிகள் இயற்கைக்கப்பாற்பட்ட அதிசயமான அநேக நிகழ்வுகளை சந்தேகித்தார்கள். இந்தக் கொரிந்திய-கிரேக்கர்கள் விசுவாசிகளாயிருந்தாலும், அவர்களுடைய கலாச்சார மரபு அவர்களுடைய எண்ணங்களில் தொடர்ந்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவர்களுடைய அறிவுக்கூர்மை இயற்கைக்கப்பாற்பட்டவைகளை குறிப்பாக கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலையும், விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலையும் சந்தேகித்தது. இந்தக் கொரிந்தியர்கள் உயிர்த்தெழுதலை சந்தேகிக்கவில்லையென்றால், அதைப்பற்றி கேள்வி எழுப்பவில்லையென்றால், கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றியும் விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றியும் பவுலின் மாபெரும் படைப்பாகிய 1 கொரிந்தியர் 15ம் அதிகாரம் நமக்குக் கிடைத்திருக்காது.

இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை பவுல், அவர் தாம் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தினுடைய முக்கியமான பகுதியென்றும், அவர்கள் அவைகளை விசுவாசித்திருக்கிறார்களென்றும் அவர்களுக்கு நினைப்பூட்டினார்: “அன்றியும், சகோதரரே, நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தை மறுபடியும் உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்; நீங்களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அதிலே நிலைத்திருக்கிறீர்கள். நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த பிரகாரமாய், நீங்கள் அதைக் கைக்கொண்டிருந்தால், அதினாலே நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்; மற்றபடி உங்கள் விசுவாசம் விருதாவாயிருக்குமே. நான் அடைந்ததும் உங்களுக்குப் பிரதானமாக ஒப்புவித்ததும் என்னவென்றால், கிறிஸ்துவானவர் வேத வாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக மரித்து, அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, வேதவாக்கியங்களின் படி மூன்றாம் நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார்” என்று நினைப்பூட்டினார் (1-4).

இது அவர்களை இரட்சித்த கவிசேஷமும், அவர்களுடைய நம்பிக்கையின் முழு இருதயத்துக்கு அடித்தளமுமாகும். அப்போஸ் தலனாகிய பவுல், கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை அவருடைய கவிசேஷ செய்தியின் பாதி என்று கூறிய பிறகு “செயல்படுத்துகின்ற உயிர்த்தெழுதல்” (applied resurrection) என்று நாமழைக்கின்ற பொருள் குறித்து 54 வசனங்களை எழுதுகிறார். திரளான சாட்சிகள் மூலமாகவும் கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை நிரூபிக்க முடியுமென்று பவுல் தெரிவிக்கிறார்: “கேபாவுக்கும், பின்பு பன்னிருவருக்கும் தரிசனமானார். அதன்பின்பு அவர் ஐந்நூறுபேருக்கு அதிகமான சகோதரருக்கும் ஒரே வேளையில் தரிசனமானார்; அவர்களில் அநேகர் இந்நாள் வரைக்கும் இருக்கிறார்கள், சிலர் மாத்திரம் நித்திரையடைந்தார்கள். பின்பு யாக்கோபுவுக்கும், அதன்பின்பு அப்போஸ்தலரெல்லாருக்கும் தரிசனமானார். எல்லாருக்கும் பின்பு, அகாலப்பிறவி போன்ற எனக்கும் தரிசனமானார்” (5-8).

கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்தும் கொரிந்தியர்களுக்குப் போராட்டமில்லை; கிறிஸ்து திரும்பி வரும் போது எல்லா விசுவாசிகளும் உயிர்த்தெழுவார்கள் என்பதிலும் அவர்களுக்குப் போராட்டம் இருந்தது. (பவுல், இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைக் குறித்து முன்பு போதித்திருக்கிறார்). விசுவாசியின் உயிர்த்தெழுதலை கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுடன் இணைத்து, கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை மரித்தோலிலிருந்து உயிர்த்தெழுபவர்களில் ‘முதற்பலனானவர்’ என்றழைத்தார் (20). நாம் உயிர்த்தெழுப்போவதில்லையென்றால் கிறிஸ்துவும் உயிர்த்தெழு வில்லை நம்முடைய விசுவாசம் விருதாவாயிருக்கும் (13-14). கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தபோது நம்முடைய பாவங்களின் சுமையை அவர் தம்மேல் சுமந்தார். ஆனால் அவர் மரித்தொலிலிருந்து எழுந்தபோது மரணத்தின்மேல் அவருடைய வெற்றியை நிரூபித்துக் காட்டினார். இதனால், அவருடைய உயிர்த்தெழுதல் நம்முடைய விசுவாசத்தின் முக்கியமான பகுதியாயிருக்கிறது. நம்முடைய சரீரங்கள் உயிர்த்தெழுவது, இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை நம்முடைய மரணத்துக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் பயன்படுத்துவதாகும்.

கொரிந்தியர்கள், “நாம் மரித்தோலிலிருந்து உயிர்த்தெழுவோமென்றால், அது எவ்வாறு நிகழும், நமது சரீரம் பார்ப்பதற்கு எப்படி இருக்கும்?” என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதல் எப்படி நிகழும் என்று அவர்களுக்குப் புரியவில்லையாதலால், அறிவுத்திறன் வாய்ந்த அவர்களுடைய அறிவார்ந்ததர்க்கம் என்னவெனில், விசுவாசிகளுடைய உயிர்த்தெழுதலை அவர்கள் நம்பவில்லை என்பதாகும்.

அதற்குப் பதிலளிக்கும் விதத்தில் பவுல், உயிர்த்தெழுதலை, விதை செடியாவதற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறினார்: “...நீ விதைக்கிற விதை செத்தாலொழிய உயிர்க்கமாட்டாதே. நீ விதைக்கிறபோது, இனி உண்டாகும் மேனியை விதையாமல், கோதுமை, அல்லது மற்றொரு தானியத்தினுடைய வெறும் விதையையே விதைக்கிறாய். அதற்குத் தேவன் தமது சித்தத்தின்படியே மேனியைக் கொடுக்கிறார்; விதை வகைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் அததற்கேற்ற மேனியையே கொடுக்கிறார்” (36-38).

பூமிக்கு அடியில் உள்ள விதை அழகான ஒரு மலராக வருகிறது. அது எப்படி நிகழ்கிறது என்று நமக்குத் தெரியாவிட்டாலும் அது நிகழ்கிறது. பூமியில் விதைக்கப்பட்ட விதை பூமியிலிருந்து துளிர்க்கிற அந்த மலரைப் போலிருக்கவில்லை. தேவன் அந்த விதையை செடியாக மாற்றுகிறது போல, அழிவுக்குரிய நமது சரீரத்தை உயிர்த்தெழுதலின்போது அழிவில்லாத சரீரமாக மாற்றுவார்: “...அழிவுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், அழிவில்லாததாய் எழுந்திருக்கும்; கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; பலவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், பலமுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும். ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும், ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்...”(42-44).

இந்த உலகத்தில் நாம் வாழ்வதற்காக தேவன் பூமிக்குரிய சரீரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். பரலோகத்தில் வாழ்வதற்காக பரலோகத்துக்குரிய சரீரத்தை தேவன்தான் தரவேண்டும். பரலோக இராஜ்யத்துக்குள் அழியும் தன்மையுள்ள நமது மாம்சம் பிரவேசிக்க முடியாது. ஆகவே தேவன் தம்முடைய பூலோகத்துக்குரிய சரீரங்களை, நித்தியமான ஆவிக்குரிய ராஜ்யத்தில் வாழ்வதற்கேற்ப நம்மை ஆயத்தப்படுத்துவார். இதைத்தான் தம்முடைய உயிர்த்தெழுதல் மூலமாகச் செய்வார். கிறிஸ்து திரும்பி வரும்போது இன்னும் உயிரோடிருக்கிறவர்கள் இந்த உருமாற்றத்துக்கு “ஒரு இமைப்பொழுதிலே” ஆளாவார்கள் (51). “In an actomo” என்பது அதற்கான கிரேக்க வார்த்தைகள். இந்த மாற்றத்தைப்பற்றி பவுல் கூறும்போது, நம்மைப் பரலோகத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்த இரண்டு பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காணவேண்டும் என்று கூறுகிறார். நம்முடைய அழிவுக்குரிய பகுதி (நமது சரீரம்) அழிவில்லாததாக்கப்பட வேண்டும்; நம்முடைய சாவுக்கேதுவாகிய பகுதி சாவாமையைப் பெற்றிடவேண்டும். அந்த இரண்டு அதிசயங்களும் நிறைவேறிவிட்டால், நாம் பரலோக இராஜ்யத்துக்கு ஆயத்தமாயிருப்போம். “உயிர்த்தெழுதல்” என்ற வார்த்தைக்கு “மரணத்தின் மேல் வெற்றி” என்று நேர்பொருள். மரித்த விக்ஷாசிகளின் உயிர்த்தெழுதல் இந்த இரண்டு பிரச்சினையையும் தீர்வுசெய்யும்; அந்த

உயிர்த்தெழுதல் விசுவாசிகளுடைய மரணத்தின் மேல் வெற்றியாகும். ஆகவே பவுல், விசுவாசியினுடைய மரணமும் உயிர்த்தெழுதலும் மாபெரும் வெற்றி எனக் கூறி உயிர்த்தெழுதல் என்கிற மாபெரும் படைப்பை முடிக்கிறார் (54-51).

பவுல் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய போதனையை, கர்த்தருக்குள் நீங்கள் படுகிற பிரயாசம் விருதாவாயிராதென்று அறிந்து, நீங்கள் உறுதிப்பட்டவர்களாயும், அசையாதவர்களாயும், கர்த்தருடைய கிரியையிலே எப்பொழுதும் பெருகுகிறவர்களாயும் இருப்பீர்களாக என்று விசுவாசிகளுக்கு கூறி பயன்படுத்தினார் (58). வேதாகம ஆசிரியர்கள் எல்லோருமே இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைக் குறித்து நமக்குக் கூறுகின்றனர். ஏனெனில் அந்த நிகழ்வு, சபை நம்பியிருக்கிற ஆனந்தபாக்கியமும், உலகத்தினுடைய ஒரே நம்பிக்கையுமாகும்.

தீர்க்கதரிசிகளும், அப்போஸ்தலர்களும் இரண்டாம் வருகையைக் குறித்தும். ஆனந்த பாக்கியமான அந்த நம்பிக்கையைச் சுற்றியிருக்கிற எல்லா நிகழ்வுகளைக் குறித்தும் நமக்கு எப்போதும் ஏன் சொல்லுகிறார்கள் என்பதைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பாருங்கள். இந்த உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தின் கடைசி வசனத்தில் கர்த்தருடைய ஊழியத்தைச் செய்வதற்கு விசுவாசிகளை உற்சாகப்படுத்துவதற்காக உயிர்த்தெழுதல் சுவிசேஷத்தைப் பவுல் பயன்படுத்துகிறார். நாம் வெற்றிபெறும் அணியில் இருக்கிறோம் என்றும், நம்முடைய நித்தியத்தின் தரம் அந்த வெற்றியில் நாம் பெறுகின்ற பங்கின் அளவைப் பொறுத்தது என்றும் பவுல் நமக்குச் சொல்வது போல அது இருக்கிறது.

உண்மையான உக்கிராணத்துவம் (1 கொரிந்தியர் 16)

அநேக விசுவாசிகள், பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றிய பரலோக சுவிசேஷத்தின் உண்மைகளைக் காணும்படி உயர்த்தப்பட்டவர்கள், “இப்போது, சேர்க்கப்படும் தர்மப்பணத்தைக் குறித்து” என்று பவுல் கூறத்துவங்குவதால், கீழே விட்டுவிடப்பட்டதாக நினைக்கிறார்கள். இந்த சேகரிப்பைப்பற்றி நாம் சில காரியங்களைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்; இந்த சேகரிப்பு விஷயத்தை ஆயுருக்கான நிருபத்தில் ஏன் இந்த இடத்தில் பவுல் வைத்தார் என்றும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எருசலேமில், கொடிய பஞ்சத்தாலும், பயங்கரமான (சபை) துன்புறுத்தப்படுதலினாலும் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த யூத விசுவாசிகளின் நிவாரணத்துக்காக கொரிந்தியர்களை இந்த சேகரிப்புக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டு கொரிந்தியருக்கு

எழுதின இந்த முதலாம் நிருபத்தை பவுல் முடிக்கிறார். உண்மையுள்ள உக்கிராணத்துவம் என்கிற பொருளை நிருபத்தின் ஆக்கப்பூர்வமான பகுதியில் வைக்கிறார். ஏனெனில் பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தின் ஆரம்ப வசனங்களில் ஆக்கப்பூர்வமான பகுதியை ஆரம்பிக்கும்போது கூறப்பட்ட ஆவிக்குரிய காரியங்களில் ஒழுக்கங்களில் ஒன்றாகிய உண்மையான உக்கிராணத்துவம் ஒரு விசுவாசியின் ஆவிக்குரிய ஆரோக்கியத்தையும், ஆன்மீகத் திறனையும் நிர்ணயம் செய்வதால் இந்தத் தலைப்பை அந்த இடத்தில் வைத்துள்ளார்.

இது, அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், அவருடைய நிருபங்களில் கூறுகிற புது சிருஷ்டிகளில் தானும் ஒருவன் என்கிற அருமையான தெளிவான கண்ணோக்கமுமாகும் (2 கொரிந்தியர் 5:17 கலாத்தியர் 6:15). கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷம், ஜீவியங்களை மாற்றுகிறதைப் பற்றியதும், தேவனுடைய கிருபையைப் பற்றியதுமாகும். பவுல், எருசலேமிலும் யூதேயாவிலும் விசுவாசிகளின் இருதயங்களில் பேரச்சத்தை விளைவித்த ஒருவன் (நடபடிகள் 8:3, 9:1, 13, 14). இப்போது அவர், கிறிஸ்துவிடம் அவர் வழிநடத்தின புறஜாதி விசுவாசிகளிடமிருந்து தர்மப் பணத்தைச் சேகரித்து, முன்பு அவர் கைது செய்து, சிறையிலடைத்து, துன்பப்படுத்திய யூதவிசுவாசிகளுக்குக்கொடுக்கப்போகிறார்.

பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதின இரண்டாம் நிருபம்

அதிகாரம் 9

போதகரின் நற்சான்றுகள் (2 கொரிந்தியர் 1-6)

பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதலாம் நிருபத்தை எபேசவிலிருந்து எழுதி, தீத்துவின் மூலமாகக் கொடுத்தனுப்பினார். தீத்து, கொரிந்தியரிடம் அந்த நிருபத்தைக் கொண்டு வந்து அங்கே தங்கியிருக்கும்போது, நிருபத்தில் கூறப்பட்டிருந்த பிரச்சனைகளோடு, சம்பந்தப்பட்ட நபர்களிடம் நிருபத்தின் உட்பொருட்களை விளக்கினார். இதற்கிடையில் பவுலுடைய சுவிசேஷ ஊழியத்தின் விளைவாக எபேசவில் கலவரம் உண்டாகி, அவர் எபேசவில் 3½ ஆண்டுகள் தங்கியிருந்ததை முடிக்கவேண்டியதாயிற்று (நடபடிகள் 19). பவுல் துரோவாவுக்கும் பிறகு பிலிப்பிக்கும் சென்றார். அவருடைய முதல் நிருபத்துக்கு எவ்வாறு கொரிந்தியர்கள் பதிலளித்தார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி தீத்து கொரிந்தியரிடமிருந்து கொண்டுவரும் பதிலுக்காக பிலிப்பியில் பவுல் காத்திருந்தார்.

பதிலாக வந்த செய்தியின் பெரும்பகுதி நன்றாகவே இருந்தது. கொரிந்தியர்கள் தீத்துவை அன்பாகவும் மதிப்புடனும் நடத்தினார்கள். முதல் நிருபத்தில் அவர்களைச் செய்யும்படி பவுல் கூறியிருந்த அனைத்துக்கும் கீழ்ப்படிந்தார்கள். எனினும் சில செய்திகள் நல்லதாக இல்லை. சபையில் சிலர் பவுலின் அப்போஸ்தலத்து வத்தையும் சிலர் அவனுடைய பேசுந்திறமையையும் தாக்கிப்பேசினர். இன்னும் சிலர் அவனுக்குக் கொஞ்சம் பயித்தியம் என்று கூறினர் (2 கொரிந்தியர் 5-13). மற்றும் சிலர் பவுல் தானே வந்து தங்களைப் பார்க்கவில்லையென்று அதிருப்தி அடைந்தார்கள். ஆனால் குறை காண்கின்ற இவர்கள் பவுலுடைய நிருபத்தில் கூறியிருந்த குறிப்புகள் ஒன்றையும் மறுக்கவில்லை. ஏனெனில் பவுலுடைய வாதங்கள் எதிர்த்து வாதிடமுடியாதவைகள். மாறாகப் பவுலையே தாக்கினார்கள். பவுல் இவைகளைக் கேள்விப்பட்டு இந்த இரண்டாம் நிருபத்தை எழுதினார்.

இரண்டாவது கொரிந்தியரின் முதல் ஆறு அதிகாரங்கள் ஒரு ஊழியரின் நற்சான்றுகளை விளக்குகிறது. அது பவுலைத் தாக்கியவர்கள் அவருக்கெதிராக எழுப்பிய முக்கியமான பிரச்சனைகளுக்குப் பதிலாயிருந்தது. அப்போஸ்தலன் என்ற ஸ்தானத்துக்கு அவர் தகுதியில்லாதவர் என்றும், ஆகவே தங்களை சீர்ப்படுத்துவதற்கு அவர் தகுதியற்றவர் என்றும் நினைத்தார்கள். பவுல் தம்முடைய அப்போஸ்தலத்துவத்துக்காகவும், சுவிசேஷ ஊழியன் என்ற ஸ்தானத்துக்காகவும் இந்த நிருபத்தில் வாதாடினார். ஆதலால் அவருடைய இந்த நிருபத்திலிருந்து ஒரு ஊழியர் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்ற முக்கியமான கோட்பாடுகளை நாம் காணலாம்.

இன்று ஆயர் ஊழியத்துக்குள் அழைக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் சுவிசேஷத்தைப் போதிப்பவர்கள் என்று கருதப்படுகின்றனர். “போதகர்” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தும்போது, ஒரு குருவானவரை பவுல் குறிப்பிடவில்லை; இயேசுவின் ஒவ்வொரு உண்மையான சீஷனும் அழைக்கப்பட்ட ஊழியன் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

எபேசியருக்குப் பவுல் எழுதின நிருபத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தில் சுவிசேஷர்களாக, மேய்ப்பர்களாக, போதகர்களாக அழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு “பரிசுத்தவான்கள் சீர்பொருந்தும் பொருட்டு, சுவிசேஷ ஊழியத்தின் வேலைக்காக” இந்த வரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன என்று போதிக்கிறார் (12). (விசுவாசிகள் பரிசுத்தவான்களாக்கப்பட்டபோது அல்லது கிறிஸ்துவைப் பின்பற்ற பிரித்தெடுக்கப்பட்டபோது, பவுல் அவர்களைப் பரிசுத்தவான்கள் என்றழைத்தார்.) வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால், ஒரு மேய்ப்பருடைய வேலை, நாம் சாதாரண மக்களை (பாமரன் அல்லது குருவல்லாதவன்) ஊழியத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்துவதாகும். ஊழியம் செய்வது மேய்ப்பர்கள் தொழில் செய்பவர்களுக்கு (போதகருக்கு) மட்டும் ஒப்படைக்கப்படவில்லை உள்ளூர்ச்சபை மக்கள் அனைவரிடமும் ஒப்படைக்கப்படுகிறது. சபைமக்கள் அனைவரும் சபையின் ஊழியர்களாயிருப்பதில் ஒரு பொருள் இருக்கிறது.

போதகருக்குப் பயிற்சி

தேவன், தம்முடைய போதகர்களுக்கு எவ்வாறு பயிற்சியளிக்கிறார் என்று பவுல் விளக்குகிறார். துன்பப்படுகிறவர்களைத் தேற்றுவதற்குப் பயிற்சியளிக்கிறார். முதலில் நாம் துன்பப்படும்படி நம்மை அனுமதிப்பதின் மூலம் இதைச் செய்கிறார்: “நமது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனும், இரக்கங்களின் பிதாவும், சகலவிதமான ஆறுதலின் தேவனுமாயிருக்கிறவருக்கு ஸ்தோத்திரம். தேவனால் எங்களுக்கு அருளப்படுகிற ஆறுதலினாலே எந்த

உபத்திரவத்திலாகிலும் அகப்படுகிறவர்களுக்கு நாங்கள் ஆறுதல் செய்யத்திராணியுள்ளவர்களாகும்படி, எங்களுக்கு வரும் சகல உபத்திரவங்களிலேயும் அவரே எங்களுக்கு ஆறுதல்செய்கிறவர்” (1:3-4).

நாம் துன்பமும்போது தேவனிடம் துரத்தப்படுகிறோம்; நம்முடைய துன்பநேரத்தில் நமக்குத் தேவையான ஆறுதல் அவரே என்று நாம் கண்டுகொள்கிறோம். உண்மையான ஆறுதல் செய்பவரிடமிருந்து நாம் ஆறுதலைப் பெற்றதால் பிறருக்கு அவர்களுடைய துன்பத்தில் ஆறுதல் செய்ய நாம் வல்லமை பெற்றிருக்கிறோம். நாம் துன்பப்பட்டு, பின்னர் ஆறுதலைக் கண்டுகொண்டதின் மூலமாக, ஆறுதலளிக்கத் தகுதியுள்ள போதகர்களாகவும், நாம் துன்பப்பட்டபோது ஆறுதலைக் கண்டதற்கு நல்ல சாட்சிகளாகவும் இருக்கிறோம். சவிசேஷகன் என்பவன் ரொட்டி எங்கே கிடைக்கும் என்பதை ஒரு பிச்சைக்காரனுக்குச் சொல்லுகிற இன்னொரு பிச்சைக்காரனாக இருக்கிறான். பவுல் கூறுகிறபடி, ஆறுதலளிக்கிற போதகர், காயம்பட்டிருக்கிற ஒரு இருதயம் காயம்பட்டிருக்கிற இன்னொரு இருதயத்துக்கு ஆறுதல் எங்கே இருக்கிறது என்று கூறுகிறவராவார்.

தேவன் பயன்படுத்துகிற போதகர்களுடைய தகுதிகளைப் பவுல் கூறியபிறகு, லீஸ்திராவில் தான் மரித்துப்போகும் அளவுக்கு கல்லெறியப்பட்டு துன்பப்பட்டதையும், கொரிந்தியர்களுக்குக் கூறி அவருடைய ஊழியத்தின் நம்பகத்தன்மையை விவாதித்தார்: “ஆகையால் சகோதரரே, ஆசியாவில் எங்களுக்கு நேரிட்ட உபத்திரவத்தை நீங்கள் அறியாதிருக்க எங்களுக்கு மனதில்லை. என்னவெனில், பிழைப்போம் என்கிற நம்பிக்கை அற்றுப்போகத் தக்கதாக, எங்கள் பலத்திற்கு மிஞ்சின அதிக பாரமான வருத்தம் எங்களுக்கு உண்டாயிற்று. நாங்கள் எங்கள்மேல் நம்பிக்கையாயிராமல், மரித்தோரை எழுப்புகிற தேவன்மேல் நம்பிக்கையாயிருக்கத்தக்கதாக, மரணம் வருமென்று நாங்கள் எங்களுக்குள்ளே நிச்சயித்திருந்தோம். அப்படிப்பட்ட மரணத்தினின்றும் அவர் எங்களைத் தப்புவித்தார், இப்பொழுதும் தப்புவிக்கிறார், இன்னும் தப்பிவிப்பார் என்று அவரை நம்பியிருக்கிறோம்” (1:8-10).

வேறு விதமாகச் சொன்னால், பவுல் விகவாச ஊழியக்காரர் என்கிற முறையில், தம்முடைய நிலையை உறுதிபடுத்திக் கொண்டார். துன்பம் நம்மை எப்படித் தேவனிடம் திருப்புகிறது என்றும், நம்மை ஆறுதலின் ஊழியர்களாக்குகிறது என்றும் கூறி நிரூபத்தை தொடங்கினார். அதன்படி அவர் ஆறுதலின் ஊழியக்காரனாயிருப்பதற்கு எவ்வாறு தகுதிபெற்றார் என்றும் காட்டினார். லீஸ்திராவில் தாங்கிக் கொள்வதற்கும் அதிகமாகவே துன்பப்படவும், வாழ்வே போய்விடும் என்று நம்பிக்கை இழக்கும் அளவுக்கு தேவன் பவுலை அனுமதித்தார். அவர்பேரில் அல்ல, தேவன் பேரில் நம்பிக்கை

வைக்க கற்றுக்கொள்ளும்படியாகவும், தேவன் மட்டுமே மரித்தோரை எழுப்பு முடியும் என்றும், தேவன் மட்டுமே எல்லா சூழ்நிலைகளிலிருந்து அவரை விடுவிக்கமுடியும் என்றும் கற்றுக்கொண்டார். பவுல், லீஸ்திராவில் கல்லெறியப்பட்டபோது, மரணத்தையும் உயிர்த்தெழுதலையும் அனுபவித்தாக கூறுகிறார் என்று சிலர் நம்புகின்றனர். மற்றவர்கள், இந்த வசனங்களில் அவர் உருவகமொழியைப் பயன்படுத்துகிறார் என்று நம்புகின்றனர்.

போதகரின் வேலை

ஒரு போதகரின் வேலை என்ன? பவுல் அந்தக் கேள்விக்கு பதில் கூறினார்: “கிறிஸ்துவுக்குள் எப்பொழுதும் எங்களை வெற்றிசிறுக்கப் பண்ணி, எல்லா இடங்களிலேயும் எங்களைக்கொண்டு அவரை அறிகிற அறிவின் வாசனையை வெளிப்படுத்துகிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம். இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களுக்குள்ளேயும், கெட்டுப்போகிறவர்களுக்குள்ளேயும், நாங்கள் தேவனுக்குக் கிறிஸ்துவின் நற்கந்தமாயிருக்கிறோம். கெட்டுப்போகிறவர்களுக்குள்ளே மரணத்திற்கேதுவான மரணவாசனையாகவும், இரட்சிக்கப்படுகிறவர்களுக்குள்ளே ஜீவனுக்கேதுவான ஜீவ வாசனையாகவும் இருக்கிறோம்...” (2:14-16).

பவுல் கூறுகிறபடி, சவிசேஷ ஊழியர்கள் என்கிற முறையில் நாம் மலரைப் போன்றவர்கள். நாம் செல்லுமிடமெல்லாம் கிறிஸ்துவின் நறுமணமாயிருக்கிறோம். இந்த வாசனை, ஒன்று மற்றவர்களை இரட்சிப்புக்கும் நித்திய வாழ்வுக்கும் அழைக்கிறது; அல்லது அவர்களை மரணத்தை நோக்கித் திருப்பிவிடுகிறது. அவர்கள் எங்கள் வாசனையை நிராகரித்தால் கிறிஸ்துவையும் நிராகரிக்கிறார்கள்; அவர்களுடைய பாதை மரணத்துக்குச் செல்கிறது. கிறிஸ்துவின் வாசனையாகிய எங்கள் மூலம் கிறிஸ்துவிடம் வருவார்களானால் அவர்கள் கிறிஸ்துவின் இரட்சிப்பையும் நித்திய ஜீவனையும் கண்டடைவார்கள்.

அதுபோன்ற பொறுப்பின் சுமையினால் பவுல்: “...இவைகளை நடப்பிக்கிறதற்கு எவன் தகுதியானவன்?” என்று கேட்டார் (2:16). நமது வாழ்க்கையில் குறுக்கிடுகிற மக்களின் நித்திய ஜீவனுக்கும் நித்திய மரணத்துக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்துக்கு நாம் தகுதியானவர்களல்ல. ஆனால் தேவன் தகுதியானவர்: “எங்களால் ஏதாகிலும் ஆகும் என்பது போல ஒன்றை யோசிக்கிறதற்கு நாங்கள் எங்களாலே தகுதியானவர்கள் அல்ல; எங்களுடைய தகுதி தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது” (3:5). நம்முடைய வாழ்க்கை பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலமாகவே மாற்றப்படுகிறது. தேவன் தம்முடைய நறுமணத்தை வெளிப்படப் பயன்படுத்தும் சாதனங்களே நாம். நம்முடைய வாழ்க்கையை மாற்றின, மாற்றுகின்ற கிறிஸ்துவிடமிருந்து நறுமணம் வருகிறது.

உள்ளோக்கத்தைத் தூண்டுபவரைத் தூண்டுவது எது?
(அதி. 5:13-6:1,2)

பவுல் பைத்தியக்காரனாயிருக்கிறான் என்ற குற்றச்சாட்டுக்குப் பதிலளித்தபோது, ஊழியக்காரனின் இன்னொரு கடினமான வேலையைப் பற்றிக் கூறினார். கிரேக்க மொழியில் அந்த வார்த்தை பவுலை “eccentric” என்று கூறுவதாகப் பொருள்படுகிறது. அவர்கள், பவுல் அவர்களுடைய மையத்திலிருந்து செயல்படாமல் வேறு மையத்திலிருந்து செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்தார் என்று குற்றப்படுத்தினார்கள். குறை கூறுகிற இந்தக் கொரிந்தியர்கள் தங்களையே மையமாகக் கொண்டிருந்தபடியால் அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டை ஒத்துக் கொண்டார். அவர்களுடைய மையத்திலிருந்து வித்தியாசப்பட்ட வேறொன்றிலிருந்து பவுல் செயல்பட்டார். கிறிஸ்துவை மையமாகக் கொண்டு தமது வாழ்க்கை கழன்றது எனக் கூறுகிறார். “நாங்கள் பைத்தியங்கொண்டவர்களென்றால் தேவனுக்காக அப்படியிருக்கும்;...” என்று பவுல் எழுதியபோது அதைத்தான் குறிப்பிட்டார். கிறிஸ்துவின் அன்பு, ஊழியத்துக்கு அழைப்பு ஆகிய இரண்டும் பவுலுடைய வாழ்க்கையின் மையத்திலிருந்தன என்பதை அவருடைய “பைத்தியத்திற்கு” எதிர்வாதமாக வைத்தார்: “கிறிஸ்துவினுடைய அன்பு எங்களை நெருக்கி எவுகிறது; ஏனென்றால், எல்லாருக்காகவும் ஒருவரே மரித்திருக்க, எல்லாரும் மரித்தார்கள் என்றும்; பிழைத்திருக்கிறவர்கள் இனித் தங்களுக்கென்று பிழைத்திராமல், தங்களுக்காக மரித்து எழுந்தவருக்கென்று பிழைத்திருக்கும்படி...” என்று கூறினார். “ஆனபடியினாலே, தேவனானவர் எங்களைக் கொண்டு புத்திசொல்லுகிறதுபோல, நாங்கள் கிறிஸ்துவுக்காக ஸ்தானாபதிகளாயிருந்து, தேவனோடே ஒப்புரவாகுங்கள் என்று, கிறிஸ்துவினிமித்தம் உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்” (14-15, 20).

பவுலுடைய மூன்று முழுமையான அடித்தளங்கள்

பவுல் தாம் செய்த யாவற்றையும் மூன்று முழுமையான காரியங்களின் அடிப்படையில் செய்தார். கிறிஸ்து எல்லாருக்குமாக மரித்தார்; எல்லாரும் இழந்து போனவர்கள்; எல்லாரும் சுவிசேஷ செய்தியைக் கேட்க வேண்டும். கிறிஸ்துவையும் இந்த மூன்றையும் தம் நோக்கமாகக்கொண்டிருந்ததால் அவர் பைத்தியங்கொண்ட மனிதனைப் போல வாழ்ந்தார் (18).

உறவுகளின் அளவுமட்டங்கள்

இந்தப் பகுதியின் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் இருதயத்தின்

நோக்கங்களைத் தவிர, ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் மூன்று அளவு மட்டங்களைக் காண்கிறோம். இந்த அளவுகள் கிறிஸ்துவுடன் நமக்கிருக்கிற உறவுகளை மூன்று வகைகளில் விவரிக்கின்றன: கிறிஸ்துவால், கிறிஸ்துவுக்குள், கிறிஸ்துவுக்காக என்று. கிறிஸ்துவால் என்பது கிறிஸ்துவால் வருகிற இரட்சிப்பு; இது ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்கள் ஆகியவைகளின் பாதையில் இருக்கின்ற எல்லாவற்றையும் குறிப்பிடுகிறது. கிறிஸ்துவுக்குள் என்பது அவருக்குள் இருக்கிற நம்முடைய ஒருமைப்பாட்டைக் குறிக்கிறது. இது அவரைப் பின்பற்றுவதற்கு நமக்குத் தேவையான மூலகாரணமாகும். இந்த இரண்டு வார்த்தைகளும் அவருக்கு முன்பாக தம்மை முழுவதுமாக சரண் அடைவதைக் குறிக்கிறது. கிறிஸ்துவுக்காக என்பது கிறிஸ்துவால், கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் வாழ்கின்ற நம்முடைய வாழ்க்கையின் உள்நோக்கத்தைக் காட்டுகிறது.

அதிகாரம் 10

ஒரு ஊழியரின் ஒளிவு மறைவின்மை

கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதின இரண்டாம் நிருபம், தேவன் ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் அளிக்க விரும்புகின்ற ஊழிய அனுபவத்தைப் பற்றியதாகும். பவுல், “...நற்கிரியைகளைச் செய்கிறதற்கு நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டோம்” என்றும், நாம் இரட்சிப்பைப் பெறுவதற்கு முன் அந்த நற்கிரியைகளில் நடக்கும்படி முன்னதாக அவைகளை தேவன் ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிறார் என்றும் எபேசியருக்குக் கூறுகிறார் (எபேசியர் 2:10). வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால், தேவன் நமக்கு ஒரு ஊழியத்தை வைத்திருக்கிறார்; நம்மை அவரிடமும் இரட்சிப்பிடமும் கொண்டு வந்ததற்கான காரணங்களில் ஒன்று அந்த ஊழியமே. இந்தக் கிரியைகள் நம்மை இரட்சிப்பதில்லையென்றாலும், அவைகள் நம்முடைய இரட்சிப்பின் நோக்கமாகும்.

எல்லா விசுவாசிகளும் சவிசேஷத்தின் ஊழியர்கள் என்றும், நற்கிரியைகளைச் செய்வதற்கு சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் என்றும், நமது ஊழியத்தின் நோக்கம் அனைத்து மக்களையும் தேவனோடு ஒப்புரவாக்குவதென்றும் இந்தப் பாடங்களிலிருந்து ஏற்கனவே அறிந்திருக்கிறோம். மக்களை தேவனிடம் கொண்டுவருவதற்காக தம்முடைய வாழ்க்கை ஒளிவு மறைவில்லாமல் நேர்மையான குணம்படைத்ததாக இருக்க வேண்டும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் நலமானதாக இருக்கின்ற ஒவ்வொன்றும் நம்மை இரட்சித்த கிறிஸ்து நமக்குள் ஜீவிப்பதால் என்பது எல்லாருக்கும் தெளிவாக இருக்க வேண்டும்.

நம்முடைய வாழ்க்கையை நாம் எப்படிப்பார்க்கிறோம்?

ஒரு ஊழியரின் ஒளிவு மறைவின்மை அவர் தம் சொந்த வாழ்க்கையை எவ்வாறு பார்க்கிறார் என்பதில் ஆரம்பிக்கிறது.

அவர், தேவனால் பயன்படுத்தப்படுகிற வெறும் பாத்திரம் என்று தன்னைக் கருதுகிறார்: “இந்த மகத்துவமுள்ள வல்லமை எங்களால் உண்டாயிராமல், தேவனால் உண்டாயிருக்கிறதென்று விளங்கும்படி, இந்தப் பொக்கிஷத்தை மண்பாண்டங்களில் பெற்றிருக்கிறோம்... கர்த்தராகிய இயேசுவினுடைய ஜீவனும் எங்கள் சரீரத்திலே விளங்கும்படிக்கு, இயேசுவின் மரணத்தை எப்பொழுதும் எங்கள் சரீரத்தில் சுமந்து திரிகிறோம்” (4:7,10).

நாம் களிமண்ணாலான சிறிய பாண்டங்கள்; ஆனால் இந்த மண்பாண்டங்களில் இயேசுவின் விலையேற்பட்ட பொக்கிஷத்தைச் சுமக்கிறோம். நம்முடைய ஒளிவு மறைவின்மை அந்தப் பொக்கிஷத்தைப் பிறர் அறியும்படிச் செய்கிறது. மண்பாண்டங்களில் இருக்கிற சிறிய கீறல்கள் நம்முடைய ஒளிவுமறைவின்மையைக் காட்டுகின்றன, அல்லது குறைபாடுள்ள நமது மானிடத்தன்மைக்கு சான்றுகளாக இருக்கின்றன. இந்தப் பொக்கிஷம் கீறல்கள் வழியாகப் பிரகாசிக்கும் ஒளியைப் போல இருக்கிறது.

இந்தக் கடினமான பணியை நிறைவேற்றும்படியாக நம்முடைய மண்பாண்டங்களுக்கு எதிராக அழுத்தங்கள் வருவதற்கு ஆண்டவர் அனுமதிக்கிறார். இந்த அழுத்தங்கள் சுவிசேஷத்துக்காக நாம் பொறுத்துக்கொள்கிற சோதனைகளாகும். சுவிசேஷ ஊழியர் என்கிற முறையில் பவுலுடைய சொந்த சோதனைகள் எப்படிப் பயிற்சியின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன என்பதைக் காட்டுவதற்கு இந்த நிருபத்தில் பவுல் அவருடைய சொந்த சோதனைகளைச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். கிறிஸ்து தம்முடைய சோதனைகளில் அவரை வெளிப்படுத்துகிறார் ஏனெனில் அவருடைய வல்லமை அவைகளைத் தாங்கிக் கொள்ளச் செய்கிறது: “நாங்கள் எப்பக்கத்திலும் நெருக்கப்படும் ஒடுங்கிப் போகிறதில்லை; கலக்கமடைந்தும் மனமுறிவடைகிறதில்லை. துன்பப்படுத்தப்படும் கைவிடப்படுகிறதில்லை; கீழே தள்ளப்படும் மடிந்து போகிறதில்லை”(4:8-9). சோதனைகள் நம் மீது வரும்போதும் நாம் எதிர்த்து நிற்க முடியாத போதும் அந்த சோதனைகளை நம்மைப் பொருத்துக்கொள்ளச்செய்வது எதுவென்று மற்றவர்கள் வியக்கக்கூடும். அப்போது நாம் கிறிஸ்துவின் விலைமதிப்பற்ற பொக்கிஷத்தை அவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளலாம்.

துன்பத்தைப் பற்றிய ஒரு பயிற்சிக் கூடம்

தம்முடைய சோதனைகள் மூலம் நாம் தேவனுடைய ஊழியர்

என்ற நிரூபிக்கிறோம் என்று பவுல் எழுதினார்: “...உபத்திரங்கனிலும், நெருக்கங்களிலும், இடுக்கண்களிலும், அடிகளிலும், காவல்களிலும், கலகங்களிலும், பிரயாசங்களிலும், கண்விழிப்புகளிலும், உபவாசங்களிலும்...” (6:4-5).

நான் இந்த எதிரிகளைப் “புயல்கள்” என்றழைக்கிறேன். தேவன் தம்மை வெளிப்படுத்தும்படி அவருடைய ஊழியர்கள் இந்தப் புயல்களில் சிக்கிக்கொள்வதற்கு அனுமதிக்கிறார். இந்த அழுத்தங்கள் அவர்கள் மீதுவர அனுமதிக்கிறார், சில நேரங்களில் வரும்படியும் செய்கிறார்.

இந்தப் புயலுக்கு அவருடைய ஊழியர் குறிப்பிட்ட வகையில் “கற்பிலும், அறிவிலும், நீடிய சாந்தத்திலும், தயவிலும்...” பதிலளிக்க அவர் விரும்புகிறார் (6:6). ஆனால் நாமதை எப்படிச் செய்கிறோம்? அவர் நமக்களிக்கும் “...பரிசுத்தஆவியிலும், மாயமற்ற அன்பிலும், சத்திய வசனத்திலும், திவ்விய பலத்திலும்; நீதியாகிய வலதிடதுபக்கத்து ஆயதங்களைத் தரித்திருக்கிறதிலும்...” ஆகிய ஆவிக்குரிய மூலாதாரங்கள் மூலமாகச் செய்கிறோம் (6:6-7). இந்த அழுத்தங்கள் மூலமாகவும், அவைகளுக்கு நம்முடைய ஆவியின் பெலத்தால் கொடுக்கிற பதில் மூலமாகவும் உண்மையான ஊழியர்கள் என்கிற முறையில் உலகத்துக்கு கிறிஸ்துவைக் காட்டுகிறோம்.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் பவுல் அவருடைய உள்நோக்கங்களை நாம் பார்க்கும்படிச் செய்கிறார். பதினொன்றாம் அதிகாரத்தில் அவருடைய சொந்தத் துன்பங்களின் பயிற்சி மையத்தில் ஒரு சுயசரிதையைக் காணும்படிச் செய்கிறார். “நான் அதிகாமாய்ப் பிரயாசப்பட்டவன், அதிகமாய் அடிபட்டவன், அதிகமாய்க் காவல்களில் வைக்கப்பட்டவன், அநேகந்தரம் மரண அவதியில் அகப்பட்டவன். யூதர்களால் ஒன்று குறைய நாற்பதடியாக ஐந்துதரம் அடிபட்டேன், மூன்று தரம் மிலாறுகளால் அடிபட்டேன், ஒரு தரம் கல்லெறியுண்டேன், மூன்று தரம் கப்பற்சேதத்தில் இருந்தேன், கடலிலே ஒரு இராப்பகல் முழுவதும் போக்கினேன். அநேகந்தரம் பிரயாணம் பண்ணினேன்; ஆறுகளால் வந்த மோசங்களிலும், கள்ளரால் வந்த மோசங்களிலும், என் சுயஜனங்களால் வந்த மோசங்களிலும், அந்நிய ஜனங்களால் வந்த மோசங்களிலும், பட்டணங்களில் உண்டான மோசங்களிலும், வனாந்தரத்தில் உண்டான மோசங்களிலும், சமுத்திரத்தில் உண்டான மோசங்களிலும், கள்ளச்சகோதரரிடத்தில் உண்டான மோசங்களிலும்;

பிரயாசத்திலும் வருத்தத்திலும், அநேக முறை கண் விழிப்புகளிலும், பசியிலும் தாகத்திலும், அநேக முறை உபவாசங்களிலும், குளிரிலும், நிர்வாணத்திலும் இருந்தேன்” (11:23-27). இந்த சோதனைகள் மூலமாகவும் அவைகளுக்கு அவனுடைய பதில் நடக்கைகள் மூலமாகவும் பவுல் சுவிசேஷத்தின் ஊழியன் என்று தன்னை நிரூபிக்கமுடிந்தது.

நீங்கள் தேவனுடைய போதகர்/ஊழியர் என்று மற்றவர்கள் எப்படித் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்? கிறிஸ்துவுக்குள்ளான வாழ்க்கை, கிறிஸ்துவுக்காக வாழாத வாழ்க்கையைவிட எப்படி வித்தியாசமானது என்று மக்கள் பார்க்க விரும்புகின்றனர். உங்கள் மண்பாண்டங்களில் வாழ்கின்ற பொக்கிஷத்தை அவர்கள் காண்கின்றனரா? சுவிசேஷத்தின் ஊழியம் என்பது பவுல் குறிப்பிடுகிறபடி ‘தேவவசனத்தை புரட்டுவதல்ல’ (4:2). உண்மையுள்ள ஊழியம் என்பது நம்முடைய வாழ்க்கையின் ஒளிவு மறைவில்லாத சாட்சியாகும். அதாவது கிறிஸ்துவுக்காக நாம் துன்பப்படுவதும், பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினால் அவைகளை எதிர்த்து நிற்பதுமாகும். இரட்சகரைத் தேடுகிறவர்களுக்கு, ஊழியரின் வாழ்க்கை கிறிஸ்துவின் சான்றாக இருக்கவேண்டும்.

அதிகாரம் 11

ஒரு ஊழியரின் உயரிய நிலை

ஒரு தமஸ்கு சாலை அனுபவம்

அனுபவம் என்கிற வார்த்தையில்லாமல் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்வது இயலாததாகும். பவுல் பூமியில் வாழ்ந்தபோது அவருக்கு எண்ணிறந்த அசாதாரண அனுபவங்கள் இருந்தன. அவர் கிறிஸ்தவத்துக்கு மாறுவதற்கு முன் பயமற்ற வைராக்கியத்துடன் சபையைத் துன்பப்படுத்தினார். தர்சுவின் சவுல் என்கிற முறையில், குறுகிய நோக்கத்தோடு ஒரே ஒரு காரியத்தில் அதிகமான ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். இயேசுகிறிஸ்துவுடைய சபையின் முதல் சந்ததியாரை அழிப்பதற்காக அவரை ஒப்புக் கொடுத்திருந்தார். ஆனால் பிறகு கிறிஸ்து அவரோடு நேரடியாகப் பேசி அவர் கண்களை பெரிய ஒளியினால் குருடாக்கிய போது, தமஸ்கு செல்லும் சாலையில் கிறிஸ்துவுடன் ஒரு அனுபவத்தைப் பெற்றார் (நடபடிகள் 9). தமஸ்கு சாலை அனுபவம் தர்சுவின் சவுலுடைய வாழ்க்கையை நிரந்தரமாக மாற்றியது!

ஒரு அரபிய பாலைவன அனுபவம்

பவுல் ஊழியத்தைத் துவங்குவதற்கு முன்பு அவர் அரபியாவுக்குப் போய் அங்கு இன்னுமொரு அனுபவத்தைப் பெற்றார். அரபியாவில் ஊழியத்துக்குத் தேவையானவைகளை யெல்லாம் கற்றறிந்தார். அப்போஸ்தலர்களைப் போன்ற மனிதர்களிடம் செல்வதைத் தெரிவு செய்யாமல், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவிடமே சென்றார் (கலாத்தியர் 1,2). பாலைவனத்தில் எவ்வளவு காலம் கிறிஸ்துவோடு பவுல் இருந்தார் என்பதைக் குறித்து வேதபண்டிதர் மத்தியில் ஒத்தகருத்து இல்லை. சிலர் மூன்று ஆண்டுகள் என்கிறார்கள்— சிலர் இன்னும் அதிகமாக இருக்கும் என்கிறார்கள். அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவை மூன்று ஆண்டுகள் போதகராகக் கொண்டிருந்தார்கள். பவுல், அரபியாவின் பாலைவன வனாந்தரத்தில் சில வருடங்கள் தானும் இயேசுவிடம் கற்றுக்கொண்டதாகக் கூறுகிறார். இந்த அரபியப் பாலைவன அனுபவம் புதிய ஏற்பாட்டில் பாதியை அவன் எழுதவும், அந்நாட்களிலிருந்த உலகமுழுவதும் கவிசேஷத்தைப் பரப்பவும் அவரை ஆயத்தப்படுத்தியது.

ஒரு பரலோக அனுபவம்

பவுல் 2 கொரிந்தியர் 12ம் அதிகாரத்தில் மூன்றாவது அனுபவம் ஒன்றைப் பதிவு செய்தார். மூன்றாம் வானம் வரைக்கும் சென்றதாக அதில் கூறுகிறார். அந்த அனுபவத்தைப் பற்றிய விபரங்களை அவர் அதிகமாக எழுதவில்லை. ஆனால், “...மனுஷர் பேசப்படாததும், வாக்குக்கெட்டாததுமாகிய வார்த்தை...” களைக் கேட்டதாக மட்டும் கூறினார் (3). சவிசேஷத்தின் ஊழியன் என்கிற முறையில் அவருடைய சான்றுகளை மெய்ப்பித்துக்காட்டுவதற்காக கொரிந்தியருடன் இந்தப் பரலோக அனுபவத்தைக் பவுல் பகிர்ந்து கொண்டார். இந்த அனுபவம், பூமியில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் போதே பரலோக வாழ்வு என்கிற கோணத்திலும் வாழ முடியும் என்று பவுலை நம்பவைத்தது, ஊழியன் பூமியில் வாழ்ந்து நடமாடிக் கொண்டே பரலோக வாழ்க்கையின் கோணத்திலும் இருப்பதைத் தான் “ஊழியரின் உயரிய நிலை” என்று நான் குறிப்பிட்டேன்.

பரலோகத்தைப்பற்றிய சரியான கண்ணோக்கம்

பவுலுடைய மூன்றாம் வானத்து அனுபவம் அவருடைய வாழ்க்கையில் ஒரு நிரந்தரமான அடையாளத்தை ஏற்படுத்தியது. அப்பொழுதிலிருந்து பரலோகத்தில் ஒரு கால், பூலோகத்தில் ஒரு கால் வைத்திருப்பது போலிருந்தார். பரலோகத்தில் கிறிஸ்துவுடன் இருக்கும் மகிமையைக் காட்டிலும் பூமியில் அவருடைய வாழ்க்கை மிகவும் குறைந்த மதிப்புள்ளதென்று கூறி பூமியிலிருந்து பிரிந்துபோய் கிறிஸ்துவுடனே கூட இருக்கும் ஆசையைப்பற்றி அடிக்கடி பேசினார் (பிலிப்பியர் 1:21-24).

இந்த அனுபவம், வாழ்க்கையைப் பற்றி பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது அவருடைய மனதில் ஒரு பாதிப்பை உண்டாக்கியது. எபேசியருக்கு, எழுதும்போது அவர்கள் மனதின் முன் பரலோகத்தை நினைத்துக்கொள்ளும்படி விருப்பப்பட்டார். “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்; அவர் கிறிஸ்துவுக்குள் உன்னதங்களிலே ஆவிக்குரிய சகல ஆசீர்வாதத்தினாலும் நம்மை ஆசீர்வாதித்திருக்கிறார்” (எபேசியர் 1:3). இம்மைக்காக நாம் கிறிஸ்துவின் மேல் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருந்தால் எல்லா மனுஷரைப்பார்க்கிலும் பரிதபிக்கப்படத்தக்கவர்களாயிருப்போம் என்று கொரிந்தியருக்குத் தெளிவாகவே எழுதினார் (1 கொரிந்தியர் 15:19).

ஒரு தாழ்மையுள்ள கண்ணோக்கம்

இந்த நிருபத்தின் பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தில் பவுல்,

அவருடைய வாழ்க்கையின் இன்னொரு சம்பவத்தைக் குறித்துப் பகிர்ந்துகொள்கிறார். “என் மாம்சத்திலே ஒரு முள்” கொடுக்கப்பட்ட தென்றும் அது “என்னை நான் உயர்த்தாதபடிக்கு என்னைக் குட்டும் சாத்தானுடைய தூதனாயிருக்கிறது” என்றும் கொரிந்தியருக்குக் கூறினார் (7). இந்த முள் என்னவென்பதில் கல்வியாளர் மத்தியில் ஒத்தகருத்து இல்லை. அவருடைய கண்கள் அருவருப்பாயிருந்ததால் கலாத்தியருக்கு அதைப் பார்க்கும்போது குமட்டல் ஏற்பட்டதென்றும், அவர்களுடைய கண்களைப் பிடுங்கி அவருக்குக் கொடுக்கக்கூடுமானால் அப்படியும் செய்திருப்பார்கள் என்றும் கலாத்தியருக்கு பவுல் எழுதியது நமக்குத் தெரியும் (கலாத்தியர் 4:15). பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபங்களில், அவருக்கிருந்த நீண்டகால சோர்வைப் பற்றி எழுதுகிறார். அவர் சரீரத்தின் தோற்றம் பலவீனமாக இருப்பதாக அவர்கள் கருதுவதையும், மிகுந்த பலவீனத்தில் அவர் அவர்களோடே இருந்ததையும் நினைப்பூட்டினார் (2 கொரிந்தியர் 10:10, 1 கொரிந்தியர் 2:3). புதிய ஏற்பாட்டில் பாதியை அவர் எழுதியதாலும், அவருடைய நாட்களிலிருந்து உலகமுழுவதிலும் சபைகளை நிறுவியதாலும், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவுடன் பல அசாதாரண அனுபவங்களைப் பெற்றதாலும் அவர் பெருமைபடக் கூடுமென தேவன் நினைத்தார் என்று எழுதுகிறார். பவுல் தான் தாழ்மையிருக்கும்படியே தேவன், அவர் “மாம்சத்தில் முள்ளை” அனுமதித்தாகக் கூறுகிறார்.

தேவன் உங்களுக்கு மாம்சத்தில் முள்ளைக் கொடுத்திருக்கிறாரா? உங்களைத் தேவன் பயன்படுத்த முடியாது என்று நீங்கள் கருதும்படியான உங்களுக்கு சில குறைபாடுகள் உள்ளதா? பவுலுடைய அனுபவம் உங்களை உற்சாகப்படுத்தட்டும். தேவன் நம்முடைய பலவீனத்தை ஒரு காட்சிப் பெட்டியாக பயன்படுத்தி அதில் அவருடைய பெலத்தைக் காட்டவும் விரும்புகிறார். அவர் நம்முடைய இயலாமையை ஒரு காட்சிப் பெட்டியாகப் பயன்படுத்தவும் அதில் அவருடைய பெலத்தைக் காட்டவும் விரும்புகிறார். நம்முடைய போதாமை என்னும் காட்சிப்பெட்டியில், அவருடைய போதுமானது என்பதைக் காட்டிட தேவன் விரும்புகிறார். நாம் யார் அல்லது நாம் என்னவென்பது முக்கியமல்ல, அவர் யார் அல்லது அவர் என்னவென்பதை உங்களுக்கும் பிறருக்கும் காட்டுவதற்காக உங்களுடைய கட்டுப்பாடுகளைப் பயன்படுத்துவார். தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வது என்பது, நாம் என்ன செய்ய முடியும் என்பதல்ல; ஆனால் அவர் என்ன செய்யமுடியும் என்பதே. நீங்கள் பலவீனமாயிருந்தாலும் அவர் பலமுள்ளவராயிருப்பதால் அவருக்கு நன்றிகூறுங்கள். முன்பு நீங்கள் அனுபவித்திராத அந்த வல்லமையை உங்கள் வாழ்க்கையில் அவர் காட்டும்படி அவரை அனுமதியுங்கள்.

கொடுக்கின்ற கிருபை

கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதின இந்த நிருபத்தின் மீதான நம்முடைய ஆய்வை முடிக்கின்ற வேளையில், பவுலுடைய இன்னொரு போதனையை நாம் கூர்ந்து பார்க்கவேண்டும். பவுல் கிறிஸ்துவத்துக்கு மாறுவதற்கு முன்பாக, பாரம்பரிய யூதவிசுவாசத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்ட வைராக்கியமுள்ள பரிசேயனாக இருந்தார். கிறிஸ்துவை அவர் மறுத்ததாலும், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்களை யூதமதத்துக்கு அச்சுறுத்தலாக அவர் பார்த்ததாலும், யூதர்களாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் சீஷர்களை கொடுமையாகத் துன்புறுத்தினார். கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்க ஆரம்பித்த பிறகு, முன்பு அவர் சிறையிலடைத்து, கொண்டுபோட்ட ஸ்தேவான் போன்ற அநேக விசுவாசிகளின் நினைவுகள் அவரை மிகவும் குற்றப்படுத்தியிருக்கும். எருசலேமிலும் யூதேயாவிலும் உள்ள இயேசுவின் யூத சீஷர்கள், சபை துன்புறுத்தப்படுவதிலும் பெரிய பஞ்சத்திலும் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவருடைய முதல் நிருபத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில் நாம் அறிந்துகொண்டபடி, இந்த யூதவிசுவாசிகளுக்காக பவுல் மனதுருகினார்; அவர்களுக்காக புறஇன மக்களின் சபைகளிலிருந்து அன்பின் காணிக்கை ஒன்றை சேகரித்தார். இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றிய யூதர்களைத் துன்புறுத்திய இவர் இப்போது அவர்களுடைய துன்பத்திலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க மனதுருக்கத்துடன் காணிக்கை சேகரிக்கும் உண்மை, வாழ்க்கையை மாற்றுகின்ற அதிசயமாகிய தேவனுடைய கிருபைக்கு ஒரு சான்றாகும்.

பவுல் 2 கொரிந்தியர் 8-9 அதிகாரங்களில் இந்த அன்பின் காணிக்கையைப் பற்றி கொரிந்தியருக்கு எழுதினார். துன்புறுத்தப் படுகின்ற அவர்களுடைய சகோதரர்களுக்காக நிரம்பி வழிகின்ற அவர்களுடைய இருதயங்களிலிருந்து காணிக்கை தரும்படி அவர்களைக் கேட்டார். இந்த நிருபத்தை எழுதும்போது அவரிருந்த பிலிப்பி பட்டணத்து மக்களுடன் கொடுக்கின்ற பழக்கத்தைப் பற்றிப் பகிர்ந்துகொண்டார். தயாளத்துக்கும் உண்மையான உக்கிராணத்து வத்துக்கும் பிலிப்பியர்கள் அருமையான எடுத்துக்காட்டாக இருந்தார்கள். பவுலுடைய மிஷனரிப்பயணங்களுக்கு பிலிப்பிய விசுவாசிகள் ஆதரவளித்தனர். எருசலேமில் துன்புற்ற பரிசுத்தவான்களுக்கும் பிலிப்பியர்கள் பணஉதவி செய்திருந்தனர் என்பதைப் பவுல் இந்த

நிருபத்தில் பதிவு செய்திருக்கிறார்: “அன்றியும் சகோதரரே, மக்கெதோனியா நாட்டுச் சபைகளுக்குத் தேவன் அளித்த கிருபையை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம். அவர்கள் மிகுந்த உபத்திரவத்தினாலே சோதிக்கப்படுகையில், கொடிய தரித்திரமுடையவர்களாயிருந்தும், தங்கள் பரிபூரண சந்தோஷத்தினாலே மிகுந்த உதாரத்துவமாய்க் கொடுத்தார்கள். மேலும் அவர்கள் தங்கள் திராணிக்குத் தக்கதாகவும், தங்கள் திராணிக்கு மிஞ்சியும் கொடுக்க, தாங்களே மனதுள்ளவர்களாயிருந்தார்களென்பதற்கு, நான் சாட்சியாயிருக்கிறேன். தங்கள் உபகாரத்தையும் பரிசுத்தவான்களுக்குச் செய்யப்படும் தர்ம ஊழியத்தின் பங்கையும் நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவர்கள் எங்களை மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார்கள். மேலும் நாங்கள் நினைத்தபடிமாதிரிம் கொடாமல், தேவனுடைய சித்தத்தினாலே முன்பு தங்களைத்தாமே கர்த்தருக்கும், பின்பு எங்களுக்கும் ஒப்புக்கொடுத்தார்கள். ஆதலால், தீத்து இந்தத் தர்மகாரியத்தை உங்களிடத்தில் தொடங்கினபடியே, அதை முடிக்கவும் வேண்டுமென்று அவனைக் கேட்டுக்கொண்டோம். அல்லாமலும், விசுவாசத்திலும், போதிப்பிலும், அறிவிலும், எல்லாவித ஜாக்கிரதையிலும், எங்கள்மேலுள்ள உங்கள் அன்பிலும், மற்றெல்லாக் காரியங்களிலும், நீங்கள் பெருகியிருக்கிறதுபோல, இந்தத் தர்ம காரியத்திலும் பெருக வேண்டும்” (8:1-7).

பவுல், பிலிப்பியருடைய உக்கிராணத்துவத்தை கொரிந்தியருக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டுகிறார். பிலிப்பியர்கள் பவுலுக்குப் பிடித்தமான சபையார். கொரிந்து சபை மிகவும் கடினமான சபை. பிலிப்பியருடைய உண்மையான உக்கிராணத்துவத்தைப்பற்றிப் பவுல் கொரிந்தியருக்கும் கூறுவதால், உண்மையான உக்கிராணத்துவம் என்பது பற்றிய ஒருமாபெரும் படைப்பு நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. பிலிப்பியர் சபையின் உக்கிராணத்துவ மாதிரிகளுக்கு ஒரு சிறிய விளக்கவுரையை இங்கு காணலாம், தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டெழுதிய உண்மையான உக்கிராணத்துவத்துக்கு ஒரு மாதிரியாக, தெய்வீக அருளால் ஏவப்பட்டெழுதிய இரண்டாவது நிருபத்தில் அது ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது.

உண்மையான உக்கிராணத்துவத்தின் பண்பு

பிலிப்பியர்கள், “...முன்பு தங்களைத் தாமே கர்த்தருக்கும் பின்பு எங்களுக்கும் ஒப்புக்கொடுத்தார்கள்” என்று பவுல் கூறினார் (5). இந்த முன் நிபந்தனைகள் பூர்த்தியாகவில்லையென்றால் பவுல் அந்தக் காணிக்கைகளை எவரிடமிருந்தும் ஏற்பதில்லை. அவர்கள் தங்களில் ஒரு பகுதியை மனிதருக்குத் தருவதற்கு முன்பே தேவனுக்குத் தங்களைத் தந்திருக்க வேண்டும். தேவன் பிலிப்பியர்கள் தம்முடைய சித்தத்தின்படியே செய்வதாக உறுதிப்படுத்திய பின்னரே, பிலிப்பியர் தங்களை பவுலுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

மேலும், இயேசுவின் துன்பப்படுகிற சீஷர்களுக்குச் செய்யப்படும் இந்த ஊழியத்தில் தாங்களும் பங்குபெறவேண்டுமென்று முன்வந்து பிலிப்பியர்கள் தாமாகவே கொடுத்தார்கள். நம்முடைய கொடுப்பதற்கான பண்புகளில் இது இன்னொரு முக்கியமான குறிப்பாகும். அவர்கள் தங்களுடைய சொந்த விருப்பத்தின்பேரில் தரவேண்டுமென்று பவுல் விரும்பியதால், இந்தக் காணிக்கை கொடுக்கச் சொல்லி பவுல் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. அவர் அடுத்த அதிகாரத்தில் எழுதுகிறபடி, “அவனவன் விசனமாயுமல்ல, கட்டாயமாயுமல்ல, தன் மனதில் நியமித்த படியே கொடுக்கக்கடவன்; உற்சாகமாய்க்கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார்” (9:7).

உண்மையான உக்கிராணத்ததுவத்தில் இருக்கிற திறமை

பவுல், பிலிப்பியர்கள் “அவர்கள் திராணிக்குத் தக்கதாகவும், அவர்கள் திராணிக்கு மிஞ்சியும்” தாராளமாகக் கொடுத்தார்களெனக் கூறினார் (8:3). அவர்கள் வசதிபடைத்தவர்களல்ல என்று நமக்குத் தெரியும். ஏனெனில் அவர்கள் கொடிய தரித்திரமுடையவர்களாயிருந்தார்கள் எனவும் பவுல் கூறியுள்ளார் (2). யாராவது தாராளமாகச் கொடுத்தால் அவர்கள் வசதிபடைத்தவர்கள் என்று நாம் யூகித்துக் கொள்வதுண்டு. வசதிபடைத்தவர்கள் தங்கள் மிகுதியிலிருந்து கொடுப்பது மிகவும் சுலபமாக இருக்குமென்று தெரிகிறது. ஆனால் பிலிப்பியர்கள் விஷயத்தில் அப்படியல்ல. கொடிய தரித்திரம், மிகுந்த உபத்திரவம் ஆகியவைகளின் மத்தியில் அவர்கள் கொடுத்தார்கள். அவர்களுடைய கொடுக்கக் கூடிய சக்திக்கு மிஞ்சியும் கொடுத்தார்கள்.

ஒரு விசுவாசியால் அவன் கொடுக்கக் கூடிய சக்திக்கும் மேலாக எப்படிக் கொடுக்கமுடியும்? அவர்கள் காணிக்கையுடன் தேவ கிருபையையும் சேர்த்துக்கொள்ள அனுமதித்தால் அது முடியும். கர்த்தருடைய ஊழியத்துக்கு எவ்வளவு கொடுக்கமுடியும் என்று நாம் தீர்மானித்துவிட்டு அதனுடன் தேவனுடைய கிருபையைச் சேர்க்கும்படி அவரைக் கேட்டுக்கொண்டால், தம்முடைய விசுவாசத்தின் மூலம் தேவன் கிரியை செய்வதை நாம் கவனிக்க முடியும். விசுவாசத்தினால் நாம் எவ்வளவு கொடுக்க முடியுமோ அதை அவருடைய கிருபையால் பல மடங்காகப் பெருக்குவார்.

பிலிப்பியர்கள் தங்கள் வறுமையில் சிறிய காணிக்கையைத் தேவனுக்குக் கொடுத்து விட்டு, அது தேவகிருபையால் அதிகமாகி அவர்களுடைய கொடுக்கிற சொந்த சக்திக்கு அதிகமானதைக் கண்டார்கள். “மக்கெதோனியா நாட்டுச் சபைகளுக்குத் தேவன் அளித்த கிருபையை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம்” என்று பவுல் கூறியபோது இதைத்தான் குறிப்பிட்டார் (1). இங்கு கிருபை என்பதற்கான கிரேக்கவார்த்தை கேரிஸ் (Charis) அல்லது கேரிஸ்மா (Charisma) என்பதாகும். அதற்கு ஒரு நபருடைய வாழ்க்கையின் மேல் தேவனுடைய

வல்லமையும் ஆசீர்வாதமும் என்று பொருளாகும். நம்முடைய மனித சக்திகளுக்கும் மேலாக நாம் கொடுப்பதை வாய்க்கப்பண்ணுவது தேவனுடைய கிருபை. கொடுக்கின்ற கிருபை என்பதற்கு இதுதான் அர்த்தம்.

உண்மையான உக்கிராணத்துவத்தின் சமத்துவம்

பவுல், எருசலேமிலும் யூதேயாவிலும் துன்பப்படுகிற விசுவாசிகளுக்கு கொடுக்கப்படுகிற அன்பின் காணிக்கையில் கொரிந்தியரைப் பங்குகொள்ளும்படி அழைத்த போது: “மற்றவர் களுக்குச் சகாயமும் உங்களுக்கு வருத்தமும் உண்டாகும்படியல்ல, சமநிலையிருக்கும்படியாகவே சொல்லுகிறேன். எப்படியெனில், மிகுதியாய்ச் சேர்த்தவனுக்கு அதிகமானதுமில்லை, கொஞ்சமாய்ச் சேர்த்தவனுக்குக் குறைவானதுமில்லை என்று எழுதியிருக்கிறபிரகாரம், சமநிலைப் பிரமாணத்தின்படியே, அவர்களுடைய செல்வம் உங்கள் வறுமைக்கு உதவும்படிக்கு இக்காலத்திலே உங்களுடைய செல்வம் அவர்களுடைய வறுமைக்கு உதவுவதாக” என்று எழுதினார் (8:13-15).

கொடுப்பது என்பது ஒரு விசுவாசியிடம் என்ன இருக்கிறதோ அதைப் பொருத்திருக்க வேண்டும். விசுவாசியிடம் எது இல்லையோ அதைப் பொறுத்ததல்ல. ஒரு காணிக்கை என்ன தியாகத்தோடு கொடுக்கப் படுகிறதோ, அந்தத் தியாகத்தின் நேரடியாக விகிதத்தில் தேவன் அதைப் பயன்படுத்தமுடியும், நம்மிடம் கொடுப்பதற்கு அதிகமாக இல்லையென்றாலும், என்ன இருக்கிறதோ அதைக் கொடுப்பது கடினமென்றாலும் அதை நாம் விசுவாசத்தோடு கொடுக்கும்போது, தேவன் அதை மர்மமான வழிகளில் பலமடங்காக்கி, ஒரு பணக்காரன் குறைந்த தியாகத்துடன் கொடுக்கின்ற காணிக்கையைவிட அதிகமாக்கிவிட முடியும். காணிக்கையின் கனி கொடுக்கப்படும் தொகையைச் சார்ந்ததல்ல; அதைக் கொடுப்பதற்கு செய்த தியாகத்தையும் விசுவாசத்தையும் சார்ந்தது.

இந்தக் குறிப்பைத்தான் இயேசு, கொஞ்சமாகக் காணிக்கை போட்ட ஏழை விதவையை அவள் மற்றெல்லாரைப் பார்க்கிலும் அதிகமாகப் போட்டாள், ஏனெனில் அவள் தன் ஜீவனத்துக்கு உண்டாயிருந்த தெல்லாம் போட்டு விட்டாள் என்று கூறினார் (லூக்கா 21:1-4).

நீங்கள் எப்படி? நீங்கள் வைத்திருப்பதெல்லாம் தேவனுடையது என்பதையும் அவைகளுக்கு நல்ல உக்கிராணக்காரனாய் நீங்கள் இருக்கும்படி தேவன் உங்களைக் கேட்கிறார் என்பதையும் ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா? தேவனுடைய ஊழியத்துக்கு நீங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் கொடுக்கிறீர்களா? தியாகத்துடன் கொடுக்கிறீர்களா? உங்களிடம் என்ன இருக்கிறதோ அதை வைத்துக்கொண்டு உண்மையாயிருங்கள்; தேவனுடைய இராஜ்ஜியத்துக்கு தேவன் அதைப் பயன்படுத்துவார் – அது அவருடைய வாக்குத்தத்தமாகும்.

I, II கோரிந்தியர்

**ஆவிக்குரிய
வரங்கள்**

I and II Corinthians
Booklet - 13
Tamil

India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

கலாத்தியாரிலிருந்து பிலேமோன் வரை

புத்தகம் - 14

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை - 600 010.

Galatians through Philemon
Booklet - 14
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அத்தியாயம் ஒன்று

பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபம்

நாம் இதுவரைப் படித்த நிருபங்களை விட, பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபம் ஒரு வித்தியாசமான நிருபமாகும். கலாத்தியர், பவுல் எழுதிய ஊக்கமளிக்கக்கூடிய உணர்ச்சிப்பூர்வமான ஒரு நிருபமாகும். பவுல், கலாத்தியருக்கு தம்முடைய நிருபத்தை எழுதும்போது கோபமுள்ளவராகக் காணப்படுகிறார்! (பவுல் இந்த கடிதத்தை எழுதும்போது, நியாயமான கோபத்தாலும், வெறுப்பாலும் நிறைந்திருந்தார் என்று நாம் சொன்னால் அது மிகவும் சரியாயிருக்கும்). பவுல் தன்னுடைய கடிதங்களில், அடிக்கடி சபைப் பிரச்சனைகளைப் பற்றியே கூறினாலும், இந்தத் தருணத்தில் அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு கோபப்படுகிறார். பாவம் நிறைந்த கொரிந்தியர்களின் பிரச்சனைகளை விட மிகவும் மோசமான ஒரு பிரச்சனையை, தான் கலாத்தியருக்கு எழுதும் நிருபத்தில் கூறுகிறார்.

தவறான சுவிசேஷம்

நீங்கள் கலாத்தியர் நிருபத்தைப் படிக்கும் போது இந்த விசுவாசிகளுக்கு என்ன நடந்தது என்பதை உணர்வீர்கள். பவுல் விசுவாசத்தினால், கிருபையின் மூலம் இரட்சிப்பு என்ற சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த பின்பு, யாக்கோபு போன்ற சபையிலிருந்த யூத தலைவர்கள், பவுலினுடைய இந்த போதகத்தை கலாத்தியருக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அவர்கள் புதிதாக மனந்திரும்பியவர்களிடம், “பவுல் உங்களிடம் கூறியது உண்மைதான், ஆனால் விருத்தசேதனம் பண்ணப்படாமலும், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளாமலும் நீங்கள் இரட்சிக்கப்பட முடியாது” என்று போதித்தனர். இயேசு கிறிஸ்துவின் இந்த புறஜாதி சீஷர்களை, அவர்கள் யூதர்களாக்க முயற்சித்தனர்.

முழுமையான சுவிசேஷம்

இப்படியாக நடந்திருக்கிறது என்றும், கலாத்திய விசுவாசிகளில் பலர் விருத்தசேதனம் பண்ணப்படுகிறார்கள் என்றும் பவுல்

கேள்விப்பட்டபோது, அவர் இந்த உணர்ச்சிப் பூர்வமான நிருபத்தை எழுதினார். சுருக்கமான, இதமான வாழ்த்துதலுக்குப் பின், அவர்: “உங்களைக் கிறிஸ்துவின் கிருபையினாலே அழைத்தவரை நீங்கள் இவ்வளவு சீக்கிரமாய் விட்டு, வேறொரு கவிசேஷத்திற்குத் திரும்புகிறதைப் பற்றி நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன்; வேறொரு கவிசேஷம் இல்லையே; சிலர் உங்களைக் கலகப்படுத்தி, கிறிஸ்துவினுடைய கவிசேஷத்தைப் புரட்ட மனதாயிருக்கிறார் களையல்லாமல் வேறல்ல. நாங்கள் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த கவிசேஷத்தை யல்லாமல், நாங்களாவது வானத்திலிருந்து வருகிற ஒரு தூதனாவது, வேறொரு கவிசேஷத்தை உங்களுக்குப் பிரசங்கித்தால், அவன் சபிக்கப்பட்ட வனாயிருக்கக்கூடவன். முன் சொன்னதுபோல மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்; நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட கவிசேஷத்தையல்லாமல் வேறொரு கவிசேஷத்தை ஒருவன் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்தால் அவன் சபிக்கப்பட்டவனாயிருக்கக் கூடவன்” (கலாத்தியர் 1:6-9).

கிரேக்கத்தில், அந்த கடைசி வார்த்தை, “நாசமாகப்போ” (‘damned’) என்றிருக்கிறது. இது மிகவும் கடினமான ஒரு வார்த்தை. பவுல், தன்னுடைய கடிதங்களினெல்லாம் கூறியுள்ள கூற்றுகளில் இது மிகவும் கடினமான ஒரு கூற்றாகும். பவுல், “ஒரே ஒரு கவிசேஷம் தான் உண்டு – அது நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த கவிசேஷம் என்னுடைய ஊழியத்தைப் பின் பற்றின மக்களில் சிலர், வேறொரு கவிசேஷத்தை பிரசங்கிக்கின்றனர். அது நான் உங்களுக்கும் பிரசங்கித்த கவிசேஷத்திலிருந்து மாறுபட்ட கவிசேஷமாகும்” என்று கூறுகிறார்.

பவுல் இங்கே பேசுவது “விசுவாசத்திலிருந்து தவறியதை” (apostasy) குறித்தாகும். நாம் அந்த வார்த்தையை நியாயப்பிரமாணப் புத்தகங்களிலும், நியாயாதிபதிகளின் புத்தகத்திலும் (உபாகமம் 13) பார்த்தோம். அப்பாஸ்டஸி என்றால், “நீங்கள் ஒருகாலத்தில் விசுவாசித்த ஒன்றிலிருந்து விலகிப் நிற்பது அல்லது விழுந்து போவது ஆகும்.” கொரிந்து சபையில், வேறு எந்த பிரச்சனையைக் காட்டிலும் மிகவும் கொடுமான பிரச்சனையாக, ஒரு ஆவிக்குரிய புற்றுநோயாகப் பவுல் இதைக் காண்கிறார். எனவே, பவுல் கலாத்தியருக்கு தன்னுடைய நிருபத்தை எழுதும்போது, தான் அவர்களுக்குப் போதித்த முழுமையான கவிசேஷத்தோடு இந்தத் தவறான கவிசேஷமும் பிரசங்கிக்கப் படுவதை கடிந்துகொள்கிறார். எனவே இந்த நிருபம், பவுல் பிரசங்கித்த கிருபையின் கவிசேஷத்தின் தனிப்பட்ட ஒரு கூற்றாயிருக்கிறது. சகல ஜாதிகளுக்கும் அறிவிக்கும்படி கிறிஸ்து இயேசு தம் சபைக்குக் கூறியதை பவுல், கொரிந்தியர், ரோமர் மற்றும் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபங்களில் பிரசங்கித்திருக்கிறார்.

ஒரு முழுமையான அப்போஸ்தலர்

இந்த நிருபத்தின் முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களில், பவுல்

தம்முடைய வாழ்க்கையைப் பற்றியும், ஊழியத்தைப் பற்றியும், சில அசாதாரண உரிமைகளைக் கொண்டாடுகிறார். அவர், தமஸ்கு சாலையில் தான் மனமாற்றம் அடைந்த பிறகு, அராபி தேசத்தில் மூன்று ஆண்டுகள், உயிர்த்த கிறிஸ்துவினால் போதிக்கப்பட்டு வந்ததாக உரிமைபாராட்டுகிறார். மேலும், பதினான்கு வருடங்களுக்குப் பின், எருசலேமுக்குப் பயணம் செய்து அங்கு, யாக்கோபு, பேதுரு மற்றும் சபையின் மற்ற தலைவர்களால், ஒரு முறையான அப்போஸ்தலனாக நிச்சயிக்கப்பட்டதாகவும் கூறுகிறார். அப்போஸ்தலர்கள், பவுல் புறஜாதிகளிடையே சவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றும், மற்றவர்கள், யூதர்களை சந்திக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்தனர் (கலாத்தியர் 2:7).

பவுல், தன் சொந்தக் கையால் எழுதிய ஒரே நிருபம், கலாத்தியருக்கு எழுதிய இந்த நிருபம்தான். மற்ற நிருபங்களையெல்லாம் எழுதிய போது, அவர் ஒரு சுருக்கெழுத்தாளரை வைத்திருந்தார், ஏனெனில் அவரால் சரியாக பார்க்க முடியாமலிருந்திருக்கலாம். அவருடைய “மாம்சத்தின் முள்”ளில் ஒரு பகுதி மோசமான பார்வையாக இருந்திருக்கும் (II கொரிந்தியர் 12:7). பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதும்போது அதிக வருத்தமுடையவராயிருந்ததால், அவரால் தம் சுருக்கெழுத்தாளர் வரும் வரை கூடக்காத்திருக்க முடியவில்லை. கலாத்தியர் மனமாற்ற மடைவதற்காக, தான் போதித்த கிருபையின் செய்தி புரட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால், பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதும் போது மிகவும் உணர்ச்சியோடு காணப்பட்டார்.

பயிற்சி: சவிசேஷம் மாற்றப்பட்டு வந்ததால் பவுல் கோபமடைந்தார் என்று நாம் பார்க்கிறோம். கலாத்தியருக்குப் பவுல் எழுதிய இந்த நிருபத்தைப் படியுங்கள். முதலில் புரட்டப்பட்ட சவிசேஷத்தையும், பின்பு பவுல் பிரசங்கித்த முழுமையான சவிசேஷத்தையும் உங்களால் வரையறுக்க முடிகிறதா என்று பாருங்கள். இது, நீங்கள் பவுலின் செய்தியைப் புரிந்து கொள்ளவும், கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் உங்களுக்கு உதவும். இந்த நிருபத்தின் முதல் அத்தியாயத்தை, பிலிப்பியரின் முதல் அத்தியாயத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். பவுல் சிறையிலிருந்ததால், அவரால் பிரசங்கிக்க முடியவில்லை. எனவே விசுவாசிகளான சகோதரர்கள் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து வந்தனர். உண்மையான சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்டு வந்ததால், அதில் பவுல் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். இதை கலாத்தியருக்கு மாறுபாடான ஒரு சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்டபோது பவுல் எப்படி உணர்ந்தார் என்பதோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

அத்தியாயம் இரண்டு

மாறுபட்ட இயேசுவின் சுவிசேஷம்

பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதிய சுருக்கமான நிருபத்தின் கருப்பொருள் இயேசுவின் சுவிசேஷம் தான் என்று நாம் முதல் அத்தியாயத்தில் படித்தோம். அத்தியாயம் இரண்டில் “மாறுபட்ட சுவிசேஷம்” என்று நான் அழைக்கும் செயல்பாட்டை நாம் பார்க்கிறோம்.

இங்கே, இயேசுவின் சீஷர்களாகாவதற்கு முன்னர் யூதராயிருந்த பல மக்கள், தாங்கள் மனமாற்றமடைந்ததற்கு பின்னரும் அந்த யூதத் தன்மையை தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினர் எனக் காண்கிறோம்.

முதல் சபைக் கூட்டம் எருசலேமில் நடத்தப்பட்டபோது இந்தக் காரியம் உறுதிசெய்யப்பட்டது. இயேசுவின் இந்த யூத சீஷர்கள், தங்களுடைய யூத மேசியாவின் சீஷர்களாக, தங்கள் யூத பரம்பரை வழக்கங்கள் தான் தங்கள் இரட்சிப்பிற்குக் காரணம் என்று நம்பாதவரை தவறு ஏதும் இல்லை என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால், இயேசுவின் புறஜாதி சீஷர்கள் இந்த யூத பழக்க வழக்கங்களை பின்பற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தப் பாரத்தை புறஜாதி விசுவாசிகள் மீது போடக்கூடாது என்று யூத சீஷர்களுக்கும் தெளிவாக அறிவுறுத்தப்பட்டது.

ஆனால், எருசலேமில் நடந்த இந்த கூட்டத்திற்குப் பின்பும், இந்தக் காரியம் விவாதம் நிறைந்ததாகவே இருந்தது. உதாரணமாக, அந்தியோகியாவிலிருந்த சபையில் பல யூத மற்றும் புறஜாதி விசுவாசிகள் இருந்தனர். அவர்கள் ஒரே சமூகமாக வாழ்ந்தனர். இந்தக் காரியங்கள் பலவற்றிலும் உணவும், இடம்பெற்றது வந்ததால், உணவு நேரத்தில் அவர்கள் இரண்டு மேசைகளில் வைத்தனர். ஒரு மேசையில் யூத உணவு பழக்க வழக்கங்கள் பின்பற்றப்பட்டது. மற்றொன்றில் அவர்கள் பாரம்பரியங்கள் பின்பற்றப்படவில்லை.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் அந்தியோகியாவிற்கு வந்த போது, அவர் எந்த மேசையை தேர்ந்தெடுக்கப் போகிறாரோ என்று அனைவரும் வியந்தனர். அவர் புறஜாதி மேசையைத் தேர்ந்தெடுத்து, அங்கே அமர்ந்து, யூதர் அல்லாத உணவை உண்டார். பேதுரு மிகவும் கவரப்பட்டவராய், தானும் புறஜாதிகளின் மேசையில் பவுலோடு சென்று அமர்ந்தார். தொடர்ந்து வந்த சில நாட்களிலும் பேதுரு இதைச் செய்து வந்தார்.

இருப்பினும், ஒரு நாள், யூத சட்டத்தை மிகவும் கண்டிப்போடு பின்பற்றி வந்த சில சகோதரர்கள் எருசலேமிலிருந்து அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். பவுல் கதவிற்கு தன் முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு அமர்ந்திருக்க, பேதுரு கதவைப் பார்த்தவராக அமர்ந்திருந்தார். பேதுரு, சட்ட ரீதியான யூத சீஷர்கள் எருசலேமிலிருந்து அந்தக் கதவண்டை வந்திருப்பதைக் கண்டவுடன், அந்தப் புறஜாதி மேசையிலிருந்து எழுந்து, யூத மேசையை நோக்கி நகர்ந்தார். புறஜாதி மேசையில், பவுலோடும், பேதுருவோடும் உணவருந்திக் கொண்டு வந்திருந்த பர்னபாவும், பேதுருவின் மாதிரியைப் பின்பற்றத் தொடங்கினான் அந்த நேரத்தில், பவுல் திரும்பி, கதவண்டை யார் வந்திருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தார்.

பவுல் மிகவும் கோபமடைந்தார். பவுல் கலாத்தியர் 2:11ல், “மேலும், பேதுரு அந்தியோகியாவுக்கு வந்தபோது, அவன் மேல் குற்றஞ்சுமந்ததினால், நான் முகமுகமாய் அவனோடே எதிர்த்தேன்” என்கிறார். மூல பானஷயாகிய கிரேக்கத்தில், அவர்களுடைய தாடைகள் சில அங்குல தூரத்தில் தான் இருந்தன என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த சூழ்நிலையில் தான் “மாறுபட்ட கவிசேஷம்” என்று நான் அழைக்கும் ஒன்றை பவுல் கொடுக்கிறார்.

பேதுருவோடு விவாதம் முடியும் தருவாயில், பவுல்: “கிறிஸ்துவுடனேகூடச் சிலுவையிலிறைப்பட்டேன்; ஆயினும், பிழைத் திருக்கிறேன்; இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்; நான் இப்பொழுது மாம்சத்தில் பிழைத்திருக்கிறதோ, என்னில் அன்பு கூர்ந்து எனக்காகத் தம்மைத் தாமே ஒப்புக் கொடுத்த தேவனுடைய குமாரனைப்பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பிழைத்திருக்கிறேன்” (2:20) என்ற இந்த மகா பெரிய கூற்றைத் தருகிறார்.

பவுல், “நீ பிழைத்திருக்கும்படியாக கிறிஸ்து மரித்தார் என்று கவிசேஷம் கூறுகிறது” என்று கூறுகிறார். ஆனால் இங்கு கவிசேஷம் “மாறுபட்டதாய் இருக்கிறது. கிறிஸ்து பிழைத்திருக்கும்படியாக இப்போது நீ மரிக்க வேண்டும்” என்று கூறுகிறது. கலாத்தியர் 2:20ல் உண்மையிலேயே மரிப்பது குறித்து பவுல் பேசவில்லை என்று நமக்குத் தெரியும். ஏனெனில் இந்த ஒரே வசனத்தில் “நான் பிழைத்திருக்கிறேன்” என்று மூன்று முறை அவர் கூறுகிறார். பவுல் உண்மையிலேயே பிழைத்திருப்பது பற்றியே

பேசுகிறார். அவர் உண்மையிலேயே ஏன் பிழைத்திருக்கிறார் என்பதற்கு மூன்று காரணங்களை இந்த ஒரே வசனத்தில் கூறுகிறார்.

முதலாவதாக, பவுல், விசுவாசத்தினாலே பிழைத்திருப்பதால் நான் உண்மையில் பிழைத்திருக்கிறேன் என்று கூறுகிறார். இந்த தற்போதைய உலகில் நான் அபரிமிதமாக வாழ்கிறேன், மேலும் அதிகமான நியாயப் பிரமாணங்களையும் சட்டத்திட்டங்களையும் பின்பற்றி அதன் மூலம் பரலோகத்திற்குப் போக வேண்டும் என்று முயற்சிக்காமல், கிறிஸ்துவில் விசுவாசத்தினால் வாழ்வதால் நான் நித்திய காலமாகப் பிழைத்திருப்பேன் என்கிறார்.

இரண்டாவதாக, “கிறிஸ்து என்னில் பிழைத்திருப்பதால் நான் பிழைத்திருக்கிறேன்” என்கிறார். இயேசு கிறிஸ்துவில் மறுபடியும் பிறந்த சீஷர்களைப் பார்த்து பவுல், “உங்கள் சரீரமானது நீங்கள் தேவனாலே பெற்றும் உங்களில் தங்கியும் இருக்கிற பரிசுத்த ஆவியினுடைய ஆலயமாயிருக்கிறதென்றும், நீங்கள் உங்களுடையவர்களல்லவென்றும் அறியீர்களா?” (1 கொரிந்தியர் 6:19) என்று கேட்கிறார். இது ஒரு சக்தி வாய்ந்த போதனையாகும்: “கிறிஸ்துவானவர் மகிமையின் நம்பிக்கையாக உங்களுக்குள் இருப்பதே அந்த இரகசியம்.” (கொலோசெயர் 1:27).

கடைசியாக, பவுல் பேதுருவிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததின் சாராம்சம் என்னவென்றால்: “நான் கிறிஸ்துவுடனேகூடச் சிலுவையிலிறையப் பட்டதால் பிழைத்திருக்கிறேன்.” அவர் பேதுருவிடமும், அந்தியோகியாவின் விசுவாசிகளிடமும், கலாத்தியர்களிடமும், உங்களிடமும், என்னிடமும் சொல்வது என்னவென்றால், நாம் பிழைத்திருக்கும்படியாக கிறிஸ்து மரித்ததால், கிறிஸ்து தம்முடைய வாழ்வை நம் மூலமாக வாழும்படி இப்போது நாம் ‘மரிக்க வேண்டும்’. இது, ரோமர் நிருபத்தில் பவலுடைய போதனைக்கு ஒத்தது. அங்கு அவர், “உங்கள் சரீரங்களை.....ஜீவபலியாக ஒப்புக் கொடுக்கவேண்டுமென்று” (ரோமர் 12:1) கூறுகிறார்.

நீங்கள் விசுவாசத்தினால் வாழ்வதால் உண்மையிலேயே பிழைத்திருக்கிறீர்களா? கிறிஸ்து உங்களில் பிழைத்திருப்பதால் நீங்கள் உண்மையில் பிழைத்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் கிறிஸ்துவோடு சிலுவையிலிறையப்பட்டதால் பிழைத்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் பிழைத்திருக்கும்படி கிறிஸ்து மரித்தார் என்று நீங்கள் விசுவாசிப்பதால் உண்மையிலேயே பிழைத்திருக்கிறீர்களா? கிறிஸ்து உங்களில் பிழைத்திருக்கும்படி, நீங்கள் உங்களில் மரிக்கிறீர்களா? சவிசேஷத்தின் மாற்றத்தை நீங்கள் அனுபவிக்கிறீர்களா?

உருவகத்தில் சவிசேஷம்

கலாத்தியர் மூன்று மற்றும் நான்காம் அதிகாரங்களில் நான்

“உருவகத்தில் சுவிசேஷம்” என்று அழைக்க விரும்பும் காரியத்தைக் குறித்து பவுல் விளக்குகிறார். மூன்றாம் அதிகாரத்தில் அவர் எட்டு கேள்விகளைக் கேட்கிறார். நீங்கள் நன்றாகக் கவனித்து, பின்பு பவலுடைய கேள்விக்குப் பதிலளிப்பீர்களானால், பவுல், கிரியைகளினாலன்றி, விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்படுதல் குறித்து ஒரு மிகுந்த பலமான தர்க்கத்தை அளிப்பதைப் பார்க்க முடியும்.

நாம் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திற்கு கீழ்ப்படிவதால் இரட்சிக்கப்படவில்லை என்று பவுல் கற்பிக்கிறார்.

இந்த மூன்றாவது அதிகாரத்தில், பவுல் இரண்டு உவமைகளைத் தருகிறார். முதல் உவமானம் ஆபிரகாமைக் குறித்தது. அவர் தன்னுடைய அனுபவத்தின் மூலம், விசுவாசமானது அறிவு சார்ந்த விஷயமோ அல்லது கிரியைகள் சார்ந்த விஷயமோ அல்ல, மாறாக நாம் தேவனிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் வரமே என்ற நமக்குக் காண்பித்தார். ஆபிரகாம் இந்த விசுவாசத்தின் வரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். அவர் விசுவாசத்தை, தேவன் அவருக்கு கொடுக்கக் கடமைப்பட்டிருந்த சம்பளமாக சம்பாதித்துக் கொள்ளவில்லை. எனவே தான் அவர் எழுபத்தைந்து வயதானவராயிருந்த போதும் தேவனை விசுவாசித்தார். தேவன், அவரிடம், அவருடைய சந்ததியை இந்த உலகத்தின் கடற்கரை மணலைப் போலவும், வானத்து நட்சத்திரங்கள் போலவும் பெருகப் பண்ணப் போவதாகக் கூறினார். ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்ததால், அவரை தேவன் நீதிமான் என்று அறிவித்தார். இந்த உதாரணத்தில், நாம் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை விசுவாசிப்பதால், நமக்கு இரட்சிக்கும் விசுவாசமிருந்தால், நாம் ஆபிரகாமுடைய பிள்ளைகள் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

பவலுடைய இரண்டாவது உதாரணம், நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறது. பவுல்: “நியாயப்பிரமாணம் நம்மைக் கிறிஸ்துவினிடத்தில் வழிநடத்துகிற உபாத்தியாயம் இருந்தது” (கலாத்தியர் 3:24) என்று எழுதுகிறார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறவேண்டுமானால், உங்களை உடைத்து, உங்களுக்கு ஒரு இரட்சகர் தேவை என்று காண்பிப்பது தான் நியாயப்பிரமாணத்தின் பணியாகும். பவுல்: “நீதியானது நியாயப் பிரமாணத்தினாலே வருமானால், கிறிஸ்து மரித்தது வீணாயிருக்குமே” என்று எழுதுகிறார். அந்த நியாயப்பிரமாணச் சட்டங்கள் அனைத்தையுமே உங்களால் பின்பற்ற முடியாததால், உங்களை நீங்களே இரட்சித்துக் கொள்ள முடிந்திருக்காது என்பதே உண்மையாகும். கிறிஸ்துவின் மூலம் நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு, உங்களை தயார்ப்படுத்தின, ஒழுங்குபடுத்தக்கூடிய ஒரு காரியமாகத்தான் நியாயப்பிரமாணம் இருந்தது.

நான்காம் அதிகாரத்தில் பவுல் வேறொரு உவமையைக் கொடுக்கிறார். வேதாகமத்தின் அடிப்படையில் ஒரு முக்கியமான

கொள்கையை நாம் இங்கு தான் காண்கிறோம். வரலாறு மற்றும் உவமை ஆகிய இரண்டையுமே கொண்டிருக்கும் பல நிகழ்ச்சிகள் வேதத்தில் உண்டு. உவமானம் என்பது ஒரு கதையாகும், அதில் சுட்டிக்காட்டப்படும் மக்கள், இடங்கள் மற்றும் பொருட்களுக்கு வேறொரு அர்த்தமும் இருக்கும். அது நல்ல நடத்தையைக் குறித்தும், ஆவிக்குரியவற்றைக் குறித்தும் நமக்கு அறிவுறுத்தக் கூடியதாகும். ஒரு நிகழ்ச்சியோ அல்லது ஒரு கதாபாத்திரமோ உவமானம் என்று நான் கூறும்போது, அந்த நிகழ்ச்சியோ, கதாபாத்திரமோ, வரலாற்று அடிப்படைக் கொண்டதல்ல என்று நான் ஒருபோதும் குறிப்பிடவில்லை.

உதாரணமாக, “ஆபிரகாமுக்கு இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தனர்” என்று பவுல் எழுதுகிறார். இது வரலாறு. ஆனால் இந்த இரண்டு குமாரர்களும் ஒரு உவமானத்தையும் சித்தரிக்கிறார்கள். முதல் குமாரனாகிய இஸ்மவேல் (தன் மனைவியின் எகிப்திய வேலைக்காரியான ஆகார் மூலம் தகப்பனான ஆபிரகாம்), மாம்சத்தின் கிரியைகளைக் குறிக்கிறான், அதன் அர்த்தம் “தேவனால் உதவி செய்யப்படாத மனித சுபாவம்” என்பது. தேவன், ஆபிரகாமுக்கு ஒரு குமாரனைக் கொடுக்கப் போவதாக அவரிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். ஆபிரகாமும் அந்தக் காரியம் நடப்பதற்கு உதவி செய்ய முயன்று கொண்டிருந்தார். இப்போது, ஆகார் மூலமாக ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுக் கொள்வது அக்காலத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு வழக்கமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் பிரச்சனை என்னவென்றால், இஸ்மவேலை இந்த உலகத்திற்குக் கொண்டு வருவது ஆபிரகாமின் திட்டமே தவிர, தேவனுடைய திட்டமல்ல. ஆகார் மற்றும் இஸ்மவேலின் கதை, மாம்சத்தைக் குறித்த ஒரு உவமானமாகும். நீங்கள் உங்கள் சொந்த காரியத்தைச் செய்து கொண்டு, உங்களுடைய திட்டத்திற்கு தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைக் கேட்கும்போது, அது பவுல் கூறியபடி மாம்சத்தின் கிரியையாகும்.

இதற்கு எதிரிடையாக, சாராளின் மூலம் பிறந்த ஈசாக்கிற்கு தகப்பனாகியிருக்கும் ஆபிரகாமின் கதை, ஆவியைப் பற்றிய ஒரு உவமானம். ஏனெனில் இதை நடப்பிப்பதற்கு தேவனால் மட்டுமே கூடும். ஆபிரகாமும் சாராளும் வயது சென்று முதிர்ந்தவர்களாயிருந்தார்கள், ஸ்திரீகளுக்குள்ள வழிபாடு சாராளுக்கு நின்றுபோயிற்று (ஆதியாகமம் 18:11) என்று நமக்குக் கூறப்படுகிறது. ஈசாக்கின் பிறப்பு ஒரு அற்புதமாக இருந்தது.

நாம் கிரியைகளினாலே இரட்சிக்கப்படவில்லை என்று பவுல் கலாத்தியர்களுக்கும், உங்களுக்கும், எனக்கும் கூறுகிறார். தேவன், இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாக நம்முடைய இரட்சிப்பை நிறைவேற்றவிருந்தார். நாம் தேவனுடைய இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படியாக, பரிசுத்த ஆவியானவர், விசுவாசம் மற்றும் மனந்திரும்புதல் என்ற வரத்தை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அந்த இரட்சிப்பு, தேவனுடைய வரமாயிருக்கிறது.

நாம் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதால் இரட்சிக்கப் படுவதில்லை. நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருப்பதால் மோசேயின் நியாயப் பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படிகிறோம். பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதியுள்ள நிருபத்தின் முழுமையான சுவிசேஷத்தின் சாராம்சம் இது தான்.

உங்களுக்கு நீங்களே உண்மையுள்ளவர்களாயிருங்கள். நீங்கள் எப்போதாவது இரட்சிக்கப்படுவதற்கு அல்லது இரட்சிப்பைக் காத்துக் கொள்வதற்கு நல்லவர்களாக இருந்தால் போதும் அல்லது ஒரு சில விதிமுறைகளைப் பின்பற்றவேண்டும் என்று சிந்தித்ததுண்டா? பவுலைப் பொறுத்தவரை அந்த இரட்சிப்பு மாம்சத்திற்குரியது, அது இரட்சிப்பே அல்ல. நாம் ஆவியினால் அற்புதவிதமாக மறுபடியும் பிறக்கவேண்டும் என்பதே பவுல் பிரசங்கித்த முழுமையான சுவிசேஷம். அந்த இரட்சிப்பு, தேவனுடைய ஆவியின் கிருபையின் வரமாகும்.

அறுவடை செய்யப்பட்ட சுவிசேஷம்

பவுல், “மாம்சத்தின் கிரியைகள்” மற்றும் “ஆவியின் கனி” என்று தான் கூறும் காரியங்களை வேறுபடுத்திக் காண்பித்து, கலாத்தியருக்கு தான் எழுதிய நிருபத்தை நிறைவு செய்கிறார். ஒரு உண்மையான விசுவாசியினுடைய வாழ்வில், கிரியை செய்து கொண்டிருக்கும் – போர் புரிந்து கொண்டிருக்கும் இரண்டு சக்திகள் மாம்சமும் ஆவியும் ஆகும்.

“அறுவடை செய்யப்பட்ட சுவிசேஷம்” என்று நாம் அழைக்கக்கூடிய காரியத்தை இங்கு பவுல் விளக்குகிறார். பவுலின் உருவகம் விதைத்தல் மற்றும் அறுவடை செய்தல் பற்றியதாகும். நம்முடைய வாழ்க்கை ஒரு தோட்டத்தைப் போல் காணப்படுகிறது. நம்முடைய வாழ்க்கை என்னும் தோட்டத்தில் இரண்டு சக்திகள் மறைந்து காணப்படுகின்றன என்று பவுல் கூறுகிறார். நாம் மாம்சத்தின் கிரியைகளை ஊன்றி வளர்க்கலாம் அல்லது ஆவியின் கனியை ஊன்றி வளர்க்கலாம். நம்முடைய வாழ்க்கை என்னும் ‘தோட்டத்தில்,’ ஆவியின் ‘விதைகள்’ நடப்பட்டிருந்தால், அதன் பலன் அவர் அழைக்கும் “ஆவியின் கனி”யாக இருக்கும்.

பவுல்: “மாம்சத்தின் கிரியைகள் வெளியரங்கமாயிருக்கின்றன; அவையாவன: விபசாரம், வேசித்தனம், அசுத்தம், காமவிகாரம், விக்கிரகாராதனை, பில்லிகுனியம், பகைகள், விரோதங்கள், வைராக்கியங்கள், கோபங்கள், சண்டைகள், பிரிவினைகள், மார்க்க பேதங்கள், பொறாமைகள், கொலைகள், வெறிகள், களியாட்டுகள் முதலானவைகளை; இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்கள் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிப்பதில்லையென்று முன்னே நான் சொன்னது போல இப்போழுதும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆவியின் கனியோ, அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம், நீடியபொறுமை, தயவு, நற்குணம், விசுவாசம், சாந்தம்,

இச்சையடக்கம்; இப்படிப் பட்டவைகளுக்கு விரோதமான பிரமாணம் ஒன்றுமில்லை” (கலாத்தியர் 5:19–22) என்று எழுதுகிறார்.

மனித நடத்தையை மிகவும் தெளிவாக, எடுத்துக் கூறும் பகுதி இது. நீங்கள் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றுக் கொள்ளும்போது, உங்களுடைய மாம்ச சுபாவம் முற்றிலுமாக ஒழிக்கப்படுவதில்லை, தீமை இன்னும் உங்களுக்குள் வாசமாயிருக்கும் என்று இந்தப் பகுதி கூறுகிறது. இங்கு, கலாத்தியர் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில், பவுல், “இந்த இரண்டு சுபாவங்களும், உங்களுக்குள் ஒன்றோடொன்று போராடிக் கொண்டிருக்கின்றன” என்று கூறுகிறார். நம்முடைய உள்ளார்ந்த மனிதனில் ஒவ்வொரு நாளும் போராட்டம் நடந்து கொண்டேயிருக்கும்.

அத்தியாயம் மூன்று

ஆவியின் கனி

நாம் ஆறாம் அதிகாரத்திற்கு செல்லும் போது, “மோசம் போகாதிருங்கள், தேவன் தம்மைப் பரியாசம்பண்ணவொட்டார்; மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான். தன் மாம்சத்திற்கென்று விதைக்கிறவன் மாம்சத்தினால் அழிவை அறுப்பான்; ஆவிக் கென்று விதைக்கிறவன் ஆவியினாலே நித்தியஜீவனை அறுப்பான்” என்ற பரிச்சயமான வார்த்தைகளைப் பார்க்கிறோம். ஆவிக்குரியவர்களாகிய நாம், ஆவியில் ஜீவிக்க வேண்டும், ஆவியில் நடக்க வேண்டும், நம்முடைய ஜீவியத்தில் ஆவிக்குரிய காரியங்களின் விதைகளை நட வேண்டும், பின்பு ஆவியின் கனியைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று பவுல் நமக்குக் கூறுகிறார்.

நமக்குள் பார்ப்பது

பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசமாயிருக்கிறார் என்பதற்கு மகிமையின் நிச்சயமான ஒன்பது ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன என்று பவுல் கூறுகிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசம் செய்தால், நம்மை நாமே, உள்ளே பார்க்கும் போது ஆவியின் முதல் மூன்று கனியாகிய – அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம் ஆகியவற்றைக் கண்டு கொள்வோம்.

பவுல் இங்கே பேசும் அன்பு, அவர் முதல் கொரிந்தியர் பதிமூன்றாம் அதிகாரத்தில் விளக்கிய அன்பைக் குறிப்பதாகும்.

வேதத்தில், இந்த மிகப்பெரிய அன்பு அத்தியாயத்தில், இந்தமாதிரியான அன்பு நிபந்தனையற்ற அன்பாயிருப்பதால் அழிக்க முடியாதது என்றும் இப்படிப்பட்ட விதத்தில் அன்புசெய்கிறவர்களுக்கு, இது உள்ளுணர்வாயிருப்பதால் தடுக்க முடியாதது என்றும் கூறுகிறார். இந்த அகப்பே (agape) அன்பு நம்முடைய ஜீவியத்திலிருந்து வரும்போது அது நமக்குள்ளிருந்து வருவதில்லை, மாறாக தேவனிடத்திலிருந்து வருகிறது.

சந்தோஷமும் ஆவியின் கனியாகும்; அது பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய இருதயங்களுக்குள்ளிருக்கிறார் என்ற மகிமையின் நிச்சயத்தினால் நமக்குள் ஊற்றெடுத்து வருவதாகும் என்று பவுல் எழுதுகிறார். பவுல் தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியால் நிறைந்திருந்ததால்,

தன்னுடைய “சந்தோஷத்தின் நிருபத்தை” (பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபம்) சிறையிலிருந்தே எழுத முடிந்தது. நம்முடைய சூழ்நிலைகள் எப்படியிருந்தாலும் பரவாயில்லை, பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசம் செய்தால், நீங்களும் நானும் கூட சந்தோஷத்தினால் நிரப்பப்பட முடியும்.

ஆவியின் அடுத்த கனி சமாதானம். நாம் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றுக் கொண்டு விட்டோமானால், நமக்கு சமாதானம் சாத்தியமே இல்லை என்ற நேரங்களிலும் கூட நாம் சமாதானத்தோடிருக்க முடியும். பவுல் இதைத் தான், “எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான தேவசமாதானம்” அல்லது சமாதானம் என்று கூறுகிறார் (பிலிப்பியர் 4:7ஐ பார்க்கவும்).

நம்மைச் சுற்றிலும் பார்ப்பது

பரிசுத்த ஆவியின் அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானத்திற்கு, நாம் நமக்குள் பார்க்கிறோம். ஆவியின் அடுத்த மூன்று கனியாகிய நீடிய பொறுமை, தயவு, நற்குணம் ஆகியவற்றிற்கு நாம் நம்மைச் சுற்றிலும் பார்க்கிறோம். நாம் மற்றவர்களோடு தொடர்பு கொள்ளும்போது ஆவியின் இந்தக் கனியை அனுபவிக்கலாம்.

நீங்கள் இயல்பாக ஒரு பொறுமையற்ற நபராயிருந்து பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்குள் வாசம் செய்யும் போது, நீடிய பொறுமை என்ற குணம் பரிசுத்த ஆவியினிடத்திலிருந்து வரும்போது அதை ஒரு அற்புதமாக நீங்கள் பாராட்ட முடியும். தேவனோடு உங்களுக்குள் உறவில் நீங்கள் பொறுமையுள்ளவராயிருந்தால், அந்தப் பொறுமை தான் “விகவாசக் காத்திருத்தல்” ஆகும். நீங்கள் மக்களோடு கொண்டுள்ள உறவுகளில் உங்களுடைய பொறுமை வெளிப்படுத்திக் காட்டப்பட்டால், அந்தப் பொறுமை “அன்பு காத்திருத்தல்” என்று அழைக்கப்படலாம். உதாரணமாக, சில நேரங்களில் நம்முடைய பிள்ளைகளின் வாழ்வில் தேவன் கிரியை செய்ய நாம் காத்திருக்க வேண்டும். அதற்குப் பொறுமை அவசியம் – அது. ஒரு இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட பொறுமை – அது ஆவியின் கனி என்பதால், காத்திருக்கும் ஒரு அன்பாகும். ஆவியின் அடுத்த கனி, தயவு. “உறவினர்” அல்லது “குடும்பம்” என்பதன் வார்த்தையிலிருந்து தயவு வருகிறது. எனவே, தயவு என்றால், எல்லோரையும் உங்களுடைய சொந்த குடும்பத்தினர் போல் நீங்கள் நடத்த வேண்டும்.

நம்முடைய உறவுமுறைகளில் செயல்படும், ஆவியின் மூன்றாவது கனி நற்குணமாகும். புதிய ஏற்பாடு இயேசுவைக் குறித்து, அவர் நன்மைசெய்கிறவரையும்.....சுற்றித்திரிந்தார் (அப்போஸ்தலர் 10-38) என்று கூறுகிறது, நல்ல கிரியைகள் நம்மை இரட்சிக்காது, ஆனால் நல்லவராக இருப்பதோ அல்லது நன்மையான கிரியைகளைச் செய்வதோ தவறல்ல. ஜான் வெஸ்லி என்ற பிரசித்தி பெற்ற போதகர், “உங்களால் செய்ய முடிந்த எல்லா இடங்களிலும், உங்களால் செய்ய முடிந்த எல்லா

விதங்களிலும், உங்களால் செய்ய முடிந்த வரை, எல்லா நன்மைகளையும் செய்யுங்கள்” என்று கூறுகிறார். நாம் நம்மைச் சுற்றிலும் பார்க்கும் போது, வெளிப்படக் கூடிய ஆவியின் கனியாகிய நற்குணம், தயவு மற்றும் பொறுமையைப் பார்க்கிறோம்.

மேல் நோக்கிப் பார்ப்பது

ஆவியின் கடைசி மூன்று கனியாகிய - விசுவாசம், சாந்தம் மற்றும் இச்சையடக்கம் - ஆகியவை நாம் மேல் நோக்கிப்பார்த்து, நம்முடைய உறவை தேவனோடு ஒருமுகப்படுத்தும் போது நமக்கும் கிடைக்கும். ஒருவர் உங்களை முற்றிலும் நம்பி உங்களிடம் பொறுப்பை விட்டுவிடுவது அவர் உம்மை விசுவாசிக்கிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது. நான் மனத்திரும்புவதற்கு முன்னர் என்னிடம் எந்த ஒழுங்குமே இல்லை. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர் எனக்குள் வாசம் செய்யத் தொடங்கியதும், நான் சீராகி விட்டேன்; என்னை மற்றவர்கள் நம்பமுடியும் அளவுக்கு மாறிவிட்டேன்.

சாந்தம் ஆவியின் மற்றொரு கனியாகும். சாந்தம் என்பது பலவீனம் அல்ல. ஒரு சக்திவாய்ந்த குதிரை கடிவாளத்தை ஏற்றுக் கொள்வது அந்த விலங்கின் பலவீனத்தைக் குறிக்கவில்லை. அதன் சாந்த குணத்தைக் காட்டுகிறது. தாசுவின் சவுல், தமஸ்குவிற்கு செல்லும் வழியில் உயிர்த்த கிறிஸ்துவைச் சந்தித்த போது, கிறிஸ்து சவுலிடம் கேட்ட கேள்வியை கிங் ஜேம்ஸ் வேதாகம மொழிபெயர்ப்பு இப்படியாக மொழிபெயர்த்துள்ளது: “முள்ளில் உதைக்கிறது உனக்குக் கடினமாம்”. இந்த கேள்வியின் அர்த்தம், “ஏன் எனக்கு எதிர்மாறாகப் போகிறாய்?” என்பதே. சவுல், “ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்ய சித்தமாயிருக்கிறீர்?” என்று கேட்டான். “சவுல் கடிவாளத்தை” எடுத்துக்கொண்டு சாந்த குணத்தைக் காட்டுவதைக் காண்கிறோம்.

ஒரு சக்திவாய்ந்த குதிரை சாந்தமாயிருக்கும்போது அந்தக் குதிரை அமைதியானது என்று தான் கருதப்படுகிறது. சாந்தத்தைப் போல், சாதுவான தன்மையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளிருக்கும் ஒரு சக்தி தான். ஆவியின் கனிகளில் சாந்தத்திற்கு ஒத்த அர்த்தமுள்ள சாதுவான தன்மையும் உள்ளது. பரிசுத்த ஆவியானவர் மற்றும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளவர்களின் வாழ்வில் இருக்கக்கூடிய ஆவியின் கனி சாந்தமான தன்மையாகும்.

பவுலினால் கூறப்பட்டுள்ள கனியில், கடைசிக்கனி இச்சையடக்கம் என்பதாகும். ஆயிரக்கணக்கான வேலையாட்களைக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய நிறுவனத்தின் முதன்மை அதிகாரி என்னிடம் : “சில மக்கள் சக்கரத்தைப் போன்றவர்கள்; அவர்களை இழுக்க வேண்டும். சிலர் காற்றாடிகளைப் போன்றவர்கள், அவர்களைக் கயிற்றுடன் இணைக்காவிட்டால் அவர்கள் பறந்து விடுவார்கள். இருப்பினும் சிலர் ஒரு

நல்ல கடிகாரத்தைப் போன்றவர்கள்; திறந்த மனதுடையவர்கள், நேரத்திற்கு வரக்கூடியவர்கள், நம்பத்தகுந்தவர்கள், சுறுசுறுப்பானவர்கள் மற்றும் நற்கிரியைகள் மட்டுமே நிறைந்தவர்கள்.”

கலாத்தியர் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில், நாம் பரிசுத்த ஆவியை நமக்குள் பெற்றிருப்பவர்களாக, பரிசுத்த ஆவியினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டவர்களாயிருந்தால், நம்மை யாரும் தள்ளிவிடவோ, இழுக்கவோ அல்லது கயிறு கட்டி கண்காணிக்கப்படவோ அவசியமில்லை. நாம் ஒரு நல்ல கடிகாரத்தைப் போல, சுய கட்டுப்பாடு உடையவர்களாக, நம்பத்தகுந்தவர்களாக, சுறுசுறுப்புள்ளவர்களாக, நற்கிரியைகளினால் நிறைந்தவர்களாக இருப்போம் என்று அப்போஸ்தலராகிய பவுல் கூறுகிறார்.

அத்தியாயம் நான்கு

பவுல் எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபம்

பவுல், தன்னுடைய மிஷனரிப் பயணங்களில், சபையை ஸ்தாபித்த வேறு எந்த இடத்தைக் காட்டிலும், எபேசு பட்டணத்தில் அதிகமான நேரத்தைச் செலவழித்தார். எபேசுவில் தான், திறன்னு இறையியல் பள்ளியில் பவுல் வேதபாடம் நடத்திவந்தார். அங்கு தினமும் காலை பதினோறு மணியிலிருந்து மாலை ஐந்து மணி வரை கற்பித்து வந்தார். இப்படிக்கற்றுக் கொண்டவர்கள் எபேசு சபையினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உபசபைகளில் மேம்பார்களாயிருந்திருக்கலாம்.

தீமோத்தேயுவுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சபை இதுதான். இந்த உப சபைகள், சிமிர்னா, பெர்கமு, தியத்தீரா, சர்தை, பிலதெல்பியா மற்றும் லவோதிக்கேயா பட்டணங்களில் இருந்தன. இந்த ஆறு சபைகள் மற்றும் எபேசு சபையும் தான், வெளிப்படுத்தின விசேஷம் இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் அதிகாரங்களில் நாம் படிக்கும் எழு சபைகளாகும். இந்த எபேசியர் நிருபம், அந்த எழு சபைகள் மற்றும் கொலோசெ சபைக்கு அனுப்பப்பட்ட ஒரு சுற்றறிக்கை நிருபமாகக் கூட இருக்கலாம்.

பவுல் எழுதிய நிருபங்களிலேயே, எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபம் மிகவும் ஆழ்ந்த பொருளுடைய ஒரு நிருபமாகும். பவுல் எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் மைய செய்தி, எபேசியர் 1:3ல் காணப்படுகிறது. “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம்; அவர் கிறிஸ்துவக்குள் உன்னதங்களிலே ஆவிக்குரிய சகல ஆசீர்வாதத்தினாலும் நம்மை ஆசீர்வதித்திருக்கிறார்”. பவுல் நம்மிடம், “ஒரு மறுபடியும் பிறந்த, ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விசுவாசியாக வாழ உங்களுக்குத் தேவையான எல்லா ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களும் உங்களிடம் உண்டு” என்று கூறுகிறார். பின்பு அவர், அந்த ஆசீர்வாதங்கள் “கிறிஸ்துவுக்குள் உன்னதங்களில் இருக்கிறது” என்கிறார்.

நாம், இந்த உலகத்தில், ஆவிக்குரிய ஜனங்களாக வாழத் தேவையான அனைத்துக் காரியங்களும் நமக்கு இருக்கின்றன என்று பவுல் எபேசியருக்கு (உங்களுக்கும், எனக்கும்) கூறுகிறார். இருப்பினும் அந்த ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களெல்லாம், கிறிஸ்துவில், உன்னதமான இடங்களில் இருக்கின்றன.

எபேசுவின், இந்த மற்ற சபைகளும், இப்போது துருக்கி இருக்கும் இடத்தில் இருந்தன. நாம் இன்று ஆசியா மைனர் என்று குறிப்பிடும், உலகத்தின் இந்த பகுதி, பவுலின் நாளில் ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தின் கிழக்குப் பகுதியாக இருந்து வந்தது. எபேசுவின் அழகு அசாதாரண அழகாயிருந்தாலும், அது ஒரு கடற்கரை உள்ள இடமாக இருந்ததால், பேரரசர்களும், பதவியிலிருந்த சபை அங்கத்தினர்களும், பணக்கார மக்களும், எபேசுவில் கோடைக்கால வீடுகளை வைத்திருந்தனர். பவுல் எபேசுவிலிருந்தபோது ரோமாபுரியின் மகிமையெல்லாம் அதன் உச்சத்திலிருந்தது.

பவுல் எபேசுவிலிருந்தபோது அங்கே இன்னும் மகா பெரிய பல காரியங்களும் அவைகளின் உச்சத்திலிருந்தன. இன்று, எபேசு போன்ற இடங்களில், விக்ரிகாராதனை, ஒழுக்கக்கேடு, பாலின சீர்கேடுகள் இருந்தது பற்றி தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியூலம் ஆதாரங்களைக் காணலாம். இந்த ரோம சாம்ராஜ்ஜியத்தின் ஒழுக்கக்கேடான பகுதியிலிருந்த விசுவாசிகளுக்குப் பவுல் எழுதுகிறார், “கிறிஸ்துவடனே, உன்னதமான இடங்களில், இந்த ரோம பேரரசின் மத்தியிலும் கூட அதன் அழக்கோடும் பாவத்தோடும் கூட நீங்கள் பரிசுத்தமுள்ள ஒரு நபராக வாழ முடியும்” என்று கூறுகிறார்.

மூன்றாவது வானத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு அனுபவத்தைக் குறித்தும் பவுல் எழுதுகிறார் (II கொரிந்தியர் 12). அவர் லீஸ்திராவில் கல்லெறியப்பட்டபோது (அப்போஸ்தலர் 14:19) அது நடந்து என்று வேத பண்டிதர்கள் நம்புகிறார்கள். அந்த அனுபவத்திற்குப் பின்பு பவுல் எப்போதுமே பரலோகத்தைப் பற்றி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார் என்று நான் எண்ணுகிறேன். மேலும், நாம் இங்கே பூமியிலிருக்கும்போதே கிறிஸ்துவில் உன்னதங்களில் ஜீவிக்கலாம் என்று அவர் கூறுகிறார். கிறிஸ்து நித்தியமாயிருப்பதால், நம்முடைய வாழ்வை கிறிஸ்துவில் வாழும்போது நாமும் நித்தியமாயிருப்போம். பவுல் இதைத் தான், “கிறிஸ்துவில் உன்னதங்களில்” ஜீவிப்பது என்று கூறுகிறார்.

பவுலின் எல்லா நிருபங்களிலும் இருப்பதைப் போலவே, இந்த நிருபத்திலும் ஒரு கோட்பாடு நிறைந்த பகுதியையும் ஒரு நடைமுறைப் பகுதியையும் காணமுடியும். எபேசியரில் ஆறு அதிகாரங்கள் உள்ளன. பெரும்பாலான வேத பண்டிதர்கள், முதல் மூன்று அதிகாரங்களும்

உபதேசங்கள் நிறைந்த பகுதி என்றும் கடைசி மூன்று அதிகாரங்களும் (4. 5. 6) செயல்முறைப்படுத்த வேண்டிய பகுதி என்றும் நம்புகின்றனர்.

நான்காம் அதிகாரத்தின் 16ஆம் வசனம் வரை இந்த உபதேசம் நிறைந்த பகுதி தொடர்கிறது என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த 16 வசனங்களில், சபையைக் குறித்த சில மகாபெரிய சத்தியங்களை பவுல் நமக்குக் கற்பிக்கிறார். அதிகாரம் 3ல், சபையைக் குறித்த பெரிய பரம இரகசியத்தை அவர் கூறுகிறார். பரம இரகசியம் என்பது, “சீக்கிரமாகவோ அல்லது காலம் தாழ்த்தியோ வெளியாக்கப்படும் ஒரு செய்தியாகும்.” பெந்தெ கொஸ்தே நாள் வரை, ஒரு நாள், யூதர்களும், புறஜாதியினரும் கிறிஸ்துவின் மூலம் ஒன்றாக்கப்பட்டு, அவருடைய சபையில் ஒன்றாகக் கூடிவருவார்கள் என்பதை யாருமே அறியவில்லை. நான்காம் அதிகாரத்தின் முதல் 16 வசனங்களில், சபை எப்படிச் செயல்பட வேண்டும் என்பதைக் கற்பித்து, சபையைக் குறித்த போதகத்தை முடிக்கிறார்.

சபையைக் குறித்த, பவுலின் தூண்டுதல் பெற்ற அறிவுறுத்தலோடு எபேசியர் புத்தகத்தில் மற்றொரு கருப்பொருளும் உண்டு. பவுல் எபேசுவில் அதிகமான நாட்கள் – மூன்றரை ஆண்டுகள் இருந்து, அந்த இறையியல் பள்ளியில் மிகவும் அதிகமாகக் கற்பித்திருந்ததால், முதல் மூன்று அதிகாரங்களின் முக்கியமான வார்த்தை “நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.” என்றிருந்தது. பவுல், தான் இந்த நிருபத்தில் வலியுறுத்தும் சத்தியங்களை அவர்கள் ஏற்கனவே அறிந்திருந்தனர் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

கற்பிக்கப்பட்டதை அவர்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டும் என்று எபேசியர்களுக்கு கூறின பின்பு, நான்காம் அதிகாரத்தில், செயல்படுத்தும் பகுதி குறித்து ஆரம்பிக்கிறார். இங்கு முக்கியமான வார்த்தை “நடவுங்கள்” என்பதே, அவர்: “நீங்கள் அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரவான்களாய் நடந்து” (எபேசியர் 4:1) என்று எழுதுகிறார். பவுல் எபேசியர்களை, தாழ்மையோடும், சாந்தத்தோடும், நீண்டபாடுகளோடும், உண்மையோடும், அன்போடும் நடக்கும்படி அறிவுறுத்துகிறார். அதாவது, “நான் எபேசவிலிருந்த போது உங்களுக்குக் கற்பித்த எல்லா சத்தியங்களையும் மற்றவர்களுக்கு செய்து காட்டும்படியாக நடந்துகொள்ளுங்கள்” என்கிறார்.

நீங்கள் எபேசியரைப் படிக்கும்போது, ‘உன்னதங்களில் வாசமாயிருக்கும்படிக்கும்,’ ஒவ்வொரு நாளும் ‘அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரவான்களாய் நடக்கும்படிக்கும்’, உங்களுடைய ஆவிக்குரிய கண்களைத் திறக்கும்படி ஆண்டவரிடம் கேளுங்கள்.

கந்தைகளும் அங்கிகளும்

இந்த உலகத்தில் சபை எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதை இயேசு கிறிஸ்துவின் சபைக்குக் காட்டுவது தான், பவுல் எபேசியருக்கு எழுதிய

நிருபத்தின் நோக்கமாகும். சபை பற்றி பவுல் எழுதியவற்றில், இந்த நிருபமானது ஒரு பெரிய சாதனையாகும். தேவனுடைய கிருபையால், உங்களுடைய, உங்களுக்கு அருகிலிருக்கும் சபையையும், இந்த உலகத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவின் நம்பத்தகுந்த ஒரு சபையாக்குவதற்கு எபேசியர் உங்களை ஊக்குவிக்கட்டும். இப்போது இருப்பது போல வேறு எந்த கால கட்டத்திலும் உலகிற்கு இவ்வளவாக சபையின் சாட்சி தேவைப்படவில்லை.

ஒரு மிக எளிமையான, முக்கியமான வார்த்தையின் சுருக்கமான வர்ணனை, இந்தப் புத்தகத்தின் பொருளடக்கத்தைப் பற்றி உங்களுக்குக் கூறும்.

முதல் அதிகாரத்தின் முக்கிய வார்த்தை ‘சிந்தனை’. எபேசியரின் முதல் அதிகாரத்தில் சிந்திக்கும்படியாக, பவுல் பல காரியங்களைக் கொடுக்கிறார். முதலில், “உன்னதமான இடங்கள்” பற்றி அவர் என்ன கூறுகிறார் என்பதைச் சிந்தியுங்கள். உன்னதமான இடங்களில், உங்கள் ஜீவியத்தை கிறிஸ்துவில் ஜீவிப்பதற்குத் தேவையான எல்லா ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களும் உண்டு. கிறிஸ்து இந்த உன்னத இடத்திலிருப்பார், எனவே, நீங்களும் அங்கே அவரோடு இருக்கக்கூடிய சாத்தியமுண்டு.

இந்த உன்னத நிலையில் இருக்கக்கூடிய எல்லாக் காரியங்களும் நல்லது என்று கூற முடியாது. “உன்னதமான இடங்கள்” என்பது காணக்கூடாத ஆவியின் உலகம். இந்த ஆவிக்குரிய நிலையில் பரிசுத்த ஆவியும் இருப்பார், மற்ற அசுத்த ஆவிகளும் இருக்கும். விசுவாசிகளாக, நம்முடைய யுத்தம், உன்னதமான இடங்களிலிருக்கக்கூடிய எதிர்மாறான ஆவிக்குரிய சக்திகளோடு இருக்கும் என்று இந்த நிருபத்தில் கூறப்படுகிறது. பவுலைப் பொறுத்தவரை, கிறிஸ்துவைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கும் விசுவாசியினால், ஆவியின் உலகிலோ அல்லது உன்னதமான இடங்களிலோ இருக்கக்கூடிய அந்தகாரத்தின் துன்மார்க்கமான சக்திகளை வெற்றி கொள்ள முடியும்.

முதல் அதிகாரத்தில் தேவனுடைய உத்தமத்தைப் பற்றி பவுல் என்ன கூறுகிறார் என்பதைப் பற்றி சிந்தியுங்கள். முதல் ஆறு வசனங்களில், உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னே தேவன் நம்மைத் தெரிந்து கொண்டதைப் பற்றி சில பலமான கூற்றுகள் உள்ளன. காலம் துவங்குவதற்கு முன்பே, தேவனுடைய மனதில், ஒரு சபை இருக்க வேண்டும், அதில் “பரிசுத்த வாழ்வை வாழும் அழைக்கப்பட்ட” ஜனங்கள் இருக்க வேண்டும், அவர்கள் இந்த உலகத்தில் ஒரு சாட்சியாக இருக்கவேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார். பின், இரட்சிப்பைப் பற்றி பவுல் முதல் அதிகாரத்தில் என்ன கூறுகிறார் என்பதை கவனியுங்கள். 13 மற்றும் 14ஆம் வசனங்களில் அதைக் குறித்து அழகாகக் கூறுகிறார். நாம் சலிசேஷத்தைக் கேட்கிறோம், சலிசேஷத்தை விசுவாசிக்கிறோம், நாம் பரிசுத்த ஆவியால் முத்திரை போடப்பட்டுள்ளோம்.

இவையெல்லாமே “இது எனக்குரியது” என்று தேவன் கூறும் ஒரு விதமாகும்.

எபேசியரில் பவுலின் ஜெபங்களைப் பற்றியும் சிந்தியுங்கள். எபேசியர் 1:15-23 மற்றும் 3:14-21ல் பவுல் இரண்டு அற்புதமான ஜெபங்களை ஏறெடுக்கிறார். இந்த ஜெபங்களிலிருந்து, அவருக்கு ஒரு ஜெபப்பட்டியல் இருந்தது என்றும், அவர் பரிந்துபேசுதலின் ஒரு பெரிய ஜெப வீரர் என்பதும் தெளிவாகிறது. யாரோ சிலர் விசுவாசம் கொண்டு, இயேசு கிறிஸ்துவின் பணியில் உண்மையாகவே ஈடுபட்டுள்ளார்கள் என்பதை பவுல் கேள்விப்பட்டபோது அவர்களுக்காக ஜெபிக்க ஆரம்பித்தார்; நிறுத்தாமல் ஜெபித்தார்.

நம்முடைய ஜெபப்பட்டியலை, பவுலுடைய ஜெபப்பட்டியலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது சுவாரஸ்யமாயிருக்கும். ஆவிக்குரியவிதமாகக் கூறினால், நாம் இழந்து போனவர்களுக்காக ஜெபிக்கிறோம். ஆனால், பவுல், இயேசுவுக்காக ஜெபிக்கப்போகிறவர்கள் என்று அவர் அறிந்த மக்களுக்காக ஜெபிப்பதில் தன் நேரத்தை செலவழித்தார். தேவனைக்குறித்த அறிவில், அவர்களுக்கு வெளிப்பாட்டின் ஒரு ஆவி கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று அவர் ஜெபித்தார்.

எபேசியரின் முதல் மூன்று அதிகாரங்கள் முழுவதிலும் இருக்கும் மற்றொரு வார்த்தை, “நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்”, என்பது. பவுல் ஏற்கெனவே எபேசியர்களுக்கு அதிகமாகக் கற்றுக் கொடுத்திருந்ததால், அவர்களுக்கு சொல்ல வேண்டியிருந்ததெல்லாம், “நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்பது தான். அவர், எபேசியர்களிடம், “நீங்கள் கிறிஸ்துவிடம் வருவதற்கு முன்பு எப்படியிருந்தீர்கள், கிறிஸ்துவில் உங்களுடைய புதிய ஜீவனில் அவர் வந்தபின் எப்படியிருக்கிறது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறுகிறார்.

மூன்றாம் அதிகாரத்தின் முக்கியமான வார்த்தை ‘வெளிப்பாடு’ என்பதாகும். ஒரு பரிசேயனாக, பவுல் கிறிஸ்துவை வெறுப்பவனாக இருந்து வந்தார். யூதர்களையும், யூதர்கள் அல்லாதவர்களையும் ஒரு நாள், தேவன் ஒன்றாக சேர்த்து ஒரே சரீரமாக்கி, அவர்களை இயேசு கிறிஸ்துவின் சபையாக்குவார் என்று அவர் கனவு கண்டதே இல்லை. சபை, தேவனுடைய ஒரு பெரிய இரகசியம் என்பதை பவுல் எபேசியருக்கு வெளிப்படுத்துகிறார்.

நான்காம் அதிகாரத்தில், மனித நடத்தையைக் குறித்து அழகான உண்மைகளை பவுல் நமக்குத் தருகிறார். இந்த அதிகாரத்தை தீர்மானம் என்ற வார்த்தையோடு சுருக்கமாக எழுதுகிறேன். இங்கு பவுல், உங்களுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வை, உங்கள் அறையிலுள்ள அல்மோராவோடு (உடைகள் வைக்கும் இடத்தோடு) ஒப்பிடுகிறார். உடைகள் வைக்கும் இடத்தில், ஒரு பக்கத்தில் உங்கள் பழைய நாட்களில் பயன்படுத்திய கந்தைகள் உள்ளன, மற்றொரு பக்கத்தில், புதிய வாழ்க்கையின் நல்ல அங்கிகள் உள்ளன.

பழைய ஜீவியத்தின் கந்தைகள் - விரோதங்கள், அறியாமை, இருதயத்தின் கடினம், பயங்கர மனசாட்சி, ஒழுங்கற்ற வாழ்க்கைமுறை, வஞ்சக இச்சைகள், பொய், உண்மையற்ற தன்மை, நேர்மையின்மை மற்றும் கோபம் (4:25-32). இந்த உடையைக் குறித்த உருவகம், பழைய ஜீவியத்தின் கந்தைகளை நாம் தள்ளிவிட வேண்டும் என்று தீர்மானம் எடுக்க நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. பவுல் கூறுவதன்படி அந்தக் கந்தைகளை நாம் இனிமேலும் போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது, அதற்கு மாறாக, புதிய ஜீவியத்தின் அலங்கார அங்கிகளைப் போட்டுக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் கூறுகிறார். “மெய்யான நீதியிலும் பரிசுத்தத்திலும் தேவனுடைய சாயலாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனைத் தரித்துக் கொள்ளுங்கள்” (24)... பொய்யைக் களைந்து, அவனவன் பிறனுடனே மெய்யைப் பேசக்கடவன்” (25) “கெட்ட வார்த்தை ஒன்றும் உங்கள் வாயிலிருந்து புறப்பட வேண்டாம்; பக்தி விருத்திக்கு ஏதுவான நல்ல வார்த்தை உண்டானால் அதையே கேட்கிறவர்களுக்குப் பிரயோஜனமுண்டாகும்படி பேசுங்கள்” (29).

அறிவிக்கக்கூடிய திறன் என்பது ஒரு பெரிய ஆவிக்குரிய வரம். மற்ற ஜனங்களை கட்டியெழுப்பவும் அவர்களுக்கு கிருபையை அறிவிக்கவும் ஒரு சந்தர்ப்பம் தான் அறிவித்தல் என்னும் திறனாகும் என்று பவுல் கூறுகிறார். ஒவ்வொரு முறை வேறொரு விசுவாசியோடு நீங்கள் உறவாடும் போதும், நீங்கள் அவர்களை முதலில் கண்டதைவிட அதிகமாகக் கட்டியெழுப்பி விட வேண்டும்.

எப்படி உடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறிய பிறகு, பவுல் “நடவுங்கள்” என்கிறார். கிறிஸ்துவில் ஜீவிப்பதென்பது ஒரு அனுதின அனுபவம், அனுதின ‘நடை’யாகும். ஒரு காலடிக்கு முன்பாக மற்றொரு காலடியை வைக்கிறீர்கள், ஒவ்வொரு அடியாக, ஒவ்வொரு நாளாக. அவ்விதமாகத் தான் கிறிஸ்துவில் வாழும் வாழ்க்கை வாழப்பட வேண்டும்.

கிறிஸ்து செய்தது போல் “அன்பிலே நடந்து கொள்ளுங்கள்” (5:2) என்று பவுல் எபேசியருக்கு எழுதுகிறார். பின்பு, எப்பொழுதும் கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்தும் காரியங்களை செய்கிறவர்களாக, “வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளாய் நடந்து கொள்ளுங்கள்” (8). நல்லது எதுவோ, சரியானது எதுவோ, உண்மையானது எதுவோ அவையெல்லாம் வெளிச்சத்தின் கனியாகும். எனவே நன்மையான, சரியான, உண்மையான காரியங்களில் நடந்து கொள்ளுங்கள். அந்தகாரத்தின் கனிகொடாத கிரியைகளில், எதுவாக இருந்தாலும், அதனோடு ஐக்கியம், வைத்துக்கொள்ளாதீர்கள் எனக் கூறுகிறார்.

பின்பு பவுல், பதினைந்தாம் வசனத்தில், “கவனமாய் நடந்துகொள்ளச்” சொல்கிறார். (ஜாக்கிரதையாய், விழிப்புள்ளவர்களாய் நடந்து கொள்ளுங்கள்). அப்படியென்றால், உலகத்தின் மிகப்பெரிய தேவையை

உணர்ந்தவர்களாய், நம் தலைகளை மேல்நோக்கியும், நம் கண்களை திறந்து வைத்துக் கொண்டும் நடக்க வேண்டும். மிகச்சிறந்த சமூகப் பணிகள், பெரிய சமூக நிறுவனங்கள் – பெரிய மருத்துவமனைகள் திருமணமாகாமல் தாயான பெண்களுக்கான இல்லங்கள், துன்பத்திலுள்ளவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்குமிடங்கள் உள்ளன. இதைப் போன்ற பல இடங்கள் இந்த உலகத்திலிருப்பது கிறிஸ்துவினால் தான், கிறிஸ்துவில் உன்னதங்களில் வாசமாயிருப்பது என்பது என்ன என்பதை விசுவாசிகள் அறிந்திருப்பதால் இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் உலகத்தில் உள்ளன. நீங்கள் கிறிஸ்துவிலிருந்தால், இந்த உலகத்தின் தேவைகளுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற ஆக்கப்பூர்வமான மனதுருக்கம் உங்களுக்குள் இருக்கும். எனவே தான் பவுல் “கவனமாய் நடந்துகொள்ளுங்கள்” என்கிறார்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தான் பவுல், “ஆவியினால் நிறைந்து” (18) இருங்கள் என்று கிறிஸ்துவை பின்பற்றுவார்களுக்கு கட்டளையிடுகிறார். பவுல்: “துன்மார்க்கத்திற்கு ஏதுவான மதுபான வெறிகொள்ளாமல், ஆவியினால் நிறைந்து” இருங்கள் என்று எழுதுகிறார். மூல பாஷையில், “ஆவியில் நிறைந்து கொண்டேயிருங்கள்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆவியினால் நிறைந்திருப்பதென்றால், பரிசுத்த ஆவியினால் கட்டுப்படுத்தப்படுவது என்று அர்த்தம். நம்முடைய சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் எப்படியிருந்தாலும், கிறிஸ்துவில் உன்னதங்களில் ஜீவிக்கவும் நடக்கவும் பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு வல்லமையைத் தருவார்.

அத்தியாம் ஐந்து

உறவுகளுக்கான ஆடை

சர்வவல்லவராகிய தேவன் ஊழியத்தின் பணியை “பரிசுத்தவான்களுக்கு” (4:12) நியமித்துள்ளார் என்று பவுல் கூறுகிறார். இன்று சபையிலிருக்கும் சாதாரண புருஷர்களையும் ஸ்திரீகளையும், பவுல் விருப்பமாக அழைக்கும் வார்த்தை இது. பவுலைப் பொறுத்தவரை போதகர் என்பவர் “கற்றுக்கொடுக்கும் ஆசான்” ஆவார், ஆனால் பொதுமக்களோ அல்லது சபையிலுள்ள சாதாரண மக்களோ அந்தக் குழுவில் விளையாடுபவர்கள் ஆவார்கள். போதகரின் குறிக்கோள், சாதாரண அந்த மக்களைச் சீர்ப்படுத்தி, முழுமைப்படுத்தி, பக்தி விருத்தி ஏற்படுத்தி, உற்சாகப்படுத்தி, அறிவுறுத்தி வெளியே போய் ஊழியத்தின் பணியை செய்ய அவர்களுக்கு அழைப்புவிடுப்பதாகும். சபையின் பணி மற்றும் நோக்கத்தில், புதிய ஏற்பாட்டின் மிக முக்கியமான பகுதியாகும் இது.

பவுல், ஐந்தாவது அதிகாரத்தை எழுதும் போது, பரிசுத்தவான்கள் மூலம் நடக்கும் ஊழியம் மிகவும் கடினமான இடமாகிய குடும்பத்தில் தான் துவங்கும் என்று எழுதுகிறார். நம்முடைய விகவாசத்தை அப்பியசிப்பதற்கு நம்முடைய வீடு கடினமான ஒரு இடமாக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? ஏனென்றால் அங்கு தான் உண்மையிலேயே நாம் நாமாகவே இருப்போம். நாம் இந்த உலகத்திற்கு நம்முடைய ஒரு பக்கத்தைத் தான் காண்பிப்போம், ஆனால் அநேக நேரங்களில் நம்முடைய மற்றொரு பக்கத்தை – கவர்ச்சி குறைவாகயிருக்கும் பக்கத்தை நம்முடைய குடும்பத்தினருக்குத் தான் காண்பிக்கிறோம். நம்முடைய வீட்டில் தான் நாம், நாமாயிருப்போம், எனவே பவுல், நம்முடைய வீடுதான் கிறிஸ்துவின் உண்மையான தாக்கம் காணப்படும் இடமாக இருக்க வேண்டும் என்று எழுதுகிறார்.

எபேசியர் 5:21-25ல் பவுல்: “தெய்வ பயத்தோடே ஒருவருக்கொருவர் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். மனைவிகளே, கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிகிறதுபோல, உங்கள் சொந்த புருஷருக்குங் கீழ்ப்படியுங்கள். கிறிஸ்து சபைக்குத் தலையாயிருக்கிறதுபோல, புருஷனும் மனைவிக்குத் தலையாயிருக்கிறான்; அவரே சரீரத்திற்கும் இரட்சகராயிருக்கிறார். ஆகையால், சபையானது கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிகிறதுபோல மனைவிகளும் தங்கள் சொந்த புருஷர்களுக்கு எந்த காரியத்திலேயும்

கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும். புருஷர்களே, உங்கள் மனைவிகளில் அன்புகூருங்கள்; அப்படியே கிறிஸ்துவம் சபையில் அன்புகூர்ந்து..... தம்மைத்தாமே அதற்காக ஒப்புக் கொடுத்தார்” என்கிறார்.

இங்கே பவுல், வேதத்தில் காணப்படும் மிகவும் அழகான சில திருமண ஆலோசனைகளைக் கொடுக்கிறார். அவர், மனைவிகள் தங்கள் புருஷருக்கு தங்களையே ஒப்படைத்து எல்லாவற்றிலும் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டும் என்று கூறுகிறார். இதை ஏற்றுக்கொள்வது பல பெண்களுக்கு மிகவும் கடினமாயிருக்கும். ஆனால், பவுல் மனைவிகள் எல்லாக்காரியங்களிலேயும் புருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும் என்று மனைவிகளுக்கு மட்டும் சொல்லவில்லை. புருஷர்களிடமும் தங்கள் மனைவிகளிடம் அன்பு காட்ட வேண்டும், “அப்படியே கிறிஸ்துவம் சபையில் அன்பு கூர்ந்து, தம்மைத் தாமே அதற்காக ஒப்புக் கொடுத்தார்” (வசனம் 25) என்று கூறுகிறார்.

பவுல், புருஷன்தான் மனைவிக்குத் தலை என்று கூறும் போது, அவனுக்கு மனைவியைக் குறித்த பொறுப்பு உள்ளது, மற்றும் திருமணத்திலும், குடும்பத்திலும் உள்ள மற்ற எல்லாக் காரியங்களிலும் அவருக்குப் பொறுப்பு உண்டு என்று கூறுகிறார். எனவே தான், தேவன், புருஷர்களுக்கு அதிகமான பொறுப்பு இருப்பதால், அதை அவர்களுக்கு இலகுவாக்கும்படி மனைவிகளுக்குக் கூறுகிறார். பவுல் மனைவிகளுக்கு, “உங்கள் சொந்தப் புருஷருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள்” என்று எழுதும் போது, அவர் உண்மையிலேயே கூறுவது என்னவென்றால்: சபைக்குக் கிறிஸ்து என்னவாயிருக்கும்படி திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியே தான் உன் புருஷனும் உனக்கு திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறான், மேலும் சபை கிறிஸ்துவுக்கு என்னவாயிருக்கும்படி திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படியே நீயும் உன் புருஷனுக்குக் கீழ்ப்பட்டு இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். எனவே புருஷனுக்கு நியமிக்கப்பட்ட காரியம்: (கிறிஸ்து அன்பு செய்தது போல்) உங்கள் மனைவிகளில் அன்பு கூருங்கள், அவர் கொடுத்தது போல் நீங்களும் கொடுங்கள், அவர் இருப்பது போல் நீங்களும் உங்கள் மனைவியிடமும், பிள்ளைகளிடமும் அன்பாயிருங்கள் என்பதே.

இது, புருஷர்களுக்கும், தகப்பன்மார்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கடினமான பயிற்சியாகும். எல்லா மனிதர்களும் இந்த பொறுப்பைப் புரிந்துகொள்வது அவசியமாகும். கிறிஸ்தவ திருமணங்களில் மிகப்பெரிய பிரச்சனை, பெண்கள் தங்கள் கணவர்களுக்கு அடங்கி கீழ்ப்படியவில்லை என்பது அல்ல. மாறாக, புருஷர்கள் அன்புகூராமலும், கொடுக்காமலும், கிறிஸ்து இருந்தது போல் தங்கள் மனைவிகளிடமும் பிள்ளைகளிடம் தங்கள் பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் இருப்பதுதான் பிரச்சினையாகும்.

நீங்கள் ஒரு புருஷராகவோ, தகப்பனாகவோ இருந்தால், தேவன்,

நீங்கள் எப்படியெல்லாம் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறாரோ, அப்படியாயிருக்க உங்கள் பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். உங்களுடைய குடும்பத்தில் கிறிஸ்துவைப் போல் இருக்க வல்லமையையும் கிருபையையும் கொடுக்குமாறு அவரிடம் கேளுங்கள்.

திருமணத்தில் முக்கியமான இணைப்புகள்

தேவன் திருமணத்தை ஏற்படுத்தியபோது இரண்டு நபர்கள், ஆவியில் ஒருமனப்பட்டு, மனதில் ஒருமனப்பட்டு, சரீர ஒற்றுமையில் ஒருமனப்பட்டு இருக்கக்கூடிய ஒரு உறவுமுறையைத் தான் ஏற்படுத்தினார். இரண்டு திருமணமான விசுவாசிகள் - ஐந்து இணைப்புகள் கொண்ட ஒரு சங்கிலியால் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டிருப்பதைச் சற்று கற்பனை செய்து பார்ப்போம். முதல் இணைப்பு அவர்களுடைய உறவிலுள்ள ஆவிக்குரிய காரியத்தை - அவர் ஆவியில் ஒருமனப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை - காட்டுகிறது. திருமணத்தில் ஒருமனப்பாடு இருப்பதற்கு அடிப்படை ஆவிக்குரிய உறவு தான். தம்பதியரில், இயேசு கிறிஸ்துவோடு ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள தனிப்பட்ட உறவைப் போலத் தான், ஒருவரோடொருவர்க்குள்ள உள்ள உறவும் இருக்கும். அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய ஒருமனப்பாட்டை ஒரு முக்கோணத்தின் மூலம் விவரிக்கலாம். முக்கோணத்தின் மேல் பகுதியில் கிறிஸ்துவும், இரண்டு எதிரெதிர் முனைகளில் கணவனும் மனைவியும். அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்கு நேராக எவ்வளவு நெருங்கி செல்கிறார்களோ, அவர்களுடைய உறவும் அவ்வளவு நெருக்கமுள்ளதாகவும், பலமுள்ளதாகவும் இருக்கும்.

இரண்டாவது இணைப்பு தொடர்பைக் (Communication) குறிப்பதாகும்; அதாவது அவர்கள் ஒருமனப்பாட்டோடு இருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை. நம்முடைய திருமணத்தில் நம்முடைய ஒருமனப்பாட்டை காத்துக் கொள்வதற்கான ஒரு ஆயுதம் தொடர்பு ஆகும். நாம் நல்ல தொடர்பைக் கொண்டிருப்போனால், நம்முடைய திருமண உறவை செயல்படுத்த உதவும் ஒரு ஆயுதம் நம்மிடமிருக்கிறது. பாக்டீரியா கிருமிகள் இருட்டில் பலுகிப்பெருகும். ஆனால் வெளிச்சத்தில் அவைகளால் ஜீவிக்க முடியாது. அதுபோல் உறவுகளின் மேல் வெளிச்சத்தைத் திருப்புவது தொடர்பு தான்.

மூன்றாவது இணைப்பு, ஒத்துப்போகும் தன்மையைக் குறிப்பதாகும் (Compatibility). இது ஒருமனப்பாட்டின் சாட்சியாகும். பொதுவான மதிப்பீடுகள், பொதுவான குறிக்கொள்கைகள், பொதுவான வாழ்க்கை முறை ஆகிய எதுவுமே தங்களுக்குள் பொதுவான காரியமாக இல்லாதபோது, இரண்டு நபர்கள் ஒன்றிணைந்து எப்படி ஒத்துப் போகிறார்களோ என்று சில நேரங்களில் நான் வியப்பதுண்டு. ஆவிக்குரிய அடித்தளம், இருக்க வேண்டிய இடத்திலிருந்தால், ஒத்துப்போகுதலை, நீங்கள் பல நிலைகளில் காண்பீர்கள்.

இந்த ஐந்து இணைப்புகள் கொண்ட சங்கிலியில், நடுவிலிருக்கும் இணைப்பு I கொரிந்தியரில் பவுல் விளக்கும் அகப்பே (agape) அன்பைப் போன்றது. இந்த அன்பு தன்னலமற்ற, நிபந்தனையற்ற அன்பாகும். திருமணங்கள் முறிந்து போவதற்கான காரணங்களில் ஒன்று மக்கள் தன்னலமுள்ளவர்களாயிருப்பது தான். கிறிஸ்துவை மையமாகவும், மற்றவர்களை மையமாகவும் வைக்க அவர்கள் உண்மையிலேயே கற்றுக் கொள்வதில்லை. “பெற்றுக் கொள்வதைக் காட்டிலும் கொடுப்பதே அதிக ஆசீர்வாதம்”, என்ற இயேசுவின் போதனையை அவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அன்பு ஒருமனப்பாட்டின் சக்தியாகும்.

நான்காவது இணைப்பு, புரிந்துகொள்ளுதலைக் குறிப்பதாகும். ஒருமனப்பாட்டின் வளர்ச்சி புரிந்துகொள்ளுதல் ஆகும். ஒரு ஆணுக்கும், ஒரு பெண்ணுக்கும் வித்தியாசமுண்டு, மற்றவர்கள் எப்படி உணர்கிறார்கள், எப்படிச் சிந்திக்கிறார்கள், எப்படி செயல்படுகிறார்கள் என்பதை ஒவ்வொருவரும் புரிந்து கொள்வது அவசியமாகும். பேதுரு, புருஷர்களிடம், தங்கள் மனைவிகளுடனே “விவேகத்தோடு” வாழும்படியாகக் கூறினார் (I பேதுரு 3:7). வேறு வார்த்தைகளில் கூறவேண்டுமானால், வாழ்க்கையை பகிர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆண் அல்லது பெண்ணை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கடைசி இணைப்பு, கணவனும் மனைவியும் சரீரத்தில் ஒன்றாயிருத்தல், ஒருமனப்பாட்டின் மகிழ்ச்சியான வெளிப்படுத்துதல் தான் உடலுறவு. இந்த ஆணுக்கும், பெண்ணுக்குமிடையேயுள்ள சரீர சம்பந்தமான உறவு, தொடர்பின் மிகவும் ஒரு தீவிரமான வடிவமாகும். ஒருமனப்பாட்டின் இந்தச் சங்கிலியிலுள்ள மற்ற இணைப்புகளால் குறிக்கப்படும் எல்லாவற்றையும், ஒரு ஆணும் பெண்ணும் வெளிப்படுத்துவது இந்த உடலுறவின் மூலம் தான்.

சரீரப்பிரகாரமான தொடர்பு எப்படியிருக்கவேண்டுமோ அப்படியேயிருக்கும் பட்சத்தில், உடலுறவு என்பது அந்தத் தொடர்பின் பத்து சதவிகிதமாகும். அது அப்படியில்லாத பட்சத்தில் அது பிரச்சனையின் தொண்ணூறு சதவிகிதமாகும். பெரும்பாலும், ஒரு திருமணத்தில் உடலுறவு குறித்த பிரச்சனைகள் இருப்பதற்கான முக்கியமான காரணங்களில் ஒன்று, தம்பதியர்கள், தங்களிடையே இல்லாத ஒரு ஒருமனப்பாட்டை, மகிழ்ச்சியோடு வெளிப்படுத்த முயற்சி செய்வதே ஆகும். ஆவியிலும் மனதிலும் ஒருமனப்பாடு இல்லாத போது, ஒத்துப்போகும் தன்மை, அன்பு அல்லது புரிந்துகொள்ளுதல் இல்லாதபோது, உடலுறவின் மூலம் ஒன்றிணைவது ஒரு வெற்றிடமாக மாறுவதில் ஆச்சரியமுண்டா?

மற்ற உறவுமுறைகள்

திருமணத்தைக் குறித்த இந்த வலியுறுத்தலோடு, 5 மற்றும் 6ம்

அதிகாரங்களில், அடிமைகளுக்கும் அவர்களுடைய எஜமான்களுக்கு மிடையே உள்ள உறவைப் பற்றி பவுல் பேசுகிறார். விசுவாசிகள், வேலை செய்யும் பணியாளர்களாக, எஜமான்களாக இந்த சத்தியங்களை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுவரை இன்றும் பயன்படுத்தலாம் (6:5-9). பிள்ளைகளுக்கும், பெற்றோர்களுக்கும் கூட பின்பற்றக்கூடிய ஒழுங்குகள் உள்ளன (6:1-4). இந்த அதிகாரங்களில், இந்த நிருபத்திலுள்ள சத்தியங்கள், உங்கள் அபலாரிடமிருந்து ஆரம்பித்துப் பின்பற்றக்கூடியவை என்று பவுல் கூறுகிறார். இந்த நிருபத்திலுள்ள, பின்பற்றப்படவேண்டிய பகுதியை, “உறவு முறைகளுக்கான அலங்கார அங்கிகள்” என்று நாம் அழைக்கலாம்.

ஆறாம் அதிகாரத்தில், “வான மண்டலத்தில்” என்ற வார்த்தையை எதிர்மாறான விதத்தில் பயன்படுத்துகிறார். ஆவியின் உலகில், நல்ல ஆவிகளும், தீய ஆவிகளும் உண்டு. பவுல், நம்முடைய போராட்டம் ஆவிக்குரிய போராட்டம் என்றும், நம்முடைய சத்துரு ஆவியின் உலகில் இருப்பதாகவும் கூறுகிறார். நம்முடைய சத்துருவாகிய “துரைத்தனங்களோடும், அதிகாரங்களோடும், இப்பிரபஞ்சத்தின் அந்தகார லோகாதிபதிகளோடும், வான மண்டலங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிகளின் சேனைகளோடும்” என்று பவுல் விளக்குகிறார் (வச 12).

நாம் ஆவிக்குரிய வெற்றியோடு வாழ்வதற்கான ஒரே வழி, இந்த ஆவிக்குரிய அதிகாரங்கள் மேல் வெற்றியுடையவர்களாயிருப்பது தான். நாம் ஆவிக்குரிய ரீதியில் வெற்றிபெற, தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும் (13-17). நாம் ஒவ்வொரு நாளும் தேவனுடைய எல்லா சர்வாயுத வர்க்கத்தையும் போட்டுக்கொண்டு, பின்பு நம்முடைய ஆவிக்குரிய போராட்டங்களைப் போராடச் செல்ல வேண்டும். இரட்சணியமென்னும் தலைச்சீராவையும், நீதியென்னும் மார்க்கவசத்தையும் தரித்தவர்களாயும், விசுவாசமென்னும் கேடகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, தேவவசனமாகிய ஆவியின் பட்டயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு சமாதானத்தின் சுவிசேஷத்திற்குரிய ஆயத்தம் என்னும் பாதாட்சையைக் கால்களிலே தொடுத்தவர்களாய் செல்ல வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார் ஒவ்வொரு சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் நாம் ஜெபத்தோடே அணிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பாவம் நிறைந்த உலகில், கர்த்தருக்காக நிற்பதற்கு நாம் வைத்திருக்க வேண்டிய ஆயுதங்கள் இவை, நாம் நம்முடைய சொந்த பலத்தால் அல்ல, பரிசுத்த ஆவியின் வல்லமையைக் கொண்டு போராட வேண்டும்.

நீங்கள் இரட்சணியமென்னும் தலைச்சீராவை போட்டுக் கொண்டுள்ளீர்களா? நீங்கள் பாவத்தின் அதிகாரங்களிலிருந்து இரட்சிக்கப்பட்டுள்ளீர்கள் என்பதை உங்கள் மனதில், நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களா? உங்களுடைய இருதயம் நீதியென்னும்

மார்க்கவசத்தால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறதா? விசுவாசமென்னும் கேடகத்தை நீங்கள் பயன்படுத்துகிறீர்களா? தேவ வசனமாகிய ஆவியின் பட்டயத்தை எப்படி பயன்படுத்துவது என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? சமாதானத்தின் சுவிசேஷத்திற்குரிய ஆயத்தம் என்னும் பாதரட்சையை கால்களிலே தொடுத்துக்கொள்கிறீர்களா? ஒவ்வொரு சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் ஜெபத்தோடே போட்டுக்கொள்கிறீர்களா?

அத்தியாயம் ஆறு

பவுல், பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபம்

அப்போஸ்தலராகிய பவுல், பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் ஆய்வை நாம் தொடங்கும்போதே, பிலிப்பியில் இருந்த சபை, பவுல் பெற்றுக் கொண்ட ஒரு பரலோகத் தரிசனத்தின் விளைவாக நாட்டப்பட்டது என்பதை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் “நீர் மக்கெதோனியாவுக்கு வந்து எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்” (அப்போஸ்தலர் 16:9) என்று கூறிய ஒரு மனிதரை அவர் கண்டார். ஐரோப்பாவிலிருந்து, இந்த உலகத்தின் மேற்கு பகுதிகளுக்குள்ளாக, சுவிசேஷமும், நாகரிகமும் அந்தப் பரலோக தரிசனத்தின் விளைவாகதான் பரவியது.

பவுல் பிலிப்பி பட்டணத்தை விட்டுச் சென்ற பிறகு, பிலிப்பிய சபை அவருக்குப் பிடித்தமான சபையாக மாறியது. பவுலுக்கும் பிலிப்பிய சபைக்குமுள்ள பிணைப்பை விளக்கும் வார்த்தை ஐக்கியம் என்ற வார்த்தையாகும். பவுல், பிலிப்பிய சபையை சுவிசேஷத்திற்கு உடன்பட்ட சபை என்று குறிப்பிடுகிறார் (பிலிப்பியர் 1:3). ஒவ்வொரு சபையும் எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இது ஒரு அருமையான எடுத்துக்காட்டாகும். ஒரு சபை என்பது தன்னிடம் அங்கத்தினர் அல்லாதவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்யும் நிறுவனமாயிருக்கிறது, ஏனெனில், சபையின் நோக்கம் மகாபெரிய (சுவிசேஷம்) பணியை நிறைவேற்றுவதும், இழந்து போன ஒரு உலகத்திற்கு சுவிசேஷத்தைக் கொடுப்பதும் தான்.

பிலிப்பிய சபை பவுலின் மாதிரி சபையாயிருந்ததற்கு முதல் காரணம் அது ஒரு மிஷனரி சபையாயிருந்தது. பவுல் எத்தனை முறை சுவிசேஷத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை நீங்கள் கவனித்தால், பிலிப்பிய சபையில் இதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

பவுல் பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபம், உண்மையிலேயே ஒரு போதனைக் கடிதமல்ல, அது ஒரு அன்புக் கடிதம். அது ஒரு அழகான, ஊக்கமளிக்கும், நன்றி கூறும் குறிப்பாகும். பவுல் மற்ற பட்டணங்களில் ஊழியம் செய்த போது, அவருக்குத் தேவையான பொருளாதார உதவியைக் கொடுத்துத் தாங்கியது பிலிப்பிய சபையாகும்.

பவுல் பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபமும் “சிறையில் எழுதப்பட்ட நிருபங்களில்” ஒன்றாகும். எபேசியர், பிலிப்பியர், கொலோசெயர், பிலேமோன் மற்றும் II தீமோத்தேயு ஆகியவை சிறை நிருபங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன, ஏனெனில். இவை பவுல் சிறையிலிருந்த போது எழுதப்பட்டவை. பவுல் சிறையிலிருந்த போது அவருக்கு ஒரு பரிசை அனுப்பி, தங்களுடைய உதவியைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தவர்கள் பிலிப்பிய விசுவாசிகள். பவுல், பிலிப்பியரின் பரிசுக்காக அவர்களுக்கு நன்றி கூறும் போது, தான் உதவியை நாடவில்லை என்றும், “உங்கள் கணக்குக்குப் பலன் பெருகும்படியே நாடுகிறேன்” என்றும் எழுதுகிறார் (4:17). பிலிப்பியர், தனக்கு இந்த உபகாரத்தை அனுப்பியதற்காக, தேவன் அவர்களுக்கு கைமாறு அளிப்பார் என்று பவுல் அறிந்திருந்தார்.

பிலிப்பியரின் நான்கு அதிகாரங்களும், கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதைக் குறித்த தொகுப்பை அளிக்கிறது. முதல் அதிகாரத்தின் கருப்பொருள், “கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதற்கான தத்துவமும் உணர்வும்” குறித்ததாகும். இங்கு, கிறிஸ்துவின் சீஷராக எப்படி வாழ்வது என்பதை, பவுல் தன் சொந்த வாழ்க்கையிலிருந்து காண்பிக்கிறார்.

இரண்டாம் அதிகாரத்தில், “கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதற்கான மாதிரிகள்” பற்றி பவுல் எழுதுகிறார். கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதற்கான தத்துவத்திலும், உணர்விலும், உண்மையிலேயே மாதிரியாயிருந்த பல முன்மாதிரியான மக்களை பவுல் நமக்குக் கொடுக்கிறார்.

பவுல் மூன்றாம் அதிகாரத்தில், கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதன் நோக்கத்தையும், பரிசையும் பற்றி வெளிப்படுத்துகிறார் அப்போஸ்தலர் பணியில் ஒரு முறைக்கு மேலாகவே குறிப்பிட்டது போல, தமஸ்கு செல்லும் வழியில் தான் மனந்திரும்பிய அனுபவத்தை அவர் மீண்டும் ரூபகப்படுத்துகிறார். இந்த முறை, அந்த அனுபவத்தின் விளைவுகளை வலியுறுத்துகிறார். இதைக் கூறும் போது, தேவனுடைய சித்தத்தை அறிந்து கொள்வது எப்படி என்று அவர் கூறுகிறார். பவுல் தேவனுடைய சித்தத்தை, “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பின் பந்தயப் பொருள்” (3:14) என்று அழைக்கிறார். இந்தப் பந்தயப் பொருளை எப்படி கண்டடைவது, கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பை எப்படி கண்டுகொள்வது என்று பவுல் நமக்குக் கூறுகிறார்.

நான்காம் அதிகாரத்தில், பவுல், மிகவும் உலக அனுபவமுள்ள, செயல்படுத்தக்கூடிய காரியங்களை எழுதியுள்ளார், இதை நாம் “கிறிஸ்துவைப் போன்ற வாழ்க்கை வாழ்வதற்காக எழுதப்பட்ட முறை” என்று அழைக்கலாம். நடைமுறைக்கொத்த வார்த்தைகளில், நாம் கிறிஸ்துவில் வாழ்வது எப்படி என்று கூறுகிறார், தேவன் நம்மைத் தனிப்பட்ட ஒரு சமாதானத்தின் நிலையில் வைக்கும் காரியத்தைக் குறித்து தன் சிந்தனைகளைக் கூறுகிறார்.

பவுல், தனக்குப் பிடித்தமான சபைக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தை ஒவ்வொரு அதிகாரமாக இப்போது நாம் பார்க்கலாம்.

உணர்வும் தத்துவமும்

முதல் அதிகாரத்தின் இருபது மற்றும் இருபத்தோராம் வசனங்களில், பவுல், “நான் ஒன்றிலும் வெட்கப்பட்டுப் போகாமல், எப்பொழுதும்போல இப்போழுதும், மிகுந்த தைரியத்தோடே ஜீவனாலாகிலும், சாவினாலாகிலும், கிறிஸ்து என் சரீரத்தினாலே மகிமைப்படுவாரென்று எனக்கு உண்டாயிருக்கிற வாஞ்சைக்கும் நம்பிக்கைக்கும் தக்கதாய், அப்படி முடியும். கிறிஸ்து எனக்கு ஜீவன், சாவு எனக்கு ஆதாயம்,” என்று எழுதுகிறார் (1:20.21).

பவுலைப் பொறுத்தவரை, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் ஒரு சீஷனுடைய தத்துவமும் உணர்வும், அவர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதைச் சார்ந்ததாகும். பவுல், தன்னுடைய வாழ்வதைக் குறித்த உணர்வை தான் சிறையிலிருந்த நிலையோடு ஒப்பிடும்போது, கிறிஸ்துவுக்குள் வாழும் தத்துவத்தைப் பற்றி குறிப்பிடுகிறார். பவுல்: “ஜீவனாலாகிலும், சாவினாலாகிலும், விடுதலையாலாகிலும், சிறையிருப்பிலாகிலும், ஆரோக்கியத்திலாகிலும், வியாதியிலாகிலும், கிறிஸ்து என் சரீரத்தினாலே மகிமைப்படவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். நான் வாழ்ந்தால், நான் வாழ்வதன் ஒரே நோக்கம் கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துவதுதான். நான் மரித்தால் என் மரணத்திலும் கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்தவே விரும்புகிறேன்” என்கிறார்.

இது, உண்மையிலேயே கிறிஸ்துவுக்காக வாழ்பவரான ஒருவருடைய தத்துவமாகும்.

தனிப்பட்ட ஒரு விசுவாசியின் பொறுப்பிற்கு அப்பால் கிறிஸ்துவில் வாழ்வது என்பது ஒரு குழு விளையாட்டைப் போன்ற ஒரு கூற்றை லிஸ்பியர் வலியுறுத்துகிறது. சபையானது, பரிசுத்தவான்களை ஊழியத்திற்காகப் பயிற்றுவிக்க வேண்டும் என்று கர்த்தர் விரும்புகிறார். சபையின் எல்லா ஊழியமும், சபையின் எல்லா அங்கத்தினர்களுக்குமுரியது என்று எப்போது சாதாரண மக்கள் உணர்கிறார்களோ, அப்போது இயேசு கிறிஸ்துவின் சபை உண்மையில் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று உருவாக்கப்பட்டதோ அப்படியே இருக்கும் (அன்று நாம் பெரிய பொறுப்பை நிறைவேற்றுவோம்).

பின்பு முதல் அத்தியாயத்தில், பவுல் சபையைக் குறித்து அழகான ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறார்: “நான் வந்து உங்களைக் கண்டாலும், நான் வராமலிருந்தாலும், நீங்கள் ஒரே ஆவியிலே உறுதியாய் நின்று, ஒரே ஆத்துமாவினாலே சவிசேஷத்தின் விசுவாசத்திற்காகக் கூடப்போராடி, எதிர்க்கிறவர்களால் ஒன்றிலும் மருளாதிருக்கிறீர்களென்று உங்களைக் குறித்து நான் கேள்விப்படும்படி, எவ்விதத்திலும் நீங்கள் கிறிஸ்துவின்

சுவிசேஷத்திற்குப் பாத்திரராக மாத்திரம் நடந்துகொள்ளுங்கள்” (1:27).

தன்னுடைய முன்மாதிரியான சபைக்கும் பவலுடைய முன்மாதிரி இப்படியாக விவரிக்கப்படலாம்: “ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் கிறிஸ்துவிலிருக்கும் ஒரு சபை; கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருக்கும் எல்லோரும் கிறிஸ்துவைப் போலிருக்கிறார்கள்; கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருக்கும், கிறிஸ்துவைப் போலிருக்கும் எல்லோரும், ஒன்றாக சுவிசேஷம் விசுவாசிக்கப்படும்படியாக, மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் ஒற்றுமையாக இருக்கிறார்கள்.” நீங்கள் அங்கத்தினராயிருக்கும், அருகிலிருக்கும் சபையைப் போலிருக்கிறதா இது? உங்கள் சபையிலிருக்கும் ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும், கிறிஸ்துவை உண்மையாகப் பின்பற்றுபவராக, சுவிசேஷத்திற்கேற்ற ஒரு ஜீவியத்தை ஜீவிக்கிறார்கள் என்று உங்களால் கூற முடியுமா? உங்கள் சபையிலுள்ள கிறிஸ்துவைப் போன்ற அங்கத்தினர்களெல்லாம் ஒன்றாக கிறிஸ்துவைப் போலிருப்பதைக் கவனித்து, அவிசுவாசிகளும் சுவிசேஷத்தை நம்புகிறார்களா?

அப்போஸ்தலராகிய பவுல், பிலிப்பிய சபைக்கு எழுதிய நிருபம், ஒரு முன்மாதிரியாக, சபையின் தன்மை, சாராம்சம் மற்றும் செயல்பாடு குறித்து நமக்குக் காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு சபைக்கும், இயேசுகிறிஸ்துவின் உண்மையான ஒவ்வொரு சீஷனுக்கும் இந்த மாதிரி முன்மாதிரி யாகயிருக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவில், கிறிஸ்துவைப்போல் ஒவ்வொருநாளும் வாழ்வதற்கு, தேவையான உணர்வையும் தத்துவத்தையும் தரும் சபையாயிருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் ஏழு

கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதற்கான முன்மாதிரிகள்

பிலிப்பியருக்கு பவுல் எழுதிய நிருபத்தின் கருப்பொருள் “கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வது” ஆகும். இரண்டாம் அதிகாரத்தில் கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதற்கான ஒரு பொதுவான மாதிரியை பவுல் நமக்குக் கொடுக்கிறார். அவர், பிலிப்பியர்களிடம், கிறிஸ்துவைப் போல் வாழ்வதென்பது, தாழ்மையைக் கடைப்பித்தல், அன்பான மனதைக் கொண்டிருத்தல், ஒரே சிந்தையாக இருத்தல் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது என்றார்.

பவுல், பிலிப்பியர்களுக்கு தாழ்மையுள்ள மனதையுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்று கூறும் போது, அவர்களுக்குப் பணிவையும், அன்பையும் கற்றுக் கொடுக்கிறார். அவர்: “ஒருவரையொருவர் தங்களிலும் மேன்மையானவர்களாக எண்ணக்கடவீர்கள்” (2:3) என்று பணிவைப் பற்றி சுருக்கிக் கூறுகிறார். பவுல் கூச்ச சுபாவத்தைப் பற்றியோ, அற்பமான சுய மரியாதையைப் பற்றியோ பேசவில்லை. ஆனால் மற்ற ஜனங்களைக் கட்டியெழுப்பக் கூடிய தன்னலமற்ற அன்பையும், பணிவையும் குறித்துக் கூறுகிறார்.

நீங்கள் அன்பின் சிந்தனையுடைவர்களாயிருந்தால், இதையும் தாண்டிச் செல்லுங்கள். அன்பின் சிந்தனையுடையவர், “ஆதலால், மனுஷர் உங்களுக்கு எவைகளைச் செய்ய விரும்புகிறீர்களோ, அவைகளை நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள் இதுவே நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசனங்களுமாம்” (மத்தேயு 7:12) என்ற பொன் மொழியை செயல்படுத்துகிறார். அதை பவுல்: “அவனவன் தனக்கானவைகளையல்ல, பிறருக்கானவைகளையும் நோக்குவானாக” (2:4) என்று வெளிப்படுத்துகிறார். நீங்கள் உங்கள் சொந்த அழுத்தங்களையும் பிரச்சனைகளையும் குறித்து முதலாவது சிந்திக்கிறீர்களா? அல்லது மற்றவர்களுடைய அழுத்தங்களையும் பிரச்சனைகளையும் உங்களுடையவற்றிற்கு முன்பு வைக்கிறீர்களா?

நாம் தாழ்மையும், அன்புமுடையவர்களாக அன்பாயிருந்தால்,

தற்பெருமை மற்றும் தன்னலம் போன்ற தடைகளை மேற்கொள்ளலாம் அப்போது நாம் ஒரே சிந்தனையுள்ளவர்களாவோம். பவுல் நாம் ஒரே ஆத்துமாவும் ஒரே ஆவியுமுள்ளவர்களாயிருப்பதை பிறருக்கு வெளிப்படுத்துகிறவர்களாகயிருக்க வேண்டும் 1-27 என்று கூறுகிறார். கிறிஸ்துவின் சீஷர்களுக்கு சில நேரங்களில் கிறிஸ்துவின் சபையிலே சண்டைகள் ஏற்படும். பல வேளைகளில் இப்படி அவர்கள் செய்யும் போது, இந்தச் சண்டைகளின் அடித்தளத்தில், நீங்கள் பெருமையையும், தன்னலத்தையும் பார்க்க முடியும். நாம் தாழ்வு, அன்பு போன்ற சிந்தனையுள்ளவர்களாக, ஒரே சிந்தனையுள்ளவர்களாயிருந்தால், நம்முடைய சபையிலுள்ள சண்டைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம்.

கிறிஸ்துவின் முன்மாதிரி

இந்த சத்தியங்களை அளித்த பின்பு, பவுல் சில முன்மாதிரிகளைக் கட்டுத்துக் கூறுகிறார், முதலாவதாக கிறிஸ்துவின் முன்மாதிரியைப் பற்றிக் கூறுகிறார் (2:5-11).

இயேசு ஒரு மனிதனாக மட்டும் ஆகவில்லை. அவர் மனிதர்களின் அடிமையாக, மனிதர்களுக்கு பணிசெய்பவராக மாறினார். அவர் தம்மைத் தாமே தாழ்த்தி, மரணபரியந்தமும், கீழ்ப்படிதலுள்ளவராகி, உலகத்தின் பாவங்களுக்காக மரித்தார். இப்படியாக, இயேசு தம்மைத்தாமே தாழ்த்தியபடியால், பிதாவாகிய தேவன் அவரை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உயர்த்தினார் (9).

கிறிஸ்து பணிவுள்ளவராக, அன்புள்ளவராக இருந்தது போல் நீங்களும் நானும் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார். நாம் தன்னலத்தை மையமாகக் கொண்டிராமல், மற்றவர்களையும், கிறிஸ்துவையும், அன்பையும் மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும், அப்போது கிறிஸ்துவினும், கிறிஸ்துவைப் போலவும் வாழ்ந்து மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரியான ஒரு வாழ்க்கையை வாழ முடியும்.

பவுலின் முன்மாதிரி

இரண்டாவது அதிகாரத்தில், பவுல் தன்னுடைய சொந்த வாழ்வின் முன்மாதிரியையும் அளிக்கிறார். அவர், “மேலும், உங்கள் விசுவாசமாகிய பலியின்மேலும் ஊழியத்தின் மேலும் நான் வார்க்கப்பட்டுப்போனாலும், நான் மகிழ்ந்து, உங்களனைவரோடுங்கூடச் சந்தோஷப்படுவேன். இதினிமித்தம், நீங்களும் மகிழ்ந்து, என்னோடேகூடச் சந்தோஷப்படுங்கள்” (17-18), என்று எழுதுகிறார். பவுல், தானே கிறிஸ்துவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றியதாகக் கூறுகிறார். பழைய ஏற்பாட்டு ஆலய வழிபாட்டில், “ஊற்றப்படும் காணிக்கைகள்” இருந்தன, அப்போது ஆசாரியர், பலிபீடத்தில் ஒரு பலியை ஊற்றுவார். பவுல் தன்னையே இந்த ஊற்றப்படும் பலிக்கு

ஓப்பிடுகிறார், பிலிப்பியர் விசுவாசிகளாகும்படி, அவருடைய வாழ்வின் இரத்தம் ஊற்றப்பட்டது.

தீமோத்தேயுவின் முன்மாதிரி

அடுத்ததாக, பவுல், “அன்றியும், நானும் உங்கள் செய்திகளை அறிந்து மனத்தேறுதல் அடையும்படிக்குச் சீக்கிரமாய்த் தீமோத்தேயுவை உங்களிடத்தில் அனுப்பலாமென்று கர்த்தராகிய இயேசுவுக்குள் நம்பியிருக்கிறேன். அதேனேன்றால், உங்கள் காரியங்களை உண்மையாய் விசாரிக்கிறதற்கு என்னைப்போல மனதுள்ளவன் அவனையன்றி வேறொருவனும் என்னிடத்திலில்லை. மற்றவர்களெல்லாரும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குரியவைகளைத் தேடாமல், தங்களுக்குரியவைகளையே தேடுகிறார்கள். தகப்பனுக்குப் பிள்ளை ஊழியஞ்செய்வது போல, அவன் என்னுடனே கூட சவிசேஷத்தினிமித்தம் ஊழியஞ்செய்தானென்று அவனுடைய உத்தமகுணத்தை அறிந்திருக்கிறீர்கள்” (19-22) என்று எழுதுகிறார். தீமோத்தேயு, கிறிஸ்துவின் அர்ப்பணிப்புள்ள ஒரு ஊழியக்காரராய் இருந்தது போல் தெரிகிறது.

பவுல் பிலிப்பியருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் இந்த இரண்டாவது அதிகாரத்தின் முடிவில், தான் சிறையிலிருந்தபோது தனக்கு, பிலிப்பியரின் காணிக்கையைக் கொண்டுவந்த வயதான மனிதராகிய எப்பாப்பிரோதீத்துவின் முன்மாதிரியைக் குறித்துக் கூறுகிறார். பவுல் எப்பாப்பிரோதீத்துவை எப்படி வர்ணிக்கிறார் என்று பாருங்கள்: “மேலும், என் சகோதரனும், உடன் வேலையாளும், உடன் சேவகனும், உங்கள் ஸ்தானாபதியும், என் குறைச்சலுக்கு உதவி செய்தவனுமான எப்பாப்பிரோதீத்துவை உங்களிடத்தில் அனுப்பவேண்டுமென்று எண்ணினேன்” (25). கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில், வெவ்வேறு நிலைகளிலுள்ள ஐக்கியங்கள் உண்டு. பவுல் எப்பாப்பிரோதீத்துவை, ஒரு சகோதரனாக, உடன் சேவகனாக, உடன் ஸ்தானாபதியாக, உங்களுடைய தூதுவராக, ஊழியக்காரராக விளக்கிக் கூறும்போது அந்த ஐக்கியங்களின் நிலையை நமக்குக் காண்பிக்கிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இந்த ஐக்கியங்களின் நிலைகள் என்பதன் அர்த்தம் என்ன? பவுலுடைய மனதில், சகோதரன் என்பவன், தன்னோடு கிறிஸ்துவுிலுள்ள மற்றொரு மனிதனைக் குறிப்பதாகும் என்று நம்புகிறேன். பவுலைப் பொறுத்தவரை, உடன் சேவகன் என்பவர் தன்னோடு ‘இணைந்து’, அடங்கி கிறிஸ்துவில், கிறிஸ்துவுக்காகப் பணிபுரியும் ஒரு சகோதரன்; உடன் ஸ்தானாபதி என்பவன், கிறிஸ்துவுிலும், கிறிஸ்துவுக்காகவும், தன்னோடு கூட, தன் ஜீவனைக் கொடுக்கவும் தயாராயிருந்தவன் என்று பவுல் எண்ணினார். பவுலோடு இந்த மூன்று நிலைகளில் உறவுமுறையை வைத்திருந்த பிலிப்பியர்களால் அனுப்பப்பட்ட தூதுவரும், ஊழியக்காரரும்

எப்பாப்பிரோதீத்து ஆவார். எனவே கிறிஸ்துவைப் போன்ற வாழ்க்கை வாழ்ந்ததற்கு மிகவும் பெரிய ஒரு முன்மாதிரி இந்த வயதான மனிதனின் முன்மாதிரியாகும்.

கிறிஸ்துவைப்போல் வாழ்வதற்கான பரிசு

நாம் பிலிப்பியர் மூன்றாம் அதிகாரத்திற்கு வரும்போது, அப்போஸ்தலராகிய பவுல், தமஸ்குவுக்கு செல்லும் வழியிலே கிறிஸ்து தன்னை எதற்காக சந்தித்தாரோ, அந்த சந்திப்பின் நோக்கத்தை கையாளுவது பற்றி எழுதுகிறார். 3-11 வசனங்களில், பவுல் தன்னுடைய மனந்திரும்புதலின் அனுபவத்தை, அவற்றின் விளைவுகளைக் கொண்டு நமக்குக் கூறுகிறார். தான் ஒரு காலத்தில், பெரிய சாதனைகள் என்று கருதியிருந்த (உதாரணமாக, ஒரு பரிசேயனாக தனக்கிருந்த அந்தஸ்து போன்ற காரியங்கள்) அனைத்தையும் பட்டியலிடுகிறார். கிறிஸ்துவை சந்திப்பதற்கு முன்பு இந்த சாதனைகள் எல்லாம், அவருக்குப் பெருமையை அளிக்கக்கூடிய காரியங்களாயிருந்தன. ஆனால் அவர் மனந்திரும்பிய பின், அவருடைய எண்ணம் மாறியது. அவர் அந்தக் காரியங்களையெல்லாம் ‘குப்பையாக’க் கருதினார் (8). தேவன், இப்போது, அவர் செய்யும்படியாகப் பல முக்கியமான காரியங்களைக் கொடுத்திருந்தார். அப்போஸ்தலராகிய பவுல், தம்முடைய சொந்த முன் மாதிரியின் மூலமாக, நம்முடைய வாழ்க்கையில் தேவனுடைய சித்தத்தைக் கண்டு கொள்ள ஒரு மிகவும் நல்ல முறையில் காட்டும் ஒரு அற்புதமான அதிகாரமாகும் இது.

முதலாவதாக, பவுல் மனந்திரும்பிய போது, தம் வாழ்வில் ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டதைக் கண்டார். பவுல் தன்னுடைய வாழ்வில் தேவனுடைய சித்தத்தை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரு தீர்மானத்தோடு அந்தப் புரட்சிகரமான அனுபவத்திலிருந்து வெளியே வந்தார். பின்பு தம்முடைய வாழ்வில், உயிர்த்தெழுந்த இயேசு கிறிஸ்துவின் வல்லமையின் சக்தியைப் பெற்றுக் கொள்ள வாஞ்சித்தார்.

பவுல் ஒரு பந்தயத்தில் ஓடுவது போலவும், அந்த ஓட்டத்தை ஓட ஒரு விதி முறை உள்ளது போலவும் இருக்கிறது. அந்தப் பரிசை ஜெயிப்பதற்கு, தேவனுடைய சித்தத்தை அறிந்து கொள்வதற்கான விதி என்னவென்றார், நமக்கு இப்போதிருக்கும் பகுத்துணர்வுக்கும், அறிவுக்கும் ஏற்ற அளவில் நாம் கீழ்ப்படிதலுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். தேவன் நமக்கு இப்போது காண்பிக்கும் வெளிச்சத்தைப் பின்பற்றி செயல்படுவோமானால், அப்போது, அவருடைய முழுமையான சித்தத்தைக் காணும்வரை தம் வெளிச்சத்தை தேவன் தொடர்ந்து தருவார். இந்தப் பந்தயத்தின் முடிவில் கொடுக்கப்படும் பரிசை, பவுல் “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பின் பந்தயப் பொருள்” (14) என்று அழைக்கிறார். தேவனுடைய சித்தத்தைக் கண்டடைவது எப்படி

என்பதற்கு பவுல் இன்னும் சில காரியங்களையும் கூறுகிறார். அவர் ஒரே ஒரு காரியத்திற்கு தம்முடைய முதன்மையான காரியங்களையெல்லாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு முன்னுரிமை கொடுப்பதைக் குறித்து எழுதுகிறார். அந்த ஒரு காரியம், “பின்னானவைகளை மறந்து, முன்னானவைகளை நாடி” (13) என்பதாகும். “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பின் பந்தயப் பொருளுக்காக இலக்கை நோக்கித் தொடருகிறேன்” (14) என்று ஒரே ஒரு காரியத்திற்காக தம்முடைய எல்லா முன்னுரிமைகளையும் அவர் விட்டுவிட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அப்படிப்பட்ட அற்புதமான ஒரு எண்ணம் உங்களுக்கு வந்ததுண்டா? நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை சந்தித்த போது, நீங்களும் அவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்காகத் தான் சந்தித்தீர்கள் என்ற திட நம்பிக்கை உங்களிடம் உண்டா? நீங்கள், அவருக்காக செய்ய வேண்டிய, அவர் விரும்பும் ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட காரியம் உண்டு என்று நம்புகிறீர்களா? கிறிஸ்து இயேசுவில், தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பின் பந்தயப் பொருளை பெற்றுக்கொள்ள ஆவலுடையவர்களாய் ஒடுகிறீர்களா?

தேவனுடைய அழைப்பாகிய அந்த பந்தயப் பொருளை எப்படி ஜெயிப்பது என்பதற்கு பவுல் பல உட்பார்வைகளைத் தருகிறார்: உங்களுடைய முதன்மையான காரியங்களை ஆராயுங்கள். முக்கியமான ஒரு காரியம் என்ன? பின்னான காரியங்களை மறந்து விடுங்கள். உங்களுக்கு முன்னாயிருக்கும் காரியங்களை நோக்கியே செல்லுங்கள். உங்களுக்கிருக்கும் வெளிச்சத்தில் வாழுங்கள், இன்று தேவன் உங்களுக்கு வைத்திருக்கும் சித்தத்திற்குள், நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் பார்க்க முடிகிறதோ அவ்வளவு தூரம் முன்னேறிச் செல்லுங்கள்.

அத்தியாயம் எட்டு

சமாதானத்திற்கான ஒரு வழி

பிலிப்பியரின் நான்காம் அதிகாரத்தில், பவுல் சமாதானத்தைப் பற்றி எழுதுகிறார். அவர், உலக சமாதானத்தைப்பற்றியோ, இயேசு சிலுவையில் தம்மை பலியாக்கி நமக்காக வாங்கிக்கொடுத்த தேவ சமாதானத்தைப் பற்றியோகூட சிந்திக்கவில்லை. தேவ சமாதானம் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு அழகான உண்மை நிலை உள்ளது என்ற நற்செய்தியை பவுல் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார். தேவ சமாதானம் என்பது, நாம் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியும் போது, தேவன் நம்மை வைத்திருக்கக் கூடிய ஒரு தொடர் சமாதானத்தின் நிலையாகும். பிலிப்பியர் 4 ஆம் அதிகாரத்தில், இந்த சமாதானத்தைப் பெற்று, தக்க வைத்துக் கொள்ள, பவுல் பன்னிரெண்டு நிபந்தனைகளைத் தருகிறார்.

அவருடைய முதல் நிபந்தனை, “நீங்கள் ஒன்றுக்குங் கவலைப்படாமல்” (6) இருங்கள் என்பது. பவுல், கவலை என்பது எந்த பயனுமற்றது என்று கூறுகிறார். அதனால் கவலைகொள்வது அழிவிற்கேதுவானது. உங்கள் பிரச்சனைகளை சந்திக்க, உங்களுக்கு அவசியப்படும் பலத்தை கவலை எரித்துப்போட்டுவிடும்.

சமாதானத்திற்கான அவருடைய இரண்டாவது நிபந்தனை, “எல்லாவற்றையுங்குறித்து..... ஜெபத்தினாலும்..... தேவனுக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்” (6) என்பது. உங்களுடைய சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் எப்படியிருந்தாலும், உங்களுடைய கஷ்டம் எவ்வளவு பெரிதாயிருந்தாலும், தேவனிடம் ஜெபிக்கக் கூடிய சிலாக்கியம் உங்களுக்கு உண்டு. உங்களுடைய ஜெபம் ஒரு துன்பமான சூழ்நிலையிலிருந்து உங்களுக்கு விடுதலையைத் தந்தாலும், அல்லது அதனுடே வாழ்வதற்கான கிருபையைத் தந்தாலும் ஜெபம் பயனுள்ளது தான். எனவே, எல்லாவற்றிற்காகவும் ஜெபியுங்கள்.

பவுலுடைய, சமாதானத்திற்கான மூன்றாவது நிபந்தனை,

சிந்திப்பதைக் குறித்தாகும். அவர், “எல்லா நல்ல காரியங்களைப் பற்றியும் சிந்தியுங்கள்” என்று கூறுகிறார் (8). பவுல் நம்மை உண்மையானவை, ஒழுக்கமுள்ளவை, நீதியுள்ளவை கற்புள்ளவை, அன்புள்ளவை நற்கீர்த்தியுள்ளவை ஆகியவற்றை சிந்திக்கும்படி உற்சாகப்படுத்துகிறார். நீங்கள் எப்படி சிந்திக்கப் போகிறீர்கள் என்பதைத் தீர்மானியுங்கள். உங்களுடைய சிந்தனைகள் ஆடுகளைப் போன்றவை; உங்களுடைய சிந்தனைகளை மேய்க்கும் மேய்ப்பர் நீங்கள் தான். உங்களுடைய சிந்தனைகளால் கட்டுப் படுத்தப்படாதீர்கள், ஆனால் உங்கள் சிந்தனைகளைக் கட்டுப்படுத்தி “நன்மையான காரியங்களை”ப் பற்றி சிந்தியுங்கள்.

பவுல் இதை எழுதும் போது, தம்முடைய தனிப்பட்ட பரிசுத்தத்தைக் குறித்தும் நமக்கு கூறுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன். சிறையில், பவுல் உண்மையல்லாதவை, ஒழுக்கமில்லாதவை, அநீதியானவை, சுத்தமற்றவை, கேவலமானவை மற்றும் தீய செய்திகள் ஆகியவற்றைக் கண்டார். எனவே, தான் வாழும்படியாக இந்த நல்ல, நேர்மையான காரியங்களில் தன் மனதை வைக்க வேண்டியிருந்தது.

தனிப்பட்ட சமாதானத்திற்காக பவுலுடைய நான்காவது நிபந்தனை மிகவும் நடைமுறைக்கொத்த ஒன்றாகும். அவர், “நீங்கள் என்னிடத்தில் கற்றும் அடைந்தும் கேட்டும் கண்டும் இருக்கிறவைகளெவைகளோ, அவைகளையே செய்யுங்கள்; அப்பொழுது சமாதானத்தின் தேவன் உங்களோடருப்பார்” (9) என்று கூறுகிறார். சில நேரங்களில், சரியானவை என்று நமக்குத் தெரியும் காரியங்களை செய்வதற்கு நமக்கு தைரியமில்லாததால், நம்முடைய சமாதானத்தை இழந்து விடுகிறோம். நமக்கு தெரிந்தவற்றை நாம் செய்யும்போது அது நம்மை சமாதானத்திற்குள் வழிநடத்தும். சரி என்று நாம் அறியும், நம்பும் காரியத்தைச் செய்வது தான் பவுலினுடைய முறை (சங்கீதம் 4).

சமாதானத்திற்கான ஐந்தாவது நிபந்தனையை, நாம் “புண்ணியம் எதுவோ” அல்லது “நீங்கள் நன்மையானவற்றில் நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தால்” என்ற வார்த்தைகளில் பார்க்கிறோம். அப்படியென்றால் நன்மையானதில் விசுவாசத்தை இழப்பதும் சாத்தியம் என்பது விளங்குகிறது (8). இதன் அர்த்தம், நாம் நம்முடைய விசுவாசப் பயணத்தில் செய்திருக்கும் எல்லா நற்காரியங்களின் மதிப்பையும் சந்தேகிக்கிறோம். கிறிஸ்துவுக்காக ஊழியம் செய்ததில் பவுல் என்ன லாபத்தை அடைந்தார்? சிறை, சிறையாக சென்றார். அதனால் என்ன பயன் என்று சந்தேகப்படுவது சரியல்ல. நம்முடைய அல்லது மற்றவர்களுடைய நன்மையான கிரியைகளின் மதிப்பை சந்தேகிப்பது “சமாதானத் திருடனாக” இருக்கக்கூடும்.

தனிப்பட்ட சமாதானத்திற்கான, பவுலின் ஆறாவது நிபந்தனை,

“ஸ்தோத்தரித்தல்” (6). நன்றியுணர்வைக் குறித்த ஒரு திட்டமான மனப்பாங்கின் ஆராதனையை நீங்கள் வெளிப்படுத்தும்போது, நீங்கள், உங்களுடைய சிந்தனைகளை எதிர்மாறான காரியங்களிலிருந்து விலக்கி, நன்மை தரும் பசும்பூவெளிக்கு நேராகத் திருப்புகிறீர்கள். உங்களுடைய தனிப்பட்ட அமைதியின் நிலையை தக்க வைத்துக் கொள்ள உங்களுக்கு உதவ ஆக்கப்பூர்வமான உதவும் ஒரு காரியம் ஸ்தோத்தரிப்பதாகும்.

சமாதானத்திற்கான ஏழாவது நிபந்தனை பொறுமை. பொறுமை என்பது நாம் கர்த்தருக்காகக் விகவாசத்தோடு காத்திருத்தலாகும். பொறுமை என்பது மக்களோடு நமக்குப் பொறுமை தேவைப் படும்போது அன்பின் காத்திருத்தலாகும். பொறுமையின்மை “சமாதானத் திருடன்” ஆகும். பொறுமை என்பது சமாதானத்தைக் கொண்டு வரும் பரிசுத்த ஆவியின் கனியாகும் (11).

பின்பு பவுல், சமாதானத்திற்கான தம்முடைய எட்டாவது நிபந்தனையைப்பற்றி எழுதுகிறார்: “உங்கள் சாந்தகுணம் எல்லா மனுஷருக்கும் தெரிந்திருப்பதாக” (5). இது ஏற்றுக் கொள்ளும் ஒரு சாந்தகுணம் ஆகும். உங்களால் மாற்ற முடியாத சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளை நீங்கள் வாழ்வில் ஏற்றுக்கொள்ளும் போது சமாதானம் உங்களைத் தொடரும். சாந்தமும், பொறுமையும் ஆவியின் கனியாகும் (கலாத்தியர் 5:22,23).

பவுல், சமாதானத்திற்கான கடைசி நான்கு நிபந்தனைகளில், உயிர்த்த கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள உறவைப் பற்றி கூறுகிறார். அவர்: “கர்த்தர் சமீபமாயிருக்கிறார்” என்று எழுதுகிறார், அப்படியென்றால், உங்கள் கர்த்தருடைய சமீபத்தை மறவாதீர்கள் (5) என்று அவர் கூறுகிறார். இது தான் ஒன்பதாவது நிபந்தனை. பவுல், தன்னுடைய கடைசி சிறையிருப்பின் போது, அவர் அறிந்திருந்த அனைவரும் அவரைக் கைவிட்டுவிட்ட நிலையிலும், அவர் தனிமையாயிருக்கவில்லை. அவர் இந்த உலகத்திலிருந்த கடைசி நாட்களில்: “எல்லோரும் என்னை கைவிட்டார்கள்; கர்த்தரோ எனக்குத் துணையாக நின்று என்னாலே பிரசங்கம் நிறைவேறுகிறதற் காகவும் என்னைப் பலப்படுத்தினார்” (II தீமோத்தேயு 4-16,17) என்றார். கர்த்தர் எப்போதும் நம் அருகில் இருக்கிறார், நம்மை நடத்துகிறார் என்பதை நாம் நினைவில் வைத்திருந்தால், எப்படிப்பட்ட கடினமான சூழ்நிலையிலும் சமாதானத்தோடு இருக்கலாம்.

இதே சந்தர்ப்பத்தில் பவுல் தன்னுடைய பத்தாவது நிபந்தனையையும் எழுதுகிறார்: “கர்த்தருக்குள் எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருங்கள்”. பிலிப்பியர்களை கர்த்தருக்குள் சந்தோஷமாயிருக்கும்படி புத்தி சொல்வதன் மூலம், கிறிஸ்துவை அறிவதன் மூலம் சந்தோஷத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறுகிறார் பவுல்.

அவரது பதினோராவது நிபந்தனையையும் எழுதுகிறார். “புகழ்

எதுவோ”. இதன் அர்த்தம், “தேவனுடைய சம்மதத்தை மதிக்கக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்” உங்கள் சாந்தத்தை தக்க வைத்துக் கொள்ள மனிதர்களைச் சார்ந்திருந்தால், உங்கள் தனிப்பட்ட சாந்தம் மிகவும் பெலன்மையிருக்கும். தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியும் போது – சம்மதத்தைப் பெறும் போது நிலையான சந்தோஷமும், சமாதானமும் உங்களுக்கு உண்டாகும். தேவன் ஆபிரகாமோடு பேசியதாகக் கூறப்படும், வேதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள நான்கு வார்த்தைகள் இந்த சத்தியத்தை நமக்கு கற்பிக்கிறது. அந்த நான்கு வார்த்தைகள், “நீ எனக்கு முன்பாக நடந்து” (ஆதியாகமம் 17:1) என்பவை. நாம் தேவனுக்கு “முன்பாக நடந்து” அவருடைய சம்மதத்தை நம் வாழ்வில் அனுபவிக்கும் போது, ஆசீர்வாதம் பெறுவோம்.

சமாதானத்திற்கு பவுல் கூறும் கடைசி நிபந்தனை, “தேவசமாதானம் உங்கள் இருதயங்களையும் உங்கள் சிந்தனைகளையும் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளாகக் காத்துக்” கொள்ள வேண்டியது (7). “தேவனே, என்னால் முடியாது, ஆனால் உம்மால் முடியும்” என்று கூறுவது. நான் யார், நான் எப்படி என்பது ஒரு பொருட்டல்ல; நீர் என்ன செய்வீர் என்பதே முக்கியம். எனக்கு என்ன வேண்டும் என்பது முக்கியமல்ல, நீர் எதை விரும்புகிறீர் என்பதே முக்கியம். கடைசியில், நீர் என்ன செய்தீர் என்பதே முக்கியம். இந்த மனப்பாங்கை நான், “நான்கு ஆவிக்குரிய இரகசியங்கள்” என்று அழைக்கிறேன். எல்லாப் புரிந்து கொள்ளுதலுக்கும் மேலாக நிற்கும் ஒரு சமாதானத்திற்குள் இவை நம்மை வழிநடத்தும். நம்முடைய இருதயங்களையும், சிந்தனைகளையும் கிறிஸ்து இயேசுவில் வைக்க வேண்டும் என்பதற்கு என்ன அர்த்தம் என்பதை இந்த இரகசியங்கள் நமக்கு விளக்கிக்காட்டும். வேதம், தேவனுடைய சமாதானம் என்று அழைக்கும் அந்த தொடர் சமாதான நிலை உங்களுக்கிருக்கிறதா? இந்த நிபந்தனைகளை சந்திக்க உங்களுக்குத் தேவையான கிருபையைத் தருமாறு தேவனிடம் கேளுங்கள். தேவனால் நம்மைத் தனிப்பட்ட சமாதான நிலையில் வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் அந்த சமாதான நிலை நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டது. பவுலும், வேதத்தை எழுதிய மற்றவர்களும் முக்கியம் என்றும் கூறும் நிபந்தனைகளை நாம் சந்தித்தால், தொடர்ந்த, தனிப்பட்ட ஒரு சமாதான நிலையில் தேவன் நம்மை வைப்பார்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

பவுல் கொலோசெயருக்கு எழுதின நிருபம்

கொலோசெ பட்டணம், எபேசவிலிருந்து 160 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் அமைந்துள்ளது. வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சபைகளில் ஒரு பகுதியான சபையாகவும் இது இருக்கக்கூடும் - பவுல் எபேசவில் ஸ்தாபித்த சபையிலிருந்து வளர்ந்தது (வெளி 2.3).

கொலோசெய சபையில் குறைந்தது மூன்று விதமான பிரச்சனைகளாவது இருந்தன. முதலாவது, கொலோசெயர்களின் விசுவாசத்தின்மீது ஒரு தத்துவரீதியான அறிவுப்பூர்வமான தாக்குதல் இருந்தது. பின்பு சட்டரீதியான பிரச்சனை, கொலோசெய பட்டணத்திலிருந்த பூர்வீக மதப்பற்றுடைய யூதர்கள், கொலோசெயாவிலிருந்து பக்தியுள்ள சீஷர்களின் மீது யூத சட்டங்களைத் திணிக்க முயற்சி செய்தனர். கடைசியாக, கொலோசெய சபையில், தரிசனங்கள், தூதர் ஆராதனை மற்றும், வேறு சில புரிந்து கொள்ளமுடியாத காரியங்களில் மக்கள் தங்களை ஈடுபடுத்தலாயினர். இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைகள் கொலோசெய சபையில் துளிர்க்க ஆரம்பித்தவுடன், கொலோசெய சபையில் மேய்ப்பராயிருந்த எப்பாப்பிரா, ரோமிலிருந்த பவுலின் அறிவுரையை நாடினார். அவருடைய இந்த சந்திப்பு பவுலை, கொலோசெயருக்கு இந்த நிருபத்தை எழுதத் தூண்டியிருக்கும்.

சபை என்ற விஷயத்தில், பவுல் எபேசியருக்கு எழுதிய புத்தகம், அவருடைய சிறந்த சாதனையாகும். “சபையின் கிறிஸ்து” என்ற தலைப்பில் பவுலின் சாதனை இந்த கொலோசெயருக்கு அவர் எழுதிய நிருபமாகும்.

கொலோசெயர்களின் விசுவாசத்தின் மேலிருந்த தத்துவரீதியான தாக்குதலின் ஒரு பகுதி இயேசு கிறிஸ்து என்ற நபரைக் குறித்தாகும். “தேவனில் தேவனானவர்” என்று மதங்கள் நிச்சயித்த அவரை மக்கள் சாதாரணமாக எண்ணினர். இயேசு கிறிஸ்துவே ‘இம்மானுவேல்’, தேவன் நம்மோடுருக்கிறார் என்ற உண்மையை, கிறிஸ்து என்ற தெவனை இந்த

தத்துவம் தாக்கியது. எனவே தான், பவுல் கொலோசெயருக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தில், இயேசுகிறிஸ்து என்ற ஆழ்த்தத்துவத்துக்கு முக்கியத் துவம் கொடுத்தார்.

இந்த நிருபத்தில் அவர், “உங்களிடம் கிறிஸ்து இருந்தால், உங்களிடம் எல்லாம் இருக்கிறது, நீங்கள் கிறிஸ்துவை இழந்தால், எல்லாவற்றையும் இழப்பீர்கள், இயேசு கிறிஸ்து உங்களுக்கு ஏதாவது ஒன்றாயிருந்தால், இயேசுகிறிஸ்து உங்களுக்கு எல்லாமுமாயிருப்பார். ஏனென்றால், இயேசுகிறிஸ்து உங்களுக்கு எல்லாமுமாயிருக்கும் வரை அவர் உண்மையில் உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை தான்” என்று எழுதுகிறார்.

இன்று, நம்முடைய சபைகளிலும், கொலோசெயில் இருந்தது போன்ற பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன என்று நான் நினைக்கிறேன். நாம் கிரியைகளினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் கிருபையைக் கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டோம் என்ற போதனைக்கு எதிர்மாக, விசுவாசிகளில் மேல் சட்டரீதியான கட்டுக்களைப் போட முயற்சிக்கும் மக்கள் நம்மில் இருக்கிறார்கள். மேலும் ஆவிக்குரியவை எதுவாயிருந்தாலும் அது பரிசுத்த ஆவியிடமிருந்து வருவது என்று நினைக்கும் மக்களும் நம்முடைய சபைகளில் இருக்கிறார்கள். இது ஆவியின் உலகத்திலுள்ள இருளான பகுதியில் மக்களைச் சேர்த்து விடுகிறது.

மேலும் விசுவாசிகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் சிலர், விசுவாசத்தை பனிக்கட்டியைப் போல் குளிர்ச்சியுள்ளதாகவும், சம்பிரதாயமாகவும் குறைத்துவிடுகிறார்கள். மேலும், கிறிஸ்துவை உருவமற்ற ஒருவராக, நீராவி போன்று தொட்டுணர முடியாத ஒருவராக ஆக்க முயற்சிக்கும் ஜனங்களும் இன்று நம்முடைய சபைகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவையும், அவருடைய போதனைகளையும், தாங்கள் எதைப்பற்றிய பேசுகிறோம் என்றே அறிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு சிக்கலாக்கி விடுகிறார்கள்.

பவுல் கொலோசெயர்களுக்கு எழுதிய போது இப்படிப்பட்ட பிரச்சனைகளைக் குறித்துத்தான் எழுதினார். இந்த நிருபத்தின் போதனைகளின்படி, இன்று நம்முடைய சபைகளிலிருக்கும் அதே விதமான பிரச்சனைகளைக் கையாள முடியும். அது பயனளிக்கும்.

முதலாம் அதிகாரத்தில், கிறிஸ்து யார் என்பதைப் பற்றி புதிய ஏற்பாட்டின் சிறந்த கூற்றுகளில் சிலவற்றை நமக்கு பவுல் கொடுக்கிறார்: “அவர் அதரிசனமான தேவனுடைய தற்சுருபமும், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் முந்தின பேறுமானவர். ஏனென்றால், அவருக்குள் சகலமும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது; பரலோகத்திலுள்ளவைகளும் பூலோகத்திலுள்ளவைகளுமாகிய காணப் படுகிறவைகளும் காணப்படாதவைகளுமான சகல வஸ்துக்களும், சிங்காசனங்களானாலும், கர்த்தத்துவங்களானாலும், துரைத்தனங்

களானாலும் அதிகாரங்களானாலும், சகலமும் அவரைக்கொண்டும் அவருக்கென்றும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அவர் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர், எல்லாம் அவருக்குள் நிலைநிற்கிறது. அவரே சபையாகிய சரீரத்துக்குத் தலையானவர்; எல்லாவற்றிலும் முதல்வராயிருக்கும்படி, அவரே ஆதியும் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்த முதற்பேறுமானவர்” (1:15-18).

கிறிஸ்துவின் மீதான அந்தத் தத்துவரீதியான தாக்குதலை ஆட்சேபிக்கும் விதத்தில் கிறிஸ்துவைப் பற்றி பவுல் எழுதும் விதத்தைப் பார்த்தீர்களா?

கிறிஸ்து யார் என்பதை நமக்கு சொல்வதோடு கூட, கிறிஸ்து என்ன செய்துள்ளார் என்றும் பவுல் கூறுவதை கவனியுங்கள். “இருளின் அதிகாரத்தினின்று நம்மை விடுதலையாக்கி, தமது அன்பின் குமாரசூதைய ராஜ்யத்திற்கு உட்படுத்தினவருமாயிருக்கிற பிதாவை ஸ்தோத்திரிக்கிறோம். (குமாரசூதைய) அவருக்குள் அவருடைய இரத்தத்தினாலே, பாவ மன்னிப்பாகிய மீட்பு நமக்கு உண்டாயிருக்கிறது” (13-14) இது இயேசு கிறிஸ்துவின் கிரியையைப்பற்றியும் கவிசேஷத்தைப் பற்றியும் ஒரு அற்புதமான கூற்றல்லவா?

முதலாம் அதிகாரத்தில், பவுல் “நீங்கள் கேட்ட கவிசேஷத்தினால் உண்டாகும் நம்பிக்கையைவிட்டு அசையாமல், ஸ்திரமாயும் உறுதியாயும் விசுவாசத்திலே நிலைத்திருப்பீர்களானால் அப்படியாகும்” (22) என்று எழுதும்போது கிறிஸ்து நமக்கு செய்துள்ளதை எப்படி உரிமையாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று கொலோசெயருக்குக் கூறுகிறார்.

கிறிஸ்து யார் என்றும் அவர் நமக்காக என்ன செய்துள்ளார் என்றும் நமக்கு புரிகிறதா? கிறிஸ்து உங்களுக்காக செய்ததை எப்படி சொந்தமாக்கிக் கொள்ளுவது என்று உங்களுக்குப் புரிகிறதா?

அடுத்ததாக, கிறிஸ்துவில் எப்படி வாழ்வது என்று பவுல் கூறுவதைக் கவனியுங்கள். பவுல், “ஆகையால், நீங்கள் கார்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவை ஏற்றுக் கொண்டபடியே, அவருக்குள் வேர் கொண்டவர்களாகவும், அவர்மேல் கட்டப்பட்டவர்களாகவும், அவருக்குள் நடந்து கொண்டு, நீங்கள் போதிக்கப்பட்டபடியே, விசுவாசத்தில் உறுதிப்பட்டு, ஸ்தோத்திரத்தோடே அதிலே பெருகுவீர்களாக” (2:6-7). கிறிஸ்துவில் எப்படி வாழ்வது, கிறிஸ்துவில் வாழ்வதால் உண்டாகும் பலன் என்ன என்பதை நடைமுறைக் கேற்ற விதத்தில் விளக்கும் ஒரு அழகான வசனமாகும் இது.

இரண்டாம் அதிகாரத்தில், கிறிஸ்துவில் நமக்கு என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பவுல் கூறுகிறார்: “ஏனென்றால், தேவத்துவத்தின் பரிபூரணமெல்லாம் சரீரப்பிரகாரமாக அவருக்குள் வாசமாயிருக்கிறது. மேலும் சகல துரைத்தனங்களுக்கும் அதிகாரத்துக்கும் தலைவராயிருக்கிற

அவருக்குள் நீங்கள் பரிபூரணமுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள். அல்லாமலும், நீங்கள் கிறிஸ்துவைப்பற்றும் விருத்தசேதனத்தினாலே மாம்சத்துக்குரிய பாவ சரீரத்தைக் களைந்து விட்டதினால், கையால் செய்யப்படாத விருத்தசேதனத்தை அவருக்குள் பெற்றீர்கள். ஞானஸ்நானத்திலே அவரோடே கூட அடக்கம்பண்ணப்பட்டவர்களாகவும், அதிலே அவரை மரித்தோரிலிருந்தெழுப்பின் தேவனுடைய செயலின் மேலுள்ள விசுவாசத்தினாலே அவரோடே கூட எழுந்தவர்களாகவும் இருக்கிறீர்கள்” (9-12). இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென்றால் விருத்தசேதனம் பண்ணப்படவேண்டும் என்று கொலோசெயருக்கு கூறி வந்த சட்ட வல்லுநர்களுக்கு பவுல் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறினார். பவுல் கொலோசெயருக்கு எழுதிய நிருபம் அவருடைய ஆழ்ந்த ஆவிக்குரிய அறிவைக் காட்டுகிறது. பவுலுடைய ஆவிக்குரிய வாழ்வில் ஜெபம் ஒரு முக்கியமான காரியமாக இருந்தது. இயேசுவைப் போலவே, இவரும் ஜெபத்தின் முக்கியத்துவத்தைத் தன் முன்மாதிரி மூலம் காண்பிக்கிறார். பவுல், கொலேசெய சபையிலிருந்த விசுவாசிகளுக்காக ஜெபித்த ஜெபத்தைப் பாருங்கள், அதை உங்களுடைய சொந்த ஜெபங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். பின்பு, தேவன் ஜெபத்தைக் கேட்கிறவர், ஜெபத்திற்கு பதிலளிக்கிறவர் என்று விசுவாசித்து பவுல் ஜெபித்தது போல் ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொள்ள முயற்சி செய்யுங்கள். அது அவருடைய வழிகளைப் புரிந்து கொள்ளவும், பின்பற்றவும் உங்களுக்கு உதவியாயிருக்கும்.

அத்தியாயம் பத்து
பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய
முதல் நிருபம்

பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய முதல் நிருபத்தின் கருப்பொருள் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையாகும். இது தெசலோனிக்கேய விசுவாசிகளுக்கு மிகவும் முக்கியமானதாயிருந்தது, ஏனெனில் பவுல் மிகக் குறுகிய காலமே அவர்களோடு இருந்தபோதிலும் இந்த சத்தியத்தை அவர்களுக்குக் கற்பித்தார்.

அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில், தெசலோனிக்கேயாவில் சபை எப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது என்பதற்கான அழகான ஒரு வர்ணனை உண்டு (17:1-15). இந்த சபை ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது பவுல் எப்படிப்பட்ட அசாதாரணமான ஒரு ஊழியத்தை அந்தப் பட்டணத்தில் செய்து வந்தார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ளவும் இந்த வசனங்கள் நமக்கு உதவும். இந்த வல்லமை நிறைந்த சபை ஒரு மாதத்திற்குள்ளாக நிறுவப்பட்டது, ஏனெனில் பவுல் அவர்களோடு மூன்று ஓய்வு நாட்கள் வரை தான் இருந்தார். பவுல் ஜெப ஆலயத்திற்குள் சென்று பிரசங்கித்த போதிலும், தெசலோனிக்கேயாவில் முதலில் மனந்திரும்பியவர்கள் யூதர்கள் அல்ல. மாறாக, முக்கியமான கிரேக்க புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் தான். இதன் விளைவாக யூதர்கள் பவுலின் மேல் பொறாமை கொண்டனர். அவர்கள் அவர் பட்டணத்தைவிட்டே போக வேண்டிய அளவுக்கு மிகவும் கடுமையாக துன்புறுத்தினர். அவர் முதலில் பெரெயா, பின்பு ஏதென்ஸ் மற்றும் கொரிந்துவுக்கு சென்றார். அங்கு அவர் தெசலோனிக்கேயருக்குத் தன் முதல் நிருபத்தை எழுதினார். திமோத்தேயுவும், சீலாவும் தெசலோனிக்கேயாவில் தங்கிவிட்டு, பின்னர் பவுலோடு சேர்ந்து கொண்டனர். பவுல் தெசலோனிக்கேயாவில் அந்த மூன்று வாரங்களை செலவிட்ட போது இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைக் குறித்து மிகவும் வலியுறுத்திப் பேசியிருப்பார். திமோத்தேயு,

கொரிந்து பட்டணத்தில் பவுலை சேர்ந்து கொண்ட போது, தெசலோனிக்கேயாவில் உள்ள விசுவாசிகள் பற்றி ஒரு அறிக்கையைக் கொடுத்தான். அவன் பவுலிடம், தெசலோனிக்கேய சீஷர்கள் கர்த்தரில் வல்லமையுள்ளவர்களாயிருந்த போதிலும், பல புதிய ஜீவனையே இழக்கும், அளவுக்கு யூதர்கள் அவர்களைத் துன்புறுத்தி வந்தனர், என்று கூறியிருந்தார்.

மேலும், பவுலுடைய இரண்டாம் வருகையைக் குறித்த உபதேசத்தில் தெசலோனிக்கேயருக்கு நிறைய கேள்விகள் கேட்க வேண்டியிருந்ததாகவும், தீமோத்தேயு பவுலிடம் கூறினான். அவர்கள், துன்புறுத்தலில் இரத்த சாட்சியாக மரித்த தங்களுடைய அன்பானவர்களைக் குறித்து கரிசனையுள்ளவர்களாயிருந்தனர். இயேசு கிறிஸ்து தம்முடைய சபைக்காக மீண்டும் வரும் போது, அவர்கள் தம் ஆசீர்வாதங்களை இழந்து போவார்களா?

அந்த அடிப்படையில், இயேசுவின் இரண்டாம் வருகைக் குறித்தும், சபை எடுத்துக் கொள்ளப்படுதல் குறித்தும் பவுல் கூறும் வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள். இயேசு மீண்டும் வருவதற்கு முன்பாக விசுவாசிகள் பரலோகத்திற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவர் என்பது “சபை எடுத்துக் கொள்ளப்படுவது” (Rapture of the Church) குறித்த போதனை. பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதும்போது, துன்புறுத்தப்பட்ட அவர்களுக்காக, அவருடைய இருதயம் அன்பினால் நிறைந்திருந்தது தெரிகிறது. அவர்: “அன்றியும் சகோதரரே, நித்திரையடைந்தவர்களினிமித்தம் நீங்கள் நம்பிக்கையற்றவர்களான மற்றவர்களைப் போலத் துக்கித்து, அறிவில்லாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை. இயேசுவானவர் மரித்து பின்பு எழுந்திருந்தாரென்று விசுவாசிக்கிறோமே; அப்படியே இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களையும் தேவன் அவரோடேகூடக் கொண்டு வருவார். கர்த்தருடைய வார்த்தையை முன்னிட்டு நாங்கள் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறதாவது: “கர்த்தருடைய வருகைமட்டும் உயிரோடிருக்கும் நாம் நித்திரையடைந்தவர்களுக்கு முந்திக் கொள்வதில்லை. ஏனெனில், கர்த்தர் தாமே ஆரவாரத்தோடும், பிரதான தூதனுடைய சத்தத்தோடும், தேவ எக்காளத்தோடும் வானத்திலிருந்து இறங்கி வருவார்; அப்பொழுது கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் முதலாது எழுந்திருப்பார்கள். பின்பு உயிரோடிருக்கும் நாமும் கர்த்தருக்கு எதிர்கொண்டு போக, மேகங்கள்மேல் அவர்களோடே கூட ஆகாயத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, இவ்விதமாய் எப்பொழுதும் கர்த்தருடனே கூட இருப்போம். ஆகையால், இந்த வார்த்தைகளினாலே நீங்கள் ஒருவரையொருவர் தேற்றுங்கள்” என்று எழுதுகிறார்.

இது இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகைப்பற்றி வேதத்திலுள்ள முக்கியமான பகுதிகளில் ஒரு பகுதியாகும். பவுல் இந்தப் பகுதியை எழுதும் போது அவருடைய இருதயத்தின் பாரத்தைக் கவனியுங்கள். ஒரு பெரிய போதகராக, பவுலுக்கு தெசலோனிக்கேயாவிலிருந்த இந்தத் துன்புறுத்தப்பட்ட

புதிய விசுவாசிகள் இயேசுவின் இரண்டாம் வருகைப் பற்றிய சில காரியங்களைக் குறித்து அறியாமையிலிருப்பதை விரும்பவில்லை (13).

பவுல் ஒரு பெரிய மிஷனரியாயிருந்தபடியால், இந்த தெசலோனிக்கேய விசுவாசிகள், விசுவாசமில்லாதிருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. இயேசு மரித்து மீண்டும் உயிர்த்தார் என்பதை நாம் விசுவாசித்தால், நமக்கு அன்பான மரித்தவர்களும் உயிரோடெழும்புவார்கள் என்பதை நாம் விசுவாசிப்போம் என்று அவர் எழுதுகிறார் (14). பின்பு சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதைப் பற்றி அவர் விளக்கமாகவும் குறிப்பாகவும் கூறுகிறார்.

பவுல் ஒரு பெரிய தீர்க்கதரிசியாயிருந்தபடியால், தெசலோனிக்கேயர், கர்த்தரிடத்திலிருந்து ஒரு வார்த்தையைப் பெறாமலிருப்பதை விரும்பவில்லை. எனவே அவர், “கர்த்தருடைய வார்த்தையை முன்னிட்டு” (15) இதைக் கூறுவதாக எழுதுகிறார்.

கடைசியாக, பவுல் ஒரு பெரிய மேம்பராயிருந்தபடியால், இந்த அன்பான மக்கள் நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் இல்லாமலிருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. இந்த சத்தியத்தை அவர் தெசலோனிக்கேயரோடு பகிர்ந்து கொண்டதன் நோக்கமே இதுதான், ஏனெனில், அவர்களுடைய கவலை, கொலைசெய்யப்பட்டுவிட்ட அவர்களுடைய அன்பானவர்களைப்பற்றி தானிருந்தது. அவர், “இயேசு கிறிஸ்து மீண்டும் வரும் போது, கிறிஸ்துவில் மரித்தவர்கள் முதலாவது எழுந்திருப்பார்கள்” (16) என்று எழுதுகிறார். வேதத்தின் இந்த வல்லமையான பகுதியில், மிக முக்கியமான போதனை சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதைக் குறித்தாகும். பவுல் இதே போதனையின் சாராம்சத்தை தான் கொரிந்தியருக்கும் எழுதுகிறார் (Iகொரி. 15:51,52). இயேசுவும் இதே சத்தியத்தை தான் ஒலிவ மலையின் பிரசங்கத்தில் போதிக்கிறார் (மத்தேயு 24:40,41).

பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்து, கிறிஸ்துவின் வருகையைக் குறித்த நம்பிக்கையில் உள்ள நடைமுறைக்கேதுவான கருத்துக்களை கற்பிக்கிறார். அவர் தம்முடைய வாழ்த்தைக் கூறும்போதே, “உங்கள் விசுவாசத்தின் கிரியையையும், உங்கள் அன்பின் பிரயாசத்தையும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள உங்கள் நம்பிக்கையின் பொறுமையையும், நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக நாங்கள் இடைவிடாமல் நினைவு கூர்ந்து” என்று எழுதுகிறார்.

பவுல் இந்த சபைக்கு எழுதும்போது, அவர்களுடைய “விசுவாசத்தின் கிரியை” மற்றும் “அன்பின் பிரயாசத்தை” குறிப்பிடுவதற்கு ஒரு காரணமுண்டு. ஏனென்றால், தான் இயேசுவின் இரண்டாம் வருகை குறித்துப் போதித்ததை, தெசலோனிக்கேயர் தவறாகப் புரிந்து கொண்டனர்.

அதைத் தொடர்ந்து, அவர்களில் சிலர், தங்கள் வேலைகளை விட்டு விட்டனர். அவர்கள் இரண்டாவது வருகை மிகவும் சமீபமாயிருக்கிறது என்று எண்ணிக்கொண்டு, நாளெல்லாம் அப்படியே உட்கார்ந்து கர்த்தருக்காக காத்திருக்க ஆரம்பித்தனர். பவுல், நமக்கு கிறிஸ்துவுக்காக அன்பின் பிரயாசத்தில் நாம் முழுகியிருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

முதல் தெசலோனிக்கேயரின் இரண்டாம் அதிகாரத்தில், முன்மாதிரி மிஷனரியாகிய பவுலின் அற்புதமான ஆழ்த்தத்துவத்தைப் பார்க்கிறோம். பவுலுடைய தைரியம், துணிவு, உண்மை, கபடமற்ற தன்மை, தேவனிடமும் தேவனுடைய வார்த்தையிலும் அவர் கொண்டிருந்த விசுவாசம் போன்றவற்றை கவனியுங்கள். தான் வாழ்வதற்கான நோக்கமே, அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய அபிவிருத்திக்காக தான் என்று அவர் தெசலோனிக்கேயரிடம் கூறுகிறார் (1-12).

மூன்றாவது அதிகாரத்தில், இந்த நிருபம் எப்படி எழுதப்பட்டது என்ற விளக்கத்தை நாம் பெறுகிறோம். பவுல், “ஆகையால், நான் இனிப் பொறுத்திருக்கக்கூடாமல், எங்கள் வேலை வீனாய்ப் போகத்தக்கதாகச் சோதனைக்காரன் உங்களை சோதனைக்குட்படுத்தினதுண்டோவென்று, உங்கள் விசுவாசத்தை அறியும்படிக்கு, அவனை அனுப்பினேன். இப்பொழுது தீமோத்தேயு உங்களிடத்திலிருந்து எங்களிடத்தில் வந்து, உங்கள் விசுவாசத்தையும் அன்பையும் குறித்தும், நீங்கள் எப்பொழுதும் எங்களைப் பட்சமாய் நினைத்துக்கொண்டு, நாங்கள் உங்களைக் காண வாஞ்சையாயிருக்கிறதுபோல நீங்களும் எங்களைக் காண வாஞ்சையாயிருக்கிறீர்களென்பதைக் குறித்தும், எங்களுக்கு நற்செய்தி சொன்னதினாலே, சகோதரரே, எங்களுக்கு நேரிட்ட எல்லா இக்கட்டிலும் உபத்திரவத்திலும் உங்கள் விசுவாசத்தினாலே உங்களைக் குறித்து ஆறுதலடைந்தோம். நீங்கள் கர்த்தருக்குள் நிலைந்திருந்தால் நாங்கள் பிழைத்திருப்போம்” (5-8). பாதி புதிய ஏற்பாட்டை, மிஷனரியும், போதகரும் மேம்ப்பருமான பவுலின் பெரிய இருதயத்திற்குள் நாம் காணும் ஒரு அழகான காரியம் இது.

இயேசுகிறிஸ்துவின் சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டா? நாம் தேற்றப்படவேண்டும் என்று பவுல் விரும்பியதால் இதை அவர் நம்மோடு பகிர்ந்து கொண்டார். சபையின் எடுத்துக்கொள்ளப்படுதல் குறித்த போதனையில் காணப்படும் ஆறுதலை இழந்து போகாதீர்கள். விசுவாசிக்கும் எல்லோருக்கும் இது ஒரு ஆசீர்வாதமான நம்பிக்கை, இந்த உலகத்திற்கு இது ஒன்றே நம்பிக்கை.

நான்காவது அதிகாரத்தில், நாம் இப்போது பார்த்த பகுதியோடு கூட, இந்த போதனைக்கான சில நடைமுறை காரியங்களை பவுல் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறார். அவர், கிறிஸ்து மீண்டும் வருவார் என்ற உண்மையைக்

குறித்து மிகவும் ஆர்வமாயிருந்த தெசலோனிக்கேயரிடம், அவர்கள் தங்கள் அமைதலான ஜீவியத்தாலும், கடின உழைப்பாலும் நல்ல சாட்சிகளாயிருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார் (11-12).

ஐந்தாவது அதிகாரத்தில், முதலில், இரண்டாவது வருகையின் வரிசைப்பட்டியல்பற்றி சில விமர்சனங்களைக் கூறிவிட்டு, பின்பு இந்த போதனையைக்குறித்து தெளிவாகக் கூறுகிறார். அவர், “சகோதரரே, இவைகள் நடக்குங்காலங்களையும் சமயங்களையும்குறித்து உங்களுக்கு எழுதவேண்டுவதில்லை. இரவிலே திருடன் வருகிற விதமாப்க் கர்த்தருடைய நாள் வருமென்று நீங்களே நன்றாய் அறிந்திருக்கிறீர்கள். சமாதானமும் சவுக்கியமும் உண்டென்று அவர்கள் சொல்லும் போது, கர்ப்பவதியானவளுக்கு வேதனை வருகிறதுபோல, அழிவு சடிதியாய் அவர்கள் மேல் வரும்; அவர்கள் தப்பிப்போவதில்லை” (1-3).

இந்தப் பகுதியில், பவுல், நாம் கிறிஸ்துவின் வருகையின் சரியான நேரம் பற்றி கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர் (agnostic) போல் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுவது போல் காணப்படுகிறது. இருப்பினும் பவுல், “சகோதரரே, அந்த நாள் திருடனைப் போல உங்களைப் பிடித்துக்கொள்ளத்தக்கதாக, நீங்கள் அந்தகாரத்திலிருக்கிறவர்களல்லவே. நீங்களெல்லாரும் வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளும், பகலின் பிள்ளைகளாமாயிருக்கிறீர்கள்; நாம் இரவுக்கும் இருளுக்கும் உள்ளனவர்களல்லவே. ஆகையால், மற்றவர்கள் தூங்குகிறது போல நாம் தூங்காமல், விழித்துக் கொண்டு தெளிந்தவர்களாயிருக்கக்கடவோம்” (4-6).

சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவது (Rapture of the Church) தவிர, இரண்டாம் வருகையைக் குறித்து நாம் குறித்துக்கொள்ள வேண்டிய ஆயிரம் வருட அரசாட்சி போன்ற (வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 20:4-6ஐ பார்க்கவும்) மற்ற நிகழ்வுகளும் உண்டு. சிலர் ராஜ்யத்தை அப்படியே எடுத்துக்கொள்வர், சிலர் அதை மறைபொருளாக எடுத்துக்கொள்வர், ராஜ்யம் என்பது ஆவிக்குரிய அல்லது மறைபொருளான ராஜ்யம் என்று நீங்கள் சொல்வீர்களானால், நீங்கள் “இப்போதைய அரசாட்சிக்குரியவர்” என்று அழைக்கப்படுவீர்கள். நீங்கள், இயேசு கிறிஸ்து இந்த பூமியை ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆளுகை செய்ய வருவதற்கு முன்பே, மீண்டும் வருவார் என்று விசுவாசிப்பவர்களானால், “ஆயிரம் வருட அரசாட்சிக்கு முந்தையவர்கள்” என்று அழைக்கப்படுவீர்கள். நீங்கள், காரியங்கள் சரியாகிக் கொண்டேயிருக்கும், இங்கு பூமியிலேயே, தேவனுடைய ராஜ்யம் உண்மையான ஒன்றாக வரும், அப்போது, அந்த நேரத்தில் இயேசுகிறிஸ்து மீண்டும் வருவார் என்ற விசுவாசிப்பவர்களாகயிருந்தால், நீங்கள் “ஆயிரம் வருட அரசாட்சிக்குப் பிந்தையவர்கள்” என்று அழைக்கப்படுவீர்கள்.

எல்லாமே சரியானதாயிருக்கும் என்று விசுவாசிப்பவர்களும் உண்டு

அவர்கள் “எல்லா அரசாட்சிக்குரியவர்கள்” என்று அழைக்கப்படுவர். ஆனால், இரண்டாம் வருகையைக் குறித்து உங்களுடைய வேதரீதியான கண்ணோட்டம் எதுவாயிருந்தாலும் பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய முதல் நிருபத்தில் உள்ளவை நடைமுறைக்கு ஏற்றதாக உள்ளது (12-22). இயேசு கிறிஸ்து மீண்டும் வரப்போகிறார் என்ற அடிப்படையில், ஒரு விசுவாசியினுடைய மனப்பாங்கும் செயல்பாடுகளும் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பல கட்டளைகள் கொடுக்கிறார்.

பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய இந்த முதல் நிருபத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொண்டு பின்பற்ற வேண்டிய இரண்டு முக்கியமான சத்தியங்கள் உண்டு. முதலாவது, இயேசு மீண்டும் வரப்போகிறார், இரண்டாவது, நாம் அவருடைய வருகைக்காக காத்திருக்கும் போது, காத்திருக்கும் அன்பின் செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் பதினொன்று
பவுல் தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய
இரண்டாம் நிருபம்

தெசலோனிக்கேயருக்கு பவுல் எழுதிய இந்த இரண்டாம் நிருபம் மிகவும் சுருக்கமானது; முதல் நிருபம் எழுதப்பட்டவுடன் இது எழுதப்பட்டதாகும். முதல் அதிகாரமும் மூன்றாம் அதிகாரமும், தெசலோனிக்கேயர் முதல் நிருபம் போன்றதே. எனவே இது நிருபங்களைப் பற்றிய ஒரு ஆய்வு ஆதலால், இந்த இரண்டு அதிகாரங்களையும் குறித்து நான் ஆழமாக எதுவும் கூறமாட்டேன். நீங்களே அதைப் படித்து, ஜாக்கிரதையாக ஆய்வு செய்யுங்கள். ஆனால் இரண்டாம் தெசலோனிக்கேயரின் முக்கியமான அதிகாரம் இரண்டாவது அதிகாரமாகும்.

இந்த அதிகாரத்தில், பவுல் சில கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறார். தெசலோனிக்கேயாவிலுள்ள மிகவும் ஆரம்ப நிலையிலுள்ள சபையின் குழப்பத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார். அவர்: “அன்றியும் சகோதரரே, நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் வருகையையும், நாம் அவரிடத்திலே சேர்க்கப்படுவதையுங்குறித்து, நாங்கள் உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறது என்னவென்றால், ஒரு ஆவியினாலாவது, வார்த்தையினாலாவது, எங்களிடத்திலிருந்து வந்ததாய்த் தோன்றுகிற ஒரு நிருபத்தினாலாவது, கிறிஸ்துவினுடைய நாள் சமீபமாயிருக்கிறதாகச் சொல்லப்பட்டால், உடனே சஞ்சலப்படாமலும் கலங்காமலும் இருங்கள்” (1-2) என்கிறார்.

இங்கு பவுல், தான் முதலாம் தெசலோனிக்கேயர் நான்காம் அதிகாரத்தில் அவர்களுக்குக் கூறிய “சபை எடுத்துக்கொள்ளப் படுதலுக்கும்”, தீர்க்கதரிசிகளான யோவேல், செப்பனியா மற்றும் சுகரியாவால் எழுதப்பட்ட கர்த்தரின் நாளுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் கூறுகிறார். II பேதுரு மூன்றாம் அதிகாரத்தில், பேதுருவும் இந்த சம்வத்தை முன்னறிவித்துள்ளார்.

சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதும், கர்த்தருடைய நாளும் ஒரே நிகழ்ச்சி அல்ல. “கர்த்தருடைய மகா பெரிய பயங்கரமான நாள்” என்று சில நேரங்களில் அழைக்கப்படும் இந்நாள், பூமியின்மேல் தேவனுடைய நியாயத்திர்ப்பின் நாளாகும். சபை எடுத்துக் கொள்ளப்படுதல் என்பது, சபை இந்த உலகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுப் போகும் ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். இயேசுவின் வார்த்தைகளில் ஒருவர் எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார், மற்றொருவர் விடப்படுவார் (மத்தேயு 24:40,41).

தெசலோனிக்கேயர் ஏன் குழப்பமடைந்தனர் என்று இப்போது உங்களுக்குத் தெரியும். பவுல், தெசலோனிக்கேயருக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபத்தில், சபை எடுத்துக் கொள்ளப்படுதல் மற்றும் கர்த்தருடைய நாள் பற்றிய வித்தியாசத்தை தெளிவாக்குகிறார்.

சுருக்கமாக

கர்த்தரின் நாள் வருவதற்கு முன்னர் நடக்க வேண்டிய சம்பவங்களைப் பற்றி பவுல் பகிர்ந்து கொள்ளும் முக்கியமான சத்தியத்தின் பகுதியாகும் இது. சாத்தான் மூலம் எப்பொழுதும் செயல் புரிந்து கொண்டிருக்கும், ஒழுங்கற்ற சக்தி – (இப்போது கிறிஸ்துவின் வல்லமையால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது) பூமியின் மேல் ஆளுகை செய்ய அனுமதிக்கப்படும்வரை கர்த்தரின் நாள் வராது என்று பவுல் போதித்தார். அது நடக்கும் போது மக்கள் பாவமான வழிகளை ஆவலோடு பின்பற்றுவார்கள். இது மிகவும் பயங்கரமான ஒரு காலமாக இருக்கப் போகிறது. அந்நாட்களில் இந்த உலகத்தின் தலைமைத்துவத்திற்கு உயரப் போகிறவர், வேதம் “அந்திகிறிஸ்து” என்று அழைக்கும் ஒருவராகும். கிறிஸ்துவுக்கு நேராகவும், அவரிடம் அன்பு கொள்ளும், பின்பற்றும் அனைவருக்கும் எதிர்த்துப் போராடி, உண்மையான கிறிஸ்துவின் இடத்தை எடுத்துக் கொள்ள அந்திக்கிறிஸ்து முயற்சி செய்வான்.

சபையானது, பூமியில் மிகுந்த உபத்திரவத்தின் நேரத்தைக் கடந்து செல்லும் என்று சிலர் நம்புகிறார்கள், சிலர் நம்புவதில்லை. முதலாவது தெசலோனிக்கேயரில், பவுல் “தேவன் நம்மைக் கோபாக்கினைக்கென்று நியமிக்காமல், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய் இரட்சிப்படைவதற்கென்று நியமித்தார். நாம் விழித்திருப்பவர்களானாலும், நித்திரையடைந்தவர்களானாலும், தம்முடனேகூட நாம் ஏகமாய்ப் பிழைத்திருக்கும்படி அவர் நமக்காக மரித்தாரே” (5:9-10) இந்த இரண்டு வசனங்களையும் அடிப்படையில் ஆயிரம் வருட அரசாட்சிக்கு முந்தைய பல வேத பண்டிதர்கள், தேவன் இப்படிப்பட்ட மகா உபத்திரவத்தின் போது உள்ள கோபாக்கினையைப் போல வேறு எந்த சமயமும் துன்பத்தை தேவன் அனுமதிக்க மாட்டார் என்று நம்புகிறார்கள். இரண்டாம் வருகையின் மூலம், அவர் தம்முடைய ஜனங்களை மீட்டுக் கொண்டு பின்பு மிஞ்சியிருக்கும்

அவிசுவாசமான உலகத்தின் மேல் தம்முடைய கோபாக்கினையை ஊற்றுவார்.

இந்த வார்த்தைகள் உங்களுக்கு ஆறுதல் கொடுக்கிறதா? இயேசு கிறிஸ்துவை வரவிருக்கும் இந்த உலகத்தை எப்பொழுதும் ஆளும் ராஜாதி ராஜாவாக, கர்த்தாதி கர்த்தாவாக, நீங்கள் அறிந்திருந்தால், பவுலின் இந்த வார்த்தைகள் நம்பிக்கையின் வார்த்தைகளாக, தேற்றும் வார்த்தைகளாக இருக்கும். இயேசு உங்களுடைய கர்த்தராகவும், இரட்சகராகவும் இல்லையென்றால் இந்த வார்த்தைகள் நியாயத்தீர்ப்பின் வார்த்தைகளாகும். இயேசுவை உங்களுடைய இரட்சகரென்று நம்புங்கள். இப்பொழுதே அவரை உங்கள் கர்த்தராக ஏற்றுக்கொண்டு அவருக்கே உண்மையாயிருப்பதாக தீர்மானமெடுங்கள்.

அப்போது இந்த வார்த்தைகள், உங்களுக்கு ஆசீர்வாதமான நம்பிக்கையாகவும், உங்களுக்கு மிகுந்த ஆறுதலைத் தரும் வார்த்தைகளாகவும் மாறும்.

அத்தியாயம் பன்னிரெண்டு

பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய முதல் நிருபம்

தீமோத்தேயுவுக்கு பவுல் எழுதிய முதல் மற்றும் மற்றும் இரண்டாம் நிருபங்களும், தீத்துவும் “மேய்ப்பர் நிருபங்கள்” என்று அழைக்கப்படுகின்றன, ஏனெனில் இவை, பவுலால் மேய்ப்பர்களாக நியமிக்கப்பட்ட இரண்டு மனிதர்களுக்கு எழுதப்பட்டது. பவுல் தீமோத்தேயு முதல் நிருபத்தையும், தீத்து நிருபத்தையும் ஒரே காலக்கட்டத்தில் தான் எழுதினார், எனவே இவை இரண்டும் பல இடங்களில் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன. பின்னர், தன்னுடைய இரண்டாவது ரோம சிறையிருப்பின் போது, மிகுந்த காவலின் கீழ், அவர் தீமோத்தேயுவுக்கு தன்னுடைய இரண்டாம் நிருபத்தை எழுதினார். இதில் பவுலுடைய கடைசி வார்த்தைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. எனவே நாம் முதலாவது, முதல் தீமோத்தேயுவையும், பின் தீத்துவையும், பின்னர் பவுல் பிலெமோனுக்கு எழுதிய சிறிய நிருபத்தையும் பார்த்து, இரண்டாம் தீமோத்தேயுவோடு, நம்முடைய நிருபங்களின் ஆராய்ச்சியை முடிப்போம்.

எபேச சபையின் போதகராயிருக்கும்படி பவுலால் நியமிக்கப்பட்டவர் தீமோத்தேயு. தீத்து, கிரேத்தா தீவில் வைக்கப்பட்டார். நாம் தீமோத்தேயுவுக்கும் தீத்துவுக்கும் எழுதப்பட்ட நிருபங்களை வாசிக்கும் போது, இரு வெவ்வேறு விதமான தனிநபர்களின் குணநலன்களை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தீமோத்தேயு, ஒரு இளைய, இரக்கமுள்ள உணர்ச்சிமிக்க மனிதனாவார். இவரை ஒரு அன்புள்ள, விசாரமுள்ள மேய்ப்பருக்கு ஒரு மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்கிறார் பவுல். தீமோத்தேயு சற்று தைரியமில்லாதவராகவும் இருந்திருப்பார். ஏனெனில் அவர் தைரியமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்க பவுலுடைய அறிவுரை தேவைப்பட்டது. பவுல் தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபத்தில் வெளிப்படும் தீத்துவின் குணநலன்கள் மிகவும் வித்தியாசமானது. தீத்து மிகவும் முதிர்ச்சி நிறைந்த ஸ்திரமான ஒரு வயதான மனிதன். இவற்றை, பவுல் அவருக்குக் கொடுத்த பணிகளை வைத்து நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம். உதாரணமாக, மிகுந்த

பிரச்சனைக்குள்ளாகியிருந்த கொரிந்து சபைக்கு அவர்கள் திருந்துவதற்காக எழுதிய நிருபங்களைக் கொடுத்தனுப்ப பவுல் தீத்துவைப் பயன்படுத்தினார். கிரேத்தா தீவு, ஒரு சபை ஸ்தாபிக்கப்படுவதற்கும், தொடர்ந்து நடத்தப் படுவதற்கும் மிகவும் கடினமான ஒரு இடமாயிருந்ததால், பவுல் ஒரு திட்டத்தோடு அங்கு தீத்துவை நியமித்தார். கிரேத்தா தீவினர் பகைமையுள்ளவர்கள், பயங்கரமானவர்கள், கடினமான ஜனங்கள். இப்படிப்பட்ட சவால் நிறைந்த கடினமான இடத்தில் மேய்ப்பராயிருக்க சிறந்த மனிதராக பவுல் தீத்துவைக் கண்டார்.

ஊழியப் பணிகளிலே பவுலுக்கும், தீமோத்தேயுவுக்குமிருந்த உறவு ஒரு தகப்பன், மகனுக்குள்ள உறவாகும், மிகவும் நெருங்கிய தனிப்பட்ட ஒரு உறவாகும். பவுல் எபேசுவில், திறன்னு பாடசாலையில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த போது, அவருடைய மாணவர்களில் ஒருவர் தான் தீமோத்தேயு என்று நாம் யூகிக்கலாம். ஆனால் தீமோத்தேயு அப்போஸ்தலராகிய பவுலை முதன் முதலில் லீஸ்திராவில் தான் சந்தித்தார் (அப்போஸ்தலர் 16:1). அந்தப் பட்டணத்தில் பவுல் கல்லெறியப்பட்டு, மரித்துவிட்டார் என விடப்பட்ட போது தீமோத்தேயு அநேகமாக அங்கு தான் இருந்திருப்பார். பவுல் அற்புதவிதமாக அந்தத் தாக்குதலில் பிழைத்த போது, அந்த நிகழ்ச்சி, சிறிய பையனான தீமோத்தேயுவின் மனதில் எப்படிப்பட்ட தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதை சற்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். தீமோத்தேயு, பவுலுடைய தைரியத்தையும் துணியையும் பார்த்துத் தான், பவுலை “ஹீரோ” என்று எண்ணினார் என நினைக்கிறேன் பவுல் தன்னுடைய மூன்றாவது மிஷனரி பயணத்தின் போது, தீமோத்தேயுவை லீஸ்திராவில் நியமித்தார். ஏனெனில் அந்த நாளிலிருந்து தான், தீமோத்தேயு பவுலின் மிஷனரி குழுவின் ஒரு அங்கத்தினராகக் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

பவுல், தம்முடைய முதலாவது ரோம சிறையிருப்பிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டவுடன் தான், தீமோத்தேயுவுக்கு இந்த முதலாவது நிருபத்தை எழுதியிருப்பார் என்று வேத பண்டிதர்கள் நம்புகின்றனர். இந்த நிருபம் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம், சத்தியத்தின் தூணாகவும், அஸ்திவாரமாகவும் இருக்கும் தேவனுடைய சபையானது, செயல்படும்படி தேவனால் எப்படி கட்டப்பட்டது என்பதை தீமோத்தேயு அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது தான். இந்த சபையின் ஒழுக்கத்தைக்குறித்த அறிக்கையிலும், தீத்துவுக்கு தான் எழுதிய நிருபத்திலும். சபையை வழி நடத்தும் மனுஷருக்கு இருக்க வேண்டிய குணாதிசயங்களை பவுல் வலியுறுத்துகிறார். (1 தீமோத்தேயு 3:1-13 பார்க்கவும்).

சபை என்பது “ஆத்துமாவை இரட்சிக்கும் நிலையம்” என்று பல மக்கள் நம்புகின்றனர். ஆனால், உண்மையில் சபை என்பது சுவிசேஷத்தின் சத்தியம் அறிவிக்கப்படும் செயல்பாடுகளை அடித்தளமாகக் கொண்ட, ஆத்துமாவை இரட்சிக்கும் ஒரு மையம் தான். இந்த சத்தியத்தின் மையமாக

சபையிருக்குமென்றால், அதன் அங்கத்தினர்களாவதற்கும், அதன் தலைவர்களாவதற்கும் சில குறிப்பிட்ட ஆவிக்குரிய நியமங்கள் இருக்க வேண்டும்.

இந்த நிருபத்தை நீங்கள் ஆராயும் போதே வேறு பல சத்தியங்களும் வலியுறுத்தப்படுவதைக் காணலாம். இவை, அப்போஸ்தலராகிய பவுலின் “உண்மையுள்ள வார்த்தைகள்” என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பவுல் இந்த மேய்ப்பர்களுக்கு எழுதும் போது, “இந்த வார்த்தை உண்மையுள்ளது எல்லா அங்கிகரிப்புக்கும் பாத்திரமுமானது” என்று சில நேரங்களில் கூறுவார். “இப்போது, உண்மையிலேயே முக்கியமான ஒன்றை நான் கூறப் போகிறேன்” என்பது தான். அதன் அர்த்தமாகும்.

பவுலுடைய முதல் உண்மையான வார்த்தை, “பாவிகளை இரட்சிக்க கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தார்..... அவர்களில் பிரதான பாவி நான்” (I தீமோத்தேயு 1:15) என்பதே. கர்த்தர் பாவிகளுக்கு ஒரு மாதிரியைக் காட்ட விரும்பினார் என்பதையே இங்கு பவுல் கூற வருகிறார். சில நேரங்களில், தாங்கள் இரட்சிக்கப்படவே முடியாத பாவிகள் என்று மக்கள் எண்ணிக் கொள்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட மக்களுக்கு பவுல், “இந்த உலகத்தின் மிகவும் மோசமான பாவியை இயேசு ஏற்கனவே இரட்சித்து விட்டார். இயேசு கிறிஸ்து என்னை இரட்சித்த போது, எப்போதுமே வாழ்ந்திராத ஒரு மோசமான பாவியை இரட்சித்தார். அவரால் என்னையே இரட்சிக்க முடியுமென்றால், கண்டிப்பாக உங்களையும் இரட்சிக்க முடியும்!” என்று வலியுறுத்துகிறார். பவுல் இங்கு தன்னைத் தானே தாழ்த்திக் காண்பிக்கவில்லை. அவர் சபையை துன்புறுத்தியதால், தன்னைத் தானே பிரதான பாவிடாகக் கண்டார்.

இரண்டாம் அதிகாரத்தில், பவுல், சபையானது ஒவ்வொரு நாளும் எப்படி செயல்பட வேண்டும் என்று தீமோத்தேயுவுக்கு கூறுகையில், சபையின் பிரதான காரியமாக இருக்க வேண்டியது ஜெபம் என்று கூறுகிறார் (I தீமோத்தேயு 2:1). ஜெபங்கள் எல்லா மனிதர்களுக்கும் தேவையானது என்று அவர் கூறும்போது, ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான ஜெபத்தைப் பற்றியும் கூறுகிறார். அதை நீங்கள் “சுவிசேஷ ஜெபம்” என்று அழைக்கலாம். தேவன் “எல்லா மனுஷரும் இரட்சிக்கப்படவும்....சித்தமாயிருக்கிறார்” (4). எனவே இது எல்லா மனுஷருக்குமான ஜெபமாகும்.

சுவிசேஷத்தின் சத்தியம் அறிவிக்கப்படக் கூடிய தூணும், ஆதாரமுமாய் சபை இருக்க வேண்டும் (I தீமோத்தேயு 3:15). அந்த சுவிசேஷ சத்தியம் ஜெபத்தோடு அறிவிக்கப்படவேண்டும், ஏனென்றால், பிரிசுத்த ஆவியால் மட்டுமே மக்களை மனமாற்றி சீஷர்களாக்க முடியும். எனவே, பவுலைப் பொறுத்தவரை மேய்ப்பரின் முதல் பிரதான காரியமாக இருக்கவேண்டியது சபையில் ஜெபமாகும் (2:1).

அத்தியாயம் பதிமூன்று தெய்வீக மேற்பார்வையாளர்கள்

பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய முதல் நிருபமும், தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபமும் எல்லா சபைகளுக்கும், சபை உத்தரவின்படி அதிகாரப்பூர்வமான புத்தகமாயிருக்க வேண்டும். இந்த மேய்ப்பருக்கான நிருபங்களில், பவுல், பல நடைமுறைக்கேற்ற காரியங்களைக், கூறுகிறார்; உத்தரவாகக் கொடுக்கிறார். அவர் கலாச்சாரத்துக்கு அப்பாற்பட்ட உபதேசங்களையும் கூறுகிறார். சபையின் எல்லா இடங்களிலும் இவை பின்பற்றப்படவேண்டும். உதாரணமாக, இன்று பல பெண்களுக்கு பவுலை வெறுப்புக்குள்ளாக்கிய ஒரு பகுதி உண்டு. பவுல்: “ஸ்திரீகளும் மயிரைப் பின்னுதலினாலாவது, பொன்னினாலாவது, முத்துக்களினாலாவது, விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரத்தினாலாவது தங்களை அலங்கரியாமல், தகுதியான வஸ்திரத்தினாலும், நாணத்தினாலும், தெளிந்த புத்தியினாலும், தேவபக்தியுள்ளவர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற ஸ்திரீகளுக்கு ஏற்றபடியே நற்கிரியைகளினாலும், தங்களை அலங்கரிக்கவேண்டும். ஸ்திரீயானவள் எல்லாவற்றிலும் அடக்கமுடையவளாயிருந்து, அமைதலோடு கற்றுக்கொள்ளக்கடவள். உபதேசம்பண்ணவும், புருஷன்மேல் அதிகாரஞ்செலுத்தவும், ஸ்திரீயானவளுக்கு நான் உத்தரவு கொடுக்கிறதில்லை; அவள் அமைதலாயிருக்கவேண்டும் (I தீமோத்தேயு 2:9-12) என்றார்.

பெண்கள் ஊழியம் செய்யக்கூடாது என்று பவுல் இங்கு கூறவில்லை. மாறாக, அவர் தன்னுடைய எல்லா நிருபங்களிலும் உறுதியாக சொல்லும் ஒன்றை இங்கேயும் கூறுகிறார்: ஒரு தெய்வீக ஒழுங்கு உண்டு, அதில் புருஷன் குடும்பத்திற்கு தலையாயிருக்கிறான், கிறிஸ்து புருஷனுக்குத் தலையாயிருக்கிறார், ஸ்திரீக்கு தலையாயிருப்பவன் புருஷன். கிறிஸ்து எப்படி சபையை மேற்பார்வையிட்டு அதை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறாரோ, அப்படியே புருஷனும் தன்னுடைய மனைவியையும், குடும்பத்தையும்

மேற்பார்வையிட வேண்டும், புருஷர்கள், தங்கள் அருகிலுள்ள சபையையும் மேற்பார்வையிட்டு நடத்த வேண்டும்.

குடும்பம் மற்றும் சபையின் தலைவராக இருக்கும் பொறுப்பை வேதம் மிகத்தெளிவாக புருஷர்களுக்குக் கொடுக்கிறது. தேவனுடைய பார்வையில் ஆணும் பெண்ணும் முற்றிலும் சமமானவர்கள் என்று வேதம் கற்பிக்கிறது, ஆனால் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் உள்ள பங்கிலும், பணியிலும் சமத்துவம் இருப்பதாக வேதம் போதிக்கவில்லை. வேதம், “தேவன் ஆணையும் பெண்ணையும் படைத்தார்” என்றும் ஒவ்வொருவருக்கும் சில பங்குகள், பொறுப்புகள் மற்றும் பணிகளை நியமித்தார் என்றும் கூறுகிறது.

என்னுடைய கருத்துப்படி, பெண்கள் தங்களுடைய சபையில் எப்படிப்பட்ட ஊழியத்தை வேண்டுமானாலும் செய்யலாம், ஆனால் அந்த சபையின் மூப்பர்கள் அல்லது ஆளுநர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் தான் அவற்றைச் செய்ய வேண்டும். அப்படியானால் மூப்பர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் ஒரு ஆண் போதகராயிருப்பது போல், மூப்பர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் ஒரு பெண் ஏன் போதகராயிருக்கக் கூடாது என்பதற்குக் காரணம் எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

அது நம்மை இந்த மேய்ப்பர்களின் நிருபங்களிலிருக்கும் மற்றொரு முக்கியமான காரியத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறது. முதல் தீமோத்தேயுவில், சபை அதிகாரிகளின் தகுதிகள், பங்கு, பொறுப்புகள் போன்றவற்றைக் குறித்து அதிகமான போதனைகள் காணப்படுகிறது. மூப்பர் ஆளுகை செய்வது, மேற்பார்வையிடுவது, தேவனுடைய மந்தையை மேய்ப்பது போன்ற பொறுப்புக்களையுடையவர்கள். சபையின் மற்றொரு விதமான அதிகாரி உதவிக்காரர் (deacon). உதவிக்காரர்கள் பணிவிடை செய்வார்கள். அவர்கள் ஆவிக்குரிய ஊழியங்களிலோ அல்லது நடைமுறைக்கேற்ற காரியங்களிலோ பணிவிடை செய்வார்கள், ஆனால் ஆளுகை செய்யவோ மேற்பார்வையிடவோ அவர்களுக்கு பொறுப்பில்லை. இந்த இரண்டு விதமான சபை. அதிகாரிகளும், முதலாவது, நமக்கு அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் புத்தகத்தின் ஆறாம் அதிகாரத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

இந்த அதிகாரிகள் சபை நோட்டுப் புத்தகங்களில் குறிப்பிடப் படுகின்றனர். இதில், முதல் தீமோத்தேயு, இரண்டாவது தீத்து. இந்த அதிகாரிகளுக்கு வேண்டிய தகுதிகளும் வரையறுக்கப்படுகின்றன. இன்று சபை சக்தியற்றதாக இருப்பதற்கான காரணங்களில் ஒன்று, சபை அங்கத்தினர்களாவதற்குத் தேவையான திட்டமான நியமங்களையும், அதைக்காட்டிலும் சபை தலைவர்களாவதற்கான திட்டமான நியமங்களையும் செயல்படுத்துவதை நாம் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே நிறுத்தி விட்டது தான். எந்த காலகட்டமானாலும் சரி, சபையானது அதனுடைய தலைவர்கள் மற்றும் அங்கத்தினர்களுடைய ஜீவியத்தின் மூலமாகத்தான், முக்கியமாக

சுவிசேஷத்தை அறிவிக்க முடியும். நீங்கள் உங்கள் சபையின் மூப்பராயிருந்தால், ஜாக்கிரதையோடும், ஜெபத்தோடும், இந்த நிருபங்களிலுள்ள மூப்பர்களுக்கான நியமங்களைப் படித்து, பின் தலைமைத்துவத்திற்கு தேவையான அந்த நியமங்களை சந்திக்கக் கூடிய கிருபையைத் தருமாறு தேவனிடம் கேளுங்கள். மூப்பர்கள் ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியுடையவர்களாகவும், ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்குத் தகுதிவாய்ந்த தலைவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையை பவுல் வலியுறுத்துகிறார். அடிக்கடி தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்படும் ஒரு பகுதி “ஒரே மனைவியை உடைய புருஷனும்” என்ற பகுதி (2). இதன் அர்த்தம் “ஒரு ஸ்திரீயையுடைய புருஷன்” அல்லது ஒரு மனைவியையுடைய புருஷன். மூல பாஷையில் இந்த வார்த்தைகளைப் படித்த பின்பு, இந்த மனிதனுக்கு வேறு மனைவி இருந்திருக்கக் கூடாது என்று அவர்கள் அர்த்தம் சொல்வதாக நான் நினைக்கவில்லை, மாறாக, தற்போது அந்த மனிதன் ஒரே ஒரு ஸ்திரீயோடு வாழ வேண்டும் என்பதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்று யோசிக்கிறேன்.

உதவிக்காரருக்கான நியமங்களும், மூப்பர்களுக்கு தேவையான நியமங்கள் போலவே உயர்வாயிருப்பதைக் கவனியுங்கள். இந்த ஆவிக்குரிய தலைவர்களின் மனைவிகளுக்கும் கடுமையான தகுதிகள் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன. முதல் தீமோத்தேயு மற்றும் தீத்துவின் புத்தகங்களில் இது மிகவும் முக்கியமான வலியுறுத்தலாகும்.

இந்த நிருபத்தில் பவுல். தீமோத்தேயுவை நம்பிக்கையற்றிருப்பது குறித்து எச்சரிப்பார். இதற்கு “நீங்கள் ஒரு காலத்தில் நம்பிய காரியத்திலிருந்து தூர விலகி நிற்பது” என்று அர்த்தம். கடைசி நாட்களில் பெரிய நம்பிக்கையற்றநிலை இருக்கும் என்று பவுல் முன்னறிவிக்கிறார். இது இரண்டு விதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது – “வஞ்சிக்கிற ஆவிகள்” “பிசாசின் உபதேசங்கள்” (I தீமோத்தேயு 4:1).

“வஞ்சிக்கிற ஆவிகள்” என்றால் ஆவிக்குரியவை எல்லாம் பரிசுத்த ஆவியுடையவை அல்ல என்பதே. பல மக்கள், இந்த வித்தியாசத்தை அறிவதில்லை. ஆவிக்குரிய உலகத்திலிருந்து எதற்கு வேண்டுமானாலும் திறந்த மனதுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ஆவிகளால், கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள விசுவாசத்திலிருந்து வஞ்சித்து இழுக்க முடியும் என்று உணராதவர்களாய் இருப்பார்கள்.

பவுல் குறிப்பிடும் இரண்டாவது விதமான (apostasy) “பிசாசுகளின் உபதேசங்கள்” என்று அழைக்கிறார். நாம் சபையில் போதிக்க வேண்டிய, உபதேசம் தேவனுடைய வார்த்தை. ஆனால் பொய்யான உபதேசங்களும் உண்டு. அவை “பிசாசின் உபதேசங்கள்”. இந்த உபதேசங்கள் வேதத்தில் காணப்படுவதில்லை, இவை தேவனிடத்திலிருந்து வருவதும் இல்லை.

இவை பிசாசிடத்திலிருந்து வருபவை, மேலும் வேதத்தில் காணப்படாத இந்தப் பொய்யான உபதேசங்களால் பலர் வஞ்சிக்கப்படுகிறார்கள். வேதத்தில் காணப்படாத, காரியங்களை தேவனுடைய ஜனங்கள் நம்புகூடாது.

தீமோத்தேயு நியமிக்கப்பட்டபோது ஒரு அனுபவத்தைப் பெற்றார். மூப்பர்கள் தங்களுடைய கரங்களைத் தீமோத்தேயுவின் மேல் வைத்த போது, ஏதோ ஒன்று அவனுக்குள் கடந்து சென்றது. பவுல், “மூப்பராகிய சங்கத்தார் உன்மேல் கைகளை வைத்த போது தீர்க்கதரிசனத்தினால் உனக்கு அளிக்கப்பட்ட வரத்தைப் பற்றி அசதியாயிராதே” என்று எழுதுகிறார். அவர் “உன்னுடைய வாசிக்கிறதிலும், பிரசங்கம் பண்ணுகிறதிலும் போதிக்கிறதிலும் ஜாக்கிரதையாயிரு” (13-16) என்று அவர் எழுதும்போது அவர் அதைத் தான் பேசுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலுள்ள மக்களிடம் அவருடைய உறவுமுறைப்பற்றி பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு சில வார்த்தைகளை எழுதுகிறார். பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குக் கூறும் ஆலோசனை மக்களோடு உத்தியோக ரீதியான தொடர்பை வைத்துக்கொள்ளுமாறு கூறுவது போல் தெரியவில்லை. மாறாக, உன்னுடைய சொந்த குடும்பத்து அங்கத்தினர்களிடம் தொடர்பு கொள்வது போலவே, தேவனுடைய குடும்பத்தாரோடும் உறவு கொள்ள வேண்டும் என்று தீமோத்தேயுவிடம் கூறுகிறார் (1 தீமோ 5:1-2). இது ஒரு உத்தியோகரீதியான தொடர்பு அல்ல, மாறாக கரிசனையுள்ள நெருங்கிய ஒரு குடும்ப உறவாகும்.

மூப்பரின் பதவிக்கான உயர்ந்த நியமங்களை நிறைவேற்றுவதன் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு சில அறிவுரைகளைக் கூறுகிறார். பவுல் தீமோத்தேயுவிடம், ஒரு மூப்பர் பாவம் செய்தால் (ஆம், அவர்கள் செய்கிறார்கள்) அவர்கள் எல்லாருக்கும் முன்பாக கடிந்து கொள்ளப்படவேண்டும், ஏனெனில் அவர்களுடைய ஊழியம் பொதுவானதாகும். இந்தச் சபை ஒழுங்கு குறித்து பட்சபாதத்தோடிருக்கக் கூடாது. கடிந்து கொள்ளப்படும் நபர் தீமோத்தேயுவுக்கு தனிப்பட்ட நண்பராயிருந்தாலும் பட்சபாதம் இருக்க கூடாது என்று எச்சரிக்கிறார். “நீ பட்சபாதத்தோடே ஒன்றும் செய்யாமலும் விசாரிக்குமுன் நிருணயம் பண்ணாமலும், இவைகளைக் காத்து நடக்கும்படி, தேவனுக்கும் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கும், தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட தூதருக்கும் முன்பாக, உறுதியாய்க் கட்டளையிடுகிறேன்” (1 தீமோ 5:17-25).

சபையை வழிநடத்தக்கூடிய மனுஷர்களுடைய குணாதிசயத்தைப் பற்றியதே பவுலுடைய பிரதான நோக்கமாகயிருந்தபோதிலும், ஆறாம் அதிகாரத்தில் அவர் மற்ற ஆலோசனைகளையும் கூறுகிறார். உதாரணமாக, அடிமைகளைக் குறித்து சில நடைமுறைக்கேற்ற ஆலோசனைகளை பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குக் கொடுக்கிறார். தேவனுடைய நாமம்

தூஷிக்கப்படாதபடிக்கு வேலைக்காரர் தங்கள் எஜமான்களை கணப்படுத்த வேண்டும் (1) என்று வேலைக்காரருக்கு அறிவுறுத்துமாறு அவர் தீமோத்தேயுவிடம் கூறுகிறார். அடிமைத்தனம் என்னும் சமூகப் பிரச்சனை ஒழியப் போவதில்லை என்பதை அறிந்திருந்தார் பவுல். ஆதி விகவாசிகளில் பலர் அடிமைகளாயிருந்தனர், அவர்கள் இந்த உலகத்தில் இன்னும் விடுவிக்கப்படாதிருந்ததால், அந்த அடிமைத்தனத்தை எப்படி சமாளிப்பது என்று பவுல் அவர்களுக்குக் கூறுகிறார்.

இந்த அதிகாரத்தில் ஆதாயம் மற்றும் தேவபக்தி குறித்தும் முக்கியமான ஆலோசனைகளைக் காண்கிறோம். ஆதாயத்தின் மேல் பெரிய மதிப்பீட்டை வைத்திருக்கும் கலாச்சாரத்தைக் குறித்தும் வலியுறுத்துகிறார். ஒரு பிள்ளை பள்ளிக்குப் போகத் துவங்கும் நாளிலிருந்து, தன்னுடைய சாதனையின் மேல் மதிப்பு வைக்கக் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறான். ஆனால் வளர்ந்த பின் இது அவனுக்குப் போதிய நிறைவை அளிப்பதில்லை. பல மக்கள் தங்கள் தொழிலில் சிறந்தவர்களாயிருந்தும், சமாதானமில்லாமல், நிறைவில்லாமல், சந்தோஷமில்லாமல் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய சாதனைகள், மூலம் அவர்கள் சந்தோஷமடையவில்லை. அப்படிப்பட்ட மக்கள் பவுலின் வார்த்தைகளைக் கேட்க தயாராயிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்: “போதுமென்கிற மனதுடனே கூடிய தேவ பக்தியே மிகுந்த ஆதாயம்” (6).

பவுல், பின்பு, பொருளாசைக் குறித்து சில எச்சரிப்புகளை பகிர்ந்து கொள்கிறார்: “ஐசுவரியவான்களாக விரும்புகிறவர்கள் சோதனையிலும் கண்ணியிலும், மனுஷரைக் கேட்டிலும் அழிவிலும் அழிவீழ்ந்துகிற மதிக்கேடும் சேதமுமான பலவித இச்சைகளிலும் விழுகிறார்கள். பண ஆசை எல்லாத் தீமைக்கும் வேராயிருக்கிறது.”

பொருளாசையை விட்டோடி, நீதியை நாடும்படி பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு அறிவுறுத்துகிறார் (11). பின்பு ஐசுவரியவான்களுக்கு கூறும்படி பவுல் சில வார்த்தைகளை தீமோத்தேயுவுக்குக் கொடுக்கிறார். “இவ்வுலகத்திலே ஐசுவரியமுள்ளவர்கள் இறுமாப்பான சிந்தையுள்ளவர்களாயிராமலும், நிலையற்ற ஐசுவரியத்தின் மேல் நம்பிக்கை வையாமலும், நாம் அனுபவிக்கிறதற்குச் சகலவித நன்மைகளையும் நமக்குச் சம்பூரணமாய்க் கொடுக்கிற ஜீவனுள்ள தேவன்மேல் நம்பிக்கை வைக்க...அவர்களுக்குக் கட்டடையிடு” (17).

பணக்காரர்களாயிருப்பது தவறு என்று வேதம் கூறவில்லை, வேதத்தின் பல தேவ மனிதர்கள், ஆபிரகாம், யோபு மற்றும் தாவீது ராஜா போன்றோர் மிகவும் ஐசுவரியம் நிறைந்தவர்களாயிருந்தனர். அந்த ஐசுவரியத்தைத் தேடிச் செல்லும் நோக்கம் என்ன, என்பதுதான் முக்கியம். பணக்காரர்களாகயிருப்பவர்கள், தங்கள் பணத்தை நல்ல காரியங்களைச் செய்ய பயன்படுத்தவேண்டும், தேவையுள்ளவர்களுக்கு சந்தோஷமாகக்

கொடுக்க வேண்டும். பவுல் இப்படிப்பட்ட கொடுத்தலை, நித்தியத்தில் பாதுகாப்பாயிருக்கும் முதலீடு என்று அழைக்கிறார் (18-19).

பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கும் நமக்கும் கூறுவது தேவபக்தியோடு இருக்க கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது தான், ஏனெனில் “தேவபக்தியானது இந்த ஜீவனுக்கும் இதற்கு பின்வரும் ஜீவனுக்கும்... பிரயோஜனமுள்ளது” (I தீமோத்தேயு 4:8). உங்களுடைய வாழ்க்கையில் தேவபக்தியைக் கட்டியெழுப்பும் அப்படிப்பட்ட பயிற்சியை பெறுகிறீர்களா? நம்முடைய நாகரீக கலாச்சாரம் ஆதாயத்தைத் தேடும்படி கூறுகிறது. பவுல், தெய்வபயத்தை நாடும்படி அறிவுறுத்துகிறார். நீங்கள் ஆதாயத்தை நாடுகிறீர்களா அல்லது தேவபயத்தை நாடுகிறீர்களா?

அத்தியாயம் பதினான்கு

பவுல் தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபம்

பவுல் தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபத்தில் நல்ல ஜீவியத்துக்கு நல்ல மேற்பார்வையாளரின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார். பவுல், “தீத்துவே, நீ கிரேத்தா தீவில் சபையை ஸ்தாபிக்கக் கூடிய ஒரே வழி, தங்களுடைய பரிசுத்த ஜீவியத்தால் தேவனுடைய உபதேசத்தை அலங்கரிக்கக்கூடிய தெய்வீக மேற்பார்வையாளர்களாக வைத்துக்கொள்வதுதான்” என்று கூறுவதாகத் தெரிகிறது. உபதேசத்தை தேவ பக்தியோடு காத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது தான் பவுல் தீத்துவுக்கு அறிவுறுத்தியது. ஒரு இடத்தில் ஒரு சபையை ஸ்தாபிக்க பவுல் ஊழியர்களுக்குக் கொடுத்த போதனை இது.

பவுல் தீத்துவிடம், “நீ குறைவாயிருக்கிறவைகளை ஒழுங்குபடுத்தும்படிக்கும், நான் உனக்குக் கட்டளையிட்டபடியே, பட்டணங்கள் தோறும் மூப்பரை ஏற்படுத்தும்படிக்கும், உன்னைக் கிரேத்தா தீவிலே விட்டு வந்தேனே” (தீத்து 1:5) என்று கூறுகிறார். பவுலின் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பவரான தீத்து, சபையிலுள்ள குறைகளைத் சரி செய்யும்படி உத்தரவு பெற்றிருந்தார். பவுல் கலாத்திய சபையில் சந்தித்தது போன்று அதே பிரச்சனைகளில் சில கிரேத்தா தீவில் இருந்தது போல் காணப்படுகிறது. இயேசுவின் உண்மையான சீஷர்களாயிருக்க வேண்டுமென்றால் விருத்தசேதனம் பண்ணப்பட வேண்டும் என்று பாரம்பரிய பழமையான யூதர்கள், கிரேத்தாவிலிருந்த விசுவாசிகளுக்குப் போதித்து வந்தனர். வேறு சிலர் கிரேத்தாவின் சீஷர்களிடம் பணத்தை வாங்குவதற்கென்றே போதித்து வந்தனர். பவுல், தீத்துவுக்கு எழுத விரும்பிய இரண்டு பிரச்சனைகள் இவை தான்.

இந்த மேய்ப்பருக்குரிய நிருபம் கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவன் உலகுக்கு பிரசன்னமான மூன்று பிரசன்னங்களை விவரிக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மிக அருமையான கூற்றுகளில் ஒன்றாகிய இந்த வசனத்தில் அவற்றைக் காண முடிகிறது என்று பாருங்கள்: “ஏனெனில்

எல்லா மனுஷருக்கும் இரட்சிப்பை அளிக்கத்தக்க தேவ கிருபையானது பிரசன்னமாகி, நாம் அவபக்தியையும் லௌகிக இச்சைகளையும் வெறுத்து, தெளிந்த புத்தியும் நீதியும் தேவபக்தியும் உள்ளவர்களாய் இவ்வுலகத்திலே ஜீவனம் பண்ணி, நாம் நம்பியிருக்கிற ஆனந்த பாக்கியத்துக்கும், மகா தேவனும் நமது இரட்சகருமாகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மகிமையின் பிரசன்னமாகுதலுக்கும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி நமக்குப் போதிக்கிறது. அவர் நம்மை சகல அக்கிரமங்களினின்று மீட்டுக் கொண்டு, தமக்குரிய சொந்த ஜனங்களாகவும், நற்கிரியைகளைச் செய்ய பக்திவராக்கியமுள்ளவர்களாகவும் நம்மைச் சுத்திகரிக்கும்படி, நமக்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்தார். இவைகளை நீ பேசி, போதித்து, சகல அதிகாரத்தோடும் கடிந்துகொள். ஒருவனும் உன்னை அசட்டைபண்ண இடங்கொடாதிருப்பாயாக” (2:11-15).

மூன்று பிரசன்னங்களைக் கொண்ட சபை

“தேவபிரசன்னத்தைக் காட்டும் சபை” என்று பெயருள்ள ஒரு சபையைப் பற்றி நீங்கள் எப்போதாவது கேள்விப் பட்டிருக்கிறீர்களா? “எபிப்பனி” (Epiphany) என்பது ஒரு கிரேக்க வார்த்தை. இதன் அர்த்தம் “பிரசன்னமாகுதல்”. இரண்டு பிரசன்னம் கொண்ட சபை என்று பவுல் தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபத்திலுள்ள சபையை அழைப்பதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. ஏனெனில் இதில் பவுல் தீத்துவுக்கு தேவனுடைய இரண்டு பிரசன்னமாகுதலைப் பற்றிக் கூறுகிறார். பவுல், “ஏனெனில் எல்லா மனுஷருக்கும் இரட்சிப்பை அளிக்கத் தக்க தேவகிருபையானது” என்று எழுதியுள்ளார் (தீத்து 2-11). கிருபையானது இயேசுகிறிஸ்து பெதலகேமில் பிறந்தபோது பிரசன்னமாகியது. அது கிறிஸ்து மீண்டும் வரும்போது திரும்பவும் பிரசன்னமாகும். சபையானது, கிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவன் பிரசன்னமாகும் இந்த இரண்டு பிரசன்னமாகுதலுக்கு இடையில் இருக்கும் ஒன்றாகும். இந்த நிருபத்தில், இந்த இரண்டு பிரசன்னமாகுதலுக்கும் இடையில் தன்னுடைய சபை எப்படியிருக்கவேண்டும் என்று தான் விரும்புவதை தேவன் பவுலுக்கு வெளிப்படுத்துகிறார். தற்காலத்தில், நாம் “தெளிந்த புத்தியும் நீதியும், தேவபக்தியும்” உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் (தீத்து 2-12) என்று கூறுகிறார்.

இரட்சிப்பைக் கொண்டு வந்த கிறிஸ்துவின் முதல் பிரசன்னமாகுதலில், நற்கிரியைகளை செய்ய பக்திவராக்கியமுள்ள ஒரு விசேஷித்த ஜனக்கூட்டத்தை தமக்கென்று பரிசுத்தமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே தேவன் நம்மைக் கேட்டார் (14). “விசேஷித்த” என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் “ஒரே விதமான” என்பதாகும். கிறிஸ்துவின் சாயலாக உருவாக்கப்பட்ட நாம் விசேஷித்த ஜனங்களாக இருக்க வேண்டும்.

பவுல் தீத்துவுக்கு எழுதிய நிருபத்தை “மூன்று பிரசன்னம்

கொண்டசபை” என்று கூறுவது சரியானது என்று இப்போது நீங்கள் கண்டு கொண்டிருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவின் முதல் பிரசன்னமாகுதலுக்கும், அவருடைய இரண்டாவது வருகைக்கும் இடையில் மூன்றாவது பிரசன்னமாகுதல் உண்டு. அது உங்கள் மூலமாகவும் என் மூலமாகவும் தேவன் பிரசன்னமாவதாலாகும். தேவன் தம்முடைய பணியை செய்வதற்காக உங்களையும் என்னையும் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார். நாம் அவருடைய “விசேஷித்த ஜனங்களாக” இருக்க வேண்டும். நாம் இந்த உலகத்திற்கு இயேசுவைப்போலிருக்க வேண்டும். இந்த உயிர்த்த ஜீவிக் கிறிஸ்து உலகில் பிரசன்னமாவதற்கு நாம் கருவிகளாக செயல்படவேண்டும்.

கிறிஸ்துவின் சபையிலுள்ள விசேஷித்த ஜனங்கள் தங்கள் பரிசுத்தமான, தேவபக்தியுள்ள வாழ்வின் மூலம் தேவன் இந்த உலகத்திற்கு பிரசன்னமாகும்படி கிறிஸ்துவின் உபதேசத்தால் நம்மை அலங்கரித்துக் கொள்ள வேண்டும். தேவன் இந்த உலகத்திற்கு நம் மூலமாகப் பிரசன்னமாகும்படி நம்மைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளபடியால், நம்முடைய வாழ்வில் தேவன் பெரிய திட்டங்களை வைத்துள்ளார் என்று நாம் உறுதியாக நம்பலாம்.

அத்தியாயம் பதினைந்து

பவுல் பிலேமோனுக்கு எழுதிய நிருபம்

பவுலுடைய ஐந்து சிறையிருப்பு நிருபங்களில் பிலேமோன் நான்காவதாகும். பிலேமோன் பவுலுடைய நிருபங்களில் மிகவும் சுருக்கமான நிருபமாயிருந்தாலும், செயல்படுத்துவதில் இது மிகவும் நீண்ட ஒரு நிருபமாகும்.

கொலோசெயில் வாழ்ந்த ஒரு பணக்கார புறஜாதி விசுவாசி பிலேமோன். அவர் அடிமைகளை வைத்திருந்தவர். அவரிடம் ஒநேசிமு என்ற அடிமை இருந்தான். ஒநேசிமு என்ற பெயருக்கு “அநுகூலமானவன்” அல்லது “பிரயோஜனமுள்ளவன்” என்று அர்த்தம். அவன் மிகவும் விலையேற்பெற்ற ஒரு அடிமையாயிருந்ததால் தான் அவனுக்கு இந்தப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

ஒநேசிமு தன்னுடைய எஜமான் பிலேமோனிடமிருந்து கொஞ்சம் பணத்தைத் திருடிக் கொண்டு ஓடிவிட்டான். இப்படியாக அவன் ஒரு ஓடிப்போய்விட்ட அடிமையாகவும், திருடனாகவும் மாறிவிட்டான். ஆனால் ரோம பட்டணத்தில் ஒநேசிமு, சிறையில் பவுலை சந்தித்தான். பவுல் கிறிஸ்துவில் அவனை விசுவாசத்திற்குள் வழிநடத்தினான். மறுபடியும் பிறப்பதென்பது எப்போதுமே மனந்திரும்புதலை உள்ளடக்கியிருக்கும். எனவே ஒநேசிமுவிற்கு மனந்திரும்புதல் என்பது தன் எஜமானிடத்திற்கு திரும்பவும் போய், ஒரு ஓடிப்போன அடிமை சந்திக்க வேண்டிய விளைவுகளைச் சந்திப்பது தான் என்று பவுல் ஒநேசிமுக்கு இதைச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு பவுல் அவனை திரும்பவும் பிலேமோனிடம் அனுப்பும் போது ஒநேசிமுவிடம், ஒரு கடிதத்தையும் அனுப்பினான், அதில், பிலேமோனுக்கு, கிறிஸ்துவில் இந்த புதிய சகோதரனாகிய ஒநேசிமுவிடம் சற்று தயவு காட்டும்படிக் கேட்டிருந்தார்.

பவுல் பிலேமோனுக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தை ஒநேசிமு தன் எஜமானிடம் திரும்பி சென்ற போது தன் கையிலேயே எடுத்துச் சென்றான். இது சமுதாயக் காரியங்களைக் கூறும் ஒரு நிருபம் மட்டுமல்ல, காரியங்களை

நடத்தும் சாமர்த்தியம், சாதுரியமும் நிறைந்த ஒரு சாதனை நிருபமாகும். பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதியதன் நோக்கம் என்ன என்று உணரும் அதே வேளையில், எவ்வளவு அழகாக, யோசனையோடும் சாதுரியத்தோடும் தன்னுடைய நோக்கத்தை அணுகுகிறார் என்று கவனியுங்கள். பிலேமோனுக்கு கிறிஸ்துவைப் போன்ற ஆவி இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டி விட்டு பிலேமோன், ஒநேசிமுவை சந்தோஷத்தோடு தானாக முன் வந்து ஏற்றுக்கொள்வார் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறதென்று கூறுகிறார்.

இயேசுகிறிஸ்து மனிதர்களை மாற்றக்கூடியவர் என்பதே பவுல் பிலேமோனுக்கும் நமக்கும் இந்த நிருபத்தின் மூலம் கூறும் முக்கியமான செய்தி. அவர் மாற்றும்போது, ஒருவரோடொருவரிலுள்ள உறவுமுறையையும் சரிசெய்கிறார். எனவே பவுல், பிலேமோனுக்கு “நீர் ஒநேசிமுவை மன்னித்து அவனை திரும்பவும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஒரு தண்டிக்கப்படக்கூடிய ஒடிப்போன அடிமையாகவும், ஒரு திருடனாகவும் அவனை நீர் ஏற்றுக் கொள்ளாமல், ஒரு சகோதரனாக, கிறிஸ்துவுடைய ஒரு உடன் சீஷனாக ஏற்றுக்கொள்ளவும்” என்று எழுதுகிறார். ஓர் ஒடிப்போன அடிமைக்கு கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை மரணமாகும்.

இயேசு கிறிஸ்து உங்களை மாற்றியுள்ளாரா? உங்களுடைய உறவுமுறைகளையெல்லாம் அவர் மாற்றியுள்ளாரா? அவரால் மாற்றமுடியும், மாற்றுவார் என்று நம்பும் விசுவாசம் உங்களுக்கு உண்டா? இயேசுகிறிஸ்துவால் மட்டுமே, நம்மையும் நம்முடைய உறவுகளையும் மாற்ற முடியும், ஏனெனில் இயேசு கிறிஸ்து மட்டுமே மக்களை மாற்றுகிறவர்.

நாம் இந்த நிருபத்தை வாசிக்கும்போதே இதிலிருந்து மற்ற சில காரியங்களையும் கற்றுக் கொள்ளலாம். பவுல் பிலேமோனுக்கு எழுதிய நிருபம் சங்கேதக் குறிப்புகள் (அடையாளங்கள்) நிறைந்தது என்று பலர் நம்புகின்றனர். உதாரணமாக, ஒநேசிமு திரும்பவும் வந்து, மன்னிக்கப்பட்டது ஆகியவை நம்முடைய மீட்பை அடையாளமாகக் காட்டுகிறது என்று நம்புகின்றனர். ஒரு காரியத்தை மீட்பது என்பது, அதைத் திரும்பவும் விலை கொடுத்து வாங்குவது, அதைத் திரும்பவும் கொண்டு வருவதாகும். நம்மை விலைகொடுத்து வாங்கி மீண்டும் தன்னிடத்தில் கொண்டுவருவதற்கும், நாம் வாழ்வதற்கும் அவர் சித்தம் கொள்ளும் அந்த வாழ்க்கைத் தரத்திற்கும் கொடுக்கப்பட்ட விலை, சிலுவையில் சிந்தப்பட்ட இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தமாகும்.

நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு நடக்கும் ஒரு காரியத்தின் ஒரு காட்சியும் இந்த சுருக்கமான நிருபத்தில் உண்டு. பவுல் பிலேமோனிடம் ஒநேசிமுவை என்றென்றைக்கும் தன்னுடையவனாக்கிக் கொள்ளும்படிக்குக் கொஞ்சகாலம் அவரை விட்டு பிரிந்து போனான் என்று எழுதுகிறார். நாமும் பெற்றோராக, அடிக்கடி நம்முடைய பிள்ளைகளை இழந்து

விடுகிறோம். அவர்கள் நடக்கவேண்டிய வழியிலே அவர்களை நடத்தினாலும் (நீதிமொழிகள் 22:6), அவர்கள் தங்களுடைய ஜீவியத்தை எப்படி ஜீவிக்கப் போகிறார்கள் என்பதை கடைசியாகத் தீர்மானிக்கும் முன்பு, சில தவறுகளை செய்து விடுகின்றனர். ஆனால் (அவர்கள் நம்மிடம் திரும்பும் போது), ஒரு நம்பிக்கையையும் அனுபவத்தையும் பெற்றவர்களாக வருகின்றனர். நாம் அவர்களை ஜீவியகாலம் முழுவதற்கும் திரும்ப ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

“ஒருவர் மற்றவருக்கான செய்யும் தியாகம்” என்று நாம் அழைக்கக்கூடியதை விளக்குவதாகவும் இந்த நிருபம் உள்ளது என்று சிலர் நம்புகின்றனர். அப்போஸ்தலராகிய பவுல் பிலேமோனிடம், “அவன் உமக்கு யாதொரு அநியாயஞ் செய்ததும், உம்மிடத்தில் கடன்பட்டதும் உண்டானால், அதை என் கணக்கிலே வைத்துக்கொள்ளும்” (பிலேமோன் 1:18) என்று எழுதுகிறார். இது கிறிஸ்து நமக்காக செய்த தியாகத்தைக் குறிக்கிறது என்று சிலர் நம்புகின்றனர். இயேசு கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக சிலுவையில் மரித்த போது, அவர் பிதாவிடம், “அவர்கள் கடன்பட்டதையெல்லாம் என்னுடைய கணக்கிலே போடும், நான் அதை முழுமையாக கட்டுகிறேன்” என்பதாக உள்ளது.

எனவே பவுல் பிலேமோனுக்கு எழுதிய நிருபம் முழுவதும் செயல்பாட்டினால் நிறைந்தது.

இந்த சுருக்கமான நிருபத்தில் நாம் கவனிக்க வேண்டிய மற்றொரு சிந்தனையும் உண்டு. அது “நீர் உம்மைத்தாமே எனக்குக் கடனாக செலுத்தவேண்டுமென்று” (19) என்று பவுல் பிலேமோனுக்கு எழுதுவது. “உம்மைத்தாமே” என்பது ஒருவரது தனித்தன்மையைக் குறிக்கிறது. பவுல் பிலேமோனுக்கு எழுதியபடி, நாம் மறுபடியும் பிறக்கும்வரை நாம் உண்மையில் நாமாக இருக்க முடியாது. பிலேமோன் மறுபடியும் பிறந்திருந்ததால், பவுல் “நீர் உம்மைத்தாமே எனக்குக் கடனாக செலுத்த வேண்டுமென்றும். ஒரு புதிய பிறப்பில்லாமல், நீர் விசேஷித்த தனிநபராகியிருக்க முடியாது, நீர் புதிய பிறப்பையடைய கருவியாயிருந்தவன் நானாகையால், நீர் உம்மைத்தாமே எனக்குக் கடனாக செலுத்த வேண்டுமென்றும் கூறுகிறார். பல மக்கள், தேவன் அவர்களை எப்படியாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறாரோ அப்படி இல்லாததால், ஏமாற்றம் நிறைந்தவர்களாய், வாழ்க்கையில் தோல்வியடைந்தவர்கள் போல் சந்தோஷமற்றவர்களாய் இருக்கின்றனர். நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் மேல் விசுவாசம் வைக்கும் வரை, நம்மை தேவன் யாராக, என்னவாக எங்கு வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியாது என்று பவுல் பிலேமோனுக்கு எழுதிய இந்த நிருபம் நமக்குக் கூறுகிறது.

அத்தியாயம் பதினாறு

பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம்

பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபம் தான் அப்போஸ்தலராகிய பவுலுடைய கடைசி உயில் மற்றும் ஏற்பாடாகும். முதலாவது ரோம சிறையிருப்பிலிருந்து விடுதலையாக்கப்பட்ட பின்பு பவுல் ஸ்பெயின் தேசத்தில் தன்னுடைய மிஷனரி பணியை செய்துவிட்டு பின்னர் எபேசுவுக்குத் திரும்பினார். எபேசுவிலிருந்து அவர் துரோவாவுக்குப் போனார் அங்கு ரோம பேரரசன் ந்ரோ, ரோமாபுரியை எரித்துவிட்டு, பழியை இயேசுகிறிஸ்துவின் சீஷர்களின் மீது போட்டார். அது நடந்த போது, ரோம அரசிலிருந்த கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள் அனைவரும் தள்ளப்பட்டவர்களாக அறிவிக்கப்பட்டனர், அவர்கள் விவரிக்க இயலாத கொடுமை களுக்குள்ளானார்கள். ரோம அரசாங்கம் மட்டுமல்லாது, ரோம குடிமக்களும் அவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தினர். பேதுருவும் பவுலும் பொதுவான எதிரிகளாயிருந்ததால், பவுல் சீக்கிரமே மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார்.

பவுல் கைது செய்யப்பட்ட விதத்திலிருந்து அவர் சிறையிருப்பிலிருந்து உயிரோடு வரமாட்டார் என்பது தெளிவாயிருந்திருக்கும் (II தீமோ 1:4). பவுல் இந்த நிருபத்தை தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதும்போது, தாம் சீக்கிரமே மரண தண்டனை அடையப்போவதை அறிந்திருந்தார். அது இந்தப் பெரிய அப்போஸ்தலரின் கடைசி வார்த்தைகளை மிகவும் பயபக்தியுள்ளதாகவும் முக்கியமானதாகவும் ஆக்குகிறது.

நீங்கள் இன்று, ரோமாபுரியிலுள்ள மேமர்டைன், சிறையைச் சென்று பார்ப்பீர்களானால், இந்த நிருபத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையின் முக்கியத்துவத்தையும் உணர்வீர்கள். அந்த சிறையின் தாழ்வான நிலையில் ஒரு இருண்ட அறை உள்ளது. அங்கு தான் ரோமர்கள் அப்போஸ்தலர் பவுலை வைத்திருந்தாக நம்பப்படுகிறது. அவர் சங்கிலியிடப்பட்ட விதமானது தொடர்ந்து அவரை வேதனைப்படுத்துவதாக இருந்தது. சிறையிடப்படுவதற்கு அந்த இருண்ட அறையானது மிகவும் நாற்றம் நிறைந்த மோசமான இடமாக இருந்தது. ரோமர்களால் மிகவும் வெறுக்கப்பட்ட சிறைக்கைதிகளுக்காக அந்த இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில், பவுல் தன்னுடைய இரண்டாவது நிருபத்தை தீமோத்தேயுவுக்கு எப்படி எழுதினார், சிறைக்கு வெளியே எப்படி அனுப்பினார் என்பது ஒரு புதிராகவே இருக்கிறது. ஒரு வயதான மனிதனாகிய ஒநேசிப்போரு மற்றும் பவுலுடைய அன்பான மருத்துவர் லூக்காவையும் தவிர மற்ற அனைவரும் அவரைக் கைவிட்டு விட்டனராம்.

ஒநேசிப்போருவோ அல்லது லூக்காவோ தான் இந்த நிருபத்தை வெளியே கடத்திச் சென்றிருப்பார்கள். பவுலால் தன்னுடைய சொந்தக் கரத்தால் கட்டாயமாக இதை எழுதியிருக்க முடியாது; அவர் அதை வேறு யாராவது எழுதும்படிச் சொல்லியிருப்பார்.

பவுலுடைய இந்தக் கடைசி வார்த்தைகளைப் படிக்கும் போது, அந்த மோசமான சிறையை மறந்து விடாதீர்கள். அங்கிருந்த போது தான் பவுலுடைய இருதயத்திலிருந்த இந்த வார்த்தைகள் வந்தன: “இதினியித்தமாக, நான் உன்மேல் என் கைகளை வைத்ததினால் உனக்கு உண்டான தேவ வரத்தை நீ அனல்முட்டி எழுப்பிவிடும்படி உனக்கு நினைப்பூட்டுகிறேன். தேவன் நமக்குப் பயமுள்ள ஆவியைக் கொடாமல், பலமும் அன்பும் தெளிந்த புத்தியுமுள்ள ஆவியையே கொடுத்திருக்கிறார்” (II தீமோத்தேயு 1:6-7).

இந்த வசனங்களிலிருந்து வெளிப்படும் தீமோத்தேயுவின் குணாதிசயத்தை நீங்கள் காணமுடியும். தீமோத்தேயு பிறரோடு தொடர்பு கொள்வதில் தயங்கிய ஒரு கூச்ச சுபாவமுள்ள நபராக இருந்திருக்க வேண்டும். பவுல், தீமோத்தேயுவை ஊழியத்துக்காகப் பிரதிஷ்டை செய்யும்படி அவருடைய தலையின் மேல் தன் கரங்களை வைத்த போது ஒரு அற்புதம் நிகழ்ந்திருப்பதாகக் கூறுகிறார். பவுல், “இந்த உள்ளான வல்லமையை நீ தூண்டிவிட்டால், நம்முடைய கர்த்தரைப்பற்றி மற்றவர்களுக்கு சொல்வதற்கு நீ பயப்படமாட்டாய், மேலும் நான் கிறிஸ்துவின் பொருட்டு இங்கு சிறையிலிருந்தாலும், நான் உன்னுடைய நண்பன் என்பதையும் அவர்களுக்கு தெரியப்படுத்த நீ பயப்படமாட்டாய்,” என்றார்.

இரண்டாம் அதிகாரத்தில், கிறிஸ்துவோடு ஒரு உண்மையான தொடர்பைக் கொள்வது என்றால் என்ன என்பது குறித்து சில விளக்கங்கள் உள்ளன. வசனம் 4-7வரை பவுல். போர்ச்சேவகன், விளையாட்டு வீரன் மற்றும் விவசாயியைக் குறித்த விளக்கங்களைக் கொடுக்கிறார்.

போர்வீரனைப் பற்றி பவுல் கூறியது: ஒரு மனிதன் யுத்தத்தில் போர் செய்யக் கிளம்பி விட்டால், அவன் அதற்கு மேல் அமைதியாக ஈடுபட்டிருக்க முடியாது. அவன் யுத்தத்தில் வெற்றி பெறும் காரியங்களில் தன்னை முழுமையாக ஒப்படைப்பான். அப்படியே இயேசு கிறிஸ்துவுக்காக யுத்தம் செய்வதில் தீமோத்தேயுவும் தன்னை முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும் என்று பவுல் உற்சாகப்படுத்துகிறார்.

பின்பு பவுல், விளையாட்டு வீரனைக் குறித்த உதாரணத்தில், “மேலும் ஒருவன் மல்யுத்தம் பண்ணினாலும், சட்டத்தின்படி பண்ணாவிட்டால் முடிசூட்டப்படான்” (II தீமோத்தேயு 2:5). அப்படியே கிறிஸ்துவில் வாழும் ஜீவியுத்திற்கும் சில விதிமுறைகள் உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று நீங்கள் இயேசுவுக்காக பாடுகளை அனுபவிக்க வேண்டும். சிலுவையை எடுத்துக் கொண்டு அவரைப் பின்பற்ற மனதுள்ளவர்களாக நீங்கள் இருக்க வேண்டும்.

பவுல் விவசாயியைக் குறித்து எழுதும்போது, ஒரு விவசாயி என்பவன் விதைக்கும் போதும், அறுக்கும் போதும் மிகவும் கடினமாக உழைக்கக்கூடியவன், பின் “பிரயாசப்பட்டுப் பயிரிடுகிறவன். அவன் தான் அறுவடையில் முதலாவது பங்கடைய வேண்டும்” என்று கூறுகிறார் (6). பவுல் தீமோத்தேயுவிடம், “ஒரு விவசாயி போல் கடினமாக உழைக்க வேண்டும், விதைக்கும் போதும், அறுக்கும் போதும் நீ கடினமாக உழைத்தால், ஒரு மிகப் பெரிய அறுவடையைப் பெற்றுக்கொள்வாய்” என்பதைத் தெளிவு செய்கிறார்.

பவுல், தன்னுடைய பாடுகளிலும் கிறிஸ்துவின் பிரசன்னம் தன்னோடு இருக்கிறது என்பதில் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். நம்மிடம் விசுவாசமே இல்லாத நிலையிலும், நாம் மிகவும் பெலவீனமாயிருக்கும் போதிலும், தேவன் நமக்கு உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார், நமக்கு உதவி செய்வார், ஏனெனில் அவருடைய ஒரு பகுதியாயிருக்கும் நம்மை அவர் கைவிடமாட்டார். தேவனுடைய சத்தியம் ஒரு மாக பெரிய கன்மலையைப் போல் நிற்கிறது, அதை எதனாலும் அசைக்க முடியாது. “கர்த்தருக்கு, உண்மையிலேயே தம்முடையவர்கள் யார் என்பது தெரியும்” என்ற வார்த்தைகள் எழுதப்பட்ட அஸ்திபாரக் கல் அதுவாகும்.

இந்த ஆறுதல் தரும் வார்த்தைகளை நீங்கள் வாசிக்கும் போதே பவுலுடைய வேதனைக்குரிய சூழ்நிலையை நினைவில் கொள்ளுங்கள். விசுவாசிக்கவும் ஜெபிக்கவும் உங்களுக்கு பெலன் இல்லாமல் போகாமலாவுக்கு மனதளவிலும், உணர்வளவிலும், ஆவிக்குரியநிலையிலும் மிகவும், பெலவீனமடையலாம். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் நீங்கள் கைவிடப்பட்டுப் போவீர்களா? இல்லை! நீங்கள் விசுவாசிக்கவும், ஜெபிக்கவும் முடியாமல் மிகவும் பெலவீனமாயிருந்தாலும், தேவன் தம்முடையவர்களைக் கைவிட மாட்டார். நாம், நம்முடைய விசுவாசத்தைக் காத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், அவர் நம்மிடம் எப்போதும் உண்மையுள்ளவராகவே இருக்கிறார்.

ஒரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைப் பற்றி, பாத்திரங்களை உதாரணமாய் கூறி கற்பிக்கிறார். பவுல் (20-21). அந்நாட்களில் மக்கள் தங்களுடைய வீடுகளில் பெரிய பாத்திரங்கள் அல்லது குவளைகளை வைத்திருந்தனர். சில பாத்திரங்கள் கனமான நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன, சில பாத்திரங்கள் அவ்வளவாக கனமில்லாத காரணங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன (அப்போது வீட்டிற்குள்ளேயே குழாய் இருக்கவில்லை).

பவுல், “தீமோத்தேயு, நீ கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் போதும் அப்படியே இருக்கும், கனவீனமான நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் பாத்திரமாகவும் நீ இருக்கலாம், அல்லது வாலிபத்தின் இச்சைகளுக்கு விலகியோடி, உன்னுடைய கவனத்தை நீதி விசுவாசம், அன்பு, சமாதானம் ஆகியவற்றில் செலுத்தலாம். அப்போது எஜமானனுக்கு உபயோகமானப்

பாத்திரமாக, சுத்தமான, கனத்திற்குரிய காரியங்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் ஒரு பாத்திரமாக இருப்பாய்” என்று கூறுகிறார்.

இந்த நிருபத்திலுள்ள, எல்லாருக்கும் தெரிந்த வசனங்களில் ஒன்றில் பவுல்: “நீ வெட்கப்படாத ஊழியக்காரனாயும் சத்திய வசனத்தை நிதானமாய்ப் பகுத்துப் போதிக்கிறவனாயும் உன்னை தேவனுக்கு முன்பாக உத்தமனாக நிறுத்தும்படி ஜாக்கிரதையாயிரு” (2:15). பவுல், “தீமோத்தேயு, ஒழுக்கமுள்ளவனாக உன்னையே நீ காத்துக்கொள், அப்போது ஒரு நாள் தேவனால் நீ அங்கீகரிக்கப்படுவாய்” என்கிறார். எப்போதும் உங்களையே நீங்கள், “தேவனுடைய வார்த்தையை அதிகமாக கற்றுக்கொள் வாஞ்சிக்கிறேனா?” என்று கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

இந்த இரண்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில், பவுல் இளைய போதகராகிய தீமோத்தேயுவிடம், மக்கள் தங்கள் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள உதவி செய்வது எப்படி என்று அறிவுரை கூறுகிறார். இன்று இதை நாம் போதகர்களின் ஆலோசனை என்று அழைக்கிறோம். பவுல் மற்றும் தீமோத்தேயுவின் நாட்களில் இதை மேய்த்தல்மூலம் என்று அழைத்திருப்பார்கள். அவருடைய கடைசி வார்த்தைமூலம் அப்படிப்பட்ட பரிதாபமான சூழ்நிலையில் கூட தீமோத்தேயுவை ஒரு நல்ல போதகராகியிருக்கக்கூடிய திறமையில் வழிநடத்தியதைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன்.

பவுல், தீமோத்தேயுவிடம், மக்களின் பிரச்சனை, அவர்கள், தேவனுடைய விசேஷித்த திட்டத்திற்கு எதிராகச் செல்வது தான் என்று கூறுகிறார். அவர்கள் “பிசாசானவனுடைய இச்சையின்படி செய்ய அவனால் பிடிபட்டிருக்கிறவர்கள்” (26). இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவர்கள் தங்களை மற்றவர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பார்கள்; மற்ற மக்களைப் போல் பாவனை செய்வார்கள்; அல்லது மற்ற மக்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதற்குத் தங்களை அனுமதிப்பார்கள்.

நம்மை நாமே இழுக்கக்கூடிய பல வழிகள் உண்டு. தேவன் தங்களுக்கு வைத்துள்ள திட்டத்தை எதிர்ப்பவர்கள் மிகுந்த கஷ்டத்திற்குள்ளாகி தங்களுடைய வாழ்வில் மிகவும் துக்கமடைவார்கள்.

பவுல், “தீமோத்தேயு, நீ தாழ்மையோடும், சாந்தத்தோடும் பொறுமையோடும் இந்த ஜனங்களுக்கு செவிசாய்த்தால், தேவன் உன் மூலமாகச் பேச, ஆவியின் இந்த மூன்று கணியும் உதவி செய்யும். அப்போது உன்னால் மக்களுக்கு அறிவுறுத்த முடியும், அவர்களை விடுதலையாக்கக் கூடிய வழியை நீ அவர்களுக்கு முன் வைக்க முடியும்” (யோவான் 8:32) என்று கூறுகிறார். நீ நிச்சயமாக இந்த மக்களோடு போராட கூடாது, ஏனென்றால் அது தேவனுக்கு வழியை அடைத்து, அவர்களை சாத்தானின் கட்டுக்குள் விட்டு விடும் என்கிறார். ஆவிக்குரிய மேய்ப்பருக்குரிய ஆலோசனையைப் பற்றி எழுதப்பட்ட வார்த்தைகளிலே இது மிகவும் சிறந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அத்தியாயம் பதினேழு

நீங்கள் அறிந்து கொண்டுள்ளதை வைத்து நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

இந்த நிருபத்தின் முக்கியமான பகுதி 3:10 – 4:5ல் காணப்படுகிறது. இந்த நிருபம் எழுதப்பட்டு சிறையிலிருந்து வெளியே அனுப்பப்பட்ட சில நாட்களுக்குள்ளோ, சில மணி நேரங்களுக்குள்ளோ தான் மரணத்திற்கு கொண்டுசெல்லப்படப் போவதைப் பவுல் அறிந்திருந்தார். அவர் இந்தக் கடைசி வார்த்தையை தீமோத்தேயுவுக்கு சொல்லும் போதே, நாம் பவுலுடைய வார்த்தைகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த வார்த்தைகள் அவருடைய விசுவாசம், அவருடைய பாடுகள், அவர் தீமோத்தேயுவின் மேல் கொண்ட அன்பு, மற்றும் சுவிசேஷத்திலுள்ள சத்தியத்தின் முக்கியத்துவம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய வார்த்தைகளாகும் இந்தப் பகுதியில் பல இடங்களில் பவுல் தீமோத்தேயுவிடம், “நீ அறிவாய்.... நீ அறிவாய்...” என்று கூறுகிறார். பவுல் அவருக்கு தெரியும் என்று கூறிய அந்த காரியங்களெல்லாம் தீமோத்தேயுவுக்கு எப்படித் தெரியும்?

பவுலுடைய வாழ்க்கையில் இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் கவனித்து வந்ததால், தீமோத்தேயுவுக்கு இவையெல்லாம் தெரிந்தது என்பது தான் இந்த கேள்விக்கான பதிலாகும். நீ அறிந்து கொண்டுள்ள இந்தக் காரியங்களையெல்லாம் வைத்து என்ன செய்யப் போகிறாய் என்று பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு சவாலிடுகிறார்.

பவுல், இந்தக் கடைசி பொறுப்பை தீமோத்தேயுவுக்குக் கொடுக்கிறார்: “நான் தேவனுக்கு முன்பாகவும் உயிரோடிருக்கிறவர்களையும் மரித்தவர்களையும் நியாயந்தீர்க்கப் போகிற கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு முன்பாகவும், அவருடைய பிரசன்னமாகுதலையும் அவருடைய ராஜ்யத்தையும் சாட்சியாக வைத்துக் கட்டளையிடுகிறதாவது: சமயம் வாய்த்தாலும் வாய்க்காவிட்டாலும் ஜாக்கிரதையாய்த் திருவசனத்தைப் பிரசங்கம்பண்ணு; எல்லா நீடிய சாந்தத்தோடும் உபதேசத்தோடும்

கண்டனம்பண்ணி, கடிந்து கொண்டு புத்தி, சொல்லு. ஏனென்றால் அவர்கள் ஆரோக்கியமான உபதேசத்தைப் பொறுக்க மனதில்லாமல், செவித்தினவுள்ளவர்களாகி, தங்கள் சுய இச்சைகளுக்கேற்ற போதகர்களைத் தங்களுக்குத் திரளாகச் சேர்த்துக் கொண்டு, சத்தியத்துக்குச் செவியை விலக்கி, கட்டுக் கதைகளுக்குச் சாய்ந்து போகுங் காலம் வரும். நீயோ எல்லாவற்றிலும் மனத்தெளிவுள்ளவானாயிரு, தீங்கநுபவி, சவிசேஷகனுடைய வேலையைச் செய், உன் ஊழியத்தை நிறைவேற்று” (II தீமோ 4:1-5).

கர்த்தருடைய பணியில் உண்மையோடும் ஐக்கிரதையோடும் இருக்க, இந்த வார்த்தைகள் நமக்கெல்லாம் ஒரு சவாலாக இருக்கிறது. மேலும் நாம் அறிந்து கொண்டுள்ளதைப் பற்றி நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்பதைத் தீர்மானிக்கவும் இந்த வார்த்தைகள் நமக்கு சவாலாக அமையும். பவுலுக்கும் தீமோத்தேயுவுக்கும் உள்ள உறவு, பவுலின் இந்தக் கடைசி உயில் மற்றும் ஏற்பாட்டில் முக்கியமான ஒன்றாகும். நீங்கள் விசுவாசத்திலோ அல்லது ஊழியத்திலோ ஆரம்பநிலையிலிருந்தால் உங்களுக்கு கட்டாயமாக ஒரு பவுல் தேவை. நீங்கள் ஒரு முதிர்ந்த, நேர்த்தியான விசுவாசியாகவோ, அல்லது போதகராகவோயிருந்தால், தீமோத்தேயுவைப் போன்ற ஒரு இளைய போதகருக்கோ அல்லது ஆரம்பநிலையிலுள்ள விசுவாசிக்கோ வழிநடத்துதலாக இல்லாவிட்டால் நீங்கள் ஒரு கடமைத் தவறிய குற்றவாளியாவீர்கள்.

ஒரு வயதான போர்ச்சேவகனின் கடைசி வார்த்தைகள்

சவாலுக்குரிய இந்த பயபக்திக்குரிய கம்பீரமான வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து வந்த வார்த்தைகள் தீமோத்தேயுவின் இருதயத்தை உடைத்திருக்கும். இதோ இவை தான் அந்த மகா பெரிய மிஷனரியின், போதகரின், மேய்ப்பரின், வேத பண்டிதரின், சபை வரலாற்றில் புதிய ஏற்பாட்டை ஆக்கியோனாகிய பவுலுடைய வார்த்தைகள்: “நான் இப்பொழுதே பான்பலியாக வார்க்கப்பட்டுப் போகிறேன்; நான் தேகத்தை விட்டுப் பிரியும் காலம் வந்தது. நல்ல போராட்டத்தைப் போராடினேன், ஒட்டத்தை முடித்தேன், விசுவாசத்தைக் காத்துக் கொண்டேன். இது முதல் நீதியின் கிரீடம் எனக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது, நீதியுள்ள நியாயாதிபதியாகிய கர்த்தர் அந்நாளிலே அதை எனக்குத் தந்தருளுவர்; எனக்கு மாத்திரமல்ல, அவர் பிரசன்னமாகுதலை விரும்பும் யாவருக்கும் அதைத் தந்தருளுவார்” (II தீமோத்தேயு 4:6-8).

**கலாத்தியாரிலிருந்து
பிலேமோன் வரை**

**ஆவிக்குரிய
வாழ்க்கைக்கு
திறவுகோல்கள்**

எபிரெயர், யாக்கோபு, 1, 2 பேதுரு,
1, 2, 3, யோவான், யூதா,
வெளிப்படுத்தல்

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை – 600 010

Hebrews through Revelation
Booklet - 15
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அத்தியாயம் ஒன்று

எபிரெயருக்கு எழுதின பொதுவான நிருபம்

நாம் பவுல் அப்போஸ்தலனின் நிருபங்களை ஆய்வுசெய்து முடித்த பிறகு, இப்போது பொதுவான நிருபங்களுக்கு வந்திருக்கிறோம். இவை ஒரு குறிப்பிட்ட விசுவாசிகளின் குழுவுக்கு எழுதப்படாமல், பொதுவாக விசுவாசிகளுக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால் பொதுவான நிருபங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. எபிரெயருக்கு எழுதப்பட்ட பொதுவான நிருபத்தோடு நாம் துவங்குவோம். இந்த நிருபத்தை யார் எழுதியது என்பது தெரியவில்லை. பவுல் என்று சிலர் கூறினாலும், இந்த நிருபத்தின் முதல் சொல் பவுல் என்றிராதபடியால், அவர் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை; ஏனென்றால் பொதுவாக அவருடைய நிருபங்களில் முதலிலேயே பவுல் என்ற பெயர் வந்துவிடுகிறது. பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதவில்லை என்று நிபுணர்கள் முடிவுசெய்திருப்பதற்குப் பல நல்ல காரணங்கள் இருக்கின்றன.

நாம் இதுவரை வேதாகமத்தை ஆய்வுசெய்து வந்திருக்கிறபடி, “இந்த நூல் என்ன சொல்லுகிறது?”, “அதன் அர்த்தம் என்ன?”, “உங்களுக்கும் எனக்கும் அதன் அர்த்தம் என்ன?” என்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் காண்பதே ஒவ்வொரு புத்தகத்தைக் குறித்தும் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. எபிரெய நிருபத்தில் போதிக்கப்பட்டுள்ள சத்தியமும், அதை நமது வாழ்க்கையில் எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்பதுமே இந்த நிருபத்தைப் பற்றிய முக்கியமான காரியமாகும்.

இந்த நிருபத்தை எழுதியவர் சொல்வளம் மிக்க அறிஞராக இருக்கிறார். இவர் பழைய ஏற்பாட்டிலும், புதிய ஏற்பாட்டிலும் இயேசுவானவரைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளவைகளைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார். வேதாகமத்தில் வேறு எந்த நூலையும்விட இந்த நிருபம் பழைய ஏற்பாட்டையும் புதிய ஏற்பாட்டையும் இணைத்துக் காட்டுகிறது. நாம் இப்போது ஏன் நமது பாவங்களுக்காக மிருக பலிகளைச் செலுத்துவதில்லை என்று நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இந்த நிருபம் இந்தக் கேள்விக்கும் இதைப் போன்ற பல கேள்விகளுக்கும் பதிலளிக்கிறது.

எபிரெய நிருபத்தின் விவாதப் பொருள்

நீங்கள் எபிரெய நிருபத்தை வாசிக்கும்போது, இந்த நிருபம் துவக்கமுதல் இறுதிவரையில் ஒரு விவாதத்தைத் தர்க்கரீதியாக முன்வைக்கிறது என்பதைக் கவனியுங்கள். இந்த நிருபத்தை வாசிக்கும்போது நிருப ஆசிரியரின் தர்க்கரீதியான விவாதத்தை விளங்கிக்கொள்ள முயற்சிசெய்யுங்கள். ஒரே வேளையில் ஒட்டுமொத்தமாக நீங்கள் இந்த நிருபத்தை வாசித்து

முடிப்பீர்களானால் நலமாக இருக்கும். இந்த விவாதத்தை நீங்கள் கவனிக்கும்போது மூன்று சொற்கள் உங்களை வழிநடத்தும். முதலாவது சொல் ‘‘மேலானவர்’’, இரண்டாவது சொல் ‘‘விசுவாசி’’, மூன்றாவது சொல் ‘‘எச்சரிப்போடிருங்கள்’’ என்பதாகும்.

நூலாசிரியர் யூதர்களுக்கு இந்த நிருபத்தை எழுதுகிறார். அவர்கள் போற்றும் எல்லாவற்றையும்விட இயேசுகிறிஸ்து சிறந்தவர் என்பதை அவர்கள் உணர்வேண்டுமென்று ஆசிரியர் விரும்புகிறார். ‘‘தீர்க்கதரிசிகளை நீங்கள் போற்றுகிறீர்கள். ஆனால் இயேசுகிறிஸ்து தீர்க்கதரிசிகளைவிட மேலானவர். இயேசுவே தீர்க்கதரிசியானவராக இருக்கிறார். தேவன் தீர்க்கதரிசிகளின் மூலமாகப் பேசியிருக்கிறார். இப்போது அவர் தமது குமாரன் மூலமாகப் பேசுகிறார். அவருடைய குமாரனே எல்லாத் தீர்க்கதரிசிகளையும்விட மேலானவர்’’ என்பதே அவர் கூறுவதின் சாராம்சமாகும்.

இந்த நிருபத்தின் முதல் இரு அத்தியாயங்களில் இயேசுகிறிஸ்து தூதர்களைவிட மேலானவர் என்று ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பரிசேயர் களைப் போன்ற பழைமைவாதிகளான யூதர்கள் தூதர்கள் இருப்பதை விசுவாசித்தார்கள்.

யூதர்கள் மோசேயையும் போற்றினார்கள். எனவே இயேசு கிறிஸ்து மோசேயைவிட மேலானவர் என்று அவர் எழுதுகிறார். ஆசிரியர் நமக்கு இந்த வார்த்தைச் சித்திரத்தைக் கொடுக்கிறார்: ஒரு வீடு மதிப்புடையதுதான். ஆனால் அந்த வீட்டைக் கட்டியவர் அதை விட மதிப்புள்ளவராக இருக்கிறார். மோசே எபிரெய நாடாகிய வீட்டைக் கட்டினார்; ஆனால் குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவே அந்த வீட்டில் வாசம்பண்ணுகிறார்.

பிறகு இஸ்ரவேல் ஜனங்களை வாக்குப்பண்ணப்பட்ட நாட்டுக்குள் வழிநடத்தி அவர்களுக்கு இளைப்பாறுதலைக் கொடுத்த யோசுவாவைவிட இயேசுகிறிஸ்து மேலானவர் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். இயேசுவானவரோ அவர்கள் வாக்குப்பண்ணப்பட்ட நாட்டுக்குள் நுழைந்தபோது அனுபவித்த இளைப்பாறுதலைவிட மேன்மையான இளைப்பாறுதலைக் கொடுக்கிறார்.

பிறகு அவர்கள் எல்லாருடைய ஆசாரியத்துவங்களைவிட இந்த இயேசுவானவர் மேலானவர் என்று அவர் விவாதிக்கிறார். யூதர்கள் தங்கள் ஆசாரியத்துவத்தை மதித்தார்கள். ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் துவக்கி இயேசுகிறிஸ்து அவர்களுடைய ஆசாரியத்துவங்களைவிட மேலானவர் என்று ஆசிரியர் விவாதிக்கிறார்.

ஆசாரியத்துவங்களுக்குப் பிறகு அவர் உடன்படிக்கைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். நோவா, ஆபிரகாம், மோசே, தாவீது இவர்களோடு தேவன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். தேவன் பல உடன்படிக்கைகளைச் செய்துகொண்டாலும் இயேசுவானவர் அவைகளைவிட மேலானவர் என்று ஆசிரியர் விவாதிக்கிறார்.

இறுதியாக நிருப ஆசிரியர் வனாந்தரத்திலிருந்த ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரிந்தபோது பயன்படுத்திய அதே ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் வடிவமைப்பையே சாலொமோன் தான் ஆலயத்தைக் கட்டும்போது பயன்படுத்தினான். நாம் எதிர்பார்க்கிறபடியே,

இயேசுவானவர் ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைவிட மேலானவர் என்று ஆசிரியர் விவாதிக்கிறார். ‘‘கவனியுங்கள், அந்த ஆசரிப்புக் கூடாரமும், சாலொமோனின் ஆலயமும், அவைகளின் ஆராதனை வடிவமைப்பும், பரலோகத்திலுள்ள ஆசரிப்புக் கூடாரத்தின் பிரதியாகவும், காணக்கூடிய பிரதிபலிப்பாகவுமே இருக்கின்றன. பரலோக ஆசரிப்புக் கூடாரம் கைகளினால் கட்டப்பட்டது அல்ல’’ என்று அவர் சொல்லுகிறார் (எபி. 9:11, 23–26).

ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பிரதான ஆசாரியன் ‘‘மகா பரிசுத்த ஸ்தலம்’’ என்ற உட்கூடாரத்துக்குள் பிரவேசிப்பார். அவர் பலியிடப்பட்ட மிருகங்களின் இரத்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு மக்களின் பாவங்களுக்கான பரிகாரமாக அங்கே அதைப் படைப்பார். இவையனைத்துமே இயேசுகிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தபோது பரலோகத்தில் நடந்தவைகளின் பிரதிபலிப்பான ஒழுங்காகவே இருக்கின்றன. அவர் மகா பிரதான ஆசாரியராக தமது விலைமதிப்பற்ற சொந்த இரத்தத்தைக் கொண்டு, முழு உலகத்தின் பாவங்களுக்காகப் பரிகாரம் செய்தார். மோசேயின் காலம் முதல் இயேசுவின் காலம் வரையில் ஆசாரியர்களின் மூலமாகத் தேவனுக்கு ஏற்றெடுக்கப்பட்ட மிருக பலிகளின் தேவையை அவருடைய பலி நிறைவு செய்து முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரித்த பிறகு, நமது பாவங்களுக்காகப் பலிகள் ஏற்றெடுக்கப்பட வேண்டிய தேவையில்லை என்பதை எடுத்துக்கூறி, நிருப ஆசிரியர் பழைய ஏற்பாட்டையும், புதிய ஏற்பாட்டையும் ஒன்றாக இணைக்கிறார்.

அத்தியாயம் இரண்டு நீங்கள் அதை விசுவாசியுங்கள்!

“விசுவாசியுங்கள்” மற்றும் “எச்சரிக்கையாயிருங்கள்” என்பவைகளே அடுத்த இரண்டு முக்கியமான சொற்களாகும். கள்ளப்போதகத்துக்கு இடம்கொடுத்து, நமது விசுவாச வாழ்க்கையில் முதலில் ஒரு நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்துவிட்டு, பிறகு அதிலிருந்து விலகுவதைக் குறித்து அவர் எச்சரிக்கிறார். தவறான இறையியல் மட்டுமல்ல, சரியான இறையியலை அறிந்தும் அதைப் பற்றி எதுவும் செய்யாதிருப்பதையும் ஆசிரியர் கள்ளப் போதகம் என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

எபிரெய் நிருபம் போதனைகளாலும் எச்சரிப்புக்களாலும் நிறைந்திருக்கிறது. “ஆகையால்” மற்றும் “ஆனபடியினாலே” ஆகிய சொற்களைக் கொண்டு அவர் இந்த எச்சரிப்புகளைத் துவங்குகிறார் (எபி. 2:1; 3:13; 4:1. 11). பெரும்பாலான எச்சரிப்புகள் கிறிஸ்து நம்மில் கிரியை செய்வதைக் குறித்தும், நம்மூலமாகக் கிறிஸ்து கிரியை செய்வதைக் குறித்துமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. எபிரெய் நிருபத்திலுள்ள போதனைகள் பெரும்பாலும் “கடவோம்” என்ற சொல்லோடு முடிவடைகின்றன (எபி. 4:1, 11; 10:22, 23, 25).

நீங்கள் எபிரெய் நிருபத்தை வாசிக்கும்போது, தொடர்ந்து அதன் விவாதப்பொருளின்மீது பார்வையை வைத்திருங்கள். அந்த விவாதத்தை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளும்போது எபிரெய் நிருபத்தின் நோக்கத்தையும் புரிந்து கொள்ளுவீர்கள். தங்களுடைய விசுவாசத்தை இழந்துபோகாமளவுக்குப் பாடுகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த யூத விசுவாசிகளை ஊக்குவிப்பதே இந்த நிருபத்தின் நோக்கமாகும். இயேசுவின்மீது இன்னும் விசுவாசம் வைக்காத யூதர்களும் மெய்யான விசுவாச ஒப்படைப்புக்குள் கடந்துவர வேண்டும் என்பதும் நிருப ஆசிரியரின் நோக்கமாகும். இன்னும் மெய்யான விசுவாசத்துக்குள் வராதவர்களுக்கு அவர் போதனை கொடுக்கும் அதே வேளையில், மெய்யான விசுவாச ஒப்படைப்பைக் கொண்டிராமல் பொய்யான நிச்சயத்தைப் பெற்றிருப்பவர்களை எச்சரிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்.

எண்ணாகமம் பதினான்காம் அதிகாரத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள யூத வரலாற்றில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை அவர் நினைவுபடுத்தி வாசகர்களுக்கு எச்சரிப்புக் கொடுக்கிறார். இஸ்ரவேல் மக்கள் நாற்பது ஆண்டுகள் வனாந்தரத்தில் அலைந்துதிர்ந்தபோது, தேவன் அவர்களுக்காக அற்புதங்களைச் செய்து பத்து முறை தம்மீது விசுவாசம் வைக்கும்படி அவர்களுக்கு அறைகூவல்

விடுத்தார். கானானின் அரணான பட்டணங்களை மேற்கொள்ளுவதற்குத் தேவையான விசுவாசத்தை அவர்கள் பெற வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார்.

அந்தத் தலைமுறையைக் குறித்துத் தேவன் பொறுமையின் எல்லைக்கு வந்துவிட்டிருந்தார். “உங்களைக் கொண்டு இனி பயனில்லை. நீங்கள் ஒருபோதும் வாக்குப்பண்ணப்பட்ட நாட்டுக்குள் நுழையப் போவதில்லை. யோசகவாவும் காலேபும் என்மீது விசுவாசம் வைத்திருக்கிறபடியால், உங்கள் அனைவரிலும் அவர்கள் இருவர் மட்டுமே வாக்குப்பண்ணப்பட்ட நாட்டுக்குள் நுழைவார்கள்” என்பதையே அவர் அவர்களுக்கு உணர்த்தினார். வாசகர்கள் தங்கள் மூதாதையரின் விசுவாசக் குறைவைப் பின்பற்றாமல், “இளைப்பாறுதல்” என்று அவர் அழைக்கும் ஆவிக்குரிய வாக்குப்பண்ணப்பட்ட நாட்டுக்குள் நுழையும்படி ஆசிரியர் எச்சரிக்கிறார் (எபி. 3:7-4:1).

முன்றாம் நான்காம் அதிகாரங்களில் ஆசிரியர் எழுதுவதின் சாராம்சம் “நீங்கள் தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்டும் அதற்குச் செவிகொடுக்காமல் இருப்பீர்களானால், வனாந்தரத்தில் நாற்பது ஆண்டுகள் அலைந்துதிர்ந்த மக்களைப் போலவே இருப்பீர்கள். நீங்கள் இனிமேலும் தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்க முடியாத நாள் வரும். தேவன் உங்களைவிட்டுத் திரும்பிவிடுவார். அவருடைய சத்தம் அமைதியாகிவிடுகிறபடியால், கிறிஸ்துவுக்குள் பரிபூரண வாழ்க்கை என்ற வாக்குப்பண்ணப்பட்ட நாட்டுக்குள் நீங்கள் நுழைய முடியாமல் போய்விடும்” என்பதாகும்.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் புரிந்துகொள்ளுவதற்குக் கடினமான ஒரு கருப்பொருளைப் பற்றி ஆசிரியர் எடுத்துக்கூற முயலுகிறார். முந்தைய ஆசாரியத்துவத்தைவிடக் கிறிஸ்து மேலானவர் என்பதை எடுத்துக்காட்ட முயலுகிறார். இயேசுவானவர் ஆரோன் அல்லது லேவியின் வழிவந்த ஒரு ஆசாரியன் என்று ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் என்று யூதர்கள் எதிர்பார்ப்பார்கள். ஆனால் இயேசுவானவர் மெல்கிசேதேக்கின் ஒழுங்கில் வரும் ஒரு சிறப்பான ஆசாரியர் என்று எடுத்துக்காட்ட ஆசிரியர் முன்வருகிறார்.

இந்த இடத்தில் அவர் தனது விவாதத்துக்குத் தாற்காலிகமாக முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு மெல்கிசேதேக்கைப் பற்றி எடுத்துக் கூற விரும்பினாலும், வேதாகமத்தைக்குறித்த அவர்களுடைய அறிவு குறைவாக இருக்கிறபடியால், மெல்கிசேதேக்கைப் பற்றி அவர் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறவைகளை அவர்கள் புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள் என்று அவர் வருத்தப்படுகிறார். அவர்கள் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியைப் பெற வேண்டுமானால் எப்படிப்பட்ட ஆவிக்குரிய உணவை உட்கொள்ள வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறார் (எபி. 5:11-14).

நீங்கள் சபைக்குச் செல்லும்போது, உங்கள் போதகர் வேத வசனத்திலிருந்து தான் படித்து ஜீரணித்த ஆவிக்குரிய உணவை உங்களுக்குப் போதிக்கிறார். இது பாலை உண்ணுவது போலிருக்கிறது. ஏனென்றால் அது குழந்தைகளுக்கேற்ற வகையில் ஏற்கெனவே ஜீரணிக்கப்பட்ட உணவாக இருக்கிறது. குழந்தைகளின் உணவு மண்டலம் இன்னும் வளர்ச்சிபெறவில்லை. ஏற்கெனவே வேத வசனத்தைப் படித்து ஜீரணித்திருக்கும் போதகரிடமிருந்து மட்டுமே நீங்கள் உங்கள் ஆவிக்குரிய உணவைப் பெறுவீர்களானால் நீங்கள் இன்னும் ஆவிக்குரிய குழந்தைகளாகவே இருக்கிறீர்கள்.

ஆனால் நீங்கள் நேரடியாகப் பரிசுத்த ஆவியானவரின் துணையோடு வேதவசனத்தை வாசிப்பீர்களானால், அவர் உங்களுக்கு வேதவசனங்களைப் போதிப்பார். நீங்கள் உங்கள் ஆவிக்குரிய போஷாக்குக்கு ஏற்ற ஆவிக்குரிய உணவைப் பெறுவீர்கள்.

யோவான் அப்போஸ்தலன் கூறுகிறபடி, நீங்கள் மறுபடியும் பிறந்திருக்கிறபடியால், கிறிஸ்து உங்கள் இருதயத்தில் வாசம்பண்ணும்படி வந்திருக்கிறார். நீங்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து “அபிஷேகத்தைப்” பெற்றிருக்கிறீர்கள். “உங்களுக்குள்ளிருக்கும் அபிஷேகம் உங்களுக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையும் போதிக்கிறபடியால், எந்த மனிதரும் உங்களுக்குப் போதிப்பது அவசியமாக இருக்காது” என்று நீங்கள் உணர வேண்டுமென்றே யோவான் விரும்புகிறார் (1 யோவான் 2:2-27).

பல நூற்றாண்டுகளாகப் பக்தியுள்ள ஆத்துமாக்களுக்குக் கலக்கமளித்து வந்திருக்கும் சில வசனங்கள் எபிரெயர் ஆறாம் அதிகாரத்தில் இருக்கின்றன (எபிரெயர் 4:6-12). மெய்யான விசுவாசிகளும்கூடத் தங்கள் இரட்சிப்பை இழந்துபோக முடியும் என்று இந்தப் பகுதி போதிப்பதாகச் சிலர் நம்புகிறார்கள். ஆனால் அதை நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. “பிரியமானவர்களே, நன்மையானவைகளும் இரட்சிப்புக்குரியவைகளுமான காரியங்கள் உங்களிடத்தில் உண்டாயிருக்கிறதென்று நம்பியிருக்கிறோம்” என்று அவர் எழுதுகிறார். பிரகாசிப்பிக்கப்படுதல், பரம ஈவை ருசிபார்த்தல் இவைகளைப்பற்றிப் பேசும்போது, அவர் “மறுபடியும் பிறந்த” அனுபவத்தைப் பெற்ற விசுவாசிகளைப்பற்றி இவ்வாறு குறிப்பிடவில்லை. பரிசுத்த ஆவியானவரால் தூண்டப்பட்டு, ருசிபார்த்துப் பங்கெடுத்தும், இன்னும் விசுவாசத்தில் மறுபடியும் பிறக்கும் அனுபவத்துக்குள் மெய்யாகவே வராத நபர்களைப் பற்றியே அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இயேசுகிறிஸ்துவின்மீது விசுவாசம் வைக்காத யூதர்கள் கிறிஸ்துவில் திட்டவட்டமான விசுவாச ஒப்படைப்பைக் கொள்ளும்படி ஊக்குவிப்பதே இந்த நிருபத்தின் நோக்கங்களில் ஒன்று என்பதை நான் மறுபடியுமாக உங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன். அவர்கள் எழுந்து, இயேசு கிறிஸ்துவோடு பாடுபட்டு, தங்கள் மேசியாவைப் பற்றிய மெய்யான ஒப்படைப்பைப் பெற்று, தங்கள் இரட்சிப்பைப் பற்றிய நிச்சயத்தைப் பெறும்படி அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுப்பதே இந்த நிருபத்திலுள்ள விவாதத்தின் நோக்கமாகும். எபிரெய நிருபத்தின் ஆறாவது அதிகாரத்திலுள்ள இந்தக் கடினமான போதனையின் நோக்கமும் அதுவேயாகும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

எபிரெய நிருபத்தின் ஒட்டுமொத்த விவாதம் மற்றும் செயல் நோக்கத்தின் அடிப்படையில், ஆறாம் அதிகாரத்தில் நான்கு முதல் ஆறு வரையிலான வசனங்களுக்கு நாம் பொருள்காண வேண்டும். ஆசிரியர் கூறுகிறபடி, அவர் இரட்சிப்போடு சேர்ந்துள்ள காரியங்களைப் பற்றிக் கூறவில்லை. மறுபடியும் பிறக்காமல் ஆனால் விசுவாசிகளாக அறிக்கையிடுபவர்கள் இயேசுகிறிஸ்து வின்மீதான ஒப்படைப்பில் இரட்சிக்கும் விசுவாசத்துக்குக் குறைவுபடுகிறார்கள் என்பதை அவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டுவதே நிருபத்தின் ஒட்டுமொத்த போதனையாகும். அவர்கள் ஒரு சந்தைக்குச் சென்று எதையும் வாங்காமல் வெறுமனே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களைப் போலிருக்கிறார்கள் என்று

ஆசிரியர் அவர்களுக்கு எச்சரிப்புக் கொடுக்கிறார். இந்தப் பகுதியில் ஒரு முட்டை குஞ்சு பொறிக்கும் நிலையை எட்டுகிறது அல்லது அழுகிப் போகிறது என்பதே அவருடைய எச்சரிப்பாக இருக்கிறது.

இயேசுவானவர் பயன்படுத்திய உருவகச் சொல்லின்படி தனது வாசகர்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டுமென்று ஆசிரியர் விரும்புகிறார். இந்தக் கடினமான பகுதியில் மறுபடியும் பிறந்தவர்கள் மட்டுமே தங்கள் இரட்சிப்பை இழந்துபோக மாட்டார்கள் என்பதை அவர் எடுத்துக் கூறுகிறார். ஆனால் புதிய பிறப்புக்கு முன்னால் ஆவிக்குரிய “கருச்சிதைவு” ஏற்படும் அபாயமும் உண்டு. இவர்கள் ஆவிக்குரிய “கர்ப்பத்தின்” நிலையில் இருக்கும்போது, “கரு சிதைந்து போகும்” அபாயத்தில் இருக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் மூன்று

விசுவாசத்தின்மீது மையப்பார்வை

இந்த நிருபத்தின் பதினொன்றாம் அதிகாரத்தில் ஆசிரியருடைய போதனையின் மையமான பகுதியை நாம் காண்கிறோம். இந்தப் பதினொன்றாம் அதிகாரம் வேதாகமத்தின் “விசுவாச அதிகாரம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. உண்மையில் பத்தாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் விசுவாசத்தை விட்டுவிடாதிருப்பதற்கு அவர் சில காரணங்களைக் கூறுவதிலிருந்தே இந்த அதிகாரம் துவங்குகிறது (எபி. 10:35). விசுவாசமே அவர்களை இரட்சித்திருக்கிறபடியால் அவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்தை விட்டுவிடக் கூடாது என்று அவர் கூறுகிறார். அவர்கள் முதலில் விசுவாசித்து இரட்சிக்கப்பட்ட வேளையைத் திரும்பிப் பார்க்குமாறு அறிவுறுத்துகிறார். உங்கள் விசுவாசமே உங்களை இரட்சித்திருக்கிறபடியால், உங்கள் விசுவாசத்தை விட்டு விடாதிருங்கள் என்பதே அவருடைய விவாதத்தின் அழுத்தமாகும்.

அவர்கள் மெய்யாகவே கிறிஸ்துவில் மனமாற்றத்தைப் பெற்று, கிறிஸ்துவின்மீது துடிப்பான ஆதி அன்பை அனுபவித்தார்கள். அவர்கள் எவ்வாறு பரலோகத்தில் தங்களுக்காக மேலான பரிசு காத்திருக்கிறது என்பதை அறிந்து, இழப்புகளைச் சகித்துக்கொண்டார்கள் என்பதை அவர் நினைவுபடுத்துகிறார். இப்போது அந்த விசுவாசம் மற்றும் இரட்சிப்பின் துவக்க அனுபவத்தையும், அது அவர்களுக்கு எவ்வாறு அர்த்தமுள்ளதாக இருந்தது என்பதையும் நினைத்துப் பார்க்குமாறு ஆசிரியர் கூறுகிறார். எனவே, எங்கே சென்றாலும் உங்களை இரட்சிப்புக்குள் கொண்டுவந்த விசுவாசத்தை விட்டுவிடாதிருங்கள்.

பிறகு, பத்தாம் அதிகாரத்தின் முப்பத்தெட்டாம் வசனத்தில் ஆபகூக் தீர்க்கதரிசி கூறிய “விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான்” என்ற வார்த்தைகளை (ஆபகூக் 2:4) மேற்கோளாக எடுத்துக் கூறுகிறார். இந்தப் பின்னணியில் “உங்கள் விசுவாசம் உங்களுக்குத் தேவையாக இருக்கப் போகிறபடியால், அதை எறிந்து போடாதீர்கள். நீங்கள் விசுவாசத்தினாலே இரட்சிக்கப்பட்டது மட்டுமின்றி, விசுவாசத்தினால் வாழவும் செய்ய வேண்டும்” என்ற அறிவுரையை அவர் கொடுக்கிறார்.

விசுவாசம் என்றால் என்ன என்பதை வரையறை செய்வது கடினம் என்றாலும், நம்மால் அதை விளக்கிக் கூற முடியும். “விசுவாசமானது நம்பப்படுகிறவைகளின் உறுதியும், காணப்படாதவைகளின் நிச்சயமுமாயிருக்கிறது” என்று அவர் எழுதுகிறார். விசுவாசம் என்பது இந்த உலகத்தில் நன்மையானது இருக்கிறது என்றும் ஏதேனும் ஒருநாள் நாம் அந்த நன்மையைக் காண்போம். தாவீது தோல்வியுற்றவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கும்

வண்ணமாக “நன்மையைக் காணும்படி, ஜீவனை விரும்பி, நீடித்த நாட்களை அபேட்சிக்கிற மனுஷன் யார்?” என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். அவரே அதற்குப் பதிலையும் கூறியிருக்கிறார்: “கர்த்தர் நல்லவர் என்பதை ருசித்துப் பாருங்கள்; அவர்மேல் நம்பிக்கையாயிருக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்” (சங். 34:12, 8). விசுவாசம் விசுவாசமாக இருக்க வேண்டுமானால், நன்மையான ஏதோ நடக்கப்போகிறது என்ற உறுதிப்பாட்டுக்கு ஆதரவான நிரூபணம் ஏதாவது காணப்பட வேண்டும்.

ஆனால் இங்கே “விசுவாசம் என்றால் என்ன என்பதற்காக உங்கள் விசுவாசத்தை விட்டுவிடாதிருங்கள். விசுவாசம் உங்கள் நம்பிக்கைகளின் உறுதியாகவோ அல்லது உங்கள் நம்பிக்கைகளை நம்பும்படி செய்யும் அஸ்திபாரமாகவோ இருக்கிறது. விசுவாசமானது காணப்படாத பொருள்களின் நிச்சயமாக இருக்கிறது, அதாவது உங்கள் விசுவாசத்தின் காணப்படாத பொருளாக இருக்கிறது” என்பதே விவாதத்தின் பின்னணியாக இருக்கிறது.

உங்கள் விசுவாசம் வேதாகமரீதியான விசுவாசமாக இருக்குமானால், உங்கள் விசுவாசத்தின் பொருள் காணப்படாததாக இருக்க வேண்டும். உங்கள் விசுவாசத்தின் பொருளைக் காணக்கூடுமானால் விசுவாசத்துக்குத் தேவையே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. விசுவாசம் வேதாகமரீதியான விசுவாசமாக இருக்கும்போது நீங்கள் விசுவாசிக்கும் பொருள் காணப்படாவிட்டாலும், அந்தக் காணப்படாத பொருள் அங்கே இருக்கிறது என்ற நிச்சயத்துக்கு ஆதரவான நிரூபணம் இருக்கிறது. இது நீங்கள் இன்னும் பார்க்காத சுவையான சமையலின் வாசனைக்குச் சமமானதாக இருக்கிறது. அந்த வாசனை உணவு விரைவில் பரிமாறப்படப்போகிறது என்பதற்கான நிச்சயமாகும். “விசுவாசம் என்பது உங்களால் காண முடியாத ஒரு பொருள் அல்லது ஒருவர்மீது நீங்கள் நிச்சயத்தின் அடிப்படையில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையின் செயலாக இருக்கிறது” என்று விசுவாசத்துக்குச் சரியான வரையறையை நம்மால் கூற முடியும்.

இங்கே, தேவனே காணப்படாத பொருளாக இருக்கிறார். தேவன் இருக்கிறார் என்பதற்கு இந்த உலகத்தில் மிகப் பெரிய நிச்சயம் விசுவாசமுள்ள நபரே என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். புதிய ஏற்பாட்டின்படி விசுவாசம் என்பது தேவன் அருளும் வரமாகும் (எபே. 2:8; பிலி. 1:29). எனவே, விசுவாசத்தை அருளுபவர் இருக்கிறார் என்பதற்கு விசுவாசமுள்ள நபரே மிகப் பெரிய நிச்சயமாக இருக்கிறார். “விசுவாசமானது நம்பப்படுகிறவைகளின் உறுதியும், காணப்படாதவைகளின் நிச்சயமுமாயிருக்கிறது” என்று அவர் எழுதுகிறார். வேறு பல காரியங்களோடுகூட விசுவாசமும் காணப்படாத தேவன் இருக்கிறார் என்பதற்குச் செயல்பூர்வமான நிச்சயமாக இருக்கிறது என்று இந்த நிருப ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

தனது வாசகர்கள் ஏன் தங்கள் விசுவாசத்தை விட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்கு அவர் மற்றொரு காரணமும் சொல்லுகிறார்: “விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாத காரியம்; ஏனென்றால், தேவனிடத்தில் சேருகிறவன் அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறவரென்றும் விசுவாசிக்க வேண்டும்” (எபி. 11:6).

அவருடைய விவாதத்தின் தர்க்கமே அவர்கள் ஏன் தங்கள் விசுவாசத்தை விட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்குக் காரணமாக இருக்கிறது. விசுவாசமில்லாமல்

அவர்களால் தேவனிடம் வர முடியாது, தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாது என்கிறபடியால் அவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்தை விட்டுவிடக் கூடாது என்று அவர் சொல்லுகிறார். பிறகு அவர் தங்கள் விசுவாசத்தின்மூலம் தேவனைப் பிரியப்படுத்திய மக்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு (நமக்கும்) எடுத்துக் கூறுகிறார்.

ஏனோக்கு தனது விசுவாசத்தினால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒருவராக இருக்கிறார். ஏனோக்கு தேவனோடு நெருங்கி நடந்தபடியால் ஒருநாள் தேவன் ஏனோக்கைப் பார்த்து “ஏனோக்கே, இப்போது நீ உன்னுடைய வீட்டைவிட என்னுடைய வீட்டுக்கு அருகில் இருக்கிறாய். ஏன் என்னோடு வீட்டுக்கு வந்துவிடக் கூடாது?” என்று கேட்டதுபோல இருக்கிறது. ஏனோக்கு தேவனோடு நடந்து அவரைப் பிரியப்படுத்தியபடியால் தேவன் அவரைத் தம்மோடு எடுத்துக்கொண்டார் (எபி. 11:15).

பிறகு, விசுவாசம் கொண்டிருந்த பயபத்தியுள்ள மக்களைப் பற்றி அவர் சொல்லுகிறார். எபிரெயர் பதினோராம் அதிகாரத்தை வாசித்து அதில் வரும் வினைச் சொற்கள் எல்லாவற்றையும், அதாவது செயல்கள் எல்லாவற்றையும் அடிக்கோடிடுங்கள். அவர்கள் அனைவரும் ஏதோ ஒன்றைச் செய்ததற்காகவே விசுவாச வீரர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவேதான் விசுவாசம் என்பது நிச்சயத்தின் அடிப்படையில், உங்களால் காண முடியாத ஒருவர்மீது அல்லது ஒன்றின்மீது நீங்கள் வைக்கும் விசுவாசத்தின் செயல் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

பேழையைக் கட்டும்படி தேவன் நோவாவுக்குக் கட்டளை கொடுத்தபோது, அதுவரை பூமியில் மழை பெய்திருக்கவில்லை. நோவாவின் விசுவாசத்துக்கு விடுக்கப்பட்ட இந்த அறைகூவலை ஆசிரியர் “தற்காலத்திலே காணாதவைகளைக் குறித்து” என்று குறிப்பிடுகிறார். நோவா மழைபெய்வதைப் பார்த்தது கிடையாது. ஆதியாகமத்தில் நான்கு அதிகாரங்களில் விவரிக்கப்படும் நோவாவின் வரலாற்றை ஆசிரியர் ஒரே பொருள்பொதிந்த வசனத்தில் தொகுத்துக் கூறுகிறார்: “விசுவாசத்தினாலே நோவா தற்காலத்திலே காணாதவைகளைக் குறித்து தேவ எச்சரிப்புப் பெற்று, பயபத்தியுள்ளவனாகி, தன் குடும்பத்தை இரட்சிப்பதற்குப் பேழையை உண்டுபண்ணினான்; அதினாலே அவன் உலகம் ஆக்கினைக்குள்ளானதென்று தீர்த்து, விசுவாசத்தினாலுண்டாகும் நீதிக்குச் சுதந்தரவாளியானான்” (வச. 7).

நோவா தான் பேழையைக் கட்டிய 120 ஆண்டுகளும் நீதியைப் பற்றிப் பிரசங்கித்து வந்தார். அந்தப் பேழையினுள் இருப்பது மட்டுமே நீங்கள் இரட்சிக்கப்பட ஒரே வழியாகும். இந்தப் பேழை இரட்சிப்பின் ஒரு அடையாளமாக இருக்கிறது என்று பேதுரு கூறுகிறார். நோவா விசுவாசத்துக்கும், விசுவாசத்தின் அர்த்தத்துக்கும், விசுவாசம் என்ன செய்யக் கூடும் என்பதற்கும் ஒரு சித்திரமாக இருக்கிறார் என்று இந்த அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

12:1–2 வசனங்களில் ஆசிரியர் விவரிக்கும் உருவகத்தில் நாம் பந்தயத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வீரர்கள் என்றும், அரங்கில் அமர்ந்து நாம் ஓடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் “மேகம் போன்ற திரளான சாட்சிகள்” என்றும் பலர் நம்புகிறார்கள். இந்தப் பார்வையாளர்கள் ஏற்கெனவே பந்தயத்தில் ஓடி முடித்துவிட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே மரித்துப்போனவர்களால், நமக்கு முன்னே போய்விட்டவர்களால், இன்று நமது வாழ்க்கையில் நடக்கும் காரியங்களை அறிய முடியும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? எபிரெய் நிருப ஆசிரியர்

விசுவாச அதிகாரத்தில் தனது வாதத்தை எடுத்து வைக்கும்போது, நாம் நமது வாழ்க்கைப் பந்தயத்தில் ஓடும்போது, மேகத் திரள் போன்ற திரளான சாட்சிகள் நம்மைப் பார்த்து, உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறபடியால் நாம் நமது விசுவாசத்தை விட்டுவிடக் கூடாது என்று வாதிடுகிறார்.

நீங்கள் தேவனுடைய பிள்ளையாக இருக்கிறபடியால், நீங்கள் அவருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போகும்போது, அவர் உங்களைச் சிட்சிக்கிறார். இந்த ஆசிரியர் கூறுகிறபடி, நீங்கள் சிட்சிக்கப்படும்போது வேதனையை அனுபவிப்பீர்களானால், நீங்கள் தேவனுக்குக் குமாரனாகவோ (அல்லது குமாரத்தியாகவோ) இருக்கிறீர்கள் என்பதற்கு அது நிரூபணமாக இருக்கிறது. “தேவனுடைய சிட்சையை நீ வெறுக்காதே. நீ தேவனால் சிட்சிக்கப்படும்போது, அதுவே நீ அவருடைய குமாரன் என்பதற்கு நிரூபணமாக இருக்கிறது. சிட்சிக் கப்படுவதால் நீ அவருடைய பரிசுத்தத்தில் பங்கெடுக்க முடியும்” என்று நிருப ஆசிரியர் கூறுகிறார். சிட்சையானது நீதியாகிய சமாதான பலனைத் தரும் என்றும் அவர் சொல்லுகிறார்.

நாம் பிறரை உபசரிப்பதில் சிறந்திருக்க வேண்டும் என்ற போதனையோடு ஆசிரியர் இந்த நிருபத்தை முடிக்கிறார். அவர் தனது கடைசி அதிகாரத்தில் “அந்நியரை உபசரிக்க மறவாதிருங்கள்; அதினாலே சிலர் அறியாமல் தேவதூதரையும் உபசரித்ததுண்டு” என்று எழுதியிருக்கிறார். சிறைப்பட்டிருப்பவர்களோடுகூட நாமும் சிறையில் இருப்பதுபோல அவர்களை நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். துவக்ககாலச் சபையின் பல உறுப்பினர்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். நமது ஆவிக்குரிய நலனுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கும் ஆவிக்குரிய மேய்ப்பர்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற போதனையோடு ஆசிரியர் இந்த நிருபத்தை முடித்து வைக்கிறார்.

அத்தியாயம் நான்கு யாக்கோபு எழுதின பொதுவான நிருபம்

யாக்கோபு எழுதிய நிருபம் அதிகமாகச் செயல்பூர்வமானதாக இருக்கிறது. சிலர் இந்த நிருபத்தை ‘‘புதிய ஏற்பாட்டின் நீதிமொழிகள்’’ என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இது இயேசுகிறிஸ்துவின் போதனைகளுக்கு, குறிப்பாக மலைப்பிரசங்கத்துக்கு, ஒரு விளக்கவுரைபோல இருக்கிறது.

இந்த நிருபத்தை எழுதிய யாக்கோபு உலகத்தில் இயேசுவின் சகோதரனாகிய யாக்கோபுதான் என்று பல வல்லுநர்கள் நம்புகிறார்கள். இயேசுவானவர் தமது மூன்றாண்டுகாலப் பொது ஊழியத்தைச் செய்தபோது, யாக்கோபு அவரில் விசுவாசம் வைக்கவில்லை. உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு இயேசுவானவர் பேதுருவுக்கும், இந்த யாக்கோபுக்கும் தரிசனமானார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (1 கொரி. 15:7).

யாக்கோபு மனமாற்றம் பெற்றவுடனேயே, புதிய ஏற்பாட்டின் பெரிய தலைவர்களில் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டது வியப்பைத் தருகிறது. அப்போஸ்தலர் 15ஆம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்படும் எருசலேம் சபைச் சங்கக் கூட்டத்துக்கு யாக்கோபே தலைமை தாங்கினார்.

தான் எருசலேமுக்குச் சென்றபோது, அங்கே யோவான், பேதுரு, இந்த யாக்கோபு மூவரும் திருச்சபையின் தூண்களாகக் காணப்பட்டார்கள் என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

பாரம்பரியத்தின்படி யாக்கோபு எருசலேம் ஆலய உப்பரிகையிலிருந்து கீழே தள்ளப்பட்டு, பிரதான ஆசாரியனால் தடியால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இது நடந்தபோது யூத சமுதாயம் பிரதான ஆசாரியனுக்கு விரோதமாக எழும்பி அவரைப் பதவியிலிருந்து விரட்டிவிட்டது என்று பாரம்பரியச் செய்திகள் சொல்லுகின்றன. கி.பி. 70இல் ரோமப் பேரரசரான டைட்டஸ் எருசலேம் நகரத்தை அழித்துப்போட்டபோது, இயேசுவானவரைப் பின்பற்றாத பயபக்தியுள்ள யூதர்கள், பயபக்தியுள்ள யாக்கோபு இரத்தச்சாட்சியாகக் கொல்லப்பட்டதினால் அந்தப் பட்டணத்துக்கு வந்த நியாயத்தீர்ப்பே அது என்று நம்பினார்கள்.

யாக்கோபுவின் நிருபம் பொதுவான நிருபமாக இருக்கிறபடியால், அது புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதியில் பொதுவான நிருபங்களோடு சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டு நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் இதுவே முதலாவதாக எழுதப்பட்ட நூல் என்று பெரும்பாலான நிருபங்கள் கருதுகிறார்கள்.

யாக்கோபின் செய்தி

இந்த நிருபத்தின் உள்ளடக்கத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, பவுல் அப்போஸ்தலனின் போதனைகளுக்கு யாக்கோபு ஒரு சமநிலையைக்

கொண்டுவர முயலுகிறார் என்று ஏன் சிலர் நம்புகிறார்கள் என்பதைக் கண்டுகொள்ளுவீர்கள். கிரியைகளினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுவதைக் குறித்துப் பவுல் திடமாக இருப்பதை அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகிறார்கள். இந்த நிருபத்தின் இரண்டாம் அதிகாரத்தில், நாம் விசுவாசத்தினால் மட்டுமின்றி கிரியைகளினாலும் நீதிமானாக்கப்படுகிறோம் என்பதை யாக்கோபு வலியுறுத்துவதை நாம் காணலாம். ஆனால், இந்த நிருபம் புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும், இது பவுல் அப்போஸ்தலனின் நிருபங்களுக்கு முன்னால் எழுதப்பட்டதாகும். திருச்சபையில் புறஜாதியார் சேர்க்கப்பட்டதற்கு முன்பே யாக்கோபு இந்த நிருபத்தை எழுதிவிட்டார் என்று பல நிருபங்கள் நம்புகிறார்கள். எனவேதான் யாக்கோபுவின் நிருபம் யூதப் பின்னணியும், பிரமாணப் பின்னணியும் கொண்டதாக இருக்கிறது.

இரண்டு வகைப்பட்ட சோதனைகள்

இந்த நிருபத்தின் முதல் அதிகாரத்திலேயே, யாக்கோபு காரியங்களின் மேல் தோற்றத்தைக் குறித்தல்ல (காரியங்கள் எப்படிச் காணப்படுகின்றன), காரியங்களின் ஆதாரங்களைக் (மெய்யாகவே காரியங்கள் எப்படிப்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன) குறித்தே அதிக அக்கறை கொண்டவராக இருக்கிறார் என்பதைப் பார்க்கிறோம். இதைப் பொருத்தவரையில் யாக்கோபு இயேசுவைப் போலிருக்கிறார். இயேசுவானவர் உள்ளான மனிதனையும், உள்ளான காரியங்களையும் பற்றி அதிகமாக வலியுறுத்தினார். காரியங்களைக் குறித்த நமது மனோபாவத்தையும், நமது செயல்களுக்குப் பின்னாலிருக்கும் செயல் நோக்கத்தையும் அவர் அதிகமாக வலியுறுத்தினார். யாக்கோபுவின் போதனை இயேசுவானவர் தமது போதனைகளில் வலியுறுத்திய இந்த மதிப்பீடுகளுக்கு இணையானதாக இருக்கிறது.

நிருபத்தின் முதலாம் அதிகாரத்தில் நமது சோதனைகளுக்கு மூலாதாரமானவைகளைப் பற்றியும், எப்படிச் சோதிக்கப்படுகிறோம் என்பதைப் பற்றியும் யாக்கோபு எடுத்துக் கூறுகிறார். அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் நமது விசுவாசத்தின் காரணமாக நாம் பரீட்சிக்கப்படுவதைப் பற்றி அவர் கூறுகிறார். பின்னால் அவர் இவ்வாறு பரீட்சிக்கப்படுவதற்கும் சோதிக்கப்படுவதற்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். துவக்க வசனங்களில் ‘‘நீங்கள் பலவிதமான சோதனைகளில் அகப்படும்போது... அதைச் சந்தோஷமாக எண்ணுங்கள்’’ என்று சொல்லுகிறார். நாம் ஏன் சோதிக்கப்படும்போது அதைச் சந்தோஷமாக எண்ண வேண்டும் என்பதற்கான காரணத்தையும் அவர் எடுத்துக் கூறுகிறார்: ‘‘விசுவாசத்தின் பரீட்சையானது நம்மை விசுவாசத்தின் நம்பிக்கைக்கு வழிநடத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்டது. விசுவாசத்தின் பரீட்சை நம்மை விசுவாசத்தின் நம்பிக்கைக்கு வழிநடத்த நாம் அனுமதிப் போமானால், நாம் விசுவாசத்தின் வெற்றியை அனுபவிப்போம்’’ என்பதே அவருடைய போதனையாகும். இந்த விசுவாசத்தின் வெற்றியை அவர் ‘‘ஜீவகிரீடம்’’ என்று அழைக்கிறார்.

உங்கள் வாழ்க்கையில் புயல் வீசும்போது, அது என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திகைக்கும் நிலைக்கு உங்களைக் கொண்டு சேர்க்கும். உங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஞானம் உங்களுக்குத் தேவை என்பதை நீங்கள் உணர்வீர்கள்.

விசுவாசத்தின் பரீட்சையானது நம்மை விசுவாசத்தின் நம்பிக்கைக்கு வழிநடத்த நாம் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று யாக்கோபு எழுதுகிறார். நாம் ஞானத்தில் குறைவுபடும்போது, தேவனிடம் வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும்; அவர் சந்தோஷத்தோடு தமது ஞானத்தை நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்ளுவார்.

பாவத்தின் உடற்கூறு

பிறகு யாக்கோபு நாம் சந்தோஷப்படக் கூடாத மற்றொரு வகைப்பட்ட சோதனைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். தேவன் பாவம் செய்யும்படி சோதிக்கிறவர் அல்ல. யாக்கோபு தனது நிருபத்தின் முதல் அதிகாரத்தின் இரண்டாம் பகுதியில் “பாவத்தின் உடற்கூற்றை” விவரிக்கிறார். பாவம் செய்வதற்கான சோதனை தேவனிடமிருந்து வருவதில்லை என்று கூறும் அதே வேளையில் அது பிசாசிடமிருந்தும் வருவதில்லை என்று அவர் வலியுறுத்துகிறார். பாவம் செய்வதற்கான சோதனை உங்களுக்குள்ளிருந்தும் எனக்குள்ளிருந்தும் தான் வருகிறது.

பாவம் செயல்படும் வழிமுறையைப் பார்ப்போம். முதலாவதாக, நீங்கள் ஒன்றைப் பார்க்கிறீர்கள். இச்சை அல்லது நீங்கள் பார்ப்பது குறித்த அதிகமான ஆசை உண்டாகிறது. நீங்கள் பார்ப்பது ஒரு உலோகம் போலவும், உங்கள் இச்சை ஒரு வலுவான காந்தம் போலவும் செயல்படுகிறது. உங்கள் இச்சைக்கும் உங்கள் இச்சைக்குக் காரணமான பொருளுக்கும் இடையிலான காந்த விசையை அகற்ற நீங்கள் ஏதாவது செய்யாவிட்டால், ஒருநாள் நீங்கள் சோதனையில் விழுந்துவிடுவீர்கள்.

சோதிக்கப்படுவது பாவமல்ல என்று யாக்கோபு சொல்லுகிறார். நீங்கள் பாவம் செய்யும்படி சோதிக்கப்பட்டால், பாவம் செய்து விட்டீர்கள் என்று அர்த்தமல்ல. நமது ஆண்டவர் நம்மைப் போல எல்லாவிதத்திலும் சோதிக்கப்பட்டாலும், அவர் பாவம் செய்யாதவராக இருந்தார் (எபி. 4:15). சோதிக்கப்படுவது பாவமல்ல, ஆனால் சோதனை பெரும்பாலும் பாவத்தின் செயலுக்கு இழுத்துச் செல்லுகிறது. சோதனைக்கு இடம்கொடுத்து, நாம் உண்மை யாகவே பாவம் செய்யும்போது, எப்போதுமே மரணமே பாவத்துக்குரிய பின்விளைவாக இருக்கிறது (ரோமர் 6:23).

பாவத்தின் உடற்கூறு குறித்த முக்கியமான காரியம், நீங்கள் பாவம் செய்யாதிருக்க விரும்புவிர்களானால், சோதனைக்குள் இழுக்கப்படுவதற்கு முன்பாக, இச்சையின் மட்டத்திலேயே பாவத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். “எங்களைச் சோதனைக்குட்படப்பண்ணாமல்” என்று நாள்தோறும் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று இயேசுவானவர் நமக்குப் போதித்திருக்கிறார் (மத். 6:13).

சுருக்கம்

யாக்கோபு தனது முதலாம் அதிகாரத்தில், நமது சோதனைகளின் மத்தியிலும் தேவனால் எப்படி நாம் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியைப் பெறும்படி செய்ய முடியும் என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறார். பாவம் செய்வதற்கான சோதனைப் பற்றியும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். பாவத்துக்கும் மரணத்துக்கும் வழிநடத்தும் சோதனைக்கு தேவன் ஆதாரமானவரல்ல. யாக்கோபு தனது முதல் அதிகாரத்தில் ஜீவனைப் பெறும்படி பரீட்சிக்கப்படுவதையும், மரணத்துக்கேதுவாகச் சோதிக் கப்படுவதையும் எடுத்துக் கூறி, இரண்டுக்குமுள்ள வேறுபாட்டைப் புரிய வைக்கிறார்.

அத்தியாயம் ஐந்து

இரண்டு வகைப்பட்ட சமயங்கள்

தேவனுடைய வார்த்தையானது உங்கள் இருதயத்தில் ஆவிக்குரிய ஜீவனை உருவாக்கி, உங்களுக்கு மறுபடியும் பிறக்கும் அனுபவத்தைக் கொடுக்கும் தெய்வீகத் தூண்டுதலாக இருக்கிறது என்று யாக்கோபு கூறுகிறார். மறுபடியும் பிறத்தல் பாவத்துக்கு அப்பாற்பட்டு வாழ்வதற்கான வல்லமையை உங்களுக்குக் கொடுக்கும்.

சோதனையையும் பாவத்தையும் குறித்த மோசமான செய்தியை முதலாம் அதிகாரத்தில் கொடுத்த பிறகு, தேவன் எவ்வாறு நமது இருதயங்களில் இரட்சிப்பின் அற்புதத்தை உருவாக்குகிறார் என்ற நற்செய்தியை யாக்கோபு நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்கிறார். சோதனை மற்றும் பாவம் பற்றிய பிரச்சினைகளுக்கு நாம் தேவனுடைய வார்த்தையில் தீர்வைக் காண முடியும் என்று அவர் கூறுகிறார். தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவதின் முக்கியத் துவத்தைப் பற்றிய வலுவான போதனையை இரண்டாம் அதிகாரம் முழுவதிலும் அவர் கொடுக்கிறார். நமக்குள் விதைக்கப்படும் தேவனுடைய வார்த்தைக்கு நாம் செவிகொடுப்போமானால், அது நாம் மறுபடியும் பிறக்கும்படி செய்யும் தெய்வீக தூண்டுதலாக இருக்கிறது என்று சொல்லும் அவர், திருவசனம் கண்ணாடியைப் போலிருக்கிறது என்னும் அழகான உருவகத்தை விவரிக்கிறார்.

உங்கள் உடலிலுள்ள குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி நீங்கள் அதைச் சரிசெய்ய உதவுவதே ஒரு கண்ணாடியின் நோக்கமாகும். தேவனுடைய பரிபூரண கண்ணாடியாகிய திருவசனத்தை நீங்கள் பார்க்கும்போது, உங்கள் வாழ்க்கையில் பாவம் மற்றும் மரணத்தின் பிரமாணம் செயல்படுவதை அது உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டும். கண்ணாடியில் பார்ப்பதைக் குறித்து நீங்கள் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்.

ஒரு கண்ணாடியை நாம் எப்படி எடுத்துக்கொள்ளுகிறோமோ, அப்படி நாம் தேவனுடைய வார்த்தையை எடுத்துக்கொள்ளுவோமானால், தேவனுடைய வார்த்தை ஜீவனுள்ளது என்பதைக் கண்டுகொள்ளுவோம் என்று யாக்கோபு சொல்லும்போது, அவர் தனது சகோதரனாகிய இயேசுவின் போதனைக்கு உடன்படுகிறார். எனவேதான் நாம் திருவசனத்துக்குச் செவிசாய்க்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதை யாக்கோபு அதிகமாக வலியுறுத்துகிறார். திருவசனத்தை வாசித்தும் அதற்குக் கீழ்ப்படியாமலிருக்கும் மனிதன் நாள்தோறும் கண்ணாடியைப் பார்க்கும் மனிதனுக்கு ஒப்பாக இருக்கிறான் என்று யாக்கோபு வேடிக்கையாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவன் தன் முகத்தில் குறைகளைக் கண்டும், அதைக் குறித்து எதுவும் செய்யாமல் தன் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிடுகிறான்.

விசுவாசிகள் திருவசனத்தின்படி செய்யாதவர்களாக இருக்கும்போது, அவர்கள் மெய்யான சமயமில்லாத போலிச் சமயத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். மெய்யான சமயமானது விதவைகள் மற்றும் அனாதைகளைப் பராமரித்தும், பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தும் திருவசனத்துக்குக் கீழ்ப்படிகிறது.

இரண்டு வகைப்பட்ட விசுவாசம்

யாக்கோபு தனது நிருபத்தின் இரண்டாவது அதிகாரத்தில் “போலியான முகம்” மற்றும் “உண்மையான முகத்தைப்” பற்றி எடுத்துக் கூறுகிறார். “மனுஷன்” என்ற சொல் “முகத்தை” அதாவது நாம் வெளியில் பார்ப்பவைகளைக் குறிக்கிறது. நாம் வெளியரங்கமாகக் காணும் அடையாளங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதர்களை மதிப்போமானால், அல்லது மதிக்காமல் ஒதுக்குவோமானால் அது பாவம் என்று யாக்கோபு கூறுகிறார். ஏனென்றால் தேவன் ஒரு மனிதனின் இருதயத்தைக் கொண்டே அவனை மதிப்பிடுகிறார். தேவனுடைய வார்த்தையின்படி “மனுஷன் முகத்தைப் பார்ப்பான்; கர்த்தரோ இருதயத்தைப் பார்க்கிறார்” (1 சாமு. 16:7).

பிறகு யாக்கோபு பொய்யான விசுவாசத்தைக் குறித்தும் மெய்யான விசுவாசத்தைக் குறித்தும் எடுத்துக் கூறுகிறார். இது புதிய ஏற்பாட்டில் அதிகமாகக் கருத்து வேறுபாடுகளுக்குள்ளான ஒரு பகுதிக்கு நம்மை இட்டுச் செல்லுகிறது (2:14-26). கிருபை குறித்த பவுலின் வலியுறுத்தலுக்கும் யாக்கோபின் வலியுறுத்தலுக்கும் இடையே சிலர் முரண்பாடுகளைக் கண்டாலும், அவை வெளியரங்கமான முரண்பாடுகளேயாகும். “அவர்களுடைய கனிகளினாலே அவர்களை அறிவீர்கள்” என்ற இயேசுவானவரின் வார்த்தைகளுக்கு (மத். 7:20) யாக்கோபு ஒத்துப்போகிறார். தமது போதனையைக் கேட்டும் அதற்குக் கீழ்ப்படியாதவன் அஸ்திபாரமில்லாமல் வீட்டைக் கட்டுபவனுக்குச் சமமாக இருக்கிறான் என்று இயேசுவானவர் வலியுறுத்திக் கூறினார். கிரியைகள் எப்போதுமே விசுவாசமென்னும் மரத்தில் முளைக்கும் கனிகளாக இருக்கின்றன என்று யாக்கோபு கூறும்போது, அவர் தனது சகோதரனின் போதனைக்கு ஒத்துப் போகிறார்.

“விசுவாசம் மட்டுமே இரட்சிக்கும். ஆனால் இரட்சிக்கும் விசுவாசம் ஒருபோதும் தனித்திருப்பதில்லை” என்று ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார். நாம் விசுவாசத்தினால் மட்டுமே இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்; ஆனால் நமது விசுவாசம் உண்மையானது என்பதை நமது கிரியைகள் நிரூபிக்கின்றன; ஏனென்றால் எப்போதுமே கிரியைகள் மெய்யான விசுவாசத்தோடு வந்து அதை மெய்ப்பிக்கின்றன.

அத்தியாயம் ஆறு

இரண்டு வகைப்பட்ட ஞானம்

யாக்கோபு தனது நிருபத்தின் மூன்றாவது அதிகாரத்தில், நாம் விசுவாச வாழ்கையில் நடப்பதற்குத் தேவையான ஆவிக்குரிய ஒழுக்கத்தின் ஆதாரங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார். ஆவிக்குரிய ஒழுக்கத்தைக் கற்றுக்கொள்ளத் துவங்குவதற்குச் சிறந்த வழி நாவை அடக்கக் கற்றுக்கொள்ளுவதாகும் என்று அவர் சொல்லுகிறார். இதற்குரிய ஒரே வழி யாக்கோபு கூறுகிறபடி “ஞானத்திற்குரிய சாந்தத்தைப்” புரிந்துகொள்ளுவதாகும்.

“சாந்தம்” என்பது “வசப்படுத்துதல்” என்று ஏற்கெனவே நான் சொல்லியிருப்பதை நினைவுபடுத்துகிறேன். ஒரு குதிரை வசப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பாக வலிமையான மிருகமாக இருக்கிறது. குதிரையை வசப்படுத்திய பிறகும் அது வலிமையான மிருகமாகவே இருக்கிறது; ஆனாலும் அதன் “வலிமை கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.” எனவே “ஞானத்திற்குரிய சாந்தம்” என்பது “கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஞானமாகும்.” தேவனிடமிருந்து நீங்கள் இந்த ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்போது, அதைச் செயல்படுத்துவதற்கான கிருபையையும் ஒழுக்கத்தையும் அருளுமாறு பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது, பயிற்சி கொடுத்து, குதிரைச் சவாரி செய்பவரின் சாட்டைக்குக் குதிரை அடங்கியிருப்பதுபோல, தேவன் தமது ஞானத்தை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தும்போது, நீங்கள் உங்களுடைய வாழ்க்கையை அவருடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும்.

இந்த அருமையான வெளிப்பாட்டைத் தொடர்ந்து, யாக்கோபு ஞானத்தைப் பற்றி விவாதிக்கிறார். இந்த உலகத்தில் இரண்டு வகைப்பட்ட ஞானம் இருக்கிறது. ஒன்று, பிசாசானவனிடமிருந்து வருவது, மற்றது தேவனிடமிருந்து வருவதாகும். நமது வாழ்க்கையில் அவை உருவாக்கும் “கனிகள்” அந்த ஞானம் யாரிடமிருந்து வந்தது என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சருக்கம்

நமது வாழ்க்கையில் தாக்கம் விளைவிக்கும் சக்திகளின் மூலாதாரங்களை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று யாக்கோபு விரும்புகிறார். நாம் பாவம்செய்யும்படி சோதிக்கப்பட்டு, பாவத்தின் பின்விளைவுகளை அனுபவிப்போமானால், அப்படிப்பட்ட சோதனை தேவனிடமிருந்து வருவதல்ல. நீங்கள் திருவசனத்தின் மூலமாகத் தேவனோடு உறவுக்குள் கொண்டுவரப்படுவீர்கள்; அப்போது உங்களை ஆவிக்குரியரீதியாக அழித்துப்போடும்படி தீர்மானம் கொண்டிருக்கும் சக்திகளை உங்களால் வெற்றிகொள்ள முடியும். விதைக்கப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தையின் மூலமாக நாம் தேவனிடத்திலிருந்து வரும் ஞானத்தை அனுபவித்து, அதை நமது வாழ்க்கையெனும் தோட்டத்தில் விதைக்க வேண்டுமென்று யாக்கோபு போதிக்கிறார்.

அத்தியாயம் ஏழு

தீர்வுகளுக்கு மூலாதாரங்கள்

பாவம் மற்றும் இரட்சிப்புக்கான மூலாதாரங்களையும் அவைகளின் விளைவுகளையும் பற்றி யாக்கோபு நமக்கு எடுத்துக் கூறினார். இப்போது பாவம் என்னும் பிரச்சினைக்கு இறுதியான தீர்வான நமது பரிசுத்தமாக்கப்படுதலோடு தொடர்புடைய ஆதாரங்களைப் பற்றி நமக்குப் போதிக்கிறார். அவர் தனது நிருபத்தின் மூன்றாம் நான்காம் அதிகாரங்களை எழுதும்போது பரிசுத்தமாக கப்படுதலையே கருத்தில் கொண்டிருக்கிறார்.

நிருபத்தின் இந்தப் பகுதி அதிகமான செயல்படுத்துதலைக் கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று யாக்கோபு கூறும் காரியங்களைக் கவனியுங்கள். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். பாவத்தின் தந்திரங்களுக்கும் கவர்ச்சிகளுக்கும் தீர்வாக இருக்கும் பரிசுத்தமாக்கப் படுதலுக்கான திறவுகோலை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருங்கள். தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பது உங்கள் ஆவிக்குரிய பாதுகாப்பாக இருக்கிறது.

பிறகு, பாவம் செய்யும்படி பிசாசு உங்களைச் சோதிக்கும்போது, உங்கள் ஆவிக்குரிய பாதுகாப்புச் செயலாக நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று யாக்கோபு விவரிப்பதைக் கவனியுங்கள். “பிசாசுக்கு எதிர்த்துநிலுங்கள், அப்பொழுது அவன் உங்களைவிட்டு ஓடிப் போவான். தேவனிடத்தில் சேருங்கள், அப்பொழுது அவர் உங்களிடத்தில் சேருவார்” (யாக். 4:7, 8).

யாக்கோபு இவ்வாறு தனது போதனைக்குச் செயல்படுத்துதலைக் கொடுக்கும்போது, இயேசுவானவரின் போதனைகளுக்கு இணையான போதனையைக் கொடுக்கிறார். கெட்டகுமாரனின் பெயர்பெற்ற உவமைக்கதையை அவர் போதித்தார். ஒரு கெட்ட குமாரன் தொலைவான தேசத்துக்குச் சென்று மனந்திரும்பித் திரும்பி வரும்போது, அவனுடைய தகப்பன் அவனை வரவேற்கும்படி ஓடிச் செல்லுவதை அவர் தேவனுக்கும் அவருடைய அன்புக்கும் ஒரு சித்திரமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

கெட்ட குமாரன் தொலைவான நாட்டில் வசிக்கும்போது, அவன் தானே தெரிந்துகொண்ட பாவத்தின் பின்விளைவுகளை அனுபவிக்கும்படி அவனுடைய தகப்பனார் அனுமதிக்கிறார். என்றாலும், அவன் தனது தகப்பனின் வீட்டை நோக்கிக் காலை எடுத்து வைக்கும்போதே தகப்பன் அவனை வரவேற்கும்படி ஓடுவது தேவனுடைய அன்பைச் சித்திரிக்கிறது.

முதியவர் ஒருவரை ஓட விடுவதுபோலக் கண்ணியமில்லாத செயல் வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. என்றாலும் தகப்பனிடம் திரும்பி வரும்படி

தீர்மானிக்கும் ஒரு கெட்ட குமாரன்மீது தேவன் கொண்டிருக்கும் அன்பை இயேசுவானவர் இப்படித்தான் சித்திரிக்கிறார். எனவே தனது சகோதரனாகிய இயேசுவின் போதனையைப்போல யாக்கோபும் “தேவனிடத்தில் சேருங்கள், அப்பொழுது அவர் உங்களிடத்தில் சேருவார்” என்று போதிக்கிறார். நாம் தேவனை நோக்கி ஓடி எடுத்து வைக்கும்போது, அவர் நம்மை நோக்கி ஓடிவருவார் என்பதே யாக்கோபின் போதனையாகும். இயேசு கெட்ட குமாரனின் உவமைக் கதையைப் போதித்தபோதும் இதே சத்தியத்தைத்தான் போதித்தார்.

தேவன் உங்களை நேசிக்கிறார் என்று மெய்யாகவே நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா? எவரும் நம்மிடம் அன்புகாட்ட முடியாது, குறிப்பாக தேவனால் நம்மை நேசிக்க முடியாது என்று சிலர் தங்களைக் குறித்து மோசமான எண்ணங்களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவருக்கு நம்மைப்பற்றி எல்லாமே தெரியும். அத்துடன் நமது பாவத்தையும் சேர்த்து நாம் எண்ணும்போது, தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார் என்று நம்புவது கடினமாகிவிடுகிறது.

நான் தேவனுடைய வார்த்தையின் அதிகாரத்தோடு, தேவன் உங்கள்மீது அன்புகாட்டுகிறார் என்று சொல்லுகிறேன். தேவன் உங்கள்மீது வைத்திருக்கும் அன்பு, தனது மகன்மீதான அன்பை உறுதிப்படுத்தும்படி ஓடிச் செல்லும் ஒரு முதியவனின் அன்புக்கு ஒப்பான அன்பாக இருக்கிறது. உங்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் தேவன் உங்களை நேசிக்கிறார்!

தனது செயல்பூர்வமான நிருபத்தின் நான்காவது அதிகாரத்தில் யாக்கோபு இயேசுவானவருக்கு இணையாகத் தனது போதனைகளையும், செயல்படுத்து தல்களையும் எடுத்துச் சொல்லுகிறார். இது கிட்டத்தட்ட இயேசுவானவரின் போதனைகளுக்கு ஒரு விளக்கவுரையாக இருக்கிறது.

நாம் தேவனுடைய கரங்களில் இருக்கிறோம், நமது நேரம் அவருடைய கரத்திலிருக்கிறது, நமக்குரியவை அனைத்தும் அவருடைய கரத்திலிருக்கிறது என்று அவர் நமக்கு நினைவுபடுத்துவது அருமையான போதனையாக இருக்கிறது. அவர் நமக்குக் கிருபையையும், ஆரோக்கியத்தையும், ஜீவனையும் கொடுக்காவிட்டால் அடுத்த ஆண்டு நம்மால் எதையும் செய்ய முடியாது என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

நிருபத்தின் எஞ்சிய பகுதியில் யாக்கோபு “தேவனுடைய தீர்வுகளின் வரிசையை” எடுத்துக் கூறுகிறார் என்று நாம் சொல்லலாம். யாக்கோபு இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார். அப்போஸ்தலர்களைப்போலவே அவருடைய வருகையே நாம் பூமியில் எதிர்நோக்கும் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் இறுதித் தீர்வாக இருக்கும் என்று இவரும் கூறுகிறார். தீர்க்கதரிசிகளோ அல்லது புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களோ இயேசுவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றிச் சொல்லும்போதெல்லாம் அதைச் செயல்படுத்துதலோடு பொருத்தியே கூறுகிறார்கள். இயேசுவானவர் வரப் போகிறார் என்பதின் அடிப்படையில், இப்போது நீங்கள் எப்படிப்பட்ட நபராக இருக்க வேண்டும்?

தனது நிருபத்தின் இறுதியில் யாக்கோபு “சபையின் சரீர வாழ்க்கை” என்று அழைக்கப்படக் கூடிய ஒரு அருமையான போதனையைக் கொடுக்கிறார். இது

சரீரமான சபை வாழ்வைக் குறித்ததாகும். சரீரத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் அனைத்து உறுப்பினர்களுக்காகவும் ஊழியம்செய்ய வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாட்டில் போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆவியானவரின் வரங்கள் எல்லாமே சபையின் பக்திவிருத்திக்காகவே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த இறுதி அத்தியாயம் குணமாகுதலைக் குறித்த அருமையான போதனையையும் நமக்குக் கொடுக்கிறது. சபையார் ஒன்றாகக் கூடிவரும்போது, குணமாகுதல் ஏற்பட வேண்டும் என்று யாக்கோபு போதிக்கிறார். இன்று இதை நாம் உரத்த குரலில் தெளிவாக அறிவிக்க வேண்டும். விசுவாசத்தினால் குணமாகுதலை நான் நம்புகிறேன். தேவனால் குணமளிக்க முடியும் என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன். எப்போதுமே குணமளிப்பது தேவனுடைய சித்தமாக இராவிட்டாலும்கூட, அவரால் குணமளிக்க முடியும், அவர் குணமளிக்கிறார் என்று நான் விசுவாசிக்கிறேன். குணமளிக்கும் தலைவர் ஒருவர் குணமாகுதலை வழிநடத்தும் பெரிய கூட்டத்தைப் பற்றி யாக்கோபு விவரிக்கவில்லை. வீட்டுச் சபையின் பின்னணியில் குணமாகுதல் நடைபெற வேண்டும்.

சபையின் மூப்பர்களை அழைக்கும் அளவுக்கு நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பவர் விசுவாசமுடையவராயிருக்க வேண்டும். அழைக்கப்படும்போது வந்து சேரும் அளவுக்குச் சபை மூப்பர்கள் விசுவாசம் கொண்டிருக்க வேண்டும். மூப்பர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டவரின்மீது கைகளை வைத்து, அவரை எண்ணெயால் அபிஷேகித்து, ஜெபிக்க வேண்டும். அந்த எண்ணெய் அவருக்குக் குணமாகுதலைக் கொடுப்பதில்லை. “விசுவாசமுள்ள ஜெபம் பிணியாளியை இரட்சிக்கும்” என்று அவர் சொல்லுகிறார். (எண்ணெயைக் குறிக்க இங்கே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சொல் மருந்துக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் எண்ணெயைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். எனவே மருந்துகளைச் சாப்பிடுங்கள், ஜெபியுங்கள்).

தொடர்ந்து யாக்கோபு, நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பவர் பாவம் செய்திருப்பாரானால், அவர் தனது பாவத்தை அறிக்கையிட்டு, பாவமன்னிப்பின் நிச்சயத்தைப் பெற வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். சில வேளைகளில் அறிக்கையிடப்படாத அல்லது மன்னிக்கப்படாத பாவத்தின் குற்ற உணர்வே நோய் அதிகரிக்கும்படி செய்திருக்கலாம்.

யாக்கோபுவின் இந்தச் சிறிய நிருபத்தில் பல செயல்பூர்வமான போதனைகள் உள்ளன. அதை வாசித்து, ஆய்வுசெய்து, உங்கள் வாழ்க்கையிலும், உங்கள் சபையிலும் அதைச் செயல்படுத்துவதற்கு தேவனுடைய உதவிக்காக ஜெபியுங்கள்.

அத்தியாயம் எட்டு

பேதுருவின் நிருபங்கள் – மூன்று பேதுருக்கள்

புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் மூன்று வெவ்வேறு விதமான பேதுருக்களைச் சந்திக்கிறோம். சவிசேஷங்களில் ஒருவகைப்பட்ட பேதுருவையும், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் நூலில் மற்றொரு வகைப்பட்ட பேதுருவையும், அவருடைய இரண்டு நிருபங்களில் வேறொரு வகைப்பட்ட பேதுருவையும் நாம் சந்திக்கிறோம். சவிசேஷங்களில் இயேசுவானவர் “சீமோனே, சீமோனே, இதோ, கோதுமையைச் சுளகினால் புடைக்கிறதுபோலச் சாத்தான் உங்களைப் புடைக்கிறதற்கு உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டான். நானோ உன் விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு உனக்காக வேண்டிக்கொண்டேன்; நீ குணப்பட்ட பின்பு உன் சகோதரரை ஸ்திரப்படுத்து” என்று அவனிடம் சொல்லுகிறார் (லூக்கா 22:31–34).

இது இயேசுவானவருக்கும் பேதுருவுக்கும் இடையே நடக்கும் உரையாடலில் ஆவலைத் தூண்டும் ஒரு பகுதியாகும். “குணப்படுதல்” என்ற சொல் இரண்டு கேள்விகளை எழுப்புகிறது: குணப்படுதல் என்றால் என்ன? பேதுரு எப்போது குணப்பட்டான்?

குணப்படுதல் என்றால் “முற்றிலுமாக மனம் மாறுதலாகும்.” குணப்படுதல் என்பது ஒரு சபையில் சேருவதையோ அல்லது ஞானஸ்நானம் பெறுவதையோ குறிக்கவில்லை. மனந்திரும்பிக் குணப்படுவது என்பது சரியான திசையை நோக்கித் திரும்புவதாகும். பேதுரு இயேசுவானவரை மறுதலித்த பிறகு, அவன் வெளியே சென்று மனங்கசந்து அழுதான். கிறிஸ்துவில்லாமல் தான் ஒன்றுமில்லாதவன் என்பதை அவன் அறிந்துகொண்டான்.

உயிர்த்தெழுந்த பிறகு இயேசுவானவர் பேதுருவுக்குக் காட்சியளித்தார். அப்போது அவர் அவனிடம் “இவர்களிலும் அதிகமாய் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். தான் ஒருபோதும் இயேசுவை மறுதலிக்கப் போவதில்லை என்று மேல் அறையில் பேதுரு பெருமை யடித்துக்கொண்டபோது, அவனோடு இருந்தவர்களில் ஏழு பேர் இப்போது இயேசுவானவர் அவனிடம் “இவர்களிலும் அதிகமாய் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டபோது உடனிருந்தார்கள். இயேசுவானவர் முழுமையான ஒப்படைப்பு அன்பைக் குறிக்கும் “அகாபே” என்ற கிரேக்கச் சொல்லைப் பயன்படுத்தினார்.

பேதுரு ஆம் என்று பதிலளிக்கும்போது, “ஃபிலியோ” என்ற கிரேக்கச் சொல்லைப் பயன்படுத்தினான். “உம்மீதான எனது அன்பு நட்புறவாக இருக்கிறது என்பதை நீர் அறிவீர்” என்பது இதன் அர்த்தமாகும். பேதுரு

இப்போது உடைந்துபோன மனிதனாக இருந்தபடியால் பெருமையாகப் பேசவில்லை. “என் ஆட்டுக்குட்டி களை மேய்ப்பாயாக” என்று இயேசுவானவர் அவனுக்குக் கட்டளை கொடுத்தார். “உன்னைப் போலத் தோற்றுப்போவது என்றால் என்ன என்பதை அறிந்த ஒருவனே என் ஆடுகளைப் போஷிப்பதற்கு எனக்குத் தேவை” என்பதை அவர் வெளிப்படுத்தினார்.

பிறகு இயேசுவானவர் மறுபடியுமாக அவனிடம் “சீமோனே, என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். மற்றவர்களைவிட அதிகமான என்ற சொற்றொடரை அவர் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனால் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா? என்று அவர் கேட்டார். இந்த முறையும் அவர் “அகாபே” என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தினார். “ஆண்டவரே, எனது பதில் உமக்குத் தெரியும். உம்மீதான எனது அன்பு ஃபிலியோ அன்பு மட்டுமே என்பதை நீர் அறிவீர்” என்று பேதுரு பதிலளித்தான். “என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக” என்று இயேசுவானவர் கட்டளை கொடுத்தார். “தோல்வி என்றால் என்ன என்பதை அறிந்த ஒருவனே என் ஆடுகளுக்கு மேய்ப்பனாக இருக்க வேண்டும்” என்பதை அவர் மறுபடியுமாக வெளிப்படுத்தினார்.

மூன்றாவது முறை ஆண்டவர் “ஃபிலேயோ” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். “நீ ஒரு நண்பனாகவாவது என்னை நேசிக்கிறாயா?” என்பதே அவருடைய கேள்வியாகும். இந்த இடத்தில் பேதுரு துக்கப்பட்டான். “ஆண்டவரே, என்னுடைய அன்பு குறைந்தபட்சம் ஃபிலேயோ அன்பாகவாவது இருக்கிறது என்பதை நீர் அறிவீர்” என்று அவன் பதிலளித்தான். “என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக” என்று இயேசு அவனுக்குக் கட்டளை கொடுத்தார். இயேசு தமது உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு பேதுருவைச் சந்தித்து, அவன் தோற்றுப்போனாலும் கூட, தமது ஆடுகளை மேய்த்து அவைகளுக்கு மேய்ப்பனாக இருக்கத் தகுதியானவன் என்பதை அவனுக்கு உறுதிப்படுத்தியபோது, அவன் தான் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவனாக இருப்பதை அறிந்துகொண்டான்.

நடபடிகளின் நூலில், தான் ஒன்றுமில்லாதவன் என்பதைக் கற்றுக்கொண்ட குறிப்பிடத்தக்க ஒருவனைக் கொண்டு தேவனால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதைப் பேதுருவும் முழு உலகமும் கண்டுகொண்டார்கள். பரிசுத்த ஆவியானவர் ஏன் அந்தப் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுருவைப் பயன்படுத்தினார்? ஏனென்றால் அங்கிருந்த மற்றவர்களைவிட அவன் இந்த நான்கு ஆவிக்குரிய இரகசியங்களையும் சிறப்பாக அறிந்திருந்தான்:

“நான் அல்ல, அவரே. நான் அவரில் இருக்கிறேன், அவர் என்னில் இருக்கிறார்”

“என்னால் முடியாது, ஆனால் அவரால் முடியும். நான் அவரில் இருக்கிறேன், அவர் என்னில் இருக்கிறார்”

“நான் செய்ய விரும்பவில்லை, ஆனால் அவர் செய்ய விரும்புகிறார். நான் அவரில் இருக்கிறேன், அவர் என்னில் இருக்கிறார்”

“நான் செய்யவில்லை, ஆனால் அவர் செய்தார். ஏனென்றால், நான் அவரில் இருந்தேன், அவர் என்னில் இருந்தார்.”

புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் மூன்று வெவ்வேறான பேதுருக்களைக் காண்கிறோம். சவிசேஷத்திலுள்ள பேதுருவின் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை

ஏற்றதாழ்வுகள் நிறைந்ததாக இருந்தது. ஆனால் நடபடிகள் நூலில் நாம் காணும் பேதுரு வேறுபட்டவராக இருக்கிறார். இந்தப் பேதுரு உறுதியானவராக இருக்கிறார். பெந்தெகொஸ்தே அனுபவத்துக்குப் பிறகு பேதுரு வீழ்ச்சியடைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் நான் சொல்லிவிட்டேன்: நீங்கள் பேதுருவின் நிருபங்களை வாசிக்கும்போது மற்றொரு பேதுருவைப் பார்ப்பீர்கள். இவர் முதிர்வயதான பேதுரு. தான் ஒன்றுமில்லாதவன் என்பதையும், தன்னைக்கொண்டு தேவனால் என்ன செய்யமுடியும் என்பதையும் அவர் நீண்டகாலமாக அறிந்திருந்தார். இந்த நிருபங்களை அவர் எழுதும்போது முதிர்வயதான போதகராக இருக்கிறார்.

இன்று துருக்கி என்று அறியப்படும் சின்ன ஆசியாவில் எங்கும் சிதறிக்கிடந்த கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்ட யூத விசுவாசிகளுக்கு அவர் இந்த நிருபங்களை எழுதுகிறார். துன்புறுத்தல்களினால் அவர்கள் சிதறடிக்கப் பட்டார்கள். பேதுரு ரோமாபுரியில் இருக்கிறார். அவர் பாபிலோன் என்று குறிப்பிடும்போது, உண்மையில் ரோமாபுரியையே குறிப்பிடுகிறார். ரோமாபுரியில் துன்புறுத்தல்கள் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றிய எபிரெய விசுவாசிகள் இருக்கும் மாகாணங்களுக்கும் அது விரைவில் பரவப்போகிறது என்பதையும் அவர் அறிந்திருக்கிறார். தங்கள் பாடுகளில் இருக்கும் இவர்களுக்கு ஒரு போதகராக ஆறுதலளிப்பதே அவர் இந்த நிருபங்களை எழுதுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். இந்த இரண்டு நிருபங்களிலும் அவர் அதையே முக்கியமாக வலியுறுத்துகிறார்.

நீங்கள் பேதுருவின் நிருபங்களை வாசிக்கத் துவங்கும்போது, மற்றொரு உண்மையையும் உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். பேதுருவுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. எனவே தான் அவர் ஒவ்வொரு நிருபத்தின் இறுதியிலும் “நான் சுருக்கமாக உங்களுக்கு எழுதி, எனக்குத் தோன்றுகிறபடி உண்மையுள்ள சகோதரனாகிய சில்வானுவின் கையில் கொடுத்து அனுப்பியிருக்கிறேன்” என்று எழுதுகிறார் (1 பேதுரு 5:12).

பேதுருவின் நிருபங்களை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, அதில் ஒழுங்குரீதியான விவாதத்தை உங்களால் காண முடியாது. தேவனையும் இயேசுகிறிஸ்துவையும் அறிவதின் உண்மை நிலையை உணர்த்தும் அழகான, பொருள்பொதிந்த, தியானரீதியிலான, ஆவிக்குரிய துணுக்குகளை எதிர்பாருங்கள். பேதுரு சில வேளைகளில் ஒரு கருப்பொருளிலிருந்து மற்றொன்றுக்குத் தாவுகிறார். சில வேளைகளில் புரிந்துகொள்ளுவதற்குக் கடினமான ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறார்.

எடுத்துக்காட்டாக, இயேசுவானவர் சிறைப்பட்டிருக்கும் ஆவி களுக்குப் பிரசங்கித்ததைப் பற்றிப் பேதுரு குறிப்பிடுகிறார். “யாருக்கும் இந்தப் பகுதியின் அர்த்தம் தெரியாது” என்று மார்ட்டின் லுத்தர் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தக் கடினமான பகுதியை எழுதிய பிறகு பேதுரு திடீரென்று கருப்பொருளை மாற்றிக்கொண்டு நோவாவைப் பற்றியும் ஜலப்பிரளயத்தைப் பற்றியும் எழுதுகிறார். இது ஞானஸ்நானம் குறித்த கருப்பொருளுக்கு அவரை இட்டுச் செல்லுகிறது. ஞானஸ்நானம் குறித்த தனது தேவ ஏவுதல் பெற்ற கருத்துக்களை

அவர் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ளுகிறார். பேதுரு வெறுமனே எழுதவில்லை, அவர் தனது இருதயத்தை நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்ளுகிறார் என்பதை மறந்து விடாதீர்கள்.

யோவான் அன்பின் அப்போஸ்தலன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். பவுல் விசுவாசத்தின் அப்போஸ்தலனாக இருக்கிறார். ஆனால் பேதுரு நம்பிக்கையின் அப்போஸ்தலனாக இருக்கிறார். பேதுருவின் நிருபங்கள் பாடுபடும் மக்களுக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுக்கின்றன.

சுவிசேஷங்களில் நாம் சந்திக்கும் பேதுரு, இயேசுவானவரைச் சந்தித்தபோது, ஆசாரமற்ற ஒருவராக இருந்திருக்கலாம். தனது வாழ்க்கையின் இந்தக் கட்டத்தில் அவர் “விலையேறப்பெற்ற” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்க மாட்டார். இந்த “விலையேறப்பெற்ற” என்ற சொல் முதியவர் ஒருவர் பயன்படுத்தும் சொல்லாகும். பேதுருவின் இரண்டு நிருபங்களில் நாம் சந்திக்கும் முதிர்வையுடைய போதகராகிய பேதுருவுக்குத் தேவன் விலையேறப்பெற்றவராக இருக்கிறார். தேவனுடைய வார்த்தை விலையேறப்பெற்றதாக இருக்கிறது, இரட்சிப்பு விலையேறப்பெற்றதாக இருக்கிறது, தேவனுடைய மக்கள் விலையேறப்பெற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

அத்தியாயம் ஒன்பது

பேதுருவின் முதலாம் நிருபம்

சின்ன ஆசியாவெங்கும் சிதறிக்கிடக்கும் யூதக் கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பேதுரு தனது நிருபத்தை எழுதுகிறார். பேதுருவின் ஊழியம் முக்கியமாக யூத விசுவாசிகளுக்குரியதாகும். தங்கள் பாடுகளில் பேதுரு அவர்களை ஊக்குவித்து அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்ல முயலுகிறார். தேவன் தமது மக்களை ஏன் பாடுகளைச் சந்திக்கும்படி அனுமதிக்கிறார் என்பது குறித்து அவர் அற்புதமான சில உண்மைகளை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்ட ரோமாபுரியிலிருந்து அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதுகிறார். இந்தச் சித்திரவதைகள் இன்னும் கடினமாகி, தனது நிருபங்களை வாசிப்பவர்கள் இருக்கும் மாகாணங்களுக்கும் பரவப் போகிறது என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். சபையானது அதன் முதலாம் தலைமுறையில் அதிகமான பாடுகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. உண்மையில், சபை வரலாற்றின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளாகக் கிறிஸ்தவர்களாக இருப்பது சட்டவிரோதமாகவே கருதப்பட்டு வந்தது.

தனது வாசகர்களின் பாடுகளைக் குறித்துப் பேதுரு இரண்டு கண்ணோட்டங்களை முன்வைக்கிறார். “அவசியமானதால்” என்பது முதலாம் பார்வையாகும். நாம் பாடுபடுவது அவசியமாக இருப்பதால் தேவன் சில வேளைகளில் நாம் பாடுபடுவதை அனுமதிக்க வேண்டும் என்று அவர் நம்புகிறார். பாடுகளைக் குறித்த அவருடைய இரண்டாம் கண்ணோட்டம் அவை “கொஞ்சக்காலம்” மட்டுமே என்பதாகும். அதாவது அதிகமான பாடுகள் தாற்காலிகமானவைகளே.

அவர் அவர்களுடைய விலையேறப்பெற்ற விசுவாசத்தைப் பொன்னோடு ஒப்பிடும்போது, அவர் பாடுகளைக் குறித்த தனது மூன்றாவது பார்வையை எடுத்துரைக்கிறார். பொன் விலையேறப்பெற்ற ஒரு உலோகமாக இருக்கிறது. அது அக்கினியின் மூலமாகச் சுத்திகரிக்கப்படுகிறது. தேவன் அவர்களுடைய வாழ்க்கையை நோக்கிப் பார்க்கும்போது, அவர்களுடைய விசுவாசமும் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியுமே அவருக்கு முக்கியமான காரியங்களாக இருக்கின்றன (1 பேதுரு 1:6-7).

இரட்சிப்பைக் குறித்து எடுத்துச் சொல்லும்போது, பேதுரு மறுபடியும் பிறத்தல் மற்றும் தெரிந்துகொள்ளப்படுதலைப் பற்றியும் அவர்களுக்குப் போதிக்கிறார். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பிரசங்கிக்கப்பட்ட இரட்சிப்பைத் தீர்க்கதரிசிகள் தீர்க்கதரிசனமாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஏவுதலோடு இப்படி எழுதினாலும், தாங்கள் எழுதுவதை அவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்று அவர்

குறிப்பிடுகிறார். இந்த நிருபத்தின் வாசகர்களின் நாளிலும் காலத்திலும் இந்த இரட்சிப்பு நிறைவேறிற்று என்றும், இது தேவனுடைய வார்த்தையிலுள்ள தீர்க்கதரிசனங்களில் முன்னரே அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

இன்று நாம் அனுபவிக்கும் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களுக்காக எத்தனை பேர் மரிக்க வேண்டியிருந்தது என்பதைக் குறித்த வரலாற்றுப் பார்வை நமக்கு முழுமையாகத் தெரியாது. எடுத்துக்காட்டாக, தேவனுடைய எழுதப்பட்ட வார்த்தையாகிய வேதாகமத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்தப் பாடத் திட்டத்தை நாம் துவங்கும்போது, வேதாகமம் எப்படி ஒன்றாகத் துவக்கப்பட்டது என்பது பற்றிய சில உண்மைகளை உங்களோடு பகிர்ந்துகொண்டேன். நாம் வேதாகமத்தை எவ்வாறு பெற்றோம் என்பதை நீங்கள் ஆய்வுசெய்து பார்ப்பீர்களானால், இன்று நம் கையில் வேதாகமம் இருப்பதற்காக எத்தனை பேர் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள், நீங்களும் நானும் அவர்களுக்கு எவ்வளவாகக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர முடியும்.

இரட்சிப்பைக் குறித்த வரலாற்றுப் பார்வையை நாம் பெறும் போது, நாம் பலருக்குக் கடமைப்பட்டிருப்பதை உணர்வோம் என்று பேதுரு சுட்டிக்காட்டுகிறார். இன்று நாம் பெறும் அறுவடைக்காக எத்தனையோ பேர் விதைப்பதற்காகப் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் இந்த அறுவடை வேளையில் நினைவுகூர வேண்டும் (யோவான் 4:36-38).

குற்றமில்லாத மாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்துவின் விலை யேறப்பெற்ற இரத்தத்தினால் நாம் மீட்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று பேதுரு எழுதும்போது, யாத்திராகமம், லேவியராகமம், உபாகமம் மற்றும் ரூத் ஆகிய நூல்களை நாம் படிக்கும்போது கற்றுக்கொண்டவைகளை அவர் நினைவுபடுத்துகிறார். போவாஸ் ரூத்துக்குச் செய்ததுபோல, இயேசு தமது மரணத்தின் மூலமாகவும் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமாகவும் நம்மோடு உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நம்மை மறுபடியுமாகத் தேவனிடம் கொண்டு சேர்த்திருக்கிறார் (1 பேதுரு 1:18-19).

மறுபடியும் பிறத்தலைப் பற்றிய சிந்தனைகள்

நீங்கள் மறுபடியும் பிறந்தபோது, அது நடப்பதற்கு முன்பாக அந்த அனுபவத்தை நீங்கள் புரிந்துகொள்வது அவசியப்படவில்லை. இந்த உலகத்தில் நீங்கள் சரீரப்பிரகாரமாகப் பிறப்பதற்கும் அதைப் பற்றிப் புரிந்துகொள்வது அவசியப்படவில்லை. உங்களுடைய சரீரப்பிரகாரமான பிறப்பு நீங்கள் எதுவுமே செய்யாமல் உங்களுக்கு நேரிட்ட ஒன்றாகும். மறுபடியும் பிறந்த நீங்கள் அதைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சிந்திக்கும்போது, உங்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுகிறீர்கள்.

அதன் விவரங்கள் அல்ல, அந்த அனுபவத்தின் பின்விளைவுகளே எந்தவொரு ஆவிக்குரிய அனுபவத்தைக் குறித்தும் முக்கியமான காரியமாக இருக்கிறது. எனவேதான் இந்த மாபெரும் அப்போல்தலன் மறுபடியும் பிறத்தலைப் பற்றி இவ்வாறு நமக்கு விளக்குகிறார்: ‘‘ஆகையால் நீங்கள் மாயமற்ற சகோதர சிநேகமுள்ளவர்களாகும்படி, ஆவியிலே சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து, உங்கள் ஆத்துமாக்களைச் சுத்தமாக்கிக்கொண்டவர்களாயிருக்கிற

படியால், சுத்த இருதயத்தோடே ஒருவரிலொருவர் ஊக்கமாக அன்புகூருங்கள்; அழிவுள்ள வித்தினாலே அல்ல, என்றென்றைக்கும் நிற்கிறது ம் ஜீவனுள்ளதுமான தேவவசனமாகிய அழிவில்லாத வித்தினாலே மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களே’’ (1 பேதுரு 1:22-23).

பேதுரு ஆவிக்குரிய பிறப்பைச் சரீரப்பிரகாரமான பிறப்போடு ஒப்பிட்டுகிறார். நாம் மறுபடியும் பிறக்கும்போது, அந்த வித்து (விந்து என்பதே கிரேக்கச் சொல்லாகும்) அழிவில்லாத வித்தாக இருக்கிறது என்று அவர் சொல்லுகிறார். தேவனுடைய வார்த்தையே இந்த அழிவில்லாத ‘‘வித்து’’ என்றும் நமது விசுவாசம் ‘‘கருமுட்டை’’ யைப்போல இருக்கிறது என்றும் அவர் சொல்லுகிறார். நாம் விசுவாசத்தில் தேவனுடைய வார்த்தைக்குச் செவிசாய்த்தபோது, அந்த அழிவில்லாத ‘‘வித்து’’ நமது விசுவாசத்தின் ‘‘கருமுட்டையை’’ கருத்தரிக்கச் செய்தது. நாம் தேவனுடைய வார்த்தையை விசுவாசித்தபோது, ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை நம்மில் கருத்தரிக்கப்பட்டது.

இந்தப் புதிய பிறப்பு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கிறது என்பது பற்றிய பல ஆவிக்குரிய விளக்கங்களைப் பேதுரு நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ளுகிறார். நாம் கீழ்ப்படிதலோடு தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, விசுவாசித்து, அதற்குச் செவிசாய்த்து நமது ஆத்துமாவைச் சுத்திகரித்துக்கொள்ளும்போது மறுபடியும் பிறக்கிறோம்.

பழைய ஏற்பாட்டுத் தேவனுடைய மக்களோடு புதிய ஏற்பாட்டுச் சபைக்குள்ள உறவைப்பற்றி நீங்கள் எப்போதாவது சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இங்கே இருவரையும் ஒன்றாக இணைக்கும் பகுதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பழைய ஏற்பாட்டில் தாமே ராஜாவாக இருக்கும்படி தேவன் தெளிவாக விரும்பியிருந்தார். ஆனால் இஸ்ரவேல் மக்கள் சாமுவேலிடம் தேவன் தங்களுக்கு ராஜாவாக இருக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

ராஜ்யத்தின் பேரழிவுகள், சிறையிருப்பு, நானூறு ஆண்டுகால மௌனம் இவைகளுக்குப் பிறகு இயேசுவானவரும் யோவான் ஸ்நானமும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைக் குறித்த நற்செய்தியைப் பிரசங்கிக்கத் துவங்கினார்கள். அது ‘‘தேவன் மறுபடியுமாக உங்களுக்கு ராஜாவாக இருக்க விரும்புகிறார்’’ என்று சொல்லுவதைப் போன்றதாகும். ‘‘தேவனுடைய ராஜ்யம் என்பது, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவரைத் தங்கள் வாழ்க்கையின் ராஜாவாக முடிசூட்டி, அவருக்கு உண்மையுள்ள குடிமக்களாக இருக்கும் தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் இருக்கிறது’’ என்று இயேசுவானவர் அதற்கு விளக்கம் கொடுத்தார் (லூக்கா 17:21; யோவான் 3:3-5).

சின்ன ஆசியாவெங்கிலும் சிதறடிக்கப்பட்டிருந்த, இயேசுவைப் பின்பற்றும் எபிரெயர்களுக்கு எழுதும்போது, பேதுரு அவர்கள் பரிசுத்த ஜாதியாகவும் தேவனுடைய மக்களாகவும் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார். அவர்கள் ராஜா க் ஆசாரியக் கூட்டமாகவும் இருக்கிறார்கள் என்றும் அவர் கூறுகிறார் (1 பேதுரு 2:9, 10). ஆசாரியன் என்பவர் தேவனுடைய பிரசன்னத்துக்குள் சென்று மற்றவர்களுக்காகப் பரிந்துரை ஜெபங்களை ஏற்றிப்பவராவார். இந்த மக்கள் ஆசாரியர்களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவுக்குச் சீடர்களைத் தேடும்படியாகவும், அந்தச் சீடர்களின்

சார்பாகத் தேவனிடம் பரிந்துபேசும்படியாகவும், அந்தப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பப்பட்டிருந்தார்கள்.

“நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்கள்” என்றும், “உலகத்துக்கு அந்நியர்கள் மற்றும் பரதேசிகள்” என்றும் கூட அவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த மக்கள் பரிசுத்த ஜாதியாயும், ராஜரீக ஆசாரியக் கூட்டமாகவும், தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களாகவும் இருப்பதோடு கூட, உலகத்துக்கு அந்நியர்களாகவும் பரதேசிகளாகவும் இருக்கிறார்கள்.

திருமணத்துக்கான மாதிரி

பேதுருவின் முதலாம் நிருபத்தின் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் நாம் வேதாகமத்தில் மிகச் சிறந்த திருமணம் குறித்த ஆலோசனைகளையும் பார்க்கிறோம். “பெண்களே, கிறிஸ்து மற்றும் திருச்சபையின் மாதிரியைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா? அந்த மாதிரியில் நீங்களே சபையாக இருக்கிறீர்கள். ஆண்களே, கிறிஸ்து மற்றும் திருச்சபையின் மாதிரியைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா? அது திருமணம் குறித்த தேவ ஏவுதல் பெற்ற மாதிரியாக இருக்கிறது. அந்த மாதிரியில் நீங்கள் கிறிஸ்துவைப்போல இருக்கிறீர்கள்” என்பதே பவுல், பேதுரு இருவரும் கொடுக்கும் போதனையின் சாரம்சமாகும்.

திருவசனத்துக்குக் கீழ்ப்படியாத கணவனைக் கொண்டிருக்கும் மனைவிக்குப் பேதுரு தனது ஏவுதல் பெற்ற திருமண ஆலோசனையைக் கொடுக்கிறார். அவளுடைய கணவன் அவிசுவாசியாக இருந்து திருவசனத்துக்குக் கீழ்ப்படியாதவனாக இருக்கலாம், அல்லது விசுவாசியாக இருந்தும் எப்போதும் திருவசனத்துக்குக் கீழ்ப்படியாதவனாகவும் இருக்கலாம்.

பேதுரு மற்றும் பவுல் இருவருமே தங்கள் திருமண ஆலோசனையில் சபை கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்பதுபோல மனைவி தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். கீழ்ப்படிந்திருப்பது எளிதான காரியமாக இராவிட்டாலும், விசுவாசிகளின் திருமணங்களில் அது பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. கிறிஸ்து சபைக்கு மேய்ப்பராக இருப்பது போலத் தன் மனைவிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் மேய்ப்பராக இருக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளாத ஆண்களே பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறார்கள்.

ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் தன் கணவனை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளும்படி பேதுரு மனைவிக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார். அவளுடைய கணவன் திருவசனத்துக் கீழ்ப்படியாதபடியால், அவன் அவர்களுடைய திருமணத்தில் அவனுக்குரிய இடத்தில் நிற்கவில்லை என்று அவர் சொல்லுகிறார். அப்படிப்பட்ட கணவனுக்கு ஒரு வரி ஆலோசனை சொல்லுவதற்கு முன்பாகப் பேதுரு அந்த மனைவி ஆவிக்குரியவளாகவும், கீழ்ப்படிதலுள்ளவளாகவும், சாந்தமும் அமைதலுமுள்ளவளாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று ஆலோசனை சொல்லுகிறார்.

திருமணம் குறித்த மாதிரியைப் பேதுரு எடுத்துச் சொல்லும்போது, “கீழ்ப்படிந்திரு” என்ற சொல்லைக் கவனியுங்கள். இரண்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் அவர் இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றியும் அவருடைய சிலுவை

மரணத்தைப் பற்றியும் சொல்லும்போது, அவர் பாடுபடும் தாசன் என்பதையும், அவர் ஏசாயாவின் ஐம்பத்து மூன்றாம் அதிகாரத்தில் தீர்க்கதரிசனமாக முன்னறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

அவருடைய இறுதி வார்த்தைகள் இயேசுகிறிஸ்து அவர்களுடைய ஆத்துமாக்களுக்கு மேய்ப்பராகவும் கண்காணியாகவும் இருக்கின்றன என்று குறிப்பிடுகின்றன. பிறகு அவர் திருச்சபைக்கு மாதிரியாக இருக்கும் இயேசுகிறிஸ்துவின் மாதிரியைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு, “அந்தப்படி” என்று துவங்கிப் பெண்களுக்குத் தனது ஆலோசனையைக் கொடுக்கிறார். சபை கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பதுபோல, இவள் தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் சொல்லுகிறார்.

பேதுரு “கீழ்ப்படிந்திருங்கள்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும் பின்னணியைப் பார்க்கும்போது, அது “உங்கள் கணவன் உங்களுக்கு மேய்ப்பனாக இருக்க அனுமதியுங்கள்” என்றே அர்த்தப்படுகிறது. தேவன் உன் கணவனுக்கு ஒரு பெரிய பொறுப்பைக் கொடுத்திருக்கிறார். கிறிஸ்து சபைக்கு மேய்ப்பராக இருப்பதுபோல, உனக்கு மேய்ப்பனாக இருக்கும் பொறுப்பு உன் கணவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது உன் கணவன் கிறிஸ்து நேசிப்பதுபோல உன்னை நேசிக்க வேண்டும்; கிறிஸ்து கொடுப்பதுபோல உனக்குக் கொடுக்க வேண்டும்; கிறிஸ்து இருப்பதுபோல அவன் உனக்கு இருக்க வேண்டும். பவுல் எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் இதே திருமண ஆலோசனையைக் கொடுக்கிறார் (எபே. 5:22-25).

இராணுவத்தில் உங்களுக்குக் கட்டளையிட ஒரு தளபதியே இருப்பார். இரண்டு தளபதிகள் இருக்க முடியாது. பல காரணங்களுக்காக அவர் *அதிகாரத்தை* மற்றவர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கலாம். என்றாலும் *பொறுப்பை* அவரால் பகிர்ந்தளிக்க முடியாது. ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டால் அவர் மட்டுமே அதற்குப் பொறுப்பானவராக இருக்கிறார்.

பேதுரு மற்றும் பவுலின் திருமண ஆலோசனையிலும், வேதாகமம் முழுவதிலும், கிறிஸ்து திருச்சபைக்கு மேய்ப்பராக இருப்பதுபோலக் கணவன் மனைவிக்கு மேய்ப்பனாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறித் தேவன் திருமண உறவு மற்றும் குடும்பத்தின் பொறுப்பைக் கணவனுக்கே கொடுக்கிறார். அதே வேளையில் பெண்ணானவள் தன் கணவன் தனக்கும் தன் பிள்ளைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருக்க அனுமதிக்க வேண்டும் என்று கட்டளை கொடுக்கிறார். பொறுப்பைப் பொருத்தவரையில் இரண்டு தளபதிகள் இருக்க முடியாது. யாராவது ஒருவரே பொறுப்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும், தேவன் அந்தப் பொறுப்பைக் கணவனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்.

முதலாம் வசனத்தில் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கும் ஆலோசனையைப் பேதுரு “அந்தப்படி” என்று ஆரம்பித்தது போலவே ஏழாம் வசனத்தில் கணவனுக்குக் கொடுக்கும் ஆலோசனையையும் “அந்தப்படி” என்ற சொல்லோடு துவங்குகிறார். “அந்தப்படி” என்று வாசிக்கும்போது, “பேதுருவே, எந்தப்படி?” என்று நாம் கேட்க வேண்டும். “திரும்பிச் சென்று திருமணம் குறித்த ஏவுதல் பெற்ற மாதிரியைப் பாருங்கள். இரண்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதி வசனத்தில் நீங்கள் கிறிஸ்துவையும் சபையையும் பார்க்கிறீர்கள் அல்லவா? கணவன்மாரே, அந்த மாதிரியில் நீங்கள் கிறிஸ்துவைப்போல

இருக்கிறீர்கள். நீங்கள்தான் கிறிஸ்து என்பதுபோல உங்கள் மனைவியோடு வாழுங்கள். கிறிஸ்து சபையை நேசித்ததுபோல நீங்கள் அவர்களை நேசியுங்கள். கிறிஸ்து தம்மைச் சபைக்குக் கொடுத்ததுபோல உங்களை நீங்கள் உங்கள் மனைவிக்குக் கொடுங்கள். கிறிஸ்து சபைக்கு எப்படியிருக்கிறாரோ, உங்கள் மனைவிக்கு நீங்கள் அப்படியிருங்கள்’’ என்று பேதுரு பதிலளிக்கிறார்.

‘‘அந்தப்படி புருஷர்களே, நீங்கள் விவேகத்தோடு அவர்களுடனே வாழ்ந்து’’ (1 பேதுரு 3:7). கணவன்மார் தங்கள் மனைவியைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பேதுரு சொல்லவில்லை. திருமணம் செய்து கொண்டிருக்கும் ஆண்களும் பெண்களுமாகிய நாம் நம்மை நாமே புரிந்துகொள்ளாமலிருக்கலாம். ‘‘விவேகத்தோடு அவர்களுடனே வாழுங்கள்’’ என்று பேதுரு கணவன்மார்களிடம் சொல்லுகிறார். உங்கள் மனைவியை நீங்கள் புரிந்துகொள்ளாவிட்டாலும் அவளை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

‘‘அவர்களுடனே வாழுங்கள்’’ என்று சொல்லும்போது பேதுரு கணவன்மார்களுக்குச் சில செயல்பூர்வமான ஆலோசனைகளைக் கொடுக்கிறார். அதாவது அவர்களுக்காக நேரம் ஒதுக்குங்கள் என்று அர்த்தமாகும். இது தேவையில்லாத ஆலோசனை என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் பல கணவன்மார் தங்கள் மனைவி பிள்ளைகளோடு வாழாமல் வேறு இடங்களில் வாழுகிறார்கள்.

சுருக்கம்

கிதியோன் மீதியானியரைத் தோற்கடித்தபோது, அவனும் அவனுடைய முன்னூறு வீரர்களும் ‘‘அவரவர் தங்கள் நிலையிலே நின்றார்கள்’’ என்று நாம் வாசிக்கிறோம்; தேவன் அவர்களுக்கு அற்புதமான வெற்றியைக் கொடுத்ததற்கு அதுவே முக்கியமானதாக இருந்தது (நியாயா. 7:21). பேதுரு தனது திருமண ஆலோசனையில் இதையேதான் கூறுகிறார். திருமண உறவில் ஒவ்வொவரும் அவரவருக்குரிய இடத்தில் நிற்க வேண்டும். பெண் நிற்பதற்கு ஒரு இடமுண்டு. அவளுக்கு ஒரு பங்கும், செயல்பாடும், ஊழியமும், இடமும் உண்டு. ஆண் நிற்க வேண்டிய இடமுமுண்டு. அவனுக்குரிய பங்கும், செயல்பாடும், ஊழியமும், அவன் நிற்க வேண்டிய இடமும் உண்டு. ஆண் இடம் மாறும்போது, பெண் அவனை அவனுக்குரிய இடத்துக்குக் கொண்டுவரும்படியாகத் தள்ளக் கூடாது, இழுக்கக் கூடாது, திட்டக் கூடாது அல்லது பிரசங்கிக்கக்கூடாது. அவள் அவளுக்குரிய இடத்தில் நிற்க வேண்டும். அவளுடைய அன்பான முன்மாதிரியே கணவனை அவனுக்குரிய இடத்தில் கொண்டு சேர்க்கும்.

பெண்ணே, இந்த மாதிரியை நீ புரிந்துகொள்ளுகிறாயா? நீ சபையாக இருக்கிறாய். உன்னுடைய இடத்தில் நில். சபை கிறிஸ்துவுக்கு எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியாக நீ உன் கணவனுக்கு இரு.

ஆணே, இந்த மாதிரியை நீ புரிந்துகொள்ளுகிறாயா? நீ கிறிஸ்து வைப்போல இருக்கிறாய். கிறிஸ்து சபைக்கு எப்படிப்பட்டவராக இருக்கிறாரோ அப்படியே உன் மனைவியிடம் நடந்துகொள். தேவகிருபையினால் இருவரும் உங்களுக்குரிய இடத்தில் நிற்கிறீர்கள். பேதுரு ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கும் பங்கை நிறைவேற்றத் தேவ கிருபை தேவைப்படுகிறது. கணவன்மார் தங்கள் மனைவிக்குக் கிறிஸ்துவைப்போல இருக்க வேண்டியிருக்கிறபடியால், அவர்களுக்குப் பெரிய அறைகூவல் விடுக்கப்படுகிறது.

பேதுருவின் நிருபத்தின் கடினமான பகுதிகள்

பவுல் எழுதியிருக்கும் பல காரியங்கள் புரிந்துகொள்ளுவதற்குக் கடினமாக இருக்கின்றன என்று கூறிப் பேதுரு தனது இரண்டாவது நிருபத்தை முடிக்கிறார். இப்போது நான் ஆராய்ந்துபார்க்க விரும்பும் சில பகுதிகளைக் குறித்து அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் ஏற்கெனவே பேதுருவிடம் கேட்டிருக்கக் கூடும் என்று நான் கற்பனைசெய்து பார்க்கிறேன். பேதுருவின் நிருபங்களில் மிகவும் கடினமான பகுதியை ஆய்வுசெய்வதின்மூலம் நான் துவங்க விரும்புகிறேன் (3:17-4:2).

எட்டே வசனங்களில் பேதுரு பத்து பெரிய கருப்பொருள்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இயேசு உலகத்தின் பாவங்களுக்காக மரித்தபோது, அவருடைய சரீரம் மரித்தாலும், ஆவி ஜீவனோடிருந்தது என்றும், அவர் அந்த ஆவியில் போய்க் காவலிலுள்ள ஆவிகளுக்குப் பிரசங்கித்தார் என்றும் பேதுரு சொல்லுகிறார். இவை நோவாவின் நாட்களைப்போல சுவிசேஷத்துக்குச் செவி கொடுக்க வாய்ப்பிருந்தும் செவிகொடுக்க மறுத்தவர்களின் ஆவிகளாகும்.

கிறிஸ்து சிலுவையில் மரித்தபிறகு, பரத்துக்கேறுமுன்பு அவர் ஆவி உலகத்தில் ஒரு ஊழியத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. பேதுரு கூறுவதுபோல, அவர் ஆவி உலகத்தில் விடுவிக்கும் ஊழியத்தைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ‘‘இவைகளை உற்றுப்பார்க்க தேவதூதரும் ஆசையாயிருக்கிறார்கள்’’ என்று பேதுரு சொல்லும் காரியங்களை இந்தப் பகுதி விவரிக்கிறபடியால், இதை நிச்சயமாகச் சொல்லுவது கடினமாக இருக்கிறது.

அனைத்துக் காரியங்களின் முடிவும் நெருங்கியிருக்கிறது என்று சொல்லும் போதகராகிய பேதுரு, அதன் அடிப்படையில் அவர்கள் எப்படிப்பட்ட பரிசுத்தவான்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துச் சொல்லுகிறார். இங்கே பேதுரு ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றியும், அவைகளின்மூலமாகச் செய்யப்படும் ஊழியங்களைப் பற்றியும் சில சுவாரசியமான உண்மைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறார்.

ஆவிக்குரிய பெரியவரான பேதுரு உங்கள் வரம் எப்படியோ அப்படியே உங்கள் ஊழியத்தின் செயல்படிவமும் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். நீங்கள் போதிப்பதற்கான வரத்தைப் பெற்றிருப்பீர்களானால் பிரசங்கம் செய்யுங்கள். எதையும் செய்ய விருப்பமுள்ளவர்களாக இருப்பதின்மூலம் தங்களைத் தாழ்மையுள்ளவர்களாகக் காட்டிக்கொள்ளுவதே பொதுவான வழக்கமாக இருக்கிறது. எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் செய்கிறார்கள். ஆனால் வேதாகமம் போதிப்பது அதுவல்ல. ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றிய எல்லா வேதாகமப் போதனைகளையும் பார்க்கும்போது, அவை வெவ்வேறானவை என்பதையும், தேவன் தமது சித்தப்படி ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் அதைப் பகிர்ந்துகொடுக்கிறார் என்பதையும் அறிகிறோம். கிறிஸ்துவை முன்னிருத்தி, கிறிஸ்துவின் சரீரத்தை ஊக்குவிக்கும்படி அவை பரிசுத்த ஆவியானவரால் கொடுக்கப்படுகின்றன. உங்கள் ஆவிக்குரிய வரங்களின் மூலமாக நீங்கள் எனக்கு ஊழியம்செய்கிறீர்கள். என்னுடைய ஆவிக்குரிய வரங்களின் மூலமாக நான் உங்களுக்கு ஊழியம்செய்கிறேன்.

பேதுரு நான்காவது அதிகாரத்துக்குச் செல்லும்போது, பாடுகளைப் பற்றி மேலும் சில போதனைகளைக் கொடுக்கிறார். ‘‘நீங்கள் பாடுபட்டால் அதைப்

புதுமை என்றெண்ணித் திகையாதிருங்கள். நீங்கள் பாடுகள் அல்லது பிரச்சினைகள் வருகின்றன என்பதைக் குறித்துக் கலக்கமடையாதீர்கள்’’ என்று அவர் சொல்லுகிறார் (1 பேதுரு 4:12). பிரச்சினைகளும், பாடுகளும் அநாவசியமான குறுக்கீடுகள் என்றும், அழிவுகளும் துன்பங்களும் வரக்கூடாது என்றும் நாம் நினைக்கிறோம். ஏன் நமக்கு அவை நேரிடுகின்றன என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. உலகத்தில் மக்கள் பெரும்பாலும் யதார்த்தவாதிகளாக இருக்கிறார்கள். பாடுகள் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதி என்று அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பாடுபடுகிறார்களா என்பதல்ல, பாடுகளை எப்படிச் சகிக்கிறார்கள் என்பதே ஒருவரை மற்றவரிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டுகிறது.

உங்களுக்கு நீங்களே பொறுப்பாக இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு நேரிடும் அனைத்துக் காரியங்களுக்கும் நீங்கள் பொறுப்பாக இல்லாவிட்டாலும், அவைகளைப்பற்றி என்ன செய்கிறீர்கள் என்பதற்கு நீங்களே பொறுப்பாக இருக்கிறீர்கள். உங்கள் பிரச்சினைகளை நீங்கள் எப்படி எதிர்நோக்கப் போகிறீர்கள் என்பதே முக்கியமான காரியமாகும்.

நாம் எல்லோருமே வாழ்க்கைப் புயல்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. என்றாலும், அவைகளைக் கடந்துசெல்ல தேவகிருபையும் தேவ வல்லமையும் இருக்கிறது. நமது நம்பிக்கை வகைமுறையான திருவசனத்தைத் தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். திருவசனமாகிய இந்த நம்பிக்கையின் மூலமாக நாம் நமது புயல்களை ஆராயும்போது, பிரச்சினைகளைச் சமாளிப்பதற்கான ஞானத்தைத் தேவன் நமக்கு அருளுகிறார். அந்த ஞானத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கான கிருபையையும் அவர் அருளுகிறார். இது பேதுரு நமது “சாட்சி” என்று அழைக்கும் இடத்துக்கு நம்மை வழிநடத்துகிறது. நாம் தேவனுக்குச் சாட்சிகளாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவர் துன்பங்களை அனுமதிக்கிறார். நாம் நல்ல சாட்சிகளாகவோ அல்லது மோசமான சாட்சிகளாகவோ இருப்போம். ஆனால் நாம் எல்லோருமே சாட்சிகளாக இருக்கிறோம்.

கிறிஸ்துவை உண்மையோடு பின்பற்றுபவர்களுக்குப் பாடுகள் ஒரு அழைப்பாகும். வேறொருவர் பாடுபட்டதின்மூலம் நீங்கள் இரட்சிக்கப் பட்டீர்கள். அவருடைய அடிச்சுவடுகளைப் பின்பற்றும்படி நீங்கள் அழைக்கப் பட்டிருக்கிறீர்கள். அவருடைய பாடுகளில் பங்காளிகளாக அவரோடு நீங்கள் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டிருக்கிறீர்கள். தேவன் தமது மக்கள் பாடுபடுவதை விரும்புவதில்லை என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இங்கே பேதுரு, நாம் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி சில வேளைகளில் பாடனுபவிக்கும்படி அழைக்கப்படுகிறோம் என்று தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார் (1 பேதுரு 4:19).

மூப்பர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை

ஐந்தாம் அதிகாரம் சபையின் மூப்பர்களுக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. “உங்களிலுள்ள மூப்பருக்கு உடன் மூப்பனாகிய நான் புத்தி சொல்லுகிற தாவது...” பேதுரு மற்ற மூப்பர்களோடு தானும் ஒரு மூப்பனாகத் தாழ்மையுள்ளவராக இருக்கிறார். பேதுருவின் நிருபங்களைக் குறித்த முன்னுரையில் நாம் மூன்று பேதுருக்களைப் பார்த்திருக்கிறபடியால், ஏன் என்று புரிந்துகொள்ளுகிறோம். அவர்கள் ஆண்டவர்களாக அல்ல, முன்மாதிரிகளாகச் சபையின்

மேய்பர்களாக இருக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் சொல்லுகிறார்.

சபையின் தலைமைத்துவ வடிவமைப்புக்கு ஒத்த வடிவமைப்பை இந்த உலகத்தில் எங்கும் காண முடியாது. சபையானது தலைவர், முதலாளி, தொழிலாளிகள் இவர்களைக் கொண்ட ஒரு நிறுவனமாக இருக்கக் கூடாது. ஒரு மூப்பர் தனது முன்மாதிரியின் மூலமாக மட்டுமே சபையில் தாக்கம் விளைவிக்க வேண்டும். அவருடைய முன்மாதிரி மக்களை ஈர்க்கக்கூடியதாக இருக்குமானால், அவர்கள் அவருடைய ஆலோசனையை நாடி அவரிடம் வருவார்கள், அவருடைய ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். இராணுவத்தில் இருப்பதைப் போலவோ அல்லது ஒரு தொழில் நிறுவனத்தில் இருப்பதைப் போலவோ மேய்ப்பர்கள் சபையில் அதிகாரம் பெற்றிருக்கவில்லை; இப்படித்தான் அவர்கள் சபையில் தாக்கம் விளைவிக்க வேண்டும்.

பேதுருவுக்குப் பயிற்சியளித்த தேவ மனிதர் இவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார்: “(அவர்கள்) சந்தைவெளிகளில் வந்தனங்களையும், மனுஷரால் ரபீ, ரபீ, என்று அழைக்கப்படுவதையும் விரும்புகிறார்கள். நீங்களோ ரபீ என்றழைக்கப்படாதிருங்கள்; கிறிஸ்து ஒருவரே உங்களுக்குப் போதகராயிருக்கிறார், நீங்கள் எல்லாரும் சகோதரராயிருக்கிறீர்கள். பூமியிலே ஒருவனையும் உங்கள் பிதா என்று சொல்லாதிருங்கள்; பரலோகத்திலிருக்கிற ஒருவரே உங்களுக்குப் பிதாவாயிருக்கிறார். நீங்கள் குருக்கள் என்றும் அழைக்கப்படாதிருங்கள்; கிறிஸ்து ஒருவரே உங்களுக்குக் குருவாயிருக்கிறார். உங்களில் பெரியவனாயிருக்கிறவன் உங்களுக்கு ஊழியக்காரனாயிருக்கக் கடவன். தன்னை உயர்த்துகிறவன் தாழ்த்தப்படுவான், தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவான்” (மத். 23:7-12).

பேதுரு தனது வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறித் தனது முதலாம் நிருபத்தை முடிக்கிறார். “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் நம்மைத் தமது நித்திய மகிமைக்கு அழைத்தவராயிருக்கிற சகல கிருபையும் பொருந்திய தேவன்தாமே கொஞ்சக்காலம் பாடநுபவிக்கிற உங்களைச் சீர்ப்படுத்தி, ஸ்திரீப்படுத்தி, பலப்படுத்தி, நிலைநிறுத்துவாராக” என்று அவர் எழுதுகிறார் (1 பேதுரு 5:10). பேதுரு சிறிது காலம் பாடநுபவித்த பிறகு தேவன் அவரைச் சீர்ப்படுத்தி, முதிர்ச்சியடையச் செய்து, முழுமையாக்கினார். தேவன் பேதுருவை ஸ்திரீப்படுத்தினார், தேவன் பேதுருவைப் பலப்படுத்தினார், தேவன் பேதுருவை நிலைநிறுத்தினார். இந்த மூன்றாவது பேதுருவே இந்த வார்த்தைகளை எழுதுகிறார்.

இந்த ஒரு வசனம் பேதுருவின் வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது. “பாடுகளுக்கான நோக்கம் இதுவேயாகும்: தேவன் உங்களை வளர்ச்சியடையச் செய்யும்படி முயலுகிறார். எனவே இப்போது நீங்கள் கடந்துசெல்லும் பாடுகளின் காலம் சிறிதுகாலம் கழித்து, தேவன் வந்து, உங்களை எடுத்து, ஸ்திரீப்படுத்தி, மேலும் பலப்படுத்தி நிலைநிறுத்துவார் என்பதற்கு அடையாளமாகும். ஏனென்றால் நீங்கள் பாடுகளின் அனுபவத்தைக் கடந்துவந்திருக்கிறீர்கள்” என்பதே பேதுரு கொடுக்கும் விளக்கமாகும்.

அத்தியாயம் பத்து

பேதுருவின் இரண்டாம் நிருபம்

பேதுரு தனது இரண்டாவது நிருபத்தை எழுதும்போது, தான் விரைவில் மரிக்கப்போவதை அறிந்திருந்தார். பவுல் அப்போஸ்தலன் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இரண்டாவது நிருபத்தில் தனது இறுதி விருப்பத்தையும் அறிக்கையையும் தெரிவித்ததுபோல, பேதுரு தனது இரண்டாவது நிருபத்தில் தான் ஆண்டவரிடம் மேய்ப்பதாக வாக்குக் கொடுத்த ஆடுகளுக்குத் தனது கடைசி வார்த்தைகளை எழுதுகிறார்.

“மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்லுவது கற்பதின் சாராம்சமாகும்” என்று ஒரு கல்வியாளர் கூறியதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். தனது நாட்கள் குறுகியன என்பதை அறிந்த இந்த முதிர்வயதான போதகர், தனது வாசகர்கள் ஏற்கெனவே அறிந்த சில காரியங்களை மறுபடியும் அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்தும் விதமாகத் தனது இருதயத்திலிருந்து அவைகளைப் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறார்.

தேவனையும் நமது ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவையும் அறிகிற அறிவின் மூலமாக நாம் கிருபையையும் சமாதானத்தையும் பெருக்கமடையச் செய்ய முடியும் என்று பேதுரு தனது துவக்க வசனங்களில் கூறுகிறார். தனது ஆடுகளுக்கு அவர் பலமுறை சொல்லியிருக்கும் ஒருகாரியத்தை மூன்றாம் வசனத்தில் மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறார்: “வாழ்க்கைக்கும் தேவபக்திக்கும் தேவையான எல்லாக் காரியங்களையும் அவருடைய திவ்விய வல்லமை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறது.” பிறகு அவைகளை எவ்வாறு பெறலாம் என்று பேதுரு தனது வாசகர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்: “தம்முடைய மகிமையினாலும் காருணியத்தினாலும் நம்மை அழைத்தவரை அறிகிற அறிவினாலே” இவைகளைப் பெற முடியும் என்று அவர் சொல்லுகிறார். தொடர்ந்து அவர் இந்த அறிக்கையைச் சொல்லுகிறார்: “திவ்விய சுபாவத்துக்குப் பங்குள்ளவர் களாகும்பொருட்டு, மகா மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்களும் அவைகளினாலே நமக்கு அருளப்பட்டிருக்கிறது.”

தேவனோடும் கிறிஸ்துவோடும் நாம் கொண்டிருக்கும் உறவின் பயனாக நாம் இந்த வாழ்க்கைக்கும் தேவபக்திக்கும் வேண்டிய இந்தக் காரியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறோம். பேதுருவைப் பொருத்தவரையில் இவை மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தத்தங்களாக இருக்கின்றன. இவைகளில் பங்கெடுப்பதின்மூலம் நாம் திவ்விய சுபாவத்திலும் பங்கெடுக்க முடியும்.

அறிவு ஒரு நற்பண்பு என்று நாம் நம்புகிறோம். ஆனால் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் பொருத்தவரையில், நாம் தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாகவும், இயேசுவானவரின் மூலமாகவும், இப்போது பேதுருவின் மூலமாகவும் கேட்கும் காரியங்களை அறியும் அறிவு மட்டும் நற்பண்பு அல்ல. அந்த அறிவைச்

செயல்படுத்துவதே நற்பண்பாகும். “உங்கள் விசுவாசத்தோடு அறிவைக் கூட்டுங்கள்” என்று பேதுரு சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். “உங்கள் விசுவாசத்தோடு தைரியத்தைக் கூட்டும்படி” அவர் சொல்லுகிறார்.

இங்கே நற்பண்பு என்பதற்குப் பதிலாக தைரியம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தைரியம் என்பது உங்கள் விசுவாசத்தைச் செயல்படுத்துவதாகும். தைரியம் என்பது சிறப்பியல்பாகும். உங்கள் விசுவாசத்தோடு நீங்கள் தைரியத்தை அல்லது கிறிஸ்துவைப் போன்ற சிறப்பியல்பைக் கூட்டுவதில் நீங்கள் வெற்றிபெறுவீர்களானால், பிறகு ஞானத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள முடியும். எனவேதான் திருவசனத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு நாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். “இந்தப் பகுதி என்ன சொல்லுகிறது? அதன் அர்த்தம் என்ன? உங்களுக்கு அதன் அர்த்தம் என்ன? உங்கள் வாழ்க்கையில் இதை நீங்கள் எவ்வாறு செயல்படுத்த முடியும்?” என்பதே முக்கியமான காரியமாகும். திருவசனத்தைச் செயல்படுத்துவதின் மூலமாகவே அது ஆவிக்குரிய வல்லமையாக ஆக முடியும்; அதற்காகவே அது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பேதுரு கூறுகிறபடி நாம் நமது விசுவாசத்தோடு தைரியத்தையும், பிறகு ஞானத்தையும் சேர்க்க வேண்டும்.

“உங்கள் ஞானத்தோடே இச்சையடக்கத்தைச் சேருங்கள்” என்று பேதுரு தொடர்ந்து சொல்லுகிறார். “இச்சையடக்கத்தோடே பொறுமையையும், பொறுமையோடே தேவபக்தியையும், தேவபக்தியோடே சகோதர சிநேகத்தையும், சகோதரசிநேகத்தோடே அன்பையும் கூட்டி வழங்குங்கள்.” விசுவாசத்தோடு கூட்டிச் சேர்க்கப்பட வேண்டியவைகளைப் பற்றிக் கூறும் இந்தப் பகுதி வேதாகமத்தில் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியைப் பற்றிக் கூறும் சிறப்பான பகுதிகளில் ஒன்றாக இருக்கிறது. பிறகு, சீஷர்கள் விசுவாசத்தோடு இவைகளைக் கூட்டிச் சேர்ப்பார்களானால் மூன்று வாக்குத்தத்தங்கள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன: “இந்தக் காரியங்களை நீங்கள் உங்கள் விசுவாசத்தோடு கூட்டிச் சேர்ப்பீர்களானால், தேவனுடைய கிருபை யினால் நீங்கள் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியடைந்து, கனிகொடுத்து, பயன்கொடுப்பவர்களாக இருப்பீர்கள். ஆண்டவருக்காக நீங்கள் வல்லமையான நல்ல வாழ்க்கை வாழ முடியும். தேவனால் அழைக்கப்பட்டவர்களில் நீங்களும் ஒருவர் என்பதை நிரூபிப்பீர்கள். உங்கள் அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளப்படுதலையும் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுவீர்கள். நீங்கள் பரலோகத்தில் பிரவேசிப்பீர்கள். பரலோகத்தில் பிரவேசிக்கும் வரையில் இடறிவிழ மாட்டீர்கள்” என்பதே பேதுருவின் போதனையின் சாராம்சமாகும்.

பேதுரு தனது இறுதியான வார்த்தைகளை ஒரு தனிப்பட்ட சாட்சியோடு துவங்குகிறார்: “நான் மறுபுறமலையில் இருந்தேன். நமது ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து மறுபுறமாவதை நான் கண்டேன்.” நான் மேன்மையான அனுபவத்தைப் பெற்றாலும், ஒரு காரியத்தை உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். மறுபுறமலையில் என் அனுபவத்தைவிட, இந்த ஏவுதலின் மூலமாக உங்களுக்கு வந்திருக்கும் தேவனுடைய வார்த்தை இன்னும் நிச்சயமான தேவனுடைய வார்த்தையாகும்” என்பதே பேதுரு கூறுவதின் சாராம்சமாகும்.

இருளுள்ள இடத்தில் பிரகாசிக்கும் விளக்கை நோக்கி வருவது போல, நாம் தேவனுடைய வார்த்தையிடம் வர வேண்டும் என்று பேதுரு கூறுகிறார்.

நாம் அந்த வெளிச்சத்துக்குள் வரும்போது நமது இருதயத்தில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படுகிறது. “பொழுது விடிந்து விடிவெள்ளி உங்கள் இருதயத்தில் உதிக்கும்” என்றே பேதுரு அதை அழகாக விவரிக்கிறார். உங்கள் இருதயத்தில் உதிக்கும் விடிவெள்ளி யார்? உயிர்த்தெழுந்து, ஜீவனுள்ளவராக இருக்கிற இயேசு கிறிஸ்துவே அந்த விடிவெள்ளியாக இருக்கிறார். கிறிஸ்து எவ்வாறு நமக்குள் பிறக்கிறார் என்பதைப் பேதுரு மறுபடியுமாக எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

சபைக்கும் உலகத்துக்கும் தங்கள் இறுதி வார்த்தைகளில் பவுலும் பேதுருவும் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பற்றி மேன்மையான வாசகங்களைக் கொடுக்கிறார்கள் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். பேதுரு தனது இரண்டாவது நிருபத்தின் முதலாம் அதிகாரத்தில் இவ்வாறு போதிக்கிறார். பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குத் தான் எழுதிய இரண்டாம் நிருபத்தின் மூன்றாவது அதிகாரத்தில் இவ்வாறு போதனை கொடுக்கிறார். வேதவாக்கியங்கள் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது என்று பவுல் சொல்லுகிறார். அவ்வாறு ஏவப்பட்டு எழுதப்படுவது என்றால் என்ன என்பதைப் பேதுரு எழுதுகிறார். காற்றானது ஒரு கப்பலின் பாய்களை அசைப்பதுபோல, வேதவசனங்களை எழுதியவர்கள் பரிசுத்த ஆவியினாலே ஏவப்பட்டு எழுதினார்கள் என்று பேதுரு சொல்லுகிறார். வேதவசனங்கள் இவ்வாறு ஏவப்பட்டு எழுதப்படுவதைப் பேதுரு மறுபடியும் பிறக்கும் அனுபவத்தோடு ஒப்பிடுகிறார்.

இரண்டாம் அதிகாரம் பெரும்பாலும் யூதாவின் நிருபத்தைப் போலிருக்கிறபடியால் அதைப்பற்றி நாம் அதிகமாகப் பார்க்கப் போவதில்லை. யூதாவின் நிருபத்தைப்போல பேதுருவின் இரண்டாவது நிருபத்தின் இரண்டாவது அதிகாரத்திலும் கள்ளப் போதகர்கள் கடிந்துகொள்ளப் படுகிறார்கள். மூன்றாவது அதிகாரத்தில் பேதுரு “கர்த்தருடைய நாளைப்” பற்றி எழுதுகிறார்.

“கர்த்தருடைய நாள்” என்பது “இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையோடு” தொடர்புடைய ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை ஒரு நிகழ்ச்சியல்ல, அது ஒரு தொடர் நிகழ்ச்சியாகும். சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுதல், மகா உபத்திரவ காலம், பூமியில் தேவனுடைய ராஜ்யம், உயிர்த்தெழுதல்கள் இவையெல்லாம் அதில் அடங்கும். “இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையின்” நிகழ்ச்சிகளில் இறுதியான நிகழ்ச்சி “கர்த்தருடைய நாளாகும்.”

“கர்த்தருடைய நாள்” என்பது தீர்க்கதரிசிகளால் முன்னறிவிக்கப்பட்ட அழிவைக் குறிக்கும் நாளாகும். அப்போது பூமியிலுள்ள பொருட்கள் எல்லாமே அழிக்கப்பட்டுவிடும். “வானமும் பூமியும் அகன்றுபோம்” என்று இயேசுவானவர் சொல்லியிருக்கிறார். பூமியும் வானங்களும் அழிக்கப்படப் போகின்றன என்று பேதுரு தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். அவை அதிகமான வெப்பத்தினால் எரிந்து உருகிப்போகும்.

ஹிரோஷிமாவிலும், நாகசாகியிலும் ஏற்பட்ட அழிவைப் பார்த்தபிறகு, பேதுருவும் தீர்க்கதரிசிகளும் முன்னறிவித்த அழிவை மனிதனால் உண்டாக்க முடியும் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். தேவன் உலகத்தை ஒருமுறை பெருவெள்ளத்தினால் அழித்தார். இப்போது அவர் அதைப் பெரிய

நெருப்பினால் அழிக்கப் போகிறார். தீர்க்கதரிசிகள் சொல்லியதுபோலவே அது நடக்கும் என்று பேதுரு உறுதியாகச் சொல்லுகிறார்.

கிறிஸ்து வருவதற்குத் தாமதிக்கிறார் என்று நாம் நினைக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் கர்த்தருக்கு ஒரு நாள் ஆயிரம் வருஷம் போலவும், ஆயிரம் வருஷம் ஒரு நாள் போலவும் இருக்கிறது என்று பேதுரு சொல்லுகிறார். அப்படியானால் அவர் ஏன் காத்திருக்கிறார்? இழந்துபோன உலகத்துக்குச் சவிசேஷம் அறிவிக்கப்பட வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிற படியினால்தான், “கர்த்தருடைய நாளில்” முடிவுபெறும் இந்த நிகழ்ச்சிகளின் தொடரைத் துவக்கிவைக்கும் கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகை இன்னும் நடைபெறவில்லை. எவரும் அழிந்துபோவது அவருடைய விருப்பமல்ல. அவர் மனுக்குலத்தை நேசிக்கிறபடியால், இரட்சிப்புக்காக மேலும் வாய்ப்புக்களைக் கொடுக்க விரும்புகிறார்.

நாம் கிறிஸ்துவுக்குச் சாட்சி கூறி, ஒருபோதும் சவிசேஷத்தைக் கேள்விப்படாதவர்களுக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவிப்போமானால், இதைத் துரிதப்படுத்த முடியும் என்று பேதுரு சொல்லுகிறார். இந்தக் காரியங்களெல்லாம் அழியப்போகின்றன என்பதை அறிந்தவர்களாகிய நாம் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்? என்பதே கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையோடு தொடர்புடைய இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி அறியும்போது நமக்கு நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டிய கேள்வியாகும்.

அத்தியாயம் பதினொன்று

யோவான் எழுதிய முதலாம் நிருபம்

யோவான் எழுதிய முதலாம் நிருபத்தின் முதலாம் அதிகாரத்தின் முதல் பதினாறு வசனங்களை “நிச்சயத்தின் திசைகாட்டி” என்று நான் அழைக்க விரும்புகிறேன். உறுதிப்படுத்துதலே இந்த முழு நிருபத்தின் கருப்பொருளாக இருக்கிறது. உங்கள் பாவங்கள் எல்லாம் மன்னிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, இன்று நீங்கள் மரித்தால் பரலோகத்தில் இருப்பீர்கள் என்ற முழுமையான நிச்சயம் உங்களுக்கு இருக்கிறதா? உங்களுக்கு அந்த நிச்சயம் இல்லாவிட்டால் கண்டிப்பாக இந்த நிருபத்தைப் படிக்க வேண்டும்.

வெளிப்படுத்தலையும், வேறு இரண்டு சிறிய நிருபங்களையும் எழுதியிருக்கும் இந்த நூலாசிரியர் எப்போதுமே தான் எழுதுவதின் காரணத்தைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார். நாம் விசுவாசித்து, நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாக அவர் யோவான் சுவிசேஷத்தை எழுதியிருக்கிறார். விசுவாசிப்பவர்கள் அதை அறிந்து மெய்யாகவே விசுவாசிக்கும்படியாக அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதியிருக்கிறார். அதாவது, தங்கள் இரட்சிப்பைக் குறித்த நிச்சயத்தைத் தேடுபவர்களுக்காக அவர் இதை எழுதியிருக்கிறார். ஆவிக்குரிய ரீதியாக நீங்கள் பாதுகாப்பான உணர்வையோ அல்லது உங்கள் இரட்சிப்பைக் குறித்த முழுமையான நிச்சயத்தையோ பெறாதிருப்பீர்களானால், உங்களுக்காகவே “இவைகளை எழுதியிருக்கிறேன்” என்று யோவான் சொல்லுகிறார் (யோவான் 20:30, 31; 1 யோவான் 5:13).

“ஒருவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாமலிருந்து, தனக்குத் தெரியாது என்பதை அவன் அறியாதிருப்பானானால், அவன் ஒரு முட்டான். அவனை ஒதுக்கிவிடுங்கள். ஒருவனுக்குத் தெரியாமலிருந்து, தனக்குத் தெரியாது என்பதை அவன் அறிந்திருப்பானானால், அவன் குழந்தையாக இருக்கிறான். அவனுக்குப் போதியுங்கள். ஒருவன் அறிந்திருந்தும், தனக்கு அது தெரியும் என்பதை அறிந்திராவிட்டால், அவன் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனை எழுப்புங்கள். ஆனால் ஒருவனுக்குத் தெரிந்திருந்து, தனக்குத் தெரியும் என்பதை அவன் அறிந்திருப்பானானால், அவனே தலைவன். அவனைப் பின்பற்றுங்கள்.” தாங்கள் இரட்சிப்பைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பவர்களுக்காக யோவான் இந்த நிருபத்தை எழுதியிருக்கிறார்.

யோவான் தனது சுவிசேஷத்தில் கொடுத்திருப்பதுபோல, இங்கேயும் முதல் பதினாறு வசனங்களில் தான் பின்னால் சொல்லப் போவதைப் பற்றிய முன்னோட்டத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். நம் எல்லோருக்கும் ஒரு ஆவிக்குரிய திசைகாட்டி அவசியமாக இருக்கிறது. நிச்சயம் குறித்த இந்த ஏவப்பட்ட

நிருபத்தில் நாம் அந்த ஆவிக்குரிய திசைகாட்டியைப் பெறலாம். திசைகாட்டியில் எட்டுக் குறிகள் இருப்பதுபோலவே, இங்கே யோவானின் ஆவிக்குரிய திசைகாட்டியிலும் எட்டுக் குறிப்புகள் இருக்கின்றன. சுவிசேஷ உண்மைகளே முதலாவது குறிப்பாகும்.

விசுவாசம் என்பது உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று யோவான் சொல்லுகிறார். விசுவாசம் என்பது இருளில் எடுத்து வைக்கும் அடியோ அல்லது வெளிச்சத்தில் தாண்டுவதோ அல்ல. வேதாகமத்தின் விசுவாச அதிகாரத்தில் நாம் பார்த்ததுபோல விசுவாசம் என்பது நிச்சயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. விசுவாசம் நமது நம்பிக்கைக்கு உறுதியைக் கொடுக்கிறது. நம்பிக்கைக்கும் விசுவாசத்துக்கும் இடையில் வேறுபாடு இருக்கிறது. நமது நம்பிக்கைக்கு அடிப்படையைக் கொடுக்கும் நிச்சயமான நிருபணம் இல்லாவிட்டால், அது வெறும் நம்பிக்கையாக மட்டுமே இருக்கிறது. ஆனால் விசுவாசம் எப்போதுமே நிச்சயத்தின் அஸ்திபாரத்தைக் கொண்டிருக்கிறது.

யோவான் தனது வாசகர்களிடம் சாராம்சமாக, “கேளுங்கள், நாங்கள் அவரைக் கண்ணால் கண்ட சாட்சிகளாக இருக்கிறோம். மெய்யாகவே அவரை நெருக்கமாகக் கண்டிருக்கிறோம். அவருடைய கையில் ஆணிகளினாலுண்டான காயத்தில் எங்கள் விரலை இட்டிருக்கிறோம். அவருடைய விலாவில் எங்கள் கைகளை வைத்திருக்கிறோம். உயிர்த்தெழுந்த இரட்சகர்மீது நாங்கள் கொண்டிருக்கும் விசுவாசம் உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது” என்று சொல்லும்போது, அவர் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவைப்பற்றித் தனது வாசகர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

நீங்கள் யோவானின் சுவிசேஷத்தைப் புதிய ஏற்பாட்டின் மற்ற நூல்களோடு ஒப்பிடும்போது, இரண்டு சுவிசேஷ உண்மைகளை நீங்கள் காணலாம்: இயேசுகிறிஸ்துவின் மரணம் மற்றும் இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல். பவுல் கொரிந்தியர்களுக்கு எழுதியவைகளின் சாராம்சம்: “வேதவசனங்களின்படி இயேசுகிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார். வேதவசனங்களின்படி இயேசுகிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தார். இதுவே சுவிசேஷமாகும். இதையேதான் நான் கொரிந்துவில் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்தேன். இதையேதான் நீங்கள் விசுவாசித்தீர்கள். அது உங்களை இரட்சித்தது (1 கொரி. 15:1-4).

“நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியில்” அடுத்த குறிப்பு விசுவாசமாகும். இந்த இரண்டு சுவிசேஷ உண்மைகளிலும் நீங்கள் விசுவாசம் வைக்க வேண்டும். இரண்டாவது குறிப்பு உண்மைகளில் விசுவாசம் வைப்பதாகும். மூன்றாவது குறிப்பு இயேசுவானவரின் மரணம் குறித்த உண்மையில் விசுவாசம் வைப்பதின் விளைவாகும். இது உலகத்தில் பெரிய அற்புதத்தை விளைவிக்கிறது! உங்கள் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுகின்றன!

இந்த நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியில் யோவான் நமக்காக எடுத்துக் கூறுவது இதுதான்: சிலுவையில் இயேசுவின் மரணத்தைக் குறித்த உண்மையில் நீங்கள் மெய்யாகவே விசுவாசம் வைப்பீர்களானால், மன்னிப்பைப் பெறுவீர்கள். இயேசுகிறிஸ்துவின் மரணத்தைக் குறித்த உண்மையில் விசுவாசம் வைப்பதின் விளைவு மன்னிப்பாகும். முழுமையான மன்னிப்பையே நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

கிரேக்க மொழியில் நிகழ்காலம் என்பது தொடர்ந்த காலத்தைக் குறிக்கிறது. எனவே நிகழ்காலச் சொல் வரும் இடங்களிலெல்லாம் நீங்கள் ‘‘தொடர்ந்து’’ என்ற சொல்லைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். ‘‘நாம் தொடர்ந்து நமது பாவங்களை அறிக்கையிடுவோமானால், அவர் தொடர்ந்து நம்மைச் சுத்திகரிக்கிறார். கிறிஸ்துவின் இரத்தம் தொடர்ந்து எல்லா அநியாயத்திலிருந்தும் நம்மைச் சுத்திகரித்துக்கொண்டிருக்கிறது.’’ இயேசுகிறிஸ்துவின் மரணத்தில் விசுவாசம் வைப்பதின் விளைவாக நாம் மன்னிப்பைப் பெறுகிறோம்.

இந்த நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியில் அடுத்த குறிப்பு இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலில் விசுவாசம் வைப்பதின் விளைவாகும் – நீங்கள் ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவை அறிந்து அவரோடு உறவுகொள்ள முடியும்.

உறவு என்பது பங்காளியாக இருத்தல் அல்லது கப்பலில் ஒன்றாக இருப்பது போன்றதாகும். இயேசுவானவர் பேதுருவின் படகில் ஏறி, அந்தப் படகை மீனால் நிரப்பும்படி செய்ததுபோல, இயேசுவானவர் உங்கள் வாழ்க்கைப் படகில் உங்களோடுகூட ஏறுகிறார். அதாவது, அவரிடமிருக்கும் ஆதாரங்களெல்லாம் உங்களுடையவையாகின்றன. நீங்கள் அவரோடு உறவு கொண்டிருக்கும்போது, உங்களுக்குரியவையெல்லாம் அவருடையவையாகின்றன. உறவு என்பது நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியில் நான்காவது குறிப்பாகும்.

நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியில் ஆறாவது குறிப்பு கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதாகும். மக்கள் இயேசுவானவரிடம் அவர்கள் அவரை விசுவாசிப்பதாகக் கூறியபோதெல்லாம் அவர் ‘‘எனக்குப் பின்சென்று வா’’ என்று சொன்னார். ‘‘அவருடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அவர் சொல்லுகிறாரோ அதைச் செய்வதின்மூலம் நாம் அறிகிறோம்’’ என்று யோவான் மறுபடியும் மறுபடியுமாகச் சொல்லப் போகிறார் (2:6). நாம் மெய்யான விசுவாசத்தையும் நித்திய வாழ்வையும் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை இப்படித்தான் அறிகிறோம்.

பின்பற்றுவதற்குப் பிறகு, திசைகாட்டியில் அடுத்த குறிப்பு விடுதலை என்பதாகும். இயேசுவானவர் யோவான் சுவிசேஷம் எட்டாம் அதிகாரத்தில் கூறுவதை ‘‘நீங்கள் என்னை விசுவாசித்தால், என் வார்த்தையில் நிலைத்திருந்து, மெய்யாகவே என் சீஷர்களாக மாறுங்கள்’’ என்று தொகுத்துக் கூறலாம். பின்பற்றுவது அல்லது சீஷத்துவம் விசுவாசத்தை மெய்யானதாகக்கி, வளரச் செய்கிறது. பிறகு அவர் தம்மைப் பின்பற்றுவதின் விளைவை எடுத்துக் கூறுகிறார். ‘‘நீங்கள் என் உபதேசத்தில் நிலைத்திருந்தால் (எவ்வளவு காலத்துக்கு என்று அவர் சொல்லவில்லை) மெய்யாகவே என் சீஷராயிருப்பீர்கள்; சத்தியத்தையும் (தொடர்புசார்ந்த வகையில் அறிதல் என்று அர்த்தப்படும் ஒரு சொல்லை அவர் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்) அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்’’ (யோவான் 8:30–35).

‘‘நீங்கள் பாவஞ்செய்யாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்; ஒருவன் பாவஞ்செய்வானானால் நீதிபரராயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்துபேசுகிறவராயிருக்கிறார்... மன்னிப்பு இருக்கிறது என்றாலும் நீங்கள் பாவம் செய்யக் கூடாது என்பதற்காக இவைகளை

உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்’’ என்று யோவான் சொல்லுகிறார் (1 யோவான் 2:1). பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவது இயலக்கூடிய காரியமாகும்.

நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியில் மற்றொரு குறிப்பு ‘‘நிறைவு’’ என்பதாகும். ‘‘உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படி இவைகளை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன்’’ என்று யோவான் சொல்லுகிறார் (1:4). நாம் பெற்றிருப்பது உண்மையானதும் நன்மையானதும் மட்டுமல்ல, அது இன்னும் மேன்மையானதாகும். நாம் முழுமையான அனுபவத்தைப் பெற வேண்டுமென்று யோவான் விரும்புகிறார். இதை நாம் ‘‘நிறைவு’’ என்று அழைக்கலாம்.

நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியின் எட்டாவது குறிப்பை நான் கனிகொடுத்தல் என்று அழைக்கிறேன். தமது சீஷர்கள் நிறைவான சந்தோஷத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் எப்படிச் கனிகொடுக்க முடியும் என்று இயேசுவானவர் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார் (யோவான் 15:11). கிறிஸ்துவில் நமது அனுபவத்தில் நாம் தேவனுக்காகக் கனிகொடுப்போமானால், அது நமது விசுவாசப் பயணத்தில் நிச்சயத்தைக் கொடுக்கும் என்று யோவான் சொல்லுகிறார்.

நாம் ஒரு சுயமையமான சிந்தனையோடு ஆவிக்குரிய அனுபவத்துக்குள் வருகிறோம். அதில் எனக்கு என்ன இருக்கிறது? ஆனால் சவுல் மனமாற்றம் பெற்றபோது கேட்டதுபோல ‘‘ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்?’’ என்று நாம் கேட்கும்போது மெய்யாகவே முதிர்ச்சியடைகிறோம். நமது இந்தக் கேள்விக்கு ஆண்டவர் ‘‘கனிகொடுங்கள்’’ என்று பதிலளிப்பதாக வேதாகமம் சொல்லுகிறது.

நிச்சயத்தின் திசைகாட்டியின் எட்டுக் குறிப்புகள் இதோ: உண்மைகள், விசுவாசம், மன்னிப்பு, உறவு, பின்பற்றுதல், விடுதலை, நிறைவு, கனிகொடுத்தல். நீங்கள் கனிகொடுக்காவிட்டால் அல்லது நிறைவைப் பெறாவிட்டால், மறுபடியுமாக முதலாவது குறிப்பிலிருந்து உங்களைச் சோதித்துப் பாருங்கள்.

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு நிச்சயமளிக்கும் அபிஷேகம்

இரண்டாம் அதிகாரத்தில் யோவான் நாம் விசுவாசித்து, நித்திய வாழ்வைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்று எப்படி அறியலாம் என்பதைக் குறித்துத் தொடர்ந்து சொல்லுகிறார். நமது சகோதரனை நாம் நேசிக்கும்போது நாம் விசுவாசிக்கிறோம் என்பதை அறியலாம் என்று அவர் சொல்லுகிறார். “தன் சகோதரனிடத்தில் அன்புக்கூருகிறவன் கிறிஸ்துவில் இருக்கிறான். அவன் மெய்யாகவே ஒரு விசுவாசியாக இருக்கிறான். ஆனால் தன் சகோதரனிடத்தில் அன்புக்கூராதவன் இன்னும் இருளில் நடக்கிறான்” என்பதே அவர் சொல்லுவதின் சாராம்சமாகும்.

நாம் உலகத்தை நேசிப்பதைவிடப் பிதாவானவரை அதிகமாக நேசிப்போமானால், மெய்யான விசுவாசத்தையும் நித்திய வாழ்வையும் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம் என்று அவர் சொல்லுகிறார். உலகத்தின் வழிமுறையையே யோவான் இங்கே குறிப்பிடுகிறார். உலகமானது உலகப்பிரகாரமான மதிப்பீடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட நம்பிக்கையின் வழிமுறையையும், வாழ்க்கை முறையையும், சிந்திக்கும் வழியையும் கொண்டிருக்கிறது. நாம் உலகத்துக்காக வாழ்ந்து, உலகத்தை நேசிப்போமானால் தேவனிடம் அன்புக்கூரவில்லை என்பதே யோவான் கூறும் கருத்தாகும்.

தொடர்ந்து நாம் நமது நிச்சயத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கு மேலும் சில வழிகளை யோவான் எடுத்துக் கூறுகிறார். “பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மைக் கோட்பாட்டுரீதியாகப் பரிசுத்தமாகக் காத்துக்கொள்ளுவதால் நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை அறிகிறோம்” என்று அவர் சொல்லுகிறார். “நீங்கள் அறிந்திருப்பதால் அறிந்திருக்கிறீர்கள் என்பதை அறிகிறீர்கள்” என்பதே யோவான் சொல்லுவதின் கருத்தாகும்.

இருபதாம் வசனத்தில் அவர் “நீங்கள் பரிசுத்தராலே அபிஷேகம் பெற்றுச் சகலத்தையும் அறிந்திருக்கிறீர்கள்” என்று சொல்லுகிறார். இருபத்தேழாம் வசனத்தில் அவர் “அந்த அபிஷேகம் சகலத்தையும் குறித்து உங்களுக்குப் போதிக்கிறது” என்று சொல்லுகிறார். யோவான் கூறுவதைத் தொகுத்துக் கூற வேண்டுமானால் “இந்த அபிஷேகம் உங்களுக்குப் போதிக்கக் கூடியதாகும். உங்களிலிருக்கும் இந்த அபிஷேகம் ஆவிக்குரிய காரியங்களை உங்களுக்குப் போதிக்கும்போது, உங்கள் விசுவாசத்துக்கும் நித்தியவாழ்வுக்கும் நீங்கள் மற்றொரு நிச்சயத்தைப் பெறுகிறீர்கள். நீங்கள் நித்திய வாழ்வைப் பெற்றிராவிட்டால், அந்த அபிஷேகம் உங்களுக்குப் போதிக்கும் காரியங்களை நீங்கள் அறிய முடியாது. பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்குள் வாசம்பண்ணி,

உங்களுக்குப் போதிப்பாரானால், உங்கள் விசுவாசம் மற்றும் நித்திய வாழ்வின் நிச்சயத்துக்கு மற்றொரு திறவுகோலைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள்” என்று கூறலாம்.

நமக்குள் வாசம்பண்ணும் இந்த அபிஷேகத்தின் செயல்பாடுகளில் ஒன்று நமக்கு ஆவிக்குரிய சத்தியத்தைப் போதிப்பதாகும். புதிய ஏற்பாட்டு சபையின் ஐக்கியத்தின் கோட்பாட்டுக்குரிய அடிப்படை மிகவும் அடிப்படையான காரியமாகத் தோன்றுகிறது. “பரிசுத்த ஆவியானவர் இல்லாமல் எவரும் இயேசுவே ஆண்டவர் என்று சொல்ல முடியாது” என்பது பவுலின் போதனையாகும். நீங்கள் இயேசுவே கிறிஸ்து என்று விசுவாசிக்கிறீர்களா? என்று கேட்கும்போது மக்கள் கூறும் பதிலே அவர்களுடைய விசுவாசத்தைச் சோதித்துப் பார்க்கும் பரீட்சையாக இருக்கிறது என்று யோவான் சொல்லுகிறார். மக்களின் கோட்பாட்டுரீதியான நிலையை அறிய வேண்டுமானால் இந்தக் கேள்வியை நீங்கள் அவர்களிடம் கேட்க வேண்டும்.

அந்தக் கேள்வியை மக்களிடம் கேட்டபோது அவர்கள் பலவிதமாகப் பதிலளித்திருக்கிறார்கள். “அவர் கிறிஸ்துவல்ல. கிறிஸ்துவின் சில அம்சங்கள் அவரில் இருந்தன. அதைப்போலவே புத்தரிடமும் காந்தியிடமும் கூட அவை காணப்பட்டன. பலர் தங்களில் கிறிஸ்துவின் அம்சத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் இயேசுவே கிறிஸ்து அல்ல” என்று அவர்கள் பதிலளித்திருக்கிறார்கள். இயேசுவானவர் கிறிஸ்து அல்ல என்று நாம் சொல்லுவோமானால், நாம் அந்திக் கிறிஸ்துவாக, பொய்யராக இருக்கிறோம்; ஏனென்றால் இயேசுவே கிறிஸ்துவாக இருக்கிறார் என்று யோவான் எழுதுகிறார் (1 யோவான் 2:22).

உலகத்தில் இரண்டு வகைப்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்று மூன்றாவது அதிகாரத்தில் யோவான் கூறுகிறார். தேவனுடைய பிள்ளைகளும், பிசாசின் பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். இவர்களிடையே வேறுபாட்டைக் கண்டறிவது மிக எளிதானது என்று யோவான் சொல்லுகிறார். “பிசாசின் பிள்ளைகள் பாவம் செய்கிறார்கள்” என்று அவர் சொல்லுகிறார். அவர்கள் தொடர்ந்து பாவம் செய்வதைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாவம் செய்வதே அவர்களுடைய செயல்பாடாகும். ஆனால் தேவனுடைய பிள்ளைகள் பாவம்செய்வதைப் பழக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்கள் பாவம் செய்வதைத் தங்கள் செயல்பாடாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. தொடர்ந்து பாவப்பழக்கத்தில் ஈடுபடுவது அவர்களுடைய ஒழுங்கு முறை அல்ல.

முதலாம் அதிகாரத்தின் ஆய்வில், கிரேக்க மொழியில் நிகழ்காலம் என்பது தொடர்நிகழ்காலத்தைக் குறிக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். தேவனுடைய பிள்ளைகளால் பாவம் செய்ய முடியாது, அவர்கள் ஒருபோதும் பாவம் செய்வதில்லை என்று யோவான் சொல்லவில்லை. அவர்கள் பாவம் செய்தாலும் பாவத்தில் தள்ளப்படுகிறார்கள் என்றே அவர் சொல்லுகிறார். பாவம் அவர்களுக்கு இயல்பான காரியமல்ல. ஆனால் பிசாசின் பிள்ளைகளோ தொடர்ந்து பாவத்தில் பழகியிருக்கிறார்கள். தேவனுடைய பிள்ளைகள் தொடர்ந்து பாவத்தில் பழகவில்லை. நமது வாழ்க்கை முறையில் அற்புதமான மாற்றம் பெற்று, பாவம் செய்யாதிருப்பதே நமது ஒழுங்கு முறை என்று காணும்போது, நாம் விசுவாசித்து நித்திய வாழ்வைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை அறிகிறோம்.

மூன்றாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் யோவான் நிச்சயத்தைப் பற்றி மற்றொரு மேன்மையான பகுதியை எழுதுகிறார். “உங்கள் இருதயம் உங்களைக்

குற்றவாளியென்று தீர்க்கும்போது'' உங்கள் உணர்வுகளின் காரணமாக நீங்கள் இழந்துபோயிருக்கிறீர்களா? உங்கள் இருதயம் உங்களைக் குற்றவாளியென்று தீர்க்காதபோது, நீங்கள் நித்திய வாழ்வைக் குறித்த நிச்சயத்தைப் பெறுகிறீர்களா?'' இல்லை! உங்கள் இருதயம் உங்களைக் குற்றவாளியென்று தீர்க்கும்போது இதை நினைவில் வைத்திருங்கள்: தேவன் உங்கள் இருதயத்தைவிட மேலானவர். உங்கள் உணர்வுகளைவிடத் தேவன் மேலானவர். உங்கள் இரட்சிப்பானது உங்கள் உணர்வுகளைப்போன்ற பலவீனமான ஒன்றைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. உங்கள் இரட்சிப்பானது நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள், நீங்கள் ஆண்டவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறீர்கள் என்ற உறுதியான உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது (3:19-22).

அத்தியாயம் பதின்மூன்று

உறுதிப்படுத்தும் அறிக்கையிடுதல்

நான்காம் அதிகாரத்தின் துவக்க வசனங்களில் ஆவிகளை எப்படிச் சோதித்தறிவது என்று யோவான் எடுத்துக் கூறுகிறார். உலகத்தில் பல பொய்யான ஆவிகள் இருக்கின்றன என்று அவர் எச்சரிக்கிறார். தீய ஆவியை வேறுபடுத்திக் காண்பது எப்படி என்று அவர் சொல்லுகிறார்: ''மாம்சத்தில் வந்த இயேசுகிறிஸ்துவை அறிக்கைபண்ணாத எந்த ஆவியும் தேவனால் உண்டானதல்ல... அந்திக் கிறிஸ்துவினுடைய ஆவி அதுவே.''

இயேசு மாம்சத்தில் வந்திருக்கிறார் என்று ஒரு ஆவி எப்படி அறிக்கைபண்ண முடியும்? அன்பின் அப்போஸ்தலன் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார். நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூரும்போது, இயேசுகிறிஸ்து மாம்சத்தில் வந்திருக்கிறார் என்று அறிக்கையிடுகிறோம். கிறிஸ்துவின் ஆவி நமது மாம்சத்தின் மூலமாக அன்பைக் காட்டும்போது, நாம் விசுவாசத்தையும் நித்திய வாழ்வையும் பெற்றிருக்கிறோம் என்ற நிச்சயத்தைப் பெறுகிறோம் என்று யோவான் சொல்லுகிறார். ஆவியின் கனி அன்பு என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் சொல்லுவதை (கலா. 5:22, 23) இவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்.

பிறகு நாம் ஏன் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அவர் பத்துக் காரணங்களைக் கொடுக்கிறார் (4:7-21). முதலாவதாக, *அன்பு தேவனால் உண்டாயிருக்கிறபடியால்* நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டும். அன்புகாட்டாதவர்கள் தேவனால் பிறக்கவில்லை. மெய்யான அன்பு தேவனால் உண்டாயிருக்கிறபடியால், கிறிஸ்துவின் அன்பை அறிக்கையிடும் ஆவியைக் கொண்டவர்களால் மட்டுமே அன்புகாட்ட முடியும்.

அன்புள்ள எவரும் தேவனால் பிறந்திருக்கிறபடியால், வெறுமனே கிறிஸ்துவின் சீஷர்கள் என்று அறிக்கையிடுபவர்களிலிருந்து கிறிஸ்துவின் சீஷர்களைப் பிரித்துக் காட்டும்படியாக நாம் அன்புகாட்ட வேண்டும்.

நாம் ஏன் அன்புகாட்ட வேண்டும் என்பதற்கான மூன்றாவது காரணத்தை யோவான் எட்டாம் வசனத்தில் எடுத்துக் கூறுகிறார். *தேவன் அன்பாகவே யிருக்கிறபடியால்* நாம் அன்புகாட்ட வேண்டும். அன்பு என்பது தேவன் யார் என்பதின் சாராம்சமாக இருக்கிறது. அன்பானது தேவனுடைய இருப்பின் சாராம்சமாக இருக்கிறது. நீங்கள் தேவனால் பிறந்திருப்பதாகக் கூறுவீர்களானால், அன்பே உங்களுடைய சான்றாக இருக்க வேண்டும்.

நமக்கு அன்பின் பெரிய முன்மாதிரி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் நாம் அன்புகாட்ட வேண்டும் என்று பத்து மற்றும் பதினொன்றாம் வசனங்களில் யோவான் சொல்லுகிறார். சிலுவையில் மரித்துக்கொண்டிருக்கும்

இயேசுகிறிஸ்துவைச் சுட்டிக்காட்டும் யோவான் ‘‘இதுவே அன்பாகும். அவர் இவ்வளவாக நம்மை நேசித்திருக்கிறபடியால், நாமும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டும்’’ என்று சொல்லுகிறார். எனவே அகாபே அன்போடு நீங்கள் நேசிக்கும்போது, நீங்கள் சுவிசேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறீர்கள்.

பதினாறாம் வசனத்தில் யோவான் ‘‘தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்; அன்பில் நிலைத்திருக்கிறவன் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான், தேவனும் அவனில் நிலைத்திருக்கிறார்’’ என்று எழுதுகிறார். அன்பான அந்தத் தேவன் வேதனைப்படுவோரிடம் உங்கள்மூலம் அன்புகாட்ட விரும்புகிறார். அன்பானது தேவன் யார் என்பதைக் காட்டுகிறது. தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். நீங்கள் இந்தத் தேவ அன்பில் வாசம்பண்ணும்போது, நீங்கள் தேவனில் நிலைத்திருப்பீர்கள், அவர் உங்களில் நிலைத்திருப்பார். அப்படியிருக்கும் போது, நீங்கள் விசுவாசித்து நித்திய வாழ்வைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள் என்பதை அறிவதற்கு அது மற்றொரு காரணமாக இருக்கும்.

நான்காம் அதிகாரத்தின் பதினேழாம் வசனத்தில் யோவான் நாம் நித்தியத்தில் நியாயந்தீர்க்கப்படும்போது, நமக்குத் தைரியம் உண்டாயிருக்கத்தக்கதாக ஒருவர் மற்றவரில் அன்புவைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றி நீங்கள் நினைக்கும் போது, கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்தைத் தைரியத்தோடு அணுக முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா? நாம் அன்புகாட்ட வேண்டிய விதத்தில் அன்பு காட்டுவோமானால், நியாயத்தீர்ப்பைத் துணியோடு அணுகுவோம் என்று யோவான் சொல்லுகிறார்.

‘‘அவர் இருக்கிறபடியாக நாமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறோம்’’ என்றபடியால் நாம் அன்புகாட்ட வேண்டும் என்று யோவான் பதினேழாம் வசனத்தில் சொல்லுகிறார். கிறிஸ்துவின் சாராம்சமாக நாம் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறோம். கிறிஸ்து நம்மில் இருந்து, இந்த அகாபே அன்பு நம்மூலமாகத் தன்னை வெளிப்படுத்துமானால், ‘‘அவர் இருக்கிறபடியாக நாமும் இவ்வுலகத்தில் இருக்கிறோம்’’ என்பது உண்மையாகும்.

‘‘பூரண அன்பு பயத்தைப் புறம்பே தள்ளும்’’ என்கிறபடியால் நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்பாக இருக்க வேண்டும் என்று யோவான் பதினெட்டாவது வசனத்தில் கூறுகிறார். நீங்கள் பூரணமாக அன்பு காட்டுவீர்களானால், பயத்தைப் புறம்பே தள்ளுவீர்கள். நீங்கள் கிறிஸ்துவின் அன்பைப் புரிந்துகொள்ளும்போது, குறிப்பாக தேவனையும் உங்கள் சகோதரனையும் நேசிப்பது என்றால் என்ன அர்த்தம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும்போது, பரிபூரண அன்பு எவ்வாறு பயத்தை விரட்டும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுவீர்கள். நாம் நமது ஜீவனையும் நமக்குரிய எல்லாவற்றையும் இழந்துவிடுவோமோ என்று பயப்படுகிறோம். நாம் தேவனிடம் முழுமையாக அன்புகூருவோமானால், நமது வாழ்க்கையையும் நம்மிடமிருக்கும் எல்லாவற்றையும் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறோம். அப்படியானால் நம்மிடம் பயப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

நாம் தேவனிடம் காட்டும் செங்குத்தான அன்பும், சகோதரரிடம் காட்டும் கிடைமட்டமான அன்பும் பிரிக்க முடியாதவை என்கிறபடியால் நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூர வேண்டும் என்று யோவான் இருபதாம் வசனத்தில்

கூறுகிறார். ஒருவன் தேவனை நேசிப்பதாகக் கூறினாலும், அவன் தன் சகோதரனைப் பகைத்தால் பொய்யனாக இருக்கிறான். தேவனிடம் அன்புகூருகிறவர்கள் தங்கள் சகோதரனிடமும் அன்புகூர வேண்டும் என்கிறபடியால் நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூர வேண்டும்.

நாம் ஏன் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூர வேண்டும் என்பதற்கான பத்தாவது காரணமாக யோவான் ஒரு கட்டளையைக் கொடுக்கிறார்: ‘‘தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவன் தன் சகோதரனிடத்திலும் அன்புகூர வேண்டுமென்கிற இந்தக் கற்பனையை அவராலே பெற்றிருக்கிறோம்.’’ நாம் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூர வேண்டும் என்று இயேசுவானவர் கட்டளை கொடுத்திருக்கிறபடியால் நாம் சகோதரர்களிடம் அன்புகாட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம் என்று யோவான் வலியுறுத்துகிறார்.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் யோவான் ‘‘நம்முடைய விசுவாசமே உலகத்தை ஜெயிக்கிற ஜெயம்’’ என்று எழுதும்போது, விசுவாசம் நமது இரட்சிப்பைக் குறித்த நிச்சயத்துக்குத் திறவுகோலாக இருக்கிறது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார். நமது விசுவாசத்தினால் நாம் உலகத்தை ஜெயிக்கிறோம். நீங்கள் இந்த ஜெயங்கொள்ளும் விசுவாசத்தைப் பெற்றிருப்பீர்களானால் உங்கள் இரட்சிப்பைப் பற்றிய நிச்சயத்துக்கு அது மற்றொரு உறுதிப்பாடாக இருக்கிறது.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில், நமது அனுபவத்தில் மூன்று சாட்சிகள் நமக்கு நிச்சயத்தைக் கொடுக்கின்றன என்று யோவான் எழுதுகிறார். யோவான் ஜலத்தைக் குறிப்பிடும்போது, அவர் ஜலத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெறுவதைக் குறிப்பிட்டிருக்கலாம். தண்ணீர் ஞானஸ்நானத்தின் முக்கியத்துவம் என்னவென்றால், அது நாம் இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு ஒரு இரகசியச் சீடனாக இருக்க முடியாமல் செய்கிறது.

யோவானின் இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் நிருபங்கள்

யோவானின் இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் நிருபங்களில் கிறிஸ்து போதித்த சத்தியம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. யோவான் இயேசுவானவர் போதித்த சத்தியத்தைக் குறித்தும், அந்தச் சத்தியத்தைக் குறித்த உங்கள் ஒப்படைப்பில் நீங்கள் உறுதியாக இருப்பதைக் குறித்தும் கரிசனைகொண்டிருப்பதால், இந்த இரண்டு நிருபங்களிலும் அவர் ஒரு இறையியலாளரைப்போலக் காணப்படுகிறார். தனது சிறுபிள்ளைகள் இயேசுவானவர் போதித்த சத்தியத்தில் நடக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்படுவதைவிடப் பெரிய சந்தோஷம் அவருக்கு வேறெதுவும் கிடையாது. யோவான் இந்தக் குறுகிய நிருபங்களை எழுதிய காலகட்டத்துக்குள்ளாக அந்தச் சத்தியத்தைப் பலர் திரித்துக் கூறத் துவங்கிவிட்டார்கள்.

இயேசுவானவர் போதித்த சத்தியத்தைப் போதிக்காத மக்களிடம் கடுமையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று இந்த அன்பின் அப்போஸ்தலன் தனது வாசகர்களுக்கு எழுதுகிறார். இயேசுவின் போதனையைத் திரித்துக் கூறும் கள்ளப்போதகம் திருச்சபை வரலாற்றின் துவக்கத்திலேயே பரவத் துவங்கிவிட்டது. எனவேதான் யோவான் ‘‘இயேசுவே கிறிஸ்து என்று மக்கள் விசுவாசிக்காவிட்டால், இந்தக் கோட்பாட்டுப் பரீட்சையில் அவர்கள் தேர்ச்சி பெறாவிட்டால், அவர்களை உணவருந்துமாறு வீட்டுக்கு அழைக்காதிருங்கள்.

அவர்களுக்கு வாழ்த்துதல் சொல்லாதிருங்கள். அவர்களோடு எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக்கொள்ளாதீர்கள்'' என்று சொல்லுகிறார்.

யோவான் தனது இரண்டாவது நிருபத்தைத் ‘‘தெரிந்துகொள்ளப் பட்டவளுமாகிய அம்மாளுக்கு’’ எழுதுகிறார். அதை அப்படியே – எழுத்தின்படியே – எடுத்துக்கொண்டால், வேதாகமத்தில் இந்த ஒரு நூல் மட்டுமே ஒரு பெண்ணுக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட இந்தப் பெண்ணோடு யோவான் போதகரீதியான உறவுகொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

‘‘முதன்மையாயிருக்க விரும்புகிற’’ தியோத்திரேப்பைப் போன்று யோவானுக்குப் பிரச்சினை கொடுத்தவர்களும் இருந்தார்கள். மூன்றாம் நிருபத்தின் ஒன்பதாம் மற்றும் பத்தாம் வசனங்களில் யோவான் இந்த நபரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். நேசிக்கப்பட்ட இந்த அப்போஸ்தலனுக்கும் அவருடைய சபையில் அவருக்கு வேதனையளித்த ஒருவன் இருந்தான் என்பது இன்றைய போதகர்களுக்கு ஆறுதலளிக்கக் கூடும்.

அத்தியாயம் பதினான்கு

யூதா எழுதிய நிருபம்

இந்த ஒரே அதிகாரத்தைக் கொண்ட யூதாவின் ஏவுதல் பெற்ற நிருபம் பேதுருவின் இரண்டாம் நிருபத்தின் இரண்டாம் அதிகாரத்துக்கு ஒத்திருப்பதை நாம் காணலாம். இந்தச் சிறிய நிருபத்தை எழுதிய ஆசிரியர் கள்ளப்போதகத்தையும், கள்ளப் போதகர்களையும் குறித்த கரிசனை கொண்டிருக்கிறார். யூதா என்பவர் இந்த நிருபத்தை எழுதியிருக்கிறார். இவர் இயேசுவானவரின் சகோதரர்களில் மற்றொருவர் என்று நிபுணர்கள் கருதுகிறார்கள்.

தான் இரட்சிப்பைப் பற்றிய ஒரு விளக்கவுரையை எழுதத் திட்டமிட்டதாகவும், ஆனால் சிலர் சரியான கோட்பாட்டைப் போதிக்காத படியால், தனது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டதாகவும் யூதா குறிப்பிடுகிறார். தேவன் கிருபையுள்ள தேவனாக இருக்கிறபடியால் அவர் ஒருபோதும் தமது பிள்ளைகளைச் சிட்சிக்க மாட்டார் என்று அவர்கள் போதித்தார்கள். இந்தப் போதனையைக் கேட்டு, அதை நம்பி, தங்கள் விசுவாசத்தில் விழுந்துபோவது போலக் காணப்பட்ட மக்களுக்காக யூதா அக்கறைகொள்ளுகிறார்.

எண்ணாகம நூலின் பதினான்காம் அதிகாரத்தை நோக்கி யூதா நமது பார்வையைத் திருப்புகிறார். அங்கே தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களின் ஒரு முழுச் சந்ததியினர் வனாந்தரத்தில் மரித்துப்போனார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். கானானை முற்றுகையிடும்படியான விசுவாசம் அவர்களுக்கு இராதபடியால் அவர்கள் நாற்பது ஆண்டுகளாக ஒரு வட்டத்துக்குள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார்கள். தேவன் இரண்டு பேரை விதிவிலக்காகக் குறிப்பிடுகிறார். காலேபும், யோசவாவும் கர்த்தரை முழுமையாக விசுவாசித்து, அவரைப் பின்பற்றியபடியால் கானானுக்குள் பிரவேசிக்கும் பாக்கியம் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

அந்தத் தலைமுறையின் மரணத்தை யூதா கள்ளப்போதகர்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறார். இந்தக் கள்ளப் போதகர்கள் மக்களிடம் அவர்கள் தங்கள் விருப்பம்போல வாழலாம் என்றும், தேவன் அதைப் பற்றிக் கண்டுகொள்ள மாட்டார் என்றும் போதித்தார்கள். தேவன் ஒரு முதிர்வயதான பாட்டனாரைப் போல இருக்கிறார் என்ற சித்திரத்தை அவர்கள் கொடுத்தார்கள். தேவனுடைய அன்பான இயல்புக்கு மற்றொரு பக்கமும் இருக்கிறது என்று வேதவசனங்கள் நமக்குப் போதிக்கின்றன – அவர் பரிசுத்த தேவனாக இருக்கிறபடியால், கோபாக்கினையும் நியாயத்தீர்ப்பும் கொண்டவராகவும் இருக்கிறார்.

விழுந்துபோன தூதர்களையும் யூதா உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். விழுந்துபோன தூதர்கள் பாதாளத்தில் தள்ளப்பட்டார்கள் என்று யூதா குறிப்பிடுகிறார். அவர்கள் தமது சித்தத்தின்படி செய்யாதபோது, தேவன் அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வெறுமனே இருந்துவிடவில்லை.

சோதோம் கொமோராவைத் தனது மூன்றாவது எடுத்துக்காட்டாக யூதா குறிப்பிடுகிறார். சோதோமும் கொமோராவும் அக்கினியினால் அழிக்கப்பட்டது. இந்த எடுத்துக்காட்டுகளின்மூலம் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பை வலியுறுத்தி, யூதா கள்ளப் போதகர்களுக்கும் அவர்களுடைய கள்ளப்போதகத்தை நம்புகிறவர்களுக்கும் எச்சரிப்பு விடுக்கிறார்.

இந்தக் கள்ளப்போதகர்கள் “தங்கள் அவமானங்களை நுரை தள்ளுகிற அமளியான கடலலைகளைப்” போலவும், “இலையுதிர்ந்து கனியில்லாத மரத்தைப்” போலவும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் “மார்க்கந்தப்பி அலைகிற நட்சத்திரங்களுமாயிருக்கிறார்கள்; இவர்களுக்காக என்றென்றைக்கும் காரிருளே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.” அலைகிற நட்சத்திரங்களின் நிலை, விழுந்துபோன தூதர்களின் நிலைக்கு ஒப்பாக இருக்கிறது.

இந்தக் கள்ளப் போதகத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்மேல் யூதா அதிகமான அக்கறை காட்டினார். இந்த மக்களை மறுபடியுமாக மீட்டுக்கொள்ள நாம் முயல வேண்டும் என்று அவர் எழுதுகிறார். நாம் அக்கினியில் மாட்டிக்கொள்ளாமல் இவர்களை அக்கினியிலிருந்து வெளியே இழுத்துவர முயல வேண்டும்.

மீட்டுக்கொள்ளப்பட்டவர்களுக்குச் சில போதனைகளைக் கொடுப்பதின்மூலம் யூதா தனது நிருபத்தை முடித்துவைக்கிறார். இவை விசுவாசத்தில் உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்பது பற்றிய எளிமையானதும் செயல்பூர்வமானதுமான போதனைகளாகும். யூதாவின் இந்தப் போதனைகள் எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றன. “பரிசுத்த ஆவிக்குள் ஜெபம் பண்ணும்படி” அவர் போதிக்கிறார். நாம் எப்போதுமே தேவனுடைய அன்பு நம்மை எட்டிவந்து, ஆசீர்வதிக்கும் எல்லைக்குள் இருக்க வேண்டும் என்ற அவருடைய போதனை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

பல நூற்றாண்டுகளாகப் போதகர்கள் தங்கள் ஆராதனைகளை முடித்துவைக்க யூதாவின் இந்த ஆசீர்வாத ஜெபத்தைப் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள்: “வழுவாதபடி உங்களைக் காக்கவும், தமது மகிமையுள்ள சந்நிதானத்திலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடே உங்களை மாசற்றவர்களாய் நிறுத்தவும் வல்லமையுள்ளவரும், தாம் ஒருவரே ஞானமுள்ளவருமாகிய நம்முடைய இரட்சகரான தேவனுக்குக் கனமும் மகத்துவமும் வல்லமையும் அதிகாரமும் இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் உண்டாவதாக. ஆமென்.”

அத்தியாயம் பதினைந்து

வெளிப்படுத்தின விசேஷம்

வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தின் துவக்கவசனங்களில், அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் தனது விசுவாசத்தின் காரணமாகப் பத்மு தீவில் இருந்தார் என்று வாசிக்கிறோம். பாரம்பரியச் செய்திகளையும் வேதவசனங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, அவர் இந்தத் தொலைவான தீவுக்கு நாடுகடத்தப் பட்டிருந்தார் என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம். அவர் அங்கே தனிமையில் இருந்தாரா அல்லது அடிமைத் தொழிலாளியாக இருந்தாரா என்பதைக் குறித்து நிபுணர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகிறது. அங்கே இருக்கும் போது, அவர் இயேசுகிறிஸ்துவின் தரிசனத்தைப் பெற்றார். “வெளிப்படுத்தல்” என்ற சொல் “அப்போகாலிப்சஸ்” என்ற கிரேக்கச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்தச் சொல்லுக்கு “திரையை அகற்றுவது” என்பது அர்த்தமாகும்.

இரட்சகரின் அடையாள மொழி

இந்த வெளிப்படுத்தல் யோவானுக்கு “அடையாளக் குறியீடாக” கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது அது அவருக்கு அடையாள மொழியில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. யூதர்கள் அழகான வேதாகமரீதியான “அடையாள மொழியைப்” பயன்படுத்தினார்கள். அந்த அடையாள மொழி வெளிப்படுத்தலின் நூலில் செயல்பூர்வமாகக் காட்டப்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். அற்புத அடையாளங்களைப் பற்றி யோவான் அடிக்கடி குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (யோவான் 20:30, 31; 2:11; 21:25). ஆனால் வெளிப்படுத்தலில் இந்த அடையாளக் குறிகள் அல்லது அடையாளங்கள் வேதாகமரீதியான அடையாளங்களாக இருக்கின்றன. வேதாகமத்தின் பிற இடங்களிலுள்ள அடையாளங்களை நீங்கள் புரிந்துகொண்டிருப்பீர்களானால் வெளிப்படுத்தலிலுள்ள அடையாளக் குறியீடுகளைப் புரிந்துகொள்ள அவை உதவியாக இருக்கும்.

வெளிப்படுத்தல் நூலை நீங்கள் ஆய்வுசெய்யும்போது, உங்களுக்காக ஒரு வரைபடத்தைத் தயாரித்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த வரைபடங்களுக்காக ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்தைத் தயார்செய்து கொள்ளுங்கள். இந்த வரைபடத்தில் செங்குத்தான கோடுகளை இட்டுப் பல கட்டங்களாகப் பிரித்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த வரைபடத்தின் முதல் கட்டத்தில் “அடையாளங்கள்” என்று குறித்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த முதலாம் கட்டத்தில் வெளிப்படுத்தல் நூலிலுள்ள அடையாளக் குறியீடுகளைக் குறித்துக்கொள்ளுங்கள். எடுத்துக்காட்டாக: வெள்ளைக் குதிரை, கண்ணாடிக் கடல், நான்கு மிருகங்கள், ஏழு விளக்குத் தண்டுகள் போன்றவை.

இரண்டாவது கட்டத்தின் மேல் பகுதியில் “தனிப்பட்ட வெளிப்பாடு” என்று எழுதிவையுங்கள். உங்களுக்காகத் திரையைத் திறந்து வெளிப்படுத்தி,

அந்த அடையாளத்தின் அர்த்தம் என்ன என்பதைக் காட்டுமாறு பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். உங்கள் தனிப்பட்ட வெளிப்பாடுகளை இந்தக் கட்டத்தில் எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

மூன்றாவது கட்டத்தின் மேல் பகுதியில் ‘‘வேதாகம மேற்கோள்’’ என்று எழுதிவையுங்கள். வேதாகமத்தில் வேறு எந்த இடத்தில் இந்தக் குறிப்பிட்ட அடையாளக் குறியீடு வருகிறது என்பதை இந்தக் கட்டத்தில் பட்டியலிடுங்கள். உங்களிடம் விளக்கவுரை நூல்கள் இருக்குமானால், அவைகளைப் பார்த்து, இந்த அடையாளங்களுக்கு என்ன அர்த்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அடுத்த கட்டத்தில் குறித்து வையுங்கள்.

பிறகு இந்த வரைபடத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில் உங்கள் இறுதி முடிவை எழுதுங்கள். இந்தச் செயல்பயிற்சியை நீங்கள் முழுமையாகச் செய்து முடிப்பீர்களானால், வெளிப்படுத்தல் நூலுக்கான இந்த விளக்க வரைபடங்கள் 150 பக்கங்களுக்கு வரும்.

வெளிப்படுத்தல் நூலைத் திறக்கும் திறவுகோல்கள்

யோவானுக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட வெளிப்படுத்தலிலுள்ள அடையாள மொழியின் நேர்த்தியை நீங்கள் பார்க்கும்போது, கிட்டத்தட்ட இந்த நூல் தேவனால் தேவனுடைய மக்களுக்காக எழுதப்பட்ட ஒரு குறியீட்டு நூலாக இருப்பதை உணர்வீர்கள். எந்தக் குறியீட்டு மொழியையும் புரிந்துகொள்ள அந்தக் குறியீட்டு மொழியை விளக்கும் திறவுகோல் உங்களுக்குத் தேவைப்படும்.

முதலாவது திறவுகோல்

பரிசுத்த ஆவியானவரே முதலாவது திறவுகோலாக இருக்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவரின் உதவியில்லாமல் உங்களால் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. குறிப்பாக, வெளிப்படுத்தலின் புத்தகத்தைப் பார்க்கும்போது இது உண்மையாக இருக்கிறது. தேற்றரவாளனாகிய பரிசுத்த ஆவியானவரைத் தாம் அனுப்பப் போவதாகவும், அவர் வரவிருக்கும் காரியங்களை அவர்களுக்கு அறிவிப்பார் என்றும் இயேசுவானவர் தமது சீஷர்களிடம் கூறினார்.

இரண்டாவது திறவுகோல்

இந்த அடையாளங்கள் அல்லது குறியீடுகள் வேதாகமரீதியான அடையாளக் குறிகளாக இருக்கின்றன என்பதே இரண்டாவது திறவுகோலாகும். நீங்கள் பழைய ஏற்பாட்டை அறிந்த ஒரு யூதராக இருப்பீர்களானால் இந்த அடையாளங்கள் உங்களுக்கு அறிமுகமானவைகளாகவே இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, நான்காம் அதிகாரத்தில் பரலோகத்தில் ஒரு வாசல் திறக்கிறது, ஒருவர் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருப்பதை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். அவர் பார்வைக்கு வச்சிரக்கல்லுக்கும் பதுமராகத்துக்கும் ஒப்பாயிருக்கிறார். அவருடைய சிங்காசனத்தைச் சுற்றிலும் மரகதம் போன்ற ஒரு வானவில் இருக்கிறது.

யாத்திராகமம் 28ஆம் அதிகாரத்தின்படி பிரதான ஆசாரியன் இஸ்ரவேலின் பன்னிரு கோத்திரங்களுக்கும் ஒரு நவரத்தினம் வீதமாகப் பன்னிரு ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட மார்ப்பதக்கத்தை அணிந்திருப்பார் என்பதை ஒரு யூதர் அறிந்திருப்பார். முதலாவது இரத்தினம் பத்மராகமாகும்; இது இஸ்ரவேலரின் மிகப் பழைய கோத்திரமான ரூபன் கோத்திரத்தைக் குறித்தது.

கடைசி இரத்தினம் யஸ்பியாகும்; அது பென்யமீன் கோத்திரத்தைக் குறித்தது. ஏழாவது இரத்தினம் கெம்பு என்பதாகும்; அது யூதா கோத்திரத்தைக் குறித்தது. எபிரெய மொழியில் இந்தப் பெயர்களுக்கு அர்த்தமுண்டு. ரூபன் என்றால் ‘‘இதோ, என் மகன்!’’ என்றும், பென்யமீன் என்றால் ‘‘எனது வலதுகரத்தின் குமாரன்’’ என்றும், யூதா என்றால் ‘‘துதித்தல்’’ என்றும் அர்த்தமாகும். எனவே அடையாள மொழியில் இங்கே காணப்படுவதின் அர்த்தம் இதுவாகும்: பரலோக வாசல் வழியாக நாம் பார்க்கும்போது ஒருவர் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கிறார். சிங்காசனத்தில் வீற்றிருப்பவர் இந்த நவரத்தினங்களால் விவரிக்கப்படுகிறார். அதன் அர்த்தம் ‘‘இதோ, என் குமாரன், என் வலதுபாரிசத்தின் குமாரன்! அவரைத் துதியுங்கள்!’’ என்பதாகும்.

வேதாகமத்தின் இந்த இறுதிப் புத்தகத்தில் ‘‘நான் அல்பாவும், ஓமெகாவும் இருக்கிறேன்’’ என்ற சொற்றொடர் அடிக்கடி வருகிறது. கிரேக்க மொழியின் எழுத்துத் தொகுதியில் அல்பா முதல் எழுத்தாகவும், ஓமெகா இறுதி எழுத்தாகவும் இருக்கிறது. எனவே இந்தச் சொற்றொடர் ‘‘நான் ஆதியும் அந்தமுமாயிருக்கிறேன்’’ என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. தாமே ஆதியும் அந்தமுமாக இருக்கும் இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றிய வெளிப்படுத்தலை நாம் பார்க்கப் போகிறோம்.

நித்திய ஆராதனை

நான்காம் மற்றும் ஐந்தாம் அதிகாரங்களில், நித்திய நிலையில் துதித்தலும் ஆராதித்தலும் நடைபெறுவதை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். அழகான காட்சி இங்கே உள்ளது. பிதாவாகிய தேவன் பரலோகத்தில் தானே ஆராதிப்பின் மையமாக இருப்பதை, ஆட்டுக் குட்டியானவராகிய தமது குமாரனுக்குத் திருப்பிவிடுகிறார். அந்த ஆட்டுக்குட்டியானவர் அடிக்கப்பட்டதுபோல இருக்கிறார். ‘‘எனது குமாரனை ஆராதியுங்கள். அவர் செய்திருப்பதின் அடிப்படையிலும், அவர் யாராக இருந்தார், யாராக இருக்கிறார், யாராக இருப்பார் என்பதின் அடிப்படையிலும், என் குமாரனை ஆராதியுங்கள்’’ என்று தேவன் சொல்லுகிறார்.

இவை வேதாகமரீதியான அடையாளங்களாக இருப்பதால், வேதாகமத்தைத் தொகுத்தவர்கள் ஏன் இந்த நூலை இறுதியில் வைத்தார்கள் என்பதை நம்மால் கண்டுகொள்ள முடியும். வேதாகமத்தின் அறுபத்தாறாவது நூலாகிய வெளிப்படுத்தல் நூலைப் புரிந்துகொள்வதற்கு முன்பாக நாம் முந்தைய அறுபத்தைந்து நூல்களையும் புரிந்துகொள்வது முக்கியமாகும்.

இந்த முக்கியமான திறவுகோலின் எடுத்துக்காட்டாக வேறு சில வேதாகம அடையாளக் குறியீடுகளையும் நான் பயன்படுத்த விரும்புகிறேன். எடுத்துக்காட்டாக, வெளிப்படுத்தல் 1:4, 4:5, 5:6 வசனங்களில் ‘‘தேவனுடைய ஏழு ஆவிகள்’’ என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

வேதாகமத்திலுள்ள எண்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவத்தைக் கொடுப்பவர்கள் ஏழு என்ற எண் பரிபூரணத்தை அல்லது முழுமையைக் குறிக்கிறது என்று சொல்லுவார்கள். இந்த ஏழு ஆவிகளும் தேவனுடைய ஒன்றுபட்ட, முழுமையான ஆவியைக் குறிக்கின்றன அல்லது தேவனுடைய பரிபூரணமான வெளிப்பாடாக இருக்கின்றன. என்றாலும், இந்த ‘‘தேவனுடைய ஏழு ஆவிகள்’’ என்ற சொற்றொடர் நம்மை மறுபடியுமாக ஏசாயாவின் தீர்க்க தரிசனத்துக்குக் கொண்டு செல்லுகின்றன என்று பல நிபுணர்கள் நம்புகிறார்கள்.

ஏசாயா தனது தீர்க்கதரிசனத்தில் தேவனுடைய ஏழு ஆவிகளையும் குறிப்பிடும் மேன்மையான மேசியாவுக்கடுத்த தீர்க்கதரிசனத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். தேவனுடைய ஏழு ஆவிகளைக் குறித்து அப்போஸ் தலனாகிய யோவானுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இந்த வெளிப்படுத்தலில் ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனம் நிறைவுபெறுகிறது. ‘‘ஈசாயென்னும் அடிமரத்திலிருந்து ஒரு துளிர் தோன்றி, அவன் வேர்களிலிருந்து ஒரு கிளை எழும்பிச் செழிக்கும். 1) ஞானத்தையும் 2) உணர்வையும் அருளும் ஆவியும், 3) ஆலோசனையையும் 4) பெலனையும் அருளும் ஆவியும், 5) அறிவையும் 6) கர்த்தருக்குப் பயப்படுகிற பயத்தையும் (அல்லது மரியாதையையும்) 7) கர்த்தருக்கு ஆராதனை செய்யும் ஆவியுமாகிய கர்த்தருடைய ஆவியானவர் அவர்மேல் தங்கியிருப்பார்.’’ அடுத்த வசனத்தில் கர்த்தருக்குப் பயப்படுதல் (ஆராதித்தல்) அவருக்கு உகந்ததாக இருக்கும் என்று ஏசாயா சொல்லுகிறார் (ஏசாயா 11:1, 2, 3).

மேசியா வரும்போது, இயேசுகிறிஸ்து சாராம்சத்தில் ஆவியானவராக இருக்கும் தேவனுடைய முழுமையான வெளிப்பாடாக இருப்பார் என்று ஏசாயா நமக்குச் சொல்லுகிறார். ஏசாயா கூறுகிறபடி, இயேசுகிறிஸ்து தேவனுடைய ஏழு ஆவிகளின் சாரம்சத்தை வெளிப்படுத்துவது மட்டுமின்றி, தனது மானிடத்தில் மெய்யாகவே ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டு, ஆவியினால் கட்டுப்படுத்தப்படும் ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகாட்டுவார். இயேசுவானவர் வந்தபோது ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறியது என்று யோவான் கூறுகிறார்.

பரலோகத்தில் ஒரு சிம்மாசனத்தின் முன்பாக ஏழு அக்கினி தீபங்கள் எரிந்துகொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இவை தேவனுடைய ஏழு ஆவிகள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பிறகு ‘‘இதோ, அடிக்கப்பட்டவண்ண மாயிருக்கிற ஒரு ஆட்டுக்குட்டி ... மத்தியிலே நிற்கக் கண்டேன்; அது ஏழு கொம்புகளையும் ஏழு கண்களையும் உடையதாயிருந்தது; அந்தக் கண்கள் பூமியெங்கும் அனுப்பப்படுகிற தேவனுடைய ஏழு ஆவிகளாகும்’’ என்று நாம் வாசிக்கிறோம் (5:6).

கொம்புகள் வல்லமையையும், கண்கள் வேதவசனங்களிலுள்ள ஞானத்தையும் குறிக்கின்றன என்று வேதவல்லுநர்கள் சொல்லுகிறார்கள். எனவே அடிக்கப்பட்டவண்ணமாயிருக்கிற ஆட்டுக்குட்டி தேவனுடைய ஏழு ஆவிகளின் வெளிப்பாடாக இருக்கிறது. தேவ ஆவியானவரின் இந்த ஏழாம்ச வெளிப்பாடு, அவர் அடிக்கப்பட்டபோது, தேவனுடைய பரிபூரண வல்லமையையும், ஞானத்தையும் கூட வெளிப்படுத்தியது.

இயேசுவானவருடைய ஊழியத்தில் கர்த்தருடைய ஆவியானவர் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தார். இயேசுவானவர் *அறிவின்* ஆவியைப் பெற்றிருந்தார்; அதாவது அவர் தேவனுடைய வார்த்தையைக் குறித்துப் பரிபூரண ஞானத்தைப் பெற்றிருந்தார். அவர் *உணர்வின்* ஆவியையும் பெற்றிருந்தார்; அதாவது அவர் தமது பிதாவானவரின் வார்த்தையையும், சித்தத்தையும் பரிபூரணமாக உணர்ந்திருந்தார்.

இயேசுவானவர் *ஞானத்தின்* ஆவியையும் பெற்றிருந்தார்; அதாவது அவர் தேவனுடைய வார்த்தையின்படி பரிபூரணமாக வாழ்ந்துகாட்டினார், தேவனுடைய வார்த்தையை எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்று மற்றவர்களுக்குப்

போதித்தார். அதன்பிறகு, *ஆலோசனையின்* ஆவி தேவ ஆவியானவரின் இந்தப் பரிபூரண வெளிப்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. தாம் சந்தித்த மக்களோடு இயேசுவானவர் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பகிர்ந்துகொண்டு, மக்களின் வாழ்க்கையில் அதை எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்று கூறியபோது, அவர் ஆலோசனையின் ஆவியைச் செயல்படுத்திக் காட்டினார். அவர் தேவனுடைய வார்த்தையை மக்களோடு பகிர்ந்துகொண்டபோது, அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைத் தங்கள் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தியபோது, பரிசுத்த ஆவியானவர் அதிகமான வல்லமையினால் அந்த வார்த்தையை அபிஷேகம் செய்தார். அப்போது இயேசுவானவரின் மூலமாக *வல்லமையின்* ஆவி வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

இயேசுவானவரின் வாழ்க்கையில் *ஆராதித்தலின்* ஆவியை நம்மால் தெளிவாகக் காண முடியும். அவர் கர்த்தருக்குப் பயந்து ஆராதித்தலில் களிப்படைந்தார் என்று ஏசாயா சொல்லுகிறார். நாம் நான்கு சுவிசேஷங்களையும் வாசிக்கும்போது, இயேசுவானவர் மக்களுக்கு ஊழியம்செய்யாத வேளைகளில், இரவின் தனிமையில் அல்லது அதிகாலையில் எழுந்து தமது பிதாவானவரை ஆராதித்து ஜெபித்தார் என்று நாம் பார்க்கிறோம்.

பரலோகத்தை நோக்கித் திறக்கப்பட்ட வாசல்

நான்காம் அதிகாரம் முதலாம் வசனத்தில், ‘‘இங்கே ஏறிவா, இவைகளுக்குப் பின்பு சம்பவிக்க வேண்டியவைகளை உனக்குக் காண்பிப்பேன்’’ என்று யோவானுக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டபோது, ஒரு எக்காள சத்தமே தன்னைப் பரலோகத்தின் வெளிப்பாட்டுக்குள் அழைத்துச் செல்லுவதை அவர் உணர்ந்தார். இது சபை எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதற்கு அடையாளமான ஒரு வேதாகம ரீதியான அடையாளக் குறியீடு என்று பலர் நம்புகிறார்கள். எக்காள தொனியோடு சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவது அறிவிக்கப்படும் என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் எழுதுகிறார் (1 தெச. 4:16; 1 கொரி. 15:52).

யோவான் பரலோகத்தின் இந்தத் திறந்த வாசலின் வழியாக உள்ளே பார்த்தபோது, பரலோகத்தில் மையமான அடையாளமாக இருக்கும் ஒரு சிங்காசனத்தைக் கண்டார். அந்தச் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக ஒரு கண்ணாடிக் கடலை அவர் பார்த்தார். ஆசரிப்புக் கூடாரத்திலும், சாலொமோனின் ஆலயத்திலும், ஆசாரியன் பாவிகளின் சார்பாகத் தேவனிடத்தில் பரிந்துபேசும்படி செல்லுவதற்கு முன்பாகத் தன்னைச் சுத்திகரித்துக் கொள்ளுவதற்காக, தண்ணீர் நிரப்பப்பட்ட ஒரு வெண்கலத் தொட்டி வைக்கப் பட்டிருந்தது. பரிசுத்த தேவனை அணுகுவதற்கு முன்பாக நம்மை நாமே சுத்தகரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை இது உணர்த்துகிறது. பாவிகளுக்கு மன்னிப்புத் தேவைப்பட்டுக்கொண்டேயிருந்தபடியால், ஆசாரியர்கள் தேவனை அணுகுவதற்கு இந்த ஆசாரத்தைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தினார்கள். சிங்காசனத்துக்கு முன்பாக இருந்த இந்தக் கண்ணாடிக் கடலில் தண்ணீர் திட வடிவம் பெற்றுக் கண்ணாடி போல இருந்தது. இது நிரந்தரமானதும், நித்தியமானதுமான சுத்திகரிப்பைக் குறிக்கிறது.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில், ஏழு முத்திரைகளால் முத்திரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு புஸ்தகத்தை நாம் பார்க்கிறோம். பரலோகத்தில் இருந்தவர்களெல்லாரும் அந்த முத்திரைகளை உடைத்து புஸ்தகத்தைத் திறக்கக்கூடிய ஒருவரைக் கண்டுபிடிக்க

முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். எவரும் இந்தப் புஸ்தகத்தைத் திறப்பதற்குத் தகுதி பெறவில்லை அல்லது திறக்க முன்வரவில்லை. வேதாகமரீதியான அடையாளக் குறியீடு நம்மை ரூத்தின் புத்தகத்துக்கும் உறவுக்கார மீட்பர் குறித்த கருத்துப் படிவத்துக்கும் கொண்டசெல்லுகிறது. போவாசைப் போன்ற ஒரு ஆண், ரூத்தைப் போன்ற ஒரு பெண்ணை மீட்டுக்கொள்ள விரும்பும்போது, அந்தப் பெண்ணின் கடன்களெல்லாம் ஒரு சுருளில் முத்திரையிடப்பட்டு வைக்கப்படுகின்றன. அந்த ஆண் தன் தகுதியை நிரூபித்து, அவளை மீட்டுக் கொள்ளத் தான் விரும்புவதாக அறிக்கையிடும் வரையில், அந்த முத்திரைகளை உடைத்து, சுருளில் உள்ளவைகளைப் பார்க்க அவனுக்கு அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

பரலோகம் மீட்பு தேவைப்படும் மக்களால் நிறைந்திருந்தாலும், அவர்களை மீட்டுக்கொள்ளத் தகுதியானவர்களோ அல்லது மீட்க விரும்புகிறவர்களோ அங்கே இல்லை என்பதே இந்தப் பரலோகக் காட்சியின் அர்த்தமாகும். மீட்பர் இல்லை என்கிறபடியால் யோவான் அதிகமாக அழுகிறார். அப்போது “நீ அழ வேண்டாம்; இதோ, யூதா கோத்திரத்துச் சிங்கமும் தாவீதின் வேருமானவர் புஸ்தகத்தைத் திறக்கவும் அதின் ஏழு முத்திரைகளையும் உடைக்கவும் ஜெயங்கொண்டிருக்கிறார்” என்ற நற்செய்தி அறிவிக்கப்படுகிறது. அவர் தகுதியுள்ளவர், அவர் விருப்பமுள்ளவர், நம்மை மீட்கும்படி அவர் நீங்காதிருக்கிறார், அவர் நம்மை மீட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதே இந்த அடையாளக் குறியீட்டின் அர்த்தமாகும் (5:5).

பரலோகத்தின் வாசல் திறக்கப்பட்டபோது, சிங்காசனத்தைச் சுற்றிலும் இருபத்துநான்கு சிறிய சிங்காசனங்கள் போடப்பட்டிருந்தன. அவைகளில் இருபத்துநான்கு மூப்பர்கள் வீற்றிருந்தார்கள். இவர்கள் தேவனுடைய மக்களின் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள் – இவர்கள் இஸ்ரவேலின் பன்னிரு கோத்திரங்களாகவும், பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களாகவும் இருக்கலாம்.

மூன்றாவது திறவுகோல்

மூன்றாவது திறவுகோல் யோவானுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செயல்பயிற்சியாகும். பத்மு தீவில் யோவான் பெற்றுக்கொண்ட வெளிப்படுத்தலின் சுருக்கக் குறிப்பே இந்தச் செயல்பயிற்சியாக இருக்கிறது. முதலாம் அதிகாரத்தின் பத்தொன்பதாம் வசனம் அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செயல்பயிற்சியைப் பற்றியும், எதைப்பற்றி எழுதவேண்டும் என்பது பற்றிய சுருக்கக் குறிப்பையும் கொடுக்கிறது. “நீ கண்டவைகளையும், இருக்கிறவைகளையும், இவைகளுக்குப் பின்பு சம்பவிப்பவைகளையும் எழுது” என்ற பயிற்சி யோவானுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது.

வெளிப்படுத்தல் நூலின் முதலாம் அதிகாரத்தில் நாம் யோவானின் அனுபவத்தைப் பற்றி வாசிக்கிறோம். முதலாம் அதிகாரத்தில் அவர் கண்டது அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செயல்பயிற்சியின் முதலாவது பகுதியாக இருக்கிறது. “நீ கண்டவைகளை எழுது” என்று அவருக்குச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அந்த வேளையில் சின்ன ஆசியாவிலிருந்த ஏழு சபைகளுக்கு அவர் இந்த வெளிப்பாட்டை எழுத வேண்டும்.

வனாந்தரத்தில் எரியும் முட்செடியிலிருந்து பேசிய தேவனைப் பார்க்கும்படி மோசே திரும்பியதுபோல (யாத். 3:3, 4), தன்னோடு பேசியவர் யார் என்று பார்ப்பதற்காக யோவான் திரும்பினார். அவர் தனது அனுபவத்தை

விவரித்துக் கூறப் பயன்படுத்தும் வினைச் சொற்களைக் கவனியுங்கள். “நான் திரும்பினேன். நான் கண்டேன். நான் அவரைக் கண்டபோது, செத்தவனைப் போல அவருடைய பாதத்தில் விழுந்தேன்.” தேவனை நோக்கித் திரும்புவதே தேவனோடு ஆழமான அனுபவத்தைப் பெறுவதற்கு முன்பு செய்ய வேண்டிய காரியம் என்பதை இந்த அடையாளக் குறியீடு விளக்குகிறது.

இந்த அனுபவத்தை எழுதிவைத்தபோது, யோவான் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செயல்பயிற்சியின் (assignment) முதல் பகுதியைச் செய்து முடிக்கிறார். “நீ கண்டவைகளை எழுது” என்று அவருக்குச் சொல்லப்பட்ட பிறகு, “இருக்கிறவைகளை எழுது” என்று அவருக்குச் சொல்லப்படுகிறது. யோவான் இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் அதிகாரங்களில் சின்ன ஆசியாவிலுள்ள ஏழு சபைகளுக்கும் நிருபங்களை எழுதிமுடித்த பிறகு, அவர் தனது செயல்பயிற்சியின் இரண்டாவது பகுதியையும் செய்து முடிக்கிறார்.

சுருக்கமாகக் கூறுவோமானால், முதலாம் அதிகாரம் யோவான் இந்த அனுபவத்தைப் பெற்றபோது, அவர் கண்ட காரியங்களைக் குறிக்கிறது. இரண்டாம் மூன்றாம் அதிகாரங்கள் அவருடைய செயல் பயிற்சியின் இரண்டாவது பகுதியாக இருக்கின்றன. “இருக்கிறவைகளை எழுது” என்கிறபடி அவர் ஏழு சபைகளிலும் இருக்கிற காரியங்களை அவர் எழுதுகிறார். எபேசு. சிமிர்னா, பெர்கமு, தியத்தீரா, சர்தை, பிலதெல்பியா, லவோதிக்கேயா இவை மெய்யாகவே இருந்த ஏழு சபைகளாகும்.

வெளிப்படுத்தல் நூலின் முதலாம் அதிகாரத்தில் யோவான் ஏழு குத்துவிளக்குகளைப் பார்த்தது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? இந்தக் குத்துவிளக்குகளின் மத்தியில் நிற்பவராக அவர் கிறிஸ்துவைக் கண்டார். இந்தக் குத்துவிளக்குகள் சபைகளாகும் என்று யோவானுக்குச் சொல்லப்பட்டது. குத்துவிளக்குகளின் நடுவே நிற்பவர் கிறிஸ்து என்றும் அவருக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சபைகளுக்கு அநேகமான பிரச்சினைகள் இருந்தாலும், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து அவைகளுக்கு நடுவே இருக்கிறார். இந்தச் சபைகள் எப்படியிருக்க வேண்டுமோ அதில் குறைவுபட்டாலும், கிறிஸ்து அவைகளின் நடுவே இருக்கிறார் என்பதை ஒருபோதும் மறந்துபோகாதிருங்கள்.

எபேசு சபைக்கு எழுதப்பட்ட செய்தியின் சாராம்சம் “இப்போது நீ அன்புகாட்டவில்லை” என்பதாகும். தீமோத்தேயு அந்தச் சபையின் கண்காணிப்பாளராக இருந்தபடியால் இப்படிச் சொல்லப்படுவது என் ஆவலைத் தூண்டுகிறது. தீமோத்தேயுவைப் போல அன்புகாட்டுபவர் எவரையும் தனக்குத் தெரியாதபடியால் தீமோத்தேயுவைத் தான் அனுப்புவதாகப் பவுல் பிலிப்பிய சபைக்குத் தான் எழுதிய நிருபத்தில் எழுதியிருக்கிறார். தீமோத்தேயு இயல்பாகவே மற்றவர்களைக் குறித்த நலம் கொண்டவராக இருந்தார். இப்போது இந்தத் தீமோத்தேயுவின கண்காணிப்பில் இருந்த சபையிடம் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து “உன்னுடைய ஆதி அன்பு எங்கே?” என்று கேட்பதுபோல இருக்கிறது. உங்கள் மூலமாக ஆண்டவர் மக்களிடம் அன்புகாட்டுகிறார் என்ற உணர்வை நீங்கள் பெற்றிருப்பீர்களானால், அவருடைய அன்பைக் கொண்டு அன்புகாட்டும்படி உங்களிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மக்களுக்கு அவருடைய அன்பைக் கொண்டுசெல்லும் பாத்திரமாக இருக்கும் அனுபவத்தை நீங்கள் இழந்துபோகக் கூடும் என்பதை ஒருபோதும் மறவாதிருங்கள்.

நான்காவது திறவுகோல்

யோவானுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செயல்பயிற்சியின் பெரிய பகுதி நான்காம் அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் துவங்குகிறது. “இவைகளுக்குப் பின்பு சம்பவிப்பவைகளையும் எழுது” என்பது அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செயல்பயிற்சியின் பெரிய பகுதியாகும். வெளிப்படுத்தல் நூலின் பெரும்பகுதி இவைகளுக்குப் பின்பு சம்பவிப்பவைகளைப் பற்றியே கூறுகிறது.

நான்காவது திறவுகோலின்மீது நீங்கள் கருத்தை வைக்க வேண்டுமானால், வெளிப்படுத்தல் நூலில் ஆறாம் அதிகாரம் முதல் பத்தொன்பதாம் அதிகாரம் வரையிலான காலவரிசையைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நான்காம் ஐந்தாம் அதிகாரங்கள் பரலோகத்தில் நடைபெறும் ஆராதிப்பை விவரிக்கும் அழகான அடையாள மொழிகளாக இருக்கின்றன. ஆனால் ஆறாம் அதிகாரத்துக்கு நீங்கள் செல்லும்போது, அதன் தொனியில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது, அதைப் புரிந்துகொள்ளுவது உங்களுக்குக் கடினமாக இருக்கிறது.

இயேசுவானவரின் இரண்டாம் வருகை எனும் தொடர் நிகழ்ச்சி ஒரு நீண்ட காலகட்டத்துக்கு நடக்கப்போவதாகும். முதலாம் நிகழ்ச்சிக்கும் இறுதி நிகழ்ச்சிக்கும் இடையில் ஒரு நீண்ட காலகட்டம் இருக்கிறது. இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு நீங்கள் எவ்வாறு அர்த்தம் கொள்ளுகிறீர்கள், எவ்வாறு இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கால வரிசைப்படுத்துகிறீர்கள் என்பதின் அடிப்படை யிலேயே சரியான கால அளவு எவ்வளவு என்பதைக் கூற முடியும். இந்த நிகழ்ச்சிகளில் குறுகிய காலகட்டத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று ஏழாண்டு கால கட்டத்தில் நடக்கப்போகும் “மிகுந்த உபத்திரவ காலமாகும்.” இயேசுவானவர் தமது ஒலிவ மலைச் சொற்பொழிவில் இதைக் குறித்து விவரித்திருக்கிறார் (மத். 24:21-29).

இந்த மகா உபத்திரவ காலம் ஏழாண்டு காலகட்டத்துக்குரியது என்று பல வல்லுநர்கள் நம்புகிறார்கள். இந்த மகா உபத்திரவ காலத்தைப் பற்றியே வெளிப்படுத்தல் ஆறாம் அதிகாரம் முதல் பத்தொன்பதாம் அதிகாரம் வரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறாம் அதிகாரத்தில் குதிரைகள் வருவதிலிருந்து பத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தின் மையப்பகுதி வரையில் “இயேசுவானவரின் இரண்டாம் வருகை” என்னும் தொடர் நிகழ்ச்சிகளில் ஏழாண்டு கால அளவுக்கு நடக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றன.

இந்தப் பகுதியில் மகாஉபத்திரவ காலம் நியாயத்தீர்ப்புகளின் தொடராகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நியாயத்தீர்ப்புகளைப் பற்றிய யோவானின் வெளிப்படுத்தலை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, ஏழு முத்திரைகள் உடைக்கப்படுவதைக் காண்கிறீர்கள். ஒவ்வொரு முறை ஒரு முத்திரை உடைக்கப்படும்போதும், ஒரு பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்பு நடைபெறுகிறது! பிறகு ஏழு எக்காளங்களைப் பற்றி நீங்கள் வாசிக்கிறீர்கள். ஒவ்வொரு முறை இந்த ஏழு எக்காளங்களில் ஒன்று ஊதப்படும்போதும் ஒரு பயங்கரமான நியாயத்தீர்ப்பு நடைபெறுகிறது.

ஆறாம் அதிகாரத்தில் முத்திரைகள் உடைக்கப்படுகின்றன. எட்டாம் மற்றும் ஒன்பதாம் அதிகாரங்களில் எக்காளங்கள் ஊதப்படுகின்றன. பிறகு, பதினாறாம் அதிகாரத்தில் நீங்கள் ஏழு கோப கலசங்களைப் பற்றி வாசிக்கிறீர்கள். இவை ஒவ்வொன்றும் ஊற்றப்படும்போதும் ஒரு நியாயத்தீர்ப்பு நடக்கிறது.

முத்திரைகள், எக்காளங்கள், கோபகலசங்களோடு தொடர்புடைய இந்த நியாயத்தீர்ப்புகள் தொடர்ந்துவரும் நியாயத்தீர்ப்புகள் என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். வேறுசிலர் நியாயத்தீர்ப்புகளின் ஒரே காலகட்டம் மூன்று வெவ்வேறான வழிகளில் விவரிக்கப்படுகிறது என்று நம்புகிறார்கள். இந்த மூன்று நியாயத்தீர்ப்புகளுக்கு நடுவிலும் இவைகளைக் குறித்த விளக்கவுரையை நீங்கள் காணலாம். என்றாலும், ஏழு, பத்து முதல் பதினைந்து மற்றும் பதினேழு முதல் பத்தொன்பதாம் அதிகாரங்களில் காணப்படும் இந்த விளக்கவுரைகள் காலவரிசைப்படி கொடுக்கப்படவில்லை.

ஐந்தாவது திறவுகோல்

வெளிப்படுத்தலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள இந்த நிகழ்ச்சிகளில் காலவரிசையைக் குறித்துத் தாழ்மையோடிருங்கள் என்பதே வெளிப்படுத்தலின் செய்தியைத் திறக்கும் ஐந்தாவது திறவுகோலாகும். நான் தாழ்மையோடு ஒரு காலவரிசையைக் குறிப்பிடுகிறேன். இயேசுவானவர் கூறுகிறபடி, இந்த முடிவு வரும் காலத்தையும் நேரத்தையும் தேவதூதர்கள் மட்டுமல்ல தேவனுடைய குமாரன்கூட அறிய மாட்டார். பிதாவானவர் மட்டுமே இதை அறிவார் (மத். 24:36). இஸ்ரவேலருக்கு ராஜ்யத்தை எப்போது திரும்பக் கொடுப்பீர் என்று துவக்ககால அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவானவரிடம் கேட்டபோது, பிதாவானவர் அந்தக் காலத்தை எவருக்கும் வெளிப்படுத்தச் சித்தம் கொண்டிராதபடியால் அவர்களால் அதை அறிய முடியாது என்று பதிலளித்துவிட்டார் (அப். 1:7). தேவதூதர்கள் இதை அறிந்திராதபோது, தேவனுடைய குமாரனும் இதை அறிந்திராதபோது, பிதாவானவர் மட்டுமே இதை அறிந்திருக்கும்போது, நாம் இந்த நிகழ்ச்சிகளின் “காலங்களையும் வேளைகளையும்” கணித்து, ஒரு காலவரிசையை உருவாக்க முயலும்போது தாழ்மையோடுதானே அதைச் செய்ய வேண்டும்?

இந்த நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று திருச்சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதாகும். சபையானது உலகத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பிறகு, நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடியபடி, உலகத்தில் மகா உபத்திரவ காலம் துவங்குகிறது. பிறகு கிறிஸ்துவின் மெய்யான இரண்டாம் வருகை இருக்கும். அப்போது அவர் சபையை எடுத்துக்கொள்ளுவதற்காக அல்ல, பூமியில் ஆளுகைசெய்வதற்காகச் சபையோடு திரும்பி வருகிறார். இந்த ஆளுகை ஆயிரம் ஆண்டுகாலம் நீடிக்கும் ஒரு ராஜ்யமாக இருக்கும் என்று சிலர் விசுவாசிக்கிறார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு அர்த்தம் கூறுவதில் விசுவாசிகள் பிளவுபடுகிறார்கள். நீங்கள் எந்தக் காலவரிசையை உருவாக்கினாலும், எப்படி அர்த்தம் கூறினாலும் பல விசுவாசிகள் அதை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். இந்த நிகழ்ச்சிகளின் காலவரிசையைக் கணிப்பதிலும் அர்த்தம் கூறுவதிலும் தாழ்மையோடிருங்கள்.

ஆறாவது திறவுகோல்

இந்தப் புத்தகத்தில் நாம் படிப்பதைப் புரிந்துகொள்ளுவது அல்ல, ஆராதிப்பதே நமது செயல்நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். இது மிக முக்கியமானதாகும். இந்தப் புத்தகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளவைகளை வாசித்து, அவைகளை எடுத்துப்போடாமலிருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு வாக்குத்தத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது (22:18). இந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பாகச் சபைகளுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள நிருபங்களில் போதனையளிக்கும் மற்றும் தியானத்துக்குரிய

பல சத்தியங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்ற கட்டளை நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தேவனையும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவையும் ஆராதிப்பதற்கு மாறாக விசுவாசிகள் இந்த நூலைக் குறித்த அறிவைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

அன்புக்குரிய அப்போஸ்தலன் நூலின் இறுதியில் இரண்டு இடங்களில் இந்தத் திறவுகோலுக்கு ஏற்றபடி நடந்துகொள்ளுகிறார். இந்த அடையாளக் குறியீடுகளின் அர்த்தத்தை எடுத்துக் கூறிய தேவதூதனின் காலில் யோவான் விழுந்து வணங்குகிறார். அவரைத் தடுத்த தேவதூதன் ‘‘அப்படிச் செய்யாதபடிக்குப் பார்; உன்னோடும் இயேசுவைக் குறித்துச் சாட்சியிட்ட உன் சகோதரரோடுங்கூட நானும் ஒரு ஊழியக்காரன்; தேவனைத் தொழுதுகொள்’’ என்று சொன்னான் (19:10; 22:8).

வெளிப்படுத்தல் நூலை வாசிப்பதின் நோக்கத்தை இது தெளிவு படுத்துகிறது. இதன் நோக்கம் நூலைப் புரிந்துகொள்ளுவது அல்ல, யோவான் சவிசேஷத்தை வாசிப்பதுபோல, இதை வாசித்து, இயேசுவானவரைக் காண்பதே நோக்கமாகும். பிறகு நீங்கள் காணும் இயேசுவை, தேவனை ஆராதிப்பீர்கள்! வெளிப்படுத்தல் நூலானது உங்கள் பயபக்தியையும், ஆராதிக்கும் உணர்வையும் அதிகரிக்கச் செய்வதாக. இந்த நூலை வாசிக்கும்போது, தேவனுடைய பிரசன்னத் துக்குள்ளாகச் செல்லுங்கள்.

ஏழாவது திறவுகோல்

‘‘தேவன் ஏன் நமக்கு வருங்காலத்தைப் பற்றிய இந்தக் காரியங்களை அறிவித்திருக்கிறார்?’’ என்ற கேள்வியைக் கேட்பதே ஏழாவது திறவுகோலாகும். தேவன் திரையை விலக்கி, எல்லாம் எப்படி முடிவடையப் போகின்றன என்று சொல்லும்போது, அவர் திரையை விலக்குவதற்கு ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது.

‘‘திரைக்குப் பின்னால் என்ன நடக்கப்போகிறது என்று நான் காட்டியதின் அடிப்படையில், இன்றைய பரிமாணத்தில் நீங்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்? எப்படிப்பட்ட பரிசுத்த வாழ்க்கை நீங்கள் வாழ வேண்டும்!’’ என்பதே இதற்குரிய செயல்படுத்துதலாகும். வேதாகமத்தின் இந்தக் கடைசிப் புத்தகத்தில் அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ள எல்லாச் சத்தியங்களின் அடிப்படையில், அவை நமது நிகழ்காலத்தின் அன்றாட வாழ்க்கையில் தாக்கம் விளைவிக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார்.

எட்டாவது திறவுகோல்

நீங்கள் திரைக்குப் பின்னால் பார்த்து, நித்தியநிலையைக் குறித்த வரையில் என்ன நடக்கப் போகிறது என்பதைக் காணும்போது, *சயவிரூப்பப்படி சிந்திப்பதைக் குறித்து எச்சரிக்கையாக இருங்கள்*. வேத வசனமானது அடையாளக் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தி, கல்லறைக்கு அப்பால் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறது. பலர் நித்திய நிலை எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்களோ அதற்கேற்றபடி இதற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். நாம் விருப்பப்படி சிந்திப்பதின்மூலம் இந்த வெளிப்பாட்டின் அர்த்தம் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. இந்த உலக வாழ்வுக்கு அப்பால் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை நீங்கள் மெய்யாகவே அறிந்துகொள்ள விரும்புவிட்களானால், திறந்த மனதோடு இந்த நூலைப் படிக்க வேண்டும்.

ஒன்பதாவது திறவுகோல்

நான்காம் மற்றும் ஐந்தாம் அதிகாரங்களில் நாம் ஒன்பதாவது திறவுகோலைக் காண்கிறோம். பரலோகத்தின் திறந்தவாசல் வழியாக நீங்கள் பார்க்கும்போது, இந்த இரண்டு அதிகாரங்களிலும் விவரிக்கப்படும் அடையாளங்கள் எல்லாமே பரலோகத்தின் மையத்திலுள்ள சிங்காசனத்தோடு அவைகளின் தொடர்பின் அடிப்படையில் விவரிக்கப்படுவதைக் கவனியுங்கள். சிங்காசனத்தின் மத்தியில் ஆட்டுக்குட்டியானவர் நின்றுகொண்டிருக்கிறார். அந்தச் சிங்காசனத்தைச் சுற்றிலும் இருபத்துநான்கு சிறிய சிங்காசனங்கள் இருக்கின்றன. சிங்காசனத்திலிருந்து மின்னலும் இடியும் புறப்படுகிறது. ஏழு அக்கினி தீபங்கள் சிங்காசனத்துக்கு முன்னால் எரிந்துகொண்டிருக்கின்றன. சிங்காசனத்துக்கு முன்னால் கண்ணாடிக்கடல் இருக்கிறது. சிங்காசனத்தைச் சுற்றிலும் தேவதூதரின் குரல் கேட்கிறது.

நான்காம் மற்றும் ஐந்தாம் அதிகாரங்களில் சிங்காசனத்துக்கு முன்பாகப் பரிசுத்தவான்கள் ஒரு புதுப்பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருப்பதை நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள். இது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! பாவிகள் உட்படச் சிருஷ்டிகள் யாவும் ஆட்டுக்குட்டியானவரை வணங்கிக் கனம்பண்ணுவதைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்டுள்ளது; ஆனால் சிங்காசனத்தோடுள்ள தொடர்பில் அவர்கள் எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படவில்லை. அவர்கள் பரலோகத்தில் இல்லாதபடியால், நரகத்திலிருந்து அவரை வணங்குகிறார்கள் என்றே நாம் முடிவுக்கு வர வேண்டும். இது எவ்வளவு பயங்கரமானது!

பத்தாவது திறவுகோல்

வெளிப்படுத்தல் நூலில் ஒரே வேளையில் இரண்டு வெவ்வேறான நிகழ்ச்சித் தொகுதிகள் சொல்லப்படுவதைக் கவனியுங்கள். *பரலோகத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சித் தொகுதி 4, 5, 19, 20, 21, 22* அதிகாரங்களில் சொல்லப் படுகிறது. அதே வேளையில் *பூமியில் நடக்கும் நிகழ்ச்சித் தொகுதி 6, 8, 9, 16, 19, 20* ஆம் அதிகாரங்களில் சொல்லப்படுகிறது. பத்தொன்பதாம் மற்றும் இருபதாம் அதிகாரங்கள் பாதிபாதியாக இந்த இரண்டு நிகழ்ச்சித் தொகுதிகளைப் பற்றியும் சொல்லுகின்றன.

பதினொன்றாவது திறவுகோல்

இது வெளிப்படுத்தல்களின் நூல் அல்ல, இது இயேசுகிறிஸ்துவின் வெளிப்படுத்தலாகும். முதலாம் அதிகாரத்திலிருந்து இருபத்தியிரண்டாம் அதிகாரம் வரையில் இது இயேசுகிறிஸ்துவின் தொடர்ச்சியான வெளிப்படுத்தலாக இருக்கிறது. யோவானின் சவிசேஷத்திலும், பழைய ஏற்பாட்டிலும்கூட நீங்கள் இயேசுவானவரை நோக்கிப் பார்த்ததுபோல, *வெளிப்படுத்தலின் புத்தகத்திலும் இயேசு கிறிஸ்துவை நோக்கிப் பாருங்கள்*. கிறிஸ்து ராஜாதி ராஜாவாகவும், கர்த்தாதி கர்த்தாவாகவும் வெளிப்படுத்தப்படுவதைப் பாருங்கள்.

பன்னிரண்டாவது திறவுகோல்

‘‘இவைகளுக்குப் பின்பு சம்பவிக்க வேண்டியவைகளை’’ யோவானுக்குக் காட்டுவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (4:1). சர்வ வல்ல தேவன் நீதியுள்ள தேவனாக இருக்கிறபடியாலும், இந்த உலகத்தில் அதிகமான அநீதி காணப்படுவதாலும், வெளிப்படுத்தலின் நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுபோன்ற இறுதியான நியாயத்தீர்ப்பு அவசியப்படுகிறது.

பதின்மூன்றாவது திறவுகோல்

நாம் புரிந்துகொள்ளுவதற்கு அல்ல, ஆராதிப்பதற்காக இந்த நூலை வாசிக்க வேண்டும் என்றாலும், இந்த நூலில் உங்களால் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய அதிகமான காரியங்களும் இருக்கின்றன என்ற உணர்வோடு இதை வாசியுங்கள். இந்த நூலின் செய்தியை வாசித்து, அதை உங்கள் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்து வீர்களானால் உங்களுக்கு ஒரு வாக்குத்தத்தம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது (22:18).

பதினான்காவது திறவுகோல்

வேதாகமத்தின் இந்த இறுதி நூலை வாசித்து முடித்தபிறகு, இந்த நூலில் கடைசிக்காலக் காரியங்களைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டுள்ளவைகளையும், கடைசிக்காரியங்களைப் பற்றி வேதாகமத்தின் பிற நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளவைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். தீர்க்கதரிசிகள் முதல் இயேசுவானவர் மற்றும் அப்போஸ்தலர்கள் வரை எல்லோருடைய செய்திகளும் உங்களுக்கு இந்த அறைகூவலை விடுக்கின்றன: இன்று உங்கள் வாழ்க்கையை நீங்கள் வாழும்போது, வரவிருக்கும் காரியங்களின் இயல்பைப் பற்றி நீங்கள் கற்றுக் கொண்டவைகள், நீங்கள் விசுவாசிக்கும் காரியங்களிலும், உங்கள் மதிப்பீடுகளிலும் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன?

சிங்காசனத்தைச் சுற்றிலும் புதுப்பாட்டைப் பாடும் பரிசுத்தவான்கள் சகல கோத்திரங்களிலும் பாஷைக்காரரிலும் ஜனங்களிலும் ஜாதிகளிலுமிருந்தும் வருவார்கள் என்று நாம் அறிகிறோம் (5:9). அவர்கள் அங்கே எப்படி வந்துசேர்ந்தார்கள் என்பதைப் பற்றி நீங்கள் நினைக்கும்போது, இயேசுகிறிஸ்துவின் பிரதான கட்டளை மற்றும் இன்று உலகமெங்கிலும் தமது சபையைக் கட்டியெழுப்பிவரும் ஆண்டவரின் கிரியை இவைகளைக் குறித்த உங்கள் பார்வையில் அது எத்தகைய தாக்கத்தை விளைவிக்கிறது?

“நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று தேவன் மனிதனிடம் கேட்கும் கேள்வியோடு வேதாகமம் துவங்குகிறது. “இயேசுகிறிஸ்துவின் இந்த மகிமையான வெளிப்பாட்டில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் வேளையில் நீ எங்கே இருப்பாய்?” என்ற கேள்வியோடு வேதாகமம் முடிவடைகிறது. இரண்டே காரியங்கள் நடைபெற வாய்ப்புள்ளது. நீங்கள் சிங்காசனத்தைச் சுற்றிலும் பரிசுத்தவான்களோடு சேர்ந்து பாடிக்கொண்டிருப்பீர்கள். அல்லது நரகத்திலிருந்து ஆட்டுக்குட்டியானவரை வணங்கும் பாவிக்களோடு இருப்பீர்கள். நீங்கள் எங்கே இருக்கப்போகிறீர்கள் என்பதை இயேசுகிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்துக்கு இப்போது நீங்கள் எப்படிச் செவிசாய்க்கிறீர்கள் என்பதே தீர்மானிக்கிறது.

நூற்றாண்டுகளாகச் சபை வரலாறு முழுவதிலும் கோடிக்கணக்கானவர்கள் வேதாகமத்தின் இந்த இறுதி நூலைப் படித்து விசுவாசிக்கும்படி தூண்டுதல் பெற்றிருக்கிறார்கள். நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவை உங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு, அவரை உங்கள் ராஜாதிராஜாவாகவும், கர்த்தாதி கர்த்தாவாகவும் முடிசூட்டியிராவிட்டால், வெளிப்படுத்தலைப் பற்றிய இந்தச் சிறிய ஆய்வு உங்கள் நித்தியத்தைக் குறித்த தீர்மானம் எடுக்கும்படி உங்களைத் தூண்ட வேண்டும் என்பதே என் ஜெபமாகும்.

**கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகள்
(பகுதி 1)**

புத்தகம் – 16

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை – 600 010.

The Values of Christ (Part 1)
Booklet - 16
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அத்தியாயம் ஒன்று

அவர் தாமே

இன்று உலகம் முழுவதிலும் “மதிப்புமிக்க தன்மைகளின் வெற்றிடம்” ஒன்று நிலவுவதைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். ஒரு தரமிக்க வாழ்க்கையை வாழுவதற்காக மக்களை வழிநடத்துகிற ஓர் உள்ளான திசைகாட்டி குறைபடுகிறது என்றும் கூறமுடியும். குடும்பத்தின் மதிப்புமிக்க தன்மைகள் சரிந்துகொண்டிருக்கிறது, ஏனென்றால் விவாகரத்துகள் மிக வேகமாக அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன; கோடிக்கணக்கான பிள்ளைகள் தங்களுடைய பெற்றோரின் நிலையான திருமண வாழ்க்கையினால் கிடைக்கவேண்டிய பாதுகாப்பையும், பராமரிப்பையும் இழந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சொற்பொருள் அகராதியின்படி, ஒரு மதிப்புமிக்க தன்மை என்பது “ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தின் தன்மையினால் அது ஏறக்குறைய முக்கியமானதாகவும், பயனுள்ளதாகவும், லாபகரமானதாகவும், இதன் காரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது என்று நாம் உறுதிசெய்வதாகும்”. தேவனை விசுவாசிப்பவர்கள், எது சரி, எது தவறு என்பதை அவர்களுக்கு வரையறுக்கும் நெறிமுறைகளை அவரில் காண்கிறார்கள். தேவனை விசுவாசிப்பவர்கள் அவர் அவர்களை உருவாக்கியபோதும் அவருடைய குமாரன் அவர்களை மீண்டுமாக மறுபிறப்படையச் செய்த போதும், அவர்களிடம் எதிர்பார்த்த வாழ்க்கையின் தரத்திற்கு அவர்களை வழிநடத்தும் ஒரு மதிப்புமிக்க தன்மையை அவரில் காண்கிறார்களா?

இந்தக் கேள்விக்கு இயேசு இவ்வாறு பதிலளித்தார்: “நானோ அவைகளுக்கு ஜீவன் உண்டாயிருக்கவும், அது பரிபூரணப்படவும் வந்தேன்” (யோவான் 10:10). இயேசு நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரிப்பதற்காக மட்டும் இவ்வுலகத்திற்கு வரவில்லை. நாம் எப்படி வாழவேண்டுமென்பதை நமக்குக் காண்பிப்பதற்காகவும் அவர் வந்தார். நமக்கு மதிப்புமிக்க தன்மைகளை முழுமையாக போதித்து, சிறப்பாகக் காட்டியதன் மூலமாக அவர் அதைச் செய்தார். இயேசு வாழ்ந்த மிக முக்கியமான வாழ்க்கையைப் பற்றி வேதாகமத்தின்

நான்கு சுவிசேஷங்களில் நாம் பார்க்கும்போது, முழுமையான மதிப்புமிக்க தன்மைகளை அவர் அடையாளங்காட்டுவதையும், எடுத்துக்காட்டுவதையும், வலியுறுத்துவதையும் காண்கிறோம். கிறிஸ்துவின் அந்த முழுமையான மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நாம் கடைப்பிடிக்கும் போது, அவற்றை நாம் அறிக்கையிட வேண்டும்.

புதிய ஏற்பாட்டில், நம்முடைய பாவங்களை அறிக்கையிட வேண்டும் என்று மட்டும் நமக்கு அறிவுறுத்தப்படவில்லை. நாம் இயேசு கிறிஸ்துவை அறிக்கையிடவேண்டும் என்றும் உணர்த்தப் படுகிறோம் (மத்தேயு 10:32; ரோமர் 10:9). “அறிக்கையிடுதல்” என்ற வார்த்தை மூலபாஷையாகிய கிரேக்க மொழியில் “homo” மற்றும் “legeo” என்ற இரண்டு பகுதிகளைக் கொண்டது. “Homo” என்றால் “ஒரே வகையான தன்மை” என்று பொருள்; “legeo” என்றால் “பேசுதல்” என்று பொருள். நாம் நம்முடைய பாவங்களை அறிக்கையிடும்போது, நாம் ஒரே வகையான தன்மையுடையவைகளைப் பேசவேண்டும் அல்லது இயேசு நம்முடைய பாவங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறவைகளையே நாமும் கூறவேண்டும். நாம் கிறிஸ்துவை அறிக்கையிடும்போது, நாம் அவர் கூறுகிற காரியங்களையே கூறவேண்டும் அல்லது அவர் ஒரு மதிப்புமிக்க தன்மையை எடுத்துக்காட்டும்போது, போதிக்கும் போது அல்லது வலியுறுத்தும் போது அதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நாம் அறிக்கையிடுவதற்குத் துவங்க வேண்டுமானால், அவர் தாமே நம்மிடம் வெளிப்படுத்தின தன்மையிலிருந்து துவங்கவேண்டும். இயேசு கிறிஸ்து தம்மை யார் என்று சொன்னார்? கிறிஸ்துவின் அந்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் எவ்வாறு அறிக்கையிடவேண்டும்? முதலாம் கேள்விக்கான விடையை நாம் யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்தின் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் காண்கிறோம். “பரலோகத்திலிருந்திறங்கினவரும் பரலோகத்திலிருக்கிறவருமான மனுஷகுமாரனையல்லாமல் பரலோகத்துக்கு ஏறினவன் ஒருவனு மில்லை.... தேவன் தம்முடைய ஒரேபேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்” (13, 16).

இயேசு தம்மைத்தாமே தேவனுடைய குமாரனென்று அழைத்துக் கொண்டார், ஆனால் நாம் தேவனுடைய குமாரர்களாக இருப்பதைப் போல அவர் தேவனுடைய குமாரனல்ல. நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் மீது, நம்முடைய விசுவாசத்தை வைக்கும்போது, நம்மை நாமே தேவனுடைய குமாரர்களென்று அழைத்துக்கொள்வதற்கான அதிகாரத்தைப்

பெறுகிறோம் (1:12), ஆனால் இயேசு மட்டுமே “ஒரே பேறான” தேவனுடைய குமாரன். இதுவரையில் அல்லது இனிமேலும் எவருமே தேவனுடைய குமாரனாக இருந்திராத ஒரு வகையில் அவர் தேவனுடைய குமாரனாக இருக்கிறார். அவர் தம்முடைய மரணத்திற்கு முன்பாக இவ்வாறு ஜெபித்தார்: “பிதாவே, உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்திலே மகிமைப்படுத்தும்” (17:5). இயேசு சரித்திர பூர்வமாக ஒரு மாட்டுத் தொழுவத்தில் பிறந்து, முப்பத்தி மூன்று வயதிலே ஒரு சிலுவையில் மரித்ததைக் காட்டிலும் மேலானவர். உலகத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்பாகவே அவர் தேவனோடிருந்தார்.

ஆனால் இயேசு தம்மை தேவனுடைய ஒரே பேறான குமாரன் என்று அழைத்துக்கொண்டதைக் காட்டிலும் அதிகமானதைச் செய்தார். இயேசு இவ்வுலகத்திலே கூறின காரியங்களிலே மிகவும் உறுதிபடக் கூறிய கூற்று அவர் பரிசேயனான நிக்கொதேமுவிடம் கூறியதாகும். அவர் தாம் “உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்று” (3:15) கூறினார். “சர்ப்பமானது மோசேயினால் வனாந்தரத்திலே உயர்த்தப்பட்டது போல....” அவரும் ஒரு சிலுவையில் அறையப்பட வேண்டுமென்பது அதன் பொருள். இயேசு தாம் உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்று நிக்கொதேமுவிடம் கூறினார். ஏனென்றால் அவர் தேவனுடைய ஒரே குமாரன், இவ்வுலகத்தின் பாவப் பிரச்சனைக்கான ஒரே தீர்வு, தேவனுடைய ஒரே இரட்சகர்.

இயேசு கிறிஸ்து தம்மை உலக இரட்சகராக வலியுறுத்தியபோது, அவர் தம்மை விசுவாசிக்கிறவர்கள் மட்டுமே இரட்சிக்கப்படுவார்கள் என்ற உறுதியான குறிப்பையும் குறிப்பிட்டார். அவர் உயர்த்தப்பட்டதை சரீரப்பிரகாரமாக அவரைக் கண்டவர்களுக்கு மாத்திரம் இது சாத்தியமல்ல, ஆனால் உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்களுக்கும் இது சாத்தியமாகிறது: “உலகத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கும்படி தேவன் தம்முடைய குமாரனை உலகத்தில் அனுப்பாமல், அவராலே உலகம் இரட்சிக்கப்படுவதற்காகவே அவரை அனுப்பினார்” (17).

எண்ணாகமம் 21:6-9 வசனங்களில், இஸ்ரவேல் மக்களுடைய தொடர்ச்சியான மனமடிவின் விளைவாக, தேவன் அவர்களுக்குள்ளே அனுப்பின சர்ப்பங்களினால் அவர்கள் மடிந்துகொண்டிருந்தார்கள் என்று வாசிக்கிறோம். ஆனால் மோசே ஒரு வெண்கல சர்ப்பத்தை உயர்த்தும்படி தேவன் அவனுக்குக் கட்டளையிட்டார். அதை விசுவாசத் தோடு பார்க்கிற எவனும் சர்ப்பத்தினுடைய விஷத்திலிருந்து குணமாக்கப்படுவான். அதைப் போலவே, இயேசுவும் தம்மை விசுவாசிக்கிற அனைவரும் நித்திய ஜீவனை அடையும்படி அவர்

சிலுவையில் உயர்த்தப்படவேண்டும் என்று அவர் கூறினார் (யோவான் 3:14,15).

இயேசு இவைகளை வலியுறுத்தியபோது, ஒரு மனிதன் எப்படி மறுபடியும் பிறக்கமுடியும் என்று அவர் நிக்கொதேமுவிடம் கூறினார். ஒரு மனிதன் எப்படி மறுபடியும் பிறக்கமுடியும் என்று நிக்கொதேமு இயேசுவிடம் கேட்டான். இயேசு இந்தக் கேள்விக்கு இரண்டு பதில்களைக் கொடுத்தார். முதலாவதாக, காற்றின் செயல்பாட்டை நம்மால் விளங்கிக்கொள்ளமுடியாததுபோல, ஒரு ஆத்துமா மறுபடியும் பிறப்பதில் தேவனுடைய பங்கையும் நம்மால் விளங்கிக்கொள்ளமுடியாது என்று இயேசு நிக்கொதேமுவிடம் கூறினார்: “காற்றானது தனக்கு இஷ்டமான இடத்திலே வீசுகிறது. அதின் சத்தத்தைக் கேட்கிறாய், ஆகிலும் அது இன்ன இடத்திலிருந்து வருகிறதென்றும், இன்ன இடத்திற்குப் போகிறதென்றும் உனக்குத் தெரியாது; ஆவியினால் பிறந்தவனெவனோ அவனும் அப்படியே இருக்கிறான்” (8). மறுபடியும் பிறக்கிற அனுபவம் என்னும் அற்புதத்தில் தேவனுடைய பங்கை இயேசு இப்படியாக விவரித்தார்.

ஒரு வகையில், இயேசு, புதிதாக பிறக்கும் அனுபவத்தில் தேவனுடைய பங்கை நம்மால் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ளமுடியாது என்று கூறினார். ஆனால் மனிதனும் தன்னுடைய புதிய பிறப்பில் பங்கு வகிக்கிறான் என்றும் அவர் கூறினார். அவன் தேவகுமாரனை விசுவாசிப்பது அவனுடைய கடமை: “தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுபோகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்” (16). மறுபடியும் பிறக்கிற அனுபவம் நம்முடைய விசுவாசத்தினாலும் (நம்முடைய பங்கு) தேவனுடைய புதிதாக்கும் ஆற்றலினாலும் (அவருடைய பங்கு) செயல்படுத்தப்படுகிறது.

இயேசு கிறிஸ்து உலகத்தின் இரட்சகர். அவர் உலகத்தைப் பாவத்திலிருந்து மீட்பதற்காகவும், அவர் தாம் யாரென்பதையும், அவர் இந்த உலகத்திற்கு ஏன் வந்தார் என்பதையும் விசுவாசிப்பவர்களுக்குள் ஜீவனை உருவாக்குவதற்காகவும் வந்தார். அவர் தம்மைப்பற்றி உரிமை பாராட்டின காரியங்களை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா? அவர் தம்மூலமாக வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? அவர் தம்மைப்பற்றி கூறிய காரியங்களுக்கு உங்களுடைய மறுமொழியை பெறுவதற்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஏனென்றால் அவர் உங்களுடைய பாவங்களை மன்னித்து, உங்களுடைய வாழ்க்கையில் புதிய பிறப்பென்னும் அற்புதத்தைத் துவங்குவதற்கு வாஞ்சிக்கிறார்.

அத்தியாயம் இரண்டு

அன்பு

இயேசு தாம் ரோம பேரரசினாலும், யூத மதப்போதகர்களாலும் விசாரிக்கப்பட்டு, சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கான வேளை வந்தது என்பதை அறிந்தபோது, தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களாக தம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களாகிய பன்னிரெண்டு மனிதர்களோடு தம்முடைய கடைசி இரவைக் கழித்தார். அந்த இரவில் இயேசு இந்த மனிதர்களோடு பகிர்ந்துகொண்டவைகளைக் கூறுவதற்கு முன்னுரையாக யோவான் இவ்வாறு எழுதுகிறார். “பஸ்கா பண்டிகைக்கு முன்னே, இயேசு இவ்வுலகத்தைவிட்டுப் பிதா வினிடத்திற்குப் போகும்படியான தம்முடைய வேளை வந்ததென்று அறிந்து, தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தபடியே, முடிவு பரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்” (13:1). இயேசு உலகத்தில் தம்முடைய வாழ்க்கையின் முடிவு நெருங்கிவிட்டதை அறிந்தவராக, தம்முடைய பரிபூரண அன்பை இம்மனிதர்களுக்கு காண்பிக்கும்படி அவர்களோடு அந்நேரத்தைச் செலவிட்டார்.

அந்த இறுதிக் கணங்களுக்கு முன்பதாகவும் இயேசு அவர்களை நேசித்தார் என்பதை சீஷர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். இயேசு இந்த மனிதர்களை மூன்று வருடங்களாக நேசித்துக் கொண்டிருந்தார். யோவான் தன்னை இயேசு நேசித்தார் என்ற விந்தையிலிருந்து மீளமுடியாமலிருந்தான். அவன் தன்னுடைய சுவிசேஷம் முழுவதிலும், தன்னைக் குறித்து இயேசுவுக்கு அன்பான சீஷன் என்று குறிப்பிடுகிறான். அறுபது வருடங்களுக்குப் பிறகு, அவன் புதிய ஏற்பாட்டின் கடைசிப் புத்தகத்தை “நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தவருக்கு” என்ற வார்த்தைகளோடு இயேசுவுக்கு அர்ப்பணித்தான்.

இயேசுவினுடைய முகத்தைப் பார்க்கிற ஆசீர்வாதமான அனுபவத்தைப் பெற்ற எவரும் அவர்கள் அவரால் நேசிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை அறியமுடியும். அப்படியென்றால், அவர்கள் இயேசுவுடன் மேல் வீட்டறையில் கழித்த அந்தக் கடைசி கணங்கள் அவர்கள் அவருடன் செலவழித்த எத்தனையோ நேரங்களைக் காட்டிலும் எவ்வாறு வேறுபட்டிருந்தது? அந்த அறையில், ஒரு அடிமையானவன் அல்லது ஒரு வீட்டு வேலைக்காரன் செய்யவேண்டியதை இயேசு செய்தார். அவர் ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரையும், ஒரு சீலையையும் எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவினார்! அப்படிப்பட்ட ஒரு தாழ்மையின் செயல் சீஷர்களை நிலைகுலையச் செய்தது. அவர்கள் அந்த மேல் வீட்டறை போஜனத்திற்குப் போகும் வழியில், இயேசு எப்போதும் குறிப்பிட்ட அவருடைய இராஜ்யத்தில் எவன் பெரியவனாயிருப்பான் என்று அவர்களுக்குள்ளே வாக்குவாதம் பண்ணினார்கள் என்று லூக்காவின் கவிசேஷம் நமக்குக் கூறுகிறது. இயேசு அவர்களுடன் தம்முடைய கடைசி சில மணிநேரங்களைத் துவங்கின விதம் அவர்களை எவ்வளவாக அசைத்திருக்கும் (யோவான் 13:1-17).

இயேசு அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவி முடித்தபின்பு, அவர்களைப் பார்த்து, நான் உங்களுக்குச் செய்ததை அறிந்திருக்கிறீர்களா? என்று கேட்டார். இக்கேள்விக்கான பதில் மிகவும் தெளிவாக இருப்பதுபோல தோன்றும். அவர் அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவினார். ஆனால் இந்தக் கேள்விக்கு இயேசு எதிர்பார்த்த பதிலை, இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி யோவான் குறிப்பிட்டிருக்கிற வேதாகமப் பகுதியின் துவக்க வசனத்தில் காண்கிறோம்: “...தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தபடியே, முடிவு பரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்.” இயேசு அவர்களுடைய பாதங்களைக் கழுவினபோது, அவர் அவர்களில் அன்பு கூர்ந்தார்.

இயேசு இந்த மனிதர்களை நேசித்தார்; அவர்களும் தங்களுடைய குறைபாடுள்ள வழிகளில் அவருடைய அன்பைத் திரும்பச் செலுத்தினார்கள். அவர் அவர்களோடு ஒரு உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்தினார்: “என் பின்னே வாருங்கள், உங்களை மனுஷரைப் பிடிக்கிறவர்களாக்குவேன்” (மத். 4:19). அவர்கள் மூன்று வருடங்களாக இயேசுவுடன் இந்த உடன்படிக்கைக்கு உட்பட்டிருந்தார்கள். அந்தக் காலகட்டத்தில், அந்த உடன்படிக்கையை செயல்படுத்துகின்ற சக்தி அன்பு என்பதை அவர்கள் கண்டறிந்தார்கள். அவர்கள் இதுவரை நேசிக்கப் படாத பல வழிகளில் இயேசு அவர்களை நேசித்தார்; அவர்கள் அறிந்திருப்பவைகளுக்கு மேலாகவும், அவர்கள் தங்களைக் குறித்து கனவில் கூட நினைக்காத அளவுக்கு அவர்களை உருவாக்கினார்

என்றாலும், அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் ஒரு அன்பின் உடன்படிக்கையைச் செய்யவேண்டுமென்பதை அவர்கள் நினைத்துப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்.

அவர்களோடு இயேசு செலவிட்ட இந்தக் கடைசி நேரத்தின் மையத்தில், அவர் ஒரு புதிய கட்டளையை அவர்களுக்குக் கொடுத்த போது, ஒரு புதிய உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்துவதற்கான ஒரு சவாலை அவர் அளித்தார்: “நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்பா யிருங்கள்; நான் உங்களில் அன்பாயிருந்ததுபோல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” (34). இயேசு இந்தப் புதிய கட்டளையைக் கொடுத்தபோது, அவர்கள் ஒருவரிலொருவர் செலுத்தவேண்டிய அன்பின் தன்மையை அவர் அடையாளங்காட்டினார். அவர் அவர்களை நேசித்த அதே விதத்தில் அல்லது அதே முறையில் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்க வேண்டும். அவர் அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவினதுபோல, அவர்களும் ஒருவருடைய கால்களை மற்றொருவர் கழுவ வேண்டும்.

இந்தச் சம்பவத்தின்போது, அப்போஸ்தலர்கள் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டு, இந்தப் புதிய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதன் அர்த்தம் என்ன என்பதை உணருவதுபோல நான் பல வேளைகளில் கற்பனை செய்திருக்கிறேன். அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவன் தன்னுடைய மக்களாகிய யூதர்களிடமிருந்து ரோமர்களுக்காக வரிகளைச் சேகரித்த ஒரு ஆயக்காரன். மற்றொருவன் பாலஸ்தீனா மீதான ரோம ஆதிக்கத்தை இடைவிடாமல் எதிர்த்து சண்டையிட்ட யூத வெறியர் குழுவைச் சேர்ந்தவன். மேலையைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்த அவர்களுடைய கண்கள் ஒன்றோடொன்று சந்தித்துக் கொண்ட அந்த வேளையில், ஒவ்வொருவருடைய மனதிலும், “நான் – அவனை நேசிப்பதா?” என்ற சிந்தனை எழும்பியிருக்கும் என்று நான் கற்பனை செய்கிறேன். நிச்சயமாகவே இக்கேள்விக்கான பதில் “ஆம், நீ அவனை நேசிக்க வேண்டும். நீ அவனுடைய கால்களைக் கழுவவேண்டும். ஏனென்றால், ஒரு யூத வெறியன் ஒரு ஆயக்காரனுடைய கால்களைக் கழுவுகிறான் என்று உலகம் கேள்விப்படும்போது, நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்கள் என்பதை அவர்கள் அறிந்துகொள்வார்கள்” என்பதாயிருக்கும்.

நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கு அன்பைப் பற்றி போதிப்பதற்கான மிகச்சிறந்த வழி நாம் அவர்களில் அன்பு கூருவதும், தங்களுடைய தாயும், தகப்பனும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் அறியச் செய்வதுமாகும். உலகம் முழுவதிற்கும் ஒரு அன்பின் சுவிசேஷத்தை அறிவிப்பதற்காக இயேசு அப்போஸ்தலர்களான சீஷர்களை அழைத்து, மூன்று வருடங்களாக அவர்களுக்கு பயிற்சி அளித்தார். அவர் தம்முடைய புதிய கட்டளையைப் பல விதங்களில்

விளக்கிக் கூறியபோது, இந்த முழு உலகத்திற்கும் அன்பைப் போதிப்பதற்கான மிகச் சிறந்த வழி, ஒருவரையொருவர் நோக்கிப் பார்ப்பது என்று அவர் அவர்களிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தார். பின்பு, “நான் உங்களை நேசித்ததுபோல, நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பு கூருவீர்கள் என்று உறுதிக்கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

இந்தப் புதிய கட்டளை, பின் நாட்களில் சபை என்று அழைக்கப்படும் ஒரு புதிய மக்கள் குழுவை உருவாக்கியது. கிறிஸ்து அவர்களில் அன்பு கூர்ந்ததுபோல அவர்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்புகூருவதன்மூலமாக, அவர்கள் உலகத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்கப் படுவார்கள் என்று இயேசு கூறினார். “நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் (இப்படிப்பட்ட) அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதனால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களென்று எல்லாரும் அறிந்து கொள்வார்கள்” (35). இது தான் உண்மையில் நடந்தது. கிறிஸ்து பரமேறிய பிறகு, பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசிகளின் மீது இறங்கினார், சபை துவங்கியது.

வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துதல்

கிறிஸ்துவின் இந்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? மற்ற விசுவாசிகளுடனான உங்களுடைய ஐக்கியம் அன்பினால் இயக்கப்படுகிறதா? ஒவ்வொரு நாளும் உங்களுடைய வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் மக்களை நேசிப்பதன்மூலம் கிறிஸ்துவின் இந்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் காட்டுகிறீர்களா? அவர்கள் உங்களுடைய முகத்தைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நேசிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் அறிவார்களா? நாம் மேலே பார்க்கும்போதும், உள்ளே பார்க்கும்போதும், நம்மைச் சுற்றிலும் பார்க்கும்போதும் நாம் அன்பு கூரவேண்டுமென்று இயேசு கற்பித்தார் (மத்தேயு 22:36-40). நாம் தேவனை முழுமையாக நேசிக்கவேண்டுமென்றும், நம்மை நாமே சரியாக நேசிக்கவேண்டுமென்றும், மக்களை நிபந்தனையின்றி நேசிக்கவேண்டுமென்றும் இயேசு கற்பித்தார். அன்பைப் பற்றி இயேசு வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா?

அத்தியாயம் மூன்று அவருடைய போதனை

சுவிசேஷங்களின் மூலமாக இயேசுவைப் பற்றி வாசிக்கும்போது, தேவனுடைய வார்த்தையின் மீது அவர் வைத்த மதிப்பைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா? அவர் தம்முடைய போதனையைப் பற்றி எவ்வளவாக கூறவேண்டியிருந்தது என்பதைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா? இயேசு வேதவாக்கியங்களுக்கு அதிக மதிப்பளித்தார். மதத் தலைவர்களான சதுசேயர்களிடமும், பரிசேயர்களிடமும் அவர் அதிகமாகக் கேட்க விரும்பின கேள்விகளில் ஒன்று “நீங்கள் வேதத்தில் ஒருக்காலும் வாசிக்கவில்லையா?” என்பதாகும் (மத். 21:42). இயேசு தம்முடைய போதனையைப் பற்றிப் பேசியபோது, அவர் தம்முடைய போதனை என்னவென்றும், தம்முடைய போதனையின் செயல்பாடு என்னவென்றும், அதனால் நாம் அவருடைய போதனையை எவ்வாறு அணுகவேண்டுமென்றும் அவர் நமக்குக் கூறினார். உதாரணமாக, அவர் இவ்வாறு போதித்தார்: “ஒருவனும் கோடித்துண்டைப் பழைய வஸ்திரத்தோடே இணைக்கமாட்டான்; இணைத்தால், அதினோடே இணைத்த துண்டு வஸ்திரத்தை அதிகமாய்க் கிழிக்கும், பீறலும் அதிகமாகும். புது திராட்சரசத்தைப் பழந்துருத்திகளில் வார்த்து வைக்கிறதும் இல்லை; வார்த்துவைத்தால், துருத்திகள் கிழிந்துபோம், இரசமும் சிந்திப்போம், துருத்திகளும் கெட்டுப்போம்; புது ரசத்தைப் புது துருத்திகளில் வார்த்துவைப்பார்கள், அப்பொழுது இரண்டும் பத்திரப்பட்டிருக்கும்” (மத்தேயு 9:16-17).

இந்த வேதாகமப்பகுதியில், நாம் ஒரே பொருளையுடைய இரண்டு உவமைகளைப் பார்க்கிறோம். முதலாம் உவமை ஆடைகளைப் பழுதுபார்ப்பதைப் பற்றியது. ஒரு தையற்காரர் ஒரு பழைய ஆடையில் புதிதான ஒரு துணியின் ஒரு சிறுதுண்டை ஒட்ட வைத்துத் தைப்பதில்லை, ஏனென்றால் அப்படிச் செய்வதினால் இரண்டு வகையான சேதங்கள் ஏற்படும்: புதிதாக ஒட்ட வைக்கப்பட்டத் துண்டு அந்தப் பழைய துணியை மேலும் கிழித்து, அதிலிருந்த ஒட்டையை

இன்னும் பெரிதாக்கும்; இரண்டாவதாக, புதிய துண்டு பழைய துணியின்மீது பளிச்சென்று காணப்படும்.

இந்த உவமையின் மூலமாக, பழைய ஆடையாகிய மதப்போதகர்களின் அதிகாரங்களின்மீது ஒட்டவைக்கப்படும் ஒரு புதிய துண்டாக தம்முடைய வார்த்தைகள் இருப்பது தம்முடைய நோக்கமல்ல என்று இயேசு போதித்தார். அவருடைய போதனைகள் முற்றிலும் புதிதானவை. மக்கள் சதுசேயர்களிடமும், பரிசேயர்களிடமுமிருந்து பெற்றுக்கொண்டிருந்த போதனைகளைக் காட்டிலும் இயேசுவின் போதனை வேறுபட்டிருந்தது. அவைகள் புதிய போதனைகள் என்பதால், அவைகளை சதுசேயர் மற்றும் பரிசேயருடைய போதனைகளின்மீது ஒட்டவைக்கமுடியாது. இயேசுவினுடைய வார்த்தைகளுக்கும், சதுசேயர் மற்றும் பரிசேயரின் வார்த்தைகளுக்குமிடையே இருந்த மிகப்பெரிய வேறுபாட்டின் காரணமாக அவைகளால் ஒன்றாக இணைய முடியாது.

அவருடைய போதனை மதத்தலைவர்களுடைய போதனையோடு ஒத்துப்போகவில்லை என்பதே இந்த உவமையின் போதனையாகும். அவர் தம்முடைய போதனைகளினால் மதத்தலைவர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தார்; தேவனுடைய வார்த்தையைப் பற்றிய ஒரு முழுமையான புதிய அணுகுமுறைக்காக தம்முடைய சீஷர்களை ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

இயேசு அந்த எடுத்துக்காட்டிற்குத் தொடர்பாக திராட்சரசத்தையும், துருத்திகளையும் பற்றிய ஒரு இரண்டாம் உவமையைக் கூறினார். அந்நாட்களில், மக்கள் திராட்சரசத்தை ஆட்டுத்தோலிலான துருத்திகளில் வைத்து, பல மாதங்களாக அதைப் புளிக்க வைப்பார்கள். திராட்சரசம் புளிப்படையும்கூடாது, திராட்சரசம் விரிவடைந்து, துருத்தியில் அழுத்தத்தை உண்டாக்கும். இந்த விரிவடையும் நிலையின் காரணமாக, மக்கள் புதிய திராட்சரசத்தை ஒரு பழைய தொய்ந்துபோன துருத்தியில் வைப்பதில்லை, ஏனென்றால் புளிப்படைந்த திராட்சரசம் விரிவடையும்கூடாது, அதினால் ஏற்படும் அழுத்தம், இறுக்கமும் வளைந்து கொடுக்காத தன்மையுமுள்ள துருத்தியை உடைத்துவிடும். மாறாக, அவர்கள் புதிய திராட்சரசத்தை ஒரு மென்மையான புதிய துருத்தியில் வைப்பார்கள், ஏனென்றால் புளிப்படையும் திராட்சரசமும், புதிய துருத்தியும் ஒன்றாக விரிவடையும்.

இந்த உவமையின் மூலமாக, இயேசு தம்முடைய போதனைகளுக்கும், மதத்தலைவர்களின் போதனைகளுக்குமிடையே இருந்த வித்தியாசத்தை மீண்டுமாக எடுத்துக்காட்டினார். அவருடைய போதனை புதிய (புளிப்பில்லாத) திராட்சரசம் போன்றது; மதத்தலைவர்

களுடைய போதனை ஒரு பழைய துருத்தியைப் போன்றது. அவர் மதத்தலைவர்களால் ஏற்கனவே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மதத்தின் அடிப்படையில் போதித்திருப்பாரென்றால், அவருடைய “புதிய திராட்சரசம்” என்னும் போதனைகளின் அழுத்தம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மதத்தை தகர்த்தெறிந்துவிடும். அவருடைய போதனை, சதுசேயர் மற்றும் பரிசேயருடைய போதனையுடனும் அவர்களுடைய முழுமையான மதக்கலாச்சாரத்துடனும் ஒன்று சேர முடியாது என்பதைக் காட்டவே அவர் இவ்வாறு கூறினார்.

இயேசு தமது மதிப்புமிக்க போதனையைச் சரியான முறைப்படி அணுகும் மக்களிடம் ஏற்படும் விளைவையும் குறித்துப் பேசினார். அவருடைய போதனை சீஷர்களிடம் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும் என்று அவர் அவர்களை எச்சரித்தார். அவர்கள் அவருடைய போதனையைப் பயன்படுத்தும்போது தங்களுடைய வாழ்க்கையில் அது ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களுக்கு தங்களை ஒப்புக்கொடுக்காவிட்டால், அவருடைய போதனை அவர்களுடைய மனங்களை ஒரு பழைய துருத்தியைப் போல வெடிக்கச் செய்திடும்.

இயேசுவினுடைய போதனை புரட்சிகரமானவை. அது ஒரு எச்சரிப்பை அளிக்கிறது - அவருடைய போதனைகள் நம்முடைய வாழ்க்கையை மாற்றுவதற்கு நாம் இடமளிக்கவேண்டும். புதிய துருத்திகளைப் பற்றிய உவமை, மறுபிறப்பின் அற்புதத்தைக் குறிக்கிறது. நாம் மீண்டுமாக பிறக்கும்போது, இயேசுவினுடைய போதனை என்னும் புதிய திராட்சரசத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் புதிய துருத்திகளாக மாறுகிறோம்.

இயேசு தம்முடைய போதனைகளைப் பற்றிக் கூறிய காரியங்களை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? (அதே காரியங்களைக் கூறுகிறீர்களா)? ஒரு புதிய துருத்தியைப் போல அவருடைய போதனையைக் கைக்கொண்டு உங்களுடைய வாழ்க்கையில் அவர் நிலைநாட்ட விரும்பும் சத்தியத்திற்கு உங்களை ஒப்புக்கொடுப்பீர்களா?

அத்தியாயம் நான்கு

நியாயத்தீர்ப்பு

நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றி உங்களுடைய கருத்து என்ன? நாம் நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றி பல நகைச்சுவைகளைக் கேட்கிறோம்; பல மக்கள் நியாயத்தீர்ப்பை முக்கியமானதாகக் கருதுவதில்லை. நியாயத்தீர்ப்பு ஒரு நகைச்சுவை அல்ல. நியாயத்தீர்ப்பு இறையியலின் ஒரு இறுதித் தேர்வு என்ற நம்பிக்கையை சில விசுவாசிகள் உருவாக்குகின்றனர். இயேசு நியாயத்தீர்ப்பின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையையும், நியாயத்தீர்ப்பு எவ்வாறு இருக்கும் என்பதைப் பற்றிய அவருடைய கண்ணோட்டத்தையும் பாருங்கள்: “அன்றியும் மனுஷகுமாரன் தமது மகிமை பொருந்தினவராய்ச் சகல பரிசுத்த தூதரோடுங்கூட வரும்போது, தமது மகிமையுள்ள சிங்காசனத்தின் மேல் வீற்றிருப்பார். அப்பொழுது, சகல ஜனங்களும் அவருக்கு முன்பாக சேர்க்கப்படுவார்கள். மேய்ப்பனானவன் செம்மறியாடுகளையும் வெள்ளாடுகளையும் வெவ்வேறாகப் பிரிக்கிறதுபோல அவர்களைப் பிரித்து, செம்மறியாடுகளைத் தமது வலது பக்கத்திலும், வெள்ளாடுகளைத் தமது இடது பக்கத்திலும் நிறுத்துவார்.

“அப்பொழுது, ராஜா தமது வலதுபக்கத்தில் நிற்பவர்களைப் பார்த்து: வாருங்கள் என் பிதாவினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களே, உலகம் உண்டானது முதல் உங்களுக்காக ஆயத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற ராஜ்யத்தைச் சுதந்திரித்துக்கொள்ளுங்கள். பசியாயிருந்தேன், எனக்கு போஜனங்கொடுத்தீர்கள்; தாகமாயிருந்தேன், என் தாகத்தைத் தீர்த்தீர்கள்; அந்நியனாயிருந்தேன், என்னைச் சேர்த்துக்கொண்டீர்கள்; வஸ்திரமில்லாதிருந்தேன், எனக்கு வஸ்திரங்கொடுத்தீர்கள்; வியாதியாயிருந்தேன், என்னை விசாரிக்க வந்தீர்கள்; காவலிலிருந்தேன், என்னைப் பார்க்கவந்தீர்கள் என்பார். அப்பொழுது, நீதிமான்கள் அவருக்குப் பிரதியுத்தரமாக: ஆண்டவரே,

நாங்கள் எப்பொழுது உம்மைப் பசியுள்ளவராகக் கண்டு உமக்கு போஜனங்கொடுத்தோம்? எப்பொழுது உம்மைத் தாகமுள்ளவராகக் கண்டு உம்முடைய தாகத்தைத் தீர்த்தோம்? எப்பொழுது உம்மை அந்நியராகக் கண்டு உம்மைச் சேர்த்துக்கொண்டோம்? எப்பொழுது உம்மை வஸ்திரமில்லாதவராகக் கண்டு உமக்கு வஸ்திரங்கொடுத்தோம்? எப்பொழுது உம்மை வியாதியுள்ளவராகவும் காவலிலிருக்கிறவராகவும்கண்டு, உம்மிடத்தில் வந்தோம் என்பார்கள். அதற்கு ராஜா பிரதியுத்தரமாக: மிகவும் சிறியவராகிய என் சகோதரரான இவர்களில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் எதைச் செய்தீர்களோ, அதை எனக்கே செய்தீர்கள் என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்பார்” (மத்தேயு 25:31-40).

நியாயத்தீர்ப்பைப் பற்றிய இந்த விளக்கவுரையில், நாம் இறையியலைக் காணவில்லை, ஆனால் துன்பப்படும் மக்களுக்காக இரக்கத்தைக் காண்கிறோம். கிறிஸ்துதாமே தம்முடைய வாழ்க்கையில் மதிப்பளித்த மக்களுக்கு நாமும் மதிப்பளிப்பதற்கான ஒரு சவாலைப் பார்க்கிறோம் – வியாதியஸ்தர்கள், தனிமையானவர்கள், பசியுள்ளவர்கள், தாகமுள்ளவர்கள், போதுமான ஆடைகள் இல்லாத ஏழைகள், சிறையிலிருப்பவர்கள் – இயேசு உலகத்தில் இருந்தபோது, தம்முடைய பெரும்பாலான நேரத்தை உலகத்தில் துன்பப்படுகிற இப்படிப்பட்ட மக்களுடன் செலவிட்டார்.

இயேசு இந்த மக்களை தம்முடைய சகோதரர்களென்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஏழை மக்கள் யார்? ஒரு தருணத்தில், தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்கிறவர்களே தம்முடைய தாய், தகப்பன், சகோதரன் மற்றும் சகோதரி என்று இயேசு கூறினார் (மத்தேயு 12:50). சபையினுடைய சரித்திரத்தின் முதல் 300 ஆண்டுகள் வரை, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவது சட்டத்திற்கு விரோதமான காரிய மாயிருந்தது. தேவனுடைய மக்கள் எப்போதும் பாடனுபவிக்கிறவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த வழிகளில் பாடனுபவித்த மக்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்ததின் காரணமாக துன்பப்படுத்தப்பட்டு பாடனுபவித்தவர்கள். அவர்கள் யாராக இருந்தாலும், இயேசு கூறுகிறபடி, நாம் அவர்களை நியாயத்தீர்ப்பில் சந்திப்போம்.

தவறாக புரிந்துகொள்ளவேண்டாம், இரட்சிப்பு சமுதாயத்தில் நம்முடைய செயல்பாட்டையோ அல்லது நற்கிரியைகளையோ அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல என்பதை நாம் அறிவோம். கிறிஸ்து நமக்காக தம்முடைய சிலுவையில் செய்த கிரியையின்மீது நாம் வைக்கும் விசுவாசம் மட்டுமே நம்முடைய இரட்சிப்பின் அடிப்படை என்ற சத்தியத்தை, பவுல் ரோமருக்கும், கலாத்தியருக்கும் எழுதின தம்முடைய நிருபங்களில் முழுமையாக வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

என்றாலும், நம்முடைய சமுதாய செயல்பாடும், நற்கிரியைகளும் நம்மை இரட்சித்த விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்பதை இந்த அனைத்து வேதவாக்கியங்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றன.

மத்தேயு 25ம் அதிகாரத்திலுள்ள இந்த வேதாகமப்பகுதி, விசுவாசிகளுடைய வாழ்க்கையை மதிப்பீடு செய்யும் விதத்தில் நியாயத்தீர்ப்பை விவரிக்கிறது. இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய இரண்டாம் வருகையின் போது, ஒவ்வொரு வெறுமையின் பாத்திரமும், ஒவ்வொரு வெறுமையான கரமும், ஒவ்வொரு வெறுமையான இருதயமும் நியாயந்தீர்க்கப்படும் என்பதை இந்த அதிகாரத்திலுள்ள மூன்று உவமானங்களும் போதிக்கின்றன. இரட்சிப்பின் விசுவாசத்தை உறுதியற்றதாக்கும் வெறுமையான பாத்திரங்கள், கரங்கள் மற்றும் இருதயங்களை உடையவர்களாயிருந்தும், தங்களை விசுவாசிகள் என்று கூறிக் கொள்பவர்கள், கர்த்தர் இவ்வாறு கூறுவதைக் கேட்பார்கள்: “சபிக்கப்பட்டவர்களே, என்னைவிட்டு, பிசாசுக்காகவும் அவன் தூதர்களுக்காகவும் ஆயத்தம்பண்ணப்பட்டிருக்கிற நித்திய அக்கினியிலே போங்கள்....மிகவும் சிறியவர்களாகிய இவர்களில் ஒருவனுக்கு நீங்கள் எதைச் செய்யாதிருந்தீர்களோ, அதை எனக்கே செய்யாதிருந்தீர்கள்” (41, 45).

எனவே இந்தக் கேள்வி இப்போது நம்முன் வைக்கப்பட வேண்டும்: இந்த உலகத்தில் துன்பப்படுகிற மக்களுக்கு நாம் என்ன மதிப்பளிக்கிறோம்? நாம் அவர்களைப் போஷிக்கிறோமா, அவர்களை உடுத்துவிக்கிறோமா, அவர்கள் குடிப்பதற்கு எதையாகிலும் தருகிறோமா, அவர்களைக் காணச் செல்கிறோமா, அவர்களை வீட்டிற்குள் சேர்த்துக்கொள்கிறோமா, அவர்களை உபசரிக்கிறோமா, அவர்கள் குணமடைவதற்கு உதவி செய்கிறோமா? தேவனுடைய அன்பின் தேவையோடு இருக்கிறவர்களுக்காக நம்முடைய இருதயம் இரக்கத்தினால் நிரம்புகிறதா? இந்த உலகத்தில் துன்பப்படுகிற மக்கள் கிறிஸ்துவின் மதிப்புத் திட்டத்தில் அதிகமாக பங்கடைகிறார்கள், ஏனென்றால் அவர் “தரித்திரருக்குச் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி.... சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், குருடருக்குப் பார்வையையும் பிரசித்தப்படுத்தவும், நொறுங்குண்டவர்களை விடுதலையாக்கவும், கர்த்தருடைய அநுக்கிரக வருஷத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தவும்...” அனுப்பப்பட்டார் (லூக்கா 4:18-19).

“அவர் எங்கே?”

“அவர் எங்கே?” என்று சாஸ்திரிகள் கேட்கும் கேள்வியோடு புதிய ஏற்பாடு துவங்குகிறது. அவர் இன்றைக்கு எங்கே இருக்கிறார்

என்பதை நீங்கள் அறிய விரும்பினால், இந்த உலகத்தில் துன்பப்படுகிற மக்களிடம், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் அன்பு எவ்விடமாக செல்கிறது என்பதைக் கண்டுபிடிங்கள்.

இந்த உலகத்தில் துன்பப்படுகிற மக்களின்மீது இயேசு கிறிஸ்து வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் முழுமையான அன்பிற்கும், மக்கள் அனுபவிக்கும் அனைத்து வேதனைகளுக்கு மிடையே அவர் உங்களை நிறுத்தவேண்டுமென்று அவரிடம் கேட்பதற்கு நீங்கள் ஆயத்தமா? இவ்வுலகத்தில் பாடுகளை அனுபவிக்கும் மக்களுக்காக தேவன் செய்ய விரும்பும் காரியங்களின் ஒரு வாய்க்காலாக இருப்பதற்கு நீங்கள் ஆயத்தமா? நான் கூறுகிற இந்த விதமான ஜெபத்தை நீங்கள் ஜெபித்தால், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து எங்கே இருக்கிறார் என்பதையும் உங்களுடைய வாழ்க்கையின் எஞ்சிய பகுதியை நீங்கள் எங்கே செலவழிக்க விரும்புகிறீர்கள் என்பதையும் உங்களால் கண்டு பிடிக்கமுடியும்.

அத்தியாயம் ஐந்து

விடுதலை

இயேசு உலகத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில், அவர் மதத் தலைவர்களின் கோபத்திற்கு ஆளானார், ஏனென்றால் அவருடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகள் உலகத்தினரின் தன்மைகளுக்கு முற்றிலும் முரண்பாடாக இருந்தன. அவர் அவர்கள் போதித்த முறைக்கு எதிர்மறையான முறையில் போதித்தார், அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு அவர் வியப்படையும் விதத்தில் பதிலளித்தார், சமுதாயத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவர்களோடு தோழமை கொண்டிருந்தார், அவருடைய செயல்கள் அனைத்தும், அவர்கள் விடாப்பிடியாக பின்பற்ற விரும்பின நியாயப்பிரமாணத்திற்கு எதிராக இருப்பதுபோல அவர்களுக்குத் தோன்றியது. அவர் செய்வதெல்லாம் தவறு என்று நிரூபிப்பதற்கு அவர்கள் பலமுறை முயற்சித்தார்கள். ஒருமுறை, இயேசு ஓய்வு நாளன்று ஒரு மனிதனை குணமாக்கி, தேவாலயத்திற்கு முன்பாக, தன்னுடைய படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நடக்கும்படி அவனிடம் கூறினார் (யோவான் 5:2-17). ஒரு சுமையைச் சுமப்பது வேலை செய்வதாகக் கருதப்பட்டதினால், அவனுடைய படுக்கையைச் சுமந்து செல்லும்படி இயேசு அவனிடம் கூறியபோது, அது நியாயப்பிரமாணத்தின் வார்த்தைகளுக்கு விரோதமானதாகத் தோன்றியது. ஏனென்றால் ஓய்வு நாளில் வேலை செய்வதற்கு நியாயப்பிரமாணம் தடை விதித்தது (யாத். 20:9-11; எரேமியா 17:21,22).

பரிசேயர்களுடனும், சதுசேயர்களுடனும் விவாதத்தைத் தொடங்குவதற்காக இயேசு, இந்த அற்புதத்தைப் பயன்படுத்தினார் என்பது தெளிவாகிறது. இத்தகைய உரையாடல் யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்தின் நான்கு அதிகாரங்களில் இடம் பெறுகிறது (5-8). இந்த உரையாடலில், இயேசு தாம் யார் என்றும், அவர் இந்த உலகத்திற்கு ஏன் வந்தார் என்றும் பல காரியங்களை விவரிக்கிறார். அவர் கூறியவற்றைக் கேட்ட இந்த யூதர்களில் பெரும்பாலானோர் அவருடைய வார்த்தைகளை இழிவாகக் கருதினார்கள்; அவர் கைது செய்யப்படவேண்டும் அல்லது

கல்லெறிந்து கொல்லப்படவேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள், ஆனால் அவருடைய உரையாடலின் முடிவில், அவர்களில் சிலர் உண்மையாகவே விசுவாசித்தார்கள். இயேசு இவ்விதமாக விசுவாசித்தவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் என் உபதேசத்தில் நிலைத்திருந்தால் மெய்யாகவே என் சீஷராயிருப்பீர்கள்; சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள்; சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” என்றார் (யோவான் 8:31-32). இந்த வசனத்தில், இயேசு தம்முடைய போதனையின் மதிப்பைப் பற்றி மற்றொரு மகத்தான காரியத்தை உறுதிபடக் கூறுகிறார் – அவருடைய வார்த்தையில் நிலைத்திருந்தால் ஆவிக்குரிய விடுதலையைப் பெறுவார்கள் என்பதே அவர் அளிக்கும் உறுதி.

நம்முடைய விசுவாசத்திற்குத் தேவையானது நம்பிக்கை மட்டுமே என்றும், நாம் விசுவாசித்துவிட்டால் இதுவரை ஒன்றும் நடக்காததுபோல நம்முடைய வாழ்க்கையைத் தொடரலாம் என்றும் மக்கள் பல வேளைகளில் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் விசுவாசிகளுக்கு இயேசு இவ்வாறாகக் கூறவில்லை. ஒரு மனிதன் விசுவாசித்தபோது, இயேசு தம்முடைய போதகத்தின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக்காட்டினார். அவர்கள் விசுவாசித்தால், அவருடைய வார்த்தையில் நிலைத்திருப்பார்கள், அவருடைய உண்மையான சீஷர்களாக மாறுவார்கள், பின்பு அவருடைய போதனையில் அவர்கள் கண்டறியும் சத்தியம் அவர்களை விடுதலையாக்கும்.

சீஷன் என்பவன் மற்றொருவருக்குக் கட்டுப்பட்டு வேலையைக் கற்றுக்கொள்ளும் ஒரு பணியாளருக்கு ஒப்பானவன். அந்தப் பணியாளர் இரண்டு வாரங்கள் வகுப்பறையில் ஒரு தொழிலைப் படிக்கவேண்டும், பின்பு இரண்டு வாரங்கள் ஒரு கப்பல் தொழில் பட்டறையில் பணிபுரியவேண்டும். அவன் அத்தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ளும்போது, அவன் தான் கற்றுக்கொள்வதை நடைமுறையில் செயல்படுத்துகிறான், பின்பு அவன் மீண்டுமாக வகுப்பறைக்குச் சென்று, இன்னும் அதிகமான காரியங்களைக் கற்றுக்கொள்கிறான். ஒரு சீஷன் என்பதற்கு விளக்கம் என்னவென்றால், ஒரு சீஷன் தான் கற்றுக்கொள்வற்றை செய்கிறான்; தான் செய்வற்றைக் கற்றுக்கொள்கிறான். பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்களும் தாங்கள் இயேசுவினுடைய சீஷர்கள் என்பதன் பொருளுக்கு மிகச்சிறந்த மாதிரிகளாக விளங்கினார்கள், அவர்கள் மூன்று வருடங்களாக இயேசுவினால் பயிற்றுவிக்கப்பட்டார்கள். அவர் அவர்களுக்குப் போதித்தார், அவர் அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டினார், அவர் அவர்களுக்குப் பயிற்சியளித்தார்.

“சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” (32) என்று இயேசு வாக்களித்தபோது, “அறிவீர்கள்” என்ற வார்த்தை உறவுமுறையினால் அறிந்து கொள்ளுதலைக் குறிக்கிறது. நாம் அவருடைய வார்த்தையில் நிலைத்திருந்து, அதை நடைமுறையில் செயல்படுத்தினால், சத்தியமாக இருக்கும் தேவனுடன் நாம் உறவுமுறைகொள்கிறோம்; இந்த உறவுமுறை நம்மை விடுதலையாக்கும்.

இயேசுவைப் பொறுத்தவரை, அவரை விசுவாசித்து, அவருடைய சீஷர்களில் ஒருவனாக மாறுதல் என்பது மூன்று பரிமாணங்களை உடையதாகும். முதலாவதாக, இயேசு தேவனுடைய ஒரே குமாரனென்றும், நம்முடைய பாவப்பிரச்சனைக்கான ஒரே தீர்வு என்றும், தேவனுடைய ஒரே இரட்சகர் என்றும் நாம் விசுவாசிக்கிறோம். பின்பு நாம் அவருடைய வார்த்தையில் நிலைத்திருப்பதினால் அவரைப் பின்பற்றுகிறோம். நாம் அவருடைய உண்மையான சீஷர்களாக அவரைப் பின்பற்றும்போது, அவரையும், அவருடைய வார்த்தையையும் மட்டுமல்ல, உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவையும் அறிந்துகொள்கிறோம். அதற்குப் பின்பு நடப்பது என்ன, அவர் நம்மை விடுதலையாக்குகிறார். அவர் நம்மை விடுதலையாக்கும்போது, நாம் மெய்யாகவே விடுதலையாகிறோம்.

உயிர்த்தெழுந்து, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவை நீங்கள் இந்த முறையில் அறிந்திருக்கிறீர்களா? அவருடனான உறவுமுறையின் மூலமாக அவரைப்பற்றி ஆழமாக அறிந்துகொள்ளும் அனுபவம் உங்களுக்கு உண்டா? இந்த உறவுமுறை, நீங்கள் ஒரு காலத்தில் அறிந்திருந்த பாவத்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து உங்களை விடுதலையாக்கியுள்ளதா? இயேசு கிறிஸ்துவின் இந்த மதிப்புமிக்க பண்பை நீங்கள் அறிக்கையிட விரும்பினால், அவரை விசுவாசியுங்கள், அவருடைய வார்த்தையில் நிலைத்திருங்கள், அவருடைய உண்மையான சீஷனாக மாறுங்கள், சமயச்சடங்குகளைக் கடந்து சென்று ஜீவ வார்த்தையுடன் உறவுகொண்டு, மெய்யாகவே விடுதலையடையுங்கள்!

அத்தியாயம் ஆறு

மன்னிப்பு

சீமோன் என்ற ஒரு பரிசேயன் இயேசுவைத் தன்னுடைய வீட்டிற்கு விருந்திற்காக அழைத்தான் (லுக்கா 7:36-50). வீட்டிற்கு வரும் விருந்தாளிகளுக்குத் தங்களுடைய கால்களைக் கழுவ ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரையும், தங்களுடைய நெற்றிகளில் பூசுவதற்கு எண்ணெயையும், விருந்தோம்பலை வெளிப்படுத்தும் ஒரு முத்தத்தையும் கொடுப்பது அக்காலத்தில் வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் இயேசு சீமோனின் வீட்டிற்குச் சென்றபோது, இவைகளில் ஒன்றையும் சீமோன் இயேசுவுக்குச் செய்யவில்லை. அந்த நகரத்தில், ஒரு பாவியாக அறியப்பட்டிருந்த ஒரு பெண், இயேசு சீமோனின் வீட்டிற்கு மதிய உணவிற்காக வந்திருக்கிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டாள், இந்தப் பெண் இயேசுவை ஏற்கனவே சந்தித்திருக்கிறாள் என்றும், அவளுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டன என்ற நிச்சயத்தை அளிக்கும் இரட்சிப்பையும் பெற்றுக்கொண்டாள் என்பதையும் நாம் ஊகிக்க முடியும். சீமோன் இயேசுவுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வழக்கமான விருந்தோம்பலைக் கூட அளிக்கவில்லை என்பதை அவள் உணர்ந்தபோது, அவள் இயேசுவின் பாதங்களைத் தன்னுடைய கண்ணீரினால் நனைத்து, தன்னுடைய தலைமுடியினால் அதைத் துடைத்தாள். பின்பு அவள் அவருடைய பாதங்களில் விலையேறப் பெற்ற வாசனை எண்ணெயைப் பூசினாள்.

இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த சீமோன். “இவர் தீர்க்கதரிசியாயிருந்தால் தம்மைத் தொடுகிற ஸ்திரீ இன்னாளென்றும் இப்படிப்பட்டவளென்றும் அறிந்திருப்பார்; இவள் பாவியாயிருக்கிறாளே” (39) என்று தன் இருதயத்தில் எண்ணினவனாக மதிப்பீடு செய்தான், சீமோனுடைய நினைவுகளை அறிந்துகொண்ட இயேசு, ஒரு உவமையைக் கூறினார்: “ஒருவனிடத்தில் இரண்டு பேர் கடன்பட்டிருந்தார்கள்; ஒருவன் ஐந்நூறு வெள்ளிக்காகும், மற்றவன் ஐம்பது வெள்ளிக் காகும் கொடுக்கவேண்டியதாயிருந்தது. கொடுக்க அவர்களுக்கு நிர்வாகமில்லாதபோது, இருவருக்கும் கடனை மன்னித்துவிட்டான். இப்படியிருக்க, அவர்களில் எவன் அவனிடத்தில் அதிக

அன்பாயிருப்பான்?” (41-42). சீமோன் அவரை நோக்கி, “எவனுக்கு அதிகமாய் மன்னித்துவிட்டானோ அவனே அதிக அன்பாயிருப்பான்” என்றான். அதற்கு அவர், “சரியாய் நிதானித்தாய்” என்று சொன்னார்.

இந்த உவமை, இயேசு, அந்தப் பெண் மற்றும் சீமோனுக்கு கடையே நடந்துகொண்டிருந்த காரியங்களுடன் நேரடியாகப் பொருந்தியது. இந்த உவமையை அங்கு நிலவிய சூழ்நிலையோடு ஒப்பிட்டு, நம்முடைய பாவங்களுக்கான மன்னிப்பின்மீது நாம் வைக்க வேண்டிய மதிப்பை அடையாளங்காட்டும்படி இயேசு இவ்வாறு கூறினார்: “இந்த ஸ்திரீயைப் பார்க்கிறாயே; நான் உன் வீட்டில் பிரவேசித்தேன், நீ என் கால்களுக்குத் தண்ணீர் தரவில்லை, இவளோ, கண்ணீரினால் என் கால்களை நனைத்து, தன் தலையிலிருந்து அவைகளைத் துடைத்தாள். நீ என்னை முத்தஞ் செய்யவில்லை. இவளோ, நான் உட்பிரவேசித்தது முதல், என் பாதங்களை ஓயாமல் முத்தஞ்செய்தாள், நீ என் தலையில் எண்ணெய் பூசவில்லை, இவளோ என் பாதங்களில் பரிமளத்தைலம் பூசினாள். ஆதலால் நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; இவள் செய்த அநேக பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டது; இவள் மிகவும் அன்புகூர்ந்தாளே. எவனுக்குக் கொஞ்சம் மன்னிக்கப்படுகிறதோ, அவன் கொஞ்சமாய் அன்புகூருவான்” (44-47).

நாம் அதிகமாக அன்புகூருவதினால் மன்னிக்கப்பட்டோம் என்பது இதன் பொருளல்ல. அந்தப் பெண் தன்னுடைய விசுவாசத்தினால் இரட்சிக்கப்பட்டாள் என்று இயேசு சொன்னார், “உன் விசுவாசம் உன்னை இரட்சித்தது, சமாதானத்தோடேபோ” (50). அவள் பெற்ற மன்னிப்பின்மீதும், இரட்சிப்பின்மீதும் அவளுக்கு இருந்த விசுவாசத்தை, இயேசுவின்மீது அவள் வைத்த அன்பு உறுதிப்படுத்துகிறது; ஆனால் இந்த பாவியாகிய பெண்ணைப் பற்றி சீமோன் கொண்டிருந்த மனப்பாங்கு, அவனுடைய விசுவாசக் குறைவை எடுத்துக்காட்டியது. இயேசு இந்தப் பெண்ணின் அன்பான ஆராதனையை ஏற்றுக் கொண்டு, அவளுடைய பாவங்களை மன்னித்ததன் மூலமாக அவளுடைய செயலை உறுதிப்படுத்தினார், ஏனென்றால் அவள் தான் பெற்றுக்கொண்ட மன்னிப்பிற்கு அதிக மதிப்பளித்தாள்.

மன்னிப்பின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? இந்தப் பெண்ணைப்போல, நீங்களும் ஒரு பாவி என்றும், உங்களுடைய குற்றவுணர்வு உங்களுடைய பாவத்தை ஒரு மிகப் பெரிய கடனைப் போல தோன்றச் செய்து, உங்களுடைய அன்பை தடை செய்கிறது என்றும் உணர்வீர்களென்றால், உங்களுடைய பாவத்தை நிவிர்த்தி செய்வதற்காக

சிலுவையில் மரிக்கும்படி இயேசு வந்தார் என்பதை உணருங்கள். விசுவாசத்தினால் உங்களுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டிருந்தால், தன்னுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டதினால் அதிகமாக அனபுகூர்ந்த இந்தப் பெண்ணைப்போன்ற மற்ற மக்களிடம் இரக்கத்தைக் காண்பிக்கும் அளவிற்கு, நீங்கள் பெற்ற மன்னிப்பிற்கு மிகவும் அதிகமாக மதிப்பளியுங்கள்.

அத்தியாயம் ஏழு

இரட்சிப்பு

இயேசு தாம் வளர்ந்த ஊராகிய நாசரேத்தில், கலிலேயாவினுள்ள ஒரு ஜெபஆலயத்தில் மக்களுக்கான தம்முடைய ஊழியத்தைத் துவக்கினார்; அங்கு அவர் மக்களுக்கு முன்பாக ஏசாயா புஸ்தகத்தின் ஒரு சுருளை வாசித்தார்: “கர்த்தருடைய ஆவியானவர் என் மேலிருக்கிறார்; தரித்திரருக்குச் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி என்னை அபிஷேகம்பண்ணினார்; இருதயம் நருங்குண்டவர்களைக் குணமாக்கவும், சிறைப்பட்டவர் களுக்கு விடுதலையையும், குருடருக்குப் பார்வையையும் பிரசித்தப் படுத்தவும் நொறுங்குண்டவர்களை விடுதலையாக்கவும், கர்த்தருடைய அநுக்கிரக வருஷத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தவும், என்னை அனுப்பினார்” (லூக்கா 4:18-19).

பொதுமக்களிடையே, வெளிப்படையாக அவருடைய ஊழியத்திற்கு துவக்கமளித்த அந்த விளக்கவுரைக்குப் பிறகு, அவர் “நாசரேத் கொள்கை விளக்க அறிவிப்பு” என்ற தம்முடைய எளிய செய்தியைப் பிரசங்கிக்கத் துவங்கினார்; “நாசரேத் கொள்கை விளக்க அறிவிப்பு” என்பதன் பொருள் இந்த உலகத்தில் அவர் செய்யும் பணியைப்பற்றிய தரிசன விளக்கம் என்பதாகும். இயேசு தம்முடைய வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் மக்கள், ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக, குருடர்களாக, கட்டுண்டவர்களாக, உடைந்தவர்களாக இருப்பதைக் காணும்போது, அவர்களிடம் தம்முடைய இரக்கத்தைக் காண்பித்து, அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் இரட்சிப்பின் அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் கொண்டு வந்து, அவர்களை இரட்சிப்பது அவருடைய கொள்கை விளக்க அறிவிப்பாக இருந்தது.

ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கையில் அனுதின வாடிக்கையாக மற்றொரு வகையான மக்கள் குறுக்கிட்டார்கள், இவர்கள் பரிசேயர் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள், யூதமதத்தின் பழமை வாய்ந்த கோட்பாடுகளைக்

கட்டிக் காப்பதற்காகத் தங்களை அர்ப்பணித்திருந்த இந்த சமயப்பற்றுள்ள யூதர்கள் பரிசேயர் எனப்பட்டனர். சில வழிகளில், அவர்கள் மிகவும் சமயப்பற்றுள்ளவர்களாக விளங்கினார்கள். அவர்கள் யூத மதத்தின் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றியவர்கள்.

பரிசேயர்கள் தங்களை ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக குருடர்களாகவோ அல்லது தேவையுள்ளவர்களாகவோ காணவில்லை; அவர்கள் எப்போதும் இயேசுவினுடைய ஊழியத்திற்குத் தூரமாக நின்றுகொண்டு, அவர் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தை மீறியதாகத் தங்களுடைய விரலை நீட்டி அவரை குற்றப்படுத்துகிறவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய இருதயக் கடினத்திற்காகவும், ஆவிக்குரிய உயர்வைத் தாங்கள் அடைந்து விட்டதாக எண்ணும் உணர்விற்காகவும் இயேசு அவர்களிடம் கோபமுற்றார். ஆனால் அவர் அவர்களுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்துவதில் அதிக நேரம் செலவிட்டார், ஏனென்றால் அவர்கள் அதிகமாக மதிப்பளித்த நியாயப்பிரமாணத்தின் கருத்தை அவர்கள் அறியவேண்டுமென்று தாம் விரும்பினார்.

இயேசு காணாமற்போனவைகளைப்பற்றிய தம்முடைய மிகச் சிறந்த உவமையைப் போதித்தபோது, அவர் அதைத் தம்முடைய ஊழியத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுத்த காணாமற்போன மக்களுக்காகவும், பரிசேயர்களுக்காகவும் ஒரே நேரத்தில் பேசினார் (லூக்கா 15). அவருடைய சீஷர்களாக இருப்பதற்கு அளிக்கப்படவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றிய ஒரு ஆற்றல்மிக்க செய்தியை அவர் பிரசங்கித்தபின், பாவிகள் அவருக்கு அருகில் இருக்கவும், அவருடைய போதனைகளை இன்னும் அதிகமாகக் கேட்கவும் விரும்பி, அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். பரிசேயர்களும், சதுசேயர்களும் இயேசுவிடமிருந்து விலகி பாவிகளுடன் இயேசு இருப்பதைப் பற்றி முறுமுறுத்து, அவருக்குத் தூரமாக ஒரு வெளிவட்டத்தை தங்களுக்கென உருவாக்கினார்கள்.

பரிசேயர்கள் தங்களை பாவத்தினால் நித்தியத்தை இழந்து போனவர்களாகக் கருதவில்லை; எனவே அப்படிப்பட்ட மக்களிடம் அவர்கள் இரக்கம் காண்பிக்கவில்லை. இந்த இரண்டு வகையான மக்கள் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்க, இயேசு தம்முடைய உவமையைப் போதித்தார். அவர் உண்மையில் இந்த உவமையை அந்த வெளிவட்டத்திலிருந்த பரிசேயர்களுக்காகவும், சதுசேயர்களுக்காகவும் கூறினார்; உள்வட்டத்திலிருந்த ஆயக்காரர்களும், பாவிகளும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த இரட்சிப்பினால் அவர்களுக்குள் என்ன நடந்து கொண்டிருந்தது என்பதை அவர் பரிசேயர்களுக்கு விளக்கினார். பரிசேயர்களும் உள்வட்டத்திற்குள் வந்து, பாவத்தில்

காணாமற்போனவர்களைத் தேடி, இரட்சிப்பதற்கான தம்முடைய பணியில் பங்குபெறும்படி அவர்களை அவர் அழைத்தார். “இப்படிப்பட்ட காணாமற்போன மக்கள் கண்டுபிடிக்கப்படும்போது பரலோகத்தில் மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாகிறது, எனவே நீங்கள் ஏன் மகிழ்ச்சியடையவில்லை?” என்பது அந்த வெளிவட்டத்தின் மக்களுக்கு அவர் அளித்த சவாலாகும்.

உண்மையில், இயேசு வெளிவட்டத்திலிருந்தவர்களிடம் இவ்வாறு கூறிக்கொண்டிருந்தார்: “நீங்கள் இந்த மக்களைப் பார்க்கும் போது, ஆயக்காரர்களையும், பாவிகளையும் காண்கிறீர்கள், தேவன் பார்ப்பது என்ன என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லட்டும். தேவன் காணாமற்போன ஆடுகளையும், காணாமற்போன மகன்களையும் மகள்களையும் பார்க்கிறார்”. இந்தக் காணாமற்போன மக்களைப் பற்றிய அவருடைய உவமையின் கருத்து இரண்டு மகன்களையுடைய ஒரு தகப்பனைப் பற்றியது.

இந்த உவமையின் இரண்டாம் பகுதியில், மூத்த மகன் தன்னுடைய சகோதரன் திரும்பி வந்ததைக் குறித்துத் தன்னுடைய கருத்தை வெளிப்படுத்துவதைக் காண்கிறோம்: “அவனுடைய மூத்தகுமாரன் வயலிலிருந்தான். அவன் திரும்பி வீட்டுக்குச் சமீபமாய் வருகிறபோது, கீதவாத்தியத்தையும் நடனக்களிப்பையும் கேட்டு, ஊழியக்காரரில் ஒருவனை அழைத்து, இதென்ன என்று விசாரித்தான். அதற்கு அவன்: உம்முடைய சகோதரன் வந்தார், அவர் மறுபடியும் சுகத்துடனே உம்முடைய தகப்பனிடத்தில் வந்து சேர்ந்தபடியினாலே அவருக்காகக் கொழுத்த கன்றை அடிப்பித்தார் என்றான். அப்பொழுது அவன் கோபமடைந்து, உள்ளே போக மனதில்லாதிருந்தான். தகப்பனோ வெளியே வந்து, அவனை வருந்தியழைத்தான், அவன் தகப்பனுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: இதோ, இத்தனை வருஷகாலமாய் நான் உமக்கு ஊழியஞ்செய்து, ஒருக்காலும் உம்முடைய கற்பனையை மீறாதிருந்தும், என் சிநேகிதரோடே நான் சந்தோஷமாயிருக்கும்படி நீர் ஒருக்காலும் எனக்கு ஒரு ஆட்டுக்குட்டியையாவது கொடுக்கவில்லை. வேசிகளிடத்தில் உம்முடைய ஆஸ்தியை அழித்துப்போட்ட உம்முடைய குமாரனாகிய இவன் வந்தவுடனே கொழுத்தக் கன்றை இவனுக்காக அடிப்பித்தீரே என்றான். அதற்குத் தகப்பன்: மகனே, நீ எப்போதும் என்னோடிருக்கிறாய், எனக்குள்ளதெல்லாம் உன்னுடையதாயிருக்கிறது, உன் சகோதரனாகிய இவனோ மரித்தான், திரும்பவும் காணப்பட்டான்; ஆனபடியினாலே, நாம் சந்தோஷப்பட்டு மகிழ்ச்சியாயிருக்கவேண்டுமே என்று சொன்னான்” (25-32).

பல வழிகளில், மூத்த சகோதரன் கெட்ட குமாரனைக் காட்டிலும் அதிகமாக காணாமல் போயிருந்தான், ஏனென்றால்

அவனுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகள் அவனுடைய தகப்பனுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளிலிருந்து அவ்வளவாக எடுபட்டிருந்தது. மூத்த சகோதரன் பரிசேயர்களுக்கு ஒப்பானவன், ஏனெனில் அவர்கள் பாவத்தில் காணாமற் போனவர்கள், இரட்சிக்கப்படுவதன் அற்புதத்தைத் தூரத்திலிருந்து காண்கிறார்கள், ஆனால் அந்த உள்வட்டத்திற்குள் வந்து, பாவிகளின் மனந்திரும்புதலைக் குறித்து மகிழ்ச்சியடையவில்லை. மூத்த சகோதரனைப் போல, அவர்கள் கோபமடைந்தார்கள்; அவர்கள் உள்ளே வந்து, மரித்த இவர்கள் ஜீவனைக் கண்டடைந்து, காணாமற்போன இவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதன் மிகப் பெரிய அற்புதத்தைக் கொண்டாடுவதற்கு மனமில்லாதிருந்தார்கள்.

அந்தத் தகப்பன் காணாமற்போன தன்னுடைய மகன் திரும்பி வந்ததைக் குறித்து மகிழ்ச்சியடைந்தான், ஆனால் அடங்காத இளைய மகனை மீண்டுமாக வீட்டிற்குள் தகப்பன் வரவேற்றதைப் பற்றி மூத்த சகோதரன் கோபமடைந்தான். இளைய மகன் திரும்பி வந்ததற்கான கொண்டாட்டத்திலிருந்து தகப்பன் வெளியே வந்து, மூத்த சகோதரனும் உள்ளே வந்து கொண்டாட்டத்தில் பங்கு பெறும்படி அவனை அழைத்ததைப் போலவே, பரிசேயர்களும் அந்த உள்வட்டத்திற்குள் வந்து, பாவிகளின் மனந்திரும்புதலுக்காக மகிழ்ச்சியடையும்படி இயேசு அவர்களை அழைத்தார். அவர் தம்முடைய மூன்று வருட ஊழியத்தில், ஆவிக்குரியபிரகாரமாக தரித்திரராக இருந்தவர்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து, தம்முடைய கொள்கை விளக்க அறிவிப்பில் அவர்களைப் பற்றி விவரித்தார். இப்படிப்பட்ட மக்களை இரட்சிப்பின் சுவிசேஷத்தினால் சந்திப்பது அவருடைய ஊழியமாக இருந்தது - இந்த ஊழியத்தில் பரிசேயர்களும் தம்முடன் பங்குபெறும்படி அவர் அவர்களை அழைத்தார், இந்த உலகத்தில் பாவத்தில் காணாமற்போன மக்களுக்கு இயேசு அளித்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? இந்த உலகத்தின் பாவிகளை சந்திக்கும்போது நீங்கள் எவ்வாறு உணருகிறீர்கள்? ஒரு பாவியின் அனுதின வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது என்ற கடுமையான உண்மையிலிருந்து உங்களுடைய சபை கலாச்சாரம் உங்களை பிரித்துவிட்டதா? உங்களுக்குள் வாழும் கிறிஸ்து காணாமற்போனவர்களிடம் காண்பித்த அன்பையும், இரக்கத்தையும் நீங்கள் வெளிப்படுத்துகிறீர்களா? இல்லையென்றால், நீங்களும் இப்படிப்பட்ட மக்களை நேசிக்க முடியாத பரிசேயர்களைப் போல மாறிவிடும் ஒரு அபாயத்தில் இருக்கிறீர்கள்.

இந்த உலகத்தில் பாவத்தின் காரணமாக காணாமற்போன மக்களை மீட்டு, ஜீவிகின்ற கிறிஸ்துவின் ராஜ்யத்தில் சேர்ப்பதற்காக

நாம் அவர் பயன்படுத்தும் வாகனங்களாக செயல்படுகிறோம். காணாமற்போனவைகளைப் பற்றிய அவருடைய உவமையை நினைவுகூர்ந்து, காணாமற்போன காரியங்களுக்கு அவர் அளித்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடுங்கள், இந்த உலகத்தில் ஆவிக்குரிய குருடர்களுக்கு பார்வையளிக்கவும், கட்டுண்டவர்களை விடுதலையாக்கவும், உடைக்கப்பட்டு, காயமடைந்தவர்களை குணமாக்கவும் அவர் மேற்கொண்ட பணியில் அவருடன் பங்குபெறும்படி அந்த உள்வட்டத்திற்குள் வாருங்கள்.

அத்தியாயம் எட்டு

விசுவாசத்திற்கான இறுதியான அதிகாரம்

“விசுவாசத்திற்கும், அதை செயல்படுத்துவதற்கும் இறுதியான அதிகாரம் என்ன?” என்பது சமயக் கோட்பாட்டைச் சார்ந்திருப்பவர்களின் கேள்வி. நம்முடைய விசுவாசமும், வாழ்க்கையும் எந்த அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது? நாம் எதை விசுவாசிக்கிறோம்; நம்முடைய விசுவாசத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, நாம் எப்படி வாழுகிறோம்? ஓர் ஆய்வின்படி, அந்தக் கேள்விக்கான பதில், ஒன்று தேவன் அல்லது மனிதன் – நம்முடைய வாழ்கையின் ஆதாரம், ஒன்று தேவனுடைய வெளிப்பாடாக இருக்க வேண்டும் அல்லது மனிதனின் புகுத்தறிவாக இருக்கவேண்டும்.

இயேசு வேதவாக்கியங்களுக்கு அதிகமாக மதிப்பளித்தார். வேதாகமத்தின் முதல் மூன்று சுவிசேஷங்களிலும், இயேசு முதலாவதாக பேசிய வார்த்தையில் “எழுதியிருக்கிறதே” என்ற வார்த்தை இடம்பெறுகிறது. பரிசேயர்கள் அவரிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதிலளித்தபோது, அவர் பலவேளைகளில் “நீங்கள் வேதத்தில் ஒருக்காலும் வாசிக்கவில்லையா?” என்ற வார்த்தைகளைத் தம்முடைய பதில்களுக்கு முன்பதாகக் கூறினார், பரிசேயர்கள் வேதாகமத்தின் முதல் ஐந்து புத்தகங்களை நன்றாக அறிந்திருந்தார்கள். இந்தப் பரிசேயர்கள் வேதவாக்கியங்களை நன்கு கற்றறிந்த வேத அறிஞர்களாக இருந்தார்கள், அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையில் நிபுணர்களாக இருந்தார்கள்; இயேசுவும் கூட அவர்களுடைய வேத ஞானத்தை ஆமோதிக்கும்வகையில், “வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்” என்று கூறினார் (யோவான் 5 : 39). ஆனால் அவர்கள் வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்திருப்பார்களென்றால், அவர்களுக்கு முன்பாக ஜீவனோடும், சுவாசத்தோடும் நின்று கொண்டிருக்கிற மேசியாவை அவர்கள் அடையாளம் கண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் தொடர்ந்து சொன்னார். “வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்; அவைகளால் உங்களுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டென்று எண்ணுகிறீர்களே, என்னைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுக்கிறவைகளும் அவைகளே (யோவான் 5:39-40).

பரிசேயர்கள் வேதநிபுணர்களாக இருந்தாலும், அவர்களுடைய விசுவாசமும், அதன் நடைமுறை பயன்பாடும் தேவனுடைய வார்த்தையின் அதிகாரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இயேசு அவர்களிடம் “நீங்கள் வேதத்தில் ஒருக்காலும் வாசிக்கவில்லையா?” என்று கேட்டதினால் இது உண்மை என்று விளங்குகிறது. வேதவாக்கியங்கள் பரிசேயருடைய இறுதியான அதிகாரமாக இருந்திருக்குமென்றால், அவர்கள் இயேசுவுக்கு விரோதமாகக் கேள்விகளைக் கேட்டிருக்கமாட்டார்கள், தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் உண்மையான கருத்தைப் பரிசேயர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பதை அவர்களுடைய பல பழக்கங்கள் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

உதாரணமாக, இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுடன் வயல்வழியாக நடந்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய சீஷர்கள் பசியாக இருந்ததினால், அவர்கள் இயேசுவுடன் நடந்துகொண்டிருக்கும்போது, சில கதிர்களைக் கொய்து, தின்னத் தொடங்கினார்கள். அது ஓய்வுநாளாக இருந்தபடியால், இயேசுவின் சீஷர்கள் நியாயப் பிரமாணத்தை ஏன் மீறுகிறார்கள் என்று பரிசேயர் அவரிடம் கேட்டார்கள். அதற்கு இயேசு, “தாவீதும் அவனோடிருந்தவர்களும் பசியாயிருந்த போது செய்ததை நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா? அவன் தேவனுடைய வீட்டில் பிரவேசித்து, ஆசாரியர் தவிர வேறொருவரும் புசிக்கத்தகாத தேவசமூகத்து அப்பங்களைத் தானும் தன்னோடிருந்தவர்களும் புசித்தார்களே” என்று கூறினார் (மத்தேயு 12:34). பரிசேயர்கள் வேதத்தை வாசிக்கவில்லையா என்று அவர் அவர்களிடம் கேட்ட பல சந்தர்ப்பங்களில் இதுவும் ஒன்று. தாவீது பசியாயிருந்தபோது நியாயப்பிரமாணத்தின்படி, ஆசாரியர்கள் மட்டுமே புசிக்க வேண்டிய தேவசமூகத்து அப்பங்களைப் புசித்தான் என்ற உதாரணத்தை இயேசு மேற்கோள்க்காட்டினார் (I சாமு. 21:1-6). அந்த தேவசமூகத்து அப்பங்கள் வைக்கப்பட்டதன் நோக்கம், “எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத் தாரும்” என்ற கர்த்தருடைய ஜெபத்தை ஒத்திருக்கிறது (மத்தேயு 6:11). தேவன் நம்முடைய தேவைகளை எப்போதும் சந்திப்பார் என்ற வாக்குத்தத்தத்தைக் குறிக்கும் ஒரு வழிபாட்டு அடையாளமாக தேவசமூகத்து அப்பங்கள் விளங்கின.

மற்றொரு வேளையில், இயேசு மோசேயினுடைய நியாயப்பிரமாணத்திற்கு எதிரிடையான காரியங்களைப் போதித்தார் என்று அவரைக் குற்றச்சாட்டும் எண்ணத்துடன், பரிசேயர்கள் திருமணத்தைப்பற்றி அவரிடம் விவாதித்தார்கள். ஒரு மனிதன் தன்னுடைய மனைவிக்குத் தள்ளுதற்சீட்டை கொடுப்பதற்கு மோசே

அனுமதித்தார் என்று கூறி அவர்கள் இயேசுவின் வாக்குவாதம் பண்ணினார்கள். இயேசு மோசேயினுடைய வார்த்தைகளுக்கு எதிரிடையாகப் பேசியிருந்தால், பரிசேயர்கள் அவருக்கு அவப்பெயரை உண்டாக்கியிருப்பார்கள். ஆனால் இயேசு, “ஆதியிலே மனுஷரை உண்டாக்கினார், அவர்களை ஆணும் பெண்ணுமாக உண்டாக்கினார் என்பதையும் இதினிமித்தம் புருஷனானவன் தன் தகப்பனையும் தாயையும் விட்டுத் தன் மனைவியோடே இசைந்திருப்பான்; அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாம்சமாயிருப்பார்கள் என்று அவர் சொன்னதையும், நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா?.... உங்கள் மனைவிகளைத் தள்ளி விடலாமென்று உங்கள் இருதய கடினத்தினிமித்தம் மோசே உங்களுக்கு இடங்கொடுத்தார்; ஆதிமுதலாய் அப்படியிருக்கவில்லை” (மத்தேயு 19:4-5,8) என்று பதிலளித்தார்.

மனிதர்களுடைய இருதயம் தங்களுடைய மனைவிகளிடம் கடினப்பட்டிருந்ததன் காரணமாக மட்டுமே மனைவிகளை விவாகரத்து செய்வதற்கு மோசே அனுமதித்தார் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காக, இயேசு வேதவாக்கியங்களை முரண் பாடற்ற முறையில் பரிசேயர்களுக்கு எடுத்துரைத்தார், அக்காலத்தில் ஒரு பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தள்ளுதற்சீட்டு அவளுக்குக் கணவனிடமிருந்து இறுதியான நஷ்ட ஈடாக பணத்தையும், சில உரிமைகளையும் அளித்தது. புருஷர்கள் தங்களுடைய மனைவிகளுக்கு எந்த பணவசதியையும் அளிக்காமல் அவர்களை நிர்க்கதியாக விட்டுச்சென்ற காரணத்தினால் மோசே விவாகரத்தைப் பற்றிய தள்ளுதற் சீட்டை எற்படுத்தினார். இதைத் தான் மனிதர்களுடைய இருதயங்கள் கடினப்பட்டது என்று மோசேயும், இயேசுவும் குறிப்பிட்டார்கள்.

நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒரு தலைப்பை அல்லது ஒரு சிறு பகுதியைத் தாம் மாற்றி, தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தையும், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தையும் நிறைவேற்றுவதாக இயேசு அறிவித்தபோது, தாம் போதித்த காரியங்கள் அனைத்திற்கும் தேவனுடைய வார்த்தை ஆதாரமாயிருந்தது என்பதை அவர் வலியுறுத்தினார். வேதவாக்கியங்கள் தம்முடைய விசுவாசத்திற்கும், அதன் பயன்பாட்டிற்குமான இறுதியான அதிகாரம் என்பதை அவர் எடுத்துக்காட்டினார்; அனால் அவர்களுடைய பாரம்பரியமே அவர்களுடைய விசுவாசத்திற்கும், பயன்பாட்டிற்குமான இறுதியான அதிகாரமாக இருந்தது என்பதை அவர்களுடைய பழக்கங்களும், அவர்களுடைய போதனைகளும் எடுத்துக்காட்டின. அவர்கள் வேதவாக்கியங்களை விசுவாசித்து, புரிந்துகொண்டிருப்பார்களென்றால்,

இயேசுவினுடைய போதனைகளையும், செயல்களையும் அத்தனை ஆணித்தரமாக எதிர்த்திருக்கமாட்டார்கள்.

வேதவாக்கியங்களைப் பற்றி இயேசு கூறிய அதே காரியங்களை நீங்களும் கூறுகிறீர்களா? தேவனுடைய வார்த்தை உங்களுடைய விசுவாசத்திற்கும், அதன் பயன்பாட்டிற்கும் இறுதியான அதிகாரமாக இருக்கிறது என்பதை உங்களுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகள், உங்களுடைய வார்த்தைகள் மற்றும் உங்களுடைய வாழ்க்கையினால் எடுத்துக்காட்டுகிறீர்களா? நெறிமுறை மற்றும் ஒழுங்கைப் பற்றிய நம்முடைய கேள்விகளைச் சந்திப்பதற்கான ஒரு நெறிமுறை திசைக்காட்டியும், நெறிமுறை சட்டங்களும் இல்லாத கலாச்சாரத்தில் இன்றைக்கு நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கு, மக்கள் தீர்மானங்களை எடுக்கும்போது, அத்தீர்மானங்களை வழிநடத்தும் ஒரு சரியான, அதிகாரமிக்க நியதி இல்லாத காரணத்தினால், நெறிமுறை மற்றும் ஒழுக்கம் சார்ந்த மிக மோசமான விளைவுகளை அவர்கள் சந்திக்கிறார்கள். தேவனுடைய வார்த்தைக்கு இயேசு அளித்த மதிப்பை அறிக்கையிடுவது தற்போது அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக உள்ளது, வேதவாக்கியங்களை நீங்கள் ஒருக்காலும் வாசிக்கவில்லையா? என்ற சவால் இன்றும் நம்மை எதிர் கொள்ளுகிறது.

அத்தியாயம் ஒன்பது

கீழ்ப்படிதல்

துன்பம் என்பது இவ்வாழ்க்கையில் தவிர்க்கமுடியாத ஒன்று, நம்மால் அதைத் தவிர்க்கமுடியாது, அது நம்முடைய அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது, ஏனென்றால் நாம் ஒரு வீழ்ச்சியடைந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். நமக்கு வரும் துன்பத்தை நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாவிட்டாலும், துன்பத்தை எவ்வாறு சந்திக்கிறோம் என்பதை நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியும். நாம் துன்பத்தை சந்திக்கும் முறையை நம்முடைய நம்பிக்கை நிர்ணயிக்கிறது; இயேசு தம்முடைய மலைப்பிரசங்கத்தின் முடிவுரையில் கூறிய கருத்துகளை இதற்கு ஆதாரமாக எடுத்துக் கொள்ளமுடியும்: “நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இவைகளின்படி செய்கிறவன் எவனோ, அவனைக் கன்மலையின்மேல் தன் வீட்டைக் கட்டிய புத்தியுள்ள மனுஷனுக்கு ஒப்பிடுவேன். பெருமழை சொரிந்து, பெரு வெள்ளம் வந்து, காற்று அடித்து, அந்த வீட்டின்மேல் மோதியும், அது விழவில்லை; ஏனென்றால், அது கன்மலையின்மேல் அஸ்திபாரம் போடப்பட்டிருந்தது. நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகளைக்கேட்டு, இவைகளின்படி செய்யாதிருக்கிறவன் எவனோ, அவன் தன் வீட்டை மணலின்மேல் கட்டின புத்தியில்லாத மனுஷனுக்கு ஒப்பிடப்படுவான். பெருமழை சொரிந்து, பெருவெள்ளம் வந்து, காற்று அடித்து, அந்த வீட்டின்மேல் மோதினபோது அது விழுந்தது; விழுந்து முழுவதும் அழிந்தது என்றார்” (மத்தேயு 7:24-27).

இங்கு, இயேசு இரண்டு மனிதர்களைச் சித்தரிக்கிறார்— ஒருவன் கன்மலையின்மீது தன்னுடைய வீட்டைக் கட்டினவன். மற்றொருவன் மணலின்மீது தன்னுடைய வீட்டைக் கட்டினவன் இரண்டு மனிதர்களும் ஒரேவிதமான புயலைச் சந்தித்தார்கள்— பெருமழை சொரிந்து, பெருவெள்ளம் வந்து, காற்று அடித்தது, ஆனால் கன்மலையின்மேல் கட்டின வீடு மட்டும் உறுதியாக நின்றது. அனைத்து மனிதர்களும் துன்பத்தைச் சந்திக்கிறார்கள் என்று இந்தக் கதையிலிருந்து அறிகிறோம் — அவர்கள் எப்படிப்பட்ட வீடுகளைக் கட்டியிருந்தாலும் — அனைத்து மனிதர்களும் புயலை எதிர் கொள்கிறார்கள். கேள்வி என்னவென்றால், அவர்கள் கட்டின

வீடு புயலின் சீற்றத்தைத் தாக்குபிடிக்குமா? இரண்டு மனிதர்களுக்கிடையே இருந்த முக்கியமான வேறுபாடு, அவர்கள் தங்களுடைய வீட்டை எப்படி, எங்கு கட்டினார்கள் என்பதாகும்.

இயேசு இந்த உவமையை நமக்காக விளக்குகிறார். இயேசுவினுடைய போதனைகளைக் கேட்டு, அதன்படி நடந்தவன் புத்தியுள்ள மனிதனென்றும் (24), அதே போதனைகளைக் கேட்டும், இயேசுவினுடைய போதனைகளைத் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்காதவன் புத்தியில்லாத மனிதனென்றும் (26) இயேசு கூறினார். இயேசுவினுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டதினால் அந்த வீடு உறுதியாக நிற்கவில்லை, ஏனென்றால் இரண்டு மனிதர்களும் அவற்றைக் கேட்டார்கள். இயேசுவினுடைய வார்த்தைகளைத் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்ததே அவர்களுக்குள்ளே வித்தியாசத்தை உண்டுபண்ணியது. புத்தியுள்ள மனுஷன் தன்னுடைய வீட்டைக் (வாழ்க்கை) கட்டிய அந்தக் கன்மலை, இயேசுவினுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்பதோ, புரிந்து கொள்ளாததோ, மனப்பாடம் செய்வதோ, மேற்கோள் காட்டுவதோ அல்லது அவற்றை மற்றவர்களுக்கு போதிப்பதோகூட அல்ல. ஞானம் என்பது அறிந்து கொண்டவைகளைப் பயன்படுத்துவதாகும். இந்தப் புத்தியுள்ள மனுஷன் அதைப் புரிந்துகொண்டான்; எனவே அவன் இயேசுவினுடைய வார்த்தைகளைத் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தினான். புயல் நம்மெல்லாரிடத்திலும் வருவதுபோல அவனிடமும் வந்தபோது அவன் கேட்ட இயேசுவினுடைய போதனையைத் தன் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்ததால் அவன் புயலை மேற்கொள்ள முடிந்தது.

இயேசு தம்முடைய மலைப்பிரசங்கத்தை முடித்தவுடனே, அவர் தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களோடுகூட கலிலேயாக் கடலைக் கடந்துசென்றார். அவர்களுடைய படகு நடுக்கடலில் சென்று கொண்டிருந்தபோது, அவர்கள் ஒரு சூறாவளிப் புயலைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்போஸ்தலர்கள் பயத்தினால் நிரப்பப்பட்டார்கள், ஆனால் இயேசுவோ தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்: “அப்பொழுது, அவருடைய சீஷர்கள் வந்து, அவரை எழுப்பி: ஆண்டவரே! எங்களை இரட்சியும், மடிந்துபோகிறோம் என்றார்கள். அதற்கு அவர்: அற்ப விசுவாசிகளே! ஏன் பயப்படுகிறீர்கள் என்று சொன்னார். மாற்கு எழுதின சுவிசேஷத்தில் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது: அவர் அவர்களை நோக்கி ஏன் இப்படி பயப்பட்டீர்கள்? ஏன் உங்களுக்கு விசுவாசம் இல்லாமற்போயிற்று என்றார். அவர் எழுந்து, காற்றையும் கடலையும் அதட்டினார். உடனே, மிகுந்த அமைதல் உண்டாயிற்று” (மத்தேயு 8:25-27; மாற்கு 4:40).

இந்தக் கதையில், ஒரு சூறாவளிப் புயல், ஒரு மிகுந்த அமைதி, இவை இரண்டிற்குமிடையே இயேசுவிடமிருந்து ஒரு பெரிய கேள்வி: “உங்களுடைய விசுவாசம் எங்கே?”. மாற்கு எழுதின சவிசேஷத்தினுடைய ஆங்கில மொழிப்பெயர்ப்பு ஒன்றில் இயேசுவின் கேள்வி “உங்களுக்கு விசுவாசம் இல்லாமலிருப்பது எப்படி?” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தப் புயலின் கதையில், அப்போஸ்தலர்கள் தன்னுடைய வீட்டை மணலின்மீது கட்டின புத்தியில்லாத மனிதனைப் போன்றவர்கள் என்று கூறமுடியும். அவனுடைய வீட்டைத் தகர்த்தெறியும்படி புயல் வந்தபோது, அது இடிந்து விழுந்தது. அவர்களுடைய படகைத் தகர்த்தெறியும்படி புயல் வந்தபோது அவர்களுடைய விசுவாசம் விழுந்தது. அவர்கள் புத்தியில்லாதவர்களாக இருந்தார்கள், அவற்றை நடைமுறையில் செயல்படுத்தவில்லை. இயேசு தாம் யாரென்று கூறினாரோ, அவர் அவ்வாறாகவே இருக்கிறார் என்றும், அவர் அந்தப் படகு மூழ்குவதை ஒருபோதும் அனுமதிக்கமாட்டார் என்றும் அவர்கள் விசுவாசித்தார்கள்; ஆனால் அந்த விசுவாசத்தை உண்மையில் அவர்கள் செயல்படுத்தவில்லை. அவர்கள் பயந்தார்கள்! அவர்கள் துன்பத்தைச் சந்தித்தார்கள், அவர்களுடைய நம்பிக்கை இயேசுவினுடைய உவமையில் புத்தியுள்ள மனிதன் போட்ட கன்மலையின் அஸ்திபாரமாக இருந்தது.

இயேசுவைப் பின்பற்றினால் நாம் துன்பத்திலிருந்து விடுதலையாக்கப்படுவோம் என்று அவர் ஒருபோதும் வாக்களிக்க வில்லை. உண்மையில், அது பல வேளைகளில் நமக்கு அதிகமான துன்பத்தை வருவிக்கும் என்று அவர் கூறினார்: “உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு, ஆனாலும் திடன்கொள்ளுங்கள்; நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன்” (யோவான் 16:33). ஆனால் இயேசுவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவற்றை ஒரு பெரிய புயலின் மத்தியில் பயன்படுத்துகிறவர்கள், தங்களுடைய பெரிய புயல் ஒரு பெரிய அமைதியாக மாறுவதைக் காண்பார்கள் என்று அவர் வாக்களித்தார். அவர்களுடைய வீடுகள் வாழ்க்கையின் புயல்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும் அளவிற்கு உறுதியானவையாக இருக்கும் என்றும் இயேசு வாக்களித்தார். ஆனால் அந்த வாக்குத்தத்தம், அவருடைய வார்த்தைகள் நம்முடைய வாழ்க்கையில் ஊடுருவி நம்முடைய வாழ்க்கை முறையை மாற்றவேண்டும் என்ற நிபந்தனையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது. இயேசு போதித்தவற்றைக் கேட்டு, அவற்றைப் புரிந்து கொள்வதையும் கடந்து, அவருடைய போதனையை நம்முடைய வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக மாற்றும்படி நாம் வளரவேண்டும்.

அத்தியாயம் பத்து காயப்பட்ட மக்கள்

இயேசு மக்களுக்கு மிகுதியான மதிப்பளித்தார் - குறிப்பாக காயப்பட்டவர்களிடமும், சரீரப்பிரகாரமான மற்றும் ஆவிக்குரிய தேவையுள்ளவர்களிடமும் அதிக கவனம் செலுத்தினார். சமூகத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட மக்களைச் சுகப்படுத்தும்படி இயேசு அவர்களுக்காக மனதுருகிய பல சம்பவங்களை நாம் வாசிக்கிறோம் - இரண்டு குருடர்கள் தங்களை சுகப்படுத்தும்படி கூக்குரலிட்டபோது, அவர்களை அமைதியாக இருக்கும்படி மக்கள் சொன்னார்கள்; ஆனால் இயேசு அவர்களைத் தொட்டு சுகமாக்கினார் (மத்தேயு 2:29-34); குஷ்டரோகிகள் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டவர்களாகவும், அசுத்தமானவர்களாகவும் கருதப்பட்டாலும், அவரை நாடிவந்த குஷ்டரோகியை அவர் தொட்டு சுகமாக்கினார் (மாற்கு 1:40-42); இயேசு ஓய்வுநாளில் பிணியாளிகளைச் சுகமாக்குவதற்கு எதிராக பரிசேயர்கள் சதி செய்தாலும், அவர் ஓய்வு நாளன்று ஒரு தேவாலயத்தில் கும்பின கையையுடைய ஒரு மனிதனைச் சுகமாக்கினார் (மாற்கு 3:1-6). மக்களிடம் இயேசு எவ்வாறு இரக்கம் காண்பித்தார் என்றும், பலருடைய இருதயக் கடினத்தைக் கண்டு எவ்வாறு மனம் வருந்தினார் என்றும் இச்சம்பவங்கள் கூறுகின்றன.

இயேசு தம்முடைய பாதையில் சந்தித்த மக்களிடம் மாத்திரம் இரக்கத்தைக் காண்பிக்கவில்லை. தம்மைப் பின்பற்றிய திரளான மக்களிடமும் தம் மனதுருக்கத்தைக் காண்பித்தார். “இயேசு சகல பட்டணங்களையும் கிராமங்களையும் சுற்றி நடந்து, ஜெப ஆலயங்களில் உபதேசித்து, ராஜ்யத்தின் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து, ஜனங்களுக்கு உண்டாயிருந்த சகல வியாதிகளையும் சகல நோய்களையும் நீக்கி, அவர்களைச் சொஸ்தமாக்கினார்.”

“அவர் திரளான ஜனங்களைக் கண்டபொழுது, அவர்கள் மேய்ப்பனில்லாத ஆடுகளைப்போல தொய்ந்துபோனவர்களும் சிதறப்பட்டவர்களுமாய் இருந்தபடியால், அவர்கள் மேல் மனதுருகி,

தம்முடைய சீஷர்களை நோக்கி, அறுப்பு மிகுதி, வேலையாட்களோ கொஞ்சம்; ஆதலால் அறுப்புக்கு எஜமான் தமது அறுப்புக்கு வேலையாட்களை அனுப்பும்படி அவரை வேண்டிக்கொள்ளுங்கள் என்றார் (மத்தேயு 9:35-38).

இயேசு திரளான ஜனங்களைக் கண்டபோது, அவர் கவலையுற்றதன் காரணமாக அவருடைய முழு உடலும் குலுங்கியது என்று இந்த வேதாகமப்பகுதியின் கிரேக்க வார்த்தைகள் கூறுகின்றன. அவர் அவர்களிடம் காண்பித்த இரக்கம் அத்தனை உயர்ந்ததாக இருந்தது. ஆனால் துன்பப்படும் இந்த மக்களிடம் அவர் இரக்கம் காண்பித்தது மாத்திரமல்ல, அவர்களுடைய தேவையில் அவர்களுக்கு உதவுவதற்காக ஒரு திட்டவட்டமான செயல்முறையை அவர் வடிவமைத்தார் - அந்த செயல்முறைத் திட்டத்தில் அவருடைய சீஷர்கள் பங்கு பெறும்படிச் செய்தார்.

ஒவ்வொரு முறையும் இயேசு திரளான மக்களின் வேதனையைப் பார்த்தபோதும், அவர் சீஷர்களுக்கு அளித்த பயிற்சியைத் தீவிரமாக்கினார். மேற்கண்ட வேதப்பகுதியின்படி, அவர் அப்போஸ்தலர்களிடம், “அறுப்பு மிகுதி, வேலையாட்களோ கொஞ்சம், ஆதலால் அறுப்புக்கு எஜமான் தமது அறுப்புக்கு வேலையாட்களை அனுப்பும்படி அவரை வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். மத்தேயு சவிசேஷத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தின் இறுதியில், பல நாடுகளிலிருந்து வெகு திரளான மக்கள் அவரிடம் வந்தார்கள் என்று வாசிக்கிறோம். ஒரு பெரிய மக்கள் கூட்டம் ஒன்று கூடியபோது, அவர் அநேக சீஷர்களை ஒரு மலையின் மீது அழைத்து, அவர்களுக்கு ஒரு ஆவிக்குரிய விருந்தை அளித்து, அதில் பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்களையும் ஈடுபடுத்தினார். அந்தத் திரளான மக்களை அவர் பார்த்தபோதெல்லாம், அந்த பன்னிரெண்டு மனிதர்களின் பயிற்சியை அவர் தீவிரமாக்கினார்.

மத்தேயு 14 மற்றும் 15ம் அதிகாரங்களில், இயேசு ஐயாயிரம் பேரையும் நான்காயிரம் பேரையும் போஷித்ததைக் காண்கிறோம். “...அவர்கள்மேல் மனதுருகி, அவர்களில் வியாதியஸ்தர்களாயிருந்தவர்களைச் சொஸ்தமாக்கினார்” (14:14) என்று வாசிக்கிறோம். “ஜனங்களுக்காக பரிதபிக்கிறேன். இவர்கள் என்னிடத்தில் மூன்று நாள் தங்கியிருந்து சாப்பிட ஒன்று மில்லாதிருக்கிறார்கள்” (15:32) என்று இயேசு கூறினார். இந்த இரண்டு வேளைகளிலும், அவர் ஒரு சில மீன்களையும், அப்பங்களையும் பெருகப்பண்ணி, அவற்றைப் பசியுடனிருந்த ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்குப் பங்கிடும்படி சீஷர்களிடம் கொடுத்தார்.

இந்த இரண்டு வேதாகமப்பகுதிகளும், இயேசுவினுடைய இரண்டு மிகப்பெரிய அற்புதங்களைப் பற்றி மட்டும் நமக்கு அறிவிக்கவில்லை. ஆனால் அவருடைய மிஷனரி தரிசனத்தையும் கூறுகின்றன. இயேசு தமக்கும், திரளான மக்களுக்குமிடையே தம்முடைய சீஷர்களை வைத்து, தாம் ஜனங்களுக்குக் கொடுக்க விரும்பிய நன்மைகளை அவர்களுடைய கரங்களின் மூலமாகக் கொடுத்தனுப்பினார். இந்த உலகத்தில் துன்பப்படும் மக்கள் அனைவருடைய தேவைகளையும்கூட கிறிஸ்து இதே முறையில் தான் சந்திக்க விரும்புகிறார் - அவர் ஜீவ அப்பமாகிய தம்மை தம்முடைய சபையின் மூலமாக உலகத்தில் துன்பப்படும் மக்களுக்குக் கொடுத்தனுப்ப விரும்புகிறார்.

ஜீவ அப்பமாகிய இயேசு தம்மைத்தாமே உங்களுக்குக் கொடுக்கும்படி, அவரிடம் நெருங்குவதற்கு விருப்பங்கொண்ட இந்த துன்பத்திலிருக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களில் ஒருவராக நீங்கள் இருக்கிறீர்களா? அவர் இவ்வுலகத்திற்கு வந்து, இன்றைக்குத் தம்முடைய சபையிலும், சபையின்மூலமாகவும், வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதன் நோக்கம் நீங்கள்தான் என்பதை அறிவதனால் உங்கள் இருதயம் தொடப்பட்டும், அவர் உங்களைத் தொட்டதைப் போல மக்களுடைய இருதயங்களைத் தொடுவதற்கு விரும்புகிறார்.

அதற்கு ஈடாக, இந்த உலகத்தில் துன்பப்படும் மற்ற மக்களுக்கு இயேசு அளித்த மதிப்பை நீங்கள் அறிக்கையிட மனதுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்களா? தேவையுள்ள மக்களிடம் அன்பையும் இரக்கத்தையும் காட்டத் தெரியாத மத்தலைவர்களைப் போலில்லாமல், தேவையுள்ள மக்களுடைய தேவைகளைச் சரியான முறையில் இயேசு சந்தித்தார். பசியுள்ளவர்களும், துன்பப்படுகிறவர்களுமான மக்களை ஜீவ அப்பத்தினால் போஷிப்பதன் மதிப்பைப் பற்றி இயேசு கூறின அதே காரியத்தை அவருடைய சீஷர்களான நாமும் கூறும்படி அவர் நமக்கு சவாலை அளிக்கிறார். உங்களுடைய வாழ்க்கையில் அடுத்தமுறை ஒரு பசியோடுள்ள, துன்பப்படும் நபரை நீங்கள் சந்தித்தால், அப்படிப்பட்ட மக்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்பை நினைவுகூர்ந்து, அவரது அன்பையும், ஒளியையும், ஜீவனையும் உங்கள்மூலமாக அந்த நபருக்குக் கொடுக்கும்படி அவரை வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்.

அத்தியாயம் பதினொன்று

நானே அவர்

யோவான் எழுதின சுவிசேஷம், கிறிஸ்து தம்மைப் பற்றியும், இவ்வுலகத்தில் தம்முடைய பணியைப்பற்றியும் கூறியதன் வரலாறாகும். இந்த சுவிசேஷத்தில், இயேசு தம்மைப் பற்றிக் கூறினவைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, “நான் யாரென்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்?” என்று அவர் அப்போஸ்தலர்களிடம் கேட்ட கேள்விக்கு நாம் பதிலளிக்கமுடியும். நாம் அதைச் செய்தபின்பு, அவர் தம்மைப் பற்றிக் கூறின அதே காரியங்களைக் கூறுவோமென்றால், நாம் உண்மையாகவே இயேசு கிறிஸ்துவை அறிக்கையிடுகிறோம்.

யோவானுடைய சுவிசேஷத்தின் மூன்றாம் அதிகாரத்தின்படி, இயேசு தம்மைத் தேவனுடைய ஒரே குமாரனென்றும், பாவப் பிரச்சனைக்கான தேவனுடைய ஒரே தீர்வு என்றும், பொதுப் படையாக உலகத்திற்காகவும், குறிப்பாக உங்களுக்காகவும் எனக்காகவும் தேவனுடைய ஒரே இரட்சகரென்றும் நாம் ஏற்கனவே அறிந்திருக்கிறோம். அவர் நம்முடைய இரட்சகராக இருக்கவேண்டும் என்று நாம் விரும்பினால், இயேசு தம்மைப் பற்றி வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நாம் அறிக்கையிடவேண்டும்.

யோவானுடைய சுவிசேஷத்தின் அடுத்த அதிகாரத்தில் சமாரியாவின் மையப்பகுதியிலிருந்த சீகேமில், சீகார் என்ற ஊரின் கிணற்றண்டையில் கிறிஸ்து ஒரு பெண்ணுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பற்றி வாசிக்கிறோம். ஒரு சமாரியப் பெண்ணான தன்னுடன், ஒரு யூதரான இயேசு பேசியதைப் பற்றி அவள் அவரிடம் வினவியபோது, அவர் “நீ தேவனுடைய ஈவையும், தாகத்துக்குத்தா என்று உன்னிடத்தில் கேட்கிறவர் இன்னார் என்பதையும் அறிந்திருந்தாயானால், நீயே அவரிடத்தில் கேட்டிருப்பாய், அவர் உனக்கு ஜீவத்தண்ணீரைக் கொடுத்திருப்பார்” என்று பதிலளித்தார் (4:10).

அந்தக் கிணற்றை அவர்களுக்குக் கொடுத்த அவர்களுடைய

தகப்பனான யாக்கோபைக் காட்டிலும், இயேசு பெரியவரா என்று அந்தப் பெண் அவரிடம் கேட்டபோது, அவர் அவளை நோக்கி, “இந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கு மறுபடியும் தாகமுண்டாகும். நான் கொடுக்கும் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கோ ஒருக்காலும் தாகமுண்டாகாது” என்று சொன்னார் (13-14). இப்படிப்பட்ட தண்ணீரைக் கொடுக்கின்ற அவருடைய வல்லமையினால், அவர் ஒரு சாதாரண மனிதனைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்தவர் என்பதை அவள் ஊகித்தாலும், அவளுக்கு புருஷன் இல்லை என்பதையும், உண்மையில் அவளுக்கு ஐந்து புருஷர் இருந்தார்கள் என்பதையும் அவர் சரியாகச் சொன்னதினாலும், அவள் அவரை ஒரு தீர்க்கதரிசி என்று அழைத்தாள் (19).

இயேசு தொடர்ந்து அவளுடைய ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் அவளுடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தார்; அவள் இறுதியாக மேசியாவைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்வரை இயேசு அவளுக்குப் பதில் கொடுத்தார்: அவள், “(கிறிஸ்து என்னப்படுகிற) மேசியா வருகிறார் என்று அறிவேன், அவர் வரும்போது எல்லாவற்றையும் நமக்கு அறிவிப்பார்” என்றாள் (25). அதற்கு இயேசு, “உன்னுடனே பேசுகிற நானே அவர்” (26) என்று கூறினார்.

பின்பு, அந்தப் பெண்ணும், அவள் அறிந்திருந்த சில சமாரியர்களும் இயேசுவைக் கிறிஸ்து என்று உறுதிபடக் கூறினார்கள்: “உன் சொல்லினிமித்தம் அல்ல, அவருடைய உபதேசத்தை நாங்களே கேட்டு, அவர் மெய்யாய்க் கிறிஸ்துவாகிய உலகரசுகர் என்று அறிந்து விசுவாசிக்கிறோம்” (42). அவர் சமாரியப் பெண்ணுடன் பேசினபோது, தம்மை மேசியாவாகிய கிறிஸ்து என்றும், உலகத்தின் (ஒரே) இரட்சகர் என்றும் அறிக்கையிட்டு வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மையை அந்தச் சமாரியர்கள் அறிக்கையிட்டார்கள்.

அவர் மேசியாவுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவள் உணர்ந்தபோது, அவளுடைய உட்கருத்து என்ன? அவள் தன்னுடைய தண்ணீர் குடத்தை அங்கேயே வைத்துவிட்டு (அவள் முதலாவதாக அங்கு வந்ததன் காரணம் தண்ணீர் எடுப்பதற்காக), அவரைப் பற்றித் தன்னுடைய ஊராரிடம் சொல்வதற்காக நகரத்திற்குள் போகிறாள். அவளுடைய கலாச்சாரத்தில், ஒரு பெண் ஆண்களிடம் எதையாகிலும் பற்றிப் பேசுவது வழக்கத்துக்கு மாறான செயலாகும். இயேசு ஒரு சமாரியப் பெண்ணான தன்னுடன் பேசியதைப் பற்றிப் ஆச்சரியப்பட்டாள். இயேசு தாம் இவ்வுலகத்திற்கு வந்தது பரிசுத்தவான்களுக்காக அல்ல, ஆனால் பாவிக்குக்காக என்று காட்டினார் (மத்தேயு 9:13).

இயேசுவுடனான அந்தப் பெண்ணின் சந்திப்பு, யோவானுடைய சுவிசேஷத்தில் இயேசுவைப் பற்றிக் கூறப்பட்டவைகளுக்கு நம்முடைய சொந்த பதிலென்ன என்பதைச் சிந்திக்கும்படி நமக்கு ஒரு சவாலை அளிக்கிறது. அவளிடம் தாகத்துக்குத்தா என்று கேட்கிறவர் இன்னார் என்று அவள் அறிந்திருந்தால், ஜீவத் தண்ணீரைக் கொடுக்கும்படி அவளே அவரிடம் கேட்டிருப்பாள் என்று இயேசு கூறினார். நம்முடைய நடைமுறைப் பயன்பாட்டில், நாம் ஒவ்வொரு முறை ஜெபிக்கும்போதும், இது நமக்கு ஒரு சவாலை அளிக்கிறது. நாம் ஜெபிக்கும்போது, சர்வவல்லவராகிய தேவனுடன் பேசுகிறோம். நாம் சர்வவல்லவராகிய தேவனுடன் பேசுகிறோம் என்பதை விசுவாசித்தால், நாம் அவரிடம் எதைக் கேட்கவேண்டும்?

யோவானுடைய சுவிசேஷம் முழுவதிலும், இயேசு தாம் யாரென்றும், அவர் இந்த உலகத்தில் ஏன் வந்தார் என்றும் நமக்குத் தொடர்ந்து கூறுகிறார். தேவன் செய்கிற அனைத்தையும் தம்மால் செய்யமுடியும் என்று இயேசு கூறினபோது, அவர் தாம் தேவனுக்குச் சமமானவர் என்றே வலியுறுத்தினார்: “பிதாவானவர் செய்யக் குமாரன் காண்கிறதெதுவோ, அதையேயன்றி, வேறொன்றையும் தாமாய்ச் செய்யமாட்டார். அவர் எவைகளைச் செய்கிறாரோ, அவைகளைக் குமாரனும் அந்தப்படியே செய்கிறார்” (5:19). இதில் மரித்தவர்களை உயிருடன் எழுப்பி, அவர்களுக்கு ஜீவனைக் கொடுப்பதும் அடங்கும், ஏனெனில் அதை தேவன் ஒருவரால் மட்டுமே செய்யமுடியும்.

ஒரு நபர் தான் தேவனுக்கு சமமானவர் என்று சொல்வாரென்றால், உடனே அவரைச் சுற்றியுள்ள மக்கள், “தேவன் செய்வதை உம்மால் செய்யமுடியுமா?” என்று அவரிடம் கேட்பார்கள். இந்தக் கேள்விக்கு இயேசு ‘ஆம்’ என்று பதிலளித்தார், அதை அவர் நிரூபித்தார். இயேசு மரித்தவர்களை உயிருடன் எழுப்பி, அதன் வாயிலாக தாம் தேவனுக்கு சமமாகயிருப்பதையும், தேவனால் மட்டுமே செய்யக்கூடிய காரியங்களைத் தம்மால் செய்யமுடியும் என்பதையும் நிரூபித்தார். இந்த மதத்தலைவர்கள் கூறினதுபோல, இயேசு தம்மை தேவனுக்கு சமமானவராக உரிமை பாராட்டினார் (யோவான் 5:18).

யோவான் தன்னுடைய சுவிசேஷத்தின் 5ம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கத் தொடங்கின இந்த உரையாடல் உச்சக் கட்டத்தை அடையும்போது, 8ம் அதிகாரத்தின் இறுதியில், இயேசுவுக்கும், மதத்தலைவர்களுக்குமிடையே நடந்துகொண்டிருந்த சச்சரவு வெளிப்படையான எதிர்ப்புணர்ச்சிமிக்கதாக மாறியது

என்று யோவான் கூறினான். இயேசு தாம் ஆபிரகாமை அறிந்தவரைப் போல பேசின போது, அவர்கள் அவரைக் கல்லெறிவதற்காக உண்மையில் கற்களை எடுத்துக்கொண்டார்கள். இதன் காரணமாக, மதத்தலைவர்கள் அவரிடம், “உனக்கு இன்னும் ஐம்பது வயதாக வில்லையே, நீ ஆபிரகாமைக் கண்டாயோ?” என்று வினவினார்கள். அதற்கு இயேசு, “ஆபிரகாம் உண்டாகிறதற்கு முன்னமே நான் இருக்கிறேன் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” (யோவான் 8:58) என்றார்.

இயேசு தம்மைப் பற்றிக் கூறினவைகளைக் குறித்து இந்த மதத்தலைவர்களுடைய மனங்களில் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை. நம்முடைய காலத்தின் மதத்தலைவர்கள், இயேசு தம்மைப் பற்றிக் கூறினவைகளைக் குறித்துத் தீவிரமாக கேள்வியெழுப்புகிறார்கள். “அவர் தம்மைப்பற்றிக் கூறினவைகளைக் குறித்து அவர்கள் நிச்சயமற்றவர்களாக இருந்தபோதும், அவர் தாம் கூறினவண்ணமாகவே இருந்தார் என்று நான் நம்புகிறேன். இயேசு தம்மைப் பற்றிக் கூறியவைகளில் சிலவற்றைக் கேட்டு, யோவானுடைய சுவிசேஷத்தை வாசித்து, அவற்றைக் குறித்து நீங்கள் எதை விகவாசிக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்களே தீர்மானியுங்கள். யோவான் 10:30 வசனத்தில், அவர் “நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்” என்றார். யோவான் 14ம் அதிகாரத்தில், பிலிப்பு பிதாவைத் தங்களுக்குக் காண்பிக்கவேண்டுமென்று இயேசுவினிடம் கேட்டுக்கொண்டபோது, அவர், “இவ்வளவுகாலம் நான் உங்களுடனேகூட இருந்தும் நீ என்னை அறியவில்லையா? என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான். அப்படியிருக்க, பிதாவை எங்களுக்குக் காண்பியும் என்று நீ எப்படி சொல்லுகிறாய்? ...நான் பிதாவிலும் பிதா என்னிலும் இருக்கிறதை நம்புங்கள்...” என்றார் (9, 11). யோவான் தன்னுடைய சுவிசேஷத்தின் 17ம் அதிகாரத்தில் குறிப்பிடும் உன்னதமான ஜெபத்தை இயேசு ஜெபித்தபோது, அவர், “பிதாவே, உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்திலே மகிமைப்படுத்தும்” என்று கூறினார். சுவிசேஷங்கள் முழுவதிலும், குறிப்பாக யோவானின் சுவிசேஷத்திலும், இயேசு தம்முடைய தெய்வத்தன்மையை உறுதிப்படுத்துவதையும், தம்மைப் பிதாவின் நிலையில் நிறுத்துவதையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

இயேசு தம்முடைய 33 வயது வரை மட்டுமே வாழ்ந்தார். ஆனால் கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகாலங்களாக, மனித சரித்திரம், அவர் வாழ்ந்ததற்கு முன்பாக என்றும் (B.C.), அவர் வாழ்ந்ததற்குப் பின்பாக என்றும் (A.D.) இரண்டு பகுதிகளாக

பிரிக்கப்படும் அளவிற்கு இந்த உலகத்தில் அவர் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்.

இயேசு தம்மைத் தேவனுடைய குமாரனென்றும், பிதாவுக்குச் சமமானவரென்றும், நாம் இரட்சிப்பையும், நித்திய ஜீவனையும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரே வழி என்றும் கூறினார். இயேசு தம்மைப் பற்றி வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடவேண்டும். இயேசு யாரென்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள்? அவர் தாம் யாரென்று கூறினாரோ அவர் அவ்வாறாக இருக்கிறார் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா? இன்றைக்கு இயேசு தம்மைப் பற்றி வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிட்டு, அவரை உங்கள் கர்த்தரென்று அழைக்கிறீர்களா?

அத்தியாயம் பன்னிரண்டு

பிதாவுடன் ஐக்கியம்

இயேசு பிதாவாகிய தேவனுடன் நிலையான ஐக்கியம் கொண்டிருந்தார், அவர் பல வேளைகளில் அதிகாலையில் எழுந்து, பிதாவினிடம் தனிமையாக ஜெபிப்பதில் நேரத்தைச் செலவிட்டார். பிதா தம்மைச் செய்யும்படி கூறியவைகளை மட்டும் தாம் செய்வதைப் பற்றி அவர் அடிக்கடி பேசினார். அவர் பிதாவுடன் கொண்டிருந்த ஐக்கியம் தொடர்ச்சியானதாகவும், ஆழமானதாகவும் இருந்தது, சிலுவையில் அவர் அனுபவித்த பாடுகளில், தம்முடைய பிதாவுடனான அவருடைய ஐக்கியம் முறிக்கப்பட்ட அந்த நேரம் மிக கடுமையானதாகும், ஏனென்றால் அவர் உண்மையாகவே நமக்காகப் பாவமானார்; அதன் காரணமாக, அவருடைய பிதாவுடன் ஐக்கியம் கொள்ளமுடியவில்லை (மாற்கு 15: 34; II கொரிந்தியர் 5:21; ஏசாயா 53: 5,6).

நாமும் பிதாவுடன் ஐக்கியம் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காகவே இயேசு பூமிக்கு வந்து, நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்பதை கெத்தமனே தோட்டத்தில் அவர் செய்த இறுதியான ஜெபத்திலிருந்து அறிகிறோம்: “ஒன்றான மெய்த்தேவனாகிய உம்மையும் நீர் அனுப்பினவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவையும் அறிவதே நித்திய ஜீவன்” (17:3).

பிதாவுடனான இந்த ஐக்கியத்தின் மதிப்பை எடுத்துக் காட்டும்படி, இயேசு தம்முடைய ஊழியத்தின் ஒரு கட்டத்தில் ஒரு உவமையைச் சொன்னார்: “ஒரு மனுஷன் பெரிய விருந்தை ஆயத்தம் பண்ணி, அநேகரை அழைப்பித்தான். விருந்து வேளையில் தன் ஊழியக்காரனை நோக்கி; நீ அழைக்கப்பட்டவர்களிடத்தில் போய், எல்லாம் ஆயத்தமாயிருக்கிறது வாருங்கள் என்று சொல்லென்று அவனை அனுப்பினான். அவர்களெல்லாரும் சாக்குப்போக்குச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். ஒருவன்: ஒரு வயலைக் கொண்டேன், நான் அகத்தியமாய்ப் போய், அதைப் பார்க்கவேண்டும், என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன் என்றான். வேறொருவன்: ஐந்தேர்மாடு கொண்டேன், அதைச் சோதித்துப்

பார்க்கப் போகிறேன், என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன் என்றான். வேறொருவன்— பெண்ணை விவாகம் பண்ணினேன், அதினால் நான் வரக்கூடாது என்றான்.

“அந்த ஊழியக்காரன் வந்து, இவைகளைத் தன் எஜமானுக்கு அறிவித்தான். அப்பொழுது வீட்டெஜமான் கோபமடைந்து, தன் ஊழியக்காரனை நோக்கி: நீ பட்டணத்தின் தெருக்களிலும் வீதிகளிலும் சீக்கிரமாய் போய், ஏழைகளையும் ஊனரையும் சப்பாணிகளையும் குருடரையும் இங்கே கூட்டிக் கொண்டுவா என்றான். ஊழியக்காரன் அப்படியே செய்து: ஆண்டவரே, நீர் கட்டளையிட்டபடி செய்தாயிற்று, இன்னும் இடம் இருக்கிறது என்றான். அப்பொழுது எஜமான் ஊழியக்காரனை நோக்கி: நீ பெருவழிகளிலும் வேலிகளருகிலும் போய், என் வீடு நிறையும்படியாக ஐனங்களை உள்ளே வரும்படி வருந்திக் கூட்டிக்கொண்டுவா; அழைக்கப்பட்டிருந்த அந்த மனுஷரில் ஒருவனாகிலும் என் விருந்தை ருசி பார்ப்பதில்லையென்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றான்” (லூக்கா 14:16-24).

அந்நாட்களில் அந்த கலாச்சாரத்தில், சாப்பிடுதல் ஐக்கியத்திற்கு அடையாளமானது. ஒரு நண்பர், உறவினர் அல்லது மற்றொருவரின் வீட்டில் விருந்திற்காக நீங்கள் அழைக்கப்படும் அனுபவத்திலுள்ள ஐக்கியத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஐக்கியம் கிடையாது. வேதாகமத்தின் கடைசி புத்தகத்தில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கும் ஒரு அழகான உவமானத்தில், இயேசு தாமே நம்முடைய வாழ்க்கையின் கதவினருகில் நின்றுகொண்டு, அதைப் பொறுமையோடு தட்டிக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். ஏனென்றால், நாம் கதவைத் திறந்து, அவரை உள்ளே அழைத்து அவரோடு விருந்துண்ண வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார் (வெளிப்படுத்தல் 3:20).

தேவனுடைய ஐக்கியத்தின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்பு மிக்க தன்மையை இந்த உவமை எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஒரு விருந்தை அளிப்பதற்காக தன்னுடைய வீட்டின் கதவுகளை விரிவாகத் திறக்க விரும்பும் ஒரு வீட்டு எஜமானனைப் (தேவன்) பற்றி அது கூறுகிறது, அவன் தன்னுடைய விருந்திற்கு அழைப்பித்த அனைவரும் அவனுடைய அழைப்பைப் புறக்கணித்தார்கள், அவர்கள் ஒரு நிலத்தை வாங்கியிருப்பதாகவும், அதைக் காணும்படி தாங்கள் செல்லவேண்டுமென்றும் போக்குசொல்லத் தொடங்கினார்கள். (அவர்கள் காணாத ஒரு நிலத்தை அவர்கள் வாங்கியிருப்பது விகற்பமாகத் தோன்றுகிறது). ஒருவேளை அந்த நிலத்தைச் சொந்தமாகக்கொள்ளும்படி இப்போது அதைச் சென்று பார்க்கவிரும்புகிறார்கள் என்று எடுத்துக் கொள்ளமுடியும்.

இந்தச் சாக்குப் போக்கின் சாராம்சம், இந்த உலகத்தின் காரியங்கள் தேவனுடன் உள்ள ஐக்கியத்தைக் காட்டிலும் எனக்கு அதிக முக்கியமானவை என்பதாகும்.

அவர்கள் ஐந்தேர் மாடுகளை வாங்கி இருப்பதாகவும், அவற்றைத் தாங்கள் சோதித்துப்பார்க்கவேண்டும் என்பதும் அவர்கள் சொன்ன மற்றொரு சாக்குப் போக்காகும். ஐந்தேர்மாடுகள் ஒரு பெரிய அளவில் விவசாயம் செய்வதைக் குறிக்கிறது. ஏர்மாடுகள் வேலைக்கு அடையாளமாக இருப்பதால், என்னுடைய வேலையின் காரணமாக என்னால் வரமுடியாது என்ற சாக்குப் போக்கை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

நான் சமீபகாலத்தில் திருமணம் செய்திருப்பதால் என்னால் வரமுடியாது என்பது மூன்றாம் சாக்குப்போக்காகும். “நான் சமீபத்தில் திருமணம் செய்திருக்கிறேன்; எனவே என்னால் வரமுடியாது என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள் என்று நான் நிச்சயமாய் நம்புகிறேன்” என்று பிலிப்ஸ் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (லுக்கா 14:20). விருந்திற்கு வரும்படி அழைக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் அந்த அழைப்பைப் புறக்கணித்தபடியால், வீட்டு எஜமான் கோபமடைந்தான்; அவன் தன்னுடைய வேலைக்காரனைப் பார்த்து, நகரத்திற்குள் சென்று வியாதியஸ்தர்களையும், ஊனமுற்றவர்களையும் விருந்திற்கு வரும்படி அழைத்துக்கொண்டுவா என்று கூறினார். இந்த மக்கள் தங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட உதவிக்கு கைம்மாறு செலுத்த இயலாத வர்களாகவும், இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு ஒருவராலும் அழைக்கப்படாதவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

தேவன் தம்முடைய விருந்திற்கு நம்மை அழைக்கும் பொருட்டு, நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரிக்கும்படி தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை அனுப்பவேண்டியதாயிருந்தது. பாவிகள் ஒரு பரிசுத்தமுள்ள தேவனை அணுகுவது எப்படி என்பதை எடுத்துக் காட்டும் எழுச்சிமிக்க கட்டளைகளை ஆராதனையின் கூடாரமும், சாலொமோனின் தேவாலயமும் குறிக்கின்றன, தேவனுடைய பிரசன்னம் ஒரு உட்புற அறையில் இருந்தது; அந்த ஆராதனை முறையின் கட்டமைப்பு, உண்மையில் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை அணுகுவதைப் பற்றியதாகும். தேவன் வாசம் செய்த இந்தப் பரிசுத்த ஸ்தலத்தில் ஒரு தடிமனான திரை போடப்பட்டிருந்தது. பாவிகள் அந்தப் பரிசுத்த ஸ்தலத்தை வருடத்திற்கு ஒருமுறைகூட அணுகவில்லை; ஆராதனைக் கூடாரத்தைச் சுற்றிலும் மக்கள் கூடியிருக்க, பிரதான ஆசாரியன் தேவனுடைய மக்களுக்காக தேவப்பிரசன்னத்திற்குள் நுழைந்தான்.

சாலொமோனின் தேவாலயம் தேவனிடம் நெருங்குவதற்கான இதே அணுகுமுறையைச் சார்ந்து கட்டப்பட்டது. அந்த தேவாலயத்தில் போடப்பட்டிருந்த திரை, திரையரங்குகளில் போடப்படும் ஒரு மிகப் பெரிய திரையைப் போலிருந்தது. இயேசு கிலுவையில் மரித்தபோது, அந்தத் திரை மேலிருந்து கீழாக கிழிந்தது, இது பழைய ஏற்பாட்டுக் காலங்களில் தேவனை அணுகுவதற்குக் கூறியிருந்த அவர் கட்டளைகளை மக்கள் இனிமேலும் பின்பற்றவேண்டிய தில்லை என்பதற்கு அடையாளமானது (அதாவது இயேசு மத்தியஸ்தராகிவிட்டார்). இந்த நற்செய்தியைக் கேட்டதும். தேவனை அணுக அங்கு ஒரு மக்கள் நெரிசல் உண்டாயிருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். ஆனால் அவ்வாறு நிகழவில்லை என்று இயேசுவின் உவமை நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

தேவனுடைய மக்கள் அளிக்கவேண்டிய முக்கியத்துவத்தின் குறைவை இந்த சாக்குப்போக்குகள் ஒரு வசைமுறையான முறையில் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. இந்த மக்கள் தங்களால் விருந்திற்கு வரமுடியாது என்று கூறியபோது, அது அவர்களுடைய குறைபாடுள்ள சாக்குப்போக்குகள். தாங்கள் விருந்திற்குச் செல்வதை விரும்பவில்லை என்பதை உணர்த்துகிறது, ஏனென்றால் அவர்கள் தேவனுடனுள்ள ஐக்கியத்தைக் காட்டிலும், இந்த உலகத்தின் காரியங்களுக்கும், தங்களுடைய வேலைக்கும், தங்களுடைய மனித உறவுகளுக்கும் அதிகமாக மதிப்பளித்தார்கள்.

தேவனுடன் உள்ள உறவுமுறையின் வியக்கத்தக்க மதிப்பை நீங்கள் உணர்கிறீர்களா? தேவன் தம்முடன் உறவுகொள்வதற்கான வழியைத் திறப்பதற்காக அவர் செலுத்திய கிரயத்தை நீங்கள் உணர்கிறீர்களா? “நானே வழி, என்னையல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்” என்று இயேசு கிறிஸ்து முழு உலகத்திற்கும் சொல்லும்படி அவர் அளித்த கிரயத்தை உணர்கிறீர்கள்? தேவனுடனான உறவுமுறையின் மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றி இயேசு கூறிய (அதே காரியத்தை) நீங்கள் அறிக்கையிடுவீர்களா?

நாம் உண்மையில் எதை விசுவாசிக்கிறோமோ, அதையே செய்கிறோம். மற்றவை யாவும் வெறும் மதப்பிரகாரமான பேச்சுகள் மட்டுமே. உங்களுடைய நேரம், உங்களுடைய பணம், உங்களுடைய அன்பு ஆகியவற்றை நீங்கள் எவ்வாறு செலவிடுகிறீர்கள் என்பதன் அடிப்படையில், இயேசு போதித்த இந்தக் கருத்தாழமிக்க உவமையில் அவர் சுட்டிக்காட்டிய மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா?

அத்தியாயம் பதிமூன்று

பெதஸ்தா குளத்தருகில் ஒரு மனிதன்

இந்த உலகத்தில் துன்பப்படும் மக்களிடமும், வியாதியஸ்தர்களிடமும் இயேசு வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றியும், அவர்களுடைய சுகவீனங்களை நீக்கி, அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய மீட்பை அளிப்பதற்காக அவர் எவ்வாறு வந்தார் என்பதைப் பற்றியும் நாம் ஏற்கனவே அதிகமாக கற்றறிந்திருக்கிறோம். யோவானுடைய சுவிசேஷத்தின் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் இயேசு மதத்தலைவர்களுடன் ஒரு உரையாடலைத் துவக்கும் பொருட்டு ஒரு மனிதனைக் குணப்படுத்தினதைப் பற்றி நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டேன். இந்த அற்புதத்தை உற்று ஆராயும்போது, இயேசு அதிகமாக மதிப்பளித்த அந்தத் துன்பப்படும் மக்களில் ஒருவனுக்கு சுகத்தை அளித்தபோது வெளிப்பட்ட அவருடைய மற்றொரு மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் கண்டுகொள்ளமுடியும். அந்த மனிதனைக் குணப்படுத்தி இயேசு செய்த அற்புதத்தை யோவான் இவ்வாறு விவரிக்கிறான்: “இவைகளுக்குப்பின்பு யூதருடைய பண்டிகை ஒன்று வந்தது: அப்பொழுது இயேசு எருசலேமுக்குப் போனார். எபிரெய பாஷையிலே பெதஸ்தா என்னப்பட்ட ஒரு குளம் எருசலேமில் ஆட்டுவாசலினருகே இருக்கிறது, அதற்கு ஐந்து மண்டபங்களுண்டு, அவைகளிலே குருடர், சப்பாணிகள், சூம்பின உறுப்புடையவர்கள் முதலான வியாதிக்காரர் அநேகர் படுத்திருந்து, தண்ணீர் எப்பொழுது கலங்கும் என்று காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள், ஏனெனில் சில சமயங்களிலே தேவதூதன் ஒருவன் அந்தக் குளத்தில் இறங்கி, தண்ணீரைக் கலக்குவான்; தண்ணீர் கலங்கினபின்பு யார் முந்தி அதில் இறங்குவானோ அவன் எப்பேர்ப்பட்ட வியாதியஸ் தனாயிருந்தாலும் சொஸ்தமாவான்.

முப்பத்தெட்டு வருஷம் வியாதிக்கொண்டிருந்த ஒரு மனுஷன் அங்கே இருந்தான். படுத்திருந்த அவனை இயேசு கண்டு, அவன் வெகுகாலமாய் வியாதியஸ்தனென்று அறிந்து, அவனை நோக்கி: சொஸ்தமாக வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா என்று கேட்டார். அதற்கு வியாதியஸ்தன்: ஆண்டவரே, தண்ணீர் கலக்கப்படும்போது

என்னைக் குளத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறதற்கு ஒருவருமில்லை, நான் போகிறதற்குள்ளே வேறொருவன் எனக்கு முந்தி இறங்கி விடுகிறான் என்றான். இயேசு அவனை நோக்கி: எழுந்திரு, உன் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நட என்றார், உடனே அந்த மனுஷன் சொஸ்தமாகி, தன் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு, நடந்து போனான். அந்த நாள் ஓய்வு நாளாயிருந்தது” (யோவான் 5:1-9).

பெதஸ்தா குளத்தினருகில் படுத்துக்கிடந்த இந்த திரளான மக்கள் “சக்தியற்றவர்களாக” இருந்தார்கள் என்று மூலபாஷையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது, அவர்கள் “பெலவீனமுள்ள திரளான மக்கள்” என்று ஒரு மொழிப்பெயர்ப்பு விவரிக்கிறது. அவர்கள் அந்தக் குளத்திற்கருகில் ஒவ்வொரு நாளும் காத்துக்கிடந்தார்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் ஒரு மூடநம்பிக்கையாக கருதப்படக்கூடிய ஒரு காரியத்தை நம்பினார்கள். இந்தக் குளத்தில், சில சமயங்களில் ஏற்படுவதுபோல, அலைகள் எழும்பும்போது, அக் குளத்திற்குள் ஒரு தேவதூதன் இறங்கியிருப்பதாகவும், அந்த நேரத்தில் குளத்தில் முதலாவதாக இறங்கும் வியாதியஸ்தன் சுகமடைவான் என்றும் அவர்கள் நம்பினார்கள்.

ஆனால் அந்தக் குளத்தினருகில் ஒரு மனிதன் 38 வருடங்களாக படுத்துக்கிடந்தான். அங்கு இருந்த திரளான பெலவீனமுள்ள மக்களுக்குள், இயேசு தம்முடைய முழு கவனத்தையும் இந்த ஒரு மனிதனின்மீது செலுத்தி, “சொஸ்தமாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டார். இந்த அற்புதத்தின் சூழல் சில கேள்விகளை எழுப்புகிறது. பெலவீனமுள்ள மக்களின் இந்தத் திரளான கூட்டத்தில், இந்த ஒரு மனிதனை மட்டும் குணப்படுத்தும்படி இயேசு ஏன் தெரிந்துகொண்டார்? இந்த குளத்தினருகில் உட்கார்ந்திருந்த மற்ற அனைத்து மக்களையும் இயேசு ஏன் சுகமாக்கவில்லை? இந்தக் குளத்தினருகில் 38 வருட காலமாய் உட்கார்ந்திருந்த மனிதனைப் பார்த்து சொஸ்தமாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா என்று இயேசு ஏன் கேட்டார்?

இந்தக் கேள்வி முற்றிலும் பொறுத்தமற்றது என்று நாம் நினைக்கலாம், ஆனால் அப்படியல்ல என்று அனுபவமுள்ள மருத்துவர்கள் உங்களுக்குக் கூறுவார்கள். சில நோயாளிகள் மருத்துவ நிபுணர் கூற்றுப்படி, மனச்சோர்வுற்றவர்களாய் இருப்பதால், அவர்கள் சுகமாக்கப்படுவதை உண்மையில் விரும்புவதில்லை. இயேசு அவனிடம் கேட்ட கேள்வி, “நீ சுகமாயிருக்க விரும்புகிறாயா?” என்பதல்ல என்பதைக் கவனியுங்கள். “நீ சுகமாக்கப்பட விரும்புகிறாயா?” என்பது தான் இயேசுவின் கேள்வி. சுகமாக்கப்படுவதற்கு சுகமாக இருக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான ஒன்று

தேவைப்படுகிறது, கிறிஸ்துவினுடைய வல்லமை நமக்கு எதைச் செய்யமுடியுமோ அதைக் கிறிஸ்துவினுடைய வல்லமையினால் மட்டுமே செய்யமுடியும் என்ற உண்மையை நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

அந்த மனிதன் தான் சுகமாக்கப்படுவதற்கான அனைத்து நம்பிக்கையையும் இழந்துவிட்டதாகப் பதிலளித்தான்: “ஆண்டவரே, தண்ணீர் கலக்கப்படும்போது என்னைக் குளத்தில் கொண்டுபோய் விடுகிறதற்கு ஒருவருமில்லை, நான் போகிறதற்குள்ளே வேறொருவன் எனக்கு முந்தி இறங்கிவிடுகிறான்” (7).

இந்த ஒரு மனிதன் மட்டும், பெதஸ்தா குளத்தின் வல்லமை தன்னைச் சுகமாக்கும் என்ற நம்பிக்கையை இழந்து விட்டிருந்தான். அவன் மற்ற எந்த ஒரு மனிதனைக் காட்டிலும் தன்னுடைய சுயமுயற்சியினால் வேகமாக சென்று குளத்திற்குள் இறங்கமுடியாது என்றும், எனவே அந்தக் குளத்தால் ஒருபோதும் தன்னைக் குணப்படுத்தமுடியாது என்றும் உணர்ந்தான். அவன் குளத்தின்மீது வைத்த நம்பிக்கை அற்றுப்போனபடியால், தான் சுகமாகும்படி அவன் மற்ற வழிகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தான். பெதஸ்தா குளத்தின் சக்தியற்ற மூடநம்பிக்கையைக் கடந்து, அவன் தன்னைச் சுகமாக்கும்படி தேவனிடம் ஜெபித்திருந்தால் நல மாயிருந்திருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலையில் இயேசு அவனைக் கண்டுபிடித்தார் –அவன் ஓர் அற்புதத்திற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தான், அந்த அற்புதத்தை அவன் இயேசுவில் கண்டான்.

பல மக்கள் தங்களுடைய அற்புத சுகத்தை தேவனுடைய வல்லமைக்கு வெளியே தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தேவையானதும், அவர்கள் தேடுகிறதுமான தெய்வீக சுகத்தைக் கொடுக்க இயலாத பல “பெதஸ்தா குளங்கள்” அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் உண்டு. அவர்கள் உலகப் பிரகாரமான உபாயங்களுக்கு அல்லது சுய-மனநிறைவிற்குத் திரும்பிவிடுகிறார்கள். அவர்கள் அனைத்து வடிவங்களிலும் கிடைக்கக்கூடிய பல்வேறுபட்ட “சுகமாக்கும் பொருட்களைத்” தேடுகிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் தேவனை நோக்கிப் பார்ப்பதில்லை. பெதஸ்தா குளத்தினருகில் இருந்த இந்த மனிதனைப் போல, நாமும் நம்முடைய “பெதஸ்தா குளத்தைக்” கடந்து சென்று, நம்முடைய விசுவாசத்தைக் கிறிஸ்து வினுடைய வல்லமையின்மீது மட்டும் வைக்கும்போது கிறிஸ்து மட்டுமே நமக்கு அளிக்கக்கூடிய முழுமையான அற்புத சுகத்தை நாம் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும்.

இந்தச் சம்பவத்தை நம்முடைய வாழ்க்கையில் இரு விதங்களில் பயன்படுத்த வேண்டும். முதலாவதாக, நாம் சுகமாக்கப்

படுவதை முதற்காரியமாக விரும்புகிறோமா என்றும், கிறிஸ்து மட்டுமே நம்மைச் சுகமாக்கமுடியும் என்பதை நாம் நம்புகிறோமா என்றும் நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இரண்டாவதாக, இந்த உலகத்தில் துன்பப்படுகிறவர்களாகவும், சக்தியற்றவர்களாகவும் இருக்கிற மற்ற மக்களுக்கு இயேசு அளித்த மதிப்பை நாமும் அவர்களுக்கு அளிக்கிறோமா என்று நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

இந்த வேதாகமப்பகுதிக்கு முன்பதாக உள்ள ஒருசில வசனங்களில், ஜீவத்தண்ணீரைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஆயத்தமாக இருந்த அந்தச் சமாரிய பெண்ணைப்போன்ற காயப்பட்ட மக்களிடம் தம்முடைய சீஷர்கள் தங்களுடைய அன்பை செயல்முறையில் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற சவாலை இயேசு அவர்களுக்கு அளித்ததைப் பார்க்கிறோம்: “அறுப்புக்காலம் வருகிறதற்கு இன்னும் நாலுமாதம் செல்லும் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறதில்லையா? இதோ, வயல் நிலங்கள் இப்பொழுதே அறுப்புக்கு விளைந்திருக்கிறதென்று உங்கள் கண்களை ஏறெடுத்துப் பாருங்கள் என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” (4:35). உலகமெங்கிலும் உள்ள மக்கள் இரட்சிப்பின் சுகத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள் – அவர்கள் அறுப்புக்கு ஆயத்தமாக இருக்கிற விளைநிலங்களைப் போன்றவர்கள், நாம் அந்த வயல்களில் வேலை செய்து, கிணற்றினருகே இருந்த சமாரியப் பெண்ணைப் போலவும் பெதஸ்தா குளத்தினருகில் இருந்த அந்த மனிதனைப் போலவும் இருக்கிற மக்கள் இயேசுவினுடைய இரட்சிப்பையும், ஆவிக்குரிய சுகத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு உதவவேண்டுமென்று அவர் நமக்கு ஒரு சவாலை அளிக்கிறார். கிறிஸ்து மட்டுமே அளிக்கக்கூடிய அற்புத சுகத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி, தங்களுடைய கிணறுகளையும், குளங்களையும் கடந்து, தேவனை நோக்கிப் பார்க்கிற துன்பப்படும் மக்களிடம் இயேசு வெளிப்படுத்திய மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா?

அத்தியாயம் பதினான்கு

வேதவாக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ளுதல்

இயேசு வேதவாக்கியங்களுக்கு மிக அதிகமாக மதிப்பளித்தார் என்று நாம் ஏற்கனவே கற்றறிந்திருக்கிறோம். அவர் வேதவாக்கியங்களை மேற்கோள் காட்டியபோது, அவர் பழைய ஏற்பாட்டைக் குறிப்பிட்டார், ஏனெனில் புதிய ஏற்பாடு அப்போது எழுதப்படவில்லை. அவர் முதலாவதாகப் பேசிய வார்த்தைகளில் “எழுதியிருக்கிறதே” என்ற வார்த்தை இடம்பெறுகிறது; அவர் அதிகமாக கேட்க விரும்பிய கேள்வி, “நீங்கள் வேதத்தில் ஒருக்காலும் வாசிக்கவில்லையா?” என்பதாகும்.

நீங்கள் சுவிசேஷங்களை வாசிக்கும்போது, இயேசு வேதவாக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு மிக அதிகமாக மதிப்பளித்தார் என்பதைக் கவனிக்கத் தவறாதீர்கள். அவர் தம்முடைய மலைப்பிரசங்கத்தில், பழைய ஏற்பாட்டின் ஒரு சிறு எழுத்தையாவது, ஒரு எழுத்தின் உறுப்பையாவது தாம் மாற்றவில்லை என்றும், ஆனால் வேதவாக்கியத்தின் மெய்க்கருத்தையும், பொருளையும் தாம் நிறைவேற்றுவதாகக் கூறியபோது, அவர் பழைய ஏற்பாட்டின் வேதவாக்கியங்களுக்கு மதிப்பளித்தார். இயேசு இந்த வார்த்தைகளைப் பேசியபோது அவருடைய இருதயத்தில் இருந்த பாரம் என்னவென்றால், அந்த மலையில் தம்முடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்கும்படி கூடிவந்த மக்கள் வேதவாக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதாகும் (மத்தேயு 5:17-20).

இயேசு மதத்தலைவர்களுடன் விவாதம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, யோவான் அந்த உரையாடலை விவரித்திருக்கிறபடி, முதலாவதாக இயேசு எழுப்பின சர்ச்சைகளில் ஒன்று வேதவாக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்வதைப் பற்றியதாகும் (யோவான் 5:39-40). பரிசேயர்கள் வேதாகம வல்லுநர்களாக இருந்ததற்காக இயேசு அவர்களைப் பாராட்டினார். அவர் அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் வேதவாக்கியங்களைத் தேடி, ஆராய்ந்து, ஆய்வு செய்கிறீர்கள். வேதவாக்கியங்களும் என்னைக் குறித்து சாட்சிகொடுக்கின்றன; ஆனால் நீங்கள் நித்திய ஜீவனைப்

பெறுவதற்காக என்னிடம் வராமலிருக்கிறீர்கள்” என்று முக்கியமாகக் கூறினார்.

வேதவாக்கியம் உலகத்தோற்றத்தைப் பற்றிய ஒரு பாடப் புத்தகமோ அல்லது நாகரீகத்தின் ஒரு சரித்திரமோ அல்ல என்று இந்த பரிசேயர்களுக்கு (நீங்களும் நானும்) இயேசு கூறினார். வேதவாக்கியங்கள் இரட்சிப்பைப் பற்றிய ஒரு பாடப்புத்தகமாகும்; அந்த இரட்சிப்பும், அந்த இரட்சகரும் இந்த உலகத்திற்கு வந்த சரித்திரச் சூழலை வேதவாக்கியங்கள் உரைக்கின்றன. வேதவாக்கியங்கள் அனைத்தும் இயேசுவைப் பற்றி எழுதப்பட்டவை என்பதை இந்த வேதாகம அறிஞர்கள் புரிந்துகொள்ளும்வரை அவர்களால் வேதவாக்கியங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்பதை பரிசேயர்களுடனான இயேசுவினுடைய சந்திப்பிலிருந்து நாம் அறிகிறோம். வேதவாக்கியங்கள் மீட்பின் சரித்திரத்தையும், அந்த மீட்பைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வழியாகிய மீட்பரைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறும் தேவனுடைய பரிசுத்த வார்த்தைகள் என்று இயேசு கூறினார்.

இயேசுவினுடைய கடைசி வார்த்தைகளும்கூட வேத வாக்கியத்தின்மீது அவர் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை எடுத்துரைக்கின்றன. அவருடைய உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பும், பரமேறுதலுக்கு முன்பும், அவர் அப்போஸ்தலர்களிடமும், அவரிடம் கூடிவந்திருந்த மக்களிடமும் இவ்வாறு கூறினார்:

“...மோசே முதலிய சகல தீர்க்கதரிசிகளும் எழுதின வேதவாக்கியங்களெல்லாவற்றிலும் தம்மைக் குறித்துச் சொல்லியவைகளை அவர்களுக்கு விவரித்துக் காண்பித்தார். மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலும் தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்களிலும் சங்கீதங்களிலும் என்னைக்குறித்து எழுதியிருக்கிறவைகளெல்லாம் நிறைவேறவேண்டியதென்று, நான் உங்களோடிருந்தபோது உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த விசேஷங்கள் இவைகளே. அப்பொழுது வேதவாக்கியங்களை அறிந்துகொள்ளும்படி அவர்களுடைய மனதை அவர் திறந்து அவர்களை நோக்கி— எழுதியிருக்கிறபடி, கிறிஸ்து பாடுபடவும், மூன்றாம்நாளில் மரித்தோரிலிருந்தெழுந்திருக்கவும் வேண்டிய தாயிருந்தது. அன்றியும் மனந்திரும்புதலும் பாவமன்னிப்பும் எருசலேம் தொடங்கிச் சகல தேசத்தாருக்கும் அவருடைய நாமத்தினாலே பிரசங்கிக்கப்படவும் வேண்டியது...என்றார்” (லூக்கா 24:25-27; 44-47).

வேதவாக்கியங்களை மக்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற

தம்முடைய பாரத்துடன் இயேசு தம்முடைய ஊழியத்தைத் துவக்கினார்; அதே பாரத்தை வெளிப்படுத்தி அவர் தம்முடைய ஊழியத்தை முடித்தார். அவரை எதிர்த்தவர்களுக்கும், அவரை மிகுதியான அர்ப்பணிப்போடு பின்பற்றியவர்களுக்கும் அவர் அளித்த போதனைகளும், அவர்களோடு விவாதங்களும் வேதவாக்கியங்களை அவர்கள் புரிந்துகொள்வதில் இருந்த ஆர்வத்தை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவர் “எழுதியிருக்கிறதே” என்று கூறியும், “வேதவாக்கியங்களில் எழுதியிருக்கிறவைகளை நீங்கள் வாசிக்கவில்லையா?” என்று மக்களைக் கேள்வி கேட்டும் தம்முடைய ஊழியத்தைத் துவங்கினார். வேதவாக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ளும்படி அவர்களுடைய மனதைத் திறக்கக்கூடிய சத்தியத்தை அப்போஸ்தலர்களும், அவருடைய சீஷர்களும் புரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற சவாலுடன் அவர் தம்முடைய ஊழியத்தை முடித்தார்: மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்திலும், தீர்க்கதரிசிகளின் ஆகமங்களிலும் சங்கீதங்களிலும் எழுதியிருக்கிற வைகளெல்லாம் அவரைப் பற்றியது என்பதே வேத வாக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ளும்படி அவர்களுடைய மனதைத் திறக்கக்கூடிய சத்தியமாகும்.

இயேசுவினுடைய வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் துவக்கத்திலிருந்து முடிவுவரை, வேதவாக்கியங்கள் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு, மனிதர்களுடைய வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தப் படவேண்டுமென்பது அவருடைய நோக்கமாக இருந்தது.

பழைய ஏற்பாட்டிலும், புதிய ஏற்பாட்டிலுமுள்ள வேதவாக்கியங்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நம்முடைய சொந்த வாழ்க்கைகளில் நாம் அறிக்கையிடுகிறோமா? தேவகுமாரனான இயேசு கிறிஸ்துமூலமாக அனைத்து மனிதர்களுக்கும் மீட்பு உண்டு என்பதற்கு வேத வாக்கியங்கள் சாட்சியாக இருக்கின்றன என்பதை நாம் விசுவாசிக்கிறோமா? வாழ்க்கையை வாழ்வதைப் பற்றியும், அதைச் சரியாக வாழுவதைப் பற்றியும் நமக்கிருக்கும் கேள்விகளுக்கு அவை பதிலளிக்கின்றன என்பதை நாம் விசுவாசிக்கிறோமா? கிறிஸ்து கூறிய வார்த்தைகளில் ஒன்றாகிய “எழுதியிருக்கிறதே” என்ற வார்த்தையினுடைய மெய்க்கருத்தின் அடிப்படையில் நம்முடைய வாழ்க்கையின் புயல்களையும், சூழ்நிலைகளையும் நாம் சந்திக்கிறோமா?

அத்தியாயம் பதினைந்து

இயேசு என்னை நேசித்தார்

இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய முகத்தைப் பார்த்து, அவரோடு பேசுவது எவ்வாறு இருக்கும் என்று நீங்கள் எப்போதாவது நினைத்திருக்கிறீர்களா? பல காரணங்களுக்காக அது ஒரு வாழ்க்கையை—மாற்றும் அனுபவமாக இருக்கும், ஆனால் அந்த காரணங்களில் அதிக சிறப்பானது, அவருடைய முகத்தில் நீங்கள் காணும் அன்பாகவே இருக்கும். இயேசுவுடன் நடந்து, அவருடன் பேசியவர்கள், அவர்களிடம் அவர் செலுத்திய அன்பில் திருப்தியடைந்தார்கள்; இந்த அன்பைப் பற்றிய அவர்களுடைய உறுதியான நம்பிக்கை நான்கு கவிசேஷங்கள் முழுவதிலும் வெளிக்காட்டப் பட்டிருக்கிறது.

யோவானுடைய கவிசேஷத்தின் பதினோராம் அதிகாரத்தில், மரியாள் மற்றும் மார்த்தாள் என்ற இரண்டு சகோதரிகளுடனான இயேசுவினுடைய சந்திப்பின் சம்பவத்தைப் பார்க்கிறோம்— இந்தச் சம்பவம் லாசரு என்ற அவர்களுடைய சகோதரனிடம் இயேசு வைத்திருந்த அன்பை வெளிப்படுத்துகிறது. லாசரு வியாதிப் பட்டிருந்தான் — எனவே இந்த இரண்டு பெண்களும் அதிக துக்கத்துடன் அதை இயேசுவுக்கு அறிவிக்கும்படி ஆள் அனுப்பினார்கள். “ஆண்டவரே, நீர் சிநேகிக்கிறவன் வியாதியா யிருக்கிறான்” என்று அவருக்கு அறிவிக்கப்பட்டது (3). அவர்கள் இயேசுவுக்கு அனுப்பின செய்தியில், அவர்கள் பயன்படுத்தின “வியாதியாயிருக்கிறான்” என்ற வார்த்தை அவர்களுடைய சகோதரன் மரித்துக்கொண்டிருந்தான் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியது.

லாசரு இயேசுவால் சிநேகிக்கப்பட்டவன் என்று பார்க்கிறோம்; இயேசு அவர்களிடம் உடனடியாகச் செல்லாமல் தாம் தங்கியிருந்த இடத்தில் தாமதித்தார், ஏனென்றால் அவர் லாசருவையும், அவனுடைய சகோதரிகளையும் நேசித்தார். இந்த மூன்றுபேரும் இயேசு தங்களை நேசித்ததை எவ்வளவாக அறிந்திருந்தார்கள் என்பதை

நம்மால் கற்பனை செய்யமுடியும். பின்னர், லாசரு மரித்தபின்பு, இயேசு அவனுடைய கல்லறைக்கு வந்து, “கண்ணீர் விட்டார்” என்று வாசிக்கிறோம் (35). இயேசு தமக்குள் இருந்த துக்கத்தினால் தேம்பியழுததன் காரணமாக அவருடைய உடல் குலுங்கியது என்று மூலபாஷையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர் அழுவதைப் பார்த்தவர்கள், ‘இதோ, இவர் அவனை எவ்வளவாய்ச் சிநேகித்தார்! என்றார்கள் (36). இயேசு லாசருவைச் சிநேகித்தார் என்பதை மரியாளும் மார்த்தாளும் மட்டுமல்ல, ஆனால் அவர்களோடு துக்கங்கொண்டாட வந்த யூதர்களும் அறிந்தார்கள்.

மாற்கு எழுதின சுவிசேஷத்தின் பத்தாம் அதிகாரத்தில், “ஐசுவரியவானான வாலிபன்” என்று நாம் அழைக்கிற ஒரு இளைஞனைப் பற்றி வாசிக்கிறோம். இந்த மனிதன் தான் நித்தியஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைக் கண்டறியும்படி இயேசுவை அணுகினான். “இயேசு அவனைப் பார்த்து, அவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்து” என்று மாற்குவின் சுவிசேஷம் கூறுகிறது (2). அந்த வாலிபனிடம் அவர் வைத்த ஓர் உறுதியான அன்பை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு கூரிய பார்வையினால் அவர் அவனை உற்று நோக்கினார் என்று மூலபாஷையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த ஐசுவரியவானான வாலிபன் நித்திய ஜீவனைப் பெறவிரும்பினால் அவன் செய்ய வேண்டியது என்று இயேசு அவனிடம் கூறியதை அவன் செய்யவில்லை. இந்த வாலிபன் மாற்குவினுடைய சுவிசேஷத்தின் ஆசிரியராக இருக்கவேண்டும் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள், ஏனென்றால் இவன் நித்திய ஜீவனைப் பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை உதறிவிட்டு, இயேசுவிடமிருந்து கடந்துசென்றதற்கு முன்பாக இயேசு அவனை அன்புடன் கூர்ந்து நோக்கிய சிறிது விளங்கிக்கொள்ள முடியாத விபரத்தை சுவிசேஷ ஆசிரியர்களில் மாற்கு மட்டுமே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இயேசு அவனைக் கூர்ந்து நோக்கி, அவனில் அன்புகூர்ந்தபோது, இயேசு அவனை நேசிக்கிறார் என்பதை அவன் அறிந்துகொண்டான் என்பதை நாம் நிச்சயமாகக் கூறமுடியும்.

இயேசு தம்முடைய வாழ்க்கையில் சந்தித்த அனைவரையும், ஆயக்காரர்களையும் பாவிகளையும்கூட நேசித்தார். அவர் தம்முடைய நேரத்தை அவர்களுடன் செலவிட்டு, அவர்களுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டு, நகரங்களில் அவர்களோடு நடந்த விதத்தின்மூலம் நாம் இதை அறிகிறோம். அவர் ஆவிக்குரியவர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, பாவிகளுக்கும் கிடைக்கக்கூடிய நித்திய ஜீவனைப் பற்றி அவர்களுக்கு அறிவித்தார். அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து, விலையேறப்பெற்ற தைலத்தினாலும், தன்னுடைய கண்ணீரினாலும் அவற்றைக் கழுவின அந்தப்

பெண்ணைப்போல, அவருடைய அன்பைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள், நன்றியினாலும், பொங்கியெழும்பும் வியப்பினாலும் நிரப்பப்பட்டார்கள் (லூக்கா 7:36-38).

இயேசுவினுடைய சீஷர்களும் அவருடைய அன்பை உணர்ந்தார்கள். யோவானுடைய சுவிசேஷம் கிறிஸ்துவினுடைய அன்பிற்கு சாட்சியளிக்கிறது. யோவான் தன்னுடைய சுவிசேஷத்தில், “இயேசுவுக்கு அன்பான சீஷன்” என்று பல இடங்களில் தன்னைத்தானே அழைத்துக்கொள்கிறான் (13:23; 19:26; 20:2; 21:7,20). இயேசு யோவானை நேசித்தார் என்ற உண்மையை அவன் நன்கு அறிந்திருந்தான். அவன் இயேசுவினுடைய அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவனாக அவருடன் நடந்து அறுபது ஆண்டுகள் கழிந்தபின்பு, வேதாகமத்தின் கடைசிப் புத்தகமான வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தை இந்த வார்த்தைகளினால் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு அர்ப்பணித்தான்: “நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, தமது இரத்தத்தினாலே நம்முடைய பாவங்களற நம்மைக் கழுவி, தம்முடைய பிதாவாகிய தேவனுக்கு முன்பாக நம்மை ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாக்கின அவருக்கு மகிமையும் வல்லமையும் என்றென்றைக்கும் உண்டாயிருப்பதாக” (1:5-6). யோவானும், அவனுடைய கூட்டாளிகளும் இயேசுவைப் பின்பற்றினால், அவர் அவர்களை மனுஷரைப் பிடிக்கிறவர்களாக மாற்றுவார் என்று அவர் அவர்களிடம் கூறியிருந்தார். அறுபது வருடங்களுக்குப் பிறகு, “அவர் நம்மை ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாக்கினார்” என்று யோவான் கூறுகிறான். ஆனால், முதல்நிலையாக, “அவர் எங்களைச் சிநேகித்தார்!” என்று யோவான் நினைவுகூருகிறான்.

இயேசு தம்முடைய மூன்றுவருட பொது ஊழியத்தில் தாம் சந்தித்த அனைவரையும் நேசித்தார் - பாவின, ஆயக்காரர்கள், ஏழைகள், பணக்காரர்கள், அவருடைய நண்பர்கள், அவருடைய அப்போஸ்தலர்கள், அவருடைய சீஷர்கள் - எல்லாரையும் நேசித்தார். அவர் அதேவிதமாக உங்களையும் நேசிக்கிறார் என்ற மகிமையான உண்மையை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களா? பல வருடங்களுக்கு முன்பதாக, ஒரு புகழ்பெற்ற இறையியல் வல்லுநரிடம், அவர் கேட்டறிந்த மிக ஆழமான உண்மை என்ன என்ற கேள்வி கேட்கப்பட்டது. அவர் நன்கு யோசித்தப் பின்பு, “இயேசு என்னை நேசிக்கிறார்; நான் இதை அறிந்திருக்கிறேன். ஏனெனில் வேதாகமம் அவ்வாறு கூறுகிறது” என்று பதிலளித்தார். அன்பின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறார்களா? உங்களுடைய வாழ்க்கையில் நீங்கள் சந்திக்கும் மக்கள், உங்களிடமிருந்து

அல்லாமல், உங்கள் மூலமாக வருகிற ஒரு அன்பினால் தாங்கள் நேசிக்கப்படுவதை அறிந்திருக்கிறார்களா? உயிர்த்தெழுந்த, கிறிஸ்துவிடம், தம்முடைய அன்பிற்கும், என்னுடைய பாதையில் ஒவ்வொரு நாளும் நான் சந்திக்கின்ற காயப்பட்ட மக்களின் அனைத்து வேதனைக்கும் இடையே என்னை வைக்கவேண்டுமென்று நான் ஜெபிக்கத் துவங்கியதிலிருந்து என்னுடைய வாழ்க்கை என்றென்றுமாக மாறியது. அன்பின் கிறிஸ்து அதே காரியத்தை உங்களுக்கும் செய்யவேண்டுமென்று நீங்கள் அவரை வேண்டிக்கொள்ளும்படி உங்களுக்குப் பரிந்துரைக்கிறேன். நீங்கள் அதைச் செய்யும்போது, அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்றும், உங்களுடைய வாழ்க்கையின் எஞ்சிய பகுதியை நீங்கள் எங்கே செலவிட விரும்புகிறீர்கள் என்பதையும் கண்டறிவீர்கள்.

அத்தியாயம் பதினாறு காணாமற் போன ஆடு

நாம் காணாமற் போன ஆடுகளைப் போல இருக்கிறோம் என்றும், தேவன் நம்மைத் தேடி, கண்டுபிடிக்க விரும்பும் ஓர் உயர்வுமிக்க அன்பான மேய்ப்பராக இருக்கிறார் என்றும் ஏசாயா கூறியிருப்பதை இயேசு ஆமோதித்தபோது, அவர் ஒரு மதிப்புமிக்க தன்மையை வெளிப்படுத்தினார் என்று நான்கு சுவிசேஷங்களும் கூறுகின்றன - “உங்களில் ஒரு மனுஷன் நூறு ஆடுகளை உடையவனாயிருந்து, அவைகளில் ஒன்று காணாமற் போனால், தொண்ணூற்றொன்பது ஆடுகளையும் வனாந்தரத்திலே விட்டு, காணாமற்போன ஆட்டைக் கண்டுபிடிக்குமளவும் தேடித்திரியானோ? கண்டுபிடித்தபின்பு, அவன் சந்தோஷத்தோடே அதைத் தன் தோள்களின்மேல் போட்டுக்கொண்டு, வீட்டுக்கு வந்து, சிநேகிதரையும் அயலகத்தாரையும் கூட வரவழைத்து: காணாமற்போன என் ஆட்டைக் கண்டுபிடித்தேன் என்னோடுகூடச் சந்தோஷப்படுங்கள் என்பான் அல்லவா? அதுபோல, மனந்திரும்ப அவசியமில்லாத தொண்ணூற்றொன்பது நீதிமாண்களைக் குறித்துச் சந்தோஷம் உண்டாகிறதைப்பார்க்கிலும் மனந்திரும்புகிற ஒரே பாவியினிமித்தம் பரலோகத்தில் மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டா யிருக்கும் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்”(லூக்கா 15:4-7).

இயேசு காணாமற்போன மக்களை இரட்சிக்கும்படி உலகத்திற்கு வந்தார் (லூக்கா 19:10). அவர் நோயுற்றவர் களுக்கும், துன்பப்படுகிறவர்களுக்கும், ஒரு மருத்துவரின் உதவி தேவைப்படுகிறவர்களுக்கும் ஆவிக்குரிய சுகத்தைக் கொடுக்கும் படி வந்தார். ஆனால், நாம் பல வேளைகளில் பார்த்தபடி, சுய நீதியினால் நிறைந்த மதத்தலைவர்கள், இயேசு நேசித்த பாவிகளிடம் பட்சமாயிருக்கவில்லை. இயேசு பாவிகளுடன் நேரத்தைச் செல விட்டதைப் பற்றி அவர்கள் குறைகூறினார்கள். குறிப்பாக இந்த இழந்து போன, துன்பப்படும் மக்களிடம் அவர் வெளிப்படுத்தின இரக்கத்தில் அவர்கள் பங்குகொள்ளும்படி இயேசு அவர்களை அழைத்தபோது அவர்கள் வெறுப்படைந்தார்கள்.

இயேசு தம்முடைய கொள்கை விளக்க அறிவிப்பிற்குப் பயன்படுத்தின ஏசாயாவின் உன்னதமான தீர்க்கதரிசனத்தில் அவன்

குறிப்பிட்ட குருடர்கள், கட்டப்பட்டவர்கள், இருதயம் நருங்குண்டவர்கள் ஆகியோரைப் பார்க்க முடியாதவர்களாக மதத்தலைவர்கள் காணப்பட்டார்கள். பாவிகள் இயேசுவை அடிக்கடி சூழ்ந்துகொண்டிருப்பதை அவர்கள் பார்த்தபோது, அவர்களால் பார்க்கமுடிந்ததெல்லாம், “கழுவப்படாத திரள்கூட்டமான” பாவிகளையும், ஆயக்காரர்களையும் மட்டுமே. பரிசேயர்களும், சதுசேயர்களும் தேவன் இவர்களைப் பார்க்கும்விதத்தில் பார்க்கும்படி இயேசு கூறினார்.

இயேசு அந்தத் தரிசனத்தை மதத்தலைவர்களோடு பகிர்ந்துகொண்ட பல வழிகளில் ஒன்று, பாவிகளைத் தேவன் காணாமற் போன ஆடுகளாகக் காண்கிறார் என்று கூறியதாகும். நாமெல்லாரும் காணாமற்போன ஆடுகள் என்றும், உன்னத மேய்ப்பனாகிய தேவன் நம்மைக் கண்டுபிடித்தார் என்றும் தீர்க்கதரிசிகளின் மன்னனான ஏசாயா பிரசங்கித்தார் (ஏசாயா 53:6).

நீங்கள் ஒரு காணாமற் போன ஆட்டைப் போல உதவியற்ற நிலையை உணருவீர்களென்றால், நீங்கள் தேவனால் மிக அதிகமாக மதிப்பளிக்கப்படுகிறீர்கள்; - உங்களைப் போன்ற மக்களுக்காக இயேசு இவ்வுலகத்திற்கு வந்தார். அவர் உங்களுக்காக மரிக்கும்படி வந்தார். இயேசு இன்றைக்கு உங்களுடைய நகரத்தின் வழியாக வருவாரென்றால், அவர் ஒரு நாள் முழுவதையும் “சகேயு” என்ற ஒரு பாவியுடன் செலவிட்டதைப் போல, நான்முழுவதும் உங்களுடன் இருப்பதைத் தெரிந்துகொள்வார் (லூக்கா 19:1-10). அவர் உங்களுடைய வாழ்க்கையின் கதவினருகில் நின்று, பொறுமையுடன் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறார், ஏனென்றால் நீங்கள் உங்களுடைய வாழ்க்கையின் கதவைத் திறந்து, அவருடைய அன்பிற்கும், மன்னிப்பிற்கும் பதிலளித்து, அவரை உங்களுடைய மேய்ப்பனாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார் (வெளிப்படுத்தல் 3:20).

காணாமற்போன ஆட்டைப்போல இருந்த உங்களைக் கர்த்தராகிய நல்ல மேய்ப்பன் கண்டுபிடித்தபின்பு, அவர் தேடி, இரட்சிப்பதற்காக வந்த மற்ற காணாமற் போன ஆடுகளைப் பற்றி இயேசு வெளிப்படுத்தின மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுவீர்களா? தேவன் யார் என்பதையும், தேவனுடைய மதிப்பீட்டு அமைப்பையும் இயேசு வெளிப்படுத்தியதுபோல, தேவன் காணாமற்போன மக்களுக்கு மிக அதிகமாக மதிப்பளிக்கிறார் என்பதையும் அவர் போதித்தார். உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்து தம்முடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நாம் அறிக்கையிட்டு, இந்த உலகத்தில் காணாமல் போயிருக்கும் துன்பப்படும் மக்களுக்கு இரட்சிப்பை அளிக்கும் அவருடைய மிகப்பெரிய பணியில் அவருடன் நாமும் இணையவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்.

அத்தியாயம் பதினேழு காணாமற் போன காசுகள்

“இழந்துபோனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவுமே மனுஷகுமாரன் வந்திருக்கிறார்” (லூக்கா 19:10). இந்த வசனம் லூக்காவினுடைய சுவிசேஷத்தின் அடிப்படை வசனமாகவும், இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய பணியைப் பற்றிய வாசகத்தின் முக்கியமான கருத்தாகவும் இருக்கிறது. லூக்காவினுடைய சுவிசேஷத்தின் பதினைந்தாம் அதிகாரத்திலிருந்து, உலகத்தின் “காணாமற்போன காரியங்களின்மீது” இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றி நாம் ஏற்கனவே அறிந்துகொண்டோம். அவர் கூறிய “காணாமற்போன பொருட்களைப் பற்றிய உவமை” உலகத்தின் அனைத்து மக்களுக்கும் அவர் அளிக்கின்ற மீட்பைக் குறிக்கிறது. இதற்கு முந்தின பாடம் ஒன்றில் நாம் இந்த உவமையைப் பற்றிக் கற்றறிந்தோம். இரண்டு வட்டங்களாகப் பிரிந்திருந்த மக்கள் இயேசுவைச் சூழ்ந்திருந்த ஒரு சூழலில் அவர் இந்த மிகப்பெரிய உவமையைக் கூறினார் என்பதை அறிவீர்கள் – இயேசுவைச் சுற்றி ஒரு நெருக்கமான உள்வட்டத்தை அமைத்த மக்கள், தங்களுடைய பாவங்களுக்கான மன்னிப்பைப் பெறுவதற்கு ஆவலுடன் வாஞ்சித்த காணாமற் போன மக்களாக இருந்தார்கள். நியாயப்பிரமாணத்தை மீறுகிறவர்களிடமிருந்து விலகியிருக்க விரும்பின சுயநீதியுள்ள பரிசேயர்கள் இயேசுவிடமிருந்து விலகிச் சென்று, பாவிக்கள் இரட்சிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்த அந்த உள்வட்டத்தைச் சுற்றி ஒரு பெரிய வட்டத்தை அமைத்தார்கள்.

அவருடைய உவமை வெளிவட்டத்திலிருந்தவர்களை இலக்காகக் கொண்டிருந்தது, ஏனென்றால் உள்வட்டத்தில் என்ன நடந்துகொண்டிருந்தது என்பதை வெளிவட்டத்தில் இருந்தவர்களிடம் விளக்குவதற்கு அவர் முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தார். உள்வட்டத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த அற்புதத்தில் வெளிவட்டத்தில் உள்ளவர்களும் பங்குபெறும்படியும் அவர் அழைத்தார். இந்த நோக்கத்தை அடைவதற்காக, “காணாமற் போன பொருட்களைப்” பற்றிய ஒருசில உவமைகளை அவர் கூறினார்.

இந்த உவமைகளின்மூலமாக, பாவிசுள் தேவனுடைய பார்வையில் தாங்கள் பெற்றிருக்கும் மிகப்பெரிய மதிப்பை உணருவது மட்டுமல்லாமல், தேவனுடைய அன்பின் இருதயம் அனைத்து மக்களுக்காகவும் எவ்வாறு பொங்கி வழிகிறது என்றும், காணாமற் போய் சிதறடிக்கப்பட்ட வாழ்க்கைகள் மனந்திரும்புதலின்மூலமாகவும், இரட்சிப்பின்மூலமாகவும் மீட்கப்படும்போது, அவருடைய இருதயம் எவ்வாறு களிகூருகிறது என்றும் பரிசேயர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள்.

லூக்கா 15ம் அதிகாரத்திலுள்ள இந்த உவமைகளில் ஒன்று, ஒரு பெண் ஒரு விலைமதிப்புள்ள நாணயத்தைத் தொலைத் ததையும், அவள் அதைக் கருத்தோடு தேடியதையும் பற்றிக் கூறுகிறது: “ஒரு ஸ்திரீ பத்து வெள்ளிக்காசை உடையவளாயிருந்து, அதில் ஒரு வெள்ளிக்காசு காணாமற்போனால், விளக்கைக் கொளுத்தி, வீட்டைப் பெருக்கி, அதைக் கண்டுபிடிக்கிறவரைக்கும் ஜாக்கிரதையாய்த் தேடாமலிருப்பாளோ? கண்டுபிடித்தபின்பு, தன் சிநேகிதிகளையும் அயல்வீட்டுக்காரிகளையும் கூடவரவழைத்து: காணாமற் போன வெள்ளிக்காசைக் கண்டுபிடித்தேன், என்னோடுகூடச் சந்தோஷப்படுங்கள் என்பாள் அல்லவா? அதுபோல மனந்திரும்புகிற ஒரே பாவிசினிமித்தம் தேவனுடைய தூதருக்கு முன்பாகச் சந்தோஷமுண்டாயிருக்கிறது என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” (8-10).

அக்காலத்தின் கலாச்சாரத்தில் திருமணமான ஒரு பெண் தன்னுடைய கணவனுக்கு தான் உண்மையாக இருப்பதற்கு அடையாளமாக தன்னுடைய நெற்றியில் அணிந்திருந்த பத்துக் காசுகளில் ஒன்றை இந்த காணாமல் போன காசு குறிக்கிறது என்று சில வேத அறிஞர்கள் நம்புகிறார்கள். அவள் தன்னுடைய கணவனுக்கு உண்மையாக இராவிட்டால், அவள் அந்தக் காசுகளில் ஒன்றைக் கழற்றிவிடுவாள். ஆனால் ஒரு பெண் கணவனுக்கு உண்மையுள்ளவளாக இருந்து, வெறுமனே அந்தக் காசுகளில் ஒன்றைத் தொலைத்திருந்தால், அந்தக் காசை அவள் எவ்வளவு துயரத்தோடு தேடியிருப்பாள் என்று கற்பனை செய்துபாருங்கள்! அவள் அதைக் கண்டுபிடித்தபின்பு எவ்வளவாக மகிழ்ச்சியடைந்திருப்பாள் என்றும் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

இப்படிப்பட்ட கலாச்சாரத்தின் பின்னணியில் இந்தப் போதனை அளிக்கப்பட்டிருக்கும்மென்றால், இந்த உவமையை அக்கலாச்சாரத்தின் அமைப்பில் நாம் எடுத்துரைக்கும்போது, இயேசு தம்மைச் சுற்றியிருந்த காணாமற் போன மக்கள், பரிசுத்தத்தை அல்லது சுத்திகரிப்பை அனுபவிப்பதற்கான ஆவிக்குரிய எழுச்சியைக் கண்டடையமுடியாத காரணத்தினால், வெறுமனே தொலைந்துபோனவர்கள் என்று அவர் கூறிக்கொண்டிருந்தார் என்று நாம் புரிந்துகொள்கிறோம். அவர்கள்

காணாமற் போன காரணத்தினால், தேவனுடைய மக்களால் இழிவாகக் கருதப்பட்டு, புறக்கணிக்கப்படவேண்டும் என்பதல்ல. தேவனுடனான தங்களுடைய உறவுமுறையில் பத்துக் காககளையும் பத்திரமாக வைப்பதற்கான அவர்களுடைய முயற்சியில் அவர்களுக்கு உதவி தேவைப்படுகிறது.

இந்த உவமை மீட்பைப் பற்றியும் எடுத்துரைக்கிறது. நாம் மீட்பைப் பற்றிப் பேசும்போது, ஒருவருக்குச் சொந்தமான ஒரு பொருள் காணாமற் போனபின்பு, ஒரு விலைக்கிரயத்தைக் கொடுத்து அதைத் திரும்பப் பெறுவதை மீட்பு என்று நாம் சொல்லுகிறோம். இந்த அர்த்தத்தின் அடிப்படையில், மீட்கப்பட்ட அந்தப் பொருள் இரண்டு முறை வாங்கப்படுகிறது - முதல் முறையாக பொருளுக்குச் சொந்தக்காரன் அதை விலைகொடுத்து தன்னுடையதாக்கிக் கொள்கிறான்; பின்பு அது தொலைந்துபோனபின்பு ஒரு விலைக்கிரயம் கொடுத்து அதை மீட்டுக்கொள்கிறான். அதே முறையில், நாம் தேவனுக்குச் சொந்தமானவர்களாக இருந்தோம், ஏனென்றால் அவர் நம்மைப் படைத்தார். ஆனால் பாவம் நம்மைத் தேவனிடமிருந்து பிரித்ததினால், நாம் காணாமற் போனோம்; நம்மை மீட்பதற்காக தேவன் நம்மை மீண்டும் விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டியிருந்தது - அவர் அதைத் தம்முடைய பூரணமான குமாரன் இயேசுவினுடைய தியாகமுள்ள பலியின்மூலமாகச் செய்தார்.

ஒரு சிறுபையன் தன்னுடைய தகப்பனுடன் சேர்ந்து ஒரு மாதிரிப்படகை (ஒரு சிறிய படகு) உருவாக்கினான். அவர்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இடத்திற்கு அருகே இருந்த கடலின் தண்ணீர்களில் அந்தச் சிறிய படகை கடலில் மிதக்கவிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, கடலலைகள் அந்தச் சிறிய படகை அவர்களிடமிருந்து தூரமாக கடலுக்குள் இழுத்துச் சென்றது. சில வாரங்கள் கழித்து, அந்தப் படகை கடற்கரை அருகிலிருந்த கடையின் ஜன்னலில் அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். அந்தக் கடையினுடைய உரிமையாளரிடம் படகைத் திருப்பித் தரும்படிக்கேட்டபோது, அவர்கள் அதை விலைகொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று அவர் சொன்னதைக் கேட்டு அவர்கள் மனமுறிவடைந்தார்கள். ஆனால் அந்தப் படகை அவர்கள் விலைகொடுத்து வாங்கியபின்பு, அந்தச் சிறுபையன் படகைப் பார்த்து, “நீ இரண்டுதரம் என்னுடையதாக இருக்கிறாய். நீ எனக்குச் சொந்தம், ஏனென்றால் நான் உன்னைச் செய்தேன் (உருவாக்கினேன்); இப்போதும் நீ எனக்குச் சொந்தம், ஏனென்றால் நான் உன்னை மீண்டும் விலை கொடுத்து வாங்கினேன்” என்று சொன்னான்.

இந்தச் சிறுபிள்ளை தன்னுடைய படகுடன் பேசின வார்த்தைகள்

“மீட்பு” என்ற வேதாகமச் சொல்லிற்கு ஒரு சரியான பொருள்விளக்கமாக அமைகிறது. அவன் தன்னுடைய படகை மீட்டுக்கொண்டான். அவன் தன்னுடைய படகை உருவாக்கி, அதை மீண்டுமாக விலைகொடுத்து வாங்கியதைப் போல, தேவன் நம்மை உருவாக்கி, நம்மை மீண்டுமாக விலைகொடுத்து வாங்கினார். அவர் கொடுத்த விலைக்கிரயம் தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரன். காணாமற்போன காசு பின்பு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட உவமை, மீட்பைப் பற்றிய இந்தக் கருத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இயேசு வெளிவட்டத்திலிருந்தவர்களிடம் பேசுகையில், அவரைச் சுற்றியிருந்த பாவிசு, பாவிசுளாக இருப்பவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமானவர்கள் என்று பரிசேயர்களிடம் கூறினார். அவர்கள் தேவனால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள், காணாமற் போனவர்கள், பின்பு அவரால் மீட்கப்பட்டவர்கள். அந்தப் பெண் காணாமற் போன தன்னுடைய காசைக் கண்டுபிடித்து, மீட்டுக்கொண்டபோது மகிழ்ச்சியடைந்ததைப் போல, பரலோகத்தின் தேவதூதர்கள் காணாமற் போன பாவிகளை மீண்டுமாக தேவனுடைய குடும்பத்திற்குள் திரும்ப அழைத்துக்கொள்வதில் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். பரிசேயர்கள் மீட்கப்படவேண்டியதாக இருந்த அந்தக் காணாமற் போன காசுகளைப் போலிருக்கும் பாவிகளைப் பற்றிய தங்களுடைய மனப்போக்கை மாற்றி, அவர்கள்மீது தாம் வைத்த அதே மதிப்புமிக்க தன்மையை அவர்களும் வைக்கவேண்டுமென்று இயேசு அவர்களுக்கு ஒரு சவாலை அளித்தார்.

நீங்கள் ஒரு காணாமற் போன காசாக இருக்கிறீர்களா? இந்த உலகத்தில் காணாமற் போன காசுகளில் ஒன்றாக நீங்கள் இருந்தால், இயேசு உங்கள்மீது மிகப்பெரிய மதிப்பை வைத்திருக்கிறார் என்பதை உணருங்கள். அவர் உங்களை மீட்டெடுத்து தமக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்வதற்கு ஆர்வமுடன் இருக்கிறார்; இது நடக்கும்போது, பரலோகத்தின் தூதர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் கெம்பீரிப்பார்கள். நீங்கள் அந்தச் சிறுபையனின் படகைக்கேட்க ஏற்கனவே கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, மீட்கப்பட்டிருந்தால், உலகத்தில் காணாமற் போயிருக்கும் மற்ற காசுகளின்மீது இரக்கமுள்ளவர்களாக இருக்கிறீர்களா? மீட்கப்பட்டு, தேவனிடம் ஒப்புவிக்கப்படவேண்டிய காணாமற் போன காசுகளின்மீது (வாழ்க்கைகள்) இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா?

அத்தியாயம் பதினெட்டு

காணாமற் போன குமாரர்கள்

இயேசு வெளிவட்டத்திலிருந்தவர்களுக்கு காணாமற் போன காசுகளின் மதிப்பைப் பற்றிப் போதித்தப்பின்பு, அவர் தொடர்ந்து கெட்ட குமாரனின் உவமையைக் கூறினார். ஒரு மனிதனுக்கு இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தார்கள். இளைய குமாரன் தன்னுடைய தகப்பனிடம், “தகப்பனே, ஆஸ்தியில் எனக்கு வரும் பங்கை எனக்குத் தரவேண்டும்” என்று கேட்டான். எனவே தகப்பன் இரண்டு குமாரர்களுக்கும் தன்னுடைய ஆஸ்தியைப் பங்கிட்டான். சில நாட்களுக்குள்ளாக, இளைய மகன் தன்னுடைய பங்கைச் சேர்த்துக்கொண்டு, ஒரு தூரதேசத்திற்குப் பிரயாணமாகச் சென்று, அங்கு துன்மார்க்கமான வாழ்க்கையினால் தன்னுடைய பங்கை அழித்துப்போட்டான்.

“எல்லாவற்றையும் அவன் செலவழித்தபின்பு, அந்த தேசத்திலே கொடிய பஞ்சமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது அவன் குறைவுபடத்தொடங்கி, அந்தத் தேசத்துக் குடிகளில் ஒருவனிடத்தில் போய் ஒட்டிக் கொண்டான். அந்தக் குடியானவன் அவனைத் தன் வயல்களில் பன்றிகளை மேய்க்கும்படி அனுப்பினான். அப்பொழுது பன்றிகள் தின்கிற தவிட்டினாலே தன் வயிற்றை நிரப்ப ஆசையாயிருந்தான், ஒருவனும் அதை அவனுக்குக் கொடுக்கவில்லை.

“அவனுக்குப் புத்தி தெளிந்தபோது, அவன்: என் தகப்பனுடைய கூலிக்காரர் எத்தனையோ பேருக்குப் பூர்த்தியான சாப்பாடு இருக்கிறது, நானோ பசியினால் சாகிறேன். நான் எழுந்து, என் தகப்பனிடத்திற்குப் போய்: தகப்பனே, பரத்துக்கு விரோதமாகவும் உமக்கு முன்பாகவும் பாவஞ்செய்தேன். இனிமேல் உம்முடைய குமாரன் என்று சொல்லப்படுவதற்கு நான் பாத்திரனல்ல, உம்முடைய கூலிக்காரரில் ஒருவனாக என்னை வைத்துக்கொள்ளும் என்பேன் என்று சொல்லி, எழுந்து புறப்பட்டு, தன் தகப்பனிடத்தில் வந்தான்.

“அவன் தூரத்தில் வரும்போதே, அவனுடைய தகப்பன் அவனைக் கண்டு, மனதுருகி, ஓடி, அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, அவனை முத்தஞ்செய்தான். குமாரன் தகப்பனை நோக்கி: தகப்பனே, பரத்துக்கு விரோதமாகவும், உமக்கு முன்பாகவும் பாவஞ்செய்தேன், இனிமேல் உம்முடைய குமாரன் என்று சொல்லப் படுவதற்கு நான் பாத்திரன் அல்ல என்று சொன்னான். அப்பொழுது தகப்பன் தன் ஊழியக்காரரை நோக்கி: நீங்கள் உயர்ந்த வஸ்திரத்தைக் கொண்டு வந்து, இவனுக்கு உடுத்தி, இவன் கைக்கு மோதிரத்தையும் கால்களுக்கு பாதரட்சைகளையும் போடுங்கள். கொழுத்த கன்றைக் கொண்டு வந்து அடியுங்கள். நாம் புசித்து, சந்தோஷமாயிருப்போம். என் குமாரனாகிய இவன் மரித்தான், திரும்பவும் உயிர்த்தான்; காணாமற்போனான், திரும்பவும் காணப்பட்டான் என்றான். அப்படியே அவர்கள் சந்தோஷப்படத் தொடங்கினார்கள்” (லூக்கா 15:11-24),

இந்தப் போதனையின் சூழல், இயேசு பாவிசுளிடமும் பரிசேயர்களிடமும் ஒரே நேரத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்த காரியங்களை ஒத்திருக்கிறது. இயேசு பாவிசுளுடன் இருப்பதைக் கண்டு பரிசேயர்கள் அமைதியிழந்தபோது, அவர் அவர்களுடைய கோபத்தை ஒரு சவாலுடன் சந்தித்தார். அது இயேசு அவர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு கூறுவதைப் போலிருந்தது. நீங்கள் இங்கு பார்ப்பவர்கள் அனைவரும் ஆயக்காரர்களும், பாவிசுளுமாக இருக்கிறார்கள், ஆனால் தேவன் அவர்களைத் தம்முடைய குமாரர்களாகக் காண்கிறார். இந்தப் பாவிசுளில் சிலர் தங்களுடைய சுயசித்தத்தைச் செயல்படுத்தி, உலகத்திலிருந்து தங்களுடைய வாழ்க்கையைப் பிரித்தெடுத்தத் தேவனுடைய குமாரர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தக் குமாரர்கள் அறிவின்றி தெரிந்தெடுத்த காரியங்களின் விளைவுகளைத் தேவன் பயன்படுத்தி, அவர்களைத் தங்களுடைய பிதாவின் வீட்டிற்குள் திரும்பக் கொண்டு வந்தார். அதைப் பற்றியே பரலோகம் கரிசனை கொள்கிறது – அனைத்து தூதர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் களிசுகுகிறார்கள்? நீங்கள் ஏன் மகிழ்ச்சியடையவில்லை?

இந்த உவமையிலுள்ள தகப்பன், தன்னுடைய மகன் தன்னுடைய சுயசித்தத்தைப் பயன்படுத்துவதை அனுமதித்தார் – தேவனும் நம்மிடம் இதே முறையில் செயல்படுகிறார். நாம் தெரிந்துகொள்ளும் காரியங்கள் அவருடைய நேரடியான சித்தத்திற்கு விரோதமாக இருந்தாலும்கூட, அவர் அக்காரியங்களை அனுமதிக்கிறார். நாம் முட்டாள்த்தனமாக தெரிந்துகொள்ளும் காரியங்களின் விளைவுகள், நமது தவற்றை உணரச்செய்கின்றன.

அவை நம்மை மாற்றி நம்முடைய வாழ்க்கைக்கான பிதா வினுடைய சித்தத்திற்கு நம்மைத் திருப்புவதற்கு அவர் அவற்றை அனுமதிக்கிறார்.

நீங்கள் அந்தக் கெட்டகுமாரனைப் போல ஒரு தூரதேசத்தில் “துன்மார்க்கமான ஜீவியத்தில்” உங்களுடைய வாழ்க்கையை வீணாக்கிக்கொண்டிருப்பதன் காரணமாக, உங்களுடைய பாவகரமான வாழ்க்கையினால் உங்கள் வாழ்க்கையில் கசப்பான சூழ்நிலைகள் ஏற்படுமானால் உங்களுடைய பரலோகப் பிதா உங்களை நேசிக்கிறார் என்பதை உணருங்கள். நீங்கள் தவறான காரியங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அவர் உங்களை அனுமதித்தாலும், உங்களுடைய வாழ்க்கையின் பல வருடங்களை நீங்கள் வீணாக்குவதை அவர் காணும்போது வேதனைப்படுகிறார். ஆனால் உங்களுக்கு ஒரு நற்செய்தி என்னவென்றால், நீங்கள் உணர்வடைந்து வீட்டிற்குத் திரும்பிவரும்போது, அவர் உங்களை வரவேற்பதற்காக சாலையில் இறங்கி வந்து உங்களை சேர்த்துக் கொள்ளுவார். கெட்ட குமாரர்களின் மீது கிறிஸ்து வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் ஒருபோதும் ஒரு கெட்ட குமாரனாக இராதவர்களாக இருப்பீர்களென்றால், கெட்ட குமாரர்களாக இருக்கும் மற்றவர்களுக்காக உங்களுடைய இருதயத்தில் கிறிஸ்துவின் அன்பு உண்டா? அவர்கள் திரும்பிவரும்போது, நீங்கள் அளவற்ற மகிழ்ச்சியடைகிறீர்களா? மதத்தலைவர்கள், தேவனைவிட்டு விலகிய கெட்ட குமாரர்களிடம் கிறிஸ்துவின் அன்பை அறிக்கையிடவில்லை. கெட்ட குமாரர்கள் திரும்பி வந்தபோது, அந்தக் கொண்டாட்டத்திலிருந்து அவர்கள் விலகிச் சென்றது மட்டுமல்ல, அவர்கள் அந்தக் கொண்டாட்டத்தைக் குறித்து மகிழ்ச்சியற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இயேசுவைச் சுற்றி நெருக்கமாக இருந்த அந்த உள்வட்டத்தில் அவர்களால் ஆயக்காரர்களுக்கும், பாவிக்களும் மட்டுமே பார்க்கமுடிந்தது.

இன்றைக்கு நம்முடைய இருதயங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கிறிஸ்துவினுடைய அன்புடன் நாம் இணைக்கப்பட்டிருந்தால், காணாமற் போன குமாரர்கள் வீட்டிற்குத் திரும்ப வரும்போது அவர்களை நாம் வரவேற்று, நிலைநிறுத்தும் படியான ஒரு சவாலை அவர் நமக்கு அளிக்கிறார். தேவனுடைய கெட்ட குமாரர்கள் மனந்திரும்பி வீட்டிற்கு வரும்போது, பரலோகத்தின் தேவதூதர்களைப் போல, நாமும் மகிழ்ந்து களிகூரக் கடவோம். பரலோகப் பிதாவைப் போல, நாம் அவர்களை அரவணைத்து, அவர்கள் தேவனுடைய குடும்பத்தில் பங்குவகிக்க

வில்லை என்று அவர்கள் தெரிவிக்கும் மறுப்புகளைப் புறம்பே தள்ளி, உயர்ந்த வஸ்திரத்தையும் மோதிரத்தையும் அணிவித்து, ஒரு பெரிய கொண்டாட்டத்தில் ஈடுபடவேண்டும் ! தேவனுடைய குமாரர்களும், குமாரத்திகளும் காணாமற் போனார்கள் ; இப்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் மரித்தார்கள், ஆனால் இப்போது அவர்கள் மீண்டுமாக உயிரடைந்திருக்கிறார்கள் !

**கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க
தன்மைகள்
(பகுதி 1)**

**இயேசுவின்
போதனைகளும்,
ஊழியமும்**

**கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகள்
(பகுதி 2)**

**அன்பு, ஜெபம்,
மன்னிப்பு**

The Values of Christ (Part - 2)
Booklet - 17
Tamil

**கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகள்
(பகுதி 2)
புத்தகம் - 17**

© IBL
2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to :

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு,
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை - 600 010.

சத்துருக்களை நேசித்தல்

செப்டம்பர் 11, 2001 என்ற தேதி அமெரிக்காவில் அதன் கௌரவத்துக்குப் பங்கம் விளைத்த ஒரு நாளாக என்றைக்கும் நிற்கும். அந்த நாளின் சம்பவங்கள் அமெரிக்காவையும், உலகத்தையும் அதிரச் செய்ததற்குக் காரணம், அன்றைக்கு ஏற்பட்ட பயங்கரமான உயிர்ச் சேதம் மட்டுமல்ல, கோடிக்கணக்கான மக்களின் மதிப்புமிக்க தன்மைகள் அன்றைக்குத் தாக்கப்பட்டன. இயேசு மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப் பற்றி அதிகமாக போதித்தார். நம்முடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகள் நம்முடைய இருதயம் எங்கே இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகின்றன என்று அவர் போதித்தார்; நம்முடைய இருதயங்கள் “உலகத்திலுள்ள பொக்கிஷங்களின் மீது” இராமல், “பரலோகத்திலுள்ள பொக்கிஷங்களின்மீது” இருக்க வேண்டுமென்ற உண்மையை அவர் வலியுறுத்தினார். அவர் இதற்கு இரண்டு அருமையான காரணங்களை அளித்தார்: உலகப் பிரகாரமான பொக்கிஷங்கள் தங்களுடைய மதிப்பளவில் குறைந்து கொண்டிருக்கின்றன; அவை நம்மிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப் படுகின்றன; நாம், மதிப்பளவில் குறையாததும், நம்மிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்படாததுமான பரலோகத்தின் பொக்கிஷங்களை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் (மத்தேயு 6:19-34).

சொற்பொருள் அகராதியின்படி ஒரு மதிப்புமிக்க தன்மை என்பது, “ஒரு குறிப்பிட்ட காரியத்தின் தன்மையை அது ஏறக்குறைய முக்கியமானதாகவும், பயனுள்ளதாகவும், லாபகரமானதாகவும், இதன் கரணமாக, ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது என்று நாம் உறுதி செய்வதாகும்.” கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப் பற்றிய இந்தத் தொடரின் முதலாம் பகுதியில் நாம் கற்றுக் கொண்டபடி,

இயேசுவுக்கு ஒரு மதிப்பீட்டு அமைப்பு இருந்தது. அந்த மதிப்புமிக்கத் தன்மைகளை நாம் அறிக்கையிட வேண்டும்.

புதிய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட கிரேக்க மொழியில், “அறிக்கையிடுதல்” என்ற வார்த்தை ஒரு கூட்டு வார்த்தையாக உள்ளது. இந்த வார்த்தைகள் பேசுதல் மற்றும் ஒரே வகையான தன்மை என்பவைகளுக்கான கிரேக்க வார்த்தைகளைக் குறிக்கிறது. “அறிக்கையிடுதல்” என்ற வார்த்தையின் சரியான பொருள் “ஒரே வகையான தன்மையுடையவற்றைப் பேசுதல், அதே காரியத்தைக் கூறுதல்” அல்லது “ஒப்புக்கொள்ளுதல்” என்பதாகும். இயேசு கிறிஸ்துவை அறிக்கையிடுதல் என்றால், அவர் ஒரு மதிப்புமிக்க தன்மையைக் குறிப்பிடும்போது அவர் கூறுகிற அதே காரியத்தைக் கூறுவதாகும்.

இயேசு இந்த உலகத்தில் இருந்தபோது அநேக மக்களை நேசித்தார். இந்தப் பாடத்தில், நம்முடைய சத்துருக்களிடம் காட்ட வேண்டிய இயேசுவினுடைய அன்பைப்பற்றி கூற விரும்புகிறேன். இயேசு உலகத்திலுள்ள அனைவரைக் காட்டிலும் தனித்தன்மை வாய்ந்தவர், ஏனென்றால் அவர் தம்முடைய சத்துருக்களை நேசித்தார். அவர் சிலுவையிலிருந்து, தம்மைச் சிலுவையிலிறைந்தவர்களுக்காக, “பிதாவே, இவர்களுக்கு மன்னியும், தாங்கள் செய்கிறது இன்னதென்று அறியாமல் இருக்கிறார்கள்” என்ற வழக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஜெபத்தை செய்தார். அவர் இந்த உலகத்தின் பாவிகளுக்காக மரித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவரை மரணத்திற்குட்படுத்தின அதே மக்களுக்காக அவர் மரித்துக்கொண்டிருந்தபோது, “பிதாவே, இவர்களுக்கு மன்னியும்” என்ற இந்த உயரிய ஜெபத்தை அவரால் ஜெபிக்க முடிந்த அந்த வேளை எத்தனை அதிர்ச்சிமிக்கதாயிருந்திருக்கும்! (லூக்கா 23:34).

இயேசு தம்முடைய சத்துருக்களை நேசித்தபோது, அவர் நம் அனைவரையும் நேசித்தார் என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எழுதுகிறார்:

“அன்றியும் நாம் பெலனற்றவர்களாயிருக்கும்போதே, குறித்த காலத்தில் கிறிஸ்து அக்கிரமக்காரருக்காக மரித்தார். நாம் பாவிகளாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக மரித்ததினாலே, தேவன் நம்மேல் வைத்த தமது அன்பை விளங்கப்பண்ணுகிறார். நாம் தேவனுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கையில், அவருடைய குமாரனின் மரணத்தினாலே அவருடனே ஒப்புரவாக்கப்பட்டோமானால், ஒப்புரவாக்கப்பட்டபின் நாம் அவருடைய ஜீவனாலே இரட்சிக்கப்படுவது அதிக நிச்சயமாமே” (ரோமர் 5:6,8,10).

இந்த வேத பகுதியில், கிறிஸ்துவின் அன்பு நிபந்தனையற்றதால் தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்று பவுல் கூறுகிறார். நாம் நல்லவர்களாக இருக்கும்போது மட்டும் அவர் நம்மை நேசிக்கவில்லை. நாம் பாவம் செய்து அவரைத் துக்கப்படுத்துகிற போதும் அவர் நம்மை நேசிக்கிறார். நாம் அக்கிரமக்காரராகவும், பாவிகளாகவும், அவருடைய சத்துருக்களாகவும் இருந்தபோது அவர் நமக்காக மரித்ததினால் அந்த அன்பை வெளிப்படுத்தினார். இயேசு தம்முடைய சத்துருக்களை நேசித்திரா விட்டால், நம்மில் ஒருவரும் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்க முடியாது.

பவுலினுடைய சிறப்புமிக்க அன்பின் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப் பட்டுள்ள அதே விதமான அன்பு இயேசுவிடம் இருந்தது; அவருடைய அன்பு அழியாதது, ஏனென்றால் அது நிபந்தனையற்றது; கிரியைகளைச் சார்ந்திராதது (I கொரி 13: 4 -7).

இயேசு ஓர் முன் உதாரணமாக மட்டும் தம்முடைய சத்துருக்களை நேசிக்கவில்லை, ஆனால் நாமும் நம்முடைய சத்துருக்களை நேசிக்க வேண்டும் என்று கற்பித்தார். இயேசு தம்முடைய மலைப்பிரசங்கத்தை அளித்துக் கொண்டிருந்தபோது, உலகம் அறிந்திராத சிறப்புமிக்க நெறிமுறையைப் போதித்தார்:

“உனக்குத்தவனைச் சிநேகித்து, உன் சத்துருவைப் பகைப்பாயாக என்று சொல்லப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள். நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; உங்கள் சத்துருக்களைச் சிநேகியுங்கள்; உங்களைச் சபிக்கிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள்; உங்களைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்; உங்களை நிந்திக்கிறவர்களுக்காகவும் உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகவும் ஜெபம் பண்ணுங்கள். இப்படிச் செய்வதினால் நீங்கள் பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவுக்குப் புத்திரராயிருப்பீர்கள்; அவர் தீயோர் மேலும் நல்லோர் மேலும் தமது சூரியனை உதிக்கப்பண்ணி, நீதியுள்ளவர்கள் மேலும் அநீதியுள்ளவர்கள் மேலும் மழையைப் பெய்யப்பண்ணுகிறார். உங்களைச் சிநேகிக்கிறவர்களுடைய நீங்கள் சிநேகிப்பீர்களானால் உங்களுக்குப் பலன் என்ன? ஆயக்காரரும் அப்படியே செய்திறார்கள் அல்லவா? உங்கள் சகோதரரை மாத்திரம் வாழ்த்துவீர்களானால், நீங்கள் விசேஷித்துச் செய்கிறது என்ன? ஆயக்காரரும் அப்படிச் செய்கிறார்கள் அல்லவா? ஆகையால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா பூரண சற்குணராயிருக்கிறதுபோல, நீங்களும் பூரண சற்குணராயிருக்கக்கூடவீர்கள்” (மத்தேயு 5:43-48).

இயேசு அந்தப் போதனையை அளித்தபோது, அவர் கூறியதின் சாராம்சம், “நீங்கள் ஒருவரையொருவர் நேசிப்பது மட்டுமல்ல, நேசிப்பதன் மூலம், அன்பின்மீது நான் வைக்கும் மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிட வேண்டும்.” சவால்மிக்க இந்தப் போதனையை அவர் ஒரு கேள்வியோடு முடிக்கிறார்: “உங்களைச் சிநேகிக்கிறவர்களுையே நீங்கள் சிநேகிப்பீர்களானால் உங்களுக்குப் பலன் என்ன?”

இந்தக் கேள்வி கிரேக்க மொழியில் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது: “உங்களைச் சிநேகிக்கிறவர்களையே நீங்கள் சிநேகிப்பீர்களானால், நீங்கள் செயல்படுத்தும் கிருபை என்ன? உங்களை நேசிப்பவர்களை நீங்களும் நேசிப்பதற்கு உங்களுக்குக் கிருபை தேவையில்லை.” உலகத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக இயேசு இந்த முறையை அன்றைக்கு பயன்படுத்தினார், இன்றைக்கும் அதைப் பயன்படுத்துகிறார்; மக்கள் நேசிக்கப்பட முடியாத தங்களுடைய சத்துருக்களை நேசிக்கிறார்கள் என்ற உலகம் காணாத விந்தையை எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம் இயேசு அதைச் செய்கிறார்.

“குருசேட்” என்ற புனித மதப் போராட்டங்களின்போது அசிசியைச் சார்ந்த பிரான்சிஸ், எதிரிப்படையில் காயப்பட்டிருந்த ஒரு போர்வீரனுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது குதிரையில் வந்த ஒரு ராணுவ வீரன் பிரான்சிசை நோக்கி, “அந்த தேவபக்தியற்ற மனிதன் சரியானதும் உங்களைக் கொன்றுவிடுவான்” என்று கூச்சலிட்டான். அதற்கு பிரான்சிஸ், “அப்படியென்றால் அவன் அதைச் செய்வதற்கு முன்பாக தெய்வீக அன்பு என்றால் என்ன என்பதை அறிந்திருப்பான்!” என்று பதிலளித்தார்.

“நேசிக்கப்பட முடியாதவர்களை நேசிப்பதன் மூலம் நான் வைக்கும் மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிட்டால், நீங்கள் இந்த உலகத்தில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவீர்கள்!” என்ற கருத்தின்மூலம் இயேசு அப்போஸ்தலர்களுக்கு ஒரு சவாலை அளித்தார். நீங்கள் உங்களை நேசிக்கிறவர்களையே நேசிப்பீர்களென்றால், நீங்கள் இந்த உலகத்தின் மக்களிடமிருந்து வேறுபட்டவர்களல்ல. ஒவ்வொருவரும் தங்களை நேசிப்பவர்களை நேசிக்கிறார்கள். அது நிபந்தனையுள்ள மனித அன்பு.

இயேசு கிறிஸ்து செய்தது போல, நேசிக்கப்பட முடியாதவர்களை நிபந்தனையின்றி நேசிப்பது எத்தகைய ஒரு சவாலை நமக்கு அளிக்கிறது! நம்மை நேசிப்பவர்களை நேசிப்பதற்கு கிருபை

தேவையில்லை என்று இயேசு கூறியபோது, அவர் தம்முடைய சத்துருக்களை நேசித்தது போல, நிபந்தனையின்றி நேசிப்பதற்கு கிருபை தேவை என்று போதித்தார். உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்து உங்களுக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் இருக்கிறார் என்பது புதிய ஏற்பாட்டின் மிகவும் எழுச்சிமிக்க போதனையாகும். நேசிக்கப்பட முடியாத நம்முடைய சத்துருக்களை அவர் உங்கள் மூலமாகவும், என் மூலமாகவும் நேசிக்க முடியும் என்பது இதன் பொருளாகும்! (1யோவான் 4:7-21; கொலோசெயர் 1:27).

இந்தப் போதனையின் கடைசிப் பகுதி: “ஆகையால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா பூரண சற்குணராயிருக்கிறது போல, நீங்களும் பூரண சற்குணராயிருக்கக்கடவீர்கள்.” இப்போது, “பூரண” என்ற வார்த்தை மக்களுக்குத் தொல்லை அளிக்கிறது. பூரண என்ற வார்த்தையின் பொருள் “முழுமையான” அல்லது “முதிர்ச்சியடைந்த” என்பதாகும். “பூரண” என்ற வார்த்தை உங்களுக்குத் தொல்லையளிக்குமென்றால், மத்தேயு 5:48 வசனத்தை வாசித்து, “பூரண” என்ற வார்த்தையை விட்டு விடுங்கள். “ஆகையால், பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா சற்குணராயிருக்கிறது போல், நீங்களும் சற்குணராயிருப்பீர்கள்.” கிறிஸ்து சபையை நேசித்தது போல, புருஷர்கள் தங்களுடைய மனைவிகளை நேசிக்க வேண்டுமென்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கட்டளை கொடுத்தார். கிறிஸ்து தம்மையே சபைக்குக் கொடுத்தது போல, அவர்களும் தங்களைத் தங்களுடைய மனைவிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் (எபேசியர் 5:25). கிறிஸ்து சபையை நேசித்து, அதற்காகத் தம்மையே கொடுத்ததுபோல, அவர்களும் தங்களுடைய மனைவிகளை நேசித்து, தங்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அது சாத்தியமாகுமா? ஆம்! கிறிஸ்து நமக்குள் வாழ்ந்தால், அது சாத்தியமாக மட்டுமல்ல, இயற்கையாக மாறிவிடும்.

நாம் இந்த உலகத்தில் கிறிஸ்துவினுடைய அன்பாக இருக்க வேண்டும். நாம் அன்புள்ளவர்களாக, நிபந்தனையின்றி அன்பு செலுத்துகிறவர்களாக இருக்க வேண்டும், ஏனென்றால் கிறிஸ்து நமக்குள்ளாகவும், நம் மூலமாகவும் வாழுகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஒவ்வொரு சீஷனும் பிரான்சிஸ் கூறியதை, இந்த உலகத்தின் பாவியிடமும், இயேசு கிறிஸ்து மற்றும் பிதாவாகிய தேவனுடைய சத்துருவினிடமும் கூற வேண்டும். என்ன ஒரு சவால்! உங்களுடைய சத்துருக்களை நேசிப்பதன் மூலம் இயேசு கிறிஸ்து வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா?

அத்தியாயம் - 2

இழந்து போனவர்கள்

இயேசு நம் மத்தியில் வாழ்ந்தபோது அவர் சுட்டிக் காட்டிய மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அவர் தம்முடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளை எடுத்துக் காட்டிய போது, தேவனுடைய முழுமையான மதிப்புமிக்க தன்மைகளின் ஒரு முக்கியத் துவத்தை நாம் பார்க்கிறோம், இந்தப் பாடத்தில், அவர் நகரத்திலிருந்த மிக மோசமான பாவியின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைக் காண்போம்.

நீங்கள் லூக்கா 19:1-10 வசனங்களுக்குத் திரும்பினால், “இழந்துபோனவர்கள்” என்று இயேசு அழைத்த குறிப்பிட்ட மக்களின் மீது அவர் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மைக்கான ஒரு மிகப் பெரிய உதாரணத்தை நாம் காண முடியும்.

“அவர் எரிகோவில் பிரவேசித்து, அதின் வழியாக நடந்து போகையில், ஆயக்காரருக்குத் தலைவனும் ஐசுவரியவானுமாயிருந்த சகேயு என்னப்பட்ட ஒரு மனுஷன், இயேசு எப்படிப்பட்டவரோ என்று அவரைப் பார்க்க வகைதேடினான். அவன் குள்ளனானபடியால், ஜனக்கூட்டத்தில் அவரைக் காணக் கூடாமல், அவர் போகும் வழியில் முன்னாக ஓடி, அவரைப் பார்க்கும்படி ஒரு காட்டத்தி மரத்தில் ஏறினான்.

“இயேசு அந்த இடத்தில் வந்த போது, அண்ணாந்து பார்த்து, அவனைக் கண்டு: சகேயுவே, நீ சீக்கிரமாய் இறங்கி வா, இன்றைக்கு நான் உன் வீட்டிலே தங்க வேண்டும் என்றார். அவன் சீக்கிரமாய் இறங்கி, சந்தோஷத்தோடே அவரை அழைத்துக் கொண்டு போனான். அதைக் கண்ட யாவரும்: இவர் பாவியான மனுஷனிடத்தில் தங்கும்படி போனார் என்று முறுமுறுத்தார்கள்.

“சகேயு நின்று, கர்த்தரை நோக்கி: ஆண்டவரே, என் ஆஸ்திகளில் பாதியை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கிறேன், நான் ஒருவனிடத்தில் எதையாகிலும் அநியாயமாய் வாங்கினதுண்டானால், நாலத்தனையாகத் திரும்பச் செலுத்துகிறேன் என்றான். இயேசு அவனை நோக்கி: இன்றைக்கு இந்த வீட்டுக்கு இரட்சிப்பு வந்தது; இவனும் ஆபிரகாமுக்குக் குமாரனாயிருக்கிறானே. இழந்து போனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவுமே மனுஷ குமாரன் வந்திருக்கிறார் என்றார்.”

இயேசுவைப் பற்றிய பல சம்பவங்களைப்போல, இந்த வேத பகுதியை மூன்று காட்சிகளையுடைய ஒரு நாடகத்தைப் போல எடுத்துரைக்க முடியும். வரி வசூலிப்பவர்களாகிய ஆயக்காரர்களுக்குத் தலைவனான சகேயு என்ற மனிதனை இயேசு சந்தித்ததை காட்சி ஒன்று விவரிக்கிறது. ஆயக்காரர்கள் பாவிகள் என எண்ணப்பட்டனர். ஏனென்றால் அவர்கள் தங்களுடைய சகயூதர்களிடமிருந்து ரோமர்களுக்காக வரிகளை வசூலித்தார்கள்; எனவே, இவர்கள் குறிப்பாக யூத மக்களால் வெறுக்கப்பட்டார்கள். இந்த ஆயக்காரர்கள் வரி வசூலிக்கும்போது தங்களுக்கென்று ஒரு சதவிகிதத்தைக் கூட்டி மக்களிடமிருந்து பணத்தை வாங்கினார்கள்; ஏழைகளான யூத மக்கள் இதைக் குறித்து ஒன்றும் செய்ய இயலாதவர்களாக உதவியற்ற நிலையில் இருந்தார்கள்.

காட்சி ஒன்றில், சகேயு கர்த்தரைப் பார்ப்பதற்கு அதிக ஆவலுடன் இருந்தபடியால் அவன் அவருக்கு முன்பாக ஓடி, ஒரு மரத்தின்மீது ஏறினான். இயேசு அவனைப் பேர் சொல்லி அழைத்து, “நீ சீக்கிரமாய் இறங்கி வா, இன்றைக்கு நான் உன் வீட்டிலே தங்க வேண்டும்” என்றார். மக்கள் இதைக் கண்டு வருத்தமடைந்தார்கள், குறிப்பாக மதத்தலைவர்கள் அதிகமாக விசனமுற்றார்கள். ஒரு வேளை அந்த நகரத்தின் மிக முக்கியமான மதப்பற்றுள்ள மக்கள், இயேசு தங்களுடன் அந்த நாளைச் செலவிட வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்திருக்கக் கூடும். ஆனால் இயேசு அனைத்துப் பாவிகளைக் காட்டிலும் மிக மோசமான பாவியாயிருந்த ஒரு ஆயக்காரனுடன் அந்த நாளைச் செலவிடுவதற்குத் தீர்மானித்தார்! அவன் ஒரு ஆயக்காரன் மட்டுமல்ல - ஆயக்காரர்களின் தலைவன்!

காட்சி இரண்டு, சகேயுவினுடைய வீட்டில் நடைபெறுகிறது. இயேசு ஒரு நாள் முழுவதும் அங்கு இருந்தார். சகேயுவினுடைய வீட்டில் என்ன நடந்தது என்பதைப்பற்றி நமக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. காட்சி இரண்டில் என்ன நடந்தது என்பதை காட்சி மூன்று துவங்கிய விதத்திலிருந்து மட்டுமே நாம் ஊகிக்க முடியும்.

காட்சி மூன்று துவங்கும்போது, அவர்கள் சகேயுவினுடைய வீட்டிலிருந்து வெளியே வருகிறார்கள்; சகேயு இயேசுவை நோக்கி, “ஆண்டவரே, என் ஆஸ்திகளில் பாதியை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கிறேன், நான் ஒருவனிடத்தில் எதையாகிலும் அநியாயமாய் வாங்கின துண்டானால், நாலத்தனையாகத் திரும்பச் செலுத்துகிறேன்” என்று கூறினான். அதற்கு இயேசு, “இன்றைக்கு இந்த வீட்டுக்கு இரட்சிப்பு வந்தது; இவனும் ஆபிரகாமுக்குக் குமாரனாயிருக்கிறானே, இழந்து போனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவும் மனுஷகுமாரன் வந்திருக்கிறார்” என்றார்.

வேறு வகையில் கூறவேண்டுமானால், இயேசு இவ்வாறு கூறுகிறார்: “ஆயக்காரர்களுக்குத் தலைவனான சகேயுவைப் போன்ற மக்களுக்காக நான் வந்தேன். நான் ஒரு நாள் முழுவதையும் எரிகோவில் சகேயுவுடன் செலவிட்டதைப்பற்றி நீங்கள் ஆச்சரியப்பட்டால், நீங்கள் ஒரு காரியத்தை உணரவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்: நான் அவனைப்போன்ற மக்களின்மீது மிக அதிகமான மதிப்பை வைத்திருக்கிறேன். உண்மையில், நான் அவனைப்போன்ற இழந்து போன மக்களை இரட்சிப்பதற்காக மட்டும் வரவில்லை. நான் அவர்களைத் தேடி, இரட்சிக்கும்படி வந்தேன்.”

தனிப்பட்ட விதத்தில் செயல்முறைப்படுத்துதல்

நீங்கள் இழந்து போனவர்களா? நீங்கள் ஒரு பாவியா? அப்படியென்றால் சோர்ந்து போகாதீர்கள். உங்களைப் போன்ற மக்களுக்காக இயேசு கிறிஸ்து வந்தார். உங்களைப் போன்ற மக்களுக்கு அவர் மிக அதிகமாக மதிப்பளித்தார். அவருடைய பட்டியலில் நீங்கள் முதலிடத்தில் இருந்தீர்கள், இருக்கிறீர்கள். இயேசு ஒரு விருந்தை ஆயத்தம் பண்ணுவாரானால், நீங்கள் அழைக்கப்படுவீர்கள்!

நீங்கள் ஒரு சமய அமைப்பில் அல்லது ஒரு சபையில் பங்கு வகித்துக் கொண்டிருந்தால், நீங்கள் சகேயுவைப் போன்ற மக்களுக்கு மதிப்பளிக்காதபடி உங்களுடைய கிறிஸ்தவத்தில் அத்தனை தூய்மையற்றவர்களாய் இருக்கிறீர்களா? இந்த உலகத்தின் சகேயுக்களிடம் நம்முடைய இருதயங்களில் அன்பு இருக்கிறதா என்று நாம் கரிசனை கொள்ள வேண்டும். சகேயுவைப் போன்ற மக்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்பை அறிக்கையிடுகின்ற ஒரு அன்பை, பாவியிடம் இயேசு கிறிஸ்து செலுத்திய அன்பை, நாம் நம்முடைய இருதயங்களில் பெற்றிருக்க வேண்டும், நம்முடைய எண்ணங்களில் அல்ல.

அத்தியாயம் - 3

அவருடைய போதனைக்கு நம்முடைய அணுகுமுறை

நாம் இயேசுவினுடைய மதிப்பீட்டு அமைப்பைக் கருத்தில் கொண்டு ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்; இயேசு அறிவித்த மதிப்பு மிக்க தன்மைகளை நாம் அறிக்கையிட்டு, அவற்றைப் பற்றி அவர் கூறிய அதே காரியத்தைக் கூறுகிறோமா என்று நம்மை நாமே கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இயேசுவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நம்முடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளாக நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோமா?

நாம் அவருடைய போதனைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று அவர் தெளிவாகக் கூறினார். அவருடைய போதனை தேவனுடையது என்று அவர் வலியுறுத்தியபோது, அதை நாம் எவ்வாறு நிரூபிக்க முடியும் என்று அவர் நமக்குக் கூறினார். “அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்ய மனதுள்ள வனெவனோ, அவன்.... அறிந்துகொள்ளுவான்” என்று அவர் போதித்தார் (யோவான் 7 : 17). நான் அறிந்தவற்றை மட்டுமே என்னால் செய்ய முடியும் என்பது நம்முடைய அறிவுப்பூர்வமான அணுகுமுறையாகும். அவருடைய போதனையை நாம் அணுகும் முறை இதுவல்ல, என்று இயேசு நமக்குக் கூறினார். நாம் அறிந்துகொள்ளுவது செயல்படுவதற்கு நேராக நம்மை வழி நடத்துகிறது என்று கூறுகிறோம். செயல்படுத்துதலே அறிந்துகொள்ளுதலுக்கு நேராக வழி நடத்துகிறது என்று இயேசு போதித்தார்.

இதே குறிப்பை மற்றொரு முறையில் விளக்கும் வகையில், இயேசு தம்முடைய போதகத்தை புதிய (புளிப்பில்லாத) திராட்சரசத்துடன்

ஒப்பிடுகிறார். அந்நாட்களில், மக்கள் புளிப்பில்லாத திராட்சரசத்தை ஒரு பழைய, எளிதில் உடையக் கூடிய துருத்தியில் ஒருபோதும் வைக்க மாட்டார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு வைத்தால், புளிப்படைந்து கொண்டிருக்கும் திராட்சரசம் விரிவடைந்து, துருத்தியை வெடிக்கச் செய்திடும். தம்முடைய போதகம் அவர்களுடைய மனங்களில் அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தும் என்று இயேசு கூறினார். அந்த அழுத்தத்திற்கு அவர்கள் இணங்காவிட்டால், அவருடைய போதனை உண்மையாகவே “அவர்களுடைய மனங்களை வெடிக்கச் செய்திடும்” (லூக்கா 5:36 - 39).

இயேசுவின் போதனையை நடைமுறையில் பயன்படுத்தும்போது, நம்முடைய வாழ்க்கைக்கு அஸ்திபாரமிடுகின்ற ஒரு நம்பிக்கை அமைப்பாக அப்போதனை மாறிவிடும் என்று அவர் போதித்தார். நம்முடைய வாழ்க்கையில் கடினமான வேளைகள் வரும்போது, நாம் நொறுங்கிப் போவதில்லை. நம்முடைய நம்பிக்கை அமைப்பு இயேசுவினுடைய போதனையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தால், நாம் வாழ்க்கையின் புயல்களினால் தோற்கடிக்கப்படுவதில்லை:

“ஆகையால், நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இவைகளின்படி செய்கிறவன் எவனோ, அவனைக் கன்மலையின் மேல் தன் வீட்டைக் கட்டின புத்தியுள்ள மனுஷனுக்கு ஒப்பிடுவேன். பெருமழை சொரிந்து, பெருவெள்ளம் வந்து, காற்று அடித்து, அந்த வீட்டின் மேல் மோதியும், அது விழவில்லை; ஏனென்றால், அது கன்மலையின் மேல் அஸ்திபாரம் போடப்பட்டிருந்தது. நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இவைகளின்படி செய்யாதிருக்கிறவன் எவனோ, அவன் தன் வீட்டை மணலின் மேல் கட்டின புத்தியில்லாத மனுஷனுக்கு ஒப்பிடப்படுவான். பெருமழை சொரிந்து, பெருவெள்ளம் வந்து, காற்று அடித்து, அந்த வீட்டின்மேல் மோதினபோது அது விழுந்தது; விழுந்து முழுவதும் அழிந்தது” (மத்தேயு 7 : 24 - 27).

கலாச்சாரத்தில் புரட்சியை ஏற்படுத்துவது தம்முடைய போதனையின் நோக்கம் என்றும் இயேசு போதித்தார். இயேசு உண்மையாகவே மேசியாவாக இருந்தால், அவர் அதிக ஒழுக்கமுடையவராகவும், சட்டங்களைக் கடைபிடிப்பதில் சிறந்தவராகவும் விளங்கவேண்டுமென்று மத்ததலைவர்கள் அவரிடம் கூறினார்கள். ஆனால் அவர் ஓரளவிற்கு வேடிக்கையான ஒரு உருவகத்தின் மூலமாக அவர்களுக்கு பதிலளித்தார்:

“என்னுடைய வாழ்க்கை முறையில் நான் இருப்பதிலிருந்து வேறுபட்டு வாழும்படி எனக்கு ஆலோசனை சொல்வதற்கு நீங்கள் யார்? அது உங்களை சிறுபிள்ளைகளைப் போலாக்குகிறது அல்லவா?” சந்தை வெளியில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் சிறுபிள்ளைகள் அவர்கள் கவனித்த இரண்டு காரியங்களை பாவனை செய்து விளையாடினார்கள் - அவை திருமணங்களும், அடக்க ஆராதனைகளும்.

அவர்கள் தங்களுடைய வேலையில் ஓய்வின்றி ஈடு பட்டிருக்கும் வியாபாரிகளிடம் சென்று, “உங்கள் வேலைகளை நிறுத்தி, அடக்க ஆராதனை விளையாட்டை எங்களுடன் விளையாடி, துக்கங் கொண்டாடுங்கள்” என்று கூறுவார்கள். அல்லது அவர்கள் அவர்களிடம், “உங்கள் வேலைகளை நிறுத்தி, எங்களுடன் திருமண விளையாட்டை விளையாடி, அதிக சந்தோஷப்படுங்கள்” என்று கூறுவார்கள் (லூக்கா 7 : 31 - 35). ஆனால் வேலையில் ஓய்வில்லாமல் இருக்கும் வியாபாரிகளுக்கு தங்களுடைய வேலைகளை நிறுத்தி, சிறுபிள்ளைகளுடன் சிறிய விளையாட்டுக்களை விளையாட அவர்களுக்கு நேரமில்லை. இயேசு சமயச்சடங்குகளில் நிலை நிறுத்தப்பட்டிருந்த சமையத்தலைவர்களிடம், “உங்களுடைய சிறிய சமயப் பிரகாரமான விளையாட்டுகளை விளையாடுவதற்கு நான் வரவில்லை” என்று கூறினார்.

இயேசு தம்முடைய போதகத்தின் மீது ஒரு கிளர்ச்சியூட்டும் மதிப்பை வைத்த மற்றொரு இடத்தை வேதவாக்கியத்தில் காண்கிறோம். அவர் கூறினார்: “இப்படியிருக்கிறபடியால், பரலோக ராஜ்யத்துக் கடுத்தவைகளில் உபதேசிக்கப்பட்டுத் தேறின வேதபாரகன் எவனும் தன் பொக்கிஷத்திலிருந்து புதியவைகளையும் பழையவைகளையும் எடுத்துக் கொடுக்கிற வீட்டெஜமானாகிய மனுஷனுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறான்” (மத்தேயு 13 : 52). அவருடைய இந்த வார்த்தைகளைப் பற்றிய என்னுடைய அனுமானம் என்னவென்றால்: “நீங்கள் என்னுடைய போதனையை புரிந்து கொண்டால், பழைய ஏற்பாட்டை உண்மையாகவே புரிந்து கொள்வீர்கள்; பழைய ஏற்பாட்டை ஒரு புதிய, சுத்தமான முறையில் உங்களால் போதிக்க முடியும். நீங்கள் நியாயப்பிரமாணத்தின் உட்கருத்தை உணர்ந்து கொள்வீர்கள் - பழைய ஏற்பாட்டின் அழகான, ஊக்கமளிக்கும் புத்தகங்கள் அனைத்திலும் போதிக்கப்பட்டுள்ள சத்தியத்தின் ஆழத்தை, சத்தியத்தின் மையத்தை அறிந்து கொள்வீர்கள்”.

சங்கீதம் 23-ஐ பற்றிய ஒரு புதிய கருத்தை ஒருவர் போதிக்கக் கேட்கிற அனுபவத்தைக் காட்டிலும் மேலான ஆசீர்வாதம் கிடையாது. ஒரு நபர் சங்கீதம் 23-ஐப் போதித்ததை நான் கேட்டபோது, “இது என்னை சலிப்படையச் செய்கிறது” என்று நினைத்ததை நினைவுகூருகிறேன். சங்கீதம் 23 பற்றி நாம் நன்கு அறிந்திருக்கிறோம். இந்த சங்கீதத்தைப் பற்றி நாம் கேட்டிராத எதைக் குறித்து இவர் பேசப் போகிறார்? என்றாலும், 40 நிமிடங்களாக அவர் பேசியதைக் கேட்டபின்பு, சங்கீதம் 23-ஐ பற்றி அவர் போதித்த அனைத்தும் எனக்குப் புதிதாக இருந்தது என்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

ஒருவேளை இந்த உயர்வான மதிப்புமிக்க தன்மையை இயேசு தம்முடைய போதகத்தின்மீது வைத்தபோது அவர் இதையே வலியுறுத்தினார் என்று கூறமுடியும். நாம் உண்மையாகவே அவருடைய போதகத்தைப் புரிந்து கொள்ளும்போது, புதிய காரியங்களையும், பழைய காரியங்களையும் போதிக்கத்தக்க ஒரு போதகனாக மாற முடியும் அல்லது பழைய சத்தியங்களை ஒரு புதிய நல்ல முறையில் நம்மால் போதிக்க முடியும் என்று அவர் நமக்குக் கூறினார்.

அத்தியாயம் - 4

தேவனுடைய எழுதப்பட்ட வார்த்தை

இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப் பற்றி நாம் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். அவர் தம்முடைய மூன்று வருட பொது ஊழியத்தில், தேவனுடைய வார்த்தைக்கு மிகவும் அதிகமாக மதிப்பளித்தார். அவர் புதியவற்றையும் வித்தியாசமான காரியங்களையும் போதிப்பதாக சமயத்தலைவர்கள் அவரிடம் கூறி, அவருக்குத் தொடர்ந்து சவால் விடுத்துக் கொண்டே இருந்தனர். இயேசு தம்முடைய மலைப்பிரசங்கத்தில், பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியங்களின்மீது தாம் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை வெளிப்படுத்தினார்:

“நியாயப்பிரமாணத்தையானாலும், தீர்க்கதரிசனங்களையானாலும் அழிக்கிறதற்கு வந்தேன் என்று எண்ணிக் கொள்ளாதேயுங்கள்; அழிக் கிறதற்கு அல்ல, நிறைவேற்றுகிறதற்கே வந்தேன். வானமும் பூமியும் ஒழிந்துபோனாலும், நியாயப்பிரமாணத்திலுள்ளதெல்லாம் நிறை வேறுமளவும், அதில் ஒரு சிறு எழுத்தாகிலும், ஒரு எழுத்தின் உறுப் பாகிலும் ஒழிந்து போகாது என்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லு கிறேன். ஆகையால், இந்தக் கற்பனைகள் எல்லாவற்றிலும் சிறிதான தொன்றையாகிலும் மீறி, அவ்விதமாய் மனுஷருக்குப் போதிக்கிறவன் பரலோகராஜ்யத்தில் எல்லாரிலும் சிறியவன் என்னப்படுவான்; இவை களைக் கைக்கொண்டு போதிக்கிறவனோ, பரலோகராஜ்யத்தில் பெரியவன் என்னப்படுவான். வேதபாரகர், பரிசேயர் என்பவர்களுடைய நீதியிலும் உங்கள் நீதி அதிகமாயிராவிட்டால், பரலோகராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டீர்கள் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” (மத்தேயு 5:17-20).

“இந்தப் பழைய ஏற்பாட்டு பிரமாணங்களின்படி செய்து, அவற்றைப் போதிக்கிற எவனும் பரலோகராஜ்யத்தில் பெரியவனாக

இருப்பான்” என்று இயேசு போதித்ததைக் கவனியுங்கள். பழைய ஏற்பாடு பிரமாணங்களைப் புரிந்துகொள்வது மட்டுமல்ல, அவற்றைச் செய்து, பின்பு அவற்றைப் போதிக்கிறவன் பரலோக ராஜ்யத்தில் பெரியவன் என்னப்படுவான். “பழைய ஏற்பாட்டு வேதவாக்கியத்தைப் பற்றிய இந்த அணுகுமுறையை உண்மையாகவே புரிந்துகொண்டு, பயன்படுத்துகிறவர்களுடைய நீதி, சதுசேயர் பரிசேயர்களுடைய நீதியைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமாக இருக்கும்” என்று கூறி அவர் தம்முடைய போதனையை முடிக்கிறார்.

உபாகமப் புத்தகத்தின்படி, பழைய ஏற்பாட்டு வேத வாக்கியத்தின் நோக்கம், மனிதன் எவ்வாறு வாழவேண்டும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாகும் (உபாகமம் 8 : 1 - 3). வேதாகமத்தை 50 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகக் கற்று, போதித்துக் கொண்டிருக்கும் அனுபவத்தின் மூலம், வேதாகமத்தை எவ்வளவாக அறிந்து கொள்கிறோமோ, அவ்வளவாக வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்கிறோம் என்றும், வாழ்க்கையை எவ்வளவாக அனுபவிக்கிறோமோ, அவ்வளவாக வேதாகமத்தைப் புரிந்து கொண்டு, அதன் மதிப்பை உணருகிறோம் என்றும் நான் கண்டறிந்தேன்.

அப்போஸ்தலர்களுடைய வாழ்க்கையில் தேவனுடைய வார்த்தையின் முக்கியத்துவத்தைக் குறித்த இயேசுவின் இந்த ஜெபத்தைக் கவனியுங்கள்: “நான் உம்முடைய வார்த்தையை அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன்; நான் உலகத்தானல்லாதது போல அவர்களும் உலகத்தாரல்ல; ஆதலால் உலகம் அவர்களைப் பகைத்தது” (யோவான் 17 : 14). அப்போஸ்தலர்களுக்கு இயேசு அளித்த வார்த்தையை அவர்கள் புரிந்து கொண்டு, அதன்படி வாழ்ந்தார்கள் என்ற உண்மைக்கு அத்தாட்சி, உலகம் அவர்களைப் பகைத்தது என்ற உண்மையாகும். இயேசு கிறிஸ்துவின் சீஷர்களாக நம்மை நாமே கேட்க வேண்டிய ஒரு சவாரஸ்யமான கேள்வியை இது எழுப்புகிறது: “கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பிதாவினுடைய வார்த்தையை எனக்குக் கொடுத்ததினாலும், நான் அதன்படி வாழுகிறேன் என்ற காரணத்தினாலும் எவராவது என்னை வெறுக்கிறார்களா?”

இயேசு அப்போஸ்தலர்களுக்காக ஜெபிக்கையில், இந்த ஜெபத்தை ஜெபிக்கிறார்: “உம்முடைய சத்தியத்தினாலே அவர்களைப் பரிசுத்தமாக்கும்.” பின்பு அவர் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பற்றிய இந்த வாசகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்: “உம்முடைய வசனமே சத்தியம்” (17). “பரிசுத்தமாக்குதல்” என்ற வார்த்தையின் பொருள், “பிரித்தெடுக்கப் படுதல்” என்பதாகும். “அவர்களை உமக்காக பிரித்தெடுத்துக் கொள்ளும்.

இந்த உலகத்தில் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பளிக்கிற ஒரு உறவுமுறையை அவர்களுக்குத் தாரும்” என்பதே அவருடைய ஜெபமாக இருந்தது. ஆடுகளை (“ஆட்டுக்குட்டிகளை” என்று லூக்கா சொல்லுகிறார்) ஓநாய்களுக்குள்ளே அனுப்புகிறது போல அவர் அவர்களை பெரிதும் ஆபத்தான இடத்திற்குள் அனுப்பினார் (லூக்கா 10:3; மத்தேயு 10:16). எனவே, அவர் பிதாவினிடம் இவ்வாறு ஜெபிக்கிறார்.: “அவர்களை உலகத்திலிருந்து எடுத்துவிடாதேயும், ஏனென்றால் அவர்கள் உலகத்திலிருந்து வந்து விட்டால் அவர்களுக்கு நியமிக்கப்பட்ட வேலையை அவர்களால் செய்ய முடியாது. ஆனால் அவர்கள் இந்த உலகத்திலிருக்கையில், பெரிதும் ஆபத்தான இந்த இடத்தில், அவர்களை உமக்காக பிரித்துவிடும். அதைச் செய்வதற்கு உம்முடைய சத்தியத்தைப் (உம்முடைய வார்த்தை) பயன்படுத்தும்.”

பின்பு அவர் தேவனுடைய வார்த்தையைப்பற்றி இந்த மகத்தான பிரகடனம் செய்கிறார்: “உம்முடைய வசனமே சத்தியம்” (யோவான் 17 : 17). வேதவாக்கியத்தைப்பற்றிய ஒரு மிகப் பெரிய உட்கருத்து இங்கு வெளிப்படுகிறது. வேதவாக்கியமே சத்தியம். அந்த சத்தியம் உங்களைத் தேவனுக்காகப் பிரித்தெடுக்கும். அவரையும் அவருடைய வார்த்தையை, அவருடைய வார்த்தையில் வெளிப்படுத்தப்படும் மதிப்பீட்டு அமைப்பையும் வெறுக்கிற ஒரு உலகத்தில் நீங்கள் வாழும்போது, அந்த சத்தியம் அவருடனான ஒரு உறவு முறையை உங்களுக்கு அளிக்கும். நீங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைச் செயல்படுத்தும்போது, நீங்கள் அதை அறிந்து கொள்வீர்கள் என்பதை நினைவில் வைத்து, அந்த சத்தியத்தைத் தேடி வேதவாக்கியத்திடம் எப்போதும் வாருங்கள் (யோவான் 7:17). உங்களை விடுதலையாக்கும் சத்தியத்தை நீங்கள் அறிந்துகொள்வீர்கள்; கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளுக்கு எதிராக இருக்கும் ஒரு உலகத்தில், அந்த மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நீங்கள் வாழ்ந்து காட்டும்போது, தேவனுக்காகவும், கிறிஸ்துவிற்காகவும் உங்களைப் பிரித்தெடுக்கும் சத்தியத்தை நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள் (யோவான் 8:30-35; 17:14).

தேவனுடைய வார்த்தையின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் அறிக்கையிடுவோமா? எழுதப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தையாகிய வேதவாக்கியங்களில் காணப்படும் சத்தியத்தின்மீது இயேசு கிறிஸ்து வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் கருத்தில் கொள்ளும்போது, இந்த சவாலை நாம் சந்திக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் - 5

அவருடைய கிரியை

இயேசுவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகளின் அமைப்பைக் கவனித்து, சுவிசேஷங்களின் மூலமாக நாம் அவரைப் பின் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பாடத்தில், இயேசு இந்த உலகத்தில் நிறைவேற்றும்படி பிதாவானவர் அவரை அனுப்பின கிரியையின்மீது அவர் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். பிதாவினுடைய கிரியையைச் செய்து முடிப்பதில் இயேசுவுக்கு இருந்த ஆழமான வாஞ்சையைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா?

உதாரணமாக, அவர் ஒரு சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோது, அவர் தம்முடைய தரிசன வாசகத்தைக் கூறுவதை நாம் கேட்கிறோம்: “என் பிதாவுக்கடுத்தவைகளில் நான் இருக்கவேண்டியதென்று அறியீர்களா” (லூக்கா 2 : 49). “பகற்காலமிருக்கும்படும் நான் என்னை அனுப்பின வருடைய கிரியைகளைச் செய்யவேண்டும்: ஒருவனும் கிரியை செய்யக் கூடாத இராக்காலம் வருகிறது” என்று இயேசு கூறியபோது அவர் தம்முடைய கிரியையைக் குறிப்பிட்டார் என்று நிச்சயமாகக் கூற முடியும் (யோவான் 9 : 4). இயேசு கிறிஸ்து ஒரு பணித்திட்டத்துடன் வந்தார்; அவருடைய பணித்திட்டம் என்ன என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

மற்றொரு சமயத்தில், அப்போஸ்தலர்கள் அவருக்காக வாங்கி வந்த உணவை அவர் சாப்பிட விரும்பவில்லை. அவர்கள் அவருக்கு உணவைக் கொடுத்தபோது, “நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது” என்று கூறி அவர் அதை மறுத்தார் (யோவான் 4 : 34). இயேசு தாம் செய்யும்படி பிதா அனுப்பின கிரியையைச் செய்வதே

தம்முடைய போஷாக்கு, உணவு, நிறைவு என்பதை வலியுறுத்தி நமக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக விளங்கினார்.

“பகற்காலமிருக்கும்படும் நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டும்” என்ற தீராத வாஞ்சையுடன், ஒருவனும் கிரியை செய்யக் கூடாத இராக்காலம் வருகிறது என்பதை அறிந்து, பூமியில் அவருடைய வாழ்க்கையும், பணியும் முடிவை நெருங்குகிறது என்பதை உணர்ந்து, தம்முடைய வாழ்க்கையின் முடிவில் நிற்பவராய், “பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப் படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” என்று அழகாக ஜெபித்தார் (யோவான் 17 : 4).

ஒரு மனித வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்ன? தேவனை மகிமைப் படுத்தி, அவரை அனுபவிப்பதே என்று வேத பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் கூறுகிறபடி, தேவனை மகிமைப்படுத்தி, அவரை அனுபவிப்பது ஒரு மனித வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருக்கிறது. இப்போது, நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்துவது எப்படி? இது ஒரு மிகப் பெரிய கேள்வி, இயேசு இக்கேள்விக்கான பதிலுக்கு முன்மாதிரியானார். “பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப் படுத்தினேன்” (நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்துவது எப்படி?) “நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” (நாம் இப்படியாக தேவனை மகிமைப்படுத்த வேண்டும்).

இயேசு சிலுவையை ஏற்றுக்கொண்டு அதில் அவர் அனுபவித்த அனைத்துப் பாடுகளையும் சகித்து முடித்த பின்பு, அவருடைய கடைசி வார்த்தைகள் என்ன? சுவிசேஷங்கள் கூறுவதை நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், சிலுவையில் இயேசுவினுடைய கடைசி வார்த்தைகள், “முடிந்தது... பிதாவே, உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்பு விக்கிறேன்” என்று அவை நமக்குக் கூறுகின்றன (யோவான் 19 : 30; லூக்கா 23 : 46).

பின்வரும் வார்த்தைகள் தன்னுடைய விசுவாசத்திற்காகக் கொடூரமாகத் கொல்லப்பட்ட ஒரு மிஷனரியினுடைய நாட்குறிப் பேட்டிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை: “தேவனுடைய திட்டத்தின்படி நீங்கள் மரிக்க வேண்டிய வேளை வரும்போது, நீங்கள் செய்ய வேண்டிய தெல்லாம் மரிப்பது மட்டுமே என்பதில் கவனமாக இருங்கள்.” இயேசு ஒரு பூரணமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தபின்பு, அந்த பரிபூரணமான வாழ்க்கையினுடைய முடிவிற்கு அவர் வந்தபோது, “அது முடிந்தது.

பிதாவே; நான் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் மரிப்பது மட்டுமே. பிதாவே, என்னுடைய ஆவியை உம்முடைய கைகளில் ஒப்புவிக்கிறேன். நான் செய்யும்படி நீர் எனக்குக் கொடுத்த கிரியையை நான் செய்து முடித்து விட்டேன்” என்று அவரால் கூறமுடிந்தது.

இயேசு ஒரு பணித்திட்டத்தைப் பெற்றிருந்தார்; அவர் அந்தப் பணித்திட்டத்தைப்பற்றி பல காரியங்களைக் கூறினார். உங்களுடைய பணித்திட்டத்தைப்பற்றி நீங்கள் கூறமுடியுமா? பிதா உங்களிடம் ஒப்புவித்திருப்பதாக நீங்கள் நம்புகின்ற கிரியையைச் செய்து முடிப்பதினால் ஏற்படும் மன நிறைவை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்களா? உங்களுடைய கிரியை செய்து முடிக்கப்பட்டதன் உணர்வை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் உங்களுடைய வாழ்க்கையின் முடிவிற்கு வரும்போது, “அது முடிந்தது” என்று உங்களால் கூறமுடியுமா? “பிதாவே, பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன். நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன். பிதாவே, நான் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் மரிப்பது மட்டுமே” என்று இயேசுவுடன் சேர்ந்து உங்களால் கூறமுடியுமா?

அத்தியாயம் - 6

தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் எவ்வாறு கேட்கிறோம்

இயேசுவினுடைய சிறந்த போதனைகளில் ஒன்று விதைக் கிறவனைப் பற்றிய உவமையாகும். நீங்கள் அதைக் கவனமாக தியானித்தால், அது உண்மையில் விதைகளைப் பற்றிய உவமையாகும், ஏனென்றால் இந்த உவமை தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் எவ்வாறு கேட்கிறோம் என்றே கூறுகிறது. தேவனுடைய வார்த்தை நான்கு வகையான நிலங்களில் விழுகிறது; தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் கேட்கும்போது நாம் அதற்கு பதிலளிக்கிற நான்கு வழிகளை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. எனவே, இந்தப் போதனையை “நிலங்களைப் பற்றிய உவமை” என்று அழைக்க முடியும். இந்த உவமை உண்மையில் எதைப் பற்றிக் கூறுகிறது என்று நாம் உணரும் போது, “நான்கு நபர்களில் நீங்கள் யார்?” என்ற கேள்வி எழும்புகிறது.

இந்த உவமையில், ஒரு விவசாயி தன்னுடைய வயலில் விதைகளை விதைக்கும்படி சென்றான் என்று இயேசு கூறினார். சில விதைகள் வழியருகே விழுந்தன. எனவே, வானத்தின் பறவைகள் வந்து அவற்றைத் தின்றன. அந்த விதைகள் நிலத்தை ஊடுருவிச் செல்ல வில்லை அல்லது எதையும் விளைவிக்கவில்லை. இதற்குரிய அர்த்தத்தை இயேசு விளக்கியபோது, மக்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டும், அதைப் புரிந்து கொள்ளாதபடி பொல்லாங்கன் இடைபடுவதைக் கூறினார். அந்த வார்த்தை அவர்கள் மனதில் உட்புகாதபடி பொல்லாங்கன் வந்து, தேவனுடைய வார்த்தை என்னும் விதையை எடுத்துப் போடுகிறான்.

விவசாயியின் விதை விழுந்த மற்றொரு வகையான நிலம் மண்ணில் லாத கற்பாறை இடமாகும். விதைகள் மண்ணிற்குள் வேர்விடுவதை அந்த நிலத்தின் கற்பாறைகள் தடுக்கின்றன. விதைகளால் மண்ணிற்குள் ஊடுருவிச் சென்று வேர்களை விட முடியவில்லை. வெயில் ஏறினபோது, விதைகள் வெப்பத்தினால் அழிக்கப்பட்டு, கனிகொடுக்க முடியாமல் போய்விடுகின்றன.

இயேசு இந்த உவமைக்கு விளக்கமளிக்கையில், இப்படிப்பட்ட மக்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்கும்போது, அது அவர்களுடைய மனங்களை ஊடுருவிச் செல்கிறது, ஆனால் அவர்களுடைய சித்தங்களை அல்ல என்று கூறினார். இயேசு “கடினப்பட்ட இருதயங்களைப்” பற்றி அடிக்கடி பேசினார். இந்த உருவகத்தை இயேசு பயன்படுத்தியபோது, நம்முடைய சுயசித்தங்கள் தங்கியிருந்து, தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படும் இடமான நம்முடைய விருப்பங்களின் மையம் கடினத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறது என்று அவர் போதித்தார். கடினப்பட்டிருக்கும் இருதயங்களைப் பற்றி இயேசு போதித்தவற்றை இந்த இரண்டாம் வகை நிலம் விளக்குகிறது.

மூன்றாம் வகையான நிலம், விவசாயியினுடைய விதைகளை ஏற்றுக் கொண்டு பயிரை முளைப்பித்தது. என்றாலும், பயிர் வளர்ந்தபோது, அதனருகில் வளர்ந்த களைகள் பயிரை நெருக்கிப் போட்டதால், அவற்றால் கனி கொடுக்க முடியவில்லை. இந்தக் களைகள் பல மொழி பெயர்ப்புகளில் “புதர்கள்” அல்லது “முள்ளுகள்” என்று அழைக்கப் படுகின்றன. இந்த உவமைக்கு இயேசு விளக்கமளித்தபோது, பணம், உடைமைகள் அல்லது இவற்றின் பற்றாக்குறையால் ஏற்படும் கவலை, அழுத்தம் போன்ற இந்த உலகத்தின் விசாரங்கள், உவமையில் கூறப் பட்ட களைகளாகும் என்று அவர் கூறினார். மக்களுடைய கவனம் பணத்தினாலும், உடைமைகளாலும் திசை திருப்பப்படுவதால், அவர்கள் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்கும்போது அவர்களால் கனி கொடுக்க முடிவதில்லை.

பின்பு அவர், சில விதைகள் நல்ல நிலத்தில் விழுந்தன என்று கூறினார். இந்த நல்ல நிலத்திற்கு மேலிருக்கும் காரியங்களோ அல்லது கீழிருக்கும் காரியங்களோ விதைகள் கனி கொடுப்பதைத் தடுக்கப் போவதில்லை. அந்த விதைகள் முப்பதும், அறுபதும், நூறுமாகப் பலன் தந்தது. இந்த நான்காம் வகையான நிலம், ஒரு மனிதன் தேவனுடைய

வார்த்தையைக் கேட்டு, அதைத் தற்காத்து, முப்பதும், அறுபதும், நூறுமாகப் பலன் கொடுப்பதைக் குறிக்கிறது என்று இயேசு விளக்கமளித்தார். தேவனுடைய வார்த்தை அவர்களுடைய புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலை ஊடுருவுகிறது. அது அவர்களுடைய சுயசித்தத்தை ஊடுருவுகிறது; அவர்கள் செய்யும்படி அவர்களுக்காக தேவனுடைய வார்த்தை போதித்து, சவால் விடுத்து, ஊக்குவிக்கும் காரியங்களை அவர்கள் செய்வதிலிருந்து மற்றெந்த காரியங்களும் அவர்களைத் திசை திருப்புவதில்லை. அவர்கள் இயேசு கிறிஸ்துவிற்காக கனி கொடுக்கும் சீஷர்களாக மாறுகின்றனர்.

இந்த அழகான உவமையில், இயேசு மீண்டுமாக தேவனுடைய வார்த்தையின்மீது ஒரு மிகப் பெரிய மதிப்பை வைக்கிறார், நாம் தேவனுடைய வார்த்தைக்குச் சரியான முறையில் செவி கொடுத்தால், அது நம்மைக் கனி கொடுக்கிறவர்களாக மாற்றுகிறது. இறுதியில், தேவனுடைய வார்த்தைக்கு நாம் எவ்வளவு அதிகமாக மதிப்பளிக்கிறோம் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறோம், ஒரு திருமறைக் கோட்பாட்டிற்கு ஒப்புதல் தெரிவிப்பதினால் அல்ல, தேவனுடைய வார்த்தை நம்முடைய புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றலையும், நம்முடைய சுயசித்தங்களையும் ஊடுருவிச் செல்வதற்கு அதை அனுமதிப்பதினால் மட்டுமே. நாம் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்கும்போது, விசுவாசம் மற்றும் அதனுடைய நடைமுறை செயல்பாடின் நம்முடைய இறுதியான அதிகாரமான தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் பயன்படுத்தி, அதை வாழ்ந்து காட்டுவதிலிருந்து மற்றெந்த காரியமும் நம்மை திசை திருப்புவதற்கு அனுமதிக்கக்கூடாது.

இந்த உவமையில், தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் கேட்டு அதைப் பயன்படுத்துவதன் முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி இயேசு வலியுறுத்துவதை மீண்டுமாகப் பார்க்கிறோம். “நாம் உண்மையில் விசுவாசிக்கிற காரியங்களை மட்டுமே செய்கிறோம். எஞ்சியுள்ள மற்ற காரியங்கள் அனைத்தும் வெறுமனே சமயப்பிரகாரமான பேச்சுகள்; இவை, எவருக்கும் தேவைப்படுவதில்லை!” என்று இயேசு பல இடங்களில், பல வழிகளில் கூறுவது போலத் தோன்றுகிறது.

அத்தியாயம் - 7

பாவிகளை நேசித்தல்

நாம் இயேசுவினுடைய மதிப்பீட்டு அமைப்பைப் பற்றி கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பாடத்தில், என்னோடு சேர்ந்து பாவிகளின் மீது, அவர் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைத் தியானியுங்கள். இந்த அழகான வார்த்தைகளைப் புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் பார்க்கிறோம் :

பின்பு இயேசு பட்டணத்தை விட்டு புறப்பட்டுப் போகையில், ஒரு ஆயத்துறையில், ஏமாற்றுவதில் பேர் பெற்ற ஒரு ஆயக்காரனான வரி வசூலிப்பவனைக் கண்டார். அந்த மனிதனின் பெயர் லேவி (அல்லது மத்தேயு). இயேசு அவனிடம், “எனக்குப் பின் சென்று வா” என்றார். எனவே லேவி எல்லாவற்றையும் விட்டு, எழுந்து, அவருக்குப் பின் சென்றான்.

விரைவில் லேவி இயேசுவை சிறப்பு விருந்தினராக அழைத்து தன்னுடைய வீட்டில் விருந்து பண்ணினான். அநேக ஆயக்காரர்களும், மற்ற விருந்தினர்களும் வந்திருந்தார்கள். இயேசு இப்படிப்பட்ட இழிவான பாவிகளுடன் உண்பதைப் பற்றி பரிசேயர்களும், நியாயப்பிரமாணப் போதகர்களும், இயேசுவினுடைய சீஷர்களிடம் கடுமையாகக் குறை கூறினார்கள். இயேசு அவர்களுக்குப் பதிலாக, “பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியன் வேண்டியதேயல்லாமல் சுகமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை. பாவிகள் தங்களுடைய பாவங்களை விட்டு மனந்திரும்புபடி அவர்களை அழைப்பதே என்னுடைய நோக்கம்: தங்களை நல்லவர்கள் என்று எண்ணிக் கொள்பவர்களுடன் என்னுடைய நேரத்தைச் செலவிடுவது என்னுடைய நோக்கமல்ல” என்று கூறினார் (லூக்கா 5 : 27 - 32).

நாம் இந்தப் பாடத்தில் ஏற்கனவே கற்றிருப்பதுபோல இயேசு மக்களுடன் இடைபட்ட அனைத்து சூழ்நிலைகளிலும் ஒரு ஊக்கமான அன்பை வெளிப்படுத்தினார். இயேசுவைச் சந்தித்த மக்கள் அவருடைய கண்களிலும் சைகைகளிலும் அன்பைப் பார்த்தார்கள்; அந்த அன்பு அவர்களை ஈர்த்தது.

நான் ஒரு பணியாளனாகவும் இருந்து கொண்டு அதில் வந்த வருமானத்தின்மூலம் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு நாள் இரவில் ஒரு வகுப்பறையில் ஒரு பிரபலமான ஆவிக்ஞரிய தலைவர் அப்போது தான் தன்னுடைய பிரசங்கத்தை முடித்திருந்தார். நான் துடைப்பத்தையும், வாளியையும் எடுத்துக் கொண்டு, அறையைச் சுத்தம் செய்யத் துவங்கினேன். இந்த மனிதர் என்னிடம் திரும்பி, என்னுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “வாலிபனே, உன்னுடைய பெயர் என்ன?” என்று கேட்டார். அவர் என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்தார்; நான் அந்த அறையைச் சுத்தம் செய்ய வந்த மாணவனாக மட்டுமே இருந்தாலும், அவர் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இரண்டு நிமிடங்களில், முழு உலகத்திலேயும் மிக முக்கியமான நபர் நான் மட்டுமே என்று உணர்ந்தேன்.

இயேசு தம்முடைய முழு கவனத்தையும் உங்களிடம் திருப்பி, கண்ணிமைக்காமல் உங்களைப் பார்த்து, உங்களை நேசித்தால் எவ்வாறு இருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள். அவர் நேசித்த மக்களிடம் அது எப்படிப்பட்ட தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும்! பாவிகளும், ஆயக்காரர்களும் இயேசுவிடம் வெகுவாக ஈர்க்கப்பட்டதற்கு காரணம் என்ன? ஏனென்றால் அவர் நிபந்தனையற்ற அன்பையும், ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையையும் பிரதிபலித்தார், அவருடைய முகபாவங்களிலும், சைகைகளிலும் அவர் அவர்களை நேசித்தார் என்பதைக் காண முடிந்தது. இயேசு ஆயக்காரர்களுடனும் பாவிகளுடனும் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டதை லூக்கா விவரிக்கிறார்.

நான் உலகப்பிரகாரமான விருந்துகளுக்குச் சென்றிருக்கிறேன்; அங்கு பேசிய பேச்சாளர் உலகப் பிராகாரமானவர். அவர் பேசிய நகைச்சுவையான காரியங்கள் தகுதியற்றவையாக இருந்தபடியால், அது அனைவரையும் சங்கடத்திற் குள்ளாக்கியது, ஏனென்றால் நான் ஒரு போதகர் என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்திருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பந்தமான சூழலில், எனக்குள்ளாக ஒரு கேள்வியை நான்

கேட்பதுண்டு : “இயேசு இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளில் எப்படி பங்கு பெற்று, வரவேற்கப்படாதவராக அல்லது விரும்பப்படாதவராக இருந்திருக்க முடியும்?” இக்கேள்விக்கான பதில், இயேசு ஆயக்காரர் களையும் பாவிர்களையும் நேசித்தார் - இயேசு அவர்களை நேசித்தார் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள் என்பதே என்று நான் நம்புகிறேன்.

இயேசு உலகத்திலிருந்தபோது, ஆயக்காரர்களையும் பாவிர்களையும் நேசித்தாரென்றால், இன்று அவர் அவர்களை உங்கள் மூலமாகவும் என் மூலமாகவும் நேசிக்க விரும்புகிறாரா? இயேசு பாவிகளின் நண்பராயிருந்தார். உங்களுடைய நண்பர்கள் பாவிகளாக இருக்கிறார்களா? பாவிகள் என்று தெளிவாகக் காணப்படும் மக்களுடன் நீங்கள் இடைபடுகிறீர்களா? இயேசு கிறிஸ்துவுடன் உங்களுடைய உறவுமுறையை கருத்தில் கொண்டு, உங்களுடைய வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் பாவிகளிடம் அவர் யாராக, எப்படிப்பட்டவராக இருக்க விரும்புகிறாரோ, அவ்வண்ணமாக இருப்பதில் அவர் தடையற்றவராக, கட்டுப்பாடற்றவராக இருக்கிறாரா என்பதை கவனித்துப் பாருங்கள்.

பாவினை தேடிச் சென்று, பின்பு இயேசு கிறிஸ்து அவர்கள் மீது செலுத்தும் அன்பை அவர்களிடம் தெரிவிப்பதனால், பாவியினிடம் காட்டப்படும் அன்பின் மீது இயேசு கிறிஸ்து வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடுகிறீர்களா?

அத்தியாயம் - 8

தேவனை அறிந்து கொள்ளுதல்

இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பாடத்தில், தேவனை அறிந்து கொள்ளுதலுக்கான முக்கியத்துவத்தின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்பைப் பற்றி என்னுடன் சேர்ந்து சிந்தியுங்கள். நாம் இயேசுவினுடைய போதனைக்கு சரியான விதத்தில் பதிலளிக்கும் போது ஆவிக்குரிய மற்றும் உறவுமுறை சம்பந்தமான ஒன்று நமக்குள் நிகழ்கிறது.

இயேசு தம்முடைய மூன்று வருட பொது ஊழியத்தை இந்த உலகத்தில் பன்னிரெண்டு மனிதர்களோடு செலவிட்டார். அந்த பன்னிரெண்டு மனிதர்கள் அவரோடு எப்போதும் இருந்தார்கள். அவர் அவர்களுக்குப் போதித்தார், அவர் அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டினார், அவர் அவர்களை வெளியே அனுப்பினார், அவர் அவர்களுக்குப் பயிற்றுவித்தார். அவர் கைது செய்யப்பட்டு, உலகத்தின் பாவங்களுக்காக சிலுவையில் மரிக்க வேண்டிய வேளை நெருங்கியதை அவர் அறிந்தபோது, தம்முடைய கடைசி பன்னிரெண்டு மணிநேரங்களை அவர் இந்த பன்னிரெண்டு மனிதர்களோடு செலவிட்டார் (யோவான் 13 - 16).

அவர்கள் ஒன்றாக செலவிட்ட நேரத்தில், அவர் இனி நடக்க விருக்கும் காரியங்களைப்பற்றி இதுவரை பேசியிராத அளவிற்கு விரிவாகப் பேசினார். அவர் குறிப்பாக “நான் உங்களை விட்டு செல்லப் போகிறேன்! ஆனால் உங்களை அனாதைகளைப் போல கைவிட்டுவிடப் போவதில்லை. அந்த அற்புதத்தின் விளைவாக, கடந்த மூன்று வருடகாலமாக நாம் அனுபவித்த நெருக்கமான உறவு முறையைக்

காட்டிலும் அதிகமான நெருக்கத்தை நாம் பெறப்போகிறோம் என்று கூறி அவர்களை ஆச்சரியத்திற்குள்ளாக்கினார்”.

அவர் பரிசுத்த ஆவியானவரைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தார். பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு அவர் பயன்படுத்தின கிரேக்க வார்த்தை “Paraclete” என்பதாகும். அது வேதாகமத்தின் பல மொழி பெயர்ப்புகளில் “தேற்றரவாளன்” என்று மொழி பெயர்க்கப் பட்டுள்ளது. “Paraclete” என்றால் “நமக்கு ஆதரவாக வந்து, நமக்கு உதவி செய்யும் நோக்கத்தோடு நம்முடன் தம்மை இணைத்துக் கொள்ளும் ஒருவர்” என்று பொருள்.

இயேசு தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களுடன் செலவிட்ட அந்த நெருக்கமான சூழலில், இவ்வாறு போதித்தார்: “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால், எனக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்; (பின்பு) நான் பிதாவை வேண்டிக் கொள்ளுவேன், அப்பொழுது.... வேறொரு தேற்றரவாளனை அவர் உங்களுக்குத் தந்தருளுவார்.... அவர் பரிசுத்த ஆவியானவர்” (யோவான் 14 : 15 - 17). அப்போஸ்தலனாகிய யூதா அவரை நோக்கி, “நீர் உலகத்துக்கு உம்மை வெளிப்படுத்தாமல் எங்களுக்கு உம்மை வெளிப்படுத்தப்போகிற காரணமென்ன?” என்று கேட்டான். அவர் இக்கேள்விக்கு பதிலாக, “ஒருவன் என்னில் அன்பாயிருந்தால், அவன் என் வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுவான், அவனில் என் பிதா அன்பாயிருப்பார்; நாங்கள் அவனிடத்தில் வந்து அவனோடே வாசம் பண்ணுவோம், என்னில் அன்பாயிராதவன் என் வசனங்களைக் கைக் கொள்ளமாட்டான்” (யோவான் 14 : 22 - 24) என்றார்.

அவருடைய போதனைக்குக் கீழ்ப்படிவது, அவருடனும், பிதாவுடனும், பரிசுத்த ஆவியாகிய தேற்றரவாளனுடனும் நமக்கு ஓர் உறவுமுறையை ஏற்படுத்துகிறது. பரிசுத்த ஆவியின் மூலமாகவும், அவருடைய போதனைக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலமாகவும் சாத்தியமாகிற இந்தப் புதிய உறவுமுறை, பூமியில் தம்முடைய மூன்று வருட பொது ஊழியத்தில் அப்போஸ்தலர்களுடன் அவர் கொண்டிருந்த உறவுமுறையைக் காட்டிலும் அதிக நெருக்கமானதாக இருக்கும் என்று அவர் விளக்குகிறார். பரிசுத்த ஆவியின் மூலமாகவும், இயேசுவினுடைய போதனைக்குக் கீழ்ப்படிவதன் மூலமாகவும் நமக்கு தேவனுடன் கிடைக்கிற நேரான உறவுமுறையின் மீதான மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றிய ஒரு ஊக்கமளிக்கும் உட்கருத்தை இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அவர் இன்னும் ஒரு படி முன்பாக சென்று, “உண்மையில், இந்தப் புதிதான ஏற்பாடு செயல்படுத்தப்படும்போது, நான் செய்ததைக் காட்டிலும் பெரிதான கிரியைகளை நீங்கள் செய்யப் போகிறீர்கள்” (யோவான் 14 : 12). அது எத்தகைய ஒரு சவால்! அவர் பெரிதான கிரியைகளின் தன்மையைப் பற்றிக் கூறாமல், அவற்றின் எண்ணிக்கையைப் பற்றி கூறினார் என்று நான் எப்போதும் உணர்ந்திருக்கிறேன், ஏனென்றால் அவற்றின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருக்கும், அவை உலகம் முழுவதிலும் நிறைவேற்றப்படும். பரிசுத்த ஆவியானவரும் இயேசு கிறிஸ்துவும், பிதாவும் அவர்களுக்குள் வாசமாயிருக்க, ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு விசுவாசி இருக்கும் இடத்தில், தேவனால் பெரிய, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட கிரியைகளைச் செய்ய முடியும்.

சுருக்கம்

கிறிஸ்துவினுடைய போதனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவது, பரிசுத்த ஆவியானவரோடும், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவோடும், பிதாவாகிய தேவனோடும் ஒரு உறவுமுறையைப் பெற்று, அதைக் காத்துக் கொள்வதற்கான ஒரே வழியாகும். நம்முடைய வாழ்க்கையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆற்றலுடன் செயல்படுவதற்கு நம்முடைய கீழ்ப்படிதல் வழிவகுக்கிறது. “அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கு அவர் தம்முடைய பரிசுத்த ஆவியைத் தருகிறார்” என்று பேதுரு கூறியபோது அவன் இந்த மதிப்புமிக்க தன்மையை வலியுறுத்தினான். பெந்தெகொஸ்தே நாளின் அற்புதங்கள் அனைத்தையும் பேதுரு அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த போது, அந்த அற்புதமான நாளின் அனைத்து அடையாளங்களுக்கும் அற்புதங்களுக்கும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவே காரணம் என்றும் விளக்கினான் (அப்போஸ்தலர் 5:32; 2:33). இயேசுவினுடைய போதனைகளையும் புரிந்து கொண்டு, அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிதலின் மீதும், தேவனை அறிந்து கொள்ளுதலின் மீதும் ஒரு மிகப் பெரிய மதிப்பை ஏற்படுத்த வில்லையா?

செயல்படுத்துதல்

நம்முடைய வாழ்க்கையில் ஆவிக்குரிய உண்மைத் தன்மை இல்லையென்றாலும், நாம் அதை உண்மையுடன் வாஞ்சித்தால், இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய போதனைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவருடைய மதிப்பு மிக்கத் தன்மையை அறிக்கையிட வேண்டும். ஆவிக்குரிய உறவு

முறையின் வாழ்க்கை உங்களுக்குள்ளாக உண்மையாகவே உருவாக வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? அப்படியென்றால் இயேசு வினுடைய போதனைகளை அறிந்து, அவை என்ன கூறுகின்றன, அவற்றின் பொருள் என்ன, அவற்றின்படி நீங்கள் வாழும்போது நடப்பது என்ன என்பவைகளை உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டும்படி பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் கேளுங்கள்.

இயேசு தம்முடைய போதனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதன்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடுங்கள், இதன் பொருள் அவருடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப் புரிந்து கொள்ளுதல், மனப்பாடம் செய்தல் அல்லது போதித்தல் மட்டுமல்ல. அவருடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவற்றைப் பயன்படுத்தி, நடைமுறையில் செயல்படுத்தி, அவற்றை உங்களுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளாக மாற்ற வேண்டும் என்று கூறுகிறேன். இயேசு கூறியபடி, இது உங்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரோடும், உயிர்த்தெழுந்த ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவுடனும், பிதாவாகிய தேவனோடும் ஓர் உறவுமுறையை ஏற்படுத்தும், பின்பு, பிதா, குமாரன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களிடம் உறவு கொண்டு, உங்கள் மூலமாக தங்களுடைய கிரியையை நடப்பிப்பார்கள்.

அத்தியாயம் - 9

பேதுரு எண்பட்ட ஒரு மனிதன்

இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப் பற்றிய மற்றொரு பாடத்திற்கு உங்களை வரவேற்கிறேன். இயேசு “பேதுரு” என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றி இந்த பாடத்தில் என்னோடு சேர்ந்து தியானியுங்கள்.

இயேசு பேதுருவைச் சந்தித்தபோது, அவனுடைய பெயர் சீமோன் என்று இருந்தது. சீமோன் இயேசுவைச் சந்தித்த போது, அவனுடைய குணாதிசயத்தில் மேலோங்கி நின்ற ஒரு காரியம் அதன் உறுதியற்ற தன்மையேயாகும். “...அவருக்குப் பின் சென்ற இரண்டு பேரில் ஒருவன் சீமோன் பேதுருவின் சகோதரனாகிய அந்திரேயா என்பவன். அவன் முதலாவது தன் சகோதரனாகிய சீமோனைக் கண்டு: மேசியாவைக் கண்டோம் என்று சொன்னான்.பின்பு, அவனை இயேசுவினிடத்தில் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான். இயேசு அவனைப் பார்த்து: நீ யோனாவின் மகனாகிய சீமோன், நீ கேபா என்னப்படுவாய் என்றார்; கேபா என்பதற்கு பேதுரு என்று அர்த்தமாம்” என்று வேதாகமம் கூறுகிறது.

இயேசு பேதுருவை உற்று நோக்கி, அவனை ஒரு கல் என்று அழைத்தபோது அவர் நமக்காக ஒரு பெரிய உதாரணத்தை ஏற்படுத்தினார். பேதுரு ஒரு கல்லைப் போல் உறுதியுள்ளவனாக இருந்தானா? இல்லை, அந்த வேளையில் அவன் அவ்வாறு இல்லை. ஆனால் இயேசு அவன் இருந்தவண்ணமாக மட்டும் அவனைப் பார்க்கவில்லை; அவன் இருக்கப்போகிற விதத்தில் அவனைப் பார்த்தார். உங்களுடைய பிள்ளைகளுடன் ஒரு உறவுமுறையைக் கட்டுவதில் இந்த அணுகுமுறையை முயற்சித்துப் பாருங்கள், உங்களுடைய வாழ்க்கைத் துணையிடம் இதை முயற்சித்துப் பாருங்கள். உங்களுடன் வேலை

செய்பவர்களிடத்தில் அல்லது உங்களுக்காக வேலை செய்பவர்களிடத்தில் இதை முயற்சித்துப் பாருங்கள் - ஒரு உறவுமுறையை நீங்கள் கட்டுவதற்கு முயற்சிக்கும் எவரிடத்திலும் இதை முயற்சி செய்து பாருங்கள். அவர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறாரோ அவ்வாறாக இருப்பதற்கான ஆற்றல் அவர்களிடத்தில் உண்டு என்பதை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்த முயற்சி செய்யுங்கள். ஒரு நபரின்மீது ஆக்கபூர்வமாக செயலாற்றும் ஆற்றலின் மதிப்புமிக்க தன்மையை வைப்பது, அந்த நபரின் மீது நீங்கள் கொண்டிருக்கும் அன்பின் வெளிப்பாடாகும். அந்த விதமான அன்பு அவர்களை ஊக்குவிக்கக் கூடியதாகவும் அவர்களால் மறுக்க முடியாததாகவும் இருக்கிறது. அன்பு “.....சகலத்தையும் தாங்கும், சகலத்தையும் விசுவாசிக்கும் சகலத்தையும் நம்பும், சகலத்தையும் சகிக்கும், அன்பு ஒருக்காலும் ஒழியாது” என்று பவுல் நமக்குக் கூறியபோது அவர் இதையே வலியுறுத்தினார்.

கர்த்தராகிய இயேசு அப்போஸ்தலர்களிடம், “நீங்கள் என்னை யார் என்று சொல்லுகிறீர்கள்?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டபோது, பேதுருவுடனான அவருடைய உறவுமுறையின் மற்றொரு அத்தியாயத்தை நாம் பார்க்கிறோம். பேதுரு இக்கேள்விக்கான சரியான பதிலைக் கூறினான் - “நீர் தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து.” அதற்குப் பதிலாக இயேசு, “பேதுருவே, நீ அந்த அளவிற்கு புத்திமானல்ல. பரலோகத்திலிருக்கிற என்னுடைய பிதா அதை உனக்கு வெளிப்படுத்தினார்” என்று குறிப்பாக கூறினார் (மத்தேயு 16 : 16,17).

இயேசு தொடர்ந்து தம்முடைய சபையை பேதுரு என்ற கல்லின் மீது கட்டப் போவதாக அவர் கூறினார். பேதுருவைப் போன்ற ஒரு மனிதன் ஒரு வெளிப்பாட்டைப் பெற முடியும் என்ற அற்புதத்தின் மீது அவருடைய சபை கட்டப்படப் போகிறது என்று இயேசு கூறியதாக நான் நம்புகிறேன். வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால், தேவனால் சாதாரண மக்கள் மூலமாக அசாதாரணமான காரியங்களைச் செய்ய முடியும், ஏனென்றால் அவர்கள் அவரால் பயன்படுத்தப்படுவதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள். இந்த அற்புதத்தின் மீது இயேசு தம்முடைய சபையைக் கட்டுவதற்குத் தீர்மானித்தார். இயேசுவுக்கும், பேதுருவுக்குமிடையே இருந்த உறவு முறையைப் பற்றி சவிசேஷங்கள் விவரிக்கின்ற இடங்கள் அனைத்திலும், இயேசு பேதுருவினிடம், “பேதுருவே, உன்னால் செய்ய முடியும். என்னுடைய உதவியினால்,

உன்னால் செய்ய முடியும்” என்று தொடர்ச்சியாக அவனுக்கு உறுதிப்படுத்தி, மீண்டும், மீண்டும் தம்முடைய அன்பை வெளிப்படுத்துவதைப் பார்க்கிறோம்.

அவர்கள் ஒன்றாக இணைந்திருந்த காலங்கள் முடிவை நெருங்கிய போது, அனைத்து அப்போஸ்தலர்களும் அவரைக் கைவிட்டு, அன்று இரவு விடிவதற்குள் ஓடப்போகிறார்களென்றும், பேதுருவோ மறுதலிப்பின் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருக்கிறான் என்றும் அவர் அறிந்திருந்தார். இங்கு கர்த்தராகிய இயேசுவின் இந்த அழகான வார்த்தைகளைக் காண்கிறோம். இயேசு இந்த வார்த்தைகளை பேதுருவினிடம் கூறியபோது, அவருடைய கண்களில் அவன் அன்பைப் பார்த்திருக்க முடியும் என்று நான் நிச்சயமாய் நம்புகிறேன்: “சீமோனே, சீமோனே, இதோ, கோதுமையைச் சுளகினால் புடைக்கிறது போலச் சாத்தான் உங்களைப் புடைக்கிறதற்கு உத்தரவு கேட்டுக் கொண்டான். நானோ உன் விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்கு உனக்காக வேண்டிக் கொண்டேன்; நீ குணப்பட்டபின்பு (என்னிடம் திரும்பியபின்பு) உன் சகோதரரை ஸ்திரிப்படுத்து” (லூக்கா 22: 31,32) என்றார்.

நீங்கள் நான்கு சவிசேஷங்களையும் பொருத்திப் பார்க்கும்போது, பேதுரு அப்போதுதான், “காவலிலும் சாவிலும் உம்மைப் பின்பற்றிவர ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்” என்று இயேசுவிடம் கூறினான் என்பதை உணருவீர்கள். இயேசு அதற்குப் பதிலாக பேதுருவை அன்புடன் நோக்கி, “பேதுருவே, இன்றைக்குச் சேவல் கூவுகிறதற்கு முன்னே நீ என்னை அறிந்திருக்கிறதை (கூட) மூன்றுதரம் மறுதலிப்பாய் என்று உனக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்று கூறினார். இயேசுவினுடைய இந்த வார்த்தைகள் ஒரு தீர்க்கதரிசனம் என்பதை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள்; பேதுரு அந்த தீர்க்கதரிசனத்தை ஒரு எழுத்துக்கூடப் பிசகாமல் நிறைவேற்றினான். பேதுரு இயேசுவை மூன்றாம் முறையாக மறுதலித்தபோது, உடனடி யாக சேவல் கூவிற்று, பின்பு இயேசு ரோம போர்ச்சேவகர்களால் அவமானப்படுத்தப்பட்டவராக வெளிப்பட்டார்; அப்போது பேதுரு வினுடைய கண்களும், இயேசுவினுடைய கண்களும் ஒன்றையொன்று சந்தித்தன என்று லூக்கா நமக்குக் கூறுகிறார். பேதுரு இருட்டிற்குள் வெளியே சென்று, மனங்கசந்து அழுததில் வியப்பில்லை (லூக்கா 22: 33-34, 61-62).

மறுதலித்தவனை உருவாக்குதல்

மறுதலித்த இந்தக் கடுமையான அனுபவத்திற்குப் பிறகு, இயேசுவுக்கும், பேதுருவுக்குமிடையே இருந்த உறவுமுறையின் மற்றொரு அத்தியாயத்தை யோவான் விவரிக்கிறார் (யோவான் 21). இயேசு சிலுவையிலிறையப்பட்டு, அடக்கம் பண்ணப்பட்டு, உயிர்த்தெழுந்தார். பேதுரு தன்னுடைய மீன் பிடிக்கும் தொழிலுக்கு திரும்பியிருக்கக் கூடும் என்பது போல தோன்றுகிறது. இந்த நேரத்தில், அப்போஸ்தலர்கள் அனுபவித்த அதைரியத்தையும், மருட்சியையும் கற்பனை செய்து பாருங்கள். பேதுரு தன்னுடைய ஆண்டவரை மூன்று முறை மறுதலித்த தற்காக அவன் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த கடுமையான குற்றமனச் சாட்சியையும் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

கர்த்தர் பேதுருவுக்கும், அவனுடன் சேர்ந்து மீன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கும் தரிசனமானார். மேல் வீட்டறையில் பேதுரு தன்னுடைய கர்த்தரை தான் ஒருபோதும் மறுதலிப்பதில்லை என்று வீம்புடன் கூறியபோது அங்கிருந்தவர்களில் ஏழு பேரின் முன்னிலை யிலே, இப்போது இயேசு பேதுருவினிடம் மூன்று மிகக் கடினமான கேள்விகளைக் கேட்கிறார். இந்த மற்ற மனிதர்களின் மத்தியில், இயேசுவுக்கும், பேதுருவுக்குமிடையே ஓர் ஆர்வமூட்டும் உரையாடல் நடைபெறுகிறது. இந்த உரையாடலின் ஒரு சுருக்கமான விளக்கவுரை:

அவர்கள் காலை உணவைச் சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு, இயேசு பேதுருவை நோக்கி, “பேதுருவே, இவர்களிலும் அதிகமாய் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். இயேசு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்ட போது, அவர் அகப்பே (agape) என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார். “அகப்பே” என்றால் பவுல் 1 கொரிந்தியர் 13ம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கும் முழுமையான நிறைவான அன்பு - அது உண்மையானது. இக்கேள்விக்கு பேதுரு பதிலளிக்கையில் அவன் அன்பிற்கு ஒரு வேறுபட்ட வார்த்தையான “பிலியோ” (phileo) என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினான். பேதுரு கூறிய பதிலின் சாராம்சம்: “கர்த்தாவே, அந்தக் கேள்விக்கான பதிலை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். நான் உம்முடைய நண்பன் மட்டுமே என்பதை நீர் அறிவீர். நீர் என்னுடைய இருதயத்தை அறிந்திருக்கிறீர். நான் உம்மை நேசிக்கிறேன் (phileo) என்பதை நீர் அறிந்திருக்கிறீர்.” பேதுரு பயன்படுத்திய அந்த வார்த்தை முழுமையானதும், உண்மையானதும், தேவனிடத்திலிருந்து வந்ததும், ஒரு முழுமையான அர்ப்பணிப்பில் முடிவடைவதுமான அன்பைக் குறிப்பிடவில்லை.

பேதுரு நேர்மையுடன் பதிலளித்தான். அவன் இப்போது வீம்புடன் பேசவில்லை, ஆனால் அறிக்கையிடுகிறான். “நான் இவர்கள் எல்லாரைக் காட்டிலும் உம்மை அதிகமாக நேசிக்கிறேன்” என்று பேதுரு கூறவில்லை. அந்தக் கேள்வி, “பேதுருவே, நீ உன்னுடைய முழு இருதயத்தோடு, முழு மனத்தோடு, முழு ஆத்துமாவோடு, முழு பெலத்தோடு என்னில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று கர்த்தர் அவனைக் கேட்பது போல இருந்தது. பேதுரு இயேசுவினுடைய இந்தக் கேள்விக்கு “கர்த்தாவே, இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். என்னுடைய அன்பு நட்புரீதியானது மட்டுமே என்பதை நீர் அறிவீர்” என்று பதிலளித்தான்.

பேதுரு இப்போது பெருமையுடன் பேசவில்லை. பேதுரு உடைக்கப்பட்டிருக்கிறான். பேதுரு ஆவியில் தொய்ந்து போனவனாக இருந்தான். ஆனால் இயேசுவுக்கும், பேதுருவுக்கும் இடையே நடந்த இந்த ஆழமான உரையாடலைப்பற்றிய வியப்பூட்டும் காரியத்தை உங்களுக்குக் கூறவிரும்புகிறேன். பேதுருவினுடைய அன்பு வெறும் நட்பு மட்டுமே என்று அவன் கர்த்தரிடம் அறிக்கையிட்டபோது, அவர், “பேதுருவே, என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக. என்னுடைய ஆடுகளை மேய்ப்பதற்கு வாழ்க்கையில் தவறு என்பது என்றால் என்ன என்பதை அறிந்த உன்னைப் போன்ற ஒருவன் தான் எனக்குத் தேவை. ஒரு பரிபூரணமான மனிதன் என் ஆடுகளிடம் முடியாத காரியங்களை எதிர்பார்ப்பான். அதில் எனக்கு விருப்பமில்லை. எனக்கு ஒரு உடைக்கப்பட்ட மனிதன் வேண்டும். எனக்கு ஒரு தாழ்மையான மனிதன் வேண்டும். தோல்விகளைச் சந்திக்கும் மக்களுடைய உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் ஒரு இரக்கமுள்ள, ஆதரவளிக்கும் மனிதன் எனக்கு வேண்டும். பேதுருவே, என்னுடைய ஆடுகளை உன்னைப் போன்ற ஒருவன் மேய்க்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார்.

கர்த்தர் இரண்டாம் முறையாக பேதுருவினிடம், “பேதுருவே, நீ என்னை உண்மையில் நேசிக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். அவர் மீண்டுமாக “அகப்பே” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறார். பேதுரு மீண்டுமாக “பிலியோ” என்ற வார்த்தையினால் பதிலளிக்கிறான். பேதுரு தன்னுடைய பதிலில், “அந்தக் கேள்விக்கான பதிலை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். நான் உம்முடைய நண்பன் மட்டுமே என்பதை நீர் அறிவீர்” என்று கூறுகிறான். இந்த முறை கர்த்தராகிய இயேசு, “பேதுருவே, என்னுடைய ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக”, என்று கூறுகிறார். இயேசு தம்முடைய பதிலில், “பேதுருவே, என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக. என்னுடைய ஆடுகளை உன்னைப் போன்ற ஒருவன் பராமரிக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார்.

பின்பு மூன்றாம் முறையாக கர்த்தர் பேதுருவிடம், “பேதுருவே, நீ என்னில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். இந்த முறை இயேசு, “பிலியோ” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார். அது இயேசு சீமோனிடம், “யோனாவின் குமாரனாகிய சீமோனே, நீ குறைந்தது என்னுடைய நண்பனாகவாவது என்னை நேசிக்கிறாயா?” என்று கேட்பது போல இருந்தது. “பேதுருவே, உன்னுடைய அன்பு ஒரு சாதாரண நட்பிற்கு சமமாகுமா? அந்த அளவு அன்பாகிலும் உனக்கு என்னிடம் உண்டா?” என்று அவர் கேட்கிறார்.

கர்த்தர் அந்தக் கேள்வியை மூன்றாம் முறையாகக் கேட்ட விதத்தின் காரணமாக பேதுரு துயரமடைந்தான். பேதுரு இயேசுவிடம், “கர்த்தாவே, நீர் என்னுடைய இருதயத்தை அறிந்திருக்கிறீர். நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர். நான் உம்மை அந்த அளவாகிலும் நேசிக்கிறேன் என்பதை நீர் அறிந்திருக்கிறீர்” என்று பதிலளித்தபோது அவனுடைய குரல் துயரத்தினால் தழுதழுத்திருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். மூன்றாம் முறையாக, பேதுரு தன்னுடைய அன்பின் குறைவை அறிக்கையிட்டபோது, இயேசு இந்த உடைக்கப்பட்ட, தாழ்மையுள்ள மனிதனைப் பார்த்து, “பேதுருவே, என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக” என்கிறார். இந்த உரையாடலில் நாம் சந்திக்கும் பேதுரு ஒரு உடைக்கப் பட்ட, தாழ்மையுள்ள பேதுரு.

செயல்படுத்துதல்

இது புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மிக அழகான வேத பகுதிகளில் ஒன்று. புதிய ஏற்பாட்டு சபையின் இந்த உடைக்கப்பட்ட, தாழ்மையுள்ள தலைவனிடம் கர்த்தர், “பேதுருவே, உன்னைப் போன்ற ஒருவன் என்னுடைய ஆடுகளை மேய்ப்பதை நான் விரும்புகிறேன்” என்று கூறுகிறார். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியானவர் பேதுருவின் மூலமாக ஏன் பொழிந்தருளினார் என்று நீங்கள் எப்போதாகிலும் வியந்ததுண்டா? அது ஏன் அன்பின் அப்போஸ்தலர்களான யோவானாக இருந்திருக்கக்கூடாது? இயேசுவைச் சந்தித்தபோது பரிசுத்தமுள்ளவன் என்று பெயர் பெற்ற ஒரே அப்போஸ்தலனான நாத்தான்வேலாக ஏன் இருந்திருக்கக்கூடாது? இயேசுவினால் “இடிமுழக்கத்தின் மகன்” என்று பெயர் பெற்ற யாக்கோபுவாக ஏன் இருந்திருக்கக்கூடாது?

பேதுரு ஒரு உடைக்கப்பட்ட அப்போஸ்தலனாயிருந்ததால். சபை பிறந்த போது, உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் சபைக்குள் ஆயிரக் கணக்கானவர்களைக் கொண்டு வந்த செய்திகளைப் பிரசங்கிக்கும்படி

தேவன் பேதுருவைப் பயன்படுத்தினார் என்று நான் நம்புகிறேன், இயேசு மூன்று வருடங்களாக பேதுருவை ஒரு கல் என்று அழைத்தார்; பெந்தெகொஸ்தே நாளுக்குப் பின்பு, பேதுரு சபையில் ஒரு கல்லைப் போன்ற தலைவனாக இருந்தான்.

சபையின் உன்னத மேய்ப்பர் தம்முடைய சபையை, பேதுரு என்ற ஒரு கல்லின்மீது கட்டப் போவதாக அளித்த தீர்க்கதரிசனத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக தோல்வியுற்ற பேதுருவை பயன்படுத்தினார் என்ற உண்மை எனக்கு வியப்பூட்டுகிறது. கிறிஸ்துவின் சபை கன்மலையாகிய அவரின்மீது கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்று பேதுரு நமக்குக் கூறுகிறார் (1 பேதுரு 2:4 - 6). நான் முன்னதாக விளக்கமளித்தது போல, இயேசு பேதுருவைக் குறித்த அந்த தீர்க்கதரிசனத்தை உரைத்தபோது அவர் குறிப்பிட்ட கல் என்னவென்றால், கிறிஸ்து, பேதுருவைப் போன்ற சாதாரண மக்களை, அசாதாரண, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட அற்புதங்களுக்கு வாய்க்காலாகப் பயன்படுத்த முடியும் என்ற அற்புதமேயாகும்.

தங்களை பூரணமடைந்தவர்களாக எண்ணிக் கொள்பவர்கள் தம்முடைய ஆடுகளை மேய்ப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. அவருடைய ஆடுகளை அறிந்து கொள்ளும் தாழ்மையுள்ள, உடைக்கப்பட்ட, இரக்கமுள்ள மக்கள் மேய்ப்பதையே அவர் விரும்புகிறார். எனவே தான், இயேசுவை நாம் பின்பற்றும்போது நமக்கு நேரிடும் அனைத்துக் காரியங்களும் - நம்முடைய தோல்விகளும்கூட - அவருடைய ஆடுகளை நாம் நேசித்து, பராமரித்து, மேய்ப்பதற்காக நம்மை ஆயத்தப்படுத்தும் ஒரு “கல்விக் கூடத்தின்” ஒரு பகுதியாக மாறுகின்றன.

நீங்கள் தோல்வியைச் சந்தித்ததுண்டா? உங்களுடைய தோல்வியில் ஆக்கபூர்வமாக உதவி செய்யும் ஆற்றலுடன் எவராவது உங்களுக்கு மதிப்பளித்ததுண்டா? அப்படியென்றால், நீங்கள் நம்பிக்கையற்றவர்களாக, உங்களை நீங்களே நம்ப முடியாத சூழ்நிலையில் இருக்கும் போது கூட, உங்களுக்கு சிறந்த காரியங்கள் நடக்க வேண்டும் என்று நம்புகின்ற ஒருவரால் நீங்கள் மதிக்கப்படுவது என்றால் என்ன என்று நீங்கள் அறிவீர்கள். இறுதியாக, தோல்வியடைந்தவர்களிடம் அல்லது இதுவரை எதிலும் வெற்றி யடைந்திராத இளைஞர்களிடம் ஆக்கபூர்வமாக செயலாற்றும் ஆற்றலுடன் அன்பு கூருவதன் மூலம் இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? தங்களுடைய உறுதியற்ற தன்மைக்கு பேர்போன ஒருவரை நீங்கள் ஒரு கல் என்று அழைக்கிறீர்களா?

அத்தியாயம் - 10

நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவி

ஒரு நாள், இயேசுவினிடம் ஒரு கடினமான கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டனர் என்று சுவிசேஷங்களில் நாம் வாசிக்கிறோம்:

“அவர்களில் நியாயசாஸ்திரி ஒருவன் அவரைச் சோதிக்கும்படி: போதகரே, நியாயப்பிரமாணத்திலே எந்தக் கற்பனை பிரதானமானது என்று கேட்டான். இயேசு அவனை நோக்கி: உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் முழு மனதோடும் அன்பு கூருவாயாக; இது முதலாம் பிரதான கற்பனை. இதற்கு ஒப்பாயிருக்கிற இரண்டாம் கற்பனை என்னவென்றால், உன்னிடத்தில் நீ அன்பு கூருவது போலப் பிறனிடத்திலும் அன்பு கூருவாயாக என்பதே. இவ்விரண்டு கற்பனைகளிலும் நியாயப்பிரமாணம் முழுமையும் தீர்க்கதரிசனங்களும் அடங்கியிருக்கிறது என்றார்” (மத்தேயு 22:35 - 40).

இயேசு இந்த இரண்டு கற்பனைகளில் பழைய ஏற்பாடு முழுவதையும் சுருக்கிக் கூறினார்; தேவனை நேசிக்க வேண்டும்; உன்னுடைய அயலானை உன்னைப் போல நேசிக்க வேண்டும். இந்த இரண்டு சுருக்கப்பட்ட கற்பனைகள் நாம் அன்புகூரவேண்டுமென்று நமக்குக் கட்டளையிடுகின்றன, ஏனென்றால் அன்பு கட்டளைகளின் ஆவியாக இருக்கிறது; தேவனுடைய இருதயத்திலிருந்த அன்பே தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைப் பிறப்பித்தது.

இயேசுவுக்கும் சமயத்திற்குமிடையே உள்ள அடிப்படையான வேறுபாடு

இயேசுவினுடைய போதனைக்கும், சதுசேயர் பரிசேயர்களின் போதனைகளுக்கும் இடையே ஒரு அடிப்படையான வேறுபாடு காணப்பட்டது.

அந்த வேறுபாடு மாற்கு எழுதின சுவிசேஷத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு சம்பவத்தின்மூலம் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

“அவர் ஓய்வு நாளில் பயிர் வழியே போனார்; அவருடைய சீஷர்கள் கூட நடந்து போகையில், கதிர்களைக் கொய்யத் தொடங்கினார்கள். பரிசேயர் அவரை நோக்கி: இதோ, ஓய்வு நாளில் செய்யத்தகாததை இவர்கள் ஏன் செய்கிறார்கள் என்றார்கள். அதற்கு அவர்: தாவீதுக்கு உண்டான ஆபத்தில், தானும் தன்னோடிருந்தவர்களும் பசியாயிருந்த போது, அவன் அபியத்தார் என்றும் பிரதான ஆசாரியன் காலத்தில் செய்ததை நீங்கள் ஒருக்காலும் வாசிக்கவில்லையா? அவன் தேவனுடைய வீட்டில் பிரவேசித்து, ஆசாரியர் தவிர வேறொருவரும் புசிக்கத்தகாத தெய்வசமூகத்து அப்பங்களைத் தானும் புசித்துத் தன்னோடிருந்தவர்களுக்கும் கொடுத்தானே என்றார். பின்பு அவர்களை நோக்கி: மனுஷன் ஓய்வு நாளுக்காக உண்டாக்கப்படவில்லை, ஓய்வு நாள் மனுஷனுக்காக உண்டாக்கப்பட்டது” (மாற்கு 2:23 - 27) என்றார்.

தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் தேவனுடைய அன்பின் இருதயத்தை வெளிப்படுத்துகிறது என்ற அடிப்படைக் கருத்தை இயேசு முரண்பாடற்ற முறையில் எடுத்துக் கூறினார். தேவன் இந்தக் கட்டளைகளை பிரமாணமாக்கினார், ஏனென்றால் அவர் தாம் படைத்த மக்களை நேசித்தார். மனிதன் இந்தக் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்தால் அவனுக்கு நல்லது என்று தேவன் அறிந்திருந்தார்.

ஆனால் பரிசேயர்களும் சதுசேயர்களும் அந்த அடிப்படைக் கருத்தை காணத் தவறினார்கள். அவர்கள் தாவீதும் அவனோடிருந்தவர்களும் பசியினால் மரிப்பதைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை, ஏனென்றால் அந்த அப்பத்தை பிரதான ஆசாரியன் மட்டுமே சாப்பிட வேண்டும் என்று நியாயப்பிரமாணம் கூறியது. சதுசேயர்களும் பரிசேயர்களும் அன்பில்லாமல் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் பின்பற்றினார்கள். அந்தக் கட்டளைகள் அனைத்தும் மனிதனுக்காக உருவாக்கப்பட்டன, ஏனென்றால் தேவன் மனிதனை நேசித்தார் என்ற உண்மையை அவர்கள் காணத்தவறினார்கள். என்றாலும், இயேசு, “அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிறது. எனவே உங்கள் முழு இருதயத்தோடு தேவனை நேசியுங்கள்; உங்களை நேசிப்பது

போல உங்கள் அயலானை நேசியுங்கள்; இப்படிச் செய்வதினால் நீங்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவீர்கள்” என்று கூறினார்.

அன்பு என்னும் பட்டகம் (PRISM)

இயேசுவுக்கும், மதப்பிரகாரமான அமைப்பிற்குமிடையே இருந்த வேறுபாட்டை இந்த முறையில் நாம் சுருக்கிக் கூற முடியும்: இயேசு தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை மக்களுடைய வாழ்க்கைக்குள் புகுத்துவதற்கு முன்பாக, தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை தேவனுடைய அன்பு என்னும் “பட்டகத்தின் வழியாக” செலுத்தினார். பரிசேயர்களும் சதுசேயர்களும் தேவனுடைய அன்பைப் பக்க வழியாகக் கடந்து சென்று, சட்டப் பிரகாரமாகவும், இரக்கமற்ற முறையிலும் மக்களிடம் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைப் புகுத்தினார்கள். பின்பு, புதிய ஏற்பாட்டில், அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இயேசு செய்ததை “நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவி” என்றும், பரிசேயர்கள் செய்ததை “நியாயப் பிரமாணத்தின் எழுத்து” என்றும் அழைத்தார் (II கொரிந்தியர் 3:6).

அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிற உயிர் நிலையாகவும், அடிப்படைக் கருத்தாகவும், நியாயப்பிரமாணத்தை பூரணப்படுத்தும் ஆவியாகவும் இருக்கிறது என்பதை இயேசு எடுத்துக் காட்டியதன் மூலம் அவர் அன்பிற்கு மிக அதிகமாக மதிப்பளித்தார். தம்மைப்பின்பற்று கிறவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தினிடம் தம்முடைய அணுகுமுறையைப் புரிந்து கொண்டால், சதுசேயர் பரிசேயர் என்பவர்களுடைய நீதியைக் காட்டிலும் அவர்களுடைய நீதி அதிகமாயிருக்கும் என்று இயேசு அவர்களிடம் கூறினார்.

சுருக்கமும், செயல்படுத்துதலும்

இந்தப் பாடம் முழுவதிலும் நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கேள்வியை இப்போது உங்களிடம் கேட்கிறேன்: நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவியின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? நீங்கள் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை மக்களுடைய வாழ்க்கையில் புகுத்தும்போது, தேவனுடைய அன்பிற்கு அப்பாற்பட்டிருக்கும் ஒரு வழியைத் தெரிந்துகொண்டு, தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைச் சட்டப்பிரகாரமாகப் பயன்படுத்துகிறீர்களா? ஒரு பரிசேயனைப் போல, ஒரு மனிதனுடைய பசிக்குக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லியும், அவனைத் தொடர்ந்து பசியில் வாடவிடும் வகையில் நீங்கள்

நியாயப்பிரமாணத்தைப் பயன்படுத்துகிறீர்களா? அல்லது நீங்கள் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை மக்களுடைய வாழ்க்கையில் புகுத்துவதற்கு முன்பாக அதை தேவனுடைய அன்பு என்னும் “பட்டகத்தின்” வழியாக செலுத்துகிறீர்களா? நியாயப் பிரமாணத்தின் ஆவியின்மீது கிறிஸ்து வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் இந்த முறையில் அறிக்கையிட வேண்டும்.

ஒரு பாவியின் ஜெபம்

நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகளைக் குறித்து கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். இந்த அத்தியாயத்தில், ஒரு பாவியினுடைய ஜெபத்தின்மீது அவர் வைத்த மதிப்புமிக்கத் தன்மையைப்பற்றி ஆராய்வோம். இயேசு தம்முடைய அழகான உவமைகளுள் ஒன்றில், ஒரு பாவியினுடைய ஜெபத்திற்கு எவ்வளவு அதிகமாக மதிப்பளிக்கிறார் என்பதை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். உவமை என்ற வார்த்தை மூல பாஷையில் “பாரா” (para) மற்றும் “பல்லோ” (ballo) என்ற இரண்டு வார்த்தைகளை இணைக்கும் ஒரு கூட்டு வார்த்தையாகும். முதலாம் வார்த்தையின் பொருள் “ஒரு பொருளின் பக்கமாக” என்பதாகும்; இரண்டாம் வார்த்தையின் பொருள் “எறிதல்” என்பதாகும். ஒரு போதகர் அவர் போதிக்க விரும்பும் ஒரு சத்தியத்தின் பக்கமாக எறியும் ஒரு கதை ஒரு உவமை எனப்படும். இயேசு உவமைகளைக் கூறுவதில் வல்லுநர். பின்வரும் கதையில், ஒரு பாவியினுடைய ஜெபத்தின் மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மைக்குப் பக்கமாக அவர் ஒரு கதையைக் கூறுகிறார். இரட்சிப்பிற்காக தங்களுடைய சுயநீதியை நம்பி, மற்றவர்களை அற்பமாகக் கருதிய மக்களுக்காக இயேசு இந்த உவமையைப் போதித்த தாக நமக்கு சொல்லப்படுகிறது:

“இரண்டு மனுஷர் ஜெபம் பண்ணும்படி தேவாலயத்துக்குப் போனார்கள்; ஒருவன் பரிசேயன், மற்றவன் ஆயக்காரன், பரிசேயன் நின்று: தேவனே! நான் பறிகாரர், அநியாயக்காரர், விபசாரக்காரர் ஆகிய மற்ற மனுஷரைப் போலவும் இந்த ஆயக்காரனைப் போலவும் இராத்தனாலும் உம்மை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். வாரத்தில் இரண்டு தரம் உபவாசிக்கிறேன்; என் சம்பாத்தியத்திலெல்லாம் தசம்பாகம் செலுத்தி

வருகிறேன் என்று, தனக்குள்ளே ஜெபம் பண்ணினான். ஆயக்காரன் தூரத்திலே நின்று, தன் கண்களையும் வானத்துக்கு ஏறெடுக்கத் துணியாமல், தன் மார்பிலே அடித்துக் கொண்டு: தேவனே! பாவியாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும் என்றான். அவனல்ல, இவனே (இந்த ஆயக்காரன்) நீதிமானாக்கப் பட்டவனாய்த் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனான் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்; ஏனெனில் தன்னை உயர்த்துகிறவனெவனும் தாழ்த்தப்படுவான், தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவான் என்றார்” (லூக்கா 18:9-14).

இயேசுவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளை இது தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. அவர் இரண்டு மனிதர்களையும், இரண்டு ஜெபங்களையும், ஜெபம் பண்ணும்போது சரீரத்தின் இரண்டு தோற்ற நிலைகள் என்று நாம் அழைக்கக் கூடியதையும் பற்றி கூறுகிறார். இயேசு இந்த இரண்டு மனிதர்களில் ஒருவனுடைய ஜெபத்தின் மீதும் தோற்றத்தின் மீதும் அதிகமான மதிப்பை வைத்து, மற்றவனுடைய ஜெபத்தின் மீதும், தோற்றத்தின் மீதும் குறைவான மதிப்பை வைக்கிறார். இயேசு ஒரு மனிதனை மற்றவனைக் காட்டிலும் அதிக மதிப்புள்ளவனாகத் தீர்மானிக்கிறார். அவர் இந்த இரண்டு மனிதர்களைப்பற்றிய கதையைக் கூறுகிறார், ஏனென்றால் ஒரு பாவியினுடைய ஜெபத்தின் மீது அவர் வைக்கும் மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிவிக்க விரும்புகிறார்.

இந்த இரண்டு மனிதர்களில் ஒருவன் ஒரு பரிசேயன், யூதர்களின் கோட்பாட்டைப் பேணிக் காப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சமயப் பிரகாரமான அமைப்பின் ஒரு அங்கத்தினன். அவர்கள் வாரத்தில் இரண்டு தரம் உபவாசித்து, தசம்பாகங்களைச் செலுத்தினார்கள். இதற்காக இயேசு அவர்களைப் பாராட்டினார். அவர்களுடைய நீதி சுயநீதியாக இருந்தது. அவர்கள் கண்டிப்பானவர்களாகவும், சமயப்பிரகாரமான சுய ஒழுக்க முடையவர்களாகவும் இருப்பதின்மூலம் தேவன் விரும்புகிற பிரகாரம் அவர்களால் வாழ முடியும் என்று நம்பினார்கள். அவர்கள் தேவனிடமிருந்து எந்த உதவியையும் பெறாமல் தாங்கள் நீதிமான்களாக முடியும் என்று நினைத்தார்கள்.

இந்த உவமையின் மற்றொரு மனிதன் ஒரு ஆயக்காரன் - தன்னுடைய சகயூதர்களிடமிருந்து ரோமர்களுக்காக வரிகளை வசூலிப்பவன். அவர்கள் குறிப்பாக யூத மக்களால் வெறுக்கப்பட்டார்கள். எனவே தான், சுவிசேஷங்களை எழுதியவர்கள் ஆயக்காரர்களையும் பாவிகளையும்

பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆயக்காரர்கள் பாவிகள் அல்ல என்பது அவர்கள் கருத்தல்ல, ஆனால் அவர்கள் மிகவும் இழிவான பாவிகளாக இருந்தபடியால் அவர்களைக் குறிப்பிடுவதற்கு ஒரு விசேஷமான தரப்பிரித்தல் தேவைப்பட்டது.

பரிசேயனுடைய ஜெபம் சுயத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. ஏனென்றால் அவன் ஜெபித்த இரண்டு வரிகளில், “நான்” என்ற வார்த்தைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தான். ஒரு ஜெபம் என்பது பல பகுதிகளை உள்ளடக்கியுள்ளது, ஆனால் “ஜெபித்தல்” என்றால் “வேண்டிக்கொள்ளுதல்” என்று பொருள். இந்தப் பரிசேயன் தேவனிடம் எதையும் வேண்டிக்கொள்ளவில்லை. அவன் தேவனிடம் அல்லது ஒரு வேளை அவனுடைய ஜெபத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மற்றவர் களிடம், தான் எத்தனை நல்லவன் என்பதைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தான், “அவன் தனக்குள்ளே ஜெபம் பண்ணினான்” என்று இயேசு வசை மொழியாகக் கூறுகிறார். அவனுடைய ஜெபம் அவனிடமிருந்து துவங்கியது, அவனைப் பற்றியதாயிருந்தது, அது அவனிடமிருந்து வேறெங்கும் செல்லவில்லை.

இந்த ஆயக்காரன் தன்னுடைய கண்களை வானத்துக்கு ஏறெடுக்கக்கூட துணியாமலிருந்தான். அவன் தன்னுடைய பாவங்களுக்காக மனஸ்தாபப்பட்டான். பாவத்தைக் குறித்த மனஸ்தாபத்துடன் நீங்கள் ஒரு ஜெபத்தை செய்யும்போது, தேவன் உங்களுடைய ஜெபத்தின்மீது அதிக மதிப்பை வைக்கிறார். இயேசு அந்த ஆயக்காரனைச் சுட்டிக்காட்டி, “இவனே நீதிமானாக்கப்பட்டவனாய்த் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனான்” என்று கூறினார். நீதிமானாக்கப்படுதல் என்றால், “நான் ஒருபோதும் பாவம் செய்யாததைப் போன்ற நீதி” என்று பொருள். அவன் தன்னுடைய வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போனபோது, அவன் மன்னிக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல, தண்டிக்கப்படாதது மட்டுமல்ல, அவன் ஒருபோதும் பாவம் செய்யாததைப் போல நீதியுள்ளவனாக்கப்பட்டான்.

செயல்படுத்துதல்

இந்த ஆயக்காரனுடைய ஜெபத்தை நாம் ஒருபோதும் ஜெபித்திரா விட்டால், இயேசு அறிவித்த இந்த மதிப்புமிக்க தன்மையை முக்கியமாக நாம் பயன்படுத்தும் முறை, அந்த ஜெபத்தை ஜெபிப்பதாகும். நாம் அந்த ஜெபத்தை பல வருடங்களுக்கு முன்பாக ஜெபித்திருந்தால், நாம் ஒவ்வொரு முறை பாவம் செய்யும் போதும் அந்த ஜெபத்திற்கு தேவன்

மதிப்பளிக்கிறார். ஆயக்காரனுடைய பாவனை அல்லது தோற்றம் அவனுடைய உள்ளத்திலிருந்த மனஸ்தாபத்தை வெளிப்படுத்தியது; இந்த தோற்றத்தின் பொருள், “பாவத்திற்காக மிகவும் அதிகமாக மனம் வருந்துதல்” என்பதாகும். அவன் தேவனிடமிருந்து இரக்கத்தை வேண்டினான். ஆனால் பரிசேயனுடைய நிலை அதுவல்ல. அவன் மனஸ்தாபத்தை வெளிப்படுத்தவில்லை; அவன் தேவனிடமிருந்து எதையும் கேட்கவில்லை. நாம் பாவம் செய்யும் போது தேவன் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது, “நொறுங்குண்டதும், நருங்குண்டதுமான இருதயம்” என்ற மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிவித்தான் (சங்கீதம் 51:17) என்று தாவீதின் வாழ்க்கையிலிருந்து கண்டு கொள்கிறோம்.

ஒரு பாவி ஜெபிக்கும் மனந்திரும்புதலுக்கான ஜெபத்தின் மீது இயேசு கிறிஸ்து வைக்கும் மதிப்புமிக்க தன்மையை இந்த உவமை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. தங்களுடைய பாவத்தை அறிக்கையிட்டு, இயேசுவின் நாமத்தில் தேவனிடம் இரக்கத்தைக் கேட்க மனதுள்ளவர்களுக்கு அவர் மதிப்பளிக்கிறார். நம் ஜெபத்தில் நாம் நம்முடைய பாவத்தை அறிக்கையிடும்போது, காணாமல் போன பாவிகளாகவும், துன்பப்படுகிறவர்களாகவும் இருக்கிற நம்மீது தேவன் வைக்கும் மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் கண்டு கொள்வது மட்டுமல்ல, நம் அனைவருக்காகவும் இவ்வுலகத்திற்கு வந்து அவர் அளித்த இரட்சிப்பையும் நாம் கண்டு கொள்கிறோம்.

நீங்கள் ஒரு பாவியா? நீங்கள் அதை அறிந்திருக்கிறீர்களா? ஒரு மனிதன் தன்னுடைய பாவத்தை அறிக்கையிடுவதற்கு மனதுள்ளவனாக இருக்கும்போது, அவன் மன்னிக்கப்படுகிறான், நீங்கள் வெகு காலத்திற்கு முன்பு, உங்களுடைய பாவத்தை அறிக்கையிட்டிருந்தால், தங்களுடைய பாவங்களை இதுவரை அறிக்கையிடாத பாவிகளுக்கு நீங்கள் மதிப்பளிக்கிறீர்களா? உங்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு உண்மையான பாவியைச் சந்திக்கும் போது, நீங்கள் இவ்வாறு உணருகிறீர்களா? கிறிஸ்து உங்களுக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால், ஒரு பாவி தன்னுடைய பாவத்தை அறிக்கையிட மனதுள்ளவனாக இருப்பதை நீங்கள் அறியும்போது, உங்களுடைய இருதயம் அன்பினால் பொங்கி வழிந்தால் ஆச்சரியப்படாதீர்கள்.

இழந்துபோனவர்கள், மனக்காயமடைந்த மக்கள்

இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப் பற்றிய பாடங்களின் ஒரு தொடருக்கு உங்களை வரவேற்கிறேன். இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்பீட்டு அமைப்பு என்பது அதன் பொருள். இந்த பாடங்களின் தொடரில், இயேசு தம்மீதும், தேவனுடைய வார்த்தையின் மீதும், உங்களையும், என்னையும் போன்றவர்களின்மீதும் அறிவித்த மதிப்புமிக்க தன்மையை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

பாவத்தில் இழந்துபோன, மனக்காயமடைந்த மக்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையின் இந்த சிந்தனையைத் தொடரும் வகையில், நாம் மீண்டுமாக யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தினிடமும், சீகாரின் கிணற்றண்டையில் சமாரியப் பெண்ணுடனான இயேசுவின் அற்புதமான சந்திப்பின் உரையாடலிடமும் திரும்புவோம். யோவானுடைய சுவிசேஷத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தில் 54 வசனங்கள் உள்ளன; இவற்றில் 42 வசனங்கள் இந்த உரையாடலை விவரிக்கின்றன. எனவே, அனைத்து வசனங்களையும் வாசிப்பதற்கு நமக்கு நேரமில்லை. ஆனால், இந்த உரையாடலை நமக்கு விவரிக்கும் அந்த 42 வசனங்களைப் பற்றிய சில கருத்துகளை அளிக்க விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக, இயேசுவுக்கும், சமாரியப் பெண்ணுக்குமிடையே நடந்த உரையாடலை நீங்கள் கருத்தில் கொள்ளும்போது, நம்முடைய ஆய்விற்காக, ஒரு இழந்துபோன, துன்பப்படும் நபராக இயேசு அவன்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைப்பற்றி ஆராய்வோம். இயேசு உரையாடலை முன்குறித்தவராக அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யும்

வகையில் யூதேயாவிலிருந்து கலிலேயாவிற்குப் போகும் வழியில் சமாரியாவின் வழியாகச் செல்ல வேண்டியிருந்தது என்று நமக்குச் சொல்லப்படுகிறது. நீங்கள் இஸ்ரவேலுக்குச் சென்றிருந்தால் அல்லது இஸ்ரவேலின் தேசப் படத்தை நன்கு அறிந்திருப்பீர்களென்றால், யூதேயா இஸ்ரவேலின் தெற்குப் பகுதியிலும், கலிலேயா வடக்கிலும், இவை யிரண்டிற்கும் நடுவில் சமாரியா இருப்பதையும் அறிந்திருப்பீர்கள்.

யூதர்கள் சமாரியர்களிடம் நல்லெண்ணம் கொண்டிராதபடியால், அவர்கள் பிரயாணப்படுகையில், சமாரியாவின் வழியாகச் செல்லக் கூடாது என்பதற்காக பல மைல்கள் சுற்றுவழியாகச் சென்றனர். அவர்கள் சமாரியாவைக் கடந்துகூட செல்ல விரும்பாத அளவிற்கு சமாரியர்களை அவமதித்து, அவர்களுடன் கலவாதிருந்தார்கள். இயேசு கலிலேயாவிற்குப் பிரயாணப்பட்டபோது, அவர் சமாரியாவின் வழியாக செல்வதற்குத் தீர்மானித்தார். அவர் சமாரியாவின் மையப்பகுதியை அடைந்தபோது, மதிய நேரத்தில் ஒரு கிணற்றண்டையில் தம்முடைய பிரயாணத்தை நிறுத்தினார். அவர் பிரயாணத்தினால் களைப்படைந்தவராய், கிணற்றிற் கருகே உட்கார்ந்தார் என்று வாசிக்கிறோம்.

இயேசு கிறிஸ்துவை அவருடைய மனிதத் தன்மையின்படி பார்க்கும்போது, நமக்கிருக்கும் உணர்வுகள் அனைத்தையும் அவரும் அறிந்திருந்தார். அவர் களைப்பு என்றால் என்ன என்பதையும், தாகம் என்றால் என்ன என்பதையும் அறிந்திருந்தார். உலகத்தின் அந்தப் பகுதியில் மதிய நேரத்தில் வெப்பத்தினால் ஏற்படக்கூடிய சோர்வு என்றால் என்ன என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். அவர் அப்போஸ்தலர்களை உணவு வாங்குவதற்காக அனுப்பினார்; அவர்கள் உணவுடன் திரும்பியபோது, அதை அவர் சாப்பிடவில்லை. இந்தப் பெண்ணை தனிமையில் சந்தித்து உரையாடும் பொருட்டு ஒரு நேரத்தை ஒதுக்க அவர் விரும்பினார் என்பது தெளிவாகிறது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நீங்கள் மக்களுக்கு ஆலோசனையளித்தலில் அல்லது நேரிடைத் தேர்வு செய்தலில் ஈடுபடும்போது, அவர்களைத் தனிமையில் சந்திப்பது மிகவும் முக்கியமானது என்பதை அறிவீர்கள். ஒரு மூன்றாம் நபர் அந்த இடத்தில் இருக்கும்வரை அவர்கள் குறிப்பிட்ட காரியங்களை ஒரு போதும் பகிர்ந்து கொள்ளமாட்டார்கள். அங்கு வேறு ஒரே ஒரு நபர் இருந்தாலும்கூட, உங்களால் திறந்த மனதுடன் பேசமுடியாது. நிச்சயமாக, இயேசு அதை அறிந்திருந்தார்.

ஆனால் முதலாவதாக, இந்தப் பெண்ணிடம் அவருடைய அர்ப்பணிப்பையும், அவளுடன் அவர் செலவிட்ட நேரத்திற்கு அவர் எவ்வளவாக, மதிப்பளித்தார் என்பதையும் கவனியுங்கள். ஒரு யூதனுக்கும், சமாரியனுக்குமிடையே இருந்த வெறுப்பை அவர் புறக்கணித்தார் - குறிப்பாக நற்பெயர் இல்லாத ஒரு சமாரியப் பெண்ணுடன் பேசுவதைப் பற்றி அவர் தவறாக நினைக்கவில்லை. அவர் தம்முடைய களைப்பையும் தாகத்தையும் கூட மறந்தார்; அவளுடன் உரையாடும்போது அங்கு எவரும் இருக்கக்கூடாது என்பதை உறுதிசெய்தார். அவர் இந்தப் பெண்ணிற்கு எவ்வாறு மதிப்பளித்தார் என்பதையும், அவர் அவளிடம் எவ்வாறு உரையாடினார் என்பதையும், நீங்கள் பார்க்க முடியும்.

இயேசு கிறிஸ்துவை முகமுகமாக சந்தித்துப் பேசுவது எவ்வாறு இருக்கும் என்று நான் வியக்கிறேன். அவர் அந்த ஐசுவரியவானை உற்று நோக்கியதைப் போல, உங்களுடைய கண்களை கூர்ந்து நோக்குவது எவ்வாறு இருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்; ‘இயேசு அவனைப் பார்த்து, அவளிடத்தில் அன்புகூர்ந்து...’ என்று மாற்கு 10:21 வசனத்தில் வாசிக்கிறோம். இயேசுவினால் நேசிக்கப்படுவதன் உணர்வு எப்படியிருக்கும் என்று நான் வியக்கிறேன். இயேசுவைச் சந்தித்த ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் அவரால் நேசிக்கப்பட்டதை அறிந்தார்கள். அவர்கள் அவருடைய அன்பை நன்கு அறிந்திருந்தார்கள் என்றும் நான் நம்புகிறேன். அவர் அவர்களை நிபந்தனையின்றி நேசித்தார் என்ற அழகான உண்மையை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினார் என்பது தெளிவாகிறது. சமாரியப் பெண்ணுடனான இந்த சந்திப்பிலும் இது உண்மையானது என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன்.

இயேசுவினுடைய நேர்காணல் முறை

அவர் அவளிடம் உதவி கேட்பதன்மூலம் தம்முடைய உரையாடலைத் துவங்குகிறார். அவர் அவளிடம் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கேட்கிறார். ஒருவரிடம் ஒரு நேர்காணும் உரையாடலைத் துவங்குவதற்கான மிக அழகான வழிகளில் ஒன்று, அவர் ஓர் உதவியை நாடுவதாகும். இயேசு தம்முடைய உரையாடலை இந்த முறையில் துவங்கும்போது, அந்தக் கலாச்சாரத்தில் வழக்கத்துக்குமீறிய ஒரு காரியத்தை அவர் செய்தார். ஒரு யூதன் ஒரு சமாரியனுடன், குறிப்பாக ஒரு சமாரியப் பெண்ணுடன் பேசுவது வழக்கத்துக்குமீறிய செயலாகும். அவள் நடத்தியது போன்ற ஒரு குடும்ப வாழ்க்கையையுடைய ஒரு சமாரியப் பெண்ணுடன் பேசுவது

முற்றிலும் கலாச்சாரத்திற்கு எதிரிடையானது. அவளுடைய குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றிய காரியங்கள் அந்த உரையாடலில் வெளி வருகின்றன; என்றாலும், அந்த உரையாடல் துவங்கிய போதே இயேசு அவை அனைத்தையும் அறிந்திருந்தார்.

அவர் தம்முடைய உரையாடலைத் துவக்கியபோது, இந்தப் பெண்ணின் தாகத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார். முன்னதாக, இயேசு தம்மைப் பற்றி ஒரு மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிவித்ததை நாம் ஆய்வுசெய்த போது, இந்த உரையாடலைப்பற்றி பார்த்தோம். இந்த உரையாலில், அவர் தாம் மேசியா என்பதை மிகத் தெளிவாக வலியுறுத்தினார். ஆனால் இப்போது வேறுபட்ட ஒன்றை நாம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்தப் பெண்ணின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறோம். ஆனால் இவையனைத்தும், இவளுடைய காரியத்தில், ஒரே வார்த்தையில் விவரிக்கப்படுகிறது - அந்த வார்த்தை “தாகம்” என்பதாகும். தாகம் என்றால் என்ன என்பதை நாம் அனைவரும் அறிந்திருக்கிறோம். யோவானின் சுவிசேஷத்தில், மனிதர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை இயேசு எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இந்தப் பெண் தாகமாக இருந்தாள், எனவே, இயேசு அவளுடைய தாகத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, “இந்தத் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கு மறுபடியும் தாகமுண்டாகும். நான் கொடுக்கும் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கோ ஒருக்காலும் தாகமுண்டாகாது; நான் அவனுக்குக் கொடுக்கும் தண்ணீர் அவனுக்குள்ளே நித்திய ஜீவகாலமாய் ஊறுகிற நிரூற்றாயிருக்கும்” என்று அவளிடம் கூறினார் (யோவான் 4:13,14). இந்த வசனங்களில், தாகமுள்ள ஒரு மனிதன் அவரிடம் காணக்கூடிய தீர்வை இயேசு விவரிக்கிறார்.

அப்பெண்ணுடனான அவருடைய உரையாடலின் துவக்கத்தில், அவரிடம் தண்ணீர் மொண்டு கொள்ளும் பாத்திரம் இல்லாததையும் கிணறு ஆழமாக இருக்கிறதையும் குறித்து அவள் வியக்கிறாள். தண்ணீர் மொண்டெடுக்கும் பாத்திரம் அவளுடைய தாகத்திற்கான அடையாளமாகும். அவளுக்கு ஐந்து புருஷர் இருந்தும், இப்போது அவளோடு இருப்பவன் அவளுடைய புருஷனல்ல என்ற உண்மை, அவளுடைய தாகம் தண்ணீருக்கான ஒரு தாகத்தைக் காட்டிலும் ஆழமானது என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. இந்த உரையாடலின் விளைவாகவும், இயேசு இந்தப் பெண்ணிற்கு அதிகமாக மதிப்பளித்த முறையின் விளைவாகவும், 28,29

வசனங்களில் நாம் இவ்வாறு வாசிக்கிறோம்! “அப்பொழுது அந்த ஸ்திரீ, தன் குடத்தை வைத்துவிட்டு, ஊருக்குள்ளே போய், ஜனங்களை நோக்கி: நான் செய்த எல்லாவற்றையும் ஒரு மனுஷன் எனக்குச் சொன்னார்; அவரை வந்து பாருங்கள்... என்றாள்”. அந்த வசனம் சுவிசேஷங்களிலுள்ள வசனங்களில் மிக அழகான வசனமாகும், ஏனென்றால் கிறிஸ்துவைச் சந்தித்து, அவரிடமிருந்து ஜீவத்தண்ணீரைப் பருகி, தாகம் தீர்ந்த ஒரு நபரைப் பற்றி அது விவரிக்கிறது. என்ன அழகான ஒரு சம்பவம்!

ஊற்றுகளும் ஆறுகளும்

இந்தத் தாகமுள்ள பெண் ஜீவத்தண்ணீரை ஒருமுறை பருகி விட்டால், அந்தத் தண்ணீர் அவளுக்குள் ஒரு நீரூற்றாக மாறிவிடும் என்றும், மற்றவர்கள் அந்த நீரூற்றுக்கு வந்து தண்ணீர் பருகுவார்கள் என்றும் இயேசு அவளிடம் கூறினார். இது உண்மையில் நடந்தது - அவள் தன்னுடைய தண்ணீர் குடத்தை வைத்துவிட்டு, சமாரியாவிலிருந்த மனிதர்களிடம் ஓடி, அவர்களை இயேசுவினிடமும், ஜீவத்தண்ணீரிடமும் வழிநடத்தினாள்.

யோவானுடைய சுவிசேஷத்தின் ஏழாம் அதிகாரத்தில், இயேசு மீண்டுமாக தாகத்தைப் பற்றி கூறுகிறார். இந்த அதிகாரத்தில் இயேசு குறிப்பாக இவ்வாறு கூறினார்: “ஒருவன் தாகமுள்ளவனாக இருந்தால், என்னிடத்தில் வந்து, பானம்பண்ணட்டும், ஜீவத் தண்ணீராக இருக்கிற என்னிலிருந்து அவன் பருகும்போது, அவனுக்குள்ளிருந்து ஜீவத் தண்ணீருள்ள நதிகள் ஓடும். அவன் என்னிலிருந்து தண்ணீரைக் குடிக்கும்போது, அவனுடைய தாகத்தை என்றென்றுமாக தீர்க்கும் ஜீவத்தண்ணீர் நான் என்பதையும், இந்த ஜீவத்தண்ணீரின் பானம் அவனுடைய தாகத்தைத் தீர்த்தபின்பு, அவனுடைய வாழ்க்கையில் குறுக்கிடுபவர்களின் தாகங்களையும் தீர்க்கும் என்பதையும் அறிந்து கொள்வான்”.

இயேசுவினுடைய இந்த உரையாடல்கள் அனைத்திலும், அவர் மனந்திரும்புதலின் கருத்தோடு மக்களைச் சந்தித்தார்; மனந்திரும்புதலின் கருத்து என்பதன் பொருள் உங்களுடைய மதிப்பீட்டு அமைப்பைப்பற்றி “மீண்டுமாக சிந்தியுங்கள்” என்பதாகும். உங்களுடைய வாழ்க்கை முறையைப் பற்றி மீண்டுமாக சிந்தித்தபின், நீங்கள் பின்னுக்குத் திரும்பி எதிரான திசையில் செல்லவில்லையென்றால், மக்கள் இந்த ஜீவத் தண்ணீரைப் பெற முடியாது. இந்தக் காரியத்தைப் புரிந்து கொண்ட

அந்தப் பெண் மனந்திரும்புகிறாள்; இந்தச் சம்பவத்தில் அதை வாசிப்பது மிகவும் அருமையாக இருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

ஆனால் இந்தச் சம்பவத்தில் நாம் காணவிரும்பும் காரியம், இந்தத் தாகமுள்ள எளிமையான, பாவமுள்ள, சமாரியப் பெண்ணிடம் இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையாகும். இந்தப் பெண்ணின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் காணும்போது, அவளைப் போன்ற மக்களிடம் அவர் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் காணமுடியும். நம்முடைய பாடத்தில், இழந்து போன, துன்பப்படும் மக்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைப்பற்றி நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். இந்த உரையாடல் அதற்கான ஒரு சிறந்த உதாரணமல்லவா? சமாரியாவின் வழியாகச் சென்ற இயேசு இந்த ஒரு பெண்ணிடம் நேரத்தை செலவிடும் அளவிற்கு அவள்மீது மிகப் பெரிய மதிப்பை வைத்தார், ஏனென்றால் அவர் அவள்மீது கரிசனை கொண்டார். “தேவன் உலகத்தை அவ்வளவாக நேசித்ததினால், பிதாவின் அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்காக இயேசு இவ்வுலகத்திற்கு வந்தார்” என்ற உண்மையை இயேசு இச்சம்பவத்தின்மூலம் வெளிப்படுத்தினார்.

மீண்டுமாக, நாம் ஒரு சவாலைச் சந்திக்க வேண்டும். இந்த பாவமுள்ள சமாரியப் பெண்ணைப் போன்ற ஒரு பெண்ணை நீங்கள் சந்திக்கும்போது, இயேசுவைப் போல அவளிடம் முழு ஈடுபாட்டையும், ஆர்வத்தையும் நீங்கள் காட்டுவீர்களா? இழந்து போன மக்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா?

தேவனுடைய போதனை

தேவனுடைய வார்த்தை விசுவாசத்திற்கும், அதன் பயன்பாட்டிற்குமான இறுதியான அதிகாரமில்லை என்று நம்புவது இன்றைக்கு ஆவிக்குரிய அறிவாகக் கருதப்படுகிறது. விசுவாசத்திற்கும், அதன் பயன்பாட்டிற்குமான இறுதியான அதிகாரம், ஒன்று மனிதனாக அல்லது தேவனாக இருக்கக்கூடும் என்று இயேசு எடுத்துக்காட்டினார்; அது தேவனாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப் பற்றிய இந்தப் பாடத்தில், தம்முடைய போதனை தேவனுடைய போதனையாக இருக்கிறது என்று இயேசு கூறியபோது, அவர் தம்முடைய போதனையின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்:

“அப்பொழுது யூதர்கள்: இவர் கல்லாதவராயிருந்தும் வேத எழுத்துக்களை எப்படி அறிந்திருக்கிறார் என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இயேசு அவர்களுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: என் உபதேசம் என்னுடைய தாயிராமல், என்னை அனுப்பினவருடையதாயிருக்கிறது. அவருடைய சித்தத்தின்படி செய்ய மனதுள்ளவனெவனோ அவன் இந்த உபதேசம் தேவனால் உண்டாயிருக்கிறதோ, நான் சுயமாய்ப் பேசுகிறேனோ என்று அறிந்துகொள்ளுவான்” (யோவான் 7:15-17).

அவர் இங்கு கூறுவது என்னவென்றால், “நான் மற்றொரு ரபி மட்டுமல்ல, என்னுடைய போதனை தேவனுடைய போதனையாயிருக்கிறது.” இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனை தேவனுடைய வார்த்தையாயிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் எவ்வாறு அறிவீர்கள்? வேதவாக்கியங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையாயிருக்கிறது, அவை அவற்றை எழுதினவர்

களுடைய வார்த்தைகள் மட்டுமல்ல என்ற உண்மை இன்றைக்குக் கடுமையான தாக்குதலுக்கு உள்ளாகியுள்ளது. கிறிஸ்துவைப் பின்பற்று கிறோம் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் பல மக்கள் வேதாகமம் தேவனுடைய வார்த்தை என்பதை நம்பவில்லை. யோவானுடைய சுவிசேஷத்தின் 7-ம் அதிகாரத்தில், இயேசு நமக்கு ஒரு நேரடியான சவாலை அளிக்கிறார். அவர் தம்முடைய போதனை தேவனுடைய வார்த்தையாக இருக்கிறது என்றும், அது தேவனுடைய போதனையாக இருக்கிறது என்றும் கூறுகிறார்.

கிறிஸ்துவின் இந்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் எவ்வாறு அறிக்கையிடுவீர்கள்? இயேசுவினுடைய போதனை தேவனுடைய போதனையே என்பதை நீங்கள் எவ்வாறு நிரூபிப்பீர்கள்? அவருடைய போதனை ஏவப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தையாயிருக்கிறது. அதை உங்களுடைய வாழ்க்கையில் பயன்படுத்துங்கள். இயேசு கூறுகிறபடி, நாம் அதைச் செய்யும்போது, அவருடைய போதனை தேவனுடைய போதனையாயிருக்கிறது என்பதை நாம் அறிந்துகொள்வோம். இது அறிவுப்பூர்வமான அணுகுமுறைக்கு எதிரிடையானது. “நான் அதை அறிந்து கொண்ட பின்பு அதைச் செய்வேன்” என்று அறிவுப்பூர்வமான கண்ணோட்டம் அடிக்கடி கூறுகிறது. ஆனால் இங்கு இயேசு இவ்வாறு கூறுகிறார். “இல்லை, இல்லை, அது அவ்வாறு செயல்படுவதில்லை. இல்லை, அறிவுப்பூர்வமாக வலியுறுத்துதல் பின்தொடரும். நீ அதைச் செய்யும்போது, அதை அறிந்து கொள்வாய்.”

இதற்கு உதாரணமாக, இயேசுவினுடைய போதனைகளில் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்! “வாங்குகிறதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம்” (அப்போஸ்தலர் 20:35). அந்த சத்தியத்தை உங்களுடைய திருமணத்தில், உங்களுடைய வாழ்க்கைத்துணையிடம், உங்களுடைய பிள்ளைகளிடம், பயன்படுத்துங்கள். நீங்கள் அந்தப் போதனையை உங்களுடைய திருமணத்தில் பயன்படுத்துவதற்கு தீர்மானிக்கிறீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்தத் திருமண வாழ்க்கையை நீங்கள் வாழ்வதற்குத் துவங்குகிறீர்கள், நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளும் காரியங்களுக்காக அல்ல, ஆனால் நீங்கள் கொடுக்கக்கூடியவைகளுக்காக, நீங்கள் அதைச் செய்யும்போது, இந்த “ஒன்பதாம் திருமொழியை” உண்மையில் பயன்படுத்தும்போது, இந்தப் போதனையின் பயன்பாடு உங்களுடைய திருமணத்தில் ஒரு புரட்சியைக் கொண்டுவரும். இந்தப் போதனை உங்களுடைய பிள்ளைகளுடனான, பெற்றோருடனான அல்லது

உங்களுடன் வேலை செய்பவர்களுடனான உறவுமுறைகளையும் புரட்சிகரமாக மாற்றும். அந்த ஒரு சத்தியம் உங்களுடைய உறவுமுறைகள் அனைத்தையும் புரட்சிகரமாக மாற்றும்.

இயேசு இங்கு கூறுவது என்னவென்றால், “என்னுடைய போதனை தேவனுடைய போதனையாயிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க விரும்பினால், அதைச் செய்யுங்கள். அதை நடைமுறையில் செயல்படுத்துங்கள். அதைப் பயன்படுத்துங்கள். நீங்கள் அதை நடைமுறையில் செயல்படுத்தும்போது, என்னுடைய போதனை உங்களுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் முறையைக் கவனியுங்கள், என்னுடைய போதனை மற்றொரு ரபியின் போதனையாக மட்டுமல்லாமல், தேவனுடைய போதனையாயிருக்கிறது என்பதற்கு அது சான்றளிக்கும்”.

இயேசு தம்முடைய போதனையின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்கத் தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுவதற்கு மனமுடையவர்களாக இருக்கிறீர்களா? இயேசுவினுடைய போதனையை உண்மையில் உங்களுடைய வாழ்க்கையில் பயன்படுத்துவதன்மூலம் அவர் தம்முடைய போதனையின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடுவதற்கு நீங்கள் மனமுடையவர்களாக இருக்கிறீர்களா? இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய போதனையை உங்களுடைய வாழ்க்கையின் உண்மையான சூழ்நிலைகளில் பயன்படுத்துவீர்களா? இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனையை உங்களுடைய உறவு முறைகளில் பயன்படுத்தி, பின்பு அவருடைய போதனை உண்மையாகவே தேவனுடைய போதனையாக இருக்கிறது என்பதை நிரூபிப்பீர்களா?

அத்தியாயம் - 14

மக்களின் முன்னுரிமைகள்

நாம் இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்பீட்டு அமைப்பை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அவர் தம்முடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதை நாம் கவனித்து, சுவிசேஷங்களின் வழியாக அவரைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். இயேசு சில வேளைகளில் தம்முடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளை தம்முடைய முன்னுரிமைகளின் மூலம் எடுத்துக்காட்டினார். அவர் செயல்படுத்தின மக்கள் முன்னுரிமைகளை எடுத்துக்காட்டும் ஓர் ஆர்வமூட்டும் சம்பவம் லூக்காவின் சுவிசேஷத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது:

“அப்பொழுது ஜெப ஆலயத்தலைவனாகிய யவீரு என்னும் பேருள்ள ஒருவன் வந்து, இயேசுவின் பாதத்தில் விழுந்து, பன்னிரண்டு வயதுள்ள தன்னுடைய ஒரே குமாரத்தி மரண அவஸ்தையாயிருந்த படியால், தன் வீட்டிற்கு வரும்படி அவரை வேண்டிக்கொண்டான். அவர் போகையில் திரளான ஜனங்கள் அவரை நெருக்கினார்கள்.

“அப்பொழுது பன்னிரண்டு வருஷமாய்ப் பெரும்பாடுள்ள வளாயிருந்து, தன் ஆஸ்திகளையெல்லாம் வைத்தியர்களுக்குச் செலவழித்தும், ஒருவனாலும் சொஸ்தமாக்கப்படாதிருந்த ஒரு ஸ்திரீ, அவருக்குப் பின்னாக வந்து, அவருடைய வஸ்திரத்தின் ஓரத்தைத் தொட்டாள்; உடனே அவளுடைய பெரும்பாடு நின்றுபோயிற்று.

“அப்பொழுது இயேசு: என்னைத் தொட்டது யார் என்று கேட்டார். எங்களுக்குத் தெரியாதென்று எல்லாரும் சொன்னபோது, பேதுருவும் அவனுடனேகூட இருந்தவர்களும்: ஐயரே, திரளான ஜனங்கள் உம்மைச் சூழ்ந்து நெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களே, என்னைத் தொட்டது யார்

என்று எப்படி கேட்கிறீர் என்றார்கள். அதற்கு இயேசு: என்னிலிருந்து வல்லமை புறப்பட்டதை அறிந்திருக்கிறேன்; ஆதலால் ஒருவர் என்னைத் தொட்டதுண்டு என்றார்.

“அப்பொழுது அந்த ஸ்திரீ தான் மறைந்திருக்கவில்லையென்று கண்டு, நடுங்கிவந்து, அவர் முன்பாக விழுந்து தான் அவரைத் தொட்ட காரணத்தையும் உடனே தான் சொஸ்தமானதையும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் முன்பாக அவருக்கு அறிவித்தாள். அவர் அவளைப் பார்த்து: மகளே, திடன்கொள், உன் விசுவாசம் உன்னை இரட்சித்தது, சமாதானத் தோடே போ என்றார்” (லூக்கா 8:41-48).

இந்த அழகான சம்பவத்தில், இயேசு இழந்துபோன, துன்பப்படும் மக்களின்மீது வைத்த மிக உயர்வான மதிப்புமிக்க தன்மையை மீண்டுமாக கவனியுங்கள். ஆனால் இங்கு ஒரு முரண்பாடு காணப்படுகிறது. இயேசு துன்பப்படும் இரண்டு நபர்களைச் சந்திக்கிறார்: தன்னுடைய ஒரே மகள் மரித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் அவரை நாடிவந்த ஒரு தகப்பன்; பன்னிரண்டு வருடகாலமாக பெரும்பாடுள்ளவளாயிருந்த ஒரு பெண், இயேசுவும்கூட, தம்முடைய சரீரத்தில், ஒரே நேரத்தில் இரண்டு இடங்களில் இருக்கமுடியாது. ஒவ்வொரு போதகரும் அல்லது மருத்துவரும் மக்கள் முன்னுரிமைகளின் நெருக்கடியை அறிந்திருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு நேரமில்லாத சூழ்நிலையில், தேவையுள்ள, துன்பப்படும் மக்கள் பலர் உங்களைத் தேடிவரும்போது, மக்கள் முன்னுரிமைகள் என்று வகைப்படுத்தக் கூடிய தீர்மானங்களை நீங்கள் எப்படி எடுப்பீர்கள்?

இந்தச் சம்பவத்தில், இயேசு தம்முடைய முன்னுரிமைகளை அறிந்திருந்தார். அவர் முதலாவதாக அந்தப் பெண்ணிற்கு உதவி செய்து, பின்பு அந்தத் தகப்பனுக்கு உதவினார். நாம் இந்த இரண்டு மக்களையும் சந்தித்திருந்தால், நம்மில் பலர் அந்தத் தகப்பனுக்கு முன்னுரிமையளித்து, அந்தப் பெண்ணை இரண்டாம் இடத்தில் வைத்திருப்போம். அவன் ஜெப ஆலயத்தலைவன்; அவன் “ஒன்றுமில்லாதவன்”. உண்மையில், அவன் ஒதுக்கப்பட்டவன். மோசேயினுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின்படி, அவன் எவரையும் தொடுவதற்கு தடைசெய்யப்பட்டிருந்தான்; அவன் விலகியிருந்து, மக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும் (லேவியராகமம் 15:19-30). அவன் உண்மையில் ஒரு “தீண்டத் தகாதவன்.” இயேசு முதலாவதாக அவளுக்கு உதவிசெய்து, பின்பு அந்தத் தகப்பனுக்கு உதவிசெய்யத் தீர்மானித்தது சற்று விந்தையாக உள்ளது.

இயேசு ஏன் அவளுக்கு முதலாவதாக உதவிசெய்தார்? இந்தப் பெண்ணிற்கு உதவி செய்வதற்குள் அந்தத் தகப்பனின் மகள் இறந்துவிடக்கூடும் என்பதை இயேசு அறிந்திருந்தும் அவர் ஏன் தகப்பனுக்கு உதவிசெய்வதில் தாமதித்தார்? இக்கேள்விக்கான ஒரு பதில், இந்தத் தகப்பன் தன்னுடைய சிறிய மகளுடன் 12 வருடகாலங்களாக மகிழ்ச்சியை அனுபவித்திருந்தான்; இந்தப் பெண்ணோ ஒதுக்கப்பட்டவளாக, நோயாளியாக, மக்களுடன் தொடர்பு கொள்வதற்குத் தடைசெய்யப்பட்டவளாக 12 வருடங்களாக துக்கத்தை அனுபவித்திருந்தான்.

இந்தப் பெண் மிகப்பெரிய விசுவாசமுடையவளாக இருந்தாள். அவள் “நான் அவருடைய வஸ்திரத்தின் ஓரத்தையாகிலும் தொட்டால் சுகமடைவேன்” என்று நம்பி, அது தடைசெய்யப்பட்டதாக இருந்தாலும் அதைச் செய்வதில் விசுவாசமுடையவளாக இருந்தாள். அவள் அவரிடம் நெருங்கிச் சென்று, அவருடைய வஸ்திரத்தின் ஓரத்தைத் தொட்டபோது, ஒரு மிகப்பெரிய விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தினாள். இயேசு அவளிடமிருந்து இன்னும் அதிகமான விசுவாசத்தை எதிர்பார்த்தார். அவர் அவளைக் கூட்டத்திற்குள்ளிருந்து வெளியே வரச்செய்து “என்னைத் தொட்டது யார்?” என்ற தமது கேள்வியுடன், அவள் தன்னுடைய நிலமையை அறிக்கையிடும்படிச் செய்தார். அவர் தம்மை ஆவிக்குரிய வகையில் ஒருவர் தொட்டதாகக் குறிப்பிட்டார். ஒருவன் இரகசிய விசுவாசியாக இருக்கமுடியாது என்று பல வழிகளில் வேதவாக்கியங்கள் உரைக்கின்றன.

செயல்படுத்துதல்

இயேசு அறிவித்த மதிப்புமிக்க தன்மையின் அழகான, தனிப்பட்ட பயன்பாடு என்னவென்றால், உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவைச் சென்றடைந்து, அவரைத் தொடுவதற்கான விசுவாசம் உங்களுக்குள்ளிருந்தால், இன்றைக்கு அவர் உங்களுக்கு மதிப்பளிக்கிறார். நீங்கள் துன்பப்படுகிறவர்களாக, சமுதாயத்தினால் ஒதுக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும்கூட, சமயப் பிரகாரமான, கலாச்சாரப் பிரகாரமான உயர்நிலைகளில் உள்ள மக்களைக் காட்டிலும் அவர் உங்களுக்கு அதிக மதிப்பளிக்கிறார். நீங்கள் சிறையில் இருக்கலாம் அல்லது எய்ட்ஸினால் மரித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் இயேசு உங்களுக்கு மதிப்பளிக்கிறார் என்பதை இந்த அழகான சம்பவம் கூறுகிறது. வாழ்க்கையில் துன்பத்தை அனுபவித்து, அதிலிருந்து இயேசுவால்

தங்களைச் சுகமாக்கமுடியும் என்று விசுவாசிக்கிறவர்களுக்காக அவர் வந்தார். அந்த மதிப்புமிக்கத் தன்மையை அறிக்கையிடுவதற்கான விசுவாசம் - உங்களுக்கு துன்பம் எதுவாக இருந்தாலும் அதைச் சுக மாக்கும்படி அவரிடம் கேட்பதற்கான விசுவாசம் - உங்களிடம் உண்டா? இந்தப் பெண்ணிற்காகவும், அவளைப் போன்ற மக்களுக்காகவும் இயேசு அறிவித்த மதிப்புமிக்க தன்மையை, இன்றைக்கு அவரைச் சென்றடைந்து, அவரைத் தொடுவதன்மூலம் அறிக்கையிடுங்கள்.

விசுவாசியே, துன்பப்படும் ஒதுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக இயேசு அறிவித்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நீங்கள் அறிக்கையிடுகிறீர்களா? அவர் உங்களைப் பூரணப்படுத்தியிருந்தால், அவர் உங்கள்மூலமாக உலகத்தில் துன்பப்படும் ஒதுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவி செய்வதற்கு அவரை அனுமதிப்பீர்களா? இன்றைக்கு நோயுற்றவர்களுக்காகவும், ஒதுக்கப் பட்டவர்களுக்காகவும் அறிவிக்கப்பட்ட கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மை வெளிப்படுத்தப்படும் ஒரு வாய்க்காலாக நீங்கள் இருப்பீர்களா?

அத்தியாயம் - 15

ஜீவனுள்ள வார்த்தைகள்

நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்கத் தன்மைகளைக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். அவர் தம்முடைய பார்வையில் முக்கியமான காரியங்களைச் சுட்டிக்காட்டுவதை நாம் காணும்போது, “நம்முடைய சொந்த வாழ்க்கையின் அனுபவத்தில் கிறிஸ்துவின் மதிப்புமிக்க தன்மைகளை நாம் பெற்றிருக்கிறோமா?” என்ற கேள்வி நமக்கு ஒரு சவாலை அளிக்கிறது. இந்தப் பாடத்தில், இயேசுவினுடைய போதனையின் மதிப்புமிக்க தன்மையைக் குறித்து சில ஆர்வமுட்டும் காரியங்களை எடுத்துரைக்கும் சில வசனங்களை நாம் பார்க்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக, இயேசு தம்முடைய போதனையைப் பற்றி கூறிய இந்த ஆழமான கருத்தைக் கவனியுங்கள்: “ஆவியே உயிர்ப்பிக்கிறது, மாம்சமானது ஒன்றுக்கும் உதவாது; நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற வசனங்கள் ஆவியாயும் ஜீவனாயும் இருக்கிறது” (யோவான் 6:63). வேதாகமத்தில் “மாம்சம்” என்ற வார்த்தையின் பொருள், “தேவனால் உதவிசெய்யப்படாத மனித சுபாவம்” அல்லது நாம் சில சமயங்களில் கூறுவதுபோல, “நம்முடைய மனிதத்தன்மை” என்பதாகும். நம்முடைய மாம்சம் ஒன்றுக்கும் உதவாது என்று இயேசு கூறியதன் பொருள் என்ன? அவர் அப்போஸ்தலர்களிடம், “என்னையல்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது” என்று கூறியபோது, அவர் உணர்த்திய அதே காரியத்தை இப்போது கூறுகிறார் (யோவான் 15:5). ஆவியில்லாமல், நம்முடைய மனித சுபாவம் தேவனால் உதவிசெய்யப்படாததாகவும், ஒன்றுக்கும் உதவாததாகவும் இருக்கிறது. அவருடைய வார்த்தைகள் ஆவியா

யிருக்கின்றன; ஒன்றுக்கும் உதவாத நம்முடைய மாம்சத்தை மேற் கொள்ளும் ஜீவனை அவருடைய வார்த்தைகள் நமக்கு அளிக்கின்றன.

அவர் தம்முடைய போதனையைப்பற்றி இன்னும் அதிகமான காரியங்களைக் கூறுகிறார்: “நான் உங்களிடம் கூறும் வார்த்தைகள் என்னுடையவைகளல்ல, மாறாக எனக்குள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பிதாவானவர் (நான் பேசும்போது) தம்முடைய கிரியையைச் செய்கிறார்.” அவர் பின்வரும் வார்த்தைகளைக் கூறுவதன்மூலம் தம்முடைய போதனையின்மீது ஒரு மிகப்பெரிய மதிப்பை வைக்கிறார்: “நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற வசனங்கள் ஆவியாயும், ஜீவனாயும் இருக்கிறது. நான் பேசும்போது என்னிடத்தில் வாசமாயிருக்கிற பிதாவானவரே இந்தக் கிரியைகளைச் செய்துவருகிறார்” (யோவான் 14:10).

அவர் இவ்வாறு கூறுவதாக நான் நம்புகிறேன்: “நீங்கள் என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, அதற்கு சரியாகச் செவிகொடுக்கும்போது, ஆவிக்குரிய காரியம் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையை உங்களுக்குள் உருவாக்குகிறது.” விசுவாசம் கேள்வியினாலும், தேவனுடைய வார்த்தைக்கு சரியான முறையில் செவிகொடுப்பதினாலும் வருகிறது என்று அப்போஸ் தலனாகிய பவுல் நமக்குக் கூறியபோது அவர் இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தியிருக்கக்கூடும் (ரோமர் 10:17). இயேசு கூறிய இந்தக் காரியம் அவருடைய போதனையின் மீது ஒரு மிகப்பெரிய மதிப்பை வைக்கிறது.

இயேசு கூறிய இன்னும் ஒரு காரியம் அவருடைய போதனையின் மீது மிகப்பெரிய மதிப்பை வைத்ததைக் கவனியுங்கள்: “நீங்கள் என்னிலும், என் வார்த்தைகள் உங்களிலும் நிலைத்திருந்தால், நீங்கள் கேட்டுக் கொள்வதெதுவோ அது உங்களுக்குச் செய்யப்படும்” (யோவான் 15:7,10). இந்த வசனத்தின்மூலம் நாம் விரும்புகிற அனைத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளமுடியும் என்பதுபோலத் தோன்றினாலும், இந்த வாக்குத்தத்தத்தை மிகக் கவனமாக ஆராய்ந்துபார்க்கும்போது, இயேசு தம்முடைய போதனையின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நம்மால் புரிந்துகொள்ளமுடியும். அவருடைய போதனை உங்களுடைய சித்தத்திற்கும் சிந்தனைகளுக்கும், தேவனுடைய சித்தத்திற்கும் சிந்தனைகளுக்குமிடையே ஓர் இணைப்பை உண்டாக்கும் என்று அவர் கூறுகிறார். அவ்வாறு நடக்கும்போது, உங்களுடைய வாழ்க்கையில் ஆச்சரியமான அற்புதங்கள் நிகழும்.

தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசாயா, பிரசங்கத்தைப்பற்றிய தன்னுடைய தத்துவத்தை நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார். அவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “நான் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கிறேன், ஏனென்றால் தேவனுடைய சிந்தனைகளும் வழிகளும் மனிதனுடைய சிந்தனைகளாகவும், வழிகளாகவும் இருப்பதில்லை. பரலோகத்திற்கும் பூமிக்கு மிடையே தூரம் இருப்பதுபோல, தேவன் சிந்திப்பதற்கும் செயல்படுவதற்கும், மனிதன் சிந்திப்பதற்கும் செயல்படுவதற்கும் அதிகமான வித்தியாசம் உண்டு. எனவே, நான் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கிறேன்; தேவனுடைய வார்த்தை, மனிதனுடைய சிந்தனைகளுக்கும் செயல்களுக்கும், தேவனுடைய சிந்தனைகளுக்கும் செயல்களுக்கும் ஓர் இணைப்பைக் கொண்டுவருகிறது. மனிதனுடைய சிந்தனை, சித்தம் மற்றும் வழிகள், தேவனுடைய சிந்தனை, சித்தம் மற்றும் வழிகளுடன் இணைந்துசெல்லும்போது, ஆச்சரியமான, அற்புதமான காரியங்கள் நிகழும். எனவேதான் நான் தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்கிறேன். இது பிரசங்கத்தைப் பற்றிய என்னுடைய தத்துவமாகும்” (ஏசாயா 55:8-11 என்னுடைய சொந்த வார்த்தைகளில்).

செயல்முறையளவில், இயேசு இதே சத்தியத்தைப் போதிக்கிறார். அவர் குறிப்பாக இவ்வாறு போதித்தார்: “என் வார்த்தைகள் உங்களுடைய இருதயங்களில் வாழ்ந்தால், பின்பு தேவனுடைய சித்தத்திற்கும், உங்களுடைய சித்தத்திற்கும் ஒரு இணைப்பு உண்டாகும். தேவனுடைய சிந்தனைகள் உங்களுடைய சிந்தனைகளாக மாறும், தேவனுடைய வழிகள் உங்களுடைய வழிகளாக மாறும். பின்பு, நீங்கள் ஜெபிக்கும் போது, நீங்கள் விரும்புகிற எதையும் நீங்கள் கேட்கலாம், அதை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்வீர்கள், ஏனென்றால் நீங்கள் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி கேட்டீர்கள்”.

தேவனுடைய சிந்தனைகள் உங்களுடைய சிந்தனைகளாக மாறி, உங்களுடைய சித்தம் தேவனுடைய சித்தத்துடன் இணையும்படியாக நீங்கள் இயேசுவினுடைய வார்த்தைகளிடம் வந்து, அவருடைய வார்த்தைகள் உண்மையாகவே உங்களில் வாழுவதற்கு அனுமதிப்பதின் மூலம், அவருடைய போதனையின்மீது அவர் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடுவீர்களா? நீங்கள் கிறிஸ்துவின் இந்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிட்டால், அவருடைய வார்த்தைகள் ஆவியாயும், ஜீவனாயும் இருக்கிறது என்ற சத்தியத்தைக் கண்டறிவீர்கள்.

அத்தியாயம் - 16

ஏழைகள்

கிறிஸ்துவினுடைய மதிப்புமிக்க தன்மைகளைப்பற்றிய மற்றொரு பாடத்திற்கு உங்களை வரவேற்கிறேன். இந்தப் பாடத்தில், இயேசு கிறிஸ்து ஏழை மக்களின்மீது - உங்களையும் என்னையும் போன்ற மக்களின்மீது - வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைக் கருத்தில் கொள்ள விரும்புகிறேன்: “கர்த்தருடைய ஆவியானவர் என்மேலிருக்கிறார்; தரித்திரருக்குச் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி என்னை அபிஷேகம் பண்ணினார்; இருதயம் நருங்குண்டவர்களைக் குணமாக்கவும், சிறைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், குருடருக்குப் பார்வையையும் பிரசித்தப்படுத்தவும், நொருங்குண்டவர்களை விடுதலையாக்கவும், கர்த்தருடைய அநுக்கிரக வருஷத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தவும், என்னை அனுப்பினார்” (லூக்கா 4:18-19).

இந்த வேதவாக்கியம் உண்மையில் ஏசாயா எழுதிய தீர்க்கதரிசன புத்தகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு மேற்கோளாகும்; இந்த வேத வாக்கியத்தை இயேசு தம்முடைய ஊழியத்திற்கான கொள்கை விளக்க அறிவிப்பாக, நாசரேத்தின் ஒரு ஜெப ஆலயத்தில் வாசித்தார். அவர் தாம் வளர்ந்த ஊராகிய நாசரேத்தின் ஜெபஆலயத்திற்குச் சென்று, ஏசாயாவின் புஸ்தகச்சுருளைக் கேட்டார். அவர் அதை ஏறக்குறைய முழுவதுமாக விரித்து 61-ம் அதிகாரத்தை எடுத்து, அந்த அதிகாரத்தின் முதல் வசனங்களை வாசித்தார். பின்பு அவர் குறிப்பாக இவ்வாறு கூறினார்: “இது என்னுடைய கொள்கை விளக்க அறிவிப்பு. நானே அவர், இதைச் செய்யும்படியே நான் உலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டேன்.”

இயேசு தம்மீது வைத்த மதிப்பைக் காட்டிலும், அவர் இரட்சிக்கும் படி உலகத்திற்கு வந்த உங்களையும் என்னையும் போன்ற மக்களின்மீது அவர் வைத்த மதிப்பு அதிகம் என்ற உண்மை அவருடைய செயல் களுக்கு சிறப்பளிக்கிறது. அவர் அவர்களை “ஏழைகள்” என்று அழைக்கிறார்; இந்த ஏழை மக்களுக்கு சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதற்காக அவர் இவ்வுலகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார் என்பது அவருடைய பணித்திட்ட வாசகமாக இருந்தது. இந்த ஏழை மக்கள் யார்?

குருடர்கள், கட்டுண்டவர்கள், நொறுங்குண்டவர்கள்

இந்த வேதபகுதியை நீங்கள் லூக்காவில் அல்லது ஏசாயாவில் வாசித்தால், “ஏழைகள்” என்று அவர் யாரைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை அவர் தெளிவாகக் கூறுவதைக் காண்பீர்கள். அவர் குருடர்களாயிருக்கிற மக்களை, மேய்ப்பனில்லாத ஆடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார். நீங்கள் எப்போதாவது குழப்பமடைந்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் வலது கைக்கும் இடது கைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவர்கள் போல உணருகிறீர்களா? நீங்கள் எதை நம்புகிறீர்கள் என்பதில் உறுதியற்றவர்களாக இருப்பதன் காரணமாக, என்ன செய்வது என்று அறியாமல் இருக்கிறீர்களா? அப்படியென்றால், நீங்கள் ஆறுதலடைய வேண்டும். இயேசு உங்களைப் போன்ற மக்களின்மீது மிகப்பெரிய மதிப்பை வைத்தார். அவர்தாமே இவ்வுலகத்திற்கு உங்களைப் போன்ற மக்களுக்காக வந்ததாகக் கூறுகிறார். அவர் தம்முடைய வாயைத் திறந்து, அவர்களுக்குப் போதித்தார்.

இயேசு உடைக்கப்பட்டு, காயமடைந்திருக்கும் ஏழைகளுக்கு நற்செய்தியைப் பிரசங்கிப்பதற்காக தாம் வந்ததாகக் கூறினார். வாழ்க்கை கடினமானது. இயேசு அதை உண்மையென்று உறுதிப்படுத்தினார். வாழ்க்கையின் அழுத்தங்களினால் சில மக்கள் தடுமாறுகிறார்கள், தள்ளாடுகிறார்கள், ஆனால் சில மக்கள் நொறுங்கிவிடுகிறார்கள். இயேசு காயப்பட்டவர்கள் அல்லது மனமுடைந்தவர்கள் என்று அழைத்த மக்களின்மீது மிகப்பெரிய மதிப்புமிக்க தன்மையை வைத்தார். அவர் குருடருக்குப் பார்வையைக் கொடுக்கவும், உடைக்கப்பட்டு, காய மடைந்தவர்களுக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கவும் வந்தார்.

நீங்கள் விடுதலையுடன் இருக்கிறீர்களா? நீங்கள் விரும்புகிறதைச் செய்கிறீர்களா அல்லது நீங்கள் செய்யவேண்டியதைச் செய்கிறீர்களா? நீங்கள் கட்டாயங்களினாலும், அழுத்தங்களினாலும் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறீர்களா? நீங்கள் சிறைப்பட்டவர்களா? அப்படியென்றால், இயேசு

வினுடைய இந்த உயர்வான போதனை உங்கள்மீது ஒரு மிகப்பெரிய மதிப்பை வைக்கிறது. உங்களைப் போன்ற மக்களுக்காக இயேசு இவ்வுலகத்திற்கு வந்தார். அவர் உங்களை ஆவிக்குரிய ஏழைகளென்று அழைக்கிறார். ஆனால் விடுதலையற்ற உங்களையும் என்னையும் போன்ற ஏழை மக்களுக்கு நற்செய்தியைப் பிரசங்கிப்பதற்காக அவர் வந்தார்.

நீங்கள் ஆவிக்குரிய குருடரா? நீங்கள் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக கட்டுண்டவரா? நீங்கள் வாழ்க்கையின் கடினங்களினால் உடைக்கப் பட்டு, காயமடைந்திருக்கிறீர்களா? அப்படியென்றால், இயேசு உங்கள்மீது மிகப்பெரிய மதிப்பை வைத்திருக்கிறார். அவர் உங்களுக்காக வந்ததாகக் கூறுகிறார். அவர் இன்றைக்கு இவ்வுலகத்தில் இருப்பதற்கான காரணம் நீங்களே என்று இங்கு அவர் கூறுகிறார். நீங்கள் உங்களுடைய குருட்டுத்தன்மையிலிருந்து பார்வையைப் பெறும்படியும், உங்களுடைய சிறையிருப்பிலிருந்து விடுதலையைப் பெறும்படியும் உங்களுடைய உடைக்கப்பட்ட தன்மையிலிருந்து சுகத்தைப் பெறும்படியும், இயேசு வினிடம் வந்து, உங்களைப் போன்றவர்கள் மீது அவர் வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடுவதற்கு மனமுடையவர்களாக இருக்கிறீர்களா?

அத்தியாயம் - 17

உங்களுடைய அயலான்

இயேசு கிறிஸ்துவின் மதிப்பீட்டு அமைப்பைப் பற்றிய மற்றொரு பாடத்திற்கு உங்களை வரவேற்கிறேன். இந்தப் பாடத்தில், நம்முடைய அயலான்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் கருத்தில் கொள்வோம்.

“அப்பொழுது நியாயசாஸ்திரி ஒருவன் எழுந்திருந்து, அவரைச் சோதிக்கும்படி: போதகரே, நித்திய ஜீவனைச் சுதந்தரித்துக் கொள்ளும் படிக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் நியாயப்பிரமாணத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறது? நீ வாசித்திருக்கிறது என்ன என்றார். அவன் பிரதியுத்தரமாக: உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் முழுப் பலத்தோடும் உன் முழுச் சிந்தையோடும் அன்புகூர்ந்து, உன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோலப் பிறனிடத்தில் அன்பு கூருவாயாக என்று எழுதியிருக்கிறது என்றான். அவர் அவனை நோக்கி: நிதானமாய் உத்தரவு சொன்னாய்; அப்படியே செய், அப்பொழுது பிழைப்பாய் என்றார். அவன் தன்னை நீதிமான் என்று காண்பிக்க மனதாய் இயேசுவை நோக்கி: எனக்குப் பிறன் யார் என்று கேட்டான்.”

“இயேசு பிரதியுத்தரமாக, ஒரு மனுஷன் எருசலேமிலிருந்து எரிகோவுக்குப் போகையில் கள்ளர் கையில் அகப்பட்டான்; அவர்கள் அவன் வஸ்திரங்களை உரித்துக்கொண்டு, அவனைக் காயப்படுத்தி, குற்றயிராக விட்டுப் போனார்கள். அப்பொழுது தற்செயலாய் ஒரு ஆசாரியன் அந்த வழியே வந்து, அவனைக் கண்டு, பக்கமாய் விலகிப் போனான். அந்தப்படியே ஒரு லேவியனும் அந்த இடத்துக்கு வந்து, அவனைக் கண்டு, பக்கமாய் விலகிப்போனான்.

“பின்பு சமாரியன் ஒருவன் பிரயாணமாய் வருகையில், அவனைக் கண்டு, மனதுருகி, கிட்ட வந்து, அவனுடைய காயங்களில் எண்ணெயும் திராட்சரசமும் வார்த்து, காயங்களைக் கட்டி, அவனைத் தன் சுய வாசனத்தின்மேல் ஏற்றி, சத்திரத்துக்குக் கொண்டுபோய், அவனைப் பராமரித்தான். மறுநாளிலே தான் புறப்படும்போது இரண்டு பணத்தை எடுத்து, சத்திரத்தான் கையில் கொடுத்து, நீ இவனை விசாரித்துக்கொள், அதிகமாய் ஏதாகிலும் இவனுக்காகச் செலவழித்தால், நான் திரும்பி வரும்போது அதை உனக்குத் தருவேன் என்றான்.”

“இப்படியிருக்க, கள்ளர்களையில் அகப்பட்டவனுக்கு இந்த மூன்று பேரில் எவன் பிறனாயிருந்தான்? உனக்கு எப்படித் தோன்றுகிறது என்றார். அதற்கு அவன்: அவனுக்கு இரக்கஞ் செய்தவனே என்றான். அப்பொழுது இயேசு அவனை நோக்கி: நீயும் போய் அந்தப்படியே செய் என்றார்.”

இந்தக் கதையில் வாழ்க்கையைப் பற்றிய அல்லது அயலானைப் பற்றிய மூன்று தத்துவங்கள் இருக்கின்றன. முதலாம் தத்துவம் கள்ளர்களால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் தத்துவம் என்னவென்றால், “என்னுடையவைகள் என்னுடையவைகளாக இருக்கிறது; உன்னுடையவைகளை நான் உன்னிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ளும்போது அது என்னுடையவைகளாக மாறுகிறது.” உலகத்தின் பல மக்கள் இந்தத் தத்துவத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள்.

வாழ்க்கையின் இரண்டாம் தத்துவத்தை ஆசாரியனும், லேவியனுமாகிய மதப்பிரகாரமான மக்கள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள்; அவர்கள் உதவிசெய்யாமல் கடந்து போனார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் தத்துவம் என்னவென்றால் “என்னுடையவைகள் என்னுடையவைகளாக இருக்கிறது. எனக்குப் பிரச்சனைகள் இருக்கிறது: உனக்கும் பிரச்சனைகள் இருக்கிறது, நீ இப்போது பிரச்சனையில் இருக்கிறாய், நீ குழியில் இருக்கிறாய்; சாகும் அளவிற்கு இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் நான் சபைக்குச் செல்வதற்கு தாமதமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. அதனால் உனக்கு உதவி செய்வதில் நான் ஈடுபடவிரும்பவில்லை.”

வாழ்க்கையையும், அயலானையும்பற்றிய மூன்றாம் தத்துவம் இயேசு போதித்த ஒன்றாகும். இந்தத் தத்துவத்தை சமாரியன் வெளிப்படுத்துகிறான். வாழ்க்கையையும், அயலானையும் பற்றிய அவனுடைய தத்துவம் என்னவென்றால், “உன்னுடையவைகள் உன்னுடையவைகளாயிருக்கிறது;

என்னுடையவைகள் உனக்குத் தேவைப்படும் எந்த வேளையிலும் உன்னுடையவைகளாகும்.”

கிறிஸ்துவினுடைய இந்த மதிப்புமிக்க தன்மை உங்களை ஐசுவரியவனாக மாற்றப்போவதில்லை. நீங்கள் வேலை செய்யும் இடத்தில் நடக்கும் விற்பனைப் போட்டியில் ஒருவேளை நீங்கள் வெற்றிபெறப் போவதில்லை. வாழ்க்கையின் இந்தத் தத்துவத்தினால் தொழில்நீதியான வெற்றியின் ஏணியில் நீங்கள் உச்சிக்குச் சென்று விடப்போவதில்லை. ஆனால் இது இயேசு போதித்த வாழ்க்கையின் தத்துவமாகும். இயேசு கூறிய கதையில் உள்ள காயப்பட்ட மனிதனைப் போன்ற துன்பப்படும் மக்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிட்டு, இந்தத் துன்பப்படும் மக்களுக்கான அவருடைய பதிலின் ஒரு பங்காக இருக்க விரும்பும் சீஷர்களை அவர் நாடுகிறார்.

இந்தச் சம்பவத்தில், அந்த நியாயசாஸ்திரி தன்னை நியாயப்படுத்த விரும்பினான், எனவே அவன் “எனக்குப் பிறன் யார்?” என்ற ஒரு நுட்பமான கேள்வியை இயேசுவினிடம் கேட்டான். ஒரு யூதனுக்கு அவனுடைய சகயூதன் மட்டுமே அயலானாக இருப்பான். மற்ற அனைவரும் அவனுக்கு எதிரிகள், “உங்களுடைய அயலானை நேசித்து, உங்களுடைய சத்துருவை வெறுத்துவிடுங்கள்” என்பதே அவர்களை வழிநடத்திய கொள்கையாக இருந்தது. உண்மையில் அவர்கள் இந்தக் கொள்கையை மோசேயிடமிருந்து பெறவில்லை. இது மோசேயினுடைய நியாயப்பிரமாணத்துடன் அவர்கள் சேர்த்துக் கொண்ட நூற்றுக் கணக்கான சட்டங்களில் ஒன்று. இயேசுவினுடைய இந்தக் கதை, அவர்களுடைய நம்பிக்கைக்கு சவால் விடுகிறது, துன்பம் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும்போது, அந்த நபர் அவர்களுக்கு அயலானாக இருக்கிறான் என்று அவர்களுக்கு அறிவித்தது. “எனக்குப் பிறன் யார்?” என்ற கேள்விக்கு இயேசு இந்த முறையில் பதிலளித்தார். அது நம்முடைய அயலானின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையாகும்.

இந்த மிகப்பெரிய உவமையில் அவர் செய்ததெல்லாம், துன்பப்படும் மக்களின் மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் அறிக்கையிடவேண்டும் என்று போதித்தது மட்டுமே. நாம் சவிசேஷங்களின் வழியாக அவரைப் பின்பற்றும்போது, அவரால் ஒருபோதும் துன்பப்படும் மக்களைக் கடந்து செல்ல முடியாது என்பதைப் பார்க்கிறோம். அவர்

துன்பப்படும் மக்களைப் பார்க்கும்போது, அவர்களைச் சென்றடைந்து, அவர்களிடம் இரக்கம் பாராட்டி, அவர்களுக்கு உதவி செய்கிறார்.

“நல்ல சமாரியனின் உவமை” என்று நாம் அழைக்கும் இந்த உவமையில், துன்பப்படும் மக்களின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்பு மிக்க தன்மையை நாம் அறிக்கையிட்டு, நாம் சந்திக்கும் அனைத்துத் துன்பப்படும் மக்களையும் நம்முடைய அயலாராக நடத்தவேண்டுமென்ற ஒரு சவாலை அவர் நமக்கு அளிக்கிறார்.

அத்தியாயம் - 18

ஒருவரையொருவர் நேசித்தல்

இந்தப் பாடங்களில், மக்களுடனான தம்முடைய உறவு முறைகளில் அன்பின்மீது இயேசு வைத்த மிகப்பெரிய மதிப்பை நாம் பார்த்தோம். அவர் அன்பின்மீது தாம் வைத்த மதிப்புமிக்கத் தன்மையை அறிக்கையிடும்படி தம்முடைய சீஷர்களையும், குறிப்பாக தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களையும் ஊக்குவித்தார். இயேசு சிலுவையில் மரிப்பதற்கு முன்னதாக, அவர் தம்முடைய கடைசி மணிநேரங்களை அப்போஸ்தலர்களுடன் செலவிட்டார். மேல்வீட்டறையில் அவர் அவர்களுடன் தனிமையில் இருந்தபோது, அவர் ஒரு புதிய கட்டளையைக் கொடுத்தார். அந்தப் புதிய கட்டளை ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கியது. அந்தப் புதிய சமுதாயம் சபையாக மாறியது. இந்தச் சூழலின் அடிப்படையில், ஒவ்வொரு சபையும் ஒரு அன்பின் குடியிருப்பாக இருக்க வேண்டும்.

அப்போஸ்தலர்களில் ஒவ்வொருவரும் அந்த மேல் வீட்டறையில் இயேசுவுடன் இருந்தார்கள், ஏனென்றால் அவர் அவர்களை நேசித்தார், அவர்கள் அவருடைய அன்பிற்கு செவிகொடுத்தார்கள். இயேசு அப்போஸ்தலர்களுடன் செலவிட்ட அந்தக் கடைசி மணிநேரங்களை விவரிக்கும் அதிகாரத்தின் துவக்க வசனம் இவ்வாறு கூறுகிறது “....தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்புவைத்தபடியே முடிவுபரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்புவைத்தார்” (யோவான் 13:1).

அவர்கள் அவருடன் மேஜையில் அமர்ந்திருக்கும்போது, ஒருவரையொருவர் பார்த்து, இந்த புதிய கட்டளையை பயன்படுத்தும்படி அவர் கட்டளையிட்டபோது அது அவர்களுக்குள் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கும்: “நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்; நான் உங்களில் அன்பாயிருந்ததுபோல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். நீங்கள்

ஒருவரிலொருவர் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதினால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்வார்கள்” (யோவான் 13:34,35). இந்தப் பாடத்தில், நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிப்பதில் இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைக் கருத்தில் கொள்வோம்.

சிறுபிள்ளைகளே, ஒருவரையொருவர் நேசியுங்கள்

“பிரியமானவர்களே, ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கக் கடவோம்; ஏனெனில் அன்பு தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது; அன்புள்ள எவனும் தேவனால் பிறந்து, அவரை அறிந்திருக்கிறான். அன்பில்லாதவன் தேவனை அறியான்; தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” (I யோவான் 4:7,8). இயேசு அந்தப் புதிய கட்டளையைக் கொடுத்தபோது, அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அப்போஸ்தலர்களில் ஒருவனால் இந்த வசனங்கள் எழுதப்பட்டது. அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் அன்பின்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை உண்மையாகவே அறிக்கையிட்டான், ஏனென்றால் அவனுடைய எழுத்துப் படைப்புகளில், “அன்பு” என்ற வார்த்தையை மற்ற அனைத்து அப்போஸ்தலர்களும் கூட்டாகப் பயன்படுத்தினதைக் காட்டிலும் அவன் அதிகமாகப் பயன்படுத்தினான். இயேசுவுக்கு அன்பான சீஷன் என்று தன்னுடைய சுவிசேஷம் முழுவதிலும் தன்னைப் பற்றி அவன் விவரித்தபோது, அவன்மீது அவர் வைத்திருந்த அன்பின் உண்மைத் தன்மையினால் அவன் ஈர்க்கப் பட்டிருந்ததுபோலத் தோன்றுகிறது. வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தை அவன் இயேசுவுக்கு அர்ப்பணித்தபோது, அதன் துவக்க வசனங்களில் இயேசு “நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்து” என்று நினைவு கூருகிறான்.

நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கவேண்டியதற்கான பத்து காரணங்கள்

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலை பலர் அன்பின் அப்போஸ்தலன் என்று நினைக்கிறார்கள், ஏனென்றால் வேதாகமத்தின் அன்பின் அதிகாரம் என்று அழைக்கப்படும். கொரிந்தியர் 13-ம் அதிகாரத்தை அவன் எழுதினான். அந்த அதிகாரத்தின் அடிப்படைக் கருத்து உண்மையில் ஆவிக் குரிய வரங்களாகும். வேதாகமத்தின் உண்மையான அன்பின் அதிகாரம், யோவான் எழுதின முதலாம் நிருபத்தின் நான்காம் அதிகாரமாகும் (I யோவான் 4:7-21). அந்த அன்பின் அதிகாரத்தில், நாம் ஏன் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கவேண்டுமென்பதற்கு யோவான் குறைந்தது பத்துக் காரணங்களை அளிக்கிறார். நாம் அவற்றில் சிலவற்றைக் காண்போம்.

யோவான் அந்த அதிகாரத்தின் ஏழாம் வசனத்தில், “ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கக்கடவோம்; ஏனெனில் அன்பு தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது” என்று நமக்குக் கூறுகிறார். நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டும், ஏனென்றால் தேவனுடன் உறவுகொண்டிருப்பவர்கள் மட்டுமே இந்த அன்பை வெளிப்படுத்திக் கூடிய தகுதியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று அவர் பொருள் படுப்படி கூறுகிறார். எட்டாம் வசனத்தில், அவர் இரண்டாம் காரணத்தைக் கூறுகிறார்; அன்பு இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய சீஷனின் ஆதாரச் சான்று (credential) என்பது யோவான் அளித்த இரண்டாம் காரணமாகும்.

ஒன்பதாம் மற்றும் பத்தாம் வசனங்களில், “தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனாலே நாம் பிழைக்கும்படிக்குத் தேவன் அவரை இவ்வுலகத்திலே அனுப்பினதினால் தேவன் நம்மேல் வைத்த அன்பு வெளிப்பட்டது. நாம் தேவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்ததினால் அல்ல, அவர் நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்து, நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதாரபலியாகத் தம்முடைய குமாரனை அனுப்பினதினாலே அன்பு உண்டாயிருக்கிறது.” இந்த விளக்கத்திற்குப் பிறகு, அவர் தொடர்ந்து இவ்வாறு கூறுகிறார்: “பிரியமானவர்களே, தேவன் இவ்விதமாய் நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்திருக்க, நாமும் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்புகூரக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்.”

யோவான் எழுதின முதலாம் நிருபத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தில் நீங்கள் தொடர்ந்து இந்த வசனங்களை வாசிக்கும் போது, நாம் ஒருவரையொருவர் ஏன் நேசிக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றி இன்னும் கூடுதலான காரணங்களைக் காண முடியும். உதாரணமாக, 16-ம் வசனத்தில் யோவான் தொடர்ந்து கூறுகிறான்: “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்; அன்பில் நிலைத்திருக்கிறவன் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான், தேவனும் அவனில் நிலைத்திருக்கிறார்.” இயேசு அன்பின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் அறிக்கையிட்டால், நாம் தேவனுடைய இயல்பிலும், குணத்திலும் நுழைகிறோம் என்று அவன் இங்கு கூறுகிறான். நாம் தேவனுடைய அன்பின் வாய்க்காலாக மாறும்போது, நாம் அவருடைய அன்பில் வாழுகிறோம்; அவருடைய அன்பு நம்மில் வாழுகிறது. நாம் அவருடைய அன்பில் வாழும்போது, நாம் தேவனில் வாழுகிறோம். நாம் தேவனுடன் இந்த உறவு முறையைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதற்கான சான்று, அவருடைய அன்பு நம்மில் பூரணப்படுவதாகும். மக்கள் நம்மைப் பார்த்து, தேவனுடைய அன்பைக் காணமுடியும்.

யோவான் எழுதின முதலாம் நிருபத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தில் நீங்கள் தொடர்ந்து இந்த வசனங்களை வாசிக்கும் போது, நாம் ஒருவரையொருவர் ஏன் நேசிக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றி இன்னும் கூடுதலான காரணங்களைக் காண முடியும். உதாரணமாக, 16-ம் வசனத்தில் யோவான் தொடர்ந்து கூறுகிறான்: “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்; அன்பில் நிலைத்திருக்கிறவன் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான், தேவனும் அவனில் நிலைத்திருக்கிறார்.” இயேசு அன்பின்மீது வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை நாம் அறிக்கையிட்டால், நாம் தேவனுடைய இயல்பிலும், குணத்திலும் நுழைகிறோம் என்று அவன் இங்கு கூறுகிறான். நாம் தேவனுடைய அன்பின் வாய்க்காலாக மாறும்போது, நாம் அவருடைய அன்பில் வாழுகிறோம்; அவருடைய அன்பு நம்மில் வாழுகிறது. நாம் அவருடைய அன்பில் வாழும்போது, நாம் தேவனில் வாழுகிறோம். நாம் தேவனுடன் இந்த உறவு முறையைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதற்கான சான்று, அவருடைய அன்பு நம்மில் பூரணப்படுவதாகும். மக்கள் நம்மைப் பார்த்து, தேவனுடைய அன்பைக் காணமுடியும்.

அன்பின் அப்போஸ்தலன் எழுதிய இந்த அன்பின் அதிகாரத்தின் ஒரு பகுதியை கவனத்துடனும், ஜெபத்துடனும் வாசிக்கும்படி உங்களைக் கேட்டுக் கொள்வதன்மூலம், நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிப்பதன்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையைப் பற்றி நம்முடைய பாடத்தை நான் முடிக்கிறேன். ஒருவரையொருவர் நேசிப்பதன்

மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடும்படி அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் அளித்த விளக்கத்தை நீங்கள் தியானிக்கையில், நாம் ஒருவரையொருவர் ஏன் நேசிக்கவேண்டும் என்பதற்கான பத்து காரணங்களை உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடிகிறதா என்று பாருங்கள். நீங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் அதைக் கண்டுபிடிக்கும் போது, அவற்றைப் பட்டியலிடுங்கள். பின்பு, ஒவ்வொரு நாளும், நாம் ஒருவரையொருவர் நேசிப்பதன்மீது இயேசு வைத்த மதிப்புமிக்க தன்மையை அறிக்கையிடுங்கள்.

யோவானுடைய அன்பின் அதிகாரத்தின் ஒரு பகுதி

“பிரியமானவர்களே, ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்கக் கடவோம்; ஏனெனில் அன்பு தேவனால் உண்டாயிருக்கிறது; அன்புள்ள எவனும் தேவனால் பிறந்து, அவரை அறிந்திருக்கிறான். அன்பில்லாதவன் தேவனை அறியான்; தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார். தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனாலே நாம் பிழைக்கும்படிக்கு தேவன் அவரை இவ்வுலகத்திலே அனுப்பினதினால் தேவன் நம்மேல் வைத்த அன்பு வெளிப்பட்டது. நாம் தேவனிடத்தில் அன்பு கூர்ந்ததினால் அல்ல, அவர் நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதாரபலியாகத் தம்முடைய குமாரனை அனுப்பினதினாலே அன்பு உண்டாயிருக்கிறது. பிரியமானவர்களே, தேவன் இவ்விதமாய் நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்திருக்க, நாமும் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்புகூரக் கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்.

“தேவனை ஒருவரும் ஒருபோதும் கண்டதில்லை; நாம் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்புகூர்ந்தால் தேவன் நமக்குள் நிலைத்திருக்கிறார்; அவருடைய அன்பும் நமக்குள் பூரணப்படும். அவர் தம்முடைய ஆவியில் நமக்குத் தந்தருளினதினாலே நாம் அவரிலும் அவர் நம்மிலும் நிலைத்திருக்கிறதை அறிந்திருக்கிறோம். பிதாவானவர் குமாரனை உலகரசுகராக அனுப்பினாரென்று நாங்கள் கண்டு சாட்சியிடுகிறோம். இயேசுவானவர் தேவனுடைய குமாரனென்று அறிக்கை பண்ணுகிறவன் எவனோ அவனில் தேவன் நிலைத்திருக்கிறார், அவனும் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான். தேவன் நம்மேல் வைத்திருக்கிற அன்பை நாம் அறிந்து விசுவாசித்திருக்கிறோம். தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்: அன்பில் நிலைத்திருக்கிறவன் தேவனில் நிலைத்திருக்கிறான், தேவனும் அவனில் நிலைத்திருக்கிறார்... தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவன் தன் சகோதரனிடத்தில் அன்புகூர வேண்டுமென்கிற இந்தக் கற்பனையை அவராலே பெற்றிருக்கிறோம்” (I யோவான் 4:7-16,21).

I கொரிந்தியர் - பகுதி I

பவுலின் போதனைகள்

புத்தகம் — 18

வேத பாடசாலை
67, பராக்காரோடு,
கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை - 600 010.

கேட்கத் தவறாதீர்கள்
வேதபாடசாலை ரேடியோ ஒலிபரப்பு
882 AM MW திங்கள் - வெள்ளி 22.45 மணி

I Corinthiaus – Part I

Booklet — 18

Tamil

©

ICM

Mini Bible College

2002

For additional booklets write to

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk,

Chennai - 600 010.

1. முதல் கொரிந்திய சபை

(1 கொரிந்தியர் 1:1 - 9)

பவுல் கொரிந்து பட்டணத்தில் நிலைநாட்டிய சபையில் அநேக கேள்விகளும் பிரச்சினைகளும் எழுந்தன. இவற்றைச் சரிசெய்ய ஒரு மிகப்பெரிய மிஷனரியும் சபைகள் பலவற்றை உண்டாக்கியவருமான ஒருவரின் ஆலோசனை வேண்டியிருந்தது.

சபை நம்பிக்கையற்ற வழியில் பிளவுபட்டிருந்தது. விசுவாசிகளுக்குப் போதனையளித்து சீடத்துவப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக பவுல் ஏற்படுத்தியிருந்த அநேக தலைவர்களைச் சுற்றி சிறுசிறு கூட்ட மக்கள் கவரப்பட்டதால் இந்தப் பிளவு ஏற்பட்டது. சபைத் தலைவன் ஒருவன் தன் மாற்றாந்தாயோடு தகாத உறவு கொண்டிருந்தான். இந்தப் பிரச்சினை எல்லாருக்கும் தெரியும், ஆனாலும் ஒருவரும் அதைப்பற்றி எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் கொரிந்துவின் சிவில் (Civil) நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். மேலும் அவர்கள் கர்த்தருடைய திருவிருந்தைக் கொண்டாடும்போது திராட்சரசத்தால் போதையடைந்தனர்.

பவுல் இந்தப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி அங்கிருந்த வீட்டுச் சபைகளில் ஒன்றிலிருந்து தெரிந்துகொண்டார். கொரிந்திய விசுவாசிகளும் அவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார்கள். அந்தக் கடிதத்தில் அநேக கேள்விகளைக் கேட்டிருந்தனர். அவை திருமண உறவு, விக்ரகாராதனை, சபையில் பெண்களின் பங்கு, குறிப்பாக சபை ஆராதனையின் செயல்பாடு, உயிர்த்தெழுதல், உக்கிராணத்துவம் குறித்தவைகளாயிருந்தன. இந்தப் புத்தகத்தில் அவர்கள் பிரிவினை பற்றிய பிரச்சினையை ஒன்று முதல் நான்காம் அதிகாரம் வரையிலும், நெறிதவறுதல் அதைத்தொடர்ந்த வழக்குகள் குறித்து ஐந்தாம் ஆறாம் அதிகாரங்களிலும், அவர்கள் கடிதத்தில் கேட்டு எழுதியிருந்த காரியங்களைப் பற்றி ஏழு முதல் பதினாறாம் அதிகாரம் வரையிலும் சொல்லியிருக்கிறார்.

முதல் கொரிந்திய நிருபத்திலுள்ள துவக்க வசனங்களை நாம் பார்ப்போம். முதல் வசனத்தில் பவுல் தன்னை, “தேவனுடைய சித்தத்தினாலே இயேசு கிறிஸ்துவின் அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைக்கப்பட்டவன்,” என்று விவரிக்கிறார். நீங்கள் இந்தக் கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பவைகளையும், இரண்டு கொரிந்தியர் புத்தகத்தையும் வாசிக்கும்பொழுது, கொரிந்திய சபை, பவுல் தம்மை அப்போஸ்தலன் என்று அழைத்த உரிமையைப்பற்றி கேள்வி எழுப்பியுள்ளது. உடன்தானே அவர், “தேவனுடைய சித்தத்தினாலே அப்போஸ்தலன் என்று அழைக்கப்பட்டவன்,” என்று தெளிவுபடுத்தினார்.

பவுல் இந்தக் கடிதத்தை, “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு பரிசுத்தவான்கள் என்றழைக்கப்பட்டவர்களுக்கு,” எழுதுகிறார் (2). பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்கள் என்ற சொல் “தனியாகப் பிரிக்கப்படுதல்” என்ற அர்த்தமுடையது. கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்படி நீங்கள் பிரித்தெடுக்கப்படும் பொழுது, பாவகரமான செயல்களிலிருந்து நீங்கள் ஓடுவது அவசியமாகிறது. ஆனால் வேதவசனங்களில் பரிசுத்தமாக்கப்படுவது என்று சொல்லும்போது, நீங்கள் பாவத்தில் இருந்து பிரித்தெடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் உங்களை தம்மோடு ஐக்கியமாக இருக்கும்படி அழைத்த ஒருவருக்காக பிரித்து வைக்கப்பட்டீர்கள் என்பதை அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கிறது (1:9).

பவுல் விசுவாசிகளை மிகப்பிரியமாக “பரிசுத்தவான்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். அவர்களுடைய அநேகப் பிரச்சினைகளைத் தெரிந்துகொண்டும், பவுல் இந்த விசுவாசிகளுக்கு “பரிசுத்தவான்கள்” என்று எழுதுவது, எதைக் குறிக்கிறது? பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் என்பது ஒரு விசுவாசி அவனுடைய அல்லது அவளுடைய வாழ்க்கையை கிறிஸ்துவுக்காகவும் பாவத்திலிருந்தும் பிரித்து வைக்கும்படி அழைக்கப்பட்டார் என்பதே.

1 கொரிந்தியர் 2:2ல் பவுல், “... எங்களுக்கும் தங்களுக்கும் ஆண்டவராயிருக்கிற நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தை எங்கும் தொழுது கொள்ளுகிற அனைவருக்கும்...” என்று எழுதுகிறார். இந்தக்கடிதம் கொரிந்துவிலிருந்து தேவனுடைய சபைக்கு மட்டும் எழுதப்பட்டதல்ல, இது உலகம் முழுவதிலும் இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தை அழைக்கும் ஒவ்வொரு வருக்காகவும் பல தலைமுறைகளுக்காகவும் எழுதப்பட்டது. இதன் கருத்து என்னவென்றால் இந்தக் கடிதம் உனக்கும் எனக்கும் எழுதப்பட்டது. “தேவனுடைய சபை” என்பது காணமுடியாத உலகளாவிய சபை, “கொரிந்து விலிருந்த தேவனுடைய சபை” என்பது காணக்கூடிய உள்ளூர்ச்சபை.

வசனம் மூன்று ஒரு வாழ்த்துதலைக் கொண்டது: “நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனாலும் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலும் உங்களுக்குக் கிருபையும் சமாதானமும் உண்டாவதாக.” இது பவுலின் இயல்பான வாழ்த்துரை, ஏனெனில் ஒரு விசுவாசிக்கு தேவ கிருபையிருந்தால், தேவன் அவர்களுக்கு

அளித்த எல்லாவிதமான அற்புதமான ஆசீர்வாதங்களையும் அவர்கள் வாழ்வில் பெற்றுக் கொள்ளுவார்கள் என்று அவர் விசுவாசித்தார் – அந்த ஆசீர்வாதங்களைப் பெற அவர்கள் தகுதியானவர்கள் என்றல்ல; தங்கள் சுயமுயற்சியினால் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டனர் என்பதாலும் அல்ல. கிருபை என்பது தேவனால் தகுதியற்ற நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சலுகை மட்டுமல்ல. அது தேவனுடைய வல்லமை, அவர் மேலுள்ள பயபத்தியுமாகும். அதுவே அவர்களை இயேசு கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்களாகச் செயல்பட வழிவகுக்கிறது. தேவனுடைய கிருபையின் விளைவாக கொரிந்திய விசுவாசிகள் “யாதொரு வரத்திலும் குறைவில்லாதவர்களாய்” இருந்தனர் (5, 7).

தம் போதனையில் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகைக்குப் பவுல் முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். இதனால் அவர் கொரிந்துவிலிருந்த முதல் நூற்றாண்டு விசுவாசிகளிடம், “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு வெளிப்படுவதற்குக் காத்திருக்கக்” கூறினார் (7). அவருடைய வருகைக்காக அவர்கள் காத்திருக்கும்பொழுது, “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாளிலே நீங்கள் குற்றஞ்சாட்டப்படாதவர்களாயிருக்கும்படி முடிவுபரியந்தம் அவர் உங்களை ஸ்திரப்படுத்துவார்,” என்று பவுல் எழுதுகிறார் (8).

இந்த மக்கள் வீழ்ந்து போகாமல், இயேசு கிறிஸ்து திரும்பவும் வரும் நாள் வரையிலும் தொடர்ந்து இருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை பவுலுக்கு எப்படி ஏற்பட்டது (குறிப்பாக எல்லாப் பிரச்சினைகளோடு கூடிய இந்தச் சபையில்)? அந்த அப்போஸ்தலனின் நம்பிக்கை; “தம்முடைய குமாரனும் நம்முடைய கர்த்தருமாயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்துவுடனே ஐக்கியமாயிருப்பதற்கு உங்களை அழைத்த தேவன் உண்மையுள்ளவர்,” (9) என்பதினாலேயாகும்.

2. “கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா?”

(1 கொரிந்தியர் 1:10 - 17)

இந்த அதிகாரத்தில் காணப்படும் இந்த வசனங்கள் இந்தக் கடிதத்தின் நோக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. முன் கூறியதுபோல, கொரிந்தியருக்கு எழுதப்பட்ட முதல் நிருபம், அநேகப் பிரச்சினைகளையுடைய ஒரு சபைக்கு எழுதப்பட்டது. முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் பவுல் சபையில் காணப்படும் பிரிவினைகள் பற்றி எழுதுகிறார். அவர் சபையின் பிரிவினைகளைப்பற்றி, “குலோவேயாளின் வீட்டாரால் உங்களைக்குறித்து எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது,” என்று எழுதுகிறார் (11). கொரிந்து சபை, கொரிந்து பட்டணம் முழுவதிலுமுள்ள வீட்டுச் சபைகளைச் சந்தித்தது. பவுல் நிலைநாட்டிய எல்லா சபைகளும் இப்படிச் சந்திக்கப்பட்டன. பவுல் எபேசிய தலைவர் களுக்கு “வெளிப்படையாகவும், வீட்டுக்கு வீடு போதித்ததை” ஞாபகப்படுத்தினார். பரிசுத்த ஆவியினால் தொடப்பட்ட மக்களை மூப்பர்கள் கண்காணிக்குமாறு / மேய்க்குமாறு பவுல் கூறினார்.

இந்த மூப்பர்கள் எபேசுவின் வீட்டுச் சபைகளுக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள் என்றும் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியை கண்காணிப்பதற்கு பொறுப்புள்ளவர்களாயிருந்தனரென்றும் தங்கள் வீட்டுச் சபைகளில் சந்தித்தவர்களின் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள் என்றும் நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம் (அப். 20:28). சபையின் வரலாற்றில் முதல் முன்னூறு ஆண்டு களுக்கு புதிய ஏற்பாட்டுச் சபை வீடுகளில் சந்தித்தனர்.

கொரிந்திய வீட்டுச் சபையினர், தங்கள் தலைவர்களைச் சுற்றியே கவரப்பட்டனர். இந்த மக்கள் இரட்சிக்கப்பட்டபொழுது கொரிந்து பட்டணத்துக்கு வந்து நற்செய்தியைப் பிரசங்கித்தவர் பவுல் என்பதால் அவர்களில் சிலர், “நான் பவுலைப் பின்பற்றுகிறேன், அவரே என்னைக் கிறிஸ்துவினிடம் வழி நடத்தினார், நான் அவரைப் பின்பற்றுவேன்,” என்று சொன்னார்கள். பவுல் மனந்திரும்புவதற்கு முன்பாக, அவர் ஒரு மிகப்பெரிய கல்விமானாகவும், ஒரு ரபியாகவும், கமாலியேல் என்ற பிரபலமானவரிடம் வேதத்தைக் கற்ற ஒரு பரிசேயனாகவும் இருந்தான் (அப். 22:3). கல்வியறிவின் நற்சாட்சி பெற்றவர்களுக்கு பெரும் மதிப்பளிக்கும் கொரிந்திய விசுவாசிகள் பவுலுக்குச் செவி கொடுத்தனர், பேதுருவுக்கோ குறைந்த மரியாதையையே கொடுத்தனர்.

எனினும், கொரிந்துவிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் கல்வித் திறமையுடையவர்களல்ல, அநேகர் பேதுருவின் சாதாரணமான, எளிதில் செயல்படுத்தக் கூடிய பெருமையற்ற பேச்சைக் கேட்க ஆவலாயிருந்தனர். பேதுருவின் பக்தி மார்க்கப் பிரசங்கங்களை புரிந்துகொண்டதுபோல் அவர்களால் பவுலின் போதனைகளை எளிதில் விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. பேதுரு கல்வியறிவில்லாதவனாயிருந்தாலும், அவனுடைய கடிதங்களில் அவன் பக்திவழியையும் ஆவிக்குரிய போதனைகளை செயல்படுத்துவது பற்றியும் திட்டவட்டமாக எழுதியிருப்பதையும் காணலாம்.

அப்பொல்லோ என்ற பெயருடைய வாலிபன் ஒருவன் இருந்தான். மனந்திரும்புவதற்குமுன் ஒருவேளை அவன் கிரேக்க மொழியில் நன்றாகப் பேசக் கூடியவனாக இருந்திருப்பான். கொரிந்தியர்கள் பேச்சுவன்மையை மேலாக மதித்ததால், அவர்களில் சிலர் “நான் அப்பொல்லோவைப் பின்பற்றுகிறேன். அவன் நன்றாகப் பேசுகிறான்,” என்றார்கள்.

கடைசியாக, கொரிந்திய சபையில் மிகவும் பக்தியுள்ள ஒரு கூட்டம் இருந்தது. இந்த மக்களைத்தான் பவுல், “கிறிஸ்துவைச் சேர்ந்தவர்கள்” என்று விவரிக்கிறார். அவர்கள், “நாங்கள் எந்த மனிதனையும் பின்பற்றவில்லை.

கிறிஸ்துவை மட்டுமே பின்பற்றுகிறோம்,” என்று சொல்லுகிறார்கள் என்பதாக பவுல் விளக்குகிறார் (12).

சபையின் இந்தப் பிரிவினைகளை எடுத்துக்கூறியபின், தலைவர்களால் ஈர்க்கப்படுவதைப்பற்றி ஒரு மிகப்பெரிய கேள்வியை எழுப்பினார்: “கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா?” என்று கேட்டார்.

ஒரு வசனத்தில், உண்மையில் இரட்சிப்பு என்றால் என்ன என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். மேலாக அவர், “தம்முடைய குமாரனும் நம்முடைய கர்த்தரு மாயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்துவுடனே ஐக்கியமாயிருப்பதற்கு உங்களை அழைத்த தேவன் உண்மையுள்ளவர்,” என்று எழுதுகிறார் (9). இப்போது இரட்சிப்பு என்பது கிறிஸ்துவோடு ஒரு உறவை ஏற்படுத்துவதற்கான அழைப்பாக இருந்தால், உயிர்த்தெழுந்த உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்துவுடன் நாம் ஐக்கியமாக இருக்க முடியுமானால் “கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா?” என்ற கேள்வியைப் பவுல் நம்மிடம் கேட்கிறார்.

கிறிஸ்து பிரிந்திருக்கிறாரா? இதைப்பற்றிச் சிந்தியுங்கள். இதன் வெளிப்படையானப் பதில் திட்டவாட்டமாக “இல்லை!” என்பதே. இதன் வெளிப்படையான நம்முடைய முடிவு, கிறிஸ்து உண்மையிலேயே நமக்குள் வாசம் செய்தால், நாம் பிரிந்திருக்க முடியாது என்பதே. நாம் நம்முடையத் தலைவர்களைச் சுற்றி கவரப்படுவதால் பிரிந்திருக்கிறோம் என்றால், கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள உறவில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது, நம்முடைய தலைவர்களை நாம் பார்க்கும் கண்ணோட்டத்திலும் தவறு இருக்கிறது.

பதிமூன்றாம் வசனத்தில் பவுல், தலைவர்களை நாம் எப்படிக் காண வேண்டும் என்பதற்குத் தன்னையே ஒரு எடுத்துக்காட்டாகப் பயன்படுத்துகிறார். “பவுலா உங்களுக்காக சிலுவையிலிறையப்பட்டான்?” இந்தக் கேள்வியில் அவர், “நான் உங்களுக்காகச் சிலுவையில் மரிக்கவில்லை, அப்படி மரித்தேனா? எனவே ஏன் உங்களில் சிலர், ‘நான் பவுலைச் சேர்ந்தவன்,’ என்று சொல்லுகிறீர்கள்,” என்று கேட்கிறார்.

மற்ற தலைவர்களைச் சுற்றிக் கவரப்பட்டவர்களைக் குறித்து அவர் எதுவும் எழுதவில்லை. “முதல் கொரிந்து சபையில்” தன்னைப் பின்பற்றியவர்களைப் பற்றி மட்டுமே சாமர்த்தியமாக எழுதுகிறார்.

பவுல் கொரிந்துவிலுள்ள ஒரு சில விசுவாசிகளுக்கு மட்டுமே ஞானஸ்நானம் கொடுத்ததைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறார், இதன்பின் இந்த ஆழ்ந்த கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்: “ஞானஸ்நானத்தைக் கொடுக்கும்படி கிறிஸ்து என்னை அனுப்பவில்லை; சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவே அனுப்பினார்; கிறிஸ்துவின் சிலுவை வீணாய்ப் போகாதபடிக்கு, சாதுரிய ஞானமில்லாமல் பிரசங்கிக்கவே அனுப்பினார்,” (17). ஞானஸ்நானத்தையும் சவி

சேஷத்தையும் பிரித்தால் நாம் இரட்சிக்கப்படும்படியாக ஞானஸ்நானம் பெறவில்லை என்றாகிறது.

நாம் இரட்சிக்கப்பட்டதால் ஞானஸ்நானம் பெறுகிறோம். ஞானஸ்நானம் என்பது ஒரு திருமணக் கொண்டாட்டம் போன்றது. இங்கே நாம் தனிப்பட்டு எடுத்த ஒரு முடிவை வெளிப்படையாக எல்லார் முன்னும் அறிக்கையிடுகிறோம்.

இந்தப் பகுதியை தெளிவாக்குவதற்கு, பவுல் இந்த முதல் அதிகாரத்தின் எஞ்சிய பகுதிகளிலும் மூன்றாவது, நான்காவது அதிகாரங்களிலும், சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்படும்பொழுதும் அதை விசுவாசிக்கும்பொழுதும், மக்கள் மனந்திரும்பும்போதும் என்ன நடைபெறுகிறது என்று விளக்குகிறார்.

அநேகர் இயேசு கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை புத்திசாலிகளைக் கவரத் தக்கதாக முயற்சி செய்கின்றனர். அது சரியல்ல.

பவுல் இங்கே, அவர் கொரிந்தில் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தபொழுது நடைபெற்றது இது அல்ல என்று நமக்குச் சொல்லுகிறார். ஞானமுடைய தம்முடைய கவர்ச்சிகரமான வார்த்தைகளை பயன்படுத்தி சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வரவில்லை, அதற்காக அவர் அங்கு அனுப்பப்படவில்லை என்று கூறுகிறார். அவர் அப்படிச் செய்திருந்தால், அது கிறிஸ்துவின் சிலுவையை அதன் வல்லமையிலிருந்து வெறுமையாக்கியிருக்கும், அவர்கள் விசுவாசம் மனிதனுடைய ஞானத்தில் வேர்கொண்டிருக்கும். அவர் அவர்களோடு இருந்தபொழுது பெரும் பலவீனத்துடனும், நடுக்கத்துடனும் இருந்ததாக எழுதுகிறார். கிறிஸ்து சிலுவையிலிறையப்பட்டதையும் கிறிஸ்துவை தவிர வேறொன்றையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை என்று அவர் வெளிப்படையாக தீர்மானிக்கிறார். அவர் சவிசேஷத்தை அவர்கள் பட்டணத்தில் பிரகடனம் செய்தபொழுது, பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையின் செயல்பாட்டை அவர்கள் கண்டார்கள்.

3. “சிலுவையைப்பற்றிய உபதேசம்”

(I கொரிந்தியர் 1:18 - 2:5)

இந்தக் கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுபவர்கள் பவுல் எழுதிய இந்த வசனங்களைப் புரிந்துகொண்டு செயல்படுத்தினால் (1:10-17) அவர்கள் தங்கள் தலைவர்களால் கவரப்படாமலும் பிரிவினை இல்லாதவர்களுமாக இருப்பார்கள்.

பதினெட்டாம் வசனத்தில் பவுல் சிலுவையைப்பற்றிய உபதேசம் என்ன என்றும் மக்கள் அதற்கு எப்படி பதிலளிக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றியும் கூறுகிறார்: “சிலுவையைப் பற்றிய உபதேசம் கெட்டுப்போகிறவர்களுக்குப் பைத்தியமாயிருக்கிறது, இரட்சிக்கப்படுகிற நமக்கோ அது தேவபெலனாயிருக்கிறது” என்று விவரிக்கிறார். பவுல் கொரிந்துவுக்கு சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க வந்ததாகக் கூறும்போது, “பிரசங்கிக்க” என்பதற்கு அவர் பயன்படுத்தும் சொல், ஒரு அரசனின் கட்டளையைப் பறை சாற்றுவதன் அறிவிப்பதுபோல, தாம் சவிசேஷத்தை அறிவிக்க மட்டுமே வந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதைக் காட்டுகிறது.

அவர்களுக்கு கிறிஸ்துவையும் அவர் சிலுவையில் அறையப்பட்டதையும் தவிர வேறு எதையும் தாம் அறிவிக்க வரவில்லை, அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவும் வேண்டியதில்லை என்று பவுல் வெளிப்படுத்துகிறார். அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தின் பதினேழாவது அதிகாரத்தில், கொரிந்துவில் அவர் செய்த ஊழியத்தில் ஆழ்ந்த தாக்கத்தை உண்டு பண்ணிய, அத்தேனேயில் பவுலுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு அனுபவத்தை விவரிக்கிறார்.

அவர் அத்தேனே பட்டணத்திலிருந்தபொழுது, அரியோபேகஸ் மேடையில் பிரசங்கம் பண்ணும்படி அவரை அழைத்தனர். அத்தேனே பட்டணத்தை நோக்கியிருக்கும் அது, பெரும் மதிப்பிற்குரிய நாகரிகம் மிகுந்த ஒரு இடம். இங்கே பெரிய கல்விமான்களும், அரசியல்வாதிகளும், சிறந்த பேச்சாளர்களும், அந்த நாட்களின் முக்கிய காரியங்களையும் கலாச்சாரத்தைப்பற்றியும் விவாதம் செய்யும்படி அழைக்கப்பட்டனர். அங்கே விவாதம் செய்ய அல்லது போதிக்க அழைக்கப்படுவது பெரும் மதிப்பிற்குரிய ஒரு காரியமாகும்.

அந்த இடத்தின் கலாச்சார அழுத்தம் தத்துவத்துக்கும் புத்திக்கூர்மையான விவாதங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டதால் பவுல் அதற்கு இணங்கிவிட்டார் என்று சில கல்விமான்கள் நம்புகின்றனர். அங்கே மார்க்ஸ் மேடையில் தன் பிரசங்கக் கருத்துப் பொருளாக அவர்களுடைய விக்கிரகங்கள் ஒன்றின்மீது எழுதப்பட்டிருந்த வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு, கிரேக்க தத்துவ ஞானிகளையும் புலவர்களையும் பற்றிப் பிரசங்கித்து தன் பெரிய பிரசங்கத்தை முடித்தார். அது ஒரு உன்னதமானப் பிரசங்கம், ஆனால் அதன் விளைவோ அற்பமானது. அத்தேனே பட்டணத்தாருக்கு அவர் நிருபம் எதுவும் எழுதவில்லை, ஒரு சபையையும் நிலைநாட்டவில்லை. அவருடைய புத்திசாலித் தனமான மேன்மையான பிரசங்கத்தை ஒரு சிலரே பாராட்டினார்கள்.

அத்தேனேயில் ஏற்பட்ட இந்த அனுபவத்துக்குப்பின் பவுல் நேராக கொரிந்துவுக்குப் போனார். அவர் கொரிந்துவுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் கர்த்தர் ஒரு

தரிசனத்தில், “நீ பயப்படாமல் பேசு, மவுனமாயிராதே; நான் உன்னுடனேகூட இருக்கிறேன். உனக்குத் தீங்குசெய்யும்படி ஒருவனும் உன்மேல் கைபோடுவதில்லை; **இந்தப் பட்டணத்தில் எனக்கு அநேக ஜனங்கள் உண்டு,**” என்றார் (அப்.18:9-10). பவுல் ஒன்றரை ஆண்டு கொரிந்துவில் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தார்.

அப்போஸ்தலர் புத்தகத்தில் (அப். 17-18) கொரிந்தியருக்கு அவர் எழுதுவதை வாசியுங்கள். கொரிந்துவில் அவர் இயேசு கிறிஸ்துவைப்பற்றிய இரண்டு எளிய சத்தியங்களையே அறிவித்தார். அவர் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தார். அதை பிரகடனம் செய்து எப்படி அதைப் போதித்தார் என்பதோடு இந்தக் கடிதத்தை முடிக்கிறார் (15:1-14). பவுல் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த பொழுது இயேசு கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்றும், மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார் என்றும், வேத வசனங்களையும், சவிசேஷத்தையும் கேட்ட சிலருக்கு பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசத்தின் வரத்தைக் கொடுப்பார் என்றும் விசுவாசித்தார். தேவன் பவுலிடம் இந்தப் பட்டணத்தில் எனக்கு அநேக ஜனங்கள் உண்டு என்று சொன்னபொழுது விசுவாசித்தவர்களான இந்த மக்களையே குறிப்பிட்டார்.

சிலர் ஏன் விசுவாசிக்கிறார்கள்?

சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்டபொழுது ஏன் சில மக்கள் மட்டுமே விசுவாசித்தனர், சிலர் ஏன் விசுவாசிக்கவில்லை? அது விசுவாசிப்பவர்கள் புத்திமான்கள் அல்ல, விசுவாசிக்காதவர்கள் புத்திசாலிகள் என்ற காரணத்தினாலல்ல. விசுவாசிப்பவர்கள் புத்தியுள்ளவர்கள், விசுவாசியாதவர்கள் முட்டாள்கள் என்பதினாலுமல்ல. பவுல் விசுவாசம் ஒரு வரம் என்றும், சவிசேஷம் அறிவிக்கப்படும்பொழுது அதை விசுவாசிக்கும் மக்களுக்கு பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்த வரத்தை அளிக்கிறார் என்றும் கூறுகிறார். அவர்கள் கேட்பது சத்தியம் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களை அசைக்கிறார். அவர்களுக்கு விசுவாசத்தின் வரம் கொடுக்கப்பட்டதால் அவர்கள் விசுவாசிக்கிறார்கள் (எபே. 2:8; பிலிப்பியர் 1:29).

பத்தொன்பதாம் வசனத்தில் ஏசாயா தீர்க்கதரிசி “அவர்களுடைய ஞானிகளின் ஞானம் கெட்டு, அவர்களுடைய விவேகிகளின் விவேகம் மறைந்து போகும்,” (ஏசாயா 29:14) என்று கூறியிருப்பதைப் பவுல் எடுத்துக்காட்டுகிறார். மூன்றாம் அதிகாரம் பத்தொன்பதாம் வசனத்தில் யோபுவின் புத்தகத்தில், “அவர் ஞானிகளை அவர்களுடைய தந்திரத்திலே பிடிக்கிறார்; திரியாவரக்காரரின் ஆலோசனை கவிழ்க்கப்படும்,” (யோபு 5:13) என்று எழுதியிருப்பதையும் பவுல் எடுத்துக்காட்டுகிறார். ஏசாயா மூலமாக மனிதனுடைய விவேகமே அவனது அழிவுக்குக் காரணமாயிருக்கும் என்று தேவன் முன்னறிவிக்கிறார். இந்த தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேற்றப்படுவதை உறுதிப்படுத்துவதாக பவுல், “ஞானி எங்கே? வேதபாரகன் எங்கே? இந்தக் காலத்தின் தத்துவ ஞானி

எங்கே? உலக ஞானத்தை தேவன் பைத்தியமாக்கவில்லையா?” என்று கேட்கிறார். இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டு தேவன் மனிதனுடன் தன் விவாதத்தை ஆரம்பிக்கிறார், “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” பின்னர் அவர் காயீனிடம், “உன் சகோதரன் எங்கே?” பின்னய நாட்களில் தேவன் ஆபிரகாமிடம், “உன் மனைவி எங்கே?” என்று கேட்கிறார். இங்கே நம்முடைய கேள்வி, “ஞான முள்ள மனிதன் எங்கே?” இந்தக் கேள்வியின் அழுத்தம், “ஆவிக்கேற்றபடி நடக்கும் ஞானமுள்ள மனிதன் எங்கே?” என்பதாகும்.

இவ்வுலகத்தின் ஞானம் தேவனுக்கு முன்பாக ஏன் பைத்தியமாயிருக்கிறது? இதற்குப் பவுலின் பதில், “உலகமானது சுயஞானத்தினாலே தேவனை அறியவில்லை,” (21) என்பதே. நம்மைப்படைத்த தேவனுக்குப் பயப் படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம் என்று தேவனுக்குத் தெரியும் (நீதி. 9:10).

யூதர்கள் தேவனை அணுகும் வழிகளைத் தொகுத்துக் கூறும்போது, பவுல், “யூதர்கள் அடையாளத்தைக் கேட்கிறார்கள்,” என்று எழுதுகிறார்.

“கிரேக்கர் ஞானத்தைத் தேடுகிறார்கள்,” என்று பவுல் எழுதும்பொழுது கொரிந்துவில் வாழும் மக்கள் எப்படி தேவனை அணுகுகிறார்கள், எப்படி மற்ற காரியங்களை அணுகுகிறார்கள் என்பதைப்பற்றிய அவர்களின் குணத்தைப் பற்றி விவரிக்கிறார். இந்தக் காரணத்தினால் கிறிஸ்து சிலுவையிலிறையப் பட்ட சவிசேஷத்தைப் பற்றிய எளிய பிரகடனம் யூதர்களுக்கு தடைக்கல்லா யிருந்தது. அவர்கள் சவிசேஷத்தைக் கேட்கும்போது மற்ற எல்லாரிடமும் இருக்கும் அடையாளத்துக்கு அப்பால் அது எந்த அடையாளத்தையும் கொடுக்கவில்லை.

சவிசேஷம் “பைத்தியமாயிருக்கிறது,” என்று கிரேக்கர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஏனெனில் சவிசேஷத்தை அறிந்துகொள்ள நீ ஒரு புத்திசாலியாயிருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் “அழைக்கப்பட்டிருக்கிறவர்கள்” யூதர்களா யிருந்தாலும் கிரேக்கர்களாயிருந்தாலும் அதைப்பற்றி எந்தத் தடையுமில்லை - கிறிஸ்து சிலுவையிலிறையப்பட்டதைப் பற்றிய சவிசேஷத்தைப் பிர சங்கிப்பது தேவனுடைய ஞானமும் வல்லமையுமாயிருக்கிறது. மக்கள் அதைக் கேட்டு விசுவாசிக்கும்பொழுது அவர்களுடைய வாழ்வில் இரட்சிப் பின் அற்புதம் நடக்கும்.

4. “இயல்பான மனிதனும் ஆவிக்குரிய மனிதனும்”

(1 கொரிந்தியர் 2:6-16)

இரண்டாம் அதிகாரம் ஆறாம் வசனத்தில், தேவனுடைய வசனப்பகுதி களில் எனக்குப் பிரியமான ஒரு பகுதியுடன் ஆரம்பிக்கிறார்:

“அப்படியிருந்தும், தேறினவர்களுக்குள்ளே ஞானத்தைப் பேசுகிறோம்; இப்பிரபஞ்சத்தின் ஞானத்தையல்ல, அழிந்து போகிறவர்களாகிய இப்பிரபஞ்சத்தின் பிரபுக்களுடைய ஞானத்தையுமல்ல, உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்னே தேவன் தம்முடைய மகிமைக்காக ஏற்படுத்தினதும் மறைக்கப்பட்டது மாயிருந்த இரகசியமான தேவஞானத்தையே பேசுகிறோம். அதை இப்பிரபஞ்சத்துப் பிரபுக்களில் ஒருவனும் அறியவில்லை; அறிந்தார்களானால், மகிமையின் கர்த்தரை அவர்கள் சிலுவையில் அறையமாட்டார்களே. எழுதியிருக்கிறபடி: தேவன் தம்மில் அன்புக்கூருகிறவர்களுக்கு ஆயத்தம் பண்ணியவைகளைக் கண் காணவுமில்லை, காது கேட்கவு மில்லை, அவைகள் மனுஷனுடைய இருதயத்தில் தோன்றவு மில்லை. நமக்கோ தேவன் அவைகளைத் தமது ஆவியினாலே வெளிப்படுத்தினார்.

அந்த ஆவியானவர் எல்லாவற்றையும், தேவனுடைய ஆழங்களையும், ஆராய்ந்திருக்கிறார். மனுஷனிலுள்ள ஆவியேயன்றி மனுஷரில் எவன் மனுஷருக்குரியவைகளை அறிவான்? அப்படிப்போல, தேவனுடைய ஆவியேயன்றி, ஒருவனும் தேவனுக்குரியவைகளை அறியமாட்டான். நாங்களோ உலகத்தின் ஆவியைப் பெறாமல், தேவனால் எங் களுக்கு அருளப்பட்டவைகளை அறியும்படிக்குத் தேவனி லிருந்து புறப்படுகிற ஆவியையே பெற்றோம். அவைகளை நாங்கள் மனுஷஞானம் போதிக்கிற வார்த்தைகளாலே பேசி, ஆவிக்குரியவைகளை ஆவிக்குரியவர்களோடே சம்பந்தப் படுத்திக் காண்பிக்கிறோம்.

ஜென்மசுபாவமான மனுஷனோ தேவனுடைய ஆவிக் குரியவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளான்; அவைகள் அவனுக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றும்; அவைகள் ஆவிக்கேற்ற பிரகாரமாய் ஆராய்ந்து நிதானப்படுகிறவைகளானதால் அவைகளை அறியவுமாட்டான். ஆவிக்குரியவன் எல்லா வற்றையும் ஆராய்ந்து நிதானிக்கிறான்; ஆனாலும் அவன் மற்றொருவனாலும் ஆராய்ந்து நிதானிக்கப்படான். கர்த்தருக்குப் போதிக்கத்தக்கதாக அவருடைய சிந்தையை அறிந்தவன் யார்? எங்களுக்கோ கிறிஸ்துவின் சிந்தை உண்டா யிருக்கிறது” (2:6-16).

பவுலைப்போன்ற எந்தப்பெரிய போதகரும், மக்கள் எப்படிச் கற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வர். மக்கள், “காது வாசல்”

வழியாக அல்லது கேட்பதின் மூலமாகக் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இது நம்முடைய பெற்றோர்கள், போதகர்கள், ஆசிரியர்கள் இன்னும் மற்றவர்கள் சொல்லிய எல்லாக் காரியங்களையும் உள்ளடக்கியது. நாம் “கண் வாசல்” மூலமாகவும் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். இது நாம் பார்த்து கற்றுக் கொள்வதைக் குறிக்கிறது. இதனால் தான் ஒலி ஒளி வழிக்கல்வி (Audio Visual Education) மூலம் போதிக்கும்போது பயன்தருகிறது. இங்கே நாம் ஒரே நேரத்தில் கண்மூலமும் காதுமூலமும் கற்றுக் கொள்ளுகிறோம்.

இந்த வசனப்பகுதியில் பவுல் கண், காது, இருதயம் ஆகியவை களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இருதயம் சித்தத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. கற்றுக்கொள்ள விருப்பமில்லாத ஒருவனுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது கடினம். நம்முடைய ஆண்டவர், “எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் செய்ய மனிதருந்தால், அவன் அறிந்துகொள்வான்” (யோவான் 7:17 இன் அடிப்படையில்). சீடர்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றுபவர்கள், இவர்கள் செயல்களின் மூலம் கற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள், பின்னர் தங்கள் வாழ்வின் மற்ற நேரங்களில் தாங்கள் கற்றுக்கொண்டவைகளை செயல்படுத்துவதில் தங்கள் நேரத்தைச் செலவிடுபவர்கள். “சீடர்” என்ற சொல்லின் முக்கிய அர்த்தம் இதுவே. தாங்கள் தெரிந்தவைகளைச் செயல்படுத்தும் மக்களை இயேசு தேடிக்கொண்டிருந்ததில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை.

வேதாகமத்திலுள்ள இந்தச் சிறந்த அதிகாரத்தின் முக்கியமான செய்தி என்னவெனில் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை நாம் கற்றுக்கொள்ள நமக்கு இன்னொரு வாசல் அவசியம் - அதாவது நமக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவராகிய வாசல் அவசியம். இந்தக் கருத்தைத் தெளிவுபடுத்த பவுல் ஒரு அழகான எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்துகிறார். மனிதனுடைய ஆவியினால் மட்டுமே மனிதனுடைய எண்ணங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும். மற்றொரு மனிதன் எதைச் சிந்திக்கிறான் என்று நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் நமக்குள் அந்த மனிதனின் ஆவி இருக்க வேண்டும்.

இதுபோலவே, தேவன் என்ன சிந்திக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியானவரால் மட்டுமே முடியும். பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் இருக்கும்பொழுது, தேவனுடைய எண்ணங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் நமக்கிருக்கிறது. பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள்ளிருக்கும்போது கிறிஸ்துவினுடைய அதே இருதயம் நமக்கிருக்கிறது! நாம் கிறிஸ்துவினுடைய ஆவிக்குரிய சத்தியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள ஒரே வழி, பரிசுத்த ஆவியானவரை நமக்குள் வைத்திருப்ப தேயாகும். ஏனெனில் ஆவிக்கேற்ற சத்தியங்களை ஆவிக்கேற்றபடி கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். உங்களுக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவர் இல்லையென்றால் ஆவிக்கேற்ற சத்தியங்களை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாது.

பதினைந்தாவது வசனத்தில் “ஆவிக்குரியவன்” என்ற சொல்லைக் காண்கிறீர்கள். பவுல் யாரைப்பற்றிப் பேசுகிறார்?

அவர் சவிசேஷத்தை விசுவாசித்து, இரட்சிப்பின் அற்புத அனுபவத்தைப் பெற்று அதன்மூலம் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக் கொண்ட மனிதனைப் பற்றி திட்டமாகக் கூறுகிறார். அவன் கூறிய புத்திசாலியாகவோ வேதாகமக் கல்வியை கற்றுக் கொண்டவனாகவோ இருக்க வேண்டிய தில்லை. இருந்தாலும், இவற்றைத் தெரிந்து கொண்டால் மிக்க நல்லது தான்.

முதல் நான்கு அப்போஸ்தலர்களும் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள் என்ற உண்மை எனக்குக் குழப்பமாகவே இருக்கிறது. இயேசுவுக்காக அவர்கள் தங்கள் உலகம் முழுவதையும் எட்டிப் பிடித்தார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள்; ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்கள். இந்த உலகத்தில் ஏறக்குறைய இருபது லட்சம் போதகர்கள் இருக்கிறார்கள், ஆனாலும் ஒரு லட்சம் மக்களுக்குக் குறைவானவர்களே வேதாகமக் கல்லூரியில் படித்துப் பட்டம் பெற்றவர்கள்.

இந்த முதல் நான்கு அப்போஸ்தலர்களைப் போன்ற மக்களால் உயிர்த்தெழுந்த, உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்து, உலகம் முழுவதிலும் இன்று எடுத்துச் செல்லப்படுகிறார்.

இந்த வசனங்களில் பவுல் இரண்டு வகையான மனிதர்களைப் பற்றி குறிக்கிறார். வேதாகமம் முழுவதிலும் இந்த மாதிரி பின்பற்றப்பட்டது. சங்கீதப் புத்தகம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மனிதனையும் துன்மார்க்க மனிதனையும் குறிப்பிடுகிறது; இயேசு புத்திசாலியான மனிதனையும் புத்தியில்லாத மனிதனையும் குறிப்பிடுகிறார் (சங்கீதம் 1, மத்தேயு 7:24-27). இங்கே பவுல் ஆவிக்குரிய மனிதனையும் ஜென்மசபாவமுள்ள மனிதனையும் குறிப்பிடுகிறார். அவர் “ஜென்மசபாவமுள்ள” என்ற வார்த்தையை “ஆவிக்குரியவன்ல்லாத” என்ற கருத்தில் பயன்படுத்துகிறார். தனக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவர் வாசமாயிருக்கும் ஒருவனையும், பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றிராத ஒருவனைப் பற்றியுமே நமக்கு அவர் தெரிவிக்கிறார்.

போதகர்கள் இன்று தேவனுடைய வசனங்களைப் போதிக்கும்பொழுது, அங்கத்தினர்களை மேல்வாரியாகப் பார்த்து ஆவிக்கேற்றபடியான மனிதனை ஆவியினால் ஆட்கொள்ளப்படாத மனிதனிடமிருந்து பிரித்தறிய முடியும். பவுல் எபேசியருக்காக ஜெபம் பண்ணியபோது, “உங்களுக்குப் பிரகாசமுள்ள மனக்கண்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும்” ஜெபித்தார். (எபே. 1:19). தேவனுடைய வசனங்களை மற்றவர்களுக்கு அறிவிப்பவர்கள் தேவனுடைய வசனங்களைக்கேட்டுப் புரிந்து கொண்டவர்களின் கண்கள் பிரகாசிப்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.

இதுபோலவே, சில சமயங்களில் பவுல் ஜென்மசபாவமுள்ள அல்லது ஆவிக் கேற்றபடியல்லாத மனிதன் என்று விவரிப்பவனை எளிதில் அடையாளங்காண முடியும். அந்த மனிதனால் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. உண்மையில் அவைகளை அவன் பைத்தியக்காரத்தனமானவை என்று கருதுகிறான். ஏன்? ஏனெனில் அவனுக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவர் இல்லை. புரிந்துகொண்டதற்கு அடையாளமாக அவனிடம் பிரகாசமில்லை.

ஆவிக்குரிய மக்களல்லாதவர் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை அல்லது ஆவிக் கேற்ற மதிப்புகளைப் புரிந்துகொள்ளுவார்கள் என்று நாம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. கிறிஸ்துவுக்குள் உங்கள் விசுவாசத்தையும் அனுபவத்தையும் மதச் சார்பற்ற மக்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள முயற்சிக்கும்பொழுது, உங்கள் கண்களையும் காதுகளையும் திறந்த அதே பரிசுத்த ஆவியானவர், அந்த மக்கள் மறுபடியும் பிறந்து தேவனுடைய ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி அவர் களுடைய கண்களையும் காதுகளையும் திறக்க வேண்டுமென்று ஜெபம் செய்யுங்கள்.

இது நம்மைச் சில முக்கிய கேள்விகளோடு விட்டுச் செல்லுகிறது. தேவனுடைய கிருபையினால் நீ சிவீசேஷத்தை விசுவாசித்து மறுபடியும் பிறந்தவனா? பரிசுத்த ஆவியானவர் உனக்குள் வாசம் செய்கிறாரா? உன் கண் வாசலையும், காது வாசலையும், இருதய வாசலையும் திறந்து ஆவிக் கேற்ற சத்தியங்களை போதிப்பதற்காக “ஆவியின் வாசல்” உன்னிடம் இருக்கிறதா? பரிசுத்த ஆவியானவர் உன்னில் வாசம் செய்வதால் தேவனுடைய எண்ணங்களையும் கிறிஸ்துவின் இருதயத்தையும் உன்னால் அடைய முடியுமா? அல்லது நீ ஆவிக் கேற்ற சத்தியங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத, சிவீசேஷங்கள் பைத்தியமானவை என்றழைக்கும் ஜென்மசபாவமுள்ள, ஆவிக் கேற்றபடியல்லாத ஒரு மனிதனா?

5. “பரிசுத்த ஆவியானவர் போதிக்கும் வேதவசனங்கள்”

(I கொரிந்தியர் 2:6 - 16)

பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு அநேக ஊழியங்களும் கடமைகளும் இருக்கின்றன. அவர் நமக்குப் புத்தியுரிளித்து உள்ளிருந்து வெளியாக நம்மைப் புது சிருஷ்டியாக்குகிறார். இயேசு அவரை ஒரு பராக்லீட் (Paraclete) என்றழைத்தார். இந்த கிரேக்கச் சொல், “நமக்கு உதவுமபடியாக நம் அருகில் வந்து நம்மோடு இணைந்து கொள்கிறார்” என்ற அர்த்தமுடையது.

பரிசுத்த ஆவியானவரின் முக்கியமான ஊழியங்களில் ஒன்று நமக்குப் போதிப்பது. இயேசு பரிசுத்த ஆவியானவர் என்ற கருத்தை அப்போஸ்தலருக்கு அறிமுகப்படுத்தியபொழுது, அவர் (பரிசுத்த ஆவியானவர்) “சகல சத்தியங்களுக்குள்ளும் உங்களை நடத்துவார்... வரப்போகிற காரியங்களை உங்களுக்கு அறிவிப்பார்” (யோவான் 16:13), என்று கூறினார். ஒரு சமயத்தில், இயேசு எல்லாரிடமும் பேசியபின், அவர் அப்போஸ்தலர்களோடு தனியாயிருந்து அவர்களுடைய கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்து அவருடைய போதனைகளை விளக்கிக் கூறினார். அவர் அவர்களிடம் தம் போதனை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது, அதன் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவே என்றும், மற்றவர்களுக்கு அது கொடுக்கப்படவில்லை என்றும் கூறினார்.

இயேசு அடிக்கடி தம்முடைய போதனையைக் குறித்து இப்படி அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். திருமண உறவைப்பற்றி அவர் போதித்தபின், வரம் பெற்றவர்கள் தவிர மற்றவர்கள் திருமண உறவைப்பற்றிய அவருடைய போதனையை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள் (மத்தேயு 19:11) என்று சொன்னார். அவர் ஏன் உவமைகள் மூலமாக போதிக்கிறார் என்று அவரிடம் கேட்டபொழுது, உவமைகளால் போதிக்கும்போது அது அருளப்பட்டவர்களால் மட்டுமே அதை அறிந்துகொள்ள முடியும் என்று சொன்னார் (மத். 13:11). அவருடைய போதனைகளைப் புரிந்துகொள்ளும்படி அருளப்பட்டவர் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வரம் பெற்றவர்களே என்பது தெரிகிறது.

அப்போஸ்தலன் யோவான் நமக்குள் ஒரு அபிஷேகம் இருக்கிறது, இந்த அபிஷேகம் நமக்குப் போதிக்கிறது என்று எழுதுகிறார். நமக்குள் இருக்கும் அபிஷேகமே சகலத்தையும் குறித்துப் போதிக்கிறது, வேறு எந்த மனிதனும் அவசியமில்லை என்றும் அவர் சொல்லுகிறார் (I யோவான் 2:20,27).

நமக்குள் வாசம் செய்யும் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை நமக்குப் போதிக்க முடியும் என்று பவுல் கூறுகிறார். தேவனுடைய வசனத்தை போதிப்பதே தனது ஊழியத்தின் நோக்கம் என்று கூறும்போது இந்த சத்தியத்தை பவுல் அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார். ஆவிக் கேற்ற சத்தியங்களை ஆவிக்குரிய மக்களுக்கு “பரிசுத்த ஆவி போதிக்கிற வார்த்தைகளாலே” (தாம்) போதிப்பதாக உரிமையுடன் கூறுகிறார். ஆவிக்குரிய சத்தியம் ஆவிக் குரியபடி பிரித்தெடுக்கப்படுகிறது என்றும், ஆவிக்குரிய சத்தியத்தை ஆவிக் குரியவரிடம் போதிப்பதாகவும் அவர் எழுதியதின் அர்த்தம் (2:13).

நீ வேத வசனங்களை பிரசங்கிப்பதையும் போதிப்பதையும் நீ வாசிக்கும் போதோ, கேட்கும்போதோ, “இதை நான் கடந்த வாரத்தில் அல்லது நேற்று நான் வாசித்ததோடு சம்பந்தப்பட்டது போலிருக்கிறதே” என்று யோசிக்கிறீர்களா? அப்படியானால் அதுவே பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவனுடைய

வசனங்களை உங்களுக்குப் போதிக்கும் வார்த்தைகளாகும். இயேசு, பவுல், அப்போஸ்தலன் யோவான் இவர்கள் யாவரும் தேவனுடைய வசனத்தை நாம் புரிந்துகொள்வதற்கு ஒரே வழி, பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள்ளிருந்து, நம்முடையப் போதகராக ஆவிக்குரிய காரியங்களை நமக்கு வெளிப்படுத்துவதே என்றனர். அவர் உனக்குள் வாசம் செய்வதற்கான காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று - இது அவர் உங்களுக்கு ஊழியம் செய்வதின் அதிக முக்கியமான வழிகளில் ஒன்று.

ஒரு மனிதனுக்கு புத்திசாலித்தனம், அல்லது கல்வியின் அடிப்படையில், ஆவிக்குரிய சத்தியங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் திறனிருந்தால், அது சரியல்ல. நம் எல்லாருக்கும் ஒரே அளவு புத்திசாலித்தனமும் கல்வியறிவும் பெறவாய்ப்புகளில்லை.

பேதுருவால் கடிதங்களை எழுத முடியவில்லை, எனினும், பேதுருவின் நிருபங்களை நீங்கள் வாசிக்கும்பொழுது, ஆவிக்குரிய காரியங்களைப்பற்றி அவ்வளவு அழகாக, தெளிவாக எழுதியுள்ளார். தேவன் நமக்கு “ஜீவனுக்கும் தேவபக்திக்கும் வேண்டிய யாவற்றையும்” கிடைக்கச் செய்திருக்கிறார் என்று அவர் எழுதுகிறார் (II பேதுரு 1:3). ஆவிக் கேற்றவனாக இருக்க அவனுக்கு எழுதப்படக்கூடாது தெரிய அவசியமில்லை. அவனுக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவர் இருக்கிறார், அவனுக்குப் போதிக்க எந்த மனிதனும் அவசியமில்லை. ஏனெனில் பரிசுத்த ஆவியானவரே அவனுக்குப் போதித்தார்.

ஆவிக்குரிய காரியங்களை புரிந்துகொள்ளும் திறன் இன்னும் விசுவாசிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. “கேளுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும்,” என்று இயேசு போதித்தார். “தேடுங்கள், அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்; தட்டுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குத் திறக்கப்படும் (மத். 7:7). தேவனுடைய வசனங்களைக்கேட்டு, தேடி, கதவைத் தட்டிக் கொண்டு வந்தால், பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவனுடைய வசனங்களை உங்களுக்காகத் திறந்து கொடுப்பார். அவர் உங்களுக்கு வேதத்திலுள்ள உண்மைகளைப் போதிப்பார்.

6. “பவுல் யார்?”

(I கொரிந்தியர் 3:1-7)

மானிட குடும்பத்தை ஜென்ம சுபாவமுள்ளவன் என்றும் ஆவிக்குரியவன் என்றும் பிரித்தபின், கொரிந்தியரின் முதலாம் நிருபத்தின் மூன்றாம் அதி காரத்தில் பவுல் மூன்றாவது பிரிவைச் சார்ந்த மனிதனை அறிமுகப்படுத்துகிறார். அநேக வார்த்தைகளினால் அவர், “கொரிந்துவிலுள்ள துன்மாக்கரே, உங்களை நான் எப்படி அழைப்பேன்? நீங்கள் உங்கள் தலைவர்களால் கவரப்

பட்டு அவர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும்போது, உங்களை ஆவிக்குரிய மனிதர் என்று எப்படி நான் சொல்ல முடியும்?” என்று எழுதுகிறார்.

முடிவில் பவுல் “நான் உங்களை ஆவிக்குரியவர்களென்று எண்ணி உங்களுடன் பேசக்கூடாமல், மாம்சத்துக்குரியவர்களென்றும், கிறிஸ்துவுக்குள் குழந்தைகளென்றும் எண்ணிப் பேசவேண்டியதாயிற்று” (3:1) என்று கூறுகிறார். இப்பொழுது நம்மிடம் ஆவிக்குரிய மனிதன் (ஆவியைப் பெற்றுக் கொண்டு ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் ஒருவன்), ஜென்ம சுபாவமான மனிதன் (தேவனுடைய ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் புரிந்துகொள்ளாத ஒருவன்) மாம்சத்துக்குரிய மனிதன் ஆகியவர்கள் இருக்கிறார்கள். (பவுல் “மனிதன்” என்ற சொல்லை மனித வகை என்ற கருத்தில் பயன்படுத்துகிறார்.) “இந்த மாம்சத்துக்குரிய மனிதன் யார்?” என்று நாம் கேட்கவேண்டும்.

“மாம்சம்” என்ற வார்த்தை, கிரேக்க மொழியில் “சதை” என்பதன் மொழி பெயர்ப்பாகும். மூன்று வகையான மனிதர்களை இங்கே பவுல் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுகிறாரா? ஆனால் இந்தப் பகுதியை மற்றொரு வழியிலும் பார்க்கலாம். ஜென்மசுபாவமான மனிதன் ஆவிக்குரிய மனிதனாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில் அவனிடம் ஆவியில்லை. அவனுக்கு வேறு எதையும் தெரிவு செய்ய முடியாது. அவன் எப்பொழுதும் மாம்சத்தில் நடக்கிறான். ஆவியில் நடக்க அவனுக்கு ஆற்றல் இல்லை.

இதற்கு மாறாக, ஆவிக்குரிய மனிதன், பரிசுத்த ஆவியையுடையவனாயிருக்கிறான், ஆனால் எப்பொழுதும் அவன் ஆவிக்குரிய மனிதன் போல் நடக்கிறானா? இல்லை, அவனுக்கு தோந்தெடுக்கும் உரிமை இருக்கிறது. அவன் ஆவியில் நடந்து, வாழ்ந்து அசைந்து ஆவியின் ஜீவியாயிருந்து ஆவியின் கனியைக் கொண்டுவர முடியும். ஆனால் அவன் எப்பொழுதும் அப்படிச் செய்யவில்லை. எனவே ஆவிக்குரிய மனிதன் ஆவியில் நடக்காவிட்டால், அவனை “மாம்சத்துக்குரிய” மனிதன் என்று பவுல் அழைக்கிறார்.

இப்பொழுது நீங்கள், “மாம்சத்துக்குரிய ஆவிக் கேற்ற மனிதன் என்று ஒன்றுமில்லை,” என்று சொல்லலாம். ஆனால் அதைப்பற்றி சிந்தித்துப் பாருங்கள். உண்மையாகவே வேறு எந்த வகையிலுமான ஆவிக்குரிய மனிதன் இருக்கிறானா? இயேசு கிறிஸ்து நூறு சதவீதம் எல்லா நேரத்திலும் ஆவிக்குரியவராயிருந்தார், ஆனால் நாம் அப்படியிருக்கிறோமா? நாம் அப்படியிருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம், அப்படி நாம் இருக்க முடியும், ஆனாலும் நாம் எல்லா நேரங்களிலும் ஆவிக் கேற்றவர் களாயிருக்கிறோமா? ஆவிக்குரியவன் தேவனைச் சாராமல் தன்னுடைய மனித இயல்பைச் சார்ந்திருந்தால் அவன் மாம்சமானவன் என்பது அப்போஸ்தலர் பவுலின் கருத்து.

கொரிந்திய விசுவாசிகள் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்களாயும், பரிசுத்த வான்களாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாயிருக்கின்றனர் என்பதை அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தி பவுல் இந்த கடிதத்தைத் துவங்குகிறார். இப்பொழுது அவர்கள் தம் அழைப்புக்குப் பாத்திரராக வாழவில்லை என்று பவுல் அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறார். அவர்களின் பொறாமையும் சண்டைச்சரவுகளும் இதற்கு நிரூபணமாயிருக்கின்றன. இதன் அர்த்தத்தை பவுல் சுருக்கமாக “மாம்சத்தில் நடக்கும் மனிதர்களைப்போல நான் உங்களை நடத்தவேண்டும், ஏனெனில் நீங்கள் அதையே செய்கிறீர்கள். உண்மையாகவே நான் உங்களைக் குழந்தைகளைப்போல நடத்தத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். ஏனெனில் நீங்கள் அப்படியே இருக்கிறீர்கள். ஆவிக்குரிய குழந்தைகள், தேவனுடைய உதவியில்லாமல் எதையும் செய்யமுடியாது என்று இன்றும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தங்கள் சொந்த பெலத்தில் தேவனிடமிருந்து உதவியைத் தேடாமல் பரிசுத்தவான்களைப்போல வாழ முயற்சிக்கிறார்கள்.

பவுல், குழந்தைகளுக்கு இன்னும் ஜீரண உறுப்புகள் வளர்ச்சியடையாததால், அவர்களுக்குப் பால் போன்ற எளிதாக ஜீரணமாகும் ஆகாரத்தையேக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எழுதுகிறார். தொடர்ந்து அவர்களுக்குக் குழந்தையின் ஆகாரம் கொடுக்க வேண்டியிருப்பதைக் குறித்து அவர் வருந்துகிறார். கொரிந்திய சபை முழுவதையும் ஒரு நர்சரி பள்ளி போல நடத்துகிறார்.

உங்கள் போதகரிடமிருந்து ஏற்கெனவே ஜீரணித்த ஆவிக்குரிய ஆகாரத்தை மட்டுமே பெற்றுக்கொள்ளுபவர்களாக இருந்தால், நீங்கள் வசனம் என்ற பாலூட்டப்படும் ஆவிக்குரிய குழந்தையாகவே இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு குழந்தையாயிருந்தபொழுது பால் ஒரு அற்புதமான உணவு. பேதுரு, நீங்கள் வளரும்படி, புதிதாய்ப் பிறந்த குழந்தைகளைப்போல, திருவசனமாகிய களங்கமில்லாத ஞானப்பாலின்மேல் வாஞ்சையாயிருங்கள் என்று நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறார். (I பேதுரு 2 : 3). ஆனால் ஒரு வளர்ச்சியடைந்த மனிதனுக்கு ஒழுங்கான உணவாகப் பாலைக் கொடுக்கும் ஒரே நேரம் அவன் சுகவீனமாயிருக்கும் வேளையில் மட்டுமே.

பவுலின் பாதையில் சென்று முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் கொடுக்கப்பட்ட விவாதங்களை பாராட்டுவது முக்கியமானது.

“அப்பொல்லோ யார் ? பவுல் யார் ?” என்று பவுல் கேட்கும்பொழுது அவர் சபையிலுள்ள பிரிவினைகளைப்பற்றி எழுதுகிறார். “கர்த்தர் அவனவனுக்கு அருளியபடியே” பவுல், அப்போல்லோ, இவர்கள் கொரிந்தியர்கள் விசுவாசிக்கிறதற்கு ஏதுவாயிருந்த ஊழியக்காரர் தானே என்று பவுல் எழுதுவதன் மூலம் தன் கேள்விக்கு பவுல் பலமுறை பதிலளிக்கிறார் (5).

பெரும்பாலான கடிதங்களில் பவுல் தன்னை இயேசு கிறிஸ்துவின் அடிமை என்று கூறுகிறார். பவுலும் அப்பொல்லோவும் கொரிந்து பட்டணத்தில் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவும், சபைக்கு மேய்ப்பர்களாயிருக்கும்படியும் பொறுப்பளிக்கப்பட்ட அடிமைகள் மட்டுமே. தொடர்ந்து பவுல் தன் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார்: “நான் நடேன், அப்பொல்லோ நீர்ப்பாய்ச்சினான், தேவனே விளையச் செய்தார். அப்படியிருக்க, நடுகிறவனும் ஒன்றுமில்லை, நீர்ப்பாய்ச்சுகிறவனும் ஒன்றுமில்லை, விளையச் செய்கிற தேவனாலே எல்லாமாகும்” (6,7). பவுல் கொரிந்தியர்கள் தங்கள் தலைவர்களைச் சுற்றி கவரப்பட்டு, அதனால் சபையில் பிரிவினை ஏற்படுவதால் அவர்களைக் கடிந்துகொண்டார்.

சுருக்கம்

ஆவிக்குரிய சமூகமானது விரோதத்தாலும் பொறாமையினாலும் நிறைந்திருப்பதால் அவர்கள் இன்னும் மாம்சத்திற்குரியவர்களாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பவுல் முடிவு செய்கிறார். அவர்கள் நடத்தையும் அவர்கள் ஆவிக்குரியவையாகிய குழந்தைகளாகவே இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது. கொரிந்துவில் சவிசேஷத்தை அவர் பிரசங்கித்த போது அவர்கள் அனுபவித்த மிகப்பெரிய இரட்சிப்புக்குப்பின்னால் தேவனுடைய வல்லமை இருந்தது. இதனால் அவர்கள் தேவனைச் சுற்றி கவர்ந்திழுக்கப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும். தம்முடைய குமாரனை, கொரிந்துக்கு அவர்களின் இரட்சிப்புக்காக அனுப்பிய தேவனுக்கே அவர்கள் கீழ்ப்படிந்து அவரையே பின்பற்ற வேண்டும், என்று பவுல் கூறுகிறார்.

7. “அஸ்திபாரத்தின் மேல் கட்டுதல்”

(I கொரிந்தியர் 3 : 8-17)

மூன்றாம் அதிகாரத்தில் கொரிந்தியர்கள் தேவனுடைய விளைநிலம் என்ற அழகான உவமையைப் பயன்படுத்தி பவுல் எழுதுகிறார். அவரும் அப்பொல்லோவும் விவசாயிகளைப் போலிருக்கிறார்கள். அவர் சவிசேஷம், தேவனுடைய வசனம் ஆகியவற்றை விதைத்தார், அப்பொல்லோ அதற்குத் தண்ணீர் விட்டான், தேவன் அந்த விதைக்கு உயிர்கொடுத்து அதை வளரச்செய்தார். ஒன்பதாம் வசனத்தில் அந்த உவமையை மாற்றி அதே விசுவாசிகளுக்கு, “நீங்கள் தேவனுடைய பண்ணையும் மாளிகையுமாயிருக்கிறீர்கள்,” என்று சொன்னார்.

பேதுருவும், பவுலும், ஒரு விசுவாசியின் உடலே இப்பொழுது தேவனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறது என்று போதித்தார்கள். இன்று தேவன்

கட்டும் ஆலயத்தில் நாம் ஜீவனுள்ள கற்களாக இருக்கிறோம் என்ற கருத்துடைய உவமையாக பேதுரு கூடுதலாக எழுதுகிறார் (1 பேதுரு 2 : 5). உயிர்த்தெழுந்து உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்துவைப்பற்றி எவ்வளவு அழகான விவரணம் !

கட்டிடம் என்ற எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்தி, பவுல், “எனக்கு அளிக்கப்பட்ட தேவகிருபையின்படியே புத்தியுள்ள சிற்பாசாரியைப்போல அஸ்திபாரம் போட்டேன். வேறொருவன் அதின்மேல் கட்டுகிறான். அவனவன் தான் அதின்மேல் இன்னவிதமாய்க்கட்டுகிறானென்று பார்க்கக் கடவன். போடப்பட்டிருக்கிற அஸ்திபாரமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவை அல்லாமல் வேறே அஸ்திபாரத்தைப்போட ஒருவனாலும் கூடாது,” (10-11) என்று தொடர்ந்து எழுதுகிறார். கொரிந்துவிலுள்ள சபை ஒரு கட்டிடத்தைப் போன்றது என்றும், அவர் கொரிந்துவில் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து, அதை நிலைநாட்டிய அங்கத்தினர்கள் இரட்சிப்படைந்தபோது அந்தக் கட்டிடத்துக்கு அஸ்திபாரமிட்டார் என்றும் பவுல் சொல்லுகிறார்.

பவுல் ஒரு மிஷனரி. கிறிஸ்துவின் சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்ட இடத்தில் அவர் பிரசங்கிக்க விரும்பவில்லை. கிறிஸ்துவைப்பற்றி பிரசங்கிக்கப்படாத இடங்களில் அவர் பிரசங்கிக்க விரும்பினார். அவர் அஸ்திபாரங்களிட விரும்பினார். ஆனால் கிறிஸ்தவம் ஒரு கூட்டு முயற்சி என்று பவுலுக்குத் தெரியும், அப்பொல்லோ, பவுல் போன்றவர்கள், கொரிந்து போன்ற இடங்களில் அவருடைய ஊழியத்தைப் பின்தொடருவார்கள் என்று அவர் விசுவாசித்தார். சவிசேஷத்தை பிரசங்கித்ததின் மூலம் அவர் அஸ்திபாரமிட்ட இடங்களில் அவர்கள் கட்டியெழுப்புவார்கள்.

அந்த அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டப்போகிறவர்களுக்கு அவர் கொடுத்த எச்சரிக்கையை இப்பொழுது நாம் வாசிக்கிறோம்:

“ஒருவன் அந்த அஸ்திபாரத்தின்மேல் பொன், வெள்ளி, விலையேறப்பெற்ற கல், மரம், புல், வைக்கோல் ஆகிய இவைகளைக் கட்டினால், அவனவனுடைய வேலைப்பாடு வெளியாகும்; நாளானது அதை விளங்கப்பண்ணும். ஏனெனில் அது அக்கினியினாலே வெளிப்படுத்தப்படும்; அவனவனுடைய வேலைப்பாடு எத்தன்மையுள்ளதென்று அக்கினியானது பரிசோதிக்கும். அதின்மேல் ஒருவன் கட்டினது நிலைத்தால், அவன் கூலியைப் பெறுவான். ஒருவன் கட்டினது வெந்துபோனால், அவன் நஷ்டமடைவான்; அவனோடு இரட்சிக்கப்படுவான்; அதுவும் அக்கினி யிலகப்பட்டுத் தப்பினது போலிருக்கும்” (12-15).

அநேக வேத அறிஞர்கள், விசுவாசிகள் நியாயந்தீர்க்கப்படும்போது, கிறிஸ்துவின் நியாயத்தீர்ப்பு ஆசனத்தை பவுல் குறிப்பிடுகிறார் என்று விசுவாசிக்கிறார்கள். வேதவசனங்களில் காணப்படும் மற்றொரு நியாயத்தீர்ப்பு, பெரிய வெள்ளை நியாயத்தீர்ப்பு. சிங்காசனத்திலிருந்துவரும் நியாயத்தீர்ப்பு. அப்போது விசுவாசிகளாக இல்லாதவர்கள் நியாயந் தீர்க்கப்பட்டு நித்திய மரண ஆக்கினையடைவார்கள் (வெளி. 20:11-15).

எனினும், கிறிஸ்துவின் நியாயத்தீர்ப்பில் எவரும் துண்டிக்கப்பட மாட்டார்கள். இந்த நியாயத்தீர்ப்பின் விளைவு மதிப்பிடுதல், இயேசுவை உன் இரட்சகராக விசுவாசித்தபின் உன் வாழ்வின் முழு மதிப்பென்ன? “ஒரே ஒரு வாழ்வு, அது சீக்கிரமாய்க் கடந்துபோகும், கிறிஸ்துவுக்காகச் செய்த காரியங்கள் மட்டுமே நிலைத்திருக்கும்.” கிறிஸ்துவாகிய அஸ்திபாரத் தின்மேல் எதைக்கட்டப் போகிறீர்கள். நிலைத்திருப்பவைகளான பொன், வெள்ளி, விலையேறப் பெற்ற கற்கள் ஆகியவைகளாலேயா அல்லது மரம், புல், வைக்கோல் ஆகிய நீடித்து உழைக்காதப் பொருட்களாலேயா?

நியாயத்தீர்ப்பை பற்றிய இந்த உவமை, நாம் மரம், புல், வைக்கோல் இவைகளோடு பொன், வெள்ளி, விலையேறப்பெற்ற கற்களையும் கலந்து சேகரிக்கிறோம் என்று மறைமுகமாகத் தெரிவிக்கிறது. நாம் விசுவாசிகள் என்று மதிப்பிடப்படும்பொழுது, நாம் சேமித்த எல்லாவற்றையும் இயேசு கிறிஸ்து நெருப்பினால் எரிப்பார். மரம், புல், வைக்கோல் ஆகியவைகள் நெருப்பில் எரிக்கப்படும்பொழுது அவைகள் அழிந்துபோகும். பொன், வெள்ளி, விலையேறப்பெற்ற கற்கள் ஆகியவைகளை நெருப்பு சுத்திகரிக்கும்.

இதில் போதிக்கப்படும் சத்தியமாவது, இரட்சிப்பின் அனுபவத்தை நாம் பெற்றபின் மாம்சத்துக்குரியவர்களாக இருந்து அவர்மேல் நம்பிக்கை வைக்காமல், அவருக்காக வாழ்ந்து ஊழியஞ்செய்ய முயற்சிக்கும்பொழுது நாம் மரம், புல், வைக்கோல் ஆகியவைகளைச் சேகரிக்கிறோம். ஆவிக்குரியவர்களாக இருக்கும்பொழுதோ நாம் வாழ்ந்து, அசைந்து முழுவதும் கிறிஸ்துவைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்து, விலையுயர்ந்த உலோகங்களையும் நகைகளையும் சேகரிக்கிறோம். நெருப்பு அணைந்தபின் நம்முடைய நித்தியத்தின் தரம் தீர்மானிக்கப்படும்.

நம்முடைய நற்கிரியைகளினால் நாம் இரட்சிக்கப்படுகிறோம் என்று பவுல் போதிக்கவில்லை. இந்த நெருப்பினால் எரிக்கப்படுபவைகள் நம்முடைய இரட்சிப்பு அல்ல. உண்மையில் அவர், ஒரு ஞானமுள்ள தேர்ச்சிபெற்றக் கட்டிட நிபுணராக கொரிந்துவின் விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் அவர் போட்ட அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டுபவர்களையே அவர் எச்சரிக்கிறார். அந்த அஸ்திபாரம் கிறிஸ்துவே, அவரே கொரிந்து விசுவாசிகளின் இரட்சிப்புக்கு அஸ்திபாரமாயிருக்கிறார்.

கொரிந்திய விசுவாசிகளை ஒரு கட்டிடம் என்று எடுத்துக்காட்டுவதைத் தொடர்ந்து பவுல், “நீங்கள் தேவனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறீர்களென்றும், தேவனுடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருக்கிறாரென்றும் அறியாதிருக்கிறீர்களா? ஒருவன் தேவனுடைய ஆலயத்தைக்கெடுத்தால், அவனைத் தேவன் கெடுப்பார்; தேவனுடைய ஆலயம், பரிசுத்தமாயிருக்கிறது; நீங்களே அந்த ஆலயம்,” (16-17) என்று கேட்ட பொழுது பேதுருவுடன் அவர் ஒத்துக்கொள்கிறார்.

மனிதனுடைய கைகளினால் கட்டப்பட்ட ஆலயத்தில் தேவன் இனிமேலும் வாழ்வதில்லை என்று பவுலும் பேதுருவும் ஒத்துக் கொள்ளுகின்றனர். அவர் இனிமேல் வனாந்தரத்திலோ, ஆசரிப்பு கூடாரத்திலோ அல்லது சலொமோனின் தேவாலயத்திலோ வாசம் செய்யமாட்டார். நாம் விசுவாசிகளா யிருந்தால் நம்முடைய உடலே தேவனுடைய ஆலயம். அவர் நமக்குள் வாழ்கிறார் - அந்த ஆலயத்தை நாம் மாசுப்படுத்தக் கூடாது.

8. “ஞானியும் பைத்தியக்காரனும்”

(1 கொரிந்தியர் 3:18-20)

பவுல் மூன்றாவது அதிகாரத்திலும் முதல் அதிகாரத்தில் அளித்த கருத்துக்குத் திரும்புகிறார்: “ஒருவனும் தன்னைத்தானே வஞ்சியாதிருப்பானாக; இவ்வுலகத்திலே உங்களில் ஒருவன் தன்னை ஞானியென்று எண்ணினால் அவன் ஞானியாகும்படிக்குப் பைத்தியக்காரனாயிருக்கக்கூடவன். இவ்வுலகத்தின் ஞானம் தேவனுக்கு முன்பாகப் பைத்தியமாயிருக்கிறது. அப்படியே, ஞானிகளை அவர்களுடைய தந்திரத்திலே பிடிக்கிறாரென்றும், ஞானிகளுடைய சிந்தனைகள் வீணாயிருக்கிறதென்று கர்த்தர் அறிந்திருக்கிறாரென்றும் எழுதியிருக்கிறது” (3:18-20).

நாம் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்களாக மாறும்பொழுது நம் புத்தியை பயன்படுத்துவதை நிறுத்திவிட வேண்டும் என்று பவுல் போதிக்கவில்லை. இரண்டாவது அதிகாரத்தில், பவுல், பரிசுத்த ஆவி, ஆவிக்குரியவற்றைப் போதிக்கிறார் எனக்காண்கிறோம். “பரிசுத்த ஆவி போதிக்கிற வார்த்தைகளாலே பேசி, ஆவிக்குரியவைகளை ஆவிக்குரியவைகளோடே சம்பந்தப்படுத்திக் காண்பிக்கிறோம்.” என்னைப்போன்ற அநேகருக்கு கிறிஸ்துவுக்குள் வரும்முன்பாக மனது என்று ஒன்றிருந்ததே தெரியாது. நான் இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெறும்பொழுது என்னுடைய வயது பத்தொன்பது. எனினும், கிறிஸ்துவுக்குள் நான் வந்த பின்னர்தான் தேவன் எனக்கு ஒரு மனதைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று தெரிந்து கொண்டேன். பரிசுத்த ஆவியானவரின் அபிஷேகம் பெற்று கிறிஸ்துவுக்குள் வந்தபின், நான் முன்பு பயன்

படுத்தியதைவிட அந்த மனதை அதிகமாகப் பயன்படுத்தினேன். இது அநேக விசுவாசிகளைப் பொறுத்தவரையில் உண்மையாயிருக்கிறது.

“இவ்வுலகத்தில் ஞானம்” என்று பவுல் குறிப்பிடுவது என்ன? சில வேளைகளில் வேதவசனங்கள் “உலகம்” என்ற சொல்லை உபயோகப்படுத்தும்போது நம்பிக்கைகளின் ஒரு அமைப்பு, மதிப்புகளின் அமைப்பு, அல்லது உலகம் முக்கியத்துவம் கொடுப்பவற்றைக் குறிப்பிட பயன்படுத்தப்பட்டது. இதையே பவுல் ஆவிக்குரிய மக்களுடைய மதிப்புகளை ஆவிக்குரிய வர்களல்லாதவரிடமிருந்து எதிர்பார்க்க முடியாது என்கிறார்.

நாம் விசுவாசிகளாகும்பொழுது நமக்கு ஆவிக்குரிய மதிப்புகள் இருக்கின்றன என்று வேதவசனங்கள் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. நாம் “மனம் புதிதாகிற” அனுபவத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம் (ரோமர் 12:2). இயேசு முன் சொல்லியபடி, தேவனையும் அவருடைய குமாரனையும் தெரிந்துகொள்ளும் போது வாழ்வு ஆரம்பமாகிறது (ரோமர் 12:2). உலகம் சிந்திக்கிற வழியில் நாம் சிந்திக்கக்கூடாது. நாம் ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவுடன் ஐக்கியமாயிருக்கிறோம். பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசம் செய்கிறார். நம்முடைய தகுதிகளுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் மூலாதாரமாக தேவன் இருக்கிறார்.

எனவே, பவுல் மறுபடியும் இந்த முரண்பாட்டைக் கொண்டுவந்த பொழுது - உலக ஞானமும் தேவ ஞானமும் - அவர், “இவ்வுலகத்திலே உங்களில் ஒருவன் தன்னை ஞானியென்று எண்ணினால் அவன் ஞானியாகும்படிக்குப் பைத்தியக்காரனாயிருக்கக் கூடவன்,” என்று எழுதுகிறார். சாலொமோன், “கர்த்தருக்குப் பயப்படுதலே ஞானத்தின் ஆரம்பம்” (நீதி. 9:10) என்றார். கர்த்தருக்குப் பயப்படுதல் என்பதும் கர்த்தருக்குள் விசுவாசம் என்பதும் ஒரே காரியம். கர்த்தருக்குப் பயப்படுதல் என்பது அவரை ஒரு கடுமையான எஜமானனைப் போலப் பார்ப்பது என்று அர்த்தமுடையதல்ல. தேவனுக்கு மரியாதை கொடுப்பதாகும். இதன் அர்த்தம், தேவனை நீங்கள் விசுவாசிப்பதால், அவர் வாழும் ஆலயத்தை மாசுப்படுத்தப் பயப்படுகிறீர்கள்.

தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலிருப்பதற்குப் பயப்படுகிறீர்களா? தேவன் உங்களைத் தண்டிப்பார் என்று நீங்கள் விசுவாசிப்பதால், அவருக்குப் பயந்து நீங்கள் பாவஞ்செய்யாமல் இருக்க முயற்சி செய்கிறீர்களா? அது தேவனுக்கு பயப்படுதலின் ஆரோக்கியமான ஒரு காரியம். அது நம்பிக்கையின் ஒரு சாட்சியாகவும் ஞானத்தின் ஆரம்பமாகவும் இருக்கிறது. நீங்கள் தேவனை விசுவாசிக்கத் தொடங்கும்போது, ஞானத்துடனிருக்கத் துவங்குகிறீர்கள். தேவனுடைய பார்வையில் நீங்கள் ஞானியாயிருக்க விரும்பினால், உலகத் தாராலே பைத்தியக்காரன் என்று எண்ணப்படுவதை எதிர்கொள்ள தயாராயிருங்கள். தேவனுடைய காரியங்களில் ஞானமுடையவர்களாக இருக்கிறீர்களா? ஆவிக் கேற்ற காரியங்களில் ஞானமுடையவர்களாயிருக்கிறீர்களா?

வேதவசனங்களை அறிந்துகொள்ளுவதில் ஞானமுடையவர்களாயிருக்கிறீர்களா?

ஆவிக் கேற்ற ஞானமுடையவர்களை உலகம் பைத்தியக்காரர் என்றழைக்கிறது. உலகத்திலுள்ள “ஞானம்” தேவனால் பைத்தியம் என்று கருதப்படுவதில் நமக்கு வியப்பு எதுவுமில்லை, ஏனெனில் அவர்களுடைய ஞானத்தின் மூலம் அவர்கள் அவரை அறிந்து கொள்ளவில்லை. சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதின்மூலம் மக்களை இரட்சிப்பது தேவனுடைய திட்டம். ஆவிக்குரிய வாழ்க்கை இல்லாத மனிதன், சுவிசேஷத்தைக் கேட்டு “பைத்தியக்காரத் தனம்!” என்று சொல்லுகிறான். ஆனால் இயேசு அந்த உலகத்தானைக்கண்டு “பைத்தியக்காரன்” என்கிறார்.

அப்போஸ்தலர்களுக்கும், தம்முடைய சபைக்குமான அவருடைய மிகப் பெரிய ஜெபத்தில் இயேசு: “ஒன்றான மெய்த்தேவனாகிய உம்மையும் நீர் அனுப்பியவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவையும் அறிவதே நித்தியஜீவன்” (யோவான் 17:3) என்று ஜெபிக்கிறார். இயேசு கூறியபடி, தேவனையும் அவருடைய குமாரனையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளும் இடத்திலிருந்து வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கிறது. பவுல் இந்த உண்மையை வேதத்தில் கண்டுபிடிப்பவன் ஞானி என்றும், அதை உணராதவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள் என்றும் எழுதுகிறார்.

9. “இரகசியங்களின் உக்கிராணக்காரன்”

(I கொரிந்தியர் 3:21 - 4:5)

இந்தக் கடிதத்தில் பவுல் கொரிந்திய சபைகளைப்பற்றிய முதல் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண்கிறார் – விசுவாசிகள் தங்கள் சபைத் தலைவர்களைச் சுற்றி கவரப்படுவதால் அவர்களிடையே ஏற்படும் பிரிவினைப் பிரச்சினையைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இந்த முடிவு 29-ஆம் வசனத்தில் காணப்படுகிறது: “இப்படியிருக்க, ஒருவனும் மனுஷரைக்குறித்து மேன்மை பாராட்டாதிருப்பானாக; எல்லாம் உங்களுடையதே; பவுலாகிலும், அப்பொல்லோவாகிலும், கேபாவாகிலும், உலகமாகிலும், ஜீவனாகிலும், மரணமாகிலும், நிகழ்காரியங்களாகிலும், வருங்காரியங்களாகிலும், எல்லாம் உங்களுடையது; நீங்கள் கிறிஸ்துவனுடையவர்கள்; கிறிஸ்து தேவனுடையவர்” (21-23).

உங்களை இரட்சிப்புக்குக் கொண்டுவரவும், உங்கள் விசுவாசத்தில் உங்களை வளர்க்கவும் அவசியமான காரியங்கள் எவை என்று தேவனுக்குத் தெரியும் என்று பவுல் சொல்லுகிறார். உங்கள் வாழ்வில் இந்த அற்புதங்களை நிறைவேற்றத் தேவையான எல்லாக் காரியங்களும் உங்களுக்கு இருப்பதை அவர் உறுதிப்படுத்துகிறார். எனவே, பவுல் உங்களுக்குத் தேவை என்றால் தேவன்

பவுலை அனுப்புவார், அப்பொல்லோ வேண்டுமானால் அப்பொல்லோவையும், பேதுரு வேண்டுமானால் பேதுருவையும் அனுப்புவார். உங்கள் வாழ்வில் நேரிடும் எல்லாக்காரியங்களையும் தேவன் பயன்படுத்தி, அவைகளை நன்மைக்கேதுவாக ஆக்குவார். இவையாவற்றையும் இயக்குபவர் தேவனே. இதனால், தேவன் அனுப்பும் இந்த மனிதர்களைக் குறித்து கொரிந்தியர்கள் மேன்மை பாராட்டாமலிருக்க வேண்டும் என்று சொல்லித் தன் விவாதத்தை முடிக்கிறார்.

நான்காம் அதிகாரத்தில், “இப்படியாக, எந்த மனுஷனும் எங்களைக் கிறிஸ்துவின் ஊழியக் காரரென்றும், தேவனுடைய இரகசியங்களின் உக்கிராணக்காரரென்றும் எண்ணிக்கொள்ளக்கடவன்” (1) மற்றொரு மொழி பெயர்ப்பில், “தேவனுடைய இரகசியங்களின் பொறுப்புக்கொடுக்கப்பட்டவர்” என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனால் பவுல் இங்கே, “நாங்கள் கிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரர் (அடிமைகள்) மட்டுமே. கிறிஸ்து எங்களைக் கொரிந்துவுக்கு அனுப்பியதால் நாங்கள் இங்கே வந்தோம். கிறிஸ்துவினால் நடந்தது, எங்களால் அல்ல,” என்று சொல்லுகிறார்.

இரண்டாவது அதிகாரத்தில் பவுல், “மறைக்கப்பட்டதுமாயிருந்த இரகசியமான தேவஞானத்தைப்” போதிப்பதாக எழுதுகிறார். மறைபொருள் என்பது கடைசியில் வெளியிடப்படும் ஒரு இரகசியம். இரண்டு கருத்துக்களில் சுவிசேஷம் ஒரு மறைபொருளாயிருக்கிறது : இயேசு கிறிஸ்து மறுபடியும் வந்து, கிறிஸ்துவில் மனித வரலாறு பூர்த்தி செய்யப்படும்பொழுது சுவிசேஷம் வெளிப்படுத்தப்படும். வருங்காலத்தைப்பற்றி வேதாமம் சொல்லக்கூடிய அநேக காரியங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கடிதத்தில் பிற்பகுதியில் கல்லறைக்கு அப்பால் வாழ்வு என்பதைப்பற்றிப் பவுல், “இதோ, ஒரு இரகசியத்தை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்,” என்று எழுதுகிறார். வருங்கால நிகழ்ச்சிகள் இப்பொழுது நமக்கு மறைவாயிருக்கின்றன. ஆனால் ஒருநாள் அவைகள் வெளிப்படுத்தப்படும்.

எனினும், பவுல் இந்தக் கொரிந்திய விசுவாசிகளிடம் இரட்சிப்பைக் கொண்டுவந்த தாமும் மற்றத்தலைவர்களும் வருங்காலத்துக்கும் இப்பொழுதிலுமுள்ள தேவனுடைய இரகசியங்களின் உக்கிராணக்காரர்களாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்த சத்தியங்களை வெளிப்படுத்தும்வரை சுவிசேஷத்திலிருந்தும் வேத வசனங்களிலிருந்தும் அநேக காரியங்கள் நமக்கு மறைக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தக் கருத்தில், தேவன் நம்மோடுபகிர்ந்துகொள்ளும் சத்தியங்கள் எல்லாம் நமக்கு ஒரு மறைபொருளாயிருக்கிறது. பவுல், வேதவசனங்களைப் போதிக்கும் தம்மையும் மற்றவர்களையும் இந்த இரகசியங்களின் உக்கிராணக்காரரென்று கருதுகிறார்.

தொடர்ந்து பவுல், “மேலும், உக்கிராணக்காரன் உண்மையுள்ள வனென்று காணப்படுவது அவனுக்கு அவசியமாம்” (2) என்று சொல்லுகிறார். லூக்கா 16-ஆம் அதிகாரத்தில் உக்கிராணத்துவம் பற்றிய ஒரு உவமையை இயேசுவானவர் கொடுக்கிறார். இந்த உவமையிலும் வேறு உவமைகளிலும், நாம் எல்லாரும் உக்கிராணக்காரர்களே என்று அவர் போதிக் கிறார். தேவனுடைய பிள்ளைகளாக நாம் மற்றொருவருக்குச் சொந்தமான காரியங்களை நிர்வகிக்கிறோம். “நீங்கள் உங்களுடையவர்களல்ல... கிரயத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டீர்களே,” என்று பவுல் இந்தக் கடிதத்தில் எழுதுகிறார். (6:19-20).

உக்கிராணத்துவம் என்பது நம்முடைய நேரமோ, நம்முடைய வல்லமையோ நமக்குச் சொந்தமானதல்ல என்பதே. உக்கிராணத்துவம் நம்முடைய பணத்தோடும் உடைமைகளோடும் மட்டும் தொடர்புடையது மட்டுமல்ல. அது நம்முடைய வாழ்வின் ஒவ்வொரு பரிமாணத்துடனும் தொடர்புடையது. ஆழ்ந்த கருத்துடைய இந்தப் பகுதியில் பவுல், தேவனுடைய இப்போதைய, வருங்கால மறைபொருட்களை உக்கிராணத்துவத்தோடு தொடர்புபடுத்துகிறார்.

உக்கிராணக்காரருக்கு முக்கியமான ஒரு காரியம், அவர்கள் உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும், ஏனெனில் ஒரு நாள் நாம் நம்முடைய உக்கிராணத்துவத்துக்கான கணக்கை ஒப்புவிக்கவேண்டும். ஆண்டவர் கூறும் “நல்லது, உத்தமமும் உண்மையுமுள்ள ஊழியக்காரனே (உக்கிராணக்காரன்)” என்ற இந்த வார்த்தைகளினால் நாம் மகிழ்ச்சியடைபவர்களாக இருக்க முடியுமா?

இந்த எண்ணத்தை இரண்டாம் வசனத்தில் அறிமுகப்படுத்திய பவுல், “நீங்கள் என்னைப் பற்றியும் என் உக்கிராணத்துவத்தைப் பற்றியும் நியாயந்தீர்க்கிறீர்கள். வெளிப்படையாகச் சொன்னால் இது எனக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை” என்று தவிர்க்கமுடியாமல் எழுதுகிறார். (தன்னை மிகப் பெரியவர் என்று கருதும் கொரிந்து மக்களுக்கு எழுதுகிறார் என்பது ஞாபகமிருக்கட்டும்.)

உண்மையில் பவுல் இங்கே, “என்னைப்பற்றி உண்மையாக நீங்கள் என்ன தெரிந்துகொண்டீர்கள்? என்னைப்பற்றி எனக்கு என்ன தெரியும்? என்னைப்பற்றி நான் தீர்ப்பளிப்பதும் கிடையாது. இது ஏன் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். என்னுடைய இருதயத்தின் நோக்கங்கள் எனக்குத் தெரியாது. தேவன் மட்டுமே என் நோக்கங்களை அறிவார், இதனாலேயே என்னை நியாயந்தீர்க்கும் தகுதியுள்ள ஒரே ஒருவராக அவர் இருக்கிறார் (எரே. 17:9-10; சங்கீதம் 139:23, 24). எனவே, கர்த்தரே என்னை நியாயந்தீர்க்கிறவர். இதனால் மற்றவர்களை நியாயந்தீர்ப்பதில் கர்த்தர் வரும் காலம்வரை

எதற்கும் தீர்ப்பளிக்காதீர்கள்,” என்று கேட்கிறார். பவுலின் கூற்றுப்படி, கர்த்தர் வரும்போது, “இருளில் மறைந்திருக்கிறவர்களை அவர் வெளியரங்கமாக்கி, இருதயங்களின் யோசனைகளையும் வெளிப்படுத்துவார்; அப்பொழுது அவனவனுக்குரிய புகழ்ச்சி தேவனால் உண்டாகும்” (5).

10. “இரத்த சாட்சியின் மாதிரிகள்”

(I கொரிந்தியர் 4:6 - 21)

இந்த அதிகாரத்தின் ஏழாவது வசனத்தில் பவுல் ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டிய முக்கியமான கேள்விகளை எழுப்புகிறார். முதலாவதாக, “உன்னை, மற்றெல்லா படைப்புகளினின்றும் விசேஷித்தவனாகச் செய்கிறவர் யார்? “மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தன்மையுடன் வடிவமைக்கப் பட்டிருக்கின்றனர், தேவனிடம் ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறான திட்டங்களிருக்கின்றன. இது தேவனுடைய மிகப்பெரிய அற்புதங்களில் ஒன்று. எடுத்துக்காட்டாக, யோவான் சிவிசேஷத்தின் கடைசியில், யோவானுக்கு தேவனுடைய திட்டம் என்ன என்று இயேசுவிடம் பேசுரு கேட்கிறான். ஆண்டவர், “நான் வரும்ளவும் இவனிருக்க எனக்குச் சித்தமானால், உனக்கென்ன, நீ என்னைப் பின்பற்றிவா,” என்று பதிலளித்தார் (யோவான் 21:22).

ஆறு பில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் இன்று பூமியின்மேல் வாழ்கின்றனர். எனினும், நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தனித்தன்மையுடையவர்கள். நம் எல்லாருக்கும் வித்தியாசமான கைரேகைகள் உள்ளன. உயர்வாக மின்னணுக் கருவிகளினால் ஒவ்வொருவர் குரலையும் அடையாளங்கண்டுகொள்ள முடியும். ஏனெனில் நம்மில் இருவருக்கு ஒரே குரல் இருப்பதில்லை; நம்முடைய பல்லின் அமைப்புகள் வேறுபட்டவை. தேவன் உன்னையும் என்னையும் இன்னும் கோடிக்கணக்கான மக்களையும் படைத்தபொழுது, ஒவ்வொரு முறையும் ஒரு மாதிரியை களைந்து விட்டு புதிதொன்றை உண்டாக்கினார் என்று டி.என்.ஏ. (DNA) எந்தத் தவறுமின்றி உறுதிப்படுத்துகிறது. முதல் மனிதனையும், பெண்ணையும் படைத்த காலம் முதல் இதை அவர் செய்து வருகிறார்.

ஏழாம் வசனத்தில் பவுலின் இரண்டாவது கேள்வி, “எனக்கு உண்டாயிருக்கிறவைகளில் நீ பெற்றுக்கொள்ளாதது எது?” தேவனிடத்திலிருந்து நீ பெற்றுக் கொள்ளாதது ஒன்றுமில்லை. உன்னைப் படைத்த பொழுது எப்படி எதுவும் செய்ய முடியாமலிருந்தாய் என்று நினைத்துப்பார். நீ இந்தப் பூமியில் பிறக்கவேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டாயா? உன் பெற்றோர்களை நீயாகவா தெரிந்து கொண்டாய்? உலகத்தின் எந்தப் பகுதியில், வரலாற்றின் எந்த நேரத்தில் பிறக்கவேண்டும் என்று தீர்

மானித்தது யார்? உன் திறமைகளையும் ஆவிக்குரிய வரங்களையும் முடிவு செய்தது யார்? இவைகளைப் பற்றி நீங்கள் சிந்தித்தால், நீங்கள் தேவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளாத காரியம் ஒன்றுமில்லை என்பது தெரியும்.

மூன்றாவது கேள்வி, “நீ பெற்றுக்கொண்டவனானால் பெற்றுக் கொள்ளாதவன் போல் ஏன் நடந்து கொள்கிறாய்?” எந்தத் திறமையை - இயல்பான அல்லது ஆவிக்குரிய — தேவன் உனக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று கூறுகிறாய்? அதற்கு உனக்கு என்ன உரிமையிருக்கிறது?

தனக்கும், மற்ற அப்போஸ்தலர்களுக்குமான கேள்விகளுக்கு பவுல் கொடுக்கும் பதில்களை கவனமாக வாசியுங்கள். “நாங்கள் கிறிஸ்து வினிமித்தம் பைத்தியக்காரர், நீங்கள் கிறிஸ்துவில் புத்திசாலிகள்; நாங்கள் பலவீனர், நீங்கள் பலவான்கள்; நீங்கள் கனவான்கள், நாங்கள் கனவீனர். இந்நேரம்வரைக்கும் பசியுள்ளவர்களும் தாகமுள்ளவர்களும், நிர்வாணிகளும், கட்டுண்டவர்களும், தங்க இடமில்லாதவர்களுமாயிருக்கிறோம். எங்கள் கைகளினாலே வேலைசெய்து, பாடுபடுகிறோம்; வையப்பட்டு, ஆசீர்வதிக்கிறோம்; துன்பப்பட்டு, சகிக்கிறோம். தூஷிக்கப்பட்டு வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்; இந்நாள் வரைக்கும் உலகத்தின் குப்பையைப் போலவும், எல்லாரும் துடைத்துப் போடுகிற அழுக்கைப் போலவுமானோம்” (10-13).

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்கள் கொடுக்கும் விலை இதுவாகும் என்பது தெளிவாகிறது. பவுலும் மற்ற அப்போஸ்தலர்களும் “இரத்தசாட்சியின் மாதிரிகள்” (models of martyrdom) ஆக இருந்தனர். கொரிந்தியர்களைத் தாழ்த்திக் கூறும்படி பவுல் இதை எழுதவில்லை. மாறாக, அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களை பூமியின் பொக்கிஷங்கள் மீது வைக்காமல் பரலோகத்தின் மேல் வைக்கவேண்டுமென்பதை ஞாபகப்படுத்தவே இது எழுதப்பட்டது. இயேசு சிலுவைக்கு செல்லுமுன் இப்படி ஜெபித்தார், “பிதாவே, வேளை வந்தது... உம்முடைய குமாரன் உம்மை மகிமைப்படுத்தும்படிக்கு நீர் உம்முடைய குமாரனை மகிமைப்படுத்தும்” (யோவான் 17:1).

அமெரிக்காவிலிருக்கும் டாக்டர் A.W.டோசர் என்ற நல்மதிப்புப் பெற்றுள்ள போதகர், இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஒவ்வொரு சீடனும் இப்படியாக ஜெபிக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி போதித்தார்: “பிதாவே, உம்மை மகிமைப்படுத்தி எனக்கு அந்த பில்லை (Bill) அனுப்பும். பிதாவே, எதுவானாலும் சரி, உம்மை மகிமைப்படுத்தும்!” இயேசுவின் எந்தச்சீடனும் “‘சிலுவையை சுமக்க’ சித்தமுள்ளவனாயிருக்கவேண்டும். இந்தக் காரியத்தில் பவுலும் அவன் உடன் அப்போஸ்தலர்களும், நம் எல்லாருக்கும் மிக உயர்ந்த மாதிரிகளாக இருந்தார்கள். இதனாலேயே அவர்

கொரிந்தியர்களையும் மற்றவர்களையும் அவருடைய எடுத்துக்காட்டைப் பின்பற்றும்படி ஊக்கப்படுத்தினார் (16).

11. “சபை நல்லொழுக்கம்”

(1 கொரிந்தியர் 5:1-5)

நான்கு அதிகாரங்களில் கொரிந்து சபையின் பிரிவினைகளின் பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கூறியபின் பவுல் ஐந்தாவது அதிகாரத்தில் ஒரு வித்தியாசமான பிரச்சினையைப் பற்றி எழுதுகிறார். கொரிந்துவிலுள்ள வீட்டுச் சபைகளில் பால்வினைப் பாவம் இருந்தது பொதுவாக தெரிந்த ஒரு காரியம். குறிப்பாக, ஒரு மனிதன் தன் தகப்பனுடைய மனைவியுடன் பாலுறவு வைத்துக் கொண்டிருந்தான். (அது அவன் தகப்பனின் மறுமனை யாட்டியாயிருந்திருக்கலாம்.) பவுல், “இப்படிப்பட்ட காரியஞ்செய்தவனை நீங்கள் உங்களைவிட்டு நீக்காமலும் துக்கப்படாமலும், இறுமாப் படைந்திருக்கிறீர்கள்” என்று எழுதுகிறார் (2).

கொரிந்தியருக்கிடையே இருந்த இந்த இரண்டாம் பிரச்சினையை பவுல் எழுதும் நமக்கு “சபை நல்லொழுக்கம்” பற்றி உணர்ந்து கொள்ள ஒரு வேதாகம மாதிரியாக உதவுகிறது.

சபை நல்லொழுக்கத்திற்கான உந்துதல்

சபை நல்லொழுக்கத்திற்கான உந்துதல் என்பது பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை நல்லொழுக்கத்தினுள் கொண்டுவரும்போது இருக்கும் அதே மாதிரியான உந்துதல் தான். அதாவது வழி விலகிப் போனவர்களை மீட்டுக்கொள்ளுதல், முற்றிலுமாக இரட்சித்தல். கொரிந்தியர்களுக்கு பவுல் “சபையிலுள்ள பாவத்தைப் புறக்கணிக்கக்கூடாது. நீங்கள் பாவத்தை எதிர்த்து, தவறுசெய்யும் விசுவாசியை சீர்ப்படுத்த வேண்டும்,” என்று ஆலோசனையளிக்கிறார்.

வீழ்ச்சியடைந்த விசுவாசிக்கு நம்முடைய அன்போடுகூட நம் வாழ்க்கையைக் கண்டு கற்றுக்கொள்ள ஒரு வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். அதாவது இயேசு கிறிஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ள ஆர்வமாயிருக்கும் ஒருவனிடம்: “இயேசு கிறிஸ்துவினால் மறுபடியும் பிறந்த ஒரு சீடன் எப்படியிருப்பான் என்பதை நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் ஒன்று அல்லது இரண்டு மாதங்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து எங்களோடு தங்கியிரு” என்று நாம் எல்லாரும் சொல்லக்கூடியவர்களாயிருக்க (தேவகிருபையினால் இப்படிப் பட்ட ஒரு அழைப்பை உண்மையாகத் தேடுபவர்களை அழைப்பதற்கு நாம்) திறனுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். சபை வரலாற்றின் முதல்

நூற்றாண்டுகளில் இப்படிப்பட்ட சக்தி வாய்ந்த வாழ்க்கையின் சாட்சியே ரோமராஜ்ஜியம் முழுவதும் சுவிசேஷத்தைப் பரவச் செய்தது.

இயேசு, பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களையும் மூன்று ஆண்டு தம்மோடு வாழும்படி அழைத்தார். அந்த அனுபவம் இந்த அப்போஸ்தலர்களின் வாழ்க்கையை முழுவதுமாக மாற்றியது. அதேபோல, சபை உலகத்துக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கும்படி உருவாக்கப்பட்டது - இயேசு கூறியபடி சபையானது “விளக்குத் தண்டின் மேல் வைத்த விளக்காகும்”. இந்த உவமையைக் கூறும்போது இயேசு, “மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு பலரோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவை மகிமைப்படுத்தும்படி, உங்கள் வெளிச்சம் அவர்கள் முன்பாகப் பிராகாசிக்கக்கடவது” (மத் 5:16) என்று சொன்னார்.

தனியாகவோ அல்லது சேர்ந்தோ சபை இந்த உலகத்துக்குக் காட்டும் எடுத்துக்காட்டுகளே, சபை உலகத்துக்குப் பிரகடனம் செய்யும் சுவிசேஷத்தின் மிக முக்கியமான பகுதியாகும். இது உண்மை என்று சாத்தானுக்குத் தெரியும் என்பதால், அவன் அணுகுமுறை இந்த எடுத்துக்காட்டுகளை எதிர்ப்பதாகும். இதனாலேயே கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில், குறிப்பாகத் தலைவர்களுக்குள், எப்பொழுதும் விபச்சாரப்பிரச்சினை இருந்து வருகிறது. துன்மார்க்கன் தலைவர்களின் எடுத்துக்காட்டுக்கு அவமானம் ஏற்படச் செய்ய விரும்புகிறான். ஏனெனில் அவர்களுடைய நன்னெறி, ஆவிக்குரிய காரியங்கள் இவற்றின் தோல்வி அதிக மக்கள்மீது எதிரிடையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

விசுவாசிகளுக்குள் விபச்சாரப் பிரச்சினையை எப்படி நாம் சமாளிக்க முடியும்? பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் இந்த அதிகாரம், இந்தக் கேள்விக்குப் பதில்களையளிக்கும் புதிய ஏற்பாட்டின் அதிகாரங்களில் ஒன்று. பவுல் முன்சொல்லியபடி, ஒரு மனிதன் பாலியல் பாவத்துக்குட் பட்டிருந்தால், சபையிலுள்ளவர்கள் அவனை எதிர்க்க வேண்டும். அதனால் அந்த மனிதன் தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு விட்டுவிடக்கூடும் என்பதே இதன் நோக்கமாகும். தேவன் அவனுக்கு மன்னிப்பளிப்பார் (I யோவான் 1:9) என்பதே நமக்களிக்கப்படும் நற்செய்தியாகும். இதன் பின் பாவம் செய்தவரை பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வந்து மறு வாழ்வளித்து அதைத் தொடர வேண்டும். (கலா 6:1).

கொரிந்து சபையில் இந்தப் பாவம் முடிந்துபோன ஒரு காரியமல்ல என்பதைக் கண்டுகொள்ளுவது முக்கியம். பவுல் இந்தக் கடிதத்தை எழுதியபோதும் அந்தப் பாவம் காணப்பட்டது. இன்னும் கேவலமான காரியம், பவுலோடு இந்தப் பிரச்சினையைப் பகிர்ந்து கொண்டவர்களால் இது

“சாதாரணமாக அறிவிக்கப்பட்டது”. எல்லாருக்கும் இதைப்பற்றித் தெரிந்தும், அதைப்பற்றி யாரும் ஒன்றும் செய்யாததுபோலத் தோன்றுகிறது.

இந்தப் பிரச்சினைக்குப் பவுலின் மருந்து சீட்டு இங்கே யிருக்கிறது:

“நான் சரீரத்தினாலே உங்களுக்குத் தூரமாயிருந்தும், ஆவியினாலே உங்களோடேகூட இருக்கிறவனாய், இப்படிச் செய்தவனைக்குறித்து நான் கூட இருக்கிறதுபோல, நீங்களும் என்னுடைய ஆவியும், நமது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் அதிகாரத்தோடே கூடி வந்திருக்கையில் இயேசு கிறிஸ்துவின் நாளிலே இரட்சிக்கப்படும்படி, மாம்சத்தின் அழிவுக்காக, நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே அவனைச் சாத்தானுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்புச் செய்கிறேன்” (3-5).

சபை நல்லொழுக்க அணுகுமுறை

பவுல் கடைசியாக, பாவத்தில் விழுந்த மனிதனுக்கு வேண்டிய இரட்சிப்பைப்பற்றிக் கூறுகிறார். வழி தப்பிப்போன அந்த சகோதரனை சபை பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும்.

பவுல் கொரிந்தியருக்கு இந்தக் கடிதத்தைத் தொடர்ந்து மற்றொரு கடிதத்தை எழுதும்பொழுது இந்த மனிதனை திரும்பவும் சபையின் ஐக்கியத்திற்குள் கொண்டுவர சபைக்கு உத்தரவிடுகிறார். (II கொரிந்தியர் 2:4-8).

சபையிலிருக்கும் தலைவர்களுக்கு நல்லொழுக்கம்

இந்தப் பாவத்தில் விழுந்தவர் கொரிந்திய சபையின் ஒரு தலைவராயிருக்கலாம் என்று சில வேத நிபுணர்கள் நம்புகின்றனர். போதகர்களுக்கு அவர் எழுதிய கடிதங்களில் பவுல் (தீமோத்தேயுக்கு), “மூப்பனானவனுக்கு விரோதமாக ஒருவன் செய்யும் பிராதை இரண்டு மூன்று சாட்சிகள் இல்லாமல் நீ ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. மற்றவர்களுக்குப் பயமுண்டாகும்படி, பாஞ் செய்தவர்களை எல்லாருக்கும் முன்பாகக் கடிந்துகொள்”. (I தீமோத்தேயு 5:19-20) என்று உத்தரவிடுகிறார். தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இந்த ஆலோசனையை கொரிந்தியருக்கு எழுதியவற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது, நாம், சம்பந்தப்பட்ட இந்த மனிதன் கொரிந்திய சபையின் ஒரு தலைவன் என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம்.

நான்காவது அதிகாரத்தில் தவறுசெய்தவனை தீர்த்ததற்காக விசுவாசிகளைக் கடிந்து கொண்டு, கர்த்தர் வரும் நாள் வரை அவர்கள் எதையும் நியாயந்தீர்க்கக்கூடாது என்றும் உத்தரவிட்ட பின், இந்த அதிகாரத்தில் இந்த சகோதரனை நியாயந்தீர்க்காமல் இருந்ததற்காக அவர்களை அவர் கடிந்து கொள்ளுகிறார். பவுலோ இயேசுவோ நாம் எதையும் அல்லது எவரையும் நியாயந்தீர்க்கக்கூடாது என்று போதிக்கவில்லை. நாம் மற்றவர்களை நியாயந்தீர்க்குமுன் நமக்கு நாமே தீர்ப்பளிக்க வேண்டுமென்று இயேசு போதித்தார் (மத்தேயு 7:1-5). நாம் மற்றவர்களுடைய உள்ளெண்ணங்களைப்பற்றி தீர்ப்பளிக்கக் கூடாது. ஏனெனில் நம்முடைய சொந்த இருதயங்களின் உள்ளெண்ணங்களைப் பற்றியுங்கூட நமக்குத் தெரியாது என்று பவுல் போதித்தார்.

இந்த அதிகாரத்தில், சபையிலிருப்பவர்கள் குறிப்பாக தலைவர்கள் பாவம் செய்யும்போது நாம் நியாயந்தீர்த்து அவர்களை நல்லொழுக்க முள்ளவர்களாக ஆக்க வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லுகிறார். ஒரு தலைவன் பாவஞ்செய்து கொண்டிருந்தால், அவன் தன் இரட்சிப்பை “இழந்து” விடுவான். அல்லது சபையைவிட்டு நீக்கிவிட வேண்டும் என்பது இதன் அர்த்தமல்ல. சபையிலிருந்து நீக்கப்படவேண்டியதற்கான ஒரேகாரணம், அவர்களுக்கு பாவத்தை எடுத்துக் காட்டினதற்குப் பின்னும் பாவ அறிக்கை யிடாமலும் மனந்திரும்பாமலுமிருக்கும் தொடர்ந்திருப்பதான பாவம்.

12. “உங்கள் சகோதரனை நீங்கள் ஆதாயப்படுத்தும்படியாக”

(I கொரிந்தியர் 5:6 - 12)

தேவனுக்காக கிறிஸ்து, விரும்புவதுபோல் இந்த உலகில் சபை வல்லமையுடையதுமல்ல; செல்வாக்குடையதுமல்ல. அதற்கு அநேக காரணங்கள் உள்ளன. 1 கொரிந்தியர் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் சபை நல்லொழுக்கத்தில் குறைவுபடுவதான ஒரு காரியம் காணப்படுகிறது. கொரிந்துவில் சபை நல்லொழுக்கம் குறைவுபடுவதைப்பற்றியே பவுல் இவ்வளவு தீவிரமாக உணரும்போது, இன்றைய சபைகளைக் கண்டால் எப்படி உணர்வார்? சபை இந்த உலகத்தில் தேவனுடைய உறைவிடமாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. சபையிலுள்ள விசுவாசிகள், இந்த உலகத்தில் இன்று உயிர்த்தெழுந்த இயேசு கட்டிக்கொண்டிருக்கும் சபையில் ஜீவனுள்ள கற்களைப்போலிருக்க வேண்டும் என்று பேதுருவும், பவுலும் கூறுகின்றனர். (I பேதுரு 2:5; I கொரிந்தியர் 3:9,16).

இன்று கிறிஸ்து தம்முடைய சபையின் தூய்மையையும் வல்லமையையுங்குறித்து கவலைப்படுகிறாரா? இவைகளிரண்டும் ஒன்றோடொன்று கைகோர்த்து செல்லுகின்றன. சபை தூய்மையாயில்லாவிட்டால் அது வல்லமையுடனிருக்க முடியாது. சபையை நல்லொழுக்கத்தோடு வைப்பதன் நோக்கம், அதைத் தூய்மையாகவும் வல்லமையுடையதாகவும் வைத்திருப்பதாகும்.

சபை நல்லொழுக்கத்தின் நோக்கம்

சபை நல்லொழுக்கத்தின் நோக்கம் தவறு செய்தவரை தண்டிப்பது மட்டுமல்ல, பாவத்தினுள் விழுந்த ஒருவரை பழைய நிலைக்குக்கொண்டு வருவதும் கூடத்தான். மத்தேயு 18இல் கர்த்தர் இந்தக் கட்டளையைக் கொடுத்திருக்கிறார்: “உன் சகோதரன் உனக்கு விரோதமாகக் குற்றஞ் செய்தால், அவனிடத்தில்தான் போய், நீயும் அவனும் தனித்திருக்கையில், அவன் குற்றத்தை அவனுக்கு உணர்த்து; அவன் உனக்குச் செவிகொடுத்தால், உன் சகோதரனை ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டாய். அவன் செவிகொடாமற் போனால், இரண்டு மூன்று சாட்சிகளுடைய வாக்கினாலே சங்கதிக ளெல்லாம் நிலைவரப்படும்படி, இரண்டொருவரை உன்னுடனே கூட்டிக் கொண்டுபோ. அவர்களுக்கும் அவன் செவிகொடாமற்போனால், அதைச் சபைக்குத் தெரியப்படுத்து; சபைக்கும் செவிகொடாதிருப்பானானால், அவன் உனக்கு அஞ்ஞானியைப்போலவும் ஆயக்காரனைப்போலவும் இருப்பானாக” (15-17).

இது மிகக் கடுமையானதாய் காணப்படுகிறது. அப்படியானால் சபை நல்லொழுக்கத்தின் நோக்கம் என்ன? “நீ உன் சகோதரனை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளுவதற்காக.” அவன் மேல் உள்ள அன்பினால் நீ அவனை எதிர்த்து நல்லொழுக்கமுடையவனாக மாற்ற வேண்டும். உண்மையிலேயே அவன் ஆவிக்குரிய வனாயிருந்தால், தன் பாவத்தை அவன் அறிக்கையிடுவான். அவன் வீழ்ந்த இடத்திலிருந்து பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவரப்படுவான். நீ உன் சகோதரனை ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டாய். ஆனால் அவன் கிறிஸ்துவில் நிலைகொண்டிராத ஒரு சகோதரனாக இருந்தால், அவன் “ஆட்டுத் தோலைப் போர்த்திய ஓநாய்” “ஆக மட்டுமேயிருந்தால், கிறிஸ்துவுக்காகவும் உன் சபைக்காகவும் அவனை ஒரு அஞ்ஞானியாக நடத்தி சபையின் தூய்மையை காப்பாற்றவேண்டும் என்று உனக்கு உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் உண்மையாகவே அவன் அப்படியானவன்.

சபை நல்லொழுக்கத்திற்கு இன்னொரு நோக்கம், கிறிஸ்துவின் மேலும் அவனுடைய சபையின் மேலும் உள்ள அன்பு. தேவனுக்கு மகிமை

செலுத்துவது, கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்துவது, தூய்மை, வல்லமையோடிருப்பது, சாட்சி கொடுப்பது ஆகியவை சபை நல்லொழுக்கத்தின் நோக்கங்களாகும். சபை நல்லொழுக்கத்தை நாம் செயல்படுத்தத் தவறுவது, நாம் இவைகளில் அக்கறை கொள்ளவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. நாம் தேவனையும், உயிர்த்தெழுந்த, உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்துவையும் மகிமைப்படுத்துவதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை; இந்த உலகத்தில் சபையின் சாட்சியில் அக்கறை கொள்ளவில்லை; வீழ்ச்சியடைந்த ஒருவரைப் பற்றியுங்கூட நாம் கவலைப்படவில்லை என்பதை இது காட்டுகிறது.

ஒன்பதாவது வசனத்தில் பவுல், இது கொரிந்தியருக்கு எழுதிய அவரது முதல் கடிதம் அல்ல என்று குறிப்பிடுகிறார்: “விபச்சாரக்காரரோடே கலந்திருக்கக்கூடாதென்று நிரூபத்தில் உங்களுக்கு எழுதினேன். ஆனாலும், இவ்வுலகத்திலுள்ள விபச்சாரக்காரர், பொருளாசைக்காரர், கொள்ளைக்காரர், விக்கிரகாராதனைக்காரர் இவர்களோடு எவ்வளவும் கலந்திருக்கக் கூடாதென்று நான் எழுதவில்லை; அப்படியானால் நீங்கள் உலகத்தைவிட்டு நீங்கிப்போக வேண்டியதாயிருக்குமே” (9-10). கர்த்தர் நாம் உலகத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும் என்ற கருத்துடைய வரல்ல. “நீர் அவர்களை உலகத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளும்படி நான் வேண்டிக் கொள்ளாமல், நீர் அவர்களை தீமையினின்று காக்கும்படி வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்” (யோவான் 17:15) என்று வாசிக்கிறோம்.

இந்த உலகத்திலிருக்கும் நெறியற்ற மக்களோடு கூடியிருக்கும்படி நமக்கு உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது உங்களுக்கு ஒரு அதிர்ச்சியைக்கொடுப்பதாக இருக்கலாம். இதை நீங்கள் விரும்பவும் மாட்டீர்கள். நீங்கள் இதைச் செய்யவும் மறுக்கலாம். ஆனால் இதை நினைவில் வைத்திருங்கள்: பிதா இயேசுவை இந்த உலகத்தில் அனுப்பிய அதே பிரகாரமாக, இயேசு நம்மை இந்த உலகத்தினுள் அனுப்பினார். அவர் விபச்சார மக்களோடு இணைக்கப்பட்டவராயிருந்தாரா? நான்கு சுவிசேஷங்களையும் வாசியுங்கள், அவர் இணைக்கப்பட்டிருந்தார் என்று கண்டு கொள்ளுங்கள். அவர் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்த பொழுது அதற்குச் செவி கொடுத்தவர்களே அந்த மக்கள். பாவிகளோடு உங்களுக்குத் தொடர்பு இல்லாவிட்டால், எப்படி அவர்களோடு சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுவீர்கள்?

விசுவாசிகளைப்போல பாசாங்கு செய்யும் விபச்சாரராகிய மக்களிடமிருந்து தங்களை பிரிக்க வேண்டும் என்று பவுல் கொரிந்தியர்களுக்குச் சொல்லுகிறார்” ஒருவன் விபச்சாரக்காரனாயாவது, பொருளாசைக் காரனாயாவது, விக்கிரகாராதனைக்காரனாயாவது உதாசீனனாயாவது, வெறியனாயாவது, கொள்ளைக்காரனாயாவது இருந்தால், அவனோடே கலந்திருக்கக் கூடாது” (11). ஒரு மனிதன் ஒரு விசுவாசியைப்போல

பாசாங்கு செய்து, அவனுடைய வாழ்க்கைமுறை சரியானபடி இல்லாவிட்டால் அவனோடு கலந்திருக்கக்கூடாது. மக்கள் ஒருவரின் தன்மைகளைப்பற்றி சீக்கிரமே கண்டுகொள்வார்கள். நாம் நம்முடைய வாழ்வில் கொடுக்கும் கணியினால் அறியப்படுவோம் என்று இயேசு சொன்னார். பாசாங்கு செய்யும் ஒரு சகோதரன், தான் உண்மையில் ஒழுங்கான வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்காவிட்டால் அவனோடு நீ சேர்ந்திருப்பதை மற்றவர்கள் கண்டால், அவர்கள் உன்னையும் அவனைப்போன்ற போலி என்று எண்ணுவார்கள்.

13. “நல்லொழுக்கத்தைப்பற்றிய விவாதங்கள்”

(I கொரிந்தியர் 6: 1 - 8)

பவுல் ஆறாவது அதிகாரத்தில் இந்தக் கடிதத்தை எழுதும் பொழுது, கொரிந்து சபையில் இருந்த மற்றொரு பிரச்சினையைப் பற்றிக் கூறுகிறார். விசுவாசிகள் ஒருவரோடொருவர் இணைந்து செயல்படாத போது கொரிந்து பட்டணத்தின் சிவில் நீதிமன்றங்களில் வழக்குத் தொடரும் அளவுக்கு நிலைமை சீரழிந்தது.

இந்தக் காரியம் பவுல் அவர்களுக்குப் போதித்த எல்லாக் காரியங்களுக்கும் ஒரு முரண்பாடாயிருந்தது. விசுவாசிகள் அஞ்ஞானியின் நீதிமன்றத்துக்குப்போய் இயல்பான மனிதனும், ஆவிக்குரியபடியல்லாத மனிதனுமான ஒரு நீதிபதியின் முன்னின்று, அவனிடம், “நாங்கள் ஆவிக்குரிய மனிதர்கள், எங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனையிருக்கிறது, அதற்குத் தீர்வுகாணும் ஞானம் எங்களுக்கில்லை. எங்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியிருந்தும், உமக்கு அது இல்லாவிட்டாலும், எங்களிடமில்லாத உம்மிடமிருக்கும் ஞானம் எங்களுக்குத் தேவை” என்று ஏன் அவரிடம் சொல்ல வேண்டும்? பவுல் இரண்டாம் அதிகாரத்தை எழுதியபொழுது இந்தப் பிரச்சினை அவர் மனதில் இருந்தது, “பரிசுத்தவான்கள் உலகத்தை நியாயந்தீர்ப்பார்களென்று அறியீர்களா... அற்ப வழக்குகளைத் தீர்க்க நீங்கள் அபாத்திரரா?”

இன்னும் பவுல், ஒருநாள் விசுவாசிகள், “உலகத்தை நியாயந்தீர்ப்பார்கள்” (2) என்று எழுதினார். நாம் அதைச் செய்யும்போது வாழ்க்கையின் மிகச் சாமானிய காரியங்களைப் பற்றி ஏன் நாம் தீர்ப்பளிக்கக்கூடாது?” உங்களுக்கிடையே வழக்குகள் இருக்கின்றன என்பதன் அர்த்தம், ஏற்கெனவே நீங்கள் முற்றிலுமாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டீர்கள் என்பதே,” இதுவே பவுல் ஏழாம் வசனத்தில் எழுதியுள்ளதன் சாராம்சம்.

மாயமாலக்காரர்களாகிய விசுவாசிகளுடன் கலந்திருப்பது அவர்களின் சாட்சியை கறைபடுத்துவதுபோல (அதிகாரம் 5), இந்த வழக்குகள் அவர்கள்

விசுவாசிப்பதாக பாவனை செய்யும் எல்லாக்காரியங்களையும் கேலி செய்வதாயிருக்கிறது. எனவே அப்போஸ்தலர் “ஏன் சிறிது ஏமாற்றப்பட்டால் என்ன?” என்ற தீர்வோடு வந்தார். (7). வெறுமனே உன் நஷ்டங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, ஏமாற்றப்படுவது கர்த்தருக்கு அதிகமாக மதிப்பளிக்கும் ஒரு செயலாயிருக்கும். இதற்கு மாறாக, நீங்களே தவறு செய்து உங்கள் சொந்த சகோதரர்களை ஏமாற்றுவார்களாக இருக்கிறீர்கள் - இந்த முறையினால் கிறிஸ்துவையும், சபையையும் முட்டாள் தனமாகத் தோன்றும்படிச் செய்கிறீர்கள்.

பொதுவான ஆவிக்குரிய ஒரு தீர்வு

திருத்தம் செய்யும் இந்த நிருபத்தை நீ ஆய்வுசெய்யும்பொழுது, கொரிந்து சபையில் பவுல் எழுதிய ஒவ்வொரு பிரச்சினைக்கும் தாமே தகுந்த தீர்வைக் கொடுப்பதை நீ கண்டுகொள்வாய். எனினும், பன்னிரெண்டு முதல் பதினான்கு அதிகாரங்களை நாம் பார்க்கும்போது, அவர் பொதுவான தன்மையையுடைய ஆவிக்குரிய தீர்வுகளை அளிக்கிறார். கொரிந்து சபைகளைப் பற்றி அவர் எழுதிய எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் பொதுவானத் தீர்வு, பன்னிரண்டிலிருந்து பதினாலாம் அதிகாரம் வரையில், குறிப்பாக பதிமூன்றாம் அதிகாரத்தில் காணப்படுகிறது. அந்த அதிகாரத்தில் பவுல் எழுதும் சிறிய குறிப்பு சுயநலமற்ற அகேப் (agape) என்னும் அன்பேயன்றி சுயமையம் கொண்ட அன்பல்ல. இயற்கையாக, நாம் சிந்திக்கும் செயல்படும் எல்லாக் காரியங்களுக்கும் மையத்தில் சுயம் இருக்கிறது. ஆனால், கிறிஸ்து நமக்குள் வரும்பொழுது அவர் நமக்கு ஒரு புதிய மையத்தைக் கொடுக்கிறார் என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

எடுத்துக்காட்டாக, தமஸ்கு செல்லும் பாதையில் பவுல் இயேசு கிறிஸ்துவை சந்தித்தபொழுது, தன்னுடைய வாழ்க்கைக்கு அவர் ஒரு புதிய மையத்தைக் கண்டார். இயேசுகிறிஸ்துவே அவர் வாழ்வின் மையமானார். அதன்பின் அவருடைய வாழ்வு ஒரு புதிய மையத்தைச் சுற்றி சுழன்றது. அவர் செய்த எல்லாக் காரியங்களையும், பிரச்சினையையும் சந்தித்தபோது அது எப்படி கிறிஸ்துவ வாழ்க்கையைப் பாதித்தது என்று சிந்தித்தார். பவுல் தன் வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு கடினமான சூழ்நிலையிலும் கிறிஸ்துவுக்கு இதனால் என்ன இருக்கிறது? இதனால் எப்படி கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்த முடியும்?” என்றே கேட்டு அணுகுகிறார்.

ஒருவர்தான் ஒருவர் வழக்குத்தொடரும் இந்த விசுவாசிகளுக்கு அவர் கூற விரும்பியது இதுவே. இந்தப் போராட்டங்களுக்கு தீர்வு காண்பதைப் பற்றி எண்ணாமல், கிறிஸ்துவை மகிமைப்படுத்தும் வழியில் இந்தப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு காண்பது எப்படியென்று சிந்தியுங்கள். கிறிஸ்துவை

மையமாகக் கொண்டு எடுக்கப்படும் தீர்மானம் உங்களுக்கு நஷ்டம் வந்தாலும் கிறிஸ்துவையும் அவர் சபையையும் நீங்கள் மேன்மை படுத்துவதைக் காட்டுகிறது.

குறிப்பான ஆவிக்குரிய தீர்வு

நான்காவது வசனத்தில் விவாதமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சீடர்களுக்கு பவுல் ஒரு மாற்றுத் தீர்வளிக்கிறார்: “இந்த ஜீவனுக்கேற்ற வழக்குகள் உங்களுக்கு இருந்தால், தீர்ப்பு செய்கிறதற்கு, சபையில் அற்பமாய் எண்ணப்பட்டவர்களை நியமித்துக் கொள்ளுங்கள்!” நமக்கு ஒரு சிறிய பிரச்சினை ஏற்படும் பொழுது, அந்தக்காரியங்களைப் பற்றிக் கேட்க குறைந்த ஞானமுடைய அல்லது அனுபவமுடையவர்களை நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்று அவர் புத்திமதியளிக்கவில்லை. பரிசுத்த ஆவியானவர் வாசம் செய்யும் விசுவாசிகள், ஆவிக்குரிய மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண, பரிசுத்த ஆவியானவர் இல்லாத மக்களைவிட அதிகத் தகுதிபெற்றவர்கள் என்று அவர் சொல்லுகிறார்.

எனவே உங்கள் உள்ளூர் சபையில் இரண்டு மக்களிடையே, பரம்பரை சொத்து தொடர்பான அல்லது தொழில் காரியங்கள் பற்றிய பிரச்சினை யிருந்தால், சபையில் தொழில் அனுபவமுடைய இரண்டு தெய்வபக்தியுள்ள மக்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்களிடம் உங்கள் வழக்குகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். இதில் ஈடுபட்ட இருதரத்தாரையும் வரும்படிச் கேட்டுக் கொண்டு இந்தக் காரியங்களைப்பற்றி பரிசுத்த ஆவியானவரின் தீர்வைக் கண்டு தீர்ப்பளியுங்கள். பவுலினால் ஏவப்பட்ட இந்த ஆலோசனை அலட்சியம் செய்யப்படாமல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, ரோம கத்தோலிக்க சபையில் இன்று “ ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பிரமாணம்” (Canon law) என்றழைக்கப்படுகிறது.

14. “பாலியல் பாவங்களுக்கான

குறிப்பானத் தீர்வுகள்”

(1 கொரிந்தியர் 6 : 9 - 20)

அப்போஸ்தலர் பவுல் ஆவிக்குரிய சுதந்திரத்துக்காகப் பரிந்து பேசுவரா கவும் பாரம்பரியக் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்ப்பவருமாய் இருந்தால், கொரிந்து விலுள்ள அதிக புத்திசாலித் திறமையுடைய சில விசுவாசிகள், “எனக்குள் ஆவியானவர் வாசம் செய்வதால் எனக்கு எதையும் செய்யும் சுதந்தரமிருக் கிறது. நான் விரும்பும் எதையும் சுயேச்சையாகச் செய்யலாம்” என்று சொல்லு கின்றனர். ஆனால் பவுல் போதித்தது இதுவல்ல. பவுல் ‘ஆவிக்குரிய

வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் தாம் விருப்பப்பட்ட எதையும் செய்யலாம்; அதற்கு உரிமையிருக்கிறது’ என்று கூறவில்லை.

“அநியாயக்காரர் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்திரப்பதில்லையென்று அறியீர்களா?” என்று அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தி அவர் இந்த வசனப் பகுதியை ஆரம்பிக்கிறார் (9). இன்னும் அவர்களில் சிலர் வேசிமார்க்கத் தாரும், விபச்சாரக்காரரும், விபச்சாரிகளும், ஆண்புணர்ச்சிகாரரும் இன்னும் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருந்தனர். “ஆயினும் கர்த்தராகிய இயேசுவின் நாமத்தினாலும், நமது தேவனுடைய ஆவியினாலும் கழுவப்பட்டீர்கள், பரிசுத்த மாக்கப்பட்டீர்கள், நீதிமாண்களாக்கப்பட்டீர்கள்” (11).

அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட இந்த மக்களிடம் பவுல், “இதைப்போன்ற பெரிய அற்புதத்தை எப்படி சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும்?” என்று கேட்கிறார். ஒருவேளை இந்தக் கொரிந்திய விசுவாசிகளில் சிலருக்கு தங்கள் பழைய வாழ்க்கை முறைகளை விட்டுவிடுவதில் துன்பங்கள் இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் இன்னும் பாலியல் பாவங்களைச் செய்யும்படி ஏற்படும் சோதனைகளினால் தத்தளித்தனர். இது புரிந்து கொள்ளக்கூடியதுதான். அப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதன் அந்த மாதிரியான வாழ்க்கை முறையிலிருந்து விடுபடுவதும், வெற்றிபெறுவதும் கடினமான காரியம்தான். இருந்தாலும், பவுல் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக வந்த புதிய சிருஷ்டிகள் பாவம் செய்யக்கூடாது என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

பன்னிரெண்டாம் வசனத்தில் தங்களுடைய ஆவிக்குரிய சுதந்திரத்தைப் பற்றி தவறாகக் குறிப்பிடும் மக்களைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார். பவுல் தன்னுடைய விவாதத்தில், “எல்லாக் காரியங்களும் எனக்கு அனுமதிக்கப் படக்கூடியது, ஆனால் எல்லாக் காரியங்களும் நன்மையளிப்பவையல்ல” என்று எழுதுகிறார். பவுல், “எல்லாக் காரியங்களும் எனக்கு அனுமதிக்கப்படலாம், ஆனால் எந்தக் காரியமும் என்மேல் அதிகாரம் செலுத்த அனுமதிக்க மாட்டேன்,” என்று விவாதிக்கிறார்.

நீ இருக்கிறபடியே இயேசுவிடம் வரும்பொழுது, அவர் உன்னை மன மாற்றமடையச் செய்கிறார், நீ வந்தபடியே திரும்பிப்போக மாட்டாய். இந்த நிலையிலிருந்து உன் வாழ்க்கையைக் கிறிஸ்து மட்டுமே கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அதுவே உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் வல்லமை, பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமை. உன் வாழ்க்கையில் இயேசு ஆண்டவராயிருந்தால், வேறுயாரும், அல்லது வேறு ஒன்றும் ஆண்டவராயிருக்கமுடியாது. பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையினால் இயேசு கிறிஸ்து உன் ஆண்டவராயிருக்கும்போது வேறு ஒரு நபராலும் கீழ்ப்படுத்த முடியாது.

பதிமூன்றாம் வசனத்தில் இன்னொரு பெரிய விவாதத்திற்கு, ஆழ்ந்த கருத்துடைய ஒரு உவமையைப் பயன்படுத்துகிறார். “வயிற்றுக்கு போஜனமும் போஜனத்துக்கு வயிறும் ஏற்கும்; ஆனாலும் தேவன் இதையும் அதையும் அழியப்பண்ணுவார். சரீரமோ வேசித்தனத்திற்கல்ல, கர்த்தருக்கே உரியது; கர்த்தரும் சரீரத்திற்கு உரியவர்.” பவுல் சொல்லுகிறது என்ன வென்றால் : தேவன் உணவுக்காகப் பசியைக் கொடுத்திருக்கிறார், உணவை ஜீரணிக்க அவர் வயிற்றைக் கொடுத்திருக்கிறார். இது நன்மையான காரியம். ஆனால், வேதாகமம், “இதன் அர்த்தம் உனக்குத் தேவையான அளவுக்கு அதிகமாக உண்ண வேண்டும் என்பதல்ல,” என்று சொல்லுகிறது.

நம்முடைய சரீரங்கள் வேசித்தனத்துக்காக உருவாக்கப்பட்டதல்ல. அவைகள் தேவனுக்காக அவர் வாசம் செய்யும் இடங்களாக உருவாக்கப்பட்டவைகள். சிலுவையின்மேல் இயேசு உங்களுக்காக மரித்தபொழுது, அதிக விலைகொடுத்து உங்களை வாங்கினார், உங்களை மீட்டார். உங்களை வாங்கியிருப்பதால், நீங்கள் அவருக்குச் சொந்தமானீர்கள். இதனால் பவுல், “உங்கள் சரீரத்தினால் தேவனை மகிமைப்படுத்துங்கள்,” (20) என்று சொல்லுகிறார்.

இந்த வசனத்தில் பல வகை விவாதங்கள் இருந்தாலும், அதன் சுருக்கம், ஒன்றே : “வேசித்தனத்துக்கு விலகியோடுங்கள்,” (18) என்பதே. இதைப் போல வேறு எந்த பாவமும் சரீரத்தைப் பாதிப்பதில்லை. உன் சரீரம் தேவனுடைய ஆலயமாயிருப்பதாலும், நீ அவரோடு ஒன்றாயிருப்பதாலும், மணமானவர் ஒரு வாழ்க்கைத் துணையோடு மட்டும் ஒன்றுபடலாம். மற்ற மக்களோடு சரீரத்தில் ஒன்றாயிருக்க உனக்கு உரிமையில்லை. பவுல், நம்முடைய சரீரம் தேவனுடைய ஆலயமாயிருப்பதால், ஒரு விபச்சாரியுடன் ஒரே மாம்சமாயிருக்கக்கூடாது என்று காரணம் காட்டுகிறார் (16, 19).

தேவவசனங்கள் அநேக இடங்களில் நாம் பலமான தூண்களல்ல என்று சொல்லுகிறது. இதனாலேயே, நாம் சோதிக்கப்படும் சூழ்நிலைகளைத் தவிர்க்கவேண்டும், தவறான காரியத்தில் சிக்கிக்கொண்டு நம்மை மீட்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது. இதைத் தவிர்க்க நாம் உண்மையில் வேசித்தனத்துக்கு விலகியோட வேண்டும். நம்முடைய இருதயத்தின் ஆழத்தில் பாலியல் பாவம்செய்ய நமக்கு விருப்பமில்லை. அதனால் நாம், நமக்கென்றே ஒரு தகுதியை வரையறுத்துக் கொண்டு, தவறான வழியில் செல்லாமலிருக்க பாதுகாப்பு வேலிகளை கட்டவேண்டும்.

15. “திருமண உறவு கையேடு”

(I கொரிந்தியர் 7)

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதலாம் நிரூபத்தில் பவுல், ஒரு புதிய பிரச்சினையைப்பற்றி எழுதுவதுமல்லாமல், கடிதத்தின் ஒரு புதிய பகுதியைத் துவங்குகிறார். சபையிலுள்ள பிரிவினைகளையும், நல்லொழுக்கமற்ற மனிதனையும், அவர்களுடைய வழக்குகளையும் பற்றி, அவர் குலோவேயாளின் வீட்டுச் சபைகளிலிருந்து தெரிந்துகொண்டார். இந்தச் சபையிலிருந்து பவுலுக்குக் கிடைத்த ஒரு கடிதத்தில் எழுதப்பட்ட காரியங்களைக் குறித்து பவுல் இப்பொழுது எழுதத்துவங்குகிறார்.

திருமணம் செய்து கொள்ளுவதைப்பற்றி அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு அவரது பதில் யாவருக்கும் நன்மை கொடுக்கக்கூடியது. இன்றும் அநேக போதகர்கள் அவர் கூறிய போதனைகளை ஒரு திருமண உறவின் கையேடாகவே கருதுகின்றனர். சபை அங்கத்தினர்கள் திருமண உறவு, விவாகரத்து, திரும்பவும் திருமணம் செய்துகொள்ளுவது இன்னும் திருமண உறவுபற்றிய பல கேள்விகளை எழுப்பும்போது, இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் கூறிய போதனைகளை போதகர்கள் தம் சபையினருக்கு அறிவுறுத்த பயன்படுத்துகின்றனர்.

இந்த அதிகாரத்தின் குறிப்பிட்ட போதனைகளைப் புரிந்துகொள்ள, பொதுவான சில அபிப்பிராயங்களுடன் நான் துவங்க வேண்டும். முதலாவது, முதல் இரண்டு வசனங்களிலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டது. பவுல், “ஸ்திரீயைத் தொடாமலிருப்பது மனிஷனுக்கு நல்லது (திருமணம் செய்துகொள்ளாமலிருப்பது). ஆகிலும் வேசித்தனம் இராதபடிக்கு அவனவன் தன்சொந்த மனைவியையும், அவளவள் தன் சொந்த புருஷனையும் உடையவர்களாயிருக்க வேண்டும்,” என்று சொல்லுகிறார். இது திருமண உறவைப்பற்றிய ஒரு பயங்கரத் தோற்றமாயிருக்கிறது அல்லவா? முதல் இரண்டு வசனங்களைப் புரிந்துகொள்ளத் திறவுகோலாக இருபத்தாறாம் வசனம் காணப்படுகிறது. இங்கே பவுல், “இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம்,” என்று எழுதுவதின் அர்த்தம் என்ன?

சபை வரலாற்றின் முதல் முன்னூறு ஆண்டுகளில் சபை மிகுந்த உபத்திரவங்களை அனுபவித்திருக்கிறது. வீட்டுச் சபைகளில் ஏன் சந்தித்தனர் என்பதற்கு இது ஒரு காரணம். மூன்று நூற்றாண்டுகளாக சபை ஒரு இரகசிய அமைப்பாக இருந்தது. ரோம சக்ரவர்த்தியாக சார்லிமானே (Charlemagne) 313 கி.பி.யில் ரோம நாட்டின் குடிமக்களுக்கு கிறிஸ்தவ மதத்தை சட்டபூர்வமாக வழிபடமுடியும் என்று அறிவித்தபின்னரே இந்தத் துன்புறுத்தல் நிறுத்தப்பட்டது.

இந்த அதிகாரம் முழுவதையும், விசுவாசிகள் துன்புறுத்தப்பட்டதை மனதில்கொண்டு பவுல் எழுதுகிறார். தனிமையாகவே நிலைத்திருப்பது நல்லது என்று பவுல் எழுதுவதற்கு இது ஒரு காரணம். எனினும், நீ தனியாயிருந்து, சோதனைகளோடு போராடிக்கொண்டிருந்தால், அப்பொழுது வேசித்தனத்தைத் தவிர்க்க, நீ திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். வேகிறதைப்பார்க்கிலும் விவாகம்பண்ணுகிறது நலம் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

பொதுவான ஒரு இரண்டாவது அபிப்பிராயம் இந்த அதிகாரத்தின் தெய்வீக ஏவுதலோடுத் தொடர்புடையது. இந்தத் திருமண உறவு கையேட்டின் அநேக இடங்களில் பவுல், “இதை நான் கட்டளையாகச் சொல்லாமல், யோசனையாகச் சொல்லுகிறேன்,” என்று எழுதுகிறார். அல்லது அவர் “நான் அல்ல, கர்த்தரே,” என்று எழுதுகிறார். இந்த வாக்கியங்கள், “நான் சொல்லவில்லை, கர்த்தர் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறார்,” அல்லது “கர்த்தர் சொல்லவில்லை, நானே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்று பவுல் எழுதுவதைப்போல தொனிக்கிறது. சிலர் சில இடங்களில் பவுல் கர்த்தரிடமிருந்தல்ல என்று அவர் கூறியதெல்லாம் தெய்வீகமாகத் தூண்டப்பட்டதல்ல என்று தவறாக முடிவெடுக்கிறார்கள். ஏழாம் அதிகாரத்தின் கடைசி வார்த்தைகளில் பவுல், “என்னிடத்திலும் தேவனுடைய ஆவி உண்டென்று எண்ணுகிறேன்,” என்று எழுதியவைகளைக் காணத் தவறாதீர்கள். இங்கே பவுல் தாம் நினைப்பதை நமக்குச் சொல்லும்பொழுது, அவர் பரிசுத்த ஆவியானவரின் தூண்டுதலினால் எழுதுகிறார் (7:40) என்பதே இதன் பொருள்.

பவுல் தான் எப்போது பேசுகிறாரென்றும் அல்லது கர்த்தர் எப்பொழுது பேசுகிறார் என்றும் சொல்லாமலிருந்தால், இந்த எல்லா வாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தமென்ன? திருமணம் என்ற கருத்தை இயேசுவின் போதனையின்படி பவுல் மிகக்கவனமாகக் கட்டியெழுப்புகிறார். திருமண உறவைப்பற்றி இயேசு என்ன போதித்தார் என்பதன் தொடர்பான கேள்வியைக் கொரிந்தியர் கேட்டபோது, எடுத்துக்காட்டாக மத்தேயு 5 அல்லது மத்தேயு 19 - அப்போது பவுல் “இந்த கேள்விக்கு நான் பதிலளிக்க வேண்டியதில்லை, ஏனெனில் கர்த்தரே அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்திருக்கிறார்,” என்று எழுதுகிறார்.

ஆயினும் அவர்கள் கேட்ட சில கேள்விகள் இயேசு குறிப்பிடாத காரியங்களைக் குறித்தவை. அதைப்போன்ற ஒரு கேள்வி இது: “விசுவாசிகளல்லாத ஒரு ஆணும், பெண்ணும் திருமணம் செய்துகொண்டார்கள் என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். இப்பொழுது இவர்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?” இப்படிப்பட்ட திருமண உறவுப் பிரச்சினையைப்பற்றி இயேசு பேசவில்லை. பன்னிரண்டாவது வசனத்தில் பவுல் இந்தக் கேள்வியைப்பற்றி எழுதும்பொழுது,

“கர்த்தர் அல்ல, நானே சொல்லுகிறதாவது,” என்று எழுதுகிறார். ஆயினும், இது ஏவப்பட்ட கட்டளை, ஏனெனில் அவர் தேவனுடைய ஆவியின் தூண்டுதலினால் எழுதுகிறார் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள்.

16. “திருமணம் செய்துகொண்டவர்களின் பாலியல் வாழ்வு”

(1 கொரிந்தியர் 7:1-6)

திருமணம் செய்துகொண்ட தம்பதியரின் வாழ்க்கையில் பாலுறவின் நோக்கம் என்ன? அது இனப்பெருக்கத்துக்காக மட்டுமா? இதுதான் அதன் ஒரே நோக்கமா?

சபை வரலாறு முழுவதிலும் கிறிஸ்துவை பக்தியுடன் பின்பற்றுபவர்கள் இந்தக் கேள்விகளைப்பற்றி நன்கு ஆராய்ந்தனர். மூன்று முதல் ஐந்து வசனங்களில் கொரிந்துவிலுள்ள தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட திருமணமான தம்பதிகளுக்கு நெருங்கிய உடல் உறவைப்பற்றி, பவுல் தாம் ஏவப்பட்டபடி திருமண ஆலோசனையளிக்கிறார்.

பவுல் : “புருஷன் தன் மனைவிக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யக்கடவன்; அப்படியே மனைவியும் தன் புருஷனுக்குச் செய்யக்கடவள். மனைவியானவள் தன் சுயசரீரத்திற்கு அதிகாரியல்ல, புருஷனே அதற்கு அதிகாரி; அப்படியே புருஷனும் தன் சுயசரீரத்துக்கு அதிகாரியல்ல, மனைவியே அதற்கு அதிகாரி, உபவாசத்திற்கும் ஜெபத்திற்கும் தடையிராதபடிக்கு இருவரும் சிலகாலம் பிரிந்திருக்கவேண்டுமென்று சம்மதித்தாலன்றி, ஒருவரை விட்டு ஒருவர் பிரியாதிருங்கள்; உங்களுக்கு விரதத்துவம் இல்லாமையால் சாத்தான் உங்களைத் தூண்டிவிடாதபடிக்கு, மறுபடியும் கூடி வாழுங்கள்” (3-5).

தனியாக ஜெபம் செய்வதற்கும், உபவாசம் இருப்பதற்கும் ஈடுபட்டிருப்பது மட்டுமே நெருங்கிய பாலுறவு உரிமைகளை உங்கள் மனைவி அல்லது கணவனுக்கு மறுப்பதற்கான ஒரே அடிப்படையான காரணமாக இருக்கலாம். தனித்தனியே உங்களை உபவாசத்துக்கும் ஜெபத்துக்கும் ஒப்புக் கொடுக்க ஒருவருக்கொருவர் சம்மதித்தாலன்றி ஒருவர் மற்றவருக்கு மறுக்கக் கூடாது. இதன்பின், உங்களுக்கு சோதனை ஏற்படாதபடி திரும்பவும் உங்கள் உறவுகளைத் தொடருங்கள்.

இந்த வசனங்களிலிருந்து நாம் அநேக முக்கியமான கருத்துக்களை எடுத்துத் தொகுக்கலாம். இதில் முதலாவதாக: அவர்கள் இருவரும் ஒரே மாம்

சமாயிருப்பார்கள். மனைவியின் உடல் தன் கணவனுக்கும், கணவனின் உடல் தன் மனைவிக்கும் சொந்தமாயிருக்கிறது. கணவனுக்குத் தன் உடலின் மீது முழு உரிமைகளும் இல்லை. அதுபோலவே, மனைவிக்குத் தன் உடல் மேல் முழு உரிமைகளும் இல்லை. அவள் கணவனுக்கு அவளுடைய உடலின் மேலும் உரிமைகள் இருக்கின்றன.

இரண்டாவது கொள்கை, விபச்சாரம் செய்யத் தூண்டப்படுவதற்கு எதிராக உயர்ந்த பாதுகாப்பாக இருக்கிறது: திருமண உறவில் நல்ல திருப்தியளிக்கக்கூடிய உடல் உறவு இருப்பது, சோதனைக்குட்படாமல் ஒருவனை, ஒருத்தியைக் காக்கிறது. இந்த வழியில், உலகத்தில் சென்று மற்றவர்களோடு இடைபடும் பொழுது, நீங்கள் திருப்தியடைந்தவராக இருப்பதால், தூண்டுதல்கள், சோதனைகள் அந்த அளவுக்கு உன்னைச் சேதப்படுத்த முடியாது. பழைய ஏற்பாட்டில் நீதிமொழிகள் புத்தகமும் திருமணம் செய்து கொண்ட வாலிபருக்கு இதே ஆலோசனையை அளிக்கிறது (நீதி. 5:15-20).

மூன்றாவது கொள்கை, திருமண உறவில் ஒருவரோடொருவர் சம்மதத்துடன் உள்ள நெருங்கிய உடல் உறவின் செயல்பாட்டைக் குறிக்கும். இந்த உறவில் எது சரி அல்லது எது தவறு, எது இயல்பானது அல்லது எது இயல்பல்லாதது என்பதைப்பற்றிய கேள்விகள் அடிக்கடி கேட்கப்படுகின்றன. ஒரு தம்பதியினர் சராசரியாக எத்தனை முறை உடல் உறவு கொள்ளலாம்? இந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் அந்தந்த தம்பதியரிடம் தான் உள்ளது. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் புரிந்து கொள்ளுதலுடனும் சம்மதத்துடனும் செயல்படுவதே சரியாகும்.

இன்னொரு முக்கியமான கொள்கை, அவர்களுடைய இந்த உறவு அவர்கள் திருமண உறவுக்கு முக்கியமானதாக இருந்தாலும் தேவனோடுள்ள உறவை அவர்கள் தனியாகவும் தங்களுக்குள் மட்டும் தொடருகின்றனர்.

திருமணமான இரண்டு பேரின் உறவு, உடல் சம்பந்தமானது மட்டுமல்ல என்று இயேசு போதித்தார். தேவன் திருமண உறவை அமைத்தபொழுது, திருமணம் செய்துகொண்ட தம்பதியர் இருவரும், ஆவியிலும் மனதிலும் ஒன்றுபட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றுத் திட்டமிட்டார், அப்பொழுது உடல்மீதியான நெருக்கம், ஆழ்ந்த உறவின் வெளிப்பாடாக, மகிழ்ச்சியுடையதாக இருக்கும். பவுல், இயேசுவின் இந்தத் திருமணக் கொள்கையின் மேலாக, ஒரு உட்கருத்தையும் கூட்டி எழுதுகிறார். அதாவது ஒரு தம்பதியர் தேவனோடு தொடரும் உறவு, அவரவருக்கே உரியதாகவும், தனிப்பட்டதாகவும் இருந்தாலும் அது அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து தேவனோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு உறவாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். ஒரு திருமண

மான தம்பதியினரை ஒன்றாக்கும் ஆவிக்குரிய பந்தம், அவர்கள் ஒன்றுகூடி ஜெபிப்பதாலோ, ஒன்றாகச் சபைக்குச் செல்லுவதாலோ மட்டும் ஆனதல்ல. ஒரு மனிதனுக்கும் அவனுடைய மனைவிக்கும் கிறிஸ்துவுடன் ஆவிக்குரிய ரீதியில் ஐக்கியம் இருக்க வேண்டும்.

உங்கள் திருமண உறவு பலவீனமடைகிறது என்றும், ஆழ்ந்த தோழமை சரியாக இல்லாமலிருக்கிறது என்றும் நீ கண்டுகொண்டால், நீ என்ன செய்வாய். அப்படியானால் நீங்கள் இருவரும் தேவனோடு ஆழ்ந்த உறவைத் தேடுங்கள். ஆவிக்குரிய பந்தத்தினால் உங்கள் உறவு கட்டுப்பட்டிருக்கும் போது, அது உறுதியாக இருக்கும். உன் திருமண உறவை உறுதியாக்க வேண்டுமானால், கிறிஸ்துவை நாடி அவரிடம் வாருங்கள்.

17. “பவுலின் ஏவப்பட்ட திருமண ஆலோசனை”

(1 கொரிந்தியர் 7:7-16)

திருமண உறவைப்பற்றியத் தம்முடைய செய்தியின் மத்தியில், பவுல் ஏழாம், எட்டாம் வசனங்களில், தான் ஒரு தனி மனிதன் என்பதைத் தெளி வாக்குகிறார் : “எல்லா மனுஷரும் என்னைப்போலவே இருக்க விரும்புகிறேன்... அவர்களுக்கு நலமாயிருக்கும்.” சில கல்விமான்கள், பவுல் சனகரீம் சங்கத்தின் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்ததால், ஒரு காலத்தில் அவர் திருமண மானவராயிருந்திருக்க வேண்டும் என்று நம்புகின்றனர். இதனால் கொரிந்தியருக்கு முதல் நிருபத்தை எழுதிய காலத்தில் அவர் மனைவியை இழந்த ஒருவர் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அவர் தனியாயிருந்தாலும் அல்லது மறுபடியும் தனியானவரானாலும், இங்கே அவர் கூறும் கருத்து ஒன்றே : நீ தனிமையாயிருந்தால் தனிமையாகவே இரு.

இந்த அதிகாரத்தின் கடைசியில், தனிமையாயிருப்பவர்களும், திருமணமாகாத கன்னியர்களும் தனியாயிருப்பது நல்லது என்று திரும்பவும் போதிக் கிறார். திரும்பவும் தனிமையாகிவிட்டவர்களும் தனியாயிருக்க வேண்டும். இந்தப் போதனையை “இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம்,” அல்லது விசுவாசிகள் துன்புறுத்தப்படுதல் (வ.26) என்ற அடிப்படையில் பார்க்கவேண்டும். திருமணமாகி பிள்ளைகளோடிருக்கும் ஒருவனைவிட ஒரு தனி மனிதன் துன்பத்தை எதிர்கொள்வது எளிதான காரியமாயிருக்கும் என்று பவுல் வெளிப்படையாகவே காரணத்தைக் கூறுகிறார்.

ஆண்டவரின் வருகை சமீபமாயிருக்கிறது என்பதையும் பவுல் விசுவாசித் தார் – தனியாயிருப்பவர்கள் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டாம் என்று

அவர் கூறியதற்கு இது இன்னொரு காரணம். மேலும், திருமணம் செய்து கொள்ளாதவர்கள் கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்துவதில் தங்கள் முழு கவனத்தையும் செலுத்த முடியும். இந்த அதிகாரத்தில் பல இடங்களில், தனி யாயிருப்பதைப்பற்றிய விவாதத்தைப் பவுல் தொடருகிறார். ஆனாலும் தனி யாயிருக்கக்கூடாதவர்களாயிருந்தால், உங்கள் பாலுணர்வுத் தீவிரமாயிருந்தால், அப்பொழுது திருமணம் செய்துகொள்ளுங்கள் என்றும் பவுல் சொல்லுகிறார். இந்த அதிகாரத்தில் நிச்சயமாக பவுல் பிரம்மச்சரிய நிலைக்கான மாதிரியை முன்வைக்கிறார். பிரம்மச்சரியத்தை அவர் ஒரு வரம் என்றழைக்கிறார். கர்த்தருக்கு மணவாளனாக அல்லது மணவாட்டியாக இருக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்.

பத்து மற்றும் பதினொன்றாம் வசனத்தில், வசனம் மூன்று முதல் ஐந்து வசனங்களில் குறிப்பிட்டுள்ள திருமணமான விசுவாசிகளான தம்பதிகளுக்கு எழுதுகிறார். அவர்களுக்கு அவருடைய புத்திமதி விவாகரத்து அல்ல. இது இயேசு போதித்தவைகளோடு ஒத்துப்போகிறது. இதனால் அவர், “நானல்ல, கர்த்தரே கட்டளையிடுகிறதாவது” என்று எழுதுகிறார். நம்முடைய ஆண்டவர் இதற்கு ஒரு விலக்கு அளித்திருக்கிறார், அது நம்பிக்கைத் துரோகத்துக்கான விலக்கு. இயேசு, திருமணம் ஒரு ஒப்பந்தம் என்றும், அது இருவருக்கும் உள்ள பூரண உரிமை நிலையின் (Exclusiveness) அடிப்படையிலானது என்றும் போதித்தார். பூரண உரிமை மீறப்படும்பொழுது ஒப்பந்தம் முறிக்கப் பட்டது என்று வெளிப்படுத்த முடியும். தேவனும் இயேசுவும், தங்களுடன் பூரண உண்மையுடன் வாழாத ஒரு துணையுடன் விசுவாசிகள் வாழ்க்கை நடத்தும்படி கட்டளையிடவில்லை.

வசனம் பன்னிரெண்டு திருமணம்பற்றி கொரிந்தியர் எழுப்பிய இன்னொரு கேள்விக்குப் பவுலின் பதிலுடன் ஆரம்பிக்கிறது. விசுவாசியான ஒரு ஆண் அல்லது பெண் ஒரு அவிசுவாசியை திருமணம் செய்து கொண்டால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற கேள்வியாயிருக்கலாம். பவுல் : “சகோதரனொருவனுடைய மனைவி அவிசுவாசியாயிருந்தும், அவனுடனே வாசமாயிருக்க அவளுக்குச் சம்மதமிருந்தால், அவன் அவளைத் தள்ளிவிடா திருக்கக் கடவன். அப்படியே ஒரு ஸ்திரீயினுடைய புருஷன் அவிசுவாசியா யிருந்தும், அவளுடனே வாசமாயிருக்க அவனுக்குச் சம்மதமிருந்தால், அவன் அவளைத் தள்ளிவிடாதிருக்கக்கடவன்” (12-13) என்று எழுதுகிறார்.

இயேசு தம்பதியரில் ஒருவர் விசுவாசியாகவும் அடுத்தவர் அவிசுவாசியா கவுமிருக்கும் “கலந்தத் திருமணங்கள்” என்ற பொருள்பற்றி எழுதவில்லை. இந்தத் திருமணங்கள் ஒருவேளை திருமணத்துக்குப்பின் ஒருவர் இரட்சிப் படைந்ததின் விளைவாக இருக்கலாம். இது இன்றுங்கூட இதுபோல நடை

பெறுகிறது. விசுவாசிகள் அவிசுவாசிகளைத் திருமணம் செய்யக்கூடாது என்று வேதாகமம் கூறுவதன் விளைவாகவுமிருக்க முடியும் (II கொரிந்தியர் 6 : 14).

வேதாகமத்தில் விவாகரத்து

ஒரு கலந்த திருமணத்தில் விசுவாசிகள் விவாகரத்து செய்வதை அனுமதிக்கவில்லை, ஆனால் அவிசுவாசிகளுக்கு அனுமதிக்கிறார். இது அநேக வழிகளில் அதிக நேர்மையுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, விசுவாசிக்காத ஒரு மனிதன் திருமணம் செய்துகொள்கிறான். அவன் மனைவி திருமணத்துக்குப்பின் விசுவாசியாகிவிட்டார் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அவிசுவாசிகளாக அவர்கள் திருமணம் செய்துகொண்டபொழுது, அவர்களுக்கு கூடிவாழக் கூடிய இணக்கம் இருந்தது; அவர்கள் ஒரே கருத்துடையவர்களாயிருந்தனர். அப்பொழுது மனைவி ஒரு விசுவாசியாகிறாள். இப்பொழுது அவள் என்ன செய்ய வேண்டும்? அவள் தன் கணவனுடன் கூடிவாழ்வளாகவே இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் போதிக்கிறார். ஆனால் அவள் கணவன் “நான் திருமணம் செய்த பெண் நீயல்ல, நான் இந்தத் திருமணத்திலிருந்து விடுபட விரும்புகிறேன்”, என்று சொல்வதாக வைத்துக்கொள்வோம். இதற்குப் பவுல், அவர்கள் பிரிந்துபோகட்டும். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு சகோதரன் அல்லது சகோதரி கட்டப்படவில்லை (15).

இதற்கு மாறாக விசுவாசமில்லாத கணவன், “நான் திருமணம் செய்து கொண்டது உன்னையல்ல, ஆனாலும் இன்றும் நான் உன்னை நேசிக்கிறேன். இந்தத் திருமணத்தில் நான் நிலைத்திருக்க விரும்புகிறேன்”, என்று சொல்வானாகில், அந்தத் திருமணம் நிலைத்திருக்கவேண்டும் என்பதே அவனுக்குப் பவுலால் ஏவப்பட்ட ஆலோசனையாயிருக்கிறது. இது ஏன்? “அவிசுவாசியான புருஷன் தன் மனைவியால் பரிசுத்தமாக்கப்படுகிறான்” (14). அவள் அவனைக் கிறிஸ்துவுக்குள் நிச்சயமாய்க்கொண்டுவருவாள் என்பதே இதன் நம்பிக்கை. அந்தத் திருமணத்தில் அவன் நிலைத்திருப்பது என்றால் மட்டும் அவளோடு உறவு கொண்டு வாழவேண்டும்.

அவன் அப்படிப் பிரிந்து செல்லும் பொழுது அவள் எந்த கட்டுக்குள்ளும் இல்லை என்று பவுல் எழுதும்பொழுது, அவள் திரும்பவும் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியுமா? (நான் சம்மதிக்கிறேன்).

அதாவது அவள் அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கவிலையென்றால், அவள் திரும்பவும் மணம் செய்து கொள்ள உரிமையுள்ளவராயிருக்கிறாள்.

18. “கலந்த திருமணத்தின் பின்னணிகள்”

(I கொரிந்தியர் 7 : 17-34)

கொரிந்தியர் தங்கள் கடிதத்தில் கேட்டுக் கொண்ட கேள்விகளுக்குப் பவுலின் பதில்கள் இதில் உள்ளன. திருமணம் பற்றிய இந்தப்பெரிய அதிகாரத்தை நான் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்திருக்கிறேன். கொரிந்தியரின் கேள்விகளுக்கான பவுலின் பதில்களை ஆய்வு செய்யும்பொழுது, அவர்களது கேள்விகள் எவை என்பதை நாம் தீர்மானிக்க முடியும்.

இந்தக்கொள்கையின் அடிப்படையில், இந்தப்பகுதியில், ஒரு முறைக்கு மேலாகத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்களால் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்விக்கு பவுல் பதிலளிக்கிறார் என்று அனுமானிக்கலாம். கொரிந்திய கலாச்சாரம், அந்த மக்களின் வாழ்க்கை, மனந்திரும்புவதற்கு முன்பாக எப்படியிருந்தது என்பவைகளைப்பற்றிச் சிந்தியுங்கள். ஆறாவது அதிகாரத்தில், பாவகரமான பயங்கர வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர் என்று காண்கிறோம். இந்தப்பகுதியில் கொரிந்து சபையின் தம்பதிகளில் சிலர் வேடிக்கையான கலந்த திருமணப் பின்னணியையுடையவர்கள் என்று அவர் எழுதுகிறார்.

இந்தப்பகுதியில், பதினேழு, இருபது, இருபத்தி நான்கு ஆகிய வசனங்கள் எப்படி இதே கொள்கையை அறிவிக்கின்றன என்று கவனியுங்கள். “கர்த்தர் அவனவனை அழைத்ததெப்படியோ, அப்படியே அவனவன் நடக்கக் கடவன்” (17), “அவனவன் தான் அழைக்கப்பட்ட நிலைமையிலே நிலைத்திருக்கக் கடவன், (20) “அவனவன் தான் அழைக்கப்பட்ட நிலைமையிலே தேவனுக்கு முன்பாக நிலைத்திருக்கக்கடவன்” (24).

எனக்குத் தெரிந்த வயதான ஒரு தம்பதியரின் கதை மூலமாய், இந்தச் சூழ்நிலையை நான் எடுத்துக்காட்டுகிறேன். இரண்டு ஆண்டுகளில் இந்த தம்பதியரைப் பற்றி நன்றாக நான் தெரிந்துகொண்டேன். ஒரு இரவு, அவர்கள் தங்கள் கதையை எனக்குச் சொல்ல விரும்பியதால், வேதாகம வகுப்பு முடிந்தபின் தங்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்குமாறு என்னைக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

மனந்திரும்புவதற்கு முன்பாக, அவள் ஒரு சர்க்கஸ் குழுவில் இருந்தாள். மூன்று அல்லது நான்கு முறை திருமணம் செய்துகொண்டு நெறிகெட்ட வாழ்க்கையை அவள் வாழ்ந்தாள். இதன்பின் தன் கணவனைச் சந்தித்தாள். அவன் ஒரு குற்றவாளி, அவனும் மூன்று நான்கு முறை திருமணம் செய்து கொண்டவன். ஒரு பெரிய நகரத்தில், ஒரு விடுமுறை நாளில், அந்த நகரத்தில் எழுப்புதல் கூட்டங்களை நடத்திய ஒரு போதகர் கூறியவற்றை

அவர்கள் கேட்டனர். அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட்டார்கள், ஆனால் வேதாகமத்தை அவர்கள் வாசிக்கத் துவங்கியபோது, “நம்முடைய திருமணத்தைப் பற்றி நாம் என்ன செய்ய முடியும்?” என்று ஆச்சரியப்பட்டனர். அவர்கள் ஒரு போதகரைக் கண்டுபிடித்தனர், அவர்களுக்கு அவர் கொடுத்த ஆலோசனை, “முதலாவது நீங்கள் திருமணம் செய்த துணைவர் / துணைவியிடம் செல்லுங்கள், அவன் / அவள் உயிரோடிருந்து இன்னும் திருமணமாகாதவர்களாக இருந்தால், அந்த மனைவியை / கணவனை திருமணம் செய்து கொள்ளுங்கள். ஆனால் உங்கள் இந்த உறவு விபச்சாரம். இப்பொழுதே இந்த ஐக்கியத்தை கலைத்துவிடுங்கள்!” இப்படியாயிருந்தது.

அவர்கள் ஒருவர்மேல் ஒருவர் அதிக அன்புகொண்டிருந்தனர்; மேலும் அவர்கள் இருவரும் இரட்சிப்படைந்து கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றியதால் விவாகரத்து செய்ய விருப்பமில்லாதவர்களாயிருந்தனர். ஆனால், ஒவ்வொரு முறை அவர்கள் உடலுறவு கொள்ளும்பொழுதும், அவர்கள் விபச்சாரம் செய்வதான உணர்வு பெற்றனர். அவர்கள் குற்றவுணர்வு அவர்களை வருத்தியது. எங்கள் வேதாகம ஆய்வில் இந்தத் திருமண அதிகாரத்தை அப்போதுதான் படித்தோம், அவர்கள் என்னிடம், “பவுல் எங்களுக்கு சொல்ல என்ன இருக்கிறது”, என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களுக்கு இந்தப் பகுதியைச் சுட்டிக்காட்டி, பவுல் மூன்று முறை அவர்களுக்கு தங்கள் திருமணத்தில் உறுதியாயிருக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறார். ஏனெனில் கிறிஸ்து அவர்களை அந்தத் திருமணத்தகுதியில் கண்டார் என்று நான் அவர்களுக்குச் சொன்னேன்.

இந்தப்பகுதியும் மற்றப்பகுதிகளும் குறிப்பிடுவதுபோல இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளும் அனுபவத்தை விவரிக்கப் பவுலும் ‘அழைப்பு’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்த விருப்பப்பட்டார். நான் விவரித்த இந்த தம்பதியரைப்போலவே பவுலும் தம்பதியரைப்பற்றி எழுதுகிறார் என்று விசுவாசிக்கிறேன். முக்கியமாக அவர் அவர்களிடம் : “இயேசு கிறிஸ்து உங்களைக் கண்டுபிடித்தபோது, உங்கள் திருமணத்தகுதி என்ன? அது எப்படியிருந்தாலும் அதே திருமணத்தில் நிலைத்திருங்கள்,” என்று சொல்லுகிறார். அவர்களுக்காக நாங்கள் ஒரு திருமண சடங்கு நடத்தினோம். இது ஆவிக்குரிய ஒரு சடங்கு, அவர்கள் கிறிஸ்துவைப்பின்பற்றும்படி அழைக்கப்பட்டபொழுது அவர்கள் கொண்டிருந்த ஐக்கியத்துக்கு தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தையும் அவருடைய அனுமதியையும் கேட்டோம்.

பாவிகள் இரட்சிக்கப்படும்பொழுது, அவர்கள் நீதிமான்களாக்கப்படுகின்றனர். அவர்களுடைய பாவங்களெல்லாம் மன்னிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல, அவள் அல்லது அவன் ஒருபொழுதும் பாவஞ்செய்யாதவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். இப்பொழுது நாம் நீதிமான்களாக்கப்படும் கொள்கையை

கலந்த திருமணத்தின் பின்னணிகளிலிருக்கும் மக்களுக்குச் செயல்படுத்துவோம். இந்த வசனங்களில் பவுலின் ஏவப்பட்ட ஆலோசனை, சுவிசேஷத்தோடு ஒத்துப்போகிறது. தேவன் உங்களை அழைத்தபோது நீங்கள் யாருடனிருந்தீர்களோ, அதே திருமணத்தகுதியில் நிலைத்திருந்து அதன் மேல் தேவனுடைய ஆசீர்வாதத்தைக் கேளுங்கள். உங்கள் கடந்த காலம் இயேசு கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் கீழிருக்கிறது, இது உங்கள் திருமண உறவுகளையும் உள்ளடக்கியது.

19. “பிரம்மச்சரியத்தின் தூய்மை”

(1 கொரிந்தியர் 7 : 25-40)

முதலாவது கொரிந்தியர் ஏழாம் அதிகாரத்தின் கடைசி பகுதியில் காணப்படும் எல்லா ஆலோசனையும், திருமணமாகாதவர்கள் அல்லது மரணம் அல்லது விவாகரத்தினால் தனியாயிருப்பவர்களைப் பற்றியது. நாம் முன்பு கூறியதுபோல, இங்கே பவுலின் போதகத்தைப் புரிந்துகொள்ள அவர் இருபத்தாறாம் வசனத்தில் கூறுவதைக் காணவேண்டும்: “இப்பொழுது உண்டாயிருக்கிற துன்பத்தினிமித்தம் விவாகமில்லாதிருக்கிறது மனுஷனுக்கு நலமாயிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன்.” இன்னுமதிகமாக கர்த்தர் சீக்கிரம் திரும்ப வருவார் என்று பவுல் விசுவாசித்தார். “இனிவரும் காலம் குறுகியதானபடியால்... இவ்வுலகத்தின் வேஷம் கடந்துபோகிறதே” (29, 31).

தனியாயிருப்பவர்கள் தனியாகவேயிருக்க வேண்டுமென்று பவுல் விரும்பினார், ஏனெனில் திருமணமான மக்களால் முடியாத வழியில் அவர்கள் தங்களைக் கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் ஈடுபடுத்த முடியும். “நீங்கள் கவலையற்றவர்களாயிருக்க விரும்புகிறேன். விவாகமில்லாதவன் கர்த்தருக்கு எப்படிப் பிரியமாயிருக்கலாமென்று, கர்த்தருக்குரியவைகளுக்காகக் கவலைப்படுகிறான். விவாகம் பண்ணினவன் தன் மனைவிக்கு எப்படிப் பிரியமாயிருக்கலாமென்று, உலகத்துக்குரியவைகளுக்காகக் கவலைப்படுகிறான்” (32, 33). பெண்களைப்பற்றியும் இந்தக் காரியம் உண்மையாயிருக்கிறது என்று பவுல் சொன்னார். தனியாயிருக்கும் மக்கள் உலகச் சிக்கல்களில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் சுதந்திரமாக இருக்கவேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார்.

இந்த அதிகாரம் முழுவதிலும், பவுல் பிரம்மச்சாரியாக இருப்பதை ஊக்குவிக்கிறார்.

தனியாயிருக்கும் ஒருவர் கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் அதிக அர்ப்பணிப்புடையவராயிருக்க முடியும் - தனியாயிருக்கும் ஒரு போதகரை சபை அழைப்பது அதிக ஞானமுள்ள ஒரு செயலாயிருக்கும்.

ஆனாலும் இதே நேரத்தில், திருமணம் செய்துகொள்வது இன்னும் ஒரு தெரிவாயிருக்கிறது என்று பவுல் தெளிவுபடுத்துகிறார். “நீ மனைவியோடே கட்டப்பட்டிருந்தால், அவிழக்கப்பட வகை தேடாதே; நீ மனைவி இல்லாத வனாயிருந்தால், மனைவியைத் தேடாதே. நீ விவாகம் பண்ணினாலும் பாவ மல்ல.”

விதவையானவளைப்பற்றிப் பவுல், “மனைவியானவள் தன் புருஷன் உயிரோடிருக்குங்காலமளவும் பிரமாணத்தினால் கட்டப்பட்டிருக்கிறாள்; தன் புருஷன் மரித்தபின்பு தனக்கு இஷ்டமானவனாயும் கர்த்தருக்குட்பட்டவனாயும் இருக்கிற எவனையாகிலும் விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள விடுதலையாயிருக்கிறாள். ஆகிலும் என்னுடைய அபிப்பிராயத்தின்படி அவள் அப்படியே இருந்துவிட்டால் பாக்கியவதியாயிருப்பாள். என்னிடத்திலும் தேவனுடைய ஆவி உண்டென்று எண்ணுகிறேன்” (39, 40). தங்கள் மனைவிகளை இழந்த ஆண்களுக்கும் இதே ஆலோசனை உபயோகமாயிருக்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மரணத்தினால் உங்கள் திருமணத் துணையை இழந்திருப்பீர்களானால், அந்தத் திருமணம் மிக சிறப்பான திருமணமாயிருந்தாலுங்கூட, நீங்கள் மணம் செய்துகொள்ள சுதந்திரமாயிருக்கிறீர்கள். அது நீங்கள் செய்யக்கூடிய சாதாரண இயல்பான காரியம். உண்மையில், மனிதனைப் படைத்தபின் தேவன், “மனிதன் தனியாயிருப்பது நல்லதல்ல” (ஆதி. 2:18) என்று கூறினார். ஒரு ஆணின் அல்லது ஒருபெண்ணின் வாழ்நாளில் கடைசி பத்து அல்லது பதினைந்து ஆண்டுகளே இன்னும் இருந்தாலுங்கூட வாழ்க்கை முழுமை பெறவேண்டும் என்பதே தேவனுடைய நோக்கம்.

இந்தத் திருமண அதிகாரம் இன்று சபைக்கு அதிக முக்கியமாகவேண்டிய ஒன்றாகும். திருமணம் உலகமெங்கும் இன்று தாக்குதலுக்குள்ளாகியிருக்கிறது. திருமணமான தம்பதிகள் வில்லுகளென்றும், அவர்கள் பிள்ளைகள் அம்பைப்போல உலகத்தினுள் எய்யப்படுவார்கள் என்றும் சாத்தானுக்குத் தெரியும். விவாகரத்து உலகெங்கும் தொற்றுநோய் போலிருக்கிறது.

தேவனுடைய மகிமைக்காகவும், நம் சொந்த ஆவிக்குரிய நன்மைக்காகவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் நம்முடைய திருமண உறவுகளைப் பலப்படுத்துவது அவசியம். இது குடும்ப வாழ்க்கையின் அடிப்படையானதும், மையத்திலுள்ளதும் முக்கியமானப் பகுதியாயிருக்கிறது. இதன்மூலமாக நீங்கள் பூமிக்கு உப்பாகவும், உலகத்துக்கு வெளிச்சமாகவும் இருக்கவேண்டுவது தேவனுடைய விருப்பமாயிருக்கிறது.

20. “பலவீனமான சகோதரனுக்கு அன்பு”

(1 கொரிந்தியர் 8)

கொரிந்தியருக்கு பவுல் எழுதிய முதலாம் நிருபத்தின் எட்டாம் அதிகாரம் கொரிந்துவில் காணப்பட்ட மற்றுமொரு பிரச்சனைக்கு பவுல் கொடுத்த பதிலுடன் துவங்குகிறது. அதாவது விக்கிரகங்களுக்குப் பலியாகக் கொடுக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உண்பது.

விசுவாசிகளாவதற்கு முன்பாக, அவர்கள் விக்கிரகாராதனையில் ஈடுபட்டவர்கள். விக்கிரகாராதனை மொத்தமாக நெறிகெட்டச் செயல். ஏனெனில் அவர்கள் மாம்ச இச்சையைத் தூண்டும் தேவர்களை ஆராதித்தனர். இந்தத் தேவர்களை அவர்கள் ஆராதிப்பது, கோவில் விபசாரிகள், ஓரினப் பாலியல் அனுபவ சேர்க்கையையும் உட்கொண்டது. அந்த “ஆராதனை அனுபவத்தைப்பெற” இளைஞர்கள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டனர். இந்த விக்கிரகங்களுக்கு அவர்கள் மாம்சத்தைக் காணிக்கையாகச் செலுத்தினார்கள். அந்த மாம்சம் சேகரிக்கப்பட்டு, கொரிந்துவின் சந்தைவெளிகளில் குறைந்த விலையில் விற்கப்பட்டது. அது விக்கிரகாராதனையோடும் மிக்க கேவலமான விபச்சாரத்தோடும் தொடர்புடையதாயிருந்ததால் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் ஒருவர் இந்த மாம்சத்தை வாங்கி உணவு மேசைகளில் பரிமாறுவது சரியா? இந்தக் காரியத்தில் சபை தீவிரமாய்ப் பிரிந்திருந்தது.

அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் வருவதற்கு முன்பாக, அநேக விசுவாசிகள் விக்கிரகாராதனைக்காரர்களாக இருந்தவர்கள். உண்மையில் விக்கிரகாராதனை கிரேக்க கலாச்சாரத்தின் ஒரு முக்கிய அங்கமாயிருந்தது. அப்போஸ்தலர் 17இல் விவரிக்கப்பட்டபடி பவுல் எத்தேனே பட்டணத்துக்குச் சென்றபோது ஒரு மனிதனைக் கண்டுபிடிப்பதைவிட ஒரு தேவனைக் கண்டுபிடிப்பது எளிதாயிருந்தது என்று ஒரு கல்விமான் சொன்னார்.

இந்த வகையான ஆராதனை முறையில், பெரிய அளவில் மாம்சம் விக்கிரகங்களுக்குக் காணிக்கையாகப் படைக்கப்பட்டது. பின்னர் இது மாம்சத்தை விற்கும் கடைக்காரர்களால் சேகரிக்கப்பட்டு சந்தைவெளிகளில் விலை குறைத்து விற்கப்பட்டது. அந்த நாட்களில் விசுவாசிகள் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள், பொருளாதார ரீதியில் துன்பப்பட்டனர் என்று நாம் அனுமானிக்கலாம். விசுவாசிகள் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்ததால், விக்கிரகங்களுக்கு காணிக்கையாக அளிக்கப்பட்ட மாம்சத்தை வாங்கி சாப்பிடுவதில் எந்தத் தவறும் இருப்பதாக அவர்கள் காணவில்லை. பவுல் இந்தக் கடிதத்தில் எட்டாம் அதிகாரத்தில் கொரிந்தியருக்கு அவர்களுடைய கேள்விக்கு பதில் எழுதுகிறார்.

அவர் அறிவைப் (Knowledge) பற்றிய சில வார்த்தைகளோடு துவங்குகிறார். கிரேக்கர்கள் அறிவில் சிறந்தவர்கள். அவர்கள் அறிவாளிகளையும் கல்வியையும் வணங்கினர். எனவே பவுல் அறிவை மையமாகக்கொண்டு துவங்குகிறார். “நம்மெல்லாருக்கும் அறிவு உண்டென்று நமக்குத் தெரியுமே. அறிவு இறுமாப்பை உண்டாக்கும், அன்போ பக்திவிருத்தியை உண்டாக்கும். ஒருவன் தான் ஏதேனும் ஒன்றை அறிந்தவனென்றும் எண்ணிக்கொள்வானானால், ஒன்றையும் அறியவேண்டியபிரகாரமாக அவன் இன்னும் அறியவில்லை” (1, 2). பிரச்சினை என்னவென்றால் உனக்கு என்ன தெரியும் என்பதல்ல, எவ்வளவு நீ அன்பு கூருகிறாய் என்பதே. பிரச்சினை, எது சரி எது தவறு என்பதல்ல, ஆனால் இது தவறு என்று நினைக்கிற பலவீனமான சகோதரனை நீ எவ்வளவு நேசிக்கிறாய் என்பதே.

“இந்தப் பிரச்சினை இன்று எப்படி எனக்குப் பொருந்தும்? நான் விக்கிரகங்களை ஆராதிக்கவில்லை, அவைகளுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை வாங்குவதுமில்லையே என்று எண்ணலாம்.

இந்த மாம்சத்தைச் சாப்பிடுவதில் தவறில்லை என்ற நம்பிக்கையுடையவர்களைப் பவுல் புகழ்கிறார். எனினும், மெய்யான தேவன் ஒருவரே என்றும் விக்கிரகங்கள் வெறும் மரம், கல், பொன், வெள்ளி தான் என்பதை எல்லாரும் புரிந்துகொள்வதில்லையென்றும் பவுல் சொல்லுகிறார். அவர்கள் விக்கிரகங்களுக்குப் பலியிட்ட ஆகாரத்தைச் சாப்பிடும்பொழுது அவர்களுடைய பலவீனமான மனச்சாட்சி பாதிக்கப்படுகிறது, தூய்மையற்றதாகிறது. “ஆகிலும் இதைக்குறித்து உங்களுக்கு உண்டாயிருக்கிற அதிகாரம் எவ்விதத்திலும் பலவீனருக்குத் தடுக்கலாகாதபடிக்குப் பாருங்கள்” (9). பலவீனமுள்ள மனச்சாட்சி அல்லது மனதுடையவர்களை இயேசு கிறிஸ்து நேசிக்கிறார். அவனுக்காக மரிக்கும் அளவுக்கு அந்த மனிதன்மீது அன்பு செலுத்தினார். அதாவது இந்தப்பிரச்சினை சரியா தவறா என்பதைப் பற்றியதல்ல. அது தவறு என்று நினைப்பவர்கள்மேல் நீ எவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறாய் என்பதைப்பற்றியதே.

உங்களுக்கு நன்கு பிரித்தறியும் திறனிருப்பதால் உங்கள் கலாச்சாரத்தில், அல்லது வாழ்வில், அல்லது சபையில், உங்கள் கருத்துப்படி தவறல்ல என்று கருதப்படும் ஒரு காரியத்தைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். உங்களைப்போன்ற அளவுக்குப் பகுத்தறியும் திறன் இல்லாத விசுவாசிகள் ஒருவேளை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். அவர்கள் இந்தப்பிரச்சினையை நீங்கள் பார்ப்பதுபோல் பார்க்கவில்லை. தங்கள் தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக, அவர்கள் இந்தக் காரியம் விக்கிரகங்களுக்குப் படைப்பதை உண்ணுவது

தவறு என்று நினைக்கின்றனர். நீங்கள் இந்தக் காரியத்தைச் செய்வதை அவர்கள் பார்த்தால், ஆவிக்குரிய ரீதியில் அவர்கள் மனக்காயமடைவார்கள்.

“ஒருவருடைய பலவீனமுள்ள மனச்சாட்சியினால் என் சுதந்திரம் ஏன் கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும்,” என்று நீங்கள் கேட்கலாம். இங்குதான் அன்பு வருகிறது. இதனால்தான் பவுல் அது அறிவைப் பொறுத்ததல்ல என்று சொல்லுகிறார். அறிவு இறுமாப்பை உண்டுபண்ணி உங்களை வீண்பெருமைக்காரராக ஆக்குகிறது, ஆனால் அன்பு பக்திவிருத்தியை உண்டாக்குகிறது. இயேசு கிறிஸ்து தன் பலவீனமுடைய சகோதரனுக்காக மரணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் அளவுக்கு அவன்மேல் அன்பு கூர்ந்தார். எந்த அளவுக்கு நீங்கள் அவன்மேல் அன்பாயிருக்கிறீர்கள்? அறிவினாலல்ல, அன்பினால், பலவீனமுடைய ஒரு சகோதரனைப் பாதிக்கக்கூடிய காரியங்களை விட்டுவிடச் சித்தமுடையவனாயிருக்கிறாயா?

21. “எல்லாக் காரியங்களும் எல்லா மனிதர்களுக்கும்”

(1 கொரிந்தியர் 9: 1-23)

ஒரு போதகர் ஒரு சபையை நிலைநாட்டி, சபையின் அங்கத்தினர்களை கிறிஸ்துவுக்கு வழி நடத்தின ஒருவர் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். சபை வளர்ச்சியடைந்தபொழுது, போதகர் ஊழியத்திற்கு ஆட்கள் தேவைப்படுகிறது, எனவே அந்தச் சபை அநேக ஊழியர்களை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்கிறது. ஆனால் இந்த எல்லா ஊழியர்களையும் ஆதரித்து, நிலைநாட்டிய போதகரை ஆதரிக்கவில்லை. அது நேர்மையாயிருக்குமா?

இதுவே கொரிந்துவில் நடைபெற்றது. பவுலின் அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டப்பட்ட ஊழியர்கள் எல்லாரும் சபையின் உதவியைப்பெற்றனர், ஆனால் பவுல் கொரிந்திய விசுவாசிகளிடமிருந்து ஒருபொழுதும் எந்த உதவியையும் பெறவில்லை. ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில், அவர் தன் சொந்த வாழ்க்கையில் “பலவீனமுடைய சகோதரன் கொள்கையைச்” செயல்படுத்துகிறார் என்ற உண்மைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இதைப் பயன்படுத்துகிறார். கொடுப்பதில் கொரிந்தியர்களை அவர் பலவீனமுடைய சகோதரர்களாகக் கருதுகிறார்.

கொரிந்தியச்சபையிலிருந்த சிலமக்கள், பவுல்தன்னை ஒரு அப்போஸ்தலன் என்றழைப்பதைப் பற்றி கேள்வியெழுப்பியது தெளிவாகிறது. அப்போஸ்தலர் முதலாம் அதிகாரத்தில், கர்த்தருடைய ஞானஸ்நானம் முதல் அவர் பரத்துக்கேறிய நாள் வரை அவரோடிருந்தவர்கள் அப்போஸ்தலர்களாகத் தெரிந்து கொள்ளப்

பட்டனர் என்பதைப் பற்றி வாசிக்கிறோம். இந்தப் பிராணங்களின்படி, பவுலுக்கு ஒரு அப்போஸ் தலனாகும் தகுதியில்லை. இந்தப் பாடப்பொருளைப் பற்றி அதிகாரம் ஒன்பதில் விளக்கியபின், பத்தாம் அதிகாரத்தில் பலவீனமுடைய சகோதரனுக்குக் காட்ட வேண்டிய அன்பைப்பற்றிய பாடப்பொருளுக்கு அவர் திரும்ப வருகிறார்.

பவுல்: “நான் அப்போஸ்தலனல்லவா? நான் சுயாதீனனல்லவா? நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை நான் தரிசிக்கவில்லையா? கர்த்தருக்குள் நீங்கள் என் கிரியையாயிருக்கிறீர்களல்லவா? நான் மற்றவர்களுக்கு அப்போஸ்தலனாயிராவிட்டாலும், உங்களுக்கல்லவோ அப்போஸ்தலனாயிருக்கிறேன்; கர்த்தருக்குள் நீங்கள் என் அப்போஸ்தலர் ஊழியத்திற்கு முத்திரையாயிருக்கிறீர்களல்லவா?” (1, 2).

ஒரு அப்போஸ்தலர் என்பவர் (அனுப்பப்பட்டவர்), ஒரு மிஷனரியைப் போல அனுப்பப்பட்ட ஒருவர். பவுல் கொரிந்துவுக்கு அனுப்பப்பட்டார், அங்குள்ள மக்கள் அஞ்ஞானிகளாயிருந்தார்கள். ஆனால் அவர் வந்ததனால் அவர்கள் இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்றார்கள்; அவர்கள் கர்த்தருக்காக அவர் செய்த கிரியையின் பலன். ஒரு காலத்தில் அஞ்ஞானிகளாயிருந்து, இப்பொழுது கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருக்கும் கொரிந்தியர்களே அவருடைய அப்போஸ்தலத்துவத்து நிரூபணம் என்று பவுல் வாதிடுகிறார்.

தொடர்ந்து அவர், “என்னை நியாயம் விசாரிக்கிறவர்களுக்கு நான் சொல்லுகிற மாறுத்தரமாவது : புசிக்கவும் குடிக்கவும் எங்களுக்கு அதிகார மில்லையா? மற்ற அப்போஸ்தலரும், கர்த்தருடைய சகோதரரும், கேபாவும் செய்கிறதுபோல, மனைவியாகிய ஒரு சகோதரியைக் கூட்டிக்கொண்டு திரிய எங்களுக்கும் அதிகாரமில்லையா? அல்லது, கைத்தொழில் செய்யாதிருக்கிறதற்கு எனக்கும் பரண்பாவுக்கும் மாத்திரந்தானா அதிகாரமில்லை... நாங்கள் உங்களுக்கு ஞானநன்மைகளை விதைத்திருக்க, உங்கள் சரீரநன்மைகளை அறுத்தால் அது பெரிய காரியமா... அப்படியிருந்தும், கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்திற்கு யாதொரு தடையும் உண்டாகாதபடிக்கு, நாங்கள் இந்த அதிகாரத்தைச் செலுத்தாமல் எல்லாப்பாடும்படுகிறோம்” (3-6, 11-12).

பவுலுக்கு கொரிந்து சபையிலிருந்து உதவிபெற்றுக்கொள்ள அதிகாரமிருந்தது, ஆனால் அவர் அவர்களிடமிருந்தோ, எபேசவிலுள்ளவர் களிடமிருந்தோ தெசலோனிக்கேயரிடமிருந்தோ எந்த உதவியையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்த சபைகளுக்கெல்லாம் அவர் ஊழியஞ் செய்தபொழுது அவருக்கு உதவியளித்த சபை, பிலிப்பியின் சபை. பிலிப் பியர்கள் போதுமான முதிர்ச்சியடைந்தவர்கள் என்றும் அவருடைய ஊழியத்தில் உதவிசெய்ய அவர்களுக்குச் சரியான நோக்கங்கள் இருந்தன

என்றும் பவுல் விசுவாசித்தார், இதனால் அவருக்கு உதவிசெய்யும் சலுகையை அவர்களுக்கும் அளித்தார்.

கொரிந்திய விசுவாசிகளுக்கு இந்தப் பிரச்சினை தடைக்கல்லாக இருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. அதிகாரபூர்வமாக அவர்களிடம் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தால், அவர்களில் சிலர், “நம்மிடமிருந்து பணம் பெற்றுக்கொள்ள அவர் முயற்சி செய்கிறார்,” என்று சொல்லியிருப்பார்கள். இதனால் பவுல், கிறிஸ்துவின் விசுவாசத்துக்குள் வரும் எவருக்கும் தடங்கலில்லாமலிருக்கும்படி கொரிந்துவில் சுவிசேஷத்தை இலவசமாக அறிவிப்பதில் திடமாயிருந்தார். கொரிந்து சபையோடு தமக்குள்ள உறவில் பலவீனமுடைய சகோதரன் கொள்கையை எப்படி நிறைவேற்றுகிறார் என்பதை நீங்கள் காண்கிறீர்களா? வசனம் 16இல் பவுல், “சுவிசேஷத்தை நான் பிரசங்கித்து வந்தும், மேன்மை பாராட்ட எனக்கு இடமில்லை; அது என்மேல் விழுந்த கடமையாயிருக்கிறது; சுவிசேஷத்தை நான் பிரசங்கியாதிருந்தால் எனக்கு ஐயோ!” என்று சொல்லுகிறார். பவுலுக்கு அது அந்தப்படியாயிருந்தது. அவர் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்காவிட்டால் அவர் துயரப்பட்டிருப்பார். சுவிசேஷத்தைச் “செலவில்லாமல்” (18) அளிப்பதே அவருடைய அர்ப்பணிப்பு - அப்படிச் செய்வதால், பலவீனமுடைய சகோதரனுக்கான அன்பின் கொள்கையை அவர் செயல்படுத்துகிறார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பவுல் தம்முடைய ஊழியத்தின் கொள்கையைக் கொடுக்கிறார்: “நான் ஒருவருக்கும் அடிமைப்படாதவனாயிருந்தும், நான் அதிக ஜனங்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளும்படிக்கு, என்னைத்தானே எல்லாருக்கும் அடிமையாக்கினேன்” (19). நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழிருக்கும் யூதருக்கு, அவர் நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழிருக்கும் ஒருவரானார். பலவீனரை கிறிஸ்துவுக்கு ஆதாயப்படுத்தும்படி பலவீனருக்கு பலவீனரானார். “எப்படியாகிலும் சிலரை இரட்சிக்கும் நான் எல்லாருக்கும் எல்லாமானேன்” (22).

நாம் செய்யும் எல்லா காரியங்களும், மற்றவர்களுக்கு அது எப்படித் தாக்கமளிக்கிறது என்ற அளவின்படியே அளக்கப்பட வேண்டும். நாம் மற்றவர்களை மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நாம் பலவீனமுடைய சகோதரனைப்பற்றி நாட்டமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும், சுயநாட்ட முடையவர்களாக அல்ல. பவுல் தெய்வபக்தியுள்ள யூதன், பலவீன சகோதரன், பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட விசுவாசி, சட்டத்துக்குக் கட்டுப் படாதவன், காணாமற்போன மக்கள் ஆகியவர்களை தம் வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் மையமாக வைத்திருந்தார். அவர் தன்னை அந்த மக்களுக்கு அடிமையாக்கி, அவர்களை எப்படியாவது செவி கொடுக்கும்படி செய்து, பின்னர் அவர்களோடு சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளத் தீர்மானித்தார்.

22. “வெற்றிப்பெற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக ஒடுங்கள்”

(I கொரிந்தியர் 9:24-27)

ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில், உலக விளையாட்டுப் போட்டியிலிருந்து ஒரு எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்தி கொரிந்துவிலுள்ள வாலிப விசுவாசிகளை ஊக்கப்படுத்தி அவர்களை விசுவாசத்தைக் காத்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டு, பவுல் இந்த அதிகாரத்தை முடிக்கிறார். “பந்தயச் சாலையில் ஓடுகிறவர்களெல்லாரும் ஒடுவார்கள்; ஆகிலும் ஒருவனே பந்தயத்தைப் பெறுவானென்று அறியீர்களா? நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக ஒடுங்கள். பந்தயத்துக்குப் போராடுகிற யாவரும் எல்லாவற்றிலேயும் இச்சையடக்கமாயிருப்பார்கள். அவர்கள் அழிவுள்ள கிரீடத்தைப் பெறும்படிக்கு அப்படிச் செய்கிறார்கள், நாமோ அழிவில்லாத கிரீடத்தைப் பெறும்படிக்கு அப்படிச் செய்கிறோம். ஆதலால் நான் நிச்சய மில்லாதவனாக ஓடேன்” (24-26).

விளையாட்டுப்போட்டிகளிலிருந்து அப்போஸ்தலர் பயன்படுத்தும் முதல் எடுத்துக்காட்டு, ஓட்டப் பந்தயத்தைப் பற்றியது. ஒரு பத்து கிலோமீட்டர் ஓட்டப்பந்தயத்தில் ஓட்டக்காரர்கள் போட்டியிடுகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அவர்கள் ஓட்டக்களத்தின் கடைசியிலிருக்கும் இலக்கின்மேல் தங்கள் கண்களால் அடியெடுத்து வைக்கின்றனர் - முடிவு எல்லைக் கோட்டை அவர்கள் கடக்கும்பொழுது உடைக்கும் நாடா, அவர்கள் அந்த நாடாவை உடைக்கும் அந்த நொடிப்பொழுதில், சரியாக அடியெடுத்து வைத்தால், அந்தப் பந்தயத்தை ஜெயிக்கும்படியான எல்லாக் காரியங்களையும் செய்தாயிற்று. பந்தயத்தை நன்றாக ஓடி வெற்றிபெறுவதற்கு சரியான ஓட்டவேகம் முக்கியமானது. ஒடுபவர்கள் தங்கள் முழு சக்தியையும் சீக்கிரமாகச் செலவிடக் கூடாது, முன்பாகவே அவர்கள் தடத்தில் விழுந்துவிடுவார்கள். இன்னும் அதிக சக்தியிருக்கும்பொழுது ஓட்டப் பந்தயத்தை முடித்து விடவுங்கூடாது. இதை வெற்றிபெற பயன்படுத்தியிருக்க முடியும்.

இந்த அதிகாரத்தில் (19-23), பவுல் ஊழிய தத்துவத்தைப்பற்றி சுருக்கமாகக் கூறியதின் கருத்தை செயல்படுத்துகிறார். ஒரு மிஷனரியாக அவருடைய குறிக்கோள், நற்செய்தியை உலகத்தில் பரப்புவதாகும், இந்தக் குறிக்கோளை கிறிஸ்துவின் பிரமாணத்துக்குள், அவர் செய்வார். அவருடைய பரிசு என்ன என்று அவருக்குத் தெரியும் - அவருடைய பிரசங்கத்தினால் நற்செய்தியை ஏற்றுக்கொண்ட மக்கள் - நித்தியகாலத்துக்கு மானவர்கள்.

இருபத்தாறாம் வசனத்தில், உலக விளையாட்டுப் போட்டியிலிருந்து மற்றுமொரு எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்துகிறார்: “ஆகாயத்தை அடிக்கிறவனாகச் சிலம்பம் பண்ணேன். மற்றவர்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணுகிற நான்தானே ஆகாதவனாய் போகாதபடிக்கு, என் சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறேன்” (27). ஒருவேளை பவுல் ஒரு வாலிபனாயிருந்தபொழுது ஒரு பெரிய விளையாட்டு வீரராய் இருந்திருக்கக் கூடும். ஏனெனில் தம்முடைய நிருபங்களில் இதுபோன்ற அநேக எடுத்துக் காட்டுகளைப் பயன்படுத்துகிறார். எடுத்துக்காட்டாக எபேசியர் 6 ஆம் அதிகாரத்தில் அவர் போராட்டத்தைப் பற்றிப்பேசுகிறார். இந்த வசனப் பகுதியில், ஒரு மரத்தான் (Marathon) நீண்ட தூர ஓட்டக்காரன் ஒரு ஓட்டப்பந்தயத்துக்கு திட்டமிடுவதுபோல பவுல் தன் வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் மேலான மனோபாவத்தை ஒப்பிட்ட பின், அவர் தன்னுடைய வாழ்க்கை, ஊழியம் ஆகியவற்றின் தோற்றத்தை ஒரு குத்துச்சண்டை வீரன் தன்னுடைய போராட்டத் திட்டத்தை ஆயத்தம் செய்வதோடு ஒப்பிடுகிறார்.

ஒரு குத்துச் சண்டை வீரன் ஒரு சண்டைக்கு ஆயத்தப் படுத்துப்பொழுது, தன்னுடன் போட்டி போடப்போகும் நபரின் தந்திரங்களைத் திட்டமிடுவதில் அநேக மாதங்களை அவன் செலவிடுகிறான். அவனை எதிர்ப்பவனின் விடியோப்படங்களைப் பார்த்து, ஆராய்ந்து அவனுடைய பலவீனத்தை அவன் காணமுடியும் - தான் ஜெயிப்பதற்கான தருணங்களை அவன் குறிப்பாகக் காண்கிறான். இன்னும் தன்னுடைய பாவங்கள் எவை, பலவீனங்கள் எவை என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். இந்த ஆயத்தம் முழுவதும் அவன் வெற்றியடைவதற்கான அவனுடைய தந்திரத்தின் ஒரு பகுதி.

ஒரு நீண்ட தூர ஓட்டக்காரன், ஒரு குத்துச் சண்டை வீரன், மற்ற விளையாட்டுப்போட்டி வீரர்கள் ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு ஆயத்தம் செய்வதுபோல, பவுல் தன்னுடைய குறிக்கோளில் அதிக கவனம் செலுத்தினார். தமஸ்குவுக்குச் செல்லும் பாதையில் கிறிஸ்து அவனை இரட்சித்தபொழுது, அவர் பவுலை ஒரு ஊழியத்துக்காக அழைத்தார். இந்த ஊழியம் நிறைவேற்றப்படுவதற்காக, பவுல் தான் எப்படி வாழவேண்டும் என்பதற்கு ஒரு திட்டம் வகுத்தார் - தன்னால் கூடியவரை அநேக மக்களை கிறிஸ்துவுக்குள் வழிநடத்துவதற்காக அவர் எல்லா மக்களுக்கும் எல்லாக் காரியங்களாயிருப்பார். ஒரு விளையாட்டுப் போட்டி வீரன் தன் உடலைக் கடுமையான பயிற்சிக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் ஏற்றபடி உணவுமுறைகளைப் பின்பற்றவும் தன்னை உட்படுத்துவது போல, பவுலும் செய்தார். ஓட்டப்பந்தயத்தில் - தன்னோடு ஓடும்படி மற்றவர்களையும் அழைத்த அந்த ஓட்டப்பந்தயத்தில் - தான் தகுதியை இழந்து விடுவதை அவர் விரும்பவில்லை.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் ஒவ்வொருவருக்கும் தங்களது வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தைப் பற்றி இதுபோன்ற தத்துவம் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும். இரட்சிக்கப்பட்டு, நாம் அழைக்கப்பட்ட இந்த வாழ்க்கையைப் பற்றி நமக்கு இதுபோன்ற மனப்பான்மை இருக்க வேண்டும். இதுபோன்று ஊழியர்கள் யோசித்தால் தேவனுடைய நாமம் எப்படி மகிமைப்படும். கிறிஸ்து எப்படி மகிமைப்படுத்தப்படுவார், நற்செய்திப் பணி எப்படி நடைபெறும் என்று பவுல் அழகாக எடுத்துக்கூறினார்.

23. “எடுத்துக்காட்டுகளும் எச்சரிக்கைகளும்”

(1 கொரிந்தியர் 10:1-22)

முதல் கொரிந்தியர் 10 ஆம் அதிகாரத்தில் விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உண்பது பற்றிய கருத்துக்குத் திரும்புகிறார். இந்த மாம்சத்தை உண்பது சரி என்று விசுவாசிப்பவர்களுக்கு அவர் ஒரு எச்சரிக்கையளிக்கிறார். “மாம்சத்தின்படியான இஸ்ரவேலரைப் பாருங்கள்; பலிகளைப் புசிக்கிறவர்கள் பலிபீடத்தோடே ஐக்கியமாயிருக்கிறார்கள் எல்லவா?” (18). அதாவது “விக்கிரகங்களுக்கு காணிக்கையாகப் படைக்கப்பட்ட இந்த மாம்சத்தை நீ உட்கொண்டால், நீ உன்னை அதோடு சம்பந்தப்படுத்திக்கொண்டாய் என்பதை நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லையா? கிறிஸ்துவோடும், அவருடைய சரீரத்தைக் குறிப்பிடும் கிறிஸ்துவின் அப்பத்தோடும் திருவிருந்தில் பங்குபெற்றுக்கொண்டே இன்னும் விக்கிரகாராதனை மற்றும் அதோடு தொடர்புடைய எல்லாக் காரியங்களிலும் பங்குபெறுவது உன்னால் முடியுமா?”

அவர்கள் வனாந்தரத்திலிருந்தபொழுது இஸ்ரவேலரின் விக்கிரகாராதனையையும் பழைய ஏற்பாட்டிலிருந்து சில எடுத்துக்காட்டுகளையும், குறிப்பிட்டபின், பவுல் 11 ஆம் வசனத்தில், “இவைகளெல்லாம் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்குச் சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவு காலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாகும்படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது” என்றார்.

பவுல் குறிப்பிடுகிற இந்த எடுத்துக்காட்டுகள், உண்மையில் கொரிந்திய விசுவாசிகள் மேலும், நம்மீதும் இன்று ஒரு கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கான சிறிய உவமானங்களாகும்.

“இப்படியிருக்க, நான் நிற்கிறவனென்று எண்ணுகிறவன் விழாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கக்கடவன்” (12) “இதெப்படி, நான் ஒருபொழுதும் விழமாட்டேன்” என்று நீ நினைத்தால், இஸ்ரவேலர் உனக்கு ஒரு

எச்சரிக்கையாயிருக்கட்டும். ஏனெனில் நீயுங்கூட பாவத்தில் விழ முடியும். பழைய ஏற்பாட்டில் தேவனுடைய மக்கள் செய்த அதே பாவத்தை திரும்பவும் செய்யாதபடி நாம் எச்சரிக்கையுடன் இருக்கவேண்டும். மேலும் வனாந்தரத்தில் சாலொமோனும் தவறுகளைச் செய்தான், என்பதைப் படிக்கிறோம். தன் வாழ்வின் கடைசி நேரத்தில் அவன்: “நான் செய்ததை நீங்களும் செய்யாதிருங்கள். என்னுடைய அனுபவத்திலிருந்து கற்றுக்கொண்டு நான் அனுபவித்தத் துன்பங்களைத் தவிருங்கள். என்னுடைய வாழ்க்கை உங்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கையாயிருக்கட்டும்” (சங்கீதம் 127:1,2).

தாவீதுக்கு ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு சோதனையும் உங்களுக்கும் ஏற்படும். இஸ்ரவேலருக்கு ஏற்பட்ட ஒவ்வொரு சோதனையும் உங்களுக்கும் ஏற்படும். ஏன்? ஏனெனில் அவர்கள் மனிதர்கள், நீங்களும் மனிதர்கள். தேவன் அப்போது பயன்படுத்திய அதே மூலாதாரங்களை இன்றைக்கும் பயன்படுத்துகிறார்.

ஆனாலும் பவுல் அடுத்த வசனத்தில் நம்பிக்கையளிக்கிறார். “மனுஷனுக்கு நேரிடுகிற சோதனையேயல்லாமல் வேறே சோதனை உங்களுக்கு நேரிடவில்லை. தேவன் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார்; உங்கள் திராணிக்கு மேலாக நீங்கள் சோதிக்கப்படுவதற்கு அவர் இடங்கொடாமல், சோதனையைத் தாங்கத் தக்கதாக, சோதனையோடுகூட அதற்குத் தப்பிக்கொள்ளும்படியான போக்கையும் உண்டாக்குவார் (13). அடுத்த வசனம், விலகி ஓடுவதனால் தப்பித்துக்கொள்ள முடியும் என்று நமக்கு வழி காட்டுவதைக் கவனியுங்கள்.

உங்களுடைய வாழ்க்கையில் வரும் தவறான ஆசைகள், ஒரு புதிய வித்தியாசமான காரியமல்ல. மற்ற மக்கள் இதே சோதனைகளைச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தேவனிடம் நம்பிக்கை வைப்பதனால், சோதனைகளை நீங்கள் எதிர்த்து நிற்கக் கூடிய வல்லமையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். ஏனெனில் அப்படிச் செய்வதாக அவர் வாக்களித்திருக்கிறார், அதன்படி அவர் செயல்படுவார்.

கொரிந்திய விசுவாசிகள் தவிர்க்கவேண்டிய, (இஸ்ரவேலர்கள் செய்த குறிப்பிட்ட பாவங்களை) பவுல் நினைவுபடுத்துகிறார்: கார்த்தரை சோதிப்பது, குறைகூறுவது, பதினைந்தாம் வசனத்தில், விக்கிரகங்களுக்குக் காணிக்கையாகப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உண்பது எப்படி பலவீனமுள்ள சகோதரனைப் பாதிக்கிறது என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

“ஆகையால் எனக்குப் பிரியமானவர்களே, விக்கிரகாராதனைக்கு விலகி ஓடுங்கள்” (14). விக்கிரகங்களுக்குக் காணிக்கையாகப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உண்பது நெறிகெட்ட நடத்தையை சம்பந்தப்பட்ட தாயிருக்கிறது.

இந்த நடத்தைகள் எவ்வளவு பாவகரமானது என்று உணர வேண்டும். உண்மையில், விக்கிரகாராதனை ஆவி உலகத்தோடு தொடர்புடையதாகவுமிருந்தது. “அஞ்ஞானிகள் பலியிடுகிறவைகளை தேவனுக்கு அல்ல, பேய்களுக்கே பலியிடுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறேன்” (20). அதனாலேயே கொரிந்தியர்களிடம் அவற்றிற்கு விலகி ஓடும்படிச் சொல்லுகிறார்.

அதுவும் நமக்கு ஒரு நல்ல ஆலோசனை தான்: இந்தச் சோதனைகளிலிருந்து உடனே விலகியோடுங்கள். நீங்கள் பலனுள்ள ஒரு தூண் என்றும், உங்கள் வாழ்க்கையில் வரும் சோதனைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் ஒரு வழியை உங்களால் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்றும் எண்ணாதீர்கள். உங்கள் ஆவி உற்சாகமுள்ளது மாம்சமோ பலவீனமானது என்பதை மறவாதீர்கள், மாம்சத்துக்கு இடங்கொடுக்காதீர்கள். சோதனையைக்குறித்த உறுதியானப் போதனை நாம் சோதனைக்குட்படக் கூடாது என்பதே. சீடர்களுக்குக் கற்பித்த தம்முடைய ஜெபத்தில், ஒவ்வொரு நாளும், “எங்களைச் சோதனைக்குட்படப்பண்ணாமல்... இரட்சித்துக் கொள்ளும்” என்று ஜெபிக்கும்படி இயேசு போதித்தார் (மத்தேயு 6:13; 26:40,41).

24. “அன்பின் மூன்று கொள்கைகள்”

(1 கொரிந்தியர் 10:23-33)

விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உட்கொள்ளும் பிரச்சினை பற்றிய அற்புதமான இந்த ஆராய்ச்சியை முடிக்கும்போது, எட்டாம் அதிகாரத்தில் கிறிஸ்துவைப்போல் உரிமையுள்ளவராய் இருப்பதைப் பற்றி திரும்பவும் அவர் கூறுகிறார். எல்லாம் அனுமதிக்கப்பட்டது. ஆனால் எல்லாம் நன்மையானதும் தகுதியுடையதும்ல்ல என்று அவர் சொல்லுகிறார். நாம் நம் சொந்த நன்மைகளுக்கு மேலாக மற்றவர்களுக்கு நன்மையானவைகளையே தேட வேண்டும் என்று திரும்பவும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

இதற்குப்பின் குறிப்பிட்ட போதனைகளை அவர் கொடுக்கிறார் “கடையிலே விற்கப்படுகிற எதையும் வாங்கிப்பிடியுங்கள்; மனச்சாட்சி யினிமித்தம் நீங்கள் ஒன்றையும் விசாரிக்க வேண்டியதில்லை. பூமியும் அதன் நிறைவும் கர்த்தருடையது” (25,26). மேலும், ஒருவர் உங்களை மதிய உணவு சாப்பிடும்படி அழைத்து, மேசையின்மேல் மாம்சமிருந்தால்,” இந்த மாம்சம் விக்கிரகத்துக்குப் படைக்கப்பட்டதா? என்று கேட்காதீர்கள்,” என்று

அவர் புத்திமதியளிக்கிறார். எந்தக் கேள்விகளையும் கேட்காமல் அதைச் சாப்பிடுங்கள். ஆனால் உங்களை விருந்துக்கழைத்தவர், “இந்த மாம்சம் ஒரு விக்கிரகத்துக்குப் பலியாகப் படைக்கப்பட்டது என்று நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று சொன்னால் “மனச்சாட்சியினிமித்தம் அதைச் சாப்பிட வேண்டாம்” “அந்த மனிதனுடைய மனச்சாட்சி, உங்களுடையதல்ல” (29) என்று பவுல் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

பவுல் கொரிந்தியர்களின் கேள்வியை எதிர்பார்க்கிறார். “என் சுயாதீனம் மற்றொருவனுடைய மனச்சாட்சியினாலே குற்றமாய் எண்ணப்பட வேண்டுமென்ன” (29). மற்றொருவர் எண்ணுகிறபடி நான் வழிநடத்தப் பட்டு கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டுமா? ஏன்? என்று நீங்கள் கேட்கலாம். தேவனுடைய மகிமைக்காக! இயேசு கிறிஸ்துவின்னுடைய ஒரு சீடனாக நீ செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும், நீ புசிப்பதும் குடிப்பதுங்கூட, தேவனுடைய மகிமைக் கென்றே செய்யப்படவேண்டும். எந்த ஒருவருக்கும் - யூதரானாலும் அஞ்ஞானிகளானாலும் அல்லது விசுவாசிகளானாலும் - இடறல் இல்லாதபடி வாழ்வதை நீங்கள் உறுதிசெய்து கொள்ள வேண்டும் (10:32,33).

உன்னை விருந்துக்கழைத்தவர் இரட்சிப்பைப் பெறக் கூடியவர். அவன்/அவள் அப்படியொரு காரியத்தைச் சொன்னதினால், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவவர்கள் விக்கிரகத்துக்குப் படைத்த மாம்சத்தைச் சாப்பிட மாட்டார்கள் என்று அவர்கள் ஒரு வேளை நம்பியவர்களாயிருக்கலாம். இந்தக் கேள்விக்கு இன்னொரு பதில் ஒரே வார்த்தையில் “அன்பு” எனலாம். பவுல் கொரிந்திய சபைக்கு எழுதிய ஒவ்வொரு பிரச்சினைக்கும், இந்தப் பிரச்சினைக்குங்கூட அன்பு அதிகாரத்தில் எப்படி தீர்வு காணப்பட்டது என்பதைக் கவனியுங்கள்.

ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் பவுல் விவரித்ததும் உத்தரவிட்டதுமான தனிப்பட்ட நீதிநெறிகளுக்கு வழிகாட்டும் மூன்று கொள்கைகள் இங்கே வெளிப்படுகின்றன. பவுல் தன்னுடைய நன்மையைத் தேடாமல், மற்றவர் களுடைய நன்மையையே தேடினார். யூதரையும், அஞ்ஞானியையும், நியாயப்பிரமாண விசுவாசியையும் பலவீனமுடைய சகோதரனையும், தன்னுடைய வாழ்வின் மையத்தில் வைத்திருந்தார். அவர் தனக்கு மகிமையைத் தேடாமல் தேவனுக்கே மகிமையைத் தேடினார் - புசிப்பது குடிப்பது போன்ற சிறிய காரியங்களிலுங்கூட. தேவனை மகிமைப் படுத்துவது எது? மற்றவர்களுடைய இரட்சிப்பையும் மேம்படுத்துதலையும் கொண்டு வருவது எது? நான் என்னுடைய ஆதாயத்தைத் தேடுகிறேனோ? இவைகள் விசுவாசிகளின் நன்னெறிகளை ஆட்சி செய்யும் அற்புதமான கொள்கைகள்.

இந்தக் கொள்கைகள் ஒவ்வொரு விசுவாசிக்குமானவை, ஆனாலும் சிலவேளைகளில் இந்த நன்னெறியைப் பூரணமாக அறிந்துகொள்ள முடியாது. எனினும், அவர்கள் முதிர்ச்சியடையும் பொழுது, மிகப்பெரிய மிஷனரி, போதகர், ஆசிரியர், ஆகிய புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையை உண்டாக்கியவர் கூறிய கொள்கைகளின் தத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

ஒரு சபையின் தலைவராயிருக்க, முதல் கொரிந்தியர் எட்டு, ஒன்பது, பத்தாம் அதிகாரங்களில் பவுல் மாதிரிகளாகவும் சிறு குறிப்புகளாகவும் காட்டிய இந்த வாழ்க்கைத் தத்துவம் மற்றும் ஊழியத்தின் மாதிரியை கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவார் விசுவாசிக்க வேண்டும். ஆவியின் கனியும், ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியின் நிரூபணமும் அன்பு என்பதே. அன்பு ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் நற்சாட்சியாகவுமிருக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவை மையமாகக் கொண்டதும், மற்றவர்களை மையமாகக் கொண்டதுமான இந்த நன்னெறி தத்துவத்தின் மத்தியில் அன்பு இருக்கிறது. நீங்கள் இந்த நன்னெறி தத்துவத்தை விசுவாசித்து அதன்படி நடந்தால், கிறிஸ்துவும், நற்செய்தி யளித்தலும், மற்றவர்களை மேம்படுத்துவதும் உங்கள் வாழ்வின் மையமாக இருக்கும்.

உங்களுக்கு அறிமுகமாகும் ஒவ்வொருவரும் நற்செய்தியளிக்க அல்லது மேம்படுத்துவதற்கான ஒரு வாய்ப்பாக உள்ளனர். ஒருவர் விசுவாசியோ அல்லது அவிசுவாசியோ, அவர்களுடைய மேம்படுத்துதலுக்காக, அவர்களுக்கு ஒரு அடிமையைப்போல, அவர்கள் இரட்சிப்புக்காக ஊழியஞ் செய்வதே உங்கள் பேராவலாயிருக்கவேண்டும். அவர்கள் அவிசுவாசிகளாயிருந்தால், கிறிஸ்துவிடம் வராமல் தடை செய்யும் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யாமலிருக்கவேண்டும். அவர்கள் விசுவாசிகளாயிருந்தால், அவர்களை அவமதிக்கும் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யா மலும் அவர்களுடைய விசுவாசத்துக்கு ஒரு இடறலாக இல்லாமலும் இருக்க வேண்டும்.

இந்தக் கொள்கைகள் — தேவனுக்கு மகிமை செலுத்துவது அவிசுவாசிகளுக்கு நற்செய்தியளிப்பது, விசுவாசிகளை மேம்படுத்துவது - ஆகியவைகளும் “மங்கிய பிரச்சினைகளுக்கு” நாம் தீர்வு காணக்கூடிய கொள்கைகளாகவுமிருக்க வேண்டும் - வேதாகமம் வெளிப்படையாகக் கண்டனம் செய்யாத பிரச்சினைகள். இந்தக் கடினமானப் பிரச்சினைகளில் ஒன்றை நீங்கள் சந்திக்கும்பொழுது - விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைச் சாப்பிடுவதற்கு ஒத்த செயல் - உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களைப்பற்றிச் சிந்தியுங்கள். இதன்பின் உங்களைப் பரிசீலியுங்கள். தேவனுடைய மகிமைக்காகவும், தொலைந்துபோன மக்களின் இரட்சிப்பாகவும், விசுவாசிகளை மேம்படுத்துவதற்காகவும் நீங்கள்

சுயமையம் கொண்டவர் அல்லது கிறிஸ்துவையும் மற்றவர்களையும் மையமாகக் கொண்டவரா?

ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் பவுல் நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்ளும் ஊழிய முன்னுரிமைகளையும், பத்தாவது அதிகாரத்தின் முடிவு பகுதியில் உங்கள் சொந்த முழுமையான முன்னுரிமைகளையும் உண்டாக்கும்படி நான் தாழ்மையாக உங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்கள் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு மனித சிருஷ்டிக்கும் அடிமையாயிருக்கும்படி உங்களை அர்ப்பணியுங்கள். அவர்களை மையத்தில் வைத்து, அவர்கள் இரட்சிக்கப் படுவதற்காக அவர்கள் எல்லாருக்கும் எல்லாக்காரியங்களுமாய் ஆகி விடுவீர்கள் என்று பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளுங்கள். மேலும் உங்கள் வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் மதநம்பிக்கையுடையவர்கள், அஞ்ஞானிகள், அல்லது விசுவாசிகள் ஆகியவரை அவமதிக்கும் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யமாட்டேன் என்று நிச்சயம் பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்.

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk,

Chennai - 600 010.

I கொரிந்தியர் - பகுதி II
ஆண், பெண், சபையைக்குறித்து
புத்தகம் - 19

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்,
சென்னை-600 010.

I Corinthians - Part II
Booklet - 19
Tamil

© IBL
2002

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by : Impression, Chennai

For additional booklets write to

India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph : 6425166 Fax : 6428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

I கெரரிந்தியர் பகுதி II

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

ஆண், பெண்,
சபையைக்குறித்து

முன்னுரை

இந்தப் புத்தகத்தில், பவுல் கொரிந்து சபைக்கு எழுதிய செயலாக்கப்பூர்வமான கடிதத்தை ஆழ்ந்து ஆய்வுசெய்வதைத் தொடர விரும்புகிறேன். இதை வாசிப்பதற்கு முன்பாக புத்தகம் 18ஐ வாசிக்கும்படி நான் பரிந்துரை செய்கிறேன். ஏனென்றால் இந்த ஆய்வுக்குத் தேவையான பின்னணி அதில் அடங்கியுள்ளது.

அத்தியாயம் 1

“ஆனும் பெண்ணும், தேவனும் கிறிஸ்துவும்”

(I கொரிந்தியர் 11:1-16)

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதலாவது நிருபத்தின் 8, 9, 10 ஆகிய அதி காரங்களில் பவுல் தம்முடைய ஊழியத்தின் தத்துவத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிறார். அதுவே அவரது வாழ்க்கையின் தத்துவமாகும். “நீங்கள் மற்றவர்களுக்கும் ஊழியஞ்செய்து உங்களுக்கும் ஊழியஞ்செய்ய முடியாது”. ஆனால் அதி காரம் 11ல் துவக்க வசனங்களுக்குப் பின், கொரிந்திய சபையில் காணப்பட்ட வேறொரு பிரச்சினையை அணுகுகிறார் - கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபையில் பெண்களின் பங்கு. அந்த அதிகாரத்தின் ஆறாம் வசனத்தில் அவர்: *ஸ்திரீயானவள் முக்காடிட்டுக் கொள்ளாவிட்டால் தலைமயிரையும் கத்தரித்துப் போடக் கடவள்; தலைமயிர் கத்தரிக்கப்படுவதும் சிரைக்கப்படுகிறதும் ஸ்திரீக்கு வெட்கமானால் முக்காடிட்டுக்கொண்டிருக்கக்கடவள்*, என்று எழுதுகிறார். அந்த வசனத்தில் “ஆனால்” என்பது ஆழ்ந்த கருத்துடையது.

கொரிந்துவில், புறமத (pagan) வழிபாட்டிலும் கூட, விபசாரம் கலாச்சாரத்தில் உண்மையாகவே ஒரு பகுதியாயிருந்தது. ஒரு பெண், தான் ஒரு விபசாரி

என்று மற்றவர் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினால், மற்றப்பெண்களைப்போல, அவள் ஒரு முகத்திரையையோ அல்லது முகத்தில் முக்காடிடுவதோ இல்லை. அவளது தலைமுடி குட்டையாக வெட்டப்பட்டிருந்தது. கொரிந்திய கலாச்சாரத்தில் குட்டையான முடி ஒரு விபசாரியின் அடையாளம்.

கொரிந்துவிலிருந்த வீட்டுச் சபைகளில், சில பெண்கள், தங்கள் உள்ளான ஆவிக்கேற்ற புரட்சியினாலும், கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்கள் அனுபவித்த சுதந்திரத்தினாலும், ஆராதனை வேளையில் ஜெபிக்கும்பொழுது அல்லது தீர்க்கதரிசனம் உரைக்கும்பொழுது, முக்காடை எடுத்துப்போட சுயாதீனமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்று விசுவாசித்தனர்.

இரண்டாம் வசனத்தில் பவுல் இந்தப் பிரச்சினைபற்றி மிகவும் சாமர்த்தியமாக எழுதுகிறார்: *சகோதரரே, நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் என்னை நினைத்துக் கொண்டு, நான் உங்களுக்கு ஒப்புவித்தபடி நீங்கள் கட்டளைகளைக் கைக்கொண்டு வருகிறதினிமித்தம் உங்களைப் புகழுகிறேன். “கட்டளைகள்”* என்பது மிகவும் முக்கியமான வார்த்தை. துவக்க காலச் சபைகளில், இந்த கலாச்சார காரியங்களைக் குறித்துத் தீர்மானம் எடுக்கப்படவேண்டியிருக்கிறது என்பதைப்போல் தோன்றுகிறது. பவுல், அவர்களது கலாச்சாரத்தில் எது நன்மையானவைகளாயிருக்கும் என்ற தம்முடைய கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொண்டார். அவைகளுக்கு வேதவசனத்தின் குறிப்பிட்ட அடிப்படை எதுவும் இல்லாமலிருந்ததால், அவர் அந்த போதனைகளை “கட்டளைகள்” என்றழைக்கிறார்.

மூன்றாவது வசனத்தில் பொது ஆராதனையில் தங்கள் முகத்திரைகளை எடுத்துப்போடும் பெண்களைப்பற்றிய பிரச்சினையைப் பவுல் தொடர்ந்து எழுதுகிறார்: *ஒவ்வொரு புருஷனுக்கும் கிறிஸ்து தலையாயிருக்கிறாரென்றும் ஸ்திரீக்குப் புருஷன் தலையாயிருக்கிறானென்றும், கிறிஸ்துவுக்குத் தேவன் தலையாயிருக்கிறாரென்றும், நீங்கள் அறியவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஜெபம் பண்ணுகிறபோதாவது தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறபோதாவது, தன் தலையை மூடிக்கொண்டிருக்கிற எந்தப் புருஷனும் தன் தலையைக் கனவீனப் படுத்துகிறான். ஜெபம் பண்ணுகிற போதாவது தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறபோதாவது தன் தலையை மூடிக்கொள்ளாதிருக்கிற எந்த ஸ்திரீயும் தன் தலையைக் கனவீனப்படுத்துகிறாள்; அது அவளுக்குத் தலை சிரைக்கப்பட்டது போலிருக்குமே. ஸ்திரீயானவள் முக்காடிட்டுக்கொள்ளாவிட்டால் தலை மயிரையும் கத்தரித்துப்போடக் கடவள்; தலைமயிர் கத்தரிக்கப்படுவதும் சிரைக்கப்படுகிறதும் ஸ்திரீக்கு வெட்கமானால் முக்காடிட்டுக்கொண்டிருக்கக் கடவள். புருஷனானவன் தேவனுடைய சாயலும் மகிமையுமாயிருக்கிறபடியால், தன் தலையை மூடிக்கொள்ள வேண்டுவதில்லை; ஸ்திரீயானவள் புருஷனுடைய மகிமையாயிருக்கிறாள். புருஷன் ஸ்திரீயிலிருந்து தோன்றினவனல்ல, ஸ்திரீயே புருஷனிடத்திலிருந்து தோன்றினவன். புருஷன் ஸ்திரீக்காகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவனல்ல, ஸ்திரீயே புருஷனுக்காக சிருஷ்டிக்கப்பட்டவள். ஆகையால் தூதர்களுமிமித்தம் ஸ்திரீயானவள் தலையின்மேல் முக்காடிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். (3-10)*

இந்த வசனங்களில் பவுல் என்ன கூறுகிறார்? முதலாவதாக, பொது ஆராதனையில் பெண்கள் தங்கள் தலையிலுள்ள முக்காட்டை அகற்றுவது

தவறு; ஏனென்றால் கொரிந்திய கலாச்சாரத்தில் அது தவறாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும். “எல்லோருக்கும் எல்லாமானேன்” (9:22) என்றபடி, ஒரு சாட்சியாயிருக்கும் வாய்ப்பை இழந்துவிடாதபடி, பவுல் இந்தப் பெண்கள் தலைக்கு முக்காடிடவேண்டும் என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

இதன்பின் ஒரு முன்னாள் யூத ரபியைப் பற்றிய அற்புதமான ஒரு காரியத்தை எழுதுகிறார். ஜெபம்பண்ணும் பொழுது அல்லது தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லும்பொழுது ஒரு மனிதன் தன் தலையில் எதையும் அணிந்திருக்கக் கூடாது என்கிறார். அநேக ஆர்த்தொடாக்ஸ் (பழமைவாத) யூதர்களுக்குள், ஒரு வகையான தலித் என்ற மெல்லிய சால்வையைத் தலையின்மேல் அணிந்து கொள்ளுவது இன்றும் கூட வழக்கத்திலிருக்கிறது. ஆனால் இங்கே பவுல், தேவனுடைய முன்னிலையில் மனிதர்கள் தலையில் எதுவும் போடவேண்டா மென்று எழுதுகிறார்.

ஒரு கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையேயுள்ள உறவு, பெரும்பாலும் கிறிஸ்துவுக்கும் தேவனுக்குமிடையேயுள்ள உறவை ஒத்திருக்கிறது என்று பவுல் உண்மையாகவே எழுதுகிறார். பிதாவாகிய தேவன் குமாரனுக்கு மேலாக இருக்கிறாரென்பதும், தேவனை மகிமைப்படுத்துவது குமாரனுடைய முதல் காரிய மாயிருக்கிறது என்பதும் வெளிப்படையானது. அப்படியிருந்தாலும் குமாரன், “நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்”, என்று சொல்லுவதைக் கேட்கிறோம், இதனால் அவர் சொல்லுவது அவர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நல்ல இணக்கத்துடன் செயல்படுகிறார்கள் என்பதே (யோவான் 10:30).

கிறிஸ்துவுக்கும் சபைக்கும் இடையேயுள்ள உறவையும், இயேசுவுக்கும் பிதாவுக்குமிடையே இருந்த ஒற்றுமையையும், திருமண உறவின் ஏவப்பட்ட வேதாகம மாதிரியாகப் பவுல் பயன்படுத்துகிறார் (1 பேதுரு 2:25; 3:1-7; எபேசியர் 5:22-27). அவர், பெண் ஒன்றுமில்லாதவள் என்றும், மனிதனே எல்லாமுமானவன் என்றும் எழுதவில்லை. குமாரனாகிய இயேசு பிதாவாகிய தேவனோடு கொண்டுள்ள அதே உறவைப் போல ஒரு பெண்ணும் ஆணும் உறவு கொண்டுள்ளனர் என்று அவர் எழுதுகிறார். கணவன் வீடு மற்றும் குடும்பத்தின் மேலுள்ள பொறுப்பினால் அதிகாரமுடையவனாயிருக்கிறான்; ஆனால், பிதா குமாரனுக்கு மேலாயிருந்தாலும், குமாரனும் பிதாவும் ஒருவ ரோடொருவர் பூரண இணக்கத்தோடு, அநேக வழிகளில் சமமாக இருப்பது போல, ஒரு மனிதனும் அவனுடைய மனைவியும் பூரண சமத்துவத்துவ உறவுடனிருக்க முடியும்.

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் பதினாறு வசனங்களையும் ஆய்வு செய்தால், அவைகள் ஆழ்ந்த கருத்துடையவைகள் என்று நீங்கள் கண்டுகொள்ளுவீர்கள். கிறிஸ்துவை மையமாகக் கொண்ட ஒரு திருமண உறவில் ஒரு பக்தியுள்ள மனிதன் மற்றும் பெண்ணின் பங்கு, செயல்பாடு ஆகியவற்றைப் பற்றியும் ஆண், பெண் சமமானத் தகுதிகளைப்பற்றியும், திருமணம் பற்றிய கலாச்சாரப் பிரச்சினைகளும் அவைகளின் கலாச்சார செயல்பாடுகளும், வேத போதனைகளிலிருந்து பிரித்தறியப்படவேண்டும். அதாவது, திருமண உறவின் மாதிரிகள் - குமாரனுக்கும் பிதாவுக்குமிடையேயுள்ள உறவு, கிறிஸ்துவுக்கும் சபைக்குமிடையே உள்ள உறவு போன்றவைகளிலிருந்து பிரித்தறியப்பட வேண்டும்.

அத்தியாயம் 2

“கர்த்தருடைய இராப்போஜனமா அல்லது உங்களுடைய இரவு விருந்தா?”

(I கொரிந்தியர் 11:17-34)

1 கொரிந்தியர் 11:17இல் கொரிந்து சபையின் மற்றொரு பிரச்சினையைப் பற்றி பவுல் எழுதுகிறார். கர்த்தருடைய திருவிருந்தை அவர்கள் கொண்டாடிய பொழுது, அதற்கு முன்பாக ஒரு “அன்பு விருந்தைக்” கொண்டாடியது போல் தோன்றுகிறது. மக்கள் இதற்குத் தங்கள் வீடுகளிலிருந்து உணவைக் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடும்.

கொரிந்து சபையில் சில விசுவாசிகள் மிகவும் ஏழ்மையான அடிமைகளாயிருந்தனர். இந்த ஏழ்மையான மக்கள், உணவு பரிமாறப்பட்ட வேளையில் எந்த உணவும் கொண்டுவிருமுடியாத நிலையிலிருந்தனர். இதனால் உணவு பரிமாறப்பட்டபொழுது அவர்கள் பசியாயிருந்தனர். எல்லா உணவுபொருட்களையும் பொதுவான ஒரு மேசையின் மேல் வைத்து, சமமாக எல்லாருக்கும் பங்கிடுவதற்குப்பதிலாக, அவர்கள் சிறிய குழுக்களாக உண்டனர். சில மக்கள் பேராசையுடன் உணவை உட்கொள்ளும்பொழுது, அதே அறையிலிருந்த மற்றவர்கள் தங்கள் சகோதரர்களும் சகோதரிகளும் உண்பதைப் பசியோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு விசுவாசக் கூட்டத்தினர் இப்படியிருப்பார்கள் என்று உங்களால் கற்பனைசெய்து பார்க்க முடியுமா?

அங்கே அதிக அளவில் திராட்சரசமும் இருந்திருக்கலாம், கர்த்தருடைய விருந்தை அவர்கள் கொண்டாடி முடிக்கின்ற வேளையில் சில மக்கள் உண்மையாகவே போதையடைந்திருந்தனர்! 17ஆம் வசனத் துவக்கத்தில் பவுல் இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றியே எழுதியிருக்கிறார்: *உங்களைப் புகழாமல் இதைக்குறித்து உங்களுக்குக் கட்டளைகொடுக்கிறேன்; நீங்கள் கூடிவருதல் நன்மைக்கேதுவாயிராமல், தீமைக்கேதுவாயிருக்கிறதே.*

தேவன் விசுவாசிகளுக்கிடையே ஏற்படும் பிரிவினைகளை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார் என்பதைக் கூறுகிறார்: *உங்களில் உத்தமர்கள் இன்னாரென்று வெளியாகும்படிக்கு மார்க்க பேதங்களும் உங்களுக்குள்ளே உண்டாயிருக்க*

வேண்டியதே (11:19). விசுவாசிகளிடையே பிரிவினைகள் இருப்பதைப்பற்றிய ஒரு நல்ல காரியம் என்னவென்றால், தேவன் தாம் நேசிப்பவர்கள் யார் என்று வெளிப்படுத்த அவர்களின் மார்க்க பேதங்களைப் பயன்படுத்துகிறார். விசுவாசிகள் கர்த்தரின் பந்தியைக் கொண்டாடும்பொழுது, அடிக்கடி வாசிக்கப்படும் இந்த அழகிய போதனையை பவுல் இப்பொழுது கொடுக்கிறார்: நான் உங்களுக்கு ஒப்புவித்ததைக் கர்த்தரிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டேன்; என்ன வெனில், கர்த்தராகிய இயேசு தாம் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்ட அன்று இராத்திரி யிலே அப்பத்தை எடுத்து, ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, அதைப்பிட்டு; நீங்கள் வாங்கிப் பசியுங்கள், இது உங்களுக்காகப் பிடுக்கப்படுகிற என்னுடைய சரீரமாயிருக்கிறது; என்னை நினைவுகூரும்படி இதைச் செய்யுங்கள் என்றார். போஜனம்பண்ணின பின்பு, அவர் அந்தப்படியே பாத்திரத்தையும் எடுத்து: இந்தப் பாத்திரம் என் இரத்தத்தினாலாகிய புதிய உடன்படிக்கையாயிருக்கிறது; நீங்கள் இதைப் பானம்பண்ணும்போதெல்லாம் என்னை நினைவுகூரும்படி இதைச் செய்யுங்கள் என்றார். ஆகையால், நீங்கள் இந்த அப்பத்தைப் பசித்து, இந்தப் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணும்போதெல்லாம் கர்த்தர் வருமளவும் அவருடைய மரணத்தைத் தெரிவிக்கிறீர்கள் (23 - 26).

கொரிந்து சபையில் கர்த்தருடைய பந்தியை மாசுபடுத்தும் இந்தப் பெரிய பிரச்சினைக்கு இந்த வேதாகமப்பகுதி ஊக்கமளிக்கும் ஒரு தீர்வளிக்கிறது. இந்த அதிகாரம் பவுலின் இந்த வசனத்தோடு முடிவடைகிறது: நீங்கள் ஆக்கினைக் கேதுவாகக் கூடிவராதபடிக்கு, ஒருவனுக்குப் பசியிருந்தால் வீட்டிலே சாப்பிடக்கடவன் (34).

இந்த வசனத்தின் அடிப்படையில், இன்று அநேக சபைகள், தங்கள் சபையில் ஒரு சமையலறை வைத்து சமைப்பது அல்லது ஒரு சபையாக ஆகா ரத்தை சேர்ந்து உண்பது வேதாகமரீதியிலானதல்ல என்று நம்புகின்றனர். இந்த வசனத்தைச் செயல்முறைப்படுத்துவது தீவிரமான ஒரு முடிவு என்று நான் நம்புகிறேன். பிரச்சினை அவர்கள் உண்பதில்லை; அளவுக்கதிகமாக உண்ணும் பாவத்தைச் செய்கின்றனர், சாப்பிட ஒன்றுமில்லாதவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளாதவர்களாயிருக்கின்றனர், குடித்து போதையடைகின்றனர், ஆகிய இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு பவுல், இந்த வசனப் பகுதியில் திருத்தமளிக்கிறார். ஒரு உணவின்போது விசுவாசிகளுக்குள் ஏற்படும் ஐக்கியத்தைத் தடை செய்ய பவுல் நினைத்திருப்பார் என்று நான் நம்பவில்லை. ஒன்று கூடி உணவைப் பகிர்ந்துகொள்ளுதல் வேதவசனங்களில் தொடர்ந்து ஆழ்ந்த ஐக்கியத்தின் ஒரு வகை உருவகமாக பயன்படுத்தப்பட்டது (வெளி. 3:20; லூக்கா 14:16-24).

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்

கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் என்பதன் பொருள் என்ன? சபை வரலாற்றில் இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலான காலவரையில், கிறிஸ்து வைப் பின்பற்றியவர்கள் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்ததாக ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. இராப்போஜன பந்தியைச் சுற்றி விசுவாசிகள் சந்தித்தபொழுது அப்பமும் திராட்சரசமும் உண்மையிலேயே கிறிஸ்துவின் சரீரமாகவும்

இரத்தமாகவும் மாறுகிறது என்று சிலர் பதிலளித்தனர். இது “பொருள் மாற்றப்படுதல்” ஒரு பொருள் வேறு ஒரு பொருளாக மாற்றப்படுவது (transubstantiation) என்றழைக்கப்பட்டது. மற்றவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவர் அப்பம் திராட்சரசம் ஆகியவைகளோடு மட்டும் ஒரு மிகச் சிறப்பான வழியில் இருக்கிறார் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் இதை “ஒரே பொருளாக இருத்தல்” (consubstantiation) என்றழைத்தனர். இன்னும் பலர், கர்த்தருடைய இராப் போஜனம் என்பது அவர் நமக்காகப் பலியிட்ட அவருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் குறிப்பிடும் ஒரு அடையாள ஞாபகார்த்தம் (memorial) என்று விசுவாசித்தனர், ஏனெனில் இயேசு, என்னை நினைவுகூரும்படி இதைச் செய்யுங்கள் என்று சொன்னார். தாம் சிலுவையில் மரணமடைந்ததற்கு முன் தினம், இயேசு, “என்னை நினைவுகூருவதற்கு நான் தெரிந்துகொண்ட வழி இதுவே”, என்று சொன்னதாக அவர்கள் விசுவாசிக்கின்றனர்.

தாம் திரும்பவும் வருமளவும் சபை கடைப்பிடிப்பதற்காக இயேசு கொடுத்த இந்தத் தம்மைப்பற்றிய அடையாள சித்திரம், சில வழிகளில், ஒரு அழகிய சித்திரமல்ல என்பது கவனத்தைக் கவருவதாக இருக்கிறது. உண்மையில் அது கர்த்தருடைய துக்ககரமான ஒரு சித்திரம். ஆனால் அது உலகத்தினுள் இரட்சிப்பைக் கொண்டுவந்த தேவனுடைய அன்பைக் குறிப்பிடுகிறது என்று நாம் தெரிந்துகொள்ளும்பொழுது, நிச்சயமாக உண்மையாகவே அது மிகவும் அழகான ஒரு சித்திரமாகத் தெரிகிறது. கொரிந்து சபையிலுள்ள ஒரு பயங்கரப் பிரச்சினையோடு பவுல் ஈடுபடும்பொழுது, அவர் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தைப்பற்றி முக்கியமான போதனையளிக்கிறார்.

அத்தியாயம் 3

மேலே பாருங்கள், உள்ளே பாருங்கள், சுற்றிலும் பாருங்கள்

(I கொரிந்தியர் 11:17-34)

பவுல் அப்போஸ்தலர் I கொரிந்தியர் 11ஆம் அதிகாரத்தில் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை ஆசரிப்பதற்காகக் கொடுத்தகட்டளைகள் லட்சக் கணக்கான இராப்போஜன ஆராதனைகளில் வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. இதோடு இன்னும் சிலவற்றை சேர்த்து எழுத நான் விரும்புகிறேன். ஏனெனில் இது மிகவும் முக்கியமானது. பவுல் தம்முடைய போதனையை வசனம் 27இல் தொடருகிறார்: இப்படியிருக்க எவன் அபாத்திரமாய்க் கர்த்தருடைய அப்பத்தைப் புசித்து, அவருடைய பாத்திரத்தில் பானம்பண்ணுகிறானோ, அவன் கர்த்தருடைய சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் குறித்துக் குற்றமுள்ளவனாயி ருப்பான். எந்த மனுஷனும் தன்னைத்தானே சோதித்தறிந்து, இந்த அப்பத்தில் புசித்து, இந்தப் பாத்திரத்தில் பானம்பண்ணக்கடவன். என்னத்தினாலெனில், அபாத்திரமாய் போஜனபானம் பண்ணுகிறவன், கர்த்தருடைய சரீரம் இன்ன தென்று நிதானித்து அறியாததினால், தனக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பு வரும்படி போஜனபானம் பண்ணுகிறான். இதினிமித்தம், உங்களில் அநேகர் பலவீனரும் வியாதியுள்ளவர்களுமாயிருக்கிறார்கள்; அநேகர் நித்திரையும் அடைந்திருக் கிறார்கள். நம்மை நாமே நிதானித்து அறிந்தால் நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படோம். நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படும்போது உலகத்தோடே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படாதபடிக்கு, கர்த்தராலே சிட்சிக்கப்படுகிறோம். ஆகையால் என் சகோதரரே, நீங்கள் போஜனம்பண்ணக் கூடிவரும்போது ஒருவருக்காக ஒருவர் காத்திருங்கள். நீங்கள் ஆக்கினைக்கேதுவாகக் கூடிவராதபடிக்கு, ஒருவனுக்குப் பசியிருந்தால் வீட்டிலே சாப்பிடக்கடவன். மற்றக்காரியங்களை நான் வரும் போது திட்டம் பண்ணுவேன் (27-34).

கொரிந்து சபையில் கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் தேவதூஷண வழிகளில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட பிரச்சினையைப் பற்றி பவுல் தொடர்ந்து எழுதும்பொழுது, அவர் மற்றுமொரு அழகான போதனையைக் கொடுக்கிறார்.

முதலாவதாக, கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின்னால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த சடங்கின் (Sacrament) நோக்கம், நாம் எல்லாரும் ஒன்றாகக் கூடிவந்து மேலே பார்க்கவேண்டும் என்ற மிகவும் வெளிப்படையான கருத்தை அவர் குறிப்பிடு கிறார். சிலரால் இது “ஐக்கியம்” (communion) என்றழைக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள ஐக்கியத்தை நிலைநிறுத்துவதே, இதனுடைய நோக்கமாகும்.

அபாத்திரமாய் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்துக்கு வருவது ஒரு மிகப்பெரிய பாவம் என்று பவுல் எழுதுகிறார். அவர் 30ஆம் வசனத்தில், இதினிமித்தம் உங்களில் அநேகர் பலவீனரும் வியாதியுள்ளவருமாயிருக் கிறார்கள்; அநேகர் நித்திரையும் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று எழுதுகிறார். உண்மையில் பவுல், “இதனாலேயே உங்களில் அநேகர் பலவீனரும் நோயுற்ற வர்களுமாயிருக்கிறீர்கள், அநேகர் மரணமடைந்தனர்”, என்று போதிக்கிறார்.

முதலாவதாக, இராப்போஜன மேசை (திருவிருந்து) எதைக் குறிக்கிறதோ அதை விசுவாசித்து மேலே பார்ப்பவர்களாக நாம் வரவேண்டும். இந்த திருவி ருந்து நம்மை இரட்சிக்கும் சுவிசேஷத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. உயிர்த்தெழுந்து உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்துவோடு நமக்குள்ள ஐக்கியத்தையும் இது குறிப்பிடு கிறது. அப்பமும் திராட்சரசமும், ஜீரணமாகி இரத்த ஓட்டத்தின் மூலம், நம்முடைய உடல்பகுதியின் தசைப்பகுதியாக மாறுமபோது, நாம் கிறிஸ்துவோடு ஐக்கியமாயிருக்கும் அற்புதத்தைக் கொண்டாடுகிறோம்.

அடுத்ததாக, கர்த்தருடைய இராப்போஜனம் நம்மை: எந்த மனுஷனும் தன்னைத்தானே சோதித்தறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று உள்ளே பார்க்கும்படி கேட்கிறது (28). இயேசு கற்பித்த ஒரு மிகப்பெரிய சத்தியத்தை இது நமக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறது: முதலாவது நம்மைச் சோதித்தறிய வேண்டும், பின்னர் மற்றவர்களுக்குத் தீர்ப்பளிக்க ஆயத்தமாயிருப்போம். (மத்தேயு 7:1-5). கர்த்தருடைய இராப்போஜன மேசையை அணுகும்போது நாம் செயல்படுத்த வேண்டிய முக்கியமான கொள்கைகளில் இது ஒன்று.

கர்த்தருடைய திருவிருந்துக்கு வரும்போது நாம் ஏறெடுக்க வேண்டிய இன்னும் இரண்டு பார்வைகள் இருக்கின்றன. (1) நாம் இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவையைப் பின்னாகத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும், (2) இயேசு கிறிஸ்துவின் வருகைக்காக நாம் முன் நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். வேத வசனங்களின் மையக்கருத்து கிறிஸ்துவின் சிலுவையேயாகும். பழைய ஏற்பாடு சிலுவையின் அர்த்தத்தை மிகுபலிகள் மூலம் மையப்படுத்துகிறது, புதிய ஏற்பாடு சிலுவையை நோக்கிப் பின்னாகப் பார்க்கிறது.

இயேசு அந்த யூத ஆராதனை முறையை, கிறிஸ்தவ மைய ஆராதனை முறையாக மாற்றியபொழுது அவர் யூதர்களின் பஸ்கா பண்டிகையைத் தம்மு டைய யூத அப்போஸ்தலர்களுடன் கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தார் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருங்கள். தம்முடைய சபை தம்மை எவ்வாறு ஆராதிக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களுக்கு இயேசு கொடுத்த ஒரே போதனை இதுவே! இஸ்ரவேல் புத்திரர் எகிப்தின் கொடூர அடிமைத்தனத்திலிருந்து அற்புதமான வழியில் விடுவிக்கப்பட்டதை

ஞாபகப்படுத்துவது பஸ்கா போஜனம். அந்த வேளையில் ஒரு ஆட்டுக்குட்டிக் கொல்லப்பட்டு ஒவ்வொரு விசுவாசியின் வீட்டு நிலைக்கால் களிலும் அதன் இரத்தத்தில் கொஞ்சம் தெளிக்கப்பட்டது. எகோவாவின் மரணதூதன், தெளிக்கப்பட்ட இரத்தத்தைக் கண்டபொழுது, அந்த வீட்டைக் கடந்து சென்றான், அந்த வீட்டிலிருந்த முதல் பிறப்பு எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை (யாத்திராகமம் 12:12-13).

இயேசு தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களோடு அந்தப் பஸ்காவைக் கொண்டாடியபொழுது, இது நிறைவேறுமளவும் தாம் இனி இதைப் புசிப்பதில்லை என்று அவர்களிடம் சொன்னார் (லூக்கா 22:15,16). தாம் சிலுவையின்மேல் மரணமடைந்தபோது, பிரதிநிதியாக எல்லாவற்றிற்கும் அவர் நிறைவேறுதலானார். கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை கொண்டாடும்பொழுது நாம் சிலுவையைப் பின்னோக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

இப்பொழுது நாம் கர்த்தருடைய இராப் போஜனத்தை முன்பாகப் பார்க்க வேண்டும். ஏனெனில் இயேசு, *கர்த்தர் வருமளவும் அவருடைய மரணத்தைத் தெரிவிக்கிறீர்கள்* என்று சொன்னார் (26). இதனால் கர்த்தருடைய பந்தியில் சுற்றிலும் நாம் கூடியிருக்கும்பொழுது, அவருடைய இரண்டாம் வருகையின் நம்பிக்கையை எதிர்நோக்கியிருக்கிறோம் (தீத்து 2:13).

கடைசியாக, இந்த ஐக்கியத்தைப்பற்றிய போதனையில், இயேசுவும் பவுலும், இந்த திருவிருந்துக்கு முன்னால் வரும்பொழுது நாம் சுற்றிலும் பார்க்க வேண்டும் என்று போதிக்கின்றனர். ஐக்கியம் என்பது செங்குத்தானது (vertical) மட்டுமல்ல. அது படுக்கை மட்டமானது (horizontal). புதிய ஏற்பாட்டில் அநேக இடங்களில் இது போதிக்கப்பட்டிருக்கிறது: *ஆகையால், நீ பலிபீடத்தினிடத்தில் உன் காணிக்கையைச் செலுத்த வந்து, உன் பேரில் உன் சகோதரனுக்குக் குறை உண்டென்று அங்கே நினைவு கூருவாயாகில், அங்கேதானே பலிபீடத்தின் முன் உன் காணிக்கையை வைத்துவிட்டுப் போய், முன்பு உன் சகோதரனோடே ஒப்புரவாகி, பின்பு வந்து உன் காணிக்கையைச் செலுத்து* (மத்தேயு 5:23, 24). அப்போஸ்தலன் யோவான் தன்னுடைய முதல் நிருபத்தின் நான்காவது அதிகாரத்தில், தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறேனென்று ஒருவன் சொல்லியும், தன் சகோதரனைப் பகைத்தால், அவன் பொய்யன் என்று நேரடியாகச் சொல்லுகிறார். ஏனெனில் செங்குத்தான தேவனோடு நமக்குள்ள உறவும், நம்முடைய சகோதரனோடுள்ள படுக்கை மட்டமான உறவும் பிரிக்க முடியாதவை. நாம் இராப்போஜனத்தில் பங்குபெறுமுன் எல்லாரும் வந்து சேரும் வரை நம்மைக் காத்திருக்கும்படி பவுல் சொல்லுகிறபொழுது ஆவிக்கேற்றக் கட்டுப்பாட்டையும்கூட அந்த ஐக்கிய திருவிருந்து போதிக் கிறது. உங்களுடைய சகோதரர்களோடும் சகோதரிகளோடும் உள்ள உங்கள் படுக்கைமட்ட காரியங்கள் சரியாக இல்லாவிட்டால், ஞாயிற்றுக்கிழமை நீங்கள் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை ஆசரிக்கப்போகிறீர்கள் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால், உங்கள் சகோதரனிடம் அல்லது சகோதரியிடம் சென்று அவைகளைச் சரிசெய்யுங்கள். படுக்கைமட்ட ஐக்கியத்தில் ஒப்புரவாகுங்கள், ஏனெனில் தலைக்குமேலான உறவிலான கிறிஸ்துவோடுள்ள உங்கள் ஐக்கியத்தை நீங்கள் ஆசரிக்கப்போகிறீர்கள்.

அத்தியாயம் 4 இப்பொழுது ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் பொறுத்தவரையில்...

(I கொரிந்தியர் 12:1-11)

நாம் 12ஆம் அதிகாரத்தை நெருங்கும்பொழுது இந்த அற்புதமான சபைக்கான கடிதத்தின் ஒரு பெரிய புதிய பிரிவுக்கு நாம் வருகிறோம். முதல் பதினொரு அதிகாரங்களும் சரிசெய்யும் (corrective). பகுதி அந்தக்கடிதத்தின் செயலாக்கப்பூர்வமான அதிகாரங்களின் மூலம் இப்போது பல காரியங்களை அறிந்து கொள்வோம்.

முதல் பதினொரு அதிகாரங்கள், குலோவேயாளின் வீட்டுச்சபையிலிருந்தும், இந்தச் சபையிலிருந்து அவர் பெற்றுக்கொண்ட கடிதத்திலிருந்தும் கண்ட பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளைப் பவுல் எழுதியிருக்கிறார். மற்ற அதிகாரங்களில், கொரிந்திய சபையிலும் இன்று நம்முடைய சபைகளிலுமிருக்கும் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் பொதுவான ஆவிக்கேற்ற தீர்வை அவர் எழுதுகிறார்.

இந்தப் பொதுத் தீர்வின் முதல் மூன்று அதிகாரங்களை, “பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்பாடு” என்றழைக்கலாம். பவுல் கொரிந்தியர்களுக்கும் (உங்களுக்கும் எனக்கும்), ஒரு சபையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் எப்படி செயல்பட விரும்புகிறார் என்பதைக் கூறுகிறார்.

இந்தக் கொரிந்தியர்களின் ஆவிக்குரிய தகுதியைக் கண்டு நீங்கள் வியப்படைவீர்கள். பவுல் அவர்களை “பரிசுத்தவான்கள்” என்றழைக்கிறார், பின்பு அவர்களது பிரச்சினைகளை விளக்கமாகக் கூறுகிறார். இப்போது அவர்களை “மாம்சத்துக்குரியவர்கள்” எனக் கூறி, அவர்கள் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியில் குழந்தைகள் என்றும் அவர்களிடம் சொல்லுகிறார். பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தில் கொரிந்தியர்களின் ஆவிக்குரிய தகுதிநிலையைப் பற்றிய கருத்தைக் கூறுகிறார். பன்னிரண்டாவது அதிகாரத்தில் இதை விளக்குகிறார். கொரிந்தியர் பரிசுத்த ஆவியானவரைப்பற்றிய உண்மைகளை அறிந்தவர்கள். ஆனால் தம்

சபையில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்பாட்டைப்பற்றி அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

பதிமூன்றாம் அதிகாரத்தில், “ஆவியின் கனி” (கலாத்தியர் 5:22, 23) யைப் பற்றி எழுதுகிறார். விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் இரண்டு பெரிய கிரியைகளின்மூலம் செயல்படுகிறார். ஒன்று, நமக்குள்ளிருக்கும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியையாகும். இது இயேசு கூறிய புதிதாகப் பிறத்தலைக் குறிக்கிறது. அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளில் அவருடைய பிரதிநிதிகளாகிய நம் மீது கிரியை செய்வதற்காக ஆவியானவர் நம் ஊடாகவும் கிரியை செய்கிறார்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் நம் வாழ்வில் செய்யும் கிரியை ஊழியத்தோடு தொடர்புடையது. பரிசுத்த ஆவியானவர் தம்முடைய கிரியையை நம்மில் செய்கிறார் என்பதற்கான ஆதாரம் நாம் வாழ்க்கையில் வெளிப்படுத்தும் ஆவியின் கனியேயாகும். ஊழியத்தில் பயன்படுத்தும்படியாக ஆவியானவர் நம்மீது இறங்கியிருக்கிறார் என்பதை “ஆவியின் வரங்கள்” நிரூபிக்கின்றன. ஆவியின் வரங்கள் நம்மை அநேக வேறுபட்ட ஊழியங்களுக்கு ஆயத்தப்படுத்துகின்றன. 12ஆம் அதிகாரத்தில், ஒரு சபையில் எப்படி பரிசுத்த ஆவியானவர் செயல்படுகிறார் என்று பார்க்கிறோம்.

பவுல் 13ஆம் அதிகாரத்தில் அவருடைய இரண்டாம் ஆவிக்குரிய தீர்வைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார். இது வேதாகமத்தில் நாம் யாவரும் அறிந்த அன்பைப் பற்றிய அதிகாரம். இந்த அன்பு நம்மில் பரிசுத்த ஆவியானவருடைய கிரியையின் நிரூபணமாக இருக்கிறது. அன்பு அதிகாரத்தின் சாராம்சம் என்னவென்றால், நம்மீதுள்ள ஆவியானவரின் கிரியை, நமக்குள்ளிருக்கும் ஆவியானவரின் கிரியையின் வல்லமையை ஒருபொழுதும் இடமாற்றம் செய்யமுடியாது. நாம் எல்லாரும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் அற்புதமான கிரியை, நமக்குள்ளாகவும் மேலும் நம்மீதும் செயல்படும்படி ஜெபிக்க வேண்டும்.

பவுல் 14ஆம் அதிகாரத்தில், நமக்குள்ளாகவும் நம்மீதும் பரிசுத்த ஆவியானவர் தம்முடைய கிரியையை நடப்பிக்கும்பொழுது, நமக்குள் எந்த ஒழுங்கு வழக்கத்திலிருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றிப் போதிக்கிறார்.

பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் பவுல் நான்காம் ஆவிக்கேற்ற தீர்வை அறிமுகப்படுத்துகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணமும் உயிர்த்தெழுதலும் மட்டுமன்றி நாம் பாவத்திலிருந்து தினமும் உயிர்த்தெழுவது நமக்கு அதன்மேல் வெற்றியளிக்கும்.

எருசலேமில் துன்பப்படும் பரிசுத்தவான்களுக்கான தர்மப்பணத்தைக் குறித்து கட்டளைகள் கொடுக்கும்பொழுது, 16ஆம் அதிகாரத்தில் அவர் முடிவான ஆவிக்கேற்ற தீர்வை வழங்குகிறார்.

இந்தக் கடிதத்தின் முதல் பதினொரு அதிகாரங்களில், பவுல் குறிப்பாக மாம்சத்துக்குரிய பெலவீனங்களை சரிப்படுத்துதலைப் பற்றியும், பொதுவாக மற்ற பொதுவான பிரச்சனைகளுக்கான தீர்வுகளைப் பற்றியும் கூறுகிறார்.

பவுல் கொரிந்தியருக்கெழுதிய முதல் கடிதத்தின் இந்த இரண்டாவது

பிரிவில் நாம் இரண்டு காரியங்களை தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்பாட்டைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளாமலிருப்பது தவறு என்று பவுல் எழுதுகிறார். பவுலின் கடிதங்கள் முழுவதுமாக நாம், “நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை”, என்று காண்கிறோம். அதிகாரம் 14ன் கடைசியில் இரண்டாவது காரியத்தைக் கூறுகிறார். இங்கே பவுல்: ஒருவன் தன்னை தீர்க்கதரிசி என்றாவது, ஆவியைப் பெற்றவனென்றாவது எண்ணினால், நான் உங்களுக்கு எழுதுகிறவைகள் கர்த்தருடைய கற்பனைகளென்று அவன் ஒத்துக்கொள்ளக்கடவன். ஒருவன் அறியாதவனாயிருந்தால் அறியாதவனாயிருக்கட்டும். (I கொரிந்தியர் 14:37, 38) என்று எழுதுகிறார்.

பவுல் இந்த மூன்று அதிகாரங்களிலும் ஆவிக்கேற்ற சத்தியங்களைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார், இவைகளின் கடைசியில் “நீ ஒரு போலியற்ற ஆவிக்குரிய மனிதனாயிருந்தால், நான் இங்கே எழுதிய சத்தியங்கள் எல்லாம் தேவனுடைய கற்பனைகள் என்று ஒத்துக்கொள்ளுவாய். ஆனால் இந்தச் சத்தியங்கள் அனைத்தையும் உங்களோடு நான் பகிந்துகொண்டபின், இன்னும் நீ அறிந்து கொள்ளாதவனாக இருந்தால், நீ அறிந்துகொள்ளாமலிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டாய், உன்னுடைய தேர்வுக்கு நான் மதிப்பளித்து உன்னை அறியாமையிலேயே விட்டு விடுகிறேன்”, என்று எழுதுகிறார்.

இந்தப் பொதுவான ஆவிக்கேற்ற தீர்வுகளின் அதிகாரங்களிலுங்கூட பவுல் பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்பாட்டை அறியாமலிருப்பது தவறு என்று எழுதுகிறார். இந்த அதிகாரங்களைப் படித்து, பரிசுத்த ஆவியானவர் எப்படி இந்த உலகத்தில் செயல்பட விரும்புகிறார் என்று நீ தெரிந்து கொண்ட பின்னரும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியையை புறக்கணித்தால், நீ கீழ்ப்படியாத வனாயிருக்கிறாய்; மேலும், ஒரு விசுவாசியாக உன்னுடைய ஊழியத்தைத் தவற விட்டுவிடலாம்.

அத்தியாயம் 5

வரங்களும் ஊழியங்களும்

(I கொரிந்தியர் 12:1-6)

முதல் கொரிந்தியரின் புத்தகம் 12ஆம் அதிகாரத்தின் முதல் பதினொரு வசனங்களும், இந்தக் கடிதத்தின் மையப்பகுதி என்று நான் கருதுபவைகளுக்கு வழிகாட்டுகின்றன. இந்த வசனங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்போம்.

3வது வசனத்தில், கொரிந்துவில் விக்கிரகாராதனையோடு தொடர்புடைய பிசாசுத்தனமான நடவடிக்கையைப்பற்றி எழுதுகிறார் என்று வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. இந்த விக்கிரகங்களுக்கு ஆராதனை செய்து பலியிடுபவர்களான மக்கள், பிசாசுகளுக்கு ஆராதனைசெய்து பலியிடுகின்றனர் (10:19-21; 12:2, 3).

மக்கள் விக்கிரகங்களை ஆராதிக்கும்பொழுது, தீய ஆவிகள் இயேசுவைச் சபிக்க அவர்களை இயக்கியது. “ஆதலால், தேவனுடைய ஆவியினாலே பேசுகிற எவனும் ‘இயேசு சபிக்கப்பட்டவன்’ என்று சொல்லமாட்டானென்றும், பரிசுத்த ஆவியினாலேயன்றி ‘இயேசுவே கர்த்தர்’ என்று ஒருவனாலும் சொல்ல முடியாது என்றும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

புதிய ஏற்பாட்டு சபைகளின் ஐக்கியத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடு இந்த இரண்டு வார்த்தைகள் மட்டுமே: “இயேசுவே கர்த்தர்”. இயேசு, தன் சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு எனக்குப் பின் செல்லாதவன் எனக்குச் சீஷனாயிருக்க மாட்டான் என்றார். மேலும் அவர், யாதொருவன் என்னிடத்தில் வந்து, தன் தகப் பனையும் தாயையும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் சகோதரரையும் சகோதரிகளையும், தன் ஜீவனையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்குச் சீஷனாயிருக்க மாட்டான் என்றும், அப்படியே உங்களில் எவனாகிலும் தனக்கு உண்டானவைகளையெல்லாம் வெறுத்துவிடாவிட்டால் அவன் எனக்குச் சீஷனாயிருக்கமாட்டான் என்றும் கூறினார் (லூக்கா 14:25-35).

இதன் அர்த்தம்: நீங்கள் இயேசுவுக்காக உயிரையும் கொடுக்க சித்தமாயிருக்க வேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் நீ அவருடைய சீடனாயிருக்க முடியாது; உன்னுடைய வாழ்க்கையில் உன் பொருட்கள், உறவுகள்,

ஆகியவற்றை விட இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும், என்பதாகும்.

ஒரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் இதை எப்படி நடைமுறைப்படுத்த முடியும் என்று நீ காண்கிறாய்? இயேசுவின் கூற்றுப்படி, தேவனுடைய ராஜ்யத்தை காணவேண்டுமானால், உண்மையில் அவரே அவர்களின் ராஜா என்ற உறவைக் கொண்டாட வேண்டுமானால் அவர்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும். இதையே இயேசு நிக்கொதேமுவுக்குச் சொன்னார் (யோவான் 3:3,5). நம்முடைய உதடுகளினாலும் நம்முடைய உயிரினாலும் “இயேசுவே கர்த்தர்” என்று சொல்லக்கூடிய இடத்துக்கு வரும்பொழுது, நமக்கு பரிசுத்த ஆவியான வரின் அனுபவம் அவசியப்படுகிறது.

இந்த அறிமுகத்துடன் வசனம் 4ல் ஒரு உள்ளூர் சபையில் பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்பாடு பற்றிய இந்த மூன்று அதிகாரங்களின் பெரிய போதனையைக் கொடுக்க பவுல் துவங்குகிறார். இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் இரண்டு கருத்துக்களை அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கிறார். பவுலின் கருத்துப்படி ஒரு சபையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் முறையாகச் செயல்படும்பொழுது அந்தச் சபை வித்தியாசமானதும் ஒருமனப்பட்டதான குண இயல்புடையதாயிருக்கும். இந்த அதிகாரத்தில் எத்தனைமுறை பவுல் இந்த இரண்டு கருத்துக்களையும் அடிக்கடி திரும்பத்திரும்பச் சொல்லுகிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள்.

ஒரு சபையில் இந்த எதிரிடையான கொள்கைகளையுடைய மக்கள் எப்படி இணைந்து செயல்பட முடியும்? பரிசுத்த ஆவியானவர் ஊக்கமளிப்பதால், பவுல் இந்த எதிரானக் கொள்கைகளையுடையவர்களை ஒரு சபை ஒரு மனித சரீரத்தைப்போலச் செயல்படுகிறது என்று சுட்டிக்காட்டி, அவர்களை ஒன்றாக இணைக்கிறார். ஒருவரது கண், காது, கை, கால் ஆகியவற்றின் செயல்பாட்டில் பெரிய வித்தியாசம் இருக்கின்றது. இருப்பினும் இந்த வித்தியாசங்கள் இணைந்து ஆச்சரியப்படத்தக்க ஒரு ஒற்றுமையுடன் செயல்படுகிறது; ஏனெனில், வெவ்வேறான இந்த அவயவங்கள் யாவும் ஒரு தலையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இயங்குகிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியில், பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிய பார்வையில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. வேதாகமத்தில் விசுவாசிகள் எல்லாரும் “ஆவியினால் நிறைந்து” இருக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடப்பட்டுள்ளது. (எபேசியர் 5:18). மூல மொழியில், “ஆவியினால் நிரப்பப் பட்டிருங்கள்” என்று கட்டளைக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிரேக்க மொழியில், இந்தப் போதனை நிச்சயமாக ஒரு கட்டளை என்ற முறையில் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஆவியினால் நிரப்பப்படுவது என்பதன் அர்த்தம் என்ன? அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தில், “பேதுரு பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டு,” பெந்தெகொஸ்தே நாளில் மிகப்பெரிய பிரசங்கத்தைப் பிரசங்கித்தான் என்று வாசிக்கிறோம். பின்னர் “பேதுரு ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டு” பிரசங்கித்தான், ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இரட்சிக்கப்பட்டனர் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். சில காலத்துக்குப்பின் “பேதுரு ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டு” இதைச் செய்தான் அல்லது அதைச் செய்தான் என்று வாசிக்கிறோம். இப்போது, பேதுரு

ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டான் என்று வேதவசனங்கள் சொல்லாத அந்த இடைவேளைகளில் அவன் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டிருந்தானா?

பரிசுத்த ஆவி என்பது ஒரு திரவமல்ல. பரிசுத்த ஆவி என்பது ஒரு நபர், நாம் பரிசுத்த ஆவி என்ற நபரையுடையவர்களாயிருக்கிறோம் அல்லது இல்லாதவராக இருக்கிறோம். உண்மையான விளைவு, “எவ்வளவு பரிசுத்த ஆவியை உடையவர்களாக நாம் இருக்கிறோம்?” என்பதல்ல, “நம்மில் எத்தனைபேர்கள் ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறோம்” என்பதே. நாம் எல்லாரும் தேவனால் ஆட்கொள்ளப்படும் போது ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆவியினால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு விசுவாசி ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு விசுவாசி. பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று பவுல் கட்டளையிட்டதற்கு முன்பாக, அவர்: *மதுபான வெறிகொள்ளாமல் ஆவியினால் நிறைந்து* இருங்கள் (எபேசியர் 5:18) என்று எழுதினார். குடிவெறி கொண்ட ஒரு மனிதன் மதுபானத்தின் சக்திக்குள் அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருப்பதுபோல, நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமைக்குள் அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கிறோம்.

இந்த அதிகாரத்தில் பவுல், நாமும் நம்முடைய சபை அங்கத்தினர்களும் ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டவர்களாயிருக்கும்போது நம்முடைய சபை அதன் வியக்கத்தக்க வித்தியாசங்களினாலும் ஒருமனப்படுதலாலும் தெரிந்து கொள்ளப்படும் என்று நமக்குச் சொல்லுகிறார். இங்கே பவுல், *வரங்களில் வித்தியாசங்கள் உண்டு, ஆவியானவர் ஒருவரே* (4) என்று வெளிப்படுத்துகிறார். ஆவிக்குரிய வரங்கள் ஆவிக்குரிய ஊழியங்களுக்கு நம்மை ஆயத்தப்படுத்துவதால், வசனம் 5ல், *ஊழியங்களிலேயும் வித்தியாசங்கள் உண்டு* என்று வாசிக்கிறோம். அதாவது பல வித்தியாசமான வழிகளில் நாம் தேவனுக்கு ஊழியஞ்செய்ய முடியும். ஆவியினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சபையில், அதன் அங்கத்தினர்கள் ஒரே மாதிரியான வரங்களையும், ஒரே மாதிரியான ஊழியங்களையுமுடையவர்களாய் இருக்க மாட்டார்கள்.

ஆறாம் வசனத்தில் அவர், *கிரியைகளிலேயும் வித்தியாசங்கள் உண்டு, எல்லாருக்குள்ளும் எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிற தேவன் ஒருவரே* என்று எழுதுகிறார். ஆவியின் வரங்களும் ஊழியங்களும் நம்முடைய விருப்பத்தின் படி கொடுக்கப்படுபவையல்ல, அவருடைய விருப்பப்படியே கொடுக்கப்படுகிறது (11). ஒருவேளை 4, 5 மற்றும் 6ஆம் வசனங்களில் வரத்தின் மாதிரி வித்தியாசமானது, ஊழிய மாதிரி வித்தியாசமானது, இந்த வரங்கள் மூலமாகவும் ஊழியங்களின் மூலமாக தேவன் கிரியை செய்யும் வழி எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியானதல்ல என்று பவுல் எழுதியதின் பொருள் இதுவாயிருக்கலாம். ஆனாலும் வித்தியாசமான இந்த எல்லா வரங்கள் மற்றும் ஊழியங்களுக்குள்ளும், அவைகள் மூலமாக கிரியை செய்யும் ஆவியானவர் ஒருவரே என்ற உண்மையை அவர் அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கிறார். ஆவியானவரின் இந்த வெளிப்பாடுகளெல்லாம் சபை முழுவதற்கும் ஆதாயம் ஏற்படும் வகையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அத்தியாயம் 6

பரிசுத்த ஆவியானவரின் வரங்கள்

(I கொரிந்தியர் 12:7-11)

இந்த வசனப்பகுதி, கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய உள்ளூர் சபை ஒன்றில் கிடைக்கப்பெற்ற வித்தியாசமான ஆவிக் கேற்ற வரங்களைப்பற்றி விவரிக்கிறது. ஒருவனுக்கு ஆவியினாலே ஞானத்தைப் போதிக்கும் வசனமும் (8) கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நாம் வாசிக்கிறோம்.

இன்னும் பவுல், சரீரத்தில் சிலருக்கு *அந்த ஆவியினாலேயே குணமாகும் வரங்களும்* (9) தேவனால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எழுதுகிறார். இதை வாசிக்கும்பொழுது சரீர சுகத்தைப்பற்றி மட்டும் சிந்திக்காதீர்கள். சரீர பரிமாணத்தைவிட ஒரு மனிதனுக்கு ஆவிக் கேற்ற பரிமாணம் அதிக மதிப்புடையது. ஏனெனில் ஆவிக்குரிய பரிமாணம் நித்திய காலத்துக்குமானது, காணக்கூடிய ஒரு ஆணின் அல்லது பெண்ணின் சரீர பரிமாணம் தற்காலிகமானது. இதனால், உள்ளான ஆவிக்குரியபடியான குணமாக்குதல், வெளிப்படையான சரீர குணமாக்குதலைவிட மிகவும் அதிக முக்கியமானது.

வசனம் 10ல்: *வேறொருவனுக்கு தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தலும்* வரமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று வாசிக்கிறோம். ஒரு தீர்க்கதரிசி என்பவன் மூலமாக தேவன் பேசுகிறார். ஒரு போதக ஆசிரியர் அல்லது நற்செய்திப் பணியாளர் தங்கள் மீது ஆவியின் அபிஷேகத்துடன் பிரசங்கிப்பது தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தலே. ஏனெனில் தேவன் அவர்கள் மூலமாகப் பேசுகிறார் என்று நான் அறிவுறுத்தப்படுகிறேன்.

இப்போது பவுல்: *வேறொருவனுக்கு ஆவியைப் பகுத்தறிதலும்* (10) வரமாயளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எழுதுகிறார். இந்த அதிகாரத்தின் ஆரம்ப வசனங்களில், கிறிஸ்துவுக்குள் மனமாற்றமடையுமுன்பாக இந்த மக்கள் விக்கிரகாராதனையோடு சம்பந்தப்பட்ட தீய ஆவிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளிருந்தனர் என்பதைப் பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கிறோம், சில தீய ஆவிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இல்லை என்று எப்படி நமக்குத் தெரியும்? தேவனுடைய வசனமும்

கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்தில் பகுத்தறியும் வரமும் இருந்தால் இவற்றை அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேலும் அவர் 10ஆம் வசனத்தில்: *வேறொருவனுக்குப் பற்பல பாஷைகளைப் பேசுதலும்* வரமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எழுதுகிறார். பவுல் எதைப்பற்றிப் பேசுகிறார்? பெந்தெகொஸ்தே நாளில் மொழிகளின் தடைகள் முறிக்கப்பட்ட ஒரு அற்புதமான ஆவிக்குரிய அதிசய சம்பவம் நிகழ்ந்தது என்று நமக்குத் தெரியும். பேதுரு தன்னுடைய பெரிய பிரசங்கத்தைப் போதித்து அப்போஸ்தலர்கள் தேவனை துதித்தபொழுது, ஒரு மொழியே பேசப்பட்டது. அவன் அல்லது அவளின் தாய்மொழி எதுவாயிருந்தாலும் ஒவ்வொருவரும் அதைப் புரிந்துகொண்டார்கள். அது மிகப்பெரிய ஒரு அதிசயம். பேதுருவும் அப்போஸ்தலர்களும் பிரசங்கித்த செய்தி மனிதர்களின் காதுகளில் கேட்பதற்காகவே திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அதனாலேயே அது “தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தல்” என்று யோவேல் தீர்க்கதரிசியாலும், அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் புத்தகத்தை ஆக்கியோனாலும் முத்திரையிடப்பட்டுள்ளது (யோவேல் 2:28; அப்போஸ்தலர் 2:17, 18).

இந்தக் கடிதத்தின் பதினான்காம் அதிகாரத்துக்கு வரும்பொழுது மொழிகளைப்பற்றி இன்னும் அதிகமாய் நான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இங்கே பவுல் பல மொழிகளில் பேசுகிற ஒரு மனிதன் மனிதர்களிடமன்றி, தேவனிடமும் பேசுகிறான் என்று எழுதி இந்த அதிகாரத்தைத் துவங்குகிறார். மனிதர்கள் அவைகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஏனெனில், தங்கள் ஆவியில், அவர்கள் இரகசியங்களைப் பேசுகிறார்கள் - பல மொழிகளையல்ல, இரகசியங்களை (14:2) என்று பவுல் நமக்குச் சொல்லுவார். அது பெந்தெகொஸ்தே நாளில் நிகழ்ந்த அதே காரியம் அல்ல. அப்போஸ்தலரின் நடபடிகள் புத்தகத்தில் லுர்காவினாலும் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய இந்தக் கடிதத்தில் பவுலினாலும் இரண்டு வேறுபட்ட மொழிகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

வரங்களின் பட்டியலை 7-10 வசனங்களில் பார்த்து அவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். 1 கொரிந்தியர் 12இல் பட்டியலிடப்பட்ட வரங்களைக் கருத்தில் கொண்டு பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்கு எந்த வகையான ஆவிக்குரிய வரத்தின் மாதிரியைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று கண்டுபிடிக்க நீங்கள் முயற்சி செய்ய வேண்டும். இதன்பின் அவர் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று நீங்கள் ஊகிக்கும் வரங்களைப் பயிற்சி செய்ய வழிதேட வேண்டும்.

ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றிய போதனையை பவுல்: *இவைகளை யெல்லாம் அந்த ஒரே ஆவியானவர் நடப்பித்து, தமது சித்தத்தின்படியே அவனவனுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறார்* (11) என்று சொல்லி முடிக்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவர் இப்படியாகவே கிரியை செய்கிறார். தங்கள் ஊழியங்களுக்கு அவர்களை ஆயத்தப்படுத்துவதற்காக, அவர் சபையாகிய சரீரத்தின் மக்களுக்கு இதைப்போன்ற வரங்களை அளிக்கிறார்.

அத்தியாயம் 7

ஆரோக்கியமான ஒரு சபைக்கு ஐந்து விரல் ரேகைகள்

(I கொரிந்தியர் 12:4-19)

ஆவிக்குரிய வரங்கள் எப்படி ஊழிய மாதிரிகளாக மாறுகின்றன என்பதைப்பற்றிய அவருடைய மேன்மையான வசனங்களுக்குப்பின், பவுல் தம்முடைய இந்த பெரிய போதனையின் மற்றொரு பகுதிக்குச் செல்கிறார். அவர் எதிரிடையான இந்த இரண்டு கொள்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார் - வித்தியாசம் மற்றும் ஒருமைப்பாடு - ஒரு சபை ஒரு மனித உடலைப்போலச் செயல்படுகிறது என்று நமக்குச் சொல்லி அவைகளை ஒன்றாகக் கொண்டு வருகிறார்.

சபை என்பது என்ன? ஒரு சபையின் சாராம்சம் என்ன? அது எப்படி செயல்படுகிறது? இயேசு நமக்கு, *இந்தக்கல்வின்மேல் என் சபையைக் கட்டுவேன்; பாதாளத்தின் வாசல்கள் அதை மேற்கொள்வதில்லை*, என்று சொல்லுகிறார். இப்போது அவர் தம்முடைய சபைகளின் மத்தியில் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார் (மத்தேயு 16;18; வெளி. 1:12,13,20) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். உயிரோடிருக்கும் உயிர்த்தெழுந்த கட்டியெழுப்பிய, இன்றும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் சபையின் ஒரு பகுதி நம்முடைய சபை என்பதற்கு என்ன ஆதாரங்களிருக்கின்றன?

உலகத்தில் அறுபது பில்லியனுக்கும் மேற்பட்ட விரல்கள் இருக்கின்றன, அவைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தன்மை வாய்ந்த விரல் ரேகைகள் இருக்கின்றன. உலகமெங்கிலுமுள்ள சட்டத்தை அமுல்படுத்தும் அதிகாரிகள், நம்முடைய கைரேகைகளினால் உன்னையும் என்னையும் அடையாளங்கண்டு கொள்ள முடியும். கிறிஸ்து கட்டுகிற சபையில் அந்தச் சபையை அடையாளங்காட்டும் கைரேகைகள் இருக்கின்றனவா? அதாவது கிறிஸ்து இன்று கட்டிக்கொண்டிருக்கும் சபையின் ஒரு பகுதி நம்முடைய சபை என்று குற்றஞ்

சாட்டப்பட்டால், நம்மைக் குற்றவாளி என்றுத் தீர்ப்பளிக்க போதுமான ஆதாரம் இருக்குமா?

கிறிஸ்து கட்டி இன்று தம்முடைய தெய்வீக பிரசன்னத்தின் ஆசீர்வாதத் தோடு இருக்கும் பத்து “விரல்ரேகைகளை” அடையாளங்காட்ட முடியும் என்று நான் நம்பியவைகளை புதிய ஏற்பாட்டில் நான் கண்டுபிடித்தேன். இந்த “விரல் ரேகைகள்” கிறிஸ்து கட்டும் சபைகளை அடையாளங்காட்டுவது மட்டு மல்லாமல், ஒரு சபையின் ஆரோக்கியத்தை எங்கேயிருந்து கண்காணிக்க முடியும் என்று தெரிந்துகொள்ளவும் உதவுகின்றன.

நான் இந்த விரலின்ரேகைகளை இரண்டு இடங்களில் காண்கிறேன். இதன் ஐந்து விரலின்ரேகைகளை சபைத் துவங்கப்பட்டதிலிருந்து அல்லது சபையின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாயிருந்த “மிகப்பெரிய கட்டளை” என்று நாம் அழைப் பதிலிருந்து கண்டுகொள்ள முடியும். இயேசு அப்போஸ்தலர்களுக்கு: *நீங்கள் புறப்பட்டுப்போய், சகல ஜாதிகளையும் சீஷராக்கி, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவி யின் நாமத்திலே அவர்களுக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுத்து, நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவையும் அவர்கள் கைக்கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணுங்கள். இதோ, உலகத்தின் முடிவுபரியந்தம் சகல நாட்களி லும் நான் உங்களுடனே கூட இருக்கிறேன் என்று கட்டளை கொடுத்தார்* (மத்தேயு 28:19-20).

அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகளின் புத்தகம், அப்போஸ்தலர்களும் இயேசுவின் சீடர்களும் எப்படி அந்த மிகப்பெரிய கட்டளையை நிறை வேற்றினார்கள் என்பதைப் பதிவு செய்துள்ள ஆதாரமாக அமைகிறது. சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதில் அவர்களுடைய குறிக்கோள் ஞானஸ்நானங் கொடுத்து போதித்து சீடர்களாக்குதல். இந்த கட்டளை: “போய், சீடர்களாக்கி, ஞானஸ்நானங்கொடுத்து, உபதேசியுங்கள்” என்று வேதத்தில் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது.

எனவே, பெந்தெகொஸ்தே நாளில், மூவாயிரம் யூதர்கள் மனந்திரும்பிய பொழுது, அவர்களை வைத்து என்ன செய்வது என்று அப்போஸ்தலர்களுக் குத் தெரியாமலிருந்தது. மனந்திரும்பியவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதே சத்திலும், அந்நியோந்நியத்திலும், அப்பம் பிட்டுதலிலும், ஜெபம்பண்ணுவதிலும் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள் (அப்போஸ்தலர் 2:42) என்று நாம் வாசிக்கி றோம். இயேசு கிறிஸ்துவின் சபையின் ஆரம்பத்தை இது விளக்குகிறது, மேலும் இங்கேதான் ஒரு ஆரோக்கியமான சபையின் முதல் ஐந்து “விரல் ரேகைகளை” நான் காண்கிறேன்.

“வலது கையில்”, “பெருவிரல் ரேகையை” நற்செய்திப்பணி என்று நினைத் துக்கொள்ளுங்கள். அப்போஸ்தலர்கள் மக்களுக்கு சுவிசேஷ நற்செய்தியைப் பிரசங்கித்து, மனந்திரும்பியவர்களை சபையினுள் கொண்டுவந்தனர். “ஆள்காட்டி விரல்ரேகை” உபதேசத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. மிகப்பெரிய கட்ட னைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அப்போஸ்தலர்கள் மக்களுக்கு உபதேசம் செய்தனர், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் அவர்கள் மனந்திரும்பினார்கள். “நடுவிரல் ரேகை” அந்நியோந்நியம் (ஐக்கியம்).

அப்போஸ்தலர்களின் பிரசங்கத்தால் மனந்திரும்பிய இந்த சீடர்கள் நற்செய்தியைப் பெற்றுக்கொண்டது மட்டுமின்றி, அப்போஸ்தலர்களின் உபதேசத்திலும் அந்நியோந்நியத்திலும் தொடர்ந்தனர். “மோதிரவிரல்ரேகை” ஆராதனையைக் குறிப்பிடுகிறது. உயிர்த்தெழுந்த உயிரோடிகுக்கும் கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள தங்கள் அன்பை, அப்போஸ்தலர்களோடு அப்பம் பிட் குதலின் மூலம் வெளிப்படுத்தினர். இதன் அர்த்தம், அவர்கள் ஒன்றுகூடி இராப்போஜனம் எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்பதேயாகும். “சுண்டுவிரல் ரேகையை” நான் ஜெபத்தின் விரல்ரேகை என்று பெயரிடுகிறேன். ஏனெனில் அப்போஸ்தலர்களோடு புதிய சீடர்கள் ஜெபத்தில் தரித்திருந்தனர் என்று நாம் வாசிக்கிறோம்.

பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தில் நான் இன்னும் ஐந்து விரல்ரேகைகளைக் காண்கிறேன். இந்த உலகத்தில் செயல்பட ஒரு சபை எப்படி கிறிஸ்துவால் வடிவமைக்கப்பட்டது என்பதைப்பற்றிய புதிய ஏற்பாட்டின் மிகப்பெரிய வாக்குமூலம் இது என்று நான் நம்புகிறேன்.

அத்தியாயம் எட்டு ஆரோக்கியமான ஒரு சபைக்கு இன்னும் ஐந்து விரல்ரேகைகள்

(I கொரிந்தியர் 12:12-24)

கடந்த அத்தியாயத்தில் ஆரோக்கியமான ஒரு சபைக்கு வலதுகை விரல் ரேகைகள் குறித்துப் படித்தோம் :

பெருவிரல்ரேகை - நற்செய்திப்பணி, ஆள்காட்டி விரல்ரேகை-உபதேசம், நடுவிரல்ரேகை-அந்நியோந்நியம், மோதிரவிரல்ரேகை-ஆராதனை, சுண்டு விரல்ரேகை-ஜெபம் என்று நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

ஆழ்ந்த கருத்துள்ள இந்த அதிகாரத்தில் ஆரோக்கியமான ஒரு சபைக்கு வேண்டிய இன்னும் ஐந்து விரல்ரேகைகளை நான் கண்டுபிடித்தேன். சபை எப்படிச் செயல்படவேண்டும் என்ற ஊக்கமளிக்கும் இந்த விவரிப்பின்படி, இடது கையின் பெருவிரல்ரேகை ஒற்றுமை அல்லது ஒருமைப்பாட்டைக் குறிப்பிடுகிறது. தம்முடைய சபை ஒன்றாயிருக்க வேண்டுமென்று இயேசு ஐந்து முறை ஜெபித்ததை நாம் கேட்கும்பொழுது, இந்த பெருவிரல்ரேகை மேலே வருவதை நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

இடதுகை ஆள்காட்டிவிரல் ரேகை நமக்குள்ள வித்தியாசங்களைக் குறிக்கிறது. பவுல் இங்கே சொல்லுவதின் சாராம்சம், நம்மில் இரண்டுபேர் ஒரே மாதிரியாக இருந்தால் அவர்களில் ஒருவர் தேவையற்றவர் என்பதே. உடல் முழுவதும் கண்ணாயிருந்தால், அது எப்படி எதையும் கேட்க முடியும், உடல் முழுவதும் காதாயிருந்தால், அது எப்படி ஒரு பொருளை முகர்ந்து பார்க்க முடியும் என்று பவுல் தம் கருத்தைத் தெரிவிக்க பயங்கர உருவக அணியைப் பயன்படுத்தி இந்தக் கேள்வியை எழுப்புகிறார் (17). 75 கிலோ எடையுள்ள ஒரு கண்ணையோ அல்லது 80 கிலோ எடையுள்ள ஒரு காதையோ உங்களால் கற்பனை செய்ய முடிகிறதா? அவயவங்கள் வித்தியாசமாய் இருப்பதால் ஒருவருக்கு அழகை தருகிறது. அவயவங்களில் வித்தியாசமற்ற ஒரு மனித உடல் கொடூரமானது. ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சபையில், வித்தி

யாசமான வரங்களையும் ஊழியங்களையும் பலரும் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம். அதில் ஒற்றுமையையும் காணலாம்.

நடுவிரல்ரேகை ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிடுகிறது. சரீரமும் ஒரே அவயமாயிராமல் அநேக அவயங்களாயிருக்கிறது (14). அநேக சபைகளில் வரம்பெற்ற போதகர்கள் இருக்கிறார்கள், இது அற்புதமானது. இருந்தாலும், சபை கூடிவரும்போது, போதகர் மட்டுமே ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பயன்படுத்துபவராக இருக்கக்கூடாது. இது பன்மைத்துவத்தைக் காட்டவில்லை. புதிய ஏற்பாட்டில் சபைத் தலைவர்களை விவரிக்கும் வார்த்தைகள் வரும்போதெல்லாம், அவை பன்மையில் காணப்படுகின்றன. சபை ஒரு செயலிழந்த மனிதனின் சரீரத்தைப் போல செயல்படக்கூடாது. சரீரத்தின் எல்லா அவயவங்களும் ஒரு ஆரோக்கியமான வழியில் செயல்படவேண்டும். தேவன் திட்டமிட்டிருந்தபடி செயல்பட கிறிஸ்துவின் சரீரத்திலுள்ள எல்லா அவயவங்களும் செயல்பட வேண்டியது அவசியம்.

மோதிர விரல்ரேகை ஒருவருக்கொருவர் இடையிலான அன்பைக் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு அவயவம் வேதனைப் படும்பொழுது, அந்த உடலின் எல்லா அவயங்களும் வேதனைப்படுகின்றன. முதல் தலைமுறையின் சபையைப்பற்றி “அதோ ஒருவருக்கொருவர் எப்படி அன்புகூருகின்றனர்” என்று வியந்தனர். இன்று ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவின் சபையைப் பற்றியும் அவர்கள் இப்படியே கூறட்டும்.

இடது கையின் சுண்டுவிரல்ரேகை சமத்துவத்தைக் குறிக்கிறது. இந்த சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அவயவங்களும் சமமான முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. நம் உட்காதில் ஒரு சிறிய எலும்பு இருக்கிறது. இது நாம் சமநிலையில் நிற்பதைக் கட்டுப்படுத்துகிறது. நம்மால் அதைப் பார்க்க முடியாது, நாம் அதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதுமில்லை; ஆனால் அதை எடுத்துவிட்டால் நாம் தரையில் விழுந்து தண்ணீரிலிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட்ட மீனைப்போல இருப்போம். சபையாகிய சரீரத்தில் இந்த சிறிய அவயவங்களைப் போன்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை நாம் பார்க்க முடியாமலிருக்கலாம். ஆனால் விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையின் முக்கியமான பகுதியில் அவர்கள் செயல்படுகின்றனர். சரீரத்தின் அவயவங்களான அந்த எல்லாரும், அவர்கள் முன்னாக இருந்தாலும், அல்லது பின்னணியிலிருந்தாலும், கிறிஸ்துவினுடைய சரீரம் செயல்படுவதற்கு எல்லாரும் ஒரேமாதிரி முக்கியமானவர்களாயிருக்கின்றனர்.

ஒற்றுமை, வித்தியாசம், பன்மைத்துவம், ஒருவருக்கொருவர் அன்பு கூருவது மற்றும் சமத்துவம், ஆகியவை பவுலின் போதனையின் அடிப்படை யிலான ஐந்து விரல்ரேகைகள்.

ஒற்றுமையையும் வித்தியாசத்தையும் வைத்துக்
காத்துக் கொள்வதிலுள்ள பிரிச்சினைகள்

சபையில் ஒற்றுமையையும் வித்தியாசத்தையும் செயல்படுத்தும்பொழுது ஏற்பட்ட அநேகப் பிரிச்சினைகளைப்பற்றி பவுல் சுருக்கமாக எழுதுகிறார். முதல் பிரிச்சினையை நாம், “ஆவிக்குரிய பகுத்தறிதல்” என்றழைக்கலாம். கொரிந்து

சபையில் பலமொழிகளைப் பேசும் வரம் பெற்ற மனிதர்கள் இருந்தார்கள். இந்த வரத்தை அவர்கள் பெற்றவுடன், இதைப் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்களைவிட தாங்கள் ஆவிக் கேற்ற நிலையில் உயர்ந்தவர்கள் என்று நினைத்தார்கள்.

இந்த ஆவிக்குரிய பகுத்தறிதல் இன்று சபைகளில் காணப்படுகிறது. அநேக மக்கள் இந்தப் பலமொழி பேசும் வரம் ஒரு “நற்சாட்சி” வரம் என்று நம்புகின்றனர். இந்த வரத்தை நீ பெற்றுக்கொள்ளவில்லை என்றால், அதைப் பெற்றுக்கொண்டவர்கள் உன்னை ஆவிக் கேற்ற ஒரு மனிதன் அல்ல என்றே பார்ப்பார்கள். இதுவே ஆவிக் கேற்றபடி பாதகமாக வித்தியாசம் காணுதல் ஆகும். நான் ஒரு இளம் விசுவாசியாயிருந்தால் எனக்கு எதிராகப் பாதகமாக வித்தியாசம் காணும்போது நான் அதிகமாக மனக்காயமடைவேன் ஏனென்றால் அவர்களுக்கிருக்கும் அதே ஆவிக்குரிய வரங்கள் என்னிடத்தில் இல்லை. இந்த வகையான ஆவிக்குரிய ரீதியில் வித்தியாசப்படுத்துதலைப் பற்றி: காதானது நான் கண்ணாயிராதபடியினாலே, நான் சரீரத்தின் அவயமல்ல வென்றால், அதனால் அது சரீரத்தின் அவயவமாயிராதோ? என்று வேதத்தில் வாசிக்கிறோம்.

அப்போஸ்தலர் பவுல் கவனம் செலுத்திய அடுத்த பிரச்சினை “ஆவிக் கேற்ற வாழ்வில் குறைவுபடுதல்”. அநேக விசுவாசிகள் ஆவியின் ரீதியில் பாதுகாப்பற்றவர்களாயிருக்கின்றனர். எனவே யாராவது ஒருவர் அவனிடம், “என்னைப்போல நீ ஒரு வரம் பெற்றவனல்ல, அதாவது நீ முற்றிலும் நம்பத் தகுந்த விசுவாசியல்ல,” என்று சொன்னால், தேவன் அவர்களுக்குக் கொடுத்த வரங்களை அவர்கள் குறைவாக மதிப்பிடுகின்றனர்.

கடைசியாக, இங்கே பவுல் ஆவியின் ரீதியிலான பிரிவுகளைப் பற்றிக் கவலைப்படுகிறார். ஆவிக்குரிய ரீதியில் பாதகமாக வித்தியாசம் காணுதல், ஆவிக் கேற்றபடி மதிப்பு குறைதலுக்கு வழிநடத்தி, பின்பு கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் பிரிவினைக்கு வழி நடத்துகிறது. இதுவே நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் வரிசை கிரமம். நான் பங்குபெறும் சபையில் எனக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படாவிட்டால், என்னை அவ்வாறு நடத்தாத வேறு ஒரு சபைக்குச் செல் வேன். இப்பொழுது நமக்குப் பிரிவினை பிரச்சினையிருக்கிறது. சில நேரங்களில், தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களுக்கு ஏற்றபடி விசுவாசிகள் குழுக்களாக ஒன்று கூடுகின்றனர், ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பெறாதவர்களைத் தவிர்த்துவிடுகின்றனர். இவ்வாறு பாதகமான முறையில் வித்தியாசம் காட்டுவது வருந்தத்தக்கது.

ஐந்து முறை இயேசு சபையில் நாமெல்லாரும் ஒன்றாயிருக்கவேண்டும் என்று ஜெபித்தார் (யோவான் 17). இயேசு கிறிஸ்து கொடுத்த பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்பாட்டை சரியாகப் பயன்படுத்தாமல் ஒருமைப்பாட்டில் பிரிவினையை வளரவிடுவது துக்கமான நிலையாகும்.

அத்தியாயம் 9

கிறிஸ்துவின் சரீரம்

(I கொரிந்தியர் 12:27-31)

பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தின் ஆய்வின் கடைசிப் பகுதிக்கு நாம் வந்திருக்கும்பொழுது, அப்போஸ்தலர் பவுலின் இந்த அற்புதமான போதனையை எப்படி சுருக்கிக் கூறப்போகிறோம்? முதலாவதாக, தேவனே கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்தை ஒன்றாக இணைத்தவர் என்று அப்போஸ்தலர் பவுல் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட வேளைகளில் அறிவுறுத்தியிருக்கிறார். நாம் பெற்றுக்கொள்ள ஆசைப்படும் ஆவிக்குரிய வரங்கள் நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. கர்த்தர் தாமே விரும்பிக் கொடுக்கும் ஆவிக்குரிய வரங்களே நம்மிடமிருக்கின்றன. பவுல்: இவைகளையெல்லாம் அந்த ஒரே ஆவியானவர் நடப்பித்து, தமது சித்தத்தின் படியே அவனவனுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறார்... தேவன் தமது சித்தத்தின்படி, அவயவங்கள் ஒவ்வொன்றையும் சரீரத்திலே வைத்தார் (11, 18) என்று எழுதுகிறார். இது நிச்சயமாக கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபையைக் குறிப்பிடுகிறது. வேறு விதமாகக் கூறினால், தேவன் தாம் விரும்பியபடியே கிறிஸ்துவின் சரீரத்தை, வித்தியாசமான வரங்களோடும் ஊழியங்களோடும், ஐக்கியத்தோடும் ஒன்றிணைத்தார். ஏனெனில் அவைகள் ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவின் ஒரே தலையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கிறது.

கொரிந்திய சபையில் ஒரு நற்சாட்சி பெற்ற வரமாக மக்கள் தெரிந்து கொண்ட ‘பல மொழிபேசும் வரம்’, பட்டியலில் கடைசி இடத்தைப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது (பார்க்க 12:10). நமக்கு வரங்களைத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு வாய்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டால் பலமொழி பேசும் வரத்தை கடைசியாகவே தெரிந்து கொள்வோம்.

கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில், இந்த புனிதமான வித்தியாசமான வரங்கள் ஒற்றுமையோடு இருப்பதையே தேவன் விரும்புகிறார். இந்தப் பலவகைப்பட்ட மக்களும் – இப்போது அவர்களின் பலவித ஆவியின் வரங்களால் இன்னும் வித்தியாசங்கள் அதிகரித்துள்ளன. அவர்களால் ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பயன்படுத்தி, இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட வழியில் ஒன்றாகச் செயல்பட முடியும்.

ஏனென்றால் உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்துவால் அவர்களெல்லாரும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

பவுல் சபையின் சில ஊழியங்கள், தலைமை ஆகியவைகளின் முதன்மை ஸ்தானங்களைப்பற்றியும் கூறுகிறார். அவர் முதலாவது அப்போஸ்தலரையும் ... ஏற்படுத்தினார் என்று பார்க்கிறோம். இயேசுவின் காலத்திலிருந்த முதல் 12 அப்போஸ்தலர்களை இது குறிக்கிறது என்று சிலர் சொல்லுகின்றனர். அவர்கள் அந்தக் காலத்தைக் கடந்துசென்றபின் அவர்களுடைய ஊழியம் முடிவடைந்தது. மற்றவர்கள் “அப்போஸ்தலர்” என்பது உண்மையில் “மிஷனரி” அல்லது “அனுப்பப்பட்டவர்” என்ற அர்த்தமுடையது என்கின்றனர். ஆகையால், நாம் இந்த வரத்தை மிஷனரிகளுக்கு அல்லது சபையை உண்டாக்கும்படி அனுப்பப்பட்டவர்களுக்கு அல்லது ஒரு ஊழியத்தைத் துவங்குபவர்களுக்குப் பயன்படுத்தலாம் ஏனென்றால் அதை ஒரு அப்போஸ்தல வரத்தின் வடிவமைப்பாகக் கருதலாம்.

பின்னர் பவுல்: “இரண்டாவது தீர்க்கதரிசிகளையும்” என்று எழுதுகிறார். தீர்க்கதரிசிகள் தேவனுக்காகப் பேசுபவர்கள், அல்லது அவர்கள் தேவனுடைய வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும்போது தேவன் அவர்கள் மூலமாகப் பேசுகிறார். அடுத்தபடியாக: “மூன்றாவது போதகர்களையும்” என்று எழுதுகிறார். இயேசு கொடுத்த மிகப்பெரிய கட்டளை, சீடர்களாக்கப்பட்டவுடன், அவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்று உத்தரவிடுகிறது. இப்பொழுது பவுல் அற்புதங்களையும், பின்பு குணமாக்கும் வரங்களையும் என்று எழுதுகிறார்.

இதைத்தொடர்ந்து, ஊழியங்களையும், ஆளுகைகளையும் என்று எழுதுகிறார். செயல்முறையில் அமைந்துள்ள இந்த வரங்கள் இதற்கு முன்பாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. விசுவாசத்தினால் குணமளிக்கும் வரம், தேவனுடைய வசனத்தைப் பிரசங்கிக்கும் வரம் இவைகளைப்போல ஆவிக்கேற்ற வரங்கள் எல்லாம் போதனை சம்பந்தப்பட்டவையல்ல. மிகப்பெரிய கட்டளையைச் செயல்படுத்துவதற்காக எழுப்பப்பட்ட சபைகளும் ஊழியங்களும் நல்ல நிர்வாகம் செய்பவர்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் எவ்வளவு நம்பிக்கையற்ற நிலையிலிருக்கின்றன! இங்கு நாம் உதவியாளர்களைக் காண்கிறோம். இது வேலையாட்கள் வேலைநடைபெற உதவி செய்வதைக் குறிப்பிடுகிறது. கடைசியாகப் பட்டியலின் கீழ்ப்படியில், பவுல் திரும்பவும் மொழிகளைப் பேசும் வரத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த அதிகாரத்தை முடிக்கும் வேளையில் பவுல் இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்கிறார்: எல்லாரும் அப்போஸ்தலர்களா? எல்லாரும் தீர்க்கதரிசிகளா? எல்லாரும் போதகர்களா? எல்லாரும் அற்புதங்களைச் செய்கிறவர்களா? எல்லாரும் குணமாக்கும் வரங்களையுடையவர்களா? எல்லாரும் அந்நியபாஷைகளைப் பேசுகிறார்களா? எல்லாரும் வியாக்கியானம் பண்ணுகிறார்களா? (29, 30). வெளிப்படையான எதிர்பார்க்கும் பதில், “இல்லை” என்பதே. நம்மில் இருவர் எந்த வேறுபாடுமின்றி ஒரே மாதிரியாக இருந்தால், நம்மில் ஒருவர் தேவையற்றவர். நம்மில் ஒருவருக்கு எல்லா வரங்களுமிருந்தால், நமக்கு

உடலின் மற்ற அவயவங்கள் தேவையல்ல. ஆனால் தேவன் முன்னேற்பாடு செய்தபடி, எந்த ஒருவருக்கும் எல்லா வரங்களும் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்தக் காரணத்தினால் நாம் எல்லாரும் தேவையானவர்கள், நம் எல்லாருக்கும் மற்றவர்கள் அவசியம்தான். ஒருவரையொருவர் சார்ந்திருக்கிறோம். தேவனுக்குத் துதிசெலுத்துவோம், அவர் நம் எல்லாரையும் தனித்தன்மையுடையவர்களாய்ப் படைத்திருக்கிறார், அதுவே நாம் ஒவ்வொருவரும் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் தேவையான அவயவங்களாக ஆக்குகிறது.

அத்தியாயம் 10 அன்பின் ஸ்வரங்கள்

(I கொரிந்தியர் 13)

இந்தக் கடிதத்தின் பதின்மூன்றாவது அதிகாரம் வேதாகமத்தின் அன்பு அதிகாரம் என்று கருதப்படுகிறது. எனினும், அது இருக்கிறபடி பெரிய அன்பின் அதிகாரமாக இருந்தாலும் அதன் அடிப்படைப் பாடப்பொருள் அன்பல்ல; ஆவிக்குரிய வரங்களே. இந்த அதிகாரத்தை வசனம் வசனமாக ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்யுமுன், பவுல் அன்பைப்பற்றி எழுதிய பின்னணியைக் காண வேண்டும். அன்பைப்பற்றிய இந்த அழகான வசனங்கள் ஆவிக்குரிய வரங்களைப்பற்றிய ஒரு மகத்தான போதனையைத் தொடருகிறது. அதில் பவுல்: *முக்கியமான வரங்களை நாடுங்கள்; இன்னும் அதிக மேன்மையான வழியையும் உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன்* என்று சொல்வதோடு முடிவடைகிறது (12:31).

இந்த அறிமுகத்துடன் பவுல் வேதாகமத்தின் மிகச்சிறந்த ‘அன்பு’ அதிகாரத்தை எழுதினார். சரியாகப் பார்த்தால் பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தின் முடிவு பதினான்காம் அதிகாரத்தின் முதல் வசனமாகும். *அன்பை நாடுங்கள்; ஞானவரங்களையும் விரும்புங்கள்*. அன்பைப்பற்றிய இந்த அதிகாரத்தின் அற்புதமான ஆரம்பத்தில் ஆவிக்குரிய வரங்களை மனப்பூர்வமாக நாடும்படிக் கூறப்பட்டுள்ளது. (12:31; 14:1).

இந்த அதிகாரத்தில், அன்போடு கொரிந்திய விசுவாசிகளால் உயர்ந்த மதிப்பு கொடுக்கப்பட்ட ஆவிக்குரிய வரங்களின் வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறார். சிலவேளைகளில், தன்னுடைய வரங்களை விளம்பரம் செய்ய ஒரு நகை வியாபாரி கறுப்பு வெவ்வெட் துணியைப் பயன்படுத்துவான். அதைப் போலவே, பவுல் தன்னுடைய விவாதத்தில் அன்பு என்ற பாடப்பொருளை ஒரு பின்னணியாகக் கொண்டுவருகிறார். அப்போது ஆவியின் வரங்களைப்பற்றி ஒரு மேலான தோற்றம் நமக்குக் கிடைக்கும். இது எவ்வாறு நமக்குத் தெரிகிற தென்றால் பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தில் அவர் ஆவியின் வரங்களைப்பற்றிப் போதித்துவிட்டு, பதினான்காம் அதிகாரத்தில் திரும்பவும் அந்த வரங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

பதின்மூன்றாம் அதிகாரம் நமக்குள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் மிகப் பெரிய கிரியையின் சாட்சியைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த அதிகாரம் அதன் மூன்று இசைப் பிரிவுகளாலான “ஒரு அன்பின் ஸ்வரம்” போலிருக்கிறது. முதல் இசைப் பிரிவு முதல் மூன்று வசனங்கள். இந்த முதல் இசைப்பிரிவில் “அன்பு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்படுகிறது”.

இந்த மூன்று துவக்க வசனங்களில், அப்போஸ்தலர் பவுல், அன்பை கொரிந்தியர் அதிகமாக மதித்த காரியங்களோடு ஒப்பிட்டு விளக்குகிறார். எடுத்துக்காட்டாக, விசுவாசிகளாக அவர்கள் பற்பல மொழி பேசும் வரத்தை மதித்தனர், கிரேக்கர்களாக அவர்கள் பேச்சுவன்மையை மதித்தனர். எனவே அவர்: *நான் மனுஷர் பாஷைகளையும் தூதர் பாஷைகளையும் பேசினாலும், அன்பு எனக்கிராவிட்டால், சத்தமிடுகிற வெண்கலம் போலவும், ஓசையிடுகிற கைத்தாளம் போலவும் இருப்பேன்* என்று துவங்குகிறார் (1). அதாவது நான் மொழிகளில் பேசினால் பெரிய சப்தமுண்டாகும். அல்லது (அன்பில்லாத) கிரேக்க பேச்சுவன்மையுள்ளவன் போல் மட்டுமே இருப்பேன்.

இதன்பின் அவர், அன்பை தீர்க்கதரிசன வரத்தோடு ஒப்பிடுகிறார். இவைகள் எல்லாம் எனக்கிருந்தாலும் அன்பு எனக்கில்லாவிட்டால் நான் ஒன்றுமில்லை என்று தெரிவிக்கிறார். தனக்குண்டான எல்லாப் பணத்தையும் எளியவர்களுக்குக் கொடுத்தாலும், தன்னுடைய சரீரத்தை ஒரு இரத்த சாட்சியாக சுட்டெரிக்கப்படுவதற்குக் கொடுத்தாலும், அவருக்கு அன்பில்லாவிட்டால், எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை (3) என்று தொடர்ந்து எழுதுகிறார்.

அன்பின் ஸ்வரத்தின் இரண்டாவது இசைப்பிரிவை, “அன்பின் தொகுப்பு” (4-7) என்று நான் அழைக்கிறேன். இந்த அதிகாரத்தின் பிரசித்திபெற்ற பக்தி நூலான ‘உலகத்தின் மிகப்பெரிய காரியம்’ (The Greatest Thing in the World) என்ற நூலை எழுதிய ஹென்ரி டிரம்மான்ட் இந்த வசனங்களைப்பற்றி; “அன்பைப்பற்றிய கருத்து பவுலின் பரிசுத்த ஆவியானவரால் ஊக்கமளிக்கப்பட்ட புத்திகூர்மை என்ற பிரிஸம் (prism) வழியாக அனுப்பப்பட்டு, அடுத்த பக்கத்தில் அது தொகுக்கப்பட்ட நற்குணங்களாக வெளிவருகிறது” என்று எழுதுகிறார். இந்த இரண்டாவது அன்பின் ஸ்வரத்தை அவர், “அன்பை ஆராய்தல்” என்றழைத்தார்.

வேதவசனங்களில் அன்பைக் குறிப்பிட வெவ்வேறான கிரேக்கச் சொற்கள் இருக்கின்றன. “ஈரோஸ்” (Eros) வெளிப்படையாகக் காட்டும் அன்பைப் பற்றி பேசுகிறது. “பிலியோ” (phileo) சகோதர அன்பைக் குறிப்பிடுகிறது. “அகேப்” (agape) என்று கூறப்படும் அன்பே, ஆவியானவரால் ஊக்கமளிக்கப்பட்ட பவுலின் புத்திகூர்மையினால் பிரிஸம் ஆக எடுத்துக் கூறப்பட்டு, நற்குணங்களை வெளிப்படுத்துவதில் முடிவடைகிறது. இந்த சுயநலமற்ற அகேப் அன்பை நற்பண்புகளின் தொகுப்பின் மூலம் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ள முடியும். அவர் 4-7 வசனங்களில் பதினைந்து நற்பண்புகளை அளித்து, நமக்கு இந்த அகேப் அன்பிருந்தால், இவ்வாறு நாம் நடந்துகொள்வோம் என்று சொல்லுகிறார்.

“அன்பு மெச்சப்படுகிறது” என்று நான் அழைக்கும் இந்த அன்பின் ஸ்வரத்தின் மூன்றாவது இசைப்பிரிவு வசனங்கள் 8-13ல் காணப்படுகிறது. இந்தப் பகுதியில் ஏன் அன்பை ஒப்பிடமுடியாது என்று காட்டுகிறார். இந்தக் கடைசி ஸ்வரத்தை இந்த வார்த்தைகளால் முடிக்கிறார்: *இப்பொழுது விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு இம்மூன்றும் நிலைத்திருக்கிறது; இவைகளில் அன்பே பெரியது* (13). இந்த மூன்றாவது இசைப்பிரிவில் பவுல் அன்பை வேறு படுத்தியும் புகழ்ந்தும் அன்பு உலகின் மிகப்பெரிய உடைமை என்றும் காட்டுகிறார்.

விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு இவை மூன்றும் ஏன் சதாகாலங்களுக்கு மாண நற்குணங்கள்? விசுவாசம் நித்தியத்துக்குமான நற்குணம் ஏனெனில் விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாத காரியம். (எபிரெயர் 11:6). மனிதரின் இருதயங்களில், இந்த வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு நன்மையான செயல் அவர்களுக்கு நடைபெறப்போகிறது என்ற திடமான உறுதியே நம்பிக்கையாகும். மேலும் நாம் எபிரெயர் புத்தகத்தில்: *விசுவாசமானது நம்பப் படுபவைகளின் உறுதியும், காணப்படாதவைகளின் நிச்சயமுமாயிருக்கிறது* என்று வாசிக்கிறோம். அதாவது, நம்முடைய நம்பிக்கைகளுக்கு விசுவாசம் ஊட்டமளிக்கிறது. நம்பிக்கை முக்கியமானது ஏனெனில் அது நம்மை விசுவாசத்துக்கு வழிநடத்துகிறது. விசுவாசம் நம்மை தேவனிடம் கொண்டுவிடுவதால், அது முக்கியமானது.

பவுல் இங்கே நம்பிக்கை விசுவாசம் இவைகளைவிட அன்பு மிகப் பெரியது என்கிறார். ஏனெனில் அன்பு நம்மை தேவனிடத்தில் கொண்டுவரும் மற்றொன்றுக்கு வழிநடத்துவதல்ல. அவர் இங்கே காட்டும் அகேப் அன்பு தேவனாய் இருக்கிறது (1 யோவான் 4:8, 16). இந்த அகேப் அன்பை கண்டு கொள்ளும்பொழுது நீங்கள் தேவனைக் கண்டுகொண்டீர்கள். தேவனுடைய தெய்வீகப் பிரசன்னத்தை நீங்கள் கண்டுகொண்டீர்கள். ஏனெனில் இந்த அன்பே தேவனுடைய சாராம்சம். இதனாலேயே அவர் உலகத்தின் மிகப்பெரியது அன்பு என்று முடிக்கிறார்.

பவுல் இந்த அதிகாரத்தின் ஆரம்பத்தில், *இன்னும் அதிக மேன்மையான வழியையும் உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன்* என்று எழுதத்துவங்கியதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. இந்த அன்பு ஒப்பிடப்படமுடியாதது, உலகத்தின் மிகப்பெரிய உடைமை என்று அவர் சொல்லுவதிலும் வியப்பொன்றுமில்லை. அகேப் அன்பைப்பற்றி *சொல்லியபின் ஏன் அவர்: அன்பை நாடுங்கள்; ஞானவரங்களை விரும்புங்கள்* என்று எழுதுகிறார்? ஆவிக்குரிய வரங்கள் முக்கியமானவைகள். அவைகளை விரும்புங்கள். ஆனால் அன்பை உங்கள் மிகப்பெரிய குறிக்கோளாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் தேவன் அன்பாய் இருக்கிறார்.

அத்தியாயம் 11

நற்பண்புகளின் ஒரு தொகுப்பு

(I கொரிந்தியர் 13:4-7)

பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தின் முக்கியப்பகுதியில் நாம், அன்பின் சாராம்சமும் தேவனின் சாராம்சமுமான “நற்பண்புகளின் தொகுப்பை” பரிசீலனை செய்வோம்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய இருதயங்களில் வாசம் செய்தால், அந்த அற்புதத்திற்கு ஆதாரமாக இந்த பதினைந்து நற்பண்புகளும் நம்மிடம் காணப்படும் என்று சொல்லுகிறார் (கலாத்தியர் 5:22, 23). அதாவது இந்த வசனங்களில் அன்பு தொகுக்கப்பட்டிருப்பது மாத்திரமல்ல, அது அலசி ஆராயப்பட்டும் இருக்கிறது. தேவன் யார் என்று இன்னுமிகமாய்த் தெரிந்துகொள்ள நாம் விரும்பினால் இந்தப் பண்புகளை ஒவ்வொன்றாய் அலசிப் பார்க்க வேண்டும். ஏனெனில் அவைகள் அன்பை மட்டும் எடுத்துக் கூறவில்லை. தேவனுடைய முக்கியமான பண்புகளையே கூறுகிறது.

முதலாவதாக பவுல் *அன்பு நீடிய சாந்தமும்* உள்ளது என்று சொல்லுகிறார். பெரும்பாலும் இது “பொறுமை” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆனால் இதன் சரியான கிரேக்கப்பதம் இரக்கமுள்ள ஒரு அன்பைக் குறிப்பிடுகிறது. அதாவது நிபந்தனையற்ற அன்பு. அதற்கு உரிமையும் வாய்ப்பும் இருக்கும் பொழுதுங்கூட பழிவாங்காத அன்பு.

அடுத்ததாக நாம் *அன்பு தயவுமுள்ளது* என்று வாசிக்கிறோம். இந்த கிரேக்க வார்த்தையின் அர்த்தம் “*அன்பு எளிதானது*” -அன்போடு வாழ்வது எளிதானது, எளிதாக அதை நெருங்கலாம். அன்பு இனிமையானது. அன்பு நன்மைதருவது. அன்பு நல்ல செயல்களைச் செய்யக்கூடியது. “தயவு” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட கிரேக்க வார்த்தையில் இந்தக் கருத்துக்கள் எல்லாம் பொதியப்பட்டுள்ளது.

அன்புக்குப் பொறாமையில்லை என்று இப்போது பவுல் சொல்லுகிறார். அதாவது மற்றொருவருடைய நல்வாழ்வுக்காக நமது சுயநலமற்ற ஒப்படைப்பு இது. அதாவது புனிதமாக்கப்பட்ட பிறர் நலங்கருதும் தன்மை. நீ அன்பு

செலுத்துபவரது நலம் பற்றி அக்கறையுடையவனாக இருக்கிறாய். சுயநலமற்றதும் நிதானித்து யோசித்து அவரது நலத்தில் அக்கறையுடையவனாயிருக்கிறாய்.

அடுத்த குணாதிசயம்: அன்பு தன்னைப் புகழாது. இதன் பொருள் அன்பு தற்பெருமை கொள்ளாது. தன்னைப் பற்றி தானே புகழ்ந்து கொள்வதில்லை.

அடுத்ததாக அன்பு இறுமாப்பாயிராது என்று பவுல் எழுதுகிறார். அன்புக்கு அகந்தையில்லை, பெருமையில்லை, விடாப்பிடியாயிருக்காது. அது தாழ்மையானது.

அடுத்து அன்பு அயோக்கியமானதைச் செய்யாது என்று எழுதுகிறார். அன்பிருக்குமிடத்தில் நல்ல நடத்தையிருக்கும், உபசரிப்பும் நல்ல மரியாதையுமுள்ள நடத்தை காணப்படும். மேலும் அன்பு சினமடையாது. அதாவது அன்பு எளிதில் நிலைகுலையாது. அதாவது “பதட்டமடையாது” அல்லது “எளிதில் கோபமடையாது” என்பவைகளாகும். இந்த இரண்டு குண இயல்புகளுக்குமிடையில், அன்பு தற்பொழிவை நாடாது என்று பவுல் சொல்லுகிறார். அன்பின் இந்த இயல்பு உங்கள் இருதயத்தினுள்ளிருந்தால், சுயமையமுடையவர்களாகவோ சுயத்தை நாடுபவர்களாகவோ இருக்க மாட்டீர்கள், நீங்கள் உங்கள் விருப்பத்தையே எதிலும் பெரிதாகக் கருத மாட்டீர்கள். அன்பு எளிதில் கோபப்படுவதல்ல, அது ஒழுக்கமுள்ளது; ஏனென்றால் அது தற்பொழிவை நாடுவதில்லை.

அடுத்த நான்கு நற்பண்புகளும் ஒரு சேரக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன: அன்பு தீங்கு நினையாது. கிரேக்க மொழியில் இது அன்புடைய ஒரு மனிதன், தான் அன்பு செலுத்தும் ஒருவரின் தவறுகளையும் தோல்விகளையும் மனதில் வைத்திருக்க மாட்டான் என்பதைக் குறிக்கிறது. இந்த மாதிரியான அன்பு: அநியாயத்தில் சந்தோஷப்படாமல், சத்தியத்தில் சந்தோஷப்படும். இந்த இரண்டு நற்பண்புகளும் ஏறக்குறைய இதையே கூறுகின்றன. உங்கள் அன்பு தோல்வியடையும்பொழுது நீங்கள் மகிழ்ச்சியடைவதில்லை. அது தோல்வியடைவதை உங்களால் பார்க்கமுடியாது, அப்படி நடந்தால் நீங்கள் துக்கப்படுகிறீர்கள். சத்தியத்தில் சந்தோஷப்படுதல் என்பது, நீங்கள் அன்பு செலுத்தும் ஒருவரது வாழ்க்கையில் சத்தியம் வெற்றிபெறும்போது நீங்கள் மகிழ்ச்சியடைவதே ஆகும்.

அன்பு சகலத்தையும் தாங்கும் என்பதும் சரியான மொழிபெயர்ப்பு அல்ல, ஏனெனில் இதன் கிரேக்க பதம் உண்மையில் “அன்பு எல்லாவற்றையும் மூடும்” என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறது. உங்கள் அன்பைப்பெற்ற ஒருவர் ஆவிக்குரிய வழியில் வெற்றிபெற வேண்டும் என்பது உங்கள் விருப்பமாயிருந்தாலும், அவர் தோல்வியடையும்போது அதைப்பற்றி ஒருவரிடமும் நீங்கள் கூறுவதில்லை. தங்களுடைய தோல்விகளைப் பற்றி உங்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும்பொழுது அதை யாரிடமும் சொல்லாமலிருக்கிறீர்கள். மேலும் பவுல் அன்பு சகலத்தையும் விசுவாசிக்கும், சகிக்கும் என்று கூறுகிறது.

இந்த பதினைந்து நற்பண்புகளையும் கொடுத்தபின் பவுல், அன்பு ஒருக் காலும் ஒழியாது (8) என்று எழுதுகிறார். இதன் கிரேக்கப் பதம் அன்புகூரும்

ஒருவருக்கு நம்பிக்கை, விசுவாசம், சகிப்புத்தன்மை ஆகியவைகளிருக்கின்றன, ஏனெனில் இந்த அன்பு மனிதனிடமிருந்து வரவில்லை அது தேவனிடமிருந்து வருகிறது என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். இந்த நற்பண்புகளின் தொகுதி, தேவன் அவர்களுக்குள் இருக்கிறார், தம்மை அவர்கள்மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார் என்ற அற்புதத்தின் வெளிப்பாடு ஆகும். தேவன் அன்பாக இருப்பதால், இந்த நற்பண்புகள், (தேவனாயிருக்கிற அன்பு) ஒருபொழுதும் தோல்வியடையாத அன்பு என்று வெளிப்படுத்துகிறது. ஏனெனில் தேவன் ஒருபொழுதும் தோல்வியடையமாட்டார். தேவனை நெருங்கி அவரைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளுவதில், அன்புசெலுத்துவதில் இந்த அன்பை எப்பொழுதும் பெற்றுக் கொள்ளாத பொருட்கள் மீது அன்பு செலுத்தி தோல்வியடைகிறோம், ஆனால் நமக்காகவும் நம்மூலமாகவும் மற்றவர்களுக்கான இந்த தேவனுடைய அன்பு ஒருபொழுதும் தோல்வியடைவதில்லை.

அத்தியாயம் 12

பலமையங்களைக்கொண்ட அன்பு

(I கொரிந்தியர் 13:4-7)

அன்பைப் பற்றிய வேதாகமத்தின் மிகப்பெரிய அதிகாரம், தேவன் அன்பாக இருக்கிறார் என்பதால் அன்பை வேறு எதுவோடும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்க முடியாது, என்று சொல்லுகிறது. மற்ற எந்த தன்மையும் அன்பின் இடத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

அகேப் அன்பை வெளிப்படுத்தும் இந்த 15 நற்பண்புகளையும் தவிர இன்னும் ஆவிக்குரிய நற்பண்புகள் உள்ளன. இவை, ஆவியினால் நிரப்பப்பட்ட ஒருவருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து வெளிவருபவை. தேவன் என்ற அன்பை உணரச் செய்யும். பதினைந்து நற்பண்புகளை பரிசீலிக்கும்பொழுது, இந்த அன்பு “பலமையங்களைக் கொண்டது” ஏனெனில் அது “மையத்தைவிட்டு விலகியிருக்கிறது” என்று தெரிந்து கொள்வீர்கள்.

கொரிந்தியர்கள் பவுலை “பலமையங்கொண்டவர்” அல்லது “மையத்தை விட்டு விலகியவர்” என்று குற்றஞ்சாட்டினார்கள். நம் எல்லாருக்கும் வாழ்வில் ஒரு மையம் இருக்கிறது. இதைச் சுற்றியே நம் உயிர் சுழலுகிறது. அநேகருக்கு இந்த மையம் சுயம் அல்லது சுயலாபமாயிருக்கிறது. பவுலுக்கு இந்த மையம் இல்லையென்று கொரிந்தியர் தெரிந்துகொண்டனர். பவுல் அவர்கள் சொல்லியதை ஒத்துக்கொண்டார் (II கொரிந்தியர் 5:13).

வான்வெளி பொறியியல் நிபுணர்கள் (Aerospace engineers) நமக்கு “மையத்தை விட்டு விலகாத” (Decentralized) என்ற ஒரு புது வார்த்தையைக் கொடுத்திருக்கின்றனர். ஒரு விண்வெளி சாட்டிலைட் ஒழுங்கற்ற சுற்றுப் பாதையில் (orbit) சென்று, சரிவரச் செயல்படாவிட்டால், அது மையத்தை விட்டு விலகிவிட்டது என்று கூறுகின்றனர். ஏனெனில் அதன் சுற்றுப்பாதையின் மையம் விலகிவிட்டது. அகேப் அன்பைப் பற்றிய இந்த பதினைந்து நற்பண்புகள் வெளிப்படுத்துவதை நீங்கள் ஆய்வு செய்யும்பொழுது, அவைகள் எல்லா வற்றிற்கும் பொதுவாயிருக்கும் ஒரு செயலை விவரிக்க இது ஒரு நல்ல வார்த்தையாகும். பரிசுத்த ஆவியானவர் உன்னில் வாசம் செய்வதால் இந்த அன்பு உனக்கிருந்தால், நீ மையத்தைவிட்டு விலகியிருப்பதால் நீ பலமையம் கொண்ட ஒரு உணர்வுடையவனாயிருக்கிறாய். உனக்கு வித்தியாசமான ஒரு மையமி

ருப்பதால் நீ ஒரு பலமையங்கொண்டவனாகக் கருதப்படுவாய். இந்த உலகத்தின் மக்களால் நீ அப்படி கருதப்படுவாய் ஏனெனில் உனக்கு வித்தியாசமான வாழ்க்கை மையமிருக்கிறது. நீ மையத்தைவிட்டு விலகியவனாயிருக்கிறாய் ஏனெனில் உயிர்த்தெழுந்த உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்து உன் இருதயத்தில் வாழ வந்தபோது உங்கள் வாழ்வின் மையம் விலகியது.

இந்த நற்பண்பு தொகுதியைப் பற்றிய மற்றொரு அபிப்பிராயம், இந்த நற்பண்புகள் வெளியாகத் தெரியப்படுத்தப்படுகின்றன. ஏனெனில் அவைகள் முதலில் உள்ளான அனுபவமாக இருந்திருக்கிறது. அதாவது, அவைகள் உள்ளான உண்மைநிலையின் வெளிப்படையான வெளியீடாயிருக்கிறது. எடுத்துக் காட்டாக, நிபந்தனையற்ற இந்த அன்பை அழிக்கமுடியாது. அகேப் அன்பால் நீ ஒருவர்மீது அன்பு கூரும்பொழுது, தேவனுடைய கிருபையால் நீ, “உன் மேலுள்ள என்னுடைய அன்பு நீ நிறைவேற்றிய காரியங்களின் அடிப்படையில்ல, அது நிபந்தனையற்றது. நீ செய்யும் எந்தக் காரியமும் உன்மீது அன்பு செலுத்துவதிலிருந்து என்னைத் தடைசெய்யமுடியாது. இந்த அன்பு கடினமானது. நீ செய்யும் அல்லது சொல்லும் எதையும் இந்த அன்பு தாங்கக் கூடியது. ஏனென்றால் நான் தேவனுடைய அன்போடு உன்மேல் அன்பு செலுத்துகிறேன்,” என்று சொல்ல முடியும்.

மானிட அன்பு வழக்கமாக செயல்களின் அடிப்படையிலிருப்பதால் அன்பு என்று நாம் குறிப்பிடுவது நிபந்தனைக்குட்பட்டது. அநேகப் பிள்ளைகள் மீது செலுத்தப்படும் அன்பு நிபந்தனைக்குள்ளானது. பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளிடம் வெளிப்படையாக அல்லது ஆட்சேபமில்லாமல், “நீ நல்ல மதிப்பெண்களைப்பெற்று எங்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்காமலிருந்தால், நாங்கள் உன் மீது அன்பு செலுத்தலாம்” என்று சொல்லலாம். இது ஒரு பிள்ளையை பெரும் பாதுகாப்பற்ற நிலைக்குட்படுத்துகிறது. ஏனெனில் இந்த வாரம் அவர்கள் வகுப்பில் பாடங்களை நன்றாகச் செய்திருந்தாலும் அடுத்த வாரம் அவர்கள் எப்படிச் செயல்படுவார்கள் என்று எப்படி அவர்களுக்குத் தெரியும்?

ஒரு பெண் தன்னுடைய பாலியல் நடத்தையினால் மட்டும் தன் கணவன் தன்மேல் அன்பாயிருக்கிறார் என்று விசுவாசித்தால் “நான் சுகவீனமாயிருந்தால் என்ன நேரிடும்? நான் கருவுற்றால் என்ன நடக்கும்? இனிமேல் அவ்விதம் நடந்துகொள்ள முடியாவிட்டால் என்ன நேரிடும்? அப்போது அவர் என்மேல் அன்பாயிருப்பாரா?” என்று அவள் நினைக்கலாம்.

ஒரு மனிதன், அவன் பெரும் அளவில் வீட்டுக்குப் பொருள் கொடுப்பவனாயிருப்பதால் மட்டுமே அவன் மனைவி அவனிடம் அன்பாயிருக்கிறாள் என்று விசுவாசித்தால், அவன், “என்னுடைய வேலை போய்விட்டால் நான் என்ன செய்வது? நான் சுகவீனமடைந்து கொடுக்க முடியாத நிலையிலிருந்தால் என்ன நேரிடும்? அப்பொழுதும் அவன் என்மேல் அன்பாயிருப்பாரா?” என்று சிந்திக்கக் கூடும்.

கடைசியாக, இந்த அன்பு உள்ளாக ஆவிக்குரியதும், ஒரு அற்புதமுமாயில்லாமலிருந்தால், அது வெளிப்படையாக நடைபெற முடியாத ஒரு செயலாகிவிடும். உன் சொந்த பெலனால் இந்த வழியில் மக்கள்மீது அன்பு செலுத்த முடியாது. இந்த அன்புக்கு தேவன்மட்டுமே ஒரே மூலாதாரமாயிருப்பதால், இந்த அன்பை வெளிப்படுத்த நமக்குத் தகுதியிருக்கிறது.

அத்தியாயம் 13 ஒருபொழுதும் தோல்வியடையாத தீர்வு

(1 கொரிந்தியர் 13)

இந்த அதிகாரத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, இதுவரை கொரிந்திய சபையைப் பற்றி அவர் எழுதிய எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் இந்த அன்பு அத்தியாயம் பொதுவான ஆவிக்குரிய தீர்வளிக்கிறது என்பதைக் கவனியுங்கள். எடுத்துக்காட்டாக பவுல் முதலாவதாக சபையில் காணப்பட்ட பிரிவினை பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டார். பெருமை, இறுமாப்பு, சுயமையம் ஆகியவை, இதன் முக்கிய காரணம் சுயமாகத் தேடுதல். இந்தப் பிரச்சினைக்கு குறிப்பிட்ட தீர்வை முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் கொடுத்திருக்கிறார். அதில் அன்பு தாழ்மையுடனும் மற்றவர்களை மையமாகக் கொண்டதாயுமிருக்க வேண்டும் என்றும் போதிக்கிறார். அதே சமயம் அவர் சபைப் பிரிவினைப் பிரச்சினைக்கு ஒரு பொதுவானத் தீர்வளிக்கிறார்.

ஐந்தாவது அதிகாரத்தில், ஒரு சகோதரன் தன் மாற்றாந்தாயிடம் தகாத உறவுகொண்டிருந்த பிரச்சினையைப் பற்றி எழுதுகிறார். அந்தப் பிரச்சினைக்கு பவுல் கொடுத்த முக்கியமான தீர்வில் கிறிஸ்துவுக்காக காட்டப்படும் அன்பு, அவனுடைய சபையின் மீது காட்டப்படும் அன்பு, விழுந்துவிட்ட சகோதரன் மேல் காட்டப்படும் அன்பின் முக்கியத்துவம் உணர்த்தப்பட்டன. வேதவசனங்களில் காணப்படும் சபையின் எல்லா ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளும், அன்பு செலுத்துவது, ஒப்புரவாகுதல், சகோதரனைத் திரும்பி பழைய நிலைக்குக் கொண்டுவருவது ஆகிய கொள்கைகளின் அடிப்படையிலானது.

ஆறாம் அதிகாரத்தில் அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் வழக்குத் தொடர்கின்றனர். பவுல் முக்கியமாகக் குறிப்பிட்ட தீர்வில், அப்படிச் செய்கிறதைவிட நீங்கள் ஏன் அறியாயத்தைச் சகித்துக்கொள்ளுகிறதில்லை, ஏன் நஷ்டத்தைப் பொருத்துக்கொள்வதில்லை? (7) என்று கேட்டார். அன்பு தனக்கென சுய ஆதாயத்தை நாடுவதில்லை. அது தன் சொந்த வழியைத் தேடுவதில்லை. எனவே அகேப் அன்பே அவர்கள் கொரிந்து பட்டணத்தின் நீதிமன்றத்தில் ஒருவரோடொருவர் தொடர்ந்த வழக்குக்குப் பொதுவானத் தீர்வாயிருக்கும்.

திருமண உறவைப்பற்றி ஏழாம் அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்ட போதனை நிச்சயமாக அகேப் அன்பின் அடிப்படையிலானது. விசுவாசிகளின் திருமண உறவில் வரும் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணம் என்ன? சுயநலம். சுயநலத்துக்குப் பொதுவான தீர்வு என்ன? பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தில் கொடுக்கப்பட்ட அகேப் அன்பு.

விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தை உண்ணும் பிரச்சினையைப் பற்றி எழுதும்பொழுது பவுல்: அறிவு இறுமாப்பை உண்டாக்கும், அன்போ பக்திவிருத்தியை உண்டுபண்ணும் (8:1) என்று எழுதுகிறார். அவர் கொடுத்த தீர்வு மாம்சத்தை சாப்பிடுவது சரியா தவறா என்பதைப் பற்றியல்ல. அது தவறு என்று நினைக்கும் பலவீனமான சகோதரனிடம் நீ எவ்வளவு அன்புள்ளவனாயிருக்கிறாய் என்பதே. இயேசு கிறிஸ்து பலவீனமான சகோதரனுக்குத் தன் உயிரையும் கொடுக்குமளவு அன்புடையவராயிருந்தார். அவனுக்கு ஒரு தட்டில் மாம்சம் கொடுக்குமளவிற்கு அவன் மேல் அன்பு கொள்கிறாயா? பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தில் தம்முடைய சபையின் வரங்களையும் ஆவிக்குரிய ஊழியங்களையும்பற்றி குறிப்பானத் தீர்வைக் கொடுக்கிறார். அதில் அவர் திரும்பத் திரும்ப அன்பின் கோட்பாட்டைப்பற்றி அழுத்தமாக கூறுகிறார். ஆவிக்குரிய வரங்களும் ஊழியங்களும் உங்களுக்கு பக்திவிருத்தி ஏற்படச் செய்வதற்கல்ல, உங்கள் சகோதரனுக்கு பக்திவிருத்தி ஏற்படச் செய்யவே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் உடலிலுள்ள மற்ற அவயவங்களின் நன்மைக்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 14ஆம் அதிகாரத்தில் நீங்கள் உடலின் மற்ற அவயவங்களைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும் அல்லது பக்திவிருத்தி உண்டாகச் செய்யவேண்டும் என்ற கருத்து, 40 தடவைகளுக்கு மேலாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்த அதிகாரம் உண்மையில் ஊழியத்தையும், பிறரையும் மையமாகக் கொண்டுள்ள அன்பைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய அதிகாரம் 15ஆம் அதிகாரத்தை வாசிக்கும் பொழுதுங்கூட நீங்கள் அன்பைக் காணலாம். உங்களை இரட்சித்த இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணம் உயிர்த்தெழுதல் சுவிசேஷத்தின் உண்மையை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளும்பொழுது, மற்றவர்களும் அந்த இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள நீங்கள் ஊழியம் செய்யவேண்டும். அதிகாரம் 16இல் துன்பப்படும் எருசலேமிலிருந்த பரிசுத்தவான்களுக்கு உதவும்படி தர்மப்பணம் சேகரிப்பதிலும் அகேப் அன்பு காணப்படுகிறது. அதிகாரம் 13இல் காணப்படும் பொதுவானத் தீர்வுக்கு இதுவும் ஒரு அழகிய எடுத்துக்காட்டு.

கொரிந்து சபையில் மாம்சீகப்பிரச்சினைகளுக்கு சரிப்படுத்தும் தீர்வுகளைக் கொடுத்தபின், பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தில்: ஆவிக்குரிய வரங்களைக் குறித்து நீங்கள் அறியாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை, அவர் அவர்களுடைய பிரச்சினைகளுக்குப் பொதுவான ஆவிக்குரிய தீர்வுகளை அறிமுகப்படுத்துகிறார். கொரிந்து சபையிலிருந்த எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் அகேப் அன்பே பொதுவானத் தீர்வு ஆகும். எனவே இந்த மிகப்பெரிய அன்பின் அதிகாரம் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய கடிதத்தின் முக்கியமான பகுதி. இந்த அற்புதமான அதிகாரத்தில், கொரிந்து சபையில் காணப்பட்ட எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் பொதுவானத் தீர்வு காணப்படுகிறது.

அத்தியாயம் 14

சபைக்குப் பக்திவிருத்தி உண்டாக்குதல்

(I கொரிந்தியர் 14:1-5)

பதினான்காம் அதிகாரத்தில், பவுல் திரும்பவும் பற்பல மொழிகள் பேசும் வரத்தைப்பற்றி எழுதுகிறார். பெந்தெகொஸ்தே அன்று பேசப்பட்ட மொழிகளும், பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய இந்தக்கடிதத்தில் கூறப்படும் மொழி பேசுதலும் ஒன்றல்ல. பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேசப்பட்ட மொழிகள் தீர்க்கதரிசனம் என்றழைக்கப்பட்டது, ஏனெனில் தீர்க்கதரிசி என்பவன் தேவனுக்காக மனிதர்களிடம் பேசுவான், இந்த மொழிகள் மனிதனின் காதுகளில் கேட்கத்தக்கதாகப் பேசப்பட்டவை (யோவேல் 2:28; அப்போஸ்தலர் 2:17, 18).

பவுல், அந்நிய மொழி வரங்களைப்பற்றிக் கூறும்போது இந்த அதிகாரத்தில் அந்நிய மொழிகளைப் பேசுவான் மனிதர்களுக்கல்ல, தேவனிடம் பேசுகிறான் என்கிறார். இந்த அதிகாரத்தில் பதினேழு முறை குறிப்பிடப்பட்ட அந்நிய பாஷை என்பது தேவனுடைய காதுகளுக்கு கேட்கப்பட்ச் சொல்லப் பட்டது, மனிதர்களுடைய காதுகளுக்கல்ல.

அந்நியபாஷையில் பேசுகிறவன், ஆவியினாலே இரகசியங்களைப் பேசினாலும், அவன் பேசுகிறதை ஒருவனும் அறியாதிருக்கிறபடியினாலே, அவன் மனுஷரிடத்தில் பேசாமல், தேவனிடத்தில் பேசுகிறான் (2).

தேவன் நமக்கு இசையைக் கொடுத்திருக்கிறார், ஏனென்றால் ஆராதனை செய்யும்படி தேவனுடைய முன்னிலையில் நாம் இருக்கும்பொழுது, வெளிப்படுத்த முடியாத ஒன்றை வெளிப்படுத்த வேண்டிய முக்கிய தேவை இருந்தால் அதை தேவனுக்கு வெளிப்படுத்த முடியும் என்று வேதவசனங்கள் கூறுகின்றன. இதனாலேயே தேவனுடைய மக்கள் எப்பொழுதும் இசையாளர்களாக இருந்தனர். அவருடைய சந்நிதியின் முன் பாடிக்கொண்டே வரும்படி தாவீது நம்மை ஊக்கப்படுத்துகிறார் (சங்கீதம் 100:2). தேவனை ஆராதிப்பதற்காக, தேவனைமட்டுமே துதிப்பதற்காக நாலாயிரம் ஆசாரியர்களை தாவீது நியமித்திருந்தான். அந்த இசைக்கருவிகள் தாவீது தானே செய்தவையாகும் (I நாளாகமம் 23:5).

பன்னிரெண்டாம் அதிகார முடிவில், அந்நியபாஷையில் பேசும் வரம் ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கப்படவில்லை, ஒவ்வொருவரும் இந்த வரத்தை எதிர்பார்க்கவும் கூடாது என்று அறிகிறோம். இந்த வரம் நற்சாட்சிபெற்ற வரமாகக் கருதப்படக்கூடாது, அதாவது இதை உடையவன் நம்பத்தகுந்த ஆவிக்குரிய மனிதன் என்றும், இந்த வரத்தைப் பெறாதவர்கள் அந்த அளவுக்கு ஆவிக்குரியவர்கள் அல்ல என்றும் கருதப்படக்கூடாது. அந்நிய பாஷைகளில் பேசுகிறவன் தேவனிடம் பேசுகிறான் என்று நமக்குக் கூறிய பவுல்: *தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறவனோ மனுஷருக்குப்...பேசுகிறான்* என்று எழுதுகிறார், *இதற்கு பக்திவிருத்தியும், புத்தியும், ஆறுதலும் உண்டாகத்தக்கதாகப்* பேசுகிறதும் இதன் மூன்று விளைவுகளாகும். தேவன் தம்முடைய வசனங்களைத் தம்முடைய மக்களுக்கு பக்திவிருத்தியுண்டாக அல்லது கட்டியெழுப்பப்பட யார் மூலமாகப் பேசுகிறாரோ அவரே ஒரு தீர்க்கதரிசி. இந்த ஆவிக்குரிய வரங்கள் எல்லாவற்றின் நோக்கமும் சபையின் பக்திவிருத்திக்கு ஏதுவாக செய்யப்பட வேண்டும். (26), இதனால் தீர்க்கதரிசன வரத்தையுடையவன் அந்நிய பாஷையில் பேசும் வரமுடையவனைவிட மேன்மையானவன்.

நான்காவது வசனத்தில் பவுல் அந்நிய பாஷையில் பேசுகிறவன் தனக்கே பக்திவிருத்தி உண்டாகப் பேசுகிறான் என்று எழுதி தெளிவான வாக்குமூலம் கொடுக்கிறார். ஆனால் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறவன், தேவன் தம்முடைய வசனங்களை யார் மூலமாகப் பேசுகிறாரோ அவன், சபைக்குப் பக்திவிருத்தியுண்டாக்குகிறான். இதனாலேயே இதைத் தொடர்ந்து பவுல்: *...அந்நிய பாஷைகளில் பேசுகிறவன் சபைக்கு பக்திவிருத்தி உண்டாகும்படிக்கு அர்த்தத்தையும் சொல்லாவிட்டால், தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறவன் அவனினும் மேன்மையுள்ளவன்; ஆதலால் நீங்கள் தீர்க்கதரிசனஞ் சொல்லுகிறவர்களாக வேண்டுமென்று அதிகமாய் விருமபுகிறேன்*, என்று எழுதுகிறார்.

பவுலின் போதனையின்படி, அந்நியபாஷைகள் சபையில் அல்லது கூட்டத்தில் பேசப்பட்டிருந்தால், அங்கே ஒரு அர்த்தம் சொல்லுவதும் இருக்க வேண்டும். கூட்டத்தில் நடைபெறும் எந்தக் காரியமும் முழுக்கூட்டத்துக்கும் நன்மையளிப்பதாயிருக்க வேண்டும்.

அத்தியாயம் 15

நல்லொழுக்கமாயும் கிரமமாயும் செய்யப்படக்கடவது

(I கொரிந்தியர் 14:6-22)

சபை ஒன்றுகூடியிருக்கும்பொழுது அந்நிய பாஷைகளைப்பேசும் வரத்தை செயல்படுத்த அப்போஸ்தலர் பவுல் பலத்த தடை விதிக்கிறார். அங்கத்தினர் முழுவதும் ஒன்றுகூடி வரும்பொழுது இந்த வரத்தைச் செயல்படுத்த விருப்ப மின்றி சில அடிப்படை நிபந்தனைகளைக் கொடுக்கிறார்: யாராவது அந்நிய பாஷையிலே பேசுகிறதாண்டானால், அது இரண்டு அல்லது மூன்று பேருக்குள் இருக்க வேண்டும். அவர்கள் ஒவ்வொருவராய்ப் பேசவேண்டும்; ஒருவன் அர்த்தத்தைச் சொல்லவும் வேண்டும். ஏனெனில் கூட்டத்தில் பங்குபெறும் ஒவ்வொருவருக்கும் அதனால் பக்திவிருத்தி உண்டாகவேண்டும். அர்த்தம் சொல்லப்படாமல் அந்நியபாஷை பேசுதல் அந்தப் பாஷையில் பேசுகிறவனுக்கு மட்டுமே பக்திவிருத்தியை ஏற்படுத்துகிறது. இது அப்போஸ்தலரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கதல்ல.

ஆறாம் வசனத்தில்: நான் உங்களிடத்தில் வந்து உங்களுக்கு இரகசியங் களை வெளிப்படுத்துவதற்காக, அறிவுண்டாக்குவதற்காவது, தீர்க்கதரிசனத்தை அறிவிக்கிறதற்காவது, போதனையைப் போதிக்கிறதற்காவது ஏதுவானதைச் சொல்லாமல், அந்நியபாஷைகளில் பேசினால் என்னாலே உங்களுக்குப் பிரயோஜனம் என்ன? என்று அவர் எழுதுவதைக் கவனியுங்கள். அதாவது நீங்கள் அந்நிய பாஷையில் பேசுவது மற்றவர்களை ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக கட்டியெழுப்புவதற்கான ஒரு பிரசங்கம் அல்லது போதனையாக இருக்க வேண்டும்.

பின்னர் 9ஆம் வசனத்தில் அவர்: அது போல, நீங்களும் தெளிவான பேச்சை நாவினால் வசனியாவிட்டால் பேசப்பட்டது இன்னதென்று எப்படித் தெரியும்? ஆகாயத்தில் பேசுகிறவர்களாயிருப்பீர்களே என்று எழுதி முடிக்கிறார். மற்றொரு இடத்தில் பவுல்: நாங்கள் இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கையுடைய

வர்களாதலால், மிகவும் தாராளமாய்ப் பேசுகிறோம் (II கொரிந்தியர் 3:12) என்று எழுதுகிறார். (எளிதில் விளங்கும் படியான சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்!)

அந்நிய பாஷைகளைப் பேசும் வரங்களைப் பற்றித் தொடர்ந்து பவுல்: உலகத்திலே எத்தனையோ விதமான பாஷைகள் உண்டாயிருக்கிறது, அவை களில் ஒன்றும் அர்த்தமில்லாததல்ல. ஆயினும், பாஷையின் கருத்தை நான் அறியாமலிருந்தால், பேசுகிறவனுக்கு அந்நியனாயிருப்பேன், பேசுகிறவனும் எனக்கு அந்நியனாயிருப்பான் (10, 11) என்று எழுதுகிறார். (நீ அந்த பாஷையை புரிந்துகொள்ளாவிட்டால் எப்படி பக்திவிருத்தி ஏற்படும்?)

நீங்களும் ஆவிக்குரிய வரங்களை நாடுகிறவர்களானபடியால், சபைக்கு பக்திவிருத்தி உண்டாகத்தக்கதாக அவைகளில் தேறும்படி நாடுங்கள்; அந்தப் படி அந்நியபாஷையில் பேசுகிறவன் அதன் அர்த்தத்தையும் சொல்லத்தக்க தாக விண்ணப்பம் பண்ணக்கடவன். என்னத்தினாலெனில், நான் அந்நியபாஷை யிலே விண்ணப்பம் பண்ணினால், என் ஆவி விண்ணப்பம் பண்ணுமேயன்றி, என் கருத்து பயனற்றதாயிருக்கும். இப்படியிருக்க, செய்யவேண்டுவதென்ன? நான் ஆவியோடும் விண்ணப்பம்பண்ணுவேன்; நான் ஆவியோடும் பாடுவேன், கருத்தோடும் பாடுவேன் (12-15).

நீ தனிமையாக உன் ஜெப அறையிலிருக்கும்போது கூட இந்த அற்புத சம்பவத்தை (அந்நியபாஷை பேசுவதை) அனுபவித்தால், நீ இன்னுமதிகமாக பக்திவிருத்தியடைய அர்த்தம் கிடைக்குமாறு ஜெபி என்று பவுல் போதிக்கிறார். ஆனால் 18, 19ஆம் வசனங்களில் பவுல் திரும்பவும் கூட்டத்தில் பேசுவதைப் பற்றிய காரியத்துக்கு வருகிறார்: உங்களெல்லாரிலும் நான் அதிகமாய்ப் பாஷை களைப் பேசுகிறேன், இதற்காக என் தேவனை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். அப்படியிருந்தும், நான் சபையிலே அந்நியபாஷையில் பதினாயிரம் வார்த்தைகளைப் பேசுகிறதிலும், மற்றவர்களை உணர்த்தும்படி என் கருத்தோடே ஐந்து வார்த்தைகளைப் பேசுகிறதே எனக்கு அதிக விருப்பமாயிருக்கும்.

தொடர்ந்து அவர் திட்டவட்டமாக, சபை ஒன்றாகக் கூடும்பொழுது, அங்கு நடைபெறும் எல்லாக் காரியங்களினாலும் சபைமுழுவதுக்கும் பக்திவிருத்தி உண்டாக வேண்டும் என்று தெரிவிக்கிறார். 20ஆம் வசனத்தில் இவைகளின் சுருக்கமாக: சகோதரரே, நீங்கள் புத்தியிலே குழந்தைகளாயிராதேயுங்கள்; தூர்க்குணத்தில் குழந்தைகளாயும், புத்தியிலோ தேறினவர்களாயுமிருங்கள் என்று சொல்லுகிறார். வளர்ச்சியடையுங்கள் என்கிறார். இதன் பொருளாவது, வேதத்தில் குற்றங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறவர்களைவிட உங்கள் களங்கமின்மையிலும் தூய்மையிலும் கபடமற்ற பிள்ளையைப் போலிருப்பது சிறந்தது. உங்கள் அறிவில் வளர்ச்சியடையுங்கள் என்று அவர் முக்கியமாகச் சொல்லுகிறார்.

இந்தக் கொரிந்தியர்களைப்பற்றி அவர், ஆவிக்குரியப் பிரகாரமாகவும், புத்திகூர்மைப் பிரகாரமும் குழந்தைகள் என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

சபையில் பெண்கள் பேசுவது

இந்த அதிகாரத்தின் கடைசி வசனங்களில், சபையில் பெண்கள் பேசுவதைத் தடைசெய்யும் பெரும் சர்ச்சைக்குறிய ஒரு வசனப்பகுதியிருக்கிறது. பெண்கள் சபையில் பேசுவது வெட்கப்படத்தக்க செயல் என்று சொல்லும் அளவுக்குப் பவுல் முற்படுகிறார். இந்தக் கடினமான வசனங்களை நன்கு தெரிந்து கொள்ள அன்றைய கலாச்சாரம் பற்றித் தெரிந்து கொள்வது நமக்கு உதவி செய்யும்.

கொரிந்துவின் வீட்டுச்சபைகளில், ஆண்களையும் பெண்களையும் ஒரு அறையில் எதிர் எதிரான பக்கங்களில் உட்காரவைக்கும் பழக்கம் இருந்ததாக அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். அந்த நாட்களின் கலாச்சாரத்தின்படி, பெண்களுக்கு மிகக்குறைந்த அளவிலேயே கல்வியறிவு இருந்ததால், அவர்களால் எல்லாப் போதனைகளையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இன்னும் அவர்கள் போதனையின் கருத்து என்ன என்று தங்கள் கணவனிடம் கேட்டனர். கணவர்களோ இவர்களுக்கு எதிராக அந்த அறையின் அடுத்தபக்கத்தில் இருந்தனர். இது மற்றவர்களுக்குத் தொல்லையாயிருந்தது. இதனால் தான் பவுல், மனைவிகள் தங்கள் கணவன்களிடம் கேள்விகளைக் கேட்பதற்காக அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பும்வரைக் காத்திருக்க வேண்டும் என்கிறார்.

பவுல், பதினொன்றாம் அதிகாரத்தில், பெண்கள் சபையில் ஜெபிப்பதையும் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுவதையும்பற்றிப் போதித்திருந்தார். இதிலிருந்து பெண்கள் சபையில் பேசுவதை அவர் முற்றிலும் தடை செய்யவில்லை என்று தெரிகிறது. அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதையும் எதிராக இருக்கும் தங்கள் கணவன்களிடம் கேள்வி கேட்டு குழப்புவதைப் பற்றி மட்டுமே அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறி அது வெட்கப்படத்தக்கது என்றார்.

அத்தியாயம் 16

சகலமும் பக்திவிருத்திக்கேதுவாகச் செய்யப்படக்கடவது

(1 கொரிந்தியர் 14:26-36)

இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் முக்கியமாக சபைகூடும்பொழுது சகலமும் சபை முழுவதின் பக்திவிருத்திக்காக அல்லது கட்டியெழுப்பப்படுவதற்காகச் செய்யப்பட வேண்டும் என சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

அவருடைய போதனையின் இந்தச் சுருக்கம் சபைகூடும்பொழுது விசுவாசிகள் எப்படி ஆராதனை செய்யவேண்டும் என்பதற்கான நிறைவானப் போதனையாகவும் இருக்கிறது.

அநேக சபைகளிருக்கும் ஒரு கலாச்சாரத்தில் நீங்கள் வாழ்ந்து, பன்னிரண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வெவ்வேறு சபைகளுக்குச் சென்றிருப்பீர்களானால், அந்த சபைகளில் வித்தியாசமான ஆராதனை முறைகள் இருக்கின்றன என்ற உண்மையைக் கண்டு கொண்டிருப்பீர்கள். “இந்தச் சபைகளில், அவர்கள் தேவனையும் கிறிஸ்துவையும் ஆராதிப்பதில் எது சரியானது?” என்று நீங்கள் உங்களிடமே கேட்டுக்கொண்டு உங்கள் புதிய ஏற்பாட்டைத் திறந்தீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது இயேசு தம்முடைய ஆராதனை முறைகளைப் பற்றிக் கொடுத்த ஒரே போதகம் நாம் இன்று அழைக்கும் “கர்த்தருடைய இராப்போஜனம்” அல்லது “திருவிருந்து” (communion) என்பதே.

இந்த அதிகாரத்தில் வசனங்கள் 26 முதல் 36 வரை பவுல் கோட்பாடுகளை நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்ளுவதைக் கவனியுங்கள். முதலாவதாக சபைக்கு வரும் ஒவ்வொருவரும் பங்குபெற வேண்டும். நாம் ஒன்றாகக்கூடி வரும்பொழுது, நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒன்றை பகிர்ந்துகொள்ளக்கூடிய வர்களாயிருக்க வேண்டும் - ஒரு சங்கீதம், ஒரு போதனை, ஒரு வெளிப்படுத்துதல், அந்நிய பாஷை பேசுதல் அல்லது ஒரு வியாக்கியானம். இதன்பின் பிரசங்கிகள் அல்லது வேதவசனத்தைப் போதிப்பவர்களான தீர்க்கதரிசிகள், ஒருவர் மட்டுமல்ல, இரண்டு அல்லது மூன்று பேராக இருக்கவேண்டும், என்று எழு

துகிறார் (29). இந்த இரண்டு அல்லது மூன்று தீர்க்கதரிசிகள் வசனத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் வேளையில் தங்கள் முறையின்போது, மற்றொருவனுக்கு ஏதாகிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டால், முதலில் பேசியவர் அமைதியாயிருந்து மற்றவரைப் பகிர்ந்துகொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும் (30). ஒவ்வொருவரும் பகிர்ந்துகொள்ள ஏதாவது ஒன்றோடு வந்திருந்து, ஒவ்வொருவருக்கும் முறைப்படிப் பேசும் வாய்ப்பளிக்கப்பட்டால், எல்லாரும் கற்றுக்கொள்வார்கள் ஆறுதலளிக்கப்படுவார்கள், மேம்படுத்தப்படுவார்கள், பக்திவிருத்தி அடைவார்கள் என்பதே இதன் கருத்தாயிருக்கிறது.

ஒரு கல்லூரி வகுப்பில் இன்று போதிப்பதற்கான மிகவும் பயனளிக்கக் கூடிய ஒரு வழி என்று கருதப்படும் “ஆராய்ச்சிக் கூட்டம்” (seminar) என்பதைப் போன்ற ஒன்றை பவுல் விவரிக்கிறார். பட்டப்படிப்பில் சிறந்த கல்லூரிகளில் மாணவர் அதிகமின்றி கெட்டிக்காரர்களாக, வரம் பெற்றவர்களாக இருக்கும்போது இந்த “ஆராய்ச்சிக் கூட்டம்” முக்கியம் வகிக்கிறது.

இங்கே பேராசிரியர் கல்வித்திறமை உடையவர், ஒவ்வொரு மாணவனும், தான் எழுதிய ஒரு தலைப்பின் கீழ் உள்ள தொகுப்பை வகுப்பின் முன்பாகக் கொண்டுவந்து விவாதித்து தாங்கள் கூறியிருக்கும் உண்மைகளை வாதாடுவது பயன்தருகிறது. மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு இது மிகவும் பயனளிக்கக்கூடிய வழி என்று கருதப்படுகிறது. ஏனெனில், இங்கே ஒரு விவாதத்துக்கும், கருத்து பரிமாறிக்கொள்வதற்கும் வாய்ப்புகளிருக்கின்றன. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக பவுல் இந்தப் பதினொரு வசனங்களையும் எழுதினபோது இந்தக் கோட்பாட்டையே பின்பற்றியுள்ளார்.

இன்று நமது சபைகள் ஒன்றாகக் கூடிவரும்பொழுது அது எப்படியிருக்கிறது? ஒவ்வொருவருக்கும் பகிர்ந்துகொள்ள ஏதாவது இருக்கிறதா? இந்த நியமங்கள் செயல்படுத்தப்படும் ஒரு சபையைச் சேர்ந்தவராக நீங்கள் இருந்தால், ஒருவேளை ஒரு சிறிய குழுவில் வாரம் முழுவதும் வசனங்களை ஆராய்பவராயிருந்திருக்கலாம். சபை கூடிவரும்பொழுது பகிர்ந்துகொள்ள ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று தெரிந்துகொண்டு, நீங்கள் கர்த்தர் தாமே உங்களுக்கு வெளிப்படுத்திய ஒரு சங்கீதம், ஒரு போதனை அல்லது ஏதாவது ஒரு உண்மையை நீங்கள் தேடிக்கொண்டிருப்பீர்கள். ஆனால் உங்களுக்கு ஒருபொழுதும் இப்படி ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்காதென்றால் பகிர்ந்துகொள்ள ஏதாவது ஒன்றோடு நீங்கள் வரப்போவதில்லை. இந்த ஆராதனை முறையைச் செயல்படுத்த வேண்டுமானால் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் வரும்பொழுது ஏதாவது ஒன்றைக் கொண்டுவரவேண்டும், ஒவ்வொருவருக்கும் தாங்கள் கொண்டுவந்ததை பகிர்ந்துகொள்ள சந்தர்ப்பமளிக்கப்படவேண்டும். இந்தச் சபை ஆராதனை ஒழுங்கில், மக்கள் தங்கள் வரங்களைச் செயல்படுத்த ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படும், இந்த வரங்கள் செழித்து வளரும். இதற்கு ஒத்த ஒரு ஆராதனைக்கான கட்டளைகள், எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் கருக்கமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது (10:21-25).

இந்த இரண்டு வசனப்பகுதிகளும் நாம் எப்படி ஆராதனை செய்யவேண்டும், எப்படி ஒரு பொது நியமத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று சொல்

லுகிறது. இந்த நியமம் என்னவென்றால் நாமெல்லாரும் மற்ற விசுவாசிகளுடன் கூடும்போது, நம்முடைய நோக்கம், நம்மைச் சந்திக்கும் இதர விசுவாசிகளில் எப்படி பக்திவிருத்தி உண்டுபண்ணி அவர்களை ஆசீர்வதிக்க முடியும் என்பதாயிருக்க வேண்டும்.

நான் உங்களிடம் தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கட்டுமா? நீங்கள் எதற்காகச் சபைக்குப் போகிறீர்கள்? அநேக விசுவாசிகள் சபைக்குப் போவது, சபை ஆராதனையிலிருந்து அவர்களுக்கு என்ன கிடைக்கும் என்பதைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகத்தான் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த இரண்டு வசனப்பகுதிகளிலும், பெரும்பான்மையான விசுவாசிகள் எதைப் பெற்றுக் கொள்ள சபைக்குப் போகிறார்கள் என்று கவனியுங்கள், அவர்கள் கூட்டத்துக்குச் செல்லுமுன்பாகவே கர்த்தரிடமிருந்து விசுவாசிகள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று இந்த வசனப்பகுதிகள் போதிக்கின்றன. அவர்கள் ஆராதனை அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியாகும்பொழுது, அவர்களுடைய நோக்கம்: ஒருவரையொருவர் தாங்கி அவர்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்பு கொள்ளவும், அவர்கள் நல்ல வேலை செய்வதற்கு ஊக்குவிப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

பதினான்காம் அதிகாரம் அநேகரால் புதிய ஏற்பாட்டின் அந்நிய பாஷையின் அதிகாரம் என்று கருதப்பட்டிருந்தாலுங்கூட, இந்த அதிகாரத்தின் உண்மையான முக்கியத்துவம் பவுலின்; சகலமும் பக்திவிருத்திக்கேதுவாகச் செய்யப்படக்கூடவது என்ற வார்த்தைகளில் காணப்படுகிறது.

அத்தியாயம் 17

சுவிசேஷம் என்றால் என்ன?

(1 கொரிந்தியர் 15:1-4)

நான் உங்களிடம் ஒரு பேனாவையும் மையையும் கொடுத்து, “சுவிசேஷம் என்றால் என்ன?” என்ற கேள்விக்கு பதிலளிக்க கேட்டுக்கொண்டேன் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். என் கேள்விக்கான பதிலோடு சில வேத வசனங்களையும் குறிப்பிடச் சொல்லியிருந்தேன் என்று கற்பனைச் செய்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் எப்படி என் கேள்விக்குப் பதிலளிப்பீர்கள்?

இயேசு தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களுக்கும் சீடர்களுக்கும், நீங்கள் உலகமெங்கும் போய், சர்வசிருஷ்டிக்கும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள் என்று உத்தரவு கொடுத்தார் (மாற்கு 16:15). அவருடைய மிகப்பெரிய கட்டளையை நாம் முக்கியமானதாக எடுத்துக்கொண்டால், சபைக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தக் கட்டளைக்கு நாம் கீழ்ப்படியத் துவங்க வேண்டும்.

அப்போஸ்தலர் பவுல் சொல்லியபடி, சுவிசேஷம் இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிய இரண்டு சத்தியங்களைக் கொண்டது. *அன்றியும், சகோதரரே, நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தை மறுபடியும் உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்... கிறிஸ்துவானவர் வேதவாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக மரித்து... வேதவாக்கியங்களின்படி மூன்றாம் நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார்* (15:1, 3, 4), என்று பவுல் எழுதுகிறார். “சுவிசேஷம் என்றால் என்ன?” என்ற கேள்விக்கு இதுவே சரியான பதில். பவுல் கொரிந்துவுக்கு வந்து, இந்தக் கடிதத்தை எழுதத் துவங்கியபொழுது, இயேசு கிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையென்றி, வேறொன்றையும் அவர்களுக்குள்ளே அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருந்ததாக (2:1, 2) எழுதுகிறார். இந்தக் கடிதத்தில் கிறிஸ்து சிலுவையிலறையப்பட்டதையும், உயிர்த்தெழுந்ததையும் அவர் பிரசங்கித்ததை ஞாபகப்படுத்தி, கடிதத்தை முடிக்கிறார்.

இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களையும் எழுதியவர்களுக்கு, உயிர்த்தெழுதலே கிறிஸ்துவின் பிறந்த தினத்தைவிட அதிக முக்கியமானதாயிருக்கிறது என்பதைக்

கண்டுகொண்டீர்களா? அப்போஸ்தலர் யோவான் தம்முடைய சுவிசேஷத்தை எழுதியபொழுது, இருபத்தொரு அதிகாரங்களில் ஏறக்குறையப் பாதி அதிகாரங்களை இயேசு பூமியின்மேல் வாசம் செய்த முப்பத்திமூன்று ஆண்டுகளுக்கும் அடுத்த பாதி அதிகாரங்களை இயேசு வாழ்ந்த கடைசி வாரத்துக்கும் சமர்ப்பிக்கிறார். நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் சேர்ந்திருக்கும் என்பத்தொன்பது அதிகாரங்களில் நான்கு அதிகாரங்கள் மட்டுமே இயேசுவின் பிறப்பையும் அவர் வாழ்ந்த முப்பது ஆண்டுகளையும் பற்றிக் கூறுகிறது. இயேசு வாழ்ந்த கடைசி வாரத்தை இருபத்தேழு அதிகாரங்கள் கூறுகின்றன. இயேசுவின் பரிசுத்தாவியினால் ஏவப்பட்டு இயேசு கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை எழுதிய இவர்களுக்கு, ஏன் இந்தக் கடைசிவாரம் அவ்வளவு முக்கியமானதாயிருந்தது, ஏன் உயிர்த்தெழுந்த திருநாள் அவர் பிறந்த தினத்தை விட அதிக முக்கியமானதாயிருந்தது?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு வெளிப்படையான பதில், அந்த வாரத்தில் நம்முடைய இரட்சிப்புக்காக இயேசு மரித்து, பின்னர் உயிரோடு எழுப்பப்பட்டார் என்பதே. அவ்வளவு வெளிப்படையல்லாத ஒரு பதில், அந்த ஒரு வாரத்தில் இயேசு கிறிஸ்து நித்திய ஜீவனைச் செயல்படுத்திக்காட்டினார் என்பதே. இதையே அடிப்படையாக வைத்து, சுவிசேஷத்தை விசுவாசிப்பவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கையின் முன்னுரிமைகளை நிலை நாட்ட வேண்டும்.

ஒன்று கொரிந்தியர் 15ஆம் அதிகாரத்தில், சுவிசேஷம் என்பது இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தையும் உயிர்த்தெழுதலையும் பற்றியதே என்றுத் தெளிவாகத் தெரிவித்தபின், பவுல் தன்னுடைய கவனத்தை சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது சத்தியமான இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் மீது செலுத்துகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் உனக்கும் எனக்கும் என்ன அர்த்தமுடையதாயிருக்க வேண்டுமென்று, ஒரு பக்திவழியிலும், அனுபவ வழியிலும் ஐம்பத்தெட்டு ஆவியினால் ஏவப்பட்ட வசனங்களின் மூலமாக எழுதிக் காட்டுகிறார். இந்த முக்கியமான புதிய ஏற்பாட்டின் அதிகாரத்தில், அப்போஸ்தலர் பவுல், கல்லறையின் திரையை நீக்கி, கல்லறைக்கு அப்பால் ஜீவன் உண்டு, அதாவது மரணத்துக்குப் பின் உயிர் இருக்கிறது என்று நமக்குக் காட்டுகிறார்.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் இயேசுவைப் பின்பற்றுவவர்கள் அவரை ஆராதிக்கும்படிக் கூடுகின்றனர், அவர்கள் சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது சத்தியமான, இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததைக் கொண்டாடுகின்றனர். யூதர்களான அப்போஸ்தலர்கள் எல்லாரும், தங்கள் ஆராதனை நாளாகிய ஏழாவது நாளை ஏன் சனிக்கிழமையிலிருந்து வாரத்தின் முதல் நாளான ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு மாற்றிக்கொண்டனர் என்று எப்பொழுதாவது வியப்படைந்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் கவனமாக வாசித்தால் அவர்கள் ஞாயிற்றுக் கிழமையை “ஓய்வுநாள்” (Sabbath) என்று ஒரு பொழுதும் அழைப்பதில்லை. வாரத்தின் முதலாம்நாள் “கர்த்தருடைய நாள்” என்று அப்போஸ்தலர்களால் அழைக்கப்பட்டது. ஏனெனில் அந்த நாளில் தான் இயேசு மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தார்.

ஆராதனைக்காக சபைகூடும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் இயேசு கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்ததைக் கொண்டாடும் நாள், ஏனெனில் வாரத்தின் முதலாம் நாளில், உயிர்த்தெழுதலுக்கும் நித்திய ஜீவினுக்குமான முழுமையான நித்தியத்தின் மகிமையை இயேசு வெளிப்படுத்தி நடைமுறையில் காட்டினார்.

பவுல் எழுதிய உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றிய மிகச் சிறந்த சாதனையில் அவருடைய செய்தியின் தாக்கம், இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் ஒரு தீர்க்கதரிசனம், ஒரு நிரூபணம், ஒரு நகல். இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையின்போது, உயிரோடிருப்பவர்கள் மற்றும் மரணமடைந்தவர்களான எல்லா விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலும் அந்த அற்புதமான அதிசயத்தின் ஒரு முன்பார்வை. பவுல் கூறியபடி, அந்த மிகப்பெரிய அற்புதம் எந்த சந்தேகத்துக்கும் இடமின்றி இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டு, முன்குறிக்கப்பட்டு பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.

இயேசு கிறிஸ்து மரித்து, நம்முடைய இரட்சிப்புக்காக மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார். நற்செய்தி (சுவிசேஷம்) என்னவெனில், இயேசு சிலுவையில் மரித்தபொழுது, நம்முடைய பாவங்களுக்காக, பாவிக்கான நாம் பெற வேண்டிய எல்லா சரீரத் தண்டனையையும் தேவன் தம்முடைய ஒரே நேச குமாரனின்மீது வைத்தார். இந்த வழியில், தேவன் தம்முடைய பரிபூரண நீதியை செயல்படுத்தி திருப்தியாக்கினார். இயேசு சிலுவையின்மீது மரித்தபொழுது, தேவனுங்கூட தம்முடைய பூரண அன்பை வெளிப்படுத்தினார். அன்புக்குரிய அப்போஸ்தலர் யோவான், சிலுவையைக் காட்டி: *ஒருவன் பாவஞ்செய்வானா னால் நீதிபரராகிய இயேசு கிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்து பேசுகிறவராயிருக்கிறார். நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதாரப் பலி அவரே; நம்முடைய பாவங்களை மாத்திரம் அல்ல, சர்வலோகத்தின் பாவங்களையும் நிவிர்த்தி செய்கிற பலியாயிருக்கிறார் என்று சொன்னார்.* (1 யோவான் 2:1, 2)

நீ கிறிஸ்துவின் மரணத்தில் விசுவாசம் வைத்து, அவரே உன் இரட்சகர் என்று நம்பும்போது இயேசு கிறிஸ்து மரித்து திரும்பவும் உயிர்த்தெழுந்ததான இரட்சிப்புக்குள் பிரவேசிக்கிறாய் (ஏசாயா 53; II கொரிந்தியர் 5:21; 1 பேதுரு 2:24).

இயேசு கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்று எப்படி அறிக்கையிடுவது என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி காட்டுகிறார். ஏசாயா: *நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப்போல வழிதப்பித் திரிந்து, அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம்; கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்* (ஏசாயா 53:6) என்று எழுதினார்.

இந்த வசனம் ஆங்கிலத்தில் “எல்லாரும்” என்று துவங்கி “எல்லாரும்” என்று முடிவடைகிறது. இந்த வசனத்தில் “எல்லாரும்” என்று முதலில் வருவது கெட்ட செய்தி. எல்லாரும், ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் வழிதப்பித் திரிந்து அவள் அல்லது அவன் சொந்த வழியில் போனார்கள். “எல்லாரும்” என்று இந்த வசனத்தில் முதலில் சொல்லப்பட்டதைக் கருத்தில்கொண்டு, இது உன்னையும் உட்படுத்துகிறது என்று நம்புகிறாயா?

கடைசியில் “நம்மெல்லாருடைய” என்று இந்த வசனத்தில் கொடுக்கப்பட்டது, நம் எல்லாருடைய பாவங்களை அல்லது மீறுதல்களை தேவன் இயேசு கிறிஸ்துவில் வைத்தார் என்ற நற்செய்தி. இந்த வசனத்தில் கொடுக்கப்பட்ட *எல்லாரும்* என்பதில் நீயும் இருக்கிறாய் என்று நம்புகிறாயா? விசுவாசத்தினால் நீ இந்த இரண்டு “நாமெல்லாரும்”, “நாமெல்லாருடைய” என்று ஏசாயா கூறிய இந்த சிறந்த வசனத்துக்குட்பட்டவனாயிருந்தால், இயேசு கிறிஸ்து உன்னுடைய பாவத்துக்காக மரித்தார் என்ற நித்திய மதிப்பை அறிக்கையிடுகிறாய்.

வேதாகமத்தின் உயிர்த்தெழுதல் அத்தியாயம்

முதலாவது கொரிந்தியரின் பதினைந்தாம் அதிகாரம் முழுவதும் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றியது. இந்த அத்தியாயத்தில் உயிர்த்தெழுதல் - இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் மட்டுமல்ல, மரித்த விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலுங்கூட - பவுல் வந்தபொழுது பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தின் ஒரு பகுதி மட்டுமே என்று நமக்குக் காட்டப்போகிறார். அதனாலேயே இந்த அதிகாரத்தைத் துவங்கும்பொழுது: *அன்றியும் சகோதரரே, நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தை மறுபடியும் உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்; நீங்களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அதிலே நிலைத்திருக்கிறீர்கள். நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த பிரகாரமாய், நீங்கள் அதைக் கைக்கொண்டிருந்தால், அதனாலே நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்; மற்றபடி உங்கள் விசுவாசம் விருதாவாயிருக்குமே என்று எழுதுகிறார்* (1, 2).

இதன்பின் பவுல் தான் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தின் மேல் கவனத்தைக் கொண்டு வருகிறார். *நான் அடைந்ததும் உங்களுக்குப் பிரதானமாக ஒப்புவித்ததும் என்னவென்றால், கிறிஸ்துவானவர் வேதவாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக மரித்து, அடக்கம்பண்ணப்பட்டு, வேதவாக்கியங்களின்படி மூன்றாம் நாளில் உயிர்த்தெழுந்தார்* (3, 4)

சுவிசேஷங்கள் இரண்டு சத்தியங்களைக் கொண்டது: இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணமும், இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலும். அநேக மக்கள் சுவிசேஷம் ஒரே ஒரு சத்தியத்தை மட்டுமே கொண்டது என்று விசுவாசிக்கிறார்கள். கிறிஸ்து நம்முடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்ற சத்தியம். நாம் அதை விசுவாசிக்கும்பொழுது, இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணம், பாவமன்னிப்பு என்ற அர்த்தமுடையதாகிறது, ஆனால் இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலாகிய, மிகப்பெரிய சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது சத்தியத்தை விசுவாசிக்கும்பொழுது, கிறிஸ்து வோடுள்ள ஐக்கியம் என்ற அர்த்தமுடையதாகிறது. கிறிஸ்து நாம் எதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக அழைக்கிறாரோ, அவைகளைச் செய்ய உண்மையில் நமக்குக் கிருபையளிக்கிறார். இந்த இரண்டு சத்தியங்களாலும் சுவிசேஷம் எழுதப்பட்டது.

சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது சத்தியமான உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றி, இப்பொழுது பவுல் ஐம்பத்தெட்டு வசனங்களில் விவாதிக்கிறார். கொரிந்தியர்கள் அவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அவர்களுக்கு உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றிய அநேக கேள்விகளும் சந்தேகங்களுமிருந்தன என்பதால் ஒருவேளை இப்படி

எழுதியிருக்கக் கூடும். இந்தத் தத்துவ ஞானமுடைய புத்திகூர்மையில் தரங் குறைந்த கிரேக்கர்களுக்கு உயிர்த்தெழுதவின் முழுக்கருத்தும் புத்திசாலித்தனத் தைப் பற்றிய ஒரு பிரச்சினையாக இருந்திருக்கலாம்.

அடிப்படையில் இந்த அதிகாரம் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றியிருந்தாலும், சுவிசேஷம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிய ஒரு தெளிவான பிழையற்ற வாக்கியத்துடன் துவங்குகிறது. சுவிசேஷம் என்றால் என்ன என்று நீ தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாயா? நீ ஒருபொழுதும் சுவிசேஷத்தை உண்மையில் கேட்காதவனாயிருப்பதால், ஒருவேளை நீ கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றாதவனாக இருக்கலாம். இந்த அதிகாரத்தின் முதல் நான்கு வசனங்களும் சுவிசேஷம் என்றால் உண்மையில் “நற்செய்தி” என்ன என்பதை எவரும் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய தெளிவான வாக்கியங்களில் கொடுக்கிறது. இயேசு கிறிஸ்து உலகத்தின் பாவங்களுக்காக மட்டுமல்ல, உன்னுடையதும் என்னுடையதுமான பாவங்களுக்காகவும் சிலுவையின்மீது மரித்தார்.

இயேசுவில் விசுவாசம் வைக்கவேண்டும் என்று ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் பொழுது, இயேசுவைப் பின்பற்றியவர்கள் அழைக்கப்பட்டு, கட்டளைகொடுக்கப்பட்டபோது அவர்கள் வாழ்ந்ததைப் போல வாழமுடியாது என்று நீ நினைக்கலாம். ஆம், நீ சொல்லுவது முற்றிலும் சரி. உன்னுடைய வாழ்க்கையில் உயிர்த்தெழுந்த, உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்துவின் இயக்கவல்லமையில்லாமல் அந்த மாதிரியாக நீ வாழ முடியாது. இதனாலேயே சுவிசேஷத்தின் இரண்டாம் சத்தியம் உயிர்த்தெழுதல் என்று நீ தெரிந்துகொள்ளுவது அவசியம். இதன் அர்த்தம், அவர் உயிரோடிருக்கிறார், அவர் உண்மையானவர், இயேசு கிறிஸ்துவின் ஒரு சீடன் வாழவேண்டிய வழியில் வாழ்வதற்கான கிருபையைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு உறவு அவரோடு உங்களுக்கிருக்க முடியும்.

கிறிஸ்துவுக்குள் உங்கள் நம்பிக்கையை ஒருபொழுதும் வைக்காமலிருந்தால், இப்பொழுதே சுவிசேஷத்தை நீ விசுவாசிப்பாயா? அப்படி விசுவாசித்தால், இரட்சிப்பைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அந்த இரட்சிப்பின் அனுபவத்தை ஒருமுறை பெறும்பொழுது, என்னோடு இந்த மகத்தான அதிகாரத்தின் எஞ்சியுள்ள பகுதிக்குள் வந்து, உயிர்த்தெழுதவின் நற்செய்தி உன் வாழ்வில் என்ன அர்த்தமுள்ளதாயிருக்கிறது என்பதை நீயே கண்டுகொள்வாய். ஆம், இப்பொழுதும், கடைசியாக உன்னுடைய மரணத்தை சந்திக்கும்பொழுதும் அதை நீ கண்டுகொள்வாய்.

அத்தியாயம் 18

உண்மையானவைகளின் நம்பிக்கை

(I கொரிந்தியர் 15:1-10).

புதிய ஏற்பாட்டின் உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தை நாம் ஆய்வுசெய்யும் பொழுது, இயேசு கிறிஸ்து ஒரு வரலாற்று நபர் மட்டுமல்ல என்பதை நாம் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவர் மரித்த ஒரு தீர்க்கதரிசியோ, மரித்துப்போன ஒரு போதகரோ அல்லது தலைவரோ அல்ல. வேதவசனங்களில் ஒரு தனி மனிதனாகிய கிறிஸ்துவைப் பற்றி ஆய்வுசெய்யும்பொழுது, வார்த்தையான அவர் மாம்சமானார் அல்லது அவர் மனித வடிவில் வந்த தேவன் என்று கண்டுகொள்ளுகிறோம். அவர் பொதுவாக உலகத்தின் பாவங்களுக்காகவும், குறிப்பாக நம் ஒவ்வொருவரது பாவங்களுக்காகவும் சிலுவையின்மீது மரணமடைந்தார். நமக்காக சிலுவையின்மேல் கிறிஸ்து நிறைவேற்றிய வேலையை, நாம் விசுவாசிக்கும்பொழுது, அதன் விளைவு நம்முடைய சொந்த இரட்சிப்பு என்பதை உணர வேண்டும்.

இயேசு கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார். யூதாஸ் அவரைக் காட்டிக் கொடுக்குமுன், மேலறையில் அப்போஸ்தலர்களுடன் ஒரு புதிய ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட போகிறது என்ற செய்தியை அவர் பகிர்ந்து கொண்டார். அவருடைய மரணம், உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவைகளுக்குப்பின், அவர் பூத உடலுடன் அவர்களோடு இருந்ததைவிட இன்னும் அதிக நெருங்கிய உறவுடன் இருக்கக் கூடியதான ஒரு வழியில் அவர் இந்த உலகில் இருக்கப் போகிறார். இந்தப் புதிய ஒழுங்கு, இப்பொழுது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால மாய் இருந்துவருகிறது. உயிர்த்தெழுதவின் சத்தியத்தில் உங்கள் தனிப்பட்ட விசுவாசத்தை வைக்கும்பொழுது, அதன் விளைவு அவரோடுள்ள நெருங்கிய உறவாயிருக்கும்.

இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதவின் நம்பகத்தைக் குறித்த மிகப் பெரிய விவாதங்களில் ஒன்று, அப்போஸ்தலர் பவுலின் வாழ்க்கையும் அவருடைய ஊழியமும் ஆகும். கிறிஸ்துவை மிகவும் அதிகமாய் வெறுத்த தர்சு பட்டணத்தானாகிய சவுலை, இயேசு கிறிஸ்துவின் மிகப்பெரிய அப்போஸ்தலனாக மாற்றியது எது? அது இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலே.

அப்போஸ்தலர் பவுலின் வாழ்க்கையை “அனுபவம்” என்ற வார்த்தையிலிருந்து வேறுபடுத்திக் கூற முடியாது. அவருக்குக் குறைந்தது மூன்று பெரிய அனுபவங்களுண்டு. அவருக்கு தமஸ்கு செல்லும் சாலையின் அனுபவம் இருந்தது. அரபி பாலைவன அனுபவமும் அவருக்கிருந்தது. அவர் மூன்றாண்டுகள் அரபி பாலைவனத்திலிருந்ததாகவும், அங்கே உயிர்த்தெழுந்த இயேசு, அவருடைய சமயம் சம்பந்தமான மிக உயர்ந்த போதனைகளை (1:11-2:10). நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ளும் எல்லாவற்றையும் போதித்தார் என்ற உரிமையையும் குறிப்பிடுகிறார். அவருக்கு ஒரு பரலோக அனுபவமும் இருந்தது (II கொரிந்தியர் 12:1-4). இந்த உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தில், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவை சந்தித்ததே அவருடைய வாழ்க்கையை முற்றிலும் மாற்றியது என்று சொல்லுகிறார். அவர், *எல்லாருக்கும் பின்பு, அகாலப்பிறவிபோன்ற எனக்கும் தரிசனமானார்* (8) என்று எழுதுகிறார்.

இதன்பின் தம்மைப்பற்றிய முக்கியமான ஒரு வாக்குமூலத்தை அவர் கொடுக்கிறார்: *ஆகிலும் நான் இருக்கிறது தேவனுடைய கிருபையினாலே இருக்கிறேன்; அவர் எனக்கு அருளிய கிருபை விருதாவாயிருக்கவில்லை; அவர்களெல்லாரிலும் நான் அதிகமாய்ப் பிரயாசப்பட்டேன்; ஆகிலும் நான் அல்ல, என்னுடனே இருக்கிற தேவகிருபையே அப்படிச் செய்தது* (10).

அநேக மக்கள் இங்கே பவுல் ஒரு சுயநலவாதி என்று நினைக்கின்றனர், தன்னைப்பற்றியே கூறிக் கொண்டுபோகிறார் என்று நினைக்கின்றனர். ஆனால் அவர் எழுதியவைகளையெல்லாம் ஆழ்ந்து ஆய்வுசெய்தால் அவர் ஒரு சுய நலவாதியல்ல என்று நீங்கள் கண்டுகொள்ளுவீர்கள். *ஆகிலும் நான் அல்ல, என்னுடனே இருக்கிற தேவகிருபையே அப்படிச் செய்தது* என்று சொல்லும் அவருடைய முக்கியத் தகுதியை கவனியுங்கள். இந்தக் காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்தது அவரல்ல என்று பவுல் ஒத்துக்கொள்கிறார். அவர் சொல்லுவது தற்பெருமைக்காக அல்ல, அது ஒரு உண்மை. அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தேவனுடைய கிருபையினால், மற்ற எல்லா அப்போஸ்தலர்கள் செய்தவைகளைக் கூட்டிப்பார்க்கும்போது, அதைவிட அதிக பயனுடைய வேலை செய்திருக்கிறார்.

இங்கே பவுல் தன்னுடைய ஊழியத்தினால் ஏற்பட்ட பயனுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார். *ஆகையால் நானாகிலும் அவர்களாகிலும் இப்படியே பிரசங்கித்து வருகிறோம், நீங்களும் இப்படியே விசுவாசித்திருக்கிறீர்கள்* (11).

பவுல் வசனம் 12லிருந்து, இந்த சத்தியத்தை மறுபடியும் எடுக்கப்போகிறார்: இயேசு கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்தது உண்மையாயிருந்தால், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றி மரித்தவர்களும், உயிர்த்தெழுவார்கள் என்பது சத்தியம். இந்த அதிகாரத்தில் இனி வரும் பகுதிகளில், கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி அதிகம் கூறாமல், எல்லா விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலில் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

கொரிந்தியர்கள் இயேசு உயிர்த்தெழுந்ததையும் சந்தேகப்பட்டனர், ஒரு நாள் விசுவாசிகளெல்லாம் உயிரோடு திரும்பவருவார்கள் என்ற பவுலின்

போதனையையும் அடிப்படையில் சந்தேகப்பட்டனர். இதனால் மிகுதியுள்ள இந்த அதிகாரம் முழுவதிலும் பவுல் இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலோடு கிறிஸ்துவைப்பின்பற்றிய எல்லாரும் உயிர்த்தெழுதலையும் இணைக்கப் போகிறார்.

இந்த உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தின் முதல் பதினொரு வசனங்களையும் ஆழ்ந்து வாசியுங்கள். நீங்கள் வாசிக்கும் போது கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை சுவிசேஷத்தின் ஒரு பகுதியாகவும், நம்முடைய உயிர்த்தெழுதல் என்ற பாடப்பொருளுக்குக் கடந்து செல்லும் ஒன்றாகவும் இருப்பதைப் பவுல் காட்டுகிறார் என்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள். நம்முடைய மரணம் அல்லது நமக்கு அன்பான ஒருவரின் மரணம் என்ற உண்மைநிலையை நாம் எதிர்கொள்ளும் போது இந்த அதிகாரம் நமக்கு அதிகப் பயனுடையதாயிருக்கும்.

அதிகாரம் 19

நான்கு வெற்றி வீரர்கள்

(I கொரிந்தியர் 15:12-22)

வசனம் 12லிருந்து பவுல் ஒரு விசுவாசியின் உயிர்த்தெழுதல் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலோடு கட்டியாக இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று நமக்குச் சொல்லுகிறார். கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலின் அதிசயத்தை விசுவாசிக்க நமக்கு நம்பிக்கையிருந்தால், ஒரு நாள் நாமும் உயிர்த்தெழுவது சாத்தியம் என்பதை விசுவாசிக்க நம்பிக்கையுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். எனினும், கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழாவிட்டால், வேறு யாருக்கும் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை. எப்பொழுதும் அப்போஸ்தலர் பவுலின் விவாதத்திறனைப் பின்பற்ற முயற்சி செய்யுங்கள். அவர், *கிறிஸ்து மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தாரென்று பிரசங்கிக்கப்பட்டிருக்க, மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலில்லையென்று உங்களில் சிலர் எப்படிச் சொல்லலாம்? மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலில்லாவிட்டால் கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லையே. கிறிஸ்து எழுந்திருக்கவில்லையென்றால், எங்கள் பிரசங்கமும் விருதா, உங்கள் விசுவாசமும் விருதா. மரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால், தேவன் எழுப்பாத கிறிஸ்துவை அவர் எழுப்பினாரென்று நாங்கள் தேவனைக்குறித்துச் சாட்சிசொன்னதினாலே தேவனுக்காகப் பொய்ச்சாட்சி சொல்லுகிறவர்களாகவும் காணப்படுவோமே.*

மரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால் கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லை. கிறிஸ்து எழுந்திராவிட்டால், உங்கள் விசுவாசம் வீணாயிருக்கும்; நீங்கள் இன்னும் உங்கள் பாவங்களில் இருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களும் கெட்டிருப்பார்களே. இம்மைக்காக மாத்திரம் நாம் கிறிஸ்துவின்மேல் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாயிருந்தால், எல்லா மனுஷரைப்பார்க்கிலும் பரிதபிக்கப் படத்தக்கவர்களாயிருப்போம் (12-19) என்று எழுதினார்.

பவுலின் ஏவுதலளிக்கப்பட்ட விவாதத்தை நீ தெரிந்துகொண்டாயா? இந்த இரண்டு உயிர்த்தெழுதலும் முக்கியமாக இணைக்கப்பட்டவை. இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதல், விசுவாசியும் உயிர்த்தெழுவான் என்பதற்கு நிரூபமாயிருக்கிறது. நம்முடைய சொந்த உயிர்த்தெழுதல் நம்மை நித்திய பரிமாணத்துக்குள் வழிகாட்டும்.

அடுத்து பவுல், அதிக வசீகரமான ஒரு போதனையைக் கொடுக்கிறார். அவர், மனுஷனால் மரணம் உண்டானபடியால், *மனுஷனால் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் உண்டாயிற்று. ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறதுபோல கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாரும் உயிர்த்தெழுதப்படுவார்கள்* (21-22).

இதே உண்மையின் விரிவாக்கப்பட்ட ஒரு கருத்தை ரோமர் புத்தகத்தின் ஒரு வசனப்பகுதியில் பவுல் எழுதுகிறார். நாம் இதை “நான்கு வெற்றி வீரர்கள்” என்றழைக்கலாம் (ரோமர் 5:12-21). நம்மை வென்றுவிட்ட நான்கு காரியங்களை அவர் காட்டுகிறார். நீங்கள் அவைகளை நான்கு ராஜாக்கள் என்று நினைத்துக் கொள்ளலாம். முதலாவதாக, பாவம் என்ற ராஜா இருந்தது என்று அவர் எழுதுகிறார். பாவம் உலகத்தினுள் புகுந்து, அது வெற்றிபெரும்வரை பெருகியது. இந்த உலகத்தில் பாவம் அரசாட்சி செய்தது.

பாவம் எனும் ராஜாவுக்கு அடுத்ததாக மரணம் எனும் ராஜா வந்தது என்று பவுல் எழுதுகிறார். பாவத்தின் பலனாக மரணம் இந்த உலகத்தினுள் வந்த பொழுது, மனுக்குலம் முழுவதையும் ஜெயிக்கும் வரை அது வெற்றி சிறந்தது மரணம் என்பது இங்கே “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” என்றபடி சரீர மரணத்தையும் ஆவிக்குரிய மரணத்தையும் குறிப்பிடுகிறது (ரோமர் 6:23). இன்றோ அல்லது நாளையோ, மரணம் நம் ஒவ்வொருவரையும் வெற்றி கொள்கிறது, இதற்குரிய ஒரே காரணம் பாவம் நம்மை ஜெயித்துவிட்டதேயாகும். பவுல் காட்டுகிற முதல் இரண்டு ராஜாக்களையும் “கெட்ட செய்தி” (Bad news) என்றழைப்போம்.

பின்னர் இவர் நல்ல செய்தியை நமக்குச் சொல்லுகிறார். இயேசு ராஜா இந்த உலகத்தில் பிரவேசித்து, நம்மோடு உள்ள உறவின் மூலமாக நம் வாழ்க்கையில் அரசாட்சி செய்ய வழிவகுத்தார். எனவே நம் வாழ்வின் மூன்றாவது ராஜா இயேசு கிறிஸ்துவே, நான்காவது ராஜா, நீ எனும் ராஜா அல்லது நான் எனும் ராஜா தான். நாம் வாழ்ந்து கிறிஸ்துவுக்குள் பரிபூரண வாழ்க்கையில் பரிபூரணமடைய முடியும் (யோவான் 10:10).

“கிறிஸ்துவுக்கு உள்” என்ற இந்த இரண்டு வார்த்தைகள், புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மிக அழகிய வார்த்தைகள். பவுல் “கிறிஸ்துவுக்கு உள்” என்ற இந்த இரண்டு வார்த்தைகளை தாம் எழுதியவற்றில் 97 முறை பயன்படுத்துகிறார். கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருப்பது என்பதின் அர்த்தம் என்ன? கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருப்பது என்பது ஒருவருக்குள் இடம்பெற்று, அவரோடு உறவுகொள்வது. இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய உயிர்த்தெழுதலினால் இன்று பூமியில் இயேசு ஜீவனோடிருக்கிறார். இயேசுவென்ற திராட்ச செடியில், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவில் நாம் கிளைகளாக நிலைத்திருப்பதும் நமக்கு முடிந்த காரியம் (யோவான் 15:1-16).

அப்போஸ்தலர் தாம் எழுதியவற்றில் பவுல் அவர் கிறிஸ்துவுக்குள் தொடர்ந்து இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார். அவர் செய்பவை எல்லாம் கிறிஸ்துவுக்குள்ளும், கிறிஸ்துவாலும் கிறிஸ்துவுக்காகவும் செய்யப்படுகிறது. கிறிஸ்து அவருடைய வாழ்வின் மையமாய் மாறிவிட்டார். அவர் : *கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாரும் உயிர்த்தெழுதப்படுவார்கள்* என்று எழுதியதின் அர்த்தம் இதுவே. நாம் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருக்கும் வரை மெய்யான வாழ்வின் அனுபவத்தைப் பெற முடியாது.

அத்தியாயம் 20

ஆவிக்குரிய சரீரம்

(I கொரிந்தியர் 15:23-46)

இந்த வசனங்களில் பவுல், உயிர்த்தெழுதலுக்கு ஒரு ஒழுங்குமுறை இருக்கிறது என்று நமக்குச் சொல்லுகிறார். அவர் அவனவன் தன்தன் வரிசையிலே என்று எழுதுகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைப் பற்றி நீ ஆய்வுசெய்திருந்தால், கிறிஸ்து வரும்பொழுது கிறிஸ்துவுக்குள் எரிப்பவர்களை இந்த உலகத்துக்கு வெளியே அவர் அழைப்பார் என்று உனக்குத் தெரியும். அப்பொழுது கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் முதலாவது எழுந்திருப்பார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். (1 தெசலோனிக்கேயர் 4:16). அவர் வரும்பொழுது உயிரோடருக்கும் விசுவாசிகள், நித்திய நிலைக்காக ஆயத்தம்பண்ணப்படும்படி அடிப்படையாக மாற்றப்படுவார்கள். இதைப்பற்றிப் பின்பு நாம் அதிகமாகத் தெரிந்துகொள்ளுவோம். ஆனால் இங்கே 24ஆம் வசனத்தில், அதன்பின்பு முடிவு உண்டாகும்; அப்பொழுது, அவர் சகல துரைத் தனத்தையும், சகல அதிகாரத்தையும் வல்லமையையும் பரிகரித்து, தேவனும் பிதாவுமாயிருப்பவருக்கு ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொடுப்பார் என்று அவர் எழுதுகிறார்.

வசனம் 30ல் பவுல் இந்தக் கேள்வியை எழுப்புகிறார், நாங்களும் ஏன் எந்நேரமும் நாச மோசத்துக்கு ஏதுவாயிருக்கிறோம்? நான் அனுதினமும் சாகிறேன்; அதை நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவினால் உங்களைக் குறித்து, நான் பாராட்டுகிற மேன்மையைக் கொண்டு சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். நான் எபேசுவில் துஷ்ட மிருகங்களுடனே போராடினேனென்று மனுஷர் வழக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன்; அப்படிப் போராடினதினாலே எனக்குப் பிரயோஜனமென்ன? மரித்தோர் உயிர்த்தெழாவிட்டால், புசிப்போம். குடிப்போம் நாளைக்குச் சாவோம் என்று சொல்லலாமே? (31, 32).

வசனம் 33ல், ஒரு கிரேக்க பழமொழியை மேற்கோள் காட்டி, மோசம் போகாதிருங்கள், ஆகாத சம்பாஷனைகள் நல்லொழுக்கங்களைக் கெடுக்கும் என்று கொரிந்தியர்களைக் கடிந்து கொள்ளுகிறார். கொரிந்திய விசுவாசிகள் அவர்களைச் சுற்றியுள்ள கிரேக்க கொரிந்திய கலாச்சாரத்தின் மதிப்புகளால்

களங்கப்படுத்தப்படுகின்றனர் என்பதை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அவர் 34ஆம் வசனத்தில், நீங்கள் பாவஞ்செய்யாமல் நீதிக்கேற்ப விழித்துக்கொண்டு, தெளிந்தவர்களாயிருங்கள்; சிலர் தேவனைப்பற்றி அறிவில்லாதிருக்கிறார்களே; உங்களுக்கு வெட்கமுண்டாக இதைச் சொல்லுகிறேன் என்கிறார்.

கொரிந்திய விசுவாசிகள் திரும்பவும் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுபவர்களாகி, உயிர்த்தெழுதல் ஒரு முக்கியமானத் தகுதி என்று நம்பி, அதன் மதிப்பை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று, பவுல் கொரிந்திய விசுவாசிகளுக்குக் கூறுகிறார். இங்கே அவர் விசுவாசியின் நித்தியத் தகுதிகள் மீது கவனத்தைக் குவிக்கிறார். அவர் சொல்லுவதின் சாராம்சம், “நீங்கள் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாயிருக்கும் கலாச்சாரத்தினால் உங்கள் நற்குணம் களங்கப்பட விட்டு விட்டதால், தேவனை அறிந்துகொள்ளாத மக்கள் கொரிந்துபட்டணத்தில் இருக்கிறார்கள். அதைக் குறித்து நீங்கள் வெட்கப்பட வேண்டும்!”

பவுலின் இந்த சவால் இன்று நம்மையும் சிந்திக்க வைக்கிறது. நம்முடைய வாழ்க்கைகளில் தேவசித்தத்தைக் கண்டுபிடித்து அதைச் செயல்படச் செய்ய அவர் குறிப்பிடும் ஒரு வழி, இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல் இருக்க வேண்டியதாகும் என்று பவுல் ரோமருக்கு எழுதினார் (ரோமர் 12:1, 2). இயேசு நாம் உலகத்துக்கு வெளிச்சமாகவும் பூமிக்கு உப்பாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று போதித்தார் (மத்தேயு 5:13-16). இந்த இரண்டு உவமை அணிகளும், நம்முடைய கலாச்சாரத்தை மாற்றிப் புரட்சிகரமானதாக ஆக்க வேண்டுமேயன்றி, நாம் வாழும் கலாச்சாரத்தால் தாக்கப்படக்கூடாது என்பதையே குறிக்கிறது. பவுல் இந்த வசனங்களில் இதே போதனையையளிக்கிறார்.

இந்த உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய அருமையான அதிகாரத்தின் முக்கியமான பகுதி 35ஆம் வசனத்தில் துவங்குகிறது என நான் கருதுகிறேன். கொரிந்தியர்கள் கேட்ட இரண்டு கேள்விகளுக்கு அவர் இப்பொழுது பதிலளிக்கிறார்: “மரித்தோர் எப்படி எழுந்திருப்பார்கள்?” மற்றும் “எப்படிப்பட்ட சரீரத்தோடே வருவார்கள்?” விசுவாசிகளின் உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றி உண்மையாகவே சிந்திப்பவர்களுக்கு இந்த இந்த இரண்டும் வெளிப்படையான கேள்விகளாகும். அது எப்படி நடைபெறும்? உயிர்த்தெழுந்தபின் மக்கள் எப்படிப்பட்ட சரீரம் உடையவர்களாய் இருப்பார்கள்?

உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றிய இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க பவுல், நிலத்தில் விதைக்கப்பட்ட ஒரு விதையின் எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்துகிறார். இது அப்போஸ்தலரால் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு அழகிய எடுத்துக்காட்டாகும். கொரிந்திய விசுவாசிகள் கிரேக்க அறிவாளிகளாக இருந்ததால், “நாங்கள் உயிர்த்தெழுதலை விசுவாசிக்கவில்லை ஏனென்றால் அதை எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” என்றனர். இதற்குப் பவுல், “கேளுங்கள், உங்களுக்குத் தெரியாத எத்தனையோ காரியங்களை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள். ஒரு விதையை நிலத்தில் விதைக்கிறீர்கள், விதை செத்து ஒரு விதையாய் இல்லாமல் மாறும்பொழுது தேவன் அதற்கு ஒரு புதிய மேனியைக் கொடுக்கிறார். அது ஒரு அழகிய ஈஸ்டர் லீலியின் மேனியாயிருக்கலாம். இந்த

அற்புதத்தை நீ அறிந்து கொள்ளாவிட்டாலுங்கூட, அதை நீ விசுவாசிக்கிறாயல் லவா", என்று காரணங்காட்டுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அந்த நாட்களில், அநேக மக்கள் தங்கள் குடும்பத்துக்குப்போதுமான காய்கறி செடிகளை வளர்த்தனர். அவர்கள் விதைத்த விதைகள் காய்கறிகளைக் கொடுக்கும் என்று அவர்கள் நம்பியதால் தங்கள் தோட்டங்களில் நடுவதற்கு போதுமான முதலீடு செய்தனர். இதனாலேயே இயேசுவும் பழைய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களும் தீர்க்கதரிசிகளும் செடிகளை நட்டு அறுவடை செய்வதைப் பற்றிய உருவணியை பயன்படுத்தினர். ஒரு விதை எப்படி ஒரு பூவாக அல்லது ஒரு தாவரமாக மாறுகிறது என்பதை உண்மையிலேயே தெரிந்து கொள்ளாமல், தங்கள் தோட்டங்களில் விதைக்கும்போது அறுவடையாகும் என்ற அற்புதத்தை நம்புகின்றனர் என்று பவுல் காரணம் கூறுகிறார்.

மனித சரீரமும் அந்த விதையைப்போன்றது என்று கருத்து தெரிவிக்கிறார். இதன்படி சரீரம் புதைக்கப்படவில்லை, அது விதைக்கப்பட்டது. அவர்: *மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் அப்படியே இருக்கும். அழிவுள்ளதாய் விதைக் கப்படும், அழிவில்லாததாய் எழுந்திருக்கும்; கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; பலவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், பலமுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும். ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும், ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்; ஜென்ம சரீரமுண்டு, ஆவிக்குரிய சரீரமுமுண்டு* (42-44) என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

உயிர்த்தெழுதல் என்றால் என்ன என்பதைப்பற்றி இங்கு அழகாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதவசனங்கள், மனிதன் குறைந்தது இரண்டு பகுதி யாலானவன் என்று போதிக்கிறது. அவனுக்கு தொட்டு உணரக்கூடிய திடப்பொருளான, இயல்பான பகுதி ஒன்றிருக்கிறது. நாம் பார்க்க முடியாத ஆவிக்குரிய பகுதி ஒன்றும் இருக்கிறது. மனிதனின் இயல்பான பகுதி, அவன் மரிக்கும்பொழுது, அழிந்து போகிறது, அந்த அழிவோடு நிலத்துக்குள் நடப்படுகிறது. நம்முடைய சரீரங்களை நித்திய நிலைக்கு ஆயத்தம்பண்ணும்படி, நம் முடைய அழிவுள்ள சரீரம், அழிவில்லாத சரீரத்தைப் பெறும்படி ஒரு அற்புதத் தின் ஊடே செல்லவேண்டும். சரீரம் நடப்பட்டபொழுது கனவீனமுள்ளதாயி ருக்கிறது, ஆனால் அது மகிமையுள்ளதாய் எழுதியிருக்கும். சரீரம் மரணமடையும்தொழுது அது பலவீனத்தின் பரிபூரண தன்மையுடையதாயிருக்கிறது, இதனால் அது பலவீனத்தில் நடப்படுகிறது. ஆனால் அது எழுப்பப்படும்போது பலமுள்ளதாய் எழுப்பப்படும்.

இப்பொழுது அவர் ஒரு பெரிய போதனையைக் கொடுக்கிறார். *ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும், ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்* (44). ஆவிக்குரிய சரீரமா? அது என்ன? நம்முடைய உயிர்த்தெழுந்த சரீரங்களின் இயல்பு, இனிமேல் தான் வெளிப்படுத்தப்படவேண்டும் என்று யோவான் சொல்லுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர்: *இனி எவ்விதமாயிருப்போமென்று இன்னும் வெளிப்படவில்லை; ஆகிலும், அவர் வெளிப்படும்போது அவர்*

இருக்கிறவண்ணமாகவே நாம் அவரைத் தரிசிப்பதினால், அவருக்கு ஒப்பாயி ருப்போமென்று அறிந்திருக்கிறோம் (1 யோவான் 3:2) என்று எழுதுகிறார்.

நம்முடைய உயிர்த்தெழுந்த சரீரம் இயேசுவின் உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்தைப்போல அதே மாதிரியாக இருக்குமா? யோவானின் முதலாம் கடிதத்தின் முதல் அதிகாரத்தில் எழுந்த கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்தைப் பார்த்ததும் கையினால் தொட்டதுமான உண்மையை தெளிவாகக் கூறுகிறார். எனினும், மூன்றாவது அதிகாரத்தில் நம்முடைய உயிர்த்தெழுந்த சரீரங்கள் எப்படியிருக்கும் என்று இன்றும் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை என்று அவர் எழுதுகிறார்.

ஆனால் இந்த சிறப்பான உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தில், பவுலின் தெளி வான போதனையிருக்கிறது: ஒரு ஜென்ம சரீரமும் இருக்கிறது, ஆவிக்குரிய சரீரமும் இருக்கிறது. இன்னும் அவர், *ஆவிக்குரிய சரீரம் முந்தினதல்ல, ஜென்மசரீரமே முந்தினது; ஆவிக்குரிய சரீரம் பிந்தினது* (15:46) என்று சொல்லுகிறார்.

இந்த அதிகாரத்தைத் தொடர்ந்து ஆய்வு செய்யும்பொழுது, இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சிந்தியுங்கள்: நமக்கு ஒரு ஜென்ம சரீரம் இருக்கிறது, உயிர்த் தெழுதலின் வல்லமையினால் தேவன் நமக்கு ஆவிக்குரிய ஒரு சரீரத்தைக் கொடுக்கப் போகிறார் என்று பவுல் சொல்லுவதின் அர்த்தம் என்ன?

அத்தியாயம் 21

மரணத்தின்மேல் ஜெயம்

(I கொரிந்தியர் 15:46-58)

உயிர்த்தெழுதலைப்பற்றி கொரிந்தியருக்கு இரண்டு கேள்விகள் எழுந்தன. அவை, மரித்தோர் எப்படி எழுப்பப்படுவார்கள்? அவர்களுக்கு எப்படிப்பட்ட சரீரமிருக்கும்? பவுல்: ஆவிக்குரிய சரீரம் முந்தினதல்ல, ஜென்ம சரீரமே முந்தியது; ஆவிக்குரிய சரீரம் பிந்தியது. முந்தின மனுஷன் பூமியிலிருந்து துண்டான மண்ணானவன்; இரண்டாம் மனுஷன் வானத்திலிருந்து வந்த கர்த்தர். மண்ணானவன் எப்படிப்பட்டவனோ மண்ணானவர்களும் அப்படிப்பட்டவர்களே; வானத்துக்குரியவர் எப்படிப்பட்டவரோ, வானத்துக்குரியவர்களும் அப்படிப்பட்டவர்களே. மேலும் மண்ணானவனுடைய சாயலை நாம் அணிந்திருக்கிறதுபோல, வானவருடைய சாயலையும் அணிந்துகொள்வோம் (46-49).

நாம் ஒரே ஒரு உலகத்தில் மட்டுமல்ல, இரண்டு உலகங்களில் வாழும்படி உருவாக்கப்பட்டுள்ளோம் என்று பவுல் எழுதுகிறார். பூமியில் வசிக்கக் கூடியதாக நமக்கு ஒரு பூத உடல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது; நாம் பரலோகத்திலும் வாழ்வதற்கு ஏற்றபடி நாம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளோம். ஒரு நாள் நம்முடைய தேவன் நமக்கு ஒரு ஆவிக்குரிய சரீரத்தைக் கொடுப்பார். இது நித்தியகாலமாய் பரலோகத்தில் வாழ நம்மை ஆயத்தப்படுத்தும்.

பரலோகத்தில் வாழ நாம் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் அற்புத அனுபவத்தைப் பெற வேண்டும். இந்த அற்புத அனுபவத்தால் இரண்டு காரியங்கள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அழிவுக்குரிய நம்முடைய சரீரம், அதை அழிவற்றதாக ஆக்க ஒரு அற்புதத்தின் அனுபவத்தைப் பெற வேண்டும். நம்முடைய சாவுக்கேதுவான ஆவி அதை சாவாமையான ஆவியாயிருக்க ஒரு அற்புத அனுபவத்தை நாம் பெறவேண்டும். நம்முடைய சரீரம் அழிவற்றதாகவும், நம்முடைய ஆவி உயிர்த்தெழுதலின் அற்புதத்தால் சாவாமையையும் தரித்துக்கொள்ளும்போது, நாம் தேவனோடும் கிறிஸ்துவனோடும் பரலோகத்தில் வாழ ஆயத்தமாயிருப்போம்- நித்தியகாலமாக!

இரண்டு பரிமாணங்களில் உயிர்வாழ்வது

ஒரு பட்டாரப் பூச்சி (dragonfly) தன்னுடைய அபாரமான இரட்டை இறகுகளைப் பயன்படுத்தி ஒரு பூவிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு பறந்து செல்லுவதை எப்பொழுதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா? சில வேளைகளில் ஆகாயத்திலிருந்து கொண்டே ஒரு ஹெலிகாப்டரைப்போல இது வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. நாள் முழுவதும் இதனால் எப்படிவட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்க முடியும். இந்தப் பூச்சிகள் தங்கள் இரண்டு ஜோடி இறக்கைகளோடு இடைவிடாமல் பறக்கக் கூடிய நிலையில் அவைகள் இருப்பது வான ஊர்தி இயக்குநருக்கு ஒரு பரிபூரண விந்தையாகும்.

உண்மையில் இந்த பட்டாரப்பூச்சி (பட்டாரப்பூச்சி) முதல் நான்கு ஆண்டுகள் தண்ணீரினடியில் வசிக்கிறது. அதன் வாழ்க்கையின் முதல் ஆண்டுகளில், அதை ஒரு ஆய்வுகூடத்திற்கு எடுத்துச் சென்று சோதித்தால் இதற்கு இரண்டு சுவாச அமைப்பு இருப்பது தெரியவரும். அதனுடைய நீண்ட உடலின் வழியாக தண்ணீரை உள்ளே இழுத்து அதிலிருந்து ஆக்சிஜனை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடிய சுவாச அமைப்பிருக்கிறது. எனினும் சீக்கிரமாக நீங்கள் இந்த அற்புத ஜீவிக்கு இன்னொரு சுவாச அமைப்பு உருவாகுகிறது என்றும், இது அதன் இரண்டாம் பரிமாண வாழ்க்கையினுள் நுழையும்போது காற்றை சுவாசிக்கும்படிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் கண்டு கொள்வீர்கள்.

பட்டாரப்பூச்சியின் முதல் தண்ணீரின் கீழான வாழ்க்கை நிறைவேறியதும், அது வெளியே வந்து தரையில் ஏறி, இறக்கைகளை சூரிய ஒளியில் உலர்த்தி தன்னுடைய இரண்டாம் பரிமாண வாழ்க்கையைத் துவங்குகிறது. பட்டாரப் பூச்சி இரண்டு பரிமாணங்களில் வாழ்வதற்கு ஏற்றபடி தேவனால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த அற்புதமான உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தில் பவுல் பட்டாரப் பூச்சுக்கும் நமக்கும் பொதுவானதாக என்ன இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார். பவுல் சொல்லியபடி நாமும் இரண்டு பரிமாணங்களில் உயிர்வாழ்வதற்கேற்றபடி வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த உலகில் உயிர்வாழும்படி ஒரு பூமிக்குரிய சரீரத்தை தேவன் கொடுத்திருக்கிறார். இரண்டாவது நித்திய பரிமாணத்தில் சதாகாலங்களிலும் பரலோகத்தில் தேவனால் திட்டமிட்டபடி உயிர்வாழ ஆயத்தப்படுத்தும் பரலோகத்துக்குரிய சரீரத்தையும் தேவன் நமக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்.

விளக்கமாகக் கூறவேண்டுமாயின், மறுபடியும் பிறந்த விசுவாசி ஒருவருக்கு பட்டாரப் பூச்சியைப்போல இரண்டு வாழ்க்கை அமைப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு உண்மையான விசுவாசிக்கும் ஒரு பூமிக்குரிய சரீரம் அல்லது வாழ்க்கை முறை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது விசுவாசியை அவன் / அவள் வாழ்க்கையின் முதல் பரிமாணத்தில் வாழத் திறனளிக்கிறது. ஒவ்வொரு உண்மையான விசுவாசிக்கும் “புதிய சிருஷ்டி”, அல்லது “புதிய மனிதன்” அல்லது “உள்ளான மனிதன்” கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்று

கண்டுகொள்வீர்கள் என்று பவுல் சொல்லுகிறார். பவுல் சொல்லியபடி, பரிசுத்த ஆவியானவரின் அற்புதமான படைப்பு பட்டாரப்பூச்சியின் இரண்டாம் சுவாச அமைப்பைப்போல, எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் தேவன் கொடுக்கப்போகிற ஆவிக்குரிய சரீரத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது அவர்களை சதாகாலங்களிலும் பரலோகத்தில் வாசம் செய்ய ஆயத்தப்படுத்தும்.

விசுவாசிகளாகிய நாம் இயற்கைக்கப்பாற்பட்ட வழியில் உயிரோடு எழுப்பப்பட்டு, தேவன் அவர்களுக்கு இரண்டாம் நித்திய பரிமாணத்துக்கான ஆவிக்குரிய சரீரங்களைக் கொடுக்கும்பொழுது நாம் எப்படியிருப்போம் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்!

புதிய ஏற்பாட்டில் யோவானுக்கு எழுதிய முதல் நிருபத்தில், முதிர்வயதுடைய தலைவர் புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையில், விசுவாசிகளாக நாம் யார், எப்படியிருக்கிறோம், இனிமேல் நாம் எப்படியிருப்போம் என்று சிந்திக்கிறார். இனி எப்படியிருப்போமென்று இன்றும் வெளிப்படவில்லை, ஆனால் அது நாம் கற்பனை செய்யும் எதையும்விட அற்புதமானதாயிருக்கும் ஏனென்றால் பரலோகத்தில், இப்பொழுது எழுந்து உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்துவைப் போலவே நாம் இருப்போம் (1 யோவான் 3:1, 2)!

உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தின் 50ஆம் வசனத்தில் அவர் கிளர்ச்சியூட்டும் முடிவுக்கு வருகிறார். அவர், சகோதரரே, நான் சொல்லுகிறதென்னவெனில், மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தைச் சுதந்தரிக்க மாட்டாது; அழிவுள்ளது அழியாமையைச் சுதந்தரிப்பதுமில்லை என்று எழுதுகிறார். இது ஆழ்ந்த கருத்துள்ள ஒரு வாக்கியம். பரலோகத்தின் பரிமாணம் எப்படியிருக்கும்? அங்கே நமக்கு மாம்ச சரீரம் இருக்காது ஏனெனில் தேவனுடைய ராஜ்யம் அழியாதது, மாம்ச சரீரமோ அழிந்துபோகக்கூடியது என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

வசனங்கள் 51, 52இல் பவுல் தொடர்ந்து: இதோ, ஒரு இரகசியத்தை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்; நாமெல்லாரும் நித்திரையடைவதில்லை என்று எழுதுகிறார். இதன் அர்த்தம் எல்லாரும் மரணமடைவதில்லை ஏனெனில் கிறிஸ்து திரும்ப வரும்பொழுது மக்கள் உயிரோடிருப்பார்கள். ஆகிலும் கடைசி எக்காளம் தொனிக்கும்போது ஒரு நிமிஷத்திலே, ஒரு இமைப்பொழுதிலே, நாமெல்லாரும் மறுருபமாக்கப்படுவோம். எக்காளம் தொனிக்கும், அப்பொழுது மரித்தோர் அழிவில்லாதவர்களாக எழுந்திருப்பார்கள், நாமும் மறுருபமாக்கப்படுவோம் என்று அவர் எழுதுகிறார்.

இது வருங்காலத்தில் நடைபெறப்போகும் காரியங்களைப் பற்றிய சில போதனைகளை நமக்குக் கொடுக்கிறது. அப்போஸ்தலர் பவுல் கிறிஸ்து இரண்டாம் வருகையின் போது நாம் எடுத்துக்கொள்வதைப் பற்றி (rapture) போதித்தார். இயேசு கிறிஸ்து வரப்போகிறார், வந்து தம்முடைய சபையை உலகத்தை விட்டு எடுத்தப்போடுவார். இது நடைபெறுங்காலத்தில், கிறிஸ்துவுக்குள் மரித்தவர்கள் எழுந்திருப்பார்கள் (1 தெசலோனிகேயர் 4:13-18).

ஒரு நிமிஷத்திலே, ஒரு இமைப்பொழுதிலே என்று அவர் எழுதும் பொழுது, நாம் கிறிஸ்து வரும்போது உயிரோடிருந்தால், ஒரு நொடிப்

பொழுதில், பரலோகத்துக்குச் செல்ல ஆயத்தமாயிருக்கும்படி முற்றிலும் மறுருபமாக்கப்பட வேண்டும் என்று போதிக்கிறார். கிரேக்கச் சொல்லின்படி இது “ஒரு அணுவுக்குள்” (in an atomo) என்ற அர்த்தமுடையது. இது சொற்களின் மொழிபெயர்ப்புப்படி மிகக் குறைந்த கால அளவு என்ற பொருளுடையது. ஒரு நவீன செயல்படுத்தும் முறை, நாம் எல்லாரும் மிகமிகச் சிறிய பொருட்களாக ஆக்கப்படுவோம் என்பதாயிருக்கலாம்.

இது குறிப்பிடுவது மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலும் அல்லது மற்ற வழிகளிலும் நாம் முற்றிலும் மாற்றமடைந்தவர்களாயிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் மாம்சத்தோடும் இரத்தத்தோடும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தினுள் பிரவேசிக்க முடியாது. அழிவுள்ள சரீரத்தை நாம் அப்படியே அழிவில்லாத பரலோகத்துக்குக் கொண்டுபோக முடியாது. அவர் சொல்பதத்தோடு 53ஆம் வசனத்தில் அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும், சாவுக்கேதுவாகிய இது சாவாமையையும், தரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று எழுதுகிறார்.

இதன்பின் வசனம் 54இல் இந்த முடிவுக்கு வருகிறார்: அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும், சாவுக்கேதுவான இது சாவாமையையும் தரித்துக் கொள்ளும்போது, மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்பட்டது என்று எழுதியிருக்கிற வார்த்தை நிறைவேறும். இதை வேறு வார்த்தைகளில் எழுதினால் உயிர்த்தெழுதல் நடைபெற்றாயிற்று, மரணம் ஜெயிக்கப்பட்டது. “உயிர்த்தெழுதல்” என்பதின் சொற்படியான அர்த்தம் “மரணத்தின் மேல் வெற்றி” என்பதாகும்.

சுவிசேஷத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அதை அனுபவப்பூர்வமாக விசுவாசிக்கிற யாரும் மரணத்துக்குப் பயப்படக்கூடாது. கர்த்தர் திரும்ப வரும்பொழுது நாம் அனுபவிக்கப்போகும் இந்த முழுமையான மாற்றத்தின் மூலம் நாம் மரணப்பிரச்சினையிலிருந்து வெற்றி பெறுவோம். உயிர்த்தெழுதல் மரணத்தின் கூரை எடுத்துப்போடும். எனவே, நமக்கு பாதாளம் ஒரு வெற்றி. நம்முடைய மரணமும் அதன் பின் வரும் உயிர்த்தெழுதலும் பாவத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்து விடுகிறது.

பவுல், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினாலே நமக்கு ஜெயம் கொடுக்கிற தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம் (57) என்று ஆச்சரியப்படுகிறார். எப்பொழுதும்போல பவுலின் உற்சாகப்படுத்தப்பட்ட விவாதத்துக்கு ஒரு முடிவு இருக்கிறது. இவைகளெல்லாம் உண்மையாயிருப்பதால் அவர்: ஆகையால் எனக்குப் பிரியமான சகோதரரே, கர்த்தருக்குள் நீங்கள் படுகிற பிரயாசம் விருதாயிராதென்று அறிந்து, நீங்கள் உறுதிப்பட்டவர்களாயும், அசையாதவர்களாயும், கர்த்தருடைய கிரியையிலே எப்பொழுதும் பெருகுகிறவர்களாயும் இருப்பீர்களாக என்று எழுதுகிறார்.

அத்தியாயம் 22

சேர்க்கப்படும் தர்மப்பணத்தைக் குறித்து

(I கொரிந்தியர் 16)

உயிர்த்தெழுதல் அதிகாரத்தில் பரலோகம்வரை நம்மை உயர்த்தியபின் பவுல் நம்மை, கடைசி அதிகாரமாகிய “சேர்க்கப்படும் தர்மப்பணத்தைக் குறித்து” எழுதும் கடிதத்தின் மூலம் நம்மைக் கீழே பூமிக்குக் கொண்டுவருகிறார். இந்தக் குறிப்பிட்ட தர்மப்பணத்தை சேகரிப்பதின் விவரங்களின்மீது நாம் கவனத்தைச் செலுத்தும்பொழுது அப்போஸ்தலர் பவுலின் வாழ்க்கையிலும் ஊழியத்திலும் சுவாரஸ்யமான நிகழ்ச்சியை காண்கிறோம். எருசலேமிலிருந்த யூத விசுவாசிகளால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில் பவுலுக்கு பிரச்சினையிருந்தது. இது பவுல் மனந்திரும்புவதற்கு முன்பாக, மேசியாவின் விசுவாசிகளை கொடுமையாகத் துன்புறுத்தியதனால் இருக்கலாம். (அப்போஸ்தலர் 8:1-3; 9:1, 2).

ஒரு காலத்தில் கிறிஸ்துவை வெறுத்து, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றியவர்களைக் கொலை செய்த ஒருவர், இப்பொழுது எருசலேமிலும் யூதேயாவிலும் பஞ்சத்தினால் துன்பப்படும், யூத விசுவாசிகளுக்காக தர்மப்பணம் சேர்க்கிறார் என்பது உணர்ச்சிகளைத் தொடுவதாயிருக்கிறது என்று நான் காண்கிறேன். இயேசு கிறிஸ்துவின் சபையை இவ்வுலகில் ஒரு வல்லமையுள்ள விசையாக எப்பொழுதும் இருக்கச்செய்த காரியம் தேவனுடைய கிருபை, வாழ்க்கைகளை மாற்றுவதாகும்.

இந்தப் பணத்தை சேகரிப்பதற்கு அவர் சில நடைமுறைக்கான உத்தரவுகளைக் கொடுக்கும்போது, முக்கியமான உக்கிராணத்துவக் கோட்பாடுகளை நமக்குக் கொடுக்கிறார். இந்தக் கோட்பாடுகள் விரிவாக்கப்பட்டு அடுத்த கடிதத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது (II கொரிந்தியர் 8, 9). இந்த அதிகாரத்தில் அவரது போதனை: *உங்களில் அவனவன் வாரத்தின் முதல் நாள் தோறும், தன்னன் வரவுக்குத் தக்கதாக எதையாகிலும் தன்னிடத்தில் சேர்த்துவைக்கக்கடவன்* (16:2) என்பதாயிருக்கிறது.

இந்த வசனத்தைப்பற்றி குறிப்பிடத்தக்கதாக இரண்டு காரியங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அவர் வாரத்தின் முதல்நாள் என்று குறிப்பிடுவது. இந்த

நாட்களில் அப்போஸ்தலர்கள் கர்த்தருடைய நாள் என்று அப்பொழுது அழைத்த நாள், வாரத்தின் ஏழாவது நாளல்ல, வாரத்தின் முதல்நாள் என்பது உற்சாகமளிப்பதாயிருக்கிறதல்லவா?

இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுக்கு அநேக நிரூபணங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று, கர்த்தர் உயிர்த்தெழுந்த நாளான வாரத்தின் முதலாம் நாளை இயேசு கிறிஸ்துவின் சபை ஆராதிக்கும் தினமாகத் தெரிந்து கொண்டது. இதனால் பவுல்: வாரத்தின் முதல்நாள் தோறும் கொடுக்கிற ஒவ்வொருவனும் இந்த சேகரிப்புக்காக தொகையை ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன்பின்: *தன்னன் வரவுக்குத்தக்கதாக* என்ற இந்தக் கொள்கையைக் கொடுக்கிறார். கர்த்தருடைய பணிக்காக எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமென்று எந்த அடிப்படையில் மக்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும்? பழைய ஏற்பாட்டில், தசம்பாகம் ஒரு அளவாக இருந்தது. இது ஒரு நபரின் வருமானத்தில் முதல் பத்தின் ஒரு பகுதி. *அவர்கள்* தங்கள் வாழ்க்கையில் தேவனை முதலாவதாக வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டவே இஸ்ரவேலருக்கு தசம்பாகத்தை ஒரு தகுதி அளவாகக் கொடுத்திருந்தார். இந்தத் தசம்பாகத்துக்கும் மேலாக பலிகளையும் செலுத்த வேண்டும் என்று கற்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்கும் மேலாக அவர்கள் பலிகளையும் செலுத்தினர். தாவீது தான் இலவசமாய்க் கிடைத்ததை, தேவனாகிய கர்த்தருக்கு பலிசெலுத்த மாட்டேன் என்று வெளிப்படுத்தியபோது இது வரையறை செய்யப்பட்டது (II சாமுவேல் 24:24).

ஆனால் நாம் புதிய ஏற்பாட்டுக்கு வரும்போது கொடுத்தல் உக்கிராணத்துவத்துடன் சம்பந்தப்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது உக்கிராணத்துவம் மற்ற எல்லாத் தகுதிகளையும் மறைத்துவிடுகிறது ஏனென்றால், நமக்கு சொந்தமாயிருக்கும் எல்லாம் தேவனுக்குச் சொந்தமானது என்று ஒத்துக்கொள்ளுவது தான் உக்கிராணத்துவம். அவருக்குச் சொந்தமானவைகளின் உக்கிராணக்காரனாக அவைகளை நிர்வகிப்பதில் உண்மையாயிருப்பது உக்கிராணத்துவத்தின் முக்கிய விளைவாகும். புதிய ஏற்பாட்டில் கொடுப்பதற்கான திட்ட அளவு ‘தேவன் நம்மைச் செழிப்பாய் வைத்திருப்பது’ என்ற அளவின்படியாகும். உக்கிராணத்துவம் நமக்கு இல்லாதது என்றவைகளின் அடிப்படையில்லாமல், நமக்கு இருப்பவைகளின் மீதானதாகவே இருக்கும் என்று அடுத்த கடிதத்தில் பவுல் போதிக்கிறார்.

எருசலேமில் துன்பப்படும் பரிசுத்தவான்களுக்கு தர்மப்பணம் கொடுக்கும் பொறுப்பிலிருப்பவர்கள் நாணயமுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்றும், இந்தப் பணத்தைக் கொண்டுபோகும்படி தகுதியுள்ள மூன்று மனிதர்களை நியமிக்கவேண்டும் என்று பவுல் உத்தரவிடுகிறார்(3). இங்கே நாம் கணக்கொப்புவிக்க வேண்டியதின் கொள்கையைக் காண்கிறோம். கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் கணக்கொப்புவித்தலில் குறைபாடிருப்பது துன்பகரமானதாகும். கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் இது நடைபெறக்கூடாது. பவுல் இந்தத் தர்மப்பணத்தை எடுத்துக்

கொள்ளும்பொழுது, கணக்கொப்புவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் எவ்வளவு கருத்தாய் இருக்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள்.

இரண்டாம் கொரிந்தியரின் கடிதத்தில், பிலிப்பியரின் கொடுக்கும் முறையைக் கொரிந்தியருக்கு விளக்குகிறார் (II கொரிந்தியர் 8, 9). பிலிப்பி சபை பவுலுக்கு மிகவும் பிரியமான சபை, இந்த சபை இடைவிடாமல் அவருக்கு நிதி உதவியளித்து தாங்கியது. உக்கிராணத்துவ கொள்கைகளில் அவர்கள் ஆவிக் குரியபடி முதிர்ச்சியடைந்தவர்களாயிருந்தனர் என்பதால் பவுல் தம்முடைய ஊழியத்துக்கு தொடர்ந்து தாங்குவதற்கு அவர்களை அனுமதித்தார்.

இந்தக் கடிதத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில், தீமோத்தேயு உங்களிடத்தில் வந்த தானேயாகில், அவன் உங்களிடத்தில் பயமில்லாமலிருக்கப் பாருங்கள்; என்னைப்போல அவனும் கர்த்தருடைய கிரியையை நடப்பிக்கிறானே. ஆனபடியினால் ஒருவனும் அவனை அற்பமாய் எண்ணாதிருப்பானாக; சகோதரரோடே கூட அவன் வருகிறதற்கு நான் காத்திருக்கிறபடியால், என்னிடத்தில் வரும் படிக்கு அவனைச் சமாதானத்தோடே வழிவிட்டனுப்புங்கள் (10-11), என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

தீமோத்தேயு அப்படியொரு ஈர்க்கும் தன்மையுடைய கதாபாத்திரம். அவன் மென்மையான கூச்சபாவமுள்ள, எளிதில் உணர்ச்சிவசப்படும் ஒரு வாலிபனைப்போல் தோன்றுகிறது. பவுல் ஒரு பெரிய சத்தியத்தை மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க விரும்பியபொழுது, அந்த சத்தியத்தை ஒரு மனிதனோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பினார், பெரும்பாலும் அந்த மனிதன் தீமோத்தேயுவாயிருந்தான். தனக்குப் பிரியமான பிலிப்பி சபையில் கிறிஸ்து போன்ற வாழ்க்கையை எப்படி வாழ்வது என்று காட்ட விரும்பியபோது, அவர் அவர்களோடு வாழ தீமோத்தேயுவை அனுப்பினார். அவர் பிலிப்பியருக்கு: உங்கள் காரியங்களை உண்மையாய் விசாரிக்கிறதற்கு என்னைப்போல் மனதுள்ளவன் அவனையன்றி வேறொருவனும் என்னிடத்திலில்லை. மற்றவர் களெல்லாரும் ... தங்களுக்குறியவைகளையே தேடுகிறார்கள் (பிலிப்பியர் 2:19-21) என்று எழுதுகிறார்.

தம்முடைய கடைசி புத்திமதியை 13, 14 வசனங்களில் துவங்குகிறார்: விழித்திருங்கள், விசுவாசத்திலே நிலைத்திருங்கள், புருஷராயிருங்கள், திடன் கொள்ளுங்கள். உங்கள் காரியங்களெல்லாம் அன்போடே செய்யப்படக்கூடவது. பவுல் அடிக்கடி தம்முடைய கடிதங்களை இப்படிப்பட்ட புத்திமதிகளோடு முடிக்கிறார். இதற்குப்பின் ஸ்தேவானுடைய வீட்டாரிடமிருந்து வாழ்த்துக்களை அனுப்புகிறார். இன்னும் அவருக்குத் தெரிந்தவர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். பவுலினுடைய பெரும்பாலானக் கடிதங்கள் இந்த வாழ்த்துதலுடன் முடிவு பெறுகிறது:

கடைசி வசனப்பகுதியில் பவுல்: ஆசியா நாட்டிலுள்ள சபையார் உங்களை வாழ்த்துகிறார்கள்; ஆக்கில்லாவும் பிரிஸ்கில்லாளும்தங்கள் வீட்டிலே கூடுகிற சபையோடுங்கூடக் கர்த்தருக்குள் உங்களை மிகவும் வாழ்த்துகிறார்கள் (19) என்று எழுதுவதைக் கவனியுங்கள். கொரிந்துவின் சபை குலோவேயாய்,

ஆக்கில்லா, பிரிஸ்கில்லாள் ஆகியவர்களின் வீடுகளில் கூடியது. சகோதரரெல்லாரும் உங்களை வாழ்த்துகிறார்கள். ஒருவரையொருவர் பரிசுத்த முத்தத் தோடே வாழ்த்துங்கள். பவுலாகிய நான் என் கையெழுத்தாலே உங்களை வாழ்த்துகிறேன். ஒருவன் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்தில் அன்புகூராமற்போனால், அவன் சபிக்கப்பட்டவனாயிருக்கக்கூடவன், கர்த்தர் வருகிறார். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய கிருபை உங்களுடனே கூட இருப்பதாக. கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்ளான என்னுடைய அன்பு உங்களெல்லாரோடுங்கூட இருப்பதாக. ஆமென். (20-24).

பவுலினுடைய கடிதங்கள் எல்லாவற்றிலும் அவருடைய வாழ்த்துரை: கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய கிருபை உங்களுடனேகூட இருப்பதாக என்பதாயிருக்கிறது. கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய கிருபை உங்களோடிருந்தால், உங்களுக்கு அவருடைய உதவியும், ஆசீர்வாதமும், வல்லமையும் உங்கள் வாழ்க்கையில் கிரியை செய்யும். தேவனுடைய கிருபையில்லாமல் பவுல் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, காட்டிய மாதிரி எழுதிய காரியங்கள் நடைபெற முடியாதவைகள். இதனால், மக்களுக்குக் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் கிருபையின் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகிறார்.

இந்தவிதமாக பவுல் கடிதங்களை முடிக்கும்போது: “தேவனுடைய கிருபையினால், நான் இரட்சிக்கப்பட்டதும் அழைக்கப்பட்டதுமான இந்த வாழ்க்கையை வாழ முடியும், நீங்களும்கூட கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் கிருபையால் வாழமுடியும்”, என்று அவர் சொல்லுகிறார். பவுல் இந்தக் கடிதத்தைத் துவங்கும்போது, கொரிந்தியர்களைப் “பரிசுத்தவான்கள்” என்று அழைத்து பரிசுத்தவான்களாக இருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்று அவர்களிடம் சொல்லுகிறார். மேலும் அவர், அவர்களை அழைத்ததின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு அவர்களைத் தரிப்பிக்கும்படி தேவன் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார் என்று சொன்னார். பவுல் உண்மையில் எப்படி கடிதத்தைத் துவங்கினாரோ அப்படியே முடிக்கிறார் (1 :1-3, 9).

I கொரிந்தியரின் இந்த ஆய்வு உங்களுடைய வாழ்க்கையில் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் கிருபையில் நீங்கள் வளர உதவியாயிருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இரட்சிக்கப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கையை வாழ அவருடைய கிருபையின் வல்லமை தேவைப்படுகிறது.

இயேசுவானவரின் தீர்வுகள்

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

Prescriptions of Christ (Part 1)
Booklet - 20
Tamil

© IBL
2004

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

முன்னுரை

இந்த நூலிலும் இதற்கு அடுத்துவரும் நூலிலும் வாழ்க்கையின் பெரிய பிரச்சினைகளுக்கு இயேசுகிறிஸ்துவின் பதில்களைப் பற்றி நாம் ஆராயப் போகிறோம். கிறிஸ்துவின் இந்த விதியமைப்புகளை நாம் வேதாகமத்தில் காணலாம். நம் அனைவருக்கும் தேவனுடைய வார்த்தை விதியமைப்புகளைக் கொடுக்கிறது; ஆனால் நமக்கு உதவி தேவை, நாம் “நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறோம்” என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். நாம் தீவிரமான நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, மருத்துவர் நமது நோயைப் போக்குவதற்கான மருந்துச் சீட்டை எழுதிக்கொடுக்கிறார். “பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியன் வேண்டியதேயல்லாமல் சுகமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை” என்று இயேசு வானவர் சொல்லியிருக்கிறார் (மத். 9:12).

உறவுகளில் சிக்கல் முதல் பாவத்தோடு போராட்டம் வரையில் விசுவாசிகள் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கிறது. எனவே நாம் நமது ஊழிய நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்பாக, விசுவாசிகள் தங்கள் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணும்படி அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும். நாம் சந்திக்கும் பிரச்சினைகளுக்குத் தேவ ஏவுதல் பெற்ற தீர்வுகளை நாம் வேத வசனங்களில் காணலாம். நாம் இந்த வேதாகமரீதியான தீர்வுகளை நமது வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தும்போது, சபையானது விசுவாசிகள் தங்கள் இரட்சிப்பு நிறைவேறும்படி பிரயாசப்பட்டு, ஊழியத்துக்கான ஆயத்தத்தைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை அளிக்கும்; இன்னும் சிறப்பான பங்களையும் பெறும்படி செய்யும் (பிலி. 2:12; எபே. 4:12). சபையானது விசுவாசிகள் தேவ மகிமைக்காகக் கனிகொடுக்கும் ஊழியர்களாக இருக்கும்படி தங்களுடைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணும் ஒரு இடமாகவும் அமையும்.

வேதாகமரீதியான விதிகளைப் பற்றிய இந்த முதல் சிறு நூலில், உறவுகளில் பிரச்சினை, கோபம், தேவனோடும் மனிதரோடும் தொடர்புகொள்ளுதல், பாவம் மற்றும் குற்ற உணர்வு பற்றிய பிரச்சினைகளுக்குத் தேவனுடைய தீர்வுகளைப்பற்றிப் படிக்கப் போகிறோம். இந்த நூல் உங்களைத் தேவனுடைய வார்த்தைக்குள்ளும், தேவனுடைய வார்த்தையை உங்களுக்குள்ளும் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்பதே என் ஜெபமாகும். ஏனென்றால் கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகளிலேயே நாம் நமது கடினமான பிரச்சினைகளுக்கு அவருடைய தீர்வுகள் என்ன என்பதைக் கண்டறிய முடியும்.

அத்தியாயம் ஒன்று

உறவுகளில் பிரச்சினைகளுக்கு வேதாகமரீதியான தீர்வுகள்

“புத்தியீனமும் அயுக்தமுமான தர்க்கங்கள் சண்டைகளைப் பிறப்பிக்குமென்று அறிந்து, அவைகளுக்கு விலகியிரு. கர்த்தருடைய ஊழியக்காரன் சண்டைபண்ணுகிறவனாயிராமல், எல்லாரிடத்திலும் சாந்தமுள்ள வனும், போதக சமர்த்தனும், தீமையைச் சகிக்கிறவனுமாயிருக்க வேண்டும். எதிர் பேசுகிறவர்கள் சத்தியத்தை அறியும்படி தேவன் அவர்களுக்கு மனந்திரும்புதலை அருளத்தக்கதாகவும், பிசாசானவனுடைய இச்சையின்படி செய்ய அவனால் பிடிபட்டிருக்கிற அவர்கள் மறுபடியும் மயக்கத்தெளிந்து அவன் கண்ணிக்கு நீங்கத்தக்கதாகவும், சாந்தமாய் அவர்களுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்” (2 தீமோ. 2:23–26).

சபையானது அதில் நுழைகிறவர்களுக்குச் சிகிச்சையளித்து அவர்களைக் குணப்படுத்தும் மருத்துவமனைபோல இருக்க வேண்டுமென்று பலர் நம்பும் வேளையில், எபேசியருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்திலிருந்து சபையானது விசுவாசிகளை ஊழியத்துக்காக ஆயத்தப்படுத்தும் இடமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை அறிகிறோம். ஒரே வசனத்தில் ஒரு சபையின் தரிசனத்தைக் குறித்த அறிக்கையைப் பவுல் கொடுக்கிறார். நாம் ஒரு சபையாகக் கூடிவரும்போது, “சுவிசேஷ ஊழியத்துக்காகப் பரிசுத்தவான்களைச் சீர்பொருந்தப்பண்ணுவதே” நமது செயல்நோக்கமாக இருக்க வேண்டும் (எபே. 4:12). நாம் மனிதர்களாகவும், விசுவாசிகளாகவும் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் திறமையான ஊழியத்துக்குத் தடைகளாக இருக்கின்றன. ஊழியத்துக்காகப் பரிசுத்தவான்களைச் சீர்பொருந்தப்பண்ணும்போது, இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கும் நாம் தீர்வுகாண வேண்டும்.

உறவுகளில் பிரச்சினைகளைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு விசுவாசிக்கு மேலே யுள்ள தீர்வு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் வாழ்க்கைத் துணையுடனோ அல்லது பிள்ளைகளுடனோ, பெற்றோருடனோ அல்லது மற்றொரு விசுவாசியுடனோ உள்ள அவர்களுடைய உறவில் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கலாம். அல்லது இன்று நாம் காண்கிறபடி ஆலோசனை கூறும் உறவில் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கலாம். பவுல் அப்போஸ்தலன் ஒரு இளம்போதகனாகப் பிரச்சினைக்குரிய விசுவாசிகளுக்கு எவ்வாறு ஊழியம் செய்வது என்பது பற்றித் தீமோத்தேயுவுக்கு இந்த ஆலோசனையைக் கொடுக்கிறார்.

நாம் எவ்வாறு பூமிக்கு உப்பாகவும், உலகத்துக்கு வெளிச்சமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று நமது ஆண்டவர் போதித்த வேளையில், நமது சக

விசுவாசியோடுள்ள நமது உறவில் நாம் ஒப்புரவாகும் வரையில் தேவனோடுள்ள உறவைச் சீர்ப்படுத்த முயலக் கூடாது என்றும் அவர் போதிக்கிறார் (மத். 5:24). நாம் ஒருவரையொருவர் இழந்துபோவோமானால் உலகத்தை ஆதாயப்படுத்த முடியாது என்பதை இயேசுவானவர் அறிந்திருந்தபடியால், அவர் இப்படிப்பட்ட போதனையை நமக்குக் கொடுக்கிறார்.

இதனால்தான், விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவுக்குள் தங்கள் சகோதர சகோதரிகளோடு கொண்டிருக்கும் உறவில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பதைப் பற்றிப் புதிய ஏற்பாட்டில் அதிகமான ஆலோசனைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன (மத். 18:15–18). “நாம் நேசித்த பரிசுத்தவான் களோடு மேலே பரலோகத்தில் வாசம்பண்ணுவது மகிமையான காரியமாக இருக்கும். ஆனால் இங்கே நாம் அறிந்தவர்களோடு வாழ்வது முற்றிலும் வேறுபட்ட காரியமாகும்!” காயின் தன் சகோதரனாகிய ஆபேலைக் கொண்டு போட்ட காலத்திலிருந்து உறவுகளில் ஏற்படும் இந்தப் பிரச்சினைகள் விசுவாசிகளுக்கு அறைகூவல் விடுப்பவையாக இருக்கின்றன. இன்றும் அவை விசுவாசிகளுக்குச் சவால்களாகக் காணப்படுகின்றன.

இந்த ஆலோசனைகளை நாம் கவனமாக ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், தங்கள் ஆவிக்குரிய சமுதாயங்களில் விசுவாசிகள் தங்கள் உறவுகளில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்கு மூலாதாரமும், அதற்குப்பின்னணியான சக்தியும் சாத்தானே என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் தீமோத்தேயுவுக்குக் கூறுவதை நாம் பார்க்கிறோம். விசுவாசிகளோடு நமது உறவில் ஏற்படும் நெருக்கங்களுக்கு இந்தத் தீயவனே காரணமாக இருக்கிறான்.

தீமோத்தேயுவுக்குப் பவுல் எழுதிய இரண்டாம் நிருபத்தில் இருக்கும் இந்தப் பகுதி தீமோத்தேயு தான் போதிப்பவர்களிடம் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை அவருக்கு எடுத்துக் கூறுகிறது. ஏனென்றால் முதலாம் நூற்றாண்டுச் சபைகளில் பெரும்பாலும் உறவுகளின் பின்னணியிலேயே போதனைகள் கொடுக்கப்பட்டன. ஒருவர் மற்றொருவரைச் சீஷராக்குவது அல்லது சிறிய வீட்டுச் சபைகளின் பின்னணியிலேயே புதிய ஏற்பாட்டுப் போதனைகள் கொடுக்கப்பட்டன. சில வேளைகளில் கலகம்செய்யும் பிரச்சினைக்குரிய மக்கள் இந்தச் சிறிய வீட்டுச் சபைகளில் நுழைந்து, விசுவாசிகளின் நெருக்கமான சரீரத்தில் தீவிரமான பிரச்சினைகளை உண்டுபண்ணினார்கள். பவுல் அப்போஸ்தலன் தனது சபைகளுக்கு எழுதிய நிருபங்களிலிருந்தும், அன்பின் அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் போன்றவர்கள் எழுதிய பொதுவான நிருபங்களிலிருந்தும் நாம் இதை அறிகிறோம் (3 யோவான் 9, 10).

யோவான், தீமோத்தேயு போன்ற போதகர்கள் உறவுகளில் ஏற்படும் இந்தப் பிரச்சினைகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது; பிரச்சினைகளை உண்டாக்கியவர்களை மட்டுமின்றி, அந்தப் பிரச்சினைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களையும் அவர்கள் கவனிக்க வேண்டியிருந்தது. இதை எவ்வாறு எதிர்நோக்குவது என்று தீமோத்தேயுவுக்குத் தான் எழுதிய நிருபத்தில் பவுல் விளக்கிக் கூறியிருக்கிறார். பிரச்சினைக்குரிய ஒரு உறவில் தேவனுக்கேற்ற வகையில் நடந்துகொள்வது எப்படி என்ற ஏவுதல் பெற்ற ஆலோசனையை அவர் இயேசுகிறிஸ்துவின் சபைக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்.

உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சினைக்குரிய உறவு இருந்தால், இந்த ஆலோசனையை ஒவ்வொரு படியாகக் கவனியுங்கள். ஒரு பிரச்சினைக்குரிய உறவில் தேவனுடைய தீர்வு வேண்டுமானால், முதலில் நாம் ஆண்டவருக்குத் தாழ்மையுள்ள ஊழியனாக இருக்கும்படி ஒப்படைப்புக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குக் கூறினார். உறவு சம்பந்தமான இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தேவனால் மட்டுமே தீர்வுகாண முடியும். ஆனால் அவர் தமது தீர்வுக்குப் பாத்திரமாக ஆண்டவருடைய ஊழியர்களைப் பயன்படுத்துகிறார்.

ஒவ்வொரு நாள் காலையில் நீங்கள் எழும்போதும், அதிகமான சவால் விடுக்கக்கூடியதாகவும், கடினமானதாகவும் இருக்கும் உறவை நீங்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது; அது உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையோடு உங்களுக்கிருக்கும் உறவாகும். உங்களில் யார் ஆண்டவருடைய ஊழியக்காரராகவும், யார் பிசாசின் ஊழியக்காரராகவும் இருக்கப்போகிறீர்கள் என்பதே கேள்வியாகும் என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

அந்த உறவில் பிசாசானவனுக்குக் கதவை அடைத்து, தேவன் கிரியை செய்யும்படியாகக் கதவைத் திறந்துகொடுக்க நீங்கள் சில காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதுகிறார். தேவனுக்குக் கதவை அடைத்து, பிசாசுக்குக் கதவைத் திறந்துகொடுக்கும்படியாகவும் உங்களால் சில காரியங்களைச் செய்ய முடியும். எனவேதான் ஆண்டவருடைய ஊழியர் சண்டை போடக் கூடாது என்று அவர் சொல்லுகிறார். உங்கள் பிரச்சினைக்குரிய உறவில் நீங்கள் தர்க்கிக்கும்படி இழுக்கப்பட்டு, கோப்படுவீர்களானால், தேவனுக்குக் கதவை அடைத்துவிட்டுப் பிசாசுக்குக் கதவைத் திறந்துகொடுத்துவிடுகிறீர்கள் (2 தீமோ. 23-26).

இந்த உறவிலிருக்கும் இருவரும் ஆவிக்குரியவர்களாக இருப்பீர்களானால் நீங்கள் இதை உணர வேண்டும்: நாம் இருவருமே இரட்டைச் செயல் புரியும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கிறோம். நாம் ஆண்டவருக்கு ஊழியராகவோ அல்லது சாத்தானுக்கு ஊழியராகவோ இருக்க முடியும். “மனுஷருடைய கோபம் தேவனுடைய நீதியை நடப்பிக்கமாட்டாதே” என்று யாக்கோபு எழுதியிருக்கிறார். இதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? நீங்கள் கோப்படும்கோது தேவன் உங்கள்மூலமாகக் கிரியைசெய்யக்கூடிய ஒரு பாத்திரமாக இருக்க மாட்டீர்கள் என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். நீங்கள் கோப்படும்கோது சாத்தானே உங்கள் மூலமாகக் கிரியைசெய்யப் போகிறான்.

நாமும்கூடப் பேதுருவைப்போல ஒரே வேளையில் இரண்டுவிதமாக நடந்துகொள்ளும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கிறோம். அவன் “நீர் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து” என்று அறிக்கையிட்டான். அடுத்த கணம் கிறிஸ்துவால் “எனக்குப் பின்னாகப்போ, சாத்தானே” என்று சொல்லப்படும் விதமாக அவன் நடந்துகொண்டான் (மத். 16:23). தேவனால் நம்மூலமாகக் கிரியைசெய்யக்கூடும் என்பதுபோலச் சாத்தானாலும் கிரியைசெய்ய முடியும். எனவேதான் பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு ஆலோசனையாகக் கூறும் இந்த நான்கு

வசனங்களில் நாம் பிரச்சினைக்குரிய உறவுகளில் ஆண்டவருடைய ஊழியராக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது முதலாவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மற்ற நபர் விசுவாசியாக இல்லாதிருப்பாரானால், இது கண்டிப்பாக அவசியமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் அந்த உறவில் தேவன் கிரியைசெய்ய வேண்டுமானால் அவர் விசுவாசியின் மூலமாகவே கிரியைசெய்ய வேண்டும். நீங்கள் இருவரும் விசுவாசிகளாக இருப்பீர்களானால், அந்த உறவில் யார் ஆண்டவருடைய ஊழியராக இருக்கும்படி ஒப்படைப்புக்கொள்ளப் போகிறீர்கள் என்பதே கேள்வியாக இருக்கிறது.

அந்தப் பிரச்சினைக்குரிய நபரின் பிரச்சினையின் திட்டவட்டமான இயல்பு என்ன என்பதைக் கவனிப்பதே இந்த வழிமுறையின் இரண்டாவது படியாகும். பவுல் இங்கே ஆவலைத் தூண்டும் சில சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். இவர்கள் “தங்களைத்தாங்களே எதிர்க்கிறார்கள்” என்பதே அவர் பயன்படுத்திய கிரேக்கச் சொல்லின் அர்த்தமாகும் (2 தீமோ. 2:25).

வேதவசனங்களில் “சுயம்” என்பது அதிகமான ஆர்வத்தைத் தூண்டும் சொல்லாக இருக்கிறது. பெரும்பாலும் அது தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறது. “சுயம்” என்பதற்கு அகராதி “தனித்துவம், ஒருவரை உயிருள்ள மற்றொரு வரிடமிருந்து பிரித்துக்காட்டும்படியாக அவரிலுள்ள தனித்துவம்” என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறது. இதுவே உங்களுடைய மெய்யான “சுயமாகும்.” நீங்கள் இந்த அர்த்தத்தை மனதில் வைத்து, அந்த வார்த்தை வேதவசனங்களில் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதைப் பாருங்கள். உங்களுடைய மெய்யான சுயத்துக்குப் பதிலாக ஒருவர் முழு உலகத்தையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லும்போது, நீங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளுவீர்களானால், நீங்கள் இழந்துபோனவராக இருப்பீர்கள் என்று இயேசுவானவர் சொல்லியிருக்கிறார். உங்கள் சுயத்தை நீங்கள் ஒருபோதும் இழந்துபோகக்கூடாது என்று அவர் சொல்லுகிறார். ஏசா செய்ததுபோல ஒரு கோப்பைக் கூழுக்காக நீங்கள் உங்கள் சுயத்தை விற்றுப் போடக் கூடாது (ஆதி. 25:29-34). உலகத்திலிருக்கும் மற்ற எவரையும்விட நீங்கள் வேறுபட்டவராக இருக்கும்படி தேவன் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் தனித்துவத்தை ஒருபோதும் இழந்துபோகாதீர்கள்.

அந்தப் பிரச்சினைக்குரிய நபரின் பிரச்சினையின் ஒரு பகுதி அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே எதிர்ப்பதுதான் என்று பவுல் சொல்லுகிறார். அவர்கள் தேவன் அவர்களுக்காகச் சித்தம்கொண்டிருக்கும் தனித்துவத்தை எதிர்த்து நிற்கிறார்கள். மற்றவர்கள் தங்களைப் பற்றியும், கிறிஸ்துவுக்குள் தங்கள் வாழ்க்கையைக் குறித்தும் நினைப்பதற்கு இவர்களும் ஒத்துப்போயிருக்கலாம். தாங்கள் பாராட்டும் மற்றொரு விசுவாசியோடு தங்கள் சுயத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அவர்கள் வாழ்வதைப்போல வாழும்படி முயன்றுகொண்டிருக்கலாம். தேவன் விரும்பும் தனிச்சிறப்பான நபராக இருக்க முடியாதபடி பலம்கொண்ட மற்றவர்கள் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி அவர்களுக்குச் சுயாதீனம் கொடுக்காமல் இருக்கலாம்.

இந்த எல்லா வகைகளிலும் அவர்கள், பவுல் கூறுகிறபடி, தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தத்துக்கு எதிராக நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் (ரோமர் 12:1, 2). அவர்கள் சாத்தானால்

பிடிக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பிசாசினால் பிடிப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று பவுல் சொல்லுகிறார். அவர்கள் பிசாசினால் பாதாளச்சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள், தேவனால் மட்டுமே அவர்களை விடுவிக்க முடியும். தேவனால் மட்டுமே அவர்கள் பிசாசின் கண்ணிக்குத் தங்களை நீங்கலாக்கிக்கொள்ளும்படி செய்ய முடியும்.

அப்படியானால், இந்த ஆலோசனையின் நோக்கம் என்ன? பிடிப்பட்டிருக்கும் நபர் மயக்கந்தெளிந்து, கண்ணியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே இதன் நோக்கமாகும். தேவனால் மட்டும் அவரை விடுவிக்க முடியும் என்கிறபடியால், அந்த உறவில் தேவன் உங்கள்மூலமாக அவர்களை விடுவிக்கும்படி நீங்கள் ஆண்டவருடைய ஊழியராக இருக்கும்படி நம்பிக்கை வைத்திருப்பதே நீங்கள் செய்யக்கூடிய காரியமாகும்.

இந்தப் பிரச்சினைக்குரிய உறவில் நீங்கள் ஆண்டவருடைய ஊழியராக இருக்க வேண்டுமானால், பரிசுத்த ஆவியானவர் செயல்படும் பாத்திரமாக இருக்கும்படி ஒப்படைப்புக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் ஆலோசனை சொல்லுகிறார். அவர் ஆவியின் கனியில் மூன்றைக் குறிப்பிடுவதைக் கவனியுங்கள் (கலா. 5:22, 23). அவர் தயவையும், சாந்தத்தையும், பொறுமையையும் குறிப்பிடுகிறார். இந்த உறவில் முதல் படியாக நீங்கள் ஆண்டவருடைய ஊழியராக இருந்து, இரண்டாவது படியாக, தயவோடும் சாந்தத்தோடும் பொறுமையோடும் செயல்படுவீர்களானால், அந்த நபரை விடுவிக்கத் தேவன் பயன்படுத்தும் பாத்திரமாக இருப்பீர்கள் என்று அவர் சொல்லுகிறார்.

அவர் குறிப்பிடும் ஆவியின் கனி மூன்றைப்பற்றியும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். சாந்தம் என்ற சொல்லே வேதாகமத்தில் அதிகமாகத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கும் சொல்லாக இருக்கக் கூடும். சாந்தம் என்பது பலவீனமல்ல. சாந்தம் என்பது கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகும். அது ஒரு சக்திவாய்ந்த குதிரை பழக்குவிக்கப்பட்டு, அதன் வாயில் மாட்டப்பட்டிருக்கும் கடிவாளத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுச் செயல்படுவதைப் போன்றதாகும். ஒரு குதிரை அந்தக் கடிவாளத்தை மீறித் தனது வாயைக் கிழித்துக்கொள்ளுவதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். குதிரை கடிவாளத்துக்கு எதிராக மீறும்போது, அது தன்மீது இருப்பவரின் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்கிறது.

“ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்” என்று பவுல் கேட்டபோது, அவர் “கடிவாளத்தைப் பற்றிக்கொண்டு” கிறிஸ்துவின் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்படிந்தார். அவர் அந்தக் கட்டுப்பாட்டுக்கு அல்லது தனது ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்தவராகத் தனது எஞ்சிய வாழ்நாட்களைக் கழித்தார். இப்படிப்பட்ட திருப்பம் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதா? நீங்கள் கிறிஸ்துவின் நுகத்துக்கு உங்களைக் கீழ்ப்படுத்தி, நாள்தோறும் அவருடைய சித்தத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ்கிறீர்களா?

சாந்தம் என்பது ஆவிக்குரிய கனியாகும்; நமது ஆவிக்குரிய ஒழுக்கங் களின் விளைவாக நாம் உருவாக்கிக்கொள்ளும் ஆவிக்குரிய பண்பு அல்ல. பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது பிரச்சினைக்குரிய உறவில் கிரியைசெய்வதையே பவுல் பரிந்துரைசெய்யும் சாந்தமாகும். நாம் தர்க்கம்செய்யாமலும் இந்தப்

பிரச்சினைக்குரிய நபரோடு கோபப்படாமலும் இருப்பது மிகவும் முக்கியமாக இருக்கிறபடியால், நாம் ஆண்டவருடைய நுகத்தை நம்மேல் ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாக அவருடைய அழைப்புக்குக் கீழ்ப்படிந்து, கிறிஸ்து நமது சொந்த உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் இந்தக் கடினமான உறவுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டும்.

பொறுமையும் தயவும்

பவுல் தயவு, பொறுமை என்ற வேறு இரண்டு ஆவியின் கனியையும் குறிப்பிடுகிறார். மனிதர்கள் மிகவும் பலவீனமானவர்களாக இருக்கிறார்கள். சாத்தானால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருவரை விடுவிக்கும்படி நீங்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் பாத்திரமாக இருக்க விரும்புவீர்களானால், நீங்கள் தயவுள்ளவராக இருக்க வேண்டும். தயவு என்றால் என்ன என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? 1 கொரிந்தியர் பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தில் தயவைப் பற்றி விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. நான்காம் வசனம் முதல் ஏழாம் வசனம் வரையில், இந்த ஆவியின் முதல் கனியாகிய அன்பு எவ்வாறு நடந்துகொள்ளுகிறது என்பதை விவரிக்கும்போது, பதினைந்து நற்பண்புகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நற்பண்புகளை நீங்கள் முழுமையாக ஆராய்ந்து பார்ப்பீர்களானால், தயவோடிருப்பது என்றால் அந்தப் பிரச்சினைக்குரிய நபரிடம் அன்புகாட்டுவதேயாகும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளுவீர்கள்.

பொறுமை என்றால் என்ன? தேவனோடுள்ள நமது உறவில் “பொறுமை என்பது விசுவாசத்தோடு காத்திருப்பதாகும்.” மக்களோடுள்ள நமது உறவில் “பொறுமை என்பது அன்போடு காத்திருப்பதாகும்.” பொறுமையோடு சகித்து, தனது பாடுகளின் மூலமாக இன்னும் வலுவான விசுவாசத்தைப் பெற்ற யோபுவின் பொறுமையை நாமும் பெற வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. யோபுவின் பொறுமை விசுவாசத்தோடு காத்திருந்ததாகும். நாம் பிள்ளைகளைப் பயபக்தியுள்ள பெரியவர்களாக வளர்க்கும்போது, அல்லது ஒரு பிரச்சினைக்குரிய உறவில் ஆண்டவருடைய ஊழியராக இருப்பதை நாமும் போது, அன்போடு காத்திருக்கும் பொறுமையை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த அத்தியாயத்தின் துவக்கத்திலுள்ள வேதாகமப்பகுதியை நீங்கள் கவனமாக வாசிப்பீர்களானால், தான் விடுவிக்கப்படுவதில் பிரச்சினைக்குரிய நபரும் பங்காற்ற வேண்டும் என்று பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குச் சொல்லுவதைக் காண்பீர்கள். அவர்கள் இரண்டு நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் – அவர்கள் சத்தியத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், பவுல் கூறுகிறபடி அவர்கள் “மனந்திரும்புதலின் ஆவியைப்” பெற வேண்டும். இந்த இரண்டு நிபந்தனைகளையும் அவர்கள் நிறைவேற்றும் வரையில், ஆண்டவருடைய ஊழியர் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட பொறுமையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்; இது மற்றொரு ஆவியின் கனியாகும்.

பிரச்சினைக்குரிய உறவில் வாழ்வதில் இன்னும் கவனிக்க வேண்டிய காரியம் இருக்கிறது. இந்த வழிமுறையின் ஒரு பகுதியாக ஆண்டவருடைய ஊழியர் “எதிர்பேசுகிறவர்கள் சத்தியத்தை அறியும்படி தேவன் அவர்களுக்கு மனந்திரும்புதலை அருளத் தக்கதாகவும், ...சாந்தமாய் அவர்களுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்.” ஒரு பிரச்சினைக்குரிய நபர் அவர் எதிர்நோக்க வேண்டிய

சத்தியத்தை எதிர்நோக்கும்படி அவரைப் பலவந்தப்படுத்துவதைப் பவுல் குறிப்பிடவில்லை. அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய சத்தியத்தை நாம் உரத்த குரலில் அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்றோ அல்லது பிரசங்கிக்க வேண்டும் என்றோ நமக்குச் சொல்லப்படவில்லை.

நாம் இந்த உறவில் ஆவியின் கனியைக் காத்துக்கொள்வோமானால், அவரைச் செவிகொடுக்கும் நிலைக்கு நாம் கொண்டுவருவோம் என்று பவுல் சொல்லுகிறார். அவரைச் செவிகொடுக்கும் நிலைக்கு நாம் கொண்டுவரும் போது, “போதிக்கக்கூடிய நேரம்” வருகிறது. நாம் சாந்தம், தயவு, பொறுமை இவைகளில் ஆவியின் கனியின் பாத்திரமாக இருக்கும்போது, போதிக்கக்கூடிய நேரம் வருகிறது. அப்போது நாம் அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய, அவர்களை விடுவிக்கக்கூடிய, சத்தியத்தை அவர்களுக்குப் போதிக்க முடியும்.

அப்போது நமது குறைபாடுகளின் எல்லைகளையும், நமது பொறுப்பின் எல்லைக் கோடுகளையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு உறவில் உங்களுடைய பொறுப்பு ஒரு இடத்தில் துவங்கி மற்றொரு இடத்தில் முடிகிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? நமது சொந்தப் பொறுப்பைப் பொருத்த வரையில் நாம் எல்லாரோடும் சமாதானமாயிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லியிருக்கிறார் (ரோமர் 12:18). அதாவது நமது பொறுப்பு ஒரு எல்லையில் துவங்கி மற்றொரு எல்லையில் முடிவடைகிறது என்பது இதற்கு அர்த்தமாகும்.

நீங்கள் இந்த உறவில் திறப்பின் வாசலிலே நின்று, ஆண்டவருடைய ஊழியராகவும், பரிசுத்த ஆவியானவரின் பாத்திரமாகவும் செயல்பட்டு, போதிக்கக்கூடிய நேரத்தை உணர்ந்து, அவர்கள் கேட்க வேண்டிய சத்தியத்தை அவர்களுக்கு அறிவித்த பிறகு இதை உணர வேண்டும்: அவர்கள் சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, தங்களை விடுவித்துக்கொள்ளும்படி தேவன் அவர்களுக்கு மனந்திரும்புதலின் ஆவியைக் கொடுக்கலாம் அல்லது கொடுக்காமலுமிருக்கலாம். அல்லது அவர்கள் மறுபடியும் சிந்திப்பது என்று அர்த்தப்படும் மனந்திரும்புதலின் ஆவியைப் பெறலாம் அல்லது பெறாமலுமிருக்கலாம்.

அவர்களுக்காக நீங்கள் சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது, அவர்களுக்காக மனந்திரும்பவும் முடியாது. இப்போது அவர்கள் விடுவிக்கப் படுவது அவர்கள் தங்களுக்குரிய இரண்டு நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவதையும், தேவன் அவர்களுக்கு மனந்திரும்புதலின் ஆவியைக் கொடுப்பதையும் சார்ந்திருக்கிறது. எனவே, பிரச்சினைக்குரிய உறவைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ள ஆலோசனையின் இந்த எல்லையை எட்டியபிறகு, நமது குறைபாடுகளின் எல்லைகளை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் விடுவிக்கப்படுவது நீங்கள் செய்யக்கூடிய ஒன்றைச் சார்ந்திருக்கவில்லை என்ற உண்மையை நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தேவனால் மட்டுமே அவர்களை விடுவிக்க முடியும். அவர்கள் விடுவிக்கப்படுவது, அவர்கள் வாழ்க்கையில் உங்கள் மூலமாகத் தேவன் செய்யும்படி முயலுவதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவதையோ அல்லது புறக்கணிப்பதையோ சார்ந்திருக்கிறது. இது ஒரு ஆவிக்குரிய இரகசியத்தைச் செயல்படுத்தும் வேளையாகும். “என்னால் முடியாது, ஆனால் தேவனால் முடியும்” என்பதே அந்த இரகசியமாகும்.

அத்தியாயம் இரண்டு பாவகரமான பாவத்துக்கு வேதாகமரீதியான தீர்வுகள்

“ஆதலால், கர்த்தருக்குள் நான் உங்களுக்குச் சாட்சியாகச் சொல்லி எச்சரிக்கிறது என்னவெனில், மற்றப் புறஜாதிகள் தங்கள் வீணான சிந்தையிலே நடக்கிறதுபோல நீங்கள் இனி நடவாமலிருங்கள். அவர்கள் புத்தியில் அந்தகாரப்பட்டு, தங்கள் இருதய கடினத்தினால் தங்களில் இருக்கும் அறியாமையினாலே தேவனுடைய ஜீவனுக்கு அந்நியராயிருந்து; உணர்வில்லாதவர்களாய், சகலவித அசுத்தங்களையும் ஆவலோடே நடப்பிக்கும்படி, தங்களைக் காமவிகாரத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறார்கள். நீங்களோ இவ்விதமாய்க் கிறிஸ்துவைக் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. இயேசுவினிடத்திலுள்ள சத்தியத்தின்படியே, நீங்கள் அவரிடத்தில் கேட்டறிந்து, அவரால் போதிக்கப்பட்டீர்களே.

“அந்தப்படி, முந்தின நடக்கைக்குரிய மோசம்போக்கும் இச்சைகளாலே கெட்டுப்போகிற பழைய மனுஷனை நீங்கள் களைந்துபோட்டு, உங்கள் உள்ளத்திலே புதிதான ஆவியுள்ளவர்களாகி, மெய்யான நீதியிலும் பரிசுத்தத்திலும் தேவனுடைய சாயலாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட புதிய மனுஷனைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்...நீங்கள் கோபங்கொண்டாலும் பாவஞ்செய்யாதிருங்கள்; சூரியன் அஸ்தமிக்கிறதற்கு முன்னாக உங்கள் எரிச்சல் தணியக்கடவது; பிசாசுக்கு இடங்கொடாமலும் இருங்கள். சகலவிதமான கசப்பும், கோபமும், மூர்க்கமும், கூக்குரலும், தூஷணமும், மற்ற எந்தத் துர்க்குணமும் உங்களைவிட்டு நீங்கக்கடவது. ஒருவருக்கொருவர் தயவாயும் மனஉருக்கமாயும் இருந்து, கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் உங்களுக்கு மன்னித்ததுபோல, நீங்களும் ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள்.

“ஆதலால், நீங்கள் பிரியமான பிள்ளைகளைப் போல தேவனைப் பின்பற்றுகிறவர்களாகி, கிறிஸ்து நமக்காகத் தம்மை தேவனுக்குச் சுகந்த வாசனையான காணிக்கையாகவும் பலியாகவும் ஒப்புக்கொடுத்து நம்மில் அன்புகூர்ந்ததுபோல, நீங்களும் அன்பிலே நடந்துகொள்ளுங்கள்” (எபே. 4:17-27, 31, 32; 5:1, 2).

நீங்கள் எப்போதாவது கோபத்தோடு போராடியிருக்கிறீர்களா? பலர் போராடியிருக்கிறார்கள். பல விசுவாசிகளுக்கு இந்தப் பிரச்சினை இருக்கிறது. அவர்கள் எவரிடமும் இதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் இருதயத்தில் மறைத்து வைத்திருக்கலாம்; என்றாலும் ஏதேனும் ஒருநாள் அது வெளிவருகிறது. அதை நிரந்தரமாகப் பூட்டிவைத்திருக்க முடியாது. ஒரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையில்

அது காணப்படவே கூடாது. ஆனால் பெரும்பாலும் அப்படிப்பட்ட நிலையே காணப்படுவதால், நமது கோபம் என்னும் பாவத்தை எப்படிக்களைவது என்பது குறித்த வேதாகமப் போதனைகளை நாம் அறிந்துவைத்திருப்பது அவசியமாகும். தேவன் நமக்குள்ளே மாற்றத்தைக் கொண்டுவர அனுமதித்து, கோபத்தைப் போக்குவது எப்படி என்பதுபற்றிய பல வேதாகமரீதியான ஆலோசனைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நீதியான கோபம், பாவகரமான கோபம் என்ற இரண்டு வகைப்பட்ட கோபங்கள் இருக்கின்றன. நீதியான கோபம் சில வேளைகளில் நீதியான விசனம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவே இயேசுவானவர் ஆலய முற்றத்தில் காசுக்காரர்களின் பலகைகளைக் கவிழ்த்துப்போட்டார். ஏனென்றால் இயேசுவானவர் கூறுகிறபடி அவர்கள் கர்த்தருடைய வீட்டைக் ‘‘கள்ளர் குகையாக்கிவிட்டிருந்தார்கள் (மத். 21:12, 13).

இந்த அத்தியாயத்தின் துவக்கத்திலுள்ள வேதபகுதியில் பவுல் ஒரு அழகான ஏவுதல்பெற்ற உருவகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு விசுவாசியாக நாம் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் நமது ஆவிக்குரிய அலமாரியின் அருகே சென்று, ஆவிக்குரிய ‘‘ஆடைகளை அணிந்துகொள்ள வேண்டும்’’ என்று அவர் சொல்லுகிறார். இந்த ஆவிக்குரிய அலமாரியின் ஒரு தட்டில் உங்கள் பழைய வாழ்க்கையின் கந்தையான ஆடைகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் பழைய மனுஷனாக இருந்தபோது பயன்படுத்திய கந்தையான ஆடைகள் முழுவதுமாகக் கெட்டுப்போயிருக்கின்றன என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

அந்த அலமாரியின் மற்றொரு தட்டில் அவர் குறிப்பிடுகிறபடி புதிய வாழ்க்கையின் அங்கிகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக ஆடையணிந்துகொள்ளும்போது, பழைய வாழ்க்கையின் கந்தைகளைக் களைந்துவிட்டு, புதிய வாழ்க்கையின் அங்கிகளைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்தக் கந்தைகள் என்னென்ன என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். கோபம் என்பது அந்தக் கந்தைகளில் ஒன்றாகும். கோபம் என்பது ‘‘பழைய மனுஷன்’’ அணிந்துகொண்டிருந்த ஒரு கெட்டுப்போன கந்தை என்று அவர் எழுதுகிறார். எனவே ‘‘சகலவிதமான கோபமும்... உங்களைவிட்டு நீங்கக் கடவது’’ என்று அவர் எழுதுகிறார் (எபே. 4:31).

சில மொழிபெயர்ப்புகள் நீங்கள் கோபம்கொள்ளலாம் என்று சொல்லுவது போலத் தெரிகிறது. ஆனால் ‘‘உங்கள் கோபத்தில் பாவம்செய்யாதீர்கள்’’ என்பதே சரியான அர்த்தமாகும்.

இரண்டு வகைப்பட்ட கோபங்கள்

தேவனுடைய கிரியைக்கும் சித்தத்துக்கும் தடை ஏற்படும்போது, ஆண்டவருடைய கிரியைக்கும் சித்தத்துக்கும் இடையூறாக இருப்பவர்களின்மீது ஒரு பயபக்தியுள்ள விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் நீதியான கோபம் உண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட கோபம் பாவத்துக்கு வழிநடத்தாத வரையில் இப்படிப்பட்ட கோப உணர்வைப் பெறுவது தவறானதல்ல. ஆனால் இரண்டாவது வகைப்பட்டதான பாவகரமான கோபம் பெரும்பாலான விசுவாசிகளின் உள்ளே வாசம்பண்ணுகிறது. இயேசுகிறிஸ்துவின் மறுபடியும் பிறந்த சீஷர்களின் வாழ்க்கையில் இதற்கு

இடமேயில்லை. நமது சொந்த வழியில் ஏதாவது அல்லது எவராவது குறுக்கிடும் போது நமது இருதயத்தில் உண்டாகும் கோபமே பாவகரமான கோபமாகும். இந்த அத்தியாயத்தில் விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் காணப்படும் பாவகரமான கோபத்தைக் களைவதற்குரிய வேதாகமரீதியான ஆலோசனைகளைப் பற்றி நாம் பார்க்கப் போகிறோம்.

பாவகரமான கோபத்துக்கு வேதாகமரீதியான தீர்வுகள்

கோபம் குறித்த வேதாகம வரையறையை நமக்கு நன்றாக அறிமுகமான ஒரு வசனத்திலிருந்து நாம் பெறலாம். ‘‘நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப்போல வழிதப்பித் திரிந்து, அவனவன் தன்தன் வழியிலே போனோம்’’ (ஏசாயா 53:6). நீங்கள் உங்கள் வழியில் போகும்படி தீர்மானம் கொண்டிருப்பீர்களானால், உங்கள் வழியில் தடைகள் குறுக்கிடும்போது, நீங்கள் பல வழிகளில் அதோடு இடைபடலாம். நீங்கள் அதன்மீது ஏறிச் செல்லலாம், அல்லது அதைச் சுற்றிச் செல்லலாம், அல்லது அந்தத் தடைக்கு அடியில் சுரங்கம் தோண்டி மறுபக்கம் செல்லலாம். அங்கேயே பாதையில் உட்கார்ந்து, கைகளையும் கால்களையும் உதைத்துக்கொண்டு கோபப்படுவது சிறுபிள்ளைத்தனமான ஒரு காரியமாகும். இப்படிப்பட்ட ஒரு கோபத்தை நீங்கள் பார்க்க விரும்பினால், சிறு பிள்ளைகள் பிடிவாதத்தோடு அழும்போது பாருங்கள். அது நமது கோபத்தை அப்படியே பிரதிபலிக்கிறது. இது சிறுபிள்ளைத்தனமானதாகும்.

பழைய ஏற்பாட்டில் கோபத்தைக் குறித்த மற்றொரு சித்திரமும் காணப்படுகிறது. அதில் அதற்கான தீர்வையும் நாம் காண்கிறோம். காயின் தன் சகோதரனாகிய ஆபேலை அடித்துக் கொண்டுபோட்டபோது, தேவன் அவனிடம் கேள்வி கேட்டார். ‘‘நீ ஏன் கோபமாக இருக்கிறாய்?’’ அல்லது ‘‘நீ ஏன் மனக்கிலேசத்தோடு இருக்கிறாய்?’’ என்பதே அவருடைய கேள்விகளின் சாராம்சமாகும். பிறகு அவர் அவனிடம் ‘‘உன் சகோதரனாகிய ஆபேல் எங்கே?’’ என்று கேட்டார். ‘‘நீ என்ன செய்துவிட்டாய்? நன்மையானதை நீ செய்யும்போது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவாய் அல்லவா? நன்மையானதை நீ செய்யாதபோது பாவம் உன்னை அழித்துப்போடும்’’ என்பதே தேவனுடைய கேள்விகளின் சாராம்சமாகும் (ஆதி. 4:1–7). நீங்கள் இந்தப் பின்னணியை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, இவைகளே மெய்யான கேள்விகளாகத் தோன்றுகின்றன: ‘‘உனது கோபத்துக்கு அது அல்லது யார் மெய்யான மூலாதரமானவர்?’’ அல்லது ‘‘யாரிடம் நீ கோபப்படுகிறாய்?’’ அல்லது ‘‘நீ ஆபேலை அடித்துக்கொன்றபோது மெய்யாகவே செய்தது என்ன?’’

ஆபேல் எந்தத் தவறையும் செய்யவில்லை. காயின் ஏன் அவன்மீது கோபப்பட்டான்? உண்மையில் காயினே அவனுடைய கோபத்துக்கு மெய்யான இலக்கானவனாக இருக்கிறான். அவன் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடாதவனாக இருந்தபடியினால்தான் அவனுடைய பலியைத் தேவன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இரண்டு பலிகள் அல்ல இரண்டு மனிதர்களே இந்தக் காரியத்தில் முக்கியமானவர்களாக இருக்கிறார்கள். தேவன் காயினிடம் கேட்ட மிக முக்கியமான கேள்வி, அவன் எப்படித் தேவனாலும் தன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத்தக்கவனாக ஆக முடியும் என்பதை அவனுக்குக் காட்டியது. காயின் இரண்டில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொண்டிருக்க முடியும் என்பதை அந்தக்

கேள்வி அவனுக்குக் காட்டியது. அவன் சரியானதைச் செய்து ஏற்றுக்கொள்ளப் பட முடியும் அல்லது அவனால் ஆபேலைத் தாக்க முடியும். அவன் ஆபேலைத் தாக்குவதைத் தெரிந்துகொண்டான்.

இன்றும் இதே வகையானதைத் தெரிந்துகொள்ளும் மக்கள் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். தங்கள் கோபத்துக்கு மெய்யான இலக்காக இராதவர்களமீது அவர்கள் தங்கள் கோபத்தைக் காட்டுகிறார்கள். கோபத்துக்கு மெய்யான காரணம் என்ன? அதாவது, பாவகரமான கோபத்தைத் தூண்டும் காரணங்கள் என்ன? வேதாகமத்தின் முதல் நூலான ஆதியாகமத்திலுள்ள இந்த நான்காம் அதிகாரம் பாவகரமான கோபத்துக்கான காரணங்களைக் காட்டுகிறது; அதைத் தீர்ப்பதற்கான வழிவகையையும் கொடுக்கிறது. நன்மையானதைச் செய்து, தேவனுக்கும், தனக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படத்தக்க ஒருவனாக இருப்பதே இதற்கான தீர்வாகும். நாம்தாமே ஏற்றுக்கொள்ளப் படத்தக்கவர்களாக இராத வேளையில் வாழ்க்கை முழுவதும் மற்றவர்களைக் குற்றப்படுத்தி, தாக்கிக்கொண்டிருப்பதை விட இது சிறப்பானதாகும்.

இயேசுவானவர் நகைச்சுவையான ஒரு உருவகத்தைப் பயன்படுத்தி இதே சத்தியத்தைப் போதித்தார். “நீ உன் கண்ணிலிருக்கிற உத்திரத்தை உணராமல், உன் சகோதரன் கண்ணிலிருக்கிற துரும்பைப் பார்க்கிறதென்ன? இதோ, உன் கண்ணில் உத்திரம் இருக்கையில் உன் சகோதரனை நோக்கி: நான் உன் கண்ணிலிருக்கும் துரும்பை எடுத்துப் போட்டும் என்று நீ சொல்வதெப்படி?” என்று கேட்கும் அவர் “மாயக்காரனே! முன்பு உன் கண்ணிலிருக்கிற உத்திரத்தை எடுத்துப்போடு; பின்பு உன் சகோதரன் கண்ணிலிருக்கிற துரும்பை எடுத்துப்போட வகைபார்ப்பாய்” என்று ஆலோசனை கூறினார் (மத். 7:1-5).

ஒருமுறை ஒரு பெண் “என் பிள்ளைகள் என் கோபத்தைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள்” என்று சொன்னாள். “உன்னுடைய பிள்ளைகள் அந்தக் கோபத்தை உனக்குள் வைக்கிறார்களா? அல்லது உன்னிலிருந்து அந்தக் கோபத்தை வெளியே கொண்டுவருகிறார்களா? உன்னுடைய உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் பெரிய பொறுப்பைச் சிறு பிள்ளைகள்மீது சுமத்தாதே. அந்தச் சிறு பிள்ளைகளைப் பொருத்தா நீ கோபப்படப்போகிறாய், வருத்தப்படப்போகிறாய், சந்தோஷப்படப்போகிறாய்? அவர்கள் மெய்யாகவே உனக்குக் கோபமூட்டுகிறார்களா?” என்று நான் கேட்டேன். உன்னுடைய கோபத்துக்கு அவர்களே மெய்யான காரணமாகவும், மூலாதாரமாகவும், மையமாகவும் இருக்கிறார்களா? இது உண்மையல்ல. அவளுடைய கணவன் வேலைக்குச் செல்லுமுன்பாக அவளோடு சண்டைபோட்டுக்கொண்டு சென்றான் என்பதே மெய்யான காரணமாக இருக்கிறது. அவளுடைய பிள்ளைகள் அவள் தனது கோபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் ‘ஆபேல்களாக’ இருக்கிறார்கள்.

எனது சொந்தப் பாவகரமான கோபத்தைக் குறித்து நான் வேதாகம உதவியை நாடியபோது, யோனா தீர்க்கதரிசியிடம் தேவன் கேட்ட கேள்வியை நான் வாசித்தேன். யோனா கடுமையான கோபத்தில் இருந்தான்! தீர்க்கதரிசி கோபத்தோடு இருந்தபோது தேவன் அவனிடம் வந்து “நீ எரிச்சலாயிருக்கிறது நல்லதோ” என்று கேட்டார் (யோனா 4:4).

இது ஆழமான அர்த்தம்கொண்ட கேள்வியாகும். நீங்கள் கோபப்படும் போது, நீங்கள் செய்வது நல்லதா? ஒரு நிமிடம் இதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். சிலர் எப்போதும் கோபப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் தங்கள் கோபத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோபமானது, குறிப்பாக அடக்கிவைக்கப்பட்ட கோபமானது, மூளையில் இரத்தநாள வெடிப்பையும், மாரடைப்பையும், மேலும் பல உடல்கோளாறுகளையும் உண்டாக்கக் கூடியதாகும். நீங்கள் கோபப்படும் போது உங்களுக்கு நன்மையானதைச் செய்யவில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

நீங்கள் கோபப்படும்போது, ஏற்படும் உணர்வுச் சூழலை நீங்கள் ஆராய்ந்து பார்ப்பீர்களானால் உங்களுடைய கோபம் மற்றவர்களுக்கும் நன்மையானதைச் செய்யவில்லை என்பதைக் காண்பீர்கள். யாரோ ஒருவர் கோபப்பட்டதற்காக எத்தனை மாலை நேரங்கள் பாழாகிப்போயிருக்கின்றன! உங்களுக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறதா? சாப்பாட்டு மேசையில் கூட இப்படி நேரிடலாம். விடுமுறை வேளைகளில் குடும்பத்தார் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து உணவருந்தும் வேளையில் யாராவது ஒருவர் கோபப்படும்போது எல்லாமே பாழாகிவிடுகிறது.

“ஆகையால், என் பிரியமான சகோதரரே, யாவரும் கேட்கிறதற்குத் தீவிரமாயும், பேசுகிறதற்குப் பொறுமையாயும், கோபிக்கிறதற்குத் தாமதமாயும் இருக்கக்கடவர்கள். மனுஷருடைய கோபம் தேவனுடைய நீதியை நடப்பிக்கமாட்டாதே. ஆகையால், நீங்கள் எல்லாவித அழுக்கையும் கொடிய துர்க்குணத்தையும் ஒழித்துவிட்டு, உங்கள் உள்ளத்தில் நாட்டப்பட்டதாயும் உங்கள் ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளதாயுமிருக்கிற வசனத்தைச் சாந்தமாய் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்று யாக்கோபு எழுதியிருக்கிறார் (யாக். 1:19-21).

அதாவது, நீங்கள் பாவகரமான கோபம்கொண்டிருக்கும்போது தேவன் உங்கள் மூலமாகக் கிரியைசெய்வதில்லை. நமது முந்தைய அத்தியாயத்தில் பார்த்தபடி, நாம் கோபப்படும்போது தேவனுக்குக் கதவையடைத்து, பிசாசுக்குக் கதவைத் திறந்துகொடுக்கிறோம் (2 தீமோ. 2:23-26). கோபத்தை நாம் அதன் இயல்போடு இனம்கண்டுகொள்ள வேண்டும். கோபம் ஒரு பாவமாகும். தேவன் விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் கோபம் காணப்படுவதை விரும்புவதில்லை. நமது கோபம் ஒரு பாவம் என்பதை நாம் அறிக்கையிடும் வரையில் கோபத்தின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முடியாது.

இந்த அத்தியாயத்தின் துவக்கத்தில் நாம் பார்த்த வசனம் கோபத்துக்கான தீர்வைக் கொடுக்கிறது: “உங்கள் உள்ளத்திலே புதியதான ஆவியுள்ளவர்களாகி...” தேவனால் நம்மை உள்ளிருந்து வெளியாக முற்றிலுமாக மாற்ற முடியும் என்பதையே அப்போஸ்தலன் குறிப்பிடுகிறார். இந்த வழியில்தான் நாம் நமது கண்ணிலுள்ள உத்திரத்தை அகற்ற முடியும். நமது வாழ்க்கையிலுள்ள “ஆபேல்களைத்” தாக்கி, நமது கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்ளும் மாய்மாலமான ஒழுங்கை விட்டுவிட முடியும்.

நமது கோபத்தைக் குறித்து அப்போஸ்தலன் வேறு நல்ல ஆலோசனைகளையும் கொடுக்கிறார். சூரியன் அஸ்தமிக்குமுன்பாக உங்கள் எரிச்சல் தணியக்

கடவது என்று அவர் எழுதும்போது, திருமணமான தம்பதியருக்கே அவர் இந்த ஆலோசனையைக் கொடுக்கிறார். நாம் ஒருபோதும் நமது கோபத்தை அடக்கி வைக்கக்கூடாது என்பதே முக்கியமான காரியமாகும். இந்த அதிகாரத்தின் இறுதி வசனங்களில் கோபத்தை அடக்கிவைப்பதினால் ஏற்படும் எதிர்மறையானதும் அழிவுக்குள்ளாக்குவதுமான உணர்வுகளை அவர் பட்டியலிடுகிறார்.

பலர் நம்புவதற்கு மாறாக, இந்தப் பகுதியில் நாம் கோபப்படும்படி பவுல் போதிக்கவில்லை. சில வேளைகளில் நாம் கோபப்பட வேண்டிய சூழ்நிலை வரும் என்ற உண்மையான நிலையை அவர் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார். “நீங்கள் கோபப்பட்டால், அது பாவகரமான கோபமாக இராதுபடிக்குப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்பதே உண்மையில் அவர் கொடுக்கும் ஆலோசனையாகும் (எபே. 4:26). அதிகாரத்தின் இறுதியில் அவர் “சகலவிதமான கோபமும் உங்களைவிட்டு நீங்கக்கடவது” என்று எழுதும்போது நம்மிடம் கோபம் காணப்படக்கூடாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

பெருமையே எல்லாப் பாவங்களுக்கும் தாயாக இருக்கிறது. எப்போதுமே எவருடைய பெருமையாவது பாவகரமான கோபத்தின் மையமாக இருப்பதை நாம் காணலாம். நமது கோபம் தேவனுடைய ஊழியம் தடைபடுகிறதே என்ற நீதியான கோபமாக இராவிட்டால், நமது பாவகரமான கோபத்தை நாம் அறிக்கையிட வேண்டும். இந்தப் பாவத்தைக் குறித்த வேதாகம ஆலோசனை களைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

அத்தியாயம் மூன்று

நீதியான கோபத்துக்கு வேதாகமரீதியான தீர்வுகள்

“நீதியான கோபம் என்று ஏதேனும் உண்டா?” முந்தைய அத்தியாயத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது இந்தக் கேள்வி உங்கள் மனதில் எழுந்திருக்கலாம். “உண்டு” என்பதே உங்கள் கேள்விக்கான பதிலாகும். கோபம் எப்போதுமே பாவகரமாக இருப்பதில்லை. ஏனென்றால் நான்கு சுவீசேஷங்களிலும் பார்க்கும்போது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் இயேசுவானவர் கோபப்பட்டார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். ஜெப வீடாக இருக்க வேண்டிய சாலொமோன் கட்டிய ஆலயம் ஊழல்நிறைந்த சந்தையாக மாறிவிட்டிருப்பதை அவர் கண்டபோது கோபப்பட்டார். மோசேயினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த ஆராதனை வழிமுறைகளைச் சமயத் தலைவர்கள் சமயத்தின் பெயரில் கொள்ளையடிக்கும் வாய்ப்பாக மாற்றிவிட்டிருந்தார்கள். மோசேயின் நியாயப் பிரமாணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் பரிசுத்த நாட்களை ஆசரிக்கும்படி உலகின் பல திசைகளிலிருந்தும் வந்து கூடும் யூதர்களை அவர்கள் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தப் பயணிகள் பலிக்காக வாங்க வேண்டிய மிருகங்களின் விலையை அவர்கள் எழுபத்தைந்து மடங்கு ஏற்றிவிட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் இந்த அதிகமான விலைகொடுத்து இந்த மிருகங்களை வாங்கும்படி அவர்களைப் பலவந்தப் படுத்தினார்கள். தாங்கள் உண்டாக்கிய ஆலயப் பணத்தை மட்டுமே அவர்கள் காணிக்கையாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பயணிகள் தங்கள் பணத்தை ஆலயப் பணமாக மாற்றுவதற்கு அவர்கள் அதிகமான தொகையைக் கட்டணமாக வசூலித்தார்கள்.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ரோமர்கள் ஆலயத்தை அழித்துப்போட்ட போது, ஆலயக் கருவூலத்தில் ஏழு இலட்சம் டாலருக்குச் சமமான பணம் இருப்பதைக் கண்டார்கள். இயேசுவானவர் கோபப்பட்டதில் எந்த வியப்பும் இல்லை. 6.5 ஹெக்டேர் பரப்பளவிலான ஆலய முற்றத்தில் குவிந்திருந்த காசுக் காரர்களின் பலகைகளை அவர் கவிழ்த்துப்போட்டு, வேதவசனத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறபடி ஆலயத்தின் தூய்மை காக்கப்பட வேண்டும், ஆனால் அவர்களோ அதைக் கள்ளர் குகையாக்கிவிட்டார்கள் என்று கடிந்துகொண்டார். இயேசுவானவரின் இந்தக் கோபம் நீதியான கோபமாகும். ஏனென்றால் இந்தச் சமயத்தலைவர்கள் தங்கள் ஊழல்மலிந்த நிர்வாகத்தினால் பிதாவானவரின் நோக்கத்துக்கும் கிரியைக்கும் இடையூறு உண்டாக்கிவிட்டிருந்தார்கள்.

வேதாகமத்தில் முன்னூறு முறைகளுக்கும் மேலாகக் ‘கோபம்’ என்பதைக் குறிப்பிடும் சொற்களை நாம் காணலாம். தொண்ணூற்றெட்டு சதவீதம் அவை

தேவனுடைய கோபாக்கினையைக் குறிப்பிடுகின்றன. தேவன் கோபப்படுகிறார் என்றால் அது நீதியான கோபமாகவே இருக்க வேண்டும். தேவனுடைய கோபாக்கினையைக் குறித்த இந்த இரண்டு விளக்கங்களையும் பாருங்கள்: “தேவ கோபாக்கினையானது பரிசுத்தமில்லாததற்கு எதிராகப் பரிபூரணமான பரிசுத்தத்தின் முற்றிலுமாக அழித்துப்போடும் பதில்செயலாக இருக்கிறது.” மேலும் “தேவகோபாக்கினையானது தமது அன்பான செயல்நோக்கங்களை அழித்துப்போடும் எதற்கும் எதிராக அன்பான தேவனின் முற்றிலுமாக அழித்துப் போடும் பதில்செயலாக இருக்கிறது.”

ஒரு ஏழு வயதுச் சிறுமியைக் கற்பழித்துக் கொன்றவன் காவல் நிலையத்துக்கு இழுத்துவரப்பட்டபோது, எட்டுக் காவலர்கள் சேர்ந்து அந்தச் சிறுமியின் தகப்பனைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அவர் சாந்தமும் அன்பும் கொண்ட கணவனாகவும் தகப்பனாகவும் இருந்தார். ஆனால் தனது அன்புக்குரிய மகளை அழித்துப்போட்டவன்மீது அவருடைய கோபாக்கினை பொங்கி யெழுந்தது. அன்போடு இருக்கும் வேளையில் கோபாக்கினை கொள்ளவும் முடியுமா? ஆம், நிச்சயமாக முடியும்!

நீங்கள் தேவனை நேசிப்பீர்களானால், அவருடைய திட்டப்படி ஊழியம் செய்யும்படி அவர் உங்களை அழைப்பார் (ரோமர் 8:28). நீங்கள் தேவன்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பையும், வாழ்க்கையில் கொண்டிருக்கும் வாஞ்சையையும் அறிமுகமான இந்த வசனம் வெளிப்படுத்துமானால், இந்த உலகத்தின் தீயவர்கள் நீங்கள் நேசிக்கும் தேவனுடைய சித்தத்துக்கும், திட்டத்துக்கும், வாஞ்சைக்கும் இடையூறு செய்து அவரைத் தூஷிப்பார்களானால் நீங்கள் எப்படி நடந்து கொள்ளுவீர்கள்?

நீங்கள் வரலாற்றை வாசிக்கும்போது, உலகத்தில் தேவனுடைய சித்தத்தையும் கிரியையையும் நிறைவேற்றும்படி அவரால் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படும் பெரும்பாலான மக்கள் பயபக்தியுள்ள, ஆவிக்குரிய, பரிசுத்தமான மக்கள் என்பதைக் காண்பீர்கள். ஒரு சந்தையில் அடிமைகள் மிருகங்களைப் போல விற்கப்பட்டதைக் கண்டபோது ஆபிரகாம் லிங்கன் கோபப்பட்டார்! அடிமைத்தனம் தேவனுடைய சித்தம் அல்ல என்று அவர் நம்பியபடியால் கோபப்பட்டார். இதுவே நீதியான கோபமாகும்.

அடிமை முறைக்கு எதிராகக் குரல்கொடுத்தவர்களில் ஒரு விசுவாசியான வில்பர்ஃபோர்ட் இங்கிலாந்தில் “கிளாப்மேன் குழு” என்ற குழுவைச் சேர்ந்தவர். கிறிஸ்துவைப் பயபக்தியோடு பின்பற்றிய இந்தக் குழுவினர் அடிமைத்தனம் என்பது தாங்கள் நேசிக்கும் தேவனைத் துக்கப்படுத்துகிறது, கோபமூட்டுகிறது என்று நம்பியபடியால், அடிமையொழிப்புக்காகப் பாடுபட்டார்கள். அடிமைத்தனமானது தேவனுடைய அன்புக்குரியவர்களை அழித்துப்போட்டபடியால் அது அவரைத் துக்கப்படுத்தியது, அவருக்குக் கோபமூட்டியது என்று அவர்கள் உறுதியாக நம்பினார்கள்.

உலகெங்கிலும் கருச்சிதைவு அதிகமாகக் காணப்படுகிறபடியால், அதற்கு எதிராக நீதியான கோபம் கொண்டிருக்கும் பயபக்தியுள்ள விசுவாசிகள் இருக்கிறார்கள். தங்கள் தாயின் கருவிலிருந்து கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டும் இலட்சக்கணக்கான சிசுக்கள் அல்லது ஒவ்வொரு ஆண்டும் வேறு செயல்

முறைகளின்மூலம் அழிக்கப்படும் சிசுக்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமை கடந்த நூற்றாண்டுகளில் காணப்பட்ட அடிமை முறையைவிடப் பெரிய அநீதி என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள்.

தேவனால் நேசிக்கப்படுபவர்கள் தவறாக நடத்தப்படுவதைக் கண்டு நீங்கள் கோபப்படுகிறீர்களா? தவறாக நடத்தப்படும் சிறுபிள்ளைகளையும், கொடுமையாக நடத்தப்படும் பெண்களையும் நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அப்படியானால், வன்முறைக்கு ஆளாகியிருக்கும் பாதுகாப்பற்ற இவர்களுக்காக நீங்கள் கோபப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அப்படி நீங்கள் கோபப்பட்டிருப்பீர்களால் அது பாவகரமான கோபமல்ல, அதுவே நீதியான கோபமாகும்.

வேதாகமம் சொல்லுகிறபடி, நீதியான கோபமுமுண்டு, பாவகரமான கோபமுமுண்டு. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாதிக்கப்பட்டவர்களில் நீங்களும் ஒருவராக இருப்பீர்களானால், நீங்கள் பாவகரமான கோபம் கொள்ளவும் வாய்ப்புண்டு, நீதியான கோபம் கொள்ளவும் வாய்ப்புண்டு. இந்த இரண்டு வகைப்பட்ட கோபங்களுக்கும் நாம் வேதாகமத்தில் தீர்வுகளைக் காணலாம். ஒரு போதகராக, எனது வாழ்க்கையிலும் என்னைப் போதகராக ஏற்றுக்கொண்டவர்களின் வாழ்க்கையிலும் இந்தக் கோபத்துக்கான தீர்வுகள் எப்படி மிகச் சரியான வையாகவும், முக்கியமானவையாகவும் இருக்கின்றன என்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

ஒரு எடுத்துக்காட்டாக, ஆவிக்குரிய ஒரு பெண்மணியின் கோபத்தை என்னால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. அவள் ஒரு பிரச்சினைக்காகத் தீர்வை நாடி என்னிடம் வந்தாள். அவளுக்கும் அவளுடைய கணவனுக்கும் மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய அருமையான கடைசி மகளுக்கு மூன்று வயதுதான் ஆகியிருந்தது. அந்த மூன்றாவது குழந்தையைக் கொண்டு போடும்படியான பலவந்தமான எண்ணம் அந்தப் பெண்ணை அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

எவரோடும் அவள் கோபப்படுவதற்கான எந்த அடையாளமும் காணப்படாவிட்டாலும், நான் அவளிடம் “நீங்கள் மறுமுறை என்னைப் பார்க்க வரும்போது, உங்கள் வாழ்க்கையில் யார்மீதாவது கோபப்பட்டு அதை அடக்கிக் கொண்டிருப்பீர்களானால், அவர்களுடைய பெயர்களை எழுதிக்கொண்டு வர வேண்டும்” என்று சொன்னேன். அடுத்த வாரம் அவள் முப்பது பேருக்கு மேலானவர்களைக் கொண்ட ஒரு பெரிய பட்டியலைக் கொண்டுவந்தபோது நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன்! இவர்கள்மீதான கோபத்தை அவள் அடக்கிக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். அவர்கள் மீது கோபப்படுவதற்குச் சரியான காரணமும் இருந்தது.

அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில், அவள் தனது கோபத்தையும் அதற்கான காரணத்தையும் பாவமில்லாத வழியில் சரியாக வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று நான் அவளுக்குப் போதித்தேன். அவளுடைய பட்டியலிலிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அவளுடைய சபையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தபடியால், அவர்களோடு ஒப்புரவாகும்படி அவளுக்கு நான் உதவினேன். அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில் அவள் இதைச் செய்துமுடித்தபோது, ஒரு டயரிலிருந்து காற்றை வெளியேற்றுவதுபோல அவளுடைய பலவந்தமான

எண்ணம் வெளியேறிவிட்டது. அந்தப் பயங்கரமான தூண்டுதல் அவளைவிட்டு விலகிவிட்டது.

அவள் மூலமாகக் கோபத்தைக் குறித்த சில முக்கியமான பாடங்களை நான் கற்றுக்கொண்டேன். கோபத்தை அடக்குவது நல்லதல்ல என்பதே முக்கியமான பாடமாகும். எனவேதான் இந்த அத்தியாயத்தின் துவக்கத்திலுள்ள வேதாகமப் பகுதியில் சூரியன் அஸ்தமிக்கிறதற்கு முன்பாக உங்கள் எரிச்சல் தணியக்கூடாது என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் சொல்லியிருக்கிறார். நாம் ஒருபோதும் நமது கோபத்தை அடக்கிவைக்கக்கூடாது. நீங்கள் உங்கள் கோபத்தை அடக்கி வைப்பீர்களானால், அது வேறு வழிகளில், ஒரு அழகான சிறுபிள்ளையைக் கொண்டு போட வேண்டும் என்பதுபோன்ற மோசமான வழிகளில் வெளிப்படக்கூடும்.

நீதியான கோபத்துக்கு வேதாகமரீதியான தீர்வின் முக்கியமான பகுதியையும் நான் அறிந்துகொண்டேன். பாதிக்கப்பட்டவர் ஆவிக்குரிய நபராக இருக்கும்போது, அவர் தன்னைத் தவறாக நடத்தியவர்களை மன்னிக்க வேண்டும். இந்தப் பெண் ஆவிக்குரிய பெண்மணியாக இருந்தாள். தனக்குத் தீங்கிழைக்கும் எல்லோரையும் மன்னிக்கத் தேவையான தேவகிருபை அவளுக்குக் கிடைத்தது.

பாதிக்கப்பட்டவர்களின் உள்ளான குணமாகுதலுக்குப் பெரிய தடையாக இருப்பது அவர்கள் தங்களைத் தவறாக நடத்தியவர்களை மன்னிக்காமல் இருப்பதேயாகும். நாம் மன்னிக்கப்பட்டதுபோல மன்னிப்பதற்கு இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட கிருபை தேவைப்படுகிறது. தேவன் அந்தக் கிருபையை நமக்குக் கொடுப்பார் என்று நாம் நம்புவோமானால், இயேசுவானவர் தமது சீஷர்களுக்குப் போதித்த ஜெபத்தில் நீதியான கோபத்துக்கான தீர்வை நாம் காண முடியும்: ‘எங்கள் கடனாளிகளுக்கு நாங்கள் மன்னிக்கிறதுபோல எங்கள் கடன்களை எங்களுக்கு மன்னியும்’ (மத். 6:12).

சில முக்கியமான வார்த்தைகள்

தங்கள் உறவுகளைப் பொருத்தவரையில் ஆவிக்குரிய மக்கள் சொல்ல வேண்டிய சில சொற்கள் உண்டு. ‘நான் செய்தது தவறு. அதற்காக வருத்தப் படுகிறேன். என்னை மன்னிப்பீர்களா?’ என்பதே இந்த வார்த்தைகளாகும். சில வேளைகளில் இன்னொரு வகையிலும் நாம் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்: ‘நீங்கள் செய்தது தவறு. அது என்னை வேதனைப் படுத்தியது. ஆனாலும் நான் உங்களை மன்னிக்கிறேன்.’ இந்த வார்த்தைகள் பல திருமண உறவுகளைக் காப்பாற்றியிருக்கின்றன. இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லாமலிருப்பது பல திருமண உறவுகளையும், பிற உறவுகளையும் சிதைத்துப் போட்டிருக்கிறது.

நீதியான கோபத்துக்குப் பலவகையான தீர்வுகளைக் கூற முடியும். சமுதாயம் தேவனை விட்டுவிலகிச் சீர்குலைந்து போயிருப்பதைப்பற்றி நாம் கோபப்பட்டாலும், அல்லது நாம் பாதிக்கப்பட்டதினால் கோபம்கொண்டாலும், எப்போதுமே நமது கோபத்துக்கான மூலாதாரத்தை, காரணத்தை ஆராய்ந்து பார்த்து, வேதாகமம் பரிந்துரை செய்யும் நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

நமது கோபத்துக்கான செயல்நோக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்கும்படி நம்மை நாமே ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். தேவனுடைய சித்தமும் கிரியையும் தடைபட்ட தினால் நாம் கோபப்படுகிறோமா அல்லது நமது சொந்தச் சுயநலமான காரியங்களுக்கு அவை இடையூறாக இருப்பதினால் கோபப்படுகிறோமா என்பதைக் கண்டறிய தேவன் நமது இருதயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்குமாறு நாம் வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும்.

நமது கோபத்துக்கான பரிமாணங்களை நாம் கண்டறிந்த பிறகு, நமது நீதியான கோபத்தை, அடிமைத்தனம், கருச்சிதைவு போன்ற சமுதாய அநீதிகளை மாற்றிப்போடத் தேவனால் பயன்படுத்தக் கூடிய ஆக்கபூர்வமான சக்தியாக மாற்ற உதவும்படி தேவனிடம் வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும். நமது பாவகரமான கோபத்தை நாம் அறிக்கையிட்டு, நமது கோபத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களிடமிருந்து மன்னிப்பை நாட வேண்டும். சில வேளைகளில், கிறிஸ்துவின் மூலமாகத் தேவனோடும் மற்றவர்களோடும் ஒப்புரவாகுதலை நாடி, நம்மைத் தவறாக நடத்தியவர்களை மன்னித்து, உள்ளான குணமாகுதலுக்கான வழிமுறையைத் துவங்க வேண்டும்.

உங்களுக்கு அதிகமான உதவி தேவைப்பட்டால், அல்லது இந்தப் பிரச்சினையோடு போராடிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டியிருக்குமானால், கீழ்க்கண்ட வசனங்களை வாசியுங்கள். கோபம் மற்றும் மன்னிப்புக்கான தேவனுடைய தீர்வுகள் எவ்வாறு நமது சொந்த ஆவிக்குரிய குணமாகுதலுக்கு உதவியாக இருக்கின்றன என்பதைச் சிறப்பாக அறிந்துகொள்ள இந்த வசனங்கள் உங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும். சங்கீதம் 7:11. எபேசியர் 4:26, 31, 32, 2 நாளாகமம் 7:14, மத்தேயு 18:21–35, கொலோசெயர் 3:13, மத்தேயு 6:12, 15.

அத்தியாயம் நான்கு தேவனோடு தொடர்புகொள்ளுவதற்கு வேதாகமரீதியான தீர்வுகள்

இந்தச் சிறு நூலின் முதல் மூன்று அத்தியாயங்களில், பிரச்சினைக்குரிய உறவுகள், பாவகரமான கோபம் மற்றும் நீதியான கோபத்துக்கான வேதாகமரீதியான தீர்வுகளைப் பற்றி நாம் பார்த்தோம். தொடர்புகொள்ளுவதே (communication) இவைகளில் பொதுவாகக் காணப்படும் அம்சமாகும்.

நாம் பிரச்சினைக்குரிய உறவுகளில் மாட்டிக்கொள்ளும்போது, மற்றவருக்குச் செவிகொடுக்கக்கூடிய வகையில் நாம் நமது ஆவிக்குரிய கனியை வளர்த்துக்கொள்ளுவதே இதற்கான தீர்வாகும் என்று நாம் பார்த்தோம். போதிக்கக்கூடிய அந்த நேரங்களில் தொடர்புகொள்ளக்கூடிய திறனே இந்தத் தீர்வுகளில் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. தேவனுடைய தீர்வுகளை நாம் அவர்களுக்குத் தெளிவான முறையில் எடுத்துச் சொல்லாவிட்டால், இந்தப் பிரச்சினைகளுக்கு நம்மால் ஒருபோதும் தீர்வுகாண முடியாது, இந்த மக்களை விடுவிக்க முடியாது.

பாவகரமானதும், நீதியானதுமான பாவங்களைப் பொருத்தவரையில், “நான் செய்தது தவறு. அதற்காக வருத்தப்படுகிறேன். என்னை மன்னிப்பீர்களா?” அல்லது “நீங்கள் செய்தது தவறு. அது என்னை வேதனைப் படுத்தியது. ஆனாலும் நான் உங்களை மன்னிக்கிறேன்” என்ற வார்த்தைகளே முக்கியமானவை என்று நான் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். இந்த வார்த்தைகள் பல திருமண உறவுகளைக் காப்பாற்றியிருக்கின்றன. இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லமலிருப்பது பல திருமண உறவுகளையும், பிற உறவுகளையும், குறிப்பாக பிரச்சினைக்குரிய உறவுகளையும் சிதைத்துப் போட்டிருக்கிறது.

சிலர் ஒருபோதும் “நான் செய்தது தவறு” என்றோ அல்லது “நான் வருத்தப்படுகிறேன்” என்றோ சொல்லுவதில்லை. தாங்கள் செய்தது தவறு என்று ஒப்புக்கொள்ளுவது பலவீனம் என்று அவர்கள் நினைக்கிறபடியால், தங்கள் தவறுகளை ஒருபோதும் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. இதன்காரணமாக, தாங்கள் வருத்தப்படுவதாக அவர்கள் ஒருபோதும் சொல்லுவதில்லை. “என்னை மன்னிப்பீர்களா?” என்று அவர்கள் கேட்பதுமில்லை. இது தங்களை மற்ற நபருக்குக் கீழாக்கிவிடும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் இப்படிச் செய்யாதிருக்கிறபடியால் அவர்களுடைய உறவுகள் சிதைந்துபோகின்றன. ஆனால் “நான் செய்தது தவறு. அதற்காக வருத்தப்படுகிறேன். என்னை மன்னிப்பீர்களா?” அல்லது “நீங்கள் செய்தது தவறு. அது என்னை வேதனைப் படுத்தியது. ஆனாலும் நான் உங்களை மன்னிக்கிறேன்” என்ற சொற்கள் பல

திருமண உறவுகளையும், பிற உறவுகளையும் காப்பாற்றியிருக்கின்றன. இந்த வார்த்தைகளைக் கூறுவதும், கூறாதிருப்பதும் தொடர்புகொள்ளுவதைப் பொருத்ததாகும்.

கோபத்தோடுகூட நாம் இடைபடும்போது, தொடர்புகொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். நாம் சுயநலமான கோபத்தைக் கொண்டிருப்போமானால், கண்டிப்பாக இந்த வார்த்தைகளைப் பேசி, நமது பாவகரமான கோபத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மன்னிப்பை நாட வேண்டும். நாம் நீதியான கோபத்தைக் கொண்டிருப்போமானால், தேவனுடைய சித்தத்துக்கும் கிரியைக்கும் தடையாக இருக்கும் அநீதிக்கு எதிராகக் குரல்கொடுக்க வேண்டும். நாமே பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கும்போது, கிறிஸ்து செய்ததுபோல, நம்மை வேதனைப்படுத்தியவர்களுக்கு மன்னிப்பைத் தெரிவிக்க வேண்டும் (லூக்கா 23:34).

தேவனோடு தொடர்புகொள்ளுதல்

தேவனோடு நாம் கொண்டிருக்கும் உறவில் முதலாவதாகத் தொடர்பு கொள்ளும் திறன்களை விருத்திசெய்துகொள்ள வேண்டும். இந்த உறவில் தொடர்புகொள்ளுதலுக்கான மாதிரியை நாம் ஆதியாகமம் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் காணலாம். ஆதாமும் ஏவாளும் பாவம்செய்த பிறகு தேவன் அவர்களோடு பேசுகிறார். “பகலில் குளிர்ச்சியான வேளையிலே தோட்டத்தில் உலாவுகிற தேவனாகிய கர்த்தருடைய சத்தத்தை அவர்கள் கேட்டார்கள். அப்பொழுது ஆதாமும் அவன் மனைவியும் தேவனாகிய கர்த்தருடைய சந்நிதிக்கு விலகி, தோட்டத்தின் விருட்சங்களுக்குள்ளே ஒளித்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவனாகிய கர்த்தர் ஆதாமைக் கூப்பிட்டு: நீ எங்கே இருக்கிறாய் என்றார். அதற்கு அவன்: நான் தேவரீருடைய சத்தத்தைத் தோட்டத்திலே கேட்டு, நான் நிர்வாணியாயிருப்பதினால் பயந்து, ஒளித்துக் கொண்டேன் என்றான். அப்பொழுது அவர்: நீ நிர்வாணி என்று உனக்கு அறிவித்தவன் யார்... என்றார்” (ஆதி. 3:8-11).

நாம் வேதாகமத்தை வாசிக்கத் துவங்கும்போது, தேவனோடு சரியான வகையில் தொடர்புகொள்ளுவதைக் குறித்த இரண்டு கொள்கைகளைக் கற்றுக் கொள்கிறோம். முதலாவதாக, நாம் பாவம் செய்யும்போது, தேவன் உடனடியாக நம்மைத் தேடி, நம்மோடு உறவைச் சீரமைக்கும்படி தாமே தொடர்புகொள்ளுகிறார். பெரும்பாலும் நாம் அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்டு ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுகிறோம் என்பதையும் நாம் அறிகிறோம்.

தேவன் தமது சிருஷ்டிகளோடு தொடர்புகொள்ளுகிறார் என்பதே இந்த உருவகத்திலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ளும் அற்புதமான சத்தியமாகும். ஒரு சத்தம் தொடர்புகொள்ளுகிறது. அவர்கள் பகலின் குளிர்ச்சியான வேளையில் தோட்டத்தில் உலாவுகிற தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்டார்கள், தேவனுடைய பிரசன்னத்திலிருந்து தங்களை ஒளித்துக்கொண்டார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவருடைய சத்தம் அவருடைய பிரசன்னத்தை வெளிப்படுத்தியது அல்லது அது அவருடைய பிரசன்னத்திலிருந்து வந்த ஒரு வெளிப்பாடாக இருக்கிறது.

வேதாகமத்தின் துவக்கத்திலேயே அன்றும் இன்றும் காணப்படும் ஒரு அற்புதமான காரியத்தை நாம் காண்கிறோம். தேவன் மனுக்குலத்தோடு தொடர்பு கொண்டு உறவு வைத்துக்கொள்ள விரும்புகிறார். ஆனால் மனுக்குலமோ தேவனுடைய நிபந்தனையில்லாத அன்பின் அந்த அழகானதும் அற்புதமானது மான வெளிப்பாட்டிலிருந்து தன்னை ஒளித்துக்கொள்ளுகிறது. மனிதனோடு தேவன் முதலாவதாகப் பேசிய நான்கு காரியங்களும் கேள்விகளாக இருக்கின்றன. “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்பது முதலாவது கேள்வியாகும். தேவன் ஏன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார்? அவர்கள் எங்கேயிருக்கிறார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியாதா? நிச்சயமாக அவருக்குத் தெரியும். தாங்கள் இழந்துபோனவர்கள் என்பதை அவர்கள் அறியாதபடியால், அவர்கள் அறிக்கையிடுவது அவசியம் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

தாங்கள் இழந்துபோயிருக்கிறோம் என்பதே இழந்துபோனவர்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய முதலாவது காரியமாகும். எனவே தேவன் “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்று கேட்கிறார். “நாங்கள் எங்கேயிருக்கிறோம் என்பதை உமக்குச் சொல்லுவோம். உமது சத்தத்தை நாங்கள் கேட்கிறோம். உமது சத்தத்தை நாங்கள் கேட்கக் கூடாத வகையில் தொலைவாகச் சென்றுவிடவில்லை. ஆனால் உமது சத்தத்தை நாங்கள் கேட்கும்போது, அது எங்களைக் கலங்கச் செய்கிறது. ஏனென்றால் நாங்கள் நிர்வாணிகள் என்பதை ஒரு பிரகாசமான வெளிச்சத்தைப்போல அது காட்டுகிறது. நாங்கள் தொடர்ந்து உமது சத்தத்துக்குச் செவிகொடுத்துக் கொண்டிருப்போமானால், நீர் எங்கள் நிர்வாணத்தை வெளிப்படுத்திவிடுவீர் என்பதை நாங்கள் அறிவோம். அதை நாங்கள் விரும்பாதபடியால், எங்களை ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இங்கேதான் நாங்கள் இருக்கிறோம்” என்பதே அவர்களுடைய பதிலின் சாராம்சமாகும்.

“பகலில் குளிர்ச்சியான வேளையிலே தோட்டத்தில் உலாவுகிற தேவனாகிய கர்த்தருடைய சத்தத்தை அவர்கள் கேட்டார்கள்” என்று நாம் வாசிக்கும்போது, அது நமக்குப் புதிராக இருக்கிறது. ஒரு சத்தம் உலாவுவதை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா அல்லது ஒரு சத்தம் உலாவுவதை நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்களா? அதை நீங்கள் பார்ப்பீர்களா அல்லது கேட்பீர்களா? எது சாத்தியமாகும்? இது தேவன் நம்மோடு எப்படித் தொடர்புகொண்டு, உறவை உறுதிப்படுத்துகிறார் என்பதையும் நாம் எப்படி அவரோடு தொடர்புகொண்டு உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்ள முடியும் என்பதையும் குறித்த ஆழமான சத்தியத்தை வெளிப்படுத்தும் உருவக மொழியாகவே இருக்க வேண்டும். நான் இதை ஒரு உருவகம் என்று குறிப்பிடுகிறபடியால் இது ஒரு புராணக்கதையாகிவிடாது. ஒரு உருவகத்தில் மக்களும், இடங்களும், காரியங்களும் ஆழமான அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒரு சத்தம் தொடர்புகொள்ளுகிறது. அவர்கள் தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்டார்கள். தேவனுடைய பிரசன்னத்திலிருந்து அவர்கள் தங்களை ஒளித்துக் கொண்டார்கள். அவருடைய சத்தம் அவருடைய பிரசன்னத்தை வெளிப்படுத்தியது அல்லது அவருடைய பிரசன்னத்திலிருந்து வரும் ஒரு வெளிப்பாடாக இருந்தது. அவர்கள் உண்மையில் அந்தச் சத்தத்திலிருந்து தங்களை ஒளித்துக்

கொள்ளவில்லை, அவர்கள் தேவனுடைய பிரசன்னத்திலிருந்தே தங்களை ஒளித்துக்கொண்டார்கள்.

ஆதாமோடும் ஏவாளோடும் உறவை நாடித் தேவன் தோட்டத்துக்கு வந்தார். அவர்கள் பாவம் செய்துவிட்டார்கள் என்பதை அவர் அறிந்திருந்த படியால் தாமாகவே முன்வந்து அவர்களோடு தொடர்புகொண்டு உறவை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள முயன்றார். தேவன் இன்றும் எவ்வாறு நம்மை நாடி நம்மோடு தொடர்புகொண்டு உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறார் என்பதற்கு இது ஒரு உருவகமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் நமது வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தின் காரணமாக நாம் தேவனோடு அந்த உறவைப் பெற்றிருப்பது அத்தியாவசியமானதாக இருக்கிறது. அன்றும் இன்றும் பாவிளாகிய நம்மீது தேவன் கொண்டிருக்கும் நிபந்தனையில்லாத அன்புக்கு இந்த ஆழமானதும் அழகானதுமான கதை ஒரு அற்புதமான உருவகமாக இருக்கிறது.

தாங்கள் எங்கேயிருக்கிறோம் என்பதை முதலாவது மனிதனும் பெண்ணும் தேவனிடம் கூறியபோது தேவன் அவர்களிடம் “நீ நிர்வாணி என்று உனக்கு அறிவித்தவன் யார்?” என்று கேட்கிறார். இந்த நிகழ்ச்சியை நீங்கள் வாசிப்பீர்களானால், தேவன்தாமே அவர்களை அந்தத் தோட்டத்தில் வைத்து, சில குறிப்பிட்ட மரங்களின் கனிகளைப் புசிக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருப்பதைக் காண்பீர்கள். அவர்கள் அந்தக் கட்டளையை மீறிக் கனியைப் புசித்தவுடனே தாங்கள் நிர்வாணிகள் என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள். தேவன் அதன்பிறகு இன்னும் அவர்களோடு தொடர்புகொள்ளாத நிலையிலேயே அவர்கள் தாங்கள் நிர்வாணிகள் என்பதை அறிந்துகொண்டார்கள்.

தமது இரண்டாவது கேள்வியின்மூலம் அவர்கள் தாங்கள் நிர்வாணிகள் என்று அறிந்துகொண்ட அந்தக் கணத்துக்குத் தேவன் அவர்களைக் கொண்டு செல்லுகிறார். “உங்களைக் குறித்து நீங்கள் ஆவிக்குரியரீதியாக நிர்வாணிகள் என்று அறிந்துகொண்ட அந்த வேளையில், அதை உங்களுக்குச் சொல்லியது யார் என்று நினைக்கிறீர்கள்?” என்பதே அவருடைய கேள்வியாகும். (உண்மையில், எபிரெய மொழியில் ‘நீ நிர்வாணி என்று உனக்கு அறிவித்தவன் யார்?’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. ‘நீ நிர்வாணி என்பதை நீ அறியும்படி செய்தவன் யார்?’ என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.) “அப்போது உங்களோடு நான் தொடர்புகொண்டிருக்கிறேன் என்பதை நீங்கள் அறியவில்லையா? ஒரு பெரிய அற்புதம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா?” என்பதே தேவனுடைய கேள்வியாகும். தேவன் இன்று நம்மோடும் இதே வகையில் தொடர்புகொள்ளுகிறார். அந்த அற்புதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் உணரவதில்லை. அன்று வேதாகமத்தின் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் சொன்னதுபோலவே, இன்றும் மனிதர்கள் தங்கள் சிருஷ்டிகரோடு பெறக்கூடிய அந்தத் தொடர்பு அல்லது உறவின் அற்புதத்தை அவர் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

தேவனோடு தொடர்புகொள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தை ஒதுக்கு மளவுக்கு நீங்கள் அந்தத் தொடர்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறீர்களா? “நீங்கள் தேவனோடு தனிமையில் அமைதியான வேளையைக் கழிக்க விரும்புவீர்களானால், மனிதர்கள் படுக்கையைவிட்டு எழுவதற்கு முன்பாகவோ

அல்லது அவர்கள் படுக்கைக்குச் சென்றபின்போ அதைச் செய்ய வேண்டும்’’ என்று டி. எல். மூடி சொல்லியிருக்கிறார். தேவனோடு தொடர்புகொள்ளுவதற்காக மக்கள் படுக்கைக்குச் சென்றபின்னர் விழித்திருப்பதோ அல்லது அவர்கள் எழுந்ததற்கு முன்னர் எழுந்தோ முக்கியமான காரியம் அல்லவா?

யோவான் நான்காம் அதிகாரத்தில் இயேசுவானவர் கிணற்றினருகே ஒரு பெண்ணைச் சந்திப்பதைப் பற்றி நாம் வாசிக்கும்போது, யூதர்களுக்கோ அல்லது சமாரியர்களுக்கோ ஆராதிப்பது குறித்து அசாதாரணமானதாக இருக்கும் ஒரு சத்தியத்தை அவர் எடுத்துக் கூறினார். தேவனைக் குறித்த யூதர்களின் அணுகுமுறைக்கும் சமாரியர்களின் அணுகுமுறைக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டைப்பற்றி அவர்கள் விவாதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ‘‘யூதர்களாகிய நீங்களோ எருசலேமில் உங்கள் ஆலயத்தில் தேவன் இருப்பதாகக் கூறுகிறீர்கள். அவர் இங்கே கெரிசீம் மலையில் இருப்பதாக நாங்கள் சொல்லுகிறோம். யார் சொல்லுவது சரி?’’ என்று அந்தப் பெண் கேட்டாள். ‘‘இன்று கிறிஸ்தவ மதத்தில் பல்வேறு பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இதில் எந்தப் பிரிவு சரியானது?’’ என்பது நமது காலத்தில் கேட்கும் கேள்வியாக இருக்கிறது.

இயேசுவானவர் அவளுடைய கேள்விக்குப் பதிலளித்தபோது அவர் கூறியதின் சாராம்சம் இதுவாகும்: ‘‘தேவனை எவரும் தனிப்பட்ட முறையில் உரிமைகொண்டாட முடியாது. தேவன் ஆவியாக இருக்கிறார். அவரை மெய்யாகவே ஆராதிப்பவர்கள் ஆவியில் அவரை ஆராதிக்க வேண்டும். தம்மை மெய்யாகவே ஆவியோடு ஆராதிக்கும் மக்களைத் தேவன் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்.’’ மறைந்த ஏ. டபிள்யூ. டோசர் ‘‘தேவன் குறிப்பாக ஊழியர்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஏராளமான ஊழியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் ஆராதிப்பவர்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் தான் கொஞ்சமாக இருக்கிறார்கள்’’ என்று அடிக்கடி சொல்லியிருக்கிறார்.

சமாரியப் பெண்ணால் குறிப்பிடப்படும் யூதர்களின் ஆராதிப்பு ஒழுங்கு முறை தேவன் மோசேயிடம் தமது மக்கள் எவ்வாறு ஆராதனையில் தம்மை அணுக வேண்டும் என்று துவக்கத்தில் அவர்களுக்குக் கொடுத்த ஒழுங்குமுறையாகும். யாத்திராகம புத்தகத்தில் மோசே இந்த வழிமுறைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

ஒரு சிறிய ஆசரிப்புக் கூடாரத்தை உருவாக்கும்படி தேவன் மோசேயிடம் கூறினார். அதில் மகா பரிசுத்த ஸ்தலம் என்ற உள்ளான அறை இருந்தது; அதில் உடன்படிக்கைப் பெட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. ‘‘என் பிரசன்னம் அந்த உடன்படிக்கைப் பெட்டியோடு இருக்கும்’’ என்று தேவன் மோசேக்குச் சொல்லியிருந்தார். தாவீதைப் போன்ற மக்கள் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை நாடித் தொடர்ந்து கூடாரத்தில் இருந்தார்கள். அந்தப் பரிசுத்தமான மரப்பெட்டியில் தேவனுடைய ஷேக்கினா மகிமை மெய்யாகவே வாசம்பண்ணியது. எனவேதான் சிறையிருப்பில் இருந்தபோதும், தானியேல் எப்போதும் எருசலேமின் திசையைப் பார்த்துத் தேவனை ஆராதித்தார். எருசலேமிலிருந்த ஆலயத்தில் தேவனுடைய தெய்வீக பிரசன்னம் மெய்யாகவே வாசம்பண்ணியது.

‘‘இனிமேலும் இப்படியிருக்கப் போவதில்லை. நீங்கள் எந்த இடத்திலும் தேவனை அணுகி, அவரை ஆராதிக்கக்கூடிய வகையில் அவர் எங்கும்

இருக்கிறார். அவரை ஆராதிப்பவர்கள் ஆவியோடும் உண்மையோடும் அவரைத் தொழுதுகொள்ள வேண்டும்’’ என்பதே இயேசுவானவருடைய பதிலின் சாராம்சமாகும். ஒருவேளை அவர் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மிகவும் வல்லமையான சத்தியத்தைத் தீர்க்கதரிசனமாக முன்னுரைத்திருக்கலாம்: ‘‘உங்கள் சரீரமானது தேவனுடைய ஆலயமாயிருக்கிறது என்பதை நீங்கள் அறியீர்களா?’’ மேலும், ‘‘கிறிஸ்துவானவர் மகிமையின் நம்பிக்கையாக உங்களுக்குள் இருப்பதே அந்த இரகசியம்’’ (1 கொரி. 6:19; கொலோ. 1:27). எனவே இன்று நம்மைப் பொருத்தவரையில், தேவனோடு தொடர்புகொள்ளுவது என்பது, எந்த இடத்திலிருந்தும் அவரோடு தொடர்புகொள்ள முடியும் என்பதை உணர்ந்து, அதற்காக ஒரு இடத்தையும் நேரத்தையும் ஒதுக்குவதாகும்.

இயேசுவானவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டபோது நாத்தான்வேல் ‘‘நாசரேத்திலிருந்து யாதொரு நன்மை உண்டாகக் கூடுமா?’’ என்று கேள்வியெழுப்பினார். இயேசுவானவர் நாத்தான்வேலைச் சந்தித்தபோது, ‘‘இதோ, கபடற்ற உத்தம இஸ்ரவேலன்’’ என்று கூறினார் (யோவான் 1:47). ‘‘நீர் என்னை எப்படி அறிவீர்?’’ என்று நாத்தான்வேல் கேட்டபோது இயேசுவானவர் சாரம்சமாக ‘‘நீ அத்திமரத்தின்கீழிருந்து பேசியபோது, என்னோடுதான் பேசினாய்’’ என்று பதிலளித்து அவரை வியப்படையச் செய்தார்.

உடனடியாக நாத்தான்வேல் ‘‘நீர் தேவனுடைய குமாரன், நீர் இஸ்ரவேலின் ராஜா’’ என்று அறிக்கையிட்டார். நாத்தான்வேல் பயபக்தியுள்ள ஒருவராக இருந்தார். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு அத்திமரத்தடியில் தேவனை ஆராதித்தார் என்பது தெரிகிறது. தேவனையும் நாத்தான்வேலையும் தவிர வேறு ஒருவருக்கும் அது தெரியாது. உங்களுக்கென ஒரு அத்திமரம் இருக்கிறதா? நீங்கள் தேவனோடு தொடர்புகொள்ளும்படி நேரத்தையும் இடத்தையும் ஒதுக்கியிருக்கிறீர்களா?

ஜெபம் என்பது தேவனோடு உரையாடுவதாகும் என்பது ஜெபத்தைக் குறித்த எனக்குப் பிடித்தமான விளக்கமாகும். நீங்கள் உரையாடுவதில் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பீர்களானால் ஒவ்வொரு உரையாடலிலும் இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்திருப்பீர்கள்: நீங்கள் பேசும் வேளை மற்றும் அந்த மற்ற நபர் பேசும் வேளை. தேவனோடு நீங்கள் உரையாடும்போதும் இது உண்மையாக இருக்கிறது. நாம் பாவங்களை அறிக்கையிடும்போதும், அவரை ஆராதிக்கும்போதும் நம்மிடமிருந்து சில காரியங்களைக் கேட்க அவர் விரும்புகிறார். ஆனால் அவரை வியப்படையச் செய்யும் வகையில் அவருக்கு முன்னரே தெரியாத எதையும் நாம் சொல்லப் போவதில்லை. ஆனால், அவர் நம்மோடு தொடர்புகொள்ளும்போது, நாம் வேறு வகையில் அறிய முடியாத பல காரியங்களை நாம் அறியும்படி செய்கிறார். நம்மை மெய்யாகவே வியப்படைய வைக்கும் காரியங்களை நமக்கு அவர் தெரிவிக்கிறார்.

ஆதியாகமம் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் தேவன் ‘‘நான் உன்னோடு தொடர்புகொள்ளுகிறேன். நீ என்னோடு தொடர்புகொள்ளுவதை நான் விரும்புகிறேன். உன்னோடு உறவு வைத்துக்கொள்ள நான் விரும்புகிறேன். நான் உன்னை அறிவேன், நீ என்னை அறிய வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். நான் உன்னோடு தொடர்புகொள்ளுகிறேன். நீ என்னோடு தொடர்பு

கொள்ளுவதை நான் விரும்புகிறேன். என்னுடைய பிரசன்னத்தில் வந்து, என்னோடு தொடர்புகொண்டு, என்னை அறிந்து, என்னோடு உறவை ஏற்படுத்திக்கொள். என்னோடுள்ள உன் உறவுக்காக நீ ஒரு நேரத்தையும் இடத்தையும் ஒதுக்கிவைப்பாயானால், நான் உன்னை அங்கே சந்திப்பேன்’’ என்று சொல்லுகிறார்.

உலகத்திலேயே மிக முக்கியமான உறவையும், மிக முக்கியமான தொடர்பு கொள்ளுதலையும் மோசே இங்கே சித்திரிக்கிறார். இந்தத் தொடர்புகொள்ளுதலின் நோக்கம் என்ன? தேவனை அறிந்து, அவரை ஆராதிப்பதே இந்தத் தொடர்புகொள்ளுதலின் நோக்கமாகும். அவரை அறிவது என்றால் அவரை நேசிப்பதாகும். ஆராதிப்பது என்பது அவர்மீதான உங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்துவதாகும். அவரை நோக்கி ஜெபித்து, பேதுரு கூறுவதுபோல அவர்மீது நமது கவலைகளை வைத்து, அவர் நம்மீது அக்கறைப்படுகிறார் என்பதைக் கண்டுகொள்ளுவதும் இதன் நோக்கமாகும். உங்கள் தோல்விகளுக்கு இரக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், உங்களுக்குத் தேவையேற்படும் வேளைகளில் அவருடைய கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் அவருடைய கிருபாசனத்தண்டையில் வருவதும் இந்தத் தொடர்புகொள்ளுதலின் நோக்கமாகும் (1 பேதுரு 5:7; எபி. 4:17).

நமக்குநாமே தொடர்புகொள்ளுதல்

தனிமையில் ஒரு துறவியைப் போல வாழ்ந்த ஒரு மனிதன் தனது எளிமையான மரவீட்டுக்கு அருகிலிருந்த ஒரு தபால் நிலையத்துக்குச் சென்றான். அங்கே பல கடிதங்களைக் கையில் ஏந்தியபடி சந்தோஷத்தோடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த மற்றொருவருவனைக் கண்டான். இந்த மனிதன் தபால்களை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிய மனிதனிடம் “உன்னுடைய பேச்சை நீ கேட்டு எவ்வளவு காலம் ஆகிவிட்டிருக்கிறது?” என்று கேட்டான்.

இது சுவாரசியமான காரியமாக இருக்கிறது அல்லவா? உங்களுடைய பேச்சை நீங்கள் கேட்டு எவ்வளவு காலம் ஆகிவிட்டிருக்கிறது? மற்றவர்களுடைய பேச்சை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களுடைய பேச்சைக் கேட்டு எவ்வளவு காலம் ஆகிவிட்டிருக்கிறது? உங்களுடைய பேச்சை உங்களால் கேட்க முடியுமா? உங்களுக்கு நீங்களே பேசிக்கொண்டால் அது பைத்தியக்காரத்தனம் என்று நினைக்கிறீர்களா? “எனக்கு நானே பேசிக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் அப்போது மட்டுமே நான் புத்திசாலியான ஒரு வனைப் பற்றிப் புத்திசாலியான ஒருவனிடம் பேசுகிறேன்’’ என்று ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

காட்டில் வசித்த அந்த மனிதனின் கேள்வி, உங்களுக்கு நீங்களே கேட்டுக்கொள்ளுவது உங்கள் சொந்த இருதயத்திலும் மனதிலும் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிவது ஆகியவைகளின் ஆவிக்குரிய ஒழுங்கைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. தாவீதும் இதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். “உங்கள் படுக்கையிலே உங்கள் இருதயத்தில் பேசிக்கொண்டு அமர்ந்திருங்கள்’’ (சங். 4:4). நமது இருதயத்தை அமைதலாக்கி நாம் மௌனமாகத் தியானிக்கும்போது நாம் அறியவேண்டுமென்று தேவன் விரும்பும் காரியங்களைச் சிந்திக்க

முடிகிறது. அந்தக் காரியங்களுக்கு எப்படிப் பதிலளிப்பது என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. நாம் தனிமையில் இவ்வாறு அமைதியாகத் தியானிக்கா விட்டால், நாம் தேவ மகிமைக்காக இருக்க வேண்டிய இடத்தைப் பற்றிய அறிவோடு நம்மால் வாழ முடியாது.

உங்களுக்கு நீங்களே பேசிக்கொள்ள வேண்டும், இரவில் உங்களை நீங்களே சந்திக்க வேண்டும் என்று தாவீது நான்காம் சங்கீதத்தில் சொல்லுகிறார். இந்தச் சங்கீதத்தை எழுதியபோது தாவீது துன்பத்தில் இருந்தார். அவரால் தூங்க முடியவில்லை என்றபடியால் அவர் தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவர் படுக்கையில் தனது இருதயத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தார். இந்தப் பேச்சின் நோக்கம் என்ன? நாம் இதைத் தியானித்தல் அல்லது சிந்தித்துப்பார்த்தல் என்று அழைக்கிறோம். தான் தேவனுக்குச் செவிகொடுக்கும்போது அவர் தான் அறியும்படி செய்யும் காரியங்களுக்கு எப்படிப் பதிலளிப்பது என்று தாவீது தியானதித்துக்கொண்டிருந்தார்.

தேவனோடுள்ள நமது தொடர்புகொள்ளுதலின் மற்றொரு பரிமாணத் தையும் நாம் நான்காம் சங்கீதத்தில் பார்க்கிறோம். தேவனோடுள்ள உரையாடலின் மானிடப் பரிமாணத்தைத் தான் ஏற்கெனவே கண்டிருப்பதாகத் தாவீது கூறுகிறார். “பக்தியுள்ளவனைக் கர்த்தர் தமக்காகத் தெரிந்துகொண்டா ரென்று அறியுங்கள்; நான் கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிடுகையில் அவர் கேட்பார்’’ என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார். ஜெபமாகிய உரையாடலில் மனிதன் தேவனோடு பேசுவதுபோலத் தானும் பேசியிருப்பதைத் தாவீது அறிந்திருந்தார்.

ஆண்டவர் நெருக்கத்திலிருந்த தனக்கு விசாலமுண்டாக்கியிருக்கிறார் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார். எப்போது நாம் தேவனோடு மெய்யாகவே தொடர்புகொள்ளுகிறோம்? என்ன செய்வதென்று அறியாத ஒரு பிரச்சினையை எதிர்கொள்ளும்போது நாம் தேவனோடு தொடர்புகொள்ளுகிறோம் அல்லவா? நம்மில் பெரும்பாலானோர் அப்போதுதான் தேவனோடு பேசுகிறோம். இப்படிப்பட்ட வகையில் தேவனோடு தொடர்புகொள்ளுவதை நான் குறை கூறவில்லை. வாழ்க்கைப் புயல்கள் தாக்கும்போது தேவனை நாடும் “புயல் இறையிலலுக்காக’’ நான் தேவனுக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.

நம்மைத் தேவனை நோக்கித் திரும்பும்படி செய்யும் எந்தச் சிக்கலோ அல்லது துன்பமோ தேவனுடைய குறுக்கிடுதலாக இருக்கிறது; நமது விசுவாசத்தை வளரச் செய்வதற்கு அது தேவனுக்கு ஆவிக்குரிய வாய்ப்பைக் கொடுக்கிறது. இப்படிப்பட்டதொரு குறுக்கிடுதலே தங்கள் வாழ்க்கையில் மிகவும் முக்கியமான நிகழ்ச்சியாக இருக்கிறது என்று பயபக்தியுள்ள பலர் சொல்லுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அதிகமான நெருக்கத்தின் வேளையிலேயே மனிதர்கள் தேவனோடு மெய்யாகவே தொடர்புகொள்ளு கிறார்கள். “நான் துன்பத்தில் தவித்தபோது நீர் உம்மை உண்மையுள்ளவராக எனக்குக் காட்டினீர். நான் வேதனைப்படும்போது நீர் மெய்யாகவே என்னோடு தொடர்புகொண்டீர். நானும் மெய்யாகவே உம்மோடு தொடர்புகொண்டேன்’’ என்பதே நான்காம் சங்கீதத்தில் தாவீது கூறுவதின் சாராம்சமாகும். வரலாற்றிலிருந்தும் இந்தச் சங்கீதங்களிலிருந்தும் தாவீதின் வாழ்க்கையை நீங்கள்

அறிந்து கொண்டிருப்பீர்களானால், அவர் தனது வாழ்க்கையில் பல சந்தர்ப்பங்களில் இந்தச் சங்கீதத்தைக் கூறியிருக்க முடியும் என்பதை அறிவீர்கள்.

தான் இந்தக் காரியங்களைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பதாகக் கூறும் தாவீது தேவனோடுள்ள உரையாடலின் மற்றொரு முக்கியமான பரிமாணத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறார்: “நீதியின் பலிகளைச் செலுத்தி, கர்த்தர்மேல் நம்பிக்கை யாயிருங்கள். எங்களுக்கு நன்மை காண்பிப்பவன் யார் என்று சொல்லுகிறவர்கள் அநேகர்” (சங். 4:5-6).

நாம் அடிக்கடி எடுக்க வேண்டியிருக்கும் தீர்மானங்களைப் போன்ற ஒரு தீர்மானத்தைத் தாவீது எடுக்க வேண்டியிருந்தது என்று நாம் யூகிக்கலாம். அவர் சரியான காரியத்தைச் செய்யலாம் அல்லது பயன்தரக் கூடிய காரியத்தைச் செய்யலாம். தான் சரியான காரியத்தைச் செய்தால் அதன் பின்விளைவுகள் அழிவுக்குள்ளாக்குபவையாக இருக்கும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். உண்மையில், தான் சரியான காரியத்தைச் செய்தால் எப்படிப் பிழைத்திருக்க முடியும் என்பதே அவருக்குத் தெரியவில்லை. எனவே அவர் பயன்தரக் கூடிய காரியத்தைச் செய்யும்படி தீர்மானித்தார். ஆனால் அவர் தேவனுடைய இருதயத்துக்கு ஏற்ற மனிதனாக இருந்தபடியாலும், முழுமையான நன்னெறிக்கும் நேர்மைக்கும் அவர் ஒப்படைப்புக்கொண்டிருந்தபடியாலும் அவரால் தூங்க முடியவில்லை. இதுவே தாவீது தன்னோடும் தேவனோடும் உரையாடுவதற்குப் பின்னணியாக இருக்கிறது.

தேவனோடும் தனது சொந்த இருதயத்தோடும் தொடர்புகொண்ட பிறகு, அவர் தான் செலுத்த வேண்டிய பலிகளைச் செலுத்தி, தொடர்ந்து கர்த்தர்மீது தனது நம்பிக்கையை வைத்திருக்கும்படி தீர்மானிக்கிறார். அவரைச் சுற்றிலும் இருந்தவர்கள், எல்லோரும் செய்கிறபடி நலமளிக்கிற காரியத்தைச் செய்யாமல், சரியான காரியத்தைச் செய்யுமளவுக்குப் போதிய விகவாசமும் நேர்மையும் கொண்ட ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்ததே தாவீதின் இந்தத் தீர்மானத்துக்குத் தூண்டுதலாக இருந்தது. தேவன் ஆதாமிடமும் ஏவாளிடமும் கேட்டதுபோல “உனக்கு அறிவித்தவன் யார்?” என்ற கேள்வியை நாம் தாவீதிடம் கேட்போமானால், தேவனே தனக்கு இப்படிச் செய்யும்படி அறிவித்தார் என்று அவர் பதிலளிப்பார். சரியான காரியத்தைச் செய்வதற்காக எந்தத் தியாகத்தையும் செய்து, பிழைத்திருப்பதற்காகத் தேவன்மீது நம்பிக்கை வைத்திருக்கும்படி அவர் தீர்மானித்திருந்தார்.

சங்கீத புத்தகம் முழுவதிலும் நாம் தாவீது தேவனோடு உரையாடிய இந்தச் சங்கீதத்தைப் போன்ற ஜெப சங்கீதங்களைப் பார்க்க முடியும். இந்தச் சங்கீதக் காரர்கள் தங்கள் விண்ணப்பங்களைத் தேவனிடம் தெரிவித்து, உரையாடலில் அவருடைய பங்காக அவரிடமிருந்து ஒரு பதிலைப் பெறுவதே ஒழுங்காக இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் காண முடியும். இந்த ஜெப உரையாடல் சங்கீதங்களுக்கு இருபத்தியிரண்டாம் சங்கீதம் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

சங்கீதக்காரர்கள் உரையாடுவதில் வல்லவர்களாக இருந்தார்கள். ஏனென்றால் தேவன் தங்கள் ஜெபத்துக்குப் பதிலாக அவர்களிடம் கூறும் வார்த்தைகளே ஜெப உரையாடல்களின் முக்கியமான பகுதி என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். இதன் மூலம் தேவன் தங்கள் ஜெபங்களைக் கேட்டிருக்கிறார்

என்பதை அவர்களால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. தேவனோடுள்ள தங்கள் உரையாடலின் மிக முக்கியமான பரிமாணத்தைத் தாங்கள் அனுபவிக்கிறோம் என்பதையும், தேவன் அவர்களிடம் கூறுவதை அவர்கள் செய்ய வேண்டும் என்பதையும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். நீங்கள் ஜெபிக்கும்போது தேவனோடு உரையாடுவதில் வல்லவராக இருக்கிறீர்களா? உரையாடலில் தேவன் நம்மோடு கூறுவதைப் பற்றி நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு மரியாளின் வார்த்தைகள் சரியான விதியாக இருக்கின்றன. கானாலூர் திருமணத்தில் இயேசுவானவர் தண்ணீரைத் திராட்சரசமாக மாற்றியபோது அவன் வேலைக்காரர்களிடம் “அவர் உங்களுக்கு என்ன சொல்லுகிறாரோ, அதின்படி செய்யுங்கள்” என்று சொன்னான்.

அத்தியாயம் ஐந்து மக்களோடு தொடர்புகொள்ளுவதற்குரிய விதிமுறைகள்

சமீபத்தில் நான் உங்களுக்கு ‘‘பிரச்சினைகளுக்குரிய வேதாகமரீதியான தீர்வுகள்’’ என்ற தலைப்பில் சில செய்திகளைக் கொடுத்தேன். நாம் அனைவரும் பல்வேறு வகையான பிரச்சினைகளைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறபடியால், நமக்கு உதவியாகத் தேவன் அனுபத்தாறு பரிசுத்தமான சிறு நூல்களை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று நாம் பார்த்தோம். எதிர்பார்ப்போடும் நம்பிக்கை யோடும் நாம் தேவனுடைய வார்த்தையைத் திறந்துபார்ப்போமானால், தேவன் நமது ஏவுதல்பெற்ற வார்த்தைகளில் நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்குச் செயல்பூர்வமான தீர்வுகளைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதைக் கண்டுகொள்ளு வோம்.

இந்தத் தொடர் செய்திகளில் பிரச்சினைக்குரிய உறவுகளைக் குறித்த வேதாகமரீதியான தீர்வுகளை நாம் பார்த்தோம். நீங்கள் பிரச்சினைக்குரிய உறவைக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? வேறொருவரோடுள்ள உறவில் நீங்கள் பிரச்சினையை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? அப்படியானால் வேதாகமத்தில் இதைப்பற்றிய பல போதனைகளை நீங்கள் காணலாம். பிறகு நாம் பாவகரமான கோபம் என்ற பிரச்சினையைப் பற்றிப் பார்த்தோம். பிரச்சினைக்குரிய உறவில் பெரும்பாலும் கோபம் முக்கியமான காரணமாக இருக்கிறது. பிறகு நீதியான கோபத்துக்கான தீர்வையும் நாம் பார்த்தோம். வேதாகமம் கூறுகிறபடி சிலவேளைகளில் கோபப்படுவது நீதியான காரியமாகும்.

இந்தத் தீர்வுகளில் ஒரு பொதுவான காரியம் காணப்படுவதை நாம் காணலாம். அதுவே தொடர்புகொள்ளுதலாகும். ஒரு பிரச்சினைக்குரிய உறவில் நாம் ஆவியின் கனியைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் பார்த்தோம்; ஏனென்றால் அது தேவன் அந்த உறவில் கிரியைசெய்வதற்கான கதவுகளைத் திறந்துகொடுக்கிறது. நாம் தேவனுக்குக் கதவைத் திறந்துகொடுப்போமானால், அந்தப் பிரச்சினைக்குரிய நபர் நம்முடைய பேச்சைக் கேட்கும்படியான வாய்ப்பு நமக்குக் கிடைக்கிறது. ‘‘எதிர் பேசுகிறவர்களுக்குப்’’ போதனையளிக்கும் வாய்ப்பை நாம் பெறுகிறோம். ‘‘போதிக்கக்கூடிய அந்த நேரத்தில்’’ நம்மால் அவர்களுக்குப் போதனையளிக்க முடியும். அப்போது அவர்களை விடுவிக்கக் கூடிய தேவனுடைய வார்த்தையின் சத்தியத்தை அவர்களுக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் (2 தீமோ. 2:23–26).

பிரச்சினைக்குரிய உறவுகளில் நாம் எவ்வாறு தொடர்புகொள்ளுவது என்பதை இந்தத் தீர்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. பாவகரமானதும் நீதியானதுமான

கோபத்தைப் பொருத்தவரையில், எந்தவொரு உறவிலும் ‘‘நான் செய்தது தவறு. அதற்காக நான் வருந்துகிறேன். என்னை மன்னியுங்கள்’’ அல்லது ‘‘நீங்கள் செய்தது தவறு. அது என்னை வேதனைப்படுத்தியது. என்றாலும் நான் உங்களை மன்னிக்கிறேன்’’ என்ற வார்த்தைகளே முக்கியமான வார்த்தைகள் என்று நான் குறிப்பிட்டேன். இந்த வார்த்தைகளின் மூலம் பல திருமண உறவுகளும் பிற உறவுகளும் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கின்றன; இவைகள் இல்லாதபடியால் பல உறவுகள் சீர்குலைந்து போயிருக்கின்றன.

சிலர் ‘‘நான் செய்தது தவறு’’ என்று ஒருபோதும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவர் இந்த மூன்று வார்த்தைகளையும் ஒருபோதும் சொல்ல மாட்டார்கள். வேறுசிலர் ‘‘நான் வருத்தப்படுகிறேன்’’ என்று சொல்லுவதே யில்லை. அப்படிச் செய்தால் தாங்கள் செய்தது தவறு என்று ஒப்புக்கொள்ளு வதாகிவிடும், தாங்கள் ஒருபோதும் தவறு செய்வதில்லை என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ‘‘என்னை மன்னிப்பீர்களா?’’ என்று அவர்கள் கேட்பதே யில்லை. அப்படிச் செய்தால் அது தங்கள் உறவில் மற்றவர்களுக்குத் தங்களைக் கீழ்ப்படுத்திவிடும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். எனவே அந்த உறவு சிதைந்துபோகிறது.

‘‘நான் செய்தது தவறு. என்னை மன்னிப்பீர்களா?’’ அல்லது ‘‘நீங்கள் செய்தது தவறு (நீங்கள் அதை ஒப்புக்கொண்டாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி), நான் வேதனைப்படுகிறேன். என்றாலும் உங்களை மன்னிக்கிறேன்’’ என்ற எளிய வார்த்தைகள் திருமண உறவைக் காத்துக்கொள்ளும்; பிற உறவுகளையும் சீர்ப் படுத்தும். இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதோ அல்லது சொல்லாமலிருப்பதோ தொடர்புகொள்ளுதலைப் பொருத்ததாகும்.

தொடர்புகொள்ளுதல் என்றால் என்ன?

தொடர்புகொள்ளுதலின் கொள்கைகளை விளக்குவதற்காக ஒரு கல்லூரிய் பேராசிரியர் ஒரு அசாதாரணமான பாடத்தைப் போதிக்கும்படி தீர்மானித்தார். அவர் ஒருநாள் வேண்டுமென்றே வகுப்புக்குத் தாமதமாக வந்தார். அவர் எதிர்பார்த்தபடி மாணவர்கள் உரத்த குரலில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர் வேகமாகத் தனது மேசையருகே சென்று மேசையின்மீது தனது கைமுட்டியால் வேகமாகக் குத்தினார். ‘‘முழுவதுமாகக் காட்டுக் கூச்சல் போடுங்கள்’’ என்று கத்தியபடி அவர் வேகமாகக் குத்தியது துப்பாக்கிக் குண்டு பாய்ந்ததுபோல ஒலியை எழுப்பியது, அடுத்த கணம் எல்லோரும் நிசப்தமானார்கள்.

நாம் மற்றவர்களோடு தொடர்புகொள்ளுவதில் ஏழு சதவீதம் மட்டுமே வார்த்தைகளினால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது என்பதை அவர் இவ்வாறு செயல் பூர்வமாக மாணவர்களுக்குப் போதித்துவிட்டார். நாற்பத்து நான்கு சதவீதத்தை நமது சரீர அசைவின் மூலமாக நாம் வெளிப்படுத்துகிறோம். நாற்பத்தொன்பது சதவீதத்தை நாம் பேசும்போது சொற்களில் காட்டும் ஏற்ற இறக்கத்தின்மூலமாக வெளிப்படுத்துகிறோம். தான் ‘‘முழுமையாகக் காட்டுக் கூச்சல் போடுங்கள்’’ என்று கத்தியது ஏழு சதவீதம் மட்டுமே என்று அந்தப் பேராசிரியர் மாணவர் களிடம் விளக்கினார். அவருடைய செய்தியின் எஞ்சிய தொண்ணூற்று மூன்று சதவீதத்தையும் அவருடைய கோபமான உடலசையும், அவருடைய சத்தமான

பேச்சுத் தொனியும் வெளிப்படுத்தின. “உங்கள் பேச்சை நிறுத்துங்கள்!” என்ற அவருடைய செய்தி வல்லமையான வகையில் தெரிவிக்கப்பட்டது.

தொடர்புகொள்ளாதல் குறித்த இதே கொள்கை திருமண உறவுக்கும் பிற உறவுகளுக்கும் கூட முக்கியமானதாகும். “நாங்கள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்புகொள்ளுவதேயில்லை” என்று பல தம்பதியர் போதகரிடமோ அல்லது திருமண ஆலோசகரிடமோ தெரிவிக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பேராசியர் போதித்த செயல்பூர்வமான பாடத்தின் அடிப்படையில், அந்தத் தம்பதியர் தங்களுக்கிடையே பேசிக்கொள்ளாவிட்டாலும், வேறுவகையில் தொடர்பு கொள்ளுகிறார்கள் என்பதை நம்மால் கூற முடியும். அவர்கள் எப்படித் தொடர்பு கொள்ளுகிறார்கள், எதைத் தெரிவிக்கிறார்கள் என்பதில் வேறுபட்டாலும், கணவனும் மனைவியும் எப்போதும் ஒருவரோடொருவர் தொடர்புகொள்ளுகிறார்கள் என்பதே உண்மையாகும்.

தொடர்புகொள்ளாதல் என்றால் “பேச்சு, சைகை அல்லது வேறு வழிகளில் செய்தியை அல்லது கருத்துக்களைத் தெரிவித்துப் பெறுதல்” என்று அர்த்தமாகும். இந்த “வேறு வழிகளின்” மூலமாகவே திருமண உறவிலோ அல்லது பிற உறவுகளிலோ தொடர்புகொள்ளாதல் துவங்குகிறது. ஒரு புன்சிரிப்புக்கூட அதிகமான அளவு ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையையும் நேசத்தையும் தெரிவிக்க முடியும். முகத்தைச் சுழித்தல் அதிகமான அளவு கோபத்தையும் வெறுப்பையும் தெரிவிக்க முடியும். ஒரு பெண் கதவை வேகமாக மூடிக்கொண்டு போகும்போதும், ஒரு ஆண் சுவற்றில் வேகமாகக் குத்தும்போதும் அவர்கள் தங்கள் உணர்வுகளைத் தெரிவிக்கிறார்கள் அல்லவா?

ஒரு கணவனும் மனைவியும் ஒருவருக்கொருவர் பேசுவதை நிறுத்தி விட்டாலும், மௌனமாக வெறுப்பைத் தெரிவிக்கும்போது அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்புகொள்ளுகிறார்கள் அல்லவா? “என் கணவர் என்னோடு பேசாதிருக்கும்போது, அவர் என்ன சொல்லுகிறார் என்பதற்கு அதிகக் கவனத்தோடு செவிகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது” என்று புத்திசாலியான ஒரு மனைவி சொல்லியிருக்கிறாள்.

விளக்கை எரியச் செய்யுங்கள்

பாக்கிரியாக்கள் என்ற நுண்ணுயிரிகள் இருளிலேயே பெருக்கமடைகின்றன. வெளிச்சத்தில் அவைகளால் உயிர்வாழ முடியாது. ஒரு கணவனும் மனைவியும் ஒரு வலுவான திருமண உறவை வளர்த்துக்கொள்ள விரும்புவார்களானால், தொடர்புகொள்ளாதல் குறித்த அவர்களுடைய பிரச்சினைகளாகிய பாக்கிரியாக்களை அழித்துப்போட, “பிரகாசமான விளக்கு” என்ற சரியான தொடர்புகொள்ளாதைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அப்படி அவர்கள் செய்வார்களானால், பெரும்பாலான இந்தப் “பாக்கிரியாக்கள்” அழிந்துபோகும். நல்ல தொடர்புகொள்ளாதலின் மூலம் அழிந்துபோகாமல் எஞ்சியிருக்கும் “பாக்கிரியாக்களை” எதிர்த்துப் போராட அவர்களால் முடியும். எல்லா வகைப்பட்ட உறவுகளிலும் இதுவே உண்மையாகும்.

தொடர்புகொள்ளாதல் பற்றிய இந்த விளக்கத்தின் அடிப்படையில் எப்போதுமே தொடர்புகொள்ளாதலில் இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன

என்பதை என்னால் சுட்டிக்காட்ட முடியும். தொடர்புகொள்ளாதல் என்பது “செய்திகளையும், கருத்துக்களையும் கொடுத்துப் பெறுவதாகும்.” அதாவது திருமண உறவிலும் பிற உறவுகளிலும் கொடுக்கும் பரிமாணம் என்றும் பெற்றுக் கொள்ளும் பரிமாணம் ஒன்றும் இருக்கிறது. இந்த விளக்கத்தின்படி உறவுகளுக்கிடையேயுள்ள தொடர்புகொள்ளாதல் குறித்த பிரச்சினைகளிலும் இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன என்று என்னால் கூற முடியும். சில வேளைகளில் கொடுப்பவரின் பக்கத்திலும், சில வேளைகளில் பெறுபவரின் பக்கத்திலும் பிரச்சினை இருக்கலாம்.

தனது திருமண உறவில் தொடர்புகொள்ளாதலிலுள்ள பிரச்சினையைப் பற்றி ஒரு பெண் “நானும் என் கணவரும் புதிதானதொரு தீவில் வசிப்பதுபோல இருக்கிறது. என் படகைக் கரையில் நிறுத்தும்படி நான் இருபது ஆண்டுகளாகச் சுற்றிவந்தாலும் ஒரு இடத்தையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை” என்று குறிப்பிட்டாள்.

நீங்களும் உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையும் வெவ்வேறான தீவுகளில் வசிப்பதாகவும், வானொலி மட்டுமே உங்களுக்கு இடையேயுள்ள தொடர்பு என்றும் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். நீங்கள் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் தொடர்புகொள்ள வேண்டுமானால் இரண்டு காரியங்கள் நடைபெற வேண்டும். உங்களில் ஒருவர் வானொலிப் பெட்டியைத் திறந்து மற்றவருக்குச் செய்தியனுப்ப வேண்டும். மற்றவர் தனது வானொலிப் பெட்டியைத் திறந்து, சரியான அலைவரிசையைக் கண்டுபிடித்து, அந்தச் செய்தியைப் பெற வேண்டும்.

தேவனோடுள்ள நமது தொடர்பிலும் இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன என்று நாம் கடந்த அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம்: கொடுப்பது மற்றும் பெற்றுக்கொள்ளுவது. திருமண உறவிலும் மற்ற உறவுகளிலும் கூட, நீங்கள் இருவரும் இரண்டு வெவ்வேறான தீவுகளில் வசிக்கிறீர்கள் என்பதுபோல, தொடர்புகொள்ளாதலில் இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன.

சில வேளைகளில் செய்தியை அனுப்புவவர் தனது வானொலிப் பெட்டியைத் திறந்து செய்தியை அனுப்பாதது திருமண உறவில் பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. அப்படி அவர்கள் அனுப்பினாலும் சில வேளைகளில் அந்தச் செய்தி புரிந்துகொள்ளக் கூடாத வகையில் குழப்பமானதாக இருக்கிறது. ஒருமுறை ஒரு மனைவி தன் கணவனிடம் “நான் சொல்லியதை நீங்கள் புரிந்துகொண்டதாக நினைக்கிறீர்களா? ஆனால் நான் சொல்லியதற்கு அர்த்தம் அதுவல்ல” என்று கூறினாள். சில வேளைகளில் பெற்றுக்கொள்ளுபவர் தனது வானொலிப் பெட்டியைத் திறந்துவைத்து, சரியான அலைவரிசையில் கவனிக்காதிருப்பதும் பிரச்சினையாக இருக்கிறது.

நாற்பது ஆண்டுகளாக நான் போதகராக ஊழியம்செய்த வேளையில், தங்களுக்கிடையே எந்தத் தொடர்புகொள்ளாதலும் இல்லை என்று என்னிடம் கூறிய தம்பதியரிடம், அவர்கள் எப்போதாவது நல்ல தொடர்புகொள்ளாதலைக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்களா என்று கேட்பதுண்டு. பெரும்பாலும் ஒருவர் மற்றவரோடு பேசிப் பழகாமல் இவர்கள் திருமணம் செய்துகொள்ளுவதில்லை என்கிறபடியால், துவக்கத்தில் தங்களிடையே தொடர்பு நன்றாக இருந்தது என்று இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள்.

அவர்களிடையே தொடர்பின் பிணைப்பைத் துண்டித்துப் போடும்படி ஏதோவொன்று நேரிட்டிருக்கிறது என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட பிறகு அவர்களுக்கு ஒரு செய்முறைப்பயிற்சியை நான் கொடுப்பேன். அவர்களுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பு பாதிக்கப்பட்டிருப்பதற்கான காரணங்களின் பட்டியலை எழுதிக்கொண்டு வரும்படி நான் சொல்லுவேன். இந்தப் பட்டியல் களைப் பார்க்கும்போது, திருமண உறவில் தொடர்பில் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதற்கான இரண்டு அடையாளங்களை என்னால் கண்டறிய முடிந்தது. அவர்களில் ஒருவரோ அல்லது இருவருமோ பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இரண்டாவது அடையாளம் அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொள்ளும்போது சில வேளைகளில் ஒருவரோ அல்லது இருவருமோ கோபப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களில் ஒருவரோ அல்லது இருவருமோ பேச்சை நிறுத்தியிருப்பது அவர்களுடைய பிரச்சினை என்றால், பேசாமலிருப்பவர் அல்லது பேசாமலிருப்பவர்கள் தங்கள் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டதற்கான காரணங்களை எழுதிவரும் படி நான் சொல்லுவேன். அவர்களில் ஒருவரோ அல்லது இருவருமோ தொடர்பு கொள்ளும்போது கோபப்பட்டிருப்பார்களானால், அவர்கள் கோபப்படுவதற்கான காரணங்களைப் பட்டியலாகத் தயாரித்துவரும்படி நான் சொல்லுவேன்.

அவர்கள் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டதற்கு அல்லது தொடர்புகொள்ள முயலும்போது கோபப்படுவதற்கு அவர்களுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பின் “பிணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டிருப்பதே” காரணம் என்று நான் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். மின்சார இணைப்புகளில் பிணைப்பைத் துண்டிப்பதற்கான ஒரு உபகரணம் உண்டு. மின்கம்பிகளில் மின் அழுத்தம் அதிகமாகும்போதோ அல்லது தீப்பிடிக்கவோ அல்லது மின் இணைப்புகளில் பழுது ஏற்படவோ ஆபத்து வரவிருக்கும்போதோ இந்த உபகரணம் தானாகவே பிணைப்பைத் துண்டித்துவிடும். ஆலோசனைக்காக அவர்கள் அடுத்த முறை கூடிவரும் வரையில் தங்களுக்கிடையேயுள்ள பிணைப்பு துண்டிக்கப்படுவதற்கான காரணங்களை ஒருவரோடொருவர் விவாதிக்கக்கூடாது என்று சொல்லியனுப்பினேன்.

அவர்களுக்கிடையேயுள்ள “பிணைப்பு துண்டிக்கப்படுவதற்கான” காரணங்களை நான் ஒவ்வொன்றாக அவர்களோடு விவாதித்தபோது, தங்களுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பில் ஏற்பட்டுள்ள இந்தத் துண்டிப்புகளைச் சீர்ப்படுத்த என்ன செய்யலாம் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தேன். இது நல்ல தொடர்பு என்பது கொடுப்பது மற்றும் பெறுவது என்ற இரண்டு அம்சங்களையும் கொண்டது என்ற மறுக்கமுடியாத உண்மையை அவர்கள் உணரும்படி செய்தது. ஒருவர் மற்றவரோடு தொடர்பு கொள்ளும்போது இந்தப் பிணைப்பிலுள்ள துண்டிப்புகளே அவர்களைத் தொடர்புகொள்ள முடியாமல் செய்திருக்கிறது.

எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு மனைவி தான் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டதற்குக் காரணமாக “அவர் செவிகொடுக்கவில்லை” என்று எழுதியிருந்தாள். “இன்றைக்கு நமது குழந்தை சில புதிய வார்த்தைகளைப் பேசியது” என்று தான்

தன் கணவனிடம் சொல்லியபோது, அவர் அதைக் கவனிக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்ததாக அவள் குறிப்பிட்டாள். தொடர்புகொள்ளுவது என்பது இருவருக்கிடையேயுள்ள உரையாடல் என்கிறபடியால் அவள் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள். அவர் கவனிக்கவில்லை என்பது அவருக்கு ஆர்வமில்லை என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அவள் கண்ணீரோடு சொன்னாள். அவருக்கு ஆர்வமில்லை என்றால் அக்கறையில்லை என்று அர்த்தம், அக்கறையில்லை என்றால் அவர் அவளையும் குழந்தையையும் நேசிக்கவில்லை என்றே அர்த்தம்!

தனக்கு மெய்யாகவே முக்கியமான ஒன்றைத் தன் மனைவியோடு பகிர்ந்துகொண்டபோது, எடுத்துக்காட்டாகத் தான் இறையியல் கல்லூரியில் சேர விரும்புவதாகக் கூறியபோது, தன் மனைவி சிரித்துக் கேலிசெய்தாள் என்று ஒரு கணவன் குறிப்பிட்டிருந்தான். அன்றிலிருந்து தன் மனைவியோடு தன் இருதயத்தின் எண்ணங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுவதில்லை என்று அவன் தீர்மானித்துவிட்டான்.

மற்றொருவரோடு உங்கள் இருதயத்தின் எண்ணங்களை நீங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, அது அவர்களுடைய கையில் உங்கள் இருதயத்தைக் கொடுப்பது போன்றதாகும். உங்கள் இருதயத்தை அவர்கள் தங்கள் கையில் வைத்திருக்கும்போது, அவர்கள் எதையும் செய்யலாம். அவர்கள் அதை நசுக்கிப் பிழியலாம், அதைக் கீழே போட்டு மிதிக்கலாம் அல்லது கேலிசெய்து சிரிக்கலாம். அவர்கள் செய்யக்கூடிய மிக மோசமான காரியம் உங்கள் இருதயத்தைப் புறக்கணிப்பதாகும். ஏனென்றால் அன்புக்கு எதிர்மறையானது வெறுப்பு அல்ல. அன்புக்கு எதிர்மறையானது அலட்சியம் காட்டுவதாகும்.

ஒரு நபரைப் புறக்கணிப்பது என்பது அவர்மீது அன்புகாட்டுவதற்கு எதிர்மறையான காரியமாகும். உங்கள் வாழ்க்கைத் துணை இருதயபூர்வமாக உங்களோடு தொடர்புகொள்ள முயன்றாலும் நீங்கள் அதைப் புறக்கணிக்க முடியும். உங்கள் வாழ்க்கைத் துணை உங்களோடு தொடர்புகொள்ள முயலும் வேளையில் நீங்கள் செவிகொடுக்காமல் இருப்பீர்களானால் அவர்களுடைய இருதயத்தைப் புறக்கணிக்கிறீர்கள்.

தனது மனைவி “வார்த்தைகளினால் தன்னைத் தாக்குகிறாள்” என்று ஒரு கணவர் எழுதியிருந்தார். ஆழமாகத் தொடர்புகொள்ள முயற்சி செய்வதின் மூலம் அவர் தன்னைப் பலவீனப்படுத்திக்கொள்ளும்போது, அவள் அதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வார்த்தைகளினால் தன்னைத் தாக்குவதாக அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதில் சுவையான காரியம் என்னவென்றால், அதே ஆலோசனை இருப்பின்போது அவருடைய மனைவி தங்களுக்கிடையேயுள்ள பிணைப்பு துண்டிக்கப்பட்டதற்குக் காரணமாகத் தன் கணவர் “வார்த்தைகளினால் கொல்லுபவர்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தாள். தன் கணவருக்குத் தேவையானதைத் தான் சொன்னாலும், அவருக்கு அது பிடிக்காவிட்டால் “வார்த்தையினால் தன்னைக் கொன்றுவிடுவார்” என்கிறபடியால் அவரோடு தொடர்புகொள்ளவே அவள் பயந்துபோயிருந்தாள்.

கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகொள்ளுதல் பற்றிய இந்த எடுத்துக்காட்டுகள் எல்லாவற்றிலும் பொதுவான ஒரு காரியம் காணப்படுவதை நாம் கவனிக்கலாம். தொடர்புகொள்ளுவது என்பது அது

எவ்வாறு கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை மட்டும் பொருத்ததல்ல; கணவன் மனைவி உறவிலும் அல்லது மற்ற எந்த உறவிலும் தொடர்புகொள்ளாதல் என்பது மற்றவரால் அது எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது என்பதையும் பொருத்ததாக இருக்கிறது. இந்த ஒவ்வொரு எடுத்துக்காட்டிலும், ஒருவர் தன் வாழ்க்கைத் துணையின் தொடர்புகொள்ளாதலை எப்படி எடுத்துக்கொண்டார் என்பது பிணைப்பைத் துண்டித்தலாகவே காணப்படுகிறது. நமது உறவுகளில் தொடர்பு கொள்ளாதல் பற்றிய வேதாகமத் தீர்வுகளை நாம் செயல்படுத்தும்போது, தொடர்பு கொள்ளாதலைக் குறித்த இந்த அடிப்படை உண்மை நாம் சிறப்பான வகையில் பெற்றுக்கொள்ளப்படுவார்களாகவும் நன்றாகக் கவனிப்பவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகிறது.

ஆமையின் மனோபாவம்

இந்தத் தம்பதியரோடு ‘‘பிணைப்பைத் துண்டிக்கும்’’ காரியங்களைப் பற்றி நான் விவாதித்தபோது, அவர்கள் ஆமைகளைப் போல நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டினேன். ஒரு ஆமையை நீங்கள் அச்சுறுத்தும்போது, அது தன் தலையைக் கூட்டுக்குள் இழுத்துக்கொள்ளுகிறது. நீண்ட நேரத்துக்கு அது தலையை வெளியே காட்டாது. நாம் தொடர்புகொள்ளும்போது அது சரியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாவிட்டால் நாமும் ஆமையைப் போலக் கூட்டுக்குள் நம்மை இழுத்துக்கொள்ளுகிறோம். திருமணமான பல தம்பதியர் இரண்டு ஆமைகளைப் போல வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தொடர்புகொள்ளாதலில் கொடுக்கும் பரிமாணம், பெற்றுக்கொள்ளும் பரிமாணம் என்ற இரண்டு பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன என்பதை அவர்கள் கண்டிப்பாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

தொடர்புகொள்ளாதலின் இந்த இரண்டு பரிமாணங்களும் மிக முக்கியமானவையாகும். திருமணமான தம்பதியரோ அல்லது எந்த உறவிலும் இருக்கும் விசுவாசிகளோ கிறிஸ்துவுக்குள் தங்கள் ஒருமையைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், இதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

முள்ளம்பன்றியின் மனோபாவம்

ஒரு குளிர்ச்சியான இரவில் தங்கள் அன்பையும் நேசத்தையும் வெளிப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பிய இரண்டு முள்ளம்பன்றிகளைப் பற்றிய ஒரு சிறு கவிதை உண்டு. ‘‘முள்ளம்பன்றிகள் எவ்வாறு ஒன்றையொன்று தழுவிக்கொள்ளும்?’’ என்ற கேள்விக்கு ‘‘மிகவும் கவனமாக!’’ என்றே பதிலளிக்க வேண்டும். தங்கள் அன்பையும் நேசத்தையும் வெளிப்படுத்த அவை உறுதியான தீர்மானம் கொண்டிருந்தாலும், ஒன்றையொன்று தழுவிக்கொள்ள முயலும் ஒவ்வொரு முறையும் அவை ஒன்றோடொன்று சிக்கிக்கொண்டன.

இந்தக் கவிதையின் அர்த்தம் என்ன? நாம் கணவன் மனைவியாகவோ அல்லது விசுவாசிகளாகவோ நெருக்கமான தொடர்புகொள்ளும்படி முயலும் போதெல்லாம், நமது வாழ்க்கைத் துணையோ அல்லது மற்றொரு விசுவாசியோ நாம் திறந்தமனதோடு தொடர்புகொள்ளுவதை ஏற்றுக்கொள்ளும் விதம் ‘‘முட்களாக’’ நம்மைக் குத்துகிறது. என்றாலும் தொடர்புகொள்ளுவதில் நமது முயற்சிகளை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் விதத்தின்மூலம் நாம் குத்தப்

பட்டாலும் நாம் உறவை விட்டு விலகிவிடக் கூடாது என்பதையே இந்தச் சிறிய கவிதை உணர்த்துகிறது. எனவேதான் தொடர்புகொள்ளுவதற்குத் துணிவு தேவைப்படுகிறது!

சுருக்கம்

தொடர்புகொள்ளாதல் என்பது பேசப்படுவது மட்டுமல்ல; அது கேட்கப் படுவதுமாகும்.

தொடர்புகொள்ளாதல் என்பது பேசப்படுவது மட்டுமல்ல; அது மக்கள் எதைக் கேட்க விரும்புகிறார்கள் என்பதுமாகும்.

தொடர்புகொள்ளாதல் என்பது பேசப்படுவது மட்டுமல்ல; அது பேச்சு, உடலசைவுகள் மற்றும் பிற வழிகளின்மூலமாகத் தெரிவிக்கப்படும் முழுமையான காரியமுமாகும்.

தொடர்புகொள்ளாதலுக்கான பொன்மயமான விதி

மலைப்பிரசங்கத்தில் மானிட உறவுகளைப் பற்றித் தாம் போதித்த எல்லாச் சத்தியங்களையும் இயேசுவானவர் இவ்வாறு சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்: ‘‘மனுஷர் உங்களுக்கு எவைகளைச் செய்ய விரும்புகிறீர்களோ, அவைகளை நீங்களும் அவர்களுக்குச் செய்யுங்கள்’’ (மத். 7:12). இயேசுவானரின் இந்தப் போதனையே ‘‘பொன்மயமான விதி’’ என்று அழைக்கப்படுகிறது.

தங்கள் கணவன் அல்லது மனைவியிடமிருந்து பொருத்தமில்லாத வகையில் தொடர்புகொள்ளப்படும் இந்த எல்லா எடுத்துக்காட்டுகளுக்கும் ஒரே பொதுவான காரணத்தை நம்மால் சொல்ல முடியும் – அதுவே சுயநலமாகும். கிறிஸ்துவுக்குள் நமது சகோதர சகோதரிகளோடுள்ள தொடர்புக்கும், உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லா உறவுகளுக்கும்கூட இது பொருத்தமாக இருக்கிறது. பிரச்சினைக்குரியதாக இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, நமது எல்லா உறவுகளிலும் தொடர்புகொள்ளாதல் குறித்த பிரச்சினைகளுக்கு இயேசுவானவரின் இந்த விதி பொதுவான தீர்வாக இருக்கிறது.

இயேசுவானவரின் இந்தப் பொன்மயமான விதியை நீங்கள் செயல்படுத்துவதற்கு முன்பாக, உறவுகளைப்பற்றிய இயேசுவானவரின் போதனைகளின் இந்தச் சுருக்கத்தை நீங்கள் செயல்படுத்துவதற்கு முன்பாக, முதலில் மற்றவரின் இடத்தில் உங்களை வைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டாக, நீங்கள் உங்கள் மனைவியுடனோ, கணவனுடனோ அல்லது ஒரு விசுவாசியுடனோ அல்லது வெளியுலகிலிருக்கும் ஒருவருடனோ தொடர்புகொள்ளும்போது பெற்றுக்கொள்ளுவதில் வல்லவராக இருக்க வேண்டுமானால், உங்களோடு தொடர்புகொள்ள முயலும் அந்த மற்ற நபரின் இடத்தில் உங்களை வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். ‘‘நான் அந்த மற்ற நபராக இருந்தால், இப்போது அவர் எனக்குத் தெரிவிக்க முயலுவதை நான் அவருக்குச் சொல்லுவேன் என்றால், அவர் அதை எப்படி ஏற்றுகொள்ள வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்?’’ என்று உங்களுக்கு நீங்களே கேட்டுப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கேள்விக்கு நீங்கள் பதிலைக் கண்டுபிடிக்கும்போது, அதைச்

செய்யுங்கள். ஏனென்றால், உங்களுடைய கேள்விக்குப் பதிலே உறவுகளுக்கு இடையேயுள்ள தொடர்புகொள்ளுதல் பற்றிய பொன்மயமான விதியாக இருக்கிறது.

இந்த வகையில் சிந்திக்கும்படி நீங்கள் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள் களானால், உங்கள் தொடர்புகொள்ளுதலை அவர்கள் பொருத்தமான வகையில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புவீர்கள். முதலாவதாக, நீங்கள் சொல்ல முயலுவதை அவர்கள் மெய்யாகவே கேட்கும் வரையில் செவிகொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புவீர்கள். உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையோ அல்லது மற்றவரோ மேலே நான் கொடுத்துள்ள எடுத்துக்காட்டுகளில் காணப்படுகிறபடி பொருத்தமில்லாத வகையில் அதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்று விரும்புவீர்கள். அவர்கள் சண்டைபோட ஆயத்தமாகுவதையோ அல்லது வார்த்தையினால் தாக்குவதையோ அல்லது வார்த்தையினால் கொல்லுவதையோ நீங்கள் விரும்ப மாட்டீர்கள். உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையோ அல்லது மற்றொரு விசுவாசியோ உங்களிடம் அன்புக் கூராதபடியால், நீங்கள் சொல்லுவதைக் குறித்து அக்கறையில்லாதபடியால், நீங்கள் கூறுவதில் ஆர்வமில்லாதபடியால் உங்கள் பேச்சைக் கேட்காமலிருப்பதை நீங்கள் விரும்பமாட்டீர்கள்.

உங்கள் தொடர்புகொள்ளுதலில் “பிணைப்பைத் துண்டிப்பவைகள்” எவை என்பதைக் கண்டறிந்து, மற்றவர்களோடுள்ள உங்கள் தொடர்புகொள்ளுதலில் இந்தத் துண்டிப்புகளைச் சரிசெய்யும்போது, இயேசுவானவரின் பொன்மயமான விதி உங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும். உறவுகளைக் குறித்த இயேசுவானவரின் போதனையின் சுருக்கமாக இருக்கும் இந்த விதியை நீங்கள் மெய்யாகவே செயல்படுத்த விரும்புவீர்களானால், நீங்கள் மற்றவர்களை மையமாகக் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் மற்றவர்களை மையமாகக் கொண்டவராக இருக்க வேண்டுமானால், தேவனையும், கிறிஸ்துவையும், பரிசுத்த ஆவியானவரையும் மையமாகக் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் மற்றவர்களை மையமாகக் கொண்டிருப்பது உங்கள் மானிட இயல்புக்கு முற்றிலும் அப்பாற்பட்டதாகும். சுயமையம் கொண்டிராமல் மற்றவர்களை மையமாகக் கொண்டிருக்கும்படி நீங்கள் ஒப்புடைப்புக் கொள்ளும்போது, இயலாத ஒரு காரியத்தைச் செய்ய முயலுகிறீர்கள் என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள். நீங்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கனியை வெளிப்படுத்தினால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகும் (கலா. 5:22, 23).

பொன்மயமான விதிக்கு ஆதரவாக இயேசுவானவரின் மற்றொரு போதனையும் இருக்கிறது. நமது வாழ்க்கைத் துணையோடும் மற்ற எல்லா உறவுகளிலும் தொடர்புகொள்ளுவதற்கு இந்தப் போதனையையும் நாம் செயல்படுத்த வேண்டும். “வாங்குகிறதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம்” என்று இயேசுவானவர் சொல்லியிருப்பதாகப் பவுல் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (அப். 20:35).

தொடர்புகொள்ளுதல் என்பது கொடுத்து, வாங்கும் ஒரு காரியமாக இருக்கிறபடியால், மற்றவர்கள் கேட்பதற்காக நாம் எதைத் தெரிவிக்கிறோமோ அதைக் கவனமாகவும் ஜெபத்தோடும் செய்ய வேண்டும். நாமே முதல் முயற்சியெடுத்து, இந்தத் தொடர்புகொள்ளுதல் அவர்களுக்கு நமது பரிசாக இருக்கும்

படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இயேசுவானவர் கூறுகிறபடி, மற்றவர்களுடைய தொடர்புகொள்ளுதலுக்கு நாம் சாதாரணமான வகையில் செவிகொடுப்பதைவிட, சரியான தொடர்புகொள்ளுதலைக் கொடுப்பதில் நாம் அதிகச் சந்தோஷமடைவோம் (பாக்கியம்). (எபே. 4:21–25, 29, 31, 32).

பவுல் கூறும் தொடர்புகொள்ளுதல் பற்றிய கொள்கைகள்

மற்றவர்களுக்கு நாம் ஒரு ஈவாகக் கொடுக்கும் தொடர்புகொள்ளுதலின் தரத்தை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, பவுல் எபேசியருக்கு எழுதிய சில வசனங்களை நாம் கருத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் பேசும்படி தங்கள் வாயைத் திறக்கும்போதெல்லாம், தேவ கிருபையை வெளிப்படுத்துகிறவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று பவுல் போதித்திருக்கிறார். அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்பவர்களுக்குப் பக்திவிருத்தி உண்டாக்கும் வார்த்தைகளை மட்டுமே பேச வேண்டும் என்று பவுல் சொல்லியிருக்கிறார். கெட்ட வார்த்தையோ அல்லது மற்றவர்களை அழித்துப்போடக்கூடிய வார்த்தையோ அவர்களுடைய வாயிலிருந்து புறப்படக் கூடாது என்று அவர் அறைகூவல் விடுத்திருக்கிறார் (எபே. 4:29).

பவுல் கொரிந்திய விசுவாசிகளுக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபத்தில், தொடர்புகொள்ளுதலில் கொடுப்பது மற்றும் பெற்றுக்கொள்வது ஆகிய இரண்டு முக்கியமான பரிமாணங்களைப் பற்றியும் சில ஆழமான போதனைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். எடுத்துக்காட்டாகப் பவுல் இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “கொரிந்தியரே, எங்கள் வாய் உங்களோடே பேசத் திறந்திருக்கிறது, எங்கள் இருதயம் பூரித்திருக்கிறது. எங்கள் உள்ளம் உங்களைக் குறித்து நெருக்க மடையவில்லை, உங்கள் உள்ளமே எங்களைக் குறித்து நெருக்க மடைந்திருக்கிறது. ஆதலால் அதற்குப் பதிலீடாக நீங்களும் பூரிப்பாகுங்களென்று, பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லுகிறது போல, உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” (2 கொரி. 6:11–13).

இந்த வேதாகமப் பகுதியை விளக்கமாகப் பார்ப்போம். கொரிந்தியர்கள் மட்டுமின்றி நீங்களும் நானும் தொடர்புகொள்ளும்போது நமது இருதயங்களில் “மூடிகளைக்” கொண்டிருப்பதுபோல இருக்கிறது. தான் தனது தொடர்பு கொள்ளும் இருதயத்தின் “மூடிகளைத்” திறந்து வைத்து இருதயபூர்வமாக அவர்களோடு பேசுவதாகப் பவுல் சொல்லுகிறார். ஆனால் அவர்களோ அவருக்கு எதிராகத் தங்கள் தொடர்புகொள்ளும் இருதயத்தின் “மூடிகளை” மூடியே வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவரைவிட்டுத் தங்கள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவன் ஒன்றாக இணைத்திருக்கும் ஆணும் பெண்ணுமாக, கிறிஸ்துவுக்குள் ஒன்றாக இருக்கும் விசுவாசிகளாக, நாம் எப்போதுமே நமது தொடர்பு கொள்ளுதலின் “மூடிகளைத்” திறந்துவைத்து, இருதயபூர்வமாகப் பேச வேண்டும் என்றே தேவன் விரும்புகிறார். ஆனால் சோகமான காரியம் என்னவென்றால், நாம் பெரும்பாலான வேளைகளில் தம்பதியராகவும், கிறிஸ்துவுக்குள் நமது சகோதரசகோதரிகளாகவும், நமது இருதயக் கதவுகளை மூடியே வைத்திருந்து, முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

‘‘நான் உங்களைத் துக்கப்படுத்தினால், என்னால் துக்கமடைந்த வனையல்லாமல், எவன் என்னைச் சந்தோஷப்படுத்துவான்?’’ என்றும் பவுல் எழுதுகிறார் (2 கொரி. 2:2). ஒரு உறவில் தொடர்புகொள்ளுதலைக் கொடுக்கும் மற்றும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பரிமாணங்களிலும் இந்த வேதவசனத்தை நாம் செயல்பூர்வமாக்க முடியும். நீங்கள் தொடர்ந்து மற்றவர்களை வீழ்த்தக் கூடிய வகையில் தொடர்புகொள்ளுதலைக் கொடுத்துப் பெற்றுக்கொண்டிருப்பீர் களானால் யார் உங்களைச் சந்தோஷப்படுத்த முடியும் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையோடு நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையின் மூன்றில் இரண்டு பங்கைக் கழிக்கலாம். ஆண்டவருக்குள் உங்கள் சகோதர சகோதரிகளோடு உங்கள் நித்தியத்தையும் கழிக்கப் போகிறீர்கள். இங்கிருந்து நித்தியம் வரையிலும், இப்போது நீங்கள் நேசிப்பவர்களோடும் இனிமேல் நேசிக்கப்போகிறவர்களோடும் நல்லதொரு தொடர்பை வளர்த்துக்கொள்ளுவது நல்லதுதானே?

உங்களுக்குத் தனிப்பட்ட சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வகையில் உங்களோடு தொடர்புகொள்ளும் பொறுப்பு உங்கள் வாழ்க்கைத் துணைக்கும் உங்கள் சக விசுவாசிகளுக்கும் உண்டு. அவர்களைப் பக்திவிருத்தியடையச் செய்யும் பொறுப்பு உங்களுக்கு இருக்கிறது.

விசுவாசிகளாகவும், மணமான தம்பதியராகவும் நமது தொடர்புகளில் நாம் செயல்படுத்த வேண்டிய மற்றொரு கருத்தையும் பவுல் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ளுகிறார். தான் கொரிந்தியரோடு தொடர்புகொள்ளும்போது வெட்கமான அந்தரங்க காரியங்களை வெறுத்து, தந்திரமாக நடக்காமலிருப்பதாக அவர் தெரிவிக்கிறார் (2 கொரி. 4:2). அவர்கள் தன்னோடு தொடர்புகொள்ளும் போதும் இதேபோன்று நடக்க வேண்டுமென்று அறிவுறுத்துகிறார்.

இங்கே நான் ஒரு எச்சரிப்பைக் கொடுத்தாக வேண்டும். உங்கள் சொந்தக் குற்ற உணர்வோடு நீங்கள் இடைபடும்போது, நேர்மை என்ற பெயரில் நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையையோ அல்லது மற்றொரு விசுவாசியையோ அழித்துப்போடும் அபாயமும் இருக்கிறது. ஒரு எடுத்துக்காட்டை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். தாங்கள் அன்போடு சத்தியத்தைப் பேச வேண்டியிருக்கிற படியால், இளம்வாலிபப் பருவத்தில் இருக்கும் தங்கள் மகளிடம் தங்கள் இருவருக்கும் திருமணமாகாமல் இருக்கும்போதே அவளைக் கருத்தரித்த உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமா என்று ஒரு தம்பதியர் என்னிடம் கேட்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் சொந்தக் குற்ற உணர்வினால் இதைச் செய்யப் போகிறார்களா அல்லது தங்கள் மகள் ஒரு உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இதைச் செய்யப் போகிறார்களா என்று நான் அவர்களிடம் கேட்டேன். இதேபோன்று நேர்மை என்ற பெயரில் நாம் நமது வாழ்க்கைத் துணையையும் மற்ற விசுவாசிகளையும் காயப்படுத்திவிடும் அபாயம் இருக்கிறது.

சில வேளைகளில் ஒருவர் ஆரோக்கியக் குறைவில் இருக்கும்போது, குறிப்பாக இருதயம் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் இருக்கும்போது, நேர்மையோடு அவரிடம் பேசுவதைத் தவிர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு உணர்வு பூர்வமான பிரச்சினைகள் இருக்கலாம். நாம் நேர்மையோடு சொல்லுவதை

ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அவர்கள் தங்கள் உணர்வுகளில் திடமான நிலையைப் பெறாமலிருக்கலாம். நமது நேர்மையின் மூலமாக அவர்களை அழித்துப்போடுவதற்கு முன்பாக, மற்றவர்கள்மீதான அன்பு என்ற முப்பட்டைக் கண்ணாடியின் வழியாக நமது குற்ற உணர்வையும், நேர்மையானவர் என்று அறியப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் செலுத்திப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடைய நலனில் நாம் ஒப்படைப்புக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

நல்ல ஆரோக்கியத்தோடும், ஆவிக்குரியபிரகாரமாகவும் உணர்வுபூர்வமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கும் விசுவாசிகள் தங்கள் உறவுகளில் நேர்மையோடும் திறந்த மனத்தோடும் இருப்பதை நாட வேண்டும். நான் ‘‘பாக்டீரியா’’ என்று குறிப்பிட்டதைப் பவுல் அப்போஸ்தலன் ‘‘வெட்கமான அந்தரங்க காரியங்கள்’’ என்றும் ‘‘தந்திரமாய் நடத்தல்’’ என்றும் குறிப்பிடுகிறார். தந்திரமாய் நடத்தலை நான் ‘‘தொடர்புகொள்ளுதலில் விளையாடுதல்’’ என்று அழைக்கிறேன். நமது சொந்தக் குற்ற உணர்வினால் அல்ல, மற்றவர்களின் நலனுக்காகப் பேசுகிறோம் என்ற நிச்சயத்தோடு, தொடர்புகொள்ளும்படியான துணிவு நமக்கு இருக்குமானால், நேர்மையில்லாத மறைவான காரியங்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். தொடர்புகொள்ளும்போது நாம் ஒருபோதும் தந்திரமாக நடக்கக் கூடாது.

அத்தியாயம் ஆறு பாவத்துக்கான தீர்வு

எனக்கிருக்கும் மிகப் பெரிய பிரச்சினை பாவமாகும். நீங்கள் அதை அறிந்தாலும் சரி, அறியாவிட்டாலும் சரி பாவமே உங்களுடைய மிகப் பெரிய பிரச்சினையாகவும் இருக்கிறது. இந்த முழு உலகத்திலிருப்பவர்களுக்கும் பாவமே மிகப் பெரிய பிரச்சினையாகும். விசுவாசிகளாகிய நாம் பாவமே நமக்குப் பெரிய பிரச்சினை என்பதை அறிந்திருக்கிறோம், ஆனால் விசுவாசித்து மறுபடியும் பிறவாத இந்த உலகத்தின் மக்கள் பாவமே தங்கள் மிகப் பெரிய பிரச்சினை என்பதை அறிந்திருக்கவில்லை என்பதே விசுவாசிகளுக்கும் அவிசுவாசிகளுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடாகும்.

வேதாகமத்தில் பாவத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பல்வேறு சொற்களின் மூலமாகப் பாவம் என்றால் என்னவென்று நாம் அறிந்துகொள்கிறோம். பிரமாணத்தை மீறுதல், இலக்கை எட்டாதிருத்தல், நமது சொந்த வழிகளில் திரும்புதல், தேவனைவிட்டுத் தனிப்பட்ட முறையில் செயல்படுதல் இவை பாவத்தைக் குறித்த விளக்கங்களாகும். நாம் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செயல்படுவோமா அல்லது நமது சொந்த வழிகளில் செல்லும்படி தீர்மானிப்போமா என்பதே முக்கியமான காரியமாகும்.

ரோமாபுரியிலிருந்த விசுவாசிகளுக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்தில் பாவம் என்னும் பிரச்சினைக்கு மிக ஆழமான வேதாகமரீதியான தீர்வை நாம் காண்கிறோம் (ரோமர் 7:15–8:13). ரோமர் ஏழாம் அதிகாரத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் பாவம் என்னும் பிரச்சினையோடு தன்னுடைய சொந்தப் போராட்டத்தைப் பற்றிப் பவுல் எடுத்துக் கூறுகிறார். தனது சொந்த இருதயத்திலும் மனதிலும் குடிகொண்டிருக்கும் பாவத்தைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடுகிறார். இந்தப் பகுதியில் அவர் தனது இருதயத்தையும் மனதையும் திறந்து வெளியரங்கமாக்கும்போது, அவருடைய இருதயத்திலும் மனதிலும் அவர் பாவத்தை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருப்பதை நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. இதன்மூலம் நமது இருதயத்திலும் மனதிலும் பாவத்துக்கு எதிராக நமக்கிருக்கும் போராட்டத்தைக் குறித்து நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

பவுலின் விளக்கத்தையும் தேவனுடைய தீர்வையும் பார்ப்பதற்கு முன்பாக, இந்த இடத்தில் பவுல் ஒரு அவிசுவாசியின் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தைப்பற்றி இடைபடவில்லை என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவர் ரோமருக்குத் தான் எழுதிய நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் அந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றியும் அதற்கான தீர்வைப்பற்றியும் எழுதியிருக்கிறார். அந்த நிருபத்தின் எஞ்சிய நான்கு அதிகாரங்களில் அவர் விசுவாசியின் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தைப் பற்றித் தனது கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்துகிறார். பரிசுத்தமாக வாழ

வாஞ்சிக்கும் ஒரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தைக் குறித்து அவர் இடைபடுகிறார் என்பதையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

தேவன் பரிசுத்தராக இருக்கிறபடியால் நாமும் பரிசுத்தமாக வாழ வேண்டும் என்று தேவனுடைய வார்த்தை நமக்குப் போதிக்கிறது. பரிசுத்தமாக இருக்கும்படி வாஞ்சிக்கும் விசுவாசியினால் மட்டுமே பாவத்தின் பயங்கரமான சக்தியை உணர முடியும். நீங்கள் பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ முயற்சி செய்யாவிட்டால், பாவத்தைப் பற்றி அதிகமாக நினைக்க மாட்டீர்கள். அது உங்களுக்கு ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக இருக்காது. ஆனால் பவுலைப்போலப் பரிசுத்தமாக வாழ நீங்கள் விரும்புவீர்களானால் பாவம் என்னும் பிரச்சினையை அதிகமாக உணர்வீர்கள். இதைப்பற்றிய பவுலின் போதனை நீளமானதாக இருந்தாலும், அந்த முழுமையான விளக்கத்தையும் அதைத் தொடர்ந்து வரும் தீர்வையும் நான் மேற்கோளாகக் கொடுக்க விரும்புகிறேன். புரிந்துகொள்ளக் கூடிய வகையில் நான் இந்தப் பகுதியை மொழிபெயர்த்துத் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறேன். ஏனென்றால் கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபையில் வேறு எப்போதையும்விட இப்போது நாம் இதைக் குறித்த உணர்வை அதிகமாகப் பெறுவது அவசியமாக இருக்கிறது. இன்று தாங்கள் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதாக அறிக்கையிடுபவர்களில் பலர் வேதாகமத்தில் பவுல் நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்ளும் இந்த ஆழமான வேதபகுதியையும் தீர்வையும் பற்றி ஒன்றும் அறியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள் (ரோமர் 7:14–8:13).

குறைபாடுள்ள இசை

“நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. நான் மெய்யாகவே செய்ய விரும்பும் நன்மையான காரியங்களைச் செய்யாமல், நான் வெறுக்கும் தீய காரியங்களையே செய்கிறேன். இப்போது, நான் இந்தத் தீய காரியங்களைச் செய்ய விரும்பாதபடியால், உண்மையில், அவைகளைச் செய்வதை நான் வெறுக்கிறபடியால், அவைகளைச் செய்யும்போது என் மனச்சாட்சி என்னை உறுத்துகிறபடியால், இந்தத் தீய காரியங்களை நான் செய்யும்போது மீறும் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் நல்லது, நீதியானது என்பதை நான் விசுவாசித்தாக வேண்டும்.

“நான் செய்ய விரும்பும் காரியங்களைச் செய்யாமல், செய்ய விரும்பாத காரியங்களைச் செய்கிறேன் என்றால், ஒருவகையில் பார்க்கும்போது, நான் அந்தத் தீய காரியங்களைச் செய்யவில்லை, எனக்குள் வாசம்பண்ணும் பாவமே அப்படிச் செய்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். என்னில் நன்மையானது எதுவுமில்லை என்பதைப் பல ஆண்டுகளாக நான் அனுபவிக்கும் அவமானமானதும் வேதனையானதுமான அனுபவங்களின்மூலமாக நிச்சயமாக அறிந்திருக்கிறேன். என் மாம்சத்தில், அதாவது, தேவனுக்கு அப்பாற்பட்ட எனது மானிட இயல்பில் அல்லது தேவனுடைய உதவியைப் பெறாத எனது மானிட இயல்பில் நன்மையானது எதுவுமேயில்லை. சரியானதைச் செய்யும்படி நான் சித்தம் கொண்டிருக்கிறேன்; ஆனால் நாம் செய்யும்படி சித்தம் கொண்டிருப்பதைச் செய்வதற்குத் தேவையான வல்லமை எனக்குள் இல்லை என்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு நாளும் நான் செய்ய விரும்பும் நன்மையான

காரியங்களைச் செய்யாமல், இனிமேல் செய்யமாட்டேன் என்று தீர்மானம் எடுத்திருந்தும் இந்தப் பாவகரமான காரியங்களையே செய்கிறேன்.

“எனது வாழ்க்கையை என்னால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை என்ற உண்மையை மறுத்து என்னால் வாழ முடியாது. நான் நன்மைசெய்ய விரும்பினாலும் எனக்குள் தீமையே இருக்கிறது என்ற பிரமாணத்தையே நான் காண்கிறேன். எனது மனதில் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிவதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன், ஆனால் ஒன்றைச் செய்ய முயலும் போது, எனது அவயவங்களில் வேறொரு பிரமாணம் இருப்பதை நான் காண்கிறேன். இந்த மற்றொரு பிரமாணம் என் மனதின் பிரமாணத்தோடு போராடி, எனக்குள்ளிருக்கிற பாவத்துக்கு என்னை அடிமையாக்கிவிடுகிறது.

“எனவே முடிவு இப்படியாகிவிடுகிறது: என் மனதில் நான் தேவனுடைய பிரமாணத்துக்கு அடிமையாக இருப்பதாக அறிக்கையிட்டு, அதன்படி செய்ய மெய்யாகவே விரும்புகிறேன். ஆனால் வேதனைதரும் உண்மை என்னவென்றால், என் மாம்சத்தில் நான் உண்மையாகவே பாவத்தின் பிரமாணத்துக்கு அடிமையாக இருக்கிறேன். ‘நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்! இந்த மரண சரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்?’ தேவன் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளித்திருப்பதற்காக அவரை நான் ஸ்தோத்திரிக்கிறேன். இந்த ஆவிக்குரிய வேதனையின் நெருக்கத்திலிருந்தும் போராட்டத்திலிருந்தும் என் ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து என்னை விடுவித்திருக்கிறார்.

நிறைவான இசை

“எனவே மாம்சத்தின்படி நடக்காமல் ஆவியின்படி நடந்து, கிறிஸ்து இயேசுவில் இருப்பவர்களுக்கு ஆக்கினைத்தீர்ப்பில்லை. ஏனென்றால் கிறிஸ்து இயேசுவினுள்ள ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம் என்னைப் பாவம் மற்றும் மரணத்தின் பிரமாணத்திலிருந்து விடுதலையாக்கியிருக்கிறது. எப்படியென்றால் மாம்சத்துக்குள்ளாகப் பலவீனமாக இருந்ததை நியாயப்பிரமாணத்தினால் செய்ய முடியாததைத் தேவன் செய்தார்: அவர் தமது குமாரனைப் பாவ மாம்சத்தின் சாயலாகவும், பாவத்தைப் போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி, மாம்சத்திலே பாவத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்தார். மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற நமக்குள் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்படிக்கு அவர் இப்படிச் செய்தார்.

“மாம்சத்தின்படி வாழ்கிறவர்கள் மாம்சத்தின் காரியங்களின்மீது தங்கள் சிந்தையை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஆவியின்படி நடப்பவர்களோ ஆவிக்குரிய காரியங்களின்மீது தங்கள் சிந்தையை வைத்திருக்கிறார்கள். மாம்ச சிந்தையைப் பெற்றிருப்பது மரணமாகும். ஆவிக்குரிய சிந்தையைப் பெற்றிருப்பது ஜீவனும் சமாதானமுமாகும். இதன்காரணமாக மாம்சத்தின்மீது சிந்தையை வைத்திருப்பது தேவனுக்கு விரோதமான பகையாக இருக்கிறது. அது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவில்லை. உண்மையில் அதனால் கீழ்ப்பட்டிருக்க முடியாது, மாம்ச சிந்தையுள்ளவர்களால் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாது.

“ஆனால் சகோதர சகோதரிகளே, தேவ ஆவியானவர் உங்களில் வாசம் பண்ணுகிறபடியால், நீங்கள் மாம்சத்தில் இராமல் ஆவியில் இருக்கிறீர்கள்.

கிறிஸ்துவின் ஆவியைப் பெறாதவன் அவருக்குச் சொந்தமானவன் அல்ல. ஆனால் கிறிஸ்துவின் ஆவியானவர் உங்களுக்குள் வாசம்பண்ணுவாரானால், உங்கள் சரீரம் பாவத்தின் காரணமாக மரித்துப்போயிருந்தாலும், தேவன் உங்களை நீதியுள்ளவராக அறிவித்திருக்கிறபடியால், உங்கள் ஆவி ஜீவனுள்ளதாக இருக்கிறது. இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசம்பண்ணுமானால், உங்களில் வாசம்பண்ணும் தமது ஆவியானவரின்மூலம் உங்கள் அழியும் சரீரத்துக்கு ஜீவனைக் கொடுக்க இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவரால் முடியும்.

“எனவே இவையனைத்துக்கும் முடிவான காரியம் என்னவென்றால், சகோதர சகோதரிகளே, நமக்கு ஒரு கடமை இருக்கிறது. மாம்சத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழும்படி நாம் மாம்சத்துக்கு ஒப்படைப்புக் கொண்டிராமல், (ஏனென்றால் மாம்சத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நீங்கள் வாழ்வீர்களானால் மரித்துப்போவீர்கள்), ஆவியானவரின் மூலமாக நமது சரீரத்திலுள்ள மாம்சத்தின் கிரியையை அழிவுக்குள்ளாக்குவோமானால், நாம் பிழைத்திருப்போம்.”

வேதாகமத்தில் வேறு எங்கும் இராதவகையில், பாவத்தின் பிரச்சினையைப் பற்றியும் விசுவாசியின் வாழ்க்கையில் பாவத்தின் பிரச்சினைக்குத் தேவனுடைய மேன்மையான தீர்வைப்பற்றியும் பவுல் இங்கே அழகாக விவரிக்கிறார். முழு வேதாகமமும் “பாவத்துக்கான தீர்வாக” இருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்லலாம். அவிசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் பாவத்தின் பிரச்சினைக்குரிய தேவனுடைய தீர்வுக்குச் சிலுவையானது ஒரு அடையாளமாக இருக்கிறது. விசுவாசிகள் பாவத்தின்மீது ஜெயங்கொள்ளுவதற்கும் அதுவே திறவுகோலாக இருக்கிறது. வேதாகமம் முழுவதிலும் இதைப் பற்றியே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழும்படி விரும்பும் விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையிலுள்ள பாவத்தின் தீர்வைக் குறித்து வேதாகமத்தில் பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு வழிகளில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இங்கே நான் மேற்கோளாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் பகுதியைவிட அழகாகவும் சிறப்பாகவும் அது வேறெங்கும் விவரிக்கப்படவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். ஸ்காட்லாந்தில் எடின்பரோ பல்கலைக்கழகத்தில் நாற்பது ஆண்டுகள் வேதாகமப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவரும் எனக்கு விருப்பமான அறிஞருமான டாக்டர் வில்லியம் பார்க்ளே பாவத்தைக் குறித்த பவுலின் போதனையை “குறைபாடுள்ள இசை” என்று அழைக்கிறார். பவுலின் நேர்மையான அறிக்கையிடுதலுக்கு இது அற்புதமான விளக்கம் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நேர்மையானதும் வெளியரங்கமானதுமான வழியில் இந்த அன்புக்குரிய அப்போஸ்தலன் பாவத்தோடு தனது போராட்டத்தை நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, பாவத்துக்கான சில தீர்வுகள் குறைபாடுள்ளவை என்று நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். எடுத்துக்காட்டாக, பாவத்துக்கான வெறும் சரீரப் பிரகாரமான தீர்வு குறைபாடுள்ளது என்று அவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். பவுல் “மாம்சத்தில்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது, ஏற்கெனவே நாம் பார்த்ததுபோல, அவர் “தேவனுக்கு அப்பாற்பட்ட அல்லது தேவனுடைய

உதவியைப் பெறாத மானிட இயல்பைக்” குறிப்பிடுகிறார் என்று வில்லியம் பார்க்ளே விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்.

பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளைக் குறித்த இந்தத் தொடர் செய்திகளை நான் வானொலியில் கொடுக்கத் துவங்கியபோது, நேயர்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளை எனக்குத் தெரிவிக்கும்படி அழைப்பு விடுத்திருந்தேன். ஒருவர் “மாம்சீகமான கிறிஸ்தவனின்” பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேசும்படி வேண்டிக் கொண்டிருந்தார். “இன்று ஏன் தங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் என்று அறிக்கையிடும் பலர் மாம்சீகமான கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கிறார்கள்?” என்பதே அவருடைய கேள்வியாகும்.

“மாம்சீகமான கிறிஸ்தவன்” என்ற சொற்றொடர் தனக்குத்தானே முரண் பாடாக இருக்கிறது. “கிறிஸ்தவன்” என்றால் கிறிஸ்துவைப் போன்றவன் என்று அர்த்தமாகும். ஒரு நபர் கிறிஸ்துவைப்போலிருப்பாரானால் அவர் மாம்சீகமாக இருக்க மாட்டார் அல்லது தேவனுடைய உதவியைப் பெறாத தனது மானிட இயல்பில் வாழ மாட்டார்.

தான் கிறிஸ்தவன் என்று அறிக்கையிட்டாலும், பவுல் விவரிக்கிறபடி விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் பாவம் என்னும் பிரச்சினைக்குத் தேவனுடைய தீர்வை அவர் இன்னும் கண்டுகொள்ளாதபடியால், அவரை நாம் மாம்சீகமான கிறிஸ்தவன் என்று குறிப்பிடுகிறோம். அவர்கள் அதைக் கண்டுபிடித்திருந்தாலும் அதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் அதைப் புரிந்துகொண்டிருந்தாலும் அதை எவ்வாறு செயல்படுத்துவது என்று அறிந்திருக்கவில்லை. ஒரு விசுவாசியாக இருந்தாலும் தங்களுக்கிருக்கும் மாபெரும் பிரச்சினை பாவம் என்னும் பிரச்சினையாகும் என்பதை அவர்கள் இன்னும் கண்டுகொள்ளவில்லை.

பவுல் இந்தப் பகுதியில் பாவத்தைக் குறித்த தனது போராட்டத்தை விவரிப்பது பல நிபுணர்களுக்குப் பிரச்சினையாகவே இருக்கிறது. பாவத்துடனான தனது போராட்டத்தைப் பற்றிப் பவுல் நேர்மையாக எழுதியிருந்தாலும், அவர் தன்னைப்பற்றி இவ்வாறு எழுதியிருக்க முடியாது என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியைப் பெற்றிருந்த பவுல் அப்போஸ்தலன் இவ்வாறு தான் பாவத்தோடு போராடிக்கொண்டிருப்பதாக எழுதியிருக்க முடியாது என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இந்தப் பகுதி பவுலின் எழுத்துக்களிலேயே அதிகமாகத் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டுள்ள பகுதியாகவும், தவறாகச் செயல்படுத்தப்படும் பகுதியாகவும் இருக்கிறது. இந்தப் பகுதியை வாசித்தபிறகு, பவுல் அப்போஸ்தலனே இவ்வாறு பாவத்தைக் குறித்துப் போராட வேண்டியிருந்திருக்குமானால், நாம் பாவம் செய்யும்படி சோதிக்கப்படும்போது, உடனடியாக விட்டுக்கொடுத்து போராட்டத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று என்னிடம் சிலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பகுதியை வாசித்த வேறு சிலர், பவுலின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் பாவத்தை மேற்கொள்வது இயலாத காரியம் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏழாவது அதிகாரத்தின் இறுதியோடு அவர்கள் வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டபடியினால்தான் இவ்வாறு தவறான முடிவுக்கு வருகிறார்கள். ஏழாம் அதிகாரம் மோசமான செய்தியைச் சொல்லுகிறது. எட்டாம் அதிகாரத்திலிருந்து நல்ல செய்தி துவங்குகிறது.

என்னைப் பொருத்தவரையில் இங்கே “மாம்சம்” என்பதே முக்கியமான சொல்லாக இருக்கிறது. “தேவனுக்கு அப்பாற்பட்டு, தேவனுடைய உதவியில்லாமல் பாவத்துடனான என்னுடைய போராட்டம் என்னை நிர்ப்பந்தமான நிலைக்கே கொண்டுவந்தது” என்பதே பவுல் கூறுவதின் சாரம்சமாகும். நீங்கள் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக ஜெயங்கொண்டவராக இராவிட்டால் இதிலுள்ள காரியங்களைக் கற்றுக்கொள்வது சுலபமாக இருக்கும். சாதனையாளர்களுக்கு இது கடினமாகவே இருக்கிறது. பவுல் மிக மேன்மையான சாதனையாளராக இருந்தபடியால் அவர் நீண்டகாலம் போராட வேண்டியிருந்தது. எனவேதான் அது அவருக்குப் பெரிய போராட்டமாக இருந்தது.

தர்சு பட்டணத்துச் சவுலைவிட வேறு எவரும், தேவனுக்கு அப்பாற்பட்டு, தேவனுடைய உதவியில்லாமல், நீதியையும், பரிசுத்தத்தையும், இரட்சிப்பையும் பெறக் கடுமையாக முயற்சி செய்திருக்கவில்லை. ஆனால் அவர் தேவனுக்கு அப்பாற்பட்டு, தேவனுடைய உதவியில்லாமல், தனது பாவப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முயன்றபோது, அது அவருக்குப் பயங்கரமான நெருக்கத்தைக் கொடுத்தது; அவர் தன்னைத்தானே “நிர்ப்பந்தமான மனுஷன்” என்று அழைத்துக்கொள்ளும் பரிதாபகரமான நிலைக்கு அவரைக் கொண்டு சென்றது.

அவர் மிகவும் விசித்திரமான உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். “இந்த மரண சரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்?” என்று அவர் கதறுகிறார். பவுல் வளர்க்கப்பட்ட தர்சு பட்டணத்துப் பகுதியில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்திருந்த ரோமர்கள் மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரு கொடூரமான வழிமுறையைப் பின்பற்றினார்கள். ஒருவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டால் அவர்கள் அவனுடைய ஆடைகளைக் களைவார்கள். பிறகு கொலைசெய்யப்பட்ட நபரின் பிணம் கொலைசெய்வதனின் உடலோடு முதுகுப்புறமாகச் சங்கிலியினால் பிணைக்கப்படுகிறது. கணுக்கால்கள், முழங்கால்கள், தொடை மற்றும் உடலின் பிற பகுதிகள் இவ்வாறு சங்கிலியினால் பிணைக்கப்படுகின்றன. பிறகு அவர்கள் அவனை வனாந்தரத்துக்குள் விரட்டி விடுவார்கள். மரித்துப்போன பிணம் அழுகி அதனால் உயிரோடிருப்பவனின் உடல் பாதிக்கப்பட்டு அவன் படிப்படியாக இறந்துபோகிறான். இது விவரிக்க முடியாத வகையில் பரிதாபகரமான மரணமாகும்.

ஏழாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் பவுல் இதைத்தான் குறிப்பிடுகிறார். தேவனுக்கு அப்பாற்பட்டு, தேவனுடைய உதவியில்லாமல், பாவத்தோடு போரிட்டுப் பரிசுத்தமாக வாழ முயன்றதைப் பற்றி அவர் விவரிக்கிறார். “இந்த மரண சரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்?” என்று அவர் கூறியபோது, “என்னோடுகூடச் சங்கிலியினால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் மரித்த சரீரம்” என்பதையே அவர் குறிப்பிட்டார்.

பாவத்தைப் பற்றிய அல்லது குறைபாடுள்ள இசைபற்றிய பவுலின் போதனையில் அவர் பாவத்தின் பிரச்சினைக்கு நமக்குள்ளே தீர்வுகாண முடியாது என்று அறிவிக்கிறார்; நமக்கு வெளியிலிருந்துதான் அதற்கான தீர்வைக் காண முடியும். பாவம் என்னும் பிரச்சினைக்கு மாம்சீகமாகத் தீர்வுகாண முயலுவது இயலாத காரியம் என்பதையே பவுலின் வார்த்தைகள் வெளிப்படுத்து

கின்றன. தேவனுடைய தீர்வின் மூலமாகவே பாவத்தின்மீது மெய்யான வெற்றியைப் பெற முடியும். “ஆனபடியால் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டவர்களாயிருந்து, மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படியே நடக்கிறவர்களுக்கு ஆக்கினைத்தீர்ப்பில்லை” (ரோமர் 8:1).

பவுல் செய்ததுபோல உங்கள் சொந்த பலத்தில் நீங்கள் பாவத்தின் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண முயன்றுகொண்டிருப்பீர்களானால், இன்றே தேவனுடைய தீர்வை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

அத்தியாயம் ஏழு குற்ற உணர்வுக்கான தீர்வு

தாவீதைப் போலக் குற்ற உணர்வு என்னும் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண வேண்டிய அத்தியாவசியத் தேவையிலிருந்தவர்கள் வேறு எவரும் இருக்க முடியாது. இந்தக் குற்ற உணர்வுக்கான காரணத்தை நீங்கள் அறிய விரும்புவீர்களானால் தாவீதின் வாழ்க்கையின் இருண்ட பகுதியைப் பற்றிக் கூறும் 2 சாமுவேல் 11 முதல் 18 வரையிலான அதிகாரங்களை வாசியுங்கள். தாவீது இஸ்ரவேலரின் இரண்டாவது ராஜாவாக இருந்தான். அவனைப் போலச் சிறந்த அரசன் வேறு எவருமில்லை. அவன் நாற்பது ஆண்டுகள் அரசனாக ஆளுகை செய்தான். பதினான்கு ஆண்டுகள் அவன் அரசனாக இருந்தபிறகு பெரிய பாவத்தில் விழுந்தான். பத்சேபாள் என்ற பெண்ணோடு அவன் வேசித்தனம் பண்ணியது மட்டுமல்லாமல், அவளுடைய கணவன் போரில் கொல்லப்படும் படியும் சதிசெய்தான்.

1 இராஜாக்கள் பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் தாவீதின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, “தாவீது ஏத்தியனாகிய உரியாவின் சங்கதி ஒன்று தவிர கர்த்தர் தனக்குக் கட்டளையிட்டதிலே தான் உயிரோடிருந்த நாளெல்லாம் ஒன்றையும் விட்டு விலகாமல், அவர் பார்வைக்குச் செம்மையானதைச் செய்தான்” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. தாவீதின் வாழ்க்கையில் இந்த மோசமான நிகழ்ச்சியைத் தேவன் திரும்பிப் பார்த்தபோது, அவன் உரியாவின் மனைவிக்குச் செய்ததைவிட, உரியாவுக்குச் செய்ததே அவனுடைய மோசமான பாவமாக இருந்தது என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

தாவீதின் வாழ்க்கை விவரங்களைக் கூறும் வரலாற்று நூல்களில் தாவீதோடு கூட இருந்த பராக்கிரமசாலிகளைப் பற்றிப் பல இடங்களில் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. அவன் அவர்களுக்குப் பெரிய தலைவனாக இருந்தான். தாவீது இந்த மனிதருக்காகக் கொண்டிருந்த ஒப்படைப்பையும், அவர்கள் இவனுக்காகக் கொண்டிருந்த ஒப்படைப்பையும் குறிப்பிட “ஹெசெட்” என்ற கிரேக்கச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. உரியா இப்படிப்பட்ட பராக்கிரமசாலிகளில் ஒருவனாக இருந்தான். தாவீது தனக்கும் உரியாவுக்கும் இடையேயிருந்த ஹெசட்டை மீறினான்.

தனது பயங்கரமான பாவத்தைப் பற்றி எவருக்கும் தெரியாது என்று தாவீது நினைத்திருந்தான். அவன் பத்சேபாளுடன் பாவம்செய்து, உரியாவைக் கொன்று போட்ட பிறகு ஓராண்டு கழிந்துவிட்டது. தன் பாவத்தைத் தான் வெற்றிகரமாக மறைத்துவிட்டதாக அவன் நினைத்திருந்தான். அவன் பயங்கரமான குற்ற உணர்வை அனுபவித்தபடியால் அது அவனுடைய வாழ்க்கையில்

சந்தோஷமில்லாத ஒரு ஆண்டாக இருந்திருக்கக் கூடும். முப்பத்தியிரண்டாம் சங்கீதத்தில் தனது குற்ற உணர்வு தீவிரமானதாக இருந்தபடியால், “இரவும் பகலும் என்மேல் உம்முடைய கை பாரமாயிருந்ததினால், என் சாரம் உஷ்ண கால வறட்சிபோல வறண்டுபோயிற்று” என்று குறிப்பிட்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அதாவது, அவன் தனது குற்ற உணர்வின் காரணமாகச் சரீரப் பிரகாரமான நோயினால் பாதிக்கப்பட்டான்.

ஆனால் நாத்தான் என்ற துணிவுள்ள தீர்க்கதரிசி அவனுக்கு முன்னால் வந்து, அவனுடைய குற்றத்தை அவனுக்கு உணர்த்தியபோது, அவன் உடனடியாக “நான் கர்த்தருக்கு விரோதமாய்ப் பாவஞ்செய்தேன்” என்று அறிக்கையிட்டான். “நீ சாகாதபடிக்கு, கர்த்தர் உன் பாவம் நீங்கச் செய்தார்” என்று நாத்தான் அவனிடம் கூறினான் (2 சாமு. 12:13). தாவீது தனது பாவத்தை அறிக்கையிட்ட உடனே அவனுக்கு மன்னிப்புக் கொடுக்கப்பட்டது.

நாத்தான் தீர்க்கதரிசி அவனைச் சந்தித்தபிறகே தாவீது ஐம்பத்தொன்றாம் சங்கீதத்தை எழுதினான் என்று நாம் யூகிக்கலாம். தாவீதின் இந்த அருமையான ஜெப அறிக்கையிலேயே நாம் குற்ற உணர்வுக்கான வேதாகமரீதியான தீர்வைக் காண்கிறோம்.

நீங்கள் குற்ற உணர்வோடு போராடிக்கொண்டிருப்பீர்களானால், உங்கள் பாவத்தை எப்படி அறிக்கையிடுவது என்று அறியாதிருப்பீர்களானால் இந்தச் சங்கீதத்தை மனப்பாடம் செய்யுங்கள். அதற்காக ஓராண்டு ஆனாலும்கூட அதை மனப்பாடம் செய்யுங்கள்; பிறகு முப்பத்தியிரண்டாம் சங்கீதத்தின் துவக்கத்தில் தாவீது குறிப்பிடும் மன்னிப்பைப்பெறும் வரையில் இரவும் பகலும் இதை ஜெபமாக ஏற்றெடுங்கள். இதை நீங்கள் செய்வீர்களானால், குற்ற உணர்வுக்கான தேவனுடைய தீர்வைக் கண்டுகொள்ளுவீர்கள். இதுவே இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ள அறிக்கை மற்றும் மனந்திரும்புதலின் ஜெபங்களில் மிகவும் அருமையானதாக இருக்கிறது.

“தேவனே, உமது கிருபையின்படி எனக்கு இரங்கும், உமது மிகுந்த இரக்கங்களின்படி என் மீறுதல்கள் நீங்க என்னைச் சுத்திகரியும். என் அக்கிரமம் நீங்க என்னை முற்றிலும் கழிவி, என் பாவமற என்னைச் சுத்திகரியும். என் மீறுதல்களை நான் அறிந்திருக்கிறேன்; என் பாவம் எப்பொழுதும் எனக்கு முன்பாக நிற்கிறது. தேவரீர் ஒருவருக்கே விரோதமாக நான் பாவஞ்செய்து, உமது கண்களுக்கு முன்பாகப் பொல்லாங்கானதை நடப்பித்தேன்; நீர் பேசும் போது உம்முடைய நீதி விளங்கவும், நீர் நியாயந்தீர்க்கும்போது உம்முடைய பரிசுத்தம் விளங்கவும் இதை அறிக்கையிடுகிறேன்.

“இதோ, நான் துர்க்குணத்தில் உருவானேன்; என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள். இதோ, உள்ளத்தில் உண்மையிருக்க விரும்புகிறீர்; அந்தக்கரணத்தில் ஞானத்தை எனக்குத் தெரியப்படுத்துவீர்” (சங். 51:1-6).

இந்த அறிக்கையிடும் ஜெபத்தின் துவக்க வசனங்களில் தாவீது தேவனுடைய இரக்கத்தையும், அவருடைய மேன்மையான அன்பு மற்றும் மனதுருக்கத்தையும் வேண்டுகிறான். தேவனுடைய மிகுந்த இரக்கங்களுக்காக அவன் வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். இரக்கம் என்பது தேவனுடைய நிபந்தனையில்லாத அன்பின் வெளிப்பாடாக இருக்கிறது. தனது புகழ்பெற்ற மேய்ப்பரிள்

சங்கீதத்தின் இறுதியில் தாவீது “என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் நன்மையும் கிருபையும் (தேவனுடைய நிபந்தனையில்லாத அன்பு) என்னைத் தொடரும்” என்று எழுதியிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம் (சங். 23:6).

தாவீது மெய்யாகவே தேவனை அறிந்திருந்தான் என்பதை நாம் இதன்மூலம் அறிகிறோம். தேவனை மெய்யாகவே அறிந்த எவரும் அவர் நிபந்தனையில்லாத அன்பினால் தன்னை நேசிக்கிறார் என்பதை அறிந்திருக்கிறார். தங்கள்மீதான தேவனுடைய அன்பை ஆக்கபூர்வமான சாதனையின் மூலம் சம்பாதித்துக்கொள்ளவும் முடியாது, எதிர்மறையான செயலின்மூலம் இழந்துபோகவும் முடியாது என்பதையும் அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். “கிருபை” என்ற சொல்லுக்கும் “இரக்கம்” என்ற சொல்லுக்கும் அர்த்தம் இதுவேயாகும். தேவனுடைய இரக்கம் நமக்குத் தகுதியான தண்டனையை விலக்கிவைக்கிறது. தேவனுடைய கிருபை நமக்குத் தகுதியில்லாத எல்லா வகைப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களினாலும் நம்மை நிரப்புகிறது. தாவீது மெய்யாகவே தேவனை அறிந்திருந்தபடியால், தனது பாவத்தை அறிக்கையிடும்போது, தேவனுடைய “கிருபைக்காகவும்” “மிகுந்த இரக்கங்களுக்காகவும்” வேண்டுகிறான்.

பத்சேபாள் அல்லது உரியாவுக்கு எதிராக அல்ல, கர்த்தருக்கு எதிராகத் தான் செய்த பாவத்தைத் தாவீது அறிக்கையிடுகிறான். தான் யோகோவாவுக்கு எதிராக மட்டுமே பாவம் செய்திருப்பதாக அவன் காண்கிறான். அவன் உரியாவுக்கும் பத்சேபாளுக்கும் எதிராகப் பயங்கரமான பாவத்தைச் செய்திருந்தாலும், தேவனை அவன் அதிகமாக நேசித்தபடியால் தனது பாவத்தின் காரணமாகத் தான் தன்மீது அதிகமான பற்றுக்கொண்டிருந்த சேவகனாகிய உரியாவையோ அல்லது அவனுடைய மனைவியையோ வேதனைப்படுத்தியதை விட யோகோவாவுக்கு அதிகமான வேதனையை உண்டாக்கியிருப்பதை உணர்ந்தான். மற்றொரு நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு பயபக்தியான பெண்மணி “தேவனே, நான் இன்னுமொருமுறை உமது பரிசுத்த ஆவியானவரைத் துக்கப்படுத்துவதற்கு மாறாக நான் நரகத்துக்குப்போவதே நலம்” என்று ஜெபித்தாள். இதைப்போலவே தாவீது “தேவரீர் ஒருவருக்கே விரோதமாக நான் பாவஞ்செய்து, உமது கண்களுக்கு முன்பாகப் பொல்லாங்கானதை நடப்பித்தேன்” என்று ஜெபித்தான்.

தேவனிடமிருந்து மன்னிப்பைப் பெற முடியும் என்பதைத் தாவீது அறிந்திருந்தான். அவன் தொடர்ந்து ஜெபிக்கும்போது, “நான் உறைந்த மழையிலும் வெண்மையாவேன். நான் மறுபடியுமாகச் சுத்திகரிக்கப்படுவேன். மறுபடியுமாக இரட்சணியத்தின் சந்தோஷத்தைப் பெறுவேன். பாதகருக்கு உமது வழியை உபதேசிப்பேன். பாவிடில் உம்மிடத்தில் மனந்திரும்புவார்கள்” என்று சொல்லுவதை நாம் பார்க்கிறோம். தான் மெய்யாகவே தேவனை அறிந்திருக்கிற படியால் அவர் தன்னை மறுபடியுமாகச் சீர்பொருந்தப்பண்ணுவார் என்று தாவீது அறிந்திருந்தான்.

முந்தைய அத்தியாயத்தில் பாவத்துக்கு விளக்கம்கொடுக்கும் சில வேதாகம வசனங்களை நாம் பார்த்தோம். பாவத்தைக் குறித்து நீங்கள் மேலும் விளக்கத்தைப் பெற விரும்புவீர்களானால், தனது பாவத்தின் உண்மைநிலையைத்

தாவீது அறிக்கையிடுவதைப் பாருங்கள். “என் மீறுதல்கள், என் அக்கிரமம், என் பாவம், பொல்லாங்கானதை நடப்பித்தேன்” என்றெல்லாம் தாவீது குறிப்பிடுவதைக் கவனியுங்கள். அவன் தன்னைத்தானே நியாயப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. தனக்காக அவன் எந்தச் சாக்குப்போக்கையும் சொல்லவில்லை. மூன்று வழிகளில் அவன் தனது பாவத்தை விவரிக்கிறான். அவன் அதை “மீறுதல்” என்று அழைக்கிறான். இது வேண்டுமென்றே கீழ்ப்படியாமல் இருப்பதை, ஒரு பிரமாணத்தைத் தெரிந்தே மீறுவதைக் குறிக்கிறது. அவன் தனது பாவத்தை “அக்கிரமம்” என்று குறிப்பிடுகிறான். தன்னில் மோசமான ஏதோவொன்று இருப்பதை அது குறிப்பிடுகிறது. அம்பு வளைந்துபோயிருப்பதினால் அதனால் இலக்கை எட்டமுடியவில்லை. என்னில் இவ்வாறு திருக்கான ஏதோவொன்று இருக்கிறபடியால், தொடர்ந்து என்னால் இலக்கை எட்ட முடியாமல் போய்விடுகிறது. நான் அக்கிரமத்தைச் செய்துவிடுகிறேன். இறுதியாக அவன் “என் பாவம்” என்று ஜெபிக்கும்போது, தனது தோல்வியை, முழுமையான தோல்வியைக் குறிப்பிடுகிறான்.

அவன் சுத்திகரிப்புக்காக ஜெபிக்கும்போது, தொடர்ந்து சலவை செய்யப்படும் ஆடை வெண்மையாக மாறுவதுபோலத் தன்னை முழுமையாகச் சுத்திகரிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். “கழுவியருளும்” என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள எபிரெய்ச் சொல்லுக்கு மிதித்து, அடித்துத் துவைத்தல் என்று அர்த்தமாகும். அந்த நாட்களில் மட்டுமின்றி இன்றும் அந்தப் பகுதியில் அழுக்கான துணிகளைக் கல்லில் அடித்துத் துவைக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆற்றில் அதை ஊற வைத்து, சவுக்காரம் போட்டு, பிறகு அதை மிதித்து, கல்லில் அடித்துத் துவைத்து, மறுபடியுமாக ஆற்றுநீரில் அலசுகிறார்கள். “தேவனே, என்னை முற்றிலுமாக மிதியும். என்னிலிருந்து பாவத்தையும் அக்கிரத்தையும் அடித்து அகற்றும்” என்றே தாவீது வேண்டிக்கொள்ளுகிறான்.

“என் பாவங்களைப் பாராதபடிக்கு நீர் உமது முகத்தை மறைத்து” என்று அவன் வேண்டிக்கொள்ளுவது உள்ளத்தைத் தொடுவதாக இருக்கிறது. இந்த ஜெபத்தில் வெளிப்படும் வருத்தத்தையும் துக்கத்தையும் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். “தேவனே, தயவுசெய்து என் பாவங்களைப் பாராதிரும்.” உண்மை என்னவென்றால், தேவனால் தாவீதின் பாவத்தையும் நமது பாவத்தையும் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. அவரால் மெய்யாகவே நமது பாவத்தைப் பாராதபடிக்கு முகத்தை மறைத்துக்கொள்ள முடியாது. நாம் செய்யும் எல்லாம் தேவனுடைய கண்களுக்கு முன்பாக வெளியரங்கமாக இருக்கிறது. அவர் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறார் (எபி. 4:13). நாம் மெய்யாகவே தேவனை அறிவோமானால், மெய்யாகவே தேவனை நேசிப்போமானால், தேவனை மகிமைப்படுத்தி அவரைப் பிரியப்படுத்த விரும்புவோமானால், நாம் அவருக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்திருக்கிறோம், அவருக்கு முன்பாகப் பாவம் செய்திருக்கிறோம், அவர் அதைக் கண்டிருக்கிறார் என்ற மறுக்கமுடியாத உண்மையே நமது குற்ற உணர்வு மற்றும் பாவத்தைக் குறித்த உணர்வின் மையமாக இருக்கிறது.

தாவீது தன்னைத்தானே எப்படி அறிந்திருக்கிறான் என்பதையும் கவனியுங்கள். “தேவனே எனக்கு ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது. எனது

பிரச்சினையைப் பற்றிய உண்மையை நான் அறிய வேண்டுமென்று நீர் விரும்புகிறீர். என் உள்ளான மனுஷனில் நான் எப்படியிருக்கிறேன் என்ற உண்மையை நான் அறிய வேண்டுமென்று நீர் விரும்புகிறீர். நான் பாவி என்பதே எனக்குரிய பிரச்சினையாகும். நான் எப்போதுமே ஒரு பாவியாகவே இருந்திருக்கிறேன். என் தாயின் கர்ப்பத்தில் நான் ஒரு கருவாக உருவாகிய துவக்கத்திலிருந்தே நான் ஒரு பாவியாகவே இருக்கிறேன். என் தாய் என்னைக் கர்ப்பந்தரித்தபோது நான் பாவியாக இருந்தேன். ஒரு நாய் தான் நாயென்பதினால் குரைக்கிறது. நான் பாவி என்பதினால் பாவம் செய்கிறேன். இதுவே எனக்குரிய பிரச்சினையாகும்” என்பதே தாவீதின் ஜெபத்தின் சாராம்சமாகும்.

இந்த வழியில்தான் தாவீது தன்னைத்தானே உணர்ந்திருக்கிறான். இது அவனை அவனுடைய ஜெபத்தின் இரண்டாவது பகுதிக்கு இட்டுச் செல்லுகிறது. இந்தப் பகுதி தாவீதின் விண்ணப்பங்களினால் நிறைந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஜெபத்திலும் பல பகுதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் விண்ணப்பம் இல்லாவிட்டால் அது ஒரு ஜெபமாக இருக்க முடியாது. “ஜெபித்தல்” என்றாலே விண்ணப்பித்தல் அல்லது கேட்டல் என்று அர்த்தமாகும். இந்த அறிக்கையிடும் ஜெபத்திலுள்ள விண்ணப்பங்களைக் கவனமாகப் பாருங்கள்:

“நீர் என்னை ஈசோப்பினால் சுத்திகரியும், அப்பொழுது நான் சுத்த மாவேன்; என்னைக் கழுவியருளும், அப்பொழுது நான் உறைந்த மழையிலும் வெண்மையாவேன். நான் சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியும் கேட்கும்படி செய்யும், அப்பொழுது நீர் நொறுக்கின எலும்புகள் களிகூரும். என் பாவங்களைப் பாராதபடிக்கு நீர் உமது முகத்தை மறைத்து, என் அக்கிரமங்களையெல்லாம் நீக்கியருளும். தேவனே, சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும், நிலைவரமான ஆவியை என் உள்ளத்திலே புதுப்பியும். உமது சமூகத்தை விட்டு என்னைத் தள்ளாமலும், உமது பரிசுத்த ஆவியை என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளாமலும் இரும். உமது இரட்சணியத்தின் சந்தோஷத்தைத் திரும்பவும் எனக்குத் தந்து, உற்சாகமான ஆவி என்னைத் தாங்கும்படி செய்யும்.

“அப்பொழுது பாதகருக்கு உமது வழிகளை உபதேசிப்பேன்; பாவிகள் உம்மிடத்தில் மனந்திரும்புவார்கள். தேவனே, என்னை இரட்சிக்குந் தேவனே, இரத்தப்பழிகளுக்கு என்னை நீங்கலாக்கிவிடும்; அப்பொழுது என் நாவு உம்முடைய நீதியைக் கெட்பீரமாய்ப் பாடும். ஆண்டவரே, என் உதடுகளைத் திறந்தருளும்; அப்பொழுது என் வாய் உம்முடைய புகழை அறிவிக்கும்” (சங். 51:7–15).

இந்த அழகான விண்ணப்பங்கள் பாவத்துக்கான தேவனுடைய தீர்வின் மையமாக இருக்கின்றன. பாவத்தைக் குறித்த உணர்வைப் பெறும்போது வெளிப்படும் குற்ற உணர்வு எப்படியிருக்கும் என்பதையும் இவை வெளிப்படுத்துகின்றன. நாம் பயங்கரமாகப் பாவம் செய்துவிட்டபடியால் பெறும் குற்ற உணர்வுக்குத் தேவனுடைய தீர்வைப் பெற வேண்டுமானால் இப்படிப்பட்ட விண்ணப்பங்களை ஏற்றெடுக்க வேண்டும். இது நமது பாவங்களை மறைக்கும் படியான முயற்சி அல்ல. இது புற்றுநோயாகிவிட்டிருக்கும் கட்டிக்கு வெறுமனே கட்டுப்போடுவது அல்ல.

கிரேக்க மொழியில் “அறிக்கையிடுதலைக்” குறிக்கும் சொல் ஒரு கூட்டுச் சொல்லாகும். அது “அதேபோன்று” மற்றும் “சொல்லுதல்” என்று அர்த்தப்படும் இரண்டு கிரேக்கச் சொற்களின் கூட்டுச் சொல்லாகும். அறிக்கையிடுதல் என்றால் தேவன் நமது பாவத்தைக் குறித்துச் சொல்லும் அதேபோன்ற காரியத்தைச் சொல்லுவதாகும். அதாவது, நமது பாவத்தைக் குறித்துத் தேவன் சொல்லுவதை ஒப்புக்கொள்ளுவதாகும். இந்த விண்ணப்பங்களை நீங்கள் ஏறெடுக்கும்போது, உங்கள் பாவங்களைப் பற்றித் தேவன் கூறும் அதே காரியத்தை நீங்களும் சொல்லுகிறீர்கள். இந்த ஜெபத்தை ஏறெடுக்கும்போது தேவன் பதிலளிப்பார் என்று அவருடைய கிருபையின்மீதும் இரக்கத்தின்மீதும் நீங்கள் நம்பிக்கை வைத்திருப்பீர்களானால், பாவத்துக்காகவும் குற்ற உணர்வுக்காகவும் இதுவரை எழுதப்பட்டவைகளிலேயே மேன்மையான தீர்வைக் கண்டுகொள்ளுவீர்கள்.

“என்னை ஈசோப்பினால் சுத்திகரியும்” என்று தாவீது ஜெபிக்கும்போது, மரண தண்டனை விதிக்கப்படும் கொலைபாதகம் போன்ற பாவங்களுக்காக ஆசாரியர்கள் ஈசோப்பைப் பயன்படுத்தும் வழிமுறையைக் குறிப்பிடுகிறார். தனது பாவத்தைக் குறித்த தாவீதின் எண்ணத்தை இது வெளிப்படுத்துகிறது.

தாவீது தனது பாவத்தைக் குறிப்பிடப் பயன்படுத்தும் வெவ்வேறு சொற்களுக்கான விளக்கத்தை நான் இந்தச் சங்கீதத்தைப்பற்றி டேவிட் ஸ்வார்ட்ஸ் எழுதிய நொறுக்கப்பட்ட எலும்புகளோடு நடனமாடுதல் என்ற நூலிலிருந்து எடுத்திருக்கிறேன். இப்போது அவருடைய விளக்கவுரையிலிருந்து இந்த மேற்கோளைக் கொடுத்திருக்கிறேன்:

“நடனமாடுவதில் தாவீதுக்கு அதிகமான விருப்பம் உண்டு. தனது ஆராதனையின்மூலமாக அவன் அதிகமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினான். அவன் தேவனை ஆராதித்தபோது, நடனமாடியபடியால், இப்போது அவன் இருந்திருப்பானானால், இப்போதுள்ள அருட்கொடையாளர்களில் ஒருவனாகக் கருதப்பட்டிருப்பான். ஒரு ஆண்டு முழுவதும் அவன் இதைச் செய்யாதிருந்த போது, அவன் ஏதோ தவறு செய்திருக்கிறான் என்று நாத்தான் எளிதாக உணர்ந்திருக்கலாம். ஒரு ஆண்டு முழுவதும் அவன் ஆசரிப்புக் கூடாரத்துக்குச் செல்லவில்லை. தாவீதுக்குள் ஏதோ தவறு இருக்கிறது என்பதை உணர்வதற்கு நீங்கள் ஒரு தீர்க்கதரிசியாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை.

“ஆனால் தாவீது ‘மறுபடியுமாகச் சந்தோஷம் மற்றும் மகிழ்ச்சியின் ஆர்ப்பரிப்பை நான் கேட்கும்படி செய்யும். உம்மால் நொறுக்கப்பட்ட எலும்புகள் நடனமாடும்படி செய்யும்’ என்றே இப்போது வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். தனது குற்ற உணர்வின் காரணமாக அவன் அனுபவித்த நோயினால் தனது எலும்புகள் நொறுக்கப்பட்டிருப்பதுபோன்ற உணர்வை அவன் பெற்றிருந்தான். நொறுக்கப்பட்ட எலும்புகள். ஆனால் இந்த நொறுக்கப்பட்ட எலும்புகள் மறுபடியுமாக நடனமாடும், நான் சந்தோஷத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் மறுபடியும் கேட்கும்படி செய்வீர் என்று தாவீது சொல்லுகிறான்.”

தாவீது தனது குற்ற உணர்வைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதைக் கவனியுங்கள். “என்னை இரட்சிக்குந் தேவனே, இரத்தப்பழிக்கு என்னை நீங்கலாக்கிவிடும்” என்று அவன் வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். இது நிச்சயமாக உரியாவின்

கொலையைக் குறிக்கிறது. “என் நாவு உம்முடைய நீதியைக் கெம்பீரமாய்ப் பாடும்” என்பதை அவன் முன்னறிவிக்கிறான்.

அவன் தன்னை மிக மோசமான பாவியாகக் கண்டாலும், தேவன் தன்னை மன்னிக்கப்போகிறார் என்பதில் அவன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை இந்த ஜெபத்தில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. தேவன் ஒருவரையும் புறக்கணிப்பதில்லை என்பதை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதை உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். தாவீது பாவம் செய்தபோது அவன் இஸ்ரவேலை ஆளுகைசெய்யத் துவங்கி பதினான்கு ஆண்டுகள் மட்டுமே ஆகியிருந்தன. அவன் பாவம் செய்தபிறகு மேலும் இருபத்தாறு ஆண்டுகள் எல்லோரையையும்விட மிகச் சிறந்த அரசனாக ஆளுகை செய்தான். தேவன் அவனைப் புறக்கணித்துவிடவில்லை. தாவீதின் ஏவுதல் பெற்ற விண்ணப்பங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அவர் பதிலளித்தார்.

நீங்கள் முழு இருதயத்தோடும் இந்த ஜெபத்தை ஏறெடுப்பீர்களானால், தேவன் உங்களுடைய விண்ணப்பங்களுக்குப் பதிலளித்து, இந்தச் சங்கீதத்தைப் பாவத்துக்கும் குற்ற உணர்வுக்கும் உங்களுடைய தனிப்பட்ட தீர்வாக்குவார்.

தாவீதைப் பற்றி முதலில் நாம் பார்க்கும்போது அவன் கர்த்தருடைய இருயத்துக்கு ஏற்ற மனுஷன் என்றும், தேவனுக்குச் சித்தமானவைகளை யெல்லாம் அவன் செய்வான் என்றும் பார்க்கிறோம் (1 சாமு. 13:14; அப். 13:22). “தாவீதைப்போலப் பரிசுத்தமான ஒருவனால் எப்படி இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான பாவங்களைச் செய்ய முடியும்?” என்று மக்கள் அடிக்கடி கேட்பதுண்டு. அதைவிட மேலான ஒரு கேள்வியை உங்களிடம் கேட்க விரும்புகிறேன். ஐரோப்பாவில் ஹன்ஸ் இனத்தினர் குடியேறுவதற்கு ஆயிரத்து அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த தாவீதைப்போன்ற ஒரு நாகரிகமற்றவனால் இருபத்து மூன்றாம் சங்கீதத்தை எழுத முடியும் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? தாவீது இந்த ஏவுதல்பெற்ற சங்கீதத்தில் அறிக்கையிடுவது போலக் கிறிஸ்துவுக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த ஒருவனால் தனது பாவத்தை அறிக்கையிடுமடியும் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா?

தாவீது கிறிஸ்துவுக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவன் என்ற உணர்வோடு, அவனுடைய விண்ணப்பங்களை நீங்கள் தீவிரமாக ஆராய்ந்து பார்ப்பீர்களானால், அவன் தனது இறையியலில் தனது காலத்துக்கு அப்பாற்பட்டவனாக இருக்கிறான் என்பதையும், அவன் தீர்க்கதரிசனமாகப் பேசுகிறான் என்பதையும் உணர்ந்துகொள்ளுவீர்கள். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுரு தாவீதை ஒரு தீர்க்கதரிசி என்று குறிப்பிடுவதை நாம் பார்க்கிறோம் (அப். 2:30). தாவீது தனது காலத்துக்கு அப்பாற்பட்டு ஒரு தீர்க்கதரிசியைப் போலச் செயல்பட்டான் என்பதற்கு நாம் பல எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொடுக்க முடியும். எடுத்துக்காட்டாக, இந்தச் சங்கீதத்தில் பார்ப்பீர்களானால், அவன் “என் மீறுதல்கள் நீங்க என்னைச் சுத்திகரியும்” என்று ஜெபிக்கிறான். “என் பாவத்தைப் பாவமில்லாமல் ஆக்கும்” என்பதே அவன் ஜெபிப்பதின் அர்த்தமாகும். அவன் மன்னிப்புக்காக வேண்டிக்கொள்ளவில்லை. தான் ஒருபோதும் பாவம் செய்யாததுபோல ஆக்கும்படி அவன் தேவனிடம் வேண்டிக்கொள்ளுகிறான். இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரித்தபடியால் தேவன் நமது பாவத்தைக் குறித்து இதைத்தான் செய்கிறார் என்பதை மிக அழகான வார்த்தைகளில் புதிய ஏற்பாடு

விளக்குகிறது. பரிசேயனும் ஆயக்காரனும் குறித்த உவமைக்கதையில் ஆயக்காரனைப்போல ஜெபிக்கும் எவனும் “நீதிமானாக்கப்படுவான்” என்று இயேசுவானவர் போதித்திருக்கிறார் (லூக்கா 18:9-14).

ரோமருக்குப் பவுல் எழுதிய நிரும்ப வேதாகமத்திலேயே சவிசேஷத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சிறந்த விளக்கமாக இருக்கிறது. பவுல் அப்போஸ்தலனின் இந்த அற்புதமான இறையியல் விளக்கம் இந்த ஒரே அழகான சவிசேஷ வார்த்தையில் பொதிந்துவைக்கப்பட்டுள்ள சவிசேஷத்தின் விளக்கமாகும். நீதிமானாக்கப்படுதல் என்றால் ஒருபோதும் பாவம் செய்யாத வனைப்போல ஆக்கப்படுதல் என்று அர்த்தமாகும். நாம் ஒருபோதும் பாவமே செய்யாததுபோல நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்படுகிறோம். தாவீது தனது ஏவுதல் பெற்ற அறிக்கையின் சங்கீதத்தில் இந்த மேன்மையான புதிய ஏற்பாட்டுச் சொல்லைத் தீர்க்கதரிசனமாக முன்னறிவிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

“தேவனே, என்னை இரட்சிக்குந் தேவனே, இரத்தப்பழிகளுக்கு என்னை நீங்கலாக்கிவிடும்; அப்பொழுது என் நாவு உம்முடைய நீதியைக் கெம்பீரமாய்ப் பாடும்” என்ற சொற்களை மற்றொரு எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடலாம். என்னுடைய நீதியை அல்ல, உம்முடைய நீதியை! இது நாம் பதிலியான பாவ நிவாரணம் என்று அழைக்கும் காரியத்தை முன்னறிவிக்கிறது. நாம் நீதிமான்களாக இருப்பதால் நீதிமான்கள் என்று தேவனால் அறிவிக்கப்பட வில்லை. கிறிஸ்து நமக்காகச் சிலுவையில் மரித்தபடியினால்தான் நாம் நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்). நாம் சவிசேஷத்தை விசுவாசிக்கும்போது தேவன் தமது குமாரனின் நீதியை நம்முடைய நீதியாக எண்ணுகிறார். கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் காரணமாக அவருடைய நீதி நம்முடையதாகக் கணிக்கப்படுகிறது. கிறிஸ்து வருவதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தாவீது இதை முன்னறிவிப்பதை நாம் காண்கிறோம்.

“தேவனே, சுத்த இருதயத்தை என்னிலே சிருஷ்டியும், நிலைவரமான ஆவியை என் உள்ளத்திலே புதுப்பியும்” என்று தாவீது ஜெபித்தபோது, பின்னர் இயேசுவானவரும் அப்போஸ்தலர்களும் “மறுபடியும் பிறத்தல்” என்று குறிப்பிடுவதை அவன் தீர்க்கதரிசனமாக முன்னறிவித்தான். தன்இருதயத்தில் மேற்போக்கான ஆவிக்குரிய பழுதுபார்த்தல் போதுமானதல்ல என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். தன் இருதயத்தில் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட சிருஷ்டித்தல் தேவை என்பதை அவன் உணர்ந்திருந்தான். “என் இருதயத்தில், என் உள்ளான மனுஷனில் நான் ஒரு பாவியாக இருக்கிறபடியால், நீர் என் உள்ளான பகுதியில் சிருஷ்டிப்பின் அற்புதத்தைச் செய்யாவிட்டால், நான் மறுபடியும் மறுபடியுமாகப் பாவம் செய்யப் போகிறேன். நீர் என் இருதயத்தில் ஒரு அற்புதத்தைச் செய்தேயாக வேண்டும்” என்பதே அவனுடைய ஜெபத்தின் சாராம்சமாகும்.

இந்த விண்ணப்பத்துக்குப் பதிலாகவே இயேசுவானவர் ஒரு ரபிக்கு “மறுபடியும் பிறத்தலைப்” பற்றிக் கூறினார்; பவுல் அப்போஸ்தலன் இயேசுவானவர் கூறியதின் அர்த்தத்தைத் தன் விளக்கவுரையில் கொடுத்துள்ளார். இயேசுவானவர் நிக்கொதேமுவிடம் “மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும், ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும். நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்க

வேண்டும் என்று நான் உனக்குச் சொன்னதைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட வேண்டாம்” என்று கூறினார் (யோவான் 3:6, 7). பவுல் தனது விளக்கவுரையில் மறுபடியும் பிறப்பதை இவ்வாறு விவரிக்கிறார்: “இப்படியிருக்க, ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் அவன் புதுச் சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, எல்லாம் புதிதாயின” (2 கொரி. 5:17). பவுல் கூறுவதுபோல நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறோம். நாம் மறுபடியும் பிறக்கும்போது நமக்குள் சிருஷ்டிப்பின் கிரியை நடத்தப்படுகிறது. இறுதியாக, மறுபடியும் பிறத்தலே பாவம் மற்றும் குற்ற உணர்வுக்கு ஒரே தீர்வாக இருக்கிறது.

தாவீது தொடர்ந்து ஜெபிக்கும்போது தீர்க்கதரிசன முன்னறிவை வெளிப்படுத்துவதை நாம் காண்கிறோம்: “பலியை நீர் விரும்புகிறதில்லை, விரும்பினால் செலுத்துவேன்; தகனபலியும் உமக்குப் பிரியமானதல்ல. தேவனுக்கேற்றும் பலிகள் நொறுங்குண்ட ஆவிதான்; தேவனே, நொறுங்குண்டதும் நருங்குண்டதுமான இருதயத்தை நீர் புறக்கணியீர்.

“சீயோனுக்கு உமது பிரியத்தின்படி நன்மைசெய்யும்; எருசலேமின் மதில்களைக் கட்டுவீராக. அப்பொழுது தகனபலியும் சர்வாங்க தகனபலியுமாகிய நீதியின் பலிகளில் பிரியப்படுவீர்; அப்பொழுது உமது பீடத்தின்மேல் காளைகளைப் பலியிடுவார்கள” (சங். 51:16-19).

தாவீதின் நாட்களில் ஆசரிப்புக் கூடாரத்துக்குச் சென்று பாவநிவாரண பலியாக ஒரு மிருகத்தைப் பலி செலுத்துவதே உங்களுடைய பாவத்துக்கும் குற்ற உணர்வுக்கும் தீர்வாக இருந்தது. ஆசாரியன் உங்களுக்காகப் பரிந்துபேசி, பாவம் மற்றும் குற்ற உணர்வின் பிரச்சினைகளுக்குத் தேவனுடைய இறுதியான தீர்வைத் தீர்க்கதரிசன அடையாளமாக முன்னறிவித்த சடங்குகளை நிறைவேற்றுவான். தாவீது இவ்வாறு சாராம்சமாக ஜெபித்தபோது தனது காலத்தைக் கடந்து அவன் நோக்குவதை நாம் மறுபடியுமாகக் காண்கிறோம்: “கர்த்தரே, நீர் மிருக பலிகளில் பிரியமாயிருக்கிறீர் என்று நான் நினைப்பேன் என்றால், அநேக மிருகங்களை உமது ஆசரிப்புக் கூடாரத்துக்குக் கொண்டுவந்து அவைகளைப் பலியாகச் செலுத்துவேன். ஆனால் நீர் விரும்புவது அதுவல்ல என்பதை நான் அறிவேன். மிருக பலிகள் உம்மைப் பிரியப்படுத்துவதில்லை. தகனபலிகளையும் நீர் விரும்புவதில்லை. நீர் மெய்யாகவே விரும்பும் பலியை இப்போது நான் உமக்கு ஏற்றெடுக்கிறேன். நொறுங்குண்ட ஆவியையும் நறுங்குண்ட இருதயத்தையுமே நீர் விரும்புகிறீர்.”

“நறுங்குண்ட” என்றால் “பாவத்துக்காக மிக அதிகமாக வருத்தப் படுவது” என்று அர்த்தமாகும். இயேசுவானவர் வந்தபோது, நம்மை அவருடைய இராஜ்யத்துக்குத் தகுதியானவர்களாக ஆக்கும், அவருடைய இராஜ்யத்தின் மதிப்பீடுகளை வெளிப்படுத்தும் மனோபாவங்களைக் குறித்து நமக்குப் போதித்தார். அதில் அவர் அறிவித்த முதல் மனோபாவம் என்ன? “ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்.” “ஆவியில் எளிமை” என்றால் “நொறுங்குண்ட ஆவி” என்று அர்த்தமாகும். இந்த முதலாம் பாக்கிய வசனத்தை “ஆவியில் நொறுங்குண்டவர்கள் பாக்கியவான்கள்” என்று நாம் குறிப்பிடலாம் (மத். 5:3).

நொருங்குண்டது என்றால் என்னவென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? தேவன் நொருங்குண்ட நிலைக்கு அதிக மதிப்பைக் கொடுக்கிறார். பல்வேறு வகைப்பட்ட நொருங்குண்ட நிலைகள் இருக்கின்றன. நமது பாவத்தினாலும், நமது தோல்வியினாலும், நோயினாலும், இழப்பினாலும், பல்வேறு வகையான துன்பங்களினாலும் நாம் தேவனுக்கு முன்பாக ஆவியில் நொறுங்குண்ட நிலையில் கொண்டுவரப்படுகிறோம். நாமாகவே அவருக்கு முன்பாக வர வேண்டும் என்றாலும், பெரும்பாலும் நொறுங்குண்ட நிலையில்தான் நாம் அவருக்கு முன்பாக வருகிறோம். நாம் தேவனுக்கு முன்பாக நொறுங்குண்ட நிலையில் இருக்கும்போது அவர் கூறும் எதையும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்கிறோம். “தேவனே, எதுவானாலும் சரி, எங்கே எப்போதாயினும் சரி, நான் உமது சித்தத்தைச் செய்யும்படி நொறுக்கப்பட்டிருக்கிறேன்” என்று நாம் தேவனிடம் சொல்லுகிறோம். நாம் தேவனிடம் நமது பாவத்தை அறிக்கையிடும்போது, அவர் நொறுங்குண்டதும் நறுங்குண்டதுமான இருதயத்தை விரும்புகிறார் என்று தாவீது சொல்லுவதின் அர்த்தம் இதுவேயாகும்.

நீங்கள் பாவம்செய்து தேவனுடைய இருதயத்தைத் துக்கப்படுத்தும்போது எத்தகைய உணர்வைப் பெறுகிறீர்கள்? தாவீது தேவனை மெய்யாகவே அறிந்திருந்தான். தனது பாவத்தின்மூலம் தேவனைத் துக்கப்படுத்திவிட்டபடியால் அவனுடைய இருதயம் நொறுங்குண்டு போயிருந்தது. அவன் நொறுங்குண்ட ஆவியையும் நொறுங்குண்ட இருதயத்தையும் பெற்றிருந்தான். அதை நிரூபிக்க “நொறுங்குண்ட எலும்புகளையும்” பெற்றிருந்தான். அவனுடைய “நொறுங்குண்ட எலும்புகள்” அவனுடைய நொறுங்குண்ட ஆவிக்கும் நொறுங்குண்ட இருதயத்துக்கும் அடையாளமாக இருந்தன. “தேவனே, இப்படிப்பட்ட பலியையே நீர் விரும்புகிறீர்” என்பதே அவனுடைய ஜெபத்தின் சாராம்சமாகும்.

தாவீது தேவனுடைய ஊழியம் என்று தான் நினைத்த ஒரு செயல் திட்டத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் எருசலேம் பட்டணத்தைச் சுற்றிலும் அரண்களைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தான். பிற்காலத்தில் நெகேமியா இந்த அரண்களைப் பழுதுபார்த்து, அவைகளைத் திரும்பக் கட்டினான். அவை பட்டணத்துக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்தபடியால் தாவீது அவைகளைக் கட்டினான். தான் செய்ய வேண்டுமென்று தேவன் விரும்பிய காரியங்களில் அதுவும் ஒன்று என்ற உணர்வு அவனுக்கு இருந்தது. “சீயோனுக்கு உமது பிரியத்தின்படி நன்மைசெய்யும்; எருசலேமின் மதில்களைக் கட்டுவீராக” என்று அவன் ஜெபிப்பதிலும் ஒரு தீர்க்கதரிசன வெளிப்பாடு காணப்படுகிறது. சீயோன் என்பது ஆவிக்குரிய சமுதாயத்தைக் குறிக்கிறது. “அந்த அரண்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்ட பிறகு நீர் நீதியின் பலிகளில் பிரியப்படுவீர்” செயல்பூர்வமாகப் பார்க்கும்போது இது தவறைச் சரி செய்வதை அல்லது “மனந்திரும்புதலின் கனிகள்” என்று யோவான் ஸ்நானன் குறிப்பிடும் செயல்பூர்வமான கிரியைகளைக் குறிப்பிடுகிறது (மத். 3:8).

விவரங்களும் விளைவுகளும்

ஒரு ஆவிக்குரிய அனுபவத்தின் முக்கியமான காரியம் அதன் விவரங்கள் அல்ல, அந்த அனுபவத்தின் விளைவுகளாகும். தாவீது தனது கொலைபாதகம் மற்றும் வேசித்தனம் ஆகிய பயங்கரமான பாவங்களை அறிக்கையிடும்போது அவனுடைய அனுபவத்தை ஐம்பத்தொன்றாம் சங்கீதம் விவரிக்கிறது. முப்பத்தியிரண்டாம் சங்கீதம் அவனுடைய அறிக்கையிடுதல், மெய்மனஸ்தாபம் மற்றும் மனந்திரும்புதலின் விளைவுகளை எடுத்துக் கூறுகிறது.

எவரும் தனது பாவத்தை அறிந்திருக்கவில்லை என்று நினைத்து அவன் தனது பாவத்தை மறைத்துவைத்த அந்த ஓராண்டில் அனுபவித்த சரீரப்பிரகாரமான வேதனைகளைத் தாவீது விவரிக்கிறான். தான் மறுபடியுமாகத் தேவனைத் துதிக்க விரும்புகிறபடியால் தனது இரட்சணியத்தின் சந்தோஷத்தைத் தனக்குத் திரும்பத் தரும்படி அவன் தனது பாவ அறிக்கையில் வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அந்த அறிக்கையிடுதலின் சங்கீதத்துக்குத் தொடர்ச்சியாக இந்தச் சங்கீதத்தில் தேவன் அந்த விண்ணப்பத்துக்குப் பதிலளிப்பதை நாம் காண்கிறோம்:

“எவனுடைய மீறுதல் மன்னிக்கப்பட்டதோ, எவனுடைய பாவம் மூடப்பட்டதோ, அவன் பாக்கியவான். எவனுடைய அக்கிரமத்தைக் கர்த்தர் எண்ணாதிருக்கிறாரோ, எவனுடைய ஆவியில் கபடமில்லாதிருக்கிறதோ, அவன் பாக்கியவான். நான் அடக்கிவைத்தமட்டும், நித்தம் என் கதறுதலினாலே என் எலும்புகள் உலர்ந்துபோயிற்று. இரவும் பகலும் என்மேல் உம்முடைய கை பாரமாயிருந்ததினால், என் சாரம் உஷ்ணகால வறட்சிபோல வறண்டு போயிற்று. நான் என் அக்கிரமத்தை மறைக்காமல், என் பாவத்தை உமக்கு அறிவித்தேன்; என் மீறுதல்களைக் கர்த்தருக்கு அறிக்கையிடுவேன் என்றேன்; தேவரீர் என் பாவத்தின் தோஷத்தை மன்னித்தீர்” (சங். 32:1-5).

குற்ற உணர்வின் காரணமாகத் தாவீது இந்தச் சங்கீதத்தில் அனுபவிக்கும் உணர்வுபூர்வமான வேதனைகளையும், சரீரப்பிரகாரமான துன்பங்களையும் நீங்கள் அனுபவிப்பீர்களானால், ஐம்பத்தொன்றாம் சங்கீதத்தை நீங்கள் ஜெபிக்கும்படி மறுபடியுமாக நான் உங்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறேன். பிறகு முப்பத்தியிரண்டாம் சங்கீதத்தை வாசித்து, தாவீது தன் பாவத்தை அறிக்கையிட்டதுபோல நீங்களும் உங்கள் பாவத்தை அறிக்கையிட்டதின் பயனாக எவைகளை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

தாவீதின் ஏவுதல்பெற்ற அறிக்கை ஜெபத்தை நீங்கள் ஏறெடுத்தும் மன்னிப்பின் சந்தோஷத்தை நீங்கள் அனுபவிக்காவிட்டால், தேவன் எதை மறக்கிறாரோ அதை நீங்களும் மறக்க வேண்டும், அவர் எதை நினைவில் வைத்திருக்கிறாரோ அதை நீங்களும் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். தேவனுடைய வார்த்தை இதற்கு ஆதரவாக இருக்கிறது. “நான் அவர்கள் அக்கிரமத்தை மன்னித்து, அவர்கள் பாவங்களை இனி நினையாதிருப்பேன்” என்று தேவன் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார் (எரே. 31:34). என்றாலும், நாம் பாவிகள் என்பதைத் தேவன் நினைவில் வைத்திருக்கிறார். ஆனால் நாம் பாவிகள் என்பதை நாம் மறந்துபோகிறோம். நாம் மறுபடியும் மறுபடியுமாகப் பாவத்தில்

விழுந்துபோவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். நாம் பாவிகள் என்பதை நினைவில் வைத்திருந்து, நாம் அறிக்கையிட்ட பாவங்களை மறந்துபோக வேண்டும்.

அறிக்கையிடுதலுக்கும் மனந்திரும்புதலுக்கும் நீங்கள் இந்த இரண்டு சங்கீதங்களையும் பயன்படுத்துவீர்களானால், தாவீது அருமையாக விவரிக்கும் மன்னிப்பின் பாக்கியத்தை நீங்களும் பெற முடியும். நீங்கள் குற்ற உணர்விலிருந்து முற்றிலுமாக விடுவிக்கப்படுவீர்கள். உங்கள் அன்பான பரம பிதாவினால் முழுமையாக மன்னிக்கப்பட்டதின் நிச்சயத்தைப் பெறுவீர்கள். தாவீதின் அறிக்கையிடும் சங்கீதத்துக்குத் தொடர்ச்சியான இந்தச் சங்கீதத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளவைகளை நீங்கள் அனுபவிக்கும்போது, தாவீது கண்டு கொண்டதுபோல, தேவன் மெய்யாகவே தமது நன்மையினாலும் நிபந்தனையில்லாத அன்பினாலும் உங்களை நாடிவருகிறார் என்பதைக் கண்டுகொள்ளு வீர்கள். இந்த அன்பே மனஸ்தாபத்தோடும் மனந்திரும்புதலோடும் அறிக்கையிடும் ஜெபத்தை நீங்கள் ஏற்றெடுக்கும்படி உங்களை ஏவியது. அவருடைய இரக்கம் உங்களுக்குத் தகுதியான தண்டனையிலிருந்து உங்களை விடுவிக்கும். அவருடைய அற்புதமான இரட்சிக்கும் கிருபை உங்களுக்குத் தகுதியில்லாத மேன்மையான ஆசீர்வாதங்களை உங்கள்மீது பொழியும்.

முடிவுரை

இந்தச் சிறு நூலில் நமது ஒருசில பிரச்சினைகளுக்கான தேவனுடைய தீர்வுகளைப்பற்றி மட்டுமே நம்மால் பார்க்க முடிந்தது. எங்களுடைய அடுத்த சிறு நூலில் மேலும் சில தீர்வுகளை நாம் பார்க்கலாம். உங்களுடைய பிரச்சினை எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும், தேவனிடம் அதற்கான தெய்வீகத் தீர்வு உண்டு என்ற மிக முக்கியமான சத்தியத்தை நான் உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தப் புத்தகம் நீங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையை வாசித்து, உங்கள் விசுவாசத்தில் பலப்படும்படி ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்று ஜெபிக்கிறேன். திறந்த இருதயத்தோடு அவரிடத்தில் வாருங்கள். உங்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கான அவருடைய தீர்வையும் ஞானத்தையும் அருளுமாறு அவரிடம் வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். பிறகு ஜெபத்தோடு அவருடைய வார்த்தைகளை வாசியுங்கள். “உங்களை விடுவிக்கும் சத்தியத்தை நோக்கி” உங்களை வழிநடத்துவதற்கு அவர் உண்மையுள்ளவராக இருக்கிறார். (யாக்கோபு 1:5; நீதிமொழிகள் 3:5-6; யோவான் 8:31, 32, 36).

கிறிஸ்துவின் ஆலோசனைகள்
பகுதி II

உங்கள் வாழ்க்கையில் தேவதிட்டம்
புத்தகம் - 21

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்,
சென்னை-600 010.

Prescriptions of Christ - Part II
Booklet - 21
Tamil

© IBL
2002

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai-600 010.

Ph : 6425166 Fax : 6428298
E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

கிறிஸ்துவின் ஆலோசனைகள் பகுதி II

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

உங்கள் வாழ்க்கையில்
தேவதிட்டம்

முன்னுரை

நாம் சுகவீனமாயிருக்கையில் நமக்கு சுகமளிக்கக்கூடிய மருந்துகளை (Prescription) யாராவது நமக்கு எடுத்துக்கூறும்போது நாம் மறுபடியும் பழைய நிலைமைக்குத் திரும்பமுடியும். அதேபோல் நாம் நோயினால் கஷ்டப்படும் நேரத்தில் டாக்டர்கள் நம் நோயை போக்குவதற்குரிய மருந்துகளை நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். இயேசுவும், “பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியம் வேண்டியதே யல்லாமல் சுகமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை” என்று மத். 9:12ல் கூறியுள்ளார்.

தேவனுடைய வார்த்தையானது நம் அனைவருக்கும் ஒரு வழிமுறையைக் காட்டுகிறது. நாம் சுகவீனர் என்று ஒத்துக்கொண்டு அவ்வழிமுறையைப் பின்பற்றவேண்டும். நம்முடைய பிரச்சனைகளைப் போக்கும் சில விதிமுறைகளை (Prescription) இந்த இரண்டாவது புத்தகத்தில் காண்போம். இதில் திருமண வாழ்கை, , மனச்சோர்வு, இரட்சிப்பு, இன்னல்கள், நல்லொழுக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றி காண்போம். இந்த புத்தகத்தின் மூலம் உங்களை கர்த்தருடைய வார்த்தையினிடத்துக்கும், கர்த்தருடைய வார்த்தையை உங்களிலும் இருக்கச்செய்வதே என்னுடைய பிரார்த்தனையாகும், ஏனெனில் நம்முடைய பிரச்சனைகளைப் போக்கும் வழிமுறைகளை அவருடைய வார்த்தையில்ல்தான் நம்மால் காணமுடியும்.

அதிகாரம் 1

திருமணத்திற்குரிய சில விதிமுறை

I பேதுரு மூன்றாம் அதிகாரத்தில் அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு திருமணமான, கீழ்ப்படியாத கணவன்மார்களுக்கும், மனைவிமார்களுக்கும் சில விதிமுறைகளைக் கூறுகிறார். பேதுரு மனைவிமார்களுக்குக் கூறும் விதிமுறைகளை ‘அந்தப்படி’ என்ற வார்த்தையின் மூலம் ஆரம்பிக்கிறார். ‘அந்தப்

படி’ என்ற வார்த்தையானது இரண்டாம் அதிகாரத்தின் கடைசி வசனத்தோடு குறிப்பிட்டுப் பார்க்கப்படுகிறது. அதின்படி நம்முடைய ஆத்துமாவானது மேய்ப்பரிடத்திலும், கண்காணியானவரிடத்திலும் திருப்பப்பட்டிருக்கிறது.

கணவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாத மனைவிமார்களுக்கு பேதுரு கூறும் விதிமுறையாவது, மனைவியானவள் கிறிஸ்துவுக்கு முதலிடத்தைக் கொடுத்தபின் முக்கியமாக தன் கணவனிடத்தில் தான் நல்ல உறவு கொள்ளவேண்டும். பல வித பொறுப்புகளை வகிக்கும் ஸ்திரீயானவளும், தாயானவளும் கர்த்தரின் வார்த்தைக்குப் கீழ்ப்படியாத தன் கணவன்மூலமாகவும் தகப்பன்மூலமாகவும் துன்புறுத்தப்படுவதை பேதுரு இங்கு விளக்குகிறார். இந்த மாதிரியான ஸ்திரீகளுக்கு பேதுரு தன்னுடைய போதனையில், கிறிஸ்துவம் சபையும் ஒருவரையொருவர் சார்ந்திருப்பதுபோல் மனைவியும் தன் கணவனைச் சார்ந்திருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

கிறிஸ்துவானவர் எவ்வாறாக சபையை மேய்ப்பராகவும் கண்காணியாகவுமிருந்து கவனிக்கிறாரோ அவ்வாறே கணவனும் மேய்ப்பராகவும் கண்காணியாகவுமிருந்து தன் மனைவியைக் கண்காணிக்கவேண்டும் என்பதை பேதுரு இங்கு வலியுறுத்துகிறார்.

இதே அதிகாரத்தில் 7ம் வசனத்தில் பேதுரு புருஷர்களுக்கு சிலவிதிமுறைகளைக் கூறுகிறார். அந்த விதிமுறையும் ‘அந்தப்படி’ என்றே ஆரம்பிக்கிறது. இதிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்கிறது என்னவென்றால், கிறிஸ்துவம் சபையும் எவ்வாறு ஒருவரையொருவர் சார்ந்து மாதிரியாக இருக்கின்றனரோ அதேபோல் புருஷனும் தன் மனைவியோடு இணைந்து இருக்கவேண்டும். இந்த ஒற்றுமையான நிலைமையை இன்று நம்மால் குடும்பங்களில் பார்க்க முடிகிறதா?

எபேசியர் 5ஆம் அதிகாரத்தில் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் புருஷர்களுக்கும் மனைவிகளுக்குமிடையே உள்ள உறவைப் பற்றி சில விதிமுறைகளை இவ்விதமாக எழுதுகிறார். அது என்னவெனில் புருஷர்களே, உங்கள் மனைவிகளில் அன்புகூருங்கள். அப்படியே கிறிஸ்துவம் சபையில் அன்புகூர்ந்து... தம்மைத்தாமே அதற்காக ஒப்புக் கொடுத்தார். இன்னும் விளக்கமாக சொல்ல வேண்டுமெனில் கிறிஸ்து எப்படி நம்மிடம் அன்பு செலுத்தினாரோ, அப்படியே புருஷர்களும் மனைவிகளிடத்தில் அன்பு செலுத்த வேண்டும், கிறிஸ்து எப்படி சபைக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தாரோ அப்படியே புருஷர்களும் தங்களை தங்கள் மனைவிகளுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். ‘அப்படியே’ என்ற வார்த்தையின் தோற்றத்தின் அர்த்தம் என்னவெனில் கொஞ்சமும் மாறாமல் ‘அதேபோல்’ என்று பொருள்.

கிறிஸ்து சபைக்கு செய்ததுபோல புருஷர்களே, நீங்களும் உங்கள் மனைவிகளுக்குச் செய்யுங்கள் என்ற மாதிரியை பேதுருவும் பவுலும் புருஷர்களுக்கு எடுத்துரைக்கின்றனர். எது மிக முக்கியமான சவால் என நினைக்கிறீர்கள்? கிறிஸ்துவுடன் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தாத புருஷர்களுக்கு அப்போஸ்தலர்கள் கொடுக்கின்ற இந்த மாதிரியான விதிமுறைகள் பொருந்தாததாகக் காணப்படலாம். எனவே இந்த இரு அப்போஸ்தலர்களின் விதிமுறை

களை கிறிஸ்துவுடன் வாழும் புருஷர்களிடம் நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

புருஷர்களே, முதலாவதாக நீங்கள் 1 கொரிந்தியர் 13ம் அதிகாரம் 4-7 வசனம்வரை படியுங்கள். கிறிஸ்துவின் அன்பின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்பதை 15 நற்பண்புகள் விளக்குகின்றன. அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் அன்பு என்ற வார்த்தையை இந்த அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார், நாம் அதற்குப் பதிலாக 'கிறிஸ்து' என்ற வார்த்தையை உபயோகித்துப் பார்ப்போமாக. நாம் 15 நற்பண்புகள் உள்ள அன்பின் தன்மையை ஒவ்வொன்றாக நம்மிடம் வாழும் கிறிஸ்துவிடம் கேட்டு, பெற்று அந்த அன்பை நம்முடைய மனைவிகளிடத்தில் காட்டவேண்டும். நாம் இப்படிச் செய்வோமேயானால் கிறிஸ்துவைப் போன்று நம்முடைய மனைவிகளிடத்தில் அன்புள்ளவர்களாகவும் கொடுக்கிறவர்களாகவும் இருப்போம்.

திருமண வாழ்க்கையில் வரக்கூடிய மிகப்பெரிய பிரச்சனையானது சுய நலமேயாகும். அதே சமயத்தில் பிரச்சனையைப் போக்கக் கூடிய வழிமுறையானது (Prescription) சுயநலமற்ற தன்மை கிறிஸ்துவைப் போன்று விட்டுக் கொடுத்தலேயாகும். கிறிஸ்து சபையை இரட்சிப்பதற்காக தம்மையே முழுமையாக அற்பணித்து, சபைக்காக தன் ஜீவனையே விட்டார். அவ்வாறு கிறிஸ்துவைப் போன்று புருஷர்களே, நீங்களும் உங்கள் மனைவிகளிடம் அன்புசெலுத்தும்போது, கர்த்தர் கொடுத்ததுபோல் நீங்களும் கொடுப்பீர்கள்.

பேதுருவின் போதனைகளை நாம் நன்கு கவனிப்போமேயானால், மனைவிகளை, தங்களுடைய போதனைகளினாலல்ல, ஆனால் பயபக்தியோடு கூடிய கற்புள்ள நடக்கையின் மூலம் தங்கள் புருஷர்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளும்படிக் கூறுகிறார். அதே சமயத்தில் புருஷர்களுக்குக் கூறும்போது, புருஷர்களே, உங்கள் மனைவிகளைவிட அறிவிலும் மற்ற காரியத்திலும் உயர்ந்தவர்களாயும், தனித்தன்மை உடையவர்களாயிருந்தாலும், உங்கள் மனைவிகளிடத்திலும் சில தனித்தன்மை உண்டு என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். உங்கள் மனைவிகள் எப்போதுமே உங்களது தனிப்பட்ட கருத்துகளையே கேட்டு நடக்கவேண்டும் என்று நீங்கள் கருதுவது தவறாகும். உங்கள் மனைவிகளும் அதை விரும்ப மாட்டார்கள். அதே சமயத்தில் பெண்ணானவள், ஆண்கள் கூறுவதே சரி என்றும், தான் கூறுவது எல்லாம் தவறு என்றும் கூறுவதை விரும்பமாட்டாள். அதேபோன்றுதான் ஆண்களும். ஆண்களிலுள்ள 'நான்' என்னும் அகங்காரம் ஒரு பெண் தன் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

திருமண ஆலோசனைக்குரிய மிகச்சிறந்த கொள்கை

பேதுரு நமக்கு திருமணத்திற்குரிய பல உயர்ந்த ஆலோசனைகளைக் கூறுகிறார். அது என்னவென்றால் நாம் அனைவரும் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இடத்திலே நிற்க வேண்டும். இதை நான் கிதியோன் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்பவம் மூலம் விளக்குகிறேன். கிதியோன், தன்னிடமுள்ள 300 மனிதர்களைக் கொண்டு 250 ஆயிரத்துக்கும் மேலான மீதியானியர்களை அற்புதமாக வெற்றி கொண்டார். தேவனுக்கு பயந்த 300 கிதியோனின் வீரர்கள் தங்கள்தங்கள் நிலையிலே நின்றார்கள் (யோசவா. 7:21). அதேபோல் மனை

விமார்களும், கணவன்மார்களும் தேவனால் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இடத்தில் நிற்கவேண்டும். அப்போது தான் திருமணவாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை அவர்களால் மேற்கொள்ள முடியும்.

அதற்குப் பின் பேதுரு மனைவிமார்கள் நிற்கக் கூடிய இடத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார். அவள் ஆவிக்குரியவளாகவும் இனிமையுள்ளவளாகவும் அடக்கமுள்ளவளாகவும், அமைதியுள்ளவளாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார். அடக்கமுள்ளவளாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறும்போது, கிறிஸ்து சபையை மேய்ப்பதுபோல் தன்னுடைய கணவன் தனக்கு மேய்ப்பனாக இருப்பதை அனுமதிக்க வேண்டும் என்கிறார். அமைதியைப் பற்றிக் கூறும் போது ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய கணவரை குறைத்துக் கூறுபவளாகவும், திட்டுகிறவளாகவும், வெட்கப்படுத்துகிறவளாகவும் இருக்கக்கூடாது என்றும் வலியுறுத்துகிறார்.

இம்மாதிரியான முறைகளை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவருவது கடினம் என பேதுரு அறிவார். பேதுரு கூறுவது என்னவென்றால், மனைவியானவளுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்பானது தன் கணவர்களைக் கட்டிக்காப்பதென்றால் அவள் இயேசு கிறிஸ்துவின் மாதிரியைப் பின்பற்ற வேண்டும். அவள் தன்னையே அடக்கி வைத்துக் கொள்ளத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். பேதுரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவருடைய விஷயத்தில் அளவுக்கு மிஞ்சி பொறுப்பை (over responsible) ஏற்கக்கூடாது என்றும், அதே சமயத்தில் தன்னுடைய விஷயத்தில் அளவுக்கு குறைவாகப் பொறுப்புகளை (under responsible) ஏற்கக் கூடாது என்றும் கூறுகிறார். மனைவியானவள் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு கடவுளுடைய உதவியை எப்போதும் நாடவேண்டும்.

திருமணவாழ்க்கையில் காணப்படுகின்ற மிகமுக்கிய வாக்குவாதம் என்னவென்றால் கணவன்மார்களோ, மனைவிமார்களோ போதுமான நேரமின்றி பல்வேறு பொறுப்புகளில் ஈடுபட்டிருப்பதினால் ஒருவரையொருவர் குறை கூறுவதும், ஒருவரையொருவர் தொடர்ந்து தொல்லை கொடுப்பதும், தரக் குறைவாகப் பேசுவதுமே ஆகும்.

பேதுருவின் இந்த அறிவுபூர்வமான ஆலோசனையானது இயேசுவின் போதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும் (மத்.7:1-5) இயேசு "நீ உன் கண்ணிலிருக்கிற உத்திரத்தை உணராமல், உன் சகோதரன் கண்ணிலிருக்கிற துரும்பைப் பார்க்கிறதென்ன" என்று கூறியுள்ளார். இயேசு நாம் ஒருபோதும் மற்றவர்களை நியாயம்தீர்க்கக் கூடாது என்று கூறவில்லை. இயேசுவின் போதனையின் முக்கியக் கருத்து என்னவென்றால், நாம் நம்மை முதலாவதாக நியாயந்தீர்க்க வேண்டும் என்பதேயாகும்.

கணவன்மார்களே! நீங்கள் கர்த்தரிடத்தில், அவருடைய கிருபையை பெற்று, கிறிஸ்து சபையை நேசித்து நீங்களும் உங்கள் மனைவிகளிடத்திலும், உங்கள் குடும்ப அங்கத்தினரிடமும் அன்பாய் நடந்து கொள்ளுங்கள். இதிலிமித்தம் உங்கள் மனைவிமார்களும் தங்களின் நிலைகளில் நிற்கும்படி ஊக்கப்படுத்தப்படுவார்கள். மனைவிகளாகிய நீங்கள் சரியான நிலையில் நிற்கும்

போது, கணவன்மார்களும் தங்களின் பொறுப்புகளை உணர்ந்து திருமண வாழ்க்கையைத் திறம்பட நடத்த ஊக்கப்படுத்தப்படுவார்கள்.

அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு 7ம் வசனத்தின் மூலம் கணவர்களிடம் “அந்தப்படி புருஷர்களே, மனைவியானவள் பெலவீன பாண்டமாயிருக்கிறபடியினால், உங்கள் ஜெபங்களுக்குத் தடைவராதபடிக்கு, நீங்கள் விவேகத்தோடு அவர்களுடனே வாழ்ந்து, உங்களுடனே கூட அவர்களும் நித்திய ஜீவனாகிய கிருபையைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுகிறவர்களானபடியினால், அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கனத்தைச் செய்யுங்கள்” என்று மிகப் பெரிய கடமையை இவ்வாறு விளக்குகிறார்.

கணவர்களிடம், பேதுருவானவர், ‘மனைவிகளுடன் வாழ்ந்து’ என்று கூறுவதை நாம் வாசிக்கும்போது அந்த வார்த்தை தேவையில்லாதது போன்றும், தெளிவற்றதாகவும் காணப்படலாம். ஆனால் பேதுரு கூறுவதில் மிகத் தெளிவான கருத்து இருக்கிறது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. அது என்ன வென்றால், சில கணவன்மார்கள் மிகக்குறைவான நேரத்தையே தங்கள் மனைவிகளுடன் செலவழிக்கின்றனர். எனவே போதகரான பேதுரு மிக ஞானமாக ‘மனைவிகளுடன்’ இணைந்து வாழ்வதே திருமண வாழ்க்கையினுடைய அர்த்தம் என்பதை விளக்குகிறார் என நான் நினைக்கிறேன்.

பேதுரு கணவர்களிடம் விவேகத்தோடு மனைவிகளுடன் வாழவேண்டும் என்று கூறுகிறார். எப்படி நாம் நம்முடைய மனைவிகளை புரிந்துகொள்ளுகிறோம்? பேதுரு மனைவிகளை புரிந்துகொண்டு அவர்களோடு வாழவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். நம்மில் எத்தனைபேர் நம்மோடு வாழ்க்கை நடத்தும் மனைவியை நன்கு புரிந்து கொண்டுள்ளோம்? உன்னால் ஒரு வேளை அவளை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளமுடியாமலிருக்கலாம். ஆனால் நாம் திருமணம் செய்தபெண்ணை புரிந்துகொள்ளாவிட்டாலும், அவளை நமக்குத் தெரியும். மேலும் பேதுரு உங்கள் மனைவிகளைக் கனம்பண்ணுங்கள் என்றும் கூறியுள்ளார். இதில் மிக ஆழமான கருத்து உள்ளது என நான் நினைக்கிறேன். சில கலாச்சாரத்தில் ஆண்கள், பெண்கள் பெலவீனபாண்டம் என்பதை அறிந்து அவர்களை அன்புடனும், மரியாதையுடனும் நடத்துவதற்குப் பதிலாக, அவர்களை அடிமையாக நடத்துவதைக் காணலாம். இங்கே பேதுரு ஒரு புரட்சிகரமான கருத்தைக் கொடுக்கிறார். மனைவியின் “பெலவீனங்களினால் அவர்களை அடிமைப்படுத்தாமல் கனம்பண்ணும்படி வலியுறுத்துகிறார்”.

எனினும், அநேக காரியங்களில் ஸ்திரீகள் ஆண்களைவிட பலமுள்ளவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். முக்கியமாக உடலில் வலி ஏற்படுவதை ஆண்களைவிட பெண்களே தைரியமாகத்தாங்கிக் கொள்கின்றனர். கணவன்மார்கள்தான் மனைவிகளின் இக்கட்டின்போதும், பிரச்சனையின்போதும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்து அவர்களின் துன்பங்களைப் போக்கவேண்டும் என்பதற்காக கர்த்தர் உங்களை கணவராக நியமித்திருக்கிறார் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

மேலும் பேதுரு கணவன்மார்களை நோக்கி, “உங்களுடனேகூட உங்கள் மனைவிகளும் நித்திய ஜீவனாகிய கிருபையை சுதந்தரித்து கொள்ளுகிறவர்

கள்” என்று கூறுகிறார். இது திருமண வாழ்க்கையில் காணப்பட வேண்டிய மிகமுக்கியமான காரியம் என வேதாகமம் விளக்குகிறது. கிருபை நிறைந்த வாழ்க்கையானது, நம்முடைய தகுதியினால் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டது அல்ல. கர்த்தரின் கிருபையினாலேயே நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாகும். இந்தக் கிருபைநிறைந்த வாழ்க்கை, திருமண வாழ்க்கையில் ஈடுபடப்போகும் இருவருக்கும் சமமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. மேலும் பேதுரு கணவர்களை நோக்கி “உங்கள் மனைவிகளிடத்தில் அன்பு செலுத்துங்கள்” என்றும் அப்படி அன்புள்ளவர்களாய் நடந்துகொண்டால் அவர்களது ஜெபங்களுக்கு தடை வராது என்றும் கூறுகிறார்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் I கொரி, 7:3-5ல் உபவாசத்திற்கும் ஜெபத்திற்கும் தடையிராதபடிக்கு இருவரும் சிலகாலம் பிரிந்திருக்க வேண்டுமென்று சம்மதித்தாலேயன்றி, ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியாதிருங்கள்; உங்களுக்கு விரதத்துவம் இல்லாமையால் சாத்தான் உங்களைத் தூண்டிவிடாதபடிக்கு மறுபடியும் கூடிவாழுங்கள் என்று கூறுகிறார். திருமண தம்பதிகள் எப்போது, தங்களுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் கிறிஸ்துவுடனுள்ள உறவை சீராக வைத்திருக்கின்றனரோ, அப்போது திருமணவாழ்க்கையிலும் அவர்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் ஐக்கியமாக வாழ்வர்.

எனவே நம் திருமண வாழ்க்கையின் உறவானது, கர்த்தரிடமுள்ள நம் உறவைப் பொருத்தே அமைகின்றது. கணவன் மனைவி ஆகிய இருவருக்கு முரிய பந்தம் பெலமுள்ளது, அல்லது பெலன்றது என்பது இயேசு கிறிஸ்துவுடனுள்ள உறவைப் பொருத்தே அமைகின்றது.

இன்றைய உலகத்தில் காணப்படக் கூடிய மிக முக்கியமான நிறுவனம் திருச்சபை அல்ல, குடும்பமேயாகும். ஏனெனில் குடும்பத்திலிருந்தான் ஆவிக் குரிய மக்கள் சபைக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். இன்று அநேக சபைகள் பல்வேறு சிறு சிறு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனெனில் அதிகமான அங்கத்தினர்களுள்ள சபையின்மூலம் ஐக்கியமாக இருக்கவும், ஆவிக்குரிய கூட்டமாக கிறிஸ்துவின் திட்டத்தையும் நோக்கத்தையும் சபைகளில் நிறைவேற்றவும் முடிவதில்லை என சபை மக்கள் கருதுகின்றனர். முற்காலத்தில் நமக்கு இம்மாதிரியான போதனை கற்பிக்கப்படவில்லை, கர்த்தரின் படைப்பு களாகிய நாம் கர்த்தரால் பூமியில் நிரப்பப்பட்டுள்ளோம். அவர் தம் படைப்புகளைத்தையும் சிறு குழுவாகப் பிரித்து திருமணம் என்றும் குடும்பம் என்றும் அழைக்கிறார். எனவே, சங்கீதகாரன் தேவனின் திட்டத்தை தேவன் தனிமையானவர்களுக்கு வீடு வாசல் ஏற்படுத்தி... என குறிப்பிடுகிறார். (சங். 68:6)

எப்போது நாம் கர்த்தருக்குப் பயந்து அவருடைய வழிகளில் நடக்க ஆரம்பிக்கின்றோமோ, அப்போது சங். 128ல் கூறப்பட்ட ஆசீர்வாதங்களை நம்மால் பெறமுடியும். அம்மாதிரியான ஆசீர்வாதங்கள், நாம் நம் கணவனுடைய வழிகளிலோ, மனைவிகளுடைய வழிகளிலோ நடக்கும் போதல்ல, கர்த்தரின் வழிகளில் நடக்கும் போதுதான் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. நம் மூலமாக நம் கணவரையும், மனைவிகளையும், நம் திருமணவாழ்க்கையையும் திருச்சபையையும், நம் நகரத்தையும், நம் தேசத்தையும், உலகத்தையும் தேவன் ஆசீர்வதிப்பதைக் காணமுடியும்.

அதிகாரம் 2

தகப்பன்மார்களுக்குரிய விதிமுறைகள்

இவ்வதிகாரத்தில் தகப்பன்மார்களுக்குரிய சில விதிமுறைகளைக் காணலாம். இன்றைய நாட்களில் திருமண வாழ்க்கையில் வரக்கூடிய மிகப் பெரிய பிரச்சனையானது மனைவிகளினாலோ, தாய்மார்களினாலோ வருவது இல்லை. தகப்பன்மார்கள், கணவன்மார்கள் நிறைவேற்ற வேண்டிய காரியங்களை கவனிக்காமல் பொறுப்பின்றி தவறி நடப்பதினாலேயே வருகிறது.

மலைப்பிரசங்கத்தைக் கொண்டுள்ள மத்தேயு 5ஆம் அதிகாரத்தில் தகப்பன்மார்களுக்குத் தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட விதிமுறைகளைக் காணலாம். நான் நினைக்கிறேன், மலைப்பிரசங்கமானது கணவன்மார்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதேயன்றி, மனைவிமார்களுக்கல்ல, ஏனெனில் இயேசு, “பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதா பூரண சற்குணராயிருக்கிறதுபோல நீங்களும் பூரண சற்குணராயிருக்கக் கடவீர்கள்” என கூறுகிறார்.

பூரண சற்குணர் என்கின்ற வார்த்தையானது இவ்வசனத்தில் இருமுறை வருவதைக் காணலாம். *சிலர் என்னால் எப்போதுமே பூரண சற்குணராயிருக்க முடியாது என்றும் இன்னும் சிலர் நான் பூரணசற்குணர். அதனால் நீயும் இப்படி இருக்கக் கற்றுக் கொள், என்றும் கூறுகின்றனர்.*” இப்படிப்பட்டவன் தானும் அவதிப்படுகிறான், பிறரையும் துன்புறுத்துகிறான். மற்றவர்களிடம் பூரணப்படுதலை எதிர்பார்க்கிறான். ஆனால் உண்மையான பூரண சற்குணத்தை தேவனிடமே நாம் காணமுடிகிறது. மனிதன் எப்போதுமே தவறுகிறான் என்பதை நாம் அறிவோம். எனவே, நாம் பரலோகத்திலிருக்கிற பிதாவைப் போல் பூரண சற்குணராயிருக்கும்படி வலியுறுத்தப்படுகிறோம்.

இந்த வசனத்தை இயேசுவானவர் தன்னுடைய அறப்போதனைகளுக்குப்பின் கூறுகிறார். அவர் தன்னுடைய போதனையில் “உங்களை சிநேகிக்கிறவர்களையே நீங்கள் சிநேகிப்பீர்களானால் உங்களுக்கு பலன் என்ன என்றும்... அது மனுஷப் பிரகரமான அன்பு. எனவே இம்மாதிரியான அன்பினால் பயனொன்றுமில்லை என்றும் உங்களுடைய சத்துருக்களை சிநேகியுங்கள், அதினால் உங்களுக்கு பயன் உண்டு” என்றும் வலியுறுத்துகிறார். நாம் தேவ

னுடைய அன்பைப் பெற்று பூமிக்கு உப்பாகவோ, உலகுக்கு வெளிச்சமாகவோ திகழவேண்டுமேயானால் நாம் நம் சத்துருக்களை சிநேகிக்க வேண்டும். அவர்கள் உன்னை ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால், நீ அவர்களைப் பார்த்து கர்த்தர் உங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக எனக் கூறி மற்ற கன்னத்தையும் காட்டி அடுத்த அடியையும் ஏற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். இயேசுவானவர் தன்னுடைய போதனையின் முடிவில் நீங்கள் உங்கள் பரலோகப் பிதாவைப் போல் இருங்கள் எனக் கூறுகிறார். அப்படியென்றால் நாம் நம் பிதாவைப்போன்று அன்புள்ளவர்களாகவும், பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ்கிறவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும்.

சிலர் போதகரான என்னிடம் வந்து, கர்த்தரின் ஜெபத்தை கூறுவதில் தங்களுக்கு பிரச்சனை உண்டு என்றும், அவர்கள் பரலோகத்திலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே என்று ஆரம்பித்ததும் அவர்களிலிருந்த சமாதானத்தை அவர்கள் இழந்துவிட்டதாகவும் அதற்கு மேல் அவர்களால் தொடர்ந்து கூறமுடியாமல் தவிக்கின்றனர் என்றும் கூறுவர். அப்போது நான் அவர்களிடம் நல்லது, உங்களுடைய தகப்பன் எப்படிப்பட்டவர் எனக் கேட்பதுண்டு. உடனே அவர்கள் தாங்களாகவே தங்கள் துன்பக் கதையைக் கூறுவர். அவர்கள் என்னிடம் கூறினபின் ஏன் அவர்கள் தேவனை பிதாவே என அழைத்ததும் தங்களின் சமாதானத்தை இழக்கின்றனர் என்பது அவர்களுக்கே புரிந்துவிடும்.

‘பரலோகத்திலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே’ என கூறும்போது நாம் கவனிக்க வேண்டியது என்னவென்றால் பிதாக்களாகிய நாமும் நம் உலகப்பிரகாரமான தகப்பன்மார்கள் இருந்தது போன்று அல்ல, நம் பரலோகப்பிதாவைப் போன்று இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். இறையியல் வழிபாட்டுப் பாடல்களில் ஒன்று ஒரு தகப்பன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற தன் மகனின் அருகில் முழங்காலிட்டு, “பிதாவே நான் உம்மைப்போலாக விரும்புகிறேன், ஏனெனில், என் மகன் என்னைப்போல ஆக விரும்புகிறான்” என்ற வரிகளைக் கொண்டுள்ளது.

இவ்வாறாக ஆயிரக்கணக்கான வேதவசனங்கள், தகப்பன்மார்களையோ, தாய்மார்களையோ குறிப்பிட்டாலும், யூதர்களும் கிறிஸ்தவ வேதவல்லுனர்களும் கருதக்கூடிய மிகமுக்கியமான பகுதி ஒன்று வேதாகமத்திலுள்ளது. அப்பகுதியையே ரபீக்களும் யூத வல்லுநர்களும் மோசேயின் சிறந்த பிரசங்கமாக கருதி தங்களின் வழிபாட்டின் மையமாக ஏற்குறைய நான்காயிரம் ஆண்டுகளாக முக்கியத்துவம் கொடுத்துவந்தனர்.

அது என்னவெனில், *இஸ்ரவேல் கேள்: நம்முடைய தேவனாகிய கர்த்தர் ஒருவரே கர்த்தர். நீ உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு பலத்தோடும் அன்புகூருவாயாக.* இன்று நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிற இந்த வார்த்தைகள் உன் இருதயத்தில் இருக்கக்கடவது. நீ அவைகளை உன் பிள்ளைகளுக்குக் கருத்தாய்ப் போதித்து, நீ உன் வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறபோதும், வழியில் நடக்கிறபோதும், படுத்திக்கொள்ளுகிறபோதும், எழுந்திருக்கிறபோதும் அவைகளைக் குறித்துப் பேசி, அவை

களை உன் கையின்மேல் அடையாளமாகக் கட்டிக்கொள்வாயாக அவைகள் உன் கண்களுக்கு நடுவே ஞாபகக் குறியாய் இருக்கக்கடவது. அவைகளை உன் வீட்டு நிலைகளிலும் உன் வாசல்களிலும் எழுதுவாயாக (லேவி. 6:4-9).

மோசே ஏன் அப்பிரசங்கத்தைப் போதித்தான் என்று யோசிக்கலாம். பதினோரு நாட்களில் வனாந்தரத்தைக் கடந்து கானானுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டிய இஸ்ரவேல் மக்கள் விசுவாசக்குறைவினாலும், பாகாலை வழி பட்டதினாலும் 40 ஆண்டுகள் வனாந்தரத்தில் அலைந்து திரியும்படி தேவன் செய்ததை எண்ணி இப்பிரசங்கத்தை அவர்களுக்குப் போதித்தான்.

இஸ்ரவேல் மக்கள் வனாந்தரத்திலே அனுபவித்த அந்தப் பயங்கரமான சம்பவம் இனியும் அவர்களின் வாழ்க்கையில் வரக்கூடாது என்ற நோக்கத்துடனே இப்பிரசங்கத்தை மோசே பிரசங்கித்தான். அந்தப் பயங்கரத்தின் போது அக்காலத்திலுள்ள முழு இஸ்ரவேல் மக்கள் இனமும் வனாந்தரத்திலே மரித்துப்போயினர். எனவே மோசே இக்காரியங்களை தங்களுடைய பிள்ளைகளுக்குப்போதிக்கும்படியாக தந்தையர்க்கு அறிவுறுத்துகிறார். மேலும் இதில் மோசே நான்கு முக்கியமான குணங்களை விளக்குகிறார். அவையாவன, பொறுப்பு, உறவு, உண்மை, மற்றும் தெய்வீக வெளிப்பாட்டில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களாயிருத்தல் என்பனவாகும்.

மோசேயின் பிரசங்கத்தில் தந்தையர்க்குரிய பொறுப்பைப்பற்றிக் கூறும் போது, தங்களுடைய பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய ஆவிக்குரிய உணவு, ஆவிக்குரிய கல்வி ஆகியவற்றை தகப்பன்மார்களே கொடுக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார். ஏசாயா 38:19ல் தகப்பன் பிள்ளைகளுக்கு உமது சத்தியத்தை தெரிவிப்பான் எனத் தகப்பனின் பொறுப்பைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

தகப்பன்மார்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுடன் சரியான உறவு வைத்திருக்கும்போது தான் மோசேயின் போதனைகளை போதிக்கமுடியும். சரியான உறவுகளை தகப்பன்மார்கள் வைத்திருக்க வேண்டியது மிக அவசியமாகும். பழைய ஏற்பாட்டில் தகப்பனிடம், பிள்ளைகள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு தகப்பன் பதில் அளிக்க வேண்டும் என்பது பல இடங்களில் வலியுறுத்தப்படுவதைக் காணலாம் (யோச. 4:6). தேவன் பிள்ளைகளின் இருதயத்திலே கேள்விகேட்கும் திறனை வைத்துள்ளார் அதே சமயத்தில் அக்கேள்விகளுக்கு பதில்அளிக்கக் கூடிய பொறுப்பை தகப்பன்மார்களுக்குக் கொடுத்துள்ளார்.

நாம் நம் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கிற காரியங்களை நாம் செய்கின் றோமோ என முதலில் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும், நாம் தேவனுடன் வாழும்போது தான் அவருடைய மாதிரியை நம் வாழ்க்கையில் பின்பற்றவும் அதையே நம் பிள்ளைகளுக்குப் போதிக்கவும் முடியும்.

இறுதியாக, நாம் நம் பிள்ளைகளுக்கு போதிக்கும் போதனையானது மோசேக்கு தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட கற்பனையை அடிப்படையாகக் கொண்

டதாயிருக்கவேண்டும். மோசேயின் பிரசங்கத்தை பிதாக்கள் (தகப்பன்மார்கள்) தங்களின் பிள்ளைகளுக்கு 5,000 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக கற்பித்திருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு பரம்பரை சொத்தாகக் கொடுக்க வேண்டியது தேவனுடைய வார்த்தையேயாகும். எனவே நீங்களும் பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாக்களைப் போன்று இருங்கள் என்று இயேசுவானவர் நம்மிடம் கூறுகிறார்.

அதிகாரம் 3

மனச்சோர்வுக்கான ஒரு ஆலோசனை

வேதத்தின் முதல் புத்தகத்தின் நான்காவது அதிகாரத்திலே இயற்கையாய் பிறந்த முதல் மனிதனான காயீனிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது. “உன் முகநாடி ஏன் வேறுபட்டது?” (ஆதி. 4:6) என்று நாம் வாசிக்கிறோம். தொடர்ந்து நாம் படிக்கும்போது மோசே தன் வாழ்வின் ஒரு கட்டத்தில் மிகவும் மனச்சோர்வடைந்து “என்னைக் கொன்றுபோடும்” என்று வேண்டிக்கொண்டான் என்று பார்க்கிறோம் (எண். 11:15) மேலும் பெரிய தீர்க்கதரிசியான எலியாசுரைச்செடியின் கீழ் உட்கார்ந்து, தான் சாகவேண்டும் என்று கர்த்தரிடம் வேண்டிக் கொண்டதைப்பற்றிப் படிக்கிறோம் (1 இராஜா 19:4). இன்னும் தொடர்ந்து படிக்கும்போது, யோபு தன்னுடைய கஷ்டங்களினால் ஆழ்ந்த கவலையடைந்து மனச்சோர்வடைந்ததைப் பார்க்கிறோம். அவரும் ஆண்டவரை நோக்கி தன் உயிரை எடுத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டதைக் காண்கிறோம் (யோபு. 3:11-13). மிகத் தைரியசாலியான யோனா தீர்க்கதரிசியும் இதுபோல வேண்டிக்கொண்டார் என்பதைப் பற்றி நாம் படிக்கிறோம் (யோனா 4:3).

விசுவாசியாய் இருக்கும் உங்களுக்கு ஒருவேளை இத்தகைய மனச்சோர்வு ஏற்பட்டிருந்தால், பாதித்திருந்தால் உங்களுக்கு நல்ல துணைகள் உள்ளன. மோசே, எலியா, யோபு, யோனா மற்றும் பழைய ஏற்பாட்டின் விசுவாசத்தின் ஹீரோக்களாக இருந்தவர்களும் இத்தகைய அனுபவத்தை அடைந்தவர்கள்தாம். இதைக்குறித்து வெட்கப்படவோ அல்லது உங்களையும் உங்கள் பிரச்சினைகளையும் மற்ற விசுவாசிகளிடமிருந்து பிரித்துக் கொள்ளவோ அவசியம் இல்லை. ஏனென்றால், உங்கள் மனச்சோர்வினால் உங்கள் விசுவாசம் மிகவும் குறைந்தது என்றும், பெலவீனமானது என்றும் விசுவாசமே இல்லாதது என்றும் நினைத்துக் கொள்கிறீர்கள். நம் ஆண்டவரும் இரட்சகரும் கூட “என் ஆத்துமா மரணத்துக்கேதுவான துக்கங்கொண்டிருக்கிறது” என்று ஜெபித்தார் (மாற்கு 14:34). நான் குறிப்பிட்டதிலேயே இயேசு ஜெபித்த ஜெபமே தேவமனிதன் ஜெபித்த ஜெபம்.

சங்கீதங்களை நாம் படிக்கும்போது, ஒரு பழமையான சங்கீதக்காரன் “என் ஆத்துமாவே ஏன் கலங்குகிறாய்? ஏன் எனக்குள் தியங்குகிறாய்?” (சங். 42:5, 11; 43:5) என்று தன் ஆத்துமாவினிடத்தில் கேள்வி கேட்பதை நாம் படிக்கிறோம். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், “நான் மனச் சோர்வாயுள்ளேன், ஆனால் ஏன் நான் மனச்சோர்வடைந்துள்ளேன்?” மனச்சோர்வு என்பது வேதாகமத்தைப் போல மிகவும் பழமையானது. ஒரு சில நிமிடங்களுக்குள் நாம் மனச்சோர்வை நீக்கி விட முடியாது. ஆனால் மனச்சோர்வுக்கான ஆண்டவரின் ஆலோசனைகள் நமக்கு ஆறுதல் தர முடியும். மனச்சோர்வுக்கான ஆலோசனையைச் சேர்த்துப் பார்க்கும்போது முதல்காரியமாக, மனச்சோர்வுக்கான காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டறிய வேண்டும்.

பிரச்சினையின் காரணம் ஒருவேளை உடல் சார்ந்ததாகவோ அல்லது ரஸாயன (Chemical) சம்பந்தப்பட்ட அல்லது உடல் உறுப்புகள் (biological) பற்றியதாகவோ இருந்தால் அதற்கு மருத்துவத் தீர்வு உண்டு. உடல் சார்ந்த பல நிலைமையினாலும் மனச்சோர்வு ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. உதாரணத்திற்கு தைராய்டு பிரச்சினையினால் மனச்சோர்வு ஏற்படலாம். ஒரு வேளை உங்கள் ஜீவதத்துவ பரிணாமம் (metabolism) நிலை தவறிப் போயிருந்தால் மனச்சோர்வு மற்றும் உணர்ச்சி வயப்படுகிற பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் ஏற்படலாம். ஒருவேளை உங்களுக்கு குடிப்பழக்கம் இருக்குமானால் (அது வெளிப்படையாகவோ மறைவாகவோ இருந்தால்) நாம் குடிக்கிறோமே என்று மனச்சோர்வடைய வாய்ப்புண்டு. சில மருந்துகளினால் ஏற்படும் பக்க விளைவுகளும் கூட மனச்சோர்வை விளைவிக்கக்கூடியவை.

தைராய்டு குறைவு நோயினால் ஒருவேளை நீ மனச்சோர்வடைந்திருந்தால் ஒரு போதகரைப் பார்ப்பதற்கு முன் நல்ல மருத்துவரைப் பார்ப்பது மிகவும் நல்லது. எப்பொழுதும் முதலில் உடல் நிலையைப் பற்றிய பரிசோதித்துக் கொள்வது மிகவும் அவசியம். ஒருவேளை உன் மனச்சோர்வு உடல்சார்ந்த பிரச்சினையாக இருந்தால் அதற்கு மருத்துவத்தீர்வு காணுவது மிகவும் அவசியம். உடல்சார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு வேதத்திலோ ஜெபத்திலோ உபவாசத்திலோ தீர்வு கிடைக்காமற் போகலாம்.

மனச்சோர்வின் மற்றொரு காரணம் மனநிலை பாதிப்பு. ‘மனநிலை’ (psychological) என்பதற்கு “மனித மனத்தைப் பற்றிய ஆய்வு” அல்லது சிந்தனைகளைப் பற்றிய ஆய்வு என்று பொருளாகும். மனச்சோர்வின் காரணம் ஒருவேளை மனநிலை பாதிப்பு என்றாலும் சிந்தனைகளின் பாதிப்பே மனச்சோர்வின் காரணம் என்று நான் கூறுவேன்.

தங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொள்ளும் மனிதர்களைக் குறித்து ‘பைத்தியம்’ என்று நினைக்கிறீர்களா? என் நண்பன் ஒருவன் தனக்குதானே பேசிக்கொள்வான், ஏனென்றால் அந்த நேரம் மட்டும்தான் தான் ஒரு அறிவாளியுடன் பேசுகிறதாகவும் என்றும் அறிவாளியைப் பற்றி பேசுகிறதாகவும் உணர்வதாகக் கூறுவான். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் நாம் அனைவரும்

நம்மோடு எப்போதும் பேசிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம். நாம் நம்மோடு பேசும்போது உள்ளிருக்கும் 'நானும்' நம்மோடு பேசுகிறது. நாம் நம்மோடு பேசும்போது பலமுறை நம் நினைவுகளையும் கருத்துக்களையும் கூறி நாம் நம்மைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறோம் என்பதை விளங்கிக் கொள்கிறோம். சில சமயங்களில் நம்மைக் குறித்து கெட்டவைகளை நாம் சிந்திக்கிறோம்.

நம்மைக் குறித்து நாமே 'கெட்ட மனிதன்' என்று கூறும்போது அந்த வார்த்தைகள் நம்முடைய சிந்தனைகளை எதிர்மறையாகத் தாக்குகின்றன. இதுபோல அநேகர் சொல்வதை நான் பல வருடங்களாகக் கேட்டிருக்கிறேன். என்னைப் பார்க்க மக்கள் வரும்போது, ஒவ்வொரு முறையும் நாங்கள் சந்திக்கும்போது குறைந்தது டஜன் தடவையாவது 'நான் கெட்ட மனிதன்' என்று சொல்லுவார்கள். இதையே தங்களுக்குள் பல வருடங்களாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது நீங்கள் உங்களுக்குள்ளாகவே, "நான் ஒரு கெட்ட மனிதன்", என்று ஒரு வாரத்திற்கு நூறு தடவையாவது சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் உங்களைக் குறித்து நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு எதிர்மாறான விளைவுகள் ஏற்படும் என்று சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லையா? இப்படியே உங்களைக் குறித்து கெட்டமனிதன் என்ற வாக்கியத்தை வருடக்கணக்காக, ஆயிரம் ஆயிரம் தடவை உங்களுக்குள்ளாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போது உங்களை நீங்களே கெட்ட மனிதனாக எண்ணத் துவங்கி விடுவீர்கள் என்பதில் எந்தவித ஆச்சரியமுமில்லை.

வயதான விவசாயி ஒருவர் மனச்சோர்வடைந்திருக்கும்போது என்னைப் பார்க்க அடிக்கடி வருவார். அப்போது அவர், "நான் ஒரு நாயை விடக் கீழ்த்தரமானவன்", என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்வார். இதை நாங்கள் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ஏறக்குறைய, சுமார் 10, 12 தடவையாவது கூறுவார், 'நான் நாயை விடக் கீழ்த்தரமானவன், என்று. நல்லது இப்படி உங்களைக் குறித்து நீங்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் விரைவில் நாயை விட நீங்கள் கீழ்த்தரமாகவே என்று உணர ஆரம்பித்து விடுவீர்கள் என்பதில் எந்த ஐயமுமில்லை.

நீங்கள் நினைக்கும் ஒவ்வொரு நினைவும் உங்கள் நினைவுப் பெட்டகத்தில் பதிவு செய்யப்படுகிறது என்றும் அது எப்போதும் அங்கேயே தங்கியிருப்பதால் தான் நம் நினைவுகள் திடமாக இருக்கிறது என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியுமா? அந்தப் பெட்டகத்திலிருந்து நம் நினைவுகளைத் திரும்பக் கொண்டுவருவதில் தான் நம் திறமை வேறுபடுகிறது. ஆனால் நாம் எதையும் மறந்து விடுவதில்லை. சில மருந்துகளை எடுப்போமானால் நம் நினைவில் சேமித்து வைத்திருப்பதை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள முடியும். ஒருவேளை எதிர்மாறான சிந்தனைகளை உள்மனதில் ஆயிரமாயிரம் தடவை சொல்லி விதைத்திருந்தால், அந்த எதிர்மாறான சிந்தனைகள், டேப்ரிக்காடர் பதிவு செய்து வைத்திருப்பதைப் போல உள்மனதில் தேவையற்ற வாக்கியமாக "நான் தகுதியற்றவன், நான் தகுதியற்றவன்" எனப் பதிந்துவிடும்.

பிறகு இந்த எதிர்மாறான டேப் ரிக்காடர் உங்கள் மனதோடு விளையாட ஆரம்பிக்கும். இதுவே நாம் சொல்கிற மனச்சோர்வு என்ற நிலைக்கு உங்க

ளைக் கொண்டு செல்லும். தகுதியற்ற வாக்கியம் விரைவில், "நான் நல்லவன் அல்ல, எனக்கு எந்த ஒரு நன்மையும் ஏற்படவில்லை, இனியும் எனக்கு எந்தவித நன்மையும் ஏற்படபோவதுமில்லை. என் வாழ்க்கையே நம்பிக்கையற்றதாகிவிட்டது" என்ற நம்பிக்கையற்ற வாக்கியமாக மாறிவிடும். பல வருடங்களாக உங்களைக் குறித்து நீங்கள் கொடுத்து வந்த விளக்கத்தை இன்று உங்கள் 'சுயம்' உங்களைக் குறித்து கூறுகிறது. நீங்கள் மனச்சோர்வடைந்தது பற்றி உண்மையாகவே உங்களுக்குப் புரியாத புதிராக தோன்றுகிறதா?

'என் மனச்சோர்வின் அடிப்படைக் காரணம் என்ன?' என்று உங்களையே கேட்டுப் பாருங்கள். "நீங்கள் எதை உண்ணுகிறீர்களோ அப்படியே இருப்பீர்கள்" என்ற பழமொழியில் ஒரு உண்மை உள்ளது. உங்களுக்கு மோசமாக உணவு உண்ணும் பழக்கம் இருந்தால் நீங்கள் அதிக எடை உள்ளவர்களாகவோ அல்லது நோயாளியாகவோ மாறலாம். அதுபோன்றே உங்களுக்கு நல்ல சிந்தனைகளைச் சிந்திக்கும் பழக்கம் இல்லாது போனால் நீங்கள் மனச்சோர்வுடைய மனிதனாக மாறி விடுகிறீர்கள். இதுவே சில நேரங்களில் மனநிலை சார்ந்த மனச்சோர்வுக்குக் காரணமாக உள்ளது. ஒழுங்கற்ற நினைவுகளைச் சிந்திக்கும்போது அதன் சேர்க்கையே சில மனச்சோர்வுகளுக்குக் காரணமாகி விடுகிறது.

இயேசு கூறுகிறார், "கண்ணானது சரீரத்தின் விளக்காயிருக்கிறது. கண்கள் மூலமாக நம் வெளித்தோற்றத்தையும் நாம் காணும் காட்சிகளைக் குறித்தும் அவர் கூறுகிறார். அவர் தொடர்ந்து உன் கண்கள் தெளிவாயிருந்தால் உன் சரீரம் வெளிச்சமாயிருக்கும். உன் கண்கள் கெட்டதாயிருந்தால் உன் சரீரம் முழுவதும் இருளாயிருக்கும். இப்படி உன்னிலுள்ள வெளிச்சம் இருளாயிருந்தால், அவ்விருள் எவ்வளவு அதிகமாயிருக்கும்! (மத். 6:22, 23). நம் மனச்சோர்வுக்கு இது எத்தனை சரியான விளக்கமாயிருக்கிறது!

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் நமக்கு கூறும் ஆரோக்கியமான சிந்தனைகளைக் குறித்து அவரது உயர்ந்த சிந்தனையின் அறிவை சற்று நினைத்துப் பார்க்கலாம். அவர், உண்மையுள்ளவைகளெவைகளோ, ஒழுக்கமுள்ளவைகளெவைகளோ, நீதியுள்ளவைகளெவைகளோ, கற்புள்ளவைகளெவைகளோ, அன்புள்ளவைகளெவைகளோ, நற்கீர்த்தியுள்ளவைகளெவைகளோ, புண்ணியம் எதுவோ, புகழ் எதுவோ அவைகளையே சிந்தித்துக் கொண்டிருங்கள்" (பிலி. 4:8) என்கிறார். அவர் நாம் உண்மையற்றவைகளை, நீதியற்றவைகளை, அசுத்தமானவைகளை, கெட்டவைகளைப் பற்றி சிந்திக்கவே கூடாது என்றும் ஆலோசனை கூறுகிறார். இயேசுவும் பவுலும் கூறும் இப்படிப்பட்ட ஆரோக்கியமான சிந்தனை பழக்கங்களை நாம் கைக்கொண்டால் ஆயிரமாயிரம் எதிர்மாறான சிந்தனைகள் நம் நினைவுகளில் தங்காது.

எப்படியோ, மனச்சோர்வின் காரணம் உடல்சார்ந்ததாகவோ, மருந்துகளின் பக்கவிளைவுகளினாலோ அல்லது உடல் பரிமாணக் குறைபாடுகளினாலோ அல்லது பல வகையான உடல் குறைகளாலோ ஏற்படும் என்று மறுபடியும் நான் கூறுகிறேன். மனச்சோர்வடைந்திருக்கும் ஒரு விசுவாசி மருத்து

வரிடம் சிகிச்சைபெற்று குணமாக முடியும் என்றிருக்கும்போது இந்த மனச் சோர்வு, மனநிலை பாதிப்பு ஆத்மா, ஆவி, சம்பந்தப்பட்டது என்று கூறுவது சரியல்ல.

ஆனால், சில வேளைகளில் நம் மனச்சோர்வின் காரணம் ஆவிக்குரிய தாய் உள்ளது. சில வேளைகளில் சுவிசேஷம் புரியாத அல்லது அதைப் பற்றி அறியாத நீ மனச்சோர்வடைந்துள்ளாய் என்பதில் வியப்பில்லை. மனச்சோர்வின் முதற்காரணம் குற்ற உணர்வாக இருக்கலாம். இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷம் ஒன்றே நம்மை இந்தக் குற்ற உணர்வில் இருந்து நீக்கும்.

சங்கீதம் 51 இல் தாவீது பாவமன்னிப்புக்காகவும், மனந்திரும்புதலோடும் ஒரு வல்லமையான ஜெபத்தை ஏற்றுகிறார். அந்த ஜெபத்தில் அவர் மிக ஆழமான அறிவு கொண்ட ஒரு விண்ணப்பத்தை ஏற்றுகிறார். “என் மீறுதல்கள் நீங்க என்னைச் சுத்திகரியும்”. அந்த எபிரெய வார்த்தைகளை மொழி பெயர்ப்பது மிகவும் கடினம். இதற்கு நெருங்கிய நல்ல விளக்கம் என்ன வென்றால், “என் பாவங்களைப் பாவமற்றதாக்கி விடும்” (unsin my sin). அதன் அர்த்தம், “அதை முற்றிலுமாய் நீக்கிப்போடும்; அது நடவாதது போல மாற்றிவிடும்” என்பதே.

ஆண்டவர் அன்போடு என்ன செய்ய திட்டமிட்டிருந்தாரோ அதைப்பற்றிய தீர்க்கதரிசிக்குரிய உள்நோக்கோடு, தொலைநோக்கையும் தாவீது பெற்றிருந்தார் என்பது மிகவும் வியப்புக்குரியதாகும். ரோமர் புத்தகத்தில் அப் போஸ்தலனாகிய பவுல், மனந்திரும்புதலுக்கு தாவீது உபயோகப்படுத்தின அதே வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்துகிறார் (சங். 51:4) அந்த வார்த்தை “நியாயந்தீர்க்கும்போது” அதாவது Justified. இந்த ஆங்கில வார்த்தையைப் பிரித்து Just-as-if-i'd never sinned என்று கூறலாம். ‘நான் பாவம் செய்யாதது போல’ என்று. நம்மைப் பாவம் செய்யாதது போல மாற்ற தேவனால் கூடும். நம் கறைகளை நீக்க அவரால் கூடும். நம் பாவங்களைப் பாவமற்றதாக மாற்ற அவரால் முடியும். தாவீதின் விண்ணப்பத்திற்கு அவரால் பதில் தர முடியும்.

இயேசு இவ்வுலகத்திற்கு நல்லவர்களுக்காக வரவில்லை; பாவிகளுக்காகவே வந்தார் என்று நற்செய்தி கூறுகிறது. அவர் நல்லவர்களுக்காக மரிக்காமல் பாவிகளுக்காகவே மரித்தார். ‘பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியன் வேண்டியதேயல்லாமல் சுகமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டியதில்லை (மத். 9:12) ஒருவேளை நீ கெட்ட மனிதனாக இருப்பாயானால் வேதம் உன்னைத்தான் குறிப்பிடுகிறது. இயேசுவின் வாழ்க்கை முழுவதும் ஊழியம் உன்னைக் கொண்டே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

அநேகர், பல வருடங்களாக வேதத்தை விசுவாசிப்பவர்கள் கூட, மனச்சோர்வடையும்போது அதில் போதகர் தலையிடுவார்; மனச் சோர்வின்

காரணம் என்ன என்று தேடுவார்கள். தங்கள் வாழ்வில் செய்த ஒரு பாவத்தை ஆண்டவர் மன்னித்திருக்க மாட்டார் என்று நினைத்து கலங்குவதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு வியப்பாக இருக்கும். ஒரு குறிப்பிட்ட பாவத்தை ஆண்டவர் இன்னமும் கேட்கவே இல்லை என்று நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். உன் பாவம் எதுவாயிருந்தாலும் சரி, அதை ஆண்டவர் ஆயிரம் முறை மன்னித்துவிட்டார்.

அவிசுவாசத்தை மட்டுமே ஆண்டவர் ஒருபோதும் மன்னிப்பதில்லை. ஒருவேளை உன் குற்ற உணர்வினால் ஏற்பட்ட மனச்சோர்வு ஆவிக் குரியதாக இருக்குமானால், நீ சுவிசேஷத்தை விசுவாசிப்பவன் என்றால் அதுவே உன் மனச்சோர்வுக்கான பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிடும். ஒருவேளை பொல்லாங்கன் ‘உன் உள்ளத்தில் நீ மன்னிக்கமுடியாத பாவத்தை செய்து விட்டாய், ஆண்டவர் மன்னிக்க முடியாத அளவுக்கு பெரிய பாவத்தைச் செய்துவிட்டாய்’ என்று உன்னை நம்பச் செய்திருக்கலாம். ஆனால் நன்கொடையாக பெற்ற விசுவாசத்தைக் கொண்டு பிசாசை தோற்கடித்து சுவிசேஷத்தை முழுமையாக விசுவாசி.

ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் போராட்டம் தான் மனச்சோர்வுக்கு காரணம் என்றால் வேதத்தில் அதற்குப் பலமான ஆலோசனைகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. “தீமையினின்று எங்களை இரட்சித்துக் கொள்ளும்” (மத். 6:13) என்று அனுதினமும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று இயேசு நமக்கு கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார். சில சமயங்களில் சாத்தான் நம்மை ஆட்சி புரிவதே நம் மனச்சோர்வின் முக்கிய காரணமாகிறது. இயேசு, ‘என் ஆத்துமா மரணத்துக் கேதுவான துக்கம் கொண்டிருக்கிறது’ என்று கூறியவுடன் அந்த சோகத்திற்கான காரணம் பொல்லாங்களின் அழுத்தத்தினாலேயே என்று அறிவோம். பொல்லாங்கள் அவர் சிலுவைக்குச் செல்வதை விரும்பவில்லை. ஒருவேளை இந்த அழுத்தமே உன் பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமாய் இருக்குமானால் இதற்கு ஆலோசனை என்ன? ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவின் மூலம் விடுதலை பெற வேண்டும் என்பதே. அதற்கு நாம் இயேசுவானவர் கூறியபடி அவர் சீடர்களைப் போல அனுதினமும் நன்கு ஜெபிக்க வேண்டும்.

மனநோய் மருத்துவமனையில் இருக்கும் சிலருக்கு ஆவிக்குரிய அழுத்தம் பிரச்சினையாக இருக்கலாம். வெறும் மருந்துகள் எடுப்பதின் மூலம் அவர்கள் குணமாகி விடுவார்கள் என்று நினைக்கிறீர்களா? அவர்கள் மனச்சோர்வுக்கான குணத்தை எப்படி பெற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்கள்? ஒருவேளை அது ஆவிக்குரியதாக இருந்து, அது அவர்களுக்கு சிகிச்சை அளிப்பவர்க்குத் தெரியாமல் இருந்தால் அவர்களின் பிரச்சினைக்கு முடிவுதான் என்ன? சில நேரங்களில் ஆவிக்குரிய பிரச்சினைக்கு ஆவிக்குரியவைகளை தீர்வாயிருக்கிறது.

“வேதாகமத்தில் கர்த்தரில் களிகூருவது” குறித்து எத்தனை முறை கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். பழைய ஏற்பாட்டில் நெகேமியா

வும் மற்ற ஜனங்களும், “கர்த்தருக்குள் மகிழ்ச்சியாயிருப்பதே உங்களுடைய பெலன்” என்று கூறியதைக் காண்கிறோம். ஆவியின் கனி சந்தோஷம். அதன் பின் வருவது என்ன? சந்தோஷமே!

எனக்குப் பிடித்த ஒரு எழுத்தாளர் கூறுகிறார்: “வேதனையும் கஷ்டங்களும் தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் விசுவாசி துன்பத்தைத் தெரிந்தெடுக்கிறான்” அதெப்படி விசுவாசி துன்பத்தைத் தேர்வு செய்கிறான் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஏனென்றால் விசுவாசிகளுக்கு பரிசுத்த ஆவியானவரும் ஆவியின் கனியாகிய மகிழ்ச்சியும் உண்டு. இந்த மகிழ்ச்சி நமக்கு வாழ்வில் என்ன நேருகிறது என்பதைப் பொருத்தல்ல. ஆவியானவர் நமக்கு மகிழ்ச்சியைத் தர முடியுமா? அந்த மகிழ்ச்சியின் மூலம் நம்முடைய மனச் சோர்வை மேற்கொள்ள முடியும்.

தீர்க்கதரிசியாகிய ஏசாயா பிரசங்கிக்கிறார், “ஒடுங்கின ஆவிக்குப் பதிலாகத் துதியின் உடையையும் ... (ஏசா 61:3) எப்படிப்பட்ட ஒரு உள்நோக்கு! உங்களுக்குள் ஒரு ஆவியின் பாரம் இருக்குமானால் நீங்கள் மனச்சோர்வடைந்திருந்தால் இப்படிச் செய்து பாருங்கள். எப்படியிருந்தாலும் சரி, ஆண்டவரைத் துதியுங்கள். இன்றே துதிக்க ஆரம்பியுங்கள். உங்களுக்கு விருப்பமில்லாவிட்டாலும் சரி, ஒருவேளை மரணத்தருவாயிலிருப்பது போலிருந்தாலும் சரி, ஆண்டவரைத் துதிக்க ஆரம்பியுங்கள். இதை முயற்சி செய்து பார்க்கும்படி நான் உங்களிடம் அறைகூவல் விடுக்கிறேன்.

நான் கொடுத்துள்ள ஆவிக்குரிய வேதாகமத் தீர்வுகளும், பெரிய தீர்க்கதரிசிகளின் செய்தியும் பல ஆயிரமாண்டுகளாக ஆலயத்தில் பிரசிக்கப்படும்தான் செய்திதான். மறுபடியுமாக ஒரு முறை நினைவுபடுத்துகிறேன். உடல் சார்ந்த அல்லது மருத்துவத்தீர்வு காணவேண்டிய மனச்சோர்வுக்கு ஆவிக்குரிய, மனநிலை சார்ந்த, உணர்வுகளின் தீர்வு அடிப்படையில் ஆலோசனைகளை கூறுவது சரியல்ல, என்று கூறுவேன். அது ஆவிக்குரிய சோர்வாக இருந்தால் நிச்சயமாக ஆண்டவருடைய ஆலோசனைகள் தீர்வு கொண்டு வரும் என்ற நம்பிக்கையோடுருங்கள்.

அதிகாரம் 4

உள்ளான குணமாக்குதலுக்கு ஆலோசனை

பல வருடங்களுக்கு முன்பு ஜான் கொயின்சி ஆதாம் என்ற பெயர் கொண்ட மனிதர் சாலையைக் கடக்கச் சென்றார். அவருடைய உடல்நிலை மோசமாக இருந்ததால் சாலையைக் கடக்க ஐந்து நிமிடங்கள் எடுத்துக் கொண்டார். அந்த வழியே கடந்து வந்த அவரது நண்பர் ஒருவர், “இந்தக் காலைப் பொழுதில் ஜான் கொயின்சி ஆதாம் எவ்வாறு இருக்கிறான்? என்று கேட்டார். அதற்கு அவர், “ஜான் கொயின்சி ஆதாம் நன்றாக இருக்கிறான். ஆனால் அவன் வசிக்கும் வீடுதான் மிக மோசமான நிலையில் உள்ளது. சொல்லப் போனால் அது இடித்து தகர்க்கும் நிலையில் உள்ளது. ஜான் கொயின்சி ஆதாம் சீக்கிரமே அந்த இடத்தை விட்டு வெளியே வேண்டியிருக்கும். மற்றபடி ஜான் கொயின்சி ஆதாம் மிக நன்றாகவே இருக்கிறான். மிக்க நன்றி” என்று கூறினார்.

ஜான் கொயின்சி ஆதாம் நல்ல கொள்கையுடையவர் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். உள்ளான மனிதன் (நித்தியமான ஆவிக்குரிய மனிதன்) வெளியான மனிதன் (நிலையற்ற சரீரம்) இரண்டிற்கும் உள்ள தெளிவான தனித்தன்மையைக் காண்பதையும், வெளியான மனிதனுக்கு மேலாக உள்ளான மனிதனைக் குறித்து தெளிவான மதிப்பீடு செய்வதையும் பற்றி அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் தம் எழுத்துக்களின்மூலம் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

வெளிப்புறமான மனிதனின் ஆரோக்கியத்தைக் காட்டிலும் உள்ளான ஆவிக்குரிய மனிதனின் ஆரோக்கியம் மிகவும் மதிப்பிற்குரியதாகும். உள்ளான குணமாகுதலை இரட்சிப்பு அடைந்ததுமே நாம் அனுபவித்திருக்கிறோம். வேதத்தில் நம்முடைய சொந்த தனிப்பட்ட விசுவாசம் இரட்சிப்பின் உள்ளான குணத்தை கொண்டு வரக் கூடியது. மன்னிப்பின் நிச்சயத்தினால், மறுபிறப்பின் அனுபவத்தினால் கிறிஸ்துவின் மூலமாக உள்ளும் புறமும் புதுசிருஷ்டிகளாக உருவாக்கப்படுகிறோம். இதன் விளைவாக உள்ளான குணத்தை ஒரு அற்புத அனுபவமாக அனுபவிக்கிறோம். (2 கொரி. 5:17, 18).

சிந்தனைகளில் அல்லது ஆத்துமாவில் நோய் என்பது மனநிலை பாதிப்பினால் வருவது. மனநிலை பாதிப்பு என்ற நோய்க்கு பரவலாகத் தெரிந்த முக்கிய இரண்டு காரணங்களாகக் கருதப்படுவது: 1. குற்ற உணர்வு, 2. பழிவாங்கும் எண்ணம். ஆகவே இந்த உள்ளான குணமும் மனநிலை பாதிப்பும் நீங்க, இரண்டு முக்கிய அளவுகோல்கள், மன்னித்தலும், மன்னிப்பதற்கான கிருபையுமே ஆகும். எனக்குத் தெரிந்த மருத்துவர் ஒருவர் “நினைவுகளை குணமாக்குதல்” (the healing of the memories) என்று இந்த இரு ஆவிக்குரிய நோய் நீக்குதலைக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஆஸ்திரேலியாவிலுள்ள சிட்னியைச் சேர்ந்த கெனான் ஜேம்ஸ் கினின்னன் ஒரு புதிய வார்த்தையை உருவாக்கியுள்ளார். குணமாக்குதல் பற்றிய அவர் புத்தகத்தில் உள்ளான குணம் என்ற அத்தியாயத்தில் அவர் ‘மன்னியாமை’ (unforgiveness) என்ற அந்தப் பதத்தை உபயோகப்படுத்துகிறார். “உள்ளான குணம் பெற பெரும் தடையாக இருப்பது மன்னியாதிருத்தலே”, என்று திரு. கினின்னன் எழுதுகிறார். இந்த மன்னியாமையின் அனுபவத்தை நாமும் கூடக் கடந்து வந்திருக்கலாம். ஏனென்றால் நாமும் ஆண்டவர் நமக்கு அளித்த மன்னிப்பின் நிச்சயத்தையும் நாம் மற்றவர்களுக்கு தீங்கிழைத்ததை அவர்கள் நமக்கு மன்னித்ததையும் மறந்து போகிறோம். நமக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்தவர்களை நாம் மன்னிக்க முடியாமல் போவதுதான் மன்னியாமையின் காரணமாகும். நம் ஆண்டவரின் சரியான ஞானத்தையும் அவர் தம் சீடர்களுக்கு அனுதினமும் ஜெபிக்கக் கற்றுக் கொடுத்ததையும் சற்றே காண்போம். “எங்கள் கடனாளிகளுக்கு நாங்கள் மன்னிக்கிறதுபோல எங்கள் கடன்களை எங்களுக்கு மன்னியும்” (மத். 6:12). சீடர்களின் மன்னிப்பு விண்ணப்பத்தை இப்படியாக மொழி பெயர்த்திருக்க வேண்டும். அதாவது “நாங்கள் ஏற்கனவே மன்னித்துவிட்டதால் அதுபோல எங்கள் பாவங்களை மன்னியும்” என்று கிரேக்க அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

மன்னிப்பைக் குறித்து ஆண்டவர் நமக்குப் போதித்தது கொடுமையான மனிதர்களுக்கு ஒரு அறைகூவலாக அமைந்துள்ளது. அளவு கடந்த கோபத்துடன் பழிவாங்கும் நோக்கில் இருப்பவர்களுக்கு அவர்களின் உணர்ச்சிகளின் கொந்தளிப்பு அதிகமாகும். வெறுப்பும் பழிவாங்கும் எண்ணமும் அவர்களின் உள்மன குணமாக்குதலுக்கு தடையாய் நிற்கும். ‘மன்னியாமை’யின் தடை நீக்கப்பட்ட பின்னர்தான் உள்ளான குணமாகுதல் ஆரம்பித்ததாக அவர்கள் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். சமாதானமும், மன்னிப்பும் தான் இயேசுவின் ஜெபத்திலும் உள்ளான குணமாக்குதலிலும் முக்கிய பங்கு வகித்தது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

நாம் பாவம் செய்யும்போது முதலில் நாம் மேல் நோக்கிப் பார்த்து, கிறிஸ்து நம் பாவங்களுக்காக சிலுவையில் இரத்தம் சிந்தியதால், ஆண்டவர் நம் பாவங்களை மன்னிக்கிறார் என்னும் நற்செய்தியை விசுவாசிக்க வேண்டும். பிறகு நம்மைச் சுற்றிலும் பார்த்து நமக்கு எதிராக பாவம் செய்தவர்களை மன்னிக்க வேண்டும்; நாம் யாருக்கு விரோதமாகப் பாவம் செய்

தோமே, அவர்களிடம் மன்னிப்புப் பெற வேண்டும். அதன் பின், நம் இருதயத்தை உள்நோக்கிப் பார்த்து நம்மை நாம் மன்னிக்க வேண்டும். நாம் அதிக துன்பம் விளைவித்த பாவங்களைச் செய்திருந்தோமானால் நம்மை நாமே மன்னிப்பதுதான் மிகவும் கடினமாக இருக்கிறது.

நாம் நம் பாவத்தை அறிக்கையிட்டு இயேசுகிறிஸ்து நமக்காக, நம் பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்பதை விசுவாசிக்கும்போது ஆண்டவர் மறந்துவிட்டதை நாமும் மறந்து ஆண்டவர் நினைத்திருப்பதை நாமும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆண்டவர் நம்மை மன்னித்து நம் பாவங்களை மறந்து விடுகிறார். அதர்காவே நமக்கு ஆண்டவரின் வார்த்தைகள் வேதத்தில் காணலாம்.

புதிய ஏற்பாட்டில், நாம் நம் பாவங்களை அறிக்கையிட வேண்டும் என்றும் நமக்கு போதனை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. “நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால், பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து எல்லா அநியாயத்தையும் நீக்கி நம்மை சுத்திகரிக்கப்பதற்கு அவர் உண்மையும் நீதியும் உள்ள வராயிருக்கிறார்” (1 யோ. 1:9). பழைய ஏற்பாட்டில், “நான் அவர்கள் அக்கிரமத்தை மன்னித்து, அவர்கள் பாவங்களை இனி நினைவாதிருப்பேன் (எரே. 31:34) என்று ஆண்டவர் தெளிவாக கூறுகிறார்.

நாம் பாவிகள் என்பதை ஆண்டவர் நினைத்திருக்கிறார். நாம் பாவிகள் என்பதை நாம் மறந்து விடுகிறோம். அதனாலேயே நாம் மறுபடியும் மறுபடியுமாக பாவத்தில் விழுந்து விடுகிறோம். நாம் பாவத்தை அறிக்கையிடும்போது, ஆண்டவர் நம் பாவத்தை மன்னித்து மறந்தாலும் கூட, நாம் நம் விசுவாசக் குறைவினால் நம் பாவங்களை மறவாமல் பாவச்சுமையாக நம்மோடு சுமந்து செல்கிறோம்.

பாரீஸில் இருந்த மான்சினார் என்ற ஒரு பெரிய பாதிரியாரைப் பற்றிய ஒரு கதை உண்டு. ஆவிக்குரிய ஐக்கியத்தில் இருந்த ஒரு கன்னியாஸ்திரி ஒவ்வொரு இரவும் இயேசுகிறிஸ்துவுடன் பேசுவதாகக் கூறப்பட்டது. அந்த கன்னியாஸ்திரியை அப்பாதிரியார் அழைத்து கேட்டபோது, அது உண்மையென்றறிந்தார். “நீ அடுத்தமுறை இயேசுவோடு பேசும்போது மான்சினார் போதகராவதற்கு முன்பு பாரீஸில் என்ன பாவம் செய்தார் என்பதைக் கேள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

சில நாட்கள் கழித்து அந்த கன்னியாஸ்திரி மான்சினாரைப் பார்க்கும்படி அனுமதியளிக்க கேட்டுக் கொண்டார். அவர் கன்னியாஸ்திரியைப் பார்த்து, ‘என் மகனே, நீ இயேசுவோடு மறுபடியும் பேசினாயா?’ என்று கேட்டார். அதற்கு கன்னியாஸ்திரி, ‘ஆமாம் பரிசுத்த தந்தையே’ என்றார். ‘நீ இயேசுவினிடத்தில் நான் கேட்ட கேள்வியைக் கேட்டாயா?’ என்றார். ‘ஆம், நான் மெய்யாகவே அந்தக் கேள்வியை இயேசுவினிடத்தில் கேட்டேன்’ என்றாள். ‘அதற்கு இயேசு என்ன கூறினார்’ என்று மான்சினார் கேட்க, ‘இயேசு என்னிடம் தனக்கு எதுவும் நினைவில்லை’ என்று கூறியதாக கன்னியாஸ்திரி பதிலளித்தார். நாம் பழைய, புதிய ஏற்பாட்டுகளை விசுவாசிப்பவர்களாக

இருந்தால் இந்தப் போதகர் கேட்ட கேள்விக்கு இந்த பதிலைத்தான் எதிர் பார்த்திருக்க முடியும். இந்தப் பதிலைத்தான் கேட்க நீ எதிர்பார்த்திருந்தாயா?

இரட்சிப்பின் சவிசேஷத்தை நாம் நடைமுறைக்கு கொண்டு வரும் போது, ஆண்டவர் எதை நினைக்க வேண்டுமோ அதை நினைத்திருக்கிறார், எதை மறக்க வேண்டுமோ அதை மறந்து விடுகிறார் என்பதை நினைவு படுத்தி நம்மை நாமே ஒரு ஒழுங்குமுறைக்கு கொண்டு வர வேண்டும். ஆவிக்குரிய ஒழுங்கை கைக்கொண்டு நான் விளக்கிய மூன்று வழிகளில் மன்னிப்பின் நிச்சயத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மறுபடியும் கூற வேண்டுமென்றால், நாம் மேல் நோக்கிப் பார்த்து ஆண்டவரின் மன்னிப்பை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; நம்மைச் சுற்றிலும் பார்த்து ஆண்டவர் நம்மை மன்னித்தது போல மற்றவர்களை மன்னிக்க வேண்டும்; மற்றவர்களுக்கு எதிராகப் பாவம் செய்திருந்தால் அவர்களிடத்தில் மன்னிப்பு பெற வேண்டும். இறுதியாக, நம்மை உள் நோக்கிப் பார்த்து நம்மை நாமே மன்னிக்க வேண்டும்.

இவற்றைக் கடைப்பிடிக்கும்போது, உள்ளான குணமாகுதல் ஏற்படும். அதன்மூலம் இரட்சிப்பு உள்ளான குணமாகுதலுக்கு வழிவகுக்கும் என்பதைக் காட்டும். அது உடல் சார்ந்த குணமாகுதலைவிட முக்கியமானது என்பதை உணர்த்தும்.

அதிகாரம் 5

இரட்சிப்புக்கான ஆலோசனை

இவ்வுலகத்தைச் சுற்றிலுமுள்ள எல்லா கலாச்சாரமும் எல்லா சமயங்களும் (Religion) மனிதனின் தனிப்பட்ட மிகப் பெரிய தேவையான நித்திய இரட்சிப்புக்கான ஆலோசனைகளைத் தர முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்வுலகத்தை இரட்சிக்க தம் ஒரே பேறான குமாரன் இவ்வுலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார் என்ற ஆண்டவர் வார்த்தை நமக்கு கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுலகத்தை இரட்சிக்க வந்ததாக அவரது குமாரனாகிய இயேசுவும் கூறுகிறார் (யோவான் 3:16-18). நமது இரட்சிப்புக்காக சிலுவையில் மரித்த இரட்சகரும் இந்த இரட்சிப்பை எப்படி நம் தனிப்பட்ட வாழ்வில் கைக்கொள்வது என்பதற்கான ஆலோசனையைத் தருகிறார்.

சரித்திரத்தை அல்லது நல்ல கலை களஞ்சியத்தைப் (encyclopaedia) பாடிக்கும்போது இவ்வுலகின் பழைமையான ஏழு அதிசயங்களையும், ஏழு புதுமையான அதிசயங்களையும், ஏழு இயற்கையின் அதிசயங்களையும் பார்க்கிறோம். வாழ்க்கையின் மிக முக்கிய அளவுகோல் ஆவிக்குரியது என்று வேதம் சொல்கிறது. இவ்வுலகின் உண்மையான அதிசயம் இவ்வுலகின் ஆவிக் குரிய ஏழு அதிசயங்களே ஆகும்.

இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய திட்டம்

ஆவிக்குரிய முதல் அதிசயம், இவ்வுலகத்தைக் குறித்ததான மிகப் பெரிய திட்டமாகும். இவ்வுலகத்தைப் பற்றி ஆராயும் விஞ்ஞானிகள் தொலை நோக்கி மூலமாகவும், நுண்ணோக்கி வழியேயும் மிகக் கம்பீரமான, அழகான நுண்ணிய படைப்புகளைக் கண்டு வியக்கின்றனர். இன்று நாம் அண்டசராசரங்கள் மற்றும் சிறு உலகம் அனைத்தையும் கூர்ந்து நோக்கும்போது, இந்த உலகத்தையும் மற்றும் அனைத்தையும் படைத்தவர் கடவுள்; இவ்வுலகம் தற்செயலாக ஏதோ ஒரு விபத்தைப் போல உருவானது அல்ல என்பது தெரிகிறது. விசுவாசமுள்ளவர்கள் இந்த உலகில் காணும் அனைத்தும் கடவுளின் கையெழுத்து என்றும் அனைத்தும் அவர் படைத்தவை என்றும் நம்புகிறார்கள்.

‘சுயம்’ என்பதற்கு அகராதியில் தனித்தன்மை என்று அர்த்தம். அதாவது ஒரு மனிதனின் தனித்தன்மை மற்ற மனிதனிடமிருந்து வேறுபட்டது. புதிய ஏற்பாட்டில் இயேசு ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறார்: “மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக்கொண்டாலும், தன் ஜீவனை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன? மனுஷன் தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான்?” சர்வ வல்ல தேவன் நம் ஒவ்வொருவரையும் தனித்தன்மையுடன் படைத்திருக்கிறார். நாம் நம் சுயத்தை இழக்காமல் இந்த முழு உலகிற்கும் அவர் கொடுத்திருக்கும் தனித்துவத்தை இழக்கக்கூடாது என்று இயேசு கூறுகிறார்.

இவ்வுலகத்தையும், உன்னையும் என்னையும் படைத்தவர் ஆண்டவர். அவர் படைத்த ஒவ்வொன்றுக்கும் அவர் ஒரு நோக்கத்தையும் திட்டத்தையும் வைத்துள்ளார். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஆண்டவர் வைத்திருக்கும் தனிப்பட்ட திட்டமே இவ்வுலகில் மிகப்பெரிய திட்டமாகும்.

இந்தத் தனித்தன்மையை விளக்க வேண்டுமென்றால் இன்று இவ்வுலகில் சுமார் 60 பில்லியன் (600 கோடி) விரல் ரேகை அடையாளங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொருவருடைய கைவிரல் அடையாளம் தனித்தன்மையோடு உள்ளது. அறுநூறு கோடி மக்களுடைய கைவிரல் ரேகை பதிவு, குரல் பதிவு, DNA முதலியவை வேறுபட்டே உள்ளன. இன்றைய உலகில் வாழும் 60 கோடி மக்களுக்கும் தனித்தன்மையை வைத்தது போல, இதற்கு முன்பு வாழ்ந்த மக்களுக்கு ஒரு திட்டமும், இனி நம்மைத் தொடர்ந்து வரும் மக்களுக்கு வைத்திருக்கும் திட்டமும் பற்றி, ஆழமான அறிவு பெட்டகமான வேதாகமம் கூறுகிறது. இது இவ்வுலகின் ஆவிக்குரிய அதிசயமாகும் (மாற்கு 8:36, 37; சங். 139:6; எரே. 1:5; ரோ. 12:1, 2).

இந்த உலகின் மிகப்பெரிய பிரிவு

ஆண்டவர் இவ்வளவு திட்டத்துடனும் ஒழுங்குடனும் படைத்த இவ்வுலகத்தில் எப்படி ஒழுங்கற்ற தன்மை, பிரிவு, உடைந்த குடும்பங்கள், குற்றம், கொலை, அணுகுண்டு மற்றும் பயங்கர ஆயுதங்கள், குழப்பம், சிந்தனை, தயக்கம் போன்றவைகள் உள்ளன என்று ஒருவேளை நீ ஆச்சரியப்படக் கூடும். ஆண்டவர் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் மற்றும் எல்லாவற்றுக்கும் திட்டம் வைத்திருக்கும்போது இந்த உலகம் ஏன் விதவிதமான துன்பங்களால் சூழ்ந்திருக்கிறது? நடைபெறும் சம்பவங்களைப் பார்க்கும்போது, ஆண்டவர் எதுவும் திட்டமிடாதது போலவும் குறிப்பான நோக்கம் எதுவுமில்லாமல் குழப்புவது போலவும் தோன்றுகிறது. ஏன் அநேக மக்கள் இந்த உலகத்தில் வேதனையோடு, மனச்சோர்வுடன், குழப்பத்துடன், அகதிகளாகவும், தனிமையுடனும் மகிழ்ச்சியற்றுமிருக்கிறார்கள்?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு வேதாகமம் பதில் கூறுகிறது: வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை அல்லது சிறந்த பதிலை ஆண்டவரின் வார்த்தைகளைத் தவிர வேறெங்கிலும் காண முடியாது. ஆண்டவர் மனித வாழ்க்கைக்கென்று திட்ட

மிட்டபடி நம் வாழ்க்கையை ஒழுங்கோடு வாழவேண்டும் என்று அவருடைய வார்த்தை கூறுகிறது. நம் வாழ்க்கையை அவர் திட்டமிட்டிருந்தாலும் ஆண்டவரோடு நாம் கொண்டுள்ள உறவைக் கைக்கொள்ளவும், தள்ளவும் நமக்கு சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறார். நாம் இந்த சுதந்திரத்தை, சுயநலமான வழிகளில் செல்லவும், நம் சொந்தக் காரியங்களைச் செய்யவும், ஆண்டவரை விட்டுவிட்டு சுதந்தரம் பெற்றுக் கொள்ளவும் நாம் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளலாம். நாம் உண்மையில், நம்மை ஆண்டவரிடத்திலிருந்தும் அவர் நம் வாழ்வில் கொண்டுள்ள திட்டத்திலிருந்தும் கூடப் பிரித்துக் கொள்ளலாம்.

ஒரு கடினமான உண்மை என்னவென்றால், நம்மைப் படைத்தவர் நமக்கு தவறானவைகளைத் தெரிந்தெடுக்கும் சுதந்திரத்தையும் கொடுத்து, பிறகு நம்மை அவரிடமிருந்தும், அவர் நம் வாழ்வில் வைத்துள்ள திட்டங்களிலிருந்தும் நம்மைப் பிரித்துக் கொள்ளவும் அனுமதியளிக்கிறார். ஆண்டவருக்கும் நமக்கு முள்ளான இந்தப் பிரிவே இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய பிரிவாக உள்ளது. வேதாகமம் முழுவதுமே இந்தப் பிரிவைச் சரிசெய்து கொள்ளுதல் பற்றியதுதான். (ஆதி. 3; ஏசா 53:6; யோ. 3:19; ரோ. 1:24, 26, 28; 3:23)

உலகின் மிகப்பெரிய இரண்டக நிலை

அன்பின் ஊற்றான ஆண்டவர் தம் பிள்ளைகளோடு அன்பு உறவு வைத்துக் கொள்ள எவ்வளவு ஆவலுள்ளவராயிருக்கிறார் என்று வேதம் வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த வேதத்தின் ஆண்டவர் பரிசுத்தரும் நீதியுள்ளவருமாயிருக்கிறார். ஆண்டவரைப் பற்றியதான வேதாகம விளக்கவுரைகள் நமக்கு இவ்வுலகிலும் நம் வாழ்க்கையிலும் சரியானது எது, தவறானது எது என்பதை சரியாகக் கணிக்க உதவுகிறது. அன்பும் பரிசுத்தமும் நிறைந்த தேவன் ஒருபோதும் இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய பிரிவை அலட்சியம் செய்வதில்லை.

நம் குறையற்ற பரலோகத் தந்தைக்கு சில இரண்டக நிலையைச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. சொல்லப்போனால் சில பெற்றோர்கள் இரண்டக நிலையை சந்திப்பது போல ஆண்டவரும் சந்திக்கிறார். பெற்றோர்களாகிய நாம் நம்மை எதிர்க்கிற பிள்ளைகளோடு அன்பான உறவை வைத்துக் கொள்ள நினைக்கிறோம். இப்படி எதிர்த்து நிற்கிற பிள்ளைகளுக்கு நம்முடைய அளவற்ற தேவ அன்பை, ஏற்றுக்கொள்ளுதலை, நம் விசுவாசத்தை, அவர்கள் நலனுக்காக வன்முறை எதுவுமின்றி, எல்லையேறிப் போகாமல் எப்படி போதிக் கிறோம்?

அதுபோல, அளவில்லா அன்பும் நீதியும் நிறைந்த நம் ஆண்டவர் தம் குணத்திற்கு முரண்பாடாக நம்மிடம் இந்தப் பிரிவுக்கு சம்மதிப்பாரா? இதுவே இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய இரண்டகத் தன்மை. மற்றும் இவ்வுலகின் மற்றொரு ஆவிக்குரிய அதிசயமாகும். (ஆதி. 3:8-13; லூக் 15:11-24; எபிரேயர் 12:5-11; வெளி. 3:19, 20)

இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய அறிவிப்பு

இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய அறிவிப்பு என்னவென்றால், ஆண்டவரால் தீர்மானிக்கப்பட்ட இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய இரண்டக நிலையையும் இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய பிரிவையும் சரி செய்வதே என்று வேதாகமத்தின் மையக் கருத்து கூறுகிறது. இயேசுகிறிஸ்துவின், மிகப்பெரிய அறிவிப்பை வேதத்தில் காண்கிறோம். அது என்னவென்றால் பிதாவின் ஒரே பேறான குமாரனாகிய அவர் மனிதருடைய பாவத்தின் ஒரே தீர்வாக தன்னையே ஒப்புக்கொடுத்து, அனைவரையும் இரட்சித்தார். இவ்வுலகத்திற்கு வந்து அவர் எல்லா மனிதர்களுக்காகவும் தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவருக்காகவும் சிலுவை மரணத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தின்மூலம், ஆண்டவர் தம் மாறாத அளவற்ற அன்பையும், நீதியையும் வெளிப்படுத்தினார் என்ற நற்செய்தியை வேதம் கூறுகிறது. நம்முடைய மீறுதல்களுக்காக, நம்முடைய பாவங்களுக்காக, பிதா தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனாகிய இயேசுவை சிலுவை மரணத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தார். இப்படியாக, ஆண்டவர் மனநிறைவோடு தம்முடைய நீதியையும் கடமையையும் நிறைவேற்றினார். இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தின் மூலம், ஆண்டவர் தம்முடைய மெய்யான அன்பை நிச்சயமாகவே வெளிப்படுத்தினார். மிக முக்கியமான காரியம் என்னவென்றால், இயேசு சிலுவையில் மரித்தபோது ஆண்டவருக்கும் நமக்குமிடையே உள்ள பிரிவை சரிசெய்வதற்கான வழியையும் நமக்கு காட்டியுள்ளார்.

தம்முடைய மிகப்பெரிய பலத்த அறிவிப்பின் மூலம் இயேசு நம் உள்ளத்தோடு தொடர்பு கொண்டார்: “தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்”. இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய அறிவிப்பு இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவையை ஆவிக்குரிய அதிசயங்களில் மிகமுக்கியமாகக் காட்டுவதுதான். (யோ. 3:14-21; மத். 20:28; ஏசா. 53:6; 1 பேதுரு. 2:24; 2 கொரி 5:18-21).

இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய தீர்மானம்

இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய அறிவிப்பை - இயேசு நமக்காக சிலுவையில் மரித்ததை - தனிப்பட்டமுறையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் விசுவாசிக்க வேண்டும் என்றும் அதுவே இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய தீர்மானம் என்றும் இயேசு கூறுகிறார். இவரே ஆண்டவரின் ஒரே இரட்சகர் என்று வெளிப்படையாக தெரிவித்த உடனே, தம்மைக் குறித்து பேசும்போது இயேசு கூறினார்: “அவரை விசுவாசிக்கிறவன் ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படான், விசுவாசியாதவனோ, தேவனுடைய ஒரே பேறான குமாரனுடைய நாமத்தில் விசுவாசமுள்ளவனாயிராதபடியினால், அவன் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட்பட்டாயிற்று. இதுவே அந்த ஆக்கினைத்தீர்ப்பு...”

இயேசுவின் இந்த மிகப்பெரிய அறிவிப்பை விசுவாசிப்பதற்குத் தீர்மானிப்பதே இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய தீர்மானமாகும். இது உண்மை ஏனென்றால் இயேசுவைப் பொறுத்தவரை இந்த அறிவிப்பை நாம் விசுவாசிப்போமென்றால் ஆண்டவருக்கும் நமக்கும் பிரிவை உண்டுபண்ணின பாவம் தீர்ந்து போகும் என்பதே. இதை நாம் விசுவாசியாமற் போனால் ஆக்கினைக்குள்ளாவோம். இயேசுவின் அறிவிப்பை நாம் விசுவாசிக்கும்படித் தீர்மானிப்பதில் தான் நித்திய ஆக்கினையும், இரட்சிப்பும் வித்தியாசப்படுகிறது. அதை விசுவாசிப்பதா அல்லது விசுவாசியாமற் போவதா என்பதே இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய தீர்மானமாக உள்ளது. அதாவது இவ்வுலகின் மற்றொரு ஆவிக்குரிய அதிசயமாகும் (யோ. 3:16-19; அப். 16:30-32; ரோ. 10:9, 10).

இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய இலக்கு

நான் கூறும் வாதத்தை நீங்கள் புரிந்து கொண்டீர்களானால் உங்களை நீங்களே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுக் கொள்வீர்கள். “இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய தீர்மானத்தை எப்போது எடுக்க வேண்டும் என்று எனக்கு எப்படி தெரியும்?” என்பதே அக்கேள்வி. இயேசு உனக்காகவும் எனக்காகவும் இந்தக் கேள்விக்கு விடையெளிக்கிறார். இந்த இரண்டு வார்த்தைகளைத்தான் அவர் சொல்கிறார். “என்னைப் பின்பற்றி வா” என்று. இயேசு தம்மை விசுவாசிக்கிறவர்களோடு செய்து கொண்ட ஆவிக்குரிய உடன்படிக்கை என்னவென்றால் ‘என்னைப் பின்பற்றி வா’ நான் உன்னை உருவாக்குவேன் என்பதே. உறுதியாக இயேசு : “என்னைப் பின்பற்றி வா. அது உன்னுடைய பங்கு. நான் உன்னை உருவாக்குவேன். அது என்னுடைய பங்கு. என்னைப் பின்பற்றி வா. அது உன் பொறுப்பு. நான் உன்னை உருவாக்குவேன். அது என் பொறுப்பு”, என்று கூறுகிறார். தம்மை உண்மையாய் விசுவாசித்து பின்பற்றி தீர்மானித்தவர்களுக்கு விசுவாச பயணத்தின் வழிக்கு இயேசு கூறும் இச்சிறு வார்த்தைகள் சுருக்கமான விளக்கமாகத் திகழ்கிறது.

இயேசுவை விசுவாசிக்கவும் பின்பற்றவும் தீர்மானிக்கும்போது யாராவது ஒருவர் உன்னிடம் 20 வருடம் கழித்து நீ என்ன செய்து கொண்டிருப்பாய் என்று காட்டினால் நீ வியப்பில் முழுகிப் போகலாம். நீ விசுவாசித்து இயேசுகிறிஸ்துவின் உண்மையான சீடனாக அவரைப் பின்பற்றும்போது இயேசு எப்போதும் தம் பங்கை செயலாற்றிக் கொண்டிருப்பதால் உன் விசுவாச பயணத்தின் துவக்கத்தில் உனக்கு கடினமாகத் தோன்றுவது பின் இலகுவாக மாறிவிடும்.

இயேசுவை விசுவாசிப்பதாக கூறும் மக்களும் அவரது உடன்படிக்கையைப் புரிந்துகொண்டவர்களும், இயேசுவைப் பின்பற்றுவது என்றால் பாவத்திற்கு விலகி ஓட வேண்டும்; எந்தவித நிபந்தனையுமின்றி இயேசுவிடம் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்து அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதை வெகு சீக்கிரத்தில் புரிந்துகொள்கிறார்கள். இயேசுவை விசுவாசிப்பதாக கூறிக் கொள்ளும் அநேகர் நிபந்தனையின்றி இயேசுவிடம் சரணடையவும்

அவரைப் பின்பற்றவும் அவர் வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படியவும் தங்கள் விசுவாசத்தை உறுதி செய்து கொள்வதில்லை.

எப்படியோ, இயேசுவை விசுவாசிக்கவும் பின்பற்றவும் ஒப்புக்கொடுத்துள்ள சிறுகூட்டமக்கள் புதிதாக ஒன்றைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இயேசுவின் அதிகாரப்பூர்வமான சீடர்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றுவது தங்கள் வாழ்க்கையில் ஓர் அர்த்தத்தை, விளக்கத்தை, இலக்கை, நோக்கத்தை மதிப்பைத் தருவதாக ஒரு பரவசமூட்டும் உண்மையைக் கண்டுபிடித்தனர். இயேசுவை விசுவாசிக்கவும் அவரைப் பின்பற்ற தங்களை ஒப்புக் கொடுத்தவர்களும் தங்கள் இலக்கே இவ்வுலகின் மிகப் பெரிய இலக்கு என்ற உண்மையைப் புரிந்து கொள்வார்கள். உண்மையாய் இயேசுவைப் பின்பற்றும் விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையையும் இயேசுவைப் பின்பற்றாதவர்களின் வாழ்க்கையையும் நான் கவனமாக நோக்கும்போது இயேசுவைப் பின்பற்றுவதென்பது முக்கியமான மற்றொரு ஆவிக்குரிய அதிசயம், என்ற உண்மை தெளிவாக தெரியும். நீ இயேசுவை விசுவாசித்து அவரைப் பின்பற்ற தீர்மானித்தவுடன் அவர் உன்னை உருவாக்குகிறார். அவர் நீ அவருக்காக செய்ய நினைத்ததை செய்ய உனக்கு அதிகாரம் கொடுக்கிறார். இயேசுவைப் பின்பற்றுவதே இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய இலக்கு என்பதை நீயும் தனிப்பட்டமுறையில் நிரூபித்தவனாவாய். (மத். 4:19; வெளி. 1:5, 6; யோ. 8:30-36; லூக். 5:1-11).

மிகப்பெரிய ஆற்றல்

இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய ஆற்றல் இயேசுகிறிஸ்துவின் உயர்த்தெழுதலே. அவர் மரித்தவுடன் அடக்கம் செய்யப்பட்டு மரணத்தினின்று மூன்றாம் நாள் உயிர்த்தெழுந்தார் என்று புதிய ஏற்பாட்டில் காண்கிறோம். இதுவே மிகப்பெரிய ஆற்றலாகும்.

உயிர்த்தெழுந்த இயேசு இந்த பூமியிலும் தம் சீடர்களிடமும் ஜீவிக்கிறார். ஜீவிக்கிற இயேசு வல்லமையின் காரணமாக இருக்கிறார். இன்று உலகெங்கிலுமுள்ள ஒவ்வொரு தலைமுறையிலுள்ளவர்களுக்கும் அவர் சீடர்களின் செயல்களுக்கும் செல்வாக்குக்கும் பொறுப்பாளியாக இருக்கிறார். உயிர்த்தெழுந்த இயேசு தம் சீடர்களிடமும் சீடர்கள் மூலமும் ஜீவிப்பதே இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய ஆற்றலாகும். இதே உயிர்த்தெழுந்த இயேசு உன்னிலும் என்னிலும் ஜீவிக்க ஆவலாயிருக்கிறார் என்ற உண்மையே மிகப் பரவசமூட்டும் இவ்வுலகின் ஆவிக்குரிய அதிசயமாகும்.

இயேசுவைப் பொறுத்தவரை இந்த மிகச்சிறந்த ஆற்றலை அனுபவித்தவர்களே 'மறுபிறப்பின்' அனுபவம் அடைந்தவர்கள் ஆவர். நீ மறுபடியும் பிறவாதிருந்தால் இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசிக்க தீர்மானித்து அவரைப் பின்பற்றி அவர் கூறிய பாதையில் செல்ல உன்னை ஒப்புக் கொடு. இந்தக் கட்டளைகளை நீ கைக்கொண்டால் உயிர்த்தெழுந்த, இன்றும் ஜீவிக்கிற கிறிஸ்து உனக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து உனக்கு அதிகாரமும் கொடுப்பார். அதுவே அவர் பங்கும் வாக்குமாயிருக்கிறது. அவர் ஆளுகைக்கும் தீர்மானத்திற்கும் உன் வாழ்வை ஒப்புக் கொடுத்துவிடு. அவர் குறித்த நேரத்தில் அவர் வழியில் நீ

மறுபிறப்படைவாய். உன் வாழ்வில் ஆண்டவர் கொண்டுள்ள பெரிய தீர்மானத்தைப் பண்படுத்துவார் அதுவே உனக்கு இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய திட்டமாகும்.

நீ இயேசுவை விசுவாசிக்கவும் பின்பற்றவும் ஒப்புக் கொடுத்து, ஆண்டவர் திட்டத்தோடு உன் வாழ்வில் நீ ஒத்துப் போவாயானால் உன்னைப்போல இவ்வுலகில் ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள். இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்போது உன்வாழ்க்கை ஒரு அழகான மாறுதலடையும். கிறிஸ்துவில் உன் புதிய மாறுபட்ட வாழ்வில் நீ மேம்பாடடைவாய்.

நீ மறுபடியும் பிறக்க விரும்புகிறாயா? இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய தீர்மானத்தை எடுக்க நீ தயாரா? இயேசுகிறிஸ்துவின் மிகப்பெரிய அறிவிப்பை நீ விசுவாசிக்கத் தயாரா? இயேசுவிடம் எந்த நிபந்தனையுமின்றி உன் வாழ்வை சரணடையச் செய்ய முன்வருவாயா? இப்போது இவ்வுலகின் மிகப்பெரிய இலக்கையடையவும் இயேசுவைப் பின்பற்றி அவர் வழியில் செல்லவும் உன்னை ஒப்புக் கொடுக்கத் தீர்மானித்துள்ளாயா? நீ இயேசுவோடு கூட ஆவிக்குரிய விசுவாச பயணத்தை உள்ளான இருதயத்திலிருந்து உண்மையாக துவங்க விரும்பினாயென்றால் இந்த ஜெபத்தை ஆண்டவரை நோக்கி ஜெபி;

“அன்புள்ள பரலோக தந்தையே; நான் ஒரு பாவி என்று என்னை ஒப்புக் கொடுக்கிறேன். உம் குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவை என் இரட்சகராக நம்புகிறேன். அவர் சிலுவை மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் என் பாவங்கள் அனைத்தையும் மன்னித்து விட்டார் என்பதில் என் முழு நம்பிக்கையும் வைக்கிறேன். இப்போது நான் என் பாவங்களை கைவிட்டு திரும்பி விடுகிறேன். உம்மோடு ஏற்பட்ட பிரிவை நான் சரிசெய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இவ்விடத்திலே இப்போதே இயேசுகிறிஸ்துவே என் தேவனும் என் இரட்சகரும் என்று விசுவாசத்தோடு அறிக்கையிடுகிறேன். எந்த நிபந்தனையுமின்றி அவர் ஆளுகைக்கும் திட்டத்திற்கும் என்னை ஒப்புக்கொடுக்கிறேன். நீர் என் வாழ்வில் கொண்டுள்ள பெரிய திட்டத்திற்குச் சரியாக என் வாழ்வைக் கொண்டு வாரும். உம் குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவை பின்பற்றவும் அவருடைய வல்லமையிலும் அதிகாரத்திலும் நம்பிக்கை கொண்டு, உம் நாம் மகிமைக்காக உம்மை புகழ்வதற்காக வாழவும் எனக்கு உதவி செய்யவும். இந்த பெரிய நித்திய இரட்சிப்பை எனக்கு கொடுத்ததற்காக நன்றி செலுத்துகிறேன். ஆமென்” (யோ 3:3-8; 1:12, 13; 1 பேது. 1:22; 3:3; பிலி. 1:6; 2:13; எபே. 2:8-10)

நீ இந்த ஜெபத்தை ஜெபித்திருப்பாயானால் உன் தீர்மானத்தைக் குறித்து யாரிடமாவது கூறிவிட்டு எங்களோடு தொடர்பு கொள். இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றி உன் விசுவாச பயணத்தைத் துவக்க உதவி செய்யும் பிரயோஜனமான பல இலக்கியங்கள் எங்களிடத்தில் உண்டு. (அப். 2:21; 16:30, 31; ரோ. 10:8-13).

அதிகாரம் 6

துன்பத்தை மேற் கொள்ளுவதற்கு ஆலோசனை

ஆண்டவராகிய இயேசு தம் மிகப்பெரிய பிரசங்கமான மலைப்பிரசங்கத்தை முடிக்கும்போது கூறிய வார்த்தைகளைச் சற்றே கவனிப்போம். “ஆகையால், நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இவைகளின்படி செய்கிறவன் எவனோ, அவனைக் கன்மலையின்மேல் தன் வீட்டைக் கட்டின புத்தியுள்ள மனுஷனுக்கு ஒப்பிடுவேன். பெருமழை சொரிந்து, பெரு வெள்ளம் வந்து, காற்று அடித்து, அந்த வீட்டின்மேல் மோதியும், அது விழவில்லை; ஏனென்றால், அது கன்மலையின் மேல் அஸ்திபாரம் போடப்பட்டிருந்தது. நான் சொல்லிய இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இவைகளின்படி செய்யாதிருக்கிறவன் எவனோ, அவன் தன் வீட்டை மணலின்மேல் கட்டின புத்தியில்லாத மனுஷனுக்கு ஒப்பிடப்படுவான். பெருமழை சொரிந்து, பெரு வெள்ளம் வந்து, காற்று அடித்து, அந்த வீட்டின்மேல் மோதினபோது அது விழுந்தது; விழுந்து முழுவதும் அழிந்தது என்றார்”. (மத். 5:24-27)

நீங்கள் தாலந்து பெற்ற ஒரு சிறந்த ஓவியராக இருப்பீர்களென்றால், உங்களிடத்தில் ஓவியம் தீட்ட, தாள், வர்ணங்கள், தூரிகை மற்றும் ஓவியம் தீட்டத் தேவையான பொருட்களையும் கொடுத்து ‘வாழ்க்கை’ என்ற வார்த்தையைக் கூறி, உங்கள் நினைவிற்கு என்னென்ன வருகிறதோ அதனை ஓவியம் தீட்ட கூறினால் நீங்கள் என்ன ஓவியம் தீட்டுவீர்கள்?

இயேசு தம் மலைப்பிரசங்கத்தை நிறைவு செய்யும் முன் வாழ்க்கையின் விளக்கத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இரண்டு வீடுகள் அருகருகே இருக்கிறது. இரண்டிலும் பெருவெள்ளம் அடிக்கிறது. இயேசுவைப் பொறுத்தவரை இது தான் வாழ்க்கை. அவருடைய வாழ்க்கைக்கான விளக்கத்தில் புயல்வீசு முன் பெருவெள்ளம் வருமுன் இரண்டு வீடும் ஒன்றும்போல் இருந்ததாக ஒரு வாக்கியத்தைக் கூறுகிறார். ஆனால் பெருவெள்ளம் தாக்கியபிறகு இரண்டும் ஒன்று போல இருக்கவில்லை. ஒரு வீடு இடிந்து நொறுங்கிப் போனது. மற்றொரு வீடோ கீழே விழவில்லை. இதில் வித்தியாசம் என்னவென்றால்

ஒரு வீடு சரியான அஸ்திபாரத்தின் மேல் கட்டப்படவில்லை. மற்றொரு வீட்டின் அஸ்திபாரம் கன்மலையின் மேல் போடப்பட்டிருந்தது.

வாழ்க்கையின் விளக்கத்தை ஒருவேளை இளவயதினர் வரைந்தால் அப் படத்தில் யாரோ ஒருவர், ஒரு புரண்டு வரும் அலையின் மேல் படகைக் கொண்டு செல்வது போல யதார்த்தமாய் அமைந்திருக்கும். ஒரு வேளை அவர்களின் பெற்றோர்கள் அல்லது அவர்கள் தாத்தாவோ, பாட்டியோ இந்தப் படத்தை வரைந்திருப்பார்களென்றால், அவர்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் கவலைப் படுபவராக இருந்தால், அவர்கள் வரைவது, நம்பிக்கையின்றி கரையிலிருந்து 80 கிலோ மீட்டரில் உள்ள மூழ்கிப்போகும் படகில் ஒருவர் இருப்பது போல அமைந்திருக்கும். ஆனால் இயேசுவின் வாழ்க்கைக்கான விளக்கம் வாழ்க்கையில் உண்மையாக நடப்பதை எட்டியிருக்கும். வாழ்க்கை கடினமானது. வாழ்க்கை புயல் நிறைந்தது என்று இயேசு கருதுகிறார். அவரின் வாழ்க்கைக் கான விளக்கத்தின்படி யாருமே கடினமே இல்லாத வாழ்க்கை என்பது இல்லை, முக்கியமாக அவரைப் பின்பற்றுவோருக்குக் கடினங்கள் உண்டு.

இயேசுவுக்காக தங்களை அர்ப்பணித்திருந்த சீஷர்களில் சிலர் புயலை அனுபவித்திருந்துனர். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையை இயேசுவுக்கு ஒப்புக் கொடுத்திருந்தபடியால் தங்கள் வாழ்வில் இத்தகைய புயல்கள் ஒருபோதும் ஏற்படாது என்று நம்பியிருந்தனர். ஒரு பிரபல இறையியல் கருத்து இன்று நம்மைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்து உள்ளது. அது ‘செல்வம் செழிக்கும் இறையியல்’ (Prosperity Theology). தத்துவம் அது கூறுவது என்னவென்றால் ஆண்டவரின் பிள்ளைகள் ஒருபோதும் நோய்வாய்ப் படமாட்டார்கள். அவர்கள் எப்போதும் நல்ல செல்வத்துடனும் ஆரோக்கியத்துடனும் இருப்பார்கள். இயேசு தம்மை நம்புகிறவர்களுக்கு பிரச்சனையற்ற வாழ்க்கையைத் தருவார் என்று போதிக்கிறார்கள். விசுவாசிகளுக்குக் கஷ்டமான வாழ்க்கை கிடையாது என்றும் இயேசுவை விசுவாசித்து பின்பற்ற ஆரம்பித்த உடனேயே அவர்கள் வாழ்க்கைப் புயலிலிருந்து முற்றிலும் காக்கப்படுவார்கள் என்றும் அவர்கள்ளுக்குச் சமாதானம் கூறப்படுகிறது.

இயேசு தம்முடைய மலைப்பிரசங்கத்தின் முடிவில் துன்பத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் குறித்து ஆழமான அறிவோடு ஒரு விளக்கம் கூறுகிறார். அவர் தம் போதனையில் அவரைப் பின்பற்றும் அநேகர் வாக்குத்தத்தம் செய்யப்பட்ட பாதை விசாலமான பாதையாக இருக்கும்; ஆகவே சுலபமாக சென்று விடலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அது உண்மையல்ல. அத்தகைய சுலபமான வழி அழிவின் பாதைக்குக் கொண்டு விடும் (மத். 7:13) என்கிறார்.

தொடர்ந்து இயேசு, தம் போதனையில் இந்தக் கருத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது தம்மைப் பின்பற்றும் சீஷர் அவர் வாக்குப்பண்ணின வாழ்க்கை இடுக் கமான வாசல் வழியே துவங்குகிறது என்றும் அதைத் தொடர்ந்து கடினமான ஒழுங்குமுறையான வாழ்க்கை உண்டு என்பதையும் கண்டு கொள்வார்கள். அவரைப் பின்பற்றும் சீஷர்கள் அந்த ஒழுங்கான கடினமான வாழ்க்கையை

நடத்தும்போது அவர் வாக்குத்தத்தம் பண்ணின பரிபூரண வாழ்க்கையைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள் (யோ. 10:10) என்று கூறினார். ஒரு சிலரே தம்மைப் பின்பற்றி இத்தகைய வாழ்வினைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள் என்ற உண்மையை அவர் போதித்தார்.

புதிய ஏற்பாட்டையும் சபையைப் பற்றிய சரித்திரத்தையும், கவனமாய்ப் படிக்கும்போது, இயேசுவைப் பின்பற்றியவர்கள் இடுக்கமான வாசல் வழியே (கடினமான பாதை வழியே) செல்ல, அவர் வார்த்தைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒழுங்கு முறையான வாழ்க்கை வாழ ஒப்புக் கொடுத்த ஒரு சிலர் மாத்திரமே இந்த முதல்தர வாழ்க்கையினைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள் என்று பார்க்கிறோம்.

துன்பங்களுக்கான விதிமுறைகளின் தொகுப்பு

இன்னலைத் தொடர்ந்து வாழ்க்கை முக்கியத்துவம் அடைகிறது என்று பொதுவாக மக்கள் நம்புகின்றனர். அவர்கள், நான் என் வேலையை இழந்து விட்டதால் மனச்சோர்வடைந்துள்ளேன். அதனால் தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமா என்று கூட யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்கிறார்கள். முக்கியமாக, துன்பம் என்னை மனச்சோர்விலும் உணர்ச்சிவயப்பட்ட நிலையிலும் தள்ளிவிட்டது என்றும் கூறுவார்கள்.

ஆனால், இந்தக் கருத்து இயேசுவின் போதனைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது. இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில் துன்பமானது உணர்ச்சிவயப்பட்ட நிலைக்கோ, அல்லது மற்ற விளைவுகளுக்கோ கொண்டுசெல்லாது. இதற்கு இவர் ஒரே மாதிரி துன்பம் அனுபவித்த இருவரின் நிலையைப் பற்றிக் கூறுகிறார். அவர்களின் துன்பத்தை விளக்க ஒரே வார்த்தைகளையும் பயன்படுத்துகிறார். பெருமழை சொரிகிறது. பெரு வெள்ளம் வந்து உயர்ந்து, புயல் காற்று வேகமாய் வீசி இரண்டு வீடுகளையும் (அவர்கள் வாழ்க்கையைப் குறிப்பிடுகிறது) தாக்குகிறது. ஒரே மாதிரியான சூழ்நிலை தான் ஏற்பட்டாலும் இரண்டு வித்தியாசமான எதிர்மாறான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது.

விசுவாசத்தைப் பற்றி போதிக்கும்போது இயேசு பலமுறை தம் சீடர்களோடு விவாதம் செய்ததை நீங்கள் கவனித்ததுண்டா? புயலைப் பற்றிய இந்த பெரிய உருவகத்தை மத்தேயு 7ஆம் அதிகாரத்தோடு 8ஆம் அதிகாரத்திலும் தொடர்கிறது. பிறகு அவர், 'அக்கரைக்குப் போவோம் வாருங்கள்' என்று கூறினார். அவர் படகில் ஏற சீடர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். எந்தவித அறிகுறியும் இல்லாமல் திடீரென்று கடலில் பெரும் புயல் காற்று உண்டாயிற்று. ஆனால் இயேசுவோ நித்திரையாயிருந்தார். சீடர்கள் அவரிடம் சென்று நித்திரையிலிருந்து எழுப்பி, 'ஆண்டவரே எங்களை இரட்சியும். நாங்கள் மடிந்து போகிறோம்' என்றார்கள். இயேசுவோ, 'ஏன் பயப்பட்டீர்கள்? உங்கள் விசுவாசம் எங்கே? என்னில் நீங்கள் விசுவாசம் கொள்ளவில்லையா?' என்று சொல்லி எழுந்து காற்றையும் கடலையும் அதட்டினார். உடனே மிகுந்த அமைதலுண்டாயிற்று.

வெகுநாட்களாக இந்தக் கதை என்னை மிகவும் கவர்ந்துள்ளது. பெரும் புயலுடன் தொடங்கி மிகவும் அமைதலோடு முடிவடைகிறது. புயலுக்கும் அமைதிக்கும் நடுவில் ஒரு மிகப்பெரிய கேள்வி எழுகிறது. லூக்கா இவ்வாறு கூறுகிறார். 'உங்கள் விசுவாசம் எங்கே?' எப்போது நீங்கள் என்னை விசுவாசிக்க துவங்கப் போகிறீர்கள்?' என்று இந்தக் கேள்வியை ஒரு மொழி பெயர்ப்பு கூறுகிறது. இந்த பெரிய விசுவாச கேள்வியின் சாரம் என்னவென்றால் உங்கள் விசுவாசத்திற்கும் புயலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அப்போல்தலர்களின் நம்பிக்கைக்கு அவர் தெளிவாக அறைகூவல் விடுக்கிறார்.

பழைய சபைத் தந்தைமார்கள் வேதத்தில் பல உவமைகளைக் கண்டனர். வேதாகமக் கதைகளை உவமைகளாகக் கருதினாலும் அதைக் கற்பனை யானது என்று கூறவில்லை. ஆனால் இந்த உவமையை மக்கள், இடம், பொருள் பற்றிய கதை என்றும் அது ஆவிக்குரிய ஆழமான கருத்துக்களை நமக்கு போதிக்கிறது என்றும் கூறினர்.

அவர்கள் ஆலயத்திற்கும் அல்லது இரட்சிக்கப்பட்ட கடவுளின் பிள்ளைகளுக்கும் இந்தக் கதைகள் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டதாகக் கருதினர். அக்கரைக்குப் போவோம் வாருங்கள் என்று இயேசு கூறியது நம்மை அடுத்த பக்கமான நித்திய நிலைக்கு அழைத்து செல்வதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த உவமையில் இயேசு நம்மோடு கப்பலில் இருப்பது போலவும், நாமெல்லாரும் அக்கரைக்கு ஒன்றாக பயணிப்பது போலவும் கூறப்படுகிறது. வாழ்க்கை மிகவும் கடினமானது என்றும் நாம் அக்கரைக்குச் செல்வதற்குள் பல புயல்களைச் சந்திக்க நேரிடலாம் என்றும் நாம் இந்த வாழ்க்கையிலிருந்து நித்திய வாழ்வான பரலோகத்திற்குப் பயணம் செய்யும் போது இந்தப் புயலைக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்று இயேசு போதித்ததாக சிலர் நம்புகின்றனர்.

மத்தேயு சவிசேஷத்தில் புயலைப்பற்றிய வேறொரு கதை உண்டு. இந்தச் சம்பவத்தில், இயேசு தம்முடைய சீடர்களை படகில் ஏறுங்கள் என்றும் முன்னே அக்கரைக்குப் போங்கள் என்றும் கூறியதாகப் பார்க்கிறோம். அங்கு அவர் ஐயாயிரம் பசியுற்ற ஜனங்களுக்கு உணவளித்து விட்டு தனித்து ஜெபம் பண்ண மலையில் ஏறினார் (மத். 14:22-23).

மாலை நேரம் வந்த பின்னும் அவர் தனிமையில் அங்கிருந்தார். அதற்குள்ளாக படகு நடுக்கடலில் சேர்ந்து எதிர்காற்றாயிருந்தபடியினால் அலைகளினால் அங்குமிங்கும் அசைந்தது. இரவின் நாலாம் ஜாமத்தில் இயேசு கடலின்மேல் நடந்து அவர்களிடத்திற்கு வந்தார். அவர் கடலின்மேல் நடக்கிறதை சீடர்கள் கண்டு கலக்கமடைந்தனர். பயங்கரமான புயலின் மத்தியில் இயேசு நடுக்கடலில் நடந்து வருவதைக் கண்ட மீனவர்கள் பயத்தினால் அலறினார்கள் என்று பலமுறை கூறுகிறது. இயேசு அவர்களை நோக்கி பயப்பட வேண்டாம் என்று கூறி, 'நான் தான்' என்று கூறினார்.

பேதுரு, "ஆண்டவரே! நீரேயானால் நான் ஜலத்தின்மேல் நடந்து உம்மிடத்தில் வரவேண்டும்" என்றான். இயேசு அதனை ஏற்றுக் கொண்டு பேதுருவை

அழைத்தார். பேதுரு படகை விட்டிறங்கி இயேசுவினிடத்தில் போக ஜலத்தின் மேல் நடந்தான். காற்று பலமாயிருக்கிறதைக் கண்டு பயந்து, அமிழ்ந்து போகையில் 'ஆண்டவரே என்னை இரட்சியும்' என்று கதறினான். உடனே இயேசு கையை நீட்டி அவனைப் பிடித்து, 'அற்பவிசுவாசியே' ஏன் சந்தேகப்பட்டாய் என்றார். அவர்கள் இருவரும் படகில் ஏறினவுடனே காற்று அமர்ந்தது. பெரும் புயல் பெரும் அமைதியாக மாறியது.

சில நேரத்தில் நம் ஊழியத்திலும் நம் சேவையிலும் 'தண்ணீரில் நடந்து வா' என்ற அழைப்பை அவர் கொடுக்கிறார். அவர் அப்படி தண்ணீரில் நடக்க அழைத்து முடியாத காரியத்தைச் செய்ய சொல்கிறார். உன்னைத் தண்ணீரில் நடக்க அழைப்பது ஆண்டவர் தான், அந்த ஆண்டவர் உன்னை அழைக்கிறார் என்பதை நீ உறுதிப்படுத்திக் கொள். இரண்டு கட்டளைகளையும் நீ சந்திக்காது போனால் நீ அதிகமாய் தண்ணீரைக் குடிக்கப் போகிறாய்.

தண்ணீரில் நடப்பது பற்றி பேதுரு இன்னொரு பாடத்தையும் கற்றுக் கொண்டார். தன் கண்கள் எப்போதும் ஆண்டவரை நோக்க வேண்டுமென்பதை 'பேதுரு காற்றைக் கண்டு' என்று வாசிக்கிறோம். முதலில் பேதுரு காற்றைக் காணவில்லை. அதுபோல நாமும் நம் கண்களை இயேசுவை விட்டகற்றும்போது நாம் ஒன்றையும் காணுவதில்லை. உடனே நாம் வாழ்க்கையை 'ஒருவேளை' அப்படி நடந்தால் என்று நினைக்க ஆரம்பிக்கிறோம். பேதுரு கொந்தளிக்கும் கடலில் இருந்த அலைகளைப் பார்த்தார். பேதுரு 'ஆண்டவரே, என்னை இரட்சியும்' என்று கதறியபோது, உடனே இயேசு அவன் கரங்களைப் பிடித்து தூக்கி, ஒரு பட்டப்பெயரையும் கொடுக்கிறார். ஏற்கெனவே பேதுரு என்ற பெயரைக் கொடுத்திருந்தார். அவர் இயேசுவை சந்தித்தபோது அவர் பெயர் சிமியோன் என்றிருந்தது. இயேசு பேதுரு என்று அவரை அழைத்தார். அதற்கு கற்பாறை என்று அர்த்தம். இங்கு அவர் மற்றொரு பட்டப்பெயரை 'அற்ப விசுவாசியே' என்று அழைக்கிறார். இயேசுவுக்கு நல்ல நகைச்சுவை உணர்வு இருந்திருக்கும் என்றும் பேதுருவுக்கு இந்தப் பட்டத்தை அவர் புன்னகையோடு தான் கொடுத்திருப்பார் என்றும் நினைக்கிறேன்.

இயேசு பேதுருவிடம், 'ஏன் சந்தேகப்பட்டாய்?' என்று கேட்டதை கிரேக்கத்தில் சரியாக கூற வேண்டுமென்றால், 'பேதுரு ஏன் இரண்டுமுறை நீ யோசித்தாய்' என்று. இதன் தனிப்பட்ட விளக்கம் என்னவென்றால், உன்னைத் தண்ணீரில் நடக்க அழைத்தவர் ஆண்டவர் என்று தெரிந்திருந்தால் அது உனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கடினமான காரியமாகத் தோன்றினாலும் 'இருமுறை அதை சிந்திக்காதே'. இயேசுவோடு கூட தண்ணீரில் நட. இயேசு பேதுருவின் கையைப் பிடித்து தூக்கி 'அற்ப விசுவாசியே, ஏன் இருமுறை சிந்தித்தாய்?' என்று கேட்டார். 'நீ சரியாக செய்தாய் பேதுரு ஆனால் இருமுறை ஏன் சிந்தித்தாய்' என்று புன்னகைத்தபடியே கேட்டிருக்கக்கூடும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

மறுபடியும் அவர்கள் படகில் எப்படி ஏறி இருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறீர்கள்? ஒருவேளை இயேசு பேதுருவை குழந்தையைப்போல தூக்கிச் சென்

றிருப்பாரோ அல்லது பேதுரு இயேசுவுடன் தண்ணீரில் நடந்து சென்று படகில் ஏறினாரோ? இதை ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்யும் போது மிகவும் சுவாரசியமாய் இருக்கும். இது பெரிய அற்புதத்தை விட மேலானது. அனுப்பப்பட்டவர்களுக்குப் புயலைப் பற்றிய கதை ஒரு உவமையாக இருக்கும் எனக் கருதும் பழைய சபைத் தந்தைகளோடு நானும் இதை ஒத்துக்கொள்கிறேன். அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில், இயேசுவின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிந்து தண்ணீரில் நடந்து செல்பவர்களுக்கு ஒரு விசுவாச அறைகூவலாக இந்த உவமை உள்ளதாக கருதுகின்றனர்.

பெரிய ஊழியம் செய்யும் மேதை ஒருவர் பசியுற்றிருந்த ஐயாயிரம் குடும்பங்களை இயேசு அற்புதமாய் போஷித்ததை, "இவ்வுலகத்தைக் குறித்து இயேசுவின் ஊழிய தரிசனத்தைக் குறிக்கிறது" என்றார். பசியுற்றிருந்த குடும்பங்கள் இவ்வுலகத்தையும் அதன் தேவைகளையும் குறிக்கிறது. இயேசு ஒரு சிறு பையனிடமிருந்த உணவை வாங்கி அதைப் பிட்டு அதை ஆசீர்வதித்தார். பிறகு அவற்றை தம் சீடர்கள் கரங்களில் கொடுத்தார். அவர்கள் மூலம் பசியுற்ற பெரும்பாலான மக்களின் கரங்களில் கொடுத்தார். ஒருவேளை நாம் பெண்களையும், சிறு பிள்ளைகளையும் சேர்த்து இயேசு சிறு பையனிடமிருந்த ஐந்து அப்பம் இரண்டு மீன் துண்டுகள் மூலம் ஏறக்குறைய 20,000 மக்களைப் போஷித்தார் என்றறிகிறோம்.

பெருந்திரளான மக்களுக்கு உணவளித்தபின் இயேசு மலையின்மீது ஏறி ஏறக்குறைய அதிகாலை நான்கு மணி அளவில் ஜெபிக்கச் சென்றார். அவர் எதைக் குறித்து ஜெபித்திருப்பார்? மறுபடியும், என் ஊகப்படி, அவர் அற்புதமாய் போஷித்த பெரும்பாலான மக்களைக் குறித்தும் இவ்வுலகத்திற்காகவும் ஜெபித்திருப்பார் என்று நான் நம்புகிறேன். அந்தப் புயலில் மாட்டித் தவித்த பனிரெண்டு பேருக்காகவும் கூட ஜெபித்திருக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் அவருடைய ஊழிய தரிசனமும் அவர் எல்லாவற்றையும் திறம்படக் கையாளும் விதமும், தேவைகள் நிறைந்த இவ்வுலகத்திற்கு இந்த பனிரெண்டு சீடர்கள் மூலம் தான் கொடுக்க முடியும் என்று அவர் அறிந்திருப்பார்.

சுருக்கம்

தமது மலைப்பிரசங்கத்தின் முடிவில் பெரிய புயலைப்பற்றிய உருவகத்தில் இரண்டு புயல் பற்றியக் கதைகளின் மூலம் இயேசு தம் கருத்துக்களைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார். வாழ்க்கை என்பது புயல் சூழ்ந்தது. இந்தப் புயல் உன்னை அணுகாது என்று கூறமுடியாது. ஏனென்றால் வாழ்க்கைப் புயலில் உங்களை நீங்கள் காத்துக் கொள்ளும் தன்மை இருக்குமானால் நீங்களும் உங்கள் விசுவாசமும் ஒருபோதும் வளர வாய்ப்பில்லை.

இன்னலுக்கான ஆலோசனையை இயேசு தம் போதனையிலும் செயல்களிலும் காட்டினார். நாம் நம்பிக்கையின் மூலமாக, ஜெபத்தின் மூலமாக அல்லது வேதாகமத்தின் மூலமாக துன்பத்தை மேற்கொள்ள முடியும். நாம் நம்புவதின் ஒரு பகுதியே விசுவாசம் ஆகும்.

நாம் இவ்வுலகிற்கு சுவிசேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு இயேசுவோடு தண்ணீரில் நடக்கும்போது, நாம் இரக்கத்தைப் பெறவும் ஏற்ற சமயத்தில் சகாயஞ்செய்யுங் கிருபையை அடையவும் தைரியமாய் கிருபாசனத்தண்டையிலே சேர்க்ககடவோம் (எபி. 4:16) என்று போதிக்கப்படுகிறோம். நமக்கு தேவையான கிருபை கிடைக்கும்போது நம் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கான ஆற்றல் கிடைக்கிறது. நம் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்குத் தேவையான கிருபை எப்போது கிடைக்கும்? நாம் மேற்சொன்ன புயலை அனுபவிக்கும்போது, நம் விசுவாசம் முழுமையின் மூலமாக இந்தப் புயல்களைக் கணக்கீடு செய்யும் போது ஆண்டவரின் கிருபையைப் பெற்று விசுவாசத்திலே வளர்கிறோம்.

நம்முள் வாழும் கிறிஸ்துவானவர் நீயும் நானும் ஆவிக்குரிய ஜீவியத்தில் வளர்வதாக நினைத்திருக்கிறார். ஆகவே தான் சிலநேரங்களில் நம் வாழ்க்கையில் புயலை அனுமதித்திருக்கிறார். இன்னலுக்கான அவர் கொடுத்த ஆலோசனையை நாம் எண்ணியவர்களாய் புயலின் வழியே செல்லும்போது இத்தகைய அனுபவங்களை நம் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கு அவர் அனுமதித்து இப்புயலின் வழியாக விசுவாச பயணத்திற்கு வழிகாட்டுகிறார்.

அதிகாரம் 7

நற்குணத்திற்கான ஆலோசனை

“நான் சாதிக்கக்கூடிய பலத்திற்காக கேட்டேன்; ஆனால் நான் தாழ்மையோடு கீழ்ப்படியக் கற்றுக்கொள்ள பெலவீனனாக்கப்பட்டேன். நான் பெரிய காரியங்களைச் செய்ய நல்ல ஆரோக்கியத்தைக் கேட்டேன். ஆனால் நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வலிமை குன்றியவனாக்கப்பட்டேன். நான் மகிழ்ச்சியாய் இருக்க செல்வத்தைக் கேட்டேன். ஆனால் நான் ஞானமாய் இருக்க எனக்கு வறுமை தரப்பட்டது. மக்கள் எல்லாரும் என்னைப் புகழும்படியாய் வல்லமையைக் கேட்டேன். ஆனால் ஆண்டவரைத் தேடும் அவசியத்தை உணர்த்தும்படியாய் பெலவீனனாக்கப்பட்டேன். வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தேவையான அனைத்தையும் கேட்டேன். நான் கேட்டது எதுவும் எனக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் நான் நம்பினது எல்லாம் கிடைத்தது. என்னையே வெறுத்தவனாய் இருக்கும்போது நான் கேட்காத ஜெபத்திற்குப் பதில் கிடைத்தது. இப்போது மற்ற எல்லோரைக் காட்டிலும் அதிகம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவனாய் இருக்கிறேன்” என்று ஒரு படைவீரர் 1862இல் இந்தக் கவியை எழுதியுள்ளார்.

இந்த வீரர் கூறியது போல நம்முடைய வாழ்க்கையும் ஜெபமும் இருப்பதற்கு ஒரு காரணம் இந்தத் திட்டத்திற்கு ஆண்டவர் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்ததேயாகும். ஜீவிக்கும் கிறிஸ்து மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவர் மூலம் தம்முடைய குமாரனின் சாயல், நற்குணம் உன்னிலும் என்னிலும் உருவாகியுள்ளதா என்று பார்க்க விரும்புகிறார். இந்த நற்குணத்தை நம்மில் உருவாக்க அவர் நம் வாழ்வில் எதையும் அனுமதிக்கிறார்.

நற்குணம் உருவாக இயேசு கூறும் அறிவுப்பூர்வமான வார்த்தைகளைச் சற்றே படிக்கலாம். நாம் இந்த வார்த்தைகளைப் படிக்கும்போதே சென்ற அதிகாரத்தில் படித்த இன்னலுக்கான ஆலோசனையில் இயேசு கூறிய வார்த்தைகளை உணருவீர்கள். “எருசலேமிலிருந்து வந்த பரிசேயரும், வேத பாரகரில் சிலரும் அவரிடத்தில் கூடிவந்தார்கள். அப்பொழுது அவருடைய சீஷரில் சிலர் கழுவாத அசுத்த கைகளாலே போஜனம் பண்ணுகிறதை அவர்கள் கண்டு குற்றம் பிடித்தார்கள். ஏனெனில் பரிசேயர் முதலிய யூதர் அனைவரும்

முன்னோர்களின் பாரம்பரியத்தைக் கைக்கொண்டு, அடிக்கடி கைகழுவினா லொழியச் சாப்பிடமாட்டார்கள்.

“அப்பொழுது, அந்தப்பரிசேயரும் வேதபாரகரும் அவரை நோக்கி; உம் முடைய சீஷர்கள் முன்னோர்களின் பாரம்பரியத்தை மீறி, ஏன் கைகழுவாமல் சாப்பிடுகிறார்கள் என்று கேட்டார்கள். அவர்களுக்கு அவர் பிரதியுத்தரமாக இந்த ஜனங்கள் தங்கள் உதடுகளினால் என்னைக் கனம் பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் இருதயமோ எனக்குத் தூரமாய் விலகியிருக்கிறது என்றும், மனுஷருடைய கற்பனைகளை உபதேசங்களாகப் போதித்து, வீணாய் எனக்கு ஆராதனை செய்கிறார்கள் என்றும், எழுதியிருக்கிற பிரகாரம் மாயக்காரராகிய உங்களைக் குறித்து ஏசாயா நன்றாய் தீர்க்கதரிசனம் சொல்லியிருக்கிறான். நீங்கள் தேவனுடைய கட்டளையைத் தள்ளிவிட்டு, மனுஷருடைய பாரம்பரியத்தைக் கைக்கொண்டு வருகிறவர்களாய், கிண்ணங்களையும் செம்புகளையும் கழுவுகிறீர்கள்; மற்றும் இப்படிப்பட்ட அநேக சடங்குகளையும் அனுசரித்து வருகிறீர்கள் என்றார். நீங்கள் போதித்த உங்கள் பாரம்பரியத்தினால் தேவவசனத்தை அவமாக்குகிறீர்கள். இதுபோலவே நீங்கள் மற்றும் அநேக காரியங்களைச் செய்கிறீர்கள் என்று சொன்னார்’ (மாற். 7:1-3, 5-8, 13).

பிறகு மதத்தலைவர்களுக்கு தாம் என்ன கூறினார் என்பதைக் குறித்து மக்களுக்கு விளக்கினார்: “பின்பு அவர் ஜனங்களெல்லாரையும் வரவழைத்து அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் எல்லாரும் எனக்குச் செவிகொடுத்து உணருங்கள். மனுஷனுக்குப் புறம்பே இருந்து அவனுக்குள்ளே போகிறதொன்றும் அவனைத் தீட்டுப்படுத்தமாட்டாது; அவன் உள்ளத்திலிருந்து புறப்படுகிறவைகளே அவனைத் தீட்டுப்படுத்தும். கேட்கிறதற்கு ஒருவன் காதுள்ளவனாயிருந்தால் கேட்கக்கடவன் என்றார்” (மாற். 7:14-16).

“அவர் ஜனங்களை விட்டு வீட்டுக்குள் பிரவேசித்தபோது; அவருடைய சீஷர்கள் அவர் சொன்ன உவமையைக் குறித்து அவரிடத்தில் விசாரித்தார்கள். அதற்கு அவர் நீங்களும் இவ்வளவு உணர்வில்லாதவர்களா? புறம்பே யிருந்து மனுஷனுக்குள்ளே போகிறதொன்றும் அவனைத் தீட்டுப்படுத்த மாட்டா தென்று நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லையா? அது அவன் இருதயத்தில் போகாமல் வயிற்றிலே போகிறது; அதிலிருந்து எல்லாப் போஜனங்களின் அசுத்தங்களையும் கழிக்கிற ஆசனவழியாய் நீங்கிப் போகும். மனுஷனுக்குள்ளே இருந்து புறப்படுகிறதே மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும். எப்படியெனில், மனுஷருடைய இருதயத்திற்குள்ளிருந்து பொல்லாத சிந்தனைகளும், விபசாரங்களும், வேசித்தனங்களும், கொலைபாதகங்களும், களவுகளும், பொருளாசைகளும், துஷ்டத்தனங்களும், கபடும், காம விகாரமும், வன் கண்ணும், தூஷணமும், பெருமையும், மதிசேடும் புறப்பட்டுவரும். பொல்லாங் கானவைகளாகிய இவைகளெல்லாம் உள்ளத்திலிருந்து புறப்பட்டு மனுஷனைத் தீட்டுப்படுத்தும் என்றார் (17-23).

இயேசு மதத்தலைவர்களோடு இந்த வார்த்தைகளைப் பேசினபோது ‘அவர்கள் பாரம்பரியம்’ என்ற வார்த்தையை ஆண்டவரின் வார்த்தையோடு ஒப்

பிட்டுக் கூறுகிறார். மதப்போதகர்கள் கூறுவதை எதிர்க்கும் வண்ணமாக, அவர் “நீங்கள் போதித்த உங்கள் பாரம்பரியத்தினால் தேவவசனத்தை அவமாக்குகிறீர்கள்” என்று கூறினார்.

நல்ல குணம் எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதின் சாரத்தைக் குறித்து பேசும் போது, இயேசு தெளிவாக இந்த அறைக்கூவலை விடுக்கிறார். இயேசுவைப் பொருத்தமட்டில் மனிதனின் கட்டளைக்கா அல்லது ஆண்டவரின் கட்டளைக்கா என்பதைப் பொறுத்து தீர்மானிப்பதே. நற்குணத்திற்கு உலகத்தில் மிகப்பெரிய விளக்கமே எப்போதும் இயேசுகிறிஸ்துதான். ஆகவே தான் அவர் நம் பாவங் களுக்காக திடீரென்று ஒரு நாள் தோன்றி மரிக்கவில்லை. இதை அவர் ஒரு மதிய நேரத்திற்குள் செய்திருக்க முடியும். அவர் நமக்குப் போதித்ததோடு, ஆண்டவரின் சித்தத்திற்கு மனிதர்கள் எப்படி ஜீவிக்க வேண்டும் என்பதற்கு நல்ல மாதரியாக இவ்வுலகில் 33 வருடங்கள் வாழ்ந்தார்.

நற்குணம் எவ்வாறு உருவாகிறது? இந்தக் குணத்தைத் தீர்மானிக்க இரண்டு அளவுகோல்களில் இயேசு மாதிரியைக் காட்டுகிறார். அவை உள்ளே யிருந்து புறம்பேயும், வெளியிலிருந்து உள்ளேயும் உள்ள அளவுகோல்களாக நல்ல குணத்தை உருவாக்குகிறது. இயேசு முதல் அளவுகோலுக்கு முக்கியத் துவம் கொடுக்கிறார். மதப் போதகர்களோ இரண்டாவது அளவுகோலுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கிறார்கள். இன்று நாம் இந்த இரண்டாவது அளவுகோ லைத்தான் சுற்றுப்புற சூழ்நிலை என்றழைக்கிறோம். மனித சமுதாயத்தின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்பவர்களும் பொதுச் சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளோரும் சூழ்நிலையே ஒவ்வொரு மனிதனின் குணந லை மாற்றி விடுகிறது என்று நிச்சயமாக கூறுகின்றனர்.

குடும்ப வாழ்க்கை, படிப்பு, வறுமை அல்லது செல்வாக்கு போன்ற ஒரே சூழ்நிலையில் உள்ள இரண்டு பேரைக் கவனிக்கும்போது உள்ளேயிருந்து புறம்பே இரண்டு வித்தியாசமான விளைவுகளைத் தானே காணமுடிகிறது. குற்றம் செய்பவர்களை உருவாக்குவதே வறுமைதான் என்று காரணம் கூற லாம். ஆனால் அதுவே இவ்வுலகின் மிகச் சிறந்த குணநலன் உருவாவதற் கும் காரணம் என்று கூறாமல் இருக்க முடியாது. சூழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு மனிதனின் வாழ்க்கையும் மாறுகிறது என்று எப்படிச் கூறுவது? குணத்தைக் கட்டுவதற்கு முக்கிய அளவு கோல்கள் உண்டு என்று இயேசு கூறுகிறார். முதலாவது புறம்பேயிருந்து உள்ளே வருவது குணத்தை உருவாக்குகிறது. அவை முக்கியந்தான். ஆனால் உள்ளேயிருந்து புறம்பே வரும் செயல்களே மக்களின் வாழ்க்கையில் நற்குணத்தைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இருதயம் என்கிற வார்த்தை சுமார் ஆயிரம் தடவைக்கு மேல் வேதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நற்செய்தி இருதயத்தைக் குறித்து கூறும்போது அது நம் சிந்தனையை, சித்தத்தை, எண்ணங்களை, நம் உள்ளத்தில் ஏற்படும் விருப்பங்களை, முடிவுகளை, தெரிந்தெடுத்தலை போன்ற உணர்ச்சிகளைக் குறிக்கிறது. வேதத்தில் இருதயத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் குறிப்புக்களைக் கவனத்தில் கொண்டு வருவோம். “எல்லாக் காவலோடும் உன் இருதயத்

தைக் காத்துக் கொள், அதனிடத்தினின்று ஜீவ ஊற்று புறப்படும். நீங்கள் பொல்லாதவர்களாயிருக்க, நலமானவைகளை எப்படி பேசுவீர்கள்? 'இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும். நல்ல மனுஷன் தன் இருதயமாகிய பொல்லாத பொக்கிஷத்திலிருந்து பொல்லாததை எடுத்துக் காட்டுகிறான்'. இருதயத்தின் நிறைவினால் அவனவன் வாய் பேசும்'. 'நான் உமக்கு விரோதமாய் பாவஞ் செய்யாதபடிக்கு, உமது வாக்கை என்னிருதயத்தில் வைத்து வைத்தேன்'. இந்த வார்த்தை உனக்குச் சமீபமாய் உன் வாயிலும் உன் இருதயத்திலும் இருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறது; இந்த வார்த்தை நாங்கள் பிரசங்கிக்கிற விசுவாசத்தின் வார்த்தையே. என்னவென்றால், கர்த்தராகிய இயேசுவை நீ உன் வாயினாலே அறிக்கையிட்டு தேவன் அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினாரென்று உன் இருதயத்திலே விசுவாசித்தால் இரட்சிக்கப்படுவாய். 'நீதியுண்டாக இருதயத்திலே விசுவாசிக்கப்படும், இரட்சிப்புண்டாக வாயினாலே அறிக்கை பண்ணப்படும்' (நீதி 4:23; மத். 12:34; லூக். 6:45; சங். 119:11; ரோ. 10:8-10).

நற்செய்தி, இருதயத்தைப் பற்றிக் குறிக்கும்போது முதலாவது பவுல் கூறும் உள்ளான மனிதனைக் குறிப்பிடுகிறது. இயேசுவும், பவுலும் பொறுத்த மட்டில் நம்மனைவரிலும் ஒரு உள்ளான மனிதனும் வெளியான மனிதனும் உள்ளனர். நம் வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் வெளியிலிருந்து உள்வரும் நிகழ்வுகளை இந்த உள்ளான மனிதனே முடிவு செய்கிறான். இயேசு கூறினதின் சாரம் இதுவே. மனுஷனுக்குப் புறம்பே இருந்து அவனுக்குள்ளே போகிற தொன்றும் அவனைத் தீட்டுப்படுத்தமாட்டாது; அவன் உள்ளத்திலிருந்து புறப்படுகிறவைகளே அவனைத் தீட்டுப்படுத்தும்.

"இருதயத்தின் நிறைவினால் வாய் பேசும்" (மத். 12:34) என்று இயேசு கூறினார். வேறு வார்த்தைகளின் சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஒருவர் பேசுவதிலிருந்து அவர்கள் இருதயத்திலிருப்பதை நீங்கள் சொல்ல முடியும். மனிதரின் எல்லாச் செயல்களுமே அவர்கள் இருதயத்திலிருந்து ஏற்படுகிறது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

பழைய ஏற்பாட்டில் எரேமியா போன்ற தீர்க்கதரிசிகள் மனிதனின் இருதயம் திருக்குள்ளதும் மகாகேடுள்ளதுமாயிருக்கிறது. ஆண்டவர் மட்டுமே ஒவ்வொருவரின் இருதயத்தை அறிவார் என்று பிரசங்கித்தனர். தாவீது ஆண்டவரிடம் மறைவான இடத்தில் உள்ளத்தின் உண்மையைக் காட்டும்படி கேட்பதை நாம் கேட்கிறோம். ஆண்டவர் காட்டியபோது தாவீது இதோ நான் துர்க்குணத்தில் உருவானேன். என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள் என்று அறிக்கையிடுகிறார். ஆகவே ஆண்டவர் புதிய இருதயத்தைத் தந்ததாக பழைய ஏற்பாட்டில் பார்க்கிறோம். தாவீது தன் இருதயத்தில் அற்புதத்தைச் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டதாக அறிகிறோம் (ஏரே 17:9, 10; சங். 51:5, 6, 10).

உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வெளியே இருந்து உள்ளாக கற்றுத் தரும் போது, ஒருவேளை உங்களுக்கு மூன்று குழந்தைகள் இருந்தால் உங்களுக்கு

மூன்று அற்புதங்கள் தேவைப்படுகிறது. இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தால் இரண்டு அற்புதங்கள் தேவைப்படுகிறது. ஆண்டவர் அவர்களின் இருதயத்தில் விசுவாசத்தை நன்கொடையாக கொடுக்க வேண்டுமென்பதே உங்களுக்குத் தேவைப்படும் அற்புதமாக இருக்கும். தங்கள் இருதயங்களில் நற்செய்தியை விசுவாசித்து தங்கள் வாயினால் இயேசு தங்களை இரட்சிக்க மரித்து உயிர்த்தெழுந்தார் என்று அறிக்கையிடுவார்கள். அவர்கள் மறுபிறப்படைந்து தாவீது ஜெபித்தபடி அற்புத சிருஷ்டியாக சுத்த இருதயத்தைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.

ஒருவேளை நீங்கள் ஆவிக்குரிய குழந்தைகளைப் பெற்றிருப்பீர்கள் என்றால் வெளியேயிருந்து உள்ளே வரும் மனவலிமைக்கு உள்ளிருந்து புறம்பே வரும் ஆற்றலினால் ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்த்து நிற்க ஆவிக்குரிய குணங்களை ஆண்டவர் உருவாக்குவார். இதுவே நாம் குணத்தை உருவாக்கும் ஆற்றலையும் மதிப்பையும் கண்டு கொள்ளும் வழியாகும்.

இந்த அதிகாரத்துக்கு முன்பு இன்னலுக்கான இயேசுவின் ஆலோசனைக்கும் இந்த போதனைக்கும் சற்றே வித்தியாசம் உள்ளது என்று நான் கூறுவேன். இந்த இரண்டு போதனைகளும் எப்படி ஒன்றோடு ஒன்று சம்பந்தப்பட்டுள்ளது என்று நீங்கள் கேட்கலாம். ஏறக்குறைய இவ்வுலகின் மக்கள் தாங்கள் மகிழ்ச்சியையும் அமைதியையும் சமமாகவும் தங்கள் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நன்றாக இருக்கவும் விரும்புவர். நற்குணத்திற்கான இயேசுவின் ஆலோசனையில், தம் மலைப்பிரசங்கத்தின் முடிவில் இயேசு உண்மையிலேயே இதே போன்று உருவகத்தைத்தான் கூறினார். அவர் வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்தை விளக்கமாக எடுத்துரைக்கும் போது ஒரே மாதிரியான பெரும்புயலைச் சந்தித்த இரண்டு வீடுகளைப் பற்றிக் கூறும்போது, வெளியேயிருந்த அழுத்தம் நற்குணத்தைத் தீர்மானிக்கவில்லை என்று போதித்தார். நல்ல அஸ்திபாரமோ அல்லது நல்ல அஸ்திபாரம் போடப்படாததாலோ அவர்கள் குணத்தை எது உருவாக்கி வெளிப்படுத்தியது என்பதைக் காணமுடியவில்லை.

இந்த ஒரே மாதிரியான போதனை வித்தியாசமான வழியில் கூறப்பட்டுள்ளது. வாழ்க்கையைக் குறிப்பிடும் இரண்டு வீடுகளும் ஒரே மாதிரியான, புறம்பேயிருந்து உள்ளே வரும் பிரச்சினைகளைச் சந்தித்தது. நமக்கு விரோதமாய் புறம்பே இருந்து வரும். எதிரான சூழ்நிலைகள் நற்குணத்தை உருவாக்காது. இத்தகைய வெளிகூழ்நிலைகளை எதிர்கொள்ள நம் இருதயத்தில் ஆற்றல் இருப்பதை அறியும்போது நம் குணங்கள் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இயேசு, ஏரேமியா மற்றும் தாவீதைப் பொறுத்தமட்டில் மிகப்பெரிய பிரச்சினைகள் நம் இருதயத்தில் காணப்படுகிறது. நம் இருதயத்தில் ஒரு அற்புதத் தீர்வு நமக்குத் தேவைப்படுகிறது. ஆகவே நாம் தாவீதும் எரேமியாவும் நம் இருதயத்திலுள்ள பிரச்சினைகளைக் காட்டியதை ஒத்துக்கொண்டு தாவீது ஜெபித்ததைப் போல நம்மில் சுத்த இருதயத்தை சிருஷ்டிக்க ஜெபிப்போம்.

இந்த உண்மையையே இயேசு போதித்தார். மனித இயல்பைக் குறித்தும் இதற்கு ஒரே தீர்வாகவும் நிக்கொதேமுவிடத்தில் கூறும்போது, "மாம்சத்தி

னால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும். ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும். நீங்கள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்று நான் உனக்குச் சொன்னதைக் குறித்து ஆச்சரியப்படவேண்டாம்” என்றார். இங்கு ‘மாம்சம்’ என்று குறிப்பிட்டதற்கு என்ன அர்த்தம் என்றால் ஆண்டவரின் துணையற்ற மனித இயல்பு என்பதாகும். இயேசு மதத்தலைவர்களை எதிர்த்துக் கூறும்போதும் அவர் நிக்கொதேமுவிடம் பேசும்போதும் நம்முடைய இருதயத்தின் மிகப்பெரிய பிரச்சினை நம் இருதயமே. அதன் ஒரே தீர்வு ‘மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும்’ என்பதே என்று தீர்க்கமாக கூறினார். மறுபிறப்பே நற்குணத்திற்கும் இன்னலுக்குமான ஆலோசனையாக இயேசு கூறுகிறார்.

இந்தக் கடைசி மூன்று அதிகாரத்தில் நான் உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்ட இயேசுவின் ஆலோசனைகளைப் பிரதிபலிக்கும்படி உங்களுக்கு அறை கூவல் விடுக்கிறேன். இரட்சிப்புக்காக கிறிஸ்து கூறிய ஆலோசனைகளை நீங்கள் ஒத்துக்கொண்டு ஏற்றுக்கொண்டீர்களா? இரட்சிப்புக்கான அவரின் ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவர் இன்னலுக்காகவும், நற்குணத்திற்காகவும் கொடுத்த ஆலோசனைகளை ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. மிக முக்கியமான முடிவு எடுக்கவும், இவ்வுலகில் அவரின் மிகப்பெரிய இலக்கை நோக்கிச் செல்லவும், மிகப் பெரிய ஆற்றலை பெற்றுக்கொள்ளவும் இயேசுவின் ஊழியன் என்ற முறையில் உங்களிடம் வாதாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்போதுதான் உங்கள் வாழ்வில் அவர் கொண்டுள்ள திட்டத்தைப் பெறவும், வாழ்க்கையின் பெரும் புயலை எதிர்கொள்ளும் அஸ்திபாரமுள்ள இருதயத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் முடியும். நீங்கள் இந்த முக்கியக் கட்டத்தில் அடியெடுத்து வைத்தால் கிறிஸ்துவுக்குள் புதுவாழ்வு பெற்று வளர நாங்கள் உங்களுக்கு உதவி செய்யும்படிக்கு எங்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்.

**யோவான் எழுதின கவிசேஷம்
வசனம் வசனமாக
(அதிகாரம் 1-3)**

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை - 600 010.

The Gospel of John (Ch. 1-3)
Booklet - 23
Tamil

© IBL
2002

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by : Impression, Chennai.

For additional booklets write to
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 6425166 Fax: 6428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அதிகாரம் ஒன்று

யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்தைப் படிப்பதற்கு ஒரு வழி

இப்போது நீங்கள் படிக்கப்போகிற இச்சிறிய புத்தகம் யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்தைக் குறித்து வசனம் வசனமாக நூற்றுமுப்பது ஒலிபரப்புகளில் நான் சுருக்கமாகப் போதித்த ஆறு சிறிய புத்தகங்களில் முதல் புத்தகமாகும்.

இந்த சுவிசேஷத்தைப் படிக்கும்போது இதை எழுதிய ஆசிரியர் அப்போஸ்தலனாகிய யோவான், இந்த நான்காவது சுவிசேஷத்தை எழுதியதின் காரணத்தை அறிந்து கொண்டேன். அவர் கூறுகிறார் : “இந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும் (signs) இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும் படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்திய ஜீவனை அடையும்படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது” (யோ 20:30,31).

இங்கு ‘அற்புதம்’ என்பதை நடக்க முடியாத ஒன்றை நிரூபிக்கும் ஒரு சான்று என்று கூறலாம். இயேசுகிறிஸ்து இவ்வுலகில் இருக்கும்போது பல அற்புத அடையாளங்களை நிகழ்த்தினார். இந்த சுவிசேஷத்தின் இறுதி வசனத்தில், “இயேசு செய்த வேறு அநேக காரியங்களுமுண்டு; அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எழுதினால் எழுதப்படும் புஸ்தகங்கள் உலகம் கொள்ளாதென்று எண்ணுகிறேன்” என்று யோவான் எழுதுகிறார்.

இந்த சுவிசேஷம் இயேசு செய்த பல அற்புதங்களின் ஒரு தொகுப்பே என்று யோவான் கூறுகிறார். இயேசுவை கிறிஸ்து என்றும் மேசியா என்றும், தேவகுமாரன் என்றும், நாம் விசுவாசிப்பதற்காகவே இயேசு செய்த அற்புதங்கள் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார். இதனை நாம் நமடும் போது தேவன் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும்

எதிர்பார்க்கும் நற்குணங்கள் நம் வாழ்விலும் வரும். இந்த நற்குணமுள்ள வாழ்வையே அவர் 'நித்திய வாழ்வு' என்றழைக்கிறார்.

யோவான் எழுதியதில் எனக்கு மிகவும் பிடித்த வேறு ஒரு காரியம் என்னவென்றால் அவர் நமக்கு இச்சுவிசேஷத்தை அழகான 'அடையாள மொழியிலே' (sign language) எழுதுகிறார். "யூதர்கள் அடையாளத்தைக் கேட்கிறார்கள்" (1 கொரி 1:22) என்று பவுல் எழுதியதற்கு சரியான உதாரணமே இந்த நான்காவது நற்செய்தியாகும். இந்த சுவிசேஷம் யூதர்களின் ஆவிக்குரிய, வேதாகம அடையாள மொழியின் விளக்கமாகும்.

வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தை யோவான் எழுதும்போது தனக்கு எப்படி வெளிப்படுத்தல் கிடைத்தது என்பதை முதல் வசனத்திலேயே கூறுகிறார்: "சீக்கிரத்தில் சம்பவிக்க வேண்டியவைகளைத் தம்முடைய ஊழியக்காரருக்குக் காண்பிக்கும்பொருட்டு, தேவன் இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு ஒப்புவித்ததும், இவர் தம்முடைய தூதனை அனுப்பி, தம்முடைய ஊழியக்காரனாகிய யோவானுக்கு வெளிப்படுத்தினதுமான விசேஷம்".

'வெளிப்படுத்தல்' என்பது ஒரு ஆர்வமுடிகிற வார்த்தை. பத்மு தீவில் ஆண்டவரிடம் பெற்றுக்கொண்ட இந்த வெளிப்படுத்தலை ஆவிக்குரிய 'அடையாள மொழி' என்று யோவான் கூறுகிறார். பவுல் எபிரேய சரித்திரத்தை எழுதும் போது, "இவைகளெல்லாம் திருஷ்டாந்தங்களாக அவர்களுக்குச் சம்பவித்தது; உலகத்தின் முடிவுகாலத்திலுள்ள நமக்கு எச்சரிப்புண்டாக்கும்படி எழுதப்பட்டும் இருக்கிறது" (1 கொரி 10:11). என்று கூறுகிறார்.

பவுல் பயன்படுத்திய 'டியுபோஸ்' (tupos) என்ற கிரேக்க வார்த்தையே 'எடுத்துக்காட்டு' என்று மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. வேதாகமத்தின் வரலாற்று இலக்கியம், எடுத்துக்காட்டுகளும் எச்சரிப்புக்களும் நிறைந்தது. அவை உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்று பவுல் கூறுகிறார். 'உவமை' (allegory) என்ற சொல்லுக்கு அகராதியில் பார்ப்போமென்றால், ஒரு கதையில், மக்கள், இடம், பொருட்கள் போன்றவை பொருள் நிறைந்ததாகவும் நமக்கு படிப்பினை தருவதாகவும் ஆவிக்குரியதாகவும் இருக்கும்.

பவுல் ஆபிரகாமுக்கு இரண்டு குமாரர்கள் இருந்தனர், இது கற்பனைக் கதை அல்ல; இது வரலாறு, என்று எழுதியபின் இது ஒரு உவமையாகும் என்கிறார். (கலா 4:22-24). வேதத்தின், வரலாற்று உண்மையை உவமையாகக் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்ற உதாரணத்தைக்காட்டுகிறார். வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள அந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள், இடம், பொருள் – ஆபிரகாமின் இரண்டு குமாரர் போல – ஆழமான கருத்துடன் நமக்கு ஆவிக்குரிய போதனையைக் கொடுக்கக் கூடியது.

அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் நான்காவது சுவிசேஷத்தையும் வெளிப்

படுத்தின விசேஷத்தையும் எழுதியபோது அவற்றை உவமை நிறைந்ததாக யூத அடையாள மொழியில் எழுதுகிறார் என்று நான் எண்ணுகிறேன். வெளிப்படுத்தின விசேஷம் தேவமக்களுக்கென்று *அடையாள அல்லது சங்கேத மொழியில்* (coded language) கொடுக்கப்பட்ட செய்தியாகும். நாம் அந்த செய்திகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால் இந்த சங்கேத மொழியை உடைக்க நமக்கு திறவுகோல்கள் வேண்டும். இந்தக் கருத்து யோவான் எழுதின சவிசேஷத்துக்கும் பொருந்தும்.

இந்த சவிசேஷம் இரண்டு மட்டங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. யோவானின் எளிமையான வார்த்தைகளைக் குழந்தைகள்கூட புரிந்து கொள்ளமுடியும். முதல் மட்டத்தில் யோவான் எழுதின சவிசேஷமே நான்கு சவிசேஷத்திலும் மிக எளிமையானதாகும். யோவான் இதனை அடையாளமொழியில் எழுதியுள்ளபடியால் ஆழமான கருத்துக்களைக் காண்கிறோம். அடிக்கடி வரும் உவமைகளில் உள்ள மக்கள், இடம், பொருள் நமக்கு ஆவிக்குரிய போதனையில் மற்றொரு அர்த்தமுடையது. ஆழமான பொருள் கொண்ட செய்திகளினால் இது நான்கு சவிசேஷங்களிலும் விசேஷமான சவிசேஷமாகக் கருதப்படுகிறது.

இதன் ஆழமான அர்த்தங்களையும் சங்கேத மொழியையும் புரிந்துகொள்ள 'திறவுகோல்கள்' தேவை என்பதையும் உணர்த்துகிறது.

நாம் திறவுகோலுடன் யோவானின் சவிசேஷத்தைப் படிக்கும்போது சத்தியத்தின் ஆழமான கருத்துகளை உள்நோக்குப் பார்வையுடன் காண முடிவதால் யோவானின் சவிசேஷத்தை வாசித்து ரசிப்போம். இந்த சவிசேஷத்தை வசனம் வசனமாக விரிவாகப் பார்ப்பதற்கு முன்பு, இதன் இரண்டாவது மட்டத்தின் ஆழமான சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ள உதவும், சங்கேத மொழியை உடைக்கும் திறவுகோல்களை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பும் முதலாவது திறவுகோல் **பரிசுத்த ஆவியானவர்**. ஆவியானவர் நம்மில் வாசம் பண்ணாவிட்டால் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை நாம் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடியாது (1 கொரி. 2:9-16; யோவான் 16:13). “ஆவிக்குரிய சத்தியம் ஆவிக்குரிய தெளிவான உணர்வு” ஆவியற்ற மனிதன் அல்லது இயற்கையான சாதாரண மனிதன் ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை புரிந்து கொள்ள முடியாது. அதன் விளைவாக ஆவியற்ற மனிதன் ஆவியானவரின் ஆவிக்குரிய பெரிய சத்தியத்தை முட்டாள்தனம் என்று கூறுகிறான்” என்று பவுல் கூறுகிறார். ஆகவே நாம் வைத்திருக்க வேண்டிய முதல் திறவுகோல், சங்கேத மொழியினை உடைக்க பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்முடைய போதகராயிருப்பதாகும்.

சங்கேத மொழியை உடைக்கும் இரண்டாவது திறவுகோல் யோவான் சவிசேஷத்தில் காணப்படும் தொண்ணூறு சதவிகித சம்பவங்கள் மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா சவிசேஷங்களில் காணப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்வதே. ஆகவே, மத்தேயு, மாற்கு லூக்கா சவிசேஷங்கள் 'பொருட் சுருக்க சவிசேஷங்கள்' (synoptic gospels) என்றழைக்கப்படுகின்றன. அந்த சவிசேஷங்களின் உள்ளடக்கங்கள் ஒரே மாதிரியானவை. ஆனால் யோவான் சவிசேஷத்தில் காணப்படும் பலவற்றை நாம் மற்ற சவிசேஷங்களில் காண்பதில்லை. யோவான் இந்த நான்காவது சவிசேஷத்தை மாத்திரம் எழுதியிருக்கா விட்டால் தொண்ணூறு சதவிகித சம்பவங்களை நாம் அறிந்து கொள்ளாமலேயே இருந்திருப்போம்.

இந்த நான்காவது சவிசேஷத்தின் மூன்றாவது திறவுகோல், வேதத்தில் இந்த ஒரு புத்தகம் மட்டும் தான் அவிசவாசிகளுக்கென்று எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதை நாம் உணர வேண்டும் என்பதே. அப்போஸ் தலனாகிய பவுல் எழுதுகிறார்: "வேத வாக்கியங்களெல்லாம் தேவ ஆவியினால் அருளப்பட்டிருக்கிறது; தேவனுடைய மனுஷன் தேறின வனாகவும், எந்த நற்கிரியையுஞ் செய்ய தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும் படியாக, அவைகள் உபதேசத்துக்கும், கடிந்து கொள்ளுதலுக்கும், சீர்திருத்தலுக்கும், நீதியைப் படிப்பிக்குதலுக்கும் பிரயோஜனமுள்ளவைகளாயிருக்கிறது". வேதாகமத்தின் குறிக்கோளே தேவன் படைத்த ஆணும், பெண்ணும் பூரணமடைந்து பரலோக பிதா நாம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிற நற்கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்பதே (2 தீமோ. 3:16,17).

அப்படியானால் அவிசவாசிகளுக்கென்று வேதத்தில் ஒரேயொரு செய்திதான் காணப்படுகிறது. நற்செய்தியை விசவாசிக்க வேண்டுமென்பதே, அவிசவாசி மனந்திரும்பி, வேதத்தின் எல்லாப் புத்தகங்களையும் யோவான் சவிசேஷம் உட்பட - அவர்களுக்கு அவர் போதிப்பார்.

நாம் தொடர்ந்து படிக்கும்போது விசவாசிகளுக்குப் பயன்தரும் பல அரிய தியானத்துக்கான சத்தியங்களைக் காணலாம். இந்தப் புத்தகம் அவிசவாசிகளுக்கென்று எழுதப்பட்டதென்றாலும் அவிசவாசிகள் விசவாசிகளாக மாற வேண்டும் என்பதும் தெளிவாகிறது. இதன்மூலம் யோவான் சவிசேஷம் திருமறையின் இணையற்ற புத்தகமாக உள்ளது. இந்த சவிசேஷ நோக்கமே யோவான் சவிசேஷத்தின் மற்றொரு திறவுகோலாக உள்ளது.

யோவான் சவிசேஷத்தின் விவாதம்

யோவானின் சவிசேஷத்தை நாம் நான்கு கவனிக்க வேண்டிய மற்றொரு திறவுகோல் எதுவென்றால், இந்த சவிசேஷம் முழுவதிலும்

ஒரு ஓழுங்கு முறையான விவாதத்தை யோவான் தருகிறார். மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா சவிசேஷங்கள் இயேசுவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை கூறும் இணையற்ற நூல்களாகும். அவைகள் தனித்தன்மையுடைய பொருளுடையதாய், இயேசுவின் வாழ்க்கையை ஒரு திட்டவட்டமான ஓழுங்குமுறையோடு கூறுகிறது. எனினும் யோவான் சவிசேஷத்தில் உள்ளது போல, அவ்வளவு ஓழுங்கு முறையான தெளிவான விவாதங்களை அவற்றில் நாம் காண முடியாது.

அந்த விவாதங்கள் இருபதாம் அதிகாரத்தின் இறுதி வசனங்களில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு இதன் ஆசிரியர் இயேசு செய்த அற்புதங்களைத் தான் பதிவு செய்ததற்கான காரணத்தை இவ்வாறு விளக்குகிறார்: 'இயேசுவே கிறிஸ்து என்றும் தேவகுமாரன் என்றும் விசுவாசிக்கும் படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்தியஜீவனை அடையும் படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது' (யோ 20:31). அந்த விவாதத்தை நோக்கும்போது, அதாவது இயேசுவே கிறிஸ்து என்றும் தேவகுமாரன் என்றும் யோவான் ஓழுங்கு முறைபடுத்தியுள்ளார். இந்த சவிசேஷ நோக்கமே யோவான் சவிசேஷத்தை அறிந்து கொள்ள, மற்றொரு திறவு கோலாகும்.

மூன்று கேள்விகள்

யோவான் அதை எழுதிய நோக்கத்தில் இன்னுமொரு திறவு கோலைக் காணலாம்.

இங்கு மூன்று கேள்விகள் உள்ளன. அதற்கான விடைகள் இந்த சவிசேஷம் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் யோவான் இந்த மூன்று கேள்விகளுக்கான விடைகளைத் தருகிறார். கேள்வி எண் ஒன்று: இயேசு என்பவர் யார்? இயேசு யார் என்ற பதிலை சவிசேஷம் முழுவதிலும் தருகிறார் யோவான்.

இரண்டாவது கேள்வி: 'விசுவாசம் என்றால் என்ன?' இயேசுவைப் பற்றிய காரியங்களை விசுவாசிப்பதின் அர்த்தம் என்ன? யோவான் நம்மை விசுவாசிக்க மட்டும் அறைகூவல் விடுக்கவில்லை. விசுவாசத்தைக் குறித்தும் விசுவாசம் எப்படி இருக்கும் என்பதைக் குறித்தும் பல அருமையான வழிகளில் கூறுகிறார்.

மூன்றாவது கேள்வி: 'ஜீவன் என்றால் என்ன?' இதற்கான பதிலை ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் முரண்பாடின்றி தருகிறார். யோவான், நித்திய ஜீவனைக் குறித்து எங்களுக்கு நீர் கூறுவது என்ன? சவிசேஷத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் மூன்றாவது கேள்விக்குப் பதில் உண்டு.

யோவானின் சவிசேஷத்தைப் படிக்க படிக்க இந்த மூன்று

கேள்விகளும்—குறிப்பாக அதன் பதில்களுமே, முக்கிய திறவுகோலாயிருப்பதைக் காண்பீர்கள். அவை தனிப்பட்ட முறையிலும் தியான முறையிலும் சவிசேஷத்தை செயல்படுத்த உதவும். யோவான் அழகான அற்புத மொழியில் அந்தச் செய்தியை உங்களுக்குக் காண்பிக்கிறார். மூன்று கேள்விகளுக்கு விடையைத் தேட இச்சவிசேஷத்தைப் படியுங்கள்.

ஆவிக்குரிய கலைக்கூடம்

சில கிரேக்கர்கள் அப்போஸ்தலனாகிய பிலிப்பவிடம் வந்து 'நாங்கள் இயேசுவைக் காண விரும்புகிறோம்' (12:21) என்று கேட்டதை நாம் வாசிக்கிறோம். இவர்களின் வேண்டுகோள் இந்த சவிசேஷத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் பாராட்டவும் உதவி செய்யும் மற்றொரு மிக முக்கியமான திறவுகோலாகும். இயேசுவைக் காண யோவானின் சவிசேஷத்தைப் படிக்கவும்.

கடைசியாக, இந்த சவிசேஷத்தின் முன்னுரையாக ஒரு திறவுகோலை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இச்சவிசேஷத்தை ஒரு கலைக்கூடமாக கருதிக்கொள்ளுங்கள், அதன் ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒவ்வொரு அறைகளாகும். அங்கே இயேசுவைப் பற்றிய அழகான சொல்லோவியங்கள் உண்டு. சவிசேஷத்தைப் புரிந்து கொள்ள இந்தத் தோற்றத்தைத் திறவுகோலாகக் கொண்டு படிக்கும்போது இயேசுவின் அழகான சொல்லோவியங்களாக நான் கண்டுகொண்ட சிலவற்றைக் கூறுகிறேன்:

அதிகாரம் ஒன்று: ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது அந்த வார்த்தை மாமிசமானது, நம்மைப் படைத்தவர், ஜீவன் ஒளியாயிருந்தது, இவ்வுலகிற்கு வரும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒளிதரும் மெய்யான ஒளி, தேவ குமாரர்களாக மாற நமக்கு அதிகாரம் தந்தவர், இவ்வுலகின் பாவங்களைப் போக்க வந்த தேவ ஆட்டுக்குட்டி, அபிஷேகிக்கிறவர், தேவகுமாரன், மேசியா, கிறிஸ்து, நசரேயனாகிய இயேசு, யோசேப்பின் குமாரன், இஸ்ரவேலின் இராஜா, மனுஷகுமாரன், தான் போதித்தபடி வாழ்ந்து காட்டிய ரபி.

அதிகாரம் 2: மகிழ்ச்சியைத் தருபவர், தன் பிதாவின் வீட்டை நேசித்தவர், பிதாவின் வீட்டைச் சுத்திகரிப்பவர், தம்மைக்குறித்து கூறப்பட்டவைகளுக்கு வாழும் சாட்சியாக இருந்தவர், தங்களை ஒப்புக்கொடுத்த அனைவருக்கும் தம்மையே ஒப்புக் கொடுத்தவர், நம் தண்ணீரை திராட்சரசமாக மாற்றக் கூடியவர் இவர் ஒருவரே.

அதிகாரம் 3: தேவனிடத்திலிருந்து வந்த போதகர், அற்புதமான போதகர், பரலோக மனிதன், பரமேறியவர், பிதாவின் ஒரே பேறான மைந்தன், தேவனின் ஒரே வழி, இரட்சகர், சரியான, திட்டமான இரட்சிப்பைத் தருபவர். அவரே நம் மணவாளர்.

அதிகாரம் 4: அவர் நேர்மையான யூதர், அவர் களைப்புற்ற மனிதர், தேவன் அளித்த ஈவு, ஜீவத் தண்ணீரைத் தருபவர், மக்களுக்குச் சரியான வழியில் ஆலோசனைவழங்கும் ஆலோசனைக் கர்த்தா, ஒரு தீர்க்கதரிசி, மேசியா, ஒரு பெண்மணியிடம் அவள் செய்த எல்லாவற்றையும் கூறியவர், அறுவடையின் தேவன், இவ்வுலகின் மீட்பர், ஜீவ வாழ்வைத் தருபவர்.

அதிகாரம் 5: எண்ணிக்கையில் அதிகமாக உள்ள பெலவீனமான மக்களை ஒரு போதும் அலட்சியம் பண்ணாத பரமவைத்தியர், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தை உடைத்தெறிந்தவர், ஆண்டவரோடு சரிசமமாய் இருக்க உரிமை கொண்டவர், பூமியின் நியாயாதிபதி, அவரே உயிர்த் தெழுந்தவர், எல்லா திருமறை நூலுக்கும் இவரே திறவுகோல்.

அதிகாரம் 6: அவரே ஜீவ அப்பம், அர்த்தமுள்ள காரியங்களைச் செய்த மனிதர்.

அதிகாரம் 7: தம் போதனைகள் யாவும் பிதாவின் போதனை என்று உரிமையோடு கூறிய போதகர், அவரைக் கைது செய்ய வந்த சேவகர்களை எதற்காக கைது செய்ய வந்தோம் என்று திகைக்க வைத்த ஆற்றல் வாழ்ந்த பேச்சாளர். அவரைக் கைது செய்யாமல் சென்ற போது, அவர்கள் கொடுத்த ஒரே விளக்கம் “அந்த மனுஷன் பேசுகிறதுபோல ஒருவனும் ஒருக்காலும் பேசினதில்லை” (7:44-46) என்பதே, வாழ்க்கையின் இரண்டு முக்கிய அனுபவங்களின் மூலகாரணர். நாம் மறுபடி பிறப்பதற்கும், ஜீவ தண்ணீருள்ள நதிகள் நம்மிலிருந்து மற்றவர்களுக்குப் பாயும் கருவியாக நாம் மாறுவதற்கும் மூலகாரணர். (7:37-39).

அதிகாரம் 8: பாவிகளின் சிநேகிதர், உலகத்தின் ஒளி, வாழ்க்கையின் வழிகாட்டி, பிதாவுக்கு பிரியமானவைகளையே செய்தவர், மெய்யாகவே மனிதரை விடுவிக்கும் சத்தியமானவர், ஆபிரகாமுக்கு முன்பே இருந்த நித்தியமானவர்.

அதிகாரம் 9: தம் பிதாவின் வேலைகளைச் செய்த மனிதர், அவர் தேவன், தாம் குணமாக்கினவர்கள் தம்மைத் துதித்தபோது அதனை ஏற்றுக் கொண்டவர், ஆவிக்குரிய குருடர்களுக்குப் பார்வை தரும் ஒளியானவர், தங்கள் ஆவிக்குரிய குருட்டை உணராத குருடர்களுக்கு அதனை வெளிப்படுத்தவர்.

அதிகாரம் 10: ஆடுகளின் நல்ல மேய்ப்பன், அவரே வாசல், அவரே மேலான மேய்ப்பன்.

அதிகாரம் 11: அவரே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறார், வாழ்வின் தீர்க்கமுடியாத பிரச்சினைகளான வியாதிக்கும், மரணத்துக்கும் அவரே பரிகாரி.

அதிகாரம் 12: அவரே நிலத்தில் விழுந்து மரித்து ஆண்டவரின் நாமத்தை மகிமைப்படுத்தி மிகுந்த பலனைக் கொடுக்கும் கோதுமை மணி. அவரே மகிமையின் கிறிஸ்து, அவரே துதிக்குப் பாத்திரரான கிறிஸ்து, அனைவரும் அறிந்த கிறிஸ்து.

அதிகாரம் 13: அவர் மிகுந்த தாழ்மையுள்ளவர், ஒரு அடிமையைப் போல சீஷர்களின் பாதத்தைக் கழுவியவர். புதிய சமுதாயத்திற்குப் புதிய கட்டளைகளை அருளி பிரிந்து சென்ற கிறிஸ்து.

அதிகாரம் 14: அவரே வரப்போகும் கிறிஸ்து, அவரே வழியும், சத்தியம், ஜீவனுமாயிருக்கிறார், அவர் தம் கொள்கையை வலியுறுத்துகிறவர், ஏனென்றால் அவர், “நானே வழியும் சத்தியம் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்” என்று மட்டும் கூறாமல் என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான் என்று கூறியுள்ளார், நமக்கென்று ஒரு ஸ்தலத்தை ஏற்படுத்தி அவரை பின்பற்றுபவர்கள் அனைவரையும் நித்திய நித்தியமாக சேர்த்துக் கொள்ளும் கிறிஸ்து, நம் இருதயம் கலங்காமலிருப்பதற்காக பின்பற்றும் நம் அனைவருக்காகவும் சத்திய ஆவியாகிய வேறொரு தேற்றரவாளனை அனுப்புவதாக வாக்குக் கொடுத்த, ஆறுதலளிக்கும் கிறிஸ்து.

அதிகாரம் 15: அவரே திராட்சசெடி, கொடிகளுக்காக பார்ப்பவர், அவரே ஜீவன் தரும் கிறிஸ்து, கண்டிக்கிற கிறிஸ்து, பகைக்கப்பட்ட கிறிஸ்து, தேர்ந்தெடுக்கிற கிறிஸ்து.

அதிகாரம் 16: தம்மைப் பின்பற்றுவர்களைத் தேற்றவும் அவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கவும் பரிசுத்த ஆவியானவரை அனுப்புதாக வாக்குக் கொடுத்த கிறிஸ்து, அவர் கைவிடப்பட்ட கிறிஸ்து, ஆனால் வெற்றியுள்ள கிறிஸ்து.

அதிகாரம் 17: தம் அப்போஸ்தலர்களுக்காவும் அவர்கள் மூலமாக விசுவாசிப்பவர்களுக்கும் வேண்டிக்கொண்ட போதகர்.

அதிகாரம் 18: சத்தியத்தைக் குறித்து சாட்சி கொடுக்க இவ்வுலகில் பிறந்தவர், அவர் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட கிறிஸ்து, மாசில்லாத கிறிஸ்து, மக்களால் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்.

அதிகாரம் 19: அவர் சிலுவையில் அறையுண்டு அடக்கம் பண்ணப்பட்ட கிறிஸ்து.

அதிகாரம் 20: அவர் உயித்தெழுந்த கிறிஸ்து.

அதிகாரம் 21: தம்மை வெளிப்படுத்தின கிறிஸ்து.

யோவான் இப்புத்தகத்தை எழுதிய நோக்கத்தை (20:30,31)

அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘இயேசு யார்?’ என்ற கேள்விக்கு இச்சுவிசேஷமெங்கிலும் மிகப் பெரிய விடைகளைக் காணும் எதிர்பார்ப்பு வேண்டும். நாம் இச்சுவிசேஷத்தை ஒன்றாகப் படிக்கத் துவங்குமுன் உங்களுக்கென்று ஒரு சிறிய பயிற்சியையும் அறைகூவலையும் விடுக்கிறேன். இப்புத்தகத்தைப் படித்துப் பார்த்து ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் உள்ள இயேசுவைப் பற்றியதான சொல்லோவியங்களைக் கண்டுபிடியுங்கள்.

பிறகு ஜெபத்தோடு யோவான் சுவிசேஷத்தை தியானித்து நீங்கள் கண்டு கொண்ட இயேசுகிறிஸ்துவின் சொல்லோவியங்களை உங்கள் வாழ்க்கையில் காட்டுங்கள். ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் உள்ள இயேசுவின் சொல்லோவியத்தில் குறைந்தபட்சம் ஒன்றையாவது மனப்பாடம் செய்யவேண்டும். ‘இயேசு யார்?’ என்ற கேள்விக்கு பலப்பல விடைகளை நீ கண்டுகொள்ளலாம். நீ இந்த விடைகளைக் கண்டுகொள்ளும்போது இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆவிக்குரிய கலைக் கூடத்தில் பல ஆச்சரியமான அற்புதமான வழிகளில் கிறிஸ்துவைக் காணலாம்.

ஒருமுறை இயேசுவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள், என்று அன்னை தெரசாவிடம் கேள்வி கேட்கப்பட்ட போது அவரின் பதில் இப்புத்தகத்திலுள்ள ஆவிக்குரிய கலைக்கூடம் போல இருந்தது. அவர் சற்றும் தாமதியாமல் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தவர் போல தன் இதயத்தின் ஆழத்திலிருந்து இயேசு தனக்குள் எப்படி இருக்கிறார் என்பதை பற்பல சொல்லோவியங்களைக் கூறினார். அவர் ஆதியாகமத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தின சுவிசேஷம் வரை வசனங்களை மேற்கோள் காட்டி இயேசு தனக்குள் எப்படி இருக்கிறார் என்பதை விளக்கினார்.

இயேசுவைக் குறித்த உன் தரிசனம் என்ன? இயேசு உனக்கு யார்? உனக்கு அவர் எப்படித் தோன்றுகிறார்? நீ யோவான் புத்தகத்தை நன்கு தியானம் செய்யும்போது ‘இயேசு யார்?’ என்ற கேள்விக்கு “அவர் என்னை மீட்டவர், அவர் எனக்குள் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்”, என்ற உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பாய்.

இச்சுவிசேஷத்தைத் தொடர்ந்து படிக்கும் போது, ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ என்ற இரண்டாவது கேள்வியைக் கவனி. இதற்கும் பல அழகான வழிகளில் பதில் கூறப்பட்டுள்ளது. முதல் அதிகாரத்திலேயே ஆறு அப்போஸ் தலர்கள் முதல் தடவையாக இயேசுவைச் சந்திக்கின்றனர். இதில் இரண்டு பேர், யோவான் ஸ்நானனின் சீஷர்கள் என்றும் இயேசுவைப் பின்பற்றும்படி யோவனால் வழிகாட்டப்பட்டவர்கள்.

அவர்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றிச் செல்லும் போது இயேசு திரும்பி அவர்களை நோக்கி ‘உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?’ என்று கேட்கிறார். அவர்கள் பதிலுக்கு, ‘ரபீ நீர் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்?’ என்று கேட்க அவர் ‘வந்து பாருங்கள்’ என்று பதில் கூறுகிறார். இப்படித் தொடர்ந்து செல்லும் சம்பவம் அவர்கள் அவரோடே சென்று, அவருக்காக வாழ்ந்து, அவருக்காவே மரித்தார்கள். ஏனெனில் அவரைக் கண்டு ஒப்புக்கொடுத்து இயேசு எங்கே எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை பார்த்திருந்தனர்.

இந்த விளக்கத்தின் மூலமாக, விசுவாசம் என்றால் ‘வந்து பார்க்க வேண்டும்’ ‘அவரோடு வாழ வேண்டும்’, அவரிடம் நான் என்ன வேலை செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்’ என்று கேட்க வேண்டும். இயேசுவின் போதனையையும் அதன் பயனையும் நம் தனிப்பட்ட வாழ்வில் கைக் கொள்ளும் போது விசுவாசம் என்றால் என்ன, என்ற கேள்விக்கு விடையைக் கண்டுகொள்ளலாம் என்று யோவான் கூறுகிறார். இச்சுவிசேஷம் முழுவதிலும் நம்பிக்கை என்றால் என்ன என்பதற்கு பல அழகிய எடுத்துக் காட்டுகள் காணப்படுகின்றன.

யோவான் இச்சுவிசேஷத்தை எழுதிய நோக்கத்தை அடிப்படையாக வைத்துப் பார்க்கும்போது ‘ஜீவன் என்றால் என்ன?’ என்ற முன்றாவது கேள்விக்கு விடையைக் காணலாம். நித்திய ஜீவன் என்றால் என்ன? இதைப் பெற்றுக் கொள்ள ஆண்டவர் கூறும் தகுதி என்ன? இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கா விட்டால் இது கிடையாதா? இக்கேள்விக்கு இச்சுவிசேஷம் முழுவதும் விடையைக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, நித்திய ஜீவன் என்பது ‘இந்த தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கு இனி ஒருக்காலும் தாகமுண்டாகாது, அப்பத்தைப் புசிப்பவன் இனி ஒருக்காலும் பசியடையாமலிருப்பான்’ (4:1-42; 6:48,57) என்பதைப் போன்றது.

இப்போது நான், இச்சுவிசேஷத்தின் இருபத்தியோரு அதிகாரங் களையும் வசனம் வசனமாக என்னோடு படிக்க உங்களை அழைக்கிறேன். நாம் ஒன்றாய் சேர்ந்து படிக்கும்போது, அது ஈடுஇணையற்ற இயேசு கிறிஸ்துவின் வரலாற்றையும் அவரின் மிகப்பெரிய செய்திகளின் சங்கேதத்தை உடைக்கும் திறவுகோலாக இருக்கட்டும். இச்சுவி சேஷத்தைப் படிக்கும்போது ‘இயேசு என்பவர் யார்?’ ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ ‘ஜீவன் என்றால் என்ன?’ என்ற மூன்று கேள்விகளுக்கான விடைகளைக் கண்டு கொள்வீர்கள்.

ஜீவ வார்த்தை (யோவான் 1 : 1 - 18)

“ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது. அவர் ஆதியிலே தேவனோடிருந்தார். சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை. அவருக்குள் ஜீவன் இருந்தது. அந்த ஜீவன் மனுஷருக்கு ஒளியாயிருந்தது. அந்த ஒளி இருளிலே பிரகாசிக்கிறது; இருளானது அதைப் பற்றிக் கொள்ளவில்லை (1:1-5) அதுவே இவ்வுலகில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒளிதரும் மெய்யான ஒளி.

அவர் உலகத்தில் இருந்தார் உலகம் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று, உலகமோ அவரை அறியவில்லை. அவர் தமக்குச் சொந்தமானதிலே வந்தார். அவருக்குச் சொந்தமானவர்களே அவரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவருடைய நாமத்தின்மேல் விசுவாசமுள்ளவர்களாய் அவரை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்களோ, அத்தனை பேர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி அவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுத்தார். அவர்கள், இரத்தத்தினாலாவது, மாம்ச சித்தத்தினாலாவது புருஷனுடைய சித்தத்தினாலாவது பிறவாமல், தேவனாலே பிறந்தவர்கள். அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய், தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலுங் கண்டதில்லை, பிதாவின் மடியிலிருக்கிற ஒரேபேறான குமாரனே அவரை வெளிப்படுத்தினார்.”

என் அணுகுமுறையில் இச் சவிசேஷத்தின் முகவுரையாக இணையற்ற செய்திகளடங்கிய சவிசேஷத்தின் திறவுகோல்கள் சிலவற்றை உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டேன். இந்த அதிகாரத்தில் சவிசேஷத்தை வசனம் வசனமாக பார்க்கலாம்.

பிரசங்கிக்க ஆரம்பிக்குமுன் மூன்று காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று நான் போதிக்கப்பட்டேன். முதலில் நீ மக்களுக்கு என்ன கூற விரும்புகிறாயோ அதனைச் கூற வேண்டும். பின்பு நீ என்ன கூறுகிறாயோ அதை அவர்களுக்குக் கூற வேண்டும். பின்பு “நீங்கள் கூறியதை அவர்களிடம் கூறவேண்டும்.”

இந்தக் குறிப்பு யோவானின் சவிசேஷம் எவ்வாறு ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்று விளக்குகிறது. முதல் அதிகாரத்தின் முதல் பதினெட்டு வசனங்கள் அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் தாம் என்ன சொல்ல விரும்புகிறார் என்பதற்கான முகவுரையாக அமைந்துள்ளது. பத்தொன்பதாம் வசனத்திலிருந்து இருபதாம் அதிகாரம் இருபத்தி ஒன்பதாவது வசனம் வரை யோவான் கூற வேண்டியதைக் நமக்குக்

கூறுகிறார். அதே இருபத்தியோராம் அதிகாரத்தின் முப்பது, முப்பத்தியோரு வசனங்கள் அவர் நமக்கு என்ன கூறினாரோ அதையே கூறுகிறது. இச்சுவிசேஷத்தின் திறவுகோல் வசனங்களும் அவர் என்ன கூறினாரோ அதை ஏன் கூறினார் என்று விளக்குகிறது.

அவர் தம் முகவுரையில், இருபத்தியோரு அதிகாரங்களிலும் தாம் சொல்ல வந்ததை மாத்திரை வடிவில் கொடுத்துள்ளார். தாம் என்ன கூறப்போகிறார் என்று அவர் நமக்குச் சொல்லும்போது, அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது என்று எழுதுகிறார். 'வார்த்தை' என்ற பதத்தை இயேசுகிறிஸ்து என்று விளக்குகிறார்.

நான் என் முகவுரையில் கூறியதுபோல இச்சுவிசேஷம் முழுக்க இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றியதுதான். ஆகவே நாம் இதைப் படிக்கும்போது கிறிஸ்துவைப் பார்க்கிறோம். முதல் வசனத்தில் அவர் இயேசுகிறிஸ்துவை 'வார்த்தை' என்ற பதத்திற்கு ஒப்பிட்டு இயேசுவைப்பற்றிய முதல் சொல்லோவியத்தை நமக்குத் தருகிறார்.

இயேசுகிறிஸ்துவை 'வார்த்தை' என்ற பதத்திற்கு ஒப்பிடுவதற்கான காரணம் என்ன? வார்த்தை என்பது உணர்ச்சிகளைச் சுமந்து வருவது. என் சிந்தனையில் ஒரு எண்ணம் இருக்குமாயின், அந்த எண்ணத்தை உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் என் சிந்தனையில் உள்ளதை உங்கள் சிந்தனைக்குச் சுமந்து வருவது வார்த்தைகளே.

இங்கு யோவான் தம் சிந்தனையை சொல்லுமல் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், 'ஆதியிலே' - இதே போன்று ஆதியாகமத்தின் புத்தகமும் துவங்குகிறது. தேவன் ஏற்கெனவே இருக்கிறார் - இந்த இரண்டிலும் துவக்கத்தைப் பற்றிய உயர்ந்த விளக்கங்கள் - தேவன் தனித்திருக்க வில்லை என்று கூறுகிறது. ஆதியாகமத்தில் தேவனைக் குறிப்பிடும் போது பன்மையில் கூறப்பட்டுள்ளது. யோவான் ஆதியிலே வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது என்று கூறுகிறார். இயேசு தம் சீஷர்களுக்காக ஜெபித்தபோது, 'உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்தில் மகிமைப்படுத்தும்' (யோ 17:5) என்று பிதாவிடத்தில் கேட்கிறார். தேவன் தம் எண்ணத்தை அல்லது சிந்தனையில் உள்ள சத்தியத்தை மனிதனுக்குக் கூற நினைத்திருக்கலாம். இயேசுகிறிஸ்து அந்த எண்ணங்களைச் சுமந்து செல்பவராக அல்லது வார்த்தையாக தேவன் சிந்தனையிலிருந்து நம் சிந்தனைக்குச் சுமந்து வந்தார்.

யோவானின் முகவுரையின் முடிவில் இயேசுவைப் பற்றிய சுருக்கமான அறிக்கை இவ்வாறு உள்ளது: "தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலும் கண்டதில்லை, பிதாவின் மடியிலிருக்கிற ஒரேபேறான குமாரனே அவரை வெளிப்படுத்தினார்." (யோ 1:18).

பதினான்கு, பதினெட்டு வசனங்களில் அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார். அதனால் நாம் தேவனைக் காணவும் அவர் சிந்தனைகளை அறிந்துகொள்ளவும் இயேசு முழுமையாய் வெளிப்படுத்தினார். ‘நானே சத்தியம்’ என்றும் ‘சத்தியத்தைக் குறித்துச் சாட்சிகொடுக்க நான் பிறந்தேன்’ என்றும் (14:6, 18:37) இயேசு கூறியதை யோவான் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார். இயேசு கிறிஸ்துவே சத்தியத்தின் தேவனாக உன்னோடும் என்னோடும் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறார்.

தேவனை ஒருவனும் ஒருக்காலங் கண்டதில்லை என்று வேதம் அநேக இடங்களில் கூறுகிறது. மனிதர்கள் சிலர் ஆண்டவரின் வெளிப்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்தலையும் அனுபவித்திருக்கின்றனர் என்பது சரிதான். அவற்றில் சில அச்சமூட்டுபவையாகவும் கிளர்ச்சி யூட்டுகிறவையாகவும் இருக்கும். ஆனால் அந்த எண்ணங்கள் அல்லது தேவனுடைய வெளிப்பாடுகள் மட்டும், தேவனைப்பற்றி முழுவதையும் பிரதிபலிக்கவில்லை. எந்த மனிதனும் தேவனை முழுமையாய்த் தரிசிக்கமுடியாது. பழைய ஏற்பாட்டில், அந்த அனுவதத்திற்குள் கடந்து வந்த யாரும் உயிருடன் இருக்கமுடியாது (யாத் 33:20) என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. யோவானைப் பொறுத்தவரை நீயும் நானும் தேவனின் வெளிப்பாட்டை காண நெருங்கி வரும்போது என்ன காண்போமோ அதுபோல இயேசுவைக் காணுகிறோம். இந்த காரணத்தினாலேயே இந்த ‘ஆவிக்குரிய கலைக்கூடம்’ நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் நான் அதிகம் விரும்பும் சுவிசேஷமாயிருக்கக் காரணமாயிருக்கிறது.

‘பிதாவின் மடியிலிருக்கும் ஒரே பேறான குமாரன்’. என்பது பிதாவிடம் நம் ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து பிதாவோடு எப்படிப்பட்ட நெருங்கிய ஐக்கியத்திலிருந்தார் என்பதையே காட்டுகிறது. ஒருவரின் மடியிலிருப்பது என்பது அல்லது உணவு உண்ணும்போது ஒருவரின் வலது பக்கத்திலிருப்பதென்பது ஐக்கியத்தின் நெருக்கத்தையே காட்டுகிறது. இந்த வசனத்தின் சாரம் என்னவென்றால் குமாரன் (வார்த்தை) பிதாவோடு நெருங்கிய ஐக்கியத்திலிருந்தார்; தேவனை முழுமையாய் வெளிப்படுத்தினார் என்பதே.

கிரேக்க வார்த்தையான “எக்ஸிஜீட்டட்” (exegeted) என்றதின் மொழிபெயர்ப்பே ‘முழுமையாக வெளிப்படுத்தினார்’ என்பதாகும். நீ கிரேக்க மொழியைப் பயிற்சிக் கூடத்தில் படித்தால் உன் முதல் வருடம் இலக்கணம், சொற்கள் மற்றும் கிரேக்க மொழியின் அடிப்படைகளை பயிலுவதாக இருக்கும். நீ நான்கு வருடம் படிப்பதாக இருந்தால் முதல் வருடம் கழிந்தபின் மற்ற மூன்று வருடங்கள் “எக்ஸிஜீஸிஸ்” (exegesis) என்றழைக்கப்படுகிறது. திருமறை நூலின் ஒரு வசனத்தை “எக்ஸிஜீட்” (exegete) செய் என்றால் அந்த வசனத்தில் உள்ள

உண்மையினை வெளிப்படுத்து என்று அர்த்தமாகும். (ex – வெளியில் gesis – சத்தியம் அல்லது அறிவு) மனிதனின் சிந்தனையில் தேவனைப் பற்றிய எல்லா சத்தியத்தையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டியவை இயேசுகிறிஸ்துவாலே வெளிப்படுத்தப்பட்டது என்று யோவான் நமக்கு கூறுகிறார்.

ஆபிரகாம், மோசே, தாவீது போன்ற பழைய ஏற்பாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையைக்கவனிக்கும் போது விசுவாசம் என்ற மிகப்பெரிய கருத்தைக் காண்பிக்க அந்தக் கருத்தை ஒரு மனிதனின் மேல் சுற்றி மூடுகிறார். இயேசு என்ற மனிதனின் மூலம், சர்வவல்லமையுள்ள தேவன் இவ்வுலகத்தோடு தொடர்பு கொள்ளும்படி எல்லா சத்தியத்தினாலும் அவரைச் சுற்றி மூடினார் என்று யோவான் கூறுகிறார். இயேசுவே அந்த மனிதனாக இருந்து எல்லாவற்றையும் செய்ததன் மூலம் தமக்குக்கொடுக்கப்பட்ட கடமையை பூரணமாய் நிறைவேற்றினார். ‘அவர் வாயைத் திறந்து போதிக்க ஆரம்பித்தார்’ என்பதை நாம் படிக்கும்போதே இவ்வுலகத்திற்கு தேவனின் மிகப்பெரிய வெளிப்படுத்தல் இயேசுகிறிஸ்துவே என்று உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இயேசுகிறிஸ்து தேவனுடைய வார்த்தை என்று யோவான் கூறுவது இந்த அர்த்தத்தையே குறிக்கிறது. இயேசுகிறிஸ்துவே தேவனின் ஜீவ வார்த்தை, ஆதியில் தேவனோடிருந்தார் அவர் தேவனாயிருந்தார். அவரே வார்த்தையாயிருந்தார். பிறகு மாம்சமாகி இவ்வுலகிற்கு வந்து தேவனை நம் எல்லோருக்கும் வெளிப்படுத்தினார். தேவனின் மிகப்பெரிய வெளிப்படுத்தல் வேதாகமம் அல்ல இவ்வுலகிற்கு தந்த அவரின் மிகப்பெரிய வெளிப்படுத்தல் இயேசுகிறிஸ்துவே.

விஞ்ஞானம், நவீன அறிவியல், குளோனிங், கருக்கலைப்பு போன்றவை அறைகூவல் விடுகின்றன. எதுவாயிருந்தாலும் சரி, நாம் நம்மையே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டியது என்னவென்றால், இயேசு இதனை ஏற்றுக் கொள்வாரா அல்லது அந்தக் கொள்கையையாவது ஏற்றுக்கொள்வாரா? நாம் நம்புவதெல்லாம் எப்போதும் இயேசுவிடமிருந்து துவங்க வேண்டும். இயேசு என்றசத்தியமும். அவர் போதித்த சத்தியமும் நம் விசுவாசத்தின் அடிப்படையாய் இருந்து நாம் அவரது சீடராக இருக்க தகுதி பெற்றிருக்கிறோமா என்பதைக் காட்டும்.

இயேசு தேவனாயிருந்தார்.

இந்த நான்காம் சவிசேஷத்தின் மூலகாரணமும், பலமான நோக்கமும் முதல் வசனத்தில் கடைசி மூன்று வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. ‘அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது’. யோவான் எழுதும் அந்த வார்த்தை துவக்கத்திலே மாத்திரம் அல்ல எப்போதும் தேவனோடிருந்தது. இந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது. இந்த சவி

சேஷத்தின் வாதம் இந்த வார்த்தை மாம்சமாகி தேவனை நமக்கு வெளிப்படுத்தி அந்த வார்த்தை இயேசு கிறிஸ்துவாயிருந்தது என்பதே. இந்த சவிசேஷம் முழுவதும் இயேசு தேவனோடிருந்தார் என்பது மாத்திரம் அல்ல. அவர் தேவனாயிருந்தார் என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது. யோவான் ஐந்தாம் மற்றும் எட்டாம் அதிகாரத்திலும் இந்த விசேஷித்த கருத்தை இயேசு மதகுருக்களோடு முக்கியப்படுத்தி பேசினார் என்று கூறுகிறார்.

இந்த ஆழமான சத்தியத்தையே ‘திரு அவதாரம்’ (incarnation) என்ற வார்த்தை மூலம் யோவான் நம்மோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார். கிரேக்க வார்த்தை ‘கார்னே’ (Carne) என்றால் மாம்சம் என்று பொருள். சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன் மாம்சமானார் என்று கூறுகிறார். நம் எல்லோரையும் காப்பாற்றவே தேவன் மாம்சமானார் என்பதே கிறிஸ்தவ சவிசேஷத்தின் நற்செய்தியாகும்.

‘மாம்சத்தில்’ என்ற கருத்தைக் குறித்து அதன் பொருளை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறேன். சிறிது கற்பனை செய்து பாருங்கள். உங்கள் சமையலறையில் மற்றும் உங்கள் வீட்டிலும் எறும்பு இருப்பதாக கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். ஒருவேளை இந்த எறும்புத் தொல்லையிலிருந்து நீங்கள் விடுபட விரும்பலாம். உங்கள் வீட்டின் ஒரு மூலையிலிருக்கும் எறும்புப் புற்றிலிருந்து எறும்பு வருகிறதைக் கண்டுபிடிக்கிறீர்கள். அங்கிருந்து தான் எறும்புகள் ஊர்ந்து உங்கள் வீட்டிற்குள் வருகிறது. எறும்புகள் வீட்டிலிருந்து உணவை எடுத்துக் கொண்டு தங்கள் புற்றிற்கு சென்று உணவைப் பத்திரப்படுத்தி உண்கிறது.

அந்த எறும்புப் புற்றோடு தொடர்பு கொண்டால் இதற்கு ஒரு தீர்வு காணலாம். உங்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே தங்க அது ஒத்துக் கொண்டால் நீங்கள் அந்த எறும்புப் புற்றின் அருகேயே உணவைக் கொடுக்க வேண்டும். இந்த எறும்புகளைக் கவனித்துப் பார்க்கும் போது அவை ஒவ்வொன்றும் தொடர்பு கொள்கிறது. உங்கள் பிரச்சினை என்னவென்றால் நீங்கள் இந்த எறும்புடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாததே.

அந்த எறும்புகளோடு உண்மையிலேயே தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். அதை அதிகமாய் நேசிக்கிறீர்கள் என்பதால் மனிதன் என்ற நிலையை மறந்து ஒரு எறும்பாக மாறுகிறீர்கள். நீங்கள் எறும்புப் புற்றிற்குச் சென்று எறும்புகளிடம், “நான் எறும்பாக தோற்றமளித்தாலும் உண்மையில் நான் இந்த வீட்டில் வசிக்கும் மனிதன். நான் ஐந்துபவுண்டு பை நிறைய சர்க்கரையை இழக்கத் தீர்மானித்துள்ளேன். நீ என் வீட்டை விட்டு வெளியே தங்குவதானால் அதனை இந்த மூலையில் விட்டு விடுகிறேன்.”

இது ஒரு நகைப்பிற்குரிய விளக்கம் என்றாலும், அவதாரம் (incarnation) என்ற வேதத்தின் உயர்ந்த கருத்தை அழகாக சிறிய வழியில் விளக்கிக் காட்டுகிறது. தேவன் தாம் செய்த அற்புதங்களையும், மனிதர்களை இரட்சித்ததைக் குறித்து வெளிப்படுத்தியதும், அவர் சந்தித்த அறை கூவல்களையும் சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்த நான்காவது சுவிசேஷம் அறிவிக்கும் நற்செய்தியே ‘உனக்காகவும் எனக்காகவும் நமக்கு இரட்சிப்பையும் நித்திய ஜீவனையும் கொடுக்கத்தான், அவர் நம்மை நேசித்தபடியால் மாம்சமானார்’ என்பதாகும்.

சுருக்கம்

தம் முகவுரையில் யோவான் தாம் என்ன சொல்லப்போகிறாரோ அதைக் குறித்து கூறுகிறார். இயேசு வார்த்தையாயிருந்தார். அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது. ஆதியிலே இவ்வுலகம் தோன்றுவதற்கு முன்னரே அவர் தேவனோடிருந்தார். அவர் மாம்சமாகி நம்மோடு வாழ்ந்தார். நாம் வேதத்தை மட்டும் படித்தால் போதாது, தேவன் எப்படி இருக்கிறார், மனித வாழ்க்கையை அவர் எப்படி வாழ்ந்தார் என்றும் நாம் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். கிரேக்க வார்த்தையான ‘pitched his tent’ என்ற பதமே ‘வாசம் பண்ணுவது’ என்ற வார்த்தையாக மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. தேவன் மனிதனான பிறகுதான், தேவன் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை வெளிப்படுத்தி நாம் அறிய வேண்டிய எல்லா சத்தியத்தையும் அறிவித்தார். (1:1, 14, 18)

‘அவர் உலகத்திலிருந்தார் உலகம் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று, உலகமோ அவரை அறியவில்லை. அவர் தமக்குச் சொந்தமானதிலே (யூத மக்கள் என்று அர்த்தம்) வந்தார் அவருக்குச் சொந்தமானவர்களோ அவரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவருடைய நாமத்தின்மேல் விசுவாசம் கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்களோ, அத்தனை பிள்ளைகளும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும் படி, அவர்களுக்கு அதிகாரங் (உரிமை) கொடுத்தார். அவர் இரத்தத்தினாலாவது மாம்ச சித்தத்தினாலாவது புருஷனுடைய சித்தத்தினாலாவது பிறவாமல், தேவனாலே பிறந்தவர்கள் (1:12,13).

இந்த அன்பிற்குரிய அப்போஸ்தலன் கூறுகிறார்: “அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி நம்மோடு வாசம் பண்ணி, இவ்வுலகத்தின் மக்களுக்காக தம்மையே பரிசாகக் கொடுத்தார். அவர் தமக்கு சொந்தமான யூத ஜனங்களுக்காக தம்மை தந்தார். யூதரில் அநேகர் குறிப்பாக மதகுருமார் அவரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவரை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் யாவரும் மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்தனர்.”

பன்னிரெண்டாம் வசனத்தில் உள்ள “பெற்றுக் கொள்ளுதல்” என்ற வார்த்தையின் உண்மை அர்த்தம் ‘விசுவாசி’ என்பதாகும். இயேசு உலகில் மாம்சத்தில் இருந்தபோது, மக்கள் தங்கள் தலையைத் தாழ்த்தி

வணங்க வேண்டும் என்றோ தங்கள் இருதயங்களில் தம்மை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றோ கூறவில்லை. ஏனெனில் அவர் மாம்சத்தில் இருந்தார். இவ்வழியில் அவரை பெற்றுக் கொள்ளாதது ஒரு முன் திட்டமாகவேயிருந்தது. அதைக் குறித்து பின்பு சொல்கிறேன். பெற்றுக் கொள் (receive) என்ற வார்த்தை இங்கு விசுவாசி (believe) என்று பொருள்படும். ‘அவர் உலகத்திலிருந்தார். உலகம் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று. உலகமோ அவரை அறியவில்லை’. என்று நாம் வாசிக்கிறோம். ஒரு கவிஞன் இவ்வாறு கூறுகிறார். சிலுவை மரத்தில் அறையப்பட்டார், ஒரு மலைமேல் அது நின்றிருந்தது என்று யூத மக்கள் மட்டும்தான் அவரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்றில்லை. ஒரு அமெரிக்க நீக்ரோவின் கிறிஸ்தவப் பாடலும், “இது நீர்தான் என்று நாங்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லையே ஆண்டவரே! அது நீர் யார் என்று எங்களுக்குத் தெரியாமல் போனதே”, இவ்வாறு கதறுகிறது.

நற்செய்தி கூறுவது இதுதான்: பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்கள் போல் சிலர் அவரை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும் யூதர்கள் என்பது அநேகருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. சில யூதர்கள் அவரை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. ஏற்றுக்கொண்ட மக்களுக்கு “அவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி அவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுத்தார்.”

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், அவர் ஜனங்களைச் சந்தித்து தாம் யார் என்பதை கூறியபோது அநேகர் அதை நம்பவில்லை. ஆனால் ஒருசிலர் அதை விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொண்டனர். தேவன் அவர்களை எப்போதும் தம் பிள்ளைகளாயிருக்கும்படி அவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுத்தார். அவர்களுக்கு ஒரு அனுபவம் கிடைத்தது. அந்த அனுபவம் மறுபிறப்பின் அனுபவம் போன்றதே.

அவர்கள் இயற்கையாக ஏற்கெனவே பிறந்துவிட்டனர். அவர்கள் இரத்தத்தினாலாவது மாம்ச சித்தத்தினாலாவது, புருஷ சித்தத்தினாலாவது பிறந்தவர்கள். ஆனால் அவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படியான அதிகாரத்தை இயேசுவிடம் பெற்றுக் கொண்டவுடன் அவர்கள் ஆவிக்குரிய மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்தனர். யோவான், அவர்கள் தேவனாலே பிறந்தவர்கள் அல்லது மேலேயிருந்து பிறந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். மூன்றாம் அதிகாரத்திலிருந்து இதற்கு மறுபிறப்பு என்றழைக்கப்படுகிறது.

மேலும் இந்த சுவிசேஷத்தைத் தொடர்ந்து கவனித்துப் படிக்கும்போது மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்த ஒருசிலரோடு இயேசு பேசியதைப் பார்க்கிறோம். ஏனெனில் அவர்களே இயேசுவுக்குச் சரியான முறையில் பதிலளிப்பவர்கள். இயேசுவுடன் முதலில் பேசிய ஒரு சிலர் அவரின் அப்போஸ்தலராக மாறி விட்டனர். இவர்களைத் தவிர இயேசு மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும்’ என்று கூறிய நிக்கொதேமு போன்றோர் அடங்குவர்.

நான்காம் அதிகாரத்தில் சமாரியப் பெண் ஒருத்தியுடன் இயேசு பேசுகிறார். புதுப்பிறப்பின் அனுவத்தைக் குறித்து இயேசு அவளுக்குப் புதுபுது மொழிகளில் விளக்கிக் கூறுகிறார். அவர் அவளோடு ஒருக்காலும் தாகமுண்டாகாத ஜீவத்தண்ணீரைக் குறித்து பேசுகிறார். ஐந்தாம் அதிகாரத்திலே அவர் குளத்தின் அருகே உள்ள மனிதரோடு பேசுகிறார். ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் பார்வையற்றவனைக் குணப்படுத்தி அவனோடு பேசுகிறார். இச்சுவிசேஷம் முழுவதும் வெவ்வேறான மனிதனோடு அவர் பேசியதை நாம் காணலாம். ஆனால் இந்த மக்கள் நமக்கு என்ன சொல்கிறார்கள்? இந்தக் கலந்துரையாடலின் நோக்கம் என்ன?

அவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ அதை யோவான் நமக்குச் சொல்கிறார். இயேசுவை விசுவாசியாத மக்களை அவர் சந்தித்தபோது ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஆனால் விசுவாசித்தபோது அவர்கள் தேவனுடைய குமாரனாகும்படி அதிகாரங் கொடுத்தார். அவர்கள் புதிய அனுபவத்திற்குள் கடந்து வந்தனர். யோவானைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் தேவனாலே பிறந்தவர்கள். யோவானின் அறிமுகவுரையைத் தொடர்ந்து வரும் எல்லா அதிகாரங்களிலும் கலந்துரையாடல்களிலும் யோவான் தாம் கூற வந்ததை துல்லியமாக நமக்கு விளக்குகிறார்.

நான் ஏற்கெனவே கவனித்தபடி, யோவான் இந்த சுவிசேஷத்தின் முடிவில் தாம் இந்த சுவிசேஷத்தை எழுதுவதற்கான நோக்கத்தைக் குறித்துக் கூறுகிறார். இருபதாம் அதிகாரத்தின் முடிவிலே இவ்வாறு எழுதுகிறார்: இயேசு செய்த எல்லா அற்புதங்களையும் நான் உங்களுக்குக் கூறவில்லை. ஆனால் அவர் நிகழ்த்திய சில அற்புதங்களை கூறுகிறேன். ஏனென்றால் அப்போது நீங்கள் இயேசுவே கிறிஸ்து என்றும் தேவ குமாரன் என்றும் விசுவாசிப்பீர்கள். நீங்கள் விசுவாசிக்கும்போது மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்து நித்திய வாழ்வைப் பெற்றுக் கொள்வீர்கள்.

அதிகாரம் 3

சாட்சி (யோவான் 1 : 1 - 11)

தேவனால் அனுப்பப்பட்ட ஒரு மனிதன் இருந்தான். அவன் பெயர் யோவான். இவன் சாட்சியாக வந்தவன், ஒளிக்குச் சாட்சியாக வந்தவன். அனைவரும் அவன் மூலமாக விசுவாசிக்க வேண்டும். அவன் ஒளியல்ல. ஒளிக்கு சாட்சியாக வந்தவன். யோவான் அவரைக் குறித்து சாட்சி கொடுத்து எனக்குப் பின்வருகிறவர் எனக்கு முன்னிருந்தவர், ஆகையால் அவர் என்னிலும் மேன்மையுள்ளவர் என்று நான் சொல்லியிருந்தேன், அவர் இவர்தான் என்று சத்தமிட்டுக் கூறினான். அவருடைய பூரணத்தினால் நாம் எல்லோரும் கிருபையின்மேல் கிருபை பெற்றோம். எப்படியெனில் நியாயப்பிரமாணம் மோசேயின் மூலமாய்க் கொடுக்கப்பட்டது, கிருபையும் சத்தியமும் இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய் உண்டாயின (1:15-17)

இச்சிறுபுத்தகத்தின் முதல் அதிகாரத்திலே நான் யோவான் சவிசேஷத்தின் முகவுரையில் உள்ள மூன்று வசனங்களைக் கோட்டுக் காண்பித்தேன். அவை அதிகாரம் ஒன்றில் உள்ள ஒன்று, பதினான்கு, பதினெட்டு வசனங்கள். இதற்கு நடுவில் உள்ள ஆறாம் வசனத்திலிருந்து எட்டாம் வசனம் வரை, பதினைந்து முதல் பதினேழு வரை உள்ள வசனங்களில் யோவான் என்பவர் நமக்கு அறிமுகம் செய்யப்படுகிறார். இவர் யோவான் ஸ்நானன். இயேசு இவரைக் குறித்து எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் கிடைக்காத மிகப் பெரிய பாராட்டுதலைத் தருகிறார்: “ஸ்திரீகளிடத்திலே பிறந்தவர்களில் யோவான் ஸ்நானனைப் பார்க்கிலும் பெரிய தீர்க்கதரிசி ஒருவனுமில்லை” (மத் 11:11; லூக் 7:28).

யோவான் ஸ்நானைப்போல மிகப்பெரிய மனிதர் யாரும் இல்லை. இனி அவரைக் குறித்து சற்றே கவனிப்போம்.

இந்த சவிசேஷத்தின் ஆசிரியர், யோவான் ஒளியல்ல என்பதை மிகத் தெளிவாக கூறியுள்ளார். ஆனால் அவர் ஒளியைக் குறித்து சாட்சி கொடுக்க வந்தவர். இந்த முகவுரையில் இயேசுவைக் குறிக்கும் ‘இருந்தார்’ என்ற வினைச்சொல் எத்தனை முறை வந்திருக்கிறது என்று கவனித்துப் பாருங்கள். இந்தப் பதினெட்டு வசனங்களிலும் நாம் மறுபடியும் மறுபடியமாக படிப்பது என்னவென்றால்: “அவர் இருந்தார், அவர் இருந்தார், அவர் இருந்தார்”. இயேசுவைக் குறித்து இந்த அப்போஸ்தலன் எழுதும் போது “அவர் இருந்தார்” என்கிறார். ஆனால் யோவானைப் பற்றிக் கூறும் போது “அவர் இல்லை அவர் இல்லை, அவர் இல்லை” என்று அறிமுகப்படுத்துவதை சற்றே கவனித்துப் பாருங்கள்.

இயேசு, ஜீவ வார்த்தை மாம்சமாகி பலமுறை அவர் கூறுவது, “நானே, நானே, நானே” என்று. யோவான் சவிசேஷத்திலுள்ள கிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையைப் பற்றி படிக்க மிகச் சிறந்த வழிகளில் ஒன்று இயேசு

கிறிஸ்துவின் 'நானே' என்பதை அடையாளமிட்டு நோக்க வேண்டும். இயேசு 'நானே' என்று கூறுவதை நாம் பார்க்கும்போதே அதற்கு எதிர்ப்பதமாய் யோவான் கூறுவதைக் காண்கிறோம். அவர் இயேசுவை மறுதலிக்கவில்லை, 'நான் கிறிஸ்து அல்ல' என்று அறிக்கையிட்டான். அப்பொழுது அவர்கள், "பின்னை யார்? நீ எலியாவா? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு: நான் அவன் அல்ல என்றான். நீர் தீர்க்கதரிசியானவரா? என்று கேட்டார்கள். அதற்கும் அல்ல என்றான். அவர்கள் பின்னும் அவனை நோக்கி: நீர் தீர்க்கதரிசியானவரா? என்று கேட்டார்கள். அதற்கும் அல்ல என்றான். அவர்கள் பின்னும் அவனை நோக்கி: நீர் யார்? எங்களை அனுப்பினவர்களுக்கு நாங்கள் உத்தரவு சொல்லும்படிக்கு, உம்மைக் குறித்து என்ன சொல்லுகிறீர் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன்: கர்த்தருக்கு வழியைச் செவ்வை பண்ணுங்கள் என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி சொன்ன படியே, நான் வனாந்தரத்திலே கூப்பிடுகிறவனுடைய சத்தமாயிருக்கிறேன் என்றான். அனுப்பட்டவர்கள் பரிசேயராயிருந்தார்கள் (1:19-24).

மத சம்பந்தப்பட்டவர்கள் ஒன்று கூடி யோவான் ஸ்நானனிடம் பேசும் போது, "நீர் கிறிஸ்துவா? நீர் எலியாவா? நீர் தீர்க்கதரிசியானவரா? நீர் யார்? உம்மைக் குறித்து நீர் என்ன சொல்கிறீர் என்ற கேள்விகளைக் கேட்டனர். அவர் அந்த கேள்விகளுக்கு இல்லை. நான் அவன் அல்ல என்று கொள்கை மாறாமல் அறிக்கையிடுவதைச் சற்றே கவனித்துப்பாருங்கள்.

மறுபடியுமாக இந்த மனிதனை மூன்றாம் அதிகாரத்தில் காண்கிறோம். யோவானின் சீஷரில் இரண்டு பேர் வந்து அவரிடம், "ரபீ, 'என்னிலும் பெரியவர்' என்று நீர் கூறிய மனிதனைக் குறித்து அனைவரும் கேட்டனர். இனி நீர் பேசுவதைக் கேட்க யாரும் வரப் போவதில்லை என்றனர். உடனே அவர் 'நான் அல்ல என்று நான் கூறியிருக்கிறேன். அவர்தான் நான் அல்ல. அவர் பெருகவும் நான் சிறுகவும் வேண்டும். அவர் நம் மணவாளன். அந்த மக்கள், மணவாட்டியாய் இருக்கிறார்கள். நான் அந்த திருமணத்தில் தோழனாக மணவாளன் மணவாட்டியைத் திருமணம் செய்யப்போவதைப் பார்த்து மகிழ்பவனாக இருப்பேன்" (3:28-30) என்று பதில் கூறுகிறார்.

இந்த மனிதனின் உயர்ந்த குணத்தின் இரகசியம் மிகவும் எளிமையானது. தான் எந்த அளவில் நிற்க வேண்டும் என்பதையும் தன் திறமைக்கேற்ற பொறுப்பையும் உணர்ந்தவராய் இருந்தார். தான் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் தன்னை உருவாக்கினதை உணர்ந்தவராய் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அந்தக் குழுவினர் தங்கள் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல இவரை வற்புறுத்தியபோதுகூட இவர் நான் வனாந்தரத்திலே கூப்பிடுகிறவனுடைய சத்தமாயிருக்கிறேன் என்று கூறினார். அவர் எதை, எங்கே, எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதை தேவனால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தார். ஆகவே அதற்கு

அதிகமாக தான் இருக்க முயல்வது முட்டாள்தனம் என்பதை உணர்ந்திருந்தனர். தேவ சித்தத்தின்படி நடப்பதைத் தவிர வேறெதுவும் தனக்கு மேலானதல்ல என்று அவர் அறிந்திருந்தார்.

யோவான் ஸ்நானனை நோக்கி 'உன்னைக் குறித்து நீ என்ன சொல்கிறாய்' என்று ஒரு மதகுரு கேட்கிறார். 'உன்னைக் குறித்து' என்பதற்கு அகராதியின் விளக்கம் தனித்துவம், மற்ற மனிதரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் தனித்தன்மை.

தேவன் யோவானை உண்டாக்கினபோதும், உன்னையும் என்னையும் உண்டாக்கினபோதும், நம்மை உருவாக்கிய அந்த அச்சுருவத்தை (mould) வீசி எறிந்து விட்டார். ஒவ்வொரு முறையும் தேவன் ஒரு மனிதனை உண்டாக்குபோதும் அவனுக்கென ஏற்படுத்திய அச்சுருவத்தை வீசி எறிந்துவிடுகிறார். ஆகவேதான் உன்னைப்போல வேறு யாரும் இருந்ததில்லை, இருப்பதில்லை, இருக்கப் போவதில்லை. நீயும் நானும் தேவனால் தனித்தன்மையோடு உண்டாக்கப்பட்டுள்ளோம். ஒவ்வொரு மனிதனும் தேவனின் தனித்துவ படைப்பாயிருக்கிறான். இன்று இவ்வுலகில் அறுபது லட்சம் கோடி விரல்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு வருக்கும் தனிப்பட்ட விரல்களை உள்ளது. இது ஒன்றே ஒவ்வொரு மனிதனும் தேவனின் படைப்பில் தனித்துவமாக உள்ளான் என்பதற்கு சான்றாகும். டி.என்.ஏ (DNA) என இன்று அழைக்கப்படுவது விரல் களையையே காட்டிலும் அற்புதமான நிச்சயமாயிருக்கிறது.

திருமறையில் 'நன்மையும், பிரியமும், பரிபூரணமுமான சித்தம் இரட்சிப்பின் முதல் விளைவாக நம் வாழ்வில் இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார் (ரோ 12:1,2). வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமென்றால் நாம் மறுபடியும் பிறக்கும்போது நம் தனித்துவத்தையும் கிறிஸ்துவுக்குள் தனித்தன்மையையும் உணர்ந்து கொள்கிறோம். நாம் மறுபடி பிறவாததற்கு முன்னே, நாம் போலித்தனமாய் நடத்து, அனுசரித்து நம்மைநாமே ஆளுகை செய்து மற்றவர்களைப் போல இருந்தோம். பல வழிகளில் நாம் பழைய ஏற்பாட்டை சேர்ந்த ஏசாவைப் போல இருந்தோம். நம் சேஷ்ட புத்திர பாகத்தை ஒரு கிண்ணம் கூழுக்காக விற்றுப்போடுகிறோம்.' (ஆதி 15:2-34).

திருமறை இந்த தனித்துவ மனிதனைக் குறிப்பிடுவதோடு தேவன் உன்னை நீயாக இருக்க விரும்புகிறார் என்றும் கூறுகிறது. மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக் கொண்டாலும் தன் ஜீவனை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன அல்லது மனுஷன் தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான்" என்று இயேசு கூறுகிறார். தேவன் நமக்கென்று உருவாக்கி வைத்திருக்கும் 'சுயம்' மற்றவர்களிடமிருந்து நம்மை எவ்வாறு வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது என்றும் கூறுகிறார் (மாற்கு 8:36,37).

எனக்கென்றும் உனக்கென்றும் தேவன் ஒரு நல்ல ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சரியான சித்தத்தை வைத்திருக்கிறார். நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் வராமல் இந்த தனித்துவத்தை உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. கிறிஸ்துவுக்குள் வந்ததற்கான முதல் வரவாக இதை பெற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. தேவனுடைய திட்டத்தை அறிந்து கொண்ட யோவான் ஸ்நானன் போன்றவர்கள் தங்கள் எல்லையையும் அதன் அளவுகோல்களையும் அறிந்து கொண்டவர்கள். எதற்கு எங்கே எப்படி தாங்கள் இருக்க தேவன் சித்தம் கொண்டுள்ளார் என்ற பொறுப்பை உணர்ந்தவர்களாய் இருக்கின்றனர்.

திருமறையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள யோவான் ஸ்நானனின் எடுத்துக் காட்டு, யோவான் ஸ்நானனின் வாழ்விற்கு நோக்கம் வைத்த தேவன் நம் வாழ்விலும் ஒரு நோக்கம் வைத்திருக்க மாட்டாரா என்ற நம்பிக்கைக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறது. நீ எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற தேவனின் விருப்பம் பற்றி உனக்குத் தெரியுமா? நீ இந்த உலகத்தில் எங்கே எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் வைத்துள்ள திட்டத்தை நீ விசுவாசிக்கிறாயா? திருமறை நமக்குக் கூறும் இம்மிகப் பெரிய மனிதரையும் எப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற பெரிய தீர்க்கதரிசிகளையும் போல நாமும் நம் தனிப்பட்ட வாழ்வை ஒப்படைக்க இதுவே வழி.

யோவானின் அறிக்கை

இந்த சவிசேஷத்தின் பத்தொன்பதாவது வசனத்தில் 'இதுவே யோவானின் அறிக்கை' என்றும், முப்பத்திரண்டாம் வசனத்தில் யோவான் அறிக்கையிட்டார் என்றும், பிறகு முப்பத்திரண்டாம் வசனத்தில் 'நான் பார்த்தேன் அறிக்கையிட்டேன்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. யோவானின் அறிக்கை என்ன, என்று துல்லியமாகப் பார்க்கும்போது யோவான் ஸ்நானனின் அறிக்கை சவிசேஷத்தின் குறிக்கோளின் கொள்கைக்கு மாறாமல் உள்ளது. ஒரு ஒழுங்கு முறையான வாதம் சவிசேஷம் முழுவதிலும் காணப்படுகிறது. இந்த வாதம் சவிசேஷ நோக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக உள்ளது. இயேசுவே கிறிஸ்து, மேசியா, தேவகுமாரன், நாம் மறு பிறப்பையடைந்து நித்திய ஜீவனை பெற்றுக் கொள்வோம் என்று நம்பச் செய்கிறது.

வசனம் இருபத்தி ஐந்தைப் பார்க்கும்போது யோவான் மற்றொரு கேள்விக்குப் பதிலளிப்பதைக் காண்பீர்கள்: ஏன் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கிறீர்கள் என்ற கேள்விக்குப் பதிலாக: "நான் ஜலத்தினாலே ஞானஸ்நானம் கொடுக்கிறேன்; நீங்கள் அறியாமலிருக்கிற ஒருவர் உங்கள் நடுவிலே நிற்கிறார். அவர் எனக்குப் பின்வந்தும் என்னிலும் மேன்மையுள்ளவர்; அவருடைய பாதரசையின் வாரை அவிழ்ப்பதற்கும் நான் பாத்திரனல்ல" என்றான்.

இருபத்தியொன்பதாம் வசனத்தில் நாம் வாசிக்கிறோம்: "மறுநாளிலே யோவான் இயேசுவைத் தன்னிடத்தில் வரக்கண்டு இதோ

உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக் குட்டி. எனக்குப் பின் ஒருவர் வருகிறார். அவர் எனக்கு முன்னிருந்தபடியால் என்னிலும் மேன்மையுள்ளவரென்று நான் சொன்னேனே, அவர் இவர்தான். நானும் அவரை அறியாதிருந்தேன்; இவர் இஸ்ரவேலுக்கு வெளிப்படும் பொருட்டாக, நான் ஜலத்தினாலே ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வந்தேன்.”

பின்னும் யோவான் சாட்சியாகச் சொன்னது: “ஆவியானவர் புறாவைப் போல வானத்திலிருந்திறங்கி, இவர்மேல் தங்கினதைக் கண்டேன். நானும் இவரை அறியாதிருந்தேன்; ஆனாலும் ஜலத்தினால் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும்படி என்னை அனுப்பினவர்: ‘ஆவியானவர் இறங்கி யார்மேல் தங்குவதை நீ காண்பாயோ, அவரே பரிசுத்த ஆவியினால் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கிறவர் என்று எனக்குச் சொல்லியிருந்தார். அந்தப்படியே நான் கண்டு, இவரே தேவனுடைய குமாரன் என சாட்சி கொடுத்து வருகிறேன்.’

அவரை ஞானஸ்நானம் கொடுக்க அனுப்பினவர் கூறினதாவது: “ஒருநாள் அநேக மக்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும்போது ஆவியானவர் புறாவைப் போல அவர்மேல் தங்குவார். அவ்வாறு நிகழும்போது அந்த மனிதனே தேவகுமாரன் என்று நீ கண்டு கொள்வாய்” என்பதே நசரேயனாகிய இயேசுவுக்கு அவர் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும் போது ஆவியானவர் புறாவைப் போல வானத்திலிருந்திறங்கியதைக் காண்கிறோம். ஆகவே யோவான் நசரேயனாகிய இயேசுவே தேவகுமாரன் என்று சாட்சி கொடுக்கிறார்.

யோவான்ஸ்நானன் இயேசுவை இவ்வாறு அறிமுகப் படுத்துகிறார்: ‘இதோ உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி (1:29) யாத்திராகமம், லேவியராகமம் புத்தகங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி தேவனின் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து தங்களை தியாகம் செய்த கோடிக் கணக்கான ஆட்டுக்குட்டிகளின் நோக்கத்தை தீர்க்கதரிசிகளில் கடைசியும் மிகப் பெரியவருமான யோவான்ஸ்நானன் நிறைவேற்றினார். அந்த தியாகிகளின் இருதயமும் ஆத்துமாவும் யூதஆராதனை முறைப்படி நினைவுச் சின்னங்களாய் மாற்றப்பட்டுள்ளன (யாத் 12; லூக் 22:15,16)

யோவான் ஸ்நானன் இயேசுவை அறிமுகப்படுத்திய விதம் இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தையும் யூத மக்கள் ஆராதனையின் போது பலியிட்டதையும் தொடர்பு படுத்துகிறது. யாத்திராகமத்தின் பல அதிகாரங்கள் கட்டிடக்கலைப் புத்தகம் போல விவரக்குறிப்புகள் அடங்கியதாய் உள்ளது. ஏனென்றால் பாவம் செய்த மனிதன் பரிசுத்த தேவனை எளிமையாக தெளிவாக எப்படி அணுகமுடியும் என்று விளக்குகிறது. சாலொமோனின் ஆலயத்தில் பல நூற்றாண்டுகளாக தொடர்ந்து செயல்பட்டு வருகிறது.

பழைய ஏற்பாட்டைக் குறித்து அவ்வளவாகத் தெரியாத மக்கள், ரோமர்கள் இயேசுவை சிலுவையில் அறைந்த பின் தான் அவரைப் பின் பிற்றியவர்கள் அவரை தேவ ஆட்டுக்குட்டி என்று கண்டுகொண்டனர்

என்று சிலர் என்னிடம் கருத்து தெரிவித்தனர். யோவான் ஸ்நானனோ இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியம் ஆரம்பிக்கும் போதே இக்கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார். அப்போஸ்தலர்கள் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளையும் யோவான் ஸ்நானனையும் இணைத்துக் கூறும்போது இயேசுவின் மரணத்தையும் சாலொமோனின் ஆலயத்தில் பலிகொடுக்கப்பட்ட பலகோடிக்கணக்கான மிருகங்களையும் இணைத்துக் கூறுகின்றனர் (ஏசாயா 53; 1 பேதுரு 1:18,19; 2:23,24 ; II கொரி 5:21).

சாட்சி

யோவான் ஸ்நானனின் வாழ்க்கையைப் படித்து முடிக்குமுன் அவரிடமிருந்து நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய மற்றொரு முக்கியமான கருத்து, அவர் சாட்சியாக இருந்தார் என்பதே. இயேசு கூறினார்: எருசலேமிலும் யூதேயா முழுவதிலும், சமாரியாவிலும், பூமியின் கடைசி பரியந்தமும் எனக்குச் சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள் (அப் 1:8).

சாட்சி என்றால் என்ன? சாட்சி என்பது ஒரு மனிதனின் அனுபவத்தை அல்லது கண்டறிந்ததை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் பொறுப்பை உணர்ந்து கொள்வது. நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதை விட, சாட்சி என்பது நாம் யார் எனும் பொறுப்பை உணர்த்துவதே என்றாலும் நாம் கவனித்ததையும் அனுபவித்ததையும் உள்ளடக்கியதே சாட்சியாகும்.

நீதிமன்றத்தில் உங்களை சாட்சியாக வர கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள் என்று கற்பனை செய்துகொள்ளுங்கள். நீங்கள் சாட்சிக் கூண்டில் ஏற்றப்பட்டபின் நீ என்ன அனுபவித்தாய் என்ன கவனித்தாய் என்ற பல கேள்விகள் உங்களிடம் கேட்கப்படும். நீங்கள் எதையும் சொல்ல மறுத்தால் அதை நீதிமன்றம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா? நான் என் வாழ்க்கையில் வெறும் சாட்சியாக மட்டும் இருந்து கொள்கிறேன்' என்றால் நீதிமன்றம் ஒத்துக் கொள்ளுமா? நீ பேசவேண்டும் என்று கட்டளையிடும்; அல்லது கீழ்ப்படியாததால் நீதிமன்றத்தை அவமதித்தாய் என்று குற்றம்சாட்டப் படுவாய். சாட்சி கூறுபவன் தன் அனுபவத்தைக் குறித்துப் பேச வேண்டும்.

யோவான் ஸ்நானனின் வல்லமையுள்ள போதனைகள் அவனை இருட்டறையில் கொண்டு சேர்த்தன. அந்நாட்டின் சீர்கெட்ட இராஜா தவறு செய்தபோது தைரியமாய்ச் சுட்டிக்காட்டினார். அவருடைய சாட்சியே அவரை அவ்வாறு பேசவைத்தது. அவர் தம் எடுத்துக் காட்டின்மூலம் சாட்சியாக இருப்பது என்ன என்பது பற்றி வேறொரு வகையில் கூறுகிறார். மார்ட்டிர் (martyr) என்ற கிரேக்க பதமே 'சாட்சி' என்று மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவருடைய உண்மையான சாட்சி நாம் பசிக்கோ, தாகத்துக்கோ மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதற்கோ அல்லாமல் நீதிக்காகவும், ஆண்டவரின் நாம மகிமைக்காகவும் சாட்சியாக வாழ வேண்டும் என்று போதிக்கிறது.

கிருபையும் சத்தியமும்

இந்த சவிசேஷத்தின் முகவுரையில் நாம்; “எப்படியெனில் நியாயப் பிரமாணம் மோசேயின் மூலமாய்க் கொடுக்கப்பட்டது. கிருபையும் சத்தியமும் இயேசு கிறிஸ்து மூலமாய் உண்டாயின” (1:17) என்று வாசிக்கிறோம்.

இதன் அர்த்தம் என்ன? கிருபை என்பது சேரிஸ் (charis) என்ற கிரேக்க பதமாகும். இந்தக் கிருபை நம் வாழ்வில் வேலை செய்யும் போது அதற்கு கரிஸ்மா (charisma) அல்லது கரிஸ்மாட்டா (charismata) என்றழைக்கப்படுகிறது. கடவுளின் கிருபை என்பது தகுதியில்லாத நமக்கு தேவன் அருளும் ஆசீர்வாதமும் கருணையுமே ஆகும். நாம் தேவனிடத்திலிருந்து எதையும் பெறத் தகுதியற்றவர்கள். ஆகவே தேவன் நமக்கு அருளும் எல்லா நன்மையும் அவருடைய கிருபையேயாகும்.

தகுதியற்ற நமக்கு தேவன் அருளிய கிருபை தேவனின் வல்லமையாகவும் உள்ளது. தேவனின் ஆற்றலே கிருபையாகும். “தேவன் நம்மில் நமக்குள் செய்யும் வேலையே கிருபையாகும்” நம் உதவி எதுவுமின்றி நம் விசுவாசத்தினால் மாத்திரம் தேவன் நமக்குள் செய்யும் அற்புதமான கிரியையே மறுபிறப்பாகும். ஆண்டவரின் கிருபையில்லாமல் அவர் சித்தம் நம் வாழ்வில் எதுவும் செய்யமுடியாது என்பது மற்றொரு கருத்தாகும்.

நாம் தேவன் நோக்கி, ‘என்னால் முடியாது’ என்று சொல்கிறோம். தேவன் சொல்கிறார்: “எனக்குத் தெரியும் ஆனால் என்னால் முடியும். ஆகவே உன் வாழ்வை சரியான வழியில் என்னோடு இணைத்தால் என்னிடமிருந்து ஆற்றலைப் பெற்றுக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் உன்னால் செய்யமுடியும். ஆகவே நீ யாராயிருந்தாலும் எப்படியிருந்தாலும் சரி, உன்னால் முடிந்தாலும் சரி, முடியாவிட்டாலும் சரி, அது ஒரு பெரிய காரியமே அல்ல. நான் யார், என்னால் என்ன செய்ய செய்யமுடியும் என்பதுதான் விஷயமே. ஆகவே உன்னை என்னோடு இணைத்துக் கொள். என்னிடம் வா. நான் உன்னை உருவாக்கி ஆற்றல் கொடுத்து நான் நீ எப்படி இருக்க வேண்டும், என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேனோ அதன்படி உருவாக்குவேன். என்னைப் பின்பற்றி வா. இதெல்லாம் சத்தியம் என்பதை நான் உனக்கு நிரூபிப்பேன்.”

அநேக மக்கள் இயேசுவைப் பின்பற்ற நினைத்து, அதனால் தங்கள் வாழ்வில் செயல்படுத்த வேண்டிய முழுமையான மாறுதலைப்

பற்றியோசிக்கும் போது, 'என்னால் அதைச் செய்யவே முடியாது. என்னால் அப்படி வாழ முடியாது, என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் சொல்வது சரிதான், உங்களால் அப்படி வாழமுடியாது, செய்ய முடியாது - எந்த மனிதனாலும் முடியாது - தேவனுடைய கிருபையிருந்தால் மட்டுமே முடியும். தேவனுடைய கிருபை கொடுக்கப்பட்டால் அவர்களுக்கு முடியும். இதையே பதினைந்தாம் வசனத் திலிருந்து பதினேழு வசனங்கள் வரை கூறுகிறது. அவருடைய பரி பூரணத்தினால் நாம் எல்லாரும் கிருபை மேல் கிருபை பெற்றோம். ஒரு நல்ல மொழி பெயர்ப்பாளர் சொல்கிறார்: 'ஓன்றன் மேல் ஒன்றான ஆசீர்வாதம்' என்று. 'கிருபைக்காக கிருபை' என்ற வார்த்தையின் அர்த்தம் 'கிருபையின் மேல் கிருபை' என்பதாகும்.

இது ஒரு சிறந்த நற்செய்தி: மோசே மூலமாக சட்டங்களைப் பெற்றுக்கொண்டோம். ஆனால் கிருபையையும் சத்தியத்தையும் இயேசுவிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டோம். மோசேமூலமாக தேவன் தம் ஜனங்களுக்கு அரிய பல சத்தியங்களை பெரிய வெளிப்பாட்டை மாம்சமான நித்திய வார்த்தையின் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். நம் வாழ்வில் அந்த சத்தியத்தைக் கைக்கொள்ள வியக்கத்தக்க கிருபையும் தந்துள்ளார். இயேசுவைப் பின்பற்றினவர்கள் மேல் பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்திறங்கின போது ஏற்பட்ட அதி அற்புதமான சம்பவம் அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் என்ற புத்தகத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. 'அவர்களெல்லார்மேலும் பூரண கிருபை உண்டாயிருந்தது' (அப் 4:33).

பெந்தெகொஸ்தே அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட யூதவிசுவாசிகள் அதற்கு முனையே திருமறையை வைத்திருந்தனர். அவர்களுக்கு மோசே மூலமாக தேவனின் சட்டங்கள் கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. பல நாற்றாண்டுகளாக, தாங்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று மோசே காட்டிய சத்தியத்தை அனுபவித்திருந்தனர். ஆனால் அந்த சத்தியத்தை தங்கள் வாழ்க்கையில் கைக்கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லாமலிருந்தது. ஆகவே தான் பழைய ஏற்பாட்டு விசுவாசிகளின் வாழ்க்கை நாம் பின்பற்றும்படியாக அல்லாமல் எச்சரிப்புண்டாக்கும்படி உள்ளது (1 கொரி 10:11).

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலைப் போன்ற புதிய ஏற்பாட்டின் ஆசிரியர்கள், நியாயப்பிரமாணம் கூர்மையான முனை போன்று நாம் பாவத்தையும், நேர்மை யற்ற தன்மையையும் உணர்த்திக்கொண்டிருக்கிறது (ரோ 3:19,20) என்று எழுதுகின்றனர். யாக்கோபு, தேவனின் வார்த்தை

கண்ணாடி போன்றது. ஒவ்வொரு நாளும் நாம் கண்ணாடியைப் பார்க்கும்போது நம் சுபாவ முகத்தைப் பார்க்கிறோம் (யாக் 1:22,25) ஆனால் நாம் நேர்மையற்றதையும் சுபாவ முகத்தையும் பார்க்கும்போது நம் சீர்கெட்ட குணத்தை நேராக்கும் வல்லமை நமக்கில்லை. ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் சத்திய வசனமாகிய கண்ணாடியில் நம் சுபாவ முகத்தை பார்க்கும் போது அதைச் சரிசெய்வது யார்? அதாவது நம் வாழ்வை சரி செய்வதற்குக் கிருபையை எங்கே தேடுவது?

இதைத்தான் யோவான் தம் முகவுரையில் கிருபையின் மேல் கிருபை பெற்றுக் கொள்வோம் என்று நமக்கு கூறுகிறார். இதுவே நற்செய்தி: சட்டங்கள் மோசேயின் மூலமாய்க் கொடுக்கப்பட்டன. “கிருபையும் சத்தியமும் இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய் உண்டாயின.”

வந்து பார்

யோவான் ஸ்நானன் இயேசுவை தேவ ஆட்டுக்குட்டி என்று அறிமுகப்படுத்திய போது அவருடன் அவரின் சீஷர்கள் இரண்டுபேர் இருந்தனர் என்று வாசிக்கிறோம். அவர்களில் ஒருவர் அந்திரேயா. மற்றொரு சீஷன் யார் என்று நமக்குச் சொல்லப்படவில்லை. அந்த மற்றொருவர் இந்த சவிசேஷத்தின் ஆசிரியராகிய யோவானாக இருக்கலாம் என்று வேத அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அதற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு.

‘அந்திரேயா முதலில் தன் சகோதரனாகிய சிமியோனைக் கண்டான்’ என்று நாம் வாசிக்கிறோம். தன் சகோதரனைக் கண்டு கொண்டது முதலில் அந்திரேயா தான் என்று கிரேக்கவார்த்தைகள் கூறுகிறது. யோவானுக்கும் ஒரு சகோதரன் இருந்தான். இந்த இரண்டு சகோதரர்களும் மீன் பிடிக்கும் தொழிலில் பங்குதாரராக இருந்தனர். ‘அந்திரேயா முதலில் தன் சகோதரனாகிய சிமியோனை (பின்னாளில் பேதுரு என்றழைக்கப் பட்டவர்) இயேசுவிடம் அறிமுகப்படுத்துகிறார் என்பதே கிரேக்க வார்த்தைகளின் முக்கிய அர்த்தமாகும்.

வேத அறிஞர்கள் மற்றொரு சீஷன் யோவான்தான் என்று நம்புவதற்கு இரண்டாவது காரணம்: இச் சவிசேஷத்தின் ஆசிரியர் இந்த சவிசேஷத்தில் தம்மைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் பொதுவாக ‘இயேசுவுக்கு அன்பான சீஷன்’ என்றே எழுதுகிறார். அவர் எழுதும் விதத்தைப் பார்க்கும்போது இவரே யோவான் ஸ்நானனின் மற்றொரு சீஷனும் பின்னாளில் இயேசுவின் அப்போஸ்தலனுமாகிய யோவான் என்று தெரிகிறது.

இந்த இரண்டு சீஷர்களையும் இயேசுவைப் பின்பற்றும்படி யோவான்

கூறுகிறார். நாம் வாசிக்கிறோம்: “இயேசு திரும்பி அவர்கள் பின் செல்லுகிறதைக் கண்டு: என்ன தேடுகிறீர்கள் என்றார். அதற்கு அவர்கள்: ரபீ, நீர் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர் என்று கேட்டார்கள். (ரபீ என்பதற்கு போதகரே என்று அர்த்தம்). அவர்: வந்து பாருங்கள் என்றார்” தொடர்ந்து நாம் வாசிக்கிறோம்: “அவர்கள் வந்து அவர் தங்கியிருந்த இடத்தைக் கண்டு அவருடன் தங்கினார்கள்” (1:35-39).

நான் ஏற்கெனவே இந்த சவிசேஷத்தின் அறிமுகத்தில் குறிப்பிட்டது போல யோவான் பல ஆழமான கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார். யோவான் ஸ்நானனின் சீஷர்கள் இருவரும் இயேசுவைப் பின்பற்றி கேள்வி கேட்டபோது, அதன் பதிலாக வந்து பாருங்கள் என்று இயேசு கூறுகிறார் ‘உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? என்ற ஒரு ஆழமான கேள்வி கேட்கப்பட்டது. தேவன் நம்மைத் தேர்ந்தெடுக்கும் மக்களாக படைத்துள்ளார். மனிதனுடைய சுதந்தரமான சிந்தனை தேவனுக்கு மிகவும் முக்கியம். இந்த சுதந்தரத்தை ஒருபோதும் அவர் பறிக்கமாட்டார். ஏனெனில் அவர் மனிதனுக்கு தேர்ந்தெடுக்கும் சுதந்திரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

நம் இருதயத்தின் விருப்பத்தை ஆண்டவர் நிறைவேற்றுவார் என்ற பெரிய வாக்குத்தத்தை சங்கீதம் தருகிறது (சங் 37:4). ஒப்புக் கொடுத்த பல விசுவாசிகள் தேவன் தங்கள் வாழ்க்கையில் கொடுத்த இந்த மிகப்பெரிய வாக்குத்தத்தை ஞானமாய் சுதந்தரித்துக் கொள்கின்றனர். அதே நேரத்தில் இந்த வசனம் ஒரு அறைகூவல் விடுப்பதாயும் உள்ளது. இந்த வசனம் ஒரு கேள்வியையும் எழுப்புகிறது. “நம் இருதயத்தின் விருப்பங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுவார்” மோசமான வாழ்க்கை முறையை நீ கைக்கொள்ள விரும்புகிறாயா? ஒருவேளை அதுவே நம் தேவையாக இருக்குமாயின் நாம் அந்த மாதிரியான வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையும் உண்டு. நாம் தேர்ந்தெடுக்கும் வாழ்க்கை வாழ நேர்ந்தால் அதற்குரிய பலனை நாம் அனுபவிக்க வேண்டும்.

ஒரு கவிஞர் கூறுகிறார்: ‘சீக்கரமாகவோ அல்லது தாமதமாகவோ ஒரு மனிதன் அமர்ந்து விளைவுகளைக் குறித்து சிந்திக்க வேண்டும்” இந்த வார்த்தைகள் மிகவும் உண்மையானவை. இயேசு தம் போதனையில் நம் வினைகளின் பலன்களைக் குறித்து கூறியுள்ளார். ‘வாழ்க்கை என்பது பல விளைவுகளைக் கொண்டது. நாம் ஒவ்வொரு விருந்தை உண்டு அதன் பலனை விரைவிலோ அல்லது தாமதமாகவோ பெற்றுக் கொள்வோம். இது மிகவும் முக்கியமான கேள்வியை உருவாக்குகிறது. ‘உனக்கு என்ன வேண்டும், உன் இருதயத்தின் விருப்பம் என்ன?

இந்த மனிதர்கள் இயேசுவிடம் கேட்டது மிகவும் யதார்த்தமான கேள்வியாகும். “போதகரே நீர் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்? என்ற கேள்விதான் கேட்கப்பட்டது. நான் கூறுவது என்னவென்றால் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கையில் உங்கள் போதனை ஒவ்வொரு நாளும் என்ன வேலைசெய்கிறது? ஒவ்வொரு போதகரும் இந்த வார்த்தைகளைப் செதுக்கியோ அல்லது சட்டம் போட்டோ தாங்கள் படிக்கும் அறையில் சுவற்றில் மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும். ‘போதகரே நீர் எங்கே தங்கியிருக்கிறீர்?’ நாம் இவ்வுலகில் அனுதினமும் வாழும் வாழ்க்கையே நாம் போதிக்கும் மிக முக்கியமான போதனையாயிருக்கிறது.

இயேசு இந்த மனிதர்களிடம் கேட்ட கேள்வியை நாமும் தொடர்ந்து மையப்படுத்தி தேவனின் வார்த்தைக்குள் வரும்போது உனக்கு என்ன வேண்டும் என்ற கேள்வி ஒரு சினமூட்டுவதாகவும் அறிவு மிகுந்த கேள்வியாகவும் உள்ளது. இந்தக் கேள்விக்குச் சரியான பதில் நம் இரட்சகரும் கர்த்தருமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றி நடக்கும்போது நம் வாழ்க்கையின் தரம் ஆற்றல் வாய்ந்ததாய் மாறும்.

அந்த மனிதர் இருவரும் செயல்பாடுடைய மனிதர்கள். அவர்கள் வியாபாரிகள். அவர்கள் இயேசுவின் போதனையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதில் ஆவலுள்ளவர்களாய் இருந்தனர். அவர்கள் அவரைச் சந்தித்து அந்த கேள்வியைக் கேட்டபோது அவர்கள் அவரிடம், ரபீ, பாரும், எங்களுக்குக் கரும்பலகை வேத அறிவு வேண்டாம். கரும்பலகையில் அழகாய்த் தோன்றும் ஏதாவது அல்லது வேதஅறிவு உள்ள புத்தகமோ வேண்டாம். எங்களுக்குக் என்ன தெரியவேண்டுமென்பது ஒவ்வொரு நாளும் நாங்கள் எங்கு வசிக்க வேண்டும்? நீர் கூறுவதை எங்கள் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்த முடியுமா, என்பதே.

அவர்களைப் போலவே இயேசுவும் செயல்பாடுடையவராய் இருந்தார். ஏனெனில் அவர்கள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவுடன் ‘வந்து பாருங்கள்’ என்று அழைப்பு விடுத்தார். பிறகு அந்த அழகான வார்த்தைகளைப் படிக்கிறோம். அவர்கள் வந்து அவர் எங்கு வசிக்கிறார் என்று பார்த்து அவரோடு தங்கினர். நான் அறிமுகத்தில் கூறியது போல இந்த அறிக்கை நமக்கு தொடர்ந்து கூறுகிறது – அவர்கள் அவருக்காக வாழ்ந்தார்கள் என்று. திருமறையிலும் பரம்பரிய ஆலய சரித்திரத்திலும், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவருக்காக மரித்தனர். ஏனென்றால் அவர்கள் ஒப்புக்கொடுத்து அவர் எங்கு எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை கண்டு கொண்டதாலேயே அவ்வாறு செய்யமுடிந்தது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

நான் கவனித்தபடி யோவான் நம்மை விசுவாசிக்க மட்டும் சொல்ல

வில்லை. விசுவாசிப்பதின் அர்த்தம் என்ன என்பதையும் விளக்குகிறார். அதைக் குறிக்கும் ஒரு பெரிய எடுத்துக்காட்டு இங்கு உள்ளது. விசுவாசம் என்பது 'வந்து பார்க்க' ஒப்புக்கொடுப்பதே. வந்து இயேசுவோடு நடப்பதே. எப்படி வாழ வேண்டும் என்று அவரிடம் காட்டச் சொல்வதே, அதன்படியே நாம் வாழ நமக்கு கிருபைதரும்படிக்கேட்பதே.

நீங்கள் அதைச் செய்திருக்கிறீர்கள்? உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவிடம் வந்து நீர் எனக்கு வேண்டும் ஆண்டவரே! நான் உம்மைப் பின்பற்றவேண்டும். உம்மைப் பின்பற்ற எனக்கு கிருபை தாரும். நான் வந்து பார்க்க - நீர் இவ்வுலகிற்குக் கொண்டு வந்த சத்தியங்களை அறிந்துகொள்ளவும் அதை என் வாழ்க்கையில் கைக்கொள்ளவும், அதை என் வாழ்வில் அனுதினமும் கிரியை செய்யவும் கிருபை தாரும். அது என்னில் வேலை செய்கிறதை நான் நிரூபிக்க வேண்டும். இயேசு இந்த அறைகூவலை எல்லோருக்கும் விடுக்கிறார்: 'வந்து பாருங்கள்'.

யோவான் சவிசேஷத்தைத் தொடர்ந்து படிக்கும் போது மற்ற இரண்டு கேள்விகளுக்கான விடைகளையும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இயேசு என்பவர் யார்? ஜீவன் என்றால் என்ன? வாழ்க்கையென்பது இதுவே: வாழ்க்கையென்பது தரமானது. அந்த தரமுடைய வாழ்க்கையின் விளைவாக மனிதர்கள் இயேசுவே தேவ ஆட்டுக்குட்டி என்று உணர்ந்து அவரிடம் வந்து, பின் அவரைப் பின்பற்ற தங்களை ஒப்புக்கொடுத்து அதன்மூலம் அவர் அவர்கள் வாழ்க்கையின் உண்மை நிலையைக் காட்டும்போது இயேசுவின்மூலம் வரும் கிருபையும் சத்தியமும் எவ்வளவு உண்மையானது என கண்டுகொள்வீர்கள்.

யோவான் சவிசேஷத்தை என்னோடு தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்று உங்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறேன். இந்த சவிசேஷத்தை பெரிதாக்கி ஒன்றாக படிக்கும்போது, அதிகாரம் அதிகாரமாய் வசனம் வசனமாய் படிக்கும்போது இயேசு என்பவர் யார், விசுவாசம் என்றால் என்ன, ஜீவன் என்றால் என்ன, என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

“மறுபிறப்பு: என்ன, ஏன், எப்படி?”

“முன்றாம்நாளிலே கலிலேயாவிலுள்ள கானா ஊரிலே ஒரு கல்யாணம் நடந்தது; இயேசுவின் தாயும் அங்கிருந்தாள். இயேசுவும் அவருடைய சீஷரும் அந்தக் கல்யாணத்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். திராட்சரசங்குறைவுபட்ட போது இயேசுவின் தாய் அவரை நோக்கி: அவர்களுக்குத் திராட்சரசம் இல்லை என்றார். அதற்கு இயேசு: ‘ஸ்திரீயே, எனக்கும் உனக்கும் என்ன, என் வேளை இன்னும் வரவில்லை’, என்றார். அவருடைய தாய் வேலைக்காரரை நோக்கி: ‘அவர் உங்களுக்கு என்ன சொல்லுகிறாரோ, அதன்படி செய்யுங்கள்’ என்றாள்.

“பூதர்கள் தங்களைச் சுத்திகரிக்கும் முறைமையின்படியே, ஒவ்வொன்று இரண்டு முன்று குடம் (80 லிருந்து 120 லிட்டர்) தண்ணீர் கொள்ளத்தக்க ஆறு கற்சாடிகள் அங்கே வைத்திருந்தது. இயேசு வேலைக்காரரை நோக்கி: ‘ஜாடிகளிலே தண்ணீர் நிரப்புங்கள்’ என்றார்: அவர்கள் அவைகளை நிறைய நிரப்பினார்கள். அவர் அவர்களை நோக்கி. ‘நீங்கள் இப்பொழுது மொண்டு, பந்தி விசாரிப்புக்காரனிடத்தில் கொண்டு போங்கள்’ என்றார்; அவர்கள் கொண்டு போனார்கள்.

“அந்தத் திராட்சரசம் எங்கேயிருந்து வந்ததென்று தண்ணீரை மொண்ட வேலைக்காரருக்குத் தெரிந்ததேயன்றி பந்தி விசாரிப்புக் காரனுக்குத் தெரியாததினால், அவன் திராட்சரசமாய் மாறின தண்ணீரை ருசிபார்த்தபோது, மணவாளனை அழைத்து, எந்த மனுஷனும் முன்பு நல்ல திராட்சரசத்தைக் கொடுத்து, ஜனங்கள் திருப்தியடைந்த பின்பு, ருசி குறைந்ததைக் கொடுப்பான், நீரோ நல்ல ரசத்தை இதுவரைக்கும் வைத்திருந்தீரே என்றான்.

“இவ்விதமாக இயேசு இந்த முதலாம் அற்புதத்தைக் கலிலேயா விலுள்ள கானா ஊரிலே செய்து, தம்முடைய மகிமையை வெளிப்படுத்தினார்; அவருடைய சீஷர்கள் அவரிடத்தில் விசுவாசம் வைத்தார்கள்.”

இச்சுவிசேஷத்தை எழுதின நோக்கத்தைக் குறித்து யோவான் கூறும்போது, இயேசு செய்த அற்புதங்களையும் அடையாளங்களையும் பற்றியதான அறிக்கையைக் கொடுக்கும்போது மக்கள் அவைகள் மூலம் இயேசுவே கிறிஸ்து, தேவகுமாரன் என்று அறிந்து கொள்வார்கள் என்று நம்பினார். இதை நாமும் விசுவாசிக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். ஏனெனில் நாம் இதை விசுவாசித்தால் நித்திய ஜீவனை அடைய முடியும் என்று அவர் நம்பினார். இயேசு செய்த அற்புதங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்த போது இயேசு கானாவூர் கல்யாணத்திற்குச் சென்று தண்ணீரை திராட்சரசமாக மாற்றியதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

திருமறையில் திராட்சரசம் என்பது மகிழ்ச்சியின் அடையாளம். இந்த அற்புதத்தைக் குறித்த சம்பவம் அற்புதம் மட்டுமல்ல; அருமையான

உவமைக்கதையாகவும் உள்ளது. நான் ஏற்கெனவே கூறியபடி இதை உவமை என்று கூறுகிறேனே தவிர உண்மை கதை அல்ல என்று கூறவில்லை. உவமை என்பது கதையில் வரும் மக்கள், இடம், பொருள் அழகான அர்த்தமுடையதாய் நமக்கு போதனையூட்டுவதாகவோ அல்லது ஆவிக்குரிய குறிப்புகளைக் கொடுப்பதாகவோ இருக்கும்.

இந்த உவமைக் கதை இச்சுவிசேஷத்தின் கருத்தைக் கூறுகிறது: இயேசுவுக்கு சரியான முறையில் செவிகொடுத்தால் அவர்கள் மறுபிறப்பை அடைவார்கள் அல்லது ஆவியில் பிறப்பார்கள் என யோவான் சொல்லுகிறார். இந்த உவமைக் கதை அதைப் போன்றதே. இந்த மிகப்பெரிய அற்புதம் மறுபிறப்பைப் பற்றிய உவமையாக உள்ளது.

இந்த மறுபிறப்பின் முதல் படியாக மரியாள் இயேசுவிடம் வந்து, ‘அவர்களுக்குத் திராட்சரசம் இல்லை’ என்று கூறுகிறார். அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி அல்லது மெய்யான சந்தோஷமில்லை என்று கூறுவதற்கு உவமையாக்கப் பட்டுள்ளது. ஏன் அவர்களுக்கு சந்தோஷமில்லை என்பதற்கு அந்த வேளையில் தேவபிள்ளைகள் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததேயாகும். ஏனெனில் அப்போது ரோமர்களின் கடுமையான ஆட்சியின் கீழ் இருந்தார்கள்.

இன்று நமக்கு இந்த அற்புதம் கூறுவது என்னவென்றால், முதல் படியாக நான் இன்னும் மறுபிறப்படையவில்லை என்று பாவ அறிக்கை செய்வதேயாகும். மறுபிறப்படைந்தவர்களைக் குறித்து வேதம் கூறும் விளக்கம் இதோ: “ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் புதுசிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, எல்லாம் புதிதாயின. இவையெல்லாம் தேவனாலே உண்டாயிருக்கிறது (இது தேவன் செய்வது)” (II கொரி 5:17).

ஆவியின் கனிகளைக் குறித்துப் பார்க்கும்போது, அல்லது மறுபிறப் படைந்தவர்களின் நிறைவான வாழ்வைக் காணும் போது, நீங்கள், “இது என்னைக் குறித்தல்லவோ கூறுகிறது” என்று சொல்லாம். (கலா 5:22,23; யோ 10:10) உவமையாக சொல்லப் போனால் ‘என்னிடம் திராட்சரசம் இல்லை’ என்று பாவஅறிக்கை செய்வோமென்றால் இந்த உவமைக்கருத்தின்படி மறுபிறப்படைய இதுவே நீங்கள் எடுக்கும் முதல்படி, திராட்சரசம் இல்லை, மெய்யான சந்தோஷம் இல்லை. அதாவது, மறுபிறப்படையவில்லை என்று பாவஅறிக்கை செய்.

இந்த மறுபிறப்பு உவமையின் இரண்டாவதுபடியாக, இயேசு வேலைக்காரரை நோக்கி 80 லிட்டர் கொள்ளளவு உள்ள கற்ஜாடிகளை தண்ணீரால் நிரப்பச் சொல்கிறார். திருமறையில், தண்ணீர் என்பது திருமறையையே குறிக்கும் (எபே 5:26)

நம் வாழ்வில் இத்தகைய அற்புதங்களைச் செய்ய தேவன் தம் வார்த்தையைப் பிரதிநிதியாகப் பயன்படுத்துகிறார். எடுத்துக்காட்டாக அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எழுதுகிறார்: “விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும்” (ரோ 10:17). புதுப்பிறப்பு என்பது உடல்சார்ந்த பிறப்பைப் போன்றது என்கிறார் பேதுரு. இப்பிறப்பில் விதை, முட்டை, இணைதல், கருவில் வளர்தல், பிரசவம், வளர்ச்சி, உருவாதல் என்று காண்கிறோம் ஆவிக்குரிய பிறப்பில் விதை, முட்டை போன்ற இவையெல்லாம் தேவனின் வார்த்தை என்கிறார் பேதுரு (1 பேது 1:23) கற்ஜாடியை தண்ணீரினால் நிரப்பும் இரண்டாவதுபடி, மறுபடியும் பிறப்பது குறித்ததே என்று நான் நம்புகிறேன். நீ மறுப்பிறப்படையவில்லை என்று பாவ அறிக்கை செய்து, நீ மேலேயிருந்து மறுபடி பிறக்க விரும்பினால் உன் பாத்திரத்தை, எண்ணத்தை, வாழ்க்கையை தேவனின் வார்த்தைகளால் நிரப்பு.

இதுவே சிறிய வேதாகம கல்லூரியைத் துவங்க எனக்குள் பாராமாயிருந்தது. ஜனங்கள் தேவ வார்த்தையைக் கேட்டவுடன், வார்த்தையைக் அவர்களுக்குள்ளாகச் செல்கிறது. தங்கள் ‘பாத்திரத்தை’ தேவ வசனத்தினால் நிரப்பும்போது மறுபிறப்படைகின்றனர். ஏனென்றால் விசுவாசம் கேள்வியினால் வரும். திருமறையே புதியபிறப்பைக் கொடுக்கும் விதை போன்றது. ஆகவே நீ மறுபிறப்படைய வேண்டுமென்றால் வேதவசனங்களினால் உன் பாத்திரத்தை நிரப்பு, சிந்தனைகளை நிரப்பு, இதயத்தை நிரப்பு, உன் வாழ்வை நிரப்பு. இவ் உவமையில் சொல்லப்பட்ட இரண்டாம்படி இதுவே.

இந்த உவமையின் மூன்றாம்படி எதுவென்றால், மரியாள் வேலைக்காரரிடம், “அவர் உங்களுக்கு என்ன சொல்கிறாரோ அதன்படி செய்யுங்கள்” என்பது. இதை நாம் மூன்றாம்படியைக் கடைப்பிடிக்கும்போது நம் பாத்திரத்தை தேவ வார்த்தை என்ற தண்ணீரால் நிரப்பிக்கொண்டே “அவர் என்ன சொல்கிறாரோ அதைச் செய்ய வேண்டும்!”

நீ வேதத்தைப் படிக்கும்போது தேவனுடைய வார்த்தைகள் ஜீவன் தரும் வார்த்தைகளாய் மாற முக்கிய காரணம் அது எனத்தெரிந்து கொண்டு நீ என்ன செய்கிறாய், என்பதைப் பொறுத்தது. விதைப்பவன் நீதிக்கதையில், கண்டபடி, நம் வாழ்வில் விதைக்கப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிவோமென்றால் நல்ல பலன் கொடுக்கிறவர்களாயிருப்போம் (லூக் 8:15).

உன் இதயத்தை, சிந்தனையை தேவவார்த்தைகளால் நிரப்பும் போது உனக்குள் எதையாவது செய்யும்படிக் கூறி தேவ சத்தம் கேட்கும் போது உடனே செய். ஒருவேளை உன் பாத்திரத்தை தேவ வார்த்தைகளால் நிரப்பும்போது பரிசுத்த ஆவியானவர், நீ தவறாக ஏதாவது

செய்யும்போது உன்னை கண்டித்து உணர்த்தி ‘உடனே அதை நிறுத்து’ என்பார். இப்படி நடை பெறும்போது உடனே நீ கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

மறுபிறப்பு உவமையின் நான்காவது படி: நீ முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் படிகளை முடித்தபின் அற்புதமாய் திராட்சரசமாக மாறின தண்ணீரை எடுத்து பறிமாறச் செய்வதே. ‘துல்லியமாக தண்ணீர் எப்போது திராட்சரசமாக மாறியது?’ என்று கேட்டால் இந்த அற்புதம் வேலைக்காரர்களை விசுவாசத்தோடு தண்ணீரை எடுத்து பறிமாரியபோது அவர் திராட்சரசமாக மாற்றினார்.

இந்த உவமையின் செய்தி என்னவென்றால்: ஜீவிக்கும் கிறிஸ்து உன் தண்ணீரை திராட்சரசமாக மாற்றும்போது இந்த அற்புதத்தை மற்றவர் களோடு பகிர்ந்துகொள். உன் மறுபிறப்பின் அனுபவமாக மற்றவர்களோடு உள்ள உறவில் வித்தியாசம் இருக்க வேண்டும். நீ உண்மையில் மறுபிறப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்றிருந்தால் உன் மனைவிக்கு அது தெரியுமா? உன் கணவனுக்கு அது தெரியுமா? உன் பெற்றொருக்குத் தெரியுமா? உன் பிள்ளைகளுக்குத் தெளிவாக தெரியுமா? உன்னோடு பணிபுரிபவர்களுக்கு அது தெரியுமா?

உன் பிறப்பின் அனுபவம் உன்னை மாத்திரம் மாற்றுவதோடு உன்னைச் சுற்றியுள்ள உறவினர்களையும் மாற்றும். பரிமாரியபோது தண்ணீர் திராட்சரசமாய் மாறியதுபோல நம் புதியவாழ்வை உறவினர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது இந்த அற்புதத்தின் நோக்கம் சீராக்கப்படுகிறது. இந்த அற்புதத்தின் உவமை இயேசுவுக்கும் அவர் வார்த்தைகளுக்கும் செவி கொடுக்கும் போது கிடைக்கும் மறுபிறப்பின் அனுபவத்தைக் கூறுகிறது.

இந்த அற்புதத்தில் உவமை மட்டுமல்ல ஒரு வெளிப்பாடும் உள்ளது. ஒருமுறை மறுபிறப்படைந்து விட்டால், மறுபடி மறுபடி பிறக்க வேண்டுமா என்ற சிந்தனை உனக்குள் வரும் நேரங்கள் அநேகம். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் நீ இன்னொரு மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைய வேண்டிய அவசியமில்லை. உன் புதியபிறப்பைக் குறித்து வெளிப்பாடோ அல்லது புதிப்பிப்பதோ வேண்டுமானால் ஏற்படலாம். மேல் அறை சம்பாஷணையில் இயேசு பேதுருவை நோக்கி, நீங்கள் முழுகின மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்திருந்து உங்கள் கால்கள் இவ்வுலகில் நடந்ததினால் அழகாயிருந்தால் இன்னொரு முறை முழுகவேண்டியதில்லை. கால்களை மாத்திரம் கழுவ வேண்டிய தாயிருக்கும் (யோ 13:10).

உனக்கு ஒரு வெளிப்பாடு வேண்டும் என்கிறபோது இயேசுவின் இந்த அழகான அற்புதத்தில் உள்ள ஒரு கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்திக்

கொள். முதல்படி: உன்னிடத்தில் திராட்சரசம் இல்லை என்பதை பாவ அறிக்கை செய் (சங் 51:12). எனக்கு வேண்டிய மகிழ்ச்சி வெகு காலமாய் எனக்கில்லை. என் சந்தோஷத்தை நான் இழந்துவிட்டேன். என்னிடம் திராட்சரசம் இல்லை என்று தேவனை நோக்கி அறிக்கையிடு. இரண்டாம்படி: உன் பாத்திரத்தை ஆண்டவர் வார்த்தைகளால் நிரப்பு. எங்காவது சென்று உன்னை ஓடுக்கு. உன் சிந்தனைகளையும் இதயத்தையும் ஆண்டவரின் வார்த்தையால் நிரப்பு.

மூன்றாம் படி: மேற்சொன்னவைகளைச் செய்து ஆண்டவரின் சத்தத்திற்காக காத்திரு. 'அவர் செய்' என்றோ தம் விரலை நீட்டி ஏதாவதுதொன்றில் வைத்து 'நீ இதனைச் செய்யாதே' என்று கூறுவார். உன்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாரோ அதனைச் செய். இப்படிச் செய்யும்போது ஆவிக்குரிய புதுப் பித்தலை உனக்குள் உணர்வாய். நான்காம் படி: உன் தனிப்பட்ட வெளிப்பாடு உன் வாழ்வில் சம்பந்தப்பட்ட அனைவருக்கும் ஆசீர்வாதமாக பயன்படும்படி இருக்க தேவனைக்கேள். இந்த நான்கு படிகளையும் நீ நிறைவேற்றும்போது கிறிஸ்துவில் உன் வாழ்வு புதுப்பிக்கப்படுதலை நீ கண்டுகொள்வாய்.

இந்த அற்புதத்தின் உடனடி விளைவாக, முதல் தடவையாக, சீஷர்கள் இயேசுவை விசுவாசிக்க ஆரம்பித்தனர். அவர்கள் அவரிடம் 'நீர் எங்கு தங்கியிருக்கிறீர்' என்று கேட்டதற்கு அவர் 'வந்து பாருங்கள்' என்றழைத்ததே விசுவாச பிரயாணத்தின் துவக்கமாக இருந்தது. ஆயினும் அவர்கள் தண்ணீர் திராட்சரசமாய் மாறியதைக் கண்டதும்தான் முதலில் விசுவாசித்தார்கள் என்று யோவான் தெளிவாக கூறியுள்ளார். இச்சுவிசேஷத்தின்படி அவர்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றிய போது 'விசுவாசம் என்றால் என்ன' என்ற வெளிப்பாட்டைத் தொடர்ந்து அனுபவித்து வந்தனர். மற்றொரு விசுவாச உருவகத்தை நாம் அதிகாரம் இரண்டில் காண்கிறோம். இந்த அதிகாரத்தின் முடிவில் இயேசு எருசலேமிலிருக்கும் போது செய்த அநேக அற்புதங்களைக் கண்டு ஜனங்கள் இவரை விசுவாசித்தார்கள். இயேசு எல்லாரையும் அறிந்திருந்தபடியால் அவர்களை நம்பி இணங்கவில்லை. மனுஷருள்ளத்திலி ருப்பதை அவர் அறிந்திருந்தபடியால், மனுஷரைக் குறித்து ஒருவரும் அவருக்கு சாட்சி கொடுக்க வேண்டியதாயிருக்கவில்லை (யோ 2:23-25).

'விசுவாசம் என்றால் என்ன' என்ற கேள்விக்கு வேறொரு ஆர்வமுட்டும் விடை உண்டு. விசுவாசம் என்றால் என்ன என்பதை விசுவாசமென்றால் எது அல்ல எனக் கூறி விளக்க வேண்டும். அற்புதத்தைக் கண்டதால் இந்த மக்கள் விசுவாசித்தனர். அற்புதத்தைக் கண்டால் யார் தான்

நம்பாமலிருப்பார்கள். இயேசுவின் நம்பத்தக்க அதிகாரப்பூர்வமான சீஷர்களும் அற்புதத்தைக் கண்டபின் அவரை விசுவாசித்தார்கள் அல்லவா?

இந்த எதிர்மாறான உருவகத்தில் விசுவாசம் இருவழி பாதையாக உள்ளது. விசுவாசம் என்பது விசுவாசி ஒருவன் கிறிஸ்துவோடு செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தம், கிறிஸ்து விசுவாசிகளோடு செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தமாகும். என்னைப் பின்பற்றுங்கள் நான் உங்களை உருவாக்குவேன் (மத் 4:19) இதுவே கிறிஸ்து வேலைசெய்யும் விசுவாச பாதையாக உள்ளது. அவரைப் பின்பற்ற ஒப்பந்தம் செய்கிறோம். அவர் உன் வாழ்க்கையை உருவாக்க ஒப்பந்தம் செய்கிறார். இங்கு பார்க்கும்போது ஜனங்கள் அவரை விசுவாசித்தார்கள். அந்த விசுவாசம் புத்திசாலித்தனமான ஒப்பந்தமாக இருந்ததே தவிர இதயத்திலிருந்து வந்த ஒப்பந்தமல்ல. இயேசு அவர்களிடம் ஒரு ஒப்பந்தத்தையும் செய்யவில்லை, ஏனென்றால் அவர்கள் அவரோடு எந்த ஒரு ஒப்பந்தமும் செய்து கொள்ளவில்லை. (யோ 20:29; ரோ 10:9).

இந்த அதிகாரத்தில் இயேசு தேவாலயத்தைச் சுத்திகரித்தது பற்றி யோவான் கூறுகிறார். இந்த தேவாலய சுத்திகரிப்பு மற்ற சுவிசேஷத்திலும் காணப்படுகிறது. மற்ற சுவிசேஷத்தில் இச்சம்பவம் இறுதியில் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. ஆனால் யோவான் துவக்கத்திலேயே வைத்துள்ளார். இந்தத் தெளிவான முரண்பாட்டை தீர்க்க ஒரே வழி - ஒருவேளை தேவாலய சுத்திகரிப்பு இரண்டு முறை இருந்திருக்கலாம் என்பதுதான். மற்றொரு காரணம் லூக்காவைப் போல யோவானுக்கும் சரித்திர சம்பவங்களின் குறிப்பு இல்லாதிருந்திருக்கலாம். இயேசுவைப் பற்றி அவரின் அடிப்படை மையமான கருத்தெல்லாம் அவர் கிறிஸ்து, தேவகுமாரன் என்பதாகும்.

தேவாலய சுத்திகரிப்பு சம்பவம் இயேசு கிறிஸ்துதான் என்பதை நிரூபிக்கும் அடையாளமாக உள்ளது என்று யோவான் கூறுகிறார். இயேசு தம்மை தேவன் என்றும் மேசியா என்றும் கூறும்போது மத குருக்கள் 'நீர் என்ன அடையாளத்தை எங்களுக்குக் காட்டப் போகிறீர்' என்று கேட்டார்கள். இதே போல வேறொரு சம்பவத்தில் அவர்கள் அடையாளத்தைக் கேட்டபோது இயேசு: "இந்தப் பொல்லாத விபச்சாரச் சந்ததியார் அடையாளத்தைத் தேடுகிறார்கள். நான் ஒரு அடையாளத்தைத் தவிர வேறெதுவும்' கொடுக்கப்போகிறதில்லை. இந்த ஆலயத்தை (சரீரமாகிய ஆலயத்தை) இடித்துப் போடுங்கள். மூன்று நாளைக்குள்ளே இதை மறுபடியும் எழுப்புவேன்" என்று கூறுகிறார். (மத் 12:39-41).

அவர் மரித்து உயிர்த்தெழுந்தபின், அவர் சீஷர்கள் பழைய

ஏற்பாட்டில் தீர்க்கதரிசிகள் அவர் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து கூறியதையும் பதினாறாம் சங்கீதத்தையும் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுரு பிரசங்கித்ததையும் நினைவு கூர்ந்தனர். இயேசு கூறிய இந்த அறிக்கையையும் நினைவுகூர்ந்தனர் (2:19-22) தேவாலய சத்திகரிப்பின் மூலம் இயேசு முக்கிய அடையாளத்தைத் தருகிறார் என்றும், யோவான் இயேசுவே கிறிஸ்து, தேவகுமாரன் என்று மீண்டும் வலியுறுத்தி சொல்லி நம்மை விசுவாசிக்கச் சொல்கிறார்.

சுருக்கமாகப் பார்க்கும்போது இரண்டாம் அதிகாரத்தில் இயேசு என்பவர் யார் எனக் காண்கிறோம். இயேசு நம் தண்ணீரை திராட்சரசமாக மாற்றக் கூடியவர். நீ உன் பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கொண்டு இயேசுவண்டைவா. அவர், தண்ணீரைப் போல இருக்கும் உன் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கொண்டு அவற்றை திராட்சரசமாக மாற்றுவார். உன் எல்லா பெலவீனங்களோடும் நீ இயேசுவண்டை வரலாம். நீ இயேசுவை உன் வாழ்க்கையில் வரவேற்கும்போது தண்ணீரைப் போன்ற உன் பெலவீனங்களை மெய்யான சந்தோஷமான திராட்சரசமாக மாற்றுவார்.

இந்த அற்புதத்தைப் பல வழிகளில் பயன்படுத்தலாம். தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்க அல்லது போதிக்க நாம் இதை பயன் படுத்தலாம். எனக்கு மிகவும் பிரியமான பேராசிரியரான டாக்டர் ஜே. வர்னன் மகஜி 1952 ஆம் வருடம் மாணவர்களான எங்களோடு இதைப் பகிர்ந்துகொண்டார். அவர் நாலாயிரம் மக்களுக்கும் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பிரசங்கித்தவர். அவர் இவ்வாறு கூறுவார்: சில நேரங்களில் நான் தரும் செய்தியை தேவன் தந்ததாக விசுவாசிப்பேன். ஆனால் உண்மையைச் சொன்னால் அது மிகவும் சாதாரண செய்திதான். தண்ணீரைப் போன்றது. ஆனால் ஆண்டவர் என்னிடம் கூறுவார்: 'அந்தச் செய்தியைக் கொடு, மகஜி செய்தியைக் கொடு' என்று. நான் பிரசங்க பீடத்தில் ஏழுமுன் அவர் செய்தியைத் தொட தண்ணீர் திராட்சரசமாக மாறிவிடுகிறது. இதை அவர் எப்படிச் செய்கிறார் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் அவர் செய்கிறார்.'

டாக்டர் மகஜி துடிப்பான இளம் போதகர்களிடம், ஆண்டவர் உனக்குச் செய்தியைக் கொடுக்கும்போது அதை மற்றவர்க்கு கொடுத்து விடு. நீ அதை தண்ணீராகத் தான் நினைப்பாய். ஆனால் அதைப் பிரசாங்கி, செய்தியைக் கொடு. நீ அந்த தண்ணீரைக் கொடுக்கும் போது பலிபீடத்துக்கும் நீ அமர்ந்த இருக்கைக்கும் நடுவே தேவன் அந்தச் செய்தியைத் தொட்டு தண்ணீரை திராட்சரசமாக மாற்றுவார்." 1952 ல் அது உண்மை என்று நானும் கண்டிருக்கிறேன். இரண்டாம் அதிகாரத்தில் இயேசு பல வகையான தண்ணீரை திராட்சரசமாக மாற்றுவார்.

நாம் இரண்டாம் அதிகாரத்தில் பார்த்த விசுவாசம் என்பது என்ன? விசுவாசம் என்பது புதுப்பிறப்புக்கு அல்லது வெளிப்படுத்தலுக்கு மேற்சொன்ன படிகளைப் பின்பற்றுவதுதான். தேவனிடம் உண்மையாய் இருந்து திராட்சரசம் இல்லை என்று பாவ அறிக்கை செய்ய வேண்டும். மறுபடியும் பிறக்க, சந்தோஷத்தின் ஆவி வேண்டும், வெளிப்பாடு வேண்டும் என்று கேள். உன் பாத்திரத்தை ஆண்டவர் வார்த்தையால் நிரப்பு. ஆண்டவர் வார்த்தைகளோடு அதிக நேரம் செலவிடு. நீ திருமறையைப் படிக்கும் போது உன்னை என்ன செய்ய சொல்லுகிறாரோ அதனை செய். உன் தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய வெளிப்பாட்டை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்துகொள். திருமறையையும் உன் புதிய சந்தோஷத்தையும் உன் உறவினரோடும் ஆண்டவர் உன் வாழ்வில் அனுமதிக்கும் யாவரோடும் பகிர்ந்துகொள்.

இரண்டாம் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்ட 'ஜீவன் என்றால் என்ன?'. ஜீவன் என்பது மறுபிறப்பாகும். மறுபிறப்பின் அனுபவத்தைக் குறித்து பல அதிகாரங்களை யோவான் மிக அழகாக கூறியுள்ளார். இந்த அதிகாரத்தில் ஜீவன் என்பது தண்ணீர் திராட்சரசமாக மாறுவது. இயேசு கிறிஸ்துவின் மேல் வைக்கும் விசுவாச உறவினாலே ஏற்படும் விளைவுகள் நீ அவரோடு ஒப்பந்தம் அவர் உன்னோடு ஒப்பந்தம் செய்வது. இயேசுகிறிஸ்து இருக்கும்போது உனக்கு மிக அருமையான வாழ்க்கையைத் தருவார். ஜீவன் என்பது நமது தனிப்பட்ட ஆலயம் பாவம் நிறைந்ததால் சுத்திகரிக்கப்படுகிறது.

நீ மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும்

யோவான் சுவிசேஷத்திலேயே அனைவருக்கும் மிகவும் தெரிந்தது மூன்றாம் அதிகாரமே. இந்த அதிகாரம், இயேசுவுக்கும் நிக்கொ தேமுவுக்கும் இடையே நடைபெற்ற கலந்துரையாடலே. நாம் ஒன்று சேர்ந்து இந்த அதிகாரத்தைப் படிக்கும்போது யோவான் தம்முடைய அறிமுகவுரையில் இவ்வாறு எழுதுகிறார். இதையே நான் உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஜனங்கள் இயேசுவை விசுவாசிக்கும்போது மறுபிறப்பை அடைவார்கள். அதிகாரம் இரண்டில் தண்ணீர் திராட்சரசமாக மாறியதை யோவான், இயேசு தம் முதலாம் அற்புதத்தை நிகழ்த்தியது பகுப்பிறப்புக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது என்கிறார்.

அதிகாரம் 3,4,5 இல் யோவான் மறுபிறப்பை அடைந்த தனிப்பட்ட மனிதர்களைக் குறித்துக் கூறுகிறார். முதலாவது நிக்கொதேமு. அவன் எருசலேமில் பிரபலமான போதகராயிருந்தான் என மூலமொழிகூறுகிறது. (3:10) யூத வரலாற்றாசிரியரான யோசேப்பின் சகோதரன் நிக்கொதேமு என்று பாரம்பரியம் கூறுகிறது.

நாம் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் நிக்கொதேமு மறுபிறப்படைந்ததாக வாசிக்கவில்லை. ஆனால் அவரைக்குறித்து பின்னர் கூறப்பட்டுள்ளது. இச்சுவிசேஷத்தின் நடுவில் படிக்கும்போது நிக்கொதேமு சனகீமுக்கு எதிராக இயேசுவுக்குப் பாதுகாப்பாக இருந்ததைப் படிக்கிறோம். இச்சுவிசேஷத்தின் முடிவில் இயேசுவின் அடக்கத்தில் தைரியமாக நிக்கொதேமு கலந்து கொண்டதாகப் படிக்கிறோம். (7:50; 19:39). நிக்கொதேமு மறுபிறப்பு அடைந்தார். இயேசுவுக்காக தாம் இழந்ததை யெல்லாம் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக சகித்துக்கொண்டார் என்று பாரம்பரியம் கூறுகிறது.

அவர் ஒரு இராக்காலத்தில் இயேசுவினிடத்தில் வந்து சிறந்த முறையில் தங்கள் கலந்துரையாடலை 'ரபீ' என்றழைத்து துவங்குகிறார். இதுவும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. மனிதனால் அவரை நினைத்து பேசுவோமென்றால் இயேசு ஒரு தச்சர், நாசரேத்தை சேர்ந்தவர். இஸ்ரவேலின் மிகச்சிறந்த ஆசிரியர் இயேசுவிடம் வந்து 'ரபீ' என்றழைத்து. "நீர் தேவனிடத்திலிருந்து வந்த போதகர் என்று அறிந்திருக்கிறோம். ஏனெனில் ஒருவனும் தன்னுடனே தேவன் இராவிட்டால் நீர் செய்கிற இப்படிப்பட்ட அற்புதங்களைச் செய்யமாட்டான்" என்கிறார். நிக்கொதேமு இயேசுவிடம் வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. இராக்காலத்தில் அவர்

சந்தித்தது அதிகம் கவனிக்கத்தக்கது. பகலெல்லாம் கடுமையாக உழைத்து விட்டு இரவில் வந்திருக்கலாம் அல்லது தான் வந்து இயேசுவைப் பார்ப்பது யாருக்கும் தெரியாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இருக்கலாம்.

இயேசு செய்த காரியங்களால் மிகவும் கவரப்பட்டு நிக்கொதேமு இயேசுவைச் சந்திக்க வந்திருக்கலாம் என்று ஒரு முக்கிய விளக்கம் கூறுகிறது. இயேசு சொல்வதைக் கேட்க அவர் வந்தது இதனை வெளிப்படையாகக் காட்டுகிறது. இன்று நாம் இதற்கு வேறு காரணங்கள் கூறுவோமென்றால் நம்மை நாமே ஏமாற்றி கொள்பவர்களாவோம். ஜனங்கள் நம் செய்கைகளினால் கவரப்பட்டு, அதன் பின்னர் நாம் சொல்லப் போவதைக் கேட்க ஆவலுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இங்கு இயேசு வேலைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் செயலுக்குக் கொடுக்கிறார். இங்கு அந்தத் தத்துவத்தின் கனிகளைப் பாருங்கள். இங்கும் நிக்கொதேமு இயேசு செய்தவற்றைப் பார்த்து மிகவும் கவரப்பட்டவராய் அவர் மதசம்பந்தமாய் பேசுவதைக் கேட்க ஆவலோடு வந்தார். மக்கள் நம் செய்கைகளைக் கண்டு, கவரப்பட்டால் தான் நாம் மதசம்பந்தமாய் பேசுவதைக் கேட்க ஆவலுள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள்.

இப்படித்தான் இந்த இரகசிய உரையாடல் ஆரம்பிக்கிறது. நிக்கொதேமு அறிக்கையிட்டது இயேசுவை உறுதியடையச் செய்தது, பிறகு இயேசு தம் மதசம்பந்தமான உரையாடலைக் கேட்கும்படி தம் கதவைத் திறக்கிறார்: “ஒருவன் ஜலத்தினாலும் ஆவியினாலும் பிறவாவிட்டால் தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்கிறேன். மாம்சத்தினால் பிறப்பது மாம்சமாயிருக்கும் ஆவியினால் பிறப்பது ஆவியாயிருக்கும். நீங்கள் ‘மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும்’ என்று நான் உனக்குச் சொன்னதைக் குறித்து அதிசயப்பட வேண்டாம்.”

மூன்றாம் அதிகாரம் ‘புதிய பிறப்பு’ அதிகாரமாகக் கருதப்படுகிறது. ‘புதிதாய் பிறப்பது!’ இதன் உண்மையான அர்த்தம் என்ன? இந்தப் புதிய பிறப்பின் பாடத்தை நாம் அணுகும்போதே முதலில் ஒரு கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். ‘புது பிறப்பின் நோக்கம் என்ன? இப் புதிய பிறப்பு, அப்படியே முடிந்துபோகும்’ என்று இயேசு போதிக்கவில்லை என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள். இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில் மறுபிறப்பு என்பது ஒரு முடிவுக்கு வருவது. அவர் ‘மறுபடி பிறக்க வேண்டும்’ என்று மட்டும் சொல்லவில்லை நாம் ஏன் பிறக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

நாம் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும்; இல்லையென்றால் நாம் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்திற்குள் பிரவேசிக்க முடியாது. அடிப்படை உண்மை தேவனுடைய ராஜ்ஜியமே தவிர மறுபிறப்பு அல்ல. தேவனுடைய ராஜ்யம் ஒரு முடிவு. பதுபிறப்பு அந்த முடிவுக்கு வழி நடத்துவது.

நாம் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்று இயேசு சொல்கிறார். ஏனெனில் மாம்சத்தில் பிறப்பது மாம்சமே. வேதத்தில் 'மாம்சம்' என்றிருப்பது "மனித சுபாவம், தேவ சித்தத்தினாலல்ல". நம் உடல் சார்ந்த பிறப்பு நம்மை உடல் சார்ந்த படைப்புக்களாக்கியுள்ளது. உடல் சார்ந்த பிறப்பு நம்மை உலகியலுக்குத் தகுந்தவாறு நடக்கிற மிருகங்களாக்கியிருக்கலாம். நாம் ஆவிக்குரிய படைப்பாக மாற நமக்கு ஆவிக்குரிய பிறப்பு வேண்டும்.

தேவனுடைய ராஜ்யம் என்றால் என்ன? இந்தக் கேள்விக்கு விடையை நாம் பழைய ஏற்பாட்டிலும் மலைப்பிரசங்கத்திலும் காணலாம். (மத் 5-7). தேவனுடைய ராஜ்யம் தேவன் ஆளும் இடம். இதன் உண்மை இதுவே. தேவன் ஒரு இராஜாவாக தம் இடத்தை ஆளுகிறார். தேவன் உன்னை ஆளுவாரென்றால் நீ தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் ஒருவனாக இருப்பாய். நீ அவருக்கு உண்மையாய் இருப்பாய் என்றால் அவரே ராஜாதி ராஜாவும் கர்த்தாதி கர்த்தரும், நீ அவரைக் கண்டவனாக அவர் ராஜ்ஜியத்திற்குள் பிரவேசிப்பாய்.

நாம் மரித்தபின் செல்லும் பரலோகமே தேவனுடைய ராஜ்ஜியம் என்று அநேகர் நம்புகின்றனர். இயேசுவும் நிக்கொதேமுவும் நடத்திய உரையாடலின் விளக்கத்தைக் காணும்போது "நீ மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் பரலோகத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டாய்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த பிரபல வார்த்தைகளை இயேசு கூறும்போது இப்படி எதையும் குறிப்பிடவில்லை.

இயேசு நிக்கொதேமுவிடம்: 'நீ மறுபடியும் பிறவாவிட்டால் தேவன் நம்முடைய இராஜாவாயிருக்கும் உண்மையை நீ காணமுடியாது. தேவனுடைய ஐக்கியத்திற்குள் பிரவேசிக்க முடியாது. ஆனால் மறுபடியும் பிறந்தால், தேவனை நம் இராஜாவாக காண முடியும். அவருடன் நல்ல ஐக்கியம் கொண்டிருக்க முடியும். மரித்தபின் அல்ல. இப்போதே!' புது பிறப்பின் முதல் விளைவு தோமாவைப் போல அறிக்கையிட வேண்டும் 'என் ஆண்டவரே! என் தேவனே! (யோ 20:28).

அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் இதே உண்மையை "பரிசுத்த ஆவியினாலேயன்றி இயேசுவைக் கர்த்தரென்று ஒருவனும் சொல்லக்கூடா தென்று" (1 கொரி 12:13) அறிக்கையிட்டார். புதிய ஏற்பாட்டில் இயேசுவை கிறிஸ்து என்றும் மீட்பர் என்றும் அழைக்கும்போது தேவனுடைய

ராஜ்ஜியத்தில் நுழைகின்றனர். நாம் மறுபிறப்படைந்தால் அதேபோல தேவ ராஜ்ஜியத்தைப் பார்த்து அதில் பிரவேசித்து இயேசுவோடு ஐக்கியம் கொள்ளலாம். அந்த அற்புதத்தின் முதல் விளைவு நாம் மறுபிறப்படைந்தோம், உண்மையில் அவர் நம் கர்த்தரும் இராஜாவாயிருக்கிறார் என்பதே.

ஆலயத்தின் மூட்பர்களோடு சேர்ந்து நான் போதகராக பொறுப்பெடுத்து ஒரு ஓடுக்கக்கூட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தோம். நான் அவர்களுக்குச் சிறிய வேலையைக் கொடுத்தேன். இரண்டு கேள்விகளைத் தியானித்து அதன் பதிலை எழுதித் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். நான் கேட்ட முதல் கேள்வி: மத்தேயு ஆறாம் அதிகாரம் இயேசுவின் போதனையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. உங்களுடைய முன்னுரிமையை எதற்கு கொடுப்பீர்கள்? இரண்டாவது கேள்வி: உங்கள் நேரத்தை, பொருளை, சக்தியை, பாசத்தை மற்றும் வாழ்க்கையின் முக்கிய காரியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நீங்கள் கொடுக்கும் உண்மையான சரியான முன்னுரிமை என்ன?

அவர்கள் அந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் நேர்மையாக விடையளிக்கும்படி உற்சாகமூட்டினேன். அவர்களும் நேர்மையான பதில் கொடுத்தனர். நான் இந்த ஆலயத்தைத் துவக்கினேன். அநேகர் பல வருடங்களாக இதில் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். என்னுடைய போதனைகளை பலர் பல தடவை கேட்டுள்ளனர். அவர்களில் ஒருவர், 'என் வாழ்வில் முதல் தடவையாக இயேசுவே என் முதல் முன்னுரிமை, தேவனுடைய ராஜ்ஜியமே என் முதல் முன்னுரிமை. அதுவே தெளிவாக இங்கே போதிக்கப்பட்டது. இதை நான் இதுவரை பார்த்ததில்லை' என்று கூறியதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தேன். இரண்டாவது கேள்விக்குப் பதிலாக அவர், 'நான் எவ்வாறு என் நேரத்தைக் கடத்துகிறேன் என்பதற்கு நேர்மையாக சொல்ல வேண்டுமென்றால் என் வாழ்வில் மிக முக்கியமானது நான், என் மனைவி, என் பிள்ளைகள் என் ஓய்வு, பாதுகாப்பு போன்றவை. இயேசுவை என் முன்னுரிமையாக எங்கே வைப்பது என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.'

ஏறக்குறைய இதே போன்ற பதிலை அவர்கள் கொடுத்திருந்தனர். அவர்களோடு நான் யோவான் மூன்றாம் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டேன். "இயேசு கூறினார், நீங்கள் மறுபிறப்படைந்தால் தேவனை உங்கள் இராஜாவாகக் காண்பீர்கள். நீங்கள் மறுபடியும் பிறந்தால் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்திற்குள் நுழைவீர்கள் அவரே உங்கள் இராஜாவாயிருப்பார்." இதற்கு அவர் எப்போதும் உங்கள் வாழ்க்கையில்

முதலிடத்திலேயே இருப்பார் என்று அர்த்தம் அல்ல. அப்படியானால் நீங்கள் பூரணாவீர்கள். ஆனால் குறைந்தபட்சம் அவரை பார்த்தது மட்டுமல்ல அவருடைய அன்பான ஐக்கியத்திற்குள்ளும் நுழைந்திருக்கிறீர்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

இது ஒரு சவிசேஷ சபையாக இருப்பதால் இதில் இணையும் ஒவ்வொருவரும் மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்திருக்க வேண்டும். இந்த மூப்பர்களிடம், 'இங்குள்ள அநேகர் தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தை இன்றுவரை கண்டதில்லை என்று கூறியிருக்கிறீர்கள். உங்களால் அநேகர் இந்த உண்மையை இதுவரை உணரவில்லை என்றும், இந்த ராஜாதி ராஜனும், கர்த்தாதிகர்த்தருமான கிறிஸ்துவின் 'ஐக்கியத்தை உணரவில்லையென்றும்' கூறினீர்கள். தேவனுடைய ராஜ்யத்தைப் பார்ப்பதும், அதினுள் நுழைவதுமே மறுபிறப்பின் நிருபணமாகும். உங்களால் இப்போது அதைக் கூறமுடியுமா?

இயேசு நிக்கொதேமுவுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது சனகரீம் சங்கத்தின் உறுப்பினர் இயேசுவிடம் ஒரே கேள்வியை இருமுறை கேட்டனர். “எப்படி? எப்படி மறுபடியும் ஒருவன் மறுபிறப்படைய முடியும்? ஒருவன் முதிர்வயதாயிருக்கையில் தன் தாயின் கர்ப்பத்தில் இரண்டாந்தரம் பிரவேசித்துப் பிறக்கக் கூடுமோ? இயேசு இந்தக் கேள்வியினால் சற்றே சங்கடப்பட்டிருக்கலாம். அதற்குப் பதிலாக இயேசு கூறுகிறார்: “இஸ்ரவேலின் சிறந்த போதகனே, நான் சாதாரண, பொதுவான, உலகப் பிரகாரமான உருவகத்தைச் சொல்லியும் உன்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இனி ஆவிக்குரிய பிரகாரமாய் சொல்லியிருந்தால் எப்படி புரிந்து கொண்டிருப்பாய்? பிரலோகத்திலிருந்திறங்கினவரும் ரலோகத்திலிருக்கிற வருமான மனுஷ குமாரனேயல்லாமல் பரலோகத்துக்கு ஏறினவன் ஒருவனுமில்லை.”

இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லும்போது இயேசு நிக்கொதேமுவின் கண்களை உற்று நோக்கியிருந்திருக்க வேண்டும். இந்த வித்தியாசமான ரபியிடம் இயேசு தாம் பரலோகத்திலிருக்கிறவரும் என்ற வார்த்தையை கூறியபோது நிக்கொதேமு ‘எப்படி’ என்ற கேள்வியைக் கூட கேட்க வில்லை.

இயேசு நிக்கொதேமுவிற்கு எண்ணாகமத்திலுள்ள ஒரு கதையைக் கூறுகிறார்: இஸ்ரவேல் மக்கள் முரட்டாட்டமாய் முறுமுறுத்துக் கொண்டிருந்தனர், ஆண்டவருக்கு முறுமுறுப்பே பிடிக்காது என்பதால் (எண் 14:26-31; பிலி 2:14) முறுமுறுத்துக் கொண்டிருந்தவர்களைக் கடிக்க சர்ப்பத்தை அனுப்பினார். பிறகு ஆண்டவர் கருணையைக் குறித்த செய்தி அனுப்பினார். ஒரு வெண்கல சர்ப்பத்தை உண்டு பண்ணி கம்பத்தின் மூலம் தூக்கி வைத்தனர். சர்ப்பம் கடித்து விழுந்து கிடந்தவர்களுக்குக்

கருணை கொண்டார். “உங்களுக்குத் தவழ முடிந்தால் அல்லது யாராவது உங்கள் கூடாரத்தின் மையத்தில், தூக்கி வருவார்களென்றால் வெண்கல சர்ப்பமுள்ள கம்பத்தைப் பாருங்கள். அப்பொழுது சர்ப்பத்தின் கடியிலிருந்து தப்புவீர்கள்!” (எண் 21).

சிலர், வெண்கலச் சர்ப்ப கம்பத்தைப் பார்த்தால் எப்படி சர்ப்பத்தின்கடி சரியாகுமா என்று அதை நோக்கிப் பார்க்காததால் சர்ப்பத்தின் கடியினால் இறந்துபோயினர். ஆனால் சிலர் இதில் அர்த்தம் இல்லாமல் இருந்தாலும் ஒரு நம்பிக்கை மட்டும் உண்டு என்றனர். சிலரை தூக்கிவரப்பட்டனர், சிலர் தங்களை இழுத்துக்கொண்டும், தவழ்ந்து கொண்டும் வந்து வெண்கல சர்ப்பத்தை நோக்கிப் பார்த்து குணமடைந்தனர்.

பழைய ஏற்பாட்டு அற்புதங்களில் நாம் வேதத்தின் மூன்றாவது புத்தகத்தைப் படிக்கும்போதுதான் இந்த ஒரேயொரு முதல் அற்புதம் காணப்படுகிறது. இந்தக் குறிப்பில் ஆண்டவர் நிக்கொதேமுவுடன் பேசும்போது நான்கு சுவிசேஷத்தின் ஆசிரியர்களும் பதிவு செய்த அறிக்கைகளைக் குறித்து விவாதிக்கிறார். சுருக்கமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமென்றால் இயேசு இந்த வித்தியாசமான ரபியிடம், “நான் சிலுவையிலிறைப்பட வேண்டும். ஏனெனில் நான் பிதாவின் ஒரேபேரான குமாரன். தேவகுமாரனாயிருப்பதால் சிலுவை மரணத்தின் மூலம் பாவங்களின் ஒரே தீர்வு, நான் பாவத்திலிருந்து மீட்க வந்த தேவகுமாரன். நான் சிலுவையில் ஏற்றப்பட்டபின் ஜனங்கள் என்னை நோக்கிப் பார்க்கும்போது – எப்படி வெண்கல சர்ப்பத்தை நோக்கிப் பார்க்கும்போது ஜனங்கள் சர்ப்பத்தின் கடியிலிருந்து விடுபட்டார்களோ, அதுபோல விசுவாசத்துடன் பார்ப்பவர்கள் பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவார்கள். அவர்கள் பரிபூரணமாக்கப்பட்டு நித்திய ஜீவனையும் நித்திய வாழ்வையும் பெற்றுக்கொள்வார்கள்”, என்று கூறுகிறார்.

இயேசுவே இவ்வுலகில் நம் பாவங்களைப் போக்க வந்த தேவ ஆட்டுக் குட்டி என்கிறார். நம் எல்லோரையும் பாவத்திலிருந்து மீட்கத்தான் அவர் சிலுவை மரணத்தை ஏற்றுக் கொண்டு மரித்தார். இதை நிக்கொதேமுவிடம் பேசும்போது தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்: தேவன் தம்முடைய ஒரே பேரான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப் போகாமல் நித்தியஜீவனை அடையும் படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்.

‘எப்படி’ என்ற நிக்கொதேமுவின் கேள்விக்கு ஒரே வார்த்தையில் முக்கியமான பதிலைத் தருகிறார். ‘விசுவாசம்’ என்றால் ‘விசுவாசி’ என்று பொருள்படுகிறது. விசுவாசத்தைப் பற்றித்தான் எல்லா அதிகாரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விசுவாசத்திற்கான பொருளும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்த அதிகாரத்தில் வெண்கல சர்ப்பத்தை நோக்கிப் பார்த்து குண மடைந்ததே விசுவாசத்தின் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதே போன்று விசுவாசத்தின் சிறிய செய்கையாக நீயும் நானும் சிலுவையிலிறையப்பட்ட இயேசுவை நோக்கி, “நீர் ஒரே பேறானா தேவகுமாரன் என்று விசுவாசிக்கிறோம். இயேசுவை எங்களை பாவங்களிலிருந்து மீட்க வந்த இரட்சகர் என்று விசுவாசிக்கிறோம். உம் குமாரனே எங்கள் தனிப்பட்ட மீட்பர் என்று நம்புகிறேன்” என்று கூறவேண்டும்.

இயேசு நிக்கொதேமுவிடம், “நீ, நான், யாராயிருந்தாலும் சரி மறுபிறப்படைய வேண்டும்,” என்று கூறுகிறார். மறுபிறப்பில் பங்கெடுக்கும் நாம் இந்தப் பெரிய அற்புதங்களையும் விசுவாசிக்க வேண்டும். இயேசு நம் பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்று விசுவாசிக்க வேண்டும்.

புது பிறப்பில் தேவனின் பங்கைக் குறித்து உனக்கும் ஒன்றும் தெரியாது. உன்னை இவ்வுலகிற்குள் கொண்டு வர மேற்கொண்ட மருத்துவ முயற்சி பற்றி உனக்கு தெரியாது. நீ இயற்கையான பிறப்பை அனுபவித்திருப்பாய். அது உனக்கு நிகழ்ந்தது. நீ பிறந்து விட்டாய். நாம் ஆவிக்குள் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டும் என்று இயேசு போதித்துள்ளார். நமக்கு நாமே ஆவிக்குரிய பிறப்பை கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர் ஒருபோதும் சொல்லியதில்லை.

மறுபிறப்பை காற்றுக்கு ஒப்பிடுகிறார். காற்றின் சத்தத்தைக் கேட்கிறோம். ஆனால் பார்க்க முடியாது. ஒரு பெரிய தூறாவளி வரும்போது வானிலை நிபுணர்கள் கூட காற்று எந்தத் திசையில் வீசும் என்று சரியாகக் கணித்து கூறமுடியாது என்று ஒப்புக்கொள்கின்றனர். இயேசு ஒரு உருவகத்தின் மூலம் கூறுகிறார். ‘ஆவிக்குள் பிறந்த எல்லோரும்’ என்று. நம் புதுபிறப்பில் கடவுள் பங்கு என்ன என்பதோ மறுபடியும் பிறக்க ஆண்டவரின் பங்கு என்ன என்பதோ நமக்கு ஒருபோதும் புரியாது. நம் பங்கு மிகவும் எளிது. ஒரே வார்த்தையில் நம் பங்கை வெகுவாய்க் குறைத்துவிட்டார்: ‘விசுவாசம்!’

அவர் நிக்கொதேமுவிடம், அவரை விசுவாசிப்பன் ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படான். ஆனால் நித்திய ஜீவனை பெற்றுக் கொள்வான். விசுவாசியாதவனோ பாவத்தினால் அல்ல, ஒரே பேறான குமாரன் நாமத்தில் விசுவாசமாயிராதபடியினால் ஆக்கினைதீர்ப்புக்குட்பட்டாயிற்று (3:16-18) இதுவே இயேசு மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறிய அறிக்கையாகும். இயேசுவின் போதனைகளை நான் உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டதோடு கூடுதலாக இன்னொரு காரியம் ஒன்றையும் நான் கூறுகிறேன். இயேசு சனகரீமின் குறிப்பிட்ட அங்கத்தினர் மூலம் யூத மக்களுக்கென்று ஆவிக்குரிய

கட்டளை தருகிறார். அதன் சாரம்: நீங்கள் மறுபடியும் துவங்க வேண்டும். நீங்கள் வேறுவழியில் துவங்க வேண்டும். நீங்கள் என்னோடு துவங்க வேண்டும்!”

மூன்று கேள்விகள்.

இயேசு என்பவர் யார்? மூன்றாம் அதிகாரத்தில் இயேசு ஓரே பேறான குமாரன். நம் பாவங்களின் ஓரே பரிகாரி இயேசுவே. நம் பாவங்களிலிருந்து மீட்கக்கூடியவர். ஆண்டவருக்கு தம் ஓரே பேறான குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் தவிர வேறு தீர்வோ அல்லது மீட்பரோ கிடையாது. மூன்றாம் அதிகாரம் குறிப்பிடும் இயேசு இவரே.

இந்த அதிகாரத்தில் விசுவாசம் என்றால் என்ன? விசுவாசம் என்பது ‘பார்-வாழ்ந்து காட்டு’. இதில் வெண்கல சர்ப்பத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு ஒரு பாடலும் உண்டு. ‘பார்-வாழ்ந்துகாட்டு’ சார்லஸ் ஹடன் ஸ்பர்ஜன் என்ற மிகச் சிறந்த பிரசங்கி இந்தப் பாடல் பாடும்போது தான் மனம்மாறினர். இந்த எளிய விசுவாசத்தில் அவர் இயேசுகிறிஸ்துவின் சத்தியத்தைக் கண்டு (பார்-வாழ்ந்துகாட்டு) ஒப்புக் கொடுத்தார். இதுவே மூன்றாம் அதிகாரத்தில் காணப்படும் விசுவாசம்.

இந்த அதிகாரத்தில் ஜீவன் என்றால் என்ன எனக் காண்கிறோம். ஜீவன் என்பது மறுபிறப்பே. நாம் மறுபிறப்படையும்போது வாழ்க்கை துவங்குகிறது. தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்தைப் பார், பிறகு உள்ளே செல். ஜீவன் என்பது தேவனை நம் இராஜாவாக காண்பது. ஜீவன் என்பது தேவனின் ஐக்கியத்திற்குள் நுழைவது. அவர் உண்மையில் நம் இராஜாவாயிருக்கிறார்.

அன்பு சிநேகிதனே! இறுதியில் நான் ஒன்று உங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன். ‘நீங்கள் பாவம் நீங்க இயேசுவே ஓரே வழி என்று என்றாவது இயேசுவை நோக்கிப் பார்த்ததுண்டா? நம் பாவங்களுக்காக அவர் மரித்தார் என்று இருதயத்திலிருந்து விசுவாசித்ததுண்டா? நீ மறுபிறப்படைந்துள்ளாயா? அவரை உங்கள் வாழ்வில் இராஜாவாக கண்டிருக்கிறீர்களா? ஒரு வேளை இல்லையென்றால் நீ இந்த மூன்று அதிகாரங்களையும் மீண்டும் படித்து அவருடைய ராஜ்ஜியத்தைக் காணவும் அதில் நுழையும்படி உதவி செய்ய அவரைக் கேட்க வேண்டும்.

ஒருவேளை ஏற்கெனவே தேவனுடைய ராஜ்ஜியத்திற்குள் நுழையத் தகுதி பெற்றிருந்தால், அவரைப் பின்பற்றுபவராய் இருந்தால் உன் இரட்சிப்பை உன் வாழ்வில் சம்பந்தப்பட்ட அனைவரோடும் பகிர்ந்துகொள். மரியாள் வேலைக்காரரை நோக்கி கூறியதைப் போல நீங்கள் கீழ்ப்படிதலுள்ளவர்களாகவும் அவர் கூறுவதையே செய்யும் படியும் நான் உங்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறேன்.

**யோவான் எழுதின
சுவிசேஷம்
(அதிகாரம் 1-3)**

ஜீவனுள்ள
வார்த்தை

The Gospel of John (Ch.1-3)

Booklet - 23

Tamil

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

அதிகாரம் 1

ஜீவத்தண்ணீர்

யோவான் தம் அறிமுகவுரையில் இயேசுவுக்கு சரியான முறையில் செவிகொடுப்பவர்கள் மறுபிறப்படைவார்கள் என்று கூறியுள்ளார். இரண்டாவது அதிகாரத்தில் இதனை உவமையாகக் கூறிய யோவான், மூன்றாம் அதிகாரத்தில் இயேசுவும் நிக்கொதேமுவும் நடத்திய உரையாடலின் மூலம் மிகத் தெளிவாகத் தன் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளார்.

நான்காம் அதிகாரத்தில் சமாரியாவைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணிடம் இயேசு உரையாடியதைக் குறித்து கூறுகிறார். இயேசு யூதேயாவிலிருந்து கலிலேயாவுக்குச் சென்றார் என்ற வார்த்தைகளுடன் இந்த அதிகாரம் துவங்குகிறது. புவியியல் விளக்கம் திருமறையில் இடம் பெற்றிருந்தால் அதில் ஏதேனும் அர்த்தம் இருக்கும். ஒருவேளை புனித நாட்டிற்கு நீங்கள் பயணம் செய்வீர்களென்றால் இஸ்ரவேல் நாட்டை முழுவதுமாக கடந்து செல்ல வேண்டும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். எருசலேமிலிருந்து கலிலேயாவுக்குச் செல்ல சமாரியா வழியாகத்தான் செல்ல வேண்டும்.

யூதர்களுக்கும் சமாரியர்களுக்கும் நடுவே தவறான கருத்துக்கள் இருந்ததால் சில பாரம்பரிய யூதர்கள் கலிலேயாவுக்குச் செல்ல நேர்ந்தால் சமாரியா வழி செல்லாமல் இன்னும் அதிக கிலோமீட்டர் சுற்றிக் கொண்டு வேறுவழி செல்வர். ஆனால் இயேசுவோ எருசலேமிலிருந்து கலிலேயாவுக்குச் செல்லும்போது இதுபோன்ற சுற்று வழியைத் தேர்ந்தெடுக்காமல் சமாரியா வழியாகச் செல்கிறார். இது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். ஏனென்றால் இயேசு தம் சீடர்களுக்கு இதன் மூலம் ஒரு இடத்தைக் குறித்தோ, மக்களைக் குறித்தோ தவறான எண்ணம் கூடாது என்பதைக் காட்டுகிறார்.

இயேசு சமாரியாவின் மையப்பகுதிக்கு வந்தார். இன்று ஷிச்செம் நகரம் (shechem) என்றழைக்கப்படும் நகரத்தில் யாக்கோபுவின் கிணறு

இருந்த இடத்திற்கு வந்தார். அவருடைய சீஷர்களை உணவை வாங்கி வர ஊருக்குள் அனுப்பியிருந்தார். ஆனால் அவர்கள் உணவை வாங்கி வந்த பின் அவர் அதை மறுத்துவிட்டார். சமாரியா ஸ்திரீயிடம் பேசுவதற்காகவே அவர் தம்மை தனிமைப்படுத்திக் கொண்டார் என்று தெரிகிறது.

இயேசுவும் சமாரியா ஸ்திரீயும் பேசிய கலந்துரையாடலைப் படிக்கும் போது கலந்துரையாடல் பற்றிய நல்ல காரியங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. முதலில் இந்தக் கலந்துரையாடலுக்காக இயேசு தம்மை அர்ப்பணித்திருந்தார் என்பதைக் கவனியுங்கள். அர்ப்பணிப்பு என்னும் வார்த்தைக்குச் சரியான அர்த்தம் ‘கீழிறங்கி வருதல்’ அல்லது ‘ஒரு குறிப்பிட்ட முக்கிய காரணத்துக்காக கீழிறங்கி வருதல்’ என்பதாகும். இயேசு தம்முடைய யூத கலாச்சாரத்தின் தவறான கருத்துக்களை ஒருபுறம் தள்ளிவிட்டு இந்தக் கலந்துரையாடலுக்காக தம் சொந்த வசதிகளைக் கூட ஒரு புறம் தள்ளிவிட்டிருந்தார். அவர் அவ்விடம் வந்தது நண்பகல் வேளையாயிருந்தது என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவர் களைப்புற்றிருந்தார். அன்று அதிகமான உஷ்ணமாகவும் இருந்தது.

அவர் யாருடன் பேச நினைத்தாரோ அவளுக்காக தம் நேரத்தை ஒதுக்கி வைத்தார். அந்த ஸ்திரீயிடம் தனிமையில் தனிப்பட்ட முறையில் பேசும்போது தாம் ஒதுக்கிவைத்ததை விளக்கவும் செய்தார். நாம் யாரையாவது பேட்டி எடுக்கும்போது, அவர்களைத் தனிமையில் சந்திக்கும்போதுதான் தங்கள் உள்ளத்தின் இரகசியங்களைக் கூறுவர் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். சில நேரங்களில் பேட்டி எடுக்கும்போதோ அல்லது கலந்துரையாடும் போதோ தனிமையில் இருக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகிறது.

இயேசுவின் அறிவின் முதிர்ச்சியை நோக்கும்போது, இந்த கலந்துரையாடலில் அவரின் பகுத்தறிதலையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். கலந்துரையாடல் என்றால் என்ன? அதன் அர்த்தத்தை அப்படியே கூற வேண்டுமென்றால் “இடையில் பார்ப்பது”. அவள் பேசிய வார்த்தைகளைக் கவனித்து கேட்டு பகுத்தறிகிறார்.

இயேசு கிணற்றின் அருகே தண்ணீர் எடுக்க வந்தார். அவர் தாகமாயிருந்தார். அவளும் தாகமாயிருந்தாள். அவர், குறிப்பிடப்படும்படியாக ஒரு மதத் தலைவரிடம் (ரபியிடம்) இப்போது பேசவில்லை. ஆகவே “மறுபிறப்பு” என்ற வார்த்தையை அவர் உபயோகிக்கவில்லை. நிக்கோதேமுவிடம் கூறின அதே விஷயத்தைத்தான் இந்த ஸ்திரீயிடமும் கூறியிருப்பார். ஆனால் அதே வழியில் கூறவில்லை என்று நான் நம்புகிறேன். மறுபிறப்பின் அனுபவத்தைக் குறித்து

இந்த சமாரியப் பெண்ணுக்கு அவள் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் மறைபொருளாய் கூறியிருப்பார்.

அவர் அவளிடம் குடிக்க தண்ணீர் கேட்கும்போது உரையாடலைத் துவங்குவதற்காக அவள் உதவியை தாம் தேடுவதுபோல தம்மை வைத்துக் கொண்டார். யூத மக்கள் சமாரியர்களோடு அதுவும் சமாரியப் பெண்ணோடு பேசியது, யூதக்கலாச்சாரத்தையே உடைத்தாற்போல இருந்தது. அவள் தாகத்தை மையப்படுத்திக் கூறுகிறார். அவள் தாகத்துக்கு மறுபடியும் மறுபடியும் இந்தக் கிணற்றுக்கு வந்து தண்ணீர் மொண்டு செல்ல வேண்டும் என்ற உண்மையை அவளுக்கு எடுத்துரைக்கிறார்.

அதன் விளைவாக, அவர் “இனி ஒருக்காலும் தாகம் உண்டாகாத தண்ணீர் உனக்கு வேண்டுமா?” என்று அவளிடம் கேட்கிறார். இந்தப் பெண் ஒருவேளை குடிப்பவளாக (மது) இருந்திருப்பாளா என்று நான் அடிக்கடி எண்ணி வியந்ததுண்டு. ஏனெனில் நீங்கள் ஒருவேளை மதுவைக் குடிப்பவராக இருந்தால் புது பிறப்புக்கு இது ஒரு அறிந்த உருவகமாக இருக்கும் அல்லவா? “ஒருவன் இதைக் குடித்தால் இனி ஒருக்காலும் தாகமுண்டாகாது”

அவர் கூறியதை அவள் புரிந்துகொண்டவுடன், “எனக்கு இனி தாகமுண்டாகாமல் இருக்க அந்தத் தண்ணீரை எனக்குத் தாரும்” என்று கேட்கிறாள். இந்த நேரத்தில் இயேசு கூறுகிறார்: “உன் புருஷனை அழைத்து வா”. அவள் பதிலாக “எனக்குப் புருஷன் இல்லை” என்கிறாள். அதற்கு அவர் (அவர் பதிலை நான் சுருக்கமாக பொழிப்புரையாக கூறினால்) “நீ சொல்வது சரிதான். உனக்கு ஐந்து புருஷர் உண்டு. இப்போது இருக்கிறவன் உனக்கு புருஷன் அல்ல. இதை உள்ளபடி சொன்னாய்” என்றார்.

இயேசு இதனை வெளியே கொண்டுவந்ததன் நோக்கம் என்ன? மறுபடியுமாக இயேசு, சகேயு மனந்திரும்புதலின் போது நடந்த உரையாடலைப் போலவே இதுவும் உள்ளது. (லூக்கா 19:8,9) மனந்திரும்புதல் இல்லாமல் இவள் அந்த தண்ணீரைக் குடிக்க முடியாது. ஒருக்காலும் தாகமுண்டாகாத ஜீவத்தண்ணீரைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது.

இயேசுவின் கலந்துரையாடல் திறனை நாம் பார்க்கும்போது நான் குறிப்பிட்ட மற்ற குறிப்புகளோடு கூடுதலாக ஒன்று கூறவேண்டுமானால், இயேசு கட்டளையிடுபவராக இருந்தார். அந்த சமாரியா ஸ்திரீயிடம் பேசும்போதே அவளை நேருக்கு நேர் பார்த்தபடி அவளின் குடும்பவாழ்வைக் குறித்துக் கேட்கும்போதே தம் நிபந்தனையற்ற அன்பை வெளிப்படுத்தினார், அவளை ஏற்றுக் கொள்வதையும் காட்டினார். நாம் அளவற்ற அன்போடு

ஒருவரை ஏற்றுக்கொண்டு உரையாடும்போது, நாம் அறிவுரை கூறினால் அவர்கள் அதனை ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

அவர் அறிவுரை கூறுபவராக மட்டுமல்ல வழிநடத்துபவராகவும் இருக்கிறார். அவர் வழிநடத்தத் தெரியாதவர் அல்ல. இந்தச் சமாரியாப் பெண்ணிடம் நடந்த உரையாடலில் அவர் கூறிய அறிவுரையைச் சற்றே கவனித்துப் பாருங்கள். அவள் பாவ வாழ்க்கையை அவர் அவளுக்குச் சுட்டிக்காட்டினார். அதற்குத் தீர்வான ஜீவத்தண்ணீரையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். மிகச் சரியான நேரத்தில் அவளின் இரட்சகரிடம் அவளை வழிநடத்துகிறார். அந்த உரையாடலின் முடிவாக அவள், “கிறிஸ்து என்னப்படுகிற மேசியா வருகிறார் என்று அறிவேன், அவர் வரும்போது எல்லாவற்றையும் நமக்கு அறிவிப்பார்” என்றாள். அதற்கு இயேசு, “உன்னுடனே பேசுகிற நானே அவர் என்றார்” (4:25,26).

இந்த வார்த்தைகளின் மூலமாக இயேசு சமாரியா ஸ்திரீயை மிகத் தெளிவாக மேசியாவிடம் வழிநடத்துகிறார். தாமே அந்த மேசியா என்பதைத் தெளிவாக உரிமையுடன் சொல்கிறார். இயேசு கோரும் இந்த உரிமை யோவானின் இச்சுவிசேஷத்தில் இயேசுவே கிறிஸ்து, தேவகுமாரன் என்பதைக் கோடிட்டுக்காட்டுகிறது. இயேசு அவளிடம், “நீ தேவனுடைய ஈவையும், தாகத்துக்குத்தா என்று உன்னிடத்தில் கேட்கிறவர் இன்னார் என்பதையும் அறிந்திருந்தாயானால், நீயே அவரிடத்தில் கேட்டிருப்பாய், அவரே உனக்கு ஜீவத்தண்ணீரைக் கொடுத்திருப்பார் என்றார்.”

நீ ஜெபிக்கும் போது, ஆண்டவரிடம் பேசும்போது சர்வவல்லமையுள்ள, எங்கும் நிறைந்த ஆண்டவரிடம் என்ன கேட்பாய்? இயேசு இந்தப் பெண்ணிடம் மிகத்தெளிவாக, தானே அந்த மேசியா என்று கூறினதை அவள் அறிந்து விசுவாசித்திருந்தால் அவள் அவரிடம் நித்திய ஜீவனையும், இரட்சிப்பையும் ஒருக்காலும் தாகமெடுக்காத ஜீவத்தண்ணீரையும் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

‘நீ புருஷனை அழைத்து வா’ என்று கூறியதன் மூலம் இயேசு அவள் பாவத்தைச் சுட்டிக்காட்டி மனந்திரும்புதலின் தேவையையும் உணர்த்துகிறார். நாம் ஒருவரின் பாவத்தைச் சுட்டிக்காட்டி மனந்திரும்புதலின் அவசியத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது என்ன சொல்வார்களோ, அது போல அவளும் கூறுகிறாள். அவள் கடினமான, முரண்பாடுள்ள இறையியல் கேள்வி ஒன்றினைக் கேட்கிறாள்: “எங்கள் பிதாக்கள் இந்த மலையிலே தொழுதுகொண்டு வந்தார்கள்; நீ யூதர்களாகிய நீங்க எருசலேமிலிருக்கிற ஸ்தலத்திலே தொழுது கொள்ள வேண்டும் என்கிறீர்கள். நீர் அதைப் பற்றிக் கூறுவதென்ன?” என்றாள்.

சிலர் பாவத்தைச் சுட்டிக்காட்டி மனந்திரும்புதலின் அவசியத்தை

உணர்த்தும்போது அதனை எதிர்கொள்ள விரும்பாமல் ஒரு கடினமான கேள்வியை எழுப்புவதைப் பார்த்திருக்கிறார்களா ?

அவள் இதுபோன்ற கேள்வியைக் கேட்டவுடன், இயேசு மறுபடியும் தொடர்ந்து, அவள் நாட்களில் இந்த மதசம்பந்தமான சட்டதிட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு பேசுகிறார். இயேசு அவளிடம் “தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார். தேவனை யாரும் பெட்டிக்குள் வைத்திருக்க முடியாது. கெர்சிம் மலையிலே சமாரியர்கள் தேவனைக் காணமுடியாது. யூதர்கள் எருசலேமிலே காணமுடியாது. தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார். அவரைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர் ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுது கொள்ள வேண்டும் - எங்கிருந்தாலும்”. இயேசு இந்த வார்த்தையை அவளை நோக்கிப் பேசும்போது, அந்த சமாரியப் பெண்ணிடம் மதசட்டதிட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார் என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இந்தக் கலந்துரையாடலில் மிகவும் அழகான காரியம் என்னவென்றால், அது யோவானின் அடையாள மொழியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இச்சுவிசேஷத்தின் அறிமுகத்தில் நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டபடி அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் எழுதியதைப் படிக்கும் போது அதிலுள்ள ஆழமான கருத்துக்களை நாம் பார்க்கவேண்டும். இங்கு யோவான் அடையாள மொழியில் குறிப்பிடுவது என்னவென்றால் அந்தப் பெண்ணின் தண்ணீர்க் குடம்.

இந்த உரையாடலின் ஆரம்பத்தில் அவள் வரும்போது தாகத்தின் அடையாளமாகத் தண்ணீர்க் குடத்தைக் கொண்டு வருகிறாள். அவள் தாகம் வெறும் தண்ணீர் மட்டுமல்ல. உண்மையென்னவென்றால் அவளுக்கு ஐந்து புருஷர்கள். இப்போது அவளோடு வாழ்பவனும் அவள் புருஷன் இல்லையென்பது அவளுடைய ஆழமான தாகத்தையே குறிக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. இந்தக் கலந்துரையாடலின் துவக்கத்தில் இயேசுவிடம் தண்ணீர் பாத்திரம் இல்லாதது குறித்து மிகவும் ஆச்சரியப்படுகிறாள். தண்ணீர்க்குடம் தாகத்தின் அடையாளம் அல்லது தேவையின் அடையாளம். பாத்திரம் இல்லாத மனிதர் என்று இயேசுவை இந்தக் கலந்துரையாடல் வர்ணிக்கிறது என்று கூட கூறலாம். தாகமில்லாத மனிதர் இந்தப் பெண்ணிடம் இரட்சிப்பின் தேவையைக் குறித்துக் கூறுகிறார்.

இந்த உரையாடலில் நாம் வாசிக்கும் மிக அழகான வரிகள் என்னவென்றால் “அப்பொழுது அந்த ஸ்திரீ தன் குடத்தை வைத்துவிட்டு, ஊருக்குள்ளே போய், ஜனங்களை நோக்கி: அவரை வந்து பாருங்கள்” (28, 29) என்றாள், என்பதே.

அந்தப் பெண் மறுபிறப்படைந்ததும் இயேசு அவளை ஊழியத்துக்கு வழிநடத்துகிறார். இங்கு குறிப்பிடப்படவேண்டியது என்னவென்றால் அவள் ஊருக்குள் சென்று ஆண்களிடம் அவரைப் பார்க்கும்படி அழைத்தது.

ஏன் ஆண்கள்? அவள் அறிந்த ஆண்களிடம் என்று மிகத் தெளிவாக தெரிகிறது. ஒருவேளை அந்த ஊரில் அவள் அதிகமான ஆண்களை அறிந்திருக்கலாம். சமாரியக் கலாச்சாரப்படி பெண்கள் ஆண்களுடன் அதிகமாகப் பழக்கம் வைத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். ஒருவேளை அவள் விபச்சாரியாக இருக்கலாம் என்று யோவான் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவள் சமாரியாவில் உள்ள ஆண்களிடம் சென்று, “வந்து மெய்யான மனிதனை காணுங்கள். நான் செய்த எல்லாவற்றையும் ஒரு மனுஷன் எனக்குச் சொன்னார்; அவர் என் இதயத்தின் சிந்தனைகளைத் திறந்தார். என் இதயத்தோடு பேசினார். அப்படிப்பட்ட மனிதனை வந்து பாருங்கள் என்றார்.”

அந்த மனிதர்கள் வந்ததாக நாம் படிக்கிறோம். இந்தப் பெண்ணின் பேச்சைக் கேட்டு வந்ததால் இயேசுவைக் கவனித்தார்கள். அதற்குப்பின் அவர்கள் அவளைச் சந்தித்தபோது, “இப்போது நாங்கள் விசுவாசிக்கிறோம். உன் (அந்தப் பெண்ணின்) பேச்சைக் கேட்டு அல்ல. அவர் உபதேசத்தை நாங்களே கேட்டு, அவர் மெய்யாய்க் கிறிஸ்துவாகிய உலக இரட்சகர் என்று அறிந்து விசுவாசிக்கிறோம் என்றார்கள்” (42) உயர்ந்த எண்ணங்களை ஊட்டும் அவருடைய இந்தக் கலந்துரையாடல் பற்றிய அறிக்கையில் யோவான் நமக்கு என்ன சொல்ல வந்தாரோ அதைச் சொல்லப் போவதாக மறுபடியும் நமக்குச் சொல்கிறார். ஜனங்கள் இயேசுவுக்கு சரியான முறையில் மதிப்புகொடுக்கும்போது மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைவார்கள். இந்த அதிகாரம் சமாரியப் பெண்ணைக் குறித்தும் அவள் அழைத்து வந்த சமாரியா நாட்டு ஆண்களையும் குறித்து விளக்குகிறது.

இந்த அதிகாரத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இயேசுவின் கலந்துரையாடலில் வாழ்க்கையின் இரண்டு முக்கிய அனுபவங்களைப் பற்றி விளக்கப்பட்டிருக்கிறது: மறுபிறப்பு அடைவது, மற்றவர்களின் மறுபிறப்பிற்கு கருவியாக மாறுவது. இந்த இரண்டு மிகப் பெரிய அனுபவங்களையும் இயேசு இந்தப் பெண்ணிற்கு உவமை மூலமாக விளக்குகிறார். முக்கியமாக அவர், பெண்ணே, நான் கொடுக்கும் தண்ணீரைக் குடிக்கிறவனுக்கோ ஒருக்காலும் தாகமுண்டாகாது; நான் அவனுக்குக் கொடுக்கும் தண்ணீர் அவனுக்குள்ளே நித்திய ஜீவகாலமாய் ஊறுகிற நீருற்றாயிருக்கும், என்றார்.

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், நீ மறுபிறப்படைவதோடு எப்போதும் தாகமுண்டாகாத தண்ணீரைக் குடிப்பது மட்டுமல்ல, நீ நீருற்றாக மாறுவாய். மற்ற ஜனங்கள் வந்து தங்கள் தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு மறுபிறப்படைய வழிகாட்டியாகவும் இருப்பாய். இவையெல்லாம் அந்தப் பெண்ணுக்கு சம்பவித்தது. ஒருமுறை மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்தாள்.

உடனே சமாரியா எங்கும் சென்று அந்த மனிதர்களைக் கிறிஸ்துவிடம் அழைத்து வந்தாள்.

நாற்பத்திரண்டு வசனங்கள் அடங்கிய இந்த நீண்ட கலந்துரையாடலைப் படிக்கும்போது நமக்குள் மீண்டும் அந்தக் கேள்விகளைக் கேட்போம். இயேசு என்பவர் யார்? இந்தக் கலந்துரையாடலில் இயேசு என்பவர் ஜீவத்தண்ணீர். எல்லா மனிதர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளில் ஒன்று, தாகம், நம் தாகத்தைத் தீர்த்துக் விடும் ஜீவத்தண்ணீர் கிறிஸ்துவே.

இந்தக் கலந்துரையாடலில் விசுவாசம் என்றால் என்ன? இயேசு இந்தப் பெண்ணிடம், “உன்னிடம் பேசுபவர் இன்னார் என்பதை நீ அறிந்திருந்தால், தேவனின் ஈவை நீ அறிந்திருந்தால் நீயே அவரிடம் கேட்டிருப்பாய்” என்று கூறியதில் நமக்கு ஒரு பதில் உண்டு. விசுவாசம் என்பது நீ தேவனிடம் ஏதாவது கேட்கும் போது, கணக்கற்ற வழிகளையும் அளவில்லாத வல்லமையும் கொண்ட அண்ட சாராசரங்களின் தேவனிடத்தில் கேட்கிறாய் என்பதை நீ உணர்வதே. இந்தக் கலந்துரையாடல் ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ என்ற கேள்விக்கு மற்றொரு விடை தருகிறது. ஒவ்வொரு முறையும் நாம் ஒரு டம்ளர் நிறைய தண்ணீர் குடிக்கிறோம். நாம் கையில் ஏந்தியிருக்கும் அந்த ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் நம் தாகத்தைத் தீர்த்துவிடும் என்று விசுவாசிக்கிறோம். நாம் அந்தத் தண்ணீரைப் பருகும்போது விசுவாசத்தின் உண்மையைத்தான் காட்டுகிறோம். அதுபோல அநேகர் இயேசுவை விசுவாசித்தால், தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என் நம்புகின்றனர். ஆனால் அந்த ஜீவத்தண்ணீரை விசுவாசத்துடன் பருகுவதில்லை.

இயேசு அந்தப் பெண்ணிடம் ஜீவத்தண்ணீர் வேண்டுமென்றால் உன் புருஷனை அழைத்து வா என்கிறார். விசுவாசம் என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கு இதில் இன்னுமொரு விடை உண்டு. விசுவாசத்தின் விளைவாக மனந்திரும்புதல் இருக்க வேண்டும். யோவானின் சுவிசேஷத்தில் வரும் எல்லா கலந்துரையாடல்களிலும், மற்ற சுவிசேஷத்தின் ஆசிரியர்களும் மனந்திரும்புதல் இல்லாமல் இரட்சிப்பில்லை என்கின்றனர். தலைவனும் ஐசுவரியவானுமாயிருந்த சகேயுவுடன் இயேசு உரையாடும்போது கூட அவன் தான் இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைக் கூறுமுன்னரே மனந்திரும்புதலின் அவசியத்தைக் குறித்து இயேசு ஆலோசனை கூறுகிறார். (லூக் 18:18-23; 19:8,9).

இந்தக் கலந்துரையாடலைப் படிக்கும்போதே ‘ஜீவன் என்பது என்ன?’ என்ற முன்றாவது கேள்வியைக் கேட்க வேண்டும். ஜீவன் என்பது இரண்டு மிகப்பெரிய அனுபவங்களை அனுபவிப்பது. நாம் நமக்குள்ளே மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைவது, மற்றவர்களின் மறுபிறப்பிற்குக் கருவிகளாக அமைவது. ஜீவன் என்பது நம் தண்ணீர்க்குடத்தை விட்டு விட்டு வருவது (4:28). நம் எல்லோருக்குமே தாகமோ அல்லது

தேவைகளோ இருக்கும். நற்செய்தி கூறுவது என்னவென்றால் நாம் மறுபிறப்படையும் போது நம் தண்ணீர்க் குடங்களை – அதாவது நம் தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள கையாண்ட பழைய வழிகளை விட்டு விட்டு – நம் வாழ்க்கைத் தாகங்கள் தீர்ந்தவுடன் நாம் மற்றவர்கள் தண்ணீர் அருந்தும் பாத்திரங்களாக, அவர்களை மறுபிறப்படையச் செய்பவர்களாக மாறுவதேயாம்.

உங்கள் தாகம் தணிந்துவிட்டதா? இயேசு ஒருவரே உங்கள் தாகத்தைத் தீர்க்க வல்லவர் என்று விசுவாசித்ததுண்டா? ஆனால் விசுவாசமின்றி ஜீவத்தண்ணீரை அருந்தினாயா? இந்தப் பெரிய சந்தோஷத்தை ஒருவேளை அனுபவியாமல் இருந்தால் உன் பாவத்திலிருந்து மனந்திரும்பு. உன் பழைய தண்ணீர்க் குடத்தைப் பின்னாக தள்ளிவிட்டு இயேசுவே உன் ஜீவத்தண்ணீர் என்று ஏற்றுக்கொள். நீ மறுபிறப்படைந்திருந்தால் அவரே உன் ஜீவஊற்றுத் தண்ணீர். உன் சமூகத்திலும் உன் கலாச்சாரத்திலும் கீழானவனாகக் கருதப்படுபவனாக இருந்தாலும், நீ மற்றவர்களோடு நற்செய்தியைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது இரண்டாவது சந்தோஷத்தை அனுபவிப்பாய். அதுவே என் ஜெபமுமாகும்.

அதிகாரம் 2

அவருடைய அறுப்புக் காலம்

இப்போது நான், இயேசுவுக்கும் சமாரியா ஸ்திரீக்கும் நடந்த கலந்துரையாடலின் முடிவில் அவளை இயேசு எதிர்கொண்ட விதத்தையும் அவளை அப்போஸ்தலர்கள் எதிர்கொண்ட விதத்தையும் விளக்கும் வசனத்தை பார்க்க விரும்புகிறேன். (யோ 4:27-42). இருபத்தியேழாம் வசனத்தின் துவக்கத்தில் நாம் வாசிக்கிறோம்: “அத்தருணத்தில் அவருடைய சீஷர்கள் வந்து, அவர் ஸ்திரீயுடனே பேசுகிறதைப் பற்றி ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆகிலும் என்ன தேடுகிறீரென்றாவது, ஏன் அவளுடனே பேசுகிறீரென்றாவது, ஒருவனும் கேட்கவில்லை, அப்பொழுது அந்த ஸ்திரீ, தன் குடத்தை வைத்துவிட்டு, ஊருக்குள்ளே போய், ஜனங்களை நோக்கி: ‘நான் செய்த எல்லாவற்றையும் ஒரு மனுஷன் எனக்குச் சொன்னார்; அவரை வந்து பாருங்கள்; அவர் கிறிஸ்துதானோ என்றான்’. அப்பொழுது அவர்கள் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு அவரிடத்தில் வந்தார்கள்.”

“இப்படி நடக்கையில் சீஷர்கள் அவரை நோக்கி: ரபீ, போஜனம் பண்ணும் என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அதற்கு அவர்: நான் புசிப்பதற்கு நீங்கள் அறியாத ஒரு போஜனம் எனக்கு உண்டு என்றார். அப்பொழுது சீஷர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து: யாராவது அவருக்குப் போஜனம்

கொண்டு வந்திருப்பானோ என்றார்கள். இயேசு அவர்களை நோக்கி: நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின் படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது. அறுப்புக்காலம் வருகிறதற்கு இன்னும் நாலுமாதம் செல்லும் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறதில்லையா? இதோ, வயல்நிலங்கள் இப்பொழுதே அறுப்புக்கு விளைந்திருக்கிறதென்று உங்கள் கண்களை ஏறெடுத்துப்பாருங்கள் என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். விதைக்கிறவனும் அறுக்கிறவனுமாகிய இருவரும் ஒருமித்துச் சந்தோஷப்படத்தக்கதாக, அறுக்கிறவன் கூலியை வாங்கி, நித்திய ஜீவனுக்காகப் பலனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறான். விதைக்கிறவன் ஒருவன் அறுக்கிறவன் ஒருவன் என்கிற மெய்யான வழக்கச்சொல் இதினாலே விளங்குகிறது. நீங்கள் பிரயாசப்பட்டுப் பயரிடாததை அறுக்க நான் உங்களை அனுப்பினேன், மற்றவர்கள் பிரயாசப்பட்டார்கள், அவர்களுடைய பிரயாசத்தின் பலனை நீங்கள் பெற்றீர்கள் என்றார்.”

“நான் செய்த எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொன்னார் என்று சாட்சி சொன்ன அந்த ஸ்திரீயினுடைய வார்த்தையினிமித்தம் அந்த ஊரிலுள்ள சமாரியாவில் அநேகர் அவர்மேல் விசுவாசமுள்ளவர்களானார்கள். சமாரியர்கள் அவரிடத்தில் வந்து, தங்களிடத்தில் தங்க வேண்டுமென்று அவரை வேண்டிக் கொண்டார்கள்; அவர் இரண்டு நாள் அங்கே தங்கினார். அப்பொழுது அவருடைய உபதேசத்தினிமித்தம் இன்னும் அநேகம்பேர் விசுவாசித்து, அந்த ஸ்திரீயை நோக்கி: உன் சொல்லினிமித்தம் அல்ல, அவருடைய உபதேசத்தை நாங்களே கேட்டு, அவர் மெய்யாய்க் கிறிஸ்துவாகிய உலகரட்சகர் என்று அறிந்து விசுவாசிக்கிறோம் என்றார்கள்.”

சீஷர்கள் திரும்பி வந்த போது, இயேசு அந்தப் பெண்ணிடம், அதுவும் சமாரிய தேசத்துப் பெண்ணிடம் பேசுகிறதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஆகிலும் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர் என்றோ அல்லது இந்தப் பெண்ணிடம் ஏன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறீர் என்று கேட்பதற்கு யாரும் துணியவில்லை. இயேசு நிக்கொதேமு மற்றும் சமாரியப் பெண் போன்றவர்களிடம் கலந்துரையாடியதன் உண்மை என்னவென்றால் அவருக்கு சரியான பகுத்தறியும் குணம் இருந்தது.

இங்கு இயேசுவின் பகுத்தறியும் குணத்தையும் அப்போஸ்தலர்களின் குணத்தையும் சற்றே ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். அப்போஸ்தலர்கள் என்ன கண்டனர்? அவர்கள் சமாரியா தேசத்துப் பெண்ணை, மற்றவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்ட பெண்ணை, மற்றவர்கள் கேள்விக் குறியோடு பார்க்கும் பெண்ணாக அல்லது பாவப்பட்ட பெண்ணாகப் பார்த்தார்கள். ஆனால் இயேசு என்ன பார்த்தார்? அவர் தாகமாயிருந்த பெண்ணைப் பார்த்தார். மறுபிறப்பின் அனுபவத்தைப் பெற தயாராயிருந்த பெண்ணைப் பார்த்தார். அவருக்காக சமாரியா நாடெங்கும் சென்றடையும் பெண்ணைப் பார்த்தார்.

அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவை உணவருந்த சொல்லி வேண்டிக் கொண்டனர். அவர் இந்த சிறந்த மிகப் பெரிய வாக்கியத்தைப் பதிலாக தருகிறார்: ‘நான் புகிப்பதற்கு நீங்கள் அறியாத போஜனம் ஒன்றுண்டு’. வேறு யாராவது உணவைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர்கள் அப்படியே அர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டனர். இயேசு தொடர்ந்து இன்னுமொரு சிறந்த வாக்கியத்தைக் கூறுகிறார்: “நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது”

இச் சுவிசேஷத்தில் இயேசு ஊழியத்தை நிறைவேற்றும் மனிதனாக இருந்தார். ஊழியம் என்றால் என்ன என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார். பலமுறை பிதா தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறாரோ என்ற வார்த்தையைச் சொல்வதைச் சற்றே கவனித்துப் பாருங்கள். அவர் கூறுகிறார்: “பகற் காலமிருக்கு மட்டும் நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டும்; ஒருவனும் கிரியை செய்யக்கூடாத இராக்காலம் வருகிறது” (9:4) இங்கு அவர் கூறுகிறார்: “நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது.” (4:34).

அவர் மூன்று வருட காலம் மக்கள் மத்தியில் ஊழியம் செய்து முடித்தபின் அவர் பிதாவை நோக்கி ஜெபிக்கிறார்: “பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன். நான் செய்யும்படி நீர் நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” (17:4). அவர் சிலுவையில் நம் இரட்சிப்பை நிறைவேற்றின போது அவரின் கடைசிவார்த்தை வெற்றியின் மிகப்பெரிய முடிக்காமாயிருந்தது: “எல்லாம் முடிந்தது” (19:30).

ஆண்டவரின் இந்த ஊழிய அறிக்கை, ஆண்டவர் நமக்கு கொடுத்த வேலைகள் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொரு நாளும் சரியாய் செய்து முடிக்க அறைகூவல் விடுக்கிறது. இயேசு மிக முக்கியமான அறிக்கையாக, சுவிசேஷ ஊழியத்தின் ஆற்றலை, நாம் அவர் சீடர்களாக மாற அவர் நமக்கு ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறார். இதனை அவர் சமாரியாவைக் கடந்து செல்லும்போது யாக்கோபு கிணற்றருகே நிகழ்த்திய ஆற்றல் வாழ்ந்த கலந்துரையாடலைத் தொடர்ந்து வரும் வசனங்களில் காணப்படுகிறது.

விதைப்பதும் அறுக்கிறதும்

நாம் இப்போது இயேசு சமாரியப் பெண்ணிடம் உரையாடி முடிந்ததின் விளைவாக அவள் மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை அடைந்த பிறகு நடந்தவைகளைப் பார்ப்போம். நமக்கு முன்பாக இருக்கும் மிகப்பெரிய அறிக்கை என்னவென்றால் ஆண்டவர் நம்மெல்லாரையும் வழிநடத்த விரும்பும் ஊழியமேயாகும் (4:35-42). இயேசு சமாரியப் பெண்ணை ஊழியத்தில் நடத்துகிறார். பிறகு தம் அப்போஸ்தலர்களிடத்தில்

சமாரியப்பெண்ணை ஜீவத்தண்ணீருக்கு கொண்டுவந்த அற்புத தரிசனத்தைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்.

அநேக மக்களின் கலாச்சார அமைப்பின்படி, இயேசுவன் பல இடங்களுக்கும் சென்ற இந்த மனிதரும் விவசாயியைப் போல தங்கள் குடும்பத்திற்குத் தேவையான காய்கறிகளைப் பயிரிட்டு விவசாயம் செய்திருந்தனர். பார்க்கப்போனால் அவர்கள் எல்லோரும் விவசாயிகளாக இருந்தனர். அதனால் இயேசு, விதைப்பவன் உவமை மற்றும் அறுவடை மண்ணைப்பற்றியும் உவமைகள் கூறியபோது அவர்களால் சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இயேசு, தோட்டத்திலுள்ள களைகளைக் குறித்தும் கோதுமை மணியைப் பற்றியும் கதைகள் சொன்ன போதும் அவர்கள் சுலபமாகப் புரிந்து கொண்டனர்.

அவர்கள் அறுப்புக் காலத்தைக் குறித்தும் அந்த சமயத்தில் அவர்கள் வீட்டில் இருக்க வேண்டியதின் அவசியத்தைக் குறித்தும் மிகத்தெளிவாக பேசிக்கொண்டிருந்ததுபோல் தெரிகிறது. அவர்களின் உரையாடலைக் குறிப்பிட்டுத்தான் இயேசு இதை கூறினார் என்று நான் நம்புகிறேன். “அறுப்புக்காலம் வருகிறதற்கு இன்னும் நாலுமாதம் செல்லும் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறதில்லையா? இதோ வயல்நிலங்கள் இப்பொழுதே அறுப்புக்கு விளைந்திருக்கிறதென்று உங்கள் கண்களை ஏறெடுத்துப் பாருங்கள் என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். விதைக்கிறவனும் அறுக்கிறவனுமாகிய இருவரும் ஒருமித்துச் சந்தோஷப்படத்தக்கதாக, அறுக்கிறவன் கூலியை வாங்கி, நித்திய ஜீவனுக்காகப் பலனைச் சேர்த்துச் கொள்ளுகிறான்.”

இந்தப் பகுதி இயேசுவின் மிகப்பெரிய அறிவுரையில் ஒன்றாக உள்ளது. “உங்கள் கண்களை ஏறெடுத்துப் பாருங்கள்” இவ்வாறு அவரைப் பேசத்தூண்டியது எது? அப்போதுதான் அவர் சமாரியப் பெண்ணிடம் உரையாடிவிட்டு வந்திருந்தார். இயேசுவும் அப்போஸ்தலர்களும் முதலில் அவளை சமாரியாவிலுள்ள கிணற்றருகே பார்த்தபோது, அப்போஸ்தலர்கள் கண்டதெல்லாம் அவள் பாவப்பட்ட சமாரியப் பெண் என்பதையே. இயேசு மிக முக்கியமாக, “அந்தப் பெண்ணைப் போன்றவர்களைப் பார்க்கும் முன்னர் உங்கள் கண்களை ஏறெடுத்து தேவனைப் பாருங்கள். நீங்கள் அப்படிச் செய்யும்போது தேவன் உங்களுக்குப் பகுத்தறியும் தன்மையைக் கொடுப்பார். நீங்கள் மனிதர்களைப் தாழ்வாகப் பார்க்க ஆரம்பிக்கும்போது இதன் சிறந்த உண்மையைக் கண்டு கொள்வீர்கள். தேவன் மக்களைப் பார்ப்பது போல நீங்களும் பாருங்கள்” இந்த சுவிசேஷத்தில் அழகான இந்த வசனங்களில் இயேசு கூறியதின் சாரம் இதுவே.

இதை நாம் ஏன் செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு ஏரேமியா ஒரு காரணத்தைக் கூறுகிறார்: “எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் இருதயமே

திருக்குள்ளதும் மகா கேடுள்ளதுமாயிருக்கிறது, அதை அறியத்தக்கவன் யார்?" இதற்கு ஆண்டவர் நானே அதை அறியத்தக்கவர் என்று அழுத்தமாய்க் கூறுகிறார். (ஏரே 17:19,10).

நான் 1956 லிருந்து போதகராயிருக்கிறேன். போதகராக நான் ஏரேமியாவின் இந்த வசனங்களை சீக்கிரமே சரியென்று உணர்ந்தேன். ஏனெனில் நான் என் இருதயத்தையோ மற்றவர்களின் இருதயத்தையோ அறிந்திருக்கவில்லை. "நாம் நேசிக்க முடியாதவர்களையும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவர்களையும் சந்திக்க மாட்டோம்" என்று நான் அலட்சியமாகச் சொல்வதுண்டு. சிறிது காலத்துக்கு முன் நான் சிலரைச் சந்தித்தேன். அவர்களை நன்கு புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவர்களை நேசிப்பது எனக்கு மிகவும் கடினமாயிருந்தது. போதகராயிருக்கும் போது என் ஆரம்ப காலத்தில் இயேசு எனக்கு மற்றவர்களை நீ காணுமுன் உன் கண்களை ஏறெடுத்துப்பார் என்று கற்றுக் கொடுத்தற்கு நான் மிகவும் நன்றியுடையவனாக இருக்கிறேன். நாம் சுற்றிலும் நோக்கிப் பார்ப்போம் என்றால் சமாரியப் பெண் போன்றவர்களைக் காணலாம். சமாரியப் பெண்ணை இயேசு பார்த்ததற்கும் அப்போஸ்தலர்கள் பார்த்ததற்கும் அதிக வேறுபாடு இருந்ததைக் கண்டுகொண்டேன்.

கடுமையான குற்றங்கள் செய்தவர்களுக்கும் நமக்கு அதிகம் தீங்கிழைத்த பாவி்களையும் இயேசு அன்புடன் பார்ப்பாரா, என்று சிலர் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்விக்கு விடை அழகான வேத வசன வார்த்தைகளில் காணப்படுகிறது: 'கருணை'. இந்த வார்த்தை 366 தடவை வேதத்தில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளுக்கும் ஒரு வார்த்தை. லீப் வருடத்திற்கென்று ஒரு வார்த்தை அதிகமாய் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கருணை என்றால் என்ன? கருணை என்பது தேவனின் நிபந்தனையற்ற அன்பு. கருணை என்பது ஆண்டவரின் இயல்பான குணம், நாம் பெறத் தகுதியில்லாததை நமக்கு அருளுவது. தேவனின் கிருபை என்பது தேவனின் இயல்பான குணம் நமக்கு தேவையானவைகளைத் தருவதும், நம்மைப் பாதுகாப்பதும், நாம் பெறத் தகுதியற்றவர்களாயிருந்தும் நமக்கு எல்லாவிதமான ஆசீர்வாதங்களையும் ஏராளமாய் தருவது. தேவனின் கிருபை என்பது உன் துணை இல்லாமல் தேவன் உனக்குள் கிரியை செய்வது. தேவனின் கிருபை என்பது உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தேவனின் அன்பு. 'கருணை' என்ற வேத வார்த்தை நாம் பெறத் தகுதியுள்ளதை தேவன் தம்மில் நிறுத்தி வைப்பது (அதாவது பாவத்திற்கு ஏற்ற தண்டனை கொடாமலிருப்பது) என்பதை விளக்குகிறது. கருணை தேவன் நம்மை எவ்வளவு நேசிக்கிறார் என்பதை விளக்குவது. கருணை என்பது தேவனின் அன்பு நிபந்தனையற்றது என்பதை விளக்குவது.

இயேசு நமக்கு, “அவர் தீயோர்மேலும் நல்லோர்மேலும் தமது சுரியனை உதிக்கப் பண்ணி, நீதியுள்ளவர்கள் மேலும் அநீதியுள்ளவர்கள் மேலும் மழையைப் பெய்யப் பண்ணுகிறார்.” (மத் 5:45) என்றும் தேவனின் அன்பு நிபந்தனையற்றது என்பதையும் நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறார். தாவீது நன்மையும் கிருபையும் (நிபந்தனையற்ற அன்பு) என் ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம் பின்பொருடும் என்று கூறுகிறார். (சங் 23:6).

ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகளாக நீதிபதியாக இருந்த ஒருவர், ‘நீதிமன்றத்திற்கு வரும் அநேகமக்கள் தாங்கள் குற்றவாளிகளாக இருப்பதால் அவர்கள் குற்றவாளிகள் என்பது அவர்களுக்கே தெரிந்ததால் அங்கு கொடுக்கப்படும் தீர்ப்பில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை’ என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆகவே அவர்கள் கருணையில் மட்டும்தான் ஆர்வம் காட்டுவார்கள். எனக்கு முன்மாதிரியாய் இருந்த 88 வயது நிரம்பிய போதகர் ஒருவரின் போதனையை நான் கேட்டபோது அவர் இப்படி ஆரம்பித்தார்: “எனக்கு மிகவும் வயதாகிவிட்டது. நான் ஆண்டவரிடம் செல்ல என்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளும் முன்பு நான் ஒரு காரியத்தில் தான் ஆர்வமாயுள்ளேன்: அது தேவனின் கருணை!”

தேவனின் கருணை இல்லாவிட்டால் நமக்கு இரட்சிப்பு கிடையாது. ஆகவே அவருடைய கருணைக்காக நன்றி செலுத்த வேண்டும் மற்றும் பாவினை நிபந்தனையற்ற அன்போடு பார்க்கும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட உண்மைக்காகவும் தேவனுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். ஆகவே நீயோ நானோ, நாம் மற்ற ஜனங்களைப் பார்க்குமுன் நம் கண்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். நாம் ஆண்டவர் அன்பிலும் கிறிஸ்துவின் ஐக்கியத்திலும் இருப்போமாயின் நாம் நேசிக்கமுடியாத யாரையும் ஒருபோதும் பார்க்கமுடியாது.

இந்த மிகப் பெரிய அறிவுரையை இயேசு, மறுபிறப்படைந்த சமாரியப் பெண்ணிடம் பேசியதாக, நாம் கேட்கிறோம். பல வார்த்தைகளில் இயேசு தம் அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கூறுகிறார்: “நீங்கள் எப்போதும் அறுப்புக்காலத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அறுப்பின் நான் என்பதை நீங்கள் உணரவில்லை. உங்கள் கண்களை ஏறெடுத்து, ஜனங்களைப் பாருங்கள். ஜனங்கள் கனிந்த பழம் போல அறுப்பிற்குத் தயாராக இருப்பதைப் பாருங்கள்”.

அந்தப் பெண்மணி தாகத்தோடு ஜீவத்தண்ணீருக்காக காத்திருந்தாள். இன்றும் கூட அநேக மக்கள் தேவனின் ஊழியர்கள் வந்து அறுவடை செய்ய தயாராக காத்திருக்கிறார்கள். நம் கண்களை ஏறெடுத்து இந்த ஜனங்களைப் பார்க்கும்போது, இயேசு இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு சமாரியா கிணற்றுருகே சொன்ன ஆற்றல் வாய்ந்த உண்மைகளை இன்றும் நாம் கண்டு கொள்வோம்.

யாராவது கிறிஸ்துவைப் பற்றி நீங்கள் கொடுத்த சாட்சியினால் மற்றவர் கிறிஸ்துவை உணர்ந்துள்ளார்களா என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக உள்ளது. நீங்கள் ஜீவத்தண்ணீரை கண்டுவிட்டீர்களா? அது உங்கள் நீருற்றாக மாறி மற்ற ஜனங்கள் வந்து தாகம் தீர்த்துக் கொள்ளும்படியாய் இருக்கும் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். இனி ஒருபோதும் 'தண்ணீர்க் குடங்கள்' தேவைப்படாது என்பதை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?

இதையும் சற்றே கவனியுங்கள்: அந்தப் பெண்ணின் வார்த்தையைக் கேட்டு கிறிஸ்துவிடம் வந்த சமாரியர்கள் கூறுகிறார்கள்: 'உன் சொல்லினிமித்தம் அல்ல, அவருடைய உபதேசத்தை நாங்களே கேட்டு, அவர் மெய்யாய்க் கிறிஸ்துவாகிய உலகரட்சகர் என்று அறிந்து (இந்த வார்த்தையின் அர்த்தம் அனுபவத்தாலும் உறவாலும் அறிந்து கொள்வது) விசுவாசிக்கிறோம் என்றார்கள்'.

நமக்கு அறுப்பிற்கான வாய்ப்புகள் ஏற்படும் போது ஜனங்களை கிறிஸ்துவிடம் வழி நடத்த வேண்டுமே தவிர, நம்மிடம் அல்ல என்பது மிகவும் முக்கியம். நம்முடைய இலக்கெல்லாம் அவர்கள் உங்கள் சாட்சியைக் கேட்டல்ல, தேவன் பற்றி அவர்கள் அறிந்ததினால் தான் என்று கூற வேண்டும். நாம் தொடர்ந்து அயராமல் அவர்களுக்காக ஜெபிக்கும் போது சமாரியப் பெண்ணிடம் சமாரியர்கள் கூறியதைப் போல இவர்களும் கூற வேண்டும்: நாங்களே அவரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டு அறிந்து (அவருடன் உள்ள உறவின் மூலம்) இவர்தான் கிறிஸ்து மேசியா, உலகஇரட்சகர், என் சொந்த இரட்சகர் என்று சொல்ல வேண்டும்.

சமாரியாவின் ஜனங்கள் கூறியது யோவான் சுவிசேஷத்தின் ஒழுங்குமுறை விவாதத்தை ஏற்கும்படி செய்கிறது. இந்த சுவிசேஷத்தை யோவான் எழுதின நோக்கமே இயேசுவே கிறிஸ்து, மேசியா, தேவகுமாரன் என்று அனைவரையும் நம்பச் செய்யவே. யோவான் இந்த ஒழுங்குமுறையான விவாதத்தை நாம் விசுவாசிக்க வேண்டும் என விரும்புகிறார். ஏனெனில் நம் விசுவாசமே ஜீவத்தண்ணீர் மற்றும் நித்திய ஜீவனுக்குமான கதவை நமக்குத் திறக்கும் (20:30,31)

"விதைக்கிறவனும் அறுக்கிறவனுமாகிய இருவரும் ஒருமித்துச் சந்தோஷப்படத்தக்கதாக, அறுக்கிறவன் கூலியை வாங்கி, நித்திய ஜீவனுக்காகப் பலனைச் சேர்த்துக்கொள்கிறான்" என்றும் இயேசு போதிக்கிறார். இயேசுவைப் பொறுத்தவரையில், நாம் யாருக்காவது வாழ்க்கையின் இரண்டு முக்கிய அனுபவங்களைக் கண்டுபிடிக்க உதவ ஒரு வாகனமாய் இருந்திருப்போமென்றால் நாம் அதற்கேற்ற கூலியைப் பெறுவோம். இந்தக் கூலி நமக்குப் பண வடிவில் கொடுக்கப் படமாட்டாது. ஆனால் அது கூலியாகும். இதுவே மனிதர்

பெறக் கூடிய மிகச்சிறந்த கூலியாகும். நம் வாழ்க்கை ஏதோ ஒரு நோக்குக்காகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என அறிந்து கொண்டு, அது நம் வழியில் கடந்து சென்றவரின் நித்தியமான வாழ்வைப் பற்றியது என அறிந்துகொண்டு, அவர்கள் வாழ்க்கையின் இரண்டு முக்கிய அனுபவங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள உதவுவதே மனநிறைவு தருவதுமான ஓர காரியமாகும். நாம் பெற்றுக் கொள்ளும் மிக முக்கியமான பரிசை இந்த, உலகத்தில் சம்பாதிக்க முடியாது.

உன்னை கிறிஸ்துவுக்குள் வழிநடத்தின மனிதனைக் குறித்து நீ என்ன உணர்கிறாய்? நீ கிறிஸ்துவுக்குள் வர, வழி நடத்திய மனிதர் உங்களைக் குறித்து என்ன நினைக்கிறார்? அதை ஒரு நிமிடம் நினைத்துப் பார்த்து இந்த வாக்கியத்தில் ஏதேனும் அர்த்தம் தெரிகிறதா என்று பார். “அறுக்கிறவன் கூலியை வாங்கி நித்திய ஜீவனுக்காகப் பலனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறான்.” உன் வாழ்க்கை ஓட்டத்தில் நித்தியத்தைக் கைக்கொள்ள என்ன செய்வாய்? ஒரே வழி: ஆத்துமாக்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொள்ளுகிறவன் ஞானமுள்ளவன் (நீதி 11:30).

லூக்கா பதினாலாம் அதிகாரத்தில் நித்திய நிலையில் என்றும் மாறாத நித்தியமான இடத்தில் நமக்காகக் காத்திருக்கும் சிநேகிதர்களைச் சேர்த்துச் சொல்வது நமக்கு இயலும் என்று தேவன் சொல்கிறார். இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில் இந்த சிநேகிதர்கள் நம்மை நித்தியத்திற்கு வரவேற்று, “என் இரட்சிப்புக்கு மட்டும் நீ உதவியிருக்க விட்டால் நாங்கள் இந்த நித்திய இடத்தில் இருந்திருக்க முடியாது” என்பர். ஒரு மனித வாழ்க்கைக்கு இதுவே நோக்கத்தையும் அர்த்தத்தையும், விளக்கத்தையும் கொடுத்து வழிகாட்டுகிறதல்லவா? உன் வாழ்க்கையில் அதிகமான நோக்கத்தையும் அர்த்தத்தையும் கண்டு மற்றவர்களின் வாழ்க்கையிலும் நற்செய்தியைப் பகிர்ந்து கொண்டு தேவனின் கருணையையும் கிருபையும் பெற நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்?.

நூற்றுக்கணக்கான யூதரல்லாத மக்கள் கிறிஸ்துவன்டை வர காரணமாயிருந்த பிலிப்பியர்களின் ஊழிய ஒத்துழைப்புக்கு அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் நன்றி கூறுகிறார். தமக்குப் பிரியமான ஒரு ஆலயத்தில் பேசும் போது இதனை அவர் கூறுகிறார். அவர்களுடைய அன்பளிப்புகளை அவர் விரும்பவில்லை. நித்திய நிலையில் அவர்கள் கணக்கில் கனி மிகுதியாய் சேர்வதையே விரும்புகிறார். இதையே தான் இயேசுவும் லூக்கா பதினாறாம் அதிகாரத்தில் போதிக்கிறார் – அநீதியான உக்கிரணக்காரனின் கதையின் மூலம். நாம் பரலோகத்திற்குப் பணத்தை எடுத்துச் செல்ல முடியாது. ஆனால் நாம் அங்கு பங்குகளை (shares) வாங்கிக்கொள்ளலாம் என்று கூறுகிறார்கள் இயேசுவும் பவுலும்.

இயேசு கூறுகிறார்: இந்தக் கூலி பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விதைப்பவரும் அனுப்பவரும் ஒருமித்து களிகூரும்படியாய் கனிகளாய் சேர்த்து வைக்கப்படும். ஜனங்களை ஜீவத்தண்ணீருக்கு வழிநடத்தும் இந்த ஊழியத்தில் ஒருவர் விதைப்பவர் மற்றொருவர் அறுப்பவர் என்பது உண்மை.

இந்த உருவகத்தை நீ பிரதிபலிக்கும் போது உன்னையே ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுக்கொள்: உன்னை கிறிஸ்துவிடம் வழிநடத்தியது யார்? உன்னை விசுவாசத்தில் வழிநடத்தியது யார்? நீ கவனித்த வானொலி நிகழ்ச்சியா அல்லது நீ வாசித்த ஒரு சவிசேஷ கைப்பிரதியா அல்லது பல மனிதர்களினாலேயா? விதை விதைத்தது யார்? சவிசேஷ சத்தியத்தை உன் வாழ்வில் தூவினது யார்? வெகுகாலத்துக்கு முன் ஆண்டவரின் ஊழியர் உன் இரட்சிப்பை அறுப்பு செய்தவர் உன் வாழ்வில் வந்துள்ளாரா?

ஒருவேளை உன் பெற்றோரையோ, உன் பாட்டியையோ, தாத்தாவோ அல்லது சிநேகிதர், அயலகத்தார், ஞாயிறு பள்ளி ஆசிரியர் அல்லது போதகரையோ உன் வாழ்வில் ஆண்டவரின் வார்த்தைகளை விதைக்க தேவன் உபயோகப்படுத்தியிருக்கலாம். நீ அதை நினைத்துப் பார்க்கும்போது எல்லா வகையான மனிதர்களும் உன் இதயத்தில் விதைத்திருக்கலாம். ஒருநாள் வேறு யாரோ வந்து விசுவாசத்தை ஒரு முடிவுக்கு கொண்டு வந்திருக்கலாம். அவரே உன் இரட்சிப்பை அறுப்பவர். நாம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஆத்துமாவை ஜெயிப்பவர், சீடர்களை உருவாக்குபவர் என்பதெல்லாம் இயேசுவின் போதனையில் அறுப்பவர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு முறையும் யாரோ ஒருவர் 'ஒரு மனிதனை ஆண்டவரிடம் வழிநடத்துகிறார்' என்றால் ஒருவேளை மற்றவர் விதைத்திருக்க வேண்டும். விதைப்பவர் ஒருவர் அறுப்பவர் ஒருவர். இயேசு தம் சீடர்களுக்கு அறுப்பவர்களாக மாறும்படி பயிற்சி கொடுக்கும் போது இவ்வாறு கூறினார்: "நீங்கள் பிரயாசப்பட்டு பயரிடாததை அறுக்க நான் உங்களை அனுப்பினேன், மற்றவர்கள் பிரயாசப்பட்டார்கள், அவர்களுடைய பிரயாசத்தின் பலனை நீங்கள் பெற்றீர்கள்" என்றார்.

அறுப்பின் சந்தோஷம் நமக்கு இருக்கும்போது, யாரையாவது விசுவாசத்திற்குள் கொண்டு வரும்போது ஏற்படும் இந்த சந்தோஷம், ஒருவரின் மறுபிறப்புக்கு நாம் கருவியாய் இருப்பது எவ்வளவு அற்புதமான காரியம். ஒருவேளை நீ போதகராகவோ, சவிசேஷகராகவோ, ஆசிரியை அல்லது விசுவாசியாகவோ இருந்தால் சவிசேஷத்தை யாருக்காவது பரிசாகக் கொடுத்திருக்கலாம். உன் வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய அனுபவம் உன் மறுபிறப்பின் சொந்த

அனுபவம். நீ யாருக்காவது சுவிசேஷத்தைப் கொடுத்திருந்தால், ஒருவேளை ஒருவரோடு தனிமையில் அல்லது சிறுகுழுவில் பேசும் போது ஒருவர் மறுபிறப்படைந்தால் வாழ்க்கையில் உனக்கு அது இரண்டாவது மிகப்பெரிய அனுபவமாகும்.

ஆனால் இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்: எப்போது நீங்கள் அறுத்தாலும் யாரோ ஒருவர் விதைத்திருப்பார். அப்போஸ்தலனாகிய பவல் எழுதுகிறார். நித்தியத்திலே நம் அறியப்பட்டிருக்கிறபடியே அறிந்துகொள்ளுவோம். (1 கொரி 13:12). நாம் அறியும்போது தேவன் இப்போது நம்மை அறிந்திருக்கிறபடியே, பலர் விதைத்தனர் நாம் அறுக்கிறோம் என்பதைக் கற்றுக் கொள்வோம். நாம் அறுக்கும் போது, மற்றவர் உழைத்து உண்மையில் விதைத்து, உண்மையான சாட்சிகளாயிருக்கும் விசுவாசிகளின் நீண்ட வரிசையில் சேர்ந்து அறுப்பின் சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிறோம்.

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் இந்தக் கலந்துரையாடலும் அதன் விளைவுகளும் திறவுகோல் கேள்விகளுக்கு விடைகளைத் தந்து சுவிசேஷத்தின் சத்தியத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள திறந்திருப்பதைப் பார்த்தீர்களா? மறுபடியுமாக அந்தக் கேள்விகள் யார் இந்த இயேசு? விசுவாசம் என்றால் என்ன? ஜீவன் என்றால் என்ன?

இயேசு என்பவர் யார்? அவரே ஜீவத்தண்ணீர். இயேசுவே கிறிஸ்து உன் இருதயத்தோடு பேசுபவர். அவரே மேசியா.

விசுவாசம் என்றால் என்ன? விசுவாசம் என்றால் மனந்திரும்புதல். ‘உன் புருஷனை அழைத்துவா’ என்று கூறிய போது நடந்தது. சமாரியாவின் ஜனங்களையும் அப்போஸ்தலர்களையும் போல இயேசுவை முதலில் பார்த்தவுடன், விசுவாசம் என்றால் வந்து இயேசுவைப் பாருங்கள். விசுவாசம் என்றால்: “நீ ஜெபிக்கும்போது யாருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய் என்பது தெரிந்திருக்குமானால், நீ எதைக் குறித்து அவரிடம் கேட்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்திருப்பது. விசுவாசம் என்றால் தாகத்தின் அடையாளமான தண்ணீர்க் குடத்தை விட்டு விடுதல். அதற்குப் பதிலாக உன் தாகத்திற்கு ஜீவத்தண்ணீராகிய கிறிஸ்துவைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.”

ஜீவன் என்றால் என்ன? ஜீவன் என்பது உன் தாகத்தை தீர்த்துக் கொள்வது. ஜீவன் என்பது ஜீவத் தண்ணீர். வாழ்க்கை என்பது இரண்டு மிகப் பெரிய அனுபவங்களைப் பெற்றுக் கொள்வது. உன் சொந்த தனிப்பட்ட மறுபிறப்பின் அனுபவம், பின்பு மற்றவர்களின் மறுபிறப்புக்கு நீ காரணமாய் இருப்பது.

விசுவாசம் என்பது பார்ப்பது

இந்த சுவிசேஷத்தின் நாலாம் அதிகாரம் மீண்டும் ஒரு

அடையாளக் கதையோடு அல்லது அற்புத சாட்சியோடு முடிவடைகிறது. யாக்கோபின் கிணற்றருகே கண்ட சமாரியப் பெண்ணிடம் தமது கனிதரும் ஊழியத்தை முடித்துவிட்டு இயேசு தம் பிரயாணத்தை யூதேயாவிலிருந்து கலிலேயாவுக்குத் தொடர்கிறார். தாம் தண்ணீரை திராட்சரசமாக்கின கலிலேயாவிலுள்ள கானா என்ற ஊருக்கு வருகிறார். கானாவிலிருந்து நாசரேத் வெகு தூரத்திலில்லை. அதனால் அவர் வீட்டிற்குத் திருப்பிக் கொண்டிருந்தார் என்று தெரிகிறது. அவர் கலிலேயாவை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனார். ஏனென்றால் “ஒரு தீர்க்கதரிசிக்கு தன் சொந்த ஊரிலே கனமில்லை” (மாற்கு 6:4). கானாவூரில் அவர் செய்த அற்புதம் முதலாம் அற்புதம் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் மறுபடியும் வந்து இப்போது இரண்டாம் அடையாளம் அல்லது அற்புதத்தை நிகழ்த்தினார் என்று யோவான் அப்போஸ்தலன் பதிவு செய்துள்ளார்.

கப்பர்நகூமிலே ராஜாவின் மனுஷரில் ஒருவனுடைய குமாரன் அதிகமான காய்ச்சலோடு மரணத்துக்கேதுவான வியாதிப்பட்டிருந்தான். மிகவும் மனம்குழம்பிய நிலையிலிருந்த தந்தை, இயேசு கானாவுக்கு வந்திருந்ததைக் கேள்விப்பட்டு மரணப்படுக்கையிலிருந்த மகனை விட்டுவிட்டு இருபது மைல் பிரயாணம் செய்து கானாவுக்கு வந்திருந்தான். ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ என்ற அடுத்த கேள்விக்கு இந்தத் தந்தை ஒரு அழகான எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்கிறான். தனக்கு ஒரு பிரச்சினை வந்தவுடன் எங்கு செல்ல வேண்டும் என்று அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. தன்னால் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையோடு இயேசுவிடம் செல்கிறான். அவன் இயேசுவினிடத்தில் போவதில் தீவிரமாயிருந்தான். மரணப்படுக்கையிலிருந்த மகனை விட்டுவிட்டு தன் பிரச்சினையோடு இயேசுவிடம் வந்தான். நானோ நீயோ இருந்தால் மரணப்படுக்கையில் இருக்கும் பிள்ளையை விட்டு வருவோமா? அவன் இயேசுவினிடத்தில் தன் பிரச்சினையோடு வருவதில் தீவிரமாயிருந்தான். அவன் மரணப் படுக்கையிலிருந்த மகனை விட்டு விட்டு வந்தது ஏனென்றால், மரணப்படுக்கையில் இருக்கும் மகனுக்கு இயேசுவே ஓரே நம்பிக்கை என்று விசுவாசித்தான்.

இயேசுவிடம் எப்படியாவது பேசி கப்பர்நகூமுக்கு அழைத்துச் சென்று தன்னுடைய குமாரன் குணம்பெறும்படியாகச் செய்யலாம் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தான். எப்படியோ இயேசுவுடன் உரையாடியதன் மூலம் உண்மையிலேயே விசுவாசத்திற்கு அவன் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக மாறிவிட்டான். “நீங்கள் அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் காணா விட்டால் விசுவாசிக்க மாட்டீர்கள்” என்று இயேசு சொன்னது சற்றே கடுமையாகக் கூறியதைப்போன்று உள்ளது. ஆனால் மூலமொழியினைப் பார்க்கும்போது இந்த வார்த்தைகள் தனிப்பட்ட முறையில் அந்த தந்தைக்காக மட்டுமல்லாமல் பிரபு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த

அனைவருக்குமே கூறப்பட்டதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. 'நீங்கள்' என்று பன்மையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இயேசு அந்தத் தந்தையின் விசுவாசத்தை சோதிக்க இப்படி கூறுகிறார்: 'நீ போகலாம், உன் குமாரன் பிழைத்திருக்கிறான்'. தகப்பனோ அவரை எதிர்த்தோ அல்லது கட்டாயம் தன்னுடன் வரவேண்டும் என்றோ வற்புறுத்தவில்லை. இயேசு தனக்குச் சொன்னதை செய்தான். விசுவாசத்தைப் பற்றிய இவ்வுலகின் கருத்து 'பார்த்த விசுவாசம்'. இந்த அணுகுமுறையில் விசுவாசம் என்பது, "நான் பார்த்தபின் தான் விசுவாசிப்பேன்" வேதாகமம் தொடர்ந்து நமக்குப் போதிப்பது விசுவாசம் என்பது காண்பதற்கு நம்மை வழிநடத்தும். தாவீது கூறுகிறார்: 'நானோ ஜீவனுள்ளோர் தேசத்திலே கர்த்தருடைய நன்மையைக் காண்பேன் என்று விசுவாசியாதிருந்தால் கெட்டுப் போயிருப்பேன்' (சங் 27:13).

இந்த தகப்பனுக்கு பிரச்சினை வந்தவுடன் எங்கு போக வேண்டுமென்று தெரிந்திருந்தது. அவன் தன் பிரச்சினையோடு இயேசுவிடம் சென்றான். தன் பிரச்சினையோடு இயேசுவிடம் வருவதில் தீவிமாய் இருந்தான். இயேசுவிடம் சென்றபோது தான் கண்டதை விசுவாசித்தான். இயேசு அவன் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னவுடனே கீழ்ப்படிந்து அவன் தன் வீட்டிற்குப் போகும் வழியில் – இயேசுவிடம் சென்றபோது தான் கண்டதை விசுவாசித்தான் – ஊழியக்காரர் அவனுக்கு எதிர்கொண்டுவந்து, அவனிடத்தில், 'உன் குமாரன் பிழைத்திருக்கிறான்' என்று கூறினார்கள். இதே வார்த்தையைத் தான் இயேசுவும் அந்தத் தந்தையிடத்தில் சொல்லியிருந்தார். அவனும் அவன் வீட்டார் அனைவரும் விசுவாசித்தார்கள்.

உனக்கு ஏதாவது பிரச்சினை வரும்போது எங்கு செல்ல வேண்டுமென்று நீ அறிந்திருக்கிறாயா? உன்னால் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டு இயேசுவிடம் சென்றிருக்கிறாயா? இயேசுவிடத்தில் செல்லத் தீவிமாய் இருக்கிறாயா? நீ பிரச்சினையோடு இயேசுவிடம் செல்லும்போது நீ கண்டதை விசுவாசிப்பாயா? நீ அப்படிச் செய்தால் இந்தத் தகப்பனைப் போல நீ எதை விசுவாசித்தாயோ அதைக் காண்பாய். காண்பது விசுவாசமல்ல. விசுவாசம் என்பது காண்பதற்கு நம்மை வழிநடத்தும். தாவீதைப்போல, அந்தத் தகப்பனைப் போல, உன் அனுபவத்தில் ஆண்டவரின் நன்மையைக் காண விசுவாசமாயிரு.

குளத்தருகே இருந்த மனிதன்

தொடர்ந்து நாம் யோவான் சவிசேஷம் ஐந்தாம் அதிகாரத்தைப் படிக்கும்போது முதல் நான்கு அதிகாரத்தில் கண்டதையே மறுபடியும் காண்கிறோம். தேவைக்கு அதிகமாய் கூறுவது போல தோன்றினும் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் உள்ள கருவையும் யோவான் கொள்கை மாறாமல் மிக அழகாக நமக்குத் தருகிறார். முகவுரையில் ஜனங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவைச் சரியான முறையில் ஏற்றுக் கொள்ளும் போது மறுபிறப்பு அடைகிறார்கள் என்பதை மறுபடியும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். அதையே மீண்டும் இந்த ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் துவக்கத்திலும் கூறுகிறார்.

இயேசு எருசலேமுக்குப் போனார் என்று இந்த அதிகாரம் துவங்குகிறது. அவர் 'பெதஸ்தா குளம்' என்ற இதயத்தைத் உருக்கும் இடத்தைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. இந்தக் குளத்தின் மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் அநேக நோய்வாய்ப்பட்ட மக்கள் படுத்திருப்பார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான நோயால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இந்தப் பெலவீன நோயாளிகளுக்கு ஒரு மூட நம்பிக்கை இருந்தது. அவர்கள் அந்த பெதஸ்தாவின் மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் படுத்துக்கிடந்தனர். ஏனெனில் சில சமயங்களிலே தேவ தூதன் ஒருவன் அந்தக் குளத்தில் இறங்கி, தண்ணீரைக் கலக்குவான், கலங்கினபின்பு யார் முதலாவது அதில் இறங்குவாரோ, அவன் எப்போப்பட்ட நோயாளியாயிருந்தாலும் சொஸ்தமாவான் என்று நம்பியிருந்தனர். இந்தத் திடீர் கலக்கல் அங்குள்ள தண்ணீர் கொடுக்கும் நீருற்றுகளினால் ஏற்பட்டதுதான்.

வழிபாட்டிற்குச் செல்லும் மதச்சார்புள்ள மக்களும் இந்தக் குளத்தருகே நடந்து போவதுண்டு. பெதஸ்தா குளத்தருகே இயேசுவால் நடந்து செல்ல முடியவில்லை. அவர் அங்கேயே நின்று விட்டார். பெலவீனப்பட்டிருந்த மக்களின் மத்தியில் இயேசு நடந்து வந்தார். அவர்களில் மிக அதிகமாய் பெலவீனப்பட்டிருந்தவனும் அதிக நாட்களாய் அங்கிருந்தவனுமாகிய மனிதனைச் சந்திக்கும்வரை இயேசு அவர்கள் மத்தியில் நடந்து வந்தார். அவன் முப்பத்தெட்டு வருடங்களாய் நோயுற்றவனாய், எதுவும் செய்ய இயலாதவனாய் இருந்தான். ஒவ்வொரு முறை குளத்தின் நீர் கலங்கும் போதும் அவனைக் குளத்தில் கொண்டுவிட ஒருவரும் இல்லை. அவனுக்கு முன்பு வேறு யாராவது இறங்கி விடுவார்கள். அவனால் முதல் ஆளாக குளத்தில் இறங்க இயலவில்லை. அவன் இயேசுவிடம் கூறுகிறான். "எனக்கு உதவி செய்ய யாருமில்லை".

அவனைக் கவனிக்கவோ அல்லது உதவி செய்வதற்கோ

நண்பர்களோ அல்லது உறவினர்களோ யாருமில்லாததை நினைத்துப் பார்க்கும் போதே பரிதாபமாக உள்ளது. இயேசு இந்த மனிதனைக் கண்டுபிடித்து ‘என்ன ஆச்சரியம்’ என்று நாம் நினைக்கும்படிக்கு ஒரு கேள்வியைக் கேட்கின்றார். இயேசு அவனிடம், “நீ குணமடைய வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா?” இப்போது அந்த மனிதன், ‘இது உமக்குத் தெரியவில்லையா? நான் முப்பத்தெட்டு வருடங்களாக இங்கு இருக்கிறேனே. நிச்சயமாக நான் குணமடைய வேண்டுமே!’ என்று நினைத்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் அப்படி ஒன்றுமே கூறவில்லை.

உடல்நலத்தைப் பற்றிப் படித்தவர்கள் இந்தக் கேள்வி ஓழுங்கு முறையானது தான் என்று கூறுகின்றனர். ஏனென்றால் சில மக்கள் குணமாவதை விரும்புவதில்லை. தாங்கள் குணமடைந்து விட்டால் பிறகு என்ன செய்வது என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் வாழ்க்கையே சுகவீனத்தைதான் மையமாகக் கொண்டுள்ளது. இவர்கள் தங்கள் உடல்நலத்தைப் பற்றி கவலைப்பட்டு, மனவேதனைப் பட்டு உயிர்துறக்கும் சிந்தனை கொண்டு எப்போதும் வியாதியுடனே இருப்பார்கள். மற்றவர்கள் தங்கள் வியாதியை வைத்தே தங்களை அடையாளம் கண்டுகொள்ள வேண்டும் என்று நினைப்பார்கள்.

இயேசு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டது மிகவும் சரியாகவே படுகிறது. “நீ குணமடைய வேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா?” இயேசு அந்த மனிதனை குணமாக்கினபோது அவன் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த நாள் ஓய்வூதியாளியிருந்தது. அந்த ஓய்வு நாளில் படுக்கையை எடுத்துச்செல்ல யூதர்கள் அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் இயேசு அவனிடம் “உன் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு உன் தோள்மீது வைத்துக்கொண்டு தெருவழியாகப் போ” என்று ஆலயம் முன்பிருந்தே கூறினார்.

இங்குதான் இயேசு மதச்சட்டங்களைத் எதிர்த்து தம் உரையாடல்களைத் துவங்கி தொடர்ந்து ஒன்பதாம் அதிகாரம் வரை பேசியதை நாம் காணலாம். இயேசு மதநிறுவனங்களோடு உரையாடியது, மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. ஏனென்றால் பரிசுத்த ஆவியானவர் இவற்றை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக இச்சுவிசேஷத்தின் ஐந்து அதிகாரங்களை நமக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்துள்ளார். இயேசு அவனுடன் பேசுவதற்கு ஆரம்பிக்கிறார். அந்த மனிதனை ஓய்வு நாள் சட்டத்தை மீறி படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு தெருக்களில் நடக்கச் சொல்வதைச் சற்றே கவனிப்போம். மோசே எழுதின சட்டங்களை அவர் மீறவில்லை. ஆனால் மோசே சட்டத்தோடு பரிசேயரும் அதனை நகல் எடுப்பவர்களும் பல நூறு சட்டங்களை சேர்த்துக் கொண்டதைத் தான் எதிர்க்கிறார்.

அந்த மதத்தலைவர்களுக்கு முப்பத்தெட்டு வருடங்களாக நோயினால்

படுத்துக் கிடந்த மனிதன் குணமாகி நடப்பது முக்கியமாகப் படவில்லை என்பதுதான் உண்மை. 1980 களில் நான் படுக்கையிலோ அல்லது சக்கர நாற்காலியிலோ அமர்ந்திருந்து அனுபவப்பட்ட நான் அவர்கள், இப்படிச் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று நினைப்பதுண்டு. “இதைப்பாருங்கள். அவன் பெதஸ்தா குளத்தருகே அல்லவா கிடந்தான். மண்ணோடு மண்ணாக அல்லவா வெகுகாலம் இருந்தான்! அவனைப் பாருங்கள்! அவன் குணமாகிவிட்டான்!”

ஆனால் அவர்கள் அப்படி ஒன்றும் கூறவில்லை. அவர்களுடைய கூறியது என்னவென்றால், “நீ சட்டத்தை உடைத்துவிட்டாய்! ஓய்வு நாளன்று படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நடக்கிறாயே!” என்று கூறினார்கள். அவனைத் தன் படுக்கையைத் தூக்கி நடக்கச் சொன்னது யார் என்று அறிந்துகொள்ள அவனைக் கேட்டனர். அவன் தன்னை குணமாக்கினவர் என்னைப் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நட என்று கூறினார் என்றான். அதன் பின்னரே மதத்தலைவர்களோடு இயேசு கடுமையாகப் பேச வேண்டியிருந்தது.

இந்த சவிசேஷத்தின் மையத்திற்கு கருப்பொருளைக் காட்டும் வகையில் நான் உங்களுக்கு ஒரு சிறு பயிற்சியைக் கொடுக்க விரும்புகிறேன். இந்த உரையாடலைப் பற்றி யோவான் கூறுவதைப் படிக்கும்போதே ஒரு பேனாவையும் நோட்டுப்புத்தகத்தையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு இயேசு தம்மைப் பற்றி உரிமையோடு சொல்லுகிறவைகளை எழுதி வை. ஒவ்வொரு முறையும் தாம் யார், தாம் என்னவாயிருக்கிறார், இங்கு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை இயேசு உரிமையோடு சொல்வதை எழுதி வை.

மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் (Renaissance literature) மிகப்பெரிய பேராசிரியரான சி.எஸ் லூயிஸ் என்பவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்: எட்டாம் அதிகாரத்தின் கடைசி வரைப் படிக்கும் போது நீ எழுதிவைத்ததைப் பற்றி யோசித்தால் அவரைப்பற்றிய நீ மூன்று காரியங்களை மட்டுமே தேர்ந்தெடுக்க முடியும். இயேசுவை நீ பொய் பேசுபவர் எனலாம், நீ அவர் மேலுள்ள அன்பினால் அவரைப் பைத்தியம் எனலாம் அல்லது அவரை ஆண்டவரே என்றழைத்து அவர் முன் விழுந்து ஆராதனை செய்யலாம். இந்த உரையாடலில் அவர் தம்மைப் பற்றிக் கூறியதை நீ பட்டியலெடுத்துப் பார்க்கும்போது இதை மட்டுமே உன்னால் தேர்ந்தெடுக்க முடியும்.

இந்த உரையாடலில் இயேசு மிகத் தெளிவாக மதநிறுவனர்களின் கவனத்தைக் கவரப்பார்க்கிறார். அவர் தம் உரிமையை நிலைநாட்டத் தயாராகிறார். அதை ஒரு அற்புதத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். இந்த அற்புதமே ஒரு அழகான கதையாக நம்மை யோவான் சவிசேஷத்தின் ஆழமான சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ளச் செய்கிறது.

வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில், யோவான் முதலாம் அதிகாரத்தில்,

சபைகள் ஏழு பொன்னுத்து விளக்குகளாகவும் அதன் நடுவில் தேவகுமாரனைப் போன்ற ஒருவரும் காணப்படுகிறார். அவர் கிறிஸ்துவை அங்கு காண்கிறார். அழகான யூத அடையாள மொழியிலே யோவான், இன்றும் கூட இயேசுவை எல்லா ஆலயத்திலும் நடுவே அவ்வாறு காணலாம் என்று நமக்குக் கூறுகிறார். கிறிஸ்து பிறந்தவுடன் ஞானிகள் வந்து ‘அவர் எங்கே’ என்ற கேள்வியைக் கேட்கின்றனர் என்று மத்தேயு எழுதுகிறார். யோவான் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலை வெளிப்படுத்தல் விசேஷத்தில் கூறுகிறார். அந்த ஞானிகள் கேட்ட கேள்விக்கு ஒரு பதில் தருகிறார். இயேசுகிறிஸ்து தம் சபையின் நடுவில் இருக்கிறார் என்பதே.

யோவான், பெதஸ்தா குளத்தைச் சுற்றியுள்ள அதிக எண்ணிக்கையிலான நோயாளிகளைப் பற்றி விளக்கும்போது மற்றொரு அழகான உவமையை நமக்குத் தருகிறார். ஒருவர் இந்த அதிக எண்ணிக்கையிலுள்ள இந்த பெலவீனர் இந்தக் காலத்து சபையைக் குறிக்கும் நல்லபடமாக உள்ளது என்கிறார். நாம் எண்ணிக்கை அதிகமாகும் போது அது வளமையைக் கொடுக்கும் என் நினைக்கிறோம். உலகத்தின் சில பகுதிகளில் இன்று பெரும்திரளான மக்கள் சுவீசேஷ சபைகளுக்குச் செல்வதால் நாம் அதிகமாய் பரவசமடைகிறோம்.

எப்படியிருந்தாலும் அதிக அளவிலான பெலவீன மக்கள் ஒன்றாக இருந்தால் அது சபை அல்ல; ஒரு நல்ல மருத்துவமனை என்று வேண்டுமானால் விளக்கம் தரலாம்! மருத்துவமனையை ‘அதிக அளவிலான பெலவீனமக்கள் உள்ள இடம், என்று கூறலாம். நாம் அதிக பெலசாலிகள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஏனென்றால் நமக்கு அதிக பெலவீனங்கள் உண்டு. அப்படியானால் இயேசு அதிக அளவிலான நோயாளிகள் நடுவே நடந்து வருவதை, நீ பார்க்கும் போது கிறிஸ்துவை அவரது சபையின் நடுவில் பார்க்கலாம்.

இன்று கிறிஸ்து அங்குதான் இருக்கிறார். அங்கேதான் உன்னையும் பார்க்க விரும்புகிறார். பெதஸ்தா குளத்தருகே யாருமற்ற நிலையில் வெகுகாலமாக செயலிழந்தவனாக இருந்த மனிதனை இயேசு கண்டு கொள்கிறார். இங்கு நான் ஒரு தனிப்பட்ட வேண்டுகோளைக் கூறலாமா? நீ அதிக பெலவீன மக்களில் ஒருவனா? ஒருவேளை அப்படி இருந்தால் எல்லோரையும் விட மிகவும் பெலவீனனா? யாருமற்ற நிலையில் வெகுகாலமாக பெலவீனனாக, சுகவீனனாக சோர்வற்றிருக்கிறாயா? நல்லது. இந்தக் கதை, குறிப்பு எல்லாமே விசேஷமாக உனக்காவே எழுதப்பட்டுள்ளது. உயிர்த்தெடுத்த ஜீவிக் கிற இயேசு கிறிஸ்துதான் இன்று சபையின் நடுவில் இருந்து உன்னை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இயேசு உன்னைக் கண்டவுடன் உன்னிடம் ஒன்றைக் கேட்க விரும்புகிறார். “நீ நோயுற்று பெலவீனத்தால் சோர்ந்து இருக்கிறாயா? நீ குணமடைய விரும்புகிறாயா?”

பெதஸ்தா குளத்தருகே இருந்த எல்லோரையும் ஏன் இயேசு குணமாக்கவில்லை என்று எண்ணி நான் வியந்ததுண்டு. குளத்தைச் சுற்றியிருந்த மக்கள் எல்லோரையும் ஏன் குணமாக்கவில்லை என்று கேள்வி கேட்க முடியாது. ஏன் அவர் அதிக அளவில் இருந்த நோயாளிகளைப் பார்த்து “குணமடையுங்கள்”, உங்கள் படுக்கையை எடுத்துக் கொண்டு நடந்து செல்லுங்கள்” என்று ஏன் கூறவில்லை? இப்படிச் செய்திருந்தால் ஒருவேளை மதத்தலைவர்கள் அசைக்கப் பட்டிருக்கலாம். இயேசு ஏன் ஒரே ஒருவனை மட்டும் குணமாக்கினார்? இந்த பெதஸ்தா குளம் போக முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அவன் இழந்ததினாலும். இனி இந்த பெஸ்தா குளத்தின் மூலம் தான் குணமடைய வாய்ப்பில்லை என்று அவன் உணர்ந்திருந்தாலும் மட்டுமே என்று நான் நம்புகிறேன்.

மற்ற மக்கள், தவறான நம்பிக்கையுடைய ஜனங்கள், மெய்யாகவே முதலில் பெதஸ்தா குளம் தான் தங்களை குணமாக்கப்போகிறது என்று நம்பிக்கொண்டிருந்தனர். இந்த பெதஸ்தா குளமானது குணமாக்கும் இடத்தை தேடும் மக்களையும், அதனால் குணம் பெறாமல் கவலைப் படுபவர்களையும் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. அங்கு அவர்கள் தேடும் குணம் பெறுதலோ, முழுமையோ ஒருபோதும் கிடைப்பதில்லை, அவர்கள் பல இடங்களில் பல வழிகளில் குணம் பெறும் வழியைத் தேடி, நிறைவான வாழ்வைத் தேடி, நித்திய வாழ்வைத் தேட முயலுகின்றனர். அவர்கள் தேடும் இடமும் அவர்கள் குணமடையும் வழியும் பெதஸ்தா குளத்தைப் போலவே உள்ளது.

இன்று இயேசு, பெலவீனமான நம்பிக்கையற்ற மக்கள் மத்தியிலே கடந்து வரும்போது பெதஸ்தா குளம் தங்களை குணமாக்காது என்று உணரும் மக்களைக் கண்ணோக்குகிறார். மது ஒரு போதும் அவர்களுக்கு நித்திய வாழ்வை கொடுக்காது; மக்களிடத்தில் அவர்கள் தேடும் முழுமையையும் குணமாக்குதலையும் காணமுடியாது; பாவத்திலோ அல்லது விவகாரத்திலோ அவர்கள் தேடும் ஏதோ ஒன்றைக் கண்டு பிடிக்க முடியாது. பணத்திலோ, வெற்றியிலோ, கௌரவத்திலோ அந்தஸ்திலோ அல்லது வல்லமையிலோ முழுமையை அவர்கள் காணமுடியாது.

ஜனங்கள் பெதஸ்தா குளத்தில் எல்லாவற்றையும் தேடி, நித்திய ஜீவனை ஒரு போதும் அங்கு கண்டு கொள்ள முடியாது என்பதை அறிந்து கொள்ளும் போது, இயேசுவை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராகின்றனர். இயேசு பெலவீன மக்களிடையே நடந்து மிக பெலவீனமானவனைக் கண்டு கொள்கிறார். பிறகு அந்த பெலவீனனைப் பார்த்து, “உன் பெலவீனங்களை என் வல்லமையால் சரியாக்க முடியும் என்று விசுவாசிக்கிறாயா? நீ என்னிடம் திரும்பினால் மட்டுமே, என்னை நம்பினால் மட்டுமே உன்னை முழுமையாக முடியும்.”

இந்த மனிதனின் கதையும் மறுபிறப்பை விளக்கும் படமாகும். அந்த நோயற்ற மனிதனின் இடத்தில் உங்களேயே வைத்துப் பாருங்கள். ஒரு வேளை நீ இயற்கையிலேயே பெலவீனனாயிருக்கலாம். ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் பெலவீனனாயிருக்கலாம். உன் பெலவீனத்தில் நீ இயேசு கிறிஸ்துவின் பெலத்தைக் காணலாம். உன் பெதஸ்தா குளத்தை விட்டுவிட்டு இயேசுவிட்டு திரும்பி வா. அவரிடம், “ஆம் ஆண்டவரே நான் முழுமையாக விரும்புகிறேன்; நீர் என்னை குணமாக்க விரும்புகிறேன்” என்று கூறு.

அதிகாரம் 4

பொய் கூறுபவரர், பைத்தியமா அல்லது தேவனா?

வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து பாருங்கள்; அவைகளால் உங்களுக்கு நித்தியஜீவன் உண்டென்று எண்ணுகிறீர்களே, என்னைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுக்கிறவைகளும் அவைகளே. அப்படியிருந்தும் உங்களுக்கு ஜீவன் உண்டாகும்படி என்னிடத்தில் வர உங்களுக்கு மனதில்லை (5:39,40)

இப்படியாகத்தான் மதகுருக்களிடம் இயேசு தம் பேச்சை ஆரம்பித்தார். பெதஸ்தா குளத்தருகே குணமாக்கியதை நாம் திறமையான, ஒரு முக்கியமான குணமாக்குதல் என்றுதான் கூற வேண்டும். இதனால் இயேசு யூத மதத்தலைவர்களுக்கு தேவ மகிமையைக் காட்டமுடிந்தது.

நாம் முன்பு பார்த்தது போல், மத நிறுவனங்கள் இந்த மனிதன் நடப்பதைப்பற்றி கவனித்து மெய் மறந்த நிலையிலிருப்பார்கள் என்று தான் நினைத்திருப்போம். ஆனால் அவர்கள் அவ்விதம் நோக்கவில்லை. அவன் தன் படுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நடப்பதைப் பார்த்ததும் அவர்கள், அவனைப்பார்த்து. “ஏய்.. என்ன மனிதன் நீ.. சட்டத்தை மீறிநடக்கிறாயே!” என்று கூறுகிறார்கள். பவுல் கூறுவதைப் போல அவர்கள் ‘சட்டதிட்டங்களின் ஆவி’ பிடித்தவர்களாக இருந்தார்கள். இயேசு இந்த மனிதனை குணமாக்கினார். அவர் அவனை சுமமாக்கிய விதம் அவரின் ஊழியத்தின் அந்தக் கூட்டத்தின் போது மத தலைவர்களின் பேச்சை அடைக்க வேண்டும் என்று இயேசு விரும்பினார் என்று தெளிவாக தெரிகிறது.

இயேசு பிரசங்கங்களின் வழியாய், போதனைகளின் மூலம், உவமைகளின் மூலம் நமக்குப் போதிக்கிறார். உரையாடல்களின் உள்ளடக்கத்தில் அவரது மிக அருமையான போதனைகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் கலந்துரையாடல் மூலம் மக்களோடும் மூன்று வருஷம் தொடர்ந்து தம் சீடர்களோடும் உரையாடுகிறார்.

மதநிறுவனர்களிடம் எதிர்ப்புணர்வைக் காட்டும் உரையாடல்களில் மூலம் கூட அவர் நமக்குப் போதிக்கிறார். குறிப்பாக ஐந்தாவது அதிகாரத்திலிருந்து எட்டாவது அதிகாரம் வரை இயேசுவுக்கும் மதநிறுவனர்களுக்கும் நடந்த நீண்ட உரையாடல்களின் சுருக்கத்தை யோவான் நமக்குத் தருகிறார். சில நேரங்களில் இந்த உரையாடல்களின் காட்சியமைப்பு மாறலாம். பெதஸ்தா குளத்தருகே குணமாக்கப்பட்ட மனிதன், ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்தல், விபச்சார ஸ்திரீயை ஆவிக்குரியபடி குணமாக்குதல், பிறவிக்குருடன் – இவையெல்லாம் ஐந்தாம் அதிகாரத்திலிருந்து ஒன்பதாம் அதிகாரம் துவக்கம் வரை காணப்படுகிறது.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் இயேசு உரிமையுடன் கூறுவதை பட்டியலிட்டுப் பார்க்கும்போது முக்கியமாக இயேசு தம் உரிமையை வலியுறுத்தியதைக் கண்டு கொள்ளலாம். “எல்லா நியாயத்தீர்ப்பையும் எனக்கு ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறார். நானே குமாரன், என் பிதாவாகிய தேவன் கடைசிநாளில் நியாயத்தீர்ப்பு செய்யப்போவதில்லை. அவர் எல்லாவற்றையும் என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார். நானே ஒவ்வொரு வரையும் நியாயந்தீர்ப்பேன். பிதா செய்கிற எல்லா வேலைகளையும் நானும் செய்வேன்,” என்று இயேசு உரிமையுடன் கூறுகிறார்.

பிதாவுக்கு உள்ள குணநலன்களைத் தமக்கும் உரியதாக்கிக் கொள்கிறார். இங்கு பாருங்கள் நீ தேவன் என்று உரிமை கோண்டாடினால் உன்னிடம் நாங்கள் ஒரு கேள்வியைக் கேட்க நேரிடும்: “ஓ! நீ தேவனா? நல்லது உன்னிடம் நான் சிலவற்றைக் கேட்கட்டும். உன்னால் சிருஷ்டிக்க முடியுமா? தேவன் சிருஷ்டிக்கிறவர்; உன்னால் முடியுமா?” இயேசு இங்கு தாம் சிருஷ்டிக்கிறவர் என்று உரிமையோடு கூறுகிறார். இப்போது நாம் கேட்போம். “நல்லது தேவன் நித்திமானவர், அவர் இருந்தார், இருக்கிறார், இருப்பார். நீ நித்தியமானவனா?”

எதிர்ப்புணர்வுடன் கூடிய உரையாடலின் முடிவில் அவர்கள் இயேசுவை நோக்கி, ‘உனக்கு இன்னமும் ஐம்பது வயதுகூட ஆகவில்லை. ஆபிரகாமை உனக்குத் தெரிந்தவர் போல நடக்கிறாயே?’ என்றார்கள். இயேசு அதற்கு, ‘ஆபிரகாம் உண்டாகிறதற்கு முன்னமே நன் இருக்கிறேன்’ என்றார். அப்பொழுது அவர்மேல் கல்லுகளை எறியும் படி எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். இயேசு தம்மைப் பற்றி உரிமையுடன் எடுத்துச்சொன்னதை புரிந்து கொள்ளாத மதத்தலைவர்களின் சிந்தனையில் எந்தக் கேள்வியும் எழவில்லை.

நல்லது. நீர் கூறுகிறபடியெல்லாம் இருக்க வாய்ப்பில்லை

யென்றாலும் நீர் ஒரு அற்புதமான மனிதர் என்று அவர்கள் கூறவில்லை. அவர்கள் அவரைக் கல்லெறிய நினைத்தனர் சிலர் அவர் தம்மைப்பற்றிக் கூறியவுடன் “அநேகர் அவரை விசுவாசித்தனர்.” என்று வாசிக்கிறோம். தம்மை விசுவாசித்தவர்களை இயேசு நோக்கி, “என் வார்த்தைகளில் நிலைத்திருந்து மெய்யாகவே என் சீஷராயிருப்பீர்கள். நீங்கள் சத்தியத்தை அறிந்து கொள்வீர்கள் அந்த சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும். குமாரன் உங்களை விடுதலையாக்கினால் மெய்யாகவே விடுதலையாவீர்கள்”. சிலர் அவரைக் கல்லெறிய முயன்றனர். சிலர் அவரை “ஆண்டவரே” என்றழைத்து அவரைப் பின்பற்றி அவர் சீடர்கள் ஆயினர்.

நான் உங்களிடத்தில் இயேசு தம்மைப்பற்றி உரிமையுடன் கூறுபவைகளை யாவற்றையும் யோவான் சவிசேஷத்திலிருந்து எடுத்து ஒரு பட்டியல் தயாரிக்கக் கூறினேன். இப்போது கிறிஸ்துவைக் குறித்து பதிவு செய்தவைகளை யோசித்துப்பார். இந்த உரிமைகளைக் குறித்து நீ பரிசீலித்துப்பார்.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் இந்த உரிமைகளைக் குறித்து கூறிய பிறகு, அவர்கள் இயேசு தாம் உரிமையோடு கூறியதற்கு சாட்சிகள் இல்லாததை அனுமானித்தனர். அவர்களை நோக்கி இயேசு கூறுகிறார்: “நீங்கள் சாட்சியங்கள் இல்லாவிட்டால் விசுவாசிக்கமாட்டீர்கள்” எதிர்ப்புணர்வு நிறைந்த இந்த உரையாடலில் இயேசு குறிப்பு ஒன்றைக் கூறுகிறார்: “உங்கள் பிரச்சினையெல்லாம் முக்கியமாக அறிவுப்பூர்வமானதல்ல, அது போதனையாகவும், நீங்களாக நிதானமாக ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்த உங்கள் சித்தத்தினாலும் இருக்கும்.”

இயேசு அவர்களிடம் மெய்யாகவே கூறியது இதுதான்: “என் உரிமைகளைக் குறித்து நீ விசுவாசிக்க விரும்பினால் அதற்கு நிறைய ஆதாரங்கள் உண்டு. எடுத்துக்காட்டுக்கு, நீங்கள் பெருமதிப்பு கொடுக்கும் யோவான் ஸ்நானகன் என்னைக் குறித்து அற்புதமான காரியங்களைக் கூறியிருக்கிறார்.” அவர்கள் எல்லோருமே யோவான் ஸ்நானனை தீர்க்கதரிசி என்று ஒப்புக் கொண்டிருந்தனர். இயேசு என்னைக் குறித்து சாட்சி கொடுக்க வந்தவன் தான் யோவான்’ என்று கூறினார். இந்த அறிக்கையை நாம் யோவான் சவிசேஷத்தில் பார்க்கிறோம்.

பிறகு இயேசு கூறுகிறார், “நான் செய்த செயல்கள் உங்களிடத்தில் உள்ளது. இயேசு பல அற்புதமான செயல்களை செய்துள்ளார். இரண்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில், இயேசு பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தினார். அநேகர் அவர் அற்புதங்களைக் கண்டு அவரை விசுவாசித்தார்கள். ‘என் அற்புதங்களைப் பாருங்கள். பெதஸ்தா குளத்தருகே இருந்த மனிதனை நான் குணமாக்கினேன். என்

செயல்களே என் உரிமையை நிலைநாட்டுகிறது’ என்று இயேசு மதத்தலைவர்களுக்கு அந்த அற்புதங்களையெல்லாம் கூறி இவ்வாறு நினைவுபடுத்துகிறார்.”

பிறகு இயேசு, “என் ஞானஸ்நானத்தின்போது பிதா என்னைக் குறித்து சாட்சி கொடுத்ததை அறிவீர்கள். நான் ஞானங்நானம் பெற்றுக்கொள்ளும்போது என், பிதாவே, ‘இதோ என் நேசகுமாரன்’ என்று கூறினார். பிதாவின் சாட்சி உங்களிடத்தில் உள்ளதே.” என்றார்.

பிறகு அவர் திருமறையிலிருந்து இரண்டு வசனங்களைக் கூறுகிறார். அவர் இந்த வேத வல்லுநர்களிடம், கூறுகிறார்: “நீங்கள் வேதவல்லுநர்கள் ஆகும்படிக்குத் திருமறையில் தேடுகிறீர்கள். அதனால் நித்தியஜீவன் கிடைக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்.” பிறகு முழுவேதாகமத்திற்குமான திறவு கோலைத் தருகிறார். அவர் கூறுகிறார்: “திருமறை என்னைக் குறித்து சாட்சி கொடுக்கும். நீங்கள் என்னிடத்தில் வராமல் ஜீவன் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது.”

ஒரு மாற்று மொழிபெயர்ப்பு இதனை இவ்வாறு கூறுகிறது: “நீ திருமறை முழுவதிலும் தேடிக் கண்டுபிடித்து மிகக் கவனமாகப் படித்து ஆழந்து சிந்திக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இதன் மூலமாக உனக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு. இந்தத் திருமறையே என்னைக் குறித்தும் சாட்சி கொடுக்கிறது. இன்னமும் உனக்கு வர சித்தமில்லையென்றால், என்னிடம் வரமுத்தால் உனக்கு ஜீவன் இல்லாமற் போகும்”. கிரேக்க மொழியின் கருத்து கூறுகிறது: “நீ என்னிடத்தில் வரமாட்டாய். ஏனென்றால் உன் சித்தம் என்னிடத்தில் வருவதல்ல” இயேசு என்ன சொல்லுகிறாரென்றால்: உன் தீர்மானம் அறிவுப்பூர்வமானதல்ல; மார்க்க போதனையைப் பற்றி உன் நினைவு உள்ளது. நீ வரவேண்டாமென்று தீர்மானம் செய்துள்ளாய்”

அற்புதங்களின் துவக்கத்தில் பிலோரிடாவிலுள்ள சட்டக் கல்லூரியில் அங்கு பயிலும் சட்ட கல்லூரி மாணவர்களோடு விவாதித்துக் கொண்டிருந்தேன். அங்கு ஒரு மாணவனோடு எனக்கு ஒரு துடான விவாதம் ஏற்பட்டது. நான் வந்ததும் நான் விவாதத்திற்குப்பதிலாக சற்றுநேரம் மௌனமாயிருந்துவிட்டு இவனிடம் இப்படியாகத்தான் பேச வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து இவ்வாறு கூறினேன். “நல்லது. இந்தக் காரியம் புத்திசாலித்தனமானதில்லை. இது ஒழுக்க நெறியைச் சார்ந்தது, உன் தேர்ந்தெடுப்பைப் பொறுத்தது. உண்மையில் கேள்வி என்னவென்றால், நீ இயேசுவை விசுவாசித்து அவரைப் பின்பற்றி அவரின் போதனையின் வரும் விளைவுகளை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறாயா என்பதே.”

மற்ற மாணவர்களின் செயல்களைப் பார்க்கும்போது நான் ஏதோ ஒரு வழியில் ஒரு உண்மையான வெளிப்பாட்டை உடைத்து விட்டாற் போல தோன்றியது. சற்று நேரம் கழித்து அவர்களில் பலர் என்னிடத்தில் வந்து, “நீங்கள் கூறியது தான் சரியானது எல்லோருக்கும் அவர் ஒரு பெண்ணை வைத்திருக்கிறார் என்று தெரியும். அவர் வாழ்க்கை முறைதான் உண்மையான பிரச்சினை. அந்த வெளிப்பாடெல்லாம் இறையியலோ அல்லது தத்துவங்களின் விவாதமோ அல்ல, தம் பிரச்சினையில் அவர் உங்களையும் உள்ளே நுழைத்துவிட்டார்” எனக் கூறினர்.

இதைப் போன்ற கலந்துரையாடலைத்தான் இயேசு மதத் தலைவர்களோடு நிகழ்த்தியிருக்கலாம் என்று நான் கற்றுக் கொண்டேன். “நீங்கள் சாட்சியங்களைத் தேடுகிறீர்கள். சத்தியம் என்னவென்றால் உங்களுக்கு என்னிடம் வர மனமில்லை. ஆகவே தான் என்னிடம் வரமாட்டேன் என்கிறீர்கள்” என்று இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும்போது இயேசு இப்படித்தான் செய்திருப்பார். யூத சட்டப்படி எதையாவது நிரூபிக்க இரண்டு சாட்சியங்கள் இருந்தால் போதும். இயேசு அவர்களுக்கு ஐந்து பிழையில்லாத சாட்சியங்களைக் கொடுத்தார். அவர், உங்களுக்கு சாட்சியம் வேண்டுமென்றால் உங்களுக்கு நிறைய சாட்சியங்கள் உண்டு. நித்திய ஜீவன் பெற நீங்கள் என்னிடம் வரவில்லை. ஏனென்றால் உங்களுக்கு என்னிடம் வர மனமில்லை” என்று கூறுகிறார்.

மதத்தலைவர்களைப் பார்த்து இயேசு ஒரு ஆழமான அறிவுப் பூர்வமான கேள்வியைக் கேட்கிறார்: “தேவனிடமிருந்து வந்த ஒப்புதலை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் நீங்கள் ஒவ்வொருவருடைய ஒப்புதலுக்காக நோக்கும்போது எப்படி உங்களால் விசுவாசிக்க முடியும்?” இயேசு அவர்களிடம், நீங்கள் உலகம் சார்ந்த விளையாட்டை விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்த விளையாட்டில் ஒவ்வொருவரின் ஒப்புதலைத் தேடுகிறீர்கள். தேவனுடைய ஒப்புதலை நீங்கள் தேடவில்லை அல்லது உங்களைப் பற்றி தேவன் என்ன நினைக்கிறார், நான் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூட கேட்கவில்லை” இப்படியாகக் கேட்டிருப்பார் என்று நான் நினைக்கிறேன். அவர் கேள்வியின் சாரம் என்னவென்றால் “இப்படியே உங்கள் வாழ்க்கையை குறுகலான அளவில் வாழ்ந்து கொண்டு, ஒருவர் ஒப்புதலுக்காக ஒருவர் காத்துக் கொண்டிருந்தால் தேவனை எப்படி விசுவாசிப்பீர்கள்? நேர்வழியாய் இருப்பதை நீங்கள் வீரும்புவது கூட இல்லை. மேல் நோக்கிப் பார்த்தோ தேவனை மகிமைப் படுத்துவதோ இல்லை என்பதே.”

அதிகாரம் ஐந்தில் ‘இயேசு என்பவர் யார்?’ என்ற கேள்விக்கு யோவான் பதில் அளிக்கிறார். யோவான் சவிசேஷத்தின்

ஆரம்பத்தில் என்னுரையில் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் முன்று கேள்விகளுக்குப் பதில் தருமாறு நான் அறைகூவல் விடுத்ததை நினைவில் கொள்ளுங்கள். 'இயேசு என்பவர் யார்?' என்ற முதல் கேள்விக்கு யோவான் இவ்வாறு பதில் கூறுகிறார். ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் கலந்துரையாடலின் போது இயேசு தம்மைக் குறித்து உரிமையுடன் கூறுவதை அவர் காட்டுகிறார். இந்த அதிகாரத்தில் முதல் கேள்விக்கான பதில் சற்றே நம்மை மலைக்கச் செய்கிறது. அவர்: பிதாவாகிய தேவனோடிருக்கும் குமாரன், பிதாவினால் நேசிக்கப்படுபவர், பிதா செய்யும் எல்லா காரியத்தையும் செய்ய வல்லவர், அவர் குமாரன், எல்லோரையும் நியாயந்தீர்க்கப் போகிறவர், மரித்தோரை எழுப்பவும், அவர் தேர்ந்தெடுத்தவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனை தரவும் பிதாவால் அனுப்பப்பட்டவர். பெலவீனர்களிலே மிகவும் பெலவீனமானவனைக் குணமாக்குபவர். திருமறை முழுவதும் அவரைப் பற்றியதே. நாம் நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ள அவரிடத்தில் வரவேண்டும். அவர் நித்தியமானவர் என்று மெய்யாகவே உரிமையுடன் சொல்கிறார்.

இரண்டாவது கேள்வியாக நான் உங்களிடம் அறைகூவல் விடுத்த, 'விசுவாசம் என்றால் என்ன?' என்ற கேள்விக்கும் இங்கு பதில் உண்டு. விசுவாசம் என்பது முதலில் அறிவுப்பூர்வமானதல்ல. விசுவாசம் என்பது முக்கியமாக ஓழுக்கநெறியைச் சார்ந்ததாகவும், நீங்கள் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுப்பதுமாகும் என்று ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இனி முன்றாவது கேள்வி: ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் 'நித்தியஜீவன் என்றால் என்ன?' இதன் விடை பெதஸ்தா குளத்தருகே குணமடைந்த மனிதனிடம் நம்மை எடுத்துச் செல்கிறது. ஜீவன் என்பது முழுமை. ஜீவன் என்பது குணமடைவது. இயேசு நமக்குக் கூறுகிறார்: ஜீவன் என்பது மறுபிறப்படைவது, ஜீவன் என்பது கிறிஸ்துவிடம் வருவது, உங்கள் பெலவீனங்களையும், வியாதிகளையும் மாற்றிக்கொண்டு அவர் அருளும் சுகத்தையும் முழுமையையும் பெற்றுக் கொள்வது. உங்களை அவர் ஓப்புக் கொண்டதை அறிந்து கொள்வது. ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் 'ஜீவன் என்பது என்ன?' என்ற கேள்விக்கு இயேசு தரும் பதில்கள் இதுவே.

இயேசுவின் ஊழிய தரிசனம்

ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்தார் என்ற ஒரு அற்புதத்தோடு ஆராம் அதிகாரம் துவங்குகிறது. இயேசு பசியுற்றிருந்த ஐயாயிரம் புருஷர்களையும் அவர் குடும்பங்களையும் சேர்த்து ஏறக்குறைய இருபதாயிரம் பேருக்கு உணவளித்த அற்புதத்தை நினைக்கும் போது அதன் மூலம் நிகழ்த்திய ஒரு பெரிய எதிர்ப்புணர்வு நிறைந்த கலந்துரையாடலின் பகுதியாக உள்ளது. இது “ஜீவஅப்ப போதனை” என்றழைக்கப்படுகிறது.

இந்த ஜீவஅப்ப போதனையில், இயேசு தாமே அந்த ஜீவ அப்பம் என்று உரிமையுடன் சொல்கிறார். அதிகாரம் நான்கில் இயேசு, தாம் ஜீவத்தண்ணீர் என்பதை உரிமையோடு வலியுறுத்துகிறார் - மனிதனின் அடிப்படைத் தேவை தாகம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இயேசு, “நானே ஜீவத்தண்ணீர். அது எப்போதும் உங்களுக்கு தாகம் ஏற்படாதபடி உங்கள் தாகத்தைத் தீர்க்கும்.” மறுபிறப்பையும் நித்திய ஜீவனையும் குறித்தும் இயேசு கூறும்போது, யோவான் நாம் அனைவரும் அந்த அனுபவத்திற்குள்ளாக வரவேண்டும் என்று திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறார்.

அவரின் மிகக் கடினமான புரிந்துகொள்ள முடியாத ஆலோசனையில், இயேசு மனிதனின் இன்னொரு தேவையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். அது ‘பசி’. இயேசு கூறுகிறார்: “என்னால் மீதமுள்ள உன் வாழ்க்கைக்கும் பசியைத் தீர்க்க முடியும்”. அந்த உரிமையின் உள்ளடக்கத்தில் அவர் தம் ஜீவ அப்ப போதனையைத் தருகிறார். “அந்தப் போதனை முடிந்தபிறகு, அது முதல் அவருடைய சீஷரில் அநேகர் அவருடனே கூட நடவாமல் பின்வாங்கிப் போனார்கள்.” அப்பொழுது இயேசு பன்னிருவரையும் நோக்கி: “நீங்களும் போய்விட மனதாயிருக்கிறீர்களோ?” என்று கேட்டதாகப் படிக்கிறோம்.

இங்குதான் நாம், ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ என்ற கேள்விக்கு மிகத் திறமையான பதிலை பேதுருவின் வார்த்தைகளிலிருந்து கண்டு கொள்கிறோம். இயேசு தம் சீஷர்களை நோக்கி நீங்களும் என்னைவிட்டு போய்விட போகிறீர்களா என்று கேட்டதற்கு பேதுரு, “ஆண்டவரே, யாரிடத்தில் போவோம், நித்திய ஜீவ வசனங்கள் உம்மிடத்தில் உண்டே”. என்றார். பேதுரு இந்தக் கடினமான போதனையை அறிந்து கொள்ளவில்லை. ஆனாலும் விசுவாசத்தினாலே அவரைத் தொடர்ந்து பின்பற்ற முடிவு செய்தான்.

இந்த ஜீவஅப்ப போதனையின் முடிவில், இயேசு, என் மாம்சத்தைப் புசியாமலும் பானம் பண்ணாமலும் இருந்தால் உங்களுக்குள் நித்திய

ஜீவனில்லை என்கிறார். சிலர் அவருடைய போதனையை நரமாமிசம் உண்பதாக நினைத்துக் கொண்டனர். அதனால் தான் அநேகர் பின்வாங்கிப் போனார்கள். இந்தப் போதனை பேதுருவுக்கு சிறிதும் புரியவில்லை என்று நினைக்கிறேன். இயேசு என்ன சொன்னார் என்பது பேதுருவுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் இங்குதான் விசுவாசம் என்றால் என்ன என்பதற்கான நல்ல பதிலைப் பெற்றுக்கொள்கிறோம். சில நேரங்களில் விசுவாசம் என்பது – நமக்குப் புரியாமற் போனாலும் நம்புவதே.

மனிதனுடைய நினைவுகள் போல, செயல்கள் போல, தேவனுடைய சிந்தனைகளும் செயல்களும் இருக்காது என்று ஏசாயா கூறுகிறார். ஆகவே நாம் தேவனை முற்றிலுமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது என்பது ஏசாயாவின் கருத்து (ஏசா 55). எனினும் தேவனுடைய வார்த்தை, நம்முடைய நினைவுகளோடு தேவனுடைய நினைவுகளும் இணைந்து செயல்பட ஒப்பந்தம் செய்யும் என்று ஏசாயா கூறுகிறார். ஆகவேதான் ஏசாயா தேவனுடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கித்தார். நாமும் அவருடைய வார்த்தையைப் பிரசங்கிக்க வேண்டும். தேவனுடைய வார்த்தையைப் படிக்கவும், வாசிக்கவும் வேண்டும்.

நாம் தேவனுடைய வார்த்தையின் மூலம் அவரிடத்தில் வரும்போது நாம் அவரைக் குறித்து படிக்கும் அனைத்தையும் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது. ஏனென்றால் தேவன் மனிதன் அல்ல. அவர் மனிதரிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவர். இந்த உலகம் பெற்றுக் கொண்ட மிகப்பெரிய வெளிப்படுத்தல் இயேசுவே. படிக்காத மீனவர்கள் இயேசுவைப் புரிந்து கொள்ளாததை நினைத்து நாம் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை.

சாலொமோனின் ஞானத்தையும் நீதிமொழிகள் இருபதாம் அதிகாரம் இருபத்தி நான்காம் வசனத்தில் கேட்டதையும் சற்றே ஆலோசனை செய்யவும். “கர்த்தராலே மனுஷருடைய நடைகள் வாய்க்கும்; ஆகையால் மனிதன் தன் சொந்த வழியை அறிந்து கொள்வதெப்படி?” தேவன் மனிதனைப் போல நடக்காவிட்டால் அல்லது மனிதனைப்போல சிந்திக்காவிட்டால் நாம் அவர் வழி நடக்கிறோம். நம் வாழ்வில் அவர் சித்தத்தைத் தேடுகிறோம். நாம் எப்போதும் தேவனால் வழிநடத்தப்படும் போது அதை புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யக் கூடாது.

இயேசுவின் ஜீவ அப்பப் போதனையை பேதுரு எதிர்கொண்டதன் விளைவாக மிகுந்த ஞானத்தோடு கூறுகிறார்: “நீர் என்ன சொல்கிறீர் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் நான் உம்மை விசுவாசிக்கிறேன். எங்கு சென்றாலும் உம்மைப் பின்பற்றுவேன்.”

இயேசு ஜீவத்தன்னீர், ஜீவஅப்பம் குறித்துப் பேசும்போது மறுபிறப்பைப் பற்றிய விளக்கத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை; ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ என்ற கேள்விக்கும் அழகான பதிலைத் தருகிறார்.

நீ தாகத்தால் தவிக்கிறாய் என்று கற்பனை செய்து கொள். உன் கையில் ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் வைத்திருக்கிறாய். இந்தத் தண்ணீர் உன் தாகத்தைத் தீர்த்து உன் உயிரைக் காப்பாற்றும் என்று விசுவாசிக்கிறாய். இந்தத் தண்ணீர் உன் தாகத்தைத் தீர்க்கப் போகிறது என்ற உண்மையை நீ எப்படி செயல்படிவில் செய்து காண்பிப்பாய்? உன் விசுவாசத்தை அதைக் குடித்து நிரூபிப்பாய்.

இயேசு கூறுகிறார்: “நானே ஜீவத்தண்ணீர் உனக்குள் ஜீவனுக்கான தாகம் உண்டா? நானே ஜீவ அப்பம். மெய்யான, நித்திய, நிறைவான வாழ்வைக் குறித்துப் பசி இருக்கிறதா? உன் தாகம் எப்படி தணியப்போகிறது? ஜீவனுக்கான பசி எப்படித் தீர போகிறது? என்ற விசுவாச உண்மையை நீ எப்படி செயல்படிவில் செய்து காட்டப் போகிறாய்? உன் தாகத்தைத் தீர்க்கவும் உன் பசியைப் போக்கவும் உன் செயல்களோடு என் செயல்களும் இணைந்து செயல்படும்படி நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்? நல்லது. தண்ணீரைக் குடித்து ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் உன் தாகத்தைத் தீர்க்க வல்லது என்ற உண்மையை நிரூபிக்க செய்து காட்டியது போல நீ சரியான முறையில் என்னை அணுக வேண்டும். நீ என்னைப் பெற்றுக்கொள்ளப் வேண்டும். நீ என்னை விசுவாசிக்க வேண்டும். சரியான முறையில் என்னோடு உறவு கொள்ள வேண்டும். நீ என்னிடத்தில் வந்து என்னைப் பின்பற்ற வேண்டும்.”

இயேசு, கடினமான தன் ஜீவ அப்ப போதனையில் என் இரத்தத்தைப் பானம் பண்ணுங்கள். என் மாம்சத்தை உண்ணுங்கள் என்று இதைத்தான் கூறுகிறார். இரண்டு உவமைகளின் மூலம் அவர் முக்கியமாக இதைத்தான் போதிக்கிறார்: என் மரணத்தோடு அனைத்தும் இணைந்திருக்கிறது. என் மரணமே உங்களுக்கு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. நீங்கள் பானம் பண்ணவேண்டும். நீங்கள் விசுவாசிக்க வேண்டும். நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். என் மரணத்தின் மூலமாக தேவன் உனக்கு கொடுக்க விரும்பும் வாழ்க்கை அனுபவங்களையெல்லாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இதைத்தான் சிலுவைமரணத்திற்கு முன் திருவிருந்தில் திருவிருந்து ஐக்கியத்தில் என் மரணத்தின் மூலமாக நீ அருந்தும் திராட்சரசத்தின் மூலமாக உன் விசுவாசத்தை விளக்கி குறிப்பால் உணர்த்து.

இயேசுவைப் பற்றிய மற்றொரு பெரிய உண்மை, அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை. அவர் இந்த பூவுலகத்தில் இயற்கையினின்று மாறுபட்ட வாழ்க்கையினை வாழ்ந்தார். அவர் அந்த வாழ்க்கையை வாழும்போது சத்தியத்தை நமக்குக் காண்பித்து அந்த சத்தியத்தை நம் வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்க கிருபையை அளித்து அவர் ஒரு முன் மாதிரியாக வாழ்ந்து கற்றுக்கொடுத்தார். தேவன் நாம் எப்படி வாழ வேண்டுமென்று விரும்புகிறாரோ அதுபோல அவர் வாழ்ந்து காட்டினார்.

சுவிசேஷத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அவர் வாழ்க்கை நம்மை நித்திய ஜீவனுக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழிகாட்டியாக உள்ளது. நித்திய ஜீவன் என்பது முக்கியமாக வாழ்க்கையின் தரத்தை குறிக்கிறது மற்றும் வாழ்க்கையின் அளவையும் குறிக்கிறது.

‘என் மாம்சத்தை நீங்கள் புசிக்க வேண்டும்’ என்று இயேசு கூறியது விசுவாசத்தைப் பற்றி நமக்குத் தரும் மற்றொரு விளக்கமாக உள்ளது. இந்தப் போதனையில் அவர், “நானே ஜீவ அப்பம் நீங்கள் பசியாயிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் பசியாயிருக்கும்போது எப்படி அப்பத்தை உண்பீர்களோ அதுபோல உங்கள் பசியை எப்படி அப்பம் தீர்க்கும் என்பதோடு தொடர்பு படுத்த வேண்டும். நீங்கள் அப்பம் சாப்பிடுகிறீர்கள். நீங்கள் சரியாய் சாப்பிடுகிறீர்கள்; நீங்கள் அப்பத்தைப் பெற்றுக் கொண்டீர்கள்.”

நான் முப்பத்தி மூன்று ஆண்டுகள் இங்கு வாழ்ந்த வாழ்க்கை, உங்கள் வாழ்க்கை பசியை எப்படித் தீர்ப்பது என்பதைக் காட்டுவதாக உள்ளது. தேவன் நீங்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகிற வாழ்க்கையை என் வாழ்க்கையே காட்டும். என் வாழ்க்கையை சரியாக எதிர்கொள்ள வேண்டும். என் வாழ்க்கையை சரியாகக் கைக்கொள்ள வேண்டும். என் வாழ்க்கையில் உள்ள விசுவாசம் மற்றும் என் வாழ்க்கையில் உள்ள அனைத்தும் உனக்கு என்ன அர்த்தத்தை கொடுக்கிறதென்பதை திருவிருந்து ஐக்கியத்தில் புசிக்கும் அப்பத்தின் மூலம் நீ செயல்முறையில் குறிப்பாய் உணர்த்த வேண்டும்.

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லவேண்டுமென்றால், நீங்கள் என் மாம்சத்தைப் (அப்பம் என்று குறிப்பிடப்படுவது) புசியுங்கள். என் இரத்தத்தைப் (திராட்சரசம் என்று குறிப்பிடப்படுவது) பருகுங்கள். இல்லா விடில் நித்திய ஜீவன் இல்லை. ஆண்டவரின் பீடத்தில் உள்ள அப்பத்தைப் புசித்து திராட்சரசத்தைப் பருகினால் நித்திய ஜீவன் கிடைக்கும் என்று இயேசு கூறவில்லை. அவர் அப்பம், திராட்சரசம் எதைக் குறிக்கிறது என்பதை உணர்ந்து விசுவாசிப்பவர்களுக்கு மட்டும் நித்திய ஜீவன் கிடைக்கும் என்று போதிக்கிறார், பேதுரு ஞானஸ்நானம் நம்மை இரட்சிக்கும் என்று கூறுவது என்னவென்றால் நாம் விசுவாசிப்பதை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்து ஞானஸ்நானம் எடுக்கும்போது அது நம்மை இரட்சிக்கிறது (1 பேது 3:21) என்பதைக் காட்டுவதற்கே.

இப்போது நான் விளக்கியதை பேதுருவும் மற்ற சீஷர்களும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அநேகர் அவருடனேகூட இராமல் பின்வாங்கிப் போனார்கள் என்று நாம் படிக்கிறோம். ஏனென்றால் “எனக்குப் புரிவதையே நான் விசுவாசிப்பேன்.” என்பதே. சீடருக்கும் அப்போஸ்தலர்களுக்கும் வித்தியாசம் உண்டு என்பதை நினைவில்

கொள்ளுங்கள். சீடர்கள் என்பவர்கள் அவரைப் பின்பற்றியவர்கள். ஆனால் அப்போஸ்தலர்கள் என்பவர்கள் சீடர்களாக, இயேசுவால் விசேஷ அறிவிப்பாளர்களாக பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டவர்கள்.

அநேக சீடர்கள் அவரைவிட்டு பின்வாங்கி சென்றபோது அந்த நேரத்தில் அவரது மற்ற அப்போஸ்தலர்கள் பேதுருவின் தலைமையில் இயேசுவின் போதனை புரியாது போனாலும் அவரைப் பின்பற்றிச் செல்கின்றனர். பேதுரு தம் உயர்வான விசுவாசத்தினால் கூறுகிறார், 'எனக்குப் புரியாது போயினும் நான் எப்படியோ விசுவாசிக்கிறேன்.'

நாம் புரிந்து கொள்ள முடியாத கட்டத்திற்கு வரும்போது, எதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோமோ அதற்கும் எதை புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கிறோமோ அதற்கும் நடுவே விசுவாச பாலத்தைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். சில நேரத்தில் நாம் பார்வையின் மூலமாக வெளிச்சத்தில் நடக்கிறோம். ஆனால் சில நேரத்தில் நாம் நம்பிக்கையின் மூலமாக இருட்டில் நடக்க வேண்டியுள்ளது.

“ஜீவ அப்ப போதனை” என்றழைக்கப்பட்டாலும் உண்மையில் இந்தப் போதனை அப்பத்தைப் பற்றியதல்ல. உண்மையில் இந்தப் போதனை அர்த்தமுள்ள வேலைகளைப் பற்றியதே என்று ஒரு உணர்வு உண்டு. இந்தப் போதனையின் உள்ளடக்கத்தை சற்றே கவனிக்கவும். இயேசு மதத்தலைவர்களோடு நடத்திய எதிர்ப்புணர்போடு கூடிய கலந்துரையாடலில் கூட அவர்களின் வேலைகளைப் பற்றிச் சுருக்கமாக கூறினார். சில கடினமான காரியங்களையும் அவர்களுக்குக் கூறுகிறார். அவர்களிடம், “உங்கள் வேலைகள் அர்த்தமற்றது, மேலும் அர்த்தமற்ற இந்த வேலைகளுக்கு தவறான நீங்கள் குறிக்கோளைக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்” என்று கூறுகிறார்.

அவர்கள் பதிலுக்கு, “நல்லது தான். அப்படியென்றால் அர்த்தமுள்ள வேலைகள் என்றால் என்ன? தேவனுடைய வேலைகள் என்றால் என்ன?” என்று கேட்டனர். இயேசு, “என்னை விசுவாசியங்கள் அர்த்தமுள்ள வேலைகள் என்னவென்று நான் உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்.” அதற்கு அவர்கள், “நாள் முழுவதும் நீங்கள் என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்?” என்றும், “நீர் ஒருவர் தான் அர்த்தமுள்ள வேலைகளைக் குறித்து எங்களுக்கு கூறுவீரென்றால் நாள் முழுவதும் என்ன வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றீர்” என்றனர்.

ஜீவ அப்ப போதனையில் இயேசு மிகத்திறமையாக தம் ஊழியத்தின் தத்துவத்தை நமக்குத் தருகிறார். அவர் தம் வேலையைக் குறித்து அவர்களுக்குக் கூறினார். அது மிக ஆழமானதும் அறிவு மிகுந்ததுமாயிருந்தது. இயேசு கூறியதன் சுருக்கத்தை மொழிப்புரையாக நான் உங்களுக்குத் தர விரும்புகிறேன். இதுவே நான் செய்வது: “இந்த

உலகத்தில் நான் உலாவி வரும்போது பிதாவாகிய தேவன் என்னை என்ன பேசச் சொல்லுகிறாரோ அதையே பேசுகிறேன். நான் பிதா கூறுவதையே பேசுகிறேன். சிலர் என் வார்த்தைகளை மறுத்து விடுகின்றனர். அவர்கள் தேவனிடம் திரும்புவதில்லை; என் வார்த்தைகளை ஒருபோதும் கேட்பதேயில்லை. பிதா கூறுவதை நான் கூறும்போது பரிசுத்த ஆவியினால் பிதாவிடம் வந்த மக்கள் இதனை ஆவியின் வார்த்தைகள், ஜீவனுள்ள வார்த்தைகள் என்பதைக் கண்டுகொள்வார்கள். இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அவர்கள் தேவனிடத்தில் வருவார்கள். இதுவே நான் முழுவதும் நான் செய்யும் வேலையாகும்.”

இயேசு அந்த மக்களிடமும் உன்னிடம், என்னிடமும் கூறிய வார்த்தைகள் நம்மை உணர்வூட்டுவதாக உள்ளது. யோவான் சுவிசேஷத்தில் இனி வரும் அதிகாரங்களில் மேல்அறை போதனையில் இதையே நமக்கு கூறுகிறார். தேவன் தம் வேலையைச் செய்ய நாம் ஒரு வாகனமாக இருக்க முடியும். நீயோ நானோ எப்போதும் செய்யக் கூடிய மிக அற்புதமான வேலையே தேவனுடைய வேலை. இதற்கு எல்லோரும் பிரசங்கி அல்லது ஊழியர் என்று அழைக்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. எனினும் இதன் அர்த்தம் நீ எதைச் செய்தாலும் அதை தேவன் உனக்கு கொடுத்த வேலை என்று விசுவாசித்து செய்ய வேண்டும் என்பதே.

தேவன் ஒருவேளை உன்னை வியாபார உலத்திலோ அல்லது வேறு ஏதாவது வேலையிலோ வைத்திருக்கலாம். அவர் ஒரு வேளை உன்னை குடும்பத்தை உருவாக்குபவராக, ஒரு தாயாக அதாவது தேவன் உன்னை மனிதர்களை உருவாக்குபவராக அழைத்திருக்கலாம், குடும்பத்தை உருவாக்குபவராகவோ அல்லது நினைவுகளை உருவாக்குபவராகவோ அழைத்திருக்கலாம். உன்னை ஒரு மெக்கானிக்காக இருக்க தேவன் அழைத்திருக்கலாம். நீ என்னவாக இருந்தாலும் சரி, நீ தேவனால் அழைக்கப்பட்டவன். தேவன் கொடுத்திருக்கும் வேலையை நீ செய்கிறாய் என்ற திடநம்பிக்கை உனக்கு வேண்டும்.

எங்கு தேவைகள் உண்டோ அங்கு தாமிருக்க தேவன் விரும்புகிறார். தேவன் நம்மால் எந்த மக்களுக்கு கிறிஸ்து தேவைப் படுகிறாரோ அந்தக் குடும்பங்களுக்கு ஆதரவாக இருக்கும்படி ஒருவழியில் நம்மை அங்கு வாழும்படியாக நடத்துகிறார். இது நம்மை வெளியே இழுத்துக்கொண்டு போய் எந்த மக்களுக்கு நித்திய ஜீவனும் கிறிஸ்துவின் மேல் விசுவாசம் தேவைப்படுகிறதோ அங்கு நம்மை கொண்டு செல்கிறது. இதுவே ஜீவ அப்ப போதனையில் இயேசு பேசின அர்த்தமுள்ள வேலையாகும்.

பல ஆண்டுகளாக, பல மனிதர்களோடு வேலை செய்த என்

சொந்த அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்த்தால், நம் நாட்களில் மிகப்பெரிய தொல்லை என்னவென்றால் சலிப்பு என்பதே என நான் நினைக்கிறேன். நாம் நிறைவானவர்களாக கருதும் அநேகர் சலிப்படைந்து போவதைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்பட்டுப் போகிறேன். எனினும் அவர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்ட போது அவர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்களோ அதிலேயே அவர்கள் சலிப்படைந்து போயிருந்தார்கள்.

பல வருடங்களுக்கு முன் பல மனிதர்கள் கூறுவதைக் கேட்டு நான் மேற்கோள் காட்டியுள்ளேன். எண்பத்தெட்டு வருடம் வயதான ஆங்கில அரசியல்வாதி தம் நாட்குறிப்பில் பல வருடங்களுக்கு முன் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார். “எண்பத்திஎட்டு வருடத்தைப் பின்னோக்கி பார்க்கும்போது இங்கிலாந்தில் ஐம்பத்தி ஏழு வருட என் அரசியல் வாழ்க்கையில் நான் செய்த செயல்களின் விளைவு என்ன என்றுப் பார்க்கும்போது, 1914லிருந்து உலகம் மற்றும் இங்கிலாந்தின் சரித்திரத்தைப் பார்க்கும் போது நான் ஒன்றுமே சாதிக்கவில்லை என்று தெளிவாகக் காண்கிறேன். இப்போதிருக்கும் உலகமும் அதன் மனித சரித்திரமும் ஒருவேளை நான் பொதுக்குழுக்களில் அமர்ந்தி ராமலோ அல்லது புத்தகங்களை எழுதாமலோ, நிகழ்ச்சி குறிப்பு பதிவுகளைப் பதிவு செய்யாமலோ போயிருந்தாலும் கூட (இந்த ஐம்பத்தியேழு வருடங்களாக எப்படியிருந்ததோ) அப்படியே தான் இருந்திருக்கும். ஆகவே நான் இந்த நீண்ட கால வாழ்க்கையில் நூற்றைம்பது மற்றும் இருநூறு ஆயிர மணி நேரத்தை ஒரு அர்த்தமற்ற வேலையைச் செய்வதில் செலவழித்துள்ளேன் என்றே கூற வேண்டும்.

இயேசு நம்மை இரட்சிக்க வந்தார். நம்மை பலவற்றிலிருந்தும் இரட்சிக்க வந்தார். அவர் நம்மை மீட்க வந்தவற்றில் ஒரு காரியம் என்ன வென்றால் “சரியான அர்த்தமற்ற வேலை” என்னும் வேதனை யூட்டும் சலிப்பிலிருந்து மீட்க வந்தார். ‘இயேசு என்பவர் யார்?’ ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ ‘நித்திய ஜீவன் என்றால் என்ன?’ இதைப் புரிந்து கொள்ளும் எவரும் தம் கல்லறை வாசகத்தில் கல்லறை வாசகத்தில்: “என் முழு பணியிலுள்ள வாழ்க்கையும், என் ஐம்பத்திஏழு வருட வேலையும் வெறும் அர்த்தமற்ற வேலையாகத் தான் இருந்தது” என்று கூறமாட்டார்கள்.

என் கருத்தின் படி, நமக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு வாசகம் அர்த்த மற்ற வேலையை செய்தது – எண்பத்தியெட்டு வயதில் நமக்குத் தேவையில்லை என்று ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து விரும்புகிறார். ஆகவே தான் நமக்கு ஜீவ அப்ப போதனை கொடுத்துள்ளார். இதயத்திற்கும் ஆத்துமாவிற்குமான ஜீவ அப்ப போதனையில் இயேசு மெய்யாகவே சரியான அர்த்தமுள்ள வேலையைப் பற்றி பேசுகிறார்.

ஆண்டவரின் போதனைகள்

இயேசுவுக்கும் மதகுருக்களுக்கும் இடையே நடந்த எதிர்ப்புணர்வோடு கூடிய கலந்துரையாடலைத் தொடர்ந்து ஏழாம் அதிகாரத்திலும் பார்க்கிறோம். சில நேரங்களில் இந்த உரையாடல் தடைபட்டு நிற்கிறது. பிறகு புது அமைப்போடு துவங்குகிறது. இந்த இடைவெளி நேரத்தில் இயேசு மற்றும் ஒரு உரிமையை வலியுறுத்துகிறார்: நான் தேவனிடத்திலிருந்து வந்த பிரசங்கி. என் போதனைகள் என்னுடைய போதனைகள் அல்ல. அது பிதாவுடைய போதனை. அவர் இந்த உரிமையை வேறு விதமாகவும் கூறுகிறார். என்னை நானே வெறும் ரபீ என்று அறிவித்துக் கொள்ளவில்லை. என் போதனைகள் யாவும் ஆண்டவரின் போதனைகள். யாவும் பரிசுத்தமும் உயர்ந்த எண்ணங்களை ஊட்டும் தேவனின் வார்த்தைகள் என்று கூறுகிறார்.

மதத்தலைவர்கள் அந்த உரிமைக்குக் கண்டிப்பாக அறைகூவல் விடுத்தனர். அதாவது “அதை எப்படி நம்புவது? நீ சொல்லும் வார்த்தை தானே அது. அதை எப்படி நம்புவது?” என்றனர். இந்தக் கேள்வியை இன்று நாமும் கேட்கிறோம். வேதாகமம் தேவனுடைய வார்த்தை என்று உரிமையுடன் சொல்கிறோம். அநேகர் இன்று: இந்த வேதாகமம் உண்மைதான் என்று எப்படி எங்களுக்குத் தெரியும். அது இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த மக்களின் கருத்தாக கூட இருக்கலாமே. வேதாகமம் அது தேவனால் உந்தப்பட்டு மக்கள் எழுதிய தேவனின் வார்த்தை என்பது எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்கின்றனர்.

ஆதியாகமம் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் இதே போன்ற ஒரு கேள்வியை சாத்தான் ஏவாறிடம் கேட்கிறான்: “தேவன் கூறினாரா? தேவன் உண்மையாவே ஏதாவது கூறினாரா? நல்லது, ஒரு வேளை அவர் ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் அது உண்மையில்லை.” இது சாத்தான் எப்போதும் விளையாடும் பழையதந்திரம் தான். இந்தத் தந்திரத்தை அவன் இன்றும் என்றும் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு நாளும் விளையாடுகிறான். இந்தக் காரியத்திற்கு சாத்தான் ஒரு அறைகூவல் விடுக்கிறான்: வேதாகமம் உண்மையில் தேவனுடைய வார்த்தைதானா? ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் அவர்களும் இந்தக் குறிப்பைக் குறித்து இயேசுவிடம் அறைகூவல் விடுத்தபோது இயேசு கூறுகிறார், “இதனை நீங்கள் விசுவாசத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர புத்திசாலித் தனத்தினால் அல்ல. விசுவாசம் என்பது முதலாவது நீங்கள் எடுக்க வேண்டிய தீர்மானம், அல்லது அறம் சம்பந்தப்பட்ட ஒரு தீர்மானம்.”

இதனை இயேசு இந்த வழியிலும் கூறுகிறார்: “தேவனுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்றும் எண்ணத்தோடு என் போதனைகளைக் கேட்டு என்னிடத்தில் வருபவர்களுக்கு, உதவும்படியாக, என் போதனைகள் மூலமாக தேவன் தம்மை வெளிப்படுத்துவார். என் போதனைகளின் படி நடக்கும்போது, என் போதனைகள் தேவனுடைய வார்த்தைகளே என்ற உண்மையைத் தெரிந்து கொள்வார்கள்.”

“என் போதனைகளினால் தொடப்பட்டு தங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தத் தகுதி பெற்ற மக்கள், தேவனுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்ற ஒப்புக் கொடுத்தவர்களாக, “தேவனே, நான் சரியானதைச் செய்ய விரும்புகிறேன்”. என்று கூறுவர், என இயேசு கூறுகிறார்.

மதத்தலைவர்கள் தம் போதனையைப் பின்பற்ற விரும்பினால் “நான் இயேசுவின் போதனையின் படி சரியான வாழ்க்கை முறையைக் கண்டறிந்து மெய்யாகவே சரியான காரியத்தை செய்ய விரும்புகிறேன்.” என்ற மனநிலையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இயேசு தம் போதனையை நாம் உணர்ந்து, அதன்படி நடக்க வேண்டும் என்று, நம்மை அழைக்கிறார்.

“நீங்கள் என் போதனையில் உள்ள சத்தியத்தைக் கண்டு கொண்டு அதன்படி வாழ ஒப்புக் கொடுக்கும் போது, என் போதனைகள் யாவும் ஆண்டவரின் போதனைகளே என்று புரிந்து கொள்வீர்கள்” என்று இயேசு கூறுகிறார்.

எடுத்துக்காட்டாக, உங்கள் திருமணம் வெறுமையாய் போய் விட்ட காரணத்தினால் நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கைத் துணையோடு போதகரைப் பார்க்க சென்றிருக்கிறீர்கள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். ஏனென்றால் நீங்கள் இருவரும் ஒருவரிடமிருந்து மற்றொன்றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவே திருமணத்தில் இணைக்கப்பட்டீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம்.

நீங்கள் உங்கள் போதகரிடம் போய் விட்டீர்கள். அந்தப் போதகர் கூறுகிறார். “இயேசு கூறியது உங்களுக்குத் தெரியுமா பெற்றுக் கொள்வதை விட கொடுப்பதே ஆசீர்வாதம்; பெற்றுக்கொள்வதை விட கொடுப்பது தான் அதிக மகிழ்ச்சியைத் தரும்.” என்று இயேசு கூறுகிறார். போதகர் கணவரிடம்: “நீ உன் மனைவியோடு வாழும் போது அவளிடமிருந்து ஏதாவது பெற்றுக்கொள்ள நினைத்திருக்கலாம், ஆனால் அவள் உன்னிடமிருந்து எதையும் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையே” என்பார். பிறகு போதகர் மனைவியிடம்: “நீ உன் கணவனோடு வாழும் போது நீ அவளிடமிருந்து என்ன பெற்றுக் கொள்ள நினைத்தாய்?, ஆனால் அவன் உன்னிடமிருந்து எதையும் பெற்றுக் கொள்ளவில்லையே” என்பார்.

பிறகு போதகர், இது போன்ற இரண்டுபேர் நாளின் முடிவில் சந்திக்கும்போது அவர்கள் சண்டையில் தான் இருப்பார்கள். ஏனென்றால் இருவருமே பெற்றுக்கொள்ளத்தான் விரும்புகிறார்களே தவிர ஒருவரும் கொடுப்பதைக் பற்றி யோசித்துக் கூடப் பார்க்க வில்லை. இதை அப்படியே நேர்மாறாக நினைத்துப் பார்க்க அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார். அப்போது கணவன் வேலையிலிருந்து வீட்டிற்கு வரும்போது அவன் தன் மனைவியைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பான். அதேபோல மனைவியும் வேலையிலிருந்து வீட்டிற்கு வரும் போது அல்லது வீட்டு வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது தன் கணவனுக்கு என்ன செய்யலாம் என்று தான் யோசித்துக் கொண்டிருப்பான். அவனோ, “என் மனைவி நாள் முழுக்கக் கடினமாய் உழைத்திருப்பான், நான் என் பாராட்டுதலைத் தெரிவித்து அவளுக்கு முடிந்தவரை ஏதாவது ஒருவகையில் உதவ வேண்டும். நான் எவ்வளவு சோர்வாக இருந்தாலும் சரி, அவளுக்கென்று விசேஷமாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பான்.”

ஒருவேளை மனைவியும், “பாவம் அந்த மனிதன். நாள் முழுக்க கடுமையாய் உழைக்கிறார். இவ்வளவு கஷ்டப்படுவது எனக்காகவும் குடும்பத்திற்காகவும் தானே. இன்று வீட்டிற்கு வந்ததும் நன்றாக ஓய்வெடுக்கட்டும். அவருக்கு நன்றாக நான் சமைத்து வைக்க வேண்டும்” என்று நினைத்திருப்பான். மாலையில் இருவரும் சந்திக்கும்போது, அவன் கணவனிடம் அமைதியாய் வீட்டில் இருங்கள் என்றும், கணவன் மனைவியிடம் உன் விருப்பப்படி வெளியே செல்லலாம் என்று கட்டாயப்படுத்தலாம். இப்படிப்பட்ட விவாதங்கள் திருமண முறிவு ஏற்படுத்துவதில்லை. இது ஒரு அழகான அன்பான விவாதம்.

போதகராயிருக்கும் நான் பல ஜோடிகள் என்னிடம் வந்து இவ்வாறு சொல்வதைக் கேட்டிருக்கிறேன்: “எங்களையே மையப் படுத்திக் கொண்டிருப்பதை விட அடுத்தவரை மையப்படுத்திப் பார்க்கும்போது அந்த சிந்தனையால் எங்கள் உறவில் எவ்வளவு மாறுதல் ஏற்பட்டு விட்டது தெரியுமா? அந்த ஒரு போதனையால் இப்போது எங்கள் திருமணவாழ்க்கைக்கு புது அர்த்தம் வந்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது மிகவும் ஆச்சரியமாக உள்ளது” என்றார். நான் அவர்களிடம், “நல்லது, இயேசுவின் ஐந்நாறு போதனைகள் உள்ளன. ஆகவே அந்த ஒன்றைப் போல இன்னும் நானூற்று தொண்ணூற்று ஒன்பது போதனைகள் என்னிடம் உள்ளன” என்றேன்.

இயேசு, தம்முடைய போதனைகள் எல்லாம் தேவனிடத்திலிருந்து வந்தவை என்னும்அவை தேவனுடைய வார்த்தைகள் என்பதை நாம் எப்படி நிரூபிக்க வேண்டும் என்று நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார் (7:71). நாம்

அவருடைய போதனைகளை வாழ்வில் கைக் கொள்ள வேண்டும் என்று தான் இயேசு நமக்கு வழிமுறைகளைக் காட்டியிருக்கிறார். இயேசு கூறுகிறார்: “புத்திசாலித்தனமான அணுகுமுறையில் வரும்போது என் போதனைகளை நீங்கள் தேவனுடைய போதனைகள் என்று நிரூபிக்க முடியாது. அறிவுப்பூர்வமாக எதையும் நான் நிரூபிக்கப் போவதில்லை. என் போதனைகளின் சத்தியத்தைக் கைக்கொள்வதை நீ நிதானமாய் தேர்ந்தெடு. பிறகு அறிவுப் பூர்வமான உண்மையாகக் கண்டுகொள்வாய். என் போதனைகளின்மூலம் தேவன் தம் சித்தத்தை வெளிப்படுத்துவார். அப்போது என் போதனைகள் தேவனுடையதா, மனிதனுடையதா, என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியும்.”

நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட திருமறை எல்லாம் தேவனால் தேவ ஆவியால் அருளப்பட்டிருக்கிறது என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கூறுகிறார். (II தீமோ. 3:16) பேதுரு தம் நிருபத்தில், தேவனுடைய பரிசுத்த மனிதர்கள் பரிசுத்த ஆவியினாலே உந்தப்பட்டு எழுதினார்கள் என்று கூறுகிறார் (II பேதுரு 1:21) இதன் அடிப்படையில் நாம் எப்படி அவர் போதனையை அணுகுவது என்று பார்ப்போம். திருமறை தேவஆவியின் உந்துதல் என்பதற்கு இரண்டு விளக்கங்களை நான் பார்க்கிறேன். இந்த இரண்டு விளக்கங்களும் முழுவதுமாக உண்மையுள்ளதும் சரியானதுமாயிருக்கிறது. ஆனால் என் கருத்தின்படி ஒன்றைக் காட்டிலும் ஒன்று மேலானதாய் உள்ளது. திருமறை தேவஆவியால் அருளப்பட்டுள்ளது என்பது பற்றிய முதல் விளக்கம்: “வேதாகமம் உண்மை; ஏனெனில் வேதாகமத்தின் உயர்ந்த எண்ணங்கள் தேவ ஆவியால் கொடுக்கப் பட்டது. உதாரணமாக, நான் வேதாகமத்தில் பெற்றுக் கொள்வதைக் காட்டிலும் கொடுப்பது ஆசீர்வாதமானது என்று படிக்கிறேன். இந்த கருத்தை நான் உண்மை என்று விசுவாசிக்கிறேன். ஏனென்றால் இதை வேதாகமம் சொல்கிறது; அதை நான் விசுவாசிக்கிறேன். அதுவே முடிவானது.”

இரண்டாவது விளக்கம்: வேதாகமம் தேவ ஆவியால் அருளப் பட்டதால், அது உண்மையானது. திருமறையைப் பற்றிய இந்த இரண்டு தத்துவங்களையும் இந்த வழியிலும் கூறலாம்: முதல் கருத்து இவ்வாறு கூறுகிறது, “அது உண்மை. ஏனென்றால் வேதாகமம் அதைக் கூறுகிறது. இரண்டாவது கருத்து கூறுகிறது “அது தான் உண்மை. ஆகவேதான் வேதாகமம் அதனைக் கூறுகிறது.” திருமறையைப் பற்றிய இரண்டு கருத்துக்களும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாய்த் தான் உள்ளது.

யோவான் பதினேழாம் அதிகாரம் பதினேழாம் வசனத்தில் இயேசு ஜெபிக்கும் போது, “உம்முடைய வசனமே சத்தியம்” என்று கூறுகிறார். இந்த ஆழமான அறிவு மிகுந்த வசனத்தை ஏழாம் அதிகாரத்தின் பதினேழாம் வசனத்திற்கு பிறகு வைத்துப் பார்க்கும்போது திருமறையை

அணுக - அதாவது கிறிஸ்துவைப்போல அணுக வேண்டும். அதை நமக்கு போதித்து, ஒரு முன் மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டியுள்ளார். ஆகவே திருமறையில் உள்ள சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ள நாம் முன் வர வேண்டும். எனினும் நாம் சத்தியத்தைக் கண்டு கொள்ளுமுன், நாம் தேடும் இந்த சத்தியத்தைக் கைக்கொள்ள நம் இதயத்தில் ஒரு ஒப்புக்கொடுத்தல் அவசியமாகிறது அப்போது உடனே பரிசுத்த ஆவியானவர் சத்தியத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்துவார்.

அப்போஸ்தலர்களாகிய பவலும், யோவானும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் துணையின்றி திருமறையை நாம் தெளிவாக புரிந்து கொள்ள முடியாது என்கின்றனர். அதாவது திருமறையில் உள்ள சத்தியத்தை “நமக்குள் அவர் சித்தத்தை நிறைவேற்ற கிரியை செய்பவருமான ஆவியானவராய் உந்தப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தையில் காணப்படும் எல்லா சத்தியத்தையும் வெளிப்படுத்தும் ஒருவரின் துணையின்றி சத்தியத்தை நாம் கைக்கொள்ள முடியாது” (யோ 17:17; 7:17; கொரி 2:9-16; 1யோ 2:20, 27; பிலி 2:13) என்கின்றனர்.

நான் குறிப்பிட வேண்டிய வேறு சில பகுதிகள் இந்த ஏழாம் அதிகாரத்தில் உள்ளது. இந்த அதிகாரம், இயேசுவின் இவ்வுலக சகோதரர்கள் அவரிடம் அவர் என்ன செய்யப்போகிறார் எனக் கேட்டதில் துவங்குகிறது. அந்த வேளையில் அவர்கள் அவரை விசுவாசிக்கவில்லை. அவர் மதிமயங்கியிருக்கிறார் என்று அவர்கள் நம்பினர் (மாற் 3:21) அவர்களில் ஒருவரான அப்போஸ்தலனாகிய யாக்கோபு நடபடிகளில் நாம் வாசிக்கிறபடி இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு அவரை விசுவாசித்து வைராக்கியமான திருச்சபைத் தலைவராக மாறினார்.

எருசலேமில் கொண்டாடப்படும் கூடாரப்பண்டிகைக்கு அவர் செல்வது நல்லது என்று கருத்து தெரிவித்தனர். அவர் அங்கு அற்புதம் செய்தால் அநேகர் அவரை அடையாளம் கண்டு ஏற்றுக்கொள்வர் என்று அப்படிச் கூறினர். இயேசுவோ தம்முடைய ஊழியத்தையும் நிகழ்ச்சிகளையும் இவ்வுலக மக்களின் வரவேற்புக்காகச் செய்ய வில்லை என்று பதில் கூறுகிறார். தாம் அந்தப் பண்டிகைக்குப் போகப்போவதில்லை என்று மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகிறார். எனினும் அவர்கள் சென்ற பிறகு அங்கிருந்த பெருந்திரளான கூட்டத்தில் இயேசு பிரசங்கிக்கிறார். அடுத்த அதிகாரத்தில் அவர் எப்போதும் தாம் பிதாவுக்கு பிரியமானவைகளையே செய்வதாக உரிமையுடன் கூறுகிறார். (8:29). அவர் பிதாவை பிரியப்படுத்தும் காரியங்களைச் செய்வாரே தவிர இவ்வுலக சகோதரர்களையோ, இவ்வுலக மக்களையோ அல்லது வேறு யாரையோ பிரியப்படுத்த எதுவும் செய்ய மாட்டார் என்று தெளிவாகிறது.

அந்தப் பண்டிகையில், தாம் தேவனால் அனுப்பப்பட்டவர்

என்றும் தம் போதனைகள் யாவும் தேவனுடைய வார்த்தைகள் என்று உரிமையுடன் சொல்கிறார். “பண்டிகையின் கடைசி நாளாகிய பிரதான நாளிலே இயேசு நின்று, சத்தமிட்டு: ஒருவன் தாகமாயிருந்தால் என்னிடத்தில் வந்து, பானம் பண்ணக்கடவன். வேதவாக்கியம் சொல்லுகிறபடி என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் எவனோ, ‘அவன் உள்ளத்திலிருந்து ஜீவத்தண்ணீருள்ள நதிகள் ஓடும்’” என்றார். தம்மை விசுவாசிக்கிறவர்கள் அடையப் போகிற ஆவியைக் குறித்து இப்படிச் சொன்னார். இயேசு இன்னும் மகிமைப் படைதிருந்த படியினால் பரிசுத்த ஆவி இன்னும் அருளப்படவில்லை” (7:37-39) என்று வாசிக்கிறோம்.

அந்தப் பண்டிகை ஒரு வாரமாய்க் கொண்டாடப்பட்டது. ஆலய குருக்களும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட சத்தியாய் கன்மலையிலிருந்து வெளியேறிய தண்ணீருக்காக தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தினர். தண்ணீர் சீலோவாம் குளத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டு, மக்கள் ஆர்ப்பரித்துச் சென்ற போது ஆண்டவருக்குக் காணிக்கையாக ஊற்றப்பட்டது. “நீங்கள் இரட்சிப்பின் ஊற்றுகளிலிருந்து மகிழ்ச்சியோடே தண்ணீர் மொண்டு கொள்வீர்கள்” (ஏசா 12:3) பண்டிகையின் கடைசி நாளன்று ஆலய குரு எல்லா மக்களையும் பீடத்தை ஏழு முறை சுற்றிவரச் செய்து, எரிகோ கோட்டையின் வெற்றியில் தேச முழுவதும் எரிகோ கோட்டையை ஏழுமுறை சுற்றி வந்ததைக் குறிப்பாய் உணர்த்தினார்.

பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிய சிறந்த போதனைகளை பிரசங்கிக்க இயேசு இதை ஒரு சந்தர்ப்பமாக எடுத்துக் கொண்டார். இயேசு சத்தமிட்டு, இரட்சிப்பின் மேல் தாகமுள்ளவன் என்னிடத்தில் வரக்கடவன். ஏனென்றால் நானே இவ்வுலக இரட்சகர் என்று கூறுகிறார். இந்தப் பிரசங்கம் உருவகமாக ஏறக்குறைய சமாரியப் பெண்ணோடு பேசிய கலந்துரையாடலை ஒத்திருக்கிறது. ஜீவத்தண்ணீரைக் குடிக்கும்போது அவள் நீருற்றாய் மாறி மற்றவர்களின் தாகத்தைத் தீர்ப்பவளாக, அவர்களை மறுபிறப்படையச் செய்வாள் என்று இயேசு அவளுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணியிருந்தார். இங்கு அந்த உருவக நீருற்று நதியாக விரிவடைந்துள்ளது.

உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்துவே ஜீவத்தண்ணீருள்ள நதி என்றும் விசுவாசிகளின் உள்ளத்தில் வாழ்ந்து தம்முடைய வாழ்வை வெளிப்படுத்துகிறார் என்று சில அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிய இந்த இரண்டு உருவக குறிப்புகளும் நம்முடைய தேற்றரவாளன் அல்லது துணையாளர் என்றழைக்கப்படும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருகையைப் பற்றி அவர் கூறிய பிறகே புரிந்து கொள்ள எளிதாயிருந்தது (14:15-17; 16:7-14) இது உண்மை என்று யோவான் தெளிவாகக் கண்டுகொள்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவரைக் குறிப்பிட இயேசு உபயோகிக்கும் வார்த்தை ‘பார்க்கிளீட்’ (Paraclete). இதன் அர்த்தம் நம் பக்கத்தில் வருபவர்; நமக்குத் துணைபுரியும் நோக்கத்தோடு தம்மை நம்மோடு இணைத்திருப்பவர்.

மத சம்பந்த பட்டவர்களோடு இருந்த எதிர்ப்புணர்வு அதிகரித்த போது ஆலய சேவகர்கள் இயேசுவைக் கைது பண்ணும்படி கட்டளையிடப் பட்டனர். அவர்கள் அவரைக் கைது செய்யாமல் சென்றபோது அவர்கள் கொடுத்த ஒரே விளக்கம்: ‘அந்த மனுஷன் பேசுகிறது போல ஒருவனும் ஒருக்காலும் பேசியதில்லை.’ இது இயேசு பிரசங்கிப்பது எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. பண்டிகையின் கடைசி நாளன்று அவர் பரிசுத்த ஆவியைப் பற்றி வல்லமையுள்ள பிரசங்கம் பண்ணியதை ஒருவேளை அவர்கள் கேட்டிருக்கலாம். ஆகவே தான் இயேசு இந்தப் பிரசங்கத்தை மிகுந்த வல்லமையோடு, பரிசுத்த ஆவியானவரின் மகிமையான வெளிப்படுத்தலோடு பிரசங்கித்திருக்க வேண்டும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இந்த அதிகாரத்தில் இயேசு தேவனுடைய போதனைகளைப் பற்றிச் சொல்வதற்காக தேவனால் அனுப்பப்பட்டவர். இதுவரை ஒருவனும் ஒருக்காலும் பிரசங்கியாதபடிக்கு பிரசங்கித்த வல்லமையான பிரசங்கி. விசுவாசம் என்பது இயேசு போதிய சத்தியத்தை கைக்கொண்டு தேவனுடைய சித்தத்தை செய்ய இயேசுவின் போதனைகளை அணுகுவதே. விசுவாசம் என்பது புரிந்துகொள்ளும் உறுதியான திறனுக்கு முன்பதாக உள்ளது. இது இயேசுவின் போதனைகள் தேவனுடைய போதனைகள் தாம் என்ற ஒரு ஒப்புக் கொடுத்தலோடு நம் வாழ்வில் நிரூபிப்பது. ஜீவன் என்பது ஜீவத்தண்ணீர். நம் தாகத்தைத் தணித்து பின் ஜீவத்தண்ணீர் நதியாக நம் வாழ்வில் வெளிப்படும்.

நீங்கள் இன்னமும் இயேசுவிடம் அறிவும் பூர்வமாக இவ்வாறு கேட்கிறீர்களா? “முதலில் என் சிந்தனைகளை நம்பப்பண்ணும், போதனைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் என் ஒப்புக் கொடுத்தலும் பின் தொடரும் என்று கூறுகிறீர்களா?” நீ தனிப்பட்ட முறையில் சத்தியத்தை உன் வாழ்விலும் உன் உறவுகளிலும் கைக்கொள்ள இயேசுவின் போதனையை அணுக விருப்பமா? நீ தனிப்பட்ட முறையில் ஜீவத் தண்ணீரைப் பருகி நீருற்றாக மாறி, பிறகு நதியாகப் பாய்ந்து மற்றவர்களின் தாகத்தைத் தணிக்கவும், மறு பிறப்படையவும் காரணமாயிருக்கிறாயா? நீ தனிப்பட்ட முறையில் இயேசுவை தேவனிடத்திலிருந்து வந்த போதகர் என்றும் ஜீவத்தண்ணீர் என்றும் அறிவாயா?

யோவானின் சுவிசேஷமும், நீ வாசித்ததும் நாம் படித்ததும் இயேசுகிறிஸ்துவை உனக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருக்கும் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த அற்புதமான யோவான் சுவிசேஷத்தை அடுத்த சிறுபுத்தகத்தில் தொடர்ந்து படிக்க தயவாய் உங்களுக்கு அழைப்பு விடுக்கிறேன்.

**யோவான் எழுதின
சுவிசேஷம்
(அதிகாரம் 4-7)**

தேவனுடைய
போதனைகள்

The Gospel of John (Ch.4-7)

Booklet - 24

Tamil

India Bible Literature

67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

The Gospel of John (Ch. 4-7)
Booklet - 24
Tamil

© IBL
2002

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by : Impression, Chennai.

For additional booklets write to
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 6425166 Fax: 6428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

**யோவான் எழுதின கவிசேஷம்
வசனம் வசனமாக
(அதிகாரம் 4-7)**

வேத பாடசாலை
67, பராக்கா ரோடு
கீழ்ப்பாக்கம்
சென்னை - 600 010.

யோவான் எழுதிய சுவிசேஷம்

(அதிகாரம் 8-10)

புத்தகம் - 25

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்,

சென்னை-600 010.

The Gospel of John (Ch. 8-10)

Booklet - 25

Tamil

© IBL

2002

Cover Credit : Cynthia Kingston

Printed by : Canaan Press, Chennai

For additional booklets write to

India Bible Literature,

67, Beracah Road, Kilpauk,

Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298

E-mail : ibl.maa@iblchennai.org

யோவான் எழுதிய சுவிசேஷம் (அதிகாரம் 8-10)

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

இயேசு யார்

முன்னுரை

வசனம் வசனமாக யோவான் சுவிசேஷத்திற்கு விளக்கமளித்து நாங்கள் கொடுத்த 130 ஒலி பரப்புகளைக் கேட்டுப் பயனடைந்தீர்கள். இப்போது அதை ஆறு கைப்புத்தகங்களாக வெளியிட்டுள்ளோம். அதில் மூன்றாவது தொடரை வாசிக்கும்படி உங்களை வரவேற்கிறோம். இதுவரை, முதல் இரண்டு கைப் பிரதிகளையும் நீங்கள் வாசிக்காமலிருந்தால், அவற்றை வாங்கி வாசிக்கும்படி உங்களை ஊக்குவிக்க விரும்புகிறேன். ஏனெனில் இதைப் புரிந்து கொள்ளத் தேவையான அஸ்திபாரமாகவும், தொடர்ச்சி அளிப்பதாகவும் அவை இருக்கும்.

இந்த சுவிசேஷத்தின் ஆக்கியோன் யோவான் என்பதை நான் நினைவுபடுத்துகிறேன். இந்த நான்காவது சுவிசேஷத்தை அவர் எழுதிய காரணத்தைத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்: “இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும் இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசித்து, அவருடைய நாமத்தினாலே நித்திய ஜீவனை அடையும்படியாகவும் இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது” (20:30, 31).

இப்போது, யோவான், கிறிஸ்துவாகிய இயேசுவை நாம் விசுவாசித்து, அவர் நாமத்தில் ஜீவனை அடையும்படி, அவரை நமக்கு எப்படி அறிமுகப்படுத்துகிறார் என்பதை அறிய, நாம் இந்தப் பாடத்தைத் தொடருவோம்.

அத்தியாயம் ஒன்று

“பாவம் மற்றும் இரட்சிப்பைக் குறித்த

மூன்று உண்மைகள்”

(8:1-36)

யோவான் சுவிசேஷத்தில், ஏழாம் அதிகாரத்தில், போதிப்பதில் இயேசு, உலகிலேயே மிகச் சிறந்த போதகராயிருந்தாரென்றும், பிரசங்கிக்கும்போது உலகிலேயே மிகச் சிறந்த பிரசங்கியாராக இருந்தாரென்றும், நாம் வாசிக்கிறோம். அந்த அதிகாரத்தில் அவர் பிரசங்கித்த அந்தப் பிரசங்கம், சுருக்கிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அவர் பிரசங்கித்த அந்தப் பிரசங்கத்தை மட்டும் நான் நேரில் கேட்டிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்குமென்று என் உள்ளம் ஏங்குகிறது (7:37-39). நாம் எதிர்பார்க்கிறபடி, அவரது மகத்தான பிரசங்கத்துக்கு ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிர் மாறான வரவேற்புகள் இருந்தன.

ஏழாம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னர், எல்லோரும் அவரவர் வீடுகளுக்குச் சென்று விட்டதாகவும், இயேசு மட்டும் ஒலிவ மலைக்குச் சென்றதாகவும் வாசிக்கிறோம். அது அவருடைய வழக்கம். மற்ற மக்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பும்போது, அவர் ஜெபிப்பதற்காக ஒரு தனித்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்துப் போவார்; மறுநாள் காலையிலே அவர் தேவாலயத்தின் பிரகாரங்களில் வருகிறார்; ஜனங்களெல்லாரும் அவரிடத்தில் வருகிறார்கள்; அவர் உட்கார்ந்து அவர்களுக்கு உபதேசம் பண்ணுகிறாரென நாம் தொடர்ந்து வாசிக்கிறோம். யூதமத ரபிமார், உட்கார்ந்து போதிக்கும்போது, அது அவர்களது அதிகாரத்தைக் காட்டும் அடையாளமாக இருந்தது.

அப்போது வேதபாரகரும் பரிசேயரும் விபசாரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு ஸ்திரீயை உள்ளே கொண்டு வந்தார்கள். அவள் அவமானப்படுத்தப்படுமாறு அக்கூட்டத்தினர் முன் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டாள். அவர்கள் இயேசுவை நோக்கி, ‘போதகரே, இந்தஸ்திரீ விபசாரத்தில் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிக்கப்பட்டாள். இப்படிப்பட்டவளைக் கல்லெறிந்து கொல்ல வேண்டுமென்று மோசே நியாயப்பிரமாணத்தில் நமக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறாரே; நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்?’ என்று கேட்டார்கள்.

அவர்கள் கேட்ட கேள்வி, அவரைப் பிடிக்கும்படி பயன்படுத்தப்பட்ட பொறிபோன்றது. அவர் மோசே கூறியதற்கு நேர் மாறாகப் பதில் கூறுவார், அதனால் அவரைக் குற்றஞ்சாட்டி அலட்சியப்படுத்தலாமென்பது அவர்கள் எண்ணம். மோசே கூறியதை இயேசு மறுத்துக் கூறுவாரென்று அவர்கள் எண்ணியது என் கவனத்தைக் கவருகிறது. இதுவரை இயேசு கொடுத்த போதனை, அவர் சாதாரண மக்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பு இவற்றிலிருந்து, அவர் இரக்கமுள்ளவர், மக்களை எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி நேசிப்பவர் என்பது அவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இயேசு, நியாயப்பிரமாணத்தை மக்களுடைய வாழ்க்கையில் பிரயோகிக்குமுன்னர், அந்த மக்கள் எவ்வளவு பெரிய பாவிளாயிருந்தாலுங்கூட, அவர் அப்பிரமாணத்தைத் தேவனுடைய அன்பு என்றும் முப்பட்டைக் கண்ணாடி (prism) வழியாக செலுத்துவதில் எவ்வளவு உண்மையுள்ளவராயிருந்தாரென்பதையும், அப்படிப் பயன்படுத்தும்போதும் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒரு இம்மி கூடத்தவறாதபடிக்கும் பார்த்துக் கொண்டாரென்பதையும் அவர்கள் காணத் தவறி விட்டனர்.

இயேசு தரையில் குனிந்து, தமது விரலினால் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் விடாப்பிடியாகத் தங்கள் கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்ததும், அவர் நிமிர்ந்து பார்த்து, “உங்களில் பாவமில்லாதவன் இவன் மேல் முதலாவது கல்லெறியக் கடவன்” என்றார். மறுபடியும் அவர் குனிந்து தரையிலே எழுதினார்.

அவரது கேள்விக்குப் பதிலாக, அவளை ஆக்கினைக்குட்படுத்திக் கொலை செய்யத் துடித்த அவர்கள் அனைவரும், சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரைக்கும் ஒவ்வொருவராய்ப் போய்விட்டார்கள். அந்தப் பெண் இன்னும் நின்று கொண்டிருந்தாள். இயேசு நிமிர்ந்து பார்த்து, அவனிடம், “ஸ்திரீயே உன் மேல் குற்றஞ்சாட்டினவர்கள் எங்கே? ஒருவராகிலும் உன்னை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கிறதில்லையா?” என்றார். அவள் பதிலாக, “இல்லை, ஆண்டவரே” என்றாள்.

இங்கு நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய மறைமுகமான, ஆழமான பொருள் ஒன்று உண்டு; ஒரு மனிதனும் அவளை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கவில்லை, ஆனால் இயேசுவோ, மனிதனுக்கு மேற்பட்டவர். அந்த மத குருக்கள் தன்னிடம் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாக, ஆண்டவர் அவர்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டார். அந்தக் கேள்வியின்படி, அங்கிருந்தவர்களில் முதல் கல்லை எறியக் கூடியத் தகுதி வாய்ந்த மனிதர் இயேசு மட்டுமே. அந்தப் பாவியான ஸ்திரீ இதுவரை கேட்டிராத அழகான வார்த்தைகளாக இயேசுவின் வார்த்தைகள் தொனிப்பதற்குக் காரணமே இதுதான். கல்லெறியும் உரிமை கொண்ட அவர், “நானும் உன்னை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கிறதில்லை, நீ போ, இனிப் பாவஞ் செய்யாதே” என்று கூறும்போது, அது இனிமையாக பாவியின் காதில் விழுகிறது.

யோவான் சுவிசேஷத்தில், இயேசு கற்றுக்கொடுக்கப் பயன்படுத்தும் முறைகளில் ஒன்று, அடையாளமாகச் செய்யப்படும் செயல் (the symbolic Act) எனக் கூறக் கூடிய முறை. இதைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த முறையை வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்திய முதன்மையானவர்களில் ஒருவர் எரேமியா. எசேக்கியேல் தனது பிரசங்கங்களை நடித்துக் காட்டியதால் அவர், “ஊமை நடிகத் தீர்க்கதரிசி” என அழைக்கப்பட்டார்.

ஒரு தடவை, தேவாலயத்தில் மக்கள் நிறைந்திருந்த சமயத்தில், எரேமியா ஒரு பெரிய கலசத்தை உள்ளே எடுத்துச் சென்றார். அதைத் தரையில் எறிந்து சுக்கு நூறாக உடைத்தார். அதன்பின்னர் ஒரு வல்லமையான பிரசங்கம் செய்தார்; அதில் அவர் முக்கியமாகக் கூறி அறிவித்தது: “நீங்கள் உங்கள் பாவங்களைக் குறித்து மனஸ்தாபப்பட்டு மனந்திரும்பாவிட்டால், தேவன், பாபிலோனியரைப் பயன்படுத்தி, இந்த தேசத்துக்கு இவ்விதமாகச் செய்வார்” என்றார். தனது வல்லமையான செய்தியை எரேமியா சொல்லுவதற்கு முன்னரே, அங்கு கூடியிருந்த மக்களின் கவனத்தை இதன் மூலம் எரேமியா கவர்ந்து விட்டாரென்பது நிச்சயம். எரேமியா, எசேக்கியேல் போன்ற தீர்க்கதரிசிகள் இதுபோன்ற அடையாள செய்கைகளைப் பயன்படுத்திப் பிரசங்கித்தனர்.

தீர்க்கதரிசிகளின் இதே மனப்பான்மையில், இந்த சுவிசேஷத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள இயேசுவின் மகத்தான சம்பாஷணைகள், அவருடைய அடையாளச் செயல்களுடன் புறப்பட்டு வருவதைக் கவனியுங்கள். இரண்டாவது அதிகாரம் முழுவதுமே இந்த வகையைச் சேர்ந்தது எனலாம். மூன்றாவது அதிகாரத்தில், அவருடைய உறுதியான அறிவிப்பு, நிக்கொதேமுவுடன் அவர் செய்த சம்பாஷணைக்குப் பின்னரே நிகழ்ந்தது. நான்காவது அதிகாரத்தில் நமது தாகத்

தைத் தீர்க்கும் ஜீவத் தண்ணீர் அவரே என்றும் நாமும் பிறர் பருகக் கூடிய ஜீவ ஊற்றாகப் பொங்கும் நீருற்றாக மாறமுடியுமென்று உரிமை பாராட்டுமுன் ஒரு காரியம் செய்கிறார். அதே அதிகாரத்தில், விதைத்து, ஆவிக்குரிய அறுவடையைப் பற்றிய அவருடைய மாபெரும் போதனைக்கு முன்னர், ஜீவத் தண்ணீரைக் கண்டுகொண்டு, பிறர் பருகக் கூடிய நீருற்றாக மாறிய ஒரு தாகம் நிறைந்த பெண்ணுடன் அவர் சம்பாஷிக்கிறார்.

மதத் தலைவர்களுடன் அநேக காரியங்களைக் குறித்துப் போதிக்குமாறு அவர் செய்த மாபெரும் சம்பாஷணைக்கு முன்னதாக, பெதஸ்தா குளத்தண்டை படுத்திருந்த வியாதியஸ்தனை இவர் சொஸ்தப்படுத்தினார். ஆறாம் அதிகாரத்தில் பசித்திருந்த ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்த பின்னர், தான் “ஜீவ அப்பம்” என்று அவர் பிரசங்கித்தார்.

எட்டாவது அதிகாரத்தில் பாவியான இந்தப் பெண்ணுடன் அவர் பேசும் அன்பான வார்த்தைகள் ஒரு அடையாளச் செயலாக இருக்கிறது. எட்டாவது அதிகாரம் இந்த அடையாளச் செயலுடன் தான் ஆரம்பமாகிறது. அந்தப் பெண் ஒரு பாவி, அவள் விபசாரத்தில் கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடிக்கப்பட்டாள் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. இயேசு, இந்த அடையாள சம்பாஷணையின் செயலுக்குப் பின்னர் பாவத்தைப் பற்றி ஒரு வலுவான, திறமையான பிரசங்கம் செய்வார்.

பரிசேயர், சதுசேயரின் கேள்விக்குத் தமது ஆழமான கேள்வியால் இயேசு பதிலளித்தபோது, பெரியவர் துவங்கி சிறுவர் மட்டும் - ஒரு மொழி பெயர்ப்பு கூறுவதுபோல், “தங்கள் மனச் சாட்சியினால் கடிந்து கொள்ளப்பட்டு, ஒவ்வொருவராக அவர்கள் எந்தவொரு கல்லையும் எறியாமல் போய்விட்டனர், இயேசுவும் அந்தப் பெண்ணும் மட்டுமே அங்கு இருந்தனர்” என்பதை வாசிப்பது அருமையாக இருக்கிறது.

குற்றஞ்சாட்டினவர்களைப் பொருட்படுத்தாததுபோல் இருந்த இயேசு, தரையில் குனிந்து என்ன எழுதினாரென்பதைக் குறித்து அநேக யூகங்களுண்டு. பழைய காலத்து மதக்கோட்பாடுகளை அப்படியே கடைப்பிடித்து வந்த ஒரு விமரிசகர், “அக்கூட்டத்திலுள்ள ஆண்களில் யாரெல்லாம் அந்தப் பெண்ணுடன் பாலுறவு கொண்டிருந்தனரோ அவர்கள் அனைவரின் பெயரையும் இயேசு எழுதியிருக்கலாம்” எனக் கூறியிருந்ததை நான் வாசித்தேன். இது ஒரு யூகம் மட்டுமே; அப்பகுதியிலில்லாத ஒன்றை நாம் கூறுவது போன்றது இது. எப்படியிருந்தாலும் அவர் தரையில் என்னதான் எழுதியிருப்பாரென்பது நம்மை சிந்திக்க வைக்கிறது. இந்த மக்கள் மீறிய கற்பனைகளை நினைவூட்டுமாறு அவர் பத்துக் கட்டளைகளை எழுதினாரென்று சிலர் கூறுகின்றனர். அவர் தேவன், ஆகவே மனிதருள்ளத்தில் இருப்பதையெல்லாம் அவர் அறிந்தவரென்பதால், அநேகர் அநேக யூகங்களைச் செய்கின்றனர். யூகங்களுக்குக் கணக்கே இல்லை. ஒருவேளை அவர்களை அவர் பொருட்படுத்தாமலிருந்தபடியால், அவர் சம்மா தரையில் எழுதியிருக்கலாம். இந்த நிகழ்ச்சியின் மையக் கருத்து என்ன, பாவத்தைக் குறித்து இயேசுவின் மனநிலை, மற்றும் குற்றவாளியாக

உணரும் ஒரு பாவியுடன் அவருடைய உறவு என்ன என்பதுமே ஆகும்.

நாம் எவ்வாறு நம்மைப் பிறருடன் ஒப்பிடுகிறோமோ, அதன் மூலம், நாம் நம்மைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் கருத்தை வெளியிடுகிறோம். இந்தப் பெண்ணின் பாவ வாழ்க்கையைக்குறித்து இந்த மதத் தலைவர்கள் குற்றஞ்சாட்டிய போது, இயேசு ஞானமாகக் கேட்ட கேள்வி, “உங்களிடம் பாவமில்லையா? உன்னில் பாவமில்லாதிருந்தால், முதல் கல்லை எறி” இளைஞரை விட, முதியோர், தாங்கள் பாவிகளென்பதை சீக்கிரமாக உணர்ந்து கொண்டனர். நீ ஒரு பாவி என்று நீ எண்ணாவிட்டால், ‘உன் வயது என்ன?’ என்று நாங்கள் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்விக்கு 20 வயது இளைஞனை விட 50 வயதான முதியோர் அநேகமாக அதிக உண்மையுடன் பதில் கூறுவர்.

இந்த சவிசேஷத்தில் மூன்றாவது அதிகாரத்தில், இயேசு தாம் இந்த உலகத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்க வரவில்லை என்றும், தம்மூலம் உலகம் இரட்சிக்கப்படுவதற்காகவே வந்தாரென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது (16-18). அவர் வெறுமனே அந்த சத்தியத்தைப் பிரசங்கிக்கவில்லை; தனது சவிசேஷ செய்தியின் பிரமாணத்தைச் செயல்படுத்தியும் காண்பித்தார். பாவிகளை அவர் பார்க்கும்போதே, அப்பார்வையிலும் முகபாவத்திலுமிருந்த இந்த செய்தியை அவர்கள் கண்டுகொள்ள முடிந்தது என நான் நம்புகிறேன்.

ஏன் பாவிகள் இயேசுவை நேசித்து அவருடனேயே இருக்க வாஞ்சித்தனர்? அவர் பாவிகள் மற்றும் ஆயக்காரரளித்த விருந்துகளுக்குச் சென்ற போது, அவர்கள் மன உளைச்சலடையவில்லை; அவர் அங்கேயிருப்பதை அவர்கள் விரும்புவதாகத் தெரிந்தது. அவர்களுடைய கீழ்த்தரமான நகைச்சுவைத் துணுக்குகளைக் கேட்டு அவர் இணைந்து சிரித்தாரா? அல்லது அவர்கள் சொன்னது, செய்தது எல்லாவற்றையும் அவர் சரி என ஏற்றுக் கொண்டதாலா? இல்லவே இல்லை.

அவர் அவர்களை நேசித்தபடியாலும், அவர்களும் அந்த அன்பை அறிந்து கொண்டதாலுமே அவர்கள் அவரை விரும்பினார்களென்பதை நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். அதை அவரது கண்களில் அவர்கள் காண முடிந்தது. அவரது முகபாவத்தில் அதை வாசிக்க முடிந்தது. தங்களை அவர் குற்றஞ்சாட்டி ஆக்கினைக்குட்படுத்தவில்லையென்பதை, அவருடைய குரலின் மாற்றத்திலேயே அவர்களால் உணர முடிந்தது. அவர்களை ஆக்கினைக்குட்படுத்தவில்லையென்பதை அவர் சொல்லாலும் செயலாலும் காண்பித்தார். இந்தப் பெண்ணிடமும், “நீ போ, இனி பாவஞ் செய்யாதே” என்று அவர் கூறும்போது தமது அன்பை அவளுக்கு வெளிப்படுத்திக் காண்பித்தார். எனக்கு மிகவும் பிரியமான ஆக்கியோன்களில் ஒருவர், பாவத்தைப் பற்றிய மூன்று உண்மைகள் உண்டு என்கிறார்.

ஒன்று : பாவத்திற்கு ஒரு தண்டனை உண்டு.

இரண்டு : பாவம் ஒரு வலிமையான சக்தி.

மூன்று : பாவத்திற்கு ஒரு விலை (Price tag) உண்டு.

அது போன்று இரட்சிப்பைப் பற்றியும் மூன்று உண்மைகள் உண்டு என அவர் எழுதுகிறார்.

ஒன்று : பாவத்திற்குரிய தண்டனை, இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தினால் இரத்து செய்யப்பட்டுவிட்டது.

இரண்டு : பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையான சக்தியால் கட்டுப்படுத்த முடியும். “உலகத்திலிருக்கிறவனிலும் உங்களிலிருக்கிறவர் பெரியவர்” (1 யோவா. 4:4) புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதியில், இதே அப்போஸ்தலன், இரட்சிப்பைப் பற்றிய இந்த இரண்டாவது உண்மையை, புதிய ஏற்பாட்டின் கடைசியில் உள்ள தனது நிருபத்தில், இப்படிக்கூறியிருக்கிறார். நீ விசுவாசித்திருந்தால், நீ அந்த ஜீவ தண்ணீரைப் பருகியிருந்தால், உன் மூலம் ஒரு ஊற்றாக அல்லது ஆறாகப் பரிசுத்த ஆவியானவர் பாய்ந்து கொண்டிருந்தால், உன் வாழ்க்கையில் பாவத்தின் வல்லமையை மேற்கொள்ளக் கூடிய மாபெரும் வல்லமை பெற்றவர் இந்தப் பரிசுத்த ஆவியாவரென்பதை உணர்ந்து கொள். இதுதான் பாவத்தைப் பற்றிய இரண்டாவது உண்மை. பாவம் ஒரு வல்லமை; சக்தி. ஆனால் இந்த வல்லமை அல்லது சக்தியை விட அதிக சக்தியும் வலிமையும் படைத்தவர் பரிசுத்த ஆவியானவர்.

மூன்று : இரட்சிப்பு என்னும் அற்புதத்தை மேற்கொள்வதற்கு நாம் கொடுக்க வேண்டிய “விலைக் கிரயம்”, வெகுகடினமானது. பவுலப்போஸ்தலன், பாவத்திற்குரிய சம்பளம் உண்டு எனவும் அந்தச் சம்பளம் “மரணம்” என்றும் எழுதினார். (ரோமர் 6:23) இதில் ‘மரணம்’ என்ற உவமானச் சொல், அந்த இடத்தில், மிகமோசமான விளைவுகளைக் குறிக்கும்.

பாவத்தின் விளைவுகள் மகா பயங்கரமானவையாக இருக்கக்கூடும்; அநேக சமயங்களில் ஈடு செய்ய முடியாத இழப்புகள், விளைவுகளாக அமைந்து விடுகின்றன. கிண்டப்பட்ட முட்டையை மீண்டும் ஒன்று சேர்த்து முழுமையாக்கவே முடியாது, அதுபோல் பாவத்தின் அநேக விளைவுகளை மாற்றியமைக்கவே முடியாது. பாவத்தின் மிக மோசமான விளைவுகளை, “மாற்றியமைக்க முடியாத வடுக்கள் அல்லது தழும்புகள்” என நாம் கூறலாம். உதாரணமாக, நாம் கொலை என்னும் பாவத்தைச் செய்துவிட்டு, இயேசுகிறிஸ்துவிடம் மன்னிப்புக்காக வந்தால், அதற்குரிய வருங்காலத் தண்டனை, சிலுவையின் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்டு விடுகிறது. ஆயினும் இந்த மன்னிப்பு, கொலை செய்யப்பட்ட அந்த நபரை மீண்டும் உயிருடன் கொண்டு வர முடியாது; அல்லது சமுதாயம் இதற்குரிய தண்டனையாகத் தரும் சிறைவாசம், அல்லது வேறு தண்டனையிலிருந்து நம்மை விடுவிக்க முடியாது.

பாவத்தின் இந்த மூன்றாவது உண்மையை தேவன் எவ்வாறு மேற்கொள்ளுகிறாரென்பதை விளக்கும் ஒரு அழகான வார்த்தை வேதத்தில் இருக்கிறது. அதுதான், “நீதிமான்களாக்கப்படுதல்” இரட்சிப்புக்காகவும், மன்னிப்புக்காகவும் நாம் கிறிஸ்துவை நம்பும்போது, நாம் மன்னிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல; நாம் அந்தப் பாவமே செய்யாதது போன்ற நிலையை ஏற்படுத்துகிறார்.

உங்களுடைய வாழ்க்கையை ஒரு ஒலி நாடாவைக் கவனிப்பது போல் எண்ணி, கவனித்துப் பாருங்கள். உங்களுடைய வாழ்க்கையின் இந்த ஒலி நாடாவை, கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்திற்கு முன்னர், கர்த்தர் ஓட விட்டுக் கேட

கிறாரெனக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். உங்களுடைய அல்லது என்னுடைய வாழ்க்கை ஒலி நாடாவை இப்படி அவர் ஓடவிட்டுக் கேட்கும்போது, நாம் ஒரு பாவமுமே செய்யாததாக அந்த ஒலி நாடா இருக்கும்!

“நீதிமானாக்கப்பட்ட” என்ற இந்த அழகான சுவிசேஷ வார்த்தையுடன் தொடர்பு கொண்டதாக, “அவருடைய பார்வையில்” என்ற சொற்றொடர், நூற்று ஐம்பது தடவைகளுக்கு மேலாகக் காணப்படுகிறது. அவருடைய பார்வையில் அங்கு ஒரு பாவமுமில்லை. மனிதரோடுள்ள நமது உறவில் இப்பாவத்தாலுண்டான ஒரு சில வடுக்கள் இன்றுமிருந்தாலும், தேவனுடைய பார்வையில் அங்கு எந்தவொரு தழும்புமில்லை. ஒரு உதாரணத்தை நான் கூறினால், இந்த உண்மையை, இது ஒரு மிக நல்ல நற்செய்தி என்பதை நீங்கள் தெளிவாகப் பாராட்ட முடியும்.

நீங்கள் செய்யாத ஒரு பாவத்துக்காக, குற்றஞ்சாட்டப்படுகிறீர்கள் என்று கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். பார்வையாளர்கள் நிறைந்த நீதிமன்றத்தில் உங்களது விசாரணை ஒரு நீதிபதி முன்னர் நடைபெறுகிறது. இந்தப் பார்வையாளர்கள் நிறைந்த நீதிமன்றத்தை விட, நீங்கள் ஒரு குற்றமற்ற நபர் என நீதிபதியை நம்ப வைக்கக்கூடிய ஒரு வழக்கறிஞர் அங்கு இருப்பதையே நீங்கள் விரும்புவீர்கள். அந்த வழக்கறிஞர் உங்களது குற்றமற்ற தன்மையை எடுத்துக் கூறும்போது உங்களது வழக்கைக் கவனிக்கும் பார்வையாளர் அதை நம்பலாம்; ஆனால் நீதிபதி அதை நம்பாவிட்டால் நீங்கள் ஓர் குற்றவாளி என்று தீர்க்கப் படுவீர்கள். அதே சமயம், அனைத்துப் பார்வையாளரும் உங்களைக் குற்றவாளியென நினைத்தாலும், நீதிபதி மட்டும் உங்களைக் குற்றமற்ற நபர் என்று கூறி விட்டால், நீங்கள் விடுதலையடைவீர்கள். உங்களுடைய குற்றம் அல்லது குற்றமற்ற தன்மை இவற்றைக் குறித்து நீதிபதி எதை நம்புகிறாரென்பதுதான் முக்கிய பிரச்சனை.

ஐந்தாவது அதிகாரத்தில், பிதா ஒருவரையும் தாமாக நியாயந் தீர்க்கமாட்டாரென்றும் எல்லா நியாயத் தீர்ப்பு உரிமையையும் குமாரனிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறாரென்றும் வாசிக்கிறோம் (5:22). இந்தப் பூலோகத்துக்கு நியாயாதிபதியாகிய அவர் முன் நாம் தோன்றும்போது, மக்கள் நம்மைக் குறித்துக் கொண்டுள்ள தீர்ப்பு, குற்றமில்லாமை எனக் கூறுதல் போன்ற எதுவுமே அர்த்தமற்றதாக இருக்கும். அந்த சமயத்தில் கிறிஸ்து நமது குற்றத்தைக் குறித்து அல்லது குற்றமில்லாமையைக் குறித்து என்ன கூறுகிறாரோ அதுதான் அர்த்தமுள்ள தீர்ப்பாக இருக்கும். அதுதான் புதிய ஏற்பாட்டில் அநேக முறைகள் தோன்றும் அந்த இரு வார்த்தைகளையும் நல்ல செய்தியாக்குகின்றன. நீதிமானாக்கப்படுவதன் நற்செய்தி - ‘அவருடைய பார்வையில்’ (in His sight). நாம் ஒரு பாவமுமே செய்யாதது போன்ற நிலை!

ஆயினும், பாவத்தின் கறைகள் நமது சொந்த வாழ்விலும், மனிதரோடுள்ள நமது தொடர்பிலும் இருக்கின்றன. நாம் பாவஞ்செய்யும்போது, நம்மை மட்டுமல்ல, நம்மைச் சுற்றி இருப்பவர்களையும் காயப்படுத்துகிறோம். அதாவது இரு தரத்தார் காயப்படுத்தப்படுகின்றனர். இதையே “இரட்டைக் குழந்தைகள்” என்று

மார்ட்டின் லூதர் கூறினார். நாம் பொதுவாகப் பாவத்தை இன்னொருவருடன் சேர்ந்தே செய்வதால், நமது சொந்த வாழ்க்கையிலும், நம்மோடு பாவம் புரிந்த அந்த நபர் வாழ்க்கையிலும் தழும்புகளை ஏற்படுகின்றன.

யாக்கோபு கூறுகிறபடி, நாம் உலகத்திற்குள் செல்லும்போது, கறை திறையற்ற அழகான வெண்மை நிற ஆடையை அணிந்திருப்பவர்கள் போலிருக்கிறோம். அதில் ஒரு பொட்டுக் கறை கூட இல்லை. நாம் பாவஞ்செய்யும்போது, அந்த ஆடையில் ஒரு கறை விழுகிறது; அநேகமாக வேறு ஒருவர் ஆடையையும் நாம் கறைப்படுத்துகிறோம். நாம் கிறிஸ்துவன்னை வந்து சேரும் வரை, அந்த ஆடையில் ஒவ்வொரு கறையாகச் சேர்ந்து கொண்டே வருகிறோம்; கிறிஸ்துவன்னை நாம் வரும்போது ஒவியன் ஒருவன் நமது வெள்ளை ஆடை முழுவதும் வர்ணப் புள்ளிகளை வரைந்திருந்தால் எப்படியிருக்குமோ, அப்படிச் கறைகளால் அந்த ஆடை நிறைந்திருக்கும்.

இப்போது, நாம் கிறிஸ்துவன்னை வரும்போது, அவருடைய பார்வையில் அந்த ஆடை எந்தக் கறையுமில்லாமல் இருக்கிறது. ஆனால் மற்ற மக்களோடு உள்ளநம் உறவின் விரிசலைப் பொறுத்தவரை நமது ஆடையின் கறைகள் நீக்கப்படக் கூடாதவைகளாக, மிகக் கடினமான நிலையில் இருக்கிறது. மக்களைப் பொருத்த அந்த நிலையில், இந்தக் கறைகள், வடுக்கள் அல்லது பாவத்தின் நிவிர்த்தி செய்ய முடியாத விளைவுகள் இவற்றையெல்லாம் தேவனால் கூட தீர்த்து வைக்கமுடியாது. அதனால்தான், இயேசு, அந்தப் பாவியான பெண்ணிடம், ‘நீ போ, இனிப் பாவஞ் செய்யாதே’ என்று கூறியபோது அவளிடம் மிகப் பெரிய அன்பைக் காண்பித்தாரென்று நான் ஏற்கெனவே கூறினேன்.

இப்படி மக்களோடுள்ள உறவில், நிவிர்த்தி செய்யக் கூடாத பாவக் கறைகளிருப்பதால், உங்கள் பிள்ளைகள் கர்த்தரோடு இசைந்து வாழா விட்டால் நாம் செய்ய வேண்டிய ஒரே காரியம் - “தேவனே, என் பிள்ளை வாழ்வில் தயவு செய்து நிவிர்த்தி செய்யக் கூடாத கறைகள் எதுவுமே வேண்டாம்!” இதனால் தான் வேதம், பாவஞ் செய்யாதிருக்குமாறு நம்மை எப்போதும் தடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

தேவன் நம்மை நேசிக்கிறார்; பாவத்தின் பயங்கர விளைவுகளிலிருந்து அவர் நம்மைக் காக்க விரும்புகிறார். பாவத்தைப் பற்றிய நன்மையான காரியம் ஒன்றுமே இல்லை! நான் அதைத் திருப்பிக் கூறவா? பாவத்தைப் பற்றிய ஒரு நன்மையான காரியமும் இல்லை! ஆகவே, பாவஞ் செய்ய வேண்டாம். “நீ போ, இனிப் பாவஞ் செய்யாதே!”

இரட்சிப்பைக் குறித்த முதலிரண்டு உண்மைகளின் நல்ல செய்தி என்ன வென்றால், பாவத்துக்குரிய தண்டனை நீக்கப்பட்டுவிட்டது; பாவத்தின் வல்லமையை மேற் கொள்ளமுடியும். ஆனால் மக்களோடுள்ள உறவு முறையில், பாவத்தின் அந்த ‘வினைக் கிரயம்’ மிகவும் உயர்ந்ததாக இருக்கும் “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்!” இதன் பொருள் - பாவத்தின் விளைவுகளில் நன்மையான காரியமென்று ஒன்று கூட இல்லை, இல்லவே இல்லை.

இந்த அதிகாரத்தின் ஆரம்பத்தில் தரப்பட்டுள்ள அடையாளச் செய்கை

யில் நாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய வல்லமையான உண்மை, ஒரு பாவியைக் குறித்த இயேசுவின் மனநிலை, இயேசுவைக் குறித்த அந்தப் பாவியின் மனநிலை, இவையே ஆகும். இந்த உலகத்திற்கு இயேசு கொண்டு வந்து அறிவிக்க விரும்பிய நற்செய்தியின் அழகான விளக்கத்தை இந்த அடையாளச் செயல் காண்பிக்கிறது.

சட்டத்தைப் பற்றிக் கொண்டு குற்றஞ்சாட்டிய அந்த மக்களைக் குறித்து இயேசுவின் மனநிலையையும் இங்கு காண்கிறோம். இந்தப் பாவியுடன் இயேசு நடத்திய இந்த சம்பாஷணை, அவர், பாவத்தைப் பற்றியும் அதன் விளைவுகளையும் பற்றியும், பின்னர் செய்த அற்புதமான பிரசங்கத்திற்கான மேடையாக அமைகிறது. ஏழாம் அதிகாரத்திற்கான என்னுடைய வியாக்கியானத்தில் (கைப் பிரதி 24ல் காணப்படும்), இயேசு ஒரு பெரிய பிரசங்கியாரென நான் கூறியிருந்தேன். அதை நாம் மீண்டும் எட்டாவது அதிகாரத்தில் காணப்போகிறோம். வேதா கமத்தை நீ வாசிக்கும்போது, அதில் ஒன்றையும் தேடாவிட்டால், ஒன்றையும் காணமாட்டீர்களென்று கூறுவர். ஆகவே நான் உங்களுக்கு ஒரு பயிற்சி கொடுக்க விரும்புகிறேன். யோவான் சவிசேஷத்தின் இந்த எட்டாவது அதிகாரத்தில் நீங்கள் எதைத் தேட வேண்டுமென்று உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன்.

இது, மதகுழுக்களுடன் அவர் செய்த வெறுப்பு நிறைந்த சம்பாஷணையின் ஒரு பகுதியென்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அந்த சம்பாஷணை இப்போது அதன் உச்சக்கட்டத்தை அடையப் போகிறது. அப்படி அது உச்சக் கட்டத்தை எட்டும்போது, இந்த யூத மதகுருக்களிலும் ஒரு சிலர் மனமாற்ற மடைந்தனரென்ற நற்செய்தியை நாம் வாசிக்கப் போகிறோம். “இவைகளை அவர் சொல்லுகையில் அநேகர் அவரிடத்தில் விசுவாசம் வைத்தார்கள்” என்ற வசனத்தில் உங்களுக்கு ஒரு மகத்தான சவிசேஷப் பகுதி கிடைக்கிறது. இயேசு தம்மை விசுவாசித்த யூதர்களை நோக்கி, “நீங்கள் என் உபதேசத்தில் நிலைத்திருந்தால், மெய்யாகவே என் சீஷராயிருப்பீர்கள்; சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள்; சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” என்றார்.

அவரிடத்தில் இன்னும் விசுவாசம் வைக்காதவர்கள் அவரை நோக்கி, “நாங்கள் ஆபிரகாமின் சந்ததியாயிருக்கிறோம். நாங்கள் ஒருக்காலும் ஒருவருக்கும் அடிமையாயிருக்கவில்லை; விடுதலையாவீர்களென்று நீர் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்?” என்றார்கள். இயேசு அவர்களுக்குப் பிரதியுத்தரமாக, “பாவஞ்செய்கிறவன் எவனும் பாவத்துக்கு அடிமையாயிருக்கிறானென்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்கு சொல்லுகிறேன். அடிமையானவன் என்றைக்கும் வீட்டிலே நிலைத்திரான். குமாரன் என்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறார். ஆகையால் குமாரன் உங்களை விடுதலையாக்கினால் மெய்யாகவே விடுதலையாவீர்கள்” என்றார் (8:30-36).

பண்டிகையின் கடைசி நாளில் அவர் செய்த வல்லமையான பிரசங்கத்தைப் போலவே, இயேசுவின் இந்த வல்லமையான செய்தியும் இருவிதமான பதிலைப் பெற்றது. சிலர் விசுவாசித்தார்கள். ஆயினும் அந்த அதிகாரத்தின் இறுதியில் “அப்பொழுது அவர் மேல் எறியும்படி கல்லுகளை எடுத்துக் கொண்

டார்கள். இயேசு மறைந்து, அவர்கள் நடுவே கடந்து தேவாலயத்தை விட்டுப் போனார்” என்று வாசிக்கிறோம்.

ஒரு சம்பாஷணையின் போது இவர் இப்படித் தனது செய்தியைப் பிரசங்கித்த போதிலும், இந்த அதிகாரத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது அவர் போதித்த போதனையின் சாராம்சத்தைத் திரட்டியெடுக்க முயற்சி செய்யுங்கள். அப்போது அவர் இந்தப் பரிசேயர், சதுசேயரிடம் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்: “நான் எங்கேயிருந்து வந்தேனென்றும் எங்கே போகிறேனென்றும் அறிந்திருக்கிறேன்; நீங்களோ, நான் எங்கேயிருந்து வருகிறேனென்றும் எங்கே போகிறேனென்றும் அறியீர்கள். என்னையும் அறியீர்கள்; என்பிதாவையும் அறியீர்கள். நானே அவர் என்று நீங்கள் விசுவாசியாவிட்டால் உங்கள் பாவங்களிலே சாவீர்கள்” என்றார். (8:14, 19, 24)

அதன் பின்னர் அவர் முக்கியமாகப் பிரசங்கிக்கிறார். “நீங்கள் தாழ்விலிருந்து உண்டானவர்கள் நான் உயர்விலிருந்துண்டானவன். நீங்கள் இந்த உலகத்திலிருந்துண்டானவர்கள். நான் இந்த உலகத்திலிருந்து உண்டானவன்ல்ல; ஆகையால் நீங்கள் உங்கள் பாவங்களில் சாவீர்கள் என்று உங்களுக்குச் சொன்னேன்; நானே அவர் என்று நீங்கள் விசுவாசியாவிட்டால் உங்கள் பாவங்களிலே சாவீர்கள்” என்றார் (21, 23, 24). தொடர்ந்து, “நீங்கள் உங்கள் பிதாவாகிய பிசா சானவனால் உண்டானவர்கள். உங்கள் பிதாவினுடைய இச்சைகளின்படி செய்ய மனதாபிருக்கிறீர்கள்... தேவனால் உண்டானவன் தேவனுடைய வசனங்களுக்கு செவி கொடுக்கிறான். நீங்கள் தேவனால் உண்டாயிராதபடியினால் செவி கொடாமலிருக்கிறீர்கள்” என்று அவர் கூறுகிறார் (44, 47). “நான் உயர்விலிருந்து உண்டானவன், நீங்கள் தாழ்விலிருந்து உண்டானவர்கள்” என்று அவர் கூறுவதை வேறு விதமாகக் கூறினால், “நீங்கள் நரகத்திலிருந்து வருகிறீர்கள்; நரகத்தின் வல்லமையால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறீர்கள். என்னை விசுவாசிக்காவிட்டால், நரகத்துக்குப் போகப் போகிறீர்கள்” என்கிறார் (23, 24).

யோவான் சவிசேஷத்தில் நாம் காணும் இயேசுவின் பிரசங்கத்தின் சுருக்கம் அல்லது திரண்ட கருத்து இது. விபசாரத்தில் பிடிக்கப்பட்ட ஸ்திரீயுடன் நடந்த காரியத்தைத் தொடர்ந்துவரும் சம்பாஷணையின் செய்தியை மட்டும் உங்களால் ஒன்றுதிரட்டி எடுக்க முடியுமா எனப் பாருங்கள். ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் ஆரம்பிக்கும் இந்த சம்பாஷணை எட்டாம் அதிகாரத்தின் முடிவு வரை தொடர்கிறது; அவர்மேல் கல்லுகளை எறியும்படி சிலர் கற்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்பது வரை இந்த சம்பாஷணை தொடருகிறது. அவர் அந்தப் பரிசேயர், சதுசேயர், நியாயப்பிரமாணப் போதகர்களிடம் கூறியதை நீங்கள் ஒன்றுதிரட்டி சுருக்கிக் கூறினால், அவரை விசுவாசியாதவர்கள் ஏன் கற்களை எடுத்துக் கொண்டார்களென்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளுவீர்கள். அவர் மறைமுகமாகக் கூறவில்லை. உயிர்த்துடிப்புடன் கொடுக்கப்பட்ட வல்லமையான பிரசங்கமாக அமையும் அது.

இப்படி அவர் செய்த பிரசங்கத்தைக் கேட்பதற்கு எப்படியிருந்திருக்குமென்று நினைக்கிறீர்கள்? அந்த மத குருக்கள் மிகுந்த மூர்க்கமடைந்து அவ

ரைக் கொல்லுவதற்குக் கற்களை எடுத்ததைக் குறித்து நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. அதுபோலவே, அவருடைய பிரசங்கத்தின் விளைவாக, அநேக யூதர்கள் அவரை விசுவாசித்ததைக் குறித்தும் நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. இயேசு அவர்களிடம் தமது வார்த்தைகளில் நிலைத்திருந்து, உண்மையில் தமக்கு சீஷர்களாகும்படிக் கூறினார் (30-36).

இந்த எட்டாம் அதிகாரத்தில் உள்ள இந்த வெறுப்பைக் காட்டும் சம்பாஷணையை வாசிக்கும்போது, இயேசுவைப் பற்றிய உங்கள் தீர்மானத்தை எடுத்துவிட்டீர்களா? யோவான் சுவிசேஷத்தின் இந்த முதல் எட்டு அதிகாரங்கள் மூலமாக என்னோடே கூட நீங்கள் இதுவரை சிந்தித்துக் கொண்டே வந்திருந்ததால், உங்கள் முன் ஒரு கேள்வியை சவாலாக வைக்க விரும்புகிறேன், இப்போது இயேசுவைப் பற்றி தனிப்பட்ட விதத்தில் உங்கள் நம்பிக்கை என்ன? இயேசு தம்மைப் பற்றி உரிமையுடன் கூறிய காரியங்களனைத்தையும் - குறிப்பாக ஐந்தாம், ஆறாம், ஏழாம் எட்டாம் அதிகாரத்திலுள்ளவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, அவர் கூறுகின்றவற்றை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா என நான் கேட்கிறேன்.

விசுவாசிக்கிறவர்களைப் பார்த்து இயேசு தம் வார்த்தையில் நிலைத்திருந்து, உண்மையான சீஷர்களாகும்படி கூறினார் (30-36). “என் உபதேசத்தில் நிலைத்திருந்தால், மெய்யாகவே என் சீஷராயிருப்பீர்கள்” என்ற இயேசுவின் வார்த்தைகளைக் கேட்கத் தயாராக இருக்கிறீர்களா? அல்லது, நீங்கள் உங்கள் சொந்த அறிவுக்கு அடிபணிந்து, உங்கள் வாழ்க்கையிலிருந்தே அவரை என்றென்றுமாகக் கல்லெறிந்து வெளியேற்றி விடுவீர்களா? அவர் மட்டுமே இப்படிப்பட்ட தெரிந்துகொள்ளும் உரிமையை உங்களுக்கு அளிக்கிறவர் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். அவர் ஒரு பொய்யர் என்ற முடிவை நீங்கள் எடுக்கலாம்; அல்லது சற்றுப் பரிவுடன் அவர் புத்தி சுவாதினமற்றவர் என்ற முடிவுக்கு நீங்கள் வரலாம். அல்லது அவரை உங்கள் சொந்த, தனிப்பட்ட கர்த்தராகவும் இரட்சகராகவும் ஏற்றுக் கொள்ள நீங்கள் முன் வரலாம்.

இயேசு அவர்தான்; விசுவாசம் இது தான்; யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்தின் எட்டாம் அதிகாரத்திலுள்ள வாழ்க்கை என்பது இதுதான்.

அத்தியாயம் இரண்டு

விசுவாசத்தின் மூன்று பரிமாணங்கள்

(8:30-36)

இயேசு தமது வல்லமையான பிரசங்கத்தைச் செய்து முடித்த பின்னர், - இப்பிரசங்கம் யோவான் சுவிசேஷம் எட்டாவது அதிகாரத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது - நாம் எதிர் பார்க்கிறபடி, அதற்கு ஒரு சாதகமான பதிலும், பாதகமான பதிலும் இருந்தது. சாதகமான பதில், புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மிக முக்கியமான பகுதிகளில் ஒன்றை நமக்களிக்கிறது. அங்கிருந்த யூத மதத்தலைவர்களில் அநேகர் விசுவாசித்ததாக நாம் வாசிக்கும்போது, விசுவாசித்த யூதரிடம் இயேசு பின் வருமாறு கூறியதையும் வாசிக்கிறோம்.

“நீங்கள் என் உபதேசத்தில் நிலைத்திருந்தால் மெய்யாகவே என் சீஷராயிருப்பீர்கள். சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள்; சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” அவர்கள் அவருக்குப் பிரதியுத்தரமாக, “நீங்கள் ஆபிரகாமின் சந்ததியாயிருக்கிறோம்; நாங்கள் ஒருக்காலும் ஒருவருக்கும் அடிமையாயிருக்கவில்லை; விடுதலையாவீர்களென்று நீர் எப்படிச் சொல்லுகிறீர்?” என்றனர். இயேசு பதிலாக, “பாவஞ்செய்கிறவன் எவனும் பாவத்துக்கு அடிமையாயிருக்கிறான். அடிமையானவன் என்றைக்கும் வீட்டிலே நிலைத்திரான், குமாரன் என்றைக்கும் நிலைத்திருக்கிறார். ஆகவே குமாரன் உங்களை விடுதலையாக்கினால் மெய்யாகவே விடுதலையாவீர்கள்” (8:33-36) என்றார்.

இயேசு யாரையுமே ஒருநாளும் “கிறிஸ்தவன்” என்று அழைத்ததுமில்லை; யாரையும் கிறிஸ்தவனாகும்படி அவர் யாரையும் கேட்டதுமில்லை. கிறிஸ்துவின் சபையில் இருந்த அனைத்து நற்செய்தி பணியாளரிலும் மிகப் பெரியவரான அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் யாரையும் ‘கிறிஸ்தவன்’ என்று அழைத்ததுமில்லை; கிறிஸ்தவனாகும்படி கேட்டதுமில்லை. வேதாகமத்தில் “கிறிஸ்தவன்” என்ற வார்த்தை மூன்றே இடங்களில்தான் காணப்படுகிறது. கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றினோருக்கு, அவரை விசுவாசியாத உலகத்தார் சூட்டிய பெயர் அது. ஒரு விசுவாசியால், அந்த வார்த்தை வேதாகமத்தில் ஒரே ஒரு

முறைதான் பயன்படுத்தப்பட்டது. பேதுரு எழுதினார், “ஒரு மனிதன் கிறிஸ்தவன் ஆனதால் துன்புறுத்தப்பட்டால், அவன் கிறிஸ்துவின் மாதிரியைப் பின்பற்றுகிறான்”. ஆகவே, ‘கிறிஸ்தவன்’ என்ற வார்த்தை தேவனோ, இயேசுகிறிஸ்துவோ, பரிசுத்த ஆவியானவரோ, பவுலப்போஸ்தலனோ, இயேசுவைப் பின்பற்றுவோருக்கு அளித்த பெயரில்லையென்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஒரு போதகராக நான் அடிக்கடி இந்த வார்த்தைகள் கூறப்படுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். “பாஸ்டர், நான் கிறிஸ்தவனா என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை!” இதற்கு அடிக்கடி நான் கொடுக்கும் பதில், “நல்லது, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் ஒருவர் கிறிஸ்தவன் என்ற வார்த்தையால் வேதாகமத்தில் குறிக்கப்படவே இல்லை. புதிய ஏற்பாட்டில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள வார்த்தைகளை நாம் பயன்படுத்தினால் இப்பிரச்சனை தெளிவாகி விடும். இயேசு மக்களிடம் தம்மை விசுவாசிக்குமாறு திட்டமாகக் கூறினார். அப்படி அவர்கள் விசுவாசித்தபோது அவர்களை ‘விசுவாசிகள்’ என அழைத்தார். ஏதோ அறிவுப்பூர்வமாக ‘விசுவாசிக்கிறேன்’, என்று விசுவாசிக்கிறவர்களை அவர் அவ்வாறு அழைக்கவில்லை. அதைவிட அதிகமான அளவு விசுவாசித்தவர்கள் - அதாவது தங்கள் இருதயத்தாலும், விருப்பத்துடனும் மனதார அவரை நம்பி நவர்களை மட்டுமே அவர் விசுவாசிகள் என்று கூறினார். இயேசுவின் பார்வையில், விசுவாசிகள் என்பவர்கள், தங்கள் வாழ்க்கையை அவருக்கு அர்ப்பணித்தவர்கள். நான் உங்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா? நாங்கள் உங்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்ததை நீங்கள் தற்செயலாகக் கேட்க நேரிட்டு, நாங்கள் உங்களை ‘ஒரு அவிசுவாசி எனக் கூறிக் கொண்டிருந்தால், அது உங்களைப் பாதிக்குமா? வேதனைப்படுத்துமா?’”

பொதுவாக, நாம் ஒரு விசுவாசியா இல்லையா என்பது மக்களுக்குத் தெரியும். அநேகர் தங்களை யாராவது அவிசுவாசி எனக் கூறினால் அது தங்களைப் புண்படுத்தும் என்று கூறினர். அதன் பின்னர் நான் அவர்களிடம் மறுபடியும் பிறப்பது பற்றியும், மறுபடியும் பிறப்பது என்றால் என்ன என்பதையும், அது எப்படியெல்லாம் வெளிப்படையாகத் தெரியும் என்றும் கூறினேன். நான் அவர்களிடம் அவர்கள் மறுபடியும் பிறந்துவிட்டார்களா எனக் கேட்டபோது, அவர்கள் அடிக்கடி கூறுவது, “இல்லை, நான் மறுபடியும் பிறக்கவில்லையென்று என்னுடைய கேள்வி” என்பதே.

அதன் பின்னர் விசுவாசத்தின் மூன்றாம் பரிணாமத்தின் மீது கருத்தைப் பதித்து, பின்வரும் கேள்வியை அவர்கள் முன் வைப்பேன். “நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவின் சீஷரா?” அநேகமாக நான் பெற்றுக் கொண்ட பதில், “சீஷன் என்றால் என்ன?” அதன் பின்னர் நான், “அதுதான் பிரச்சனை!” எனக் கூறுவேன். தன்னை விசுவாசிக்கிறேனென்று கூறிக் கொண்டவர்களிடம் இயேசு கொடுத்த மாபெரும் அறிவுரையில், விசுவாசம் மூன்று பரிணாமங்களில் கொடுக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். முதல் பரிணாமம் - விசுவாசித்தல்; விசுவாசிப்பதென்றால் என்ன என்பது யோவான் வர்ணிக்கும் அத்தனை வழிகளிலும்

விசுவாசித்தல். ஆயினும், விசுவாசிக்கத் தீர்மானிக்கும் தீர்மானம், கிறிஸ்துவின் மீது வைக்கும் நம்பிக்கையின் முதல் பரிணாமம் மட்டுமேயாகும்.

கிறிஸ்துவின் மீது கொள்ளும் விசுவாசத்தின் இரண்டாவது பரிணாமம் - தொடர்ந்து அவர் வார்த்தையில் நிலைத்திருந்து அவருடைய உண்மையான சீஷனாகுதல். ‘சீஷன்’ என்ற அந்த வார்த்தை அத்தனை அழகான வார்த்தை. அது ஒருவரிடம் தங்கித் தொழில் கற்கும் ‘கற்றுக் குட்டி’ (apprentice) போன்றது. அதாவது கற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன், தான் கற்பதைச் செய்து கொண்டிருப்பது போலவும், செய்து கொண்டிருக்கும் அத் தொழிலைக் கற்றுக் கொண்டிருப்பது போன்றதுமான நிலை.

நான் வசிக்குமிடத்தில் ஒரு பெரிய கப்பற்கூடமிருக்கிறது. அங்கே தொழில் கற்றுக் கொடுக்கும் பள்ளியும் இருக்கிறது. அவர்கள் இளம்பெண்கள், ஆண்களை ஒரு வகுப்பறையில் இரண்டு வாரங்கள் வைக்கிறார்கள். அதன் பின்னர் அவர்களை வெளியே கப்பற்கூடத்துக்குக் கொண்டு வந்து, அந்த இரு வாரங்களில் தங்கள் கற்றவற்றைப் பிரயோகிக்கச் செய்கிறார்கள். இன்னும் இரண்டு வாரங்கள் வகுப்பறையில் இருந்த பின்னர், இன்னும் இரு வாரங்கள் அவர்கள் கப்பற்கூடத்துக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். ஐந்து வருடங்களில் அவர்கள் உலோகத்தகடு பணியாளர்களாக, குழாய் பொருத்துகிறவர்களாக, வேலை செய்கிறவர்களாக மாறிவிடுவார்கள். தம்மைப் பின்பற்றும்படி இயேசு மக்களை அழைத்தபோதும், அப்படி அவர்கள் பின்பற்றும் போது அவர்களை சீஷர் என்று அழைத்தபோதும் இயேசு என்ன நினைத்தாரென்பதன் சாராம்சம் இதுதான்.

இயேசுவைப் பொறுத்தமட்டில், விசுவாசத்தின் முதல் பரிணாமம் நம்பிக்கை கொள்வது. இரண்டாவது பரிணாமம், ஒரு சீஷனாகி, அவரைப் பின்பற்றுவது. அதன்பின்னர் அவர் விசுவாசத்தின் மூன்றாவது பரிணாமத்தை முன்னறிவித்தார். இந்த மூன்றாவது பரிணாமத்தை அடையுமுன்பாக, நாம் எவ்வளவு நாள் ‘கற்றுக்குட்டியாக’ இருக்க வேண்டுமென்று இயேசு கூறவில்லை. அவர் அந்த மூன்றாவது பரிணாமத்தின் வடிவத்தைப் பற்றிமட்டும் சாதாரணமாக, “சத்தியத்தை அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” என்றார்.

அவர்களில் சிலர், ‘விடுதலையாவோமென்று எப்படிச் சொல்லுவீர்? நாங்கள் ஒருக்காலும் ஒருவனுக்கும் அடிமையாயிருக்கவில்லை’ என்று பதிலளித்தபோது, அவர், ‘(தொடர்ந்து) பாவஞ் செய்கிறவன் எவனும் பாவத்துக்கு அடிமையாயிருக்கிறான்’ என்றார். அவர் கூறிய முக்கிய காரியம், ஒரு அடிமைக்கு இன்னொரு அடிமையை விடுதலையாக்கும் அதிகாரம் கிடையாது. ஆனால் ஒரு வீட்டு எஜமானின் மகனுக்கு அடிமையை விடுதலை செய்யும் அதிகாரம் உண்டு. இந்த உவமானத்தை அவர் நிலை நாட்டிய பிறகு, “குமாரன் உங்களை விடுதலையாக்கினால் நீங்கள் மெய்யாகவே விடுதலையாவீர்கள்” என்றார்.

அவர் இப்படிக் கூறியதன் பொருள் இதுதான் என நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். பின்வரும் வார்த்தைகளைக் கொண்ட ஒரு கீதம் உண்டு. “பரிசுத்த வார்த்தைகளுக்கு அப்பால், நான் உம்மைத் தேடுகிறேன், கர்த்தாவே, என் ஆவி உம்மை வாஞ்சிக்கிறது, ஒ, ஜீவ வார்த்தையே”

இயேசு, “என் வார்த்தையிடம் வாருங்கள். நீங்கள் என்னை விசுவாசிப்பதால், என் வார்த்தையில் நிலைத்திருந்து, என் உண்மையான சீஷராயிருங்கள். ஒரு சீஷராக நீங்கள் என் வார்த்தையில் நிலை கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு நாள் நீங்கள் பரிசுத்த வார்த்தைகளுக்கு அப்பால் சென்று, என்னை உறவால் அறிந்து கொள்ளுங்கள் - அதாவது நான்தான் சத்தியமாகிய குமாரன்; நீங்கள் என்னைத் தனிப்பட்ட முறையில் அவ்வாறு அறிந்துகொள்ளும்போது, நான் உங்களை விடுதலையாக்குவேன்”. “சத்தியத்தை அறியுமட்டும் என் வார்த்தையில் நிலைத்திருங்கள்” என்று அவர் கூறும்போது, அவர் வெறுமனே அறிவினாலான அல்லது வேத சாஸ்திரத்துக்கடுத்த கருத்துக்களை மட்டும் கூறவில்லை. சத்தியமாகிய அந்த ஒருவரை, தனிப்பட்ட முறையில் அறிந்து கொள்ளுவதைத்தான் அவர் கூறினார். பழைய ஏற்பாட்டில் ‘அறிந்து கொள்ளுதல்’ என்ற வார்த்தை, மிக நெருக்கமான உறவுகொள்ளுதல் என்ற கருத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆதாம் தன் மனைவியை அறிந்தான், அவள் ஒரு குமாரனைப் பெற்றாள். ‘அறிந்தான்’ என்பதற்கான எபிரெய் பதத்துக்கு ‘உறவினமூலம் அறிவது’ எனப் பொருள்.

இப்பகுதியில், இயேசு விசுவாசத்தை மூன்று பரிணாமங்களில் தருகிறார். விசுவாசம், ‘நம்புவதற்கு’ எடுக்கப்படும் தீர்மானம், அர்ப்பணிப்பு ஆகியவற்றில் ஆரம்பமாகிறது. இப்படித்தான் நாம் நமது விசுவாசப் பயணத்தை ஆரம்பிக்கிறோம். ஆனால் இது ஒரு ஆரம்பம் மட்டுமே. சைனாவின் மக்கள் ஒரு பழமொழி கூறுவதுண்டு. ஆயிரம் கிலோமீட்டர் பயணமும் ஒரு அற்பமான முதல் எட்டில்தான் ஆரம்பிக்கிறது. ஆனால் அந்த முதல் எட்டைத் தொடர்ந்து வருவது என்ன? “சீஷத்துவம்”. இந்த இடத்தில் விருப்பமற்ற சம்பாஷணையின் கருப்பொருள், ‘அடிமைத்தனம்’. மொத்தத்தில் அவர் அந்த மதத் தலைவர்களிடம் கூறியது, “நீங்கள் கட்டுண்டவர்கள், உங்கள் அறியாமையினால் கட்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள்; சாத்தானால் கட்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள். பாதாளத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறீர்கள்; பாவத்தால் கட்டுண்டிருக்கிறீர்கள், ஆனால் அந்தப் “பரிசுத்த வார்த்தைகளுக்கு” அப்பால் கடந்து சென்று, அவரை அறியும்போது, சத்தியத்தை அறிவீர்கள்; உங்களை அறியாமை, பாவம், பாதாளம், பிசாசு இவற்றிலிருந்து விடுவிக்கக் கூடிய சத்தியத்தை அறிவீர்கள்”

பெயரைக் கொடுக்காத ஒருவர் கீழ்க்காணும் ஒரு சிறு கவிதையை எழுதினார்.

“பட்டினியால் வாடிய ஒரு கரடி” -

பட்டினியால் வாடிய கரடியொன்று,

கொல்லும் பொறியில் சிக்கியது

பயத்தால் பதைபதைத்து, வேதனைக் குரல் எழுப்பி,

சங்கிலி கட்டப்பட்ட மரத்தைச் சுற்றி வந்தது;

பரிதாப ஊளை ஒலியெழுப்பியது,

சுதந்திரமாக மரக்கிளையில் பாங்காய் அமர்ந்திருந்த ஆந்தை

கரடியின் ஊளைக் குரலைக்கேட்டு, தத்துவம் பேசிற்று..

“ஏனென்ற சத்தமும், வேண்டாத ஊளையும்?

அதனால் பயனென்ன?

கரடியாரே, உமக்குத் தேவை

சுயகட்டுப்பாடும், நிதானமுமே”

இதை எழுதியவர் யாராயிருந்தாலும், வாழ்க்கையைப் பற்றிய மிகப் பெரிய கூற்று ஒன்றை இதில் கூறியுள்ளார். உலகத்தில் இருவிதமான மக்கள் இருக்கின்றனர் - விடுதலையோடு சுதந்திரமாக இருப்பவர்கள்; விடுதலையில்லாது கட்டுண்டிருப்பவர்கள். இப்படி விடுதலை இல்லாத மக்களை இன்று நாம், ‘அடிமைப்பட்டவர்கள்’ எனக் கூறுகிறோம். அவர்கள் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாக, பயங்கரமான மயக்க மருந்துகள் அல்லது ஹெராயின் போன்றவொன்றுக்கு அடிமைகளாக இருக்கலாம்; பாவத்தின் எல்லா வகைகளுக்கும், வடிவங்களுக்கும், அடிமைப்பட்டிருக்கலாம்; உணவுக்கு, தாம் செய்யும் தொழிலுக்கு அல்லது அவர்கள் கட்டாயமாகச் செய்கின்ற ஏதாவது ஒன்றுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கலாம்; இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய குறிப்பு - அவர்களுக்கு சுதந்திரம் இல்லை. இவர்கள், சங்கிலியால் கட்டுண்ட அந்தப் பரிதாபமான கரடி போன்று சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள்.

இயேசு கூறுகிறபடி, இந்த எல்லா வகை அடிமைத்தனத்துக்கும் மூலகாரணமாக இருப்பது; மரணத்துக்கேதுவான அடிமைத்தனம் - பாவம். விடுதலையில்லாத மக்களின் பிரச்சனையின் வேர் எது என்பது உணர்ந்து பாவத்தில் நிலைத்திருக்கிற எவனும் அடிமைத்தனத்திலுள்ளான் எனக் கூறினார்.

இயேசு பிறந்தபோது, தேவதூதர்கள், அவருடைய பெயர் இயேசு என்றிருக்கும், ஏனெனில் அவர் தமது ஜனத்தின் பாவத்தை நீக்கி அவர்களை இரட்சிப்பார் என்று அறிவித்தனர் (மத். 1:21). இந்த தீர்க்கதரிசனம், நமது பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட அவர் தமது ஜீவனைத் தியாகம் செய்வாரெனக் கூறவில்லையென்பதைக் கவனியுங்கள். அவர் நமது பாவங்களினின்றும் நம்மை இரட்சிப்பார் என்று தான் அந்த தீர்க்கதரிசனம் கூறுகிறது. அப்போஸ்தலனாகிய யோவான், தான் எழுதிய வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தை இயேசுவுக்கு அர்ப்பணித்தபோது அவர் இயேசுவை, “நம்மிடத்தில் அன்பு கூர்ந்து... நம்முடைய பாவங்களற நம்மைக் கழுவியவர்” என வர்ணிக்கிறார் (வெளி. 1:6)

‘இயேசு’ என்ற பெயருக்கு ‘இரட்சகர்’ என்று அர்த்தம். ‘இரட்சிப்பது’ என்றால் ‘விடுதலை செய்யப்படுவது’ எனப் பொருள்படும். நாம் அவருடைய நாமத்தின் அர்த்தத்தையும், தேவதூதர் அவரைப் பற்றிக் கூறிய தீர்க்கதரிசனத்தை

யும் அறிந்திருந்தால், நமது பாவங்களிலிருந்து நாம் எப்படி விடுதலை பெறுவ தென்பதை இயேசு நமக்குக் காண்பிப்பாரென்று எதிர்பார்ப்போம்.

நீ விடுதலை பெற்றுள்ளாயா? நீ செய்ய விரும்புவதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாயா அல்லது நீ செய்ய வேண்டியது அல்லது செய்யத் தேவையானது இவற்றை மட்டும் செய்து கொண்டிருக்கிறாயா? இயேசுவை நம்பும் நாம், அவரைப் பின்பற்றும் நாம், அவர் நமக்காக இந்தப் பூமிக்கு வந்தபடியால், நமது பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு விட்டன என்ற மகிமையான சத்தியத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவமளிக்கிறோம். இது ஒரு மகிமையான நற்செய்தி, சத்தியம். ஆனால், தேவதூதர்கள், அவர் நமது பாவங்களிலிருந்து நம்மை விடுவீர்ப்பவர், அதனால் அவர் இயேசு என்று அழைக்கப்படுவார் என அறிவித்தனர். நீ எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைத்தனத்திலிருந்தாலும், அந்த அடிமைத்தனத்திலிருந்து இயேசுவால் உன்னை விடுவிக்க முடியும். இப்பொழுதே அவரை உனது சொந்த இரட்சகராக நம்பி ஏற்றுக்கொள், உன் அடிமைத்தனத்தினின்று இரட்சிக்கப்படு!

விடுதலையற்ற மக்களைப்பற்றி உன் உணர்வுகளென்ன? தாங்கள் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல், அவர்கள் செய்ய விரும்புவதையே செய்யும் மக்களைக் குறித்து உன் உணர்வுகள் என்ன? ஒரு மதுபானப்பிரியன், போதைப் பொருளுக்கு அடிமை, உயிரைக் குடிக்கும் நச்சுப் பொருட்களின் அடிமைத் தனத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் ஒருவன், இவர்களைக் காணும்போது மன வேதனைப்படுகிறாயா? “அடிமைத்தனத்தில் கட்டுண்ட” மக்களை இயேசு கண்டபோது, அவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போக அவர் விரும்பவே இல்லை (லூக். 13:10-16)

நான் மேலே மேற்கோளாகக் காட்டிய கவிதை, இன்றைய நமது உலகில் இரசாயனப் பொருட்களின் வடிவில் இருக்கும் போதைப் பொருட்களுக்குக் கட்டுண்டு கிடக்கும், பாவத்துக்கு அடிமையாக இருக்கும், கோடிக் கணக்கான மக்களை சித்தரித்துக் காட்டுகிறது. அவர்களைத்தான் மரத்தில் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த சோகமான கரடி, தெளிவாகக் காண்பிக்கிறது. அதே சமயத்தில் இன்று விடுதலை பெற்றுள்ள அநேக விசுவாசிகளையும் அக்கவிதை சுட்டிக் காண்பிக்கிறது; இவர்களுக்குக் கட்டுண்டு கிடக்கும் அந்தக் கரடி போன்றவர்களைக் குறித்து எந்தவித மனதுருக்கமும் இல்லை. அவர்களைத் தான் மரத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள கரடிக்காக எந்தவித இரக்க உணர்வுமின்றி பேசிய பருத்த ஆந்தை சித்தரிக்கிறது.

அக்கவிதையை எழுதியவர் யாராயிருந்தாலும், அவர், இயேசு கிறிஸ்து அப்படிப்பட்ட “பருத்த ஆந்தை” அல்ல என்பதை நமக்குக் கூற முயற்சிக்கிறார். அவர் மக்களின் அடிமைத்தனத்தை பற்றுதல் இல்லா மனநிலையுடன் பொருட்படுத்தாமல், அலட்சிய பாவத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. இன்றைய நாளில் விடுதலையற்று அடிமைத்தனத்தில் இருப்பவர்களைக் காணும்போது உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து உன்னில் வாசம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, அவர் அந்த அடிமைத் தளையிலிருப்பவர்களைப் பார்த்து எப்படி உணருவாரென்று நினைக்கிறாய்?

எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான எழுத்தாளர் ஒருவர், இயேசுவைப் பற்றிய அனைத்துக் காரியங்களை சந்தேகிக்கும் சில வேத சாஸ்திர மேதைகளைக் குறித்து விசனத்தோடு எழுதுகிறார். “அவர் (கிறிஸ்து) இருந்தாரா என்பதைக் குறித்தே அவர்கள் நிச்சயமற்றவர்களாயிருக்கும்போது, அவர் இன்றும் இருக்கிறார் என்று நான் நம்புகிறேன்; அவர் செய்தவைகளையெல்லாம் செய்தாரா என்ற நிச்சயம் கூட அவர்களுக்கு இல்லாதபோது, அவர் இன்றும் செய்கிறாரென்று நான் நம்புகிறேன்; அறிகிறேன்”; இன்னொரு ஆக்கியோன் இத்துடன் சேர்த்து இவ்வாறு கூறுகிறார் “தான் யாரென்று கூறுகிறாரோ அவராகவேதான் இருக்கிறார். தான் எதையெல்லாம் செய்யக் கூடுமென்று அவர் கூறுகிறாரோ, அதையெல்லாம் அவர் செய்யக்கூடும்

நீ யாரென்று தேவன் கூறுகிறாரோ அதுதான் நீ. நீ செய்யக் கூடுமென்று தேவன் எதையெல்லாம் கூறுகிறாரோ அதையெல்லாம் நீ செய்யக்கூடும். ஏனெனில் அவர் இருக்கிறார்; அவர் உன்னில் இருக்கிறார்” புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள மிக வலிமையான சத்தியங்களில் ஒன்று, உங்களுக்குள் உள்ள கிறிஸ்துவானவர் மகிமையின் நம்பிக்கையாக இருக்கிறார்” (கொலோ. 1:27) இதன் பொருளென்ன? கிறிஸ்து உங்களில் இருக்கிறாரென்பது இதன் பொருள். கிறிஸ்து உங்கள் இருதயங்களில் இருப்பது மட்டுமே உங்கள் ஒரே நம்பிக்கை!”

இதை நீ நம்புகிறாயா? முப்பத்துமூன்று ஆண்டுகள் ஒரு சரீரத்திலிருந்த அதே கிறிஸ்து, இன்று உன் சரீரத்திலிருக்கிறாரென்பதை நீ நம்புகிறாயா? கிறிஸ்து மாம்சத்தில் அன்று வந்ததை மட்டும் நம்புகிறாயா? இன்றும் அதேபோல் மாம்சமாகிய உன்னில் வாசஞ் செய்வதை நம்புகிறாயா? நான் இதைத் திட்டமாக நம்புகிறேன்; இன்று நமது இருதயங்களில் வாசஞ்செய்யும் கிறிஸ்து, அன்று அவர் சரீரத்தில் உலகிலிருந்தபோது அடிமைத்தளையிலிருந்த மக்களை எப்படி மனதுருக்கத்துடன் பார்த்தாரோ, அதே விதமாகத்தான் இன்றும் நம்மிலிருந்து அதே மனதுருக்கத்துடன் அடிமைப்பட்ட மக்களைப் பார்க்கிறார். இன்று உன்னிலும் என்னிலும் வாசஞ்செய்யும் கிறிஸ்து, விடுதலையற்ற மக்களைப் பார்த்துவிட்டு, அவர்களை அப்படியே விட்டு விட்டுப் போக விரும்புவதில்லை.

இப்படி விடுதலையற்ற மக்களை சந்தித்த அனுபவம் எனக்கு உண்டு. அப் போதெல்லாம் என்னிலிருக்கும் கிறிஸ்து அந்தமக்களை, அந்தப் பயங்கரமான அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவிக்க முயற்சி செய்கிறாரென்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. எங்கள் வீட்டில் வாரந்தோறும் ஒரு சிறிய குழு கூடும். அது தான் நான் பெற்றுக் கொண்ட சிறப்பான ‘சிறுகுழு’ அனுபவம். இது 5 வருட காலமாகக் கூடி வந்த குழு. அதில் பங்கெடுத்தவர்கள் மதுபானம், போதை ஆகிய அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுதலை பெற்று, வளர்ந்து கொண்டிருந்த எட்டு ஆண்கள். அந்தக் கூட்டத்தில், கிறிஸ்து முன்னர் உலகத்திலிருந்தபோது செய்தது போலவே, இன்றும் அற்புதமாக மக்களை விடுவிப்பதைக் கண்டேன். அந்தக் குழுவில் நடந்த காரியம் - யோவான் சுவிசேஷம் எட்டாம் அதிகாரத்

தில் 30 முதல் 36 வசனங்களில் நடந்த அதே காரியம் - என் வாழ்க்கையிலும் உன் வாழ்க்கையிலும் இதை நீ பிரயோகப்படுத்தலாம்.

நான் உன்னிடம் ஒரு தனிப்பட்ட கேள்வியைக் கேட்கலாமா? இதுவரை, யோவான் சவிசேஷத்தின் இந்த வசனம் வசனமான பாடத்திட்டத்தை நீங்கள் என்னோடு சேர்ந்து படித்துக் கொண்டே வந்திருந்தால், நான் இதுவரை கேட்டுக் கொண்டேயிருந்த அந்த மூன்று கேள்விகளின் பதில்களைக் குறித்து நீ என்ன உணர்வடைகிறாய்? “இயேசு யார்?” என்ற கேள்விக்கு, நீ அழகான பதில்களைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?

‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ என்ற கேள்விக்குப் பதில்களை நீ கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? நாம் யோவான் சவிசேஷத்தில் எட்டு அதிகாரங்களைக் கடந்து விட்டோம். இந்த அதிகாரத்தில், இக்கேள்விக்கு எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பதிலை நாம் காணலாம். விசுவாசம் மூன்று பரிணாமங்களில் வருமென்று நமக்கு இந்த அதிகாரம் கூறுகிறது. முதல் பரிணாமம் - நம்புவது; இரண்டாவது பரிணாமம் - நீ நம்புவதால், அவருடைய வார்த்தையில் நிலைத்திருந்து மெய்யாகவே அவருடைய சீஷராகுவது; மூன்றாவது பரிணாமம் - நீ வேதாகம புத்தகத்தின் பக்கங்களைக் கடந்து, அவருடன் உனது தனிப்பட்ட உறவின் மூலம் சத்தியமாகிய அவரை அறியும்வரை, அவருடைய வார்த்தையில் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பது.

யோவானின் இந்த எட்டாம் அதிகாரத்தில், மூன்றாவது கேள்வியாகிய ‘வாழ்க்கை என்றால் என்ன?’ என்பதற்கு நீ விடை கண்டு பிடித்து விட்டாயா? ஒரே வார்த்தையில் கூறப்போனால் அந்த விடை, ‘விடுதலை’ என்பதாகும். விசுவாசத்தின் இந்த வர்ணனை எனது சாட்சியாக இருப்பதால், நான் அதை விரும்புகிறேன். ஒரு விசுவாசி, தனது விசுவாசப் பிரயாணத்தின் ஆரம்பத்தில் எல்லாவற்றையும் அனுபவிப்பது சாத்தியமாகிறது. அவர்கள் நம்பிய அந்த வினாடியில்தானே அவர்கள் குமாரனை உண்மையாகவும், தனிப்பட்ட உறவிலுமாக சந்திக்க முடியும்; விடுதலையாகவும் முடியும். நான் இயேசு கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்தவுடன் அனுபவித்தது இப்படிப்பட்ட காரியமல்ல. நான் நம்பினேன்; பதின்மூன்று ஆண்டுகள் சீஷனாக இருந்தேன்; அதன் பின்னர்தான் விசுவாசத்தின் இந்த மூன்றாவது பரிணாமத்தை அனுபவித்தேன். நான் விடுதலையடைந்த பின்னர், ஏதோ ஒரு சிறைச் சாலையிலிருந்து வெளியே வந்தால் எப்படியிருக்குமோ அவ்வளவு உண்மையான விடுதலையுணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது.

நம்மில் கோடிக்கணக்கானவர் இன்று “உடனடி” கலாச்சாரத்தில் (instant cultures) வாழுகிறோம் - உடனடி காபி, டீ, உடனடி உணவு, உடனடி தகவல்கள் - எல்லாவற்றையும் இப்போது ‘உடனடி’யாகப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம். ஆகவே ‘உடனடி’ ஆவிக்குரிய அனுபவத்தையும் நாம் விரும்புகிறோம். நான் கூறியது போல, தேவனால் அதைச் செய்யக் கூடும்; சில சமயங்களில் செய்யவும் செய்கிறார். ஆனால் நமது விசுவாச பயணத்தில், நாம் நம்பிய உடனே, நமக்கு விசுவாசத்தின் எல்லாப் பரிணாமங்களையும் அவர் தந்து

விடுவதில்லை. என்னைப் போல் விடுதலையாகி அந்த நேரிடை உறவு கொள்ளும் அனுபவம் பெறும் வரை பல ஆண்டுகள் சீஷராகப் பின் சென்று கொண்டிருந்த அநேக விசுவாசிகளை சந்தித்திருக்கிறேன். விசுவாசத்தின் இந்த மூன்று பரிணாமங்களும், இரட்சிப்பு என்பது போய்ச் சேரவேண்டிய ஒரு இலக்கு மட்டுமல்ல, அது ஒரு பயணமென்பதையும் காட்டுகிறது.

நீ ஒரு ‘கற்றுக் குட்டி’ (apprenticeship) அனுபவத்துக்குள் பிரவேசித்திருக்கிறாயென்பதை என்றாவது நம்பி இருக்கிறாயா? இந்த ‘கற்றுக்குட்டி’ நிலையில் நீ கிறிஸ்துவை எவ்வளவு காலம் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய்? இந்தக் கால கட்டத்தில், நாம் நீண்டகாலம் சீஷராயிருப்பதைக் குறித்து நீ ஆச்சரியப்படத் தேவையில்லை. இந்த நிலையில் காலம் செல்லத்தான் செய்யும். அவர் நம்மை விடுவிக்கும் முன், எவ்வளவு காலம் சீஷராக இருக்க வேண்டுமென்பதை இயேசு கூறவே இல்லை. உண்மையுள்ளவனாயிரு. அவருடைய வார்த்தையில் தொடர்ந்து நில்; அவர் உன்னை விடுவிப்பார்.

அத்தியாயம் மூன்று “காண்பது என்பது விசுவாசிப்பது” (யோவான் 9:1-12)

யோவான் சுவிசேஷத்தை ஒவ்வொரு வசனமாகக் கற்றுவரும் நமது பாடதிட்டத்தில், இப்போது ஒன்பதாம் அதிகாரத்துக்கு வருகிறோம். இதில் நாம் இவ்வாறு வாசிக்கிறோம். “அவர் (இயேசு) அப்புறம் போகையில் பிறவிக் குருடனாகிய ஒரு மனுஷனைக் கண்டார்” அப்பொழுது அவருடைய சீஷர்கள் அவரை நோக்கி, ‘ரபி, இவன் குருடனாய்ப் பிறந்தது யார் செய்த பாவம்? இவன் செய்த பாவமோ, இவனைப் பெற்றவர்கள் செய்த பாவமோ என்று கேட்டார்கள்.

இயேசு பிரதியுத்தரமாக, அது இவன் செய்த பாவமல்ல, இவனைப் பெற்றவர்கள் செய்த பாவமல்ல, தேவனுடைய கிரியைகள் இவனிடத்தில் வெளிப்படும் பொருட்டு இப்படிப் பிறந்தான். பகற்காலமிருக்கும்படும் நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டும்; ஒருவனும் கிரியை செய்யக் கூடாத இராக்காலம் வருகிறது. நான் உலகத்திலிருக்கையில் உலகத் திற்கு உலகத்திற்கு ஒளியாயிருக்கிறேன்’ என்றார்.

இவைகளைச் சொல்லி, அவர் தரையிலே துப்பி, உமிழ் நீரினால் சேறுண்டாக்கி, அந்தச் சேற்றைக் குருடனுடைய கண்களின்மேல் பூசி, நீ போய் சீலோவாம் குளத்திலே கழுவு என்றார். சீலோவாம் என்பதற்கு அனுப்பப்பட்டவன் என்று அர்த்தமாம். அப்படியே அவன் போய்க் கழுவி, பார்வையடைந்த வனாய்த் திரும்பி வந்தான். அப்பொழுது அயலகத்தாரும் அவன் குருடனாயிருக்கையில் அவனைக் கண்டிருந்தவர்களும்: இவன் உட்கார்ந்து பிச்சை கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன் அல்லவா என்றார்கள். சிலர் அவன்தான் என்றார்கள். வேறுசிலர் அவனுடைய சாயலாயிருக்கிறான் என்றார்கள். அவனோ ‘நான் தான் அவன்’ என்றான்.

அப்பொழுது அவர்கள் அவனை நோக்கி உன் கண்கள் எப்படித் திறக்கப்பட்டது? என்றார்கள். அவன் பிரதியுத்தரமாக, ‘இயேசு என்னப்பட்ட ஒருவர் சேறுண்டாக்கி, என் கண்களின்மேல் பூசி, நீ போய் சீலோவாம் குளத்திலே கழுவு என்றார். அப்படியே நான் போய்க்கழுவி பார்வையடைந்தேன்’

என்றான். அப்பொழுது அவர்கள், ‘அவர் எங்கே’ என்றார்கள். அவன், ‘எனக்குத் தெரியாது’ என்றான். (9:1-12)

இங்கே மீண்டும் இயேசு தரும் அடையாளத்தோடு கூடிய போதனையைக் கவனியுங்கள். ஐந்தாவது அதிகாரத்தில், பெதஸ்தா குளத்தண்டை இருந்த மனிதனைக் குணமாக்குகிறார்; அதன் பின்னர் மதத்தலைவர்களுடன் ஒரு நீண்ட சம்பாஷணை செய்கிறார்; அதில் பிரசங்க நயம் கலந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆறாம் அதிகாரத்தில், பசியோடிருந்த ஐந்தாயிரம் குடும்பங்களைப் போஷிக்கிறார்; அதன் பின்னர் நிகழும் சம்பாஷணை, ‘ஜீவ அப்பம்’ என்ற அவருடைய பிரசங்கத்தைச் செய்ய வழி வகுக்கிறது. ஏழாம் அதிகாரத்தில், கூடாரப் பண்டிகை; தாகமாயிருக்கும் எவரும் அவரண்டை வந்து, தாமே அவர்களுடைய தாகத்தைத் தீர்க்கும் ஜீவத் தண்ணீர் என்கிறார். அதன்பின்னர், அவர்களே பிறர் பருகக் கூடிய நீருற்றாக மாறிவிடக் கூடுமென்று, அறை கூவலுடன் கூடிய பிரசங்கத்தை, அடையாளத்துடன் கூடிய உவமானமாகக் கூறி தம்மண்டை வருமாறு அழைப்புக் கொடுக்கிறார். எட்டாவது அதிகாரம், ஒரு சந்திப்புடன் ஆரம்பமாகி, அதன் மூலம் இந்த மதத் தலைவர்களில் சிலர் மனந்திரும்ப வாய்ப்பளிக்கக் கூடிய சக்தி வாழ்ந்த பிரசங்கமொன்றைச் செய்ய வழி வகுக்குகிறது.

இந்த ஒன்பதாம் அதிகாரமும் ஒரு அடையாளச் செயலுடன் ஆரம்பமாகிறது. அவர், 40 வயதுள்ள பிறவிக் குருடனொருவனைக் குணமாக்குகிறார். இந்த அடையாளச் செயல், ஒரு உவமானத்துக்கு வழிவகுக்குகிறது; அதன் மூலம் இயேசு, தாமே உலகத்துக்கு ஒளி என உரிமை கொண்டாடும் ஒரு பிரசங்கத்தை விளக்குகிறார். ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குணமாக்குதலைப் போல, இந்த குணமாக்குதலும் அது சித்தரிக்கும் பிரசங்கமும், மதத்தலைவர்களுடன் அவர் செய்த சம்பாஷணையை உயிர்ப்பிக்கிறது. இந்தக் கட்டத்தில், அவர்கள் இயேசுவோடு கூட தாங்களும் இருப்பது கூடாத காரியமென முடிவு செய்து, அவரை எப்படியாவது கொல்ல வேண்டுமென்பதற்குரிய திட்டங்களை ஏற்கெனவே தீட்ட ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

இந்த அதிகாரமும் ஒரு ஆழமான கேள்வியுடன் ஆரம்பமாகிறது. பிறவிக் குருடனாயிருந்த அந்த மனிதனை இயேசுவும் அவருடைய சீஷர்களும் சந்தித்தபோது, அந்த நாட்களிலிருந்த நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு கேள்வியை அவருடைய சீஷர்கள் அவரிடத்தில் கேட்கிறார்கள் “ரபீ, இவன் குருடனாகப் பிறந்தது யார் செய்த பாவம்? இவன் செய்த பாவமா? அல்லது இவன் பெற்றோர் செய்த பாவமா?”

பழங்காலத்தில் ரபிக்கள், நோய் என்பது பாவத்தின் விளைவால்தான் வருமென்று நம்பினார்கள். இந்த ரபிக்களின் வேத சாஸ்திரப்படி, யாரோ ஒருவர் பாவம் செய்யாதிருந்தால் அந்த மனிதன் குருடனாயிருந்திருக்க மாட்டான். யோபுவை ‘தேற்றுவதற்கு’ வந்த அவனுடைய நண்பர்களே அழைக்கப்பட்டவர்களும், நோயும், வேதனையும் பாவத்தின் விளைவு என்றுதான் கூறினார்கள்.

அவன் வாழ்க்கையிலுள்ள ஏதோ ஒரு பாவத்தினால்தான் அவனுக்கு இந்தத் துன்பம் நிகழ்ந்தது எனக் கூறியது யோபுவுக்கு துக்கத்தையே கொடுத்தது. அந்தத் “தேற்றுபவர்களின்” எண்ணத்தின்படி, யோபுவின் பத்துக் குமாரரின் சோகமரணம், அவன் பிள்ளைகள் வாழ்க்கையிலிருந்த பாவத்தின் விளைவேயன்றி வேறல்ல.

சீஷர்களின் கேள்வியில் ஒரு பதிலும் மறைந்தே இருந்தது. அதாவது, இந்த மனிதன் செய்த பாவத்திற்காக அல்லது அவன் பெற்றோர் செய்த பாவத்திற்குத் தண்டனையாகவே அவன் குருடனாகப் பிறந்திருக்கிறான். இந்த மனிதனோ பிறக்கும்போதே குருடன். ஆகவே, அவன் செய்த பாவத்தின் விளைவாகத் தான் அவன் குருடனாகப் பிறந்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுவதே கடினமாக இருக்கிறது. ரபிக்கள், ஒரு குழந்தை பிறக்குமுன்பாகவே, தனது தாயின் கருவிலிருக்கும்போதே பாவஞ் செய்யக் கூடுமென்று நம்பினார்கள். ஒருவேளை இந்தப் பார்வையடைந்தவன் காரியத்திலும் இந்தக் கருத்தையே அவர்கள் கொண்டிருக்கலாம். இலட்சக்கணக்கான மக்கள் இன்று மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். இந்த வாழ்க்கையில் நமக்கு வரும் துன்பம், போன ஜென்மத்தில் நாம் சம்பாதித்துக் கொண்ட பாவத்தின் விளைவு என நம்புகிறார்கள். அந்தக் கருத்தும் இந்தக் கேள்வியில் அடங்கியிருக்கலாம். இயேசு, ‘இவன் செய்த பாவமும்ல்ல; அவன் பெற்றோர் செய்த பாவமும்ல்ல’ என்று கூறுவதைக் கேட்பதற்கு எவ்வளவு அருமையாக இருக்கிறது.

இது, நம்மை இன்னொரு கேள்விக்கு வழி காட்டுகிறது. “இந்தக் குருட்டுத் தன்மைக்கு இவன் செய்த பாவமோ, இவன் பெற்றோர் செய்த பாவமோ காரணமில்லையென்றால், அவன் ஏன் குருடனாகப் பிறந்தான்?” இப்போது நாம் இயேசுவின் அற்புதமான, ஆச்சரியம் தரும் பிரசங்கத்துக்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறோம். “தேவனுடைய கிரியைகள் இவனிடத்தில் வெளிப்படும் பொருட்டு இவன் இப்படிப் பிறந்தான்” சீஷர்களின் இந்தக் கேள்விக்கு இது ஒரு ஆச்சரியமான, ஆழமான பதில்.

1983ம் ஆண்டிலிருந்து நான் ஒரு சக்கர நாற்காலியில்தானிருக்கிறேன், “ஏன் நாம் துன்பமும், தீமையும் அனுபவிக்கிறோம், அதுவும் ஏன் நல்ல மனிதர்கள் இவற்றை அனுபவிக்கிறார்கள்?” என்ற கேள்விக்கு தேவனுடைய பதிலைக் கண்டுபிடிக்குமாறு நானும் வேத வசனங்களை அலசி ஆராய்ந்து பார்த்திருக்கிறேன். ஏன் தேவன் மக்களை - அதுவும் நல்லவர்களை- துன்பப்பட அனுமதிக்கிறாரென்பதற்கு வேதாகமம் தரும் முப்பது காரணங்களை நான் கண்டுபிடித்திருக்கிறேன். இதில் துன்பத்திற்குக் காரணமாக வேதாகமம் தரும் மிகச் சிறந்த விளக்கங்களில் ஒன்றை இயேசு இந்த ஆழமான அறிவிப்பில் கூறுகிறார். “தேவனுடைய கிரியை இவன் வாழ்க்கையில் வெளிப்படுமாறு இது நடந்தது”

இப்போதையின் அடிப்படை உண்மை - ஒரு மானிட வாழ்க்கையின் நோக்கம் தேவனுடைய கிரியைகள் அந்த நபரிடம் வெளிப்பட வேண்டும் என்பது தான். இயேசு தமது பூலோக வாழ்க்கையின் இறுதியில் ஜெபித்த

ஜெபத்தில், இதை நாம் எவ்வாறு செய்ய முடியுமென்பதைக் காண்பித்தார். “பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன். நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” (யோவான் 17:4).

நமது வாழ்க்கை முறையினால், நாம் எவ்விதமாக தேவனுடைய கிரியைகளை வெளிப்படுத்த முடியுமென்பதைக் காண்பிக்க அவர் நமக்கு இன்னொரு உதாரணமும் கொடுத்தார். தான் கூறிய எட்டு வாக்கிய வசனங்களுக்குப் பின்னர், ஒரு பொருள் பொதிந்த, விளக்கமான உவமானத்தைக் கூறினார். இயேசு கூறுகிறபடி, நாம் அவருக்குச் சீஷர்களாகிறபோது, நாம் ஏற்றி வைக்கப்பட்ட மெழுகு வர்த்திகள் போல இருக்கிறோம். நமது மெழுகுத்திரியை எரிய விட்டவுடனே, அவர் எப்போதும் வைத்திருக்கும் விளக்குத்தண்டில் நமது மெழுகுத் திரியையும் பொருத்துகிறார். இதே உவமானத்தை அவர் தனது மலைப்பிரசங்கத்தில் கூறி ஒரு மாபெரும் அறிவுரையைக் கூறிமுடித்தார்; மனுஷர் உங்கள் நற்கிரியைகளைக் கண்டு பரலோகத்திலிருக்கிற உங்கள் பிதாவை மகிமைப் படுத்தும்படி உங்கள் வெளிச்சம் அவர்களுக்கு முன்பாகப் பிரகாசிக்கக் கடவது” (மத். 6:14-16).

அப்போஸ்தலரோடு அவர் செலவழித்த கடைசி மணி நேரங்களில் இயேசு அவர்களிடம், “நீங்கள் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை; நான் உங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன்... நீங்கள் போய்க் கனி கொடுக்கும்படிக்கும், உங்கள் கனி நிலைத்திருக்கும்படிக்கும்; நான் உங்களை ஏற்படுத்தினேன்” (யோவா. 15:16). அப்போஸ்தலர் கனி கொடுப்பவர்களாயிருக்கும்படி அவர்களை எரியும் மெழுகுவர்த்திகளாகத் தமது விளக்குத் தண்டில் வைக்கப்போவதை இயேசு இங்கு குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த வசனத்தின் இறுதியில், அவர் முக்கியமாகக் கற்றுக் கொடுத்தது, “நீங்கள் கனி கொடுப்பதற்காகவே இரட்சிக்கப்பட்டீர்களென்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும்போது, பிதாவாகிய தேவன் உங்கள் ஜெபங்களுக்குப் பதிலளிக்க ஆரம்பிக்கிறார்”. நம்மிடத்திலுள்ள ஒரு பிரச்சனை என்னவெனில், நாம் உலகத்தில் மற்றெல்லா காரியங்களையும் என்ன நோக்கத்தோடு அணுகுகிறோமோ, அதே நோக்கத்தோடுதான் இரட்சிப்பையும் அணுகுகிறோம். அதாவது சுயத்தை மையமாகக் கொண்ட நோக்கத்தோடு இரட்சிப்பைத் தேடுகிறோம். இந்த அனுபவம் எனக்கு என்ன நன்மை செய்யும், என்ற கேள்வியோடு இரட்சிப்படைய விரும்பாமல், இந்த அனுபவத்தை நான் பெறுவதால் இயேசுவுக்கு என்ன செய்யப் போகிறேன், இதன்மூலம் தேவனை நாம் எப்படி மகிமைப்படுத்தக் கூடும்?” என்று நாம் கேட்க வேண்டும். இந்தப் பிறவிக்கு குருடனுடைய வாழ்க்கையில் தேவனுடைய கிரியைகள் வெளிப்படுமென்று இயேசு கூறுவதில் நமக்கு ஒரு பெரும் போதனை உண்டு. இப்போது நம்முடைய வாழ்க்கையில் நாம் பெரும்பாலும் பயன்படுத்தும் வார்த்தை, ‘ஏன்?’ என்றிருக்கிறது. நாம் மோட்சத்திற்கு செல்லும்போது நாம் அதிகமாகப் பயன்படுத்தும் வார்த்தை ‘ஓ!’(oh!) என்றிருக்கும். நாம் இந்த உலகில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது ‘ஏன்’ என்ற நமது கேள்விகளுக்கு பதில் தேடி நாம் வேதவசனங்களை ஆராய்கிறோம்.

இக்காரியங்கள் தேவனுடைய அனுமதியுடனேயே நடைபெறுகின்றன என யோபின் புத்தகம் நமக்குப் போதிக்கிறது. அவை சாத்தானிடத்திலிருந்து வந்தாலும் தேவனது அனுமதியுடன் தான் வருகின்றன. இந்தப் பார்வையற்ற மனிதனுக்கு நேர்ந்தது போல் சோக சம்பவங்கள் நிகழும்போது மக்கள் ‘ஏன்?’ என்று கேட்கிறார்கள். தமது அப்போஸ்தலரின் இந்த கேள்விக்கு இயேசு பதிலளித்த விதம் எனக்கு மிகவும் பிரியமான விளக்கம்.

ஏசாயாவின் கருத்தின்படி, மேசியா வரும்போது, அவரை அறிமுகப்படுத்தும் அடையாளங்கள் பின்வருமாறு;

“அப்பொழுது குருடரின் கண்கள் திறக்கப்பட்டு, செவிடரின் செவிகள் திறவுண்டு போம்” (ஏசா. 35:5). யோவான் இந்த சுவிசேஷத்தை எழுதின நோக்கம் இயேசு செய்த அற்புதங்களை குறிப்புகள் மூலம் அவரே ‘கிறிஸ்து’, ‘மேசியா’ ‘தேவகுமாரன்’ என்று உறுதிப்படுத்துவதே (20:30, 31). இந்த பிறவி குருடன் சொஸ் தமானதும் இப்படிப்பட்ட அற்புத அடையாளங்களில் ஒன்று.

இந்த மனிதனின் குருட்டுத் தன்மைக்கு காரணம் தேவனுடைய கிரியைகள் அவன் வாழ்க்கையில் வெளிப்படும் பொருட்டு என்ற கருத்தை இயேசு கூறியபின், ஒரு மாபெரும் காரியத்தையும் சேர்த்து கூறுகிறார். “பகற்காலம் இருக்குமட்டும் நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியை செய்ய வேண்டும். ஒருவனும் கிரியை செய்யக்கூடாத இராக்காலம் வருகிறது”.

தேவனுடைய கிரியைகளைக் குறித்து இயேசு எவ்வளவாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார் என்பதை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும் என்பதை உங்கள் முன் சவாலாக மீண்டும் வைக்கிறேன். கிணற்றின் அருகே உள்ள பெண்ணிடம், சம்பாஷித்த பிறகும் அவர் தேவனுடைய கிரியைகளைக் குறித்தே குறிப்பிடுகிறார். அந்தப் பெண் ஜீவத்தண்ணீரைக் கண்டு கொண்ட பின்னர் தாம் தேவனுடைய கிரியையை செய்துவிட்டபடியால், அவருக்குள் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. அப்போது அவர், “நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியைகளை முடிப்பதே என்னுடைய போஜனமாயிருக்கிறது (4:34) என்றார்.

யோவான் சுவிசேஷம் முழுவதிலுமே தாம் செய்யும்படி பிதா விரும்பிய கிரியைகளைக் குறித்தே இயேசு பேசுகிறார். 5ஆம் அதிகாரத்தில் இக்கிரியைகளே தாம் யாரென்று கூறும் நிரூபணங்களில் ஒன்று என கூறுகிறார். தமக்காக பிதா குறித்த கிரியைகளை செய்து முடிப்பதின் மூலம் அவர் எவ்வாறு பிதாவாகிய தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறார் என்பதை நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தேன். மட்டுமல்ல, சிலுவையில் அவருடைய கடைசி வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள்: ‘முடிந்தது’, ‘பிதாவே! உம்முடைய கைகளில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்’ (யோ. 17:4, 19:30, லூக். 23:46).

இங்கு அவர், “பகற்காலம் இருக்குமட்டும் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளை நாம் செய்ய வேண்டும், ஒருவனும் கிரியை செய்யக்கூடாத ராக்காலம் வருகிறது (9:4) என்று கூறும்போது, தம்முடன் தம்முடைய சீஷர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார் (அதாவது உன்னையும், என்னையும் சேர்த்துக்

கொள்ளுகிறார்). இயேசு இராக்காலம் என்று கூறுவதின் பொருள் ‘ஆயுள் காலத்தின் முடிவு’ அதற்கு இன்னுமொரு பொருளையும் கூறலாம். நாம் இந்த உலகத்தினுடே கடந்து செல்லும்போது தேவனுடைய கிரியைகளை செய்ய வாய்ப்புகள் கிட்டுகின்றன. ஆனால் அந்த வாய்ப்புகள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குத் தான் கிடைக்கும்.

இந்த சத்தியங்களைப் பகிர்ந்து கொண்ட பின்னர், அவர் தரையில் துப்பி, சேறுண்டாக்கி, அதை அந்த மனிதனின் கண்களில் பூசினார். அதன் பின்னர் அந்த மனிதனிடம், “நீ போய், சீலோவாம் குளத்திலே கழுவு” என்றார். இயேசு எப்போதும் குணமாக்குவதில் ஒரே முறையைக் கையாளுவதில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். இங்கு “விசுவாசம் என்றால் என்ன?” என்ற யோவானுடைய கேள்விக்கு இன்னொரு பெரிய பதில்: “அந்த மனிதன் போய், கழுவி, பார்வையடைந்தவனாக வந்தான்” என்பதில் அடங்கி இருக்கிறது.

இது விசுவாசத்தின் ஒரு அழகிய சாயல்; ‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ என்ற கேள்விக்கு இன்னொரு பதில். சேறு உண்டாக்காமலே, அதை அந்த மனிதனின் கண்களின் மீது பூசாமலே, அந்த மனிதனுக்கு ஒரு பங்கு வேலை கொடுக்காமலே, பெரிய மருத்துவராகிய அவரால் குணமளித்திருக்க முடியும். ஆனால், அந்த மனிதன் தன் அற்புதத்தை, குணமாக்குதலைப் பெற்றுக் கொள்வதில் அவனுக்கும் ஒரு பங்கு இருக்க வேண்டுமென இயேசு விரும்பினார். அவனைப் போய் சீலோவாம் குளத்தில் கழுவும்படி கூறினார். அதைச் செய்ய அந்த மனிதனுக்கு விசுவாசம் தேவை.

தண்ணீர் திராட்சரசமாக மாறியபோது, அந்த 80 லிட்டர் கொள்ளளவு கொண்ட கற்சாடிகளை நீரால் நிரப்பி, அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் திராட்சரசமென்று பரிமாற, வேலைக்காரருக்கும் விசுவாசம் தேவைப்பட்டது. அந்த சிறுவன் வைத்திருந்த மதிய உணவு, இயேசுவின் கரங்களிலிருந்து கடந்து சென்று, சீஷர்களின் கரங்களின் வழியாக, பசியாயிருந்த திரள் கூட்டத்தாரின் கரங்களுக்குள் கடந்து சென்றபோது, அது பன்மடங்காகப் பெருகிற்று. இத்தருணங்களில், அப்போஸ்தலருக்கும், கல்யாண வீட்டில் இருந்த வேலைக்காரருக்கும் அற்புதங்களில் ஒரு பங்கு இருந்தது. அவர்கள் விசுவாசத்தைச் செயலில் காட்ட வேண்டியதிருந்தது. அதன் பின்னர் அற்புதம் நிகழ்ந்தது. இயேசு எப்போதும் இந்த முறைகளைப் பின்பற்றுவது இல்லை; ஆனால் அந்த அற்புதங்களையும், இந்த பிறவிக் குருடனின் கண்களைத் திறந்த அற்புதத்திலும் அவர் இந்த வழிமுறைகளைப் பின்பற்றினார்.

ஆகவே, அந்த மனிதன் போய் சீலோவாம் குளத்திலே கழுவினான்; பார்வையடைந்தவனாகத் திரும்பி வந்தான். உடனே அந்த மனிதனை அவனுடைய “விளக்குத் தண்டின் மேல்” காண்கிறோம். அவனுடைய மெழுகுத்திரியின் ஒளியை முதலில் பார்த்தது அவனுடைய அயலகத்தார். அவர்கள், “உட்கார்ந்து பிச்சை கேட்டுக் கொண்டிருந்த அதே மனிதனா இவன்?” சிலர், ‘ஆம்’ எனவும், சிலர், “இல்லை, அவன் சாயலாக இருக்கிறான்” எனவும் கூறினர். அந்த மனிதன் தானே சாட்சியாக, ‘நான்தான் அவன்’ எனக் கூறுகிறான்.

ஒரு சாட்சியைப் பற்றி நாம் ஏற்கனவே கற்றுக் கொண்டதின் சாயலை இங்கு மீண்டும் காண்கிறோம். ஒரு சாட்சி என்பது, நாம் இருக்கும் ஏதோ ஒரு நிலை அல்லது நமது வாழ்க்கையை நாம் வாழும் முறை மட்டுமல்ல; நாம் ஒரு சாட்சியாக நமது 'விளக்குத் தண்டில்' இருந்து, நமது வெளிச்சம் பிரகாசிக்கும் படி வார்த்தைகளில் காண்பித்து, நமக்கு நடந்த அற்புதத்துக்கு சாட்சி கூற வேண்டிய நேரங்களுண்டு. தேவன் நம்மில் நடத்திய காரியத்தினால் நம்மிடம் மக்கள் வருவார்கள். அவர்கள் நம்மிடம் அதைக் குறித்து விளக்கம் கேட்கும் போது, நம்மில் இருக்கும் நம்பிக்கையைக் குறித்து நாம் வார்த்தையினால் சாட்சி கூறவேண்டுமென்று நாம் அறிவுறுத்தப்படுகிறோம் (I பேதுரு. 3:15). இந்த மனிதனுக்கு ஏதோ ஒரு அற்புதமான காரியம் நிகழ்ந்துள்ளது. மக்கள் இந்த அற்புதத்தின் நிறைவேறுதலைக் காணும்போது, அது எப்படி நிகழ்ந்தது, அதனால் நமது வாழ்க்கைக்குப் பயனென்ன என்பதையெல்லாம் பார்த்து அவர்கள் பிரமிப்படைந்து விடுகிறார்கள்.

ஆகவே அவர்கள் அந்த மனிதனிடம், "நீ எவ்வாறு பார்வையடைந்தாய்?" என்று கேட்கிறார்கள். அவன், 'இயேசு என்னப்பட்ட ஒருவர் சேறுண்டாக்கி, என் கண்களின் மேல் பூசி, நீ போய் சீலோவாம் குளத்திலே கழுவு என்றார். அப்படியே நான் போய்க் கழுவி, பார்வையடைந்தேன்' என்கிறான்.

மீண்டும், விசுவாசத்தின் இந்தக் கருத்தில் கவனம் வைக்க அழைக்கப்படுகிறோம். ஒரு செய்கை, ஒரு உண்மையை நாம் அறிந்து கொள்ள வழிகாட்டுகிறது. நமது விசுவாசப் பயணத்தில், பார்ப்பது, நம்புவதாகாது. நம்புவதுதான் பார்ப்பதற்கு வழி நடத்துகிறது. இயேசுவை சந்தித்து, நம்பி, அவருக்குக் கீழ்ப்படிந்தபடியால், பிறவிக்குருடன் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவத்தில், விசுவாசம் என்றால் என்ன என்ற கேள்விக்கான பதில் வரைப்படம் போல் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் காண்கிறோம்.

உலகின் ஒளி

குளத்தண்டையிருந்த மனிதனை இயேசு குணமாக்கியபோது, இயேசு அந்த மதத் தலைவர்களுடன் நடத்த விரும்பிய சம்பாஷணையை நிலை நிறுத்தும் தூண்டுகோலாக அது அமைந்தபடியால், அதை ஒரு முக்கியமான அற்புதமாக நான் குறிப்பிடுகிறேன். இது இயேசு எப்போதும் செய்த காரியம். அவர் சமாரியா வழியாகக் கடந்து சென்றபோது, அப்பகுதி முழுவதும் பயணம் செய்த பிறகு, அந்தப் பெண்மூலமாக சமாரிய மக்களைத் தொடர் திட்டமிட்டார். எரிகோ வழியாகக் கடந்து செல்லும்போது, அவர் அங்கிருந்து கடந்து சென்ற பின்னர் மக்களை இயேசுவுக்காக ஆதாயம் செய்யும்படி சகேயுவைப் பிடித்தார்.

நான் கூறியபடி, ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் குளத்தினருகிலுள்ள மனிதன் குணமானது போலவே, மதத்தலைவர்களுடன் நடத்திய சம்பாஷணையைத் தொடர இந்த அற்புதம் ஒரு தூண்டுகோலாக அமைந்தது. இந்தப்பிறவிக்குருடனுடைய கண்களைத் திறந்த பின்னர் இயேசு பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்து, தான் இந்த உலகத்திற்கு ஒளி என்று உரிமை பாராட்டினார். அந்த அதிகாரத்தின் இறுதியில்,

யோவான் கூறுகிறபடி, இயேசு அந்த பிரசங்கத்தைத் தொடர்ந்து, தாம் ஒரு தனிப்பட்ட விசேஷித்த ஒளி என்பதைப் பிரயோகிக்கிறார். அது குருடருக்குப் பார்வையளித்த ஒளி; அதே சமயத்தில், தாங்கள் பார்வையுள்ளவர்களென்று கூறிக் கொண்டாலும், குருடராயிருக்கிறவர்களின் குருட்டுத் தன்மையை வெளிப்படுத்தும் விசேஷித்த ஒளி.

பரிசேயர் அருகில் நின்று, அவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இயேசு தம்மைக் குறித்துக் கூறியவற்றை அவர்கள் புரிந்து கொண்டு, அதை உடனே செயல்படுத்தினார். அவர்கள், 'நாங்களும் குருடரோ?' என்று கேட்டனர். இயேசு அவர்களை நோக்கி, 'நீங்கள் குருடராயிருந்தால் உங்களுக்குப் பாவமிராது; நீங்கள் காண்கிறோம் என்று சொல்லுகிறபடியினால் உங்கள் பாவம் நிலை நிற்கிறது' என்றார்.

அமெரிக்காவிலுள்ள ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு வெடி விபத்து, ஒரு குகையின் ஒருபகுதியை இடிந்து விழச் செய்தது. அந்த வெடி விபத்துக்குப்பின்னர் ஏறத்தாழ முப்பது சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் அவர்களைக் காப்பாற்றுவோர் வந்து தங்களை அடையுமுன்னர் மூன்று நாட்களாக இடிபாடுகளில் சிக்கி இருந்தனர். அந்த மூன்று நாட்களையும் அவர்கள் முழுமையான இருட்டில் கழித்தனர். காப்பாற்றுவோர் அவர்களண்டை வந்து சேர்ந்தபோது, மிகுந்த கொண்டாட்டத்திற்குப் பின்னர், காப்பாற்றப்பட்ட தொழிலாளிகளில் ஒருவர் 'நீங்கள் ஏன் உங்களுடன் விளக்குகளைக் கொண்டு வரவில்லை?' என்று கேட்டார். உண்மையில் அவர்கள் அநேக விளக்குகளைக் கொண்டு வந்திருந்தனர். இந்தக் கேள்வி, கொண்டாட்டங்களைச் சற்று அமைதிப்படுத்தியது, ஏனெனில், அனைவரும், மூன்று நாட்களாக அவர் பார்வையிலாமலிருப்பதையும், அந்த வெடிவிபத்து, அவன் கண்பார்வையைப் பறித்து விட்டதையும், விளக்கு கொண்டு வரப்படும் வரை, தான் பார்வையிழந்திருப்பதை அவன் அறியாமலே இருப்பதையும் உணராதிருந்திருந்தனர்.

ஆவிக்குரிய அர்த்தத்தில், இதைத்தான் இயேசு அந்த மதத் தலைவர்களிடம் கூறிக் கொண்டிருந்தார். அவர்கள் ஆவிக்குரிய குருடர்; ஆனால் அவர்களோ தாங்கள் காண்பதாக நினைத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் ஆவிக்குரிய பார்வையைக் குறித்தும் உள்ளான பார்வையைக் குறித்தும் பெருமையடித்துக் கொண்டார்கள். இதற்கு நேர் மாறாக, சரீரப்பிரகாரமாகக் குருடனாயிருந்து பார்வையடைந்த அந்த மனிதன், தாங்கள் பார்க்க வேண்டிய பிரகாரம் பார்க்கக் கூடிய பார்வையற்றவர்களாயிருப்பதை உணர்ந்த மக்களைச் சித்தரிக்கும் மனிதனாயிருக்கிறான். உலகத்தின் ஒளியாயிருக்கிற அவர் வரும் போது, அவர்கள் பார்வையடைந்து, தங்கள் ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தனம் நீங்கப் பெறுகிறார்கள்.

அந்த மதத் தலைவர்கள் மனத்தாங்கலடைந்து, 'நாங்களும் குருடரோ?' என்று கேட்டபோது, இயேசு அநேக வார்த்தைகளால்; ஆம், அதைத் தான் உங்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்று கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

குணமாக்கப்பட்ட அந்த மனிதன், தேவாலயத்திலிருந்து விலக்கி வைக்

கப்பட்டான். இயேசு அவனைச் சந்தித்து, தன்னை அவனுக்கு வெளிப்படுத்திய போது, அந்த மனிதன் இயேசுவைத் தனது கர்த்தராக நம்பி, அறிக்கையிடுகிறான். நான் கூறியிருப்பதுபோல், இந்த அதிகாரமும், குணமாக்கப்பட்ட இந்த சம்பவமும் 'விசுவாசம் என்றால் என்ன?' என்ற கேள்விக்கு அழகான பதில் களைத் தருகின்றன. அவன் விசுவாசித்து, இயேசுவைத் தனது இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டு அவரை வணங்கி ஆராதிக்கும்போது, நாம் முக்கியமான விசுவாசப் படிகளைக் கடப்பதைக் காண்கிறோம்.

இயேசு, தாம் குணமாக்கின அந்த மனிதரிடமிருந்து விசுவாச அறிக்கையையும், துதியையும் பெற்றுக் கொண்ட பின்னர், 'இயேசு யார்?' என்ற கேள்விக்கும் நாம் விடைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறோம். கிணற்றினருகே இருந்த அந்தப் பெண்ணைப் போலவே, இந்த மனிதனும் இயேசு யார் என்பதைச் சிறிது சிறிதாக உணர ஆரம்பிக்கிறான். முதலாவது அவனுக்கு இயேசு யாரென்று கூடத் தெரியவில்லை. வெறுமனே, இயேசு என்று அழைக்கப்படும் ஒருவராகத்தான் அவனுக்கு அவர் தெரிகிறார். இயேசு யார் என்பதைக் குறித்த அவனுடைய அறிவு, கடைசியாக இயேசுவைத் தனது ஆண்டவராக ஏற்று அறிக்கையிட்டு, வணங்கும் வரை முன்னேற்றமடைகிறது. இயேசுவை சந்தித்தபடியால் பார்வையைப் பெற்றுக் கொண்ட அந்த மனிதன், அவனுடைய அனுபவத்தை இயேசு பயன்படுத்தும் விதம், இவையாவுமே, யோவான் தனது சவிசேஷத்தில் காட்டும், மூன்றாவது கேள்வியாகிய, 'வாழ்க்கை என்றால் என்ன?' என்பதற்கு விடையளிக்கின்றன. இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெறுமுன்னர் நாற்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்த ஒரு மனிதனிடம் அதன் பிறகு அந்த அனுபவத்தைப் பற்றிக் கேட்டால், அவர்களுக்குப் பிறவிக்குருடராக இருந்து பார்வையடைந்த அனுபவத்தைப் போலிருந்தது என கூறுவர். நாற்பது ஆண்டுகள் ஆவிக்குரிய குருட்டாட்டத்திற்குப் பின்னர் அவர்கள் வெளிச்சத்தைக் கண்டு கொண்டார்கள். அவர்களுடைய குருட்டாட்டத்தை அவர் வெளிப்படுத்தி அதன் பின்னர் அவர்கள் குணமடையச் செய்தார். இப்போது தங்கள் வாழ்க்கையிலேயே முதல் முறையாக அவர்கள் பார்க்கிறார்கள். நீ ஆவிக்குரிய குருட்டாட்டத்துடன் பிறந்திருக்கிறாயென்பதை உணர்ந்து கொள்வதுதான் வாழ்க்கை. ஆனால் இயேசுவை சந்தித்தபின்னர், நீங்களும் இந்த மனிதனோடு சேர்ந்து, 'எனக்கு அநேக காரியங்கள் தெரியாது. நான் குருடனாயிருந்தேன், இப்பொழுது காண்கிறேன்; இது ஒன்றுதான் எனக்குத் தெரியும்' எனக் கூறலாம்.

யோவான் சவிசேஷத்தின் இந்த அதிகாரங்களை நீங்கள் என்னுடன் சேர்ந்து கற்றுக் கொள்ளும்போது எந்த மனுஷனையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிற இந்த ஒளி, ஜீவனாக உனது ஆவிக்குரிய குருட்டுத் தன்மையை வெளிப்படுத்திக் காட்ட இடம் கொடுப்பாயா? அதன்பின் ஒளியாகிய அவரில் நீ நடந்து, உனது வாழ்க்கையில் அவர் செய்ய விரும்பும் அற்புதத்திற்கான விசுவாச வளர்ச்சியில், நீ எவ்வாறு பங்கெடுக்க முடியுமென்பதை அவர் உனக்குக் காண்பிக்கும்போது இடங்கொடுத்து, நடந்து செல்வாயா? யோவான் சவிசேஷத்திலுள்ள, ஆழமான இந்த சவிசேஷத்திலுள்ள மூன்று கேள்விகளையும் முதலில் கேட்டு, அதன் பின்னர் அவற்றுக்குப் பதிலளியுங்கள்.

அத்தியாயம் நான்கு “அழைக்கப்பட்டவர்கள்” (யோவான் 10:1-16)

அற்புதமாகத் தனது பார்வையைப் பெற்றுக் கொண்ட மனிதன், தேவாலயத்துக்குப் புறம்பாக்கப்பட்ட பின்பு, இயேசு ஒரு ஆழ்ந்த, அழகான பிரசங்கம் செய்கிறார்; தாவீது ஆவியால் நிறைந்து எழுதிய சங்கீதத்திலுள்ள நல்ல மேய்ப்பனின் சாயலைக் கொண்ட நல்ல மேய்ப்பன் தானே என அவர் தெளிவாக உரிமை பாராட்டி செய்த பிரசங்கம் அது. அந்தப் பிரசங்கத்தை நாம் கருத்தில் கொள்ளுமுன்னதாக, நான் உங்களுடன் ஒரு வேத பாடத்தைக் குறித்த ஒரு கோட்பாட்டைப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

வேதாகமப் புத்தகங்கள் ஆதியிலே எழுதப்பட்டபோது அவை அதிகாரங்களாகப் பிரிக்கப்படவில்லை. அவை எழுதப்பட்டு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கடந்த பின்னர், புதிய ஏற்பாட்டின் புத்தகங்கள் அதிகாரங்களாகவும், வசனங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டன. நாம் அவற்றைப் படிக்கவும், குறிப்பிட்ட பகுதிகளுக்கு ஆலோசனை குறிப்புகள் தரவும் உதவியாக இவை இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டன. நீங்கள் ஒரு புதிய அதிகாரத்தின் ஆரம்பத்திற்கு வந்ததும், உங்களிடமே கீழ்க்கண்ட கேள்வியைக் கேட்பது ஞானமான காரியம். “இந்த அதிகாரத்தை நான் வாசிக்கும்போது, பாடப்பொருள் அல்லது சந்தர்ப்பம் மாறி இருக்கிறதா? நான் இப்போது வாசித்தது முடித்திருக்கிற அதிகாரத்தில், இப்போது நான் வாசிக்கப்போகும் அதிகாரத்தை நன்கு புரிந்து கொள்ள உதவுகூடிய ஏதாவது இருக்கிறதா?”

யோவான் சவிசேஷத்தின் பத்தாம் அதிகாரத்தை நாம் வாசிக்கும்போது இதைத்தான் காண்கிறோம். இயேசு சுகமாக்கிய மனிதன் தேவாலயத்திற்குப் புறம்பாக்கப்பட்டானென்ற காரியம், பின் வரும் இயேசுவின் போதனையை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது. “மெய்யாகவே மெய்யாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். ஆட்டுத் தொழுவத்துக்குள் வாசல் வழியாய்ப் பிரவேசியாமல், வேறு வழியாய் ஏறுகிறவன் கள்ளனும் கொள்ளைக்காரனுமாயிருக்கிறான். வாசல் வழியாய்ப் பிரவேசிக்கிறவனோ, ஆடுகளின் மேய்ப்பனா

யிருக்கிறான். வாசலைக் காக்கிறவன் அவனுக்குத் திறக்கிறான். ஆடுகளும் அவன் சத்தத்துக்குச் செவி கொடுக்கிறது. அவன் தன்னுடைய ஆடுகளைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, அவைகளை வெளியே நடத்திக் கொண்டு போகிறான். அவன் தன்னுடைய ஆடுகளை வெளியே விட்ட பின்பு அவைகளுக்கு முன்பாக நடந்து போகிறான். ஆடுகள் அவன் சத்தத்தை அறிந்திருக்கிறபடியால், அவனுக்குப் பின் செல்லுகிறது. அந்நியருடைய சத்தத்தை அறியாதபடியினால், அவைகள் அந்நியனுக்குப் பின் செல்லாமல், அவனை விட்டோடிப் போம் என்றார். (யோவா. 10:1-5)

இயேசு இந்தப் போதனையை 'மெய்யாகவே' என்ற வார்த்தைகளுடன் ஆரம்பிக்கிறார். வேறு வார்த்தைகளில், நான் இப்போது முக்கியமான, உண்மையான ஒரு காரியத்தைச் சொல்லப் போகிறேன் என்கிறார். அதன்பின்னர் அவர் ஆவியினால் நிறைந்த ஒரு உவமானத்தைக் கூறுகிறார். "நாம் என்ன வாசிக்கிறோம்?"

அவர்களோ அவர் சொன்னவைகளின் கருத்தை அறியவில்லை (10:6). அவருடைய உவமானம் ஒரு ஆட்டுமந்தையைப் பற்றியது. ஒரு ஆட்டு மந்தை என்றால் எப்படியிருந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, ஆடுகளைச் சமாளிப்பது எப்படி என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுவது அதிக முக்கியமான காரியம்.

இந்த உவமானம், ஆட்டுமந்தையை சமாளிப்பதிலுள்ள அநேக ஆச்சரியமான ரமான காரியங்களை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது. ஆட்டுக்கிடை என்பது, இரவு முழுவதும் ஆடுகளைத் தங்கவைப்பதற்காக, ஒரு கிராமத்தில் அல்லது பட்டணத்தில் அமைக்கப்படும் ஒரு அடைக்கப்பட்ட பகுதி. மந்தை மேய்ப்பர்கள், தங்கள் ஆடுகளோடுங்கூட ஒரு கிராமம் அல்லது பட்டணத்தைக் கடந்து செல்லலாம். ஒரு சத்திரத்தில் அவர்கள் இரவைக் கழிக்கும்போது தங்கள் ஆடுகளை இந்தப் பொதுவான ஆட்டுக்கிடையில் தங்க வைப்பார்கள்.

ஐந்து அல்லது ஆறு மேய்ப்பர்கள் தங்கள் ஆடுகளை இவ்வாறு ஒரு பொதுவான ஆட்டுக்கிடையில் விட்டு வைப்பதைக் கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள். காலையில், தங்கள் மந்தைகளை நாடி, ஒவ்வொரு மேய்ப்பனும் எவ்வித சிரமமின்றி தங்கள் ஆடுகளை அழைக்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் ஒரு தனிச் சிறப்பு முறையில் தங்கள் தங்கள் ஆடுகளை அழைக்கின்றனர். அதன் பின்னர் அவன் அந்த ஆட்டுக் கிடையை விட்டு, அதற்கு அப்பால் நடக்கின்றான். அவன் தன் ஆடுகளைக் கூப்பிட்டு விட்டு, அப்பால் நடக்கும்போது, அவனுடைய ஆடுகள் அவன் சத்தத்துக்கு செவிகொடுத்துப் பின் செல்லுகின்றன. அவைகள் தங்கள் மந்தையில் திருட வருபவனையோ அல்லது வேறொரு மேய்ப்பனையோ பின்பற்றிப் போவதே இல்லை.

இயேசு இதை ஒரு உவமானமாகக் கூறினால் அவர்களோ அதன் கருத்தை அறியவில்லை. இந்த உவமானத்தில், ஆட்டுக் கிடை என்பது யூதமதமார்க்கம் என்பது தான் என நான் திட்டமாக நம்புகிறேன். மேய்ப்பர்கள் தங்கள் ஆட்டு மந்தைக்கு வந்து, தமது ஆடுகளை அழைத்துக்கொண்டு போவது போலவே, ஆடுகளும் அவன் சத்தத்தை அறிந்து அவனுக்குப் பின் செல்வது போலவே,

ஒரு நல்ல மேய்ப்பனாக, அவரும் தனது ஆடுகளை, யூதாயிசம் என்ற யூத மதக் கொள்கைகளிலிருந்து வெளியே வருமாறு அழைப்பதாக அவர் வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார்.

எல்லா அப்போஸ்தலரும் யூதர்களே. அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் முதல் ஒன்பது அதிகாரங்களில் நாம் சந்திக்கும் சபை அங்கத்தினர் அனைவரும் யூதர்களே. இயேசு தாம் குணமாக்கிய மனிதனைக் குறித்து வெளிப்படையாகப் பேசுகிறார். அவன் இயேசு கிறிஸ்துவைத் தனது ஆண்டவராக ஏற்றுக் கொண்டு வணங்கியபடியால், இந்த யூத மார்க்கத் தலைவர்கள் அந்த மனிதனைத் தேவாலயத்துக்குப் புறம்பே தள்ளிவிட்டார்கள். இந்தக் கருத்துச் செறிவு கொண்ட உவமானத்தின்மூலம் இயேசு, "நீங்கள் அவனைத் தேவாலயத்துக்குப் புறம்பாக் கவில்லை. நான் அந்த ஆட்டுக்கிடையிலிருந்து அவனை அழைத்தேன். அவன் என் சத்தத்தையறிந்து எனக்குப் பின் செல்லும் என் ஆடுகளில் ஒருவனாக இருக்கிறபடியால் அவன் எனக்குப் பின் செல்லுகிறான்"

இந்தப் பத்தாவது அதிகாரத்தில் இயேசு இன்னொரு 'நானே' அறிவிப்பை அறிவிக்கிறார். "நானே ஆடுகளுக்கு வாசல்" ஆட்டுக்கிடை பற்றிய அவருடைய உவமானத்தில், அந்தப் பொதுவான அல்லது பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட ஆட்டுக் கிடையிலிருந்து தனது ஆடுகளை வெளியே வரும்படி அழைக்கும் மேய்ப்பன் அவர். ஆனால் அவர்கள் இந்த உருவகப் பேச்சைப் புரிந்து கொள்ளாதபோது, 'ஆகவே இயேசு மீண்டும் கூறினார்' என வாசிக்கிறோம். குணம் பெற்று, தேவாலயத்துக்குப் புறம்பாக்கப்பட்ட அந்த மனிதனுக்கு என்ன நடந்ததென்று விளக்கம் கூற அவர் மீண்டும் ஒரு முறை முயற்சி செய்கிறார். "நானே ஆடுகளுக்கு வாசல் என்று மெய்யாகவே, மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். எனக்கு முன்னே வந்தவர்களெல்லாரும் கள்ளரும் கொள்ளைக் காரருமாயிருக்கிறார்கள்; ஆடுகள் அவர்களுக்குச் செவி கொடுக்கவில்லை. நானே வாசல். என் வழியாய் ஒருவன் உட்பிரவேசித்தால் அவன் இராட்சிக்கப்படுவான். அவன் உள்ளும் புறம்பும் சென்று, மேய்ச்சலைக் கண்டடைவான். திருடன் திருடவும் கொல்லவும் அழிக்கவும் வருகிறானேயன்றி வேறொன்றுக்கும் வரான். நானோ அவைகளுக்கு ஜீவன் உண்டாகவும் அது பரிபூரணப்படவும் வந்தேன்." (10:7-10)

"இயேசு யார்?" என்ற கேள்விக்கு நாம் அநேக பதில்களைக் காண்கிறோம். அநேக தருணங்களில் அவர், 'நானே.. நானே.. நானே' என்று கூறி அறிவிக்கிறார். இங்கும், தாவீது குறிப்பிட்ட நல்ல மேய்ப்பன் நானே என்று இயேசு உரிமைபாராட்டும்போதும், அத்துடன் கூடவே இன்னொரு உவமானமாக, 'நானே ஆடுகளுக்கு வாசல்' என்று சேர்த்துக் கூறும்போதும் நாம் இக்கேள்விக்கு ஆழமான பதிலைக் காண்கிறோம்.

புனித ஸ்தலத்தில் ஒரு போதகர் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தார்; ஆடுகளை மேய்த்து சமாளிப்பது எப்படி என்பதைக் கற்றுக் கொள்ள அவர் தீர்மானித்திருந்தார். ஏனெனில், வேதாகமத்திலுள்ள அநேக ஆடுகளைப்பற்றிய உவமானங்களின் -(தாவீது தனது சங்கீதத்தில் பயன்படுத்தியது போன்றவை, இப்போது நாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவை). அர்த்தத்தை நன்கு புரிந்து கொள்ள

வேண்டுமென்ற உறுதியான தீர்மானத்துடன் அவர் இதைக் கற்பிக்க விரும்பினார். இந்த 'ஆடுகளின் வாசல்' என்ற உவமானம் ஒரு நாள் மாலையில் அவருக்கு விளக்கிக் காட்டப்பட்டது. ஒரு பெரிய கிராமத்தின் மையத்தில் இருந்த ஒரு பெரிய ஆட்டுக்கிடையில், அநேக மந்தைகள் இரவைக் கழித்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து அவர் பிரமித்து நின்றார். இரவில் அந்த மந்தைகளைக் காக்க, ஒரு மேய்ப்பன் நியமிக்கப்பட்டான். அந்த ஆட்டுக்கிடையின் அடிப்பாகம் திடமான சுவராகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆடுகள் அந்த சுவருக்குள் இருக்கும்போது பத்திரமாக இருந்தன.

ஒரு கதவு அல்லது வாசல் இருக்குமென நீங்கள் எதிர்பார்க்கக் கூடிய இடத்தில் ஏறத்தாழ 2 மீட்டர் அகலமான இடைவெளி இருந்தது. ஆடுகள் அந்த இடைவெளி வழியாகத் தப்பித்துவிடும் அல்லது திருடர்கள் அதன் வழியாக உள்ளே வந்து விடலாமே என்று எண்ணிய அந்தப் போதகர், அந்த மேய்ப்பனிடம், 'கதவு எங்கே?' என்று கேட்டார். அந்த மேய்ப்பன் அந்த இடை வெளியில் கீழே படுத்து, தனது உடம்பை அதில் நீட்டி, 'நான் தான் வாசல்'; இந்தக் கிடைக்குள்ளிருந்து ஒரு ஆடு கூட எனக்குத் தெரியாமல் வெளியே போகவோ, உள்ளே வரவோ கூடாது; அப்படிச் செல்வதானால், அது என் மீது ஏறித்தான் செல்ல வேண்டும். என்னை எழுப்பிவிடாமல் எந்த ஒரு திருடனும் உள்ளே நுழையவும் முடியாது' என்றார்.

இந்த உவமானம் நமக்கு எவ்வாறு பொருந்துமென்பதை இயேசு, "என் வழியாய் ஒருவன் உட்பிரவேசித்தால், அவன் இரட்சிக்கப்படுவான்", என்றும் "அவன் உள்ளும் புறம்பும் சென்று, மேய்ச்சலைக் கண்டடைவான்" என்றும் கூறும்போது நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். இயேசு அந்த யூத மதத் தலைவர்களிடம் தைரியமாக தான் இன்னொரு ஆட்டுக்கிடையை ஸ்தாபிப்பதை அறிவிக்கிறார். இந்தப் புதிய மந்தைக்குள் வர விரும்புகிறவர்களை 'யூதாயிசம்' என்ற மந்தையை விட்டு வெளியே வருமாறு அழைப்பு கொடுக்கிறார். தான் கட்டப் போகும் சபையின் சாயலை அவர் தீர்க்கதரிசனமாகவும், உருவகமாகவும் கூறுகிறார்.

மத்தேயு சுவிசேஷத்தை நாம் வாசிக்கும்போது, பதினாறாம் அதிகாரம் வரும்வரை, இயேசு ஒரு இராஜ்ஜியத்தைக் கட்டுகிறார். அந்த முதல் சுவிசேஷத்தின் பதினாறாம் அதிகாரத்தை நாம் வாசிக்கும்போது, இயேசு, தனது சபையைத்தான் கட்டப் போவதாகவும், பாதாளத்தின் வாசல்கள் அதை மேற்கொள்ளுவதில்லை, பாதாள சக்திகள் அனைத்தும் சேர்ந்தாலும் அதைக் கட்டாதபடி தன்னைத் தடுக்க முடியாது என்றும் கூறுகிறார். சபை என்ற வார்த்தைக்கு 'அழைக்கப்பட்டவர்கள்' எனப் பொருள். இந்த ஆழமான, அழகான உவமையில் இயேசு அந்த சபையின் அற்புதமான சாயலை நமக்களிக்கிறார்.

இது உண்மையில் ஒரு இரட்டை உருவகம் உள்ளது. ஆடுகள் இரட்சிக்கப்படும்படிக் கடந்து வேண்டிய வாசல் தானே தான் என்று இயேசு கூறும்போது, 'இரட்சிக்கப்படுதல்' என்ற அந்த வார்த்தையின் பொருள், 'பத்திரமாக இருத்தல்' அல்லது 'அபாயமின்றி இருத்தல்' என்பதைக் குறிக்கிறது.

ஆயினும், இதில் உணர்த்தப்படும் பொருள், இயேசு ஒருவர் மூலமே நாம் இரட்சிப்படையக் கூடும். (அப். 4:12) என்பதே. இதே சுவிசேஷத்தில், இந்தக் கருத்தையே இயேசு வேறு விதமாகப் பின்னர் ஒரு இடத்தில் கூறுவதைக் காண்கிறோம். அதாவது, அவர் 'நானே வழி... என்னையல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்' என்று உரிமை பாராட்டுகிறார் (யோ. 14:6).

இந்த உருவகத்தின் இரண்டாம் பாகம், ஆடுகள் உள்ளும் புறம்பும் சென்று மேய்ச்சலைக் கண்டடைவதை விவரிக்கிறது; இது இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை சபை என்னும் மந்தையில் வைக்க வேண்டுமென்ற இயேசுவின் திட்டத்தின் சாயலைத் தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறுகிறது. அவர்கள் தங்கள் சபைக் கூட்டங்களில், ஆவிக்குரிய சமுதாயத்தின் உள்ளேயும் வெளியேயும் வரும்போது, கிறிஸ்துவுக்காக வாழ்வதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் அவரைச் சேவிப்பதற்கான அனைத்தையும் கண்டு கொள்ளுவார்கள் (எபே. 4:12).

மனிதன் தனிமையாயிருப்பது நல்லதல்ல என்று தேவன் கூறி, தனிமையானவர்களைக் குடும்பங்களில் வைக்கிறார் (ஆதி. 2:18). காணாமற்போன ஆடுகள் இரட்சிப்புக்கான வாசலைக் கண்டு கொள்ளும்போது, நல்லமேய்ப்பன் ஆட்டுமந்தைக்கு வாசலாகவும் இருந்து, இரட்சிக்கப்பட்ட ஆடுகளைக் குடும்பங்களில் வைக்கும் வாசலாகவும் இருக்கிறார்.

வேதாகமத்திலுள்ள இந்தப் பொருளை நீங்கள் கவனித்திருக்கிறீர்களா? இதை, 'தேவ மக்களின் வருதலும் போகதலும்' என நீங்கள் அழைக்கலாம். தேவனுக்காகப் பெரிய ஊழியம் செய்பவர்கள், அப்படி தேவனுக்கு ஊழியம் செய்ய வருமுன்னர், தேவனைப் பெரிய அளவில் ஆராதிப்பவர்கள். தேவனுக்காக அப்படி வெளியே போகிறவர்களின் முதல் அனுபவம் தேவனிடத்தில் வருகின்ற ஒரு அனுபவம். நாம் கனி நிறைந்த வாழ்க்கை கொடுக்குமுன், தேவனிடத்தில் வருகிறோம்.

வேதாகமத்திலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கை சரிதையை நீங்கள் படிக்கும் போது, தேவமக்கள் அவருக்காக வெளியே போவதற்கு முன்னதாகப் பெற்றுக் கொண்ட, தேவனிடத்தில் உள்ளேவரும் அனுபவத்தைக் கவனித்துப் பாருங்கள். உதாரணமாக, மோசே, கனி நிறைந்த தனது நாற்பதாண்டு வெளியே போகும் வாழ்க்கைக்கு முன்னதாக, என்பது வருட உள்ளே போகும் அனுபவம் பெற்றிருந்தான். நாம் அடிக்கடி, முதலில் தேவனிடம் வராமல், அப்படியே வெளியே போவதால்தான், நமது 'போகதல்' கனியற்றதாகவும், அர்த்தமற்றதாகவும் இருக்கிறது என நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். இது ஒரு அழகான உருவகம். "அவர்கள் உள்ளும் புறம்பும் சென்று மேய்ச்சலைக் கண்டடைவார்கள்" முதலில் நாம் வருவதை ஆசீர்வதிக்கும் தேவன் பின்பு நாம் போவதை ஆசீர்வதிக்கிறார்.

தன்னன்னை வருமாறு இயேசு நம்மை அழைக்கிற அநேக அழைப்புகளைக் கவனித்துப் பாருங்கள். 'வருத்தப்பட்டுப் பாருசுமக்கிறவர்களே, நீங்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள். நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன். நான் சாந்தமும் மனத்தாழ்மையுமாயிருக்கிறேன். என் நுகத்தை உங்கள்

மேல் ஏற்றுக் கொண்டு, என்னிடத்தில் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும்” (மத். 11:28-30) “ஒருவன் தாகமாயிருந்தால் என்னிடத்தில் வந்து பானம் பண்ணக்கடவன்” (யோவா 7:37-39). இந்த அழைப்புகளுக்கு மக்கள் அர்த்தம் நிறைந்த விதத்தில் இணங்கி வரும்போது, அவர்கள் தாகம் தணிகிறது, பசி தீர்ந்து திருப்தி கிடைக்கிறது, அவர்கள் ஆத்துமாக்களில் இளைப்பாறுதல் கண்டு கொள்ளுகிறார்கள் என்று சுவிசேஷங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் வாசிக்கிறோம்.

காலப்போக்கில், அவர்கள் மாபெரும் கட்டளையை எப்போதுமே கேட்கிறார்கள். “இப்பொழுது போங்கள்; நீங்கள் அர்த்தம் நிறைந்த விதத்தில் ‘வந்து’ விட்டபடியால், ஜீவ தண்ணீரைப் பானம் பண்ணிவிட்ட படியால், இத்தண்ணீர், பிறர் குடிக்கும்படி பொங்கிவரும் நீருற்றாக வரட்டும்; உனது தாகம் தணிந்த தன் விளைவு - உன்னிலிருந்து ஜீவ தண்ணீருள்ள நதிகள் புறப்பட்டுப் பிறருக்குப் பாய்வதாக இருக்கட்டும்.” வேறு விதமாகக் கூறினால், நீ ஒரு அர்த்தமுள்ள விதத்தில் (தேவனிடம்) வருவதைக் கண்டு கொண்டாய்; இப்போது அர்த்தமுள்ள விதத்தில் (தேவனுக்காகப்) ‘போவதைச்’ செய். உள்ளே வந்து மேய்ச்சலைக் கண்டடைந்து அதன்பின்னர் வெளியே போ.

நான்காம் வசனத்திலுள்ள இந்த நல்ல மேய்ப்பனின் வாக்குத்தத்தத்தில் அநேக விசுவாசிகள் பெருத்த ஆறுதலைக் கண்டடைகிறார்கள். “அவன் தன்னுடைய ஆடுகளை வெளியே விட்ட பின்பு, அவைகளுக்கு முன்பாக நடந்து போகிறான். ஆடுகள் அவன் சத்தத்தை அறிந்திருக்கிறபடியினால் அவனுக்குப் பின் சொல்லுகிறது. நமது நல்ல மேய்ப்பன் நமது வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய காரியத்தைச் செய்ய விரும்பும் காலங்களுமுண்டு (ஏசா. 43:19). நமது விசுவாசப் பத்திரிக்கையில், அவர் எழுத விரும்பும் புதிய அத்தியாயத்திற்குள், அவர் பின்னே செல்லும்படி அவர் நம்மை அழைக்கிறார். இந்தப் புதிய விசுவாச, சேவை பரிணாமத்துக்குள் நுழையுமாறு அவர் நம்மை அழைக்கும்போது, நம்மை அவர் அதிகமாக நேசிப்பதால், சில சமயங்களில் குரல் கொடுத்து அழைக்கிறார்; சில சமயங்களில், தமது அன்பின் மிகுதியால், நம்மைத் தூண்டக் கூடிய காரியங்களை ஒழுங்கு செய்து, அவை நம்மைப் பின்னாலிருந்து உதைத்து வெளியே தள்ளிவிடச் செய்கிறார்.

தமது சித்தமென்னும் சுருளில், அவர் நமக்கு ஒரு புதிய இடத்தைக்காட்டும் போது, அவர் நமது வாழ்க்கையில் நடப்பிக்க வேண்டிய மூன்று காரியங்களுண்டு. முதலாவதாக, நம்மைப் பழைய இடத்திலிருந்து வெளியேற்ற வேண்டும். நாம் எப்போதும் பாதுகாப்புணர்வுடன் இருக்க விரும்புகிறவர்கள்; ஆகவே பழைய இடத்தின் பாதுகாப்பை விட்டுவிட நாம் விரும்புவதில்லை. அதனால்தான் நம்மை வெளியே வரச் சொல்லி அழைக்கும் அந்தக் குரலுக்கு செவிகொடுத்துப் போகுமாறு முன்னால் தள்ளிவிடக் கூடிய தூண்டுதல்களைப் பின்னாலிருந்து நம்மை உதைத்து விடப் பண்ணுகிறார்.

இந்தப் புதிய இடத்துக்கு அவர் நம்மை அழைத்துச் செல்லும் இந்த மாறுதல் நடக்கும் வேளையில், அவர் செய்யும் இரண்டாவது வேலை, நமக்கு

உதவுமாறு, இந்த நேரத்தில் நம்மைத் தாங்கிக் கொள்ளுகிறார். இந்தப் புதிய இடத்தில் நம்மைப் பொருத்தி வைக்குமாறு, நம்மில், நமக்காக, நமது மூலம் செய்ய விரும்பும் அந்தப்புதிய காரியத்துக்காக நம்மை மூன்றாவதாகச் சரி செய்கிறார்.

இஸ்ரவேல் மக்களை எகிப்திலிருந்து வாக்குப்பண்ணப்பட்ட கானான் தேசத்துக்குள் அழைத்துச் செல்ல விரும்பியபோது, இந்த மூன்று காரியங்களும், பழைய ஏற்பாட்டில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. மோசே கூறுகிறார், “தாம் நம் முடைய பிதாக்களுக்கு ஆணையிட்டுக் கொடுத்த தேசத்துக்கு எங்களை அழைத்துக் கொண்டுபோய், அதை நமக்குக் கொடுக்கும்படி எங்களை அவ்விடத்திலிருந்து புறப்படப் பண்ணினார் (உபா. 6:23).

புதிய காரியத்துக்குள், புதிய இடத்துக்குள் முன்னோக்கி அவர்களை வழி நடத்திய தேவனுடைய சத்தம், பகலில் மேகஸ்தம்பமாகவும், இரவில் அக்கினி ஸ்தம்பமாகவும் காண்பிக்கப்பட்டது. இதுவே, அவர்களுடைய அவிசுவாசமாகிய வனாந்தரத்திலிருந்து அவர்களை வாக்குப் பண்ணப்பட்ட தேசத்துக்குள் வழி நடத்தியது. அவர்கள் முன்னே செங்கடல், எகிப்திய சேனை, ஒரு புழுதிப் படலத்தில் பின்னாலிருந்து அவர்களைத் தாக்க வந்தது. இது உண்மையிலேயே, பழைய இடத்திலிருந்து அவர்களை முன்னோக்கிப் போக வைக்குமாறு, பின்னாலிருந்து கொடுக்கப்படும் உதையை காண்பிக்கிறது போலிருக்கிறது. அதன் மூலம் அவர் அவர்களுக்காக சித்தம் கொண்டிருந்த இடத்துக்கு அவர்களைக் கொண்டு வர முடிந்தது. இந்த ஆழமான உருவகத்தின் மூலம் இயேசு போதிக்கும் அதே சத்தியத்தின் பழைய ஏற்பாட்டு வடிவம்தான் இது.

இந்த உருவகத்தை, தியானத்துக்குரிய இன்னொரு விதத்திலும் பிரயோகிக்கலாம். இயேசு தாமே ஆடுகளுக்கு வாசல் எனக் கூறுவதை நாம் கேட்கும் போது, அவர் நமது மேய்ப்பன் என்று நாம் அறிந்திருந்தால், வேறு எந்தக் ‘கள் ளனும்’ (பிரச்சனையும்) நமது வாழ்க்கைக்குள் வரமுடியாது; நமது மேய்ப்பனின் சரீரத்தினீயு முதலில் கடந்து வராமல் எதுவும் உள்ளே பிரவேசிக்க முடியாது. வியாதி, முடியாமை போன்ற பிரச்சனைகளுள்ள பக்தியுள்ள மக்களுக்கு இது ஒரு பெரிய ஆறுதலாக இருக்கும். படுக்கையிலிருக்கும் (சக்கர நாற்காலி) நோயாளியாக, நான் தனிப்பட்ட முறையில் இந்தக் காரியத்தினால் மிகுந்த ஆறுதலைக்கிறேன்.

யோபின் புத்தகத்திலிருப்பது போலவே, இந்தப் பிரச்சனைகள் நேரிடையாகத் தேவனிடத்திலிருந்து வராமலிருக்கலாம். ஆனால் அவர் சித்தங்கொண்டு அனுமதிக்காமல், அவை நம்மிடம் வந்து சேரவே முடியாது. யோபைத் துன்புறுத்த, சாத்தான் தேவனிடமிருந்து உத்தரவு பெற வேண்டியதிருந்தது; நம்மைத் துன்புறுத்தவும் அவன் நமது மேய்ப்பனிடமிருந்து உத்தரவு பெற வேண்டுமென்று நான் நம்புகிறேன். ஒரு கள்ளனும், ஒரு பிரச்சனையும் முதலில் அவரைத் தொடாமல் நம்மை வந்து அடைய முடியாது.

இந்த ஆழமான உருவகத்தில் இன்னொரு காரியமும் இருக்கிறது. அந்த யூத மதத் தலைவர்களிடம் அவர், “திருடன் திருடவும் கொல்லவும் அழிக்க

வும் வருகிறானேயன்றி வேறொன்றுக்கும் வரான். நானோ அவைகளுக்கு ஜீவன் உண்டாயிருக்கவும் அது பரிபூரணப்படவும் வந்தேன்” என்று கூறும் போது, தமக்கு முன்னாக வந்தவர்களெல்லாம் கள்ளரும் கொள்ளைக் காரரும் என்று கூறும்போது இயேசு என்ன எண்ணுகிறார்? (1, 2) ஆட்டுத் தொழுவத்துக் குள் வாசல் வழியாய்ப் பிரவேசியாமல், வேறு வழியாய் ஏறுகிறவன் கள்ளனும் கொள்ளைக் காரனுமாயிருக்கிறான்” என்று அவர் கூறும்போது என்ன எண்ணுகிறார்? ‘கூலியான்’ என்று இந்த அதிகாரத்தில் பின்னர் அவர் குறிப்பிடுகிறாரே அப்போது அவர் எதைக் கூறுகிறார்?

தேவாலயத்தைச் சுத்திகரிக்கும்போது, அவர், “என்னுடைய வீடு ஜெபவீடு என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நீங்களோ அதைக் கள்ளர் குகையாக்கினீர்கள்” (மத். 21:13; மாற். 11:17) என்று கூறியதை நினைவு கூருங்கள். இயேசு இந்த வார்த்தைகளைக் கூறி நார்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், ரோமர் எருசலேமைக் கைப் பற்றிய பின்பு, அவர்கள் தேவாலய உண்டியலில், இருந்த அதிக மதிப்புள்ள பணத்தைக் கண்டார்கள். மதத்தலைவர்கள், பக்தர்களின் பணத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தியவிதம் அவர்களுக்கு மிகுந்த லாபகரமான தொழிலாக, ஊழல் நிறைந்ததாக இருந்தது. ஆகவே, அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ‘கள்ளர்’, ‘கொள்ளைக்காரர்’ என்ற பட்டங்கள் சரியானதே.

அவர்களை அவர், ‘கூலிக்காரர்’ என்றும் கூறினார். இதன் மூலம், அவர்களுக்கு ஆடுகள் மீது அக்கறையே இல்லையென்பதை அவர் கூறுகிறார். அவர்கள் வெறும் கூலிக்கு உழைப்பவர்கள். கீழ்க்கண்ட வாக்கியங்களில் அவர் தமது உருவகத்தை மாற்றுவதைக் கவனியுங்கள், நானே நல்ல மேய்ப்பன். நல்ல மேய்ப்பன் ஆடுகளுக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிறான். மேய்ப்பவனாயி ராதவனும் ஆடுகள் தனக்குச் சொந்தமல்லாதவனுமான கூலியான் ஓநாய் வருகிறதைக் கண்டு ஆடுகளை விட்டு ஓடிப் போகிறான். அப்பொழுது ஓநாய் ஆடுகளைப் பீறி அவைகளைச் சிதறடிக்கும். கூலியான் கூலிக்காக வேலை செய்கிற வனாகையால் ஓடிப் போகிறான். ஆடுகளுக்காக அவன் கவலைப்படான். (10:11-13)

இந்த யூதமதத் தலைவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடுமையான கண்டனம் இது. அவர் குறிப்பிடும், ‘கள்ளர்’, ‘கொள்ளைக்காரர்’ மற்றும் கூலிக்காரர் என்பது அனைத்தும் அவர்களையே குறிக்கும். அவர்கள் ஊழல் நிறைந்த மத சடங்காசாரங்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்து, அதனால் பணக்காரரானார்கள். 38 வருடம் பெதஸ்தா குளத்தண்டை வியாதியாகப் படுத்திருந்த மனிதனைக் குறித்து அவர்களுக்கு எள்ளளவும் கரிசனை இல்லையென்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அவர்கள் அவனுக்காகச் சிறிதளவும் கவலைப்படவில்லை, அவன் குணமானதைக் குறித்து அவர்கள் சந்தோஷப்படவுமில்லை. அதுபோலவே, இந்தப் பிறவிக் குருடனைக் குறித்தும் அவர்களுக்கு எந்தவித மனதுருக்கமும் இல்லை. அவன் இப்பொழுது பார்வையடைந்து விட்டானென்ற அற்புதத்தைக் குறித்து அவர்கள் சிறிதளவும் மகிழ்ச்சியடையவில்லை.

இயேசு இவ்வளவு அதிகமாக நேசித்த இந்த பரிதாபமான மக்களைக்

குறித்து அவர்கள் இவ்வளவு கடின இதயத்துடன், மனதுருக்கமே இல்லாமல் எப்படி இருக்க முடிந்தது? இதற்குரிய விளக்கம் இங்கேதானிருக்கிறது. அவர்கள் ஆட்டுமந்தைக்கு மேய்ப்பரல்ல; அவர்கள் கூலிக்காரர். அதாவது பணத் திற்காகப் பணிபுரிந்த மதத் தலைவர்கள்; தங்கள் வேலையின் மூலம் கிடைத்த இலாபத்தைக் குறியாகக் கொண்டவர்கள். ஆகவே அவர்கள் திருடரும் கொள்ளைக்காரருமாவர். அவர்கள் வஞ்சித்துப் பிறரை ஏமாற்றிப் பணம் பறிப்பவர்கள். திருநாட்கள், பண்டிகை சமயங்களில், பக்தர்களை, தேவனுடைய மக்களை ஒழுங்காக ஏமாற்றி, ஆதாயம் தேடிக் கொண்டவர்கள்.

இந்த சவிசேஷத்தின் பிற்பகுதியில், இயேசு, பேதுருவிடம் தாம் நேசிக் கும் ஆடுகளை மேய்த்து போஷிப்பதன் மூலம், தம் மீதுள்ள அன்பைக் காண் பிக்கச் சொல்லுகிறார். இந்த மதத் தலைவர்கள் ஆடுகளைக் குறித்துக் கவலைப் படவே இல்லை. பேதுருவைப் போலவே, அவர்களுக்கும் பொறுப்பளிக்கப் பட்டு, அந்த ஆடுகளை மேய்த்துப் போஷிக்கும் பொறுப்புக்கு அழைக்கப் பட்டவர்களென எண்ணப்பட்டாலும், அவர்கள் அந்த ஆடுகளையே தோலுரித்து, அநியாயமாகப் பயன்படுத்தி தங்களுக்காக இலட்சக்கணக்கான டாலர்களைச் சம்பாதித்தனர்.

இவர்களுக்கு நேர்மாறாக, இயேசு, ‘நானே’ என்ற உரிமைக் குரல் கொடுக்கிறார். ‘நானே நல்ல மேய்ப்பன்’ (இதை இருமுறை சொந்தம் கொண்டாடுகிறார்) நான் ஆடுகளை அறிந்திருக்கிறேன்; என் ஆடுகள் என்னை அறிந்திருக்கின்றன. பிதா என்னை அறிவார்; நான் பிதாவை அறிவேன்; ஆடுகளுக்காக நான் என் ஜீவனைக் கொடுக்கிறேன்.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் போலவே, இயேசு உரிமையுடன், ‘பிதாவுக்கும் எனக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு; நான் பிதாவை அறிவேன்; பிதா என்னை அறிவார். கிணற்றருகில் இருந்த பெண், நிக்கொதெழு, பெதஸ்தா குளத்தருகில் படுத்திருந்த மனிதன், பார்வையடைந்த இந்த பிறவிக் குருடன் போன்ற என்னுடைய ஆடுகளை நான் அழைக்கிறேன் எனக் கூறுகிறார். “நான் என் ஆடுகளை அறிவேன்; அவைகள் என்னை அறியும். அவைகள் என் சத்தத்தை அறியும். அவைகள் திருடன் அல்லது அந்நியன் சத்தத்துக்கு செவி கொடுப்ப தில்லை; அவர்களுக்குப் பின் செல்வதுமில்லை; ஆனால் அவைகள் என் சத்தத்தை அறியும்; அவைகள் என்னைப் பின் செல்லுகின்றன.”

இந்த ஆழமான ஆடுபற்றிய உருவகங்களின் சந்தர்ப்பத்தில் இயேசு, ‘இந்தத் தொழுவத்திலல்லாத வேறே ஆடுகளும் எனக்கு உண்டு’ என்றும் கூறுகிறார். இந்த வசனம் பல்வேறு வகைகளில் வியாக்கியானம் செய்யப்படுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தை உறுப்பினராகக் கொண்ட ஒரு சபையில், விசுவாசிகளாக இருக்கும் வேறு இனத்தவரும் உண்டு என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக இந்த வசனம் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. அதுபோன்றே, ஒரு குறிப்பிட்ட வேத சாஸ்திரப் பிரிவினர், இதே உண்மையை மன விருப்பமின்றி, தயக்கத்துடன் இந்த வசனத்தை மேற்கோள் காட்டி ஏற்றுக் கொண்டதையும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் - தாங்கள் விசுவா

சிப்பது போல விசுவாசிக்காவிட்டாலும், அவர்களும் மந்தையின் ஒரு பகுதியினர் என்று இந்த வசனத்தை மேற்கோள் காட்டி ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இயேசு இதன்மூலம் விளக்க விரும்பிய காரியம் அப்போஸ்தலர் நடபடிகளில் செயல்படுத்திக் காண்பிக்கப்படுகிறது. புதிய ஏற்பாட்டின் இந்த ஆவிறிறைந்த வரலாற்றுப் புத்தகத்தில், நீங்கள் பத்தாம் அதிகாரத்துக்கு வரும் வரை, சபையிலுள்ள விசுவாசிகளனைவரும் யூதர்களே. தான் கட்டியெழுப்பப்போகும் சபையில், புற ஜாதியாரும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்களென்ற மகிமையான அற்புதத்தையே இயேசு, 'இந்தத் தொழுவத்திலல்லாத வேறு ஆடுகளும் எனக்கு உண்டு' என்று கூறும்போது விளக்குகிறார். அதாவது யூதரல்லாத மக்களும் இந்தப் புதிய மந்தையில் பங்கு பெறுவார்களென்பதுதான் இதன் ஆரம்ப நிலை விளக்கம். கர்த்தர், பேதுருவுக்கு, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு வெளிப்பாடு கொடுக்கிறார்; சபையில் புறஜாதியாருக்கு இடமுண்டு என்பதை உறுதிப்படுத்த அதை மூன்று முறை காண்பித்து உறுதிப்படுத்தினார் (அப். 10).

மேசியாவை நம்பும் ஒரு யூத நற்செய்தியாளர், மிகவும் வல்லமையாகவும் துடிப்புடனும் பிரசங்கிக்கக் கூடியவர், அநேக நூறு வேதாகமக் கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பிரசங்கித்தார். அருமையான அந்தப் பிரசங்கத்துக்குப் பின்னர், எங்களில் அநேகர் அவரைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தபோது, அந்த வேதாகம நிறுவனத்தின், மூத்த போதகர்களின் ஒருவர், இவரைப் பார்த்து, நான் இதுவரை கேட்ட பிரசங்கங்களில், ஒரு யூத கிறிஸ்தவர் பிரசங்கித்துக் கேட்டது இதுவே முதல் முறை" என்றார். அந்த யூதப் பிரசங்கியார் அவரிடம் திரும்பி, 'நீங்கள் பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலரைப்பற்றி இதுவரை கேள்விப்பட்டதே இல்லையா?' என்று கேட்டார். அந்தப் பன்னிரெண்டு அப்போஸ்தலரும் யூதர்தான் என்பதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம்.

உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் இயேசுவும் அவருடைய தொண்டர்களும் பிரசங்கித்த நற்செய்தி எபிரெய்-கிறிஸ்தவ வெளிப்பாடு என, இரு காரணங்களுக்காக வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஒன்று: இயேசு கிறிஸ்துவின் தொண்டர்களாக நாம் நம்புகின்ற அனைத்துக் காரியங்களும், முதலில் யூதருடைய பழைய ஏற்பாடாகவும், அதன்பின்னர் இயேசு வந்ததையும் அவரை நம்புவோருக்கு என்ன நிகழுமென்பதையும் கூறும் புதிய ஏற்பாடாகவும் இருக்கும் வேதபுத்தகத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இரண்டு: தங்களை யூதமார்க்கத்தை விட்டு வெளியே வரும்படி அழைக்கும் கிறிஸ்துவின் குரலை அறிந்து, அதைக் கேட்கும் இரட்சிக்கப்பட்ட 'ஆடுகளின்' மந்தையாக மாறுமுன், இயேசு கிறிஸ்துவின் சபை யூத சபையாகவே இருந்தது.

திரண்ட கருத்து:

யோவான் சுவிசேஷம், பத்தாம் அதிகாரத்தின் முதல் 16 வசனங்களின் மொத்தக் கருத்து:

இயேசு யார்? இந்த அதிகாரத்தில், அவர் ஆட்டுக் கிடைக்குள் வழி நடத்தும் வாசல்; இரட்சிப்பைக் கண்டுகொள்ள, ஆடுகள் உட்பிரவேசிக்கக் கூடிய ஒரே வாசல் அவரே. இந்தக் கதவின் மூலம், ஆடுகள், ஒரு அர்த்தமுள்ள

தொடர்ச்சியான உள்ளே விடுதலையும், கனி நிறைந்த வெளியே செல்லுதலையும் ஆடுகள் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடும். இந்தப் பெரிய அதிகாரத்தில், இயேசு யார் என்பது இதுவே.

விசுவாசம் என்றால் என்ன? உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்து, இரட்சிப்புக்கும், ஆட்டுக்கிடையின் ஆசீர்வாதங்களுக்கும் வழி நடத்தும் வாசல் என்ற உணர்வுதான் விசுவாசம். நாம் இரட்சிக்கப்பட்டு, நித்திய ஜீவனை அடைய வேண்டுமானால் நாம் இந்த ஒரே வாசல் மூலமாகத்தான் கடந்து செல்ல வேண்டுமென்று நம்புவதுதான் விசுவாசம். ஆகவே, அந்நியர், கள்ளர், கொள்ளையர்கள் சத்தத்துக்கு செவி கொடுக்க மறுப்பதுதான் விசுவாசம்.

மட்டும்ல்ல, விசுவாசமென்பது அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்டு, அவரைப் பின் செல்லத் தேவையான அர்ப்பணிப்புகளைச் செய்வதாகும். விசுவாசமென்பது ஒரு மாற்றத்துக்கு இசைந்து தீர்மானமெடுத்தல், அவர் தனது ஆடுகளை அழைத்தால் அவற்றுக்கு முன்னே செல்வாரென்பதையறிந்து, அவரைப் பின் செல்லும்போது, அவர் முன்னே செல்லும் அற்புதத்தை உறுதி செய்வது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறினால், விசுவாசமென்பது தெய்வீக வழி நடத்துதல், (எந்தச் சூழ்நிலையிலும்) அந்த தெய்வீக நடத்துதலை நம்பிக்கையோடு உணரும் தைரியமே விசுவாசம்.

அதுதான் இயேசு; அதுதான் விசுவாசம்; அதுதான் யோவான் சுவிசேஷத்தின் பத்தாம் அதிகாரம், முதல் பதினாறு வசனங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வாழ்க்கை.

அத்தியாயம் ஐந்து “பத்திரமான ஆடுகள்” (யோவான் 10:14-42)

“நானே நல்ல மேய்ப்பன்; என்னை அறிந்திருக்கிறது போலவும் நான் என் பிதாவை அறிந்திருக்கிறது போலவும், நான் என்னுடையவைகளை அறிந்தும், என்னுடையவைகளால் அறியப்பட்டும் இருக்கிறேன். ஆடுகளுக்காக என் ஜீவனையும் கொடுக்கிறேன். இந்தத் தொழுவத்திலுள்ளவைகள் அல்லாமல் வேறே ஆடுகளும் எனக்கு உண்டு. அவைகள் என் சத்தத்துக்குச் செவிகொடுக்கும். அப்பொழுது, ஒரே மந்தையும் ஒரே மேய்ப்பனுமாகும். நான் என் ஜீவனை மறுபடியும் அடைந்து கொள்ளும்படிக்கு அதைக் கொடுக்கிறபடியால் பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறார். ஒருவனும் அதை என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான். நானே அதைக் கொடுக்கிறேன். அதைக் கொடுக்கவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு. அதை மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்ளவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு. இந்தக் கட்டளையை என் பிதாவினிடத்திலிருந்து நான் பெற்றுக் கொண்டேன் (14-18).

அவர் தமது மிக முக்கியமான வேலையை இப்போது தெளிவாக வடிவமைக்கிறார். அவர் பொது ஊழியத்தை மூன்று ஆண்டுகள் செய்த பின்பு, ஏற்கெனவே எருசலேமில் இருக்கிறார். இந்த உலகத்தில் அவர் செய்த மிக முக்கியமான வேலைக்குப் பின்னணி இந்த இடம் தான்.

இந்த சவிசேஷத்தைப் பற்றிய எனது அணுகு முறையில் நான் கூறியிருக்கிறபடி, யோவான் சவிசேஷத்தில் மொத்தம் 21 அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. ஏறத்தாழ இதில் பாதி அதிகாரங்கள் இயேசுவின் வாழ்க்கையில் கிட்டத்தட்ட முதல் 33 வருடங்களில் நடந்த சம்பவங்களைக் குறித்து நமக்குக் கூறுகின்றன. ஆனால் இவை அவருடைய பிறப்பு அல்லது முதல் 33 வருட வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒன்றையும் கூறவில்லை. ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கையின் கடைசி 3 வருட வாழ்க்கையைப் பற்றி மட்டும் கூறுகின்றன. பன்னிரெண்டாவது அதிகாரத்தை நாம் வாசிக்கும்போது அவரது முதல் 33 வருட

வாழ்க்கையும், 3 வருட பொது ஊழியம் உட்பட எல்லாமே வாழ்ந்து முடிந்து விட்ட கதையாக உள்ளது. மற்ற அதிகாரங்கள் யாவும் இந்த சவிசேஷத்தின் ஏறத்தாழ பாதிப்பகுதி அவரது வாழ்க்கையின் கடைசி வாரத்தில் நிகழ்ந்த வற்றை மட்டுமே வர்ணிக்கின்றன.

நான்கு சவிசேஷங்களிலும் மொத்தம் 89 அதிகாரங்கள் உள்ளன. இவற்றில் 4 அதிகாரங்கள் மட்டுமே இவரது பிறப்பையும் இவரது முதல் 30 வருட வாழ்க்கையையும் பற்றிக் கூறுகின்றன. 85 அதிகாரங்கள் இவரது வாழ்க்கையின் கடைசி 3 வருடங்கள் மீதே கருத்தைச் செலுத்துகின்றன. 27 அதிகாரங்கள் அவருடைய வாழ்க்கையின் கடைசி வாரத்தைப் பற்றி மட்டும் கூறுகின்றன. அவருடைய வாழ்க்கையின் அந்த இறுதி வாரம் ஏன் அவ்வளவு முக்கியமானது? பூமியில் வாழ்ந்த அனைவரிலும் முக்கியமான வாழ்க்கையின் கடைசி வாரத்தின் வர்ணனை, அவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றில் பாதிப் பாகமாக இருப்பதற்கு ஓர் காரணமுண்டு - ஏனெனில், இந்த அதிகாரங்களும் வசனங்களும் நமது இரட்சிப்புக்காக, அவர் மரித்து மீண்டும் எழுந்த அற்புதத்தைக் குறிக்கின்றன. அவருடைய மரணமும் உயிர்த்தெழுதலும் பொதுவாக முழு உலகின் பாவ மன்னிப்புக்காகவும் குறிப்பாக, உங்களுடைய, என்னுடைய பாவத்திற்காகவும் செய்யப்பட்டன.

இயேசுவைப் பின்பற்றுபவர்களாக, நாம் சவிசேஷத்தை முழு உலகுக்கும் அறிவிக்கும்படிக் கட்டளைப் பெற்றுள்ளோம். எல்லா சவிசேஷங்களின் முடிவிலும், அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் ஆரம்பத்திலும், நாம் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்போது, இயேசுவுக்காக எல்லா தேசங்களிலும் சீஷர்களை உண்டாக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். இந்த மாபெரும் கட்டளையை நாம் முக்கியமானதாகப் பொருட்படுத்தி செயல்பட வேண்டுமென்றால் நாம் சவிசேஷத்தைப் பிறருக்குக் கூற முற்படுமுன், சவிசேஷம் என்றால் என்ன என்பதை சரியாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதலாம் நிருபத்தில், ‘சவிசேஷம்’ என்ற இந்த வார்த்தைக்கு ஓர் தெளிவான வரையறை கொடுக்கிறார். ஒரு சராசரி போதகர், தனது சபையாருக்கு எழுதுவதற்குத் தாளும் பென்சிலும் கொடுத்து, ‘நாம் உலகிற்குப் போதிக்குமாறு நமக்குக் கட்டளையிடப்பட்டுள்ள சவிசேஷம் என்றால் என்ன, உன்னுடைய விடையை அதற்குப் பொருத்தமான வேத வசனங்களோடு எழுதுக என்று கூறினால், அது ஒரு விதமான மனக்குழப்பத்தை உண்டாக்கும் என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதலாம் நிருபத்திலுள்ள 15ஆம் அதிகாரத்தின் முதல் 4 வசனங்களில், இந்தப் போதகரின் கேள்விக்குப் பதிலை பவுல் கூறுகிறார். அந்நிருபத்தை அவர் முடிக்கும்போது, பவுல் முக்கியமாக எழுதுவது, ‘நான் கொரிந்துவுக்கு வந்தபோது, உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த சவிசேஷம் இன்ன தென்று உங்களுக்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். நான் பிரசங்கித்ததும் இது தான். நீங்கள் விசுவாசித்ததும் இதுதான். உங்களை இரட்சித்ததும் இதுதான். நீங்கள் நிற்கும் அஸ்திபாரமும் இதுதான். நீங்கள் வேறு எதையாவது நம்பி, வேறு

எதன் மீதாவது நின்றால், நஷ்டமடைவீர்கள். இதோ, சுவிசேஷச் செய்தி: வேத வாக்கியங்களின்படி இயேசு கிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார். வேத வாக்கியங்களின்படி அவர் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்தார்.

குறிப்பாக, தெளிவாக, சரியாக, எளிமையாக, முழு உலகத்திற்கும் நாம் அறிவிக்க வேண்டிய சுவிசேஷம் இதுதான். சுவிசேஷம் என்றால் என்ன என்ற தெளிவான அறிவு நமக்குக் கிடைத்தவுடன், அவருடைய வாழ்க்கையில் கடைசி வாரம் ஏன் அவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம். “என் ஜீவனை நான் கொடுக்கிறேன்; அதை மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்வதற்காக. ஆகவே பிதா என்னில் பிரியமாயிருக்கிறார். அதை ஒருவனும் என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்வதில்லை. நான் என் விருப்பப்படியே அதை கொடுக்கிறேன்,” எனக் கூறும்போது, நமக்காக எதைச் செய்கிறாரென்பதை அறிந்து கொள்ளுகிறோம். இந்த சுவிசேஷம் முழுவதும், இயேசு எதையாவது ஒன்றைத் தாமாகவே செய்ததாக ஒருபொழுதும் உரிமை பாராட்டவில்லை. இயேசு கூறுகிறபடி அவர் தாமாக எதையும் செய்கிறதில்லை. பிதாவானவரே எல்லாவற்றையும் அவரிலும் அவர் மூலமாயும் செய்கிறார். இயேசு பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையின் மூலாதாரம், சக்தி, நோக்கம் மற்றும் அவர் செய்யும் கிரியைகள் அனைத்துக்கும் காரணம் பிதாவே. இயேசு செய்யும் அனைத்தையும், உண்மையில், இயேசு செய்த யாவையும் செய்து கொண்டிருக்கிறவர் பிதா ஒருவரே.

இங்கு, இந்த உரிமைக்கு ஒரு விதிவிலக்கை நாம் காண்கிறோம். இந்த ஒரு தடவைதான் அவர் தானாக எதையோ செய்யப் போவதாகக் கூறுகிறார். அவர், “நான் என் ஜீவனை மறுபடியும் அடைந்து கொள்ளும்படிக்கு அதைக் கொடுக்கிறபடியினால் பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறார். ஒருவனும் அதை என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான். நானே அதைக் கொடுக்கிறேன்; அதைக் கொடுக்கவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு. அதை மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்ளவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு” என்று கூறியபின், “இந்தக் கட்டளையை என் பிதாவினிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டேன்” என்று தொடர்ந்து கூறுகிறார். ஆகவே இங்கும்கூட, அவர் எதையாவது பிதாவை விட்டுப் பிரிந்து நின்று, தனித்துச் செய்வதாகக் கூறவில்லை. முதலில் அவ்வாறு கூறுவதைப் போலத் தோன்றுகிறது. அவர் பிதாவிடமிருந்து ஒரு கட்டளைப் பெற்றிருக்கிறார். மரிப்பதற்கும், மரித்தோரிலிருந்து மீண்டும் எழுப்பப்படவும் பிதாவினிடத்திலிருந்து அதிகாரத்தை அவர் பெற்றிருந்தார்.

இந்த அதிகாரத்தின் பின் பகுதியில், அவரும், அவரது பிதாவும் ஒன்றாயிருப்பதாக அவர் கூறுகிறார் (30). அதாவது, அவரது தன்மை, அவரது வார்த்தை மற்றும் செயல்கள் அனைத்தும் பிதாவோடு அவர் ஒன்றித்து இருப்பதினால் வெளிப்படுபவையாகும். விசுவாசம் என்றால் என்ன, என்று நாம் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையில், நமக்கு இது பரவசமூட்டும் ஓர் காரியமாகும்.

மேலறையில் அவர் தமது சீஷர்களுக்குப் போதித்துக் கொண்டிருந்த

போது, தமது மரணம், உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றைக் குறித்துப் பேசின பின்பு அவர் தமது பிதாவோடு தாம் ஒன்றித்து இருப்பதைப் போலவே அவர்களும் தம்மோடு ஒன்றித்து இருப்பார்கள் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறினார் (14:20-24). உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவானவர், முன்பு போலவே இன்றும் தமது பிதாவோடு ஒன்றாக வாழுகிறார். அவரோடுகூட நாமும் இணைந்து கொள்ளக் கூடுமென்பது எத்தனை அற்புதமான ஓர் அறைகூவல்!

இந்தப் போதனையின் வேளையில், அவர் அப்போஸ்தலருக்கு ஓர் அற்புதமான வாக்குக் கொடுத்தார். அவர் தமது பிதாவோடு ஒன்றாயிருக்கிறதைப் போல, அப்போஸ்தலரும் பரிசுத்தாவியோடு ஒன்றித்து இருந்தால், தாம் செய்ததைக் காட்டிலும் பெரியக் காரியங்களை அவர்களால் செய்ய முடியும் என இயேசு கூறினார். சீஷர்கள் செய்யப்போகும் அற்புதங்கள் எண்ணிக்கையில் கூடுதலாக இருக்குமென்று அவர் கூறியிருப்பாரே தவிர, அற்புதங்களின் தரம் வித்தியாசமாக இருக்குமென்று கூறியிருக்க மாட்டார். இனி அவரது சிறப்பான போதனைகள் அடங்கிய அதிகாரங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து இதைவிட ஆழமாகப் படிக்கும்போது அவர் அதில் முக்கியமாக வலியுறுத்துவது, அவர் பிதாவோடு ஒன்றித்து இருந்ததினால் மட்டுமே தம்மால் தேவனுடைய வார்த்தையை பேசி தேவனுடைய கிரியைகளைச் செய்ய முடிந்தது. சீஷர்கள் பரிசுத்த ஆவியோடு ஒன்றித்து இருந்தால், கர்த்தரும் இரட்சகருமாகிய அவருடைய வார்த்தையும் கிரியைகளும் இவர்கள் மூலமாகப் பூமியில் நிறைவேற்றப்படும்.

இப்பகுதியில், அவர் தம்முடைய மரணம், உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்துப் பேசுகிறார். இயேசு நிக்கொதேமுவுடன் உறுதியாகப் பேசும்போது கூறியதாவது: தாம் சிலுவையில் மரிப்பது ஒன்றே தேவனுடைய **இரட்சிப்புக்கு ஒரே வழி** என்றும் தாம் ஒருவர் மட்டுமே தேவனால் அனுப்பப்பட்ட இரட்சகர் என்றும் கூறினார். இப்பகுதியில், “என் மரணம் ஏற்படும்போது ரோம ராஜ்ஜியத்தை எதிர்த்த மற்ற மக்கள் இழுத்து வரப்பட்டு சிலுவையிலிறையப்பட்டதைப் போல நானும் சும்மா சிலுவையில் அறையப்பட்டேன்” என்று நினைக்க வேண்டாம். ஒருவனும் என் ஜீவனை என்னிடத்திலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளமாட்டான். நானே என் சுய சித்தத்தோடு அதைக் கொடுக்கிறேன். மீண்டும் என் சித்தப்படி அதைத் திரும்பவும் எடுத்துக் கொள்ளுவேன்” எனக் கூறினார்.

“இந்த வசனங்களினிமித்தம் யூதருக்குள்ளே மறுபடியும் பிரிவினை உண்டாயிற்று. அவர்களில் அநேகர்: இவன் பிசாசு பிடித்தவன், பயித்தியக்காரன். ஏன் இவனுக்குச் செவிகொடுக்கிறீர்கள்? என்றார்கள். வேறு சிலர்: இவைகள் பிசாசு பிடித்தவனுடைய வசனங்களல்லவே. குருடருடைய கண்களைப் பிசாசு திறக்கக் கூடுமோ?” என்றார்கள்(10:19-21). இந்த வசனங்களை வாசிக்கும்போது நாம் ஆச்சரியப்படத் தேவையில்லை.

இங்கு பத்தாம் அதிகாரத்தில் அந்தப் பொருள் இப்போது மாறுகிறது. இருபத்திரண்டாம் வசனத்தில் புதிய பகுதி ஆரம்பமாகிறது. இங்கு விவரிக்கப்பட்ட காரியம் நடைபெறுமுன் மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. “எருசலேமில் தேவாலயப் பிரதிஷ்டைப் பண்டிகை வந்தது. மாரி காலமுமாயிருந்தது. இயேசு தேவால

யத்திலே சாலொமோனுடைய மண்டபத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது யூதர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு, எது வரைக்கும் எங்கள் ஆத்துமாவாக்குச் சந்தேகம் உண்டாக்குவீர். நீர் கிறிஸ்துவினால் எங்களுக்குத் தெளிவாய்ச் சொல்லும்” என்றார்கள்.

இயேசு அவர்களுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: அதை உங்களுக்குச் சொன்னேன், நீங்கள் விசுவாசிக்கவில்லை. என் பிதாவின் நாமத்தினாலே நான் செய்கிற கிரியைகளே என்னைக் குறித்துச் சாட்சிக் கொடுக்கிறது. ஆனாலும் நான் உங்களுக்குச் சொன்னபடியே நீங்கள் என் மந்தையின் ஆடுகளாயிராதபடியினால் விசுவாசியாமலிருக்கிறீர்கள். என் ஆடுகள் என் சத்தத்திற்குச் செவிகொடுக்கிறது. நான் அவைகளை அறிந்திருக்கிறேன்; அவைகள் எனக்குப் பின் செல்லுகிறது. நான் அவைகளுக்கு நித்திய ஜீவனைக் கொடுக்கிறேன். அவைகள் ஒருக்காலும் கெட்டுப் போவதில்லை. அவைகளை எனக்குத் தந்த என் பிதா எல்லாரிலும் பெரியவராயிருக்கிறார். அவைகளை என் பிதாவின் கையிலிருந்து பறித்துக் கொள்ள ஒருவனாலும் கூடாது. நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம் என்றான்” (22-30).

அப்பொழுது யூதர்கள் மறுபடியும் அவர்மேல் கல்லெறியும்படி கல்லுகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள். இயேசு அவர்களை நோக்கி: நான் என் பிதாவினாலே அநேக நற்கிரியைகளை உங்களுக்குக் காண்பித்தேன். அவைகளில் எந்தக் கிரியையினிமித்தம் என்மேல் கல்லெறிகிறீர்கள்? என்றார். யூதர்கள் அவருக்குப் பிரதியுத்தரமாக, நற்கிரியையினிமித்தம் நாங்கள் உன்மேல் கல்லெறிகிறதில்லை. இவ்விதமாகத் தேவ தூஷணம் சொல்லுகிறபடியினால் உன்மேல் கல்லெறிகிறோம் என்றார்கள்” (10:31-33).

இந்தச் சவிசேஷத்தை வாசிக்கும்போது, இயேசு யார் என்பதைக் கவனிக் கத் தவறாதீர்கள். அநேக பகுதிகளில் அவர் மேசியா என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பகுதியைப் போல் இன்னும் அநேகப் பகுதிகளில் அவர் தேவனென்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏதோ தேவத்துவம் உடையவர் அல்லது தேவனுடைய குமாரன் என்பது மட்டுமல்ல; அவரே தேவனாக இருக்கிறார். அவர் தேவத்துவத்தின் உண்மையான பகுதி. அவர் குமாரனாகவும், தேவன் பிதாவாகவும் இருக்கின்றனர். இவர்கள் இருவரும் பரிசுத்த ஆவியானவரோடு திரித்துவ தேவனாக, - பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவர் - என ஒன்றாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மூவருமே தேவன்.

இத்திரித்துவ தேவன் வேதாகமம் முழுவதும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார். உதாரணமாக, வேதாகமத்தின் முதல் அதிகாரத்திலேயே தேவனைக் குறிக்கும் வார்த்தை பன்மையிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. “நமது சாயலாக மனிதனை உருவாக்குவோம்” எனக் கூறியதாக வாசிக்கிறோம். சிருஷ்டிப்பின் வரலாற்றைக் கவனமாக வாசித்தால், சிருஷ்டிப்பில், பிதா மற்றும் பரிசுத்தாவியின் பிரசன்னம் அங்கு இருந்தது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏனெனில் தேவனைக் குறிக்கும் வார்த்தைகள் யாவும் பன்மையிலேயே உள்ளன. (மனிதனை நமது சாயலில் உண்டாக்குவோம் போன்றவை). சிருஷ்டிப்பின்போது ஆவியானவர் ஜலத்தின்

மேல் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தாரென வாசிக்கிறோம். இந்த சவிசேஷத்தில் நமது ஆண்டவர் ஏறெடுத்த மகிமையான ஜெபத்தில், உலகம் உண்டாவதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்தில் மகிமைப்படுத்தும்” என ஜெபிக்கிறார். ஆகவே உலகம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டபோது பிதாவோடும் பரிசுத்தாவியோடும் குமாரனும் இருந்தார் என்று நாம் அறிகிறோம்.

“எவ்வளவு காலம் எங்களை சந்தேகப்படவைப்பீர்? நீர் மேசியாவானால் அதை எங்களுக்குத் தெளிவாகச் சொல்லும்” என்று அவர்கள் கேட்டபோது, இந்த சம்பாஷணை மீண்டும் தொடருகிறது. தாம் ஏற்கெனவே இந்தக் கேள்விகளுக்குத் தெளிவாகப் பதிலளித்துவிட்டதாக அவர் சுட்டிக் காண்பித்தாலும், அவர்கள் அதை நம்பவில்லை.

எட்டாவது அதிகாரத்தின் முடிவில், இயேசு தம்மைத்தேவன் என்று உரிமை பாராட்டுவதைக் குறித்து அந்த மதத்தலைவர்களுக்கு எந்தவொரு சந்தேகமுமில்லை. அந்தத் தேவ தூஷணத்துக்காக அவர்கள் அவர்மீது கல்லெறிய முயன்றார்கள். அவர் என்ன உரிமை பாராட்டுகிறாரென்று அவர்கள் நன்றாக அறிந்திருந்தனர். இந்தப் பகுதியிலும் இயேசு பாராட்டும் அதே உரிமையை நாம் காண்கிறோம். “அப்பொழுது யூதர்கள் மறுபடியும் அவர் மேல் கல்லெறியும்படி கல்லுகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள்”. யோவான் ‘மறுபடியும்’ என்று ஏன் கூறுகிறார்? ஏனெனில் எட்டாவது அதிகாரத்தின் இறுதியிலும் அவர்கள் இதே விதமாகக் கல்லெறிய இருந்தனர். இந்த யோவான் சவிசேஷம் முழுவதிலும் தேவனுடைய தெய்வீக வல்லமையைப் பற்றிக் காண்கிறோம். ஆறாவது அதிகாரத்தில் கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தின் தெய்வீகத் தன்மையைக் கூறுகிறார். “பிதாவானவர் அவருக்குக் கொடுக்கிற யாவும் அவரிடத்தில் வரும். அவரை அனுப்பின பிதாவானவர் ஒருவனை இழுத்துக் கொள்ளாவிட்டால் அவன் அவரிடத்தில் வரமாட்டான். பிதா ஒருவனை இழுத்து, அவன் அவரிடத்தில் வந்தால், அவர் அவனைப் புறம்பே தள்ளுவதில்லை (6:37-47).

அவருடைய கிரியையைக் குறித்து அவர்கள் கேட்டபோது, அவர் கூறிய பதில்: ‘இதுதான் நான் நான் முழுவதும் செய்யும் வேலை. நான் இந்த உலகத்தின் வழியாகக் கடந்து செல்லுகிறேன். அப்படிப் போகும்போது ஆவியாயும் ஜீவனாயும் உள்ள இந்த வார்த்தைகளைக் கூறுகிறேன். நான் இந்த வார்த்தைகளைப் பேசும்போது எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட என் ஆடுகள் பிதாவிலும் பரிசுத்தாவியாலும் என்னிடமாக இழுக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் என் சத்தத்தைக் கேட்டு உடனே வருகிறார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் வரும்போது நான் அவர்களைப் புறம்பே தள்ளுவதில்லை.’

ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் அவர் ‘என்னை விசுவாசிக்கும்படியான சாட்சி உங்களுக்குப் போதுமான அளவு இருக்கிறது. என்னை விசுவாசிக்க உங்களுக்கு விருப்பமில்லாதபடியினால்தான் நீங்கள் விசுவாசிக்கவில்லை’ என்றார். பத்தாம் அதிகாரத்தில், அவர்கள் தம்மை விசுவாசியாமலிருக்க வேறு ஒரு காரணத்தை அவர் இங்கு கூறுகிறார். “நீங்கள் என் ஆடுகளாயிராதபடியினால் என்னை விச

வாசிக்கவில்லை. என் ஆடுகள் என் சத்தத்துக்குச் செவிகொடுக்கிறது. நான் அவைகளை அறிந்திருக்கிறேன். அவைகள் என்னை அறிந்திருக்கின்றன. அவைகள் எனக்குப் பின் செல்லுகின்றன. நான் அவைகளுக்கு நித்திய ஜீவனைக் கொடுக்கிறேன். அவைகள் ஒரு நாளும் மாண்டு போவதில்லை.” அவருடைய ஆடுகளின் குண நலன்கள் இதுவே. ஆகவே அவர் யூதரிடம், “நீங்கள் என் ஆடுகளாயிராதபடியினால் என்னை நீங்கள் விசுவாசிக்கவில்லை” என்று கூறுகிறார்.

அவர் தமது ஆடுகளுக்காக நித்திய ஜீவனைக் கொடுக்கும்போது அவைகள் ஒருபோதும் கெட்டுப்போவதில்லை. ஒரு முறை இரட்சிக்கப்பட்டபின் அதை அவர்கள் இழக்கக் கூடுமா? இந்தக் கேள்விக்கு இயேசு தரும் பதிலின் திரண்ட சுருக்கம்: “நீங்கள் என் ஆடுகளில் ஒன்றாக இருந்தால் அது பிதாவானவர் உங்களை இழுத்து எனக்குத் தந்துவிட்டதினாலேயே அப்படியானது. உங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து உங்களை என்னிடத்திற்கு வழிநடத்தினவர் பிதாவானவரே ஆவார். நீங்கள் என்னிடத்திற்கு வந்து இரட்சிக்கப்பட்டதனால் பிதா மகிமைப்படுகிறார் (28-30). நாம் விசுவாசித்து இரட்சிக்கப்படும்போது நடப்பது இதுவே.

இந்த அருமையான உருவகத்தைத் தொடர்ந்து அர்த்தமுள்ள இந்த வார்த்தைகளை அவர் கூறுகிறார்: “என் ஆடுகள் என் சத்தத்திற்குச் செவிகொடுக்கிறது; நான் அவைகளை அறிந்திருக்கிறேன். அவைகள் எனக்குப் பின் செல்லுகின்றன. நான் அவைகளுக்கு நித்திய ஜீவனைக் கொடுக்கிறேன். அவைகள் ஒருக்காலும் கெட்டுப்போவதில்லை. ஒருவனும் அவைகளை என் கையிலிருந்து பறித்துக் கொள்வதில்லை. அவைகளை எனக்குத் தந்த என் பிதா எல்லாரிலும் பெரியவராயிருக்கிறார். அவைகளை என் பிதாவின் கையிலிருந்து பறித்துக் கொள்ள ஒருவனாலும் கூடாது. நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம் (27-30). நாம் இரட்சிப்பை உண்மையாகப் புரிந்து கொள்ளும்போது, அவர் நம்மைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

எங்கள் குழந்தைகள் சிறியவர்களாக இருக்கும்போது, நாங்கள் ஒரு கடற்கரை இருந்த பட்டணத்தில் வசித்து வந்தோம். நான் அடிக்கடி அவர்களைக் கடற்கரைக்குச் கூட்டிச் செல்லுவேன். எனது மகன்களில் ஒருவன் சிறுவனாயிருக்கும்போது, ஒரு விசை நாங்கள் கடற்கரைக்குச் சென்றோம். அப்போது அலைகள் மிக பலமாக வந்து கரையில் மோதிக் கொண்டிருந்தன. நாங்கள் தண்ணீரில் இறங்கியபோது நான் என் மகனுடைய கரத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள விரும்பினேன். ஆனால் அவனோ, தானே என் கரத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள விரும்புவதாகக் கூறினான். ஆகவே அவன் என் கரத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள அனுமதித்தேன். முதல் அலை அவனைக் கீழே தள்ளியது. அவன் இருமிக் கொண்டு எழுந்தபோது, உப்பு நீரை உமிழ்ந்துகொண்டு, என்னைப் பற்றிக் கொண்டு, ‘அப்பா, இந்த முறை நீங்கள் என் கையைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்!’ என்றான். அவன் என் கரத்தைப் பற்றிக் கொள்ளுவதை விட நான் அவன் கரத்தைப் பற்றிக் கொள்வது மிகவும் நல்லது, பாதுகாப்பானது என்பதை என்

சிறிய மகன் உணர்ந்து கொண்டான். இரட்சிப்பும் அந்த இரட்சிப்பின் பாதுகாப்பும் நமது மேய்ப்பனை நாம் பற்றிக் கொள்வதால் அல்ல; அவர் நம்மைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதனால்தான் என்பதே நற்செய்தி. இதைத்தான் இயேசு இங்கு கற்றுத் தருகிறார்.

இந்த வசனங்களில் நமதாண்டவர் இன்னொரு ஆட்டு உருவகத்தை நமக்குத் தருகிறார். அவரது ஆடுகள் அவரது கரத்திலேயே இருப்பதாக அவர் கூறுகிறார். அவரது திறந்த கரத்தில் ஒரு ஆட்டை (அதாவது நீங்களும் நானும்) தமது உள்ளங்கையில் அவர் வைத்திருப்பதை எண்ணிப்பாருங்கள். இப்போது, “அவைகளை ஒருவனும் என் கையிலிருந்து பறித்துக் கொள்ள முடியாது” என அவர் கூறிய வாக்குத்தத்தத்தை எண்ணிப் பாருங்கள்.

நீங்கள் ஒருவேளை இவ்வாறு எண்ணலாம் - அந்த ஆடு தனது சுதந்திர உணர்வை செயல்படுத்தி வேண்டுமென்றே அந்தக் கரத்திலிருந்து குதித்து ஓட முற்பட்டால் என்ன? யோவான் விவரிப்பதைக் கவனியுங்கள். பிதாவின் கரம் தமது குமாரனின் கரத்தின் மீது வந்து அமர்ந்து இரு கரங்களுக்கிடையில் அந்த ஆட்டைப் பத்திரமாகப் பற்றிக் கொள்வார் என்பதைக் கவனியுங்கள். இப்போது இயேசு கூறும் அடுத்த உருவகத்தில் அந்த முழுமையான காட்சி உங்களுக்குக் கிடைக்கும். “அவைகளை எனக்குத் தந்த என் பிதா எல்லாரிலும் பெரியவர். ஒருவனும் அவைகளை என் பிதாவின் கரத்திலிருந்து பறித்துக் கொள்ள முடியாது (வ. 29). நாம் எப்போதுமே தெரிந்துகொள்ளும் தன்மை கொண்ட உயிரினங்கள். இதில் கெட்ட குமாரரும் இருக்கக் கூடும். ஆனால் இந்தக் கெட்ட குமாரர் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் பன்றியின் கூட்டிலேயே தங்கிவிடுவதில்லை. அவன் பன்றிக் கூட்டத்தை விட்டு வெளியே வருவ்வரை அவன் ஒரு குமாரனல்ல என்பதுதான் தீர்ப்பு. ஒருவேளை நீங்கள் ஒரு கெட்ட குமாரனாக அல்லது உங்கள் பிள்ளைகளில் யாராவது அப்படியிருந்தால், கெட்ட குமாரர் ஒரு நாளில் எப்படியும் திரும்பி வருவார்கள் என்பது ஒரு பெரிய ஆறுதலாயிருக்கட்டும். இப்படிப்பட்டவர்களுக்காக ஜெபிப்பதை ஒருநாளும் நிறுத்த வேண்டாம். ஏனெனில் உண்மையில் அவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகள் அல்லது காணாமற்போன ஆடுகள். அவர்கள் கண்டிப்பாகத் திரும்பி வருவார்கள் (லூக்கா 15:11-24).

எனது வேதாகமக் கல்லூரியில் பேராசிரியராக டாக்டர் ஜே. வெர்னான் மக்கீ இருந்தபோது, அவரிடம் நான் ஒரு நாள் “அந்தப் பன்றிக் கூட்டத்திலேயே அந்தக் கெட்டக் குமாரன் மரித்துவிட்டால் என்ன நடக்கும்?” என்று கேட்டேன். அவர் கொடுத்த பதில்: “அப்போது அவன் ஒரு செத்த பன்றியல்ல, செத்த குமாரன்! பன்றிக் கூட்டத்திலிருந்ததால் அவன் பன்றியாகிவிட முடியாது. அவன் இடம் மாறி இருந்த - இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இல்லாத - மனிதன். யோவான் சுவிசேஷத்தின் பத்தாம் அதிகாரத்தின் இப்பகுதியிலிருந்து எழுப்பப்படும் சில கேள்விகள் இவை. என்னுடைய கருத்துப்படி, இந்த அதிகாரத்தில் மிக முக்கியமான வசனம், முப்பதாம் வசனமாகும்: “நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்” இயேசுவானவர் கூறின மிக அர்த்தமுள்ள வாக்கியங்களில்

இதுவும் ஒன்றாகும். அவர் எதுவாக இருக்கிறாரோ, என்னென்ன பேசுகிறாரோ, என்னென்ன கிரியைகள் செய்கிறாரோ அதற்கெல்லாம் உரிய விளக்கம் இது. இயேசுவின் கருத்துப்படி இதுதான் அவருடைய வாழ்க்கை, மற்றும் ஊழியத் திற்கான வலுவான விளக்கம்.

இதே சந்தர்ப்பத்தில் அவர் இன்னொரு ஆழமான கூற்றைக் கூறுகிறார்: “நான் பிதாவை அறிந்திருக்கிறது போலவும் பிதா என்னை அறிந்திருக்கிறது போலவும் என் ஆடுகள் என்னை அறிந்திருக்கிறது. நானும் என் ஆடுகளை அறிந்திருக்கிறேன்”. வேறு வார்த்தையில், அவரும் பிதாவும் ஒன்றாயிருந்தனர். நாமும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவாகிய அவருடன் ஒன்றித்து இருக்க முடியும். சரித்திர வரலாற்றிலுள்ள இயேசுவுடனல்ல, ஆனால் இப்போதிருக்கிற உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவுடன்!

இந்தப் போதனையின் / வாக்குத்தத்தத்தின் அர்த்தத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளும்போது இதிலுள்ள பிரமிக்க வைக்கும் உண்மையை உணர்ந்து - நாம் அவருடன் ஒன்றித்து இருக்க முடியும்; கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகளை நாம் இப்பூமியில் பரவச் செய்ய முடியும்; அவருடைய கிரியைகளை இப்பூமியில் நாம் நடப்பிக்க முடியும் - என்பதை உணர்வோம். இந்தப் போதனை / வாக்குத்தத்தம், நாம் பரிசுத்த ஆவியுடன் ஒன்றாக இருக்கும்போது நமது சொந்தமாக மாறும். அவர் இதைக் குறித்து இன்னுமதிகமாக நமக்கு மேலறை பிரசங்கத்தில் கூறுவார். (யோவான் 13-16).

திரண்ட கருத்து

இந்த அதிகாரத்திலுள்ள எல்லா ஆட்டு உருவகங்களையும் ஒன்று திரட்டி, அவற்றை நடைமுறையில் கொண்டு வரக்கூடிய ஒரே வழி, அந்த மூன்று கேள்விகளையும் மீண்டும் எழுப்புவதாகும். ‘இயேசு யார்?’ - அவர் மந்தையின் பெரிய மேய்ப்பன்; நல்ல மேய்ப்பன்; தாவீதினால் தீர்க்கதரிசனமாக, அனைவராலும் மிகவும் விரும்பப்படுகிற சங்கீதமாகிய 23ம் சங்கீதத்தில் மேய்ப்பனின் உருவத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டவர்.

‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’ - விசுவாசமென்பது அவர் சத்தத்தைக் கேட்டு அவரைப் பின்பற்றுதல். விசுவாசமென்பது நாம் அவரைப் பற்றிக் கொள்ளும் திறமையல்ல; நாம் அவர் உள்ளங்கைகளில் இருப்பதைக் கண்டு, அவர் நம்மைப் பற்றிக் கொள்ளக்கூடியவர் என்ற நம்பிக்கையில் நிலைத்திருப்பதாகும். விசுவாசமென்பது பிதாவின் கரம் குமாரனுடைய கரத்தின்மீது வந்து அமர்வதையும் அந்த இரு கரங்களுக்கிடையில் நாம் பாதுகாப்பாக இருக்கும் நிலையைக் காண்பதாகும்.

‘வாழ்க்கை என்றால் என்ன?’ - வாழ்க்கை என்பது இரட்சிப்பு; இப்போதும், இனி எப்போதும் இருப்பதுமான பாதுகாப்பு. வாழ்க்கை என்பது பாதுகாப்பையும் பத்திரமாக இருப்பதையும் உணர்வது - இந்த வாழ்க்கையிலும் இனிவரும் வாழ்க்கையிலும் பத்திரமாக இருப்பதை உணர்தல்! வாழ்க்கை என்பது அவரது உள்ளங்கையில் நாம் பத்திரமாக இருப்பதாகும். ஏனெனில் அந்த இரு வருடைய கரங்களுக்குள்ளும் நாம் பாதுகாக்கப் பட்டிருக்கிறோம் - பிதாவின்

கரமும் குமாரனின் கரமும்! வாழ்க்கை என்பது உள்ளே போகுதலும் வெளியே போகுதலும் - பரிபூரண ஜீவன் பெறச் செய்வது. இதைத்தான் இயேசுவானவர்கள் கொடுத்தலும், கொடுத்த கனி நிலைத்திருத்தலும் எனக் கூறுகிறார் (10:10; 16:16). இதுதான் யோவான் பத்தாம் அதிகாரத்திலுள்ள அழகான மேய்ப்பனின் உருவகத்தின் படியான வாழ்க்கை.

இந்த இயேசு யாரென்று நீங்கள் கண்டு கொள்வீர்களென நான் நம்புகிறேன். நீங்கள் விசுவாசத்தில் வளருகிறீர்கள் என்று நம்புகிறேன் - இந்த சவிசேஷத்தில் இயேசு நமக்கு முன் வைக்கும் விசுவாசத்தில் வளருகிறீர்கள் எனவும், யோவான் ‘நித்திய ஜீவன்’ எனக் குறிப்பிடும் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிறீர்கள் எனவும் நான் நம்புகிறேன். அவருடைய வார்த்தையில் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கும்படி நான் உங்களை அழைக்கிறேன். ஆவியில் நிறைந்த இந்த சவிசேஷ பாடத்தை அடுத்த கையேட்டில் தொடர்ந்து படிக்க அழைக்கிறேன். மொத்தம் 33 புத்தகத் தொடர்களில் இது 26வது தொடராக இருக்கும். அந்தத் தொடர் புத்தகம் வேண்டுமென கேட்டு நீங்கள் எழுதப்போகும் கடிதத்தை நாங்கள் எதிர் பார்க்கிறோம். உங்கள் வாழ்க்கையில் தேவன் செய்யும் காரியங்களை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

நமக்கு மிகவும் அருமையான யாராவது ஒருவர் மரிக்கும்போது, அவர்களது அடக்க ஆராதனையல் கண்ணீர் விட்டு அழுது வருந்துவது எவ்விதத்திலும் தவறல்ல என்பதை இயேசு காட்டினார். அது நமது விசுவாசம் பலவீனமாக இருக்கிறது என்பதைக் காட்டாமல் மரித்துப்போன அந்த நபரை நாம் எவ்வளவாக நேசித்தோம் என்பதையும் அவரது பிரிவு நம்மை அதிகமாக வருத்துகிறது என்பதையும்தான் வெளிப்படுத்துகிறது. லாசருவின் கல்லறையின் முன் நின்று இயேசுவானவர் கண்ணீர் விட்டபோது இதைத் தான் நமக்குக் காண்பித்தார்.

தாவீது தனது பிள்ளையை இழந்தபோது, “இனி நான்தான் அவனிடத்திற்குப் போவேனே அல்லாமல் அவன் என்னிடத்திற்குத் திரும்பி வரப்போவதில்லை”, என்று சொல்லி புலம்பினான் (II சாமுவேல் 12 : 23). நாம்தான் மரித்தவர்களிடத்திற்குச் செல்லுவோம் அவர்கள் இனி, நம்மிடத்திற்குத் திரும்பி வரப்போவதில்லை என்று நாம் நன்றாக அறிந்திருக்கிறோம். அந்தத் துக்கத்தினால்தான் நாம் புலம்பி அழுகிறோம்; நம்பிக்கை அற்றவர்களைப் போல மறுபடியும் அந்த நபரை சந்திக்கப் போவதில்லை என்ற அவநம்பிக்கையினால் நாம் அழுகிறதில்லை (1 தெச. 4 : 13; மத் 5 : 4) “துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்” என இயேசுவானவர் போதித்தார்; நமது துக்கத்தை நாம் அடக்கி வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. அல்லது மறைப்பதற்கு முயற்சி செய்யக்கூடாது. அழுகிறது ஓர் ஆசீர்வாதமான காரியம். ஏனெனில் மனம் விட்டு அழுத பின்பு ஓர் ஆறுதல் உண்டாகும். நாம் அழுகிறபோதெல்லாம் அதற்கு ஓர் நியாயமான காரணம் இருக்க வேண்டுமென இயேசுவானவர் காண்பித்தார்.

தனிப்பட்டதும் ஆவிக்குரியதுமான அப்பியாசம்

லாசரு உயிரோடெழுப்பப்பட்ட அற்புதம்தான் இந்த அதிகாரத்தின் அதிமுக்கியமானதும் நமது கருத்தைக் கவருவதுமான காரியமாகும். இயேசுவானவர் தம்மை யாரென்று விளக்குகின்ற ஓர் மாபெரும் சத்தியத்தை இங்கு “நானே” என்று சொல்லி உறுதிப்படுத்துகிறார். மரணத்தின் மேல் தமக்கு ஜெயம் உண்டு என்பதையும், நாம் யாவரும் தேடிக்கொண்டிருக்கிற ஜீவன் அவரே என்பதையும் நமக்கு விளக்கிக் காண்பிப்பதற்காகவே லாசருவை அவர் உயிரோடே எழுப்பினார். அவர் தாமே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாக இருக்கிறார் என்பதை நிரூபிப்பதற்கும் ஸ்திரப்படுத்துவதற்குமே இயேசுவானவர் அந்த மாபெரும் அற்புதத்தைச் செய்து காட்டினார்.

நாம் அவரை விசுவாசித்து, அவரோடு உறவு கொண்டு வாழ்வோமானால் நாம் உண்மையில் மரிப்பதே இல்லை என்பதே நமது தனிப்பட்ட அப்பியாசமாகும். நமது மரணமானது, நாம் பெறப்போகும் நித்திய ஜீவ வாழ்வுக்கு ஓர் துவக்கமாகத்தான் இருக்கும். நமது அடக்க ஆராதனை, நாம் அடையப் போகின்ற பரலோக வாழ்வுக்கு ஓர் துவக்கவிழாவாக இருக்கும். நமது வாழ்வில் கடைசி முறையாக, நல்ல மேய்ப்பனாகிய இயேசு பிரவேசித்து, மரணத்தில் நம்மை இளைப்பாறச் செய்து, புல்லுள்ள இடங்களிலும் அம்ர்ந்த தண்ணீர்கள் அண்டையிலும் நாம் என்றென்றும் தங்கியிருக்கும்படி நம்மை நடத்திச் சென்று நமது பாத்திரம் நிரம்பி வழிகின்ற ஓர் அற்புதமான வாழ்வுக்கு யுக யுகமாக நம்மை அழைத்துச் செல்லுகின்ற நிகழ்ச்சிதான் மரணமாகும் (சங்கீதம் 23).

உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமையைக் குறித்தும் அதன் ஆற்றலைக் குறித்தும் இதுவரை நாம் படித்தறிந்தவற்றை சுருக்கிக் கூறுவோமானால், மீண்டும் நமது பழைய மூன்று வினாக்களையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வரவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். இயேசு யார்? அவரே உயிர்த்தெழுதல் - மரணத்தின் மேல் ஜெயம் கொண்டவர் - அவரே ஜீவன். தீர்க்க முடியாத பிரச்சனைகளாகிய நோயும் மரணமும் ஏற்படும்போது அவரே அவைகளுக்கு பரிகாரமாகவும் தீர்வாகவும் இருக்கின்றார் என்பதே அதன் பொருளாகும்.

விசுவாசம் என்றால் என்ன? இயேசுவோடு நாம் கொண்டுள்ள சரியான உறவின் அடிப்படையில் நாம் அவருக்கு அளிக்கும் மறுமொழி தான் விசுவாசமாகும். மரியாளுடைய மறுமொழி விசுவாசத்திற்கு ஓர் சரியான மாதிரியாகக் காணப்படுகிறது. நமது பிரச்சனைகளிலிருந்து அவர் நம்மைக் காப்பற்ற வேண்டும் என நாம் எதிர்பார்த்து அவருக்காகக் காத்திருக்கும்போது, அவர் தம்மை வெளிப்படுத்தாமல் போனாலும் கூட, அவர் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காகவே தாமதிக்கிறார் என்று நாம் கொண்டிருக்கிற ஓர் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையே விசுவாசமாகும். உயிர்த்தெழுந்தவரும் உயிரோடிருக்கிறவருமாகிய நமது ஆண்டவரோடு நாம் நெருங்கிய உறவும் ஐக்கியமும் கொண்டிருக்கும்போது, நமது எண்ணங்களும் வழிகளும் அவருடைய எண்ணங்களுக்கும் வழிகளுக்கும் ஏற்றதாக மாறிவிடும்.

இவ்வுலக அற்ப வாழ்வைக் காட்டிலும் அழிவற்ற நித்திய வாழ்வில் அவர் அதிக அக்கறை உள்ளவராக இருந்து நம்மை அந்தப் பரலோக பாக்கியத்தை அடையச் செய்வதற்காகவே இச்சரீர அழிவிலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றாமல் விட்டுவிடுகிறார் என அப்பொழுது நாம் அறிந்து கொள்ளுவோம்.

நாம் மிகவும் அதிகமாக நேசிக்கிற ஒருவருடைய நோயும் மரணமும் நம்மால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஓர் காரியம் என்பதை மார்த்தாளின் மறுமொழியிலிருந்து வெளிப்படுவதைக் காண்கிறோம். அதுதான் அவருடைய உண்மையான விசுவாசத்தின் அளவு. தனது சகோதரனுடைய மரணபடுக்கையின் வேளையில் ஆண்டவர் இயேசு வந்து அவனைச் சுகப்படுத்தாமல் போய் விட்டாரே என்ற வேதனை அவளை அதிகமாக வாட்டியது. அவர் நிச்சயமாகவே ஓர் அற்புதத்தைச் செய்து லாசருவை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றியிருக்கமுடியும். ஆனால் அவர் அவ்வாறு செய்யாமல் போனதால் அந்த வேதனையை அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

“இதுவரைக்கும் தான் என்னால் விசுவாசிக்க முடியும். இதற்குமேல் நம்புவதற்கு என்னால் முடியாது” என மார்த்தாள் தனது உண்மையான விசுவாச நிலையை தனது வார்த்தைகளின் மூலமாக வெளிப்படுத்துகிறாள். யாக்கோபு எழுதின நிருபத்தில் உள்ள ஒரு வாக்கியத்திற்கு நாம் பின்வருமாறு அர்த்தம் கொள்ளலாம். “உள்ளத்தில் உள்ளதை உள்ளபடியே மறைக்காமல் பேசுகிற மனிதனுடைய ஜெபத்திற்கு ஆற்றல் மிக்க அசாதாரண வல்லமை உண்டு!” (5 : 16) நமது விசுவாசம் எங்கே முடிந்து, அவிசுவாசம் எங்கே துவங்குகிறது என்பதை உண்மையுடன் தேவனிடத்தில் அறிக்கை செய்கிறோம் அல்லவா, அதுவே சிலவேளைகளில் நமது விசுவாசமாக மாறிவிடுகிறது.

உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிற கிறிஸ்துவை நம்பி அவருக்குள் வாழ்வதே விசுவாசமாகும். விசுவாசத்தின் இரு வெவ்வேறு நிலைகள் இந்த வேத பகுதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். நிலை ஒன்று : உயிர்த்தெழுந்தவரும் உயிரோடிருக்கிற வருமாகிய கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்தல். நிலை இரண்டு; அனுதினமும் கிறிஸ்துவுக்குள் வாழ்தல்.

யோவான் சுவிசேஷத்தின் இந்தச் சிறந்த அத்தியாயத்தின்படி ஜீவன்

என்றால் என்ன? இந்தப் பகலிலோ அல்லது இன்று இரவிலோ நாம் மரித்தாலும் நமக்கு ஒரு நம்பிக்கையும் சமாதானமும் உண்டு என நாம் அறிந்திருப்பதே ஜீவனாகும். நமது வாழ்வின் மற்றொரு மாபெரும் பரிமாணமாகிய நித்திய வாழ்வுக்குள் நாம் பிரவேசிக்க நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகிற ஓர் தேர்ச்சியின் நிலையே மரணமாகும். கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து நாம் வாழ்வதால், ஜீவன் நமக்கு வாக்களிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமது மாமிசம் மரித்துப் போனாலும், இயேசுவோடு கூட என்றென்றும் வாழ்ந்திருப்போம்!

அத்தியாயம் மூன்று “அவிசுவாசத்தின் கல்லைப் புரட்டித்தள்ளுங்கள்”

(11 : 33 - 57)

அடுத்தபடியாக சம்பவித்தது என்ன என்று விவரிக்கின்ற மேற்கூறிய வேத பகுதியானது, விசுவாசத்தின் மிக பொருள் நயம் மிக்க உருவகம் ஒன்றை நமக்குக் காண்பிக்கின்றது. லாசரு ஓர் குகையில் அடக்கம் பண்ணப்பட்டிருந்தான். அக்குகையின் வாசலில் ஒரு பெரும் கல் புரட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குகைதான் இயேசுவினால் அதிகமாக நேசிக்கப்பட்ட மனிதனின் கல்லறை. லாசருவின் கல்லறையின் முன் வந்து நின்று, மார்த்தானைப் பார்த்து : “நீ விசுவாசித்தால் தேவனுடைய மகிமையைக் காண்பாய் என்று நான் உனக்குச் சொல்லவில்லையா?” என இயேசுவானவர் கேட்டார். “கல்லை எடுத்துப் போடுங்கள்!” என அவர் கட்டளை கொடுத்த அந்த கூணப்பொழுதுதான் இந்த பதினோராம் அதிகாரத்தில் சத்தியம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட வேளையாகும் (39 - 40).

இருபத்து மூன்றாவது சிறு நூலில், இந்த நற்செய்தி நூலுக்கு நான் முன்னுரை வழங்குகையில், இந்நற்செய்தி நூலில் ஓர் ஆழமான சத்தியம் உண்டு என குறிப்பிட்டு எழுதியிருக்கிறேன். நாம் மிகவும் அதிகமாக நேசித்த யாராவது ஒருவருடைய கல்லறையின் அருகில் நிற்கையில் நமது அவிசுமாசமாகிய கல்லை எடுத்துப்போட வேண்டும் என நாம் அறிவுறுத்தப்படுவதே அந்த அழமான சத்தியம் ஆகும். கல்லறையினருகில் நடத்தப்படுகின்ற அடக்க ஆரதனைகளில் பொதுவாக வாசிக்கப்படுகின்ற

1 கொரிந்தியர் 15 : 42 - 44; 1 தெசலோனிக்கெயர் 4 : 13 - 18 ஆகிய வேத பகுதிகள், ஒரு நாளில் மரித்தவர்கள் திரும்பவும் உயிரோடே எழுந்திருப்பார்கள். அப்பொழுது தேவனுடைய மகிமை வெளிப்படும் என நாம் அறிந்து உயர்ந்திருக்கிற சத்தியத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

திறந்த உள்ளத்தோடு எதையும் மறைக்காமல் வெளிப்படையாக பேசிய மார்த்தானின் நேர்மையை நான் பாராட்டுகிறேன். கல்லறையின் வாசலில் வைக்கப்பட்டிருந்தக் கல்லை அவர்கள் புரட்டித் தள்ளச் சென்றபோது, மார்த்தான் இயேசுவை நோக்கி “.....ஆண்டவரே, இப்பொழுது நானுமே, நாலுநாளாயிற்றே....” என்றான். மார்த்தானையும் அங்கு கூடியிருந்த மற்றவர்களையும் இயேசுவானவர் பார்த்து ஆச்சிரியப்பட வைக்கும் அறைகூவலான ஓர் கேள்வியைக் கேட்ட பின்பு வல்லமையான ஓர் ஜெபத்தை ஏற்றிக்கிறார். அவர் ஜெபிக்கையில், தமது பிதாவுனுடைய செவிகள் கேட்கவேண்டுமென்பதற்காக ஜெபிக்காமல், தம்மைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த மக்களுடைய செவிகள் கேட்கத்தக்கதாக உரத்த சத்தமாக ஜெபித்தார் (41, 42).

பூட்டிய அறைகளுக்குள் இருந்து ஜெபிக்கையில், நாம் மனிதர்கள் கேட்கும்படி ஜெபிக்காமல் நமது ஜெபங்களை பிதாவானவர் கேட்கும்படி அவரிடத்தில் ஜெபிக்கிறோம் என இயேசுவானவர் கூறினார் (மத்தேயு 6:5, 6) ஆனால் இங்கு, அவர் ஜெபித்தபோது அவரது ஜெபத்தில் ஒரு பகுதி தமது பிதாவினிடத்திற்கும் மற்றொரு பகுதி அவரது ஜெபத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மக்களுக்காகவும் இருப்பதைக் காண்கிறோம். நாம் ஒரு பொது இடத்தில் ஜெபிக்கும்போது அல்லது பிறரோடு சேர்ந்து ஜெபிக்கும்போது நமது ஜெபங்கள் தேவனுக்கு நேராக ஏற்றெடுக்கப்பட்டாலும், அவைகள் மற்றவர்களும் நம்மோடு சேர்ந்த கொள்ளும் விதத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதை அவர் நமக்கு ஒரு முன் மாதிரியாக செய்து காட்டினார்.

கல் புரட்டித் தள்ளப்பட்ட பின்பு, இந்த அதிகாரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும் அந்த மகா அற்புதமான ஓர் செயல் நடைபெறுவதைக் காண்கிறோம். இயேசுவினுடைய வல்லமை மிக்க வார்த்தைகளான “லாசருவே, வெளியே வா!” எனும் சத்தம் தொனித்தவுடனேயே மரித்துப்போன மனிதன் உயிருடன் எழுந்து வந்தான். அவனது கால்களும்

கைகளும் துணிகளைக் கொண்டு கட்டப் பட்டிருந்தன. “இவனைக் கட்டவிழ்த்துவிடுங்கள், இவன் நடந்து செல்லட்டும்!” என இயேசுவானவர் கட்டளையிட்டார் (44).

எட்டாம் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள நமதாண்டவருடைய போதனையின் ஆழமான பொருள் இந்த இடத்திலும் இணைந்து வருவதை சில வேத அறிஞர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர் (8:30 - 36). சில யூத மதத்தலைவர்கள் இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசம் வைத்தபோது இயேசுவானவர் அவர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் என் உபதேசத்தில் நிலைத்திருங்கள்.. சத்தியத்தையும் அறிவீர்கள், சத்தியம் உங்களை விடுதலையாக்கும்” எனக் கூறினார். இயேசுவின் சீஷராக மாற வேண்டுமென விரும்பி அவருக்குத் தங்களை அர்ப்பணிக்க முன்வருபவர்கள் முதலாவது அவரது வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அவைகளில் நிலைத்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுது அவர்கள் சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலை பெற்று வெளிவருவதைப் போன்ற ஓர் இனிய அனுபவத்தைப் பொறுவார்கள்.

லாசரு உயிர் பெற்று கல்லறையிலிருந்து எழுந்து வெளியே வந்தான். ஆனாலும் அவனது கைகளும் கால்களும் பிரேதச் சீலைகளினால் கட்டப்பட்டிருந்தன. இது மறுபிறப்பின் அனுபவத்தையும் உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமையையும் சிலர் பெற்றிருந்தாலும் இன்னமும் விடுதலையோடு இயங்கமுடியாமல் அவர்கள் கட்டப்பட்டிருக்கிறதை நமக்கு நினைப்பூட்டுகிறது. மறுபிறப்படைந்த தமது சீஷர்கள், ஆவிக்குரிய மரணம் மற்றும் பாவத்திற்கு அடிமைத்தனம் எனும் “பிரேதச் சீலைகளினால்” கட்டப்பட்டிருப்பதைக் காண நமது ஆண்டவர் இயேசு விரும்புகிறதில்லை. லாசரு மீண்டும் உயிர்பெற்று கல்லறையைவிட்டு எழும்பி வந்தாலும் அவனது கைகளும் கால்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன எனும் இந்த சத்தியம் எனக்கு ஒரு பெரிய பொருளை விளக்கிக் காண்பித்தது. இந்த நற்செய்தி நூலின் எட்டாம் அதிகாரத்தில் நான் ஏற்கெனவே விளக்கிக் கூறியிருப்பதைப் போலவே, பத்து ஆண்டுகளுக்கும் அதிகமாக நான் இயேசுவைப் பின்பற்றி வந்திருந்தாலும், இயேசுவானவர் தாம் அளிப்பதாகக் கூறின அந்த மெய்யான விடுதலையைப் பெறாமலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். எனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் “பிரேதச் சீலைகள்” எனும் பழைய

அடிமைத்தன வாழ்விலிருந்து விடுதலை பெற்று ஓர் புதிய சிருஷ்டியாக நான் வாழ்வது ஓர் பரவசமுட்டும் இனிய அனுபவமாகும்.

யூதர்களை எவ்வாறு பாதித்தது

இயேசுவானவருடைய ஊழிய நாட்களில் அவர் செய்த அற்புதங்களைக் கண்ட யூதர்களில் சிலர் அவரை விசுவாசிக்க ஆரம்பித்தனர். லாசருவின் கல்லறையின் அருகில் நின்று மரியாள் கூறின சாட்சியையும் இயேசுவானவர் செய்த அற்புதத்தையும் கண்ட சில யூதர்கள் அவரை விசுவாசித்து அவரைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தனர். “அப்பொழுது மரியாளிடத்தில் வந்திருந்து, இயேசு செய்தவைகளைக் கண்டவர்களாகிய யூதர்களில் அநேகர் அவரிடத்தில் விசுவாசம் உள்ளவர்களானார்கள் (45)” மரியாளைக் கண்டு அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வந்திருந்த யூதர்கள், ஒரு மாபெரும் அற்புதமாகிய உயிர்த்தெழுதலைக் கண்டனர். தனது சகோதரனுடைய நோய் மற்றும் மரணத்திலிருந்து அவனைக் காப்பற்ற சரியான நேரத்தில் அங்கு வராமல் போனாலும்கூட, ஆண்டவருடைய சித்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவரது பாதத்தில் வீழ்ந்து தனது மன வியாகுலத்தைக் கொட்டி அழுத மரியாளைக் கண்ட யூதர்கள் இயேசுவை விசுவாசித்தனர். ஆனால் மார்த்தாளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல வந்த யூதர்கள் ஏன் இயேசுவை விசுவாசித்தார்கள் என்று நாம் எதிலும் வாசிக்கவில்லை என்பது கவனத்தைக் கவருகிறது.

யூத மதத்தலைவர்களிடமிருந்து கடுமையான எதிர்ப்பு உண்டானது என்றும் நாம் காண்கிறோம். பெதஸ்தா குளத்தினருகே நோயுற்றுப்படுக்கையில் கிடந்த மனிதனை குணமாக்கின நாள் முதற்கொண்டு இயேசுவானவரோடு கடுமையான வாக்குவாதத்தில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். இப்போது அது அதன் உச்ச நிலையை அடைந்தது (46-57). அவர்களது சதித்திட்டத்தை நிறைவேற்ற பரிசேயர்களால் ஓர் குழு அமைக்கப்பட்டது. இயேசுவானவர் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என அவர்கள் முடிவுசெய்யும் முன்பு, பிரதான ஆசாரியனாகிய காய் பாவினால் தீர்க்கதரிசன வார்த்தை அசாதாரணமான உரைக்கப்பட்டது.

இயேசுவானவருடைய மகிமையான ஊழியத்தைக் கண்ட திரளான மக்கள் அவருக்குப் பின் செல்லுவதைத் தடை செய்யாவிட்டால் ரோமருடைய கோபத்துக்கும் அழிவுக்கும் தங்களுடைய தேசம் ஆளாக

நேரிடும் என அவன் எண்ணினான். இயேசுவானருக்கு மரணதண்டனை அளிப்பது ஒன்றே அரசியல் ரீதியாக சரியாயிருக்கும் என்றும் அப்படிச் செய்வது மதத் தலைவர்களுக்கு ஏற்றதாயிருக்கும் என்றும் அவன் பிரகடனம் செய்தான் (11 : 46 - 52).

இயேசுவானவர் இஸ்ரவேலில் வாழுகிற யூதர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் உலகம் முழுவதிலும் சிதறியிருக்கிற எல்லா யூதர்களுக்காகவும் பலியாகப் போகிறார் என்ற தீர்க்கதரிசனத்தைக் காப்பா தன்னை அறியாமலேயே கூறியதாக அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் தனது நற்செய்தி நூலில் எழுதி வைத்திருக்கிறார். அந்தத் தீர்க்கதரிசன வார்த்தையானது, இயேசுவின் மரணம் யூதர்களின் சரீர மீட்புக்காக (விடுதலை) அல்லாமல் அவரை விசுவாசிக்கிற யாவருடைய ஆத்தும் மீட்புக்காகவும் உண்டாயிருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டில், அப்போஸ்தலர் நடபடிகள் பத்தாம் அதிகாரம் வரையில் நற்செய்தியானது புறஜாதி மக்களுக்கு உரியது என்ற சத்தியம் அப்போஸ்தலர்களுக்கும் கூட விளங்காமல் இருந்தாக நாம் வாசிக்கிறோம்.

திரண்ட கருத்து

இந்த அதிகாரத்திலுள்ள 57 வசனங்களின் பொருளையும் இன்னும் அநேக காரியங்களைக் கொண்டு நான் உங்களுக்கு விளக்கிக் காட்டக்கூடும். ஆனால் இந்த அதிகாரத்தைச் சுருக்கிக்கூறச் சிறந்த வழி மீண்டும் நமது மூன்று கேள்விகளையும் கேட்பதே ஆகும். யோவான் எழுதின நற்செய்தி நூலின் பதினோராம் அதிகாரத்தில் “இயேசு யார்?” “விசுவாசம் என்றால் என்ன?” மற்றும் “வாழ்க்கை என்றால் என்ன?” என்பவை. இயேசு யார்? அவர் மரணத்தின் மேல் ஜெயமாக இருக்கிறார். அவரை விசுவாசித்து அவருக்குள் வாழுகிற யாவருக்கும் அவரே ஜீவனாக இருக்கிறார். உயிர்த்தெழுந்தவரும், உயிரோடிருக்கிறவரும், நித்திய வாசியுமாயிருக்கிற கிறிஸ்துவோடு உறவு கொண்டிருக்கிற யாவரும் நித்திய ஜீவனை உடையவர்களாயிருக்கின்றனர் இப்பொழுதும் எப்போதும்!

விசுவாசம் என்றால் என்ன? அவரை விசுவாசித்து அவருக்குள் வாழ்ந்து, நோயையும், மரணத்தையும் சந்திப்பதே விசுவாசம் ஆகும். மரணம் நேரிடுகிறபோது அவிசுவாசமான கல்லைப்பரட்டிக் தள்ளுவதும் மரணத்தின் மீது ஜெயம் பெறுகிற அற்புதத்தின் மூலமாக தேவனுடைய

மகிமையைக் காண்பதுவும் விசுவாசமாகும். நம்மைக் கட்டி வைத்திருக்கிற “கல்லறைத் துணிகளை” அகற்றி விட்டு நம்மை விடுதலை செய்யும்படி அவரிடத்தில் கேட்பது விசுவாசமாகும். “இவனைக் கட்டவிழ்த்துப் போகவிடுங்கள்!” எனச்சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளின் விளக்கமே விசுவாசமாகும்.

வாழ்க்கை என்பது என்ன? யோவான் எழுதின நற்செய்தி நூலின் இந்த மகா பெரிய உயிர்த்தெழுதலின் அத்தியாயத்தின்படி உயிர்த்தெழுந்தவரும் உயிரோடிருக்கிறவருமாகிய கிறிஸ்துவோடு உறவு கொள்ளுவதே வாழ்க்கையாகும். அவரோடு நாம் ஐக்கியமாக இருப்பதினால் நாம் என்றென்றும் வாழ்ந்திருப்போம் என அறிந்திருக்கிறோம். கிறிஸ்துவோடுகூட நாம் வாழப்போகின்ற நித்திய வாழ்வுக்குள் பிரவேசிக்க நமது சரீர மரணம் ஓர் தேர்வாக இருக்கிறது அல்லது வாசலாக இருக்கிறது என்ற புரிந்து கொள்ளுதலே விசுவாசமாகும்.

ஆதியாகமம் முதல் வெளிப்படுத்தல் வரைக்கும் வேதத்தை நாம் ஆழ்ந்து படிப்போமானால், இரு நிலைகளில் அல்லது இரு பரிமாணங்களில் வாழும்படி நலம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என நாம் கண்டுகொள்ளலாம். சிறிது காலம் மாத்திரம் இவ்வுலகில் வாழ்வதற்காக நமது சிருஷ்டிகரால் நாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கென நமக்கு ஒரு தற்காலிகமான சரீரமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பரலோக இராஜ்யத்தில் நித்திய காலமாக வாழ்வதற்காகவும் நாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அதற்காக நமக்கு ஒரு ஆவிக்குரிய சரீரம் கொடுக்கப்படும். நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற இந்த பூமிக்குரிய சரீரம் பரலோகத்தில் வாழ்வதற்குரிய சரீரமாக ஆக்கப்பட வேண்டுமானால் அதற்கென பிரத்தியேகமான மாற்றங்களுக்குள்ளாக கடந்து செல்ல வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது. உயிர்த்தெழுதல் ஒன்றே அந்த மாற்றம் பெற வழியாகும் (1 கொரிந்தியர் 15).

உயிர்த்தெழுதல் என்பது மரணத்தின்மேல் கொள்ளுகிற ஜெயம் மாத்திரம் அல்ல. நாம் பரலோகத்தில் வாழ்வதற்கான பிரத்தியேகமான சரீரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள உயிர்த்தெழுதல் எனும் அற்புதத்தை நம் ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் தேவன் பயன்படுத்துவார். உயிர்த்தெழுதல் நடைபெறும்போது பரலோக சரீரம் ஒன்றை தேவன் நமக்கு

அருளுவார். அச்சரீரத்தில்தான் நாம் தேவனோடு நித்திய காலமாக என்றென்றும் பரலோகத்தில் வாழ்ந்திருப்போம். உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து அற்புதமாகச் சித்தரிக்கும் இந்த அத்தியாயம் நாம் நித்திய ஜீவனைப் பெறும் வழி இதுவே எனவும் தெளிவாக நமக்குக் கூறுகிறது. உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவானவரை நாம் விசுவாசித்து அவரோடு ஐக்கியம் கொண்டு அதில் நிலைத்திருக்கும்போது, அவர் அருளும் நித்திய ஜீவன் இவ்வுலகில் நாம் வாழ்கையிலேயே நம்மில் அது துவங்குகிறது.

இந்தச் சூழலில், யோவான் இந்நற்செய்தி நூலை எழுதியதின் நோக்கத்தை மீண்டும் ஒருமுறை நமது கருத்துக்குக் கொண்டு வருவோமாக. இயேசுவே கிறிஸ்து யாரென்பதை நமக்கு உணர்த்துவது ஒன்றே அவரது தெளிவான நோக்கமாயிருப்பதைக் காண்கிறோம். நாம் அவரை விசுவாசிக்கும்போது, நித்திய ஜீவனைப் பெறுவோம் என்று அவர் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். இந்த நித்திய ஜீவனைப் பெறும் படிக்கே தேவன் நம்மை சிருஷ்டித்திருக்கிறார்; அவர் நம்மை இரட்சித்திருக்கிறார்; லாசருவை இயேசுவானவர் உயிரோடு எழுப்பினதைப் போல நம்மையும் அவர் மரித்தோரிலிருந்து உயிரோடு எழுப்புவார்.

விசுவாசிகளை நித்திய ஜீவனுக்குள் பிரவேசிக்கச் செய்ய தேவன் ஒரு நாளில் மரித்தோரை உயிர்த்தெழுச் செய்கிற இந்த அற்புதத்தை பயன்படுத்துவார். ஆயினும், உயிர்த்தெழுதலையும், நித்திய ஜீவனையும் அனுபவிப்பதற்கு சாகும்வரைக்கும் நாம் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை என்றும், நித்திய ஜீவனை அடைவதற்காக நாம் ஏற்கெனவே உயிர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்றும் மார்த்தாளிடத்தில் இயேசுவானவர் பேசின வார்த்தைகளின் மூலமாக அறிகிறோம். இயேசுவை நாம் விசுவாசித்து அவருக்காக வாழ ஆரம்பிக்கும்போதே நித்திய ஜீவன் நமக்குள்ளே ஊற்றப்பட்டாயிற்று என இயேசுவின் வார்த்தைகள் நமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“வாழ்க்கை அல்லது ஜீவன் என்றால் என்ன?” எனும் கேள்விக்கு வேதாகமம் முழுவதிலும் உள்ள பதில்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்த பதில் இந்த நற்செய்தி நூலில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. லாசரு மரித்த பின்பு, அவனது சகோதரியாகிய மார்த்தாளிடத்தில் இயேசுவானவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் கூறிய பின்வரும் வார்த்தைகள்

அக்கேள்விக்கு மிகச் சிறந்த பதிலாக இருந்தது மட்டுமல்ல, அவளது வாழ்க்கைக்கு ஓர் சவாலாகவும் அமைந்திருந்தது: “.... நானே உயிர்த்தெழுதலும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன், என்னை விசுவாசிக்கிறவன் மரித்தாலும் பிழைப்பான்; உயிரோடிருந்து என்னை விசுவாசிக்கிறவன் எவனும் என்றென்றைக்கும் மரியாமலும் இருப்பான்; இதை நீ விசுவாசிக்கிறாயா” என்றார் (11:25,26).

ஒருவேளை வியாதிப்படுக்கையில் மரணம் உங்களுக்குச் சமீபமாக இருப்பதை நீங்கள் காணும்போதோ, அல்லது உங்களுக்கு மிகவும் அருமையானவர்கள் மரிக்கும் போதோ, அல்லது நீங்கள் அதிகமாக நேசித்த ஒரு விசுவாசியினுடைய அடக்க ஆராதனை வேளையிலோ உங்களுக்கு முன்பாக வைக்கப்படுகின்ற ஓர் அறைகூவல்: “யோவான் எழுதின நற்செய்தி நூலின், உயிர்த்தெழுதல் அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்த நற்செய்தியை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?” என்பதே

அத்தியாயம் நான்கு “துவக்கத்தின் முடிவு” (யோவான் 12 : 1 - 23)

யோவான் எழுதின நற்செய்தி நூலின் பன்னிரண்டாம் அதிகாரம் பின்வருமாறு கூறுகிறது: “பஸ்கா பண்டிகை வர ஆறு நாளைக்கு முன்னே இயேசு தாம் மரணத்திலிருந்து எழுப்பின லாசரு இருந்த பெத்தானியாவுக்கு வந்தார். அங்கே அவருக்கு இரா விருந்து பண்ணினார்கள்: மர்த்தாள் பணிவிடை செய்தாள்; லாசருவும் அவருடனே கூடப் பந்தியிருந்தவர்களில் ஒருவனாயிருந்தான். அப்பொழுது மரியாள் விலையேறப் பெற்ற களங்கமில்லாத நளதம் என்னும் தைலத்தில் ஒரு இரத்தல் கொண்டு வந்து; அதை இயேசுவின் பாதங்களில் பூசி, தன் தலை மயிரால் அவருடைய பாதங்களைத் துடைத்தாள்; அந்த வீடு முழுவதும் தைலத்தின் பரிமளத்தினால் நிறைந்தது.”

“அப்பொழுது அவருடைய சீஷரில் ஒருவனும் அவரைக் காட்டிக் கொடுக்கப் போகிறவனுமாகிய சீமோனுடைய குமாரனான யூதாஸ்காரியோத்து: அந்தத் தைலத்தை முன்னுாறு பணத்துக்கு விற்று,

தரித்திரருக்குக் கொடாமல் போனதென்ன என்றான். அவன் தரித்திரரைக் குறித்துக் கவலைப்பட்டு இப்படிச் சொல்லாமல், அவன் திருடனானபடியினாலும், பண்ப்பையை வைத்துக் கொண்டு அதில் போடப்பட்டதைச் சுமக்கிறவனானபடியினாலும் இப்படிச் சொன்னான்.”

“அப்பொழுது இயேசு: இவளை விட்டுவிடு, என்னை அடக்கம் பண்ணும் நாளுக்காக இதை வைத்திருந்தாள். தரித்திரர் எப்பொழுதும் உங்களிடத்திலிருக்கிறார்கள்; நான் எப்பொழுதும் உங்களிடத்தில் இரேன் என்றார். அப்பொழுது யூதரில் திரளான ஜனங்கள் அவர் அங்கேயிருக்கிறதை அறிந்து, இயேசுவின் நிமித்தமாக மாத்திரமல்ல, அவர் மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பின லாசருவைக் காணும்படியாகவும் வந்தார்கள். லாசருவின் நிமித்தமாக யூதர்களில் அநேகர் போய், இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசம் வைத்தபடியால், பிரதான ஆசாரியர்கள் லாசருவையும் கொலை செய்ய ஆலோசனை பண்ணினார்கள்” (1 - 11).

மரியாளும் மார்த்தாளும் அளித்த வேறொரு இரா விருந்து காட்சியுடன் இந்த அதிகாரம் துவங்குகிறது. நாம் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே இங்கேயும் மார்த்தாள் பணிவிடை செய்து கொள்கிறாள். அதுதான் அவள் பெற்றிருந்த வரமாகவும், அழைப்பாகவும் காணப்படுகிறது. அப்பொழுது மரியாள் இயேசுவின் பாதத்தில் விலையேற்றபெற்ற தைலத்தை ஊற்றி அவரைப் பணிந்து கொண்டிருந்தாள் - அது தான் அவள் பெற்றிருந்த வரமும் அழைப்பும் வாழ்வின் முதன்மையான காரியமுமாக இருந்தது.

அந்தக் காலச்சாரத்தில் அவர்கள் விருந்து உண்ணும் போது, தலையணைகளில் சாய்ந்து ஓய்வெடுத்தவாறே விருந்து உண்பது வழக்கமாயிருந்தது. விருந்து அருந்த வருபவர்களுடைய பாதங்களை விருந்து அளிப்பவர் கழுவுவதும் அவர்களது கலாச்சாரமாயிருந்தது. இக்கலாச்சாரச் சூழலில்தான் மரியாள் விலைமதிப்பற்ற நளதம் என்னும் நறுமணத் தைலத்தை இயேசுவின் பாதங்களில் ஊற்றி அபிஷேகம் செய்தாள். ஓராண்டு முழுவதும் வேலை செய்தால் எவ்வளவு பணம் சம்பளமாகக் கிடைக்குமோ அவ்வளவு பண மதிப்புள்ள பரிமளத் தைலத்தையும் சிறிதும் தயக்கமின்றி இயேசுவின் பாதத்தில் மரியாள் ஊற்றிவிட்டாள். அந்த வீடு முழுவதும் தைலத்தின் நறுமணத்தால் நிறைந்தது.

லூக்கா பத்தாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில், மரியாள் உணவு தயாரிக்கும்

வேளையில் தனக்கு உதவி செய்ய வரவில்லை என்று இயேசுவினிடத்தில் மார்த்தாள் குற்றம் சாட்டினபோது, அவர், அவள் செய்தது சரியே என்று சொல்லி மரியாளுக்குச் சாதகமாகப் பேசினார். இங்கே மீண்டும் அவர் மரியாளுக்குச் சாதகமாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் எனக் காண்கிறோம். அநேக வார்த்தைகளால், அவர், அவள் செய்தது சரியே எனக் கூறினாள். அவர் கூறும் ஒரு காரணத்தைக் கவனியுங்கள்: “அப்பொழுது இயேசு: இவளை விட்டு விடு என்னை அடக்கம் பண்ணும் நாளுக்காக இதை வைத்திருந்தாள்...” (7).

இந்த அதிகாரத்திலிருந்து, இந்த நற்செய்தி நூலின் இரண்டாம் பாகம் முடியும் வரைக்கும், இந்த உலகில் வாழ்ந்த மிக முக்கியமான மனிதர் ஒருவரின் வாழ்க்கையில் சம்பவித்த மிக முக்கியமான ஒருவார கால சம்பவங்களைக் குறித்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

அக்காலத்தில், இறந்தவர்களை அடக்கம்பண்ணுகையில், மரித்தவர்களின் உடலை துணிகளில் சுற்றி, துர்நாற்றத்தைப் போக்குவதற்காக விலையுயர்ந்த நறுமணம் வீசும் தைலங்களைப் பூசி அடக்கம் செய்வது வழக்கமாகயிருந்தது.

இயேசுவானவர் மரியாளுக்குச் சாதகமாகப் பேசுகையில், அவர் தம்மைக்குறித்து இவ்வாறு கூறுகிறார்: “தரித்திரர் எப்பொழுதும் உங்களிடத்தில் இருக்கிறார்கள்: நான் எப்பொழுதும் உங்களிடத்தில் இரேன்...” (8). இயேசுவே தேவன் என்று தனது நூலில் விளக்கிக் கூறுவதற்காக யோவான் பயன்படுத்தின பல சாதுரியமான வழிகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். மரியாள் இயேசுவைப் பணிந்து கொண்டாள். அவரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டார். அவள் அவரைப் பணிந்து கொண்டபோது, அவள் செய்தது சரியே எனச் சொல்லி அவளுக்கு எதிராகப் பேசினவர்களின் வாய்களை அடைத்தார். மனிதர்கள் தங்களைப் பணிந்து கொண்டபோது பேதுருவும், பவுலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர் (அப்போஸ்தலர் 10:25, 26; 1:11-18). ஆனால் இயேசுவானவர் மனிதனைக் காட்டிலும் மேன்மை உள்ளவராக இருந்தபடியினாலும், மனு உருவில் வந்த தேவனாக இருந்தபடியினாலும் அவர் ஆராதனையை ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஏழைகளின் மீது அதிக அக்கறை உள்ளவனாக இருந்தபடியினால் யூதாஸ் அந்த தைலத்தை விற்று ஏழை எளிய மக்களுக்குக்

கொடுத்திருக்கலாமே எனக் கூறவில்லை. அவன் பண ஆசை கொண்ட திருடனாக இருந்ததினால் அவ்வாறு கூறினான் என யோவான் தனது நற்செய்தி நூலில் எழுதியிருக்கிறார்.

யோவான் எழுதுகிற விதம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. நான் அதை ரசித்து வாசிக்கிறேன். அவர் தனது முதலாம் நிருபத்தை எழுதுகையில் (புதிய ஏற்பாட்டு நூலின் கடைசியில் உள்ள ஒரு சிறு நிருபம்), நாம் வேதம் விதிக்கும் விதிமுறைகளுக்கு உகந்தபடி விசுவாசிகளாக வாழ்வது எப்படி என்பதைக் குறித்து எந்தவிதமான ஒளிவுமறைவுமின்றி எழுதுகிறார். நாம் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருளில் நடக்கிறவர்களாயிருந்தால், அல்லது தேவனை நேசிக்கிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு நமது சொந்த சகோதரனை நேசியாமலிருந்தால் நாம் பொய்யர்கள் அல்லவா! என நேரடியாகவே அவர் கேட்கிறார் (1 யோவான் 1:6; 4:20, 21). யூதாஸைக் குறித்து அவர் எழுதுகையில், “அவன் திருடனாக இருந்தபடியினால் அவ்வாறு சொன்னான்” என எந்தவிதமான தயக்கமுமின்றி தைரியமாகச் சொல்லுகிறார். அவன் பணப்பையை சுமக்கிறவனாயிருந்தான் என்றும் தனக்குப் பணம் தேவைப்படும்போதெல்லாம் அதிலிருந்து அவன் பணத்தைத் திருடினான் என்றும் வெளிப்படையாகவே எழுதுகிறார்.

“தரித்திரர் எப்போதும் உங்களிடத்தில் இருக்கிறார்கள்” என இயேசு சொன்னதினால், நாம் ஏழை எளிய மக்களைக் குறித்து அதிக கரிசனை கொள்ள வேண்டியதில்லை என்றும் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதில்லை என்றும் சிலர் எண்ணுகின்றனர். நாம் ஏழை மக்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடாது என அவர் சொல்லவில்லை. “ஏழைகளுக்கு உதவி செய்ய வாய்ப்புகள் உங்களுக்கு எப்போதும் கிடைக்கும். ஆனால் நான் உங்களிடத்தில் எப்போதும் இருக்கப்போவதில்லை. எனவே, மரியாள் எனக்குச் செய்த அந்த விலைமதிப்பற்ற ஆராதனை நியாயமானதுதான். அவள் எனது மரணத்திற்கும் நான் அடக்கம் பண்ணப்படுவதற்கும் அடையாளமாக அப்படிச் செய்தாள்” என இயேசுவானவர் கூறினார்.

அந்த வீட்டில் கூடிவந்த மக்கள் இயேசுவை மட்டும் காண வரவில்லை; இயேசுவானவர் மரணத்திலிருந்து உயிரோடு எழுப்பின லாசருவையும் காண வந்தனர் என வாசிக்கிறோம். எனவே, இயேசுவைக் கொலை செய்ய

வேண்டுமென திட்டம் தீட்டிய பிரதான ஆசாரியர்கள் லாசருவையும் கொலை செய்யத் திட்டம் தீட்டினர். ஏனெனில், லாசருவை உயிரோடு எழுப்பச் செய்த இயேசுவின் அற்புதமான செய்கையைக் கண்ட அநேக யூதர்கள் அவரிடத்தில் விசுவாசம் வைக்க ஆரம்பித்தனர்.

இந்த நற்செய்தி நூலின் பதினோராம் அதிகாரத்தில் நாம் கற்றக்கொண்ட ஓர் சத்தியம் : கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து அவருக்குள் வாழ்கிற ஓர் வாழ்க்கையைக் கொண்டிருக்கிற நாம் ஒருக்காலும் மரிப்பதில்லை. இவ்வாறு நாம் இவ்வுலக வாழ்வில் அவருக்குள் தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கும்போது நமக்குள்ளே ஓர் உயிர்த்தெழுதலின் அனுபவம் ஊற்றெனப் பொங்கி வருவதை நமது தனிப்பட்ட வாழ்வில் பெறக்கூடும். அந்த உயிர்த்தெழுதலின் அனுபவத்தைப் பரிசுத்த பவுல் பின்வரும் வார்த்தைகளில் விவரிக்கிறார்: “இப்படியிருக்க ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள் இருந்தால் புதுச் சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பிழையவைகள் ஒழிந்துப் போயின, எல்லாம் புதிதாயின, இவையெல்லாம் தேவனாலே உண்டாயிருக்கிறது....” (II கொரிந்தியர் 5:17, 18).

மரணத்தின் மேல் ஜெயம் பெறுகிற ஒருவிதமான உணர்வு அனுபவிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. இது மனமாற்றம் உண்டாகும்போது ஏற்படுகின்ற ஓர் உணர்வாகும். உங்கள் வாழ்வில் மறுபிறப்பின் அனுபவத்தை உடையவர்களாக நீங்கள் இருந்தால், உங்களுடைய நடவடிக்கைகளும் அனுபவங்களும் தேவனை மகிமைப்படுத்தி இயேசு கிறிஸ்துவை உயர்த்துவனவாக அமைந்திருக்கும். நீங்கள் புதிய சிருஷ்டியாக மாறிவிட்டதைக் காண்கிற மக்கள் கிறிஸ்துவினிடத்தில் வந்து சேருவார்கள். லாசருவைக் கண்ட மக்கள் இயேசுவினிடம் ஈர்க்கப்பட்டதைப் போல, அவர் உங்களுடைய வாழ்க்கையில் நடப்பித்த அற்புதத்தைக் காண்பவர்களும் இயேசுவினிடம் வந்து சேருவார்கள்.

கிறிஸ்துவை வெறுக்கிறவர்கள் உங்களையும் வெறுக்க ஆரம்பிப்பார்கள். லாசருவைக் கொலை செய்ய சதித்திட்டம் தீட்டியதைப் போல அவர்கள் உங்களையும் கொலை செய்ய தீவிரமாக ஆலோசனை செய்யலாம்.

முதலாவது குருத்தோலை ஞாயிறு

யோவான் எழுதின நற்செய்தி நூலின் பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்திற்குள்

நாம் நுழையும்போது இருபத்தோரு அதிகாரங்கள் அடங்கிய இந்த நூலின் இரண்டாம் பாகத்தை நாம் அடைகிறோம். இந்த உலகில் வாழ்ந்த மிக முக்கியமான மனிதர் ஒருவரின் 33 ஆண்டு கால வாழ்க்கையைக் குறித்து முதல் பாதி புத்தகம் விவரிக்கின்றது. இந்த அதிகாரத்தை நாம் வாசிக்கையில், இந்நற்செய்தி நூலின் மறுபாதி முழுவதும் ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய வாழ்க்கையின் இறுதி வாரத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளையே குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறது என அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

கிறிஸ்துவினுடைய வாழ்க்கையின் இறுதி வாரத்தில் சம்பவித்த அவரது பாடுகள், மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகிய இவைகளைக் குறித்தே நான்கு நற்செய்தி நூல்களும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன என நான் அவைகளைப் பிறருக்குப் போதிக்கும்போது கண்டு பிடித்திருக்கிறேன். இயேசு கிறிஸ்துவின் ஊழியத்திலும் அவரது வாழ்க்கையிலும் இந்தக் கடைசி வாரச் சம்பவங்களே அதிமுக்கியமானவை என யோவான் இந்நற்செய்தி நூலில் நமக்கு விவரிக்கிறார். அந்த வாரத்தை நாம் “பரிசுத்த வாரம்” என அழைக்கிறோம். அந்த வாரம் குருத்தோலை ஞாயிறு அன்று ஆரம்பித்து, உயிர்த்தெழுந்த ஞாயிறு அன்று முடிவடைகிறது.

துவக்கத்தின் முடிவு

தமது அப்போஸ்தலர்களுக்குப் போதித்ததில், பிரசங்கித்தல், சுகமளித்தல் மற்றும் பயிற்சி அளித்தல் போன்ற ஊழியங்களை மூன்று ஆண்டு காலமாக செய்துவந்த இயேசுவானவர், இப்பொழுது அவைகளை முடித்துக்கொண்டு, தமது மிக முக்கியமான மற்றொரு கிரியையை செய்ய ஆரம்பிக்கிறார். இது அவரது ஊழியத்தின் முடிவினுடைய ஆரம்பமல்ல. இந்த அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள சம்பவங்கள் யாவும் அவரது துவக்கத்தில் செய்து வந்தவைகளின் முடிவைப் போன்ற ஓர் உணர்வை நமக்கு அளிக்கின்றன. தமது மரணம், உயிர்த்தெழுதல், அதைத் தொடர்ந்து வரும் பரமேறுதல், பெந்தெகொஸ்தே நாள், திருச்சபையின் பிறப்பு மற்றும் அந்நாள் முதற்கொண்டு உலகத்தின் இறுதிவரை தொடரவிருக்கும் அவரது அற்புதமான செய்கைகள் ஆகியவைகளுக்கு ஆரம்பமாக இருக்கும்படி மிகமிக முக்கியமான ஓர் கிரியையைச் செய்யும்படிக்கு அவர் இப்பொழுது ஆயத்தமாகிறார். பின்வரும் வேதபகுதியை நாம் வாசிக்கும்போது இயேசு கிறிஸ்துவிடையே இவ்வுலக வாழ்க்கை மற்றும் அவரது ஊழியம்

ஆகியவற்றின் துவக்கத்திற்கு உண்டாகப்போகிற முடிவைக் குறித்த முன்னுரையை நாம் காண்கிறோம் :

“மறு நாளிலே இயேசு எருசலேமுக்கு வருகிறாரென்று பண்டிகைக்கு வந்த திரளான ஜனங்கள் கேள்விப்பட்டு, குருத்தோலைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவருக்கு எதிர் கொண்டு போகும்படி புறப்பட்டு: ஓசன்னா, கர்த்தருடைய நாமத்தினாலே வருகிற இஸ்லவேலின் ராஜா ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்டவர் என்று ஆர்ப்பரித்தார்கள்.”

“அல்லாமலும் : சீயோன் குமாரத்தியே, பயப்படாதே, உன் ராஜா கழுதைக் குட்டியின் மேல் ஏறிவருகிறார் என்று எழுதியிருக்கிற பிரகாரமாக, இயேசு ஒரு கழுதைக் குட்டியைக் கண்டு அதின்மேல் ஏறிப்போனார். இவைகளை அவருடைய சீஷர்கள் துவக்கத்திலே அறியவில்லை. இயேசு மகிமையடைந்த பின்பு, இப்படி அவரைக் குறித்து எழுதியிருக்கிறதையும், தாங்கள் இப்படி அவருக்குச் செய்ததையும் நினைவு கூர்ந்தார்கள்.”

“அன்றியும் அவருடனே கூட இருந்த ஜனங்கள் அவர் லாசருவைக் கல்லறையிலிருந்து வெளியே வரவழைத்து, அவனை உயிரோடே எழுப்பினாரென்று சாட்சி கொடுத்தார்கள். அப்படிப்பட்ட அற்புதத்தை அவர் செய்தார் என்று ஜனங்கள் கேள்விப்பட்டதினால் அவர்கள் அவருக்கு எதிர் கொண்டு போனார்கள். அப்பொழுது பரிசேயர் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி: நீங்கள் செய்கிறதெல்லாம் வீண் என்று அறிகிறதில்லையா? இதோ, உலகமே அவனுக்குப் பின் சென்று போயிற்றே என்றார்கள்” (12:12-19).

தீர்க்கதரிசிகளில் ஒருவரால் முன்னறிவிக்கப்பட்ட சம்பவத்தின் முக்கியத்துவத்தை யோவான் இங்கு குறிப்பிட்டு எழுதுகிறார். (சுகரியா 9:9). வேறொரு தீர்க்கதரிசி அவரைக் குறித்து அவர் “தீவிரமாய்” வருவார் என முன்னுரைத்தார். (மல்கியா 3:1). “தீவிரமாய்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் அந்த வார்த்தை “எதிர்பாராத விதமாக” எனவும் மொழிபெயர்க்கப் படலாம். ஒரு மேசியாவின் வருகை எவ்வாறு இருக்கும் என நாம் எதிர்பார்க்கிற விதத்தில் இராது என்பதுதான் அதன் பொருளாகும்.

யூதர்களின் மதத்தலைவர்கள், மேசியா இவ்வுலகிற்கு எவ்வாறு வரப்போகிறார் என்பதைக் குறித்த ஓர் குறிப்பிட்ட எதிர்பார்ப்பை உடையவர்களாயிருந்தனர். அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்பு யாவும் வேத

வாக்கியத்தின் அடிப்படையிலானது தான். ஆனால் அவையாவும் இயேசுவின் இரண்டாம் வருகையில்தான் நிறைவேறும் (ஏசாயா 61:12). அப்போஸ்தலர்களும் கூட, மேசியா வந்து ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் ஆட்சியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு, இஸ்ரவேல் தேசத்துக்கு அரசியலில் விடுதலையை பெற்றுத்தருவாரென நம்பிக் கொண்டிருந்தனர் (அப்போஸ்தலர் 1:6). தேவனுடைய உண்மையான மக்களாயிருந்த ஒரு கூட்ட மக்கள் மாத்திரம் தீர்க்கதரிசிகள் முன்னறிவித்ததின் பொருள் இன்னதென்று புரிந்துகொண்டு, இயேசுவானவர் கழுதையின் மீதேறி எருசலேம் நகருக்குள் நுழைந்தபோது பரவசமடைந்தனர்.

முதலாவது குருத்தோலை ஞாயிற்றின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிக்கிற நாம், அதற்கு முன்னதாக, ஒரு அந்நிய தேசத்தின் அரசனுக்குத் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொள்ளப்போகிற வேற்று நாட்டு அரசாங்கப் பிரதிநியைக் குறித்து எண்ணுவது பொருத்தமாயிருக்கும். ஒரு குறிப்பிட்ட தேசத்தின் ராஜப்பிரதிநிதி வேறொரு நாட்டின் அரசனையோ அல்லது அந்நாட்டிலுள்ள உயர் அதிகாரி ஒருவரையோ சந்திக்கச் செல்லும் முன்பு அவர் அந்த அந்நிய நாட்டில் சில காலம் தங்கியிருக்க வேண்டும். அதன் பின்புதான் அவர் அந்த நாட்டின் அரசனைக் கண்டு தனது நாட்டின் காரியங்களை அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லவும் ஓர் ராஜபிரதிநியாகத் தன்னை அவனுக்கு அறிமுகம் செய்யவும் அந்த அரசனின் அரண்மனைக்குச் செல்ல வேண்டும்.

இயேசுவானவர் பரலோக இராஜ்யத்திலுள்ள தமது பிதாவின் பிரதிநியாக அந்நிய நாட்டுக்கு வந்திருந்தார். இயேசுவானவர் பரலோக இராஜ்யத்தை விட்டு இப்பூவுலகிற்கு வந்தார். அவர் இந்த உலகில் சில காலம் தங்கியிருந்து அற்புதமான காரியங்களை நடப்பித்தார். அவர் இப்பொழுது தம்மை பரலோக இராஜ்யத்தின் பிரதிநியாக இவ்வுலகிற்கு அறிமுகம் செய்துகொள்ள வேண்டிய வேளை வந்தது.

இவ்வுலகிலுள்ள வல்லரசுகளின் தலை நகருக்கோ அல்லது ரோம ராஜ்யத்தின் பேரரசனுக்கோ தம்மை அறிமுகம் செய்துகொள்ளச் செல்லவில்லை. பாவம் நிறைந்த பெருநகரங்களான கொரிந்துவுக்கோ அல்லது எபேசுவுக்கோ அவர் செல்லவில்லை. இவ்வுலகின் ஆவிக்குரிய தலைநகருக்குச் சென்று, அங்குள்ள தேவனுடைய மக்களுக்கும்

அவர்களுடைய தலைவர்களுக்கும் தம்மைப் பரலோக இராஜ்யத்தின் அரசனாகிய தமது பிரதாவின் அன்புக்குரிய ஒரே பிரதிநியாக அறிமுகம் செய்து கொண்டார். இதுவே தேவனுடைய திட்டம் என்றும், தமது நோக்கங்களை நிறைவேற்ற தேவன் தமது மக்களைப் பயன்படுத்தப்போகிறார் என்றும் அவர் நன்றாக அறிந்திருந்தார். தேவனுடைய மக்கள் ஓர் “உறங்குகின்ற அரக்கர்” என இயேசுவானவர் அறிந்திருந்தார். அவர்களை விழித்தெழச் செய்ய வேண்டுமென அவர் விரும்பினார்.

நான்கு நற்செய்தி நூல்களிலும் அதிக ஆற்றல் மிக்க அதிகாரங்களுள் ஒன்றான - மத்தேயு இருபத்தோராம் அதிகாரத்தில் இயேசுவானவர் யூதர்கள் வசமாயிருந்த தேவ இராஜ்யத்தை அவர்களிடத்திலிருந்து எடுத்து தேவ ராஜ்யத்திற்கு ஏற்ற கனிகளைக் கொடுக்கிற புறஜாதி மக்களுக்கு (புறஜாதிகள் - யூதரல்லாத நீங்களும் நானும்) அதைக் கொடுக்கப் போவதாக அறிவித்தார்.

யூதர்களிடமிருந்து இராஜ்யத்தைப் பறித்து இயேசுவானவர் தம்மை விசுவாசிக்கிற மக்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் என்றும் அவர்கள் நடுவே அவர் தமது சபையைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார் என்றும் அப்போஸ்தல நடபடிகளின் புத்தகத்தில் வாசிக்கிறோம். கிறிஸ்துவானவருடைய ஒரு மாற்றியமைக்கப்பட்ட திட்டம்தான் திருச்சபை என்பதைக் குறிப்பதற்காக அவர் இதைச் செய்யவில்லை. யூதர்களிடத்திலிருந்து அவர் இராஜ்யத்தைப் பறிப்பதற்கு முன்பே, அவர் தாம் கட்டப் போகின்ற திருச்சபையை பாதாளத்தின் வல்லமைகள் மேற்கொள்ளாது எனத் தெளிவாக உணர்ந்திருக்கிறார். (மத்தேயு 16:18).

திருச்சபையானது பல விதங்களில் இன்று உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அது ஒரு “உறங்குகின்ற அரக்கனைப்” போலிருக்கிறது. திருச்சபையிலுள்ள தேவனுடைய மக்கள் விழித்துக்கொண்டு, தாங்கள் யார், எங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம், எதற்காக கிறிஸ்து இயேசுவினால் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் எனும் கேள்விகளுக்கு விடையை அறிந்து உணர்ந்து கொள்வார்களானால் திருச்சபை எத்தனை பெரிய வல்லமையுள்ளதாயிருக்கும்!

தேவனுடைய மக்கள் மீது வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையையும், பொறுமையையும் இழந்து, இனி தேவன் அவர்களைக் கொண்டு ஒன்றையும்

செய்யப் போவதில்லை என்ற எண்ணம் நமக்குத் தோன்றலாம். ஆனாலும் திருச்சபை சரித்திரத்தை நாம் பின்னோக்கிக் காணும் போது, தேவன் தமது ஜனத்தின் மூலமாக தமது கிரியைகளை நடப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது விளங்கும். “திருச்சபை” என்றால் “அழைக்கப்பட்ட மக்கள்” என்பது பொருளாகும். உயிர்த்தெழுந்தவரும் உயிரோடிருக்கிறவருமாகிய கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவரைப் பின்பற்றும்படி அவர்கள் இவ்வுலகிலிருந்து வேறு பிரிக்கப்பட்டும், அழைக்கப்பட்டும் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் மீண்டும் இவ்வுலகிற்குள் அனுப்பப்பட்டு, இழந்து போன மக்களைத் தங்கள் ஆண்டவரும் இரட்சகருமாயிருக்கிற இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்திற்கு வழிநடத்துகிற கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனர் (யோவான் 17:18; 20:21).

இது இயேசுவினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் யுக்தி நிறைந்ததும், முழுவதும் ஆவிக்குரிய ஊழியமாகவும் இருக்கிறபடியினால் “உறங்கிக் கொண்டிருக்கிற அரக்கனாகிய” தேவ மக்களை உணர்வடையச் செய்வதில் இயேசுவானவர் அதிக நேரத்தைச் செலவழிக்கிறார். தேவ ஜனங்களிடத்தில் எத்தனை ஆணித்தரமாக தமது உள்ளக் கிடக்கையை அவர் எடுத்துரைக்கிறார் பாருங்கள் ! பொறாமையும், எரிச்சலும் கொண்ட யூத மதத் தலைவர்களிடத்தில் உரையாடுகையில், அவர் தமது உபதேசத்தை நிலைநாட்ட எவ்வளவு நேரத்தையும் சக்தியையும் முதலீடாக வைக்கிறார் பாருங்கள்!

இந் நற்செய்தி நூலின் எட்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் அவர் மதத்தலைவர்களிடத்தில் மிகுந்த கோபத்தோடு உரையாடலுதைக் காண்கிறோம். யூதர்களுக்குள்ளே அதிகாரியாகவும் போதகனாகவுமிருந்த நிக்கொதேமுவுடனும் அவர் சத்தியத்தை எடுத்துப் பேசியிருக்கிறார். அந்த மதத்தலைவர்களோடு மிகக் கடுமையான வாக்குவாதத்தில் இயேசுவானவர் ஈடுபட்டிருந்தபோது தர்சு பட்டணத்து சவுலும் கூட அங்கு இருந்திருக்கலாம். கிறிஸ்துவானவர் உயிர்த்தெழுந்த பின்பு, மீண்டும் ஒருமுறை பரிசேயருக்கெல்லாம் பரிசேயனாயிருந்த சவுலை தமஸ்குவுக்குப் போகும் பாதையில் தமது சர்வ மகிகையோடுங்கூட சந்தித்தார். அப்பொழுது தர்சு பட்டணத்து சவுல் மாபெரும் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலாக மாறினான்!

அத்தியாயம் ஐந்து “வேளை வந்தது”

(12 : 20 - 50)

முதலாவது குருத்தோலை ஞாயிற்றின் நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து, லாசருவின் உயிர்த்தெழுதலைக் கண்டு பரவசமடைந்த மக்கள் அச்செய்தியை சென்ற இடமெங்கும் பரவச் செய்தனர். இதைக் கேள்விப்பட்ட மக்கள் யாவரும் இயேசுவானவர் எங்கெல்லாம் சென்றாரோ அங்கெல்லாம் அவரைக் காணும்படி திரளாகக் கூடினர். இக்காட்சியைக் காணச் சகியாத பரிசேயர்கள் : “... இதோ, உலகமே அவனுக்குப் பின் சென்று போயிற்றே என்றார்கள்” (12 : 19).

அந்த மதத் தலைவர்களின் களிப்பும் கூற்றும் தீர்க்கதரிசன வார்த்தைகளாகவே ஆகிவிட்டன. ஆம், இயேசுவானவருடைய ஊழியம் உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் யாவருக்கும் உரியதாக ஆகவேண்டுமென்பதே தேவனுடைய திட்டமாயிருந்தது. (ஆதியாகமம் 12:3; லூக்கா 2:10). இஸ்ரவேலர்களை மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதிலும் உள்ள மக்கள் யாவரையும் தேவன் அதிகமாக நேசித்தார். தான் ஆக்கிய நற்செய்தி நூலிலுள்ள இக்குறிப்பிட்ட பகுதியில், இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய நற்செய்தி ஊழியமானது உலகம் முழுவதிலும் உள்ள மக்கள் அனைவருக்கும் நேராக திசை திருப்பப்படுகிறது என அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் எழுதுகிறார்.

இயேசுவைக் குறித்த மகிமையான செய்தி எல்லா இடங்களுக்கும் பரவியபோது, கிரேக்கர்களில் சிலர் அப்போஸ்தலனாகிய பிலிப்புவினிடத்தில் வந்து, “ஐயா, இயேசுவைக் காண விரும்புகிறோம்...” என்று தங்களை விருப்பத்தைத் தெரிவித்ததை பிலிப்பு அந்திரேயாவுக்கு அறிவித்தான். பின்பு இருவருமாக இணைந்து சென்று இதை இயேசுவுக்கு அறிவித்தனர். இந்த நற்செய்தி நூலை நாம் வாசிக்கையில், நமது அணுகுமுறை எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்று, இந்த கிரேக்கர்களின் வேண்டுகோள் நமக்கு உணர்த்துகிறது. இயேசுவைக் காண வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு நாம் இந்நற்செய்தி நூலை வாசிக்க வேண்டும்.

நான் ஊழியம் செய்து வந்த முதலாவது திருச்சபையிலுள்ள மூப்பர்கள் ஒரு சிறு தகட்டில் இந்த வார்த்தைகளைப் பொறித்து பிரசங்க பீடத்தின்

உட்புறத்தில் அதை பொருத்திவைத்தனர். ஒவ்வொரு முறையும் பிரசங்கிக்க நான் எழுந்த நின்றபோதெல்லாம், “ஐயா, நாங்கள் இயேசுவைக் காண விரும்புகிறோம்” என்ற அந்த வாசகம் என் கண்களில் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கும். “நீங்களானாலும் சரி அல்லது வேறு யாராயிருந்தாலும் சரி, உங்கள் பிரசங்கத்தின் மூலமாக நாங்கள் இயேசுவைக் காண விரும்புகிறோம்” என அச்சபையின் மக்கள் என்னைப் பார்த்துக் கேட்பதைப் போலிருந்தது.

கிரேக்கர்கள் (புறஜாதி மக்கள்) அவரைக் காண விரும்புகின்றனர் என்ற செய்தியை இயேசுவானவர் கேள்விப்பட்டவுடனே இவ்வாறு கூறினார்: “அப்பொழுது இயேசு அவர்களை நோக்கி, மனுஷ குமாரன் மகிமைப்படும்படியான வேளை வந்தது என்றார்” (12:23).

இந் நற்செய்தி நூலிலுள்ள முதல் 12 அதிகாரங்களையும் நாம் வாசிக்கும்போது, இயேசுவானவர் குறிப்பிட்ட சில காரியங்களைச் செய்வதற்கு தகுதியான வேளைகளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் என அறிகிறோம். தண்ணீரை திராட்சை ரசமாக மாற்றுவதற்கு முன்பு, அவர் தமது தாயைப் பார்த்து, “என் வேளை இன்னும் வரவில்லை” என்றார் (2:4). அவருடைய சகோதரர்கள் அவரிடத்தில் வந்து எந்த நேரத்தில் அவர் எதைச் செய்ய வேண்டுமென வேளையைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னபோது, அவர் தமது பிதாவின் சித்தத்தின்படியே எல்லாவற்றையும் அவர் குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்திலேயே செய்கிறதாக தெளிவாக எடுத்துச் சொல்ல, “... என் வேளை இன்னும் வரவில்லை” எனக் கூறிவிட்டார் (7:6). அவர் இதே வார்த்தைகளைத் திரும்பவும் சொல்லுகிறார் “... என் வேளை இன்னும் வராதபடியினால்...” (7 : 8). அடுத்த அதிகாரத்திலும் நாம் மீண்டும் இதே வார்த்தைகளை வாசிக்கிறோம்: “... அவருடைய வேளை இன்னும் வராதபடியினால்,” ஒருவனும் அவரைப்பிடிக்கவில்லை (8 : 20).

“என் வேளை இன்னும் வரவில்லை” என்று முன்பு மூன்று முறை சொன்னவர், இப்போது “வேளை வந்தது” (12:23) என்று கூறுவதால் அதிலுள்ள ஆழமான கருத்தை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். தமது மிக முக்கியமான வேலை ஒன்றைச் செய்ய வேண்டிய வேளை வந்தது என்பதை அவர் இங்கு கூறுகிறார் - அவர் தமது சிலுவைப் பாடுகள், மரணம், உயிர்த்தெழுதல், அதன் பின்பு தமது இரண்டாம் வருகை வரை தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டிய தமது

ஊழியத்தை ஆரம்பிக்கவும், முடிவற்ற அவரது இராஜ்யத்தில் அவர் ஆளுகை செய்ய இராஜாவாக வந்து அமருவதற்கும் வேளை வந்தது எனக் கூறுகிறார். இந்த நற்செய்தி நூலில் முழுவதிலும் உள்ள வாக்கியங்களில் மிக முக்கியமானதும் ஆழமான பொருள் பொதிந்ததுமான பின்வரும் வேத பகுதியைப் படித்தறிய நம்மை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளுவோம்: “அப்பொழுது இயேசு அவர்களை நோக்கி : மனுஷகுமாரன் மகிமைப்படும்படியான வேளை வந்தது. மெய்யாகவே மெய்யாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், கோதுமை மணியானது நிலத்தில் விழுந்து சாகாவிட்டால் தனித்திருக்கும். செத்ததேயாகில் மிகுந்த பலனைக் கொடுக்கும். தன் ஜீவனைச் சிநேகிக்கிறவன் அதை இழந்துபோவான். இந்த உலகத்தில் தன் ஜீவனை வெறுக்கிறவனோ அவன் அதை நித்திய ஜீவகாலமாய்க் காத்துக் கொள்ளுவான். ஒருவன் எனக்கு ஊழியம் செய்கிறவனானால் என்னைப் பின்பற்றக்கடவன், நான் எங்கே இருக்கிறேனோ அங்கே என் ஊழியக்காரனும் இருப்பான்; ஒருவன் எனக்கு ஊழியம் செய்தால் அவனைப் பிதாவானவர் கனம் பண்ணுவார்”.

“இப்பொழுது என் ஆத்துமா கலங்குகிறது, நான் என்ன சொல்லுவேன் பிதாவே, இந்த வேளையினின்று என்னை இரட்சியும் என்று சொல்வேனோ; ஆகிலும், இதற்காகவே இந்த வேளைக்குள் வந்தேன். பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும் என்றார். அப்பொழுது: மகிமைப்படுத்தினேன், இன்னமும் மகிமைப்படுத்துவேன் என்கிற சத்தம் வானத்திலிருந்து உண்டாயிற்று. அங்கே நின்று கொண்டிருந்து, அதைக் கேட்ட ஜனங்கள்: இடிமுடிக்கம் உண்டாயிற்று என்றார்கள். வேறு சிலர்: தேவதூதன் அவருடனே பேசினான் என்றார்கள்.”

“இயேசு அவர்களை நோக்கி; இந்தச் சத்தம் என்னிமித்தம் உண்டாகாமல் உங்கள் நிமித்தமே உண்டாயிற்று. இப்பொழுதே இந்த உலகத்துக்கு நியாயத்தீர்ப்பு உண்டாகிறது; இப்பொழுதே இந்த உலகத்தின் அதிபதி புறம்பாகத் தள்ளப்படுவான். நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும் போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்ளுவேன் என்றார் “தாம் இன்னவிதமான மரணமாய் மரிக்கப்போகிறாரென்பதைக் குறிக்கும்படி இப்படிச்சொன்னார். ஜனங்கள் அவரை நோக்கி: கிறிஸ்து என்றென்றைக்கும் இருக்கிறார் என்று வேதத்தில் சொல்லியதை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க மனுஷகுமாரன்

உயர்த்தப்பட வேண்டியதென்று எப்படிச் சொல்லுகிறீர்; இந்த மனுஷகுமாரன் யார் என்றார்கள்” (12 : 23 - 34).

அவர்களுடைய வெளிப்படையான அவிசுவாசத்திற்கு அவர் பதிலளிக்கையில், ‘சிலர் விசுவாசிக்கின்றனர், சிலர் விசுவாசியாமல் போகிறின்றனர். - ஏன்?’ என ஏசாயா விளக்கும் இரு வேத பகுதிகளை இயேசுவானவர் இங்கு மேற்கோள் காட்டி பேசுகின்றார். ஏசாயா, தனது மிகவும் ஆழம் மிக்க பிரசங்கங்களில் (அதிகாரங்கள்) ஒன்றினை இவ்வாறு துவக்குகிறார்; “எங்கள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டதை விசுவாசித்தவன் யார்? கர்த்தருடைய புயம் யாருக்கு வெளிப்பட்டது?” வேறொரு இடத்தில் ஏசாயா அவிசுவாசத்திற்குக் காரணத்தைக் கூறுகையில், தேவனோமே அவர்கள் விசுவாசிக்கக் கூடாதபடிக்கு அவர்களுடைய கண்களைக் குருடாக்கியிருக்கிறார் எனக் கூறுகிறார் (ஏசாயா 53 : 1; 8 : 10).

“அதற்கு இயேசு : இன்னும் கொஞ்சக் காலம் ஒளி உங்களிடத்தில் இருக்கும்; இருளில் நீங்கள் அகப்படாதபடிக்கு ஒளி உங்களோடிருக்கையில் நீங்கள் ஒளியின் பிள்ளைகளாகும்படிக்கு, ஒளியினிடத்தில் விசுவாசமாயிருங்கள் என்றார். இவைகளை இயேசு சொல்லி, அவர்களை விட்டு மறைந்தார்” (35, 36).

இந்த வேதபகுதியில், சிலுவையைச் சுமப்பதற்காகவே தாம் இவ்வுலகிற்கு வந்ததாக இயேசுவானவர் கூறினார் என யோவான் குறிப்பிடுகிறார். இஸ்ரவேலில் அதிகாரியும் போதகனுமாயிருந்த நிக்கொதேமுவிடத்தில் இயேசுவானவர் பேசுகையில், தாம் ஒருவரே ‘தேவனுடைய ஒரே பேறான குமாரனும், தேவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரே வழியும், தேவனால் அனுப்பப்பட்ட ஒரே இரட்சகருமாக இருப்பதால், தாம் உயர்ந்தப்பட வேண்டுமென (சிலுவையில் அறையப்படுதல்)’ மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார் (யோவான் 3 : 14 - 21). இந்நற்செய்தி நூலின் பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தின் இந்தப் பகுதியிலும் அவர் இவ்வுலகத்திற்கு வந்ததின் நோக்கம் மரிப்பதற்காகவே என்பது தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

அவர் தமது வேளைக்குள் பிரவேசித்து சிலுவையை எதிர் நோக்கிய போது, அவர் ஓர் அற்புதமான உருவகத்தைக் கூறுகிறார். “மெய்யாகவே மெய்யாவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், கோதுமை மணியானது நிலத்தில் விழுந்து சாகாவிட்டால் தனித்திருக்கும், செத்ததேயாகில் மிகுந்த

பலனைக் கொடுக்கும்” (12 : 24). ஆவிக்குரிய காரியங்களை விளக்குவதற்கு இயற்கையான விதிகளை அவர் பயன்படுத்துகிறார். அவர் ஒருவர் தாமே சிறந்த போதகராக இருப்பதினால் நாம் யாவரும் நன்றாக அறிந்திருக்கிற எளிய காரியங்களைக் கொண்டு புரிந்து கொள்வதற்கு அரிதான ஆவிக்குரிய சத்திரிங்களை அவர் போதித்தார். இயற்கை விதிகளை நாம் அனுதின வாழ்க்கையில் அடிக்கடி கண்டு புரிந்து கொண்டிருக்கிறதினால் அவைகளையே அவர் உவமைகளாகப் பயன்படுத்தினார். உதாரணமாக, “.....காட்டுப் புஷ்பங்கள் எப்படி வளருகிறதென்று பாருங்கள்.....” (மத்தேயு 6 : 28) - அப்படியே நீங்களும் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் வளருகிறீர்கள்.

அப்படிப்பட்ட உவமானம் ஒன்றைத்தான் அவர் இங்கு சொல்லி விளக்குகிறார். கோதுமை மணியானது நிலத்தில் புதைக்கப்படா விட்டால் அல்லது நடப்படாவிட்டால் அது வெறும் விதையாகவே இருக்கும். ஆனால் நிலத்தில் நடப்படும்போது, வேறு அநேக விதைகளை அது பிறப்பிக்கும். இந்த விதிமுறையை அவர் முதலாவது சிலுவை மரணத்தின் மூலமாக தமது சொந்த வாழ்க்கையில் நடைமுறைப்படுத்தினார். அவர் தாமே அந்தக் கோதுமை மணி என்றும், தம்மூலமாக அதிக கனிகண் உண்டாகும் பொருட்டு தாம் சிலுவையில் அறையப்பட்டு, அடக்கம் பண்ணப்பட்டு பின்பு உயிர்த்தெழு வேண்டுமென்றும் கூறுகிறார்.

அதன் பின்பு, தம்மை ஆண்டவர் என அழைத்து அவரது சீஷனாக மாறி அவரைப் பின்பற்ற விரும்புகிற எந்த வொரு மனிதனுக்கும் இந்த விதிமுறையை அவர் நடைமுறைப்படுத்தும்படி அழைப்புக் கொடுக்கிறார். நாம் அவரது சீஷர்கள் என்று நம்மை நாமே சொல்லிக்கொள்வோமானால், நாம் அவரைப் பின்பற்றி அவருக்கு ஊழியம் செய்து, இந்தக் தோதுமை மணி விதிமுறையை நமது வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமெனச் சொல்லி அவர் தமது கருத்து மிக்க உபதேசத்தைக் கூறிமுடிக்கிறார்.

தாம் போதிக்கிற விதிமுறைகளின் சாராம்சத்தை இப்படிப்பட்ட உதாரணங்களின் மூலமாகவே அவர் விளக்குகிறார்: “தன் ஜீவனைச் சிநேகிக்கிறவன் அதை இழந்துபோவான்; இந்த உலகத்தில் தன் ஜீவனை வெறுக்கிறவனோ அதை நித்திய ஜீவகாலமாய்க் காத்துக் கொள்ளுவான்” (12:25). இதே விதிமுறையை விளக்கும் உதாரணங்கள் மற்ற நற்செய்தி நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன (லூக்கா 9:23-25; மத்தேயு 10:39; மாற்கு 8:35).

வாழ்வின் சில ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை இயேசுவானவர் போதித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரது உவமைகளை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள, ஓர் மணற்கடிகாரத்தை கற்பனை செய்த பாருங்கள். கடிகாரம் உங்கள் சரீரத்திற்கும், மணல் உங்கள் ஜீவனுக்கும் உதாரணமாயிருக்கிறது. மணற்கடிகாரத்திலுள்ள நுண்ணிய துளை வழியாக மணல் சிறிது சிறிதாக மேலிருந்து கீழ்நோக்கி இறங்குவதை உங்களால் தடுத்து நிறுத்தமுடியாது. அவ்வாறே காலம் ஒவ்வொரு மணித்துளியாகக் கடந்து போய்க் கொண்டேயிருக்கும். காலம் கடந்து செல்லுவதையும் உங்களால் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. உங்கள் ஜீவனை இரட்சித்துக் கொள்ளவோ அல்லது பாதுகாக்கவோ உங்களால் கூடாதே” என சங்கீதக்காரன் எழுதுகையில் நமதாண்டவர் கூறின அதே விதிமுறையெத்தான் பொருள்படக் கூறுகிறான். (சங்கீதம் 22:29).

நாம் அதிகமான ஆண்டுகள் உயிர் வாழ வேண்டுமென விரும்பி நமது ஜீவனைப் பிடித்து வைத்துக்கொள்ள முடியாது. இயேசுவானவருடைய கூற்றுப்படி, அதிக நாட்கள் உயிர் வாழ வேண்டுமென விரும்புகிறவன் விரைவிலேயே அதை இழந்து போவான். “நான் ஒரு அறைக்குள் சென்று கதவை அடைத்துக் கொண்டு உள்ளேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால் என் ஆயுசு நாட்களைக் கூட்டிக் கொள்ளுவேன் அல்லது சாகாமல் நெடுங்காலம் உயிர் வாழ்வேன்” என யாராவது கூறுவதை உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமா?

ஆதிகால கலாச்சாரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்களைக் காணும்படி அடர்ந்த காட்டுப்பகுதிக்கு ஒரு நாள் நான் சென்றிருந்தேன். அந்தக் காட்டுக்குள் இருந்து வெளியே வந்த மக்கள், வெளி உலகில் கடினமாக உழைக்கிற மக்களைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர். ஏனெனில் அதிகக் கடினமாக உழைப்பதினால் நாம் நமது சக்தியை விரைவில் இழந்து விடுவோம் என்றும் அதனால் நாம் குறுகிய காலத்தில் மரித்துவிடுவோம் என்றும் அவர்கள் நம்பி வந்தனர். ஆனால் உண்மை அதற்கு நேர் எதிரானது என நாம் அறிந்திருக்கிறோம். நீங்கள் எப்போதும் அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டு அல்லது ஓய்வெடுத்துக் கொண்டே இருந்தால் உண்மையில் உங்கள் ஆயுசு நாட்களை நீங்கள் குறைத்துக் கொள்ளுவீர்கள். மனிதன் தன்னுடைய ஜீவனைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதைக் குறித்தக் கோட்பாட்டை இயேசுவானவர் கூறுகையில், அவனது சரீரப்பிரகாரமான வாழ்வைக் குறித்து

அவர் போதித்தது மிகவும் உண்மையானதாகக் காணப்படுகிறது. நீங்கள் உங்களுடைய ஜீவனைக் காத்துக் கொள்ளக் கடினமாக உழைத்து உங்கள் சக்தியை வெளியேற்ற வேண்டும் அல்லாவிட்டால் உங்கள் ஜீவனை இழந்து போவீர்கள்.

உங்களுடைய ஜீவனைக் காத்துக் கொள்ள உங்களால் முடியாது. ஆனால் நீங்கள் உயிரோடிருக்கும்போதே அதன் பொருட்டு ஏதாகிலும் செய்யக்கூடும் என இயேசுவானவர் போதித்தார். மணற்கடிகாரத்தில் மணல் சிறிது சிறிதாக மேலிருந்து கீழ்நோக்கி இறங்குவதைக் கட்டுப்படுத்த உங்களால் கூடும். அவ்வாறே உங்கள் வாழ்நாட்களை செலவு செய்கிற விதத்தில் நீங்கள் அதைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடியும். உதாரணமாக, அந்த மணற்கடிகாரத்திலுள்ள மணல் யாவும் கீழே இறங்கும் வரைக்கும் அமைதியாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்து அதைக் கட்டுப்படுத்த எந்த முயற்சியும் எடுக்காதிருப்பதைப் போல, 70 ஆண்டு காலம் இவ்வுலகில் நீங்கள் வாழ்ந்தாலும் அந்த வருஷங்களை எந்த நோக்கத்திற்காக செலவு செய்தீர்கள் என்ற எண்ணமற்று காலத்தை வீணாகக் கடத்தவும் உங்களால் கூடும்.

பழைய ஏற்பாட்டு நூல் ஒன்றில் நாம் இவ்வாறு வாசிக்கிறோம்: “நாம் மரிப்பது நிச்சயம், திரும்பச் சேர்க்கக் கூடாதபடிக்கு, தரையிலே சுவறுகிற தண்ணீரைப் போல் இருக்கிறோம்” (II w.f. சாமுவேல் 14:14). நீங்கள் 85 ஆண்டு காலம் இவ்வுலகில் வாழ்ந்து இருந்தாலும் வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்னவென்பதை நீங்கள் எண்ணாமற் போனால் உங்கள் வாழ்க்கையை வீணாக்கிவிட்டீர்கள் என்றுதான் அர்த்தமாகும். நல்லவைகளைத் தெரிந்து கொள்ள சுய அதிகாரம் உடையவர்களாக நாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். எனவே, வாழ்வின் நோக்கத்தை அறிந்து கொள்வதையே நாம் தெரிந்து கொள்வது நமக்கு நல்லது. நமது வாழ்க்கையைத் திரும்பவும் அள்ளமுடியாத தண்ணீரைப் போலத் தரையில் ஊற்றிவிட்டு அதை வீணாக்கவும் நம்மால் கூடும்.

ஒரு குவளைப் பயிற்றங் கூழுக்காகத் தனது சேஷ்ட புத்திர பாகத்தை விற்றுப்போட்ட ஏசாவைப் போல நீங்களும் அதே பாவத்தைச் செய்யக்கூடும் (ஆதியாகமம் 25:21-34). உங்கள் வாழ்க்கைக்கு அதிக விலை கொடுக்க அநேகர் காத்திருக்கின்றனர். நல்ல விலைக்கு உங்கள் வாழ்க்கையை நீங்கள் விற்றுப் போடலாம். அல்லது அதிக சம்பளம்

கொடுக்கிறவனுக்கு உங்களை அடிமையாக்கிக் கொள்ளலாம். முடிவெடுக்கும் உரிமை உங்கள் கரத்தில்தான் உள்ளது. உங்களுடைய சேஷ்ட புத்திர பாகத்தை நீங்கள் விற்றுப்போட வேண்டாமென இயேசுவானவர் எச்சரிக்கிறார்:

“மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப்படுத்திக் கொண்டாலும் தன் ஆத்துமாவை நஷ்டப்படுத்தினால் அதனால் அவனுக்கு லாபம் என்ன? தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக அவன் என்னத்தைக் கொடுப்பான்?” வேறொரு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பில் “ஆத்துமா” என்ற வார்த்தைக்குப் பதிலாக “அவன் தன்னையே” எனும் வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “தன்னையே ஒருவன் விற்றுவிட்டு இந்த உலகம் முழுவதையும் வாங்கினாலும் அதனால் அவனுக்கு லாபம் என்ன? தன்னை மீண்டும் வாங்குவதற்கு விலையாகக் கொடுக்க அவனிடத்தில் என்ன இருக்கிறது?” (மாற்கு 8:35-37).

“உலகிலுள்ள எல்லா செல்வத்தையும், பணத்தையும் பெயரையும் புகழையும் பெறுகிறதற்காக ஒருவன் தன்னையே விற்றால் அதனால் அவனுக்கு லாபம் என்ன?” மற்றும் “தன்னை மீட்டுக் கொள்ள அவன் திரும்புவம் எவைகளைத் தனக்க ஈடாகக் கொடுப்பான்?” ஆகிய இந்த இரு கேள்விகளும் மிகவும் ஆழமான பொருள் பொதிந்தவையாகும்.

ஒவ்வொரு நபருக்கும் ஒரு தனித்தன்மையும் ஆளத்தவமும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவரவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அந்த தனித்தன்மையினால் தான் ஒருவர் மற்றொருவரிடமிருந்து மாறுபட்டவராக காணப்படுகிறார். நீங்கள் தனித்தன்மை உள்ளவராக இருக்க வேண்டுமென தேவன் விரும்புகிறார். தேவனிடத்திலிருந்து நீங்கள் பெற்றிருக்கிற உங்களுக்கே உரிய தனித்தன்மையை ஒருவருக்கும் விற்றுப்போடக் கூடாதென நமதாண்டவர் இயேசு கற்பித்திருக்கிறார்.

இரண்டாவது கேள்வி இன்னும் அதிக ஆழமான கருத்துடையதாயிருக்கிறது. “தன்னை மீட்டுக் கொள்ள அவன் திரும்பவும் எவைகளைத் தனக்கு ஈடாகக் கொடுப்பான்?” வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவோமானால், “எவைகளைப் பெறும்படி அவன் தன்னையே விற்றுப்போட்டான்?” “ஒரு கலசம் பயிற்றங் கூழுக்காக” ஏசா தனக்குரிய எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டான் என வேதம் கூறுகிறது. தன்னுடைய

மதிப்பு எவ்வளவு உயர்ந்தது என அவன் அறியாமல் இருந்தபடியினால் தன்னை மிகவும் இழிவான ஓர் ஆதாயத்துக்காக விற்றுவிட்டான்.

இயேசுவானவர் சிலுவைக்குச் சென்றபோது நமக்காக ஒரு நல்ல மாதிரியை ஏற்படுத்தி வைத்தார். உங்களுக்காகவும் எனக்காகவும் இரட்சிப்பை உண்டுபண்ணும் பலியை செலுத்துவதற்காக மாத்திரம் அவர் சிலுவையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இயேசு கிறிஸ்துவின் நற்செய்தி நூல்களும், புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்களும் இறையியல் நூல்களும் அதையேதான் கூறுகின்றன. இயேசுவின் சிலுவையின் அடிப்படையிலான இரட்சிப்போடுகூட கூடுதலாக, அவர் தமது சிலுவையைச் சந்தித்தபோது அவர் நமக்குக் காண்பித்த மாதிரியில் வாழ்வின் தத்துவம் ஒன்று கற்பிக்கப்படுகிறது. நமது வாழ்க்கைக்கு ஒப்பாகக் காணப்படுகின்ற மணற்கடிகாரத்திலுள்ள மணல் வெளியேற்றப்படுவதில் நமது தெரிந்து கொள்ளுதலை எவ்வாறு சரியாக பயன்படுத்துவது என அவர் நமக்குக் காண்பித்திருக்கிறார். நிலத்தில் ஊன்றப்படாத விதை கனி கொடாது என அவர் கூறியபோது, நமது வாழ்க்கையை பலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்ற சத்தியத்தை அவர் போதித்தார்.

திரண்ட கருத்து

உங்களுடைய ஜீவனை உங்களால் இரட்சித்துக் கொள்ள முடியாது என்று இயேசுவானவர் தெளிவாகப் போதித்தார். நீங்கள் அதை வீணாக்கலாம், விற்றுவிடலாம், தவறான நோக்கங்களுக்காகவோ அல்லது சரியான நோக்கங்களுக்காகவோ பலியாகக் கொடுக்கலாம். அல்லது உங்கள் வாழ்க்கையைக் கொண்டு தேவன் என்ன செய்ய விரும்புகிறாரோ அதைச் செய்ய அவருக்கே ஒப்புக்கொடுக்கலாம். இயேசுவானவர் சிலுவையைச் சந்தித்தபோது இதைத்தான் நமக்கு மாதிரியாகக் காண்பித்தார். அதற்காகவே, அந்த வேளைக்காகவே அவர் இவ்வுலகிற்கு வந்தார்.

அவரது மிக முக்கியமான வேளை வந்தபோது, அவர் கலங்கினார் என வாசிக்கிறோம். “கலங்கினார்” என்ற வார்த்தை நமக்கு ஆச்சரியத்தை அளிக்கிறது. அவர் லாசருவின் கல்லறையினருகில் நின்றபோதும் “கலங்கினார்” என பதினோராம் அதிகாரத்தில் வாசிக்கிறோம். மரியாளையும் அழுகிற யூதர்களையும் அவர் கண்டபோது “கலங்கித் துயரமடைந்தார்”. உண்மையில் அது ஓர் “நீதியான கோபம்.” பாவத்தினால்

விளைந்த கொடிய வியாதி மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றை அவர் லாசருவின் கல்லறையினருகில் நேருக்கு நேர் சந்தித்தார். அங்கு அவர் சந்தித்த பாவம் மற்றும் பிசாசின் வல்லமையைக் கண்டு கோபமடைந்தார். அவரைச் சிலுவைக்குப் போகவிடாமல் தடை செய்த எல்லா பாதாளத்தின் வல்லமைக்கும் எதிராக அவர் மகா கோபத்துடன் யுத்தம் செய்தார்.

மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகியோர் எழுதிய நற்செய்தி நூல்களின் துவக்கத்தில், இயேசுவானவர் சோதிக்கப்பட்டபோது, அச்சோதனையின் இறுதியில் பிசாசானவன் கொஞ்ச காலத்திற்கு அவரை விட்டு விலகிப்போனான் என காண்கிறோம் (மத்தேயு 4, மாற்கு I, லூக்கா 4). இயேசுவானவர் சிலுவைக்குப் போகும் வரைக்கும் பிசாசானவன் தொடர்ந்து அவரை எதிர்த்து போர் செய்து கொண்டே வந்தான். ஒரு விதையைப் போல நிலத்தில் விழுந்து மரித்து கனி கொடுக்க வேண்டுமென அவர் முடிவு செய்தபோது பாதாளத்தின் சகல வல்லமைகளையும் அவன் நேருக்கு நேர் சந்தித்தார். பிதாவினுடைய சித்தமாக இருக்கிறதும், மனுக்குலத்திற்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டு வருகிறதுமான பலியாக தம்மையே ஒப்புக் கொடுக்க அவர் செய்த தீர்மானம் ஒன்றே நான்கு நற்செய்தி நூல்களிலும் மிகவும் பிரம்மிக்கத்தக்க விதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

அவர் தமது ஆத்துமாவில் கலக்கமுற்று தமது பிதாவை நோக்கி ஜெபிக்கையில், பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்டார்: “இப்பொழுது என் ஆத்துமா கலங்குகிறது, நான் என்ன சொல்லுவேன்? பிதாவே இந்த வேளையினின்று என்னை இரட்சியும் என்று சொல்வேனோ, ஆகிலும் இதற்காக இவ்வேளைக்குள் வந்தேன். பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும் என்றார்” (27, 28).

அவர் சிலுவையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது, அவரது பகைவர்கள் அவரைக் கண்டு, “மற்றவர்களை இரட்சித்தான்; தன்னைத்தான் இரட்சித்துக் கொள்ளத் திராணியில்லை...” என்று சொல்லி அவரை நிந்தித்தார்கள். (மத்தேயு 27:42). அது ஒரு உண்மையான கூற்றுதான். ஏனெனில் உங்களை நீங்களே இரட்சித்துக் கொள்ள இயலாவிட்டால் பிறரை இரட்சிப்பது கூடாத காரியமாகும். நீங்கள் ஓர் தீர்மானம் செய்ய வேண்டும். ஒன்று நீங்கள் பிறரை இரட்சிக்க வேண்டும் அல்லது உங்களை நீங்களே இரட்சித்துக் கொள்ளத் தீர்மானம் செய்ய வேண்டும். அவர் மற்றவர்களை

இரட்சிக்க வேண்டுமென தீர்மானம் செய்தபோது மிக அற்புதமான விதத்தில் அதைச் செய்து முடித்தார். “பிதாவே, உமது நாமத்தி மகிமைப்படுத்தும்” எனும் மாபெரும் ஜெபத்தை அவர் செய்தபோது, பிதாவானவர் உடனே பரலோகத்திலிருந்து அந்த ஜெபத்திற்கு ஓர் அற்புதமான பதிலையும் பின்வருமாறு அனுப்பினார்: “...மகிமைப்படுத்தினேன், இன்னமும் மகிமைப்படுத்துவேன்...” (யோவான் 12:28). இயேசு கிறிஸ்துவின் பரிபூரணமான வாழ்க்கைக்கு எத்தனை அற்புதமான ஓர் கல்லறை வாசகம்!

ஒரு வாழ்வின் நோக்கம் என்ன? தேவனை மகிமைப்படுத்துவதே வாழ்வின் நோக்கமாகும். நீங்கள் எவ்வாறு தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறீர்கள்? இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களோடு கடைசி சில மணி நேரங்களை செலவிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது - கைது செய்யப்பட்டு சிலுவைக்கு கொண்டு போகப்படுவதற்கு முன்பு - ஓர் வல்லமையான ஜெபத்தைச் செய்கிறார் (யோவான் 17). முப்பத்து மூன்று ஆண்டு காலமாக தாம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை பின்வரும் வார்த்தைகளில் இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறி ஜெபிக்கிறார்: “பிதாவே, பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன். நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” (யோவான் 17:4). இயேசுவானவர் இந்த ஜெபத்தைச் செய்தபோது, நாம் தேவனை எவ்வாறு மகிமைப்படுத்த வேண்டும் என்பதை நமக்குக் காண்பித்தார்.

அமெரிக்க நூலாசிரியரும் தேவ பக்தியுள்ள ஓர் சபை மேய்ப்பருமான A.W. டோசர் என்பவர் நாம் பின்வருமாறு ஜெபிக்க வேண்டுமென அடிக்கடி கூறுவதுண்டு:

“பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்திக் கொள்ளும் - அதற்கான கிரயத்தை என்னிடத்திற்கு அனுப்பும் - எப்படிப் பட்ட கிரயமாக இருந்தாலும் நான் அதை செலுத்துவேன் - உமது நாமத்தை மாத்திரம் மகிமைப்படுத்திக் கொள்ளும்!” சிலுவை மரணத்தின் மூலமாக தமது பிதாவாகிய தேவனுடைய சித்தத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற கட்டளையை இயேசுவானவர் பெற்றுக் கொண்டு அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தபோது அவரது இருதயமும் ஜெப ஆவியும் அவ்வாறுதான் இருந்தது. அவரது ஜெபத்திற்கு அவருடைய பிதாவினிடத்திலிருந்து வந்த மறுமொழி: “உமது வாழ்க்கையின் மூலமாக நான் மகிமையடைந்து வந்திருக்கிறேன். நான் இன்னமும் மகிமைப்படுவேன்!”

இயேசுவானவருடைய பரிபூரணமான வாழ்க்கையின் மூலமாக பிதாவானவர் எவ்வளவு அதிகமான மகிமையை மீண்டும் மீண்டும் அடைந்தார் என்பதை எண்ணிப்பாருங்கள். சிலுவையை அவர் சந்தித்தபோது, “பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்தும்” என அவர் ஜெபித்தார். அவர் தமது பிதாவினிடத்திலிருந்து மிகவும் அற்புதமான பதிலைப் பெற்றார். நமது வாழ்க்கையில் நமக்கு எதிராக வருகின்ற கடினமான சூழ்நிலைகளையும் பிரச்சனைகளையும் நாம் எவ்வாறு சந்திக்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் நமக்குக் காண்பிக்கிறார்.

அந்த விதமான ஜெபத்தை உங்களால் செய்ய இயலுமா? நாம் எல்லாரும் சுயநல மிக்கவர்களாயிருக்கிறோம். சுய நலத்தையே வேதம் பாவம் என்று கூறுகிறது. சுயநலம் மிக்கவர்களாக இருக்கும்படி நாம் சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை. தேவனை மையமாகக் கொண்ட வாழ்க்கை வாழும்படி சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறோம். நமது சொந்த சித்தத்தைச் செய்ய தேவன் நம்மை சிருஷ்டிக்கவில்லை. நமது சித்தத்தையோ அல்லது அவரது சித்தத்தையோ செய்ய தெரிந்தெடுக்கும் திறன் படைத்தவர்களாக அவர் நம்மைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். இயேசுவானவர் நமக்கு மாதிரியாகக் காட்டிச் சென்றதைப் போல, பிதாவினுடைய சித்தத்தைச் செய்வதையே தெரிந்து கொள்ளும்படி நாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நமது சொந்த சித்தம் செய்த நமக்கு மகிமையை உண்டு பண்ணிக் கொள்ளாமல் பிதாவின் சித்தத்தின் படிச்செய்து அவருக்கே மகிமை உண்டாகும்படி செய்ய வேண்டும்.

இந்தப் பகுதியில் அவர் நமக்குப் போதிக்கிற யாவையும் தமது வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டினார். “கனி தரும்படி எனது ஜீவனை ஒரு விதையைப் போல இந்த மண்ணில் புதைத்து மரித்து உயிர்த்தெழும்போகிறேன்” என்று அவர் கூறினார். அவர் தாம் சொன்னபடியே மரித்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டு உங்களுக்காகவும் எனக்காகவும் உயிர்த்தெழுந்த பின்பு இவ்வாறு கூறினார்: “ஒருவன் எனக்கு ஊழியம் செய்கிறவனானால் என்னைப் பின்பற்றக்கடவன்” (12:26).

அவர் அவ்வாறு சொல்லுவதன் அர்த்தம் இதுதான்: “என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட எனது சீஷர்கள், என்னை உண்மையாகப் பின்பற்றுவார்களானால் நான் போதிக்கிறவையையும்

சாதிக்கிறவையையும் அவர்களும் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டுவார்கள்.” அவரது போதனையை புரிந்து கொண்டு அதன்படியே செய்கிறவர்களுக்கு அவர் அருளும் வாக்குத்தத்தம் : “உங்கள் ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படிக்கு நீங்கள் அதை இழக்க வேண்டும் என்ற சத்தியத்தைப் புரிந்து கொள்ளுவிர்களானால் எனது பிதாவானவர் உங்களைக் கனம் பண்ணுவார்.”

நான் சிறுவனாயிருந்தபோது, பதினோரு பிள்ளைகளுக்குத் தாயாயிருந்த பயபக்தியுள்ள எனது தாயினிடத்தில் இவ்வாறு கேட்டது எனக்கு நினைவிருக்கிறது: “உங்களுக்கு மறுபடியும் இந்த வாழ்க்கை கிடைத்தால், இத்தனை பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுவிர்களா?” எனது தாய் எனக்கு அளித்த பதில் இன்றும் நினைவில் நிற்கிறது: “ஆம், ஆனால் அந்த ஒப்புக் கொடுத்தலை நான் செய்வதற்கு முன்பு, எனது சொந்த விருப்பத்தின்படி நான் வாழப்போவதில்லை தேவனுடைய விருப்பத்தின்படியே வாழ்வேன், என்ற தீர்மானத்தை நான் செய்திருப்பேன்.”

எனது தாயார் செய்த அந்த அர்ப்பணிப்பைக் கேட்கும் இலட்சக் கணக்கான அமெரிக்க மக்கள் இன்றைய கலாச்சாரத்தின்படி இவ்வாறு பதிலளித்திருப்பார்கள்: “அந்த எண்ணத்தை அழித்துவிடு! உனது சொந்த விருப்பத்தின்படி வாழ உனக்கு உரிமை உண்டு.” “இனிய வாழ்வை அனுபவியுங்கள்!” என்ற மிகவும் பிரபலமான வாசகம் ஒன்று இன்று அமெரிக்காவில் உண்டு. மனிதாபிமானம் நிறைந்த பொதுவான தத்துவம் ஒன்று இவ்வாறு கூறுகிறது : “உங்களுடைய தனிப்பட்ட பிரபஞ்சத்தில் நீங்கள் மட்டும் தான் மையத்திலிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் விரும்புவது எதுவோ அதுதான் வாழ்க்கை. நீங்கள் விரும்புவதைப் பெறுவதற்கு எவையகளைச் செய்வீர்களோ அதுதான் வாழ்க்கை” இது இயேசுவானவர் கற்பித்த கோட்பாடுகளுக்கும் மாதிரிகளுக்கும் நேர் எதிரானது. “ஒருவன் தன் சிநேகிதருக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலுமில்லை” (15 : 13).

பதினோராம் அதிகாரத்தில், லாசருவை எழுப்புவதற்கு முன்பு, அவர் ஜெபித்து முடித்த பின்பு, அவர் ஜெபித்த ஜெபமானது தமது பிதா கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல, தம்மைச் சுற்றி நின்ற மக்களின்

நன்மைக்காகவே என கூறுகிறார். ஒரு இடிமுழக்கம் உண்டாயிற்று அல்லது ஒரு தேவ தூதன் அவரோடே பேசினான் என எண்ணிக் கொண்டிருந்த மக்களிடத்தில் அவர் மறுமொழியாக இவ்வாறு கூறினார்: “இந்தச் சத்தம் என்னிமித்தம் உண்டாகாமல் உங்கள் நிமித்தமே உண்டாயிற்று” (30). இந்த இரு சம்பவங்களின் மூலமாகவும் அவர் தமது பிதாவோடு பரிபூரணமான ஐக்கியம் உடையவராக இருப்பதாக நமக்குக் கூறுகிறார். அவர் தமது பிதாவோடு எப்போதும் ஐக்கியமாக இருப்பதினால், இருவரும் ஒருவரது எண்ணங்களை மற்றொருவர் நன்றாக அறிந்திருந்தனர்.

வானத்திலிருந்து உண்டான அந்த சத்தம் தமக்காக அல்ல என்று அவர் கூறின பின்பு நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்த ஒரு மாபெரும் போதனையை அவர் கொடுக்கிறார். “இப்பொழுதே இந்த உலகத்துக்கு நியாயத்தீர்ப்பு உண்டாகிறது; இப்பொழுதே இந்த உலகத்தின் அதிபதி புறம்பாகத் தள்ளப்படுவான்” (31). அவர் இப்பொழுது பிசாசோடும், பாதாளத்தின் சகல பொல்லாத வல்லமைகளோடும் நேருக்கு நேர் யுத்தம் செய்யத் தம்மை ஆயத்தம் செய்து கொள்ளுகிறார்.

இயேசுவானவர், தமது ஊழியத்தின் ஆரம்ப நாட்களில் சந்தித்த சோதனையானது, அவரது மூன்று ஆண்டு கால ஊழியம் சோதனையானது, அவரது மூன்று ஆண்டு கால ஊழியம் முழுவதிலும் தொடர்ந்து வருவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். சிலுவையைச் சந்திக்கப் போகிற இந்த வேளையில் பிசாசின் மேல் அவருக்கு இறுதியான வெற்றி கிடைக்கப் போகிறது. அவர் தமக்குக் கிடைக்கப்போகிற வெற்றியைக் குறித்து இவ்வாறு கூறினார்: “நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும்போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்ளுவேன் என்றார். தாம் இன்னவிதமான மரணமாய் மரிக்கப் போகிறார் என்பதைக் குறிக்கும்படி இப்படிச் சொன்னார்.” (32, 33).

இந்த நற்செய்தி நூலின் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் யோவான், நிக்கொதெமுவுக்கு ஒரு சம்பவத்தை நினைப்பூட்டுகிறார். அதாவது இஸ்ரவேலரின் பாளையத்தில், சர்ப்பத்தினால் கடியுண்டவர்களை உயிர் பிழைக்கச் செய்ய, மோசே வெண்கல சர்ப்பம் ஒன்றைச் செய்து அதை யாவரும் காணும் விதத்தில் ஓர் உயரமான இடத்தில் தூக்கி நிறுத்தினான். அதைப் பார்த்த யாவரும் உயிர் பிழைத்தனர். அந்த அற்புதமான சம்பவத்தை அவர் தமது சிலுவை மரணத்திற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார். ஆனால் அந்த வெண்கல சர்ப்பத்தைக் காட்டிலும் இவர் அதிக

மேன்மையுள்ளவர். “நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும்போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக்கொள்வேன்” என்னும் அருமையான வாக்கு ஒன்றை அவர் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் அவ்வாறு உயர்த்தப்பட்டு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன இலட்சக் கணக்கானோர் அவரை நோக்கிப்பார்த்து இரட்சிப்படைந்திருக்கின்றனர்.

மதத்தலைவர்கள் அவரிடத்தில் சந்தேகத்தோடு இவ்வாறு கேட்டனர்; “கிறிஸ்து என்றென்றைக்கும் இருக்கிறார் என்று வேதத்தில் சொல்லியதை நாங்கள் கேட்டிருக்கிறோம், அப்படியிருக்க மனுஷகுமாரன் உயர்த்தப்பட வேண்டியதென்று எப்படிச் சொல்லுகிறீர்; இந்த மனுஷகுமாரன் யார்?” (34).

சாதாரண மனிதனை “மனுஷகுமாரன்” அதாவது ஒரு மனிதனுக்குப் பிறந்த குமாரன் என்று அர்த்தம் கொள்ளும் விதத்தில் வேதம் கூறுகிறது. ஆனால் இயேசுவானவர் தம்மை “மனுஷகுமாரன்” என அழைக்கும் போது ஒரு சாதாரண மனிதனுக்குப் பிறந்த குமாரனைக் குறிப்பிட்டுப் பேசாமல் தேவனுடைய ஒரே பேறான குமாரனாகத் தம்மை வெளிப்படுத்திப் பேசுகிறார். நாம் எல்லாரும் தேவனுடைய குமாரர்கள்தான். ஆனால் அவரோ தேவனுடைய ஒரே பேறான குமாரன் - அவர் ஒருவரே “மனுஷகுமாரன்”.

மரணமடையப் போகிற ஓர் மேசியாவில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை. இவ்வுலக இராஜ்யங்களை வென்று என்றென்றும் ஆளுகை செய்யப்போகிற ஓர் மேசியாவை அவர்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பழைய ஏற்பாட்டு வேத வாக்கியங்களை நன்றாக புரிந்து கொண்டிருந்திருப்பார்களானால், ஆசரிப்புக் கூடாரங்களிலும், சாலொமோனுடைய தேவாலயத்திலும் செலுத்தப்பட்ட பலிகளுக்கு ஓர் முடிவாகவும் ஒரே பலியாக செலுத்தப்படவும் தேவாட்டுக்குட்டியாக மேசியா ஒருவர் வருவார் என்பதை அவர்கள் விசுவாசித்திருப்பார்கள். (யாத்திராகமம் 12 : 3; ஏசாயா 53 : 7; யோவான் 1 : 29).

முடிவாக இயேசுவானவர் அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு இவ்வாறு பதிலளிக்கிறார்; “இன்னும் கொஞ்சக்காலம் ஒளி உங்களிடத்தில் இருக்கும்; இருளில் நீங்கள் அகப்படாதபடிக்கு ஒளி உங்களோடிருக்கையில் நடவுங்கள்..... ஒளியினிடத்தில் விசுவாசமாயிருங்கள்” (35, 36).

விசுவாசத்திற்கு ஓர் நல்ல விளக்கத்தை அவர் இங்கு கொடுக்கிறார். ஒளி இல்லாத இடத்தில் பாவம் குடிகொண்டிருக்கும் (யோவான் 9 : 41; 15 : 22) எனவே, ஒளியை வெறுப்பதே பாவம் செய்தலாகும். நாம் பெற்றிருக்கிற ஒளியில் நாம் வாழ்ந்தால், தேவன் அதிக ஒளியை நமக்குத் தருவார் என பவுல் எழுதுகிறார். (பிலிப்பியர் 3 : 16). தேவன் வெளிப்படுத்துகிற ஆவிக்குரிய சத்தியத்தின் வெளிச்சத்தில் நடப்பதே விசுவாசம் ஆகும்.

மனிதனுக்கு பயப்படுகிற பயம் - தேவனுக்கு பயப்படுகிற பயம்

எது விசுவாசம் அல்ல என்பதை நமக்கு விளக்குவதற்காக இயேசுவானவருக்கு மக்கள் அளித்த பதில் இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது மக்கள் தேவனிடத்தில் விசுவாசம் வைத்தனர். ஆனால் அதைக் காட்டிலும் பரிசேயருடைய அங்கீகாரத்தை அவர்கள் அதிகமாக மதித்தனர் என வேதத்தில் வாசிக்கிறோம். (12 : 42, 43; 5 : 44).

“என்னை விசுவாசிக்கிறவன் என்னை அனுப்பினவரை விசுவாசிக்கிறான். என்னை காண்கிறவன் என்னை அனுப்பிவைரைக் காண்கிறான். நான் இவ்வுலகிற்கு ஒளியாக வந்தேன். என்னை விசுவாசிக்கிறவன் இருளில் நடக்கமாட்டான்” என இயேசு சத்தமிட்டுக் கூறினார். (12 : 44 - 46).

இயேசுவானர் பிரசங்கம் பண்ணுவதற்கு முன்பு உரத்த சத்தமாகப் பேசினார் என யோவான் எழுதுகிறார். தாகமாயிருக்கிறவர்களைத் தம்மிடத்திற்கு வரும்படி அவர் கூவி அழைத்தபோது, அவரைக் கைது செய்யும்படி அனுப்பப்பட்ட போர்ச் சேவகர்களும் அக்கூட்டத்தில் இருந்தனர். அவரது பேச்சில் ஈர்க்கப்பட்ட அவர்கள் அவரைக் கைது செய்யாமல் திரும்பிச் சென்று தங்களை அனுப்பின பிரதான ஆசாரியர்களிடத்தில்; “அந்த மனுஷன் பேசுகிறதுபோல ஒருவனும் ஒருக்காலும் பேசினதில்லை என்றார்கள்!”

இயேசுவானவர் ஓர் மிகச் சிறந்த பேச்சாளராயிருந்திருக்க வேண்டும். அவர் தமது சீஷர்களோடு உரையாடும் போதும், திரளான மக்களுக்குப்

பிரசங்கம்பண்ணும் போதும் தமது வார்த்தைகளால் அவர்களது மனதைக் கவர்ந்தார். அவர் தமது பகைவர்களோடு வாக்குவாதம் செய்வதிலும் வல்லவராக இருந்தார். அவர் ஓர் வல்லமையானப் பிரசங்கியாராகவும் இருந்தார்! எனவேதான், அவர் பிரசங்கித்தபோது “சத்தமிட்டு” பேசினார் என யோவான் எழுதுகிறார். எல்லோரும் கேட்க வேண்டுமென்று மாத்திரம் அவர் சத்தமிட்டுப் பேசாமல், மிகுந்த அதிகாரத்துடனும் அவர் பேசினார்.

இயேசுவானவர் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறபடியே, அவரும் அவரது பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறார்கள் (10 : 30) மேலறையில் அவர் தமது சீஷரோடு கூடியிருக்கையில், அவர் தமது உள்ளத்திலுள்ளவற்றை அவர்களோடு மிக நெருக்கமாக அமர்ந்து பகிர்ந்து கொண்டார். அப்போது அவர் “...என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்...” எனக்கூறினார் (14 : 9) உத்தனை அற்புதமான அற்புதமான வார்த்தைகள்! அதே வார்த்தைகளை அவர் இந்த வேத பகுதியிலேயும் கூறுகிறார்.

“என்னை விசுவாசித்து..... என்னைக் காண்கிறவன் என்னை அனுப்பிவைரைக் காண்கிறான்”.

பின்பு அவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்; “என்னிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிற எவனும் இருளில் இராதபடிக்கு நான் உலகத்திற்கு ஒளியாக வந்தேன்” (46). நாம் அதிகமாக கவனம் செலுத்தாத ஒரு காரியத்தைக் குறித்து அவர் இங்கு கூறுகிறார்; “ஒருவன் என் வார்த்தைகளைக் கேட்டும் விசுவாசியாமற் போனால், அவனை நான் நியாயம் தீர்ப்பதில்லை; நான் உலகத்தை நியாயத் தீர்க்க வராமல், உலகத்தை இரட்சிக்க வந்தேன்” (47). மூன்றாம் அதிகாரத்தில் இதே சத்தியம் உரைக்கப்பட்டிருப்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? அவர் இந்த உலகத்தை நியாயத் தீர்க்க அனுப்பப்படாமல் இரட்சிப்பதற்காகவே அனுப்பப்பட்டார் (3 : 17) அவர் மேலும் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்;” என்னைத் தள்ளி என் வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவனை நியாயந்தீர்க்கிறதொன்றிருக்கிறது; நான் சொன்ன வசனமே அவனை கடைசி நாளில் நியாயந்தீர்க்கும். நான் சுயமாய்ப் பேசவில்லை. நான் பேச வேண்டியது இன்னதென்றும் உபதேசிக்க வேண்டியது இன்னதென்றும் என்னை அனுப்பின பிதாவே எனக்குக் கட்டளையிட்டார். ஆகையால், நான் பேசுகிறவைகளைப் பிதா எனக்குச் சொன்னபடியே பேசுகிறேன்” (12 : 48 - 50).

அவர் தாம் போதிப்பவை யாவும் தேவனிடத்திலிருந்து தாம் பெற்றுக்கொண்டவையே என ஏழாம் அதிகாரத்தில் கூறியதைக் கண்டோம். இந்த வேத பகுதியிலும் அதே வார்த்தைகளையே குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறார். அவருடைய போதனைகளும் பிரசங்கமும் தேவனுடைய வார்த்தையாயிருக்கிறபடியினால் நம் யாவரையும் அந்த வார்த்தையே நியாயந்தீர்க்கும் எனக்கூறுகிறார். அவரது செய்தியின் சாராம்சம் இதுதான்; “நீங்கள் என்னுடைய வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டாலோ அல்லது கைக்கொள்ளாமற்போனாலோ, நியாயந்தீர்ப்பின் நாளில் நானும் என் பிதாவானவரும் உங்களை நியாயந்தீர்க்கப்போவதில்லை. நீங்கள் கேட்டிருக்கிற எனது வார்த்தைகளே உங்களுடைய நியாயாதிபதியாயிருக்கும்”.

நாம் எதை அறிந்திருக்கிறோமோ அதையே செய்கிறோம் எனும் கருப்பொருள் திரும்பத்திரும்ப இயேசுவானவருடைய போதனையில் வலியுறுத்தப்படுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். பதினென்தாம் அதிகாரத்தில் அவர் திரும்பவும் இவ்வாறு கூறுகிறார்; “ஒளி இல்லை, பாவம் இல்லை” (9 : 41; 15 : 22). நாம் அலட்சியப்படுத்திய அல்லது புறக்கணித்த அந்த ஒளியே நம்மை நியாயந்தீர்க்கும் “நான் உங்களை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்க வரவில்லை. ஆனால் என் பிதாவினுடைய வார்த்தைகளைப் பேசும்படி நான் வந்தேன். நீங்கள் அவைகளை எற்றுக்கொள்ளாமல் புறக்கணித்தால் உங்களை நீங்களே ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்துக் கொள்ளுவீர்கள்.” என நமதாண்டவர் தெளிவாகக் கூறிவிட்டார். நம்முடைய நியாயாதிபதியாக யார் இருக்கப்போகிறார் என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ள இயேசுவானவர் மிக ஆணித்தரமாகக் கூறியுள்ளார்.

நல்லது, யோவான் எழுதின நற்செய்தி நூலிலுள்ள இந்த பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தில் இயேசு யாராக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்? தம்மைத்தாமே பலியாகக் கொடுத்தவரும், “பிதாவே, உமது நாமத்தை மகிமைப்படுத்திக்கொள்ளும்; எத்தனை அதிக கிரயமாக இருந்தாலும் நான் அதைச் செலுத்துகிறேன்” எனக் கூறி ஜெபிக்கிறவருமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். அவர் அதைச் செய்தபோது, அவரது பிதாவினிடத்திலிருந்து; “நான் மகிமைப்படுத்தினேன்; இன்னமும் மகிமைப்படுத்துவேன்” என்னும் பதில் வந்தது. தமது பிதாவானவர்

எவைகளைப் பேசும்படித் தமக்குச் சொல்லுகிறாரோ அவைகளை மட்டுமே பேசுகிறவராக இயேசுவானவர் இருக்கிறார், விசுவாசம் என்றால் என்ன? நீங்கள் நம்புகிறது எதுவோ அதை உணர்ந்து. அறிந்து கொள்ளுவதே விசுவாசமாகும். ஏனெனில், காண்கிறதற்குக் கண்களையும், கேட்கிறதற்குச் செவிகளையும், புரிந்து கொள்ளுவதற்கு ஓர் இருதயத்தையும் பரிசுத்தாவியானவர் உங்களுக்குக் கொடுத்தருளியுள்ளார். மனிதருடைய அங்கீகாரத்தைக் காட்டிலும் தேவனுடைய அங்கீகாரத்தை அதிகமாக மதிப்பதே விசுவாசமாகும். தேவனிடத்திலிருந்து நீங்கள் பெற்றிருக்கிற ஒளியில் நடந்து அவருக்குள் வாழ்வதே விசுவாசமாகும்.

வாழ்க்கை என்றால் என்ன? ஒரு விதையைப் போல நிலத்தில் விழுந்து மரித்து மீண்டும் முளைத்தெழும்பிக் கனி கொடுப்பதே வாழ்க்கையாகும். வாழ்க்கை என்பது, கனி நிறைந்திருப்பதாகும். வாழ்க்கை என்பத உங்களுடைய ஜீவனின் வித்தாயிருக்கிறது. - அந்த வித்தும், மேலும் அநேக வித்துக்களைப் பிறப்பிக்கிறது. இந்தப் போதனையைப் பவுல் தனது வாழ்வில் பின்பற்றும் விதமே வாழ்க்கையாகும். அவர், தான் கிறிஸ்துவுடனே கூட அறையப் பட்டிருப்பதால் பிழைத்திருக்கிறேன் என மூன்று முறை கலாத்தியருக்கு எழுதின தனது நிருபத்தில் கூறுகிறார் (கலாத்தியர் 2:20).

யோவான் எழுதின நற்செய்தி நூலின் பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தின்படி, மேலே நாம் தியானித்தவண்ணமாக, இயேசுவானவர் எப்படிப்பட்டவராக இருக்கிறார் என்றும், விசுவாசம் என்றால் என்ன என்றும் வாழ்க்கை என்றால் என்ன என்றும் நாம் பார்த்தோம்.

அத்தியாயம் ஆறு “புதிதான கட்டளை” (யோவான் 13 : 1-38)

வேதாகமத்தில் ஐநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கட்டளைகள் இருக்கின்றன. இந்தக் கட்டளைகள் சுருக்கமாக பத்துக்கற்பனைகளில் அடங்கியுள்ளன. (யாத்திராகமம் 20 : 3-17; உபாகமம் 5 : 7-21). இன்னும் வேதவசனங்கள் முதலாவது மிகப்பெரிய கற்பனை என்றும் அழைக்கும் கட்டளையுங் கூட இருக்கிறது. கற்பனைகளில் பிரதான கற்பனை, உன் தேவனாகிய

கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும் ஆத்துமாவோடும், மனதோடும் அன்பு கூருவாயாக என்பதும், இரண்டாம் பிரதான கற்பனை, உன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோல பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக என்பதுமே நமக்கு இயேசு சொல்லுகிறார் (மத்தேயு 22 : 35-40). இப்போது நாம் பார்க்கும் அதிகாரம் இயேசுவின் “புதிதான கட்டளையை” நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது (13 : 34, 35).

பதிமூன்றாம் அதிகாரத்தை நாம் ஆய்வுசெய்யத் துவங்கும்போது அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் இயேசுவின் நீண்ட பேருரையை - பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஏவுதலினால், எழுதிபதிவுசெய்ததை நாம் காண்கிறோம் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த விளக்கப்பேருரை “மேல் அறை பேருரை” (The Upper Room Discourse) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இயேசு, மலைப்பிரசங்கம் (மத்தேயு 5-7), ஓலிவ மலை பேருரை (மத்தேயு 24, 25), மேல் அறை பேருரை (யோவான் 13-16) போன்ற அநேக நீண்ட பேருரைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். யோவான் நூலின் பதினேழாம் அதிகாரத்தில், இயேசு அப்போஸ்தலர்களுக்காக செய்த ஜெபத்தையும் மேல் அறை பேருரையோடு சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

இந்தப் பெரிய பேருரைகளை நாம் ஆய்வுசெய்யும்போது அவைகள் சொற்பொழிவுகளோ அல்லது பிரசங்கங்களோ மட்டும் அல்ல. அவைகளில் உரையாடலுடம் உண்டு (மத்தேயு 24, 25) என்று அறிகிறோம் இயேசு இந்தப் பேருரைகளை அளித்தபோது, அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களிடம் உரையாடலைத் தூண்டுவதற்கே, (வேண்டுமென்றே) குறிப்பாகக் கேள்விகள் கேட்டார் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. உதாரணமாக, இயேசுவின் இந்த நீண்ட பேருரையை நாம் ஆய்வுசெய்யும்போது, பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தின் முடிவிலும், பதினான்காம் அதிகாரத்தின் ஆரம்பத்திலும், அப்போஸ்தலர்கள் அநேக கேள்விகள் கேட்பதைக் காண்கிறோம். அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு அவர் கொடுத்த பதிலே பேருரை என்று நாம் அழைப்பதின் மையமாக இருக்கிறது.

பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தை துவங்கும்போது, யோவானின் சுவிசேஷ நூலைப்பற்றிய நம்முடைய ஆய்வில் ஒரு முக்கிய பிரிவுக்கு நாம் வருவதற்கான மற்றொரு காரணம், இயேசு இப்பொழுது தம்முடைய மூன்று ஆண்டுகளில், அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பிரசங்கிப்பது, குணமளிப்பது, போதிப்பது, பயிற்சியளிப்பது ஆகிய பணிகளை முடித்துவிட்டார்.

அவர் தம்முடைய பொது ஊழியத்தை ஆரம்பித்தார். நான் அதை ஒரு இளைப்பாறுதல் முகாம் (Retreat) என்றழைக்கிறேன். இயேசுகிறிஸ்துவின் பேருரை இளைப்பாறும் சந்தர்ப்பத்தில் கொடுக்கப்பட்டது என்று நான் நம்புகிறேன். அந்த இளைப்பாறுதலின் நோக்கம், சீஷர்களையும் அப்போஸ்தலர்களாக அவர்தெரிந்து கொண்டவர்களையும் சேர்ப்பதற்குமே ஆகும். இயேசு பன்னிரண்டு பேரைத் தெரிந்துகொண்டு, அவர்கள் தம்மோடுகூட இருக்கவும், அவர்களை நற்செய்தி கூற அனுப்பவும் ஏற்படுத்தினார். மாற்கு அந்தப் பேருரையின் சந்தர்ப்பத்தை விவரிக்கிறார் (மாற்கு 3 : 13 - 15) நான் அந்தப் பேருரையை, “முதல் கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல்” என்றழைக்கிறேன்.

அவர் இந்த அப்போஸ்தலர்களுக்கு மூன்று வருட காலமாக பயிற்சியளித்திருக்கிறார். அவர்களுடைய “சமயக் கல்வி” (Seminary Education) முடிந்தது. சிலுவைக்கு அவர் போகுமுன்பு, அவர் கடைசியாக பன்னிரண்டு சீடர்களுடன் இன்னொரு இளைப்பாறுதலின் கூட்டத்தை நடத்துகிறார். இதனால் நான் இதை “கடைசி கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல் கூட்டம்” என்றழைக்கிறேன். இந்த அதிகாரங்கள் ஆழ்ந்த அறிவு புகட்டுபவை ஏனென்றால், அவர் அனுப்பப்பட்டதன் நோக்கத்தையும், பிதா அவரிடம் ஒப்படைத்த ஊழியத்தையும் இயேசு கிறிஸ்துவின் கடைசி விருப்பத்தையும் அவர் இவைகள் கூறியவற்றையும் இவைகள் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

சீலை முறைமை (The Order of the Towel) (13:1-17, 34, 35)

இயேசுவின் மிக நீண்ட பேருரையைப்பற்றி யோவான் இவ்விதமாக எழுதுகிறார்: “பஸ்கா பண்டிகைக்கு முன்னே, இயேசு இவ்வுலகத்தை விட்டுப்பிதாவினிடத்திற்குப் போகும்படியான தம்முடைய வேளை வந்ததென்று அறிந்து, தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தபடியே, முடிவு பரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்.”

“சீமோனின் குமாரனாகிய யூதாஸ்காரியோத்து அவரைக் காட்டிக்கொடுக்கும்படி பிசாசானவன் அவன் இருதயத்தைத் தூண்டின பின்பு, அவர்கள் போஜனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில்; தம்முடைய கையில்

பிதா எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொடுத்தாரென்பதையும், தாம் தேவனிடத்திலிருந்து வந்ததையும், தேவனிடத்திற்குப் போகிறதையும் இயேசு அறிந்து; போஜனத்தை விட்டெழுந்து, வஸ்திரங்களைக் கழற்றிவைத்து, ஒரு சீலையை எடுத்து, அரையிலே கட்டிக்கொண்டு, பின்பு பாத்திரத்தில் தண்ணீர் வார்த்து, சீஷருடைய கால்களைக் கழுவவும், தாம் கட்டிக்கொண்டிருந்த சீலையினால் துடைக்கவும் தொடங்கினார்” (1-5).

ஒரு இளைப்பாறுதல் முகாமை ஆரம்பிக்க எவ்வளவு அழகான வழி! மற்ற சுவிசேஷங்கள் அப்போஸ்தலர்கள் அடிக்கடி, இயேசுவின் ராஜ்யத்தில் யார் பெரியவனாயிருப்பான் என்று விவாதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் என்று நமக்குச் சொல்லுகின்றன. மேல் அறைக்குச் செல்லும் வழியிலுங்கூட, அந்த ராஜ்ஜியத்தில் எவன் பெரியவனாயிருப்பான் என்று விவாதித்துக்கொண்டே சென்றனர் (மத்தேயு 20 : 20-28, லூக்கா 9 : 46 - 48, 22 : 24 -27). அவர்களில் சிலர் மேசியா ரோம ராஜ்யத்தை கவிழ்த்துப்போட்டு பூமியில் ஒரு ராஜ்ஜியத்தை ஸ்தாபிப்பார் என்று நம்பினார்கள் (அப்போஸ்தலர் 1 : 6).

நான் மேலே குறிப்பிட்ட வேதாகமப் பகுதி, யார் தங்களுக்குள் பெரியவனாயிருப்பான் என்ற அவர்களுடைய வாதங்களுக்கு இயேசு எப்படிப் பதிலளித்தார் என்பதைப்பற்றிய யோவானுடைய அழகிய விளக்கம். அவருடைய கடைசி இளைப்பாறுதல் முகாமை ஆரம்பித்தபோது அந்தப் பன்னிரண்டு மனிதர்களுக்கும் அதிர்ச்சியூட்டும் ஒரு காரியத்தை அவர் செய்தார். அவர் தம்முடைய மேலாடையை ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு, ஒரு அடிமையின் வேலையை மேற்கொண்டார். அந்தக் கலாச்சாரத்தில், இரவு உணவு விருந்தினர்களின் கால்களைக் கழுவுவது சாதாரணமான ஒரு காரியம். ஆனால், அந்த விருந்தினர்களின் கால்களைக் கழுவது பெரும்பாலும் அடிமைகளின் வேலையாயிருந்தது. அவர் பாத்திரத்தில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவத்துவங்கியபோது, இயேசு ஒரு அடிமையின் பங்கை மேற்கொண்டார்.

அவர்களுடைய கால்களை அவர் கழுவத்துவங்கினார் என்று வாசிக்கிறோம். அவர் பேதுருவின் கால்களை கழுவும் வேளையில் “அவன் அவரை நோக்கி : ஆண்டவரே, நீர் என் கால்களைக் கழுவலாமா என்றான். இயேசு அவனுக்குப் பிரதியுத்தரமாக நான் செய்கிறது இன்னதென்று இப்பொழுது நீ அறியாய், இனிமேல் நீ அறிவாய் என்றார். பேதுரு அவரை

நோக்கி : நீர் ஒருக்காலும் என் கால்களைக் கழுவப்படாது என்றான். இயேசு அவனுக்குப் பிரதியுத்தரமாக : நான் உன்னைக் கழுவாவிட்டால் என்னிடத்தில் உனக்குப் பங்கில்லை என்றார். அதற்கு; சீமோன் பேதுரு : ஆண்டவரே, என் கால்களை மாத்திரமல்ல, என் கைகளையும் என் தலையையும் கூடக்கழுவ வேண்டும் என்றான். இயேசு அவனை நோக்கி : முழுகினவன் தன் கால்களைமாத்திரம் கழுவ வேண்டிய தாயிருக்கும், மற்றபடி அவன் முழுவதும் சுத்தமாயிருக்கிறான்; நீங்களும் சுத்தமாயிருக்கிறீர்கள்; ஆகிலும் எல்லாரும் அல்ல என்றார். தம்மைக் காட்டிக் கொடுக்கிறவனை அவர் அறிந்திருந்தபடியினால் நீங்களெல்லாரும் சுத்தமுள்ளவர்கள் அல்ல என்றார்” (6 - 11) என்று இயேசு பதிவளித்தார்.

இதற்கு முந்திய அதிகாரத்தில் மரியாள் இயேசுவின் கால்களைக் கழுவின வேளையில், அவர்கள் உணவு அருந்தியபோது ஓய்வாக சாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போஸ்தலர்கள் மேசையை சுற்றி இயேசுவுடன் சாய்ந்திருப்பதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். தம்முடைய பாத்திரத்தையும் சீலையையும் கொண்டுவந்தபோது, பேதுரு ஐந்தாவது அல்லது ஆறாவது இடத்திலிருந்த அப்போஸ்தலன் என்று கற்பனை செய்யுங்கள். இப்பொழுது, ஆண்டவர் அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவுவதனால் பேதுரு அதிர்ச்சியடைந்த நிலையிலிருந்தான். ஆண்டவர் அவனருகில் வந்த போது, பேதுருவால் அதைத் தாங்கமுடியவில்லை. எனவே அவன், “ஆண்டவரே, நீர் என்னுடைய கால்களை கழுவப்போகிறீரா?” என்று கேட்கிறான். இயேசு, “நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதை இப்போது நீ தெரிந்துகொள்ளமாட்டாய், ஆனால் பின்னால் நீ அதை அறிந்துகொள்ளுவாய்,” என்று அழகாக பேதுருவுக்குப் பதிலளித்தார்.

மற்றொரு விசுவாசி எப்பொழுதாவது உங்கள் கால்களைக் கழுவினதுண்டா? மதமாற்றமடைந்த ஒரு பழங்குடி மக்களின் தலைவன் என்னுடைய கால்களைக் கழுவின அந்த இரவை என்னால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. எதிர்பாராத விதமாக அவன் என் கால்களைக் கழுவினபொழுது, நானும் பேதுருவைப் போலவே உணர்ந்தேன். நான் அச்சமுற்றேன்! நான் அதே வார்த்தைகளை, “என் கால்களை நீர் கழுவப்போகிறீரா?” என்று கேட்டேன். அவர் புன்முறுவலுடன் தனக்குத் தெரிந்த அளவு ஆங்கில மொழியில், “பேதுருவைப்போல!” என்றார். தன்னுடைய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும்பொழுது, பேதுரு இங்கே

அதிக உண்மையுள்ளவனாயிருக்கிறான். மற்றொரு விசுவாசியால் உங்கள் கால்கள் கழுவப்பட்டிருக்கிறதா என்று உங்களிடம் நான் கேட்டேன். ஒருவேளை இது அதைவிட ஒரு நல்ல கேள்வியாயிருக்கும்; “எதிர்பாராத விதத்தில், கர்த்தாதி கர்த்தரும் சர்வலோகத்தையும் படைத்தவருமான இயேசு கிறிஸ்து உங்கள் கால்களையும் கூடக்கழுவினால் நீங்கள் எப்படி உணர்வீர்கள்?” பேதுருவின் இடத்தில் நீங்கள் இருப்பதாக நீனைத்து. பேதுருவின் கால்களை இயேசு கழுவியபொழுது பேதுரு எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியைப் பெற்றிருந்திருப்பான் என்று கற்பனை செய்து பார்க்க முடிகிறதா?

பேதுருவுக்கு இதனுடைய பதிலை வெளிப்படுத்தும் இயேசுவினுடைய வசனம் அதிக அழகானது; “நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதை இப்போது நீ தெரிந்துகொள்ளமாட்டாய், ஆனால் பின்னால் நீ அதை அறிந்து கொள்ளுவாய்” (7) அன்பான ஒருவரை இழந்துபோன சில விசுவாசிகளோடு துக்கத்தோடு கல்லறையருகில் நின்றுகொண்டிருக்கும் போது இந்த வார்த்தைகளின் சரியான பொருளை நான் கண்டுகொண்டேன். நம்மால் துக்க சம்பவங்களை அனுபவித்து அது ஏனென்று விளங்காத விசுவாசிகளுக்கு இந்த வார்த்தைகள் மட்டுமே பொருத்தமானவை என்று எண்ணியிருக்கிறேன்.

இப்படிப்பட்ட அநேக துக்க சம்பவங்களில் ஒரு உதாரணத்தையாவது நான் உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அநேக வருடங்களுக்கு முன்பாக, ஒரு வேதாகமப் பயிற்சி கல்லூரியில் சேரவேண்டும் என்று ஒரு தம்பதியினர் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். கடற்படையில் தன் கடைசி கப்பல் பயணத்திலிருந்து திரும்பி வருவதற்காக அவள் காத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அவளும், அவளோடு பயணம் செய்த மற்றொரு கடற்படை வீரனின் இளம் மனைவியும் பயங்கரமான ஒரு கார்விபத்தில் உயிரிழந்தனர். அவர்களுடைய கார் வெடித்து தீப்பிடித்ததால் இரண்டு பெண்களும் சுட்டெரிக்கப்பட்டனர்.

இவர்கள் குடும்பங்கள் வேறு நாட்டில் இருந்ததால், இந்த இளம் மனைவிகளின் இரட்டை அடக்க ஆராதனையை நடத்தும்படி என்னைக் கேட்டுக்கொண்டனர். மேலும் அந்தக் குடும்பத்தாரோடு மேலும் ஒரு நாள் தங்கியிருந்து, ஏன் இந்தச் சம்பவம் நடக்க தேவன் அனுமதித்தார் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லும்படிக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். எப்பொழுதும்

போல அந்த உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளும் நேரம் கல்லறையருகில் இருக்கும்பொழுதாயிருந்தது. துக்கத்தோடிருக்கும் இந்தக் குடும்பங்களுக்கு ஆறுதல்சொல்ல ஒரு வசனத்தைக் கொடுக்கும்படி நான் தேவனிடம் கேட்டபொழுது, அதற்கு மிகவும் பொருத்தமான ஒரே வசனம், இயேசு பேதுருவிடம் கூறியதே; “நான் செய்கிறது இன்னதென்று இப்பொழுது நீ அறியாய், இனிமேல் அறிவாய்” என்பதாயிருந்தது.

இந்த வாழ்வில், தேவன் என்ன செய்கிறார் என்பதைப்பற்றி நம்மால் தெரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. “ஏன் இது நடைபெறுகிறது?” போன்ற கேள்விகளுக்கு ஒரு நாள் நிச்சயமாக தேவனிடமிருந்து பதிலைப் பெற்றுக்கொள்ளுவோம் என்று என் முழு இருதயத்தோடும் விசுவாசிக்கிறேன் (1 கொரிந்தியர் 13 : 12). அந்த நாள் வரையில், இயேசுவினுடைய இந்த வார்த்தைகள் நமக்கு அதிக ஆறுதலளிப்பவையாக இருக்கும்.

இயேசுவுக்கு தாம் பேசும் போது யாராவது குறுக்கிட்டு எதையாவது கேட்டால், அந்த சந்தர்ப்பத்தை அவர்களுக்கு அறிவுரை கூறக் கிடைத்த வாய்ப்புக்களாக எப்பொழுதும் மாற்றினார். பேதுரு இயேசுவினிடம் குறுக்கிட்டுப் பேசியதை, இயேசு உபதேசிக்க தமக்குக் கிடைத்த ஒரு வாய்ப்பாக எடுத்துக்கொள்ளுவதை நாம் பார்க்கிறோம். இயேசு பேதுருவுக்குப் பதிலளிக்கும்பொழுது, தாம் சொல்லி முடிக்கும்வரை பேதுருவைக் காத்திருக்கும்படிச் சொல்லுவதோடு, அவர் பேதுருவுக்கு இன்னொரு பெரிய போதனையையும் கொடுக்கிறார். பேதுரு இயேசுவிடம் தன்னை முழுவதுமாகக் கழுவும்படிக் கேட்டபோது, இயேசு அவனிடம் இன்னொரு முறை கழுவுவதற்கு அவசியமில்லை. அவனுடைய கால்கள் மட்டுமே கழுவப்பட்டால் போதும் என்று இயேசு சொல்லுகிறார்.

அந்த, நாட்களில் மக்கள் சிலநேரங்களில் ஆறு, ஏரி போன்ற பொதுமக்கள் குளிக்குமிடங்களில் குளித்தனர், ஒருமுறை குளித்துவிட்டு வீட்டுக்கு நடந்து செல்லும்போது, கால்கள் ஈரமாயிருப்பதால் கால்களில் தூசி ஓட்டிக்கொள்ளும். அவர்கள் வீட்டுக்கோ அல்லது தங்களை இரவு விருந்துக்கு அழைத்த ஒரு நண்பனின் வீட்டுக்கோ போகும்போது, இன்னொரு முறை குளிக்க வேண்டியதில்லை அவர்கள் கால்கள் மட்டுமே; கழுவ வேண்டியதாயிற்று.

இந்த உருவகத்தில் “கழுவப்படுவது” என்பது புதிதாக்கப்படுதலை அல்லது மறுபடியும் பிறப்பதைக் குறிப்பிடுகிறது. நாம் கிறிஸ்துவை நம்பி, மறுபடியும் பிறக்கும்பொழுது, நம்முடைய பாவங்கள் கழுவப்பட்டு நாம் சுத்திகரிக்கப்படுகிறோம். ஆனால், இந்த உலகத்தின் வழியாக நாம் நடக்கும்பொழுது, நம்முடைய கால்கள் அழுக்கடைகின்றன. அவ்வாறு அழுக்கடையும்பொழுது, நாம் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, அல்லது இன்னொருமுறை கழுவப்பட வேண்டியதில்லை, ஆனால் தொடர்ந்து நாம் கழுவப்பட வேண்டும், அல்லது கால்கள் கழுவப்பட வேண்டும்.

இதற்காகவே காத்தர் தம்முடைய திரு விருந்தை (The Eucharist) அல்லது கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தை அல்லது சிலர் ஐக்கியம் என்றழைக்கும் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். நம்முடைய கால்கள் “கழுவப்படவேண்டும்” என்பதை நாம் காலந்தவறாமல் ஞாபகப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று அவருக்குத் தெரியும். நாம் பாவஞ்செய்யும் பொழுது, நம்முடைய பாவங்களை நாம் அறிக்கையிட்டால், பாவங்களை நமக்கு மன்னித்து எல்லா அநியாயத்தையும் நீக்கி நம்மைச் சுத்திகரிப்பதற்கு அவர் உண்மையுள்ளவராயிருக்கிறார் (1 யோவான் 1:7 - 9). ஆனால் இது நடைபெறும் பொழுது, மறுபடியும் புதிதாகப் பிறக்கும் அனுபவத்தை நாம் பெறுவதில்லை. நம்முடைய கால்கள் மட்டுமே கழுவப்படுகிறது; நம்முடைய சரீரம் சுத்தமாயிருக்கிறது.

இதன்பின் அவர் தம்மைக்காட்டிக் கொடுக்கிறவனை அறிந்திருந்த படியினால், “நீங்கள் எல்லாரும் சுத்தமுள்ளவர்கள் அல்ல,” என்று கூறினார். (11) தம்மைக் காட்டிக்கொடுக்கிறவனைப்பற்றி அவருக்கு இன்னும் அதிகமாகச் சொல்ல முடியும். ஆனால், பேதுருவும் மற்ற அப்போஸ்தலர்களும் அவர் மேலும் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு எப்படி மகிழ்ச்சியாய் இருந்திருப்பார்கள்! அதன் சாராம்சம், “நீ சுத்தமாயிருக்கிறாய். நீ கழுவப்பட்டாய். அவ்வப்போது உன் கால்கள் மட்டுமே கழுவப்படவேண்டும்”, என்பதாயிருந்திருக்கும்.

“அவர்களுடைய கால்களை அவர் கழுவிய பின்பு, தம்முடைய வல்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு,” திரும்ப உட்கார்ந்து அவர்களை நோக்கி; நான் உங்களுக்குச் செய்ததை அறிந்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் என்னை ஆண்டவரென்றும் போதகரென்றும் சொல்லுகிறீர்கள், நீங்கள்

சொல்லுகிறது சரியே, நான் அவர் தான். ஆண்டவரும் போதகருமாகிய நானே உங்கள் கால்களைக் கழுவினதுபோல், நீங்களும் செய்யும்படி உங்களுக்கு மாதிரியைக் காண்பித்தேன். மெய்யாகவே மெய்யாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், ஊழியக்காரன் தன் எஜமானிலும் பெரியவனல்ல. அனுப்பப்பட்டவன் தன்னை அனுப்பியவரிலும் பெரியவனல்ல. நீங்கள் இவைகளை அறிந்திருக்கிறபடியினால், இவைகளைச் செய்வீர்களானால், பாக்கியவான்களாயிருப்பீர்கள்,” (12-17) என்று தொடருகிறது.

பேதுருவுடன் அவர் பங்குபெறுகிற இந்த அற்புதமான போதனையில் பேதுரு குறுக்கிட்டார். இயேசு அவருக்குப் பதிலைச் சொல்லி முடித்ததும், “நான் உங்களுக்குச் செய்ததை அறிந்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்கிறார். எப்படிப்பட்ட கேள்வி! இப்பொழுது அவர் அவர்களுக்கு என்ன செய்தார்? அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவி, தாழ்மையாயிருப்பதைப் பற்றியும், ஒருவருக்கொருவர் ஊழியஞ் செய்வதைப் பற்றியும் அவர்கள் ஒருபொழுதும் மறக்கமுடியாத ஒரு எடுத்துக்காட்டையும் அவர்களுக்கு அளித்தார். அவர், “நான் உங்களுக்கு செய்தது போல நீங்களும் செய்யும்படி உங்களுக்கு மாதிரியைக் காண்பித்தேன்”, (15) என்று விளக்குகிறார்.

அப்போஸ்தலர் பவுல், பிலிப்பி பட்டணத்திலுள்ள சபைக்கு, கிறிஸ்துவுடைய சிந்தையை உடையவர்களாயிருந்து ஒருவருக்குகொருவர் ஊழியம் செய்யவேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியபோது, இந்தப்போதகத்தை எப்படிச் செயல்படுத்துவது என்று நமக்குக் காண்பித்தார் (பிலிப்பியர் 2 : 1-5). இயேசு துவங்கிய இந்த இளைப்பாறுதல் முகாமில் கண்டபடி, நாம் ஒவ்வொருவரும் “உமக்கு நான் எப்படி உழியஞ்செய்ய முடியும்?” என்று ஆண்டவரிடம் கேட்கவேண்டும். இயேசு துவங்கிய இந்தப் பேருரையில் கண்ட போதனையை செயல்படுத்துவதற்கு ஒரு சிறந்த வழி, நீங்கள் உறவு கொண்டுள்ள எல்லாரிடமும், “நான் உமக்கு எப்படி ஊழியம் செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்பதேயாகும்.

இந்தக் கேள்விகளை உங்கள் ஆண்டவரிடத்திலும், உங்களோடு தொடர்புடைய மற்றவர்களிடமும் கேட்கக்கூடிய சிறந்த வழி, “நான் உம்மை எப்படி நேசிக்க முடியும்?” என்பதாயிருக்கும். இது அவ்வளவு தெளிவாக இல்லாவிட்டாலும், அப்போஸ்தலருடைய கால்களைக் கழுவியபொழுது, இயேசு இன்னொரு காரியத்தைச் செய்திருந்தார். உண்மையாகவே அவர் அவர்களுக்கு என்ன செய்திருந்தார் என்ற கேள்விக்குப் பதில் முதல்

வசனத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வசனத்தில் “தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தபடியே, முடிவுபரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்புவைத்தார்,” என்று பார்க்கிறோம்.

அவர் அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவியபோது, அவர் அவர்களை நேசித்தார்! இந்த மனிதர்களை அவர் சந்தித்த நாள் முதற்கொண்டு அவர் அவர்கள்மேல் அன்புகூர்ந்தார். இதற்கு முன்பாக அவர்கள் நேசிக்கப்படாத வழியில் அவர் அவர்களை நேசித்தார். இந்த கவிசேஷத்தில் யோவான் அநேக முறை தன்னைப்பற்றி இயேசு அன்பாயிருந்த சீஷன் என்று குறிப்படுகிறார் (யோவான் 13 : 23; 19 : 26; 20:2; 21:20, 24). இயேசு அவன்மேல் அன்பாயிருந்தபொழுது, அவர் அன்பு செலுத்திய மாதிரியின் அனுபவத்திலிருந்து யோவான் விடுபடவே இல்லை. அறுபது ஆண்டுகளுக்குப்பின், இயேசுவுக்கு வெளிப்படுத்தின விசேஷம் என்ற நூலை அர்ப்பணித்தபொழுது, அவன் இயேசுவை, “உண்மையான சாட்சியும் நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, தமது இரத்தத்தினாலே நம்முடைய பாவங்களற நம்மைக்கழுவி நம்மை ராஜாக்களும் ஆசாரியர்களுமாகியவர்” (வெளி 1 : 5, 6), என்று நினைவுகூறுகிறார்.

வேதாகமத்தின் கடைசி நூலை அப்போஸ்தலர் யோவான், இயேசுவுக்கு அர்ப்பணிக்கும்பொழுது, இயேசுவைப்பற்றி அவர் நினைவில் வைத்திருக்கும் முதல் காரியம் என்ன? “அவர் நம்மில் அன்புகூர்ந்தார்!” மூன்று ஆண்டுகளாக சிறிய வழிகளில் இயேசு அப்போஸ்தலர்கள்மேல் தம்முடைய அன்பைக் காட்டியிருக்கிறார். அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவியபோது, இன்னும் ஒரு வழியில் தம்முடைய அன்பை எளிமையாக வெளிப்படுத்துகிறார். அவர்களின் கால்களைக் கழுவியபோது, அவருடைய அன்பை முழுமையாக அந்த மனிதர்களுக்குக் காட்டினார். ஓர் வகையில் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்புகூரவில்லை என்பதை, அவர் அவர்கள் மீது செலுத்திய அன்பினால் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார். இந்த எடுத்துக்காட்டின் முக்கியமான காரியம், அவர்களுக்குக் காட்டிய அவருடைய அன்பு.

பின்னர் இயேசு, “புதிதான கட்டளை” என்றழைக்கும் கட்டளையைக் கொடுக்கும்போது அவருக்கு அவர்கள் மேல் இருந்த அன்புக்கும் அவர்கள் கால்களைக் கழுவியதற்கும் உள்ள தொடர்பை அவர் உறுதிப்படுத்துவார். ஒருவருடைய கால்களை ஒருவர் கழுவி, தம்முடைய மாதிரியை அவர்கள்

பின்பற்ற வேண்டும் என்று அவர் தெளிவாக உபதேசித்தார்.

இயேசுவின் புதிதான கட்டளை “நீங்கள் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்; நான் உங்களில் அன்பாயிருந்ததுபோல நீங்கள் ஒருவரோடொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்பதே. நீங்கள் அவ்வாறு அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால், அதினால் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்களென்று எல்லாரும் அறிந்துகொள்வார்கள்,” என்பதே (35, 25) அவர்களுடைய கால்களை அவர் கழுவியபோது அவர் அவர்களிடம் அன்பாயிருந்தார். தம்முடைய மாதிரியைப் பின்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் அன்பு கூறும்படி அவர்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறார்.

இந்தக் கடைசி இளைப்பாறுதல் வேளையில் இந்த மனிதர்களெல்லாம் ஒன்று கூடியபொழுது, அவர்கள் எல்லாருக்கும் ஒரு காரியம் பொதுவாயிருந்தது. அவர்கள் இயேசுவின்மேல் அன்பாயிருந்தார்கள், ஏனெனில் இயேசு அவர்கள்மேல் அன்பாயிருந்தார். பின்னால் யோவான், “அவர் முந்தி நம்மிடத்தில் அன்புகூர்ந்தபடியால் நாமும் அவரிடத்தில் அன்பு கூருகிறோம்,” (1 யோவான் 4 : 19) என்று எழுதப் போகிறார். இயேசு இந்த மனிதர்கள்மேல் அன்புகூர்ந்தார், தங்களால் இயன்றவரையில் அவர்களும் அந்த அன்புக்குப் பதில் அன்பு செலுத்துகிறார்கள். இருந்தாலும், அந்த மேலரையில் இயேசு அவர்களைச் சந்தித்தபொழுது, நம்மால் சொல்லக்கூடியது, இயேசு அவர்களிடத்தில் அன்பாயிருந்தார், அவர்களும் அவர்மேல் அன்பாயிருந்தார்கள் என்பதே.

இயேசு தம்முடைய புதிதான கட்டளையை அவர்களுக்குக் கொடுத்தபோது, முக்கியமாக அவர் அப்போஸ்தலர்களிடம் : “உனக்கு எதிராக மேசையில் உட்கார்ந்திருப்பவரை நீ காண்கிறாயா? அவரில் அன்புகூரும்படி நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன். அது போலவே நான் உன்மேல் அன்பாயிருந்தேன், இப்பொழுது அவர்மீது அன்பு செலுத்தும்படி நான் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன்!” என்று சொல்லுகிறார். இந்தப் புதிதான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியும்போது என்ன நேரிடும் வாக்களிக்கிறார் : இந்த உலகம் நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்கள் என்று தெரிந்துகொள்ளும்; நீங்கள் அதிகமாய் ஆசிரவதிக்கப்படுவீர்கள்.

நீங்கள் இந்த அப்போஸ்தலர்களைப்பற்றி ஆய்வுசெய்யும்பொழுது, அவர்களில் அநேகர் உணர்ச்சிவசப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள், அதாவது

அவர்கள் ரோம பேரரசால் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்ததாலும் கூட ரோம சாம்பராஜ்யத்துக்கு எதிராக எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்தனர் அவர்களில் ஒருவன் செலோத்தே (Zealot) என்ற சீமோன். மற்றவன் ஒரு ரோமருக்காக யூதர்களிடம் வரி வசூலிப்பவன். இவர்கள் இருவருக்குமிடையில் பொதுவாக என்ன இருக்க முடியும்?

செலோத்தே எனப்பட்ட சீமோன் மேசையில் எதிராக மத்தேயுவைப் பார்ப்பதை நான் கற்பனை செய்துபார்க்க விரும்புகிறேன். அவனும் மத்தேயுவும் கண்களால் பார்த்துக்கொள்ளுகின்றனர். உடனே தங்கள் கண்களைத் தாழ்த்தி தரையைப் பார்த்து, மறுபடியும் இயேசுவைப் பார்க்கின்றனர். அவர்கள் இருவருடைய கண்களும் இயேசுவினிடம், “அவனிடம் நான் அன்புகூருவதா? ஒரு செலோத்தே ஒரு ஆயக்காரன் ஒரு செலோத்தேயின் கால்களையும் கழுவுவதா?” என்று கேட்பதுபோல் தோன்றுகிறது.

கண்களால் இயேசு, “அப்படியேதான். ஒரு செலோத்தே ஒரு வரிவசூலிப்பவனின் கால்களைக் கழுவுவதையும், ஒரு வரிவசூலிப்பவன் ஒரு செலோத்தேயின் கால்களையும் கழுவுவதையும், ஒரு செலோத்தே ஒரு வரி வசூலிப்பவன்மேல் அன்பாயிருக்கிறதையும், உலகம் கேள்விப்படும் போது, நீங்கள் என்னுடைய சீஷர்கள் என்று அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள்,” என்று பதிலளிக்கிறார். முக்கியமான இந்த மாதிரி நடவடிக்கையாக அவர்களுடைய கால்களைக்கழுவி இளைப்பாறும் வேளையைத் துவங்கியபின், தாம் அவர்களை விட்டுப் போவதாகக் கூறி, அந்தத் துக்க செய்தியினால், அந்த மனிதர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்குகிறார். அது முற்றிலும் உறுதி செய்யப்படாவிட்டாலும், அவர் தம்முடைய மரணத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டது போலத் தெரிகிறது. “நான் போகிற இடத்துக்கு இப்பொழுது நீ என் பின்னே வரக்கூடாது”, (36) என்று அவர் சொல்லியவைகளை அவர்கள் புரிந்துகொண்டனர்.

இன்னும் அவர் அவர்களிடம், “நான் உங்களை விட்டுப் போகிறேன் என்ற உண்மை உங்களுக்கு தெரியும் என்பதால், நான் ஒரு புதிதான கட்டளையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்,” என்று தெளிவாகச் சொன்னார். ஒரு போதனை அல்லது ஒரு பிரசங்கத்துக்கு முன்பாக ஒரு உதாரணம் கொடுப்பது அவருடைய பாணியாக இருந்ததால், அவர்களுடைய

கால்களைக் கழுவிய பொழுது அவர் முன்னதாகவே செயலில் காட்டிவிட்டு, இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார், “நான் உனக்கு செய்தது என்னவென்று நீ அறிந்திருக்கிறாயா?”

இயேசு தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களுக்கு மூன்று வருடம் பயிற்சியளித்து, இப்பொழுது வன்முறையும் கொடூரமும் நிறைந்த உலகத்தினுள் அன்பின் செய்தியை பரப்பும்படி அவர்களுக்கு அவர் இப்பொழுது ஒரு கட்டளையைக் கொடுக்கிறார். அந்த அன்பின் செய்தியைப் பரப்புவதற்கு மிகச்சிறந்த வழி ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்துவதே என்று அவர் தெளிவாக அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறார்.

அநேக ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, உண்மையான தேவனை அறியாத கொடூரமான மக்கள், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றியவர்கள், ரோமாபுரியிலுள்ள கொலோசியம் என்ற விளையாட்டு அரங்கில் சொல்லமுடியாத கொடுமையான வழிகளில் கொல்லப்பட்டதைப் கண்டு களித்தனர். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றியவர்கள் ஒன்றாக மரணமடைவதைக் கண்ட இந்தப் பார்வையாளர்கள் அடிக்கடி, “பாருங்கள்! அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் எப்படி அன்பாயிருக்கிறார்கள்!” என்று ஆச்சரியப்பட்டனர். புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதியில் காணப்படும் சிறிய கடிதங்களை எழுதியபொழுது, அப்போஸ்தலர் யோவான், நாம் ஏன் ஒருவரோடொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பத்துக் காரணங்களைக் கொடுப்பார் (1 யோவான் 4 : 7-21). யோவான் முதிர்வயதுள்ளவரான பொழுது, அவர் மிகவும் பலவீனமாயிருந்தபடியால் சபைக் கூட்டங்களுக்கு அவரைத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது என்று பாரம்பரிய மரபு சொல்லுகிறது. மிகவும் தளர்ந்த அவர் பலவீனமான குரலில் சபையார்களை நோக்கி, “சிறு பிள்ளைகளே, ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருங்கள்!” என்று வாழ்த்தி ஆசீர்வதித்தார். அன்பின் அப்போஸ்தலர் உண்மையாகவே இயேசுவின் புதிதான கட்டளையை உண்மையாகவே புரிந்துகொண்டார்.

ஒரு புதிய உடன்படிக்கையும் ஒரு புதிய சமூகமும்

மேல் அறையில் இயேசு இந்தப் புதிய கட்டளையைக் கொடுத்தபொழுது, அவர் தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களிடம் முக்கியமாக, “நீங்கள் எனக்கு ஒரு ஒப்புதலைக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள், நான் உங்களுக்கு ஒரு ஒப்புதலைக் கொடுத்திருக்கிறேன். நான் உங்களிடம் ஒரு உடன்படிக்கை செய்துள்ளேன்,

நீங்களும் என்னிடம் ஒரு உடன்படிக்கையைச் செய்திருக்கிறீர்கள். நான் உங்களுக்கு “”என் பின்னே வாருங்கள்... உங்களை மனுஷரைப் பிடிக்கிறவர்களுக்குவேன்” (மத்தேயு 4 : 19) என்று சவாலிட்டபொழுது அந்த உடன்படிக்கையை நான் உங்களுக்குக் கொடுத்தேன். இந்த மூன்று ஆண்டுகளாக நான் உங்களை என்னுடைய தீர்வாகவும் பதிலாகவும் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது, ஒருவருக்கொருவர் ஒரு உடன்படிக்கைக்குட்பட்டு ஒரு வாக்குறுதியளியுங்கள் என்று நான் கட்டளையிடுகிறேன். மூன்று ஆண்டுகளாக நான் உங்களில் அன்புக்கூர்ந்தது போலவே, ஒருவருக்கொருவர் அன்பாயிருங்கள்!”.

இயேசு மேல் அறையில் துவங்கிய பேருரையின் மற்றும் புதிய கட்டளையின் கருத்தும் சாராம்சமும் இதுவே. புதிய கட்டளை தமது கடைசி கிறிஸ்தவ இளைப்பாறும் வேளையில் தாம் கற்பித்த சத்தியத்தை எப்படி கடைப் பிடிப்பது என்பதை அப்போஸ்தலர்களுக்குப் போதித்தது. புதிய கட்டளை அப்போஸ்தலருக்கு ஒரு புதிய உடன்படிக்கை என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்தியது, இந்தப் புதிய உடன்படிக்கை ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கியது. அந்தப் புதிய சமுதாயத்தையே இன்று நாம் சபை என்றழைக்கிறோம். நாம் அங்கத்தினர்களாயிருக்கும் இந்த சபை, மேல் அறையில் அப்போஸ்தலர்களுக்கு இயேசு புதிய கட்டளையைக் கொடுத்தபோது வடிவமைத்ததைப் போன்ற ஒரு அன்பின் சமுதாயமாயிருக்க வேண்டும் என்று நாம் எல்லாரும் ஜெபிக்க வேண்டும்.

அழகான விசுவாசத்தைப்பற்றிய விளக்கத்தோடு, இந்தக் கடைசி கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல் வேளையில் தம்முடைய அறிமுகத்தை முடிக்கிறார் : “நீங்கள் இவைகளை அறிந்திருக்கிறபடியினால், இவைகளைச் செய்வீர்களானால்.. பாக்கியவாங்களாயிருப்பீர்கள்” (17). இன்று அநேக கலாச்சாரங்கள் அறிவைப்பெற்றுக்கொள்ளுதலே நற்பண்பு என்று விசுவாசிக்கின்றன - அதிக அறிவு இருந்தால் அதை நற்பண்பு இருப்பதாக நம்புகின்றனர். இந்த மாதிரியான சிந்தனைக்கு சபையில் இடமில்லை, ஏனென்றால், அவை மேல் அறையில் நம் ஆண்டவர் போதித்த பண்புகளுக்கும் சத்தியத்துக்கும் மாறாக உள்ளது. நாம் தெரிந்து கொண்டவற்றை வைத்து என்ன செய்கிறோம் என்பதே நம்மை நற்பண்புள்ளவர்களாக ஆக்கும் என இயேசு போதித்தார்.

நான்கு சவிசேஷங்கள் முழுவதிலும், இயேசு சொல்லவிடச் செயலையே பெரிதாக மதித்தார் என்று காண்கிறோம் (மத்தேயு 21 : 28 - 31). அவருடைய போதனையை தெரிந்துகொள்ளுவதை செயலில் காட்டவேண்டும் என்று நாம் முயற்சி செய்யும்போது, அவருடைய போதனை தேவனுடைய போதனை என்று நாம் நிரூபிக்கிறோம் என்று அவர் போதித்தார். அதாவது உலகத்தில் பொரும்பான்மையோர் அறிந்து கொள்ளுதல் செயல் படுத்துவதற்கு வழிகாட்டுகிறது என்று விசுவாசிக்கும்பொழுது, அவர் செயல்படுத்துதல் அறிந்து கொள்ளுவதற்கு வழிநடத்துகிறது என்று போதித்தார் (யோவான் 7 : 17).

இயேசு கூறியபடி, அப்போஸ்தலர்களை ஆசீர்வதிக்கும்படி அவர் அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவியது, அவர்களும், அதுபோலவே செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவே. போதித்ததுபோல் செயல்படும் போது அவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள். சீடர்களில் தம்முடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அதன்படி செய்பவர்களுக்கும், செயல்படுத்தாவர்களுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை எடுத்துக்காட்டி இயேசு தம்முடைய முதல் கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல் வேளையை நிறைவுபெறச் செய்தார் (மத்தேயு 7 : 24 - 27).

இந்தப் பேருரையை இயேசு துவங்கும் போது காட்டிய சிறந்த மாதிரியும், அப்போஸ்தலர்களுக்கு அவர் கொடுத்த புதிய கட்டளையும், அவருடைய சபை கட்டப்படுவதற்கான முக்கியமான அஸ்திபாரமாகும். கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள அன்பிலும், ஒருவரோடொருவரிடம் காட்டும் அன்பிலும் கட்டப்படாத எந்த சபையும், சரியான அஸ்திபாரத்தில் கட்டப்படவில்லை. சபையின் மேல் பிரச்சினைகள் எனும் புயல் அடிக்கும்போது அந்தச் சபை விழுந்துவிடும். புதிய கட்டளையின்படி கட்டப்பட்ட சபை நிலைத்து நிற்கும் ஏனென்றால் அது உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து எனும் கன்மலையின் மேல் அஸ்திபாரமிடப்பட்டது.

“நானோ? நானோ?” (18 - 38)

அவர்களுடைய கால்களைக் கழுவிய அடையாள செயலுக்கும், புதிதான கட்டளைக்கும் இடையில், இயேசு முன்னர் சொன்ன வாக்கியங்களைத் விவரித்துச் சொல்லுகிறார். அதாவது எல்லா

அப்போஸ்தலர்களும் சுத்தமானவர்களல்ல, தம்மைக் காட்டிக்கொடுக்கப் போகும் அப்போஸ்தலனைத் தமக்குத் தெரியும் என்று விளக்கமளித்தார்.

பதினெட்டாம் வசனத்தில் இயேசு, “உங்களெல்லாரையுங்குறித்து நான் பேசவில்லை, நான் தெரிந்துகொண்டவர்களை அறிவேன்; ஆகிலும் வேதவாக்கியம் நிறைவேறத்தக்கதாக, என்னுடனே அப்பம் புசிக்கிறவன் என்மேல் தன் குதிகாலைத் தூக்கினான்” (சங்கீதம் 41 : 9) என்று சொன்னார் தொடர்ந்து அவர், “அது நடக்கும்போது நானே அவரென்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும்பொருட்டு, இப்பொழுது அது நடப்பதற்கு முன்னமே அதை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். நான் அனுப்புகிறவனை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவன் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான், என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவன் என்னை அனுப்பினவரை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்றார் (19, 20).

இவைகளைச் சொன்னபின்பு இயேசு ஆவியிலே கலங்கி, “உங்களில் ஒருவன் என்னைக் காட்டிக்கொடுப்பான் என்று மெய்யாகவே சொல்லுகிறேன்”, என்று சாட்சியாகச் சொன்னார். அவருடைய அப்போஸ்தலர்கள் அவர் யாரைக்குறித்துச் சொன்னார் என்று தெரியாமல், ஒருவரை ஒருவர் நோக்கிப் பார்த்தனர். இயேசுவுக்கு அன்பானவனாயிருந்த ஒருவன் இயேசுவின்மேல் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான். சீமோன் பேதுரு இந்த அப்போஸ்தலருக்குச் சைகை காட்டி, “அவன் யார்?” என்று கேட்கும்படிச் சொன்னான். இயேசுவின்மேல் சாய்ந்துகொண்டே அவன் “ஆண்டவரே, யார் அவன்?” என்று கேட்டான். இயேசு, “நான் இந்தத் துணிக்கையைத் தோய்த்து யாருக்குத் கொடுப்பேனோ அவன்தான்,” என்று சொன்னார் (21 - 26).

இயேசு துணிக்கையைத் தோய்த்து சீமோன் குமாரனாகிய யூதாஸ்காரியோத்துக்குக் கொடுத்தார். யூதாஸ் வாங்கினபின்பு சாத்தான் அவனுக்குள் புகுந்தான் என்று வாசிக்கிறோம். இயேசு அவனிடம், “நீ செய்கிறதை சீக்கிரமாய்ச் செய்” என்றார். பந்தியிருந்தவர்களில் எவரும் அவர் சொன்னதின் கருத்தை அறியவில்லை. யூதாஸ் பணத்துக்குப் பொறுப்பாயிருந்ததால், இயேசு அவனிடம் விருந்துக்கு வேண்டிய சில பொருட்களை வாங்கும்படிக் கூறுகிறார் அல்லது ஏழைகளுக்குச் சிறிது

பணம் கொடுக்கும்படிக் கூறுகிறார் என்று சிலர் நினைத்தனர். “அவன் அந்தத் துணிக்கையை வாங்கியவுடனே புறப்பட்டுப்போனான்; அப்பொழுது இராக்காலமாயிருந்தது” என்று வாசிக்கிறோம் (26 - 30).

இது இயேசுவைக் காட்டிக் கொடுத்ததைப் பற்றிய குறிப்பிடத்தக்கக் கதை. யோவான் வேதவசனங்கள் நிறைவேறுவதைப்பற்றிய உண்மையைக் குறிப்பிடுகிறார். இது போன்று யோவான் சுவிசேஷம் முழுவதிலும் இந்த வகையான கருத்துரையை அதாவது வேதவசனம் நிறைவேறுதலை நாம் காண்கிறோம்.

இயேசு, “உங்களெல்லாரையுங்குறித்து நான் பேசவில்லை, நான் தெரிந்து கொண்டவர்களை அறிவேன்; ஆகிலும் வேதவாக்கியம் நிறைவேறத்தக்கதாக, என்னுடனே அப்பம் புசிக்கிறவன் என்மேல் தன் குதிகாலைத் தூக்கினான்,” (18, 26) என்று யோவான் குறிப்பிடும்போது, இந்த வசனப்பகுதியில் இயேசுவினிடமிருந்து நாம் இந்த இரண்டு சத்தியங்களையும் கேட்கிறோம்.

அந்த நாட்களில், சிநேகிதர் ஒன்றாக, ஒரு மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டு ஒருவர் மேல் ஒருவர் சாய்ந்துகொண்டே ரொட்டியை பொதுவாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் குழம்பு பாத்திரத்தில் முக்கிச்சாப்பிடுவது சிநேகத்தின் நெருக்கத்தைக் காட்டியது. அது போலவே மேசையில் உட்கார்ந்து அவர்களோடு ரொட்டியைப்பிட்டு, பின்னர் அவரோடு உண்மையாக இல்லாமலிருப்பது, ஒருவரைக் காட்டிக்கொடுப்பதின் முக்கியமான தன்மையாகக் கருதப்பட்டது. மற்ற சுவிசேஷங்களின்படி, இயேசு அவர்களின் ஒருவன் அவரைக் காட்டிக்கொடுக்கப்போகிறான் என்று சொன்னதும், ஒவ்வொருவரும் “நானோ? நானோ?” என்று கேட்டார்கள் (மத்தேயு 26 : 22; மாற்கு 14 : 19) தங்களுடைய ஆண்டவரை தங்களில் ஒருவன் காட்டிக்கொடுப்பான் என்ற செய்திக்கு அவர்கள் பதிலளித்த விதம் எனக்குப் புதிராகத் தோன்றியது. இது எவ்வாறு அப்போஸ்தலர்களின் பாதுகாப்பின்மையை வெளிப்படுத்தியது என்று சிந்தியுங்கள் அவர்களுடைய இரட்சிப்புக்காக சிலுவையில் மரிப்பதற்காக இயேசு போகுமுன் இந்தக் கடைசி மணிநேரத்தை அவர்களோடு செலவிடுகிறார். இதிலிருந்து இயேசுவிடம் கொண்ட அவர்களுடைய விசுவாசமும் பொறுப்புணர்ச்சியும் எவ்வளவு எளிதில் உடையக்கூடியதாயிருந்தது என்று தெரிகிறது.

முக்கியமாக அப்போஸ்தலர் பேதுருவைப் பொறுத்தவரையில் இது உண்மையாயிருந்தது. இந்த அதிகாரம், பேதுரு மூன்றுதரம் மறுதலிப்பான் என்று ஆண்டவர் அது நடைபெறுமுன்பே சொல்லுவதோடு முடிவடைகிறது. கோழி கூவுவதற்கு முன்பாக பேதுரு ஆண்டவரை மறுதலிப்பான் என்ற அவர் சொன்னதைப்பேதுரு கேட்டபொழுது, பேதுருவின் இருதயத்தில் எப்படிப்பட்ட குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். பேதுருவினுடைய கால்களை அவனுடைய ஆண்டவர் கழுவிய சந்தர்ப்பத்தில் இயேசு அந்த அற்புதமான சத்தியங்களை போதிக்க இயேசுவுக்கு ஒரு வாய்ப்பளிப்பதற்குப் பேதுரு ஒரு ஊக்கமளிப்பவனாயிருந்தான். கிறிஸ்துவுக்கும் இந்தப் பதின்னாரு சீடர்களுக்குமிடையே நடந்த இந்தப் பேருரையை ஒரு விவாதமாக மாற்ற பேதுரு இப்பொழுது ஒரு தீப்பொறியாகிறான்.

அவனுடைய மறுதலிப்பைப்பற்றி முன்னுரைத்தது, பேதுரு இயேசுவிடம் கேட்ட இரண்டு கேள்விகளுக்கான பதிலாகும். இந்த அப்போஸ்தலர்களுக்கு அவர் அளித்த பயிற்சியில் அவர்களிடமிருந்து சில வேளைகளில் வேண்டுமென்றே கேள்வி கேட்க அவர்களை ஊக்கப்படுத்தி அவர்களுக்கு உற்சாகமளிப்பது இயேசுவின் உபதேச நடை என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. உதாரணமாக, தாம் போகுமிடத்துக்கு அவர்கள் வர முடியாது என்று கூறிய வாக்கியம் பேதுருவினிடமிருந்து இரண்டு கேள்விகளைக் கொண்டுவந்தது : “நீர் எங்கே போகிறீர்? உம்மோடு நான் ஏன் வர முடியாது? உமக்காக என் ஜீவனையும் கொடுப்பேன்!” (13 : 36, 37).

இந்தப் பதிமூன்றாம் அதிகாரம் முடிவடையும் விதம், நான் சிறிய புத்தகம் எண் இருபத்தி ஐந்தில் பகிர்ந்துகொண்ட வேதாகம ஆய்வு கோட்பாட்டுக்கு ஒரு உதாரணமாயிருக்கிறது. அதாவது நாம் வேதாகமத்தை வாசிக்கும்பொழுது, அதிகாரப் பிரிவுகள் நம்முடைய எண்ணத்தை உடைக்க ஒருபோதும் அனுமதிக்கக்கூடாது. பேதுருவின் இந்த இரண்டு கேள்விகளும், தோமா, பிலிப்பு மற்றும் அப்போஸ்தலர் யூதா ஆகியவர்களைக் கேள்வி கேட்க ஊக்கமளித்தது. அவர்கள் கேள்வி கேட்டார்கள், இயேசு அவர்களுக்காகவும் நமக்காகவும் அளித்த பதில் அடுத்த அதிகாரத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பேதுருவின் கேள்விகளுக்கு இயேசு கொடுத்த பதில் இந்த அதிகாரத்தின் கடைசி வசனங்களில் இருக்கிறது, ஆனால்

மற்ற அப்போஸ்தலர்களின் கேள்விகளுக்கான பதில் பதினான்காம் அதிகாரத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த நான்கு அப்போஸ்தலர்களுடைய கேள்விகளும், அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு இயேசு அளித்த தனிப்பட்டப்பதில்களும், இந்த சவிசேஷத்தின் பதினான்காம் அதிகாரத்தைத் திறக்கும் திறவுகோலாயிருக்கின்றன. பதினான்காம் அதிகாரத்தில் காணப்போகும் உண்மை பதிமூன்றாம் அதிகாரத்தின் முடிவில் காணப்படுகிறது.

இந்த சவிசேஷத்தின் அடுத்த அதிகாரத்தை வாசிக்கும்பொழுது, இந்த அதிகாரத்தின் கடைசியில் பேதுரு கேட்ட கேள்விகளுக்கான பதில்களைக் கண்டுபிடித்து, மற்ற அப்போஸ்தலரின் கேள்விகளைத் தேடிப்பாருங்கள். அவர்களுடைய கேள்விகளுக்கு இயேசுவின் பதில்களைக் கவனியுங்கள். அவருடைய பதில்கள், எழுதிப் பதிவுசெய்யப்பட்ட அவருடைய நீண்ட பேருரையின் முக்கியப் பகுதியாயிருக்கின்றன.

இந்த மகிமையான சவிசேஷத்தில் காணும் இயேசுவின் மேல் அறை பேருரை எழுதப்பட்ட முதல் நான்கு அதிகாரங்களையும் சுருக்கமாகக் கூறி முடிக்கும்பொழுது, இந்த ஆய்வு முழுவதிலும் நான் கேட்ட கேள்விகளுக்குத் திரும்பவேண்டும்.

இயேசு என்பவர் யார்? இந்த அதிகாரத்தில் இயேசு தாழ்மையான ஆண்டவரும் எஜமானருமாயிருந்து, ஒரு அடிமையின் பாத்திரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, தம்முடைய சீஷர்களின் கால்களைக் கழுவி, ஊழியஞ்செய்து தம்முடைய அன்பை முழுமையாகக் காட்டுகிறார். அவர் தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களிடம் அன்புள்ள ஆண்டவராயிருந்து, அவர் தாம் அவர்களுடன் அன்பாயிருந்ததுபோல அவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறார்.

விசுவாசம் என்றால் என்ன? நமக்கு அறிந்தவற்றைப்பற்றி நாம் என்ன செய்கிறோமோ அதுவே விசுவாசம். நம்முடைய கர்த்தருக்கு நேரான நம்முடைய உறவுகளிலும், மக்களோடு நம்முடைய எல்லா உறவுகளிலும், இயேசுவினிடமிருந்து, கற்றுக்கொண்டவைகளை - தாழ்மை, அன்பு - செயலில் காட்டுவதே விசுவாசம். விசுவாசம் என்பது காத்தரிடத்திலும், அதன்பின் நம்முடைய வாழ்க்கையில் சந்திக்கும் மக்களிடையிலும், “நான் உங்களுக்கு எப்படி பணிவிடை (அன்பு) செய்ய முடியும்?” என்று கேட்பது.

விசுவாசம் என்பது, அன்பின் இருப்பிடமாக இருந்து கிறிஸ்துவின் மாதிரியை பின் தொடருகிறோமா என்று நம்மையே கேட்பது. விசுவாசம் என்பது, “முதல் தலைமுறை விசுவாசிகள் ஒருவருக்கொருவர் அன்பாயிருந்ததுபோல, நாமும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பாயிருப்பது”. விசுவாசம் என்பது இயேசு நம்மேல் அன்பாயிருந்தது போல, நாமும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் அன்பாயிருப்பது (34).

வாழ்க்கை என்றால் என்ன? அப்போஸ்தலர்களிடம் கிறிஸ்து காட்டிய அன்பைப்போல், எந்த நிபந்தனையுமின்றி நம்மிடம் அன்பு செலுத்தப்படும்போது ஏற்படும் அனுபவமே. அதாவது கிறிஸ்துவின் அன்போடு நாம் அன்பு செலுத்தும்போதும், அன்பைப் பெற்றுக் கொள்ளும்போதும் நாம் உணரும் அனுபவமே வாழ்க்கை.

யோவான் சுவிசேஷ நூலின் ஆய்வின் மூலமாக நீங்கள் இயேசுவை அறிந்துகொண்டு பலத்த விசுவாசத்தினுள் வந்து, தேவன் உங்களுக்குத் திட்டமிட்ட தரமான வாழ்க்கையின் அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே என்னுடைய வேண்டுகோள். யோவான் சுவிசேஷ நூலில் நாம் ஒன்றாக 11-14 ஆம் அதிகாரம் வரையில் பெருமளவில் கற்றுக்கொண்டோம். இங்கே நான் முடிக்கிறேன், ஆனால் இந்த அற்புதமான சுவிசேஷ நூலை வசனம் வசனமாகத் தொடர்ந்து ஆய்வு செய்யும் இருபத்தேழாம் சிறிய புத்தகத்தை வாசிக்க உங்களைத் தாழ்மையுடன் அழைக்கிறேன். நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் இந்த வார்த்தைகளோடு நான் முடிக்கிறேன், “நான் உங்களில் அன்பாயிருந்தது போல நீங்களும் ஒருவரிவொருவர் அன்பாயிருங்கள் என்கிற புதிதான கட்டளையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” (யோவான் 13 : 34).

யோவான் எழுதிய சுவிசேஷம்

அதிகாரங்கள் 11 - 13

பகுதி 4

அத்தியாயம் ஒன்று
“தீர்க்கமுடியாத மிகக் கடினமான
வாழ்வின் பிரச்சனைகள்”
(யோவான் 11 : 1 - 16)

அத்தியாயம் இரண்டு
மறுமொழி அளித்தலும் உறவு கொள்ளுதலும்
(யோவான் 11 : 17 - 32)

ஒரு புதிய
கட்டளை

யோவான் எழுதிய கவிசேஷம்

அதிகாரங்கள் 11 - 13

பகுதி 4

ஒரு புதிய கட்டளை

வேதபாடசாலை - 27

யோவான் எழுதிய சுவிசேஷம்
(பகுதி 5)
(அதிகாரங்கள் 14-16)

பரிசுத்த ஆவியானவரின்
ஊழியம்

The Gospel of John
Verse by Verse Ch.14-16
ICM Book - 27
Tamil

© IBL
2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to

India Bible Literature
67, Beracah Road, Kilpauk
Chennai - 600 010.

Ph : 26425166 Fax : 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அத்தியாயம் ஒன்று

“கேள்விகளும் பதில்களும்”
(யோவான் 13:33 - 14:14)

யோவான் சுவிசேஷத்தைப் பற்றிய இந்த ஆய்வின் ஒவ்வொரு விரிவுரை நூலின் துவக்கத்திலும் நான் என் நோக்கத்தை விளக்கியிருக்கிறேன். யோவான் சுவிசேஷத்தை வசனம் வசனமாக விளக்கும் வேதபாட சாலையின் நூற்று முப்பது வானொலி ஒலிபரப்புகளைக் கேட்பவர்களுக்கு சிறு விளக்கவுரை நூல்களை அளிப்பதே எங்கள் நோக்கமாகும். இந்தச் சிறு நூலை வாசிப்பதற்கு முன்பாக, இந்த வரிசையில் ஏற்கெனவே வெளிவந்துள்ள முதல் நான்கு நூல்களையும் வாசிப்பீர்களானால், தொடர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ள உதவியாயிருக்கும். இந்தச் சிறு விளக்கவுரை நூல்களில் இது ஐந்தாவது நூலாகும்.

இப்போது நாம் படிக்கப் போகும் பகுதியின் பின்னணியை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் புத்தகம் எண் 26-ஐப் படிக்க வேண்டும். அது இந்த ஆய்வுக்கு முன் வந்த நூலாகும். நீங்கள் யோவான் சுவிசேஷத்தை வசனம் வசனமாக ஆய்வுசெய்ய விரும்புவீர்களானால், முதல் நான்கு நூல்களும் உங்களிடம் இல்லாவிட்டால், எங்களுக்கு எழுதுங்கள். அந்த நூல்களை அனுப்பி வைப்போம்.

நான் ஏற்கெனவே 26-ஆம் புத்தகத்தில் விளக்கியபடி, பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தின் மையத்தில் யோவான் சுவிசேஷத்தின் முதல் பாதிப் பகுதி இயேசுவானவரின் ஊழியத்தைப்பற்றிக் கூறுகிறது; அவர் பிரசங்கம் செய்தும், போதித்தும், குணமாக்கியும், தமது அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பயிற்சியளித்தும் தமது ஊழியத்தைத் தொடர்ந்து வந்தார். இந்த அப்போஸ்தலர்கள் அவர் தமது மூன்றாண்டு கால ஊழியத்தில் செய்யத் துவக்கியதைச் செய்து முடிப்பார்கள். யோவான் தனது சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது பகுதியில், இயேசுவானவரின் நீண்ட பிரசங்கத்தைப் பதிவு செய்ய நான்கு அதிகாரங்களை ஒதுக்கியிருக்கிறார்; இது சுவிசேஷங்களிலேயே பெரிய பிரசங்கத் தொகுப்பாகும்; இது “மேலறைப் பிரசங்கம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது (யோவான் 13:16).

பண்டைக் காலத்துப் போதகர்கள் தாங்கள் போதிக்கும்போது கேள்வி பதில் வழிமுறையை அடிக்கடி பயன்படுத்தினார்கள். உண்மையில், மற்றொரு கேள்வியைக் கேட்பதின் மூலம் அவர்கள் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தார்கள். ஹில்லல் என்ற ரபீயிடம் “ஏன் ரபீக்கள் ஒரு கேள்விக்குப் பதிலாக மற்றொரு கேள்வியையே கூறுகிறார்கள்?” என்று கேட்டார்கள். அவர் “ஏன் நாங்கள் அப்படிச் செய்யக் கூடாது?” என்று பதில் கேள்வி எழுப்பினார். இந்தச்

சுவிசேஷம் வலியுறுத்துகிறபடி இயேசுவானவர் வெறும் போதகராக இருக்கவில்லை. என்றாலும், ஒரு பரிபூரணமான ஆசிரியராக அவர் தாம் போதிக்கும் போது கேள்வி பதில் வழிமுறையைப் பயன்படுத்துகிறார். இந்த மாபெரும் சொற்பொழிவை அவர் தமது அப்போஸ்தலர்களுக்காகக் கொடுத்தார்; அவர்களின் இருதயத்திலும் சிந்தையிலும் அவர் தூண்டுதலளிக்கும் கேள்விகளை வேண்டுமென்றே எழுப்பினார்.

இயேசுவானவர் தமது மரணத்துக்கு முன்பாகத் தமது சீஷர்களை இறுதியாகச் சந்தித்த போது, அவர் தமது இந்த மிக நீளமான பிரசங்கத்தைக் கொடுத்தார். அவருடைய போதனை முழுவதும் ஒரு இளைப்பாறுதல் முகாம் பின்னணியில் கொடுக்கப்பட்டபடியால், நான் இந்த போதனையை “இறுதியான கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல் முகாம்” என்று குறிப்பிடுகிறேன். தமது மூன்றாண்டுகாலப் பொது ஊழியத்தின் துவக்கத்தில் இயேசுவானவர் ஒரு பெரிய பிரசங்கத்தைக் கொடுத்தார். நாம் அதை “மலைப் பிரசங்கம்” என்று அழைக்கிறோம். நான் அந்தச் சொற்பொழிவை “முதல் கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல் முகாம்” என்று அழைக்கிறேன். ஏனென்றால், இயேசுவானவர் அந்தப் பிரசங்கத்தையும் ஒரு ஓய்வான இளைப்பாறுதல் முகாம் பின்னணியில் (retreat setting)தான் கொடுத்தார். மலையுச்சியில் அவருடைய அறைகூவலைப் பெற்ற சீஷர்களிலிருந்து அவர் பன்னிருவரைத் தமது அப்போஸ்தலர்களாக அல்லது “அனுப்பப்படுகிறவர்களாக” தெரிந்து கொண்டார். மூன்றாண்டுகள் இயேசுவானவர் அவர்களுக்குப் போதித்தார், வழிகாட்டினார், அவர்களை ஊழிய முயற்சிகளுக்கு அனுப்பும்போது அவர்களுக்கு பயிற்சியளித்தார். இப்போது மறுபடியுமாக அவர்களோடு தனிப்பட்ட தியானத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். அவரோடு மூன்றாண்டு காலம் அவர்கள் பயிற்சிபெற்ற பிறகு அவர் அவர்களுக்குத் தேர்ச்சியை அளிக்கப் போகிறார்.

பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தின் கடைசி வசனங்கள் பேதுரு இயேசுவானவரிடம் கேட்ட இரண்டு கேள்விகளைக் குறிப்பிடுகின்றன: “ஆண்டவரே, நான் இப்பொழுது உமக்குப் பின்னே ஏன் வரக் கூடாது? உமக்காக என் ஜீவனையும் கொடுப்பேன்” என்று பேதுரு கூறினான். இயேசுவானவர் இதற்கு மறுமொழியாகப் பேதுரு தம்மை மூன்று தரம் மறுதலிக்கப் போகிறதை முன்னறிவித்தார். பிறகு அடுத்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் பேதுருவின் இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் பதிலளிக்கத் தொடங்குகிறார். பேதுரு இயேசுவானவரிடம் இரண்டு கேள்விகளைக் கேட்டு, அவர் அதற்குப் பதிலளித்த பிறகு, தோமா, பிலிப்பு, யூதா இவர்களும் அவரிடம் கேள்வி கேட்டார்கள். அவர்களின் கேள்விகளும் அதற்கு இயேசுவானவர் அளித்த பதில்களும் பதினான்காம் அதிகாரத்தின் மையமாகக் காணப்படுகின்றன.

பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் இயேசுவானவர் மென்மையான அன்பைக் காட்டும் இந்த வார்த்தைகளைப் பயன் படுத்தியபோது, அவர் வேண்டுமென்றே கேள்விகள் கேட்கப்படுவதை ஊக்குவித்தார் என்று நான் நம்புகிறேன்: “பிள்ளைகளே, இன்னும் கொஞ்சக்காலம் நான் உங்களுடனே கூட இருப்பேன்; நீங்கள் என்னைத் தேடுவீர்கள்; ஆனாலும் நான் போகிற இடத்துக்கு நீங்கள் வரக் கூடாதென்று நான் யூதரோடே சொன்னதுபோல இப்பொழுது உங்களோடும் சொல்லுகிறேன்” (13:13). இந்த இரண்டு அதிகாரங்களிலும், பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தில் முப்பத்தொன்றாம் வசனத்திலிருந்து, பதினான்காம் அதிகாரத்தில் முப்பத்தொன்றாம் வசனம் வரையில், இயேசுவானவரின் வருகையையும் போவதையும் குறித்த கருப்பொருள் இல்லாத ஐந்து வசனங்களை ஒன்றாகப் பார்க்க முடியாது - இயேசுவானவர் இந்த உலகத்துக்கு வந்தார், இப்போது அவர் தமது பிதாவானவரிடம் திரும்பச் செல்லப் போகிறார்.

அவர் மறுபடியும் மறுபடியுமாக இந்தக் கருத்துப் படிவத்தை (concept) வலியுறுத்தியபோது, அவர் சீஷர்கள் அனைவருடைய மனதிலும் பேதுரு கேட்ட இந்த இரண்டு கேள்விகளையும் எழுப்பினார், இயேசுவானவர் வேண்டுமென்றே இதைச் செய்தார்; ஏனென்றால், இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் உரிய பதில் அவர் தமது சீஷர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பிய சத்தியத்தின் மையமாக இருக்கிறது.

இயேசுவானவர் பேதுருவின் முதல் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக “நான் போகிற இடத்துக்கு இப்பொழுது நீ என் பின்னே வரக்கூடாது, பிற்பாடு என் பின்னே வருவாய்” என்று கூறினார். இயேசுவானவர் உண்மையில் பேதுருவின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கவில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். தாம் எங்கே செல்கிறோம் என்பதை அவர் திட்டவட்டமாக அவனுக்குக் கூறவில்லை. “இப்போது உன்னால் வர முடியாது, ஆனால் பின்னால் நீ வருவாய்” என்று மட்டுமே அவர் கூறினார். பிறகு பேதுரு தனது இரண்டாவது கேள்வியைக் கேட்டான்: “ஆண்டவரே, நான் இப்பொழுது உமக்குப் பின்னே ஏன் வரக் கூடாது? உமக்காக என் ஜீவனையும் கொடுப்பேன்” என்று அவர் கூறினான்.

இயேசுவானவர் தாம் போவதைப் பற்றிக் கூறியபோது, தமது மரணத்தைப் பற்றியே கூறுகிறார் என்பதைப் பேதுரு உணர்ந்தான் என்பது தெளிவாகிறது. முந்தைய சிறு நூலில் நான் கூறியபடி, சமயத்தலைவர்கள் ஆண்டவரையும் அவருடைய அப்போஸ்தலர்களையும் கைது செய்யும்படி ரோமாபுரியை வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய ஆபத்து வரவிருந்தது; இந்த மனிதர்கள் பயந்து போயிருந்தார்கள். தாங்களும் இயேசுவானவரோடு கூட மரிக்கும்படி

கேட்டுக்கொள்ளப்படுவதற்கு வாய்ப்பு இருப்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். குறிப்பாக, அவர் தாம் மரிக்கப் போவதாகக் கூறும்போது, அவர்களும் கோதுமை மணியைப் போல நிலத்திலே விழுந்து சாகவேண்டியிருக்கும் (12:24) என நினைத்தனர்.

இயேசுவுக்காகத் தன் உயிரையும் கொடுப்பதாகக் கூறிய பேதுருவுக்கு அவர் அச்சுறுத்தும் வார்த்தைகளையே பதிலாகக் கொடுத்தார்: “எனக்காக உன் ஜீவனைக் கொடுப்பாயோ? சேவல் கூவுகிறதற்கு முன்னே நீ என்னை மூன்றுதரம் மறுதலிப்பாயென்று, மெய்யாகவே மெய்யாகவே உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.” இந்த வார்த்தைகள் பேதுருவின் இருதயத்தில் எத்தகைய துக்கத்தையும் வேதனையையும் உண்டாக்கியிருக்கும் என்பதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தைகளைப் பேதுருவிடம் கூறிய போது, அவருடைய முகபாவனையைக் குறித்தோ அல்லது குரலின் தொனியைக் குறித்தோ எதுவும் கூறவில்லை. என்னால் இதை நிரூபிக்க முடியாவிட்டாலும், இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தைகளைப் பேதுருவிடம் கூறியபோது, இயேசுவின் கண்கள் பேதுருவுக்காக அதிக அன்பினால் கலங்கியிருந்தன என்றும் அவருடைய குரல் அதிகமான மென்மையை வெளிப்படுத்தியது என்றும் என்னால் கூற முடியும்.

பேதுருவுக்கு இந்த வார்த்தைகளைக் கூறுவதற்குச் சில வினாடிகளுக்கு முன்புதான் அவர் அவர்கள் அனைவரையும் ‘பிள்ளைகளே’ என்று அழைந்திருந்தார். இது அன்பையும் பாசத்தையும் குறிக்கும் வார்த்தையாக இருக்கிறபடியால், இந்த வேளையில் இவர் அவர்களோடு அன்போடும் மென்மையாகவும் உரையாடினார் என்பதை நாம் அறிகிறோம். பேதுருவோடு அவருடைய உரையாடலிலும் இந்த அன்பும் மென்மையும் வெளிப்பட்டது என்று நான் நம்புகிறேன். “அப்படியா, பேதுரு? உண்மை என்னவென்றால் நாளை காலையில் சேவல் கூவுவதற்கு முன்பாக நீ என்னை ஒரு முறையல்ல, மூன்று முறை மறுதலிப்பாய்” என்று அவர் கூறியபோது அவர் முகத்தில் புன்சிரிப்பு காணப்பட்டிருக்கும் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

இயேசுவானவர் பேதுருவுக்குக் கூறிய இந்த வார்த்தைகள் எவ்வாறு சுற்றியிருந்த மற்றவர்களையும் கலங்கப்பண்ணியது என்பதைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் ஆவியில் கலக்கமடைந்தார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். இயேசுவானவர் அடுத்து அவர்கள் அனைவருக்கும் கூறிய இந்த வார்த்தைகள் பொருத்தமானவையாகவே இருந்தன: “உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக;

தேவனிடத்தில் விசுவாசமாயிருங்கள், என்னிடத்திலும் விசுவாசமாயிருங்கள். என் பிதாவின் வீட்டில் அநேக வாசஸ்தலங்கள் உண்டு; அப்படியில்லாதிருந்தால், நான் உங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பேன்; ஒரு ஸ்தலத்தை உங்களுக்காக ஆயத்தம் பண்ணப் போகிறேன். நான் போய் உங்களுக்காக ஸ்தலத்தை ஆயத்தம் பண்ணின பின்பு, நான் இருக்கிற இடத்திலே நீங்களும் இருக்கும்படி, நான் மறுபடியும் வந்து உங்களை என்னிடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளுவேன். நான் போகிற இடத்தை அறிந்திருக்கிறீர்கள், வழியையும் அறிந்திருக்கிறீர்கள் என்றார்.”

“உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக” என்று இயேசுவானவர் அவர்கள் அனைவரிடமும் கூறினார் என்பதைக் கவனியுங்கள். “உங்கள்” என்பது பன்மைச் சொல்லாகும். “தேவனிடத்தில் விசுவாசமாயிருங்கள், என்னிடத்திலும் விசுவாசமாயிருங்கள்” என்று அவர் கூறியபோது அனைவரிடமும் இதைக் கூறினார் என்பது தெளிவாகிறது. இது அவர் தெய்வத்துவத்தை உரிமை கொண்டாடுவதாக இருக்கிறது; ஏனென்றால் அவர் தம்மைத் தேவனோடு ஒரே மட்டத்தில் வைக்கிறார். பிறகு அவர் நன்கு அறிமுகமான இந்த வார்த்தைகளோடு தமது பெரிய பிரசங்கத்தைத் துவங்குகிறார்; அடக்க ஆராதனைகளில் இந்த வார்த்தைகளை வாசிக்க நாம் விரும்புகிறோம்.

“நான் போகிற இடத்தை அறிந்திருக்கிறீர்கள், வழியையும் அறிந்திருக்கிறீர்கள்”. இந்த மனிதரின் சிந்தையில் மற்றொரு கேள்வியை எழுப்ப வேண்டும் என்பதே அவருடைய இந்த வாசகத்தின் நோக்கம் என்று நான் நம்புகிறேன். தாம் எங்கே செல்கிறோம் என்பதையும், அங்கே செல்லும் வழியையும் அவர்கள் அறிந்திருப்பதாக இயேசுவானவர் கூறியபோது, நாம் “சந்தேகம் கொள்ளும் தோமா” என்று அழைக்கும் அப்போஸ்தலன் இயேசுவானவர் எதிர்பார்த்த கேள்வியைக் கேட்கிறான்: “ஆண்டவரே, நீர் போகிற இடத்தை அறியோமே, வழியை நாங்கள் எப்படி அறிவோம்?”

தோமாவின் இந்தக் கேள்விக்கு இயேசுவானவர் அளித்த பதில் யோவான் சுவிசேஷத்திலும் முழு வேதாகமத்திலும் மிகவும் அற்புதமான வசனங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது: “நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்” என்று அறிக்கையிடும் இயேசுவானவர் மேலும் தொடர்ந்து “என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்” என்று அறிவிக்கிறார்.

இயேசுவானவர் தோமாவின் இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும்போது மூன்று முக்கிய காரியங்களைக் குறித்து உரிமை கொண்டாடுகிறார். தாமே வழி, தாமே சத்தியம், தாமே ஜீவன் என்று அவர் உரிமை கொண்டாடுகிறார். அவர் தாம் அவர்களுக்காக ஆயத்தம் பண்ணும் இடத்துக்குத் தாமே வழியாக

இருப்பதாகக் கூறியபோது, அவர் சிலுவையில் தமது மரணத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். நமது ஆண்டவரின் சிலுவை மார்ப்பதக்கத்தில் அணிந்துகொள்ளும் வெறும் ஆபரணம் அல்ல. இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவை நமது இரட்சிப்புக்கான வழியையும், தேவனிலும் இரட்சகராகத் தம்மிலும் விசுவாசம் வைப்பவர்களுக்குத் தாம் ஆயத்தம் பண்ணுவதாக வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ள இடத்துக்கு வழியையும் குறிக்கிறது.

சிலுவையில் இயேசுவானவரின் மரணம் ஒரு ஆசாரியனாக அவருடைய ஊழியத்துக்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. மனிதனின் சார்பாக ஆசாரியன் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் பரிந்து பேசுகிறான். இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரித்தபோது அவர் இதையேதான் செய்தார். அவர் நமது பாவங்களுக்கான பரிபூரண பலியாக ஆனதின் மூலமாக, நீங்களும் நானும் பரலோகத்துக்குச் சென்று அங்கே தேவனோடு நித்தியத்தைக் கழிப்பதற்கான வழியை உண்டு பண்ணினார் (யோவான்; ஏசாயா).

இயேசுவினால் குறிப்பிட்ட ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மதியம் இந்த உலகத்துக்கு வந்து நமது பாவங்களுக்காகச் சிலுவையில் மரித்து, நாம் இரட்சிக்கப்படுவதற்கான வழியை உண்டுபண்ணியிருக்க முடியும். ஆனால் அவர் சிலுவையில் மரிப்பதற்காக மட்டுமே இந்த உலகத்துக்கு வரவில்லை என்கிறபடியால், உலகத்தில் பிறந்து முப்பது மூன்று ஆண்டுகாலம் இங்கே வாழ்ந்தார். இந்தச் சுவிசேஷத்தில் அவருடைய வாழ்வின் இறுதிநாட்களை விவரிப்பதற்கு அதிகமான அதிகாரங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது, சிலுவையில் அவருடைய மரணமும், மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த் தெழுந்ததும் அவருடைய வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் மிக முக்கியமான பகுதி என்பதை நமக்குக் காட்டுகின்றது. அவர் சிலுவையில் மரித்தபோது ஏன் அந்தப் பெரிய வெள்ளிக்கிழமை மதிய நேரத்தை மட்டும் இங்கே கழித்திருக்கக் கூடாது? “அவர் சத்தியமாகவும் இருக்கிறார்” என்பதே இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலாகும்.

இந்தச் சுவிசேஷத்தின் அறிமுக வார்த்தைகளை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்கிறீர்களா? “அவருக்குள் ஜீவன் இருந்தது, அந்த ஜீவன் மனுஷருக்கு ஒளியாயிருந்தது.” அவர் வார்த்தையாக இருந்தார் - தேவனுடைய சிந்தனைக்கு அவர் ஊடகமாக இருந்தார் - அந்த வார்த்தை மனிதனால் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய தேவனுடைய சிந்தனை முழுவதையும் அவனுக்கு அறிவித்தது. வார்த்தையாக, அவர் ஆதியிலேயே தேவனோடிருந்தார், அவர் தேவனாக இருந்தார். “அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய், நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்; அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம்; அது பிதாவுக்கு ஒரே பேறான வருடைய மகிமைக்கு ஏற்ற மகிமையாகவே இருந்தது.”

தேவனுடைய மக்கள் மோசே மற்றும் தீர்க்கதரிசிகளின் மூலமாக வந்த பரிசுத்த ஏட்டின் மூலமாக ஏற்கனவே சத்தியத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள். ஆனால் இந்த உலகத்து மக்கள் வெறும் பரிசுத்த ஏட்டைப் பெற்றால் போதும் என்று தேவன் விரும்பவில்லை. அவர்கள் தேவனுடைய செய்தியை வெளிப்படுத்திச் செயல்படுத்திக்காட்டும் ஒரு ஜீவனுள்ள வார்த்தையைப் பெறவேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். இந்த வார்த்தை மானிட மாம்சத்தில் ஒரு பரிபூரண வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகாட்ட வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். பரிசுத்த ஏட்டின் சத்தியத்தை நாம் மானிட வாழ்க்கையில் எவ்வாறு வாழ்ந்து காட்ட முடியும் என்பதை நாம் காணவேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். “நானே சத்தியமாயிருக்கிறேன்” என்று இயேசுவானவர் கூறியதற்கு இதுவே அர்த்தமாகும். இவர் இருந்த ஒவ்வொன்றிலும், செய்த ஒவ்வொன்றிலும் அவர் சத்தியமாக இருந்தார். இந்த உரிமை கொண்டாடுதல் அவர் அவர்களுக்குப் போதித்த அனைத்து வேளைகளையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது.

“நானே ஜீவனாயிருக்கிறேன்” என்பது அவருடைய உரிமை கொண்டாடலின் மூன்றாவது பகுதியாகும். அவர் பரிபூரண வாழ்க்கை வாழ்ந்தார் என்றும், அந்த வகையில் எப்படி வாழ்வது என்பதை நமக்குக் காட்டினார் என்பதும் இதற்கு அர்த்தமாகும். அதாவது, அவர் நித்திய வாழ்வை நமக்கு மாதிரியாகக் காட்டினார்; தமது சுவிசேஷம் முழுவதிலும் யோவான் இந்த வாழ்க்கையின் தரத்தை நமக்குச் சுட்டிக்காட்டி வருகிறார். தாம் போதித்து சந்தித்தவர்களுக்கு மறுபடியும் பிறப்பதின் அனுபவத்தைக் கொண்டு வருவதின் மூலமாக “பரிபூரண ஜீவன்” என்று அவர் அழைக்கும் ஜீவனைக் கொடுக்கும் படியும் தாம் வந்ததாக அவர் உரிமை கொண்டாடுகிறார் என்பதும் இதற்கு அர்த்தமாகும் (10:10).

இந்த மூன்று உரிமை கோருதலிலும் முதல் சொல்லே மிக முக்கியமான வார்த்தையாக இருக்கிறது: “நானே என்பது.” இயேசுவானவர் தோமாவுக்கு அளித்த பதிலைக் குறித்து நாம் சிந்திக்கும்போது, யோவான் சுவிசேஷத்தில் இயேசுவானவரின் மேன்மையான “நானே” என்ற கூற்றுகளில் மற்றொன்றைக் காண்கிறோம். “நான் ஒரு இரட்சிப்பின் வழியைக் குறித்துப் பிரசங்கிக்கும்படி வந்திருக்கிறேன். தரமான வாழ்க்கையை விவரிக்கும் சில சத்தியங்களையும் நான் போதிக்கிறேன்” என்று அவர் கூறவில்லை. “நானே” என்பதே முக்கியமான வார்த்தையாக இருக்கிறது. நானே இரட்சிப்பின் வழியாக இருக்கிறேன். நானே நீங்கள் கேட்கும் சத்தியமாக இருக்கிறேன். நானே மனிதருக்கு ஒளியான சத்தியமாக இருக்கிறேன்.

மறுபடியுமாக, யோவான் சுவிசேஷத்தின் துவக்கப் பகுதியில் யோவான் ஸ்நானன் அல்ல, இயேசுவே வரவிருக்கிறவர் என்பதைக் குறிப்பிடுவதைப்

பாருங்கள். யோவான் ஸ்நானன் தொடர்ந்து நான் அவரில்லை என்று கூறிக் கொண்டிருந்தான். இயேசுவானவரோ தொடர்ந்து “நானே” என்று கூறிக்கொண்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இயேசுவானவரைக் குறித்து யோவான் அதிகக் கவனிப்போடு கூறும் காரியம் அவர் யார் என்ற உண்மையாகும். மறுபடியும் மறுபடியுமாக “நானே” என்று கூறுவது இயேசுவானவர் தாம் போதித்தபடியே எல்லாமுமாக இருந்தார் என்பதைக் காட்டுகிறது. “நானே ஜீவனாயிருக்கிறேன்” என்று அவர் உரிமைகொண்டாடியபோது, தேவன் ஒவ்வொரு மனிதனிடமிருந்தும் எதிர்பார்க்கும் வாழ்க்கைத் தரத்துக்கு ஒரு மாதிரியாகத் தாம் வாழ்ந்துகாட்டியிருக்கும் வாழ்க்கையை அது குறிக்கிறது என்று கூறலாம்.

தாமே ஜீவனாக இருப்பதாக அவர் உரிமைகொண்டாடுவதின் அடிப்படை அர்த்தத்தை இந்தச் சுவிசேஷத்தின் துவக்கத்தில் காணலாம். யோவான் சுவிசேஷத்துக்கு வசனம் வசனமாக விளக்கவுரை கூறும் இந்தச் சிறுநூல் வரிசையின் முதல் புத்தகத்தில் யோவான் தனது துவக்க வசனங்களில் தான் என்ன கூறப்போகிறோம் என்பதை நமக்குத் தெரிவிப்பதாக நான் கூறியிருந்தேன். எனவே, தொடர்ந்து நாம் இந்தச் சுவிசேஷத்தைப் படித்துவரும்போது, இந்த முன்னுரை ஒரு உள்ளடக்க அட்டவணை போலிருப்பதில் நாம் வியப்படையக் கூடாது. இது யோவான் சுவிசேஷத்தில் நாம் வாசித்துக் கொண்டிருப்பதை விவரிக்கிறது.

இந்த முன்னுரையில், மக்கள் இயேசுவானவருக்குச் சரியாகச் செவிசாய்க்கும் போது, அவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும் வல்லமையைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்றும், அவர்கள் தேவனாலே பிறக்கிறார்கள் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. “அவர்கள், இரத்தத்தினாலாவது மாம்ச சித்தத்தினாலாவது புருஷனுடைய சித்தத்தினாலாவது பிறவாமல், தேவனாலே பிறந்தவர்கள்” (1:12, 13). அவர் மக்களுக்கு எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு மாதிரியைக் கொடுத்திருக்கிறாரோ, அந்த வாழ்க்கையை வாழ்வதற்குத் தேவையான வல்லமையையும் அவர் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறபடியால், தாமே ஜீவனாக இருப்பதாக அவர் உரிமைகொண்டாடுகிறார்.

தேவன் ஒரு முக்கியமான சத்தியத்தைப் போதிக்கும்போது, ஒரு கொள்கையைப் பயன்படுத்துகிறார் என்பதைப் பழைய ஏற்பாட்டு மனிதர்களைக் குறித்த ஆய்விருந்து நாம் அறிகிறோம். “ஒரு பெரிய கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்பினால், அதை ஒரு நபராகப் பொதிந்து கொடு” என்பதே இந்தக் கொள்கையாகும். எடுத்துக்காட்டாக, தேவன் விசுவாசம் என்ற கருத்துப்

படிவத்தைத் தெரிவிக்க விரும்பியபோது, அவர் அதை ஆபிரகாம் என்ற மனிதனின் வாழ்க்கையில் பொதிந்து கொடுத்தார். யாக்கோபின் வாழ்க்கையில் கிருபை பற்றிய கருத்துப் படிவத்தையும், யோசேப்பின் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய அருளைக் குறித்தக் கருத்துப் படிவத்தையும் வெளிப்படுத்தினார் (ஆதியாகமம் 12-24; 25-32; 37-50).

உங்களுக்காகவும் எனக்காகவும் தேவன் வடிவமைத்துள்ள தரமான வாழ்க்கையாகிய நித்திய வாழ்வைக் குறித்துத் தெரிவிக்க தேவன் விரும்பியபோது, அவர் அதை இந்த உலகத்தில் முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகாலம் வாழ்ந்த இயேசுவானவரின் வாழ்க்கையின் மூலமாக வெளிப்படுத்தினார். தனது முன்னுரையில், யோவான் மாம்சமாக வெளிப்பட்ட வார்த்தை ஒளியாயிருக்கிறார் என்று மட்டும் யோவான் கூறவில்லை. இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாகக் கிருபையும் சத்தியமும் வெளிப்பட்டது என்றும் கூறியிருக்கிறார். அதாவது, இயேசுவானவர் நமக்குக் கொடுக்க வந்த ஜீவனாகவும் ஒளியாகவும் இருக்கிறார். அவரே வழியாகவும் இருக்கிறார். அவர் மூலமாகவே நாம் தேவனுடைய உண்மையான பிள்ளைகளாக வாழ முடியும். மறுபடியும் பிறத்தலே அந்த ஜீவனைக் கொடுக்கும் மாற்றத்தின் வழியாக இருக்கிறது. புதிய பிறப்பும் புதிய பிறப்புக்கான வழிவகையும் “நானே ஜீவனாயிருக்கிறேன்” என்ற வார்த்தைகளில் காணப்படுகின்றன.

உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து ஜீவனாயிருக்கிறார்; இன்று அந்த ஜீவனைப் பெறுவதற்கான வழியாகவும் இருக்கிறார் என்பதே இதிலுள்ள சத்தியமாகும். யோவான் சுவிசேஷம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த ஒரு வரலாற்று நாயகர் ஒருவரின் வாழ்க்கையை மட்டும் கூறவில்லை. இன்றும் அவர் ஜீவிக்கிறார், அவரால் உங்களுக்குள்ளும் எனக்குள்ளும் ஜீவிக்க முடியும்.

வரலாற்றுபூர்வமாக இயேசுவானவர் இருந்தாரா என்று கேள்வியெழுப்பு கிறவர்களும் இருக்கிறபடியால், இயேசுவானவரின் உண்மையான சீஷர் ஒருவர் இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்: “அவர் இருந்தாரா, இருக்கிறாரா என்ற நிச்சயமில்லாமல் அவர்கள் இருக்கிறபோது, நான் அவர் இருக்கிறார் என்று விசுவாசிக்கிறேன். அவர் இன்னும் இருக்கிறார் என்பதை நான் அறிவேன்.”

மற்றொருவர் இதே கருத்தை இவ்வாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்: “இயேசுகிறிஸ்து தாம் கூறுகிறபடியே எல்லாமுமாக இருக்கிறார். தம்மால் செய்ய முடியும் என்று அவர் சொல்லும் அனைத்தையும் அவரால் செய்ய முடியும். நீங்கள் எப்படியிருக்கிறீர்கள் என்று அவர் கூறுகிறாரோ அப்படியே நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். உங்களால் என்ன செய்ய முடியும் என்று அவர் கூறுகிறாரோ அதை உங்களால் செய்ய முடியும். ஏனென்றால் அவர் உங்களுக்குள் இருக்கிறார்.”

இந்த இரண்டு மேற்கோள்களும் ‘‘நானே ஜீவனாக இருக்கிறேன்’’ என்ற இயேசுவானவரின் அற்புதமான மூன்றாம் உரிமை கொண்டாடலுக்குத் தனிப்பட்ட முறையிலான செயல்படுத்துதலாக இருக்கின்றன.

வேறு வழி இல்லை

‘‘நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்’’ என்று அவர் உரிமைகொண்டாடும்போது, அவர் அதோடு நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. மேலும் தொடர்ந்து, ‘‘என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்’’ என்றும் அவர் கூறியிருக்கிறார். தம்மைக் குறித்த ஒரு உண்மையை அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

இந்தச் சவிசேஷம் முழுவதிலும் இயேசுவானவரின் ஆற்றல் வாய்ந்த உரிமை கொண்டாடுதல்களை யோவான் பதிவுசெய்து வைத்திருக்கிறார். இந்தச் சவிசேஷத்தின் மூன்றாம் அதிகாரத்தில் இயேசுவானவர் நிக்கொதேமுவிடம் கூறியதை யோவான் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார். இயேசுவானவர் கூறியதின் சாராம்சம் இதுவே: ‘‘நான் தேவனுடைய ஒரேபேறான குமாரனாக இருக்கிறேன். சிலுவையில் உயர்த்தப்படும் தேவனுடைய ஒரேபேறான குமாரனாக, நான் இந்த உலகத்தின் பாவப் பிரச்சினைக்குத் தேவனுடைய ஒரே தீர்வாக இருக்கிறேன். அதாவது, நான் தேவனுடைய ஒரே இரட்சகராக இருக்கிறேன். அவருக்கு வேறு இரட்சகர் கிடையாது. நானே அவருடைய ஒரே இரட்சகராக இருக்கிறேன், நீ அதை விசுவாசிக்க வேண்டும். ஏனென்றால், என்னை நீ விசுவாசித்தால் இரட்சிக்கப்படுவாய். நீ என்னை விசுவாசிக்காவிட்டால் குற்றத்தீர்ப்புக்கு ஆளாவாய்’’ (3:14-18).

இது உறுதியான ஒரு கோட்பாடாகும். சத்தியம் என்பது எப்போதுமே முற்றிலும் உண்மையானதாக இருக்கிறது. இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்று கூட்டினால் எப்போதுமே நான்காகவே இருக்கும், வேறு எண்ணிக்கை வராது. இயேசுவானவர் தாம் சத்தியத்தின் உருவமாக இருப்பதாகவும், தாம் கூறும் அனைத்தும் சத்தியம் என்றும் உரிமை கொண்டாடுகிறார். எனவே அவர் கோட்பாட்டையே உறுதி செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ‘‘என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்’’ என்று இயேசுவானவர் கூறியபோது, அவர் சத்தியத்தையே கூறியபடியால், இரட்சிப்புக்கான முயற்சிக்கு வேறெந்த வழியையும். அவர் தள்ளிவிட வேண்டியிருக்கிறது. எனவேதான் அப்போஸ்தலர்கள் ‘‘அவராலேயன்றி வேறொருவராலும் இரட்சிப்பு இல்லை’’ என்று பிரசங்கம் செய்தார்கள் (அப். 4:12).

சி. எஸ். லூயி கூறியதை நான் இங்கே எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். இயேசுவானவர் தம்மைப் பற்றி கூறியவற்றை நீங்கள் ஆய்வு செய்வீர்களானால் மூன்றில் ஒன்றையே தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்: ‘‘அவர் ஒரு பொய்யர் என்று நீங்கள் தீர்மானிக்கலாம். அவர் மனநலம் குன்றியவர் என்று கூறலாம், அல்லது நீங்கள் முகங்குப்புற விழுந்து, அவரை ‘ஆண்டவரே’ என்று அழைத்து, ஆராதிக்கலாம்.’’

இப்படித் தம்மைப் பற்றி இயேசுகிறிஸ்து கூறியபின், இப்போது அவர் வேண்டுமென்றே ஒரு கேள்வியை எழுப்புகிறார். அது பிலிப்புவின் மனதில் ஒரு கேள்வியை எழுப்புகிறது. ‘‘என்னை அறிந்தீர்களானால் என் பிதாவையும் அறிந்திருப்பீர்கள்; இது முதல் நீங்கள் அவரை அறிந்தும் அவரைக் கண்டும் இருக்கிறீர்கள் என்றார். பிலிப்பு அவரை நோக்கி: ஆண்டவரே, பிதாவை எங்களுக்குக் காண்பியும், அது எங்களுக்குப் போதும் என்றான். அதற்கு இயேசு: பிலிப்புவே, இவ்வளவுகாலம் நான் உன்னுடனே கூட இருந்தும் நீ என்னை அறியவில்லையா? என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்; அப்படியிருக்க, பிதாவை எங்களுக்கு காண்பியும் என்று நீ எப்படி சொல்லுகிறாய்?’’ (7, 8) என்று இயேசுவானவர் அவனிடம் கேட்டார்.

இயேசுவானவர் இந்தச் சவிசேஷத்தில் தமது பிதாவானவரைப் பற்றி நூற்று இருபத்து நான்குமுறை பேசியிருப்பதாக யோவான் எழுதியிருக்கிறார். இயேசுவானவர் தமது சீஷர்களோடு மேல் அறையில் பேசிய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும் நாற்பத்து மூன்று முறை தமது பிதாவானவரைக் குறிப்பிட்டதாக யோவான் எழுதியிருக்கிறார். ‘‘நீர் எப்போதுமே ‘பிதா, பிதா, பிதா’ என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர். பிதாவை எங்களுக்குக் காட்டும், அப்போது அவர் ஏன் உமக்கு முக்கியமானவராக இருக்கிறார் என்பதையும், எங்களுக்கும் ஏன் முக்கியமானவராக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் நாங்கள் அறிந்து கொள்வோம்’’ பிலிப்பு கூறியதின் அர்த்தம் இதுவேயாகும்.

பிலிப்புக்கு இயேசுவானவர் அளித்த பதில் அவர் எவ்வாறு அசாதாரணமான முறையில் தெய்வத்துவத்துக்கு உரிமை கொண்டாடுகிறார் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது. லூக்கா இயேசுவானவரை மேசியாவாக அறிமுகம் செய்கிறார்; அவர் நமது மானிடத்தன்மையோடு தம்மை ஒருமுகப்படுத்திக் கொண்டார். ஆனால் அவரை நாம் தேவனாக அறிந்து விசுவாசிக்க வேண்டுமென்று யோவான் விரும்புகிறார். ஐந்து முதல் எட்டு வரையிலான அதிகாரங்களில் இயேசுவானவரின் உரிமைக் கோரிக்கைகளை நாம் பட்டியலிட்டுப் பார்த்தபோது, இது வலியுறுத்தப்படுவதை நாம் கண்டோம்.

இயேசுவே மேசியா, தேவனுடைய குமாரன் என்ற கருப்பொருளோடு கூட அவர் மானிட மாம்சத்தில் வெளிப்பட்ட தேவன் என்ற சத்தியமும் சவிசேஷம் முழுவதிலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது (அதிகாரம் 5-8; 20:30, 31). “என்னைக் கண்டவன் பிதாவைக் கண்டான்” என்று இயேசுவானவர் பிலிப்புவிடம் கூறும்போது, இயேசுவானவர் தாம் தேவன் என்று உரிமைகொண்டாடுவதற்குத் தெளிவானதும் வலுவானதுமான ஆதாரத்தை நாம் பார்க்கிறோம். பிலிப்புவின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக இயேசுவானவர் தொடர்ந்து, “நான் பிதாவிலும், பிதா என்னிலும் இருக்கிறதை நீ விசுவாசிக்கிறதில்லையா? நான் உங்களுடனே சொல்லுகிற வசனங்களை என் சுயமாய்ச் சொல்லவில்லை; என்னிடத்தில் வாசமாயிருக்கிற பிதாவானவரே இந்தக் கிரியைகளைச் செய்து வருகிறார். நான் பிதாவிலும் பிதா என்னிலும் இருக்கிறதை நம்புங்கள்; அப்படியில்லா விட்டாலும் என் கிரியைகளின் நிமித்தமாவது என்னை நம்புங்கள்.

“மெய்யாகவே மெய்யாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்: நான் என் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினால், என்னை விசுவாசிக்கிறவன் நான் செய்கிற கிரியைகளைத் தானும் செய்வான், இவைகளைப் பார்க்கிலும் பெரிய கிரியைகளையும் செய்வான். நீங்கள் என்நாமத்தினாலே எதைக்கேட்பீர்களோ, குமாரனில் பிதா மகிமைப்படும்படியாக, அதைச் செய்வேன். என் நாமத்தினாலே நீங்கள் எதைக் கேட்டாலும் அதை நான் செய்வேன்” (14:9-14).

இயேசுவானவர் கூறிய ஏதோ ஒன்றுதான் பேதுரு, தோமா, பிலிப்பு, யூதா இவர்களைக் கேள்விகேட்கும்படித் தூண்டியது என்பதைக் கவனிக்கத் தவறாதீர்கள். பிலிப்புவின் இந்தக் கேள்விக்கான இயேசுவானவரின் பதிலை யோவான் ஒன்பது முதல் இருபத்தொன்று வரையிலான வசனங்களில் பதிவுசெய்திருக்கிறார். அதன் பிறகு யூதா இயேசுவானவரிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்கிறான். யூதாவின் கேள்விக்கு இயேசுவானவரின் பதில் அதிகாரத்தின் முடிவு வரையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு அப்போஸ்தலர் களுக்கும் இயேசுவானவர் கொடுக்கும் பதில்கள், இயேசுவானவர் தாம் கைதுசெய்யப்பட்டு, கொல்லப்பட்டு, உயிரோடெழுப்பப்படுவதற்கு முன்பாகத் தமது சீஷர்களோடு மேற்கொண்ட உரையாடலின் மையமாக இருக்கின்றன.

சீஷர்கள் சவிசேஷத்தினால் உலகத்தை ஆண்டவருக்காக ஆயத்தம் செய்யும்படிச் செல்லும் போது, அவர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டிய இயக்காற்றலைக் குறித்து (Dynamism - சிறப்பான இயல்புகள்) இந்த மேலறை உரையாடலின் முக்கிய பகுதி கூறுகிறது. அவர்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்றும், எப்படி உலகத்தின் சகல ஜாதியாருக்கும் போதிக்கவேண்டும் என்றும் அவர் அவர்களுக்குப்

போதித்துக் காட்டியிருக்கிறார், பயிற்சியளித்திருக்கிறார். இப்போது தாம் பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் திராட்சச் செடி குறித்த உருவகத்தில் (15:1-16) வலியுறுத்தப்போகிற கருத்துப் படிவத்தை இங்கே அறிமுகம் செய்கிறார். அவர் ஏற்கெனவே, “நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்” என்று போதித்தபோது (யோவான் 10:30) அவர் இந்தக் கருத்தைப் போதித்திருக்கிறார். பிலிப்புக்கு அவர் தாம் அளித்த பதிலில் “நான் பிதாவிலும் பிதா என்னிலும் இருக்கிறதை நீ விசுவாசிக்கிறதில்லையா?” என்று கேட்கிறார். பிறகு கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாக அவர்கள் கண்ட அற்புதங்களின் மறுக்க முடியாத உண்மையின் அடிப்படையில் இந்த உரிமைகொண்டாடலை விசுவாசிக்கும்படி அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுகிறார்.

அவர் “நானும் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்” என்று கூறியபோது, தமது கைகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் காட்டியிருக்கலாம். ஏனென்றால் அவர் கூறியதின் சாராம்சம் இதுவேயாகும்: “நானும் பிதாவும் முற்றிலும் ஒன்றாயிருக்கிறோம். நான் பிதாவோடு ஐக்கியமாக இருக்கிறேன். பிதா என்னோடு ஐக்கியமாக இருக்கிறார். நான் பிதாவுக்குச் சொந்தமானவனாக இருக்கிறேன். பிதா எனக்குச் சொந்தமானவராக இருக்கிறார். நான் பிதாவில் இருக்கிறேன், பிதா என்னில் இருக்கிறார். நான் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் பிதாவோடுள்ள எனது உறவிலிருந்தே வருகிறது.”

“இப்போது கடந்த மூன்றாண்டுகளாக நான் பேசிய வார்த்தைகளை நீங்கள் கேட்டும், நான் செய்த கிரியைகளை நீங்கள் கண்டும் வியப்படைந்திருக்கிறீர்கள். நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக இருக்கிற படியாலும், பிதா என்னிலும் நான் பிதாவிலும் இருக்கிறபடியாலும், என் மூலமாக உலகத்தில் பிதாவானவரின் வார்த்தைகள் பேசப்படுகின்றன என்பதையும், என் மூலமாக உலகத்தில் பிதாவானவரின் கிரியைகள் செய்யப்படுகின்றன என்பதையும் நீங்கள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். எனவே, நான் பேசி நீங்கள் கேட்கும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பிதாவின் வார்த்தையாகும். நான் செய்து நீங்கள் காணும் ஒவ்வொரு கிரியையும் பிதாவின் கிரியையாகும். இது நான் பிதாவானவரோடு ஒன்றாக இருப்பதினால் நடைபெறுகிறது” என்பதே இயேசுவானவர் கூறியதின் சாராம்சமாகும்.

இப்போது நாம் மேலறைச் சொற்பொழிவின் மிக முக்கியமான பகுதிக்கு வருகிறோம். இயேசுவானவர் கூறியதை இவ்வாறு சுருக்கமாகக் கூறலாம்: “நான் சத்தியத்தையே சொல்லுகிறேன். என்னில் விசுவாசம் வைத்திருக்கும் எவனும் நான் செய்யும் இந்தக் கிரியைகளைச் செய்வான். நான் பிதாவானவரிடத்தில்

போகிறபடியால் அவன் இதிலும் மேன்மையான காரியங்களையும் செய்வான். இப்போது நான் உங்களைவிட்டு விலகிச் செல்கிறேன். அப்படிச் செல்லும்போது, தேவன் உங்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கொடுக்கும்படி நான் வேண்டிக்கொள்வேன். அந்தத் தேற்றரவாளன் வரும்போது, இப்போது நான் பிதாவனாவரோடு ஒன்றாக இருப்பது போல, நீங்கள் ஆவியானவரோடே ஒன்றாக இருப்பீர்கள். உங்கள் மூலமாக என்னுடைய வார்த்தை உலகத்தில் பேசப்படும், உங்கள் மூலமாக என்னுடைய கிரியை உலகத்தில் செய்யப்படும்” (9-13).

“நான் பிதாவானவரிடம் போகிறேன், நான் பிதாவானவரோடு ஒன்றாக இருப்பதுபோல, நீங்கள் ஆவியானவரோடு ஒன்றாக இருப்பீர்களானால், நீங்கள் இதைவிடப் பெரிய கிரியைகளைச் செய்வீர்கள்.” என்ற ரீதியில் இயேசுவானவர் வாக்குத்தத்தம் அருளும்போது, புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள அறைகூவல்களில் மிகப் பெரிய அறைகூவல் ஒன்றை நாம் காண்கிறோம்.

இயேசுவானவர் பிதாவில் இருப்பதும், பிதா இயேசுவானவரில் இருப்பதுமான இந்தக் கருத்தை அப்போஸ்தலர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வரையில், அவருடைய வாக்குத்தத்தத்தின் மகிமையான உண்மையை அவர்களால் கிரகித்துக்கொள்ள முடியாது; தம்மில் விசுவாசம் வைப்பவர்கள் தம்மைப் போலப் பேசுவார்கள் என்றும் கிரியை செய்வார்கள் என்றும் அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்கிறார். அவரில் விசுவாசம் வைப்பவர்கள் அவரை விட வல்லமையான காரியங்களைச் செய்வார்கள் என்ற வாக்குத்தத்தத்தையும் அவர்களால் புரிந்துகொள்ளமுடியாது.

இந்தக் கிரியைகள் தரத்தில் அல்ல, அளவில் அதிகமாக இருக்கும் என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். பின்னர் அவர் இந்த உரையாடலில் தாம் அந்தப் பதினொருவரிடம் உலகத்தை ஆதாயம் செய்யும் தமது பணியை விட்டுவிட்டுப் போவது அவர்களுக்குப் பிரயோஜனமாக இருக்கும் என்று கூறுகிறார் (16:7). பின்னர் அவர் திராட்சச் செடி உருவகத்தின் மூலம் எடுத்துக்காட்டாகக் காண்பிக்கப்போகும் இந்த சிறப்பான இயல்புகளை அவர்கள் புரிந்துகொண்டு அனுபவிப்பார்களானால், அது தேவையான புதிய ஒழுங்காக இருக்கும் என்பதுவும், அதன் மூலம் ஒரே சமயத்தில் பலர் உலகெங்கும் சென்று இந்தக் காரியங்களை செயல்படுத்த முடியும் என்பதுமே இயேசுவானவர் கூறிய இந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தமாகும்.

கிறிஸ்து ஒரே வேளையில் எல்லா இடத்திலும் இருக்கக்கூடிய தெய்வீகப் பண்புகளிலிருந்து தம்மை வெறுமையாக்கினார் என்று பவுல் அப்போஸ்தலன்

எழுதியிருக்கிறார் (பிலி. 2:7). இயேசுவானவரின் வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் வியக்கவைக்கும் பரிமாணம் என்னவென்றால், அவர் வானொலி, தொலைக்காட்சி, நூல்களை எழுதுதல், கம்ப்யூட்டர்களைப் பயன்படுத்துதல், செல்போன்களைப் பயன்படுத்துதல் இவைகள் எதுவும் இல்லாமலேயே முழு உலகத்திலும் தாக்கம் ஏற்படுத்தினார்; அவர் தமது வாழ்நாள் முழுவதிலும் சில நூறு கிலோமீட்டர்களுக்கு அப்பால் பயணம் செய்யவில்லை. இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தைகளைக் கூறியபோது, இந்த மனிதர்கள் விரைவிலேயே தமது “சரீரமாக” இருப்பார்கள் என்பதையும், அவர்களிலும் அவர்கள் மூலமாகவும் தாம் உலகெங்கும் பிரசன்னமாக இருக்கமுடியும் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

இயேசுவானவர் அப்போஸ்தலர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பதில் தமது மூன்றாண்டுகாலக் குறுகிய வாழ்க்கையை முதலீடு செய்தார். நான் “முதல் கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல் முகாம்” என்று குறிப்பிடும் பிரசங்கத்தில் அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தார். அதன்பிறகு, தம்மால் “அனுப்பப்படுகிறவர்களாக” இருக்கும்படி அவர் தமது அப்போஸ்தலர்களைத் தெரிந்துகொண்டார். இன்று நாம் “அருட்பணியாளர்” என்று குறிப்பிடும் சொல்லுக்கும் இதற்குமுள்ள அர்த்தம் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இயேசுவானவரின் அந்தப் பிரசங்கம் மூன்று அதிகாரங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது “மலைப் பிரசங்கம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது (மத்தேயு 5-7).

அவரது மூன்றாண்டு காலப்பொது ஊழியம் முழுவதிலும் அவர்கள் அவரோடு இருந்தார்கள். அவருடைய போதனைகள் அனைத்தையும் அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவருடைய அற்புதங்கள் எல்லாவற்றையும் அவர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள். சமயத் தலைவர்களுக்கு விரோதமான உரையாடல்களையும் அவர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். தனிப்பட்டவர்களோடு இயேசுவானவரின் உரையாடல்கள் முழுவதையும் அவர்களால் கேட்க முடியாவிட்டாலும், அவைகளின் பின்னணிகளையும், விளைவுகளையும் அவர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களில் சிலர் இயேசுவானவரைச் சந்தித்தபோது, தாம் வசிக்கும் இடத்துக்கு வந்து பார்க்கும்படி அவர் அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஒரு வேதாகம மொழிபெயர்ப்பில், அவர் தமது சீஷர்களுக்குப் பிரதான கட்டளைக் கொடுத்தபோது, அவர்கள் கவனிக்கும்படி தாம் கட்டளையிட்ட அனைத்தையும் போதித்து சகல ஜாதியாரையும் சீஷராக்குங்கள் என்று அவர் கூறியதாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது (மத். 28:18-20). அவர்கள் அவரோடு கூட வசித்திருக்கிறார்கள். இந்த மூன்றாண்டும் அவர் எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதைக் கண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த மனிதர்களோடு இயேசுவானவர் மூன்று காரியங்களைச் செய்தார் என்று ஒருவர் கூறியிருக்கிறார்: அவர் அவர்களுக்குப் போதித்தார், அவர் அவர்களுக்குக் காட்டினார், பயிற்சியளித்து ஊழிய அனுபவத்துக்காக அவர்களை அனுப்பினார். இப்போது முழு உலகத்தையும் ஆதாயப்படுத்தும்படி அவர் எப்படித் தமது சீஷர்களுக்குக் கட்டளை கொடுத்து அவர்களை அனுப்பினார் என்பதுபற்றி யோவான் கூறுவதை நாம் பார்ப்போம்.

கிருபையும் சத்தியமும் இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாக வந்தன என்று யோவான் தனது முன்னுரையில் எழுதியபோது, சத்தியம் மோசேயின் மூலமாகவும் இயேசுவின் மூலமாகவும் வந்தது என்பதே அவர் கூறியதின் அர்த்தமாகும். ஆனால் இயேசுவானவர் சத்தியத்தோடுகூட வந்தார்; அந்தச் சத்தியத்தின்படி செயல்பட்டு வாழத்தேவையான கிருபையோடு அதைப் போதித்தார். அதாவது, தேவனுடைய கிருபையினால் நம்மைக் காக்கமுடியாத இடத்துக்குத் தேவனுடைய சித்தம் நம்மை ஒருபோதும் கொண்டு செல்லாது. மேலும் இயேசுவானவர் ஒரு கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கான கிருபையைக் கொடுக்காமல், அந்தக் கட்டளையைக் கொடுக்கமாட்டார்.

இயேசுவானவர் பிலிப்புக்கும் யூதாவுக்கும் பதிலளிக்கும்போது, உலகத்தைத் தமக்காக ஆதாயப்படுத்திக்கொடுத்த இயக்காற்றலைக் குறித்து விவரிக்கிறார். அவர் இந்த அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கட்டளை கொடுத்து ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக் குள்ளாக ரோம் உலகம் முழுவதும் இயேசுகிறிஸ்துவை அறிந்து, அவரை விசுவாசிக்கத் துவங்கியது.

பதினாறாம் அதிகாரத்தில் இந்த ஒழுங்கு “பிரயோஜனமானது” அல்லது அத்தியாவசியமானது என்று அவர் கூறுவதை நாம் பார்க்கிறோம். இயேசுவானவர் இவர்களுக்குப் பதிலளிப்பதை இவ்வாறு சுருக்கிக்கூறலாம்: “இந்தச் சரீரத்தை நான் விட்டுச்செல்வது பிரயோஜனமாயிருக்கும். ஏனென்றால், நான் இந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிடும்போது, உங்களில் ஒருவர் எந்த இடத்தில் இருந்தாலும், அந்த இடத்தில் நானும் இருப்பேன்.”

இதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால், நீங்கள் அவரோடு கூட ஐக்கியமாகி, அவர் உங்களிலும் உங்கள் மூலமாகவும் கிரியைசெய்யும் போது, ஒரு நாளில் ஊழியத்தை நீங்கள் முடித்து, களைப்போடு படுக்கையில் சாய்ந்தாலும், உலகத்தின் மறுபக்கத்தில் உங்கள் சகோதர சகோதரிகள் படுக்கையைவிட்டு எழுந்து கிறிஸ்துவுக்காக ஊழியம் செய்வதைத் துவங்கியிருப்பார்கள். உலகெங்கிலும் அவருக்கு ஊழியம் செய்யாத ஒரு கணம் கூட இருக்காது. அவர் தமது சபையிலும் சபை மூலமாகவும் தம்மை வெளிப்படுத்தாத வேளையும் இருக்காது.

இது இயக்காற்றல் கொண்ட போதனையாகும், இந்தப் போதனையோடு தொடர்பாக அவர் என் நாமத்தினால் நீங்கள் பிதாவைக் கேட்டுக்கொள்வது எதுவோ அதை அவர் செய்வார் என்ற வாக்குத் தத்தத்தையும் கொடுக்கிறார்.

நாம் விரும்பிய எதையும் நம்மால் பெறமுடியும் என்பது இதற்கு அர்த்தமல்ல. நாம் ஜெபிக்கும்போது சில நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். நாம் “அவருடைய நாமத்தில்” ஜெபிக்கவேண்டும்; அதாவது, குமாரனால் பிதாவுக்கு மகிமையைக் கொண்டுவரக்கூடிய வழியில் நாம் அதைக் கேட்க வேண்டும். அவருடைய நாமத்தில் கேட்பது என்றால் அவருடைய இடத்திலிருந்து கேட்பதாகும் அல்லது “இயேசுவானவர் எதைக் கேட்பார்?” என்ற கேள்வியைக் கேட்பதாகும். நாம் தேவனை நேசித்து, அவருடைய நோக்கங்களுக்கேற்றபடி அழைக்கப்பட்டிருப்போமானால், “சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறுகிறார் (ரோமர் 8:28). இந்த வார்த்தைகளை நாம் வாசிக்கும்போது “யாருடைய நன்மைக்கு - நமக்கா அல்லது தேவனுடைய நன்மைக்கா?” என்ற கேள்வியை நமக்கு நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

யோவான் புதிய ஏற்பாட்டின் முடிவுக்கு அருகிலிருக்கும் சிறிய நிருபத்தில் நாம் ஜெபிக்கும்போது பின்பற்ற வேண்டிய நிபந்தனைகளை வலியுறுத்துகிறார்; நாம் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி கேட்கவேண்டும் (1 யோவான் 5:14). கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் கேட்பது என்றால், கிறிஸ்து யார் என்பதின் சாராம்சத்திற்குப் பொருத்தமான வகையில், பிதாவை மகிமைப்படுத்தக் கூடியதைக் கேட்க வேண்டும். இப்படி நாம் எதைக் கேட்டாலும் அவர் அதைச் செய்வார்.

இப்போது அவர் இந்த சிறப்பான இயல்புகளுக்கான திறவுகோலைக் குறித்து அவர்களுக்குப் போதிக்கிறார்: “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள். நான் பிதாவை வேண்டிக் கொள்ளுவேன், அப்பொழுது என்றென்றைக்கும் உங்களுடனேகூட இருக்கும் படிக்குச் சத்திய ஆவியாகிய வேறொரு தேற்றரவானனை அவர் உங்களுக்குத் தந்தருளுவார். உலகம் அந்தச் சத்திய ஆவியானவரைக் காணாமலும் அறியாமலும் இருக்கிறபடியால் அவரைப் பெற்றுக் கொள்ளமாட்டாது; நான் உங்களுடனே வாசம் பண்ணி உங்களுக்குள்ளே இருப்பதால், நீங்கள் அவரை அறிவீர்கள். நான் உங்களைத் திக்கற்றவர்களாக விடேன், உங்களிடத்தில் வருவேன். இன்னும் கொஞ்சக் காலத்திலே உலகம் என்னைக் காணாது, நீங்களோ என்னைக் காண்பீர்கள்; நான் பிழைக்கிறபடியினால் நீங்களும் பிழைப்பீர்கள்.

“நான் என் பிதாவிலும், நீங்கள் என்னிலும், நான் உங்களிலும் இருக்கிறதை அந்நாளிலே நீங்கள் அறிவீர்கள். என் கற்பனைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு

அவைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவனே என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறான். என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறவன் என் பிதாவுக்கு அன்பாயிருப்பான்; நானும் அவனில் அன்பாயிருந்து, அவனுக்கு என்னை வெளிப்படுத்துவேன் என்றார்”.

பிலிப்புவின் கேள்விக்கு அவருடைய இந்த நீளமான பதில் யூதா என்ற மற்றொரு அப்போஸ்தலனில் கேள்வியை உருவாக்கும் வகையில் அமைந்திருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. அந்த வேளையில் யூதாஸ் அல்லது யூதா என்பது மிகவும் பொதுவான ஒரு பெயராக இருந்தது. யூதா என்ற அப்போஸ்தலனே இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறார்: “ஆண்டவரே, நீர் உலகத்துக்கு உம்மை வெளிப்படுத்தாமல் எங்களுக்கு உம்மை வெளிப்படுத்தப் போகிற காரணமென்ன?” இயேசுவானவர் இதற்கு மறுமொழியாக “ஒருவன் என்னில் அன்பாயிருந்தால், அவன் என் வசனத்தைக் கைக்கொள்ளுவான், அவனில் என் பிதா அன்பாயிருப்பார்; நாங்கள் அவனிடத்தில் வந்து அவனோடே வாசம்பண்ணுவோம். என்னில் அன்பாயிராதவன் என் வசனங்களைக் கைக்கொள்ளமாட்டான். நீங்கள் கேட்கிற வசனம் என்னுடையதாயிராமல் என்னை அனுப்பின பிதாவினுடையதாயிருக்கிறது” என்று கூறுகிறார் (23-24).

யூதாவின் கேள்வி செயல்பூர்வமான அருமையான கேள்வியாக இருக்கிறது. தாம் மரிக்கப்போவதாக இயேசுவானவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்போது அவர்களால் வரமுடியாத ஒரு இடத்துக்குத் தாம் போவதாக அவர் கூறியதற்கு அதுவே அர்த்தமாகும். அவர்களால் வரமுடியாத இந்த இடத்துக்கு அவர் சென்ற பிறகு, அவர்கள் தம்மோடு இன்னும் நெருக்கமாக உறவுகொண்டிருப்பார்கள் என்றும் அவர் கூறினார். யூதாவின் கேள்வியின் சாராம்சம் இதுவே: “எங்களைச் சுற்றியுள்ள அவிசுவாசிகள் நாங்கள் உம்மோடு நெருக்கமான உறவைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்ற உண்மையை அறியாதிருக்கும்போது, நீர் எப்படி எங்களோடு இந்த நெருக்கமான உறவைப் பெற்றிருக்கப்போகிறீர்?”

அவர் யூதாவின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும்போது, ஏற்கெனவே பிலிப்புவின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாகத் தாம் கூறியதை மறுபடியுமாகக் கூறுகிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள்; அப்போது அவர் “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால், என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறியிருந்தார் (15). பிலிப்பு மற்றும் யூதாவின் கேள்விகளுக்கு இயேசுவானவர் பதிலளித்தபோது, “விசுவாசம் என்றால் என்ன?” என்ற கேள்விக்கு அவர் மற்றுமொரு பதிலைக் கொடுக்கிறார். விசுவாசம் கீழ்ப்படிதலோடு தொடர்புடையது என்று அவர் போதிக்கிறார்.

உலகத்தில் இயேசுவுக்குச் சகோதரனாக இருந்த யாக்கோபு தனது சகோதரனின் போதனையை ஒப்புக்கொள்கிறார். “தனிப்பட்ட விசுவாசம்” என்று எதுவுமே

கிடையாது என்றும் விசுவாசம் உண்மையான விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் எப்போதுமே நிரூபணமான கிரியைகளோடுதான் வருகிறது என்றும் யாக்கோபு போதிக்கிறார். யாக்கோபு கூறுகிறபடி விசுவாசம் எப்போதுமே கிரியைகளோடு அல்லது கீழ்ப்படிதலோடு வெளிப்பட்டு, அதை உறுதிப்படுத்தும் (யாக்கோபு 2:14-24). “விசுவாசம் மட்டுமே நம்மை இரட்சிக்கும்; ஆனால் விசுவாசம் மட்டுமே என்று ஒரு காரியம் இல்லை” என்பதே யாக்கோபு நமக்குப் போதிப்பதின் சாராம்சமாகும். ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த லுத்தரன் போதகரான டயட்ரிச் போன்ஹோபர் “விசுவாசிக்கிறவன் மட்டுமே கீழ்ப்படிகிறான், கீழ்ப்படிகிறவன் மட்டுமே விசுவாசிக்கிறான்” என்று எழுதியிருக்கிறார்.

கீழ்ப்படிதலே மெய்யான ஒரு சீஷன் இயேசுவுக்கான தனது அன்பை வெளிப்படுத்தும் வழி என்று கிறிஸ்து போதிக்கிறார். அதாவது, அவர் “நீ மெய்யாகவே என்னை நேசிப்பாயானால், எனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிவதின் மூலம் உனது அன்பைச் செயல்படுத்தி உண்மையாக்கிக் காண்பிப்பாய்” என்று கூறுகிறார் (15, 21).

பிலிப்புவின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும்போது தாம் கூறிய (9-16) அதே காரியத்தையே இயேசுவானவர் இப்போது யூதாவுக்குப் பதிலளிக்கும்போதும் கூறுகிறார். பிலிப்புக்கு அவர் அளித்த பதிலை நீங்கள் ஆராய்ந்து பார்ப்பீர்களானால், எப்படி அவருடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதும், அவருடைய வாக்குத்தத்தமும் ஒன்றோடொன்று ஒரு கால் புள்ளியால் (.) இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காண்பீர்கள்: “நான் பிதாவை வேண்டிக்கொள்ளுவேன், அப்பொழுது ... வேறொரு தேற்றவரவாளனை அவர் உங்களுக்குத் தந்தருளுவார்.” “நீ உன் பங்கைச் செய்வாயானால் நான் என் பங்கைச் செய்வேன்” என்பதே இயேசுவானவர் பிலிப்பிடம் கூறியதின் சாராம்சமாகும். யூதாவுக்கு அவர் அளித்த பதிலிலும் இதே கொள்கை பின்பற்றப்படுவதைக் கவனியுங்கள்: கீழ்ப்படிதலானது, பிதா குமாரன் பரிசுத்த ஆவியோடு உறவுக்குள் வழிநடத்துகிறது. இயேசுவானவரின் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களிடத்தில் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்து அவனோடே வாசம் பண்ணுவார்கள் (23-26).

தேவன் நமது வாழ்க்கையில் ஒன்றைச் செய்ய விரும்பும்போது, எப்போதுமே நாணயத்தில் இரு பக்கங்கள் இருப்பதுபோல, தேவனுடைய பங்கும் நம்முடைய பங்கும் இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். பிலிப்பு மற்றும் யூதாவின் கேள்விகளுக்கு மறுமொழியாக இயேசுவானவர் போதித்ததை நாம் தியானிக்கும்போது, நமக்கு நாமே “மறுபடியும் பிறப்பதில் தேவனுடைய பங்கு என்ன, நம்முடைய பங்கு

என்ன? நாம் மறுபடியும் பிறக்கும் அந்த அற்புதமான காரியத்தில் நாம் ஒரு பங்கைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறதா?’’ இயேசுவான வரையும் யாக்கோபையும் பொருத்தவரையில் நாம் மறுபடியும் பிறக்கும்போது நிறைவேற்ற வேண்டிய ஒரு பங்கு இருக்கிறது. நமது பங்கை ஒரே வார்த்தையில் வெளிப்படுத்தலாம்: “விசுவாசித்தல்.” மறுபடியும் பிறப்பதில் நமது பங்கு மெய்யான விசுவாசமாகும்.

நாம் மறுபடியும் பிறக்கவேண்டும் என்று இயேசுவானவர் நிக்கொதேமு விடம் கூறியபோது, அவன் இரண்டு முறை “எப்படி?” என்று கேட்டான். இயேசுவானவரின் பதிலை ஒரே வார்த்தையில் கூறவேண்டுமானால் “விசுவாசித்தல்” என்பதே பதிலாகும். நாம் விசுவாசிக்கிறோம், பிறகு தேவன் தமது பங்கைச் செய்கிறார், நாம் மறுபடியும் பிறக்கிறோம். தேவனுடைய பங்கு காற்றைப் போலப் புதிரானதாக இருக்கிறது. மூன்றாம் அதிகாரத்திலிருந்து நாம் மறுபடியும் பிறப்பதற்கு அதில் தேவனுடைய பங்கைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை என்பதைப் பார்த்தோம். சரீர்பிரகாரமாகப் பிறப்பதற்கு நாம் பிறப்பியலைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவா? நமது பங்கை மட்டுமே நாம் புரிந்துகொள்வது போதுமானதாகும்; மறுபடியும் பிறப்பதில் விசுவாசிப்பதே நமது பங்காகும்.

இயேசுவானவர் தமது சீஷர்களுக்கு வரவிருக்கும் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிய அற்புதமான உண்மையை அறிமுகம் செய்தபோது, பரிசுத்த ஆவியானவரோடு உறவுக்கு வழிநடத்தும் இயக்காற்றல் (dynamic) எது? நமது வாழ்க்கையில் ஆவியானவரின் ஊழியம் விடுவிக்கப்பட வேண்டுமானால், நாம் “கீழ்ப்படிய” வேண்டும். “நீங்கள் என்னிடத்தில் அன்பாயிருந்தால் என் கற்பனை களைக் கைக்கொள்ளுங்கள். நான் பிதாவை வேண்டிக்கொள்ளுவேன், அப்பொழுது என்றென்றைக்கும் உங்களுடனே கூட இருக்கும்படிக்குச் சத்திய ஆவியாகிய வேறொரு தேற்றரவாளனை அவர் உங்களுக்குத் தந்தருளுவார்” (14:15, 23-26). தம்மை நேசித்து, அந்த அன்பை அவருக்குக் கீழ்ப்படிவதின் மூலம் செயல்பூர்வமாக்கி உறுதிப்படுத்துகிறவர்களுக்கு இயேசுவானவர் பரிசுத்த ஆவியானவரை அருளுகிறார்.

பெந்தெகொஸ்தே நாளில், அனைத்து அற்புத அடையாளங்களும் நடந்துகொண்டிருந்த போது, பேதுரு, உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து தமக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கொடுத்திருப்பதாகக் கூறினார் (அப். 2:33; 5:32). கிறிஸ்து உண்மையாகவும், வல்லமையாகவும் பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கொடுப்பதற்கு முன்பாக நாம் “கீழ்ப்படிய” வேண்டும் என்பதே முன் நிபந்தனையாக இருக்கிறது.

வரவிருக்கும் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றிய கருத்துப் படிவத்தை இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களுக்கு அறிமுகம் செய்த போது, பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும், அவரோடு தொடர்புகொள்வதற்கும் கீழ்ப்படிதலே திறவுகோல் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினார். எனவே, அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்று பேதுரு கூறுவதில் நாம் வியப்படையக் கூடாது.

நடபடிகள் நூலின் துவக்க அதிகாரங்களின்படி, பிரதான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து அதை நிறைவேற்றும்படி சீஷர்களைப் பலப்படுத்துவதற்காகவே பரிசுத்த ஆவியானவர் கொடுக்கப்பட்டார். இயேசுவானவர் முதலில் பிரதான கட்டளையைக் கொடுத்தபோது, அவர்கள் வல்லமையினால் தரிப்பிக்கப்படும் வரையில் காத்திருக்கும்படி கூறினார்; பெந்தெகொஸ்தே நாளில் இந்த வல்லமை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது (அப். 1:8; 2:1, 4; 5:32). விசுவாசிகள் சந்தோஷமான அனுபவத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக அவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவர் கொடுக்கப்படவில்லை. இயேசுவானவருடைய கட்டளைகளுக்கு, குறிப்பாக பிரதான கட்டளைக்கு, கீழ்ப்படியும்படி விசுவாசிகளைப் பலப்படுத்துவதற்காகவே அவர் கொடுக்கப்பட்டார்.

தாம் அவர்களை அநாதைகளைப்போலக் கைவிட விரும்பாதபடியால், தாம் அவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரைக் கொடுப்பதாகவும் இயேசுவானவர் மேலறையில் தமது சீஷர்களிடம் கூறினார். பிறகு புரிந்துகொள்ளக் கடினமான ஒரு வாக்குத்தத்தத்தை அவர் கொடுக்கிறார். யூதாவின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் விதமாக இயேசுவானவர் கூறும் பதிலிலுள்ள இந்த வசனத்தைப் போன்ற வசனங்களிலிருந்து தேவன் மூன்று ஆள்தத்துவங்களாக இருக்கிறார் என்றும், இந்த ஆள்தத்துவங்களில் ஒவ்வொருவரும் தேவனே என்றும் முடிவுக்கு வரலாம். திரித்துவத்தின் இந்த மூன்று ஆள்தத்துவங்களும் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறார்கள்: பிதாவாகிய தேவன், குமாரனாகிய தேவன், பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவன். பிலிப்பும் நூற்றும் யூதாவின் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கும்படி இயேசுவானவர் கொடுக்கும் இந்தப் போதனையிலிருந்து நீங்களும் நானும் இயேசுவானவரின் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியும்போது இந்த மூவரும் வந்து நமக்குள் வாசம் பண்ணுகிறார்கள் என்று அறிகிறோம்.

இயேசுவானவர் 14-ஆம் அதிகாரத்தில் கூறுவதின் சாராம்சம் இதுவே: “நான் போகிறேன். ஆனால் நான் பிதாவானவரிடம் திரும்பிச் சென்ற பிறகு, நான் இந்த உலகத்துக்குரிய சரீரத்தை விட்டபிறகு, நீங்களும் நானும் முன்பைவிட நெருக்கமாக இருக்கப்போகிறோம். நான் என்னை உங்களுக்கு வெளிப்

படுத்துவேன். நான் ஜீவிக்கிற படியால் நீங்களும் ஜீவிப்பீர்கள். கடந்த முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளாக நான் வாழ்ந்து வந்த இந்தச் சரீரத்தினால் நான் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருக்கும்போது, இன்னுமதிகமாக நாம் நெருக்கமான வர்களாகவும் ஒன்றானவர்களாகவும் இருப்போம்.’’

எவ்வாறு இயேசுவானவரின் இந்த வார்த்தைகள் யூதாவைக் கேள்வி கேட்கும்படி தூண்டின என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது. ‘‘ஆண்டவரே, இந்த உறவை நாங்கள் எவ்வாறு பெறுவோம்? எங்களைச் சுற்றியுள்ள அவிசவாசிகள் நம்முடைய உறவைக் குறித்து அறியாதபடி, நாங்கள் எப்படி உம்மோடு நெருக்கமான உறவைப் பெற முடியும்? எப்படி நீர் இதைச் செய்ய போகிறீர்?’’

யூதாவின் கேள்விக்கு இயேசுவானவர் அளித்த பதிலை நாம் ஆழமாக ஆராய்ந்து பார்ப்போமானால், பரிசுத்த ஆவியானவரின் மூலமாகக் கிறிஸ்துவோடு கூட நெருக்கத்துக்கு வழிநடத்தும் இயக்காற்றல் எது என்பதைக் கண்டு கொள்வோம். அவர் கூறிய பதில் இதுவே: ‘‘ஒருவன் என்னில் அன்பாயிருந்தால், அவன் என் போதனைக்குக் கீழ்ப்படிவான். அவன் என் போதனைக்குக் கீழ்ப்படியும்போது, என் பிதாவானவர் அவனை நேசிப்பார், நாங்கள் வந்து அவனோடே வாசம் பண்ணுவோம். என்னில் அன்பாயிராதவன் என் போதனைக்குக் கீழ்ப்படிய மாட்டான். நாங்கள் அவனோடு உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்ள மாட்டோம்’’ (23-26).

இந்த உறுதிப்பாட்டோடு அவர் திறமை மிகுந்த இந்தப் பதிலுக்கு முத்திரையிடுகிறார்: ‘‘என்னில் அன்பாயிராதவன் என் வசனங்களைக் கைக்கொள்ள மாட்டான். நீங்கள் கேட்கிற வசனம் என்னுடையதாயிராமல் என்னை அனுப்பின பிதாவினுடையதாயிருக்கிறது. நான் உங்களுடனே தங்கியிருக்கையில் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். என் நாமத்தினாலே பிதா அனுப்பப் போகிற பரிசுத்த ஆவியாகிய தேற்றரவாளனே எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குப் போதித்து, நான் உங்களுக்குச் சொன்ன எல்லாவற்றையும் உங்களுக்கு நினைப்பூட்டுவார்’’ (24-26).

இந்த அப்போஸ்தலர்கள் தம்மிடம் கேட்ட ஐந்து கேள்விகளுக்கான பதிலை இயேசுவானவர் தொகுத்துக் கூறும்போது, கலக்கமடைந்திருந்த அவர்களுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறுகிறார்: ‘‘சமாதானத்தை உங்களுக்கு வைத்துப் போகிறேன், என்னுடைய சமாதானத்தையே உங்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்; உலகம் கொடுக்கிற பிரகாரம் நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கிறதில்லை. உங்கள் இருதயம் கலங்காமலும் பயப்படாமலும் இருப்பதாக.

நான் போவேன் என்றும், திரும்பி உங்களிடத்தில் வருவேன் என்றும் நான் உங்களுடனே சொன்னதைக் கேட்டீர்களே, நீங்கள் என்னில் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறேனென்று நான் சொன்னதைக் குறித்துச் சந்தோஷப்படுவீர்கள், ஏனெனில் என் பிதா என்னிலும் பெரியவராயிருக்கிறார். இது நடக்கும்போது நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படியாக, நடப்பதற்கு முன்னமே இதை உங்களுக்குச் சொன்னேன்.’’

அவருடைய ஆறுதலளிக்கும் சமாதான வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து, சில கடினமான உண்மைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்: ‘‘இனி நான் உங்களுடனே அதிகமாய்ப் பேசுவதில்லை. இந்த உலகத்தின் அதிபதி வருகிறான், அவனுக்கு என்னிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. நான் பிதாவில் அன்பாயிருக்கிறேன் என்றும், பிதா எனக்குக் கட்டளையிடப்படியே செய்கிறேன் என்றும், உலகம் அறியும்படிக்கு இப்படி நடக்கும்.

‘‘எழுந்திருங்கள், இவ்விடம் விட்டுப் போவோம் வாருங்கள் என்றார்’’ (27-31).

இந்த அப்போஸ்தலர்கள் தம்மிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதிலாக அவர் ஆழமான சத்தியத்தைப் போதித்திருக்கிறார். இரண்டாவது முறையாக, அவர்களுடைய இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக என்று கூறி அவர்களை ஆறுதல்படுத்துகிறார். இயேசுவானவரைக் கொல்லும்படி ரோமரைத் தூண்டும்படி, யூதர்கள் தந்திரமான வழிகளைத் திட்டமிட்டு வருகிறார்கள் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தபடியால் பயங்கரமாகப் பயந்துபோயிருந்தார்கள். இயேசுவானவர் தங்களுக்குக் கொடுத்த வாசகங்களின் மூலமாகத் தாங்களும் தங்கள் ஆண்டவரோடு கூட மரிக்கப் போகிறோம் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தில் இயேசுவானவர் அவர்களிடம் தாம் கனிகொடுக்கும் படியாக நிலத்தில் விழுந்து மரிக்கப்போவதாகக் கூறியிருந்தார்; தமது சீஷர்களும் இதைச் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கவேண்டுமென்றும் அவர் சொல்லியிருந்தார். இறுதியில், அவர்களில் ஒருவரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் தங்கள் ஆண்டவரைப் போலவே இரத்தச்சாட்சியாக மரிக்கப் போகிறார்கள்.

பாரம்பரியச் செய்தியின்படி, இந்தச் சவிசேஷத்தின் ஆசிரியர் கொதிக்கும் எண்ணெயில் போடப்பட்டார், ஆனாலும் அவர் மரிக்கவில்லை. அவர் பத்மு தீவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்டார். அதிலிருந்து தப்பிய அவர் முதிர் வயது வரையில் வாழ்ந்தார். இந்த சவிசேஷத்தை எழுதினார். மத்தேயு, மாற்கு, லூக்கா சவிசேஷங்கள் எழுதப்பட்டு, பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே இந்த சவிசேஷம் எழுதப்பட்டது. இப்போது இயேசுவானவர் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட மற்றப் பத்து

அப்போஸ்தலர்களும் இரத்தச்சாட்சிகளாக மரித்தார்கள். இயேசுவானவர் இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறியபோது அதுவே அப்போது நடக்கப் போகிறது என்று அவர்கள் நம்பியிருக்கலாம்.

அவர்களுடைய கேள்விகளுக்குரிய தமது பதிலைக் கூறி முடிக்கும்போது, இயேசுவானவரின் இறுதி வார்த்தைகளில் ஒரு வாக்கியத்தை நான் காண்கிறேன். இது கிறிஸ்துவுக்குள் வாழ்ந்து பல காலம் அவருக்கு ஊழியம் செய்யும் அன்புக்குரிய ஒருவரை இழந்துபோகிறவர்களுக்கு அதிகமான ஆறுதலாக இருப்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன். அன்புக்குரிய ஒருவர் மரித்துப்போகும்போது, நான் பலமுறை கல்லறையின் அருகே இந்த வசனத்தை வாசித்திருக்கிறேன்: “நீங்கள் என்னில் அன்புள்ளவர்களாயிருந்தால் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறேனென்று நான் சொன்னதைக் குறித்துச் சந்தோஷப்படுவீர்கள்” (28).

இயேசுவானவரின் அடக்க ஆராதனைப் பிரசங்கம்

இந்த அதிகாரத்தைக் குறித்துச் சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமானால், இயேசுவானவர் தாம் விரைவில் மரிக்கப்போவதை அறிந்திருந்தார், அவரே தமது அடக்க ஆராதனைப் பிரசங்கத்தைச் செய்தார் என்று கூறலாம். இன்று பல நவீன சாதனங்கள் வந்திருக்கிறபடியால், ஒரு போதகர் தான் மரித்த பிறகு தனது சபையில் கொடுக்கப்பட வேண்டிய அடக்க ஆராதனைப் பிரசங்கத்தைத் தானே பதிவு செய்து வைத்திருக்க முடியும் என்பதைக் குறித்து நான் பலமுறை சிந்தித்திருக்கிறேன்.

இயேசுவானவரின் இந்தச் செய்தியை இவ்வாறு சுருக்கமாகக் கூறலாம்: “உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக. ஏனென்றால் ஒரு இடம் இருக்கிறது. நான் அந்த இடத்துக்குச் சென்று உங்களுக்காக அந்த இடத்தை ஆயத்தம் செய்வேன். பிறகு நான் மறுபடியுமாக வந்து உங்களை அந்த இடத்துக்குக் கூட்டிச் செல்வேன். நாம் நித்தியத்துக்குமாக அங்கே இருக்கலாம்!” எபேசியருக்குத் தான் எழுதிய நிருபத்தில் பவுல் பரலோகம் என்பது இப்போது நாம் ஜீவிக்கக் கூடிய ஆவிக்குரிய பரிமாணம் என்று கூறினாலும், பரலோகம் என்பது நாம் ஆண்டவரோடு கூட நித்தியமாக வாழும் இடமுமாகும் என்றும் எழுதியிருக்கிறார் (1 நெச. 4:13-18).

தமது பிதாவானவரின் வீட்டில் அநேக வாசஸ்தலங்கள் இருக்கின்றன என்ற நற்செய்தியை இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களிடம் கூறியபோது, அதை இவ்வாறு விளக்கலாம்: ‘பிரபஞ்சத்தில் வசிப்பதற்குப் பல இடங்கள் இருக்கின்றன. பரலோகம் ஒரு இடமாகும். விசுவாசிகளாகிய நாம் அங்கே

செல்லப் போகிறோம். அங்கே நாம் ஆண்டவரோடுகூட நித்தியமாக வாழ்வோம். அந்த இடத்தை நாம் விசுவாசிக்கிற படியால் நமது இருதயம் கலக்கமடைய இடம் கொடுக்கக் கூடாது.’

“ஒரு நபர் இருக்கிறபடியால், உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக” என்பது இந்த அடக்க ஆராதனைப் பிரசங்கத்தின் இரண்டாவது குறிப்பாகும். பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருகை, மேலறையிலிருந்த இந்த மனிதர்களுக்கு இயேசுவானவர் வாக்குத்தத்தம் பண்ணிய ஆறுதலின் மிகப்பெரிய ஆதாரமாக இருக்கிறார். “தேற்றரவாளன்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள மூல கிரேக்கச் சொல் “பாராக்கிளீட்” (Paraclete) என்பதாகும். “நமக்கு உதவிசெய்யும் நோக்கத்தோடு நம்மோடு கூட வந்து, நம்மோடு தன்னைச் சேர்த்துக் கொள்பவர்” என்பது இதற்கு அர்த்தமாகும்.

பதினாறாம் அதிகாரத்தில் இயேசுவானவர் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பற்றி இன்னுமதிகமாகக் கூறப்போகிறார். இந்த அதிகாரத்தில், ஆண்டவரால் “தேற்றரவாளன்” என்று விவரிக்கப்படும் நபரே அவர்கள் இருதயம் கலங்கக் கூடாது என்பதற்கு இரண்டாவது காரணமாக இருக்கிறார். இயேசுவானவர் அவர்களை விட்டுச் செல்லப் போகிறவராக, மரிக்கப்போகிறவராக இருந்தாலும், “ஒரு நபர் இருக்கிறார்” என்கிறபடியால் அவர்கள் கலங்கக் கூடாது.

அடக்க ஆராதனைப் பிரசங்கத்தில் (Funeral Sermon) மூன்றாவது குறிப்பு “உங்கள் இருதயம் கலங்காதிருப்பதாக, ஏனென்றால் ஒரு சமாதானம் இருக்கிறது” என்பதாகும். தேவனிலும் இயேசுவானவரிலும் விசுவாசம் வைக்கும் சீஷனுக்கு ஒரு இடம் இருக்கிறது, அங்கே நித்தியமாக ஆண்டவரோடு இருக்கப் போகிறோம் என்ற நம்பிக்கையில் அவிக்க முடியாத ஆக்கப்பூர்வமானதுடிப்பைப் பெற வேண்டும். பரிசுத்த ஆவியானவர் என்ற நபர் இருக்கிறார் என்ற இயேசுவானவரின் வாக்குத்தத்தத்தை அவன் விசுவாசிக்கிறான். தேற்றரவாளனாகிய அவர் அவனோடு கூட வருகிறார், அவனுக்கு உதவி ஆறுதல் கொடுக்கும் படியாகத் தம்மை அவனோடு சேர்த்துக் கொள்கிறார். ஏற்கெனவே மேலே நான் மேற்கோளாகக் குறிப்பிட்டுள்ள வசனங்களில், இயேசுவானவர் அந்த இடத்திலும் அந்த நபரிலும் விசுவாசம் வைப்பவர்கள் மட்டுமே தாம் கூறிய சமாதானத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்று இயேசுவானவர் வாக்குத்தத்தம் அருளுகிறார் (27-31).

அவர்கள் இயேசுவானவரை விசுவாசித்து, பரிசுத்த ஆவியானவரோடு உறவை அனுபவிக்கும்போது, “எல்லாப் புத்திக்கும் மேலாக தேவசமாதானம்” என்று பவுல் குறிப்பிடும் (பிவி. 4:6-10) சமாதானத்தையும் அனுபவிப்பார்கள்.

இது கிறிஸ்து கொடுக்கும் சமாதானமாக இருக்கிறது; இது ஆவியின் கனியாக விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது (கலா. 5:22-23). சீஷர்களின் சூழ்நிலைகள் விரோதமாக இருக்கும்போது, எவரும் அவர்கள் சமாதானத்தைப் பெறுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்திராதபோது, இது பரிசுத்த ஆவியானவரின் மூலமாக அவர்களுக்கு அவரால் கொடுக்கப்படும் சமாதானமாக இருக்கிறது.

யோவானைத் தவிர மற்ற இந்த அப்போஸ்தலர்கள் கொடுமையான வழிகளில் இரத்தச்சாட்சிகளாக மரித்தபோது, அவர்கள் இயேசுவானவர் மேல் அறையில் அவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் செய்த சமாதானத்தோடு மரித்தார்கள் என்று நாம் நிச்சயமாக அறியலாம். இயேசுவானவர் அப்போஸ்தலருக்கு இந்த வாக்குத்தத்தத்தைக் கொடுத்த போது அவர் உலகப்பிரகாரமான சமாதானத்தைக் குறிப்பிடவில்லை. அவர் நமக்கு உள்ளான சமாதானத்தைக் கொடுப்பதாகவே வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறார். இந்தச் சமாதானத்துக்காகவே மனுக்குலம் முழுவதும் ஏங்குகிறது. இயேசுவானவர் உண்மையில் உலகப் பிரகாரமான சமாதானத்துக்கு எதிர்மறையானதைப் போதித்தார். அவர் இந்த இளைப்பாறுதலின் பின்னணியை விட்டுச் செல்லுமுன்பாக அவர்களிடம் “என்னிடத்தில் உங்களுக்குச் சமாதானம் உண்டாயிருக்கும் பொருட்டு இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு, ஆனாலும் திடீன் கொள்ளுங்கள்; நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன்” என்றார். (16:33; 1 யோவான் 5:4).

அத்தியாயம் இரண்டு

“நேர்த்தியான உருவகம்”

யோவான் கவிசேஷத்தின் பதினான்காம் அதிகாரத்தின் இறுதி வார்த்தைகள் இயேசுவானவரும் அவருடைய அப்போஸ்தலர்களும் மேல் அறையை விட்டு வெளியேறவிருந்தார்கள் என்று கூறுகின்றன. அவர்கள் ஒரு தோட்டத்துக்குச் செல்லுகிறார்கள். அங்கே மேலறையில் இயேசுவானவர் அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கொடுத்த போதனைக்கு எடுத்துக்காட்டாகவும், அதைச் செயல்படுத்தும் விதமாகவும் ஒரு உருவகத்தை எடுத்துக் கூறுகிறார். பிதாவானவரும் அவரும் ஒன்றாயிருக்கிறபடியால், பிதாவின் வார்த்தையும் கிரியையும் உலகத்தில் இயேசுவானவரின் மூலமாகப் பேசப்பட்டன, செய்யப்பட்டன என்பதே இதுவரை இந்தப் பிரசங்கத்தின் மையமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அவர் பேசி அவர்கள் கேட்டவை அனைத்தும், அவர் செய்து அவர்கள் பார்த்தவை அனைத்தும் அவர் தமது பிதாவோடு பரிபூரண ஒத்திசைவில் இருந்தார் என்பதற்கான மகிமையான உண்மைநிலையாக இருக்கின்றன.

இப்போது அவர் இந்த அப்போஸ்தலர்களுக்கு ஒரு எளிமையான ஆனால் பொருள் பொதிந்த உருவகத்தைக் கொடுக்கிறார். அவர் கொடிகளைக் கொண்ட ஒரு திராட்சச் செடியை எடுத்துக் காட்டுகிறார்; அதில் கனிகள் நிறைந்திருக்கின்றன. “இந்தக் கொடிகள் இந்தச் செடியோடு இசைந்திருப்பதால் அபரிமிதமான கனிகளைக் கொடுக்கின்றன. நீங்கள் என்னோடு இசைவாயிருந்தால் நீங்களும் அதிகக் கனி கொடுப்பீர்கள்” என்று அவர் கூறினார்.

அவர் கனிகொடுப்பதின் மூன்று கட்டங்களை விவரிக்கிறார் - கனி கொடுக்காத ஒன்று, கனிகொடுக்கும் ஒன்று, அதிகமாகக் கனிகொடுக்கும் ஒன்று. இந்த உருவகத்தில் நான்கு அடையாளக் குறிகள் இருக்கின்றன, அவை ஆழமான அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன: திராட்சச் செடி, கொடிகள், கனி, தோட்டக்காரன். இயேசுவானவர் இந்த உருவகத்துக்கு அர்த்தம் கூறிப்பொருத்திக் காட்டும்போது, அவரே திராட்சச் செடியாக இருக்கிறார். அப்போஸ்தலர்கள் கொடிகளாகவும், அவருடைய வார்த்தை பேசப்படும் அற்புதமான கனியாகவும் காணப்படுகின்றன. பூமியில் இவர்களின் மூலமாக அவருடைய ராஜ்யம்/சபையின் பணிகள் செய்யப்படுகின்றன. இந்த உருவகத்தில் தோட்டக்காரன் தேவனாக இருக்கிறார்.

இந்த நேர்த்தியான உருவகத்துக்குப் பொருள் கூறுவதிலும் பொருத்திக் காட்டுவதிலும், இரண்டு அடிப்படைக் கருத்துரைகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன:

அவரில்லாமல் இந்த அப்போஸ்தலர்களாலும், சீஷர்களாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவர்களில்லாமல் அவரும் எதைச் செய்யவும் சித்தம் கொண்டிருக்க வில்லை. இந்த உருவகத்தில் கனிகள் செடியில் உருவாகுவதில்லை என்பதைக் கவனியுங்கள். ஜீவனை அளிக்கும் சக்தி செடியிலிருந்து கொடிகளில் பாயும்போதுதான் கொடிகளில் கனிகள் உருவாகின்றன. இந்த உருவகத்தில் இயேசுவானவர் “கொடிகளைத் தேடும் திராட்சச் செடியாக” இருக்கிறார்.

அவர் இந்த உருவகத்தை அவர்களுக்குப் போதித்து, அதற்கு அர்த்தம் கூறி, அதைப் பொருத்திக் காட்டியபிறகு, ஒரு போதனையைக் கொடுக்கிறார். அதை நாம் “நீங்கள் ஏன் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு எட்டுக் காரணங்கள்” என்று குறிப்பிடலாம். யோவான் சுவிசேஷத்தின் பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் இந்த முதல் பதினாறு வசங்களையும் வாசிக்கும்போது, இந்த எட்டுக் காரணங்களையும் கண்டு பிடிக்க முடிகிறதா என்று பாருங்கள்.

“நான் மெய்யான திராட்சச் செடி, என் பிதா திராட்சத் தோட்டக்காரர். என்னில் கனிகொடாதிருக்கிற கொடி எதுவோ அதை அவர் அறுத்துப் போடுகிறார்; கனிகொடுக்கிற கொடி எதுவோ, அது அதிக கனிகளைக் கொடுக்கும்படி, அதைச் சுத்தம்பண்ணுகிறார். நான் உங்களுக்குச் சொன்ன உபதேசத்தினாலே நீங்கள் இப்பொழுதே சுத்தமாயிருக்கிறீர்கள். என்னில் நிலைத்திருங்கள், நானும் உங்களில் நிலைத்திருப்பேன்; கொடியானது திராட்சச்செடியில் நிலைத்திரா விட்டால் அது தானாய்க் கனிகொடுக்க மாட்டாததுபோல, நீங்களும் என்னில் நிலைத்திராவிட்டால், கனிகொடுக்க மாட்டீர்கள்.

“நானே திராட்சச்செடி, நீங்கள் கொடிகள். ஒருவன் என்னிலும் நான் அவனிலும் நிலைத்திருந்தால், அவன் மிகுந்த கனிகளைக் கொடுப்பான்; என்னையல்லாமல் உங்களால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. ஒருவன் என்னில் நிலைத்திரா விட்டால், வெளியே எறியுண்ட கொடியைப்போல அவன் எறியுண்டு உலர்ந்துபோவான்; அப்படிப்பட்டவைகளைச் சேர்த்து, அக்கினியிலே போடுகிறார்கள்; அவைகள் எரிந்து போம். நீங்கள் என்னிலும், என் வார்த்தைகள் உங்களிலும் நிலைத்திருந்தால், நீங்கள் கேட்டுக்கொள்வதெதுவோ அது உங்களுக்குச் செய்யப்படும். நீங்கள் மிகுந்த கனிகளைக் கொடுப்பதினால் என் பிதா மகிமைப்படுவார், எனக்கும் சீஷராயிருப்பீர்கள்.

“பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறதுபோல நானும் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறேன்; என்னுடைய அன்பிலே நிலைத்திருங்கள். நான் என் பிதாவின் கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டு அவருடைய அன்பிலே நிலைத்திருக்கிறதுபோல, நீங்களும் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டிருந்தால்,

என்னுடைய அன்பிலே நிலைத்திருப்பீர்கள். என்னுடைய சந்தோஷம் உங்களில் நிலைத்திருக்கும்படிக்கும், உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படிக்கும், இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன்.

“நான் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறதுபோல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென்பதே என்னுடைய கற்பனையாயிருக்கிறது. ஒருவன் தன் சிநேகிதருக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலுமில்லை. நான் உங்களுக்குக் கற்பிக்கிற யாவையும் நீங்கள் செய்வீர்களானால், என் சிநேகிதராயிருப்பீர்கள். இனி நான் உங்களை ஊழியக்காரரென்று சொல்லுகிறதில்லை, ஊழியக்காரன் தன் எஜமான் செய்கிறதை அறிய மாட்டான். நான் உங்களைச் சிநேகிதர் என்றேன், ஏனெனில் என் பிதாவினிடத்தில் நான் கேள்விப்பட்ட எல்லாவற்றையும் உங்களுக்கு அறிவித்தேன்.

“நீங்கள் என்னைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை, நான் உங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன்; நீங்கள் என் நாமத்தினாலே பிதாவைக் கேட்டுக் கொள்வது எதுவோ, அதை அவர் உங்களுக்குக் கொடுக்கத்தக்கதாக நீங்கள் போய்க் கனி கொடுக்கும்படிக்கும், உங்கள் கனி நிலைத்திருக் கும்படிக்கும், நான் உங்களை ஏற்படுத்தினேன்” (15:1-16).

ஒருவகையில் அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவானவரின் கீழ் மூன்றாண்டு கால இறையியல் பள்ளிக் கல்வியைப் பெற்றார்கள். நான் “இறுதியான கிறிஸ்தவ இளைப்பாறுதல் முகாம்” என்று அழைக்கும் இந்தக் காலகட்டம் அவர்கள் பட்டம் பெறும் வேளை என்றும் அழைக்கப் படலாம். அப்போது இயேசு வானவர் கொடுக்கும் செய்தி பட்டமளிப்பு உரையாக இருக்கிறது. அவருடைய துடிப்பான பட்டமளிப்பு உரை அவர்களுக்கு அறைகூவல்விடுக்கிறது. அவர்கள் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்பதற்குக் குறைந்தபட்சமாக எட்டுக் காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன.

முதல் காரணம்

முதலாவதாக, கனிகொடுக்காத எவரும் அவருக்கு உண்மையான சீஷராக இருக்க முடியாது என்கிறபடியால், அவர்கள் கனிகொடுக்கவேண்டும் என்று இயேசுவானவர் கூறுகிறார் (2, 6). அவர்கள் அவரில் கனிகொடுக்காத கொடியாக இருப்பார்களானால், பிதாவானவர் அவர்களை வெட்டி எறிந்துவிடுவார் என்றே அவர் கூறுகிறார். பிறகு அந்தக் கொடி மனிதர் அதைச் சேகரித்து நெருப்பில் போடும் வரையில் தரையிலேயே கிடக்கும். இயேசுவானவர் கூறுவதின் சாராம்சம் இதுவே: “கனிகொடுக்காமல் என்னிலிருக்கும் கொடியைப் பிதாவாகிய தோட்டக்காரரால் சகித்துக்கொள்ள முடியாது.”

தாம் மூன்றாண்டுகளாகப் பயிற்சிகொடுத்து வந்த இவர்களுக்கு இயேசுவானவர் தமது இறுதி வார்த்தைகளைக் கூறியபோது, அவர்கள் ஏன் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு அவர் கூறிய முதல் காரணம் தெளிவானதும், இயக்காற்றல் மிகுந்ததுமான அறிவிப்பாக இருக்கிறது: “நீங்கள் எனக்குச் சீஷராக இருக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் இப்படித்தான் காட்டுகிறீர்கள்” (8). கனிகொடுக்காத இயேசுவின் சீஷர் எவரும் இருக்கமுடியாது என்பதே இது நமக்குக் கற்றுக்கொடுக்கும் பாடமாகும். “இயேசுவானவரின் கடினமான வார்த்தைகள்” எவை என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு என்று ஒரு அறிஞர் கூறியிருக்கிறார்.

இருபது நூற்றாண்டுகளாக மானிட வரலாற்றை இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்து வந்திருக்கிறார்கள்: இயேசுவானவர் வாழ்ந்ததற்கு முன்னால், இயேசுவானவர் வாழ்ந்ததற்குப் பின்னால். ஒருவர் முப்பத்துமூன்று ஆண்டுகளே வாழ்ந்து, உலகம் அவருடைய பிறப்பை ஒரு வரலாற்றுபூர்வமான ஒரு காலக்கோடாகக் கருதுமானால், அவர் உலகத்தில் அற்புதமான தாக்கத்தை விளைவித்திருக்கிறார் என்றே அர்த்தமாகும். அதாவது, இயேசுவானவர் கனிகொடுக்கும் வாழ்க்கை வாழ்ந்தார் என்பதே சரியாகும். எனவே தான் அவருடைய சீஷன் என்று உரிமைகொண்டாடும் எவரும் கனிகொடுப்பதின் மூலம் அதை நிரூபித்தாக வேண்டும். நாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் சீஷர் என்று உரிமைகொண்டாடி விட்டு, கனிகொடாமல் இருப்பதை நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாது.

இரண்டாம் காரணம்

இதே வசனத்தில் தாம் அதிகமாக முதலீடு செய்துள்ள இந்த மனிதர்கள் ஏன் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கான இரண்டாவது காரணத்தை இயேசுவானவர் கூறுகிறார்: அவர்கள் கனிகொடுப்பதின் மூலம் பிதாவை மகிமைப்படுத்துகிறபடியால், கனிகொடுக்கவேண்டும் (8). இயேசுவானவர் எவ்வாறு பிதாவை மகிமைப்படுத்தினார்? அவர் பிதாவானவரிடம் ஜெபித்தபோது இந்தக் கேள்விக்கான பதிலைக் கூறினார்: “பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்து முடித்தேன்” (17:4). இந்த அப்போஸ்தலர்கள் எவ்வாறு தேவனை மகிமைப்படுத்த முடியும்? அவர்கள் செய்யும்படி இயேசுவானவர் கொடுக்கும் பணியைச் செய்துமுடிப்பதின் மூலமாக மட்டுமே! நமக்குரிய செய்தி என்னவென்றால், நாம் கனிகொடுக்கும்போது தேவனை மகிமைப்படுத்து கிறபடியால் நாம் கனிகொடுக்க வேண்டும்.

மூன்றாம் மற்றும் நான்காம் காரணங்கள்

அவர்களும் அவருடைய சீஷர்களாக நாமும் ஏன் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கான மூன்றாம் மற்றும் நான்காம் காரணங்களை இயேசுவானவர் இவ்வாறு எடுத்துக்கூறியிருக்கிறார்: “என்னுடைய சந்தோஷம் உங்களில் நிலைத்திருக்கும்படிக்கும் (அல்லது உங்களில் வேர்கொண்டிருக்கும் படிக்கும்) உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படிக்கும், இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன்” (11). நமது ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் சந்தோஷத்தை அனுபவிப்பதற்கு முன்னால் எந்தெந்த நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? கர்த்தருக்குள் சந்தோஷம் ஆவியின் கனியாக இருக்கிறது (கலா. 5:22-23). ஆவியினால் நிரப்பப்பட்ட விசுவாசியால் “வேதனையையும் பாடுகளையும் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால் கவலையையும் நம்பிக்கையிழப்பையும் தவிர்க்க முடியும்” என்று எனக்குப் பிடித்தமான ஒரு நூலாசிரியர் கூறியிருக்கிறார். ஏனென்றால் நீங்கள் அதிகமான பாடுகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் போதுகூட பரிசுத்த ஆவியானவரால் உங்களுக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கமுடியும்.

இந்த வசனங்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள சமாதானத்தையும் சந்தோஷத்தையும், “எந்த நிலைமையிலும் சமாதானம்” என்றும் “எந்த நிலைமையிலும் சந்தோஷம்” என்றும் குறிப்பிடலாம். நமது சூழ்நிலை எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும், இயேசுவானவர் நமக்குக் கொடுப்பதாக வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கும் சமாதானத்தையும் சந்தோஷத்தையும் நம்மால் அனுபவிக்க முடியும்; ஏனென்றால் அவை நம்மிருந்துவருவதில்லை. அவை பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து வருகின்றன அல்லது நமது இருதயங்களில் ஜீவிக்கும் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவனிடமிருந்து வருகின்றன.

மற்றொரு நூலாசிரியர் “சிலர் சந்தோஷமானது பானம், பானமாக வானத்திலிருந்து விழுகிறது என்று நினைக்கிறார்கள். அது எப்படியோ சிலர்மீது விழுகிறது (பெரும்பாலும் மற்றவர்). ஆனால் சிலர் மீது விழுவதில்லை (அதாவது, நம் மீது). வேதவசனங்கள் இப்படிப் போதிக்கவில்லை” என்று எழுதியிருக்கிறார். இயேசுவானவர் போதிப்பதின் அடிப்படையில் கனிகொடுப்பது சந்தோஷத்துக்கு ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. “அவனவன் தந்தன் சுயகிரியையைச் சோதித்துப் பார்க்கக்கடவன்; அப்பொழுது மற்றவர்களைப் பார்க்கும்போதல்ல, தன்னையே பார்க்கும்போது மேன்மை பாராட்ட (சந்தோஷப்பட) அவனுக்கு இடமுண்டாகும்” என்று பவுல் எழுதியிருக்கிறார் (கலா. 6:4).

நான் இளவயதுப் போதகனாக இருந்தபோது, ஊழியம் செய்த சபையின் மூத்த போதகர் கிறிஸ்துவிலும் ஊழியத்திலும் எனக்குப் போதனையளித்தார்.

மற்றொரு பட்டணத்தில் அவர் நிறுவிய கிளைச்சபையில் என்னை ஊழியம்செய்யும்படி வைத்தார். ஒரு புதிய சபையை நடத்துவதற்காக இந்தப் பெரிய சபையின் போதகர் குழுவிருந்து விலக நான் விரும்பவில்லை. அதிகமாகக் கனிகொடுக்கும் ஊழியத்தின் மூலம் தேவன் அவரை அற்புதவிதமாக ஆசீர்வதித்திருப்பதற்காக நான் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். “தேவன் உனக்கும் ஒரு கனி கொடுக்கும் ஊழியத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதை உன்னால் நிரூபிக்க முடியுமானால், நான் அதிக சந்தோஷத்தைப் பெறுவேன்” என்று அந்த மூத்த போதகர் எனக்கு விளக்கிக் கூறினார். மேலே கூறப்பட்டுள்ள வசனத்தை எனது புதிய ஊழியத்துக்கு அவர் பொருத்திக் காட்டினார்.

பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்து அந்தப் புதிய சபையில் ஒரு கனிகொடுக்கும் ஊழியத்தைக் கொடுத்து ஆசீர்வதித்தபோது, நான் என் போதகருக்கு அதிகமாக நன்றிக்கடன் பட்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். ஏனென்றால் அவரே அந்தப் புதிய முயற்சி, இறுதியில் என் ஆண்டவருக்கும் எனக்கும் அதிகமான சந்தோஷத்தைக் கொண்டுவரும் என்பதை அறிந்திருந்தார். மற்றவர்களுக்கும் பதின்மூன்று ஆண்டு காலம் ஆகலாம் என்று கூற நான் முன்வரவில்லை. இயேசுவானவர் விவரித்த சந்தோஷம் இப்படிப்பட்டதே என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவே நான் இதைக் கூறுகிறேன். “நீங்கள் எனக்குச் சந்தோஷத்துக்கான ஆதாரமாக ஆக வேண்டும் என்பதற்காகவும், நீங்களும் சந்தோஷத்தினால் நிரப்பப்பட வேண்டும் என்பதற்காகவுமே நான் இந்தக் காரியங்களை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்பதே இயேசுவானவர் கூறியதின் அர்த்தமாகும்.

ஐந்தாம் காரணம்

தமது அப்போஸ்தலர்கள் கனிகொடுக்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இயேசுவானவர் கூறிய ஐந்தாம் காரணம் அவரே அவர்களைக் கனிகொடுக்கும்படி தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதாகும். “நீங்கள் என்னைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை, நான் உங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன்; நீங்கள் என் நாமத்தினாலே பிதாவைக் கேட்டுக்கொள்வது எதுவோ, அதை அவர் உங்களுக்குக் கொடுக்கத் தக்கதாக நீங்கள் போய்க் கனிகொடுக்கும்படிக்கும், உங்கள் கனி நிலைத்திருக்கும் படிக்கும், நான் உங்களை ஏற்படுத்தினேன்” (16).

இந்த மனிதர்கள் இயேசுவானவரைப் பின்பற்றுவதைத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சுய விருப்பத்தோடு தெரிந்துகொண்டு, அவருக்கு

ஒப்படைப்புக்கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். மீனவர்களாக இருந்தவர்கள் தங்கள் படகுகளையும் தங்களோடு எடுத்துக்கொண்டு வரவில்லை. அவர்கள் தங்கள் படகுகளையும் தங்கள் மீன்பிடிக்கும் தொழிலையும் விட்டுவிட்டு வந்திருந்தார்கள். இயேசுவானவர் இப்படிச் கூறியபோது அவர்களின் சிந்தனைகள் எப்படியிருந்திருக்கும் என்பதை உங்களால் கற்பனை செய்ய முடிகிறதா? “நீங்கள் தெரிந்துகொண்டீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். நீங்களே என்னைத் தெரிந்துகொண்டதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் நீங்கள் என்னைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. நானே உங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, ஏற்படுத்தினேன்” என்றே இயேசுவானவர் கூறினார் (15:16).

இந்த வசனத்தில் “ஏற்படுத்தினேன்” என்றும் சொல் இன்று நாம் ஒரு போதகரைப் பிரதிஷ்டை செய்வதைக் குறிக்கவில்லை. அது புதிய ஏற்பாட்டில் மூன்று முறை மட்டுமே வரும் ஒரு கிரேக்கச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாகும். அது ஒரு விளக்குத் தண்டின் மேல் வைக்கப் பட்டிருக்கும் விளக்கைப்போலச் சரியான இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் குறிக்கிறது (மத். 5:14-16). இயேசுவானவர் கூறுவதின் சாராம்சம் இதுவே: “நான் உங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, நீங்கள் கனிகொடுக்கும்படியாக, இருண்ட உலகத்தில் விளக்குத்தண்டின் மேல் வைக்கப்பட்ட விளக்கு ஒளி கொடுப்பதுபோலச் சரியான இடத்தில் உங்களை வைத்திருக்கிறேன். நீங்கள் கனிகொடுக்கும் படி நான் தெரிந்துகொண்டபடியால் நீங்கள் கனிகொடுக்கவேண்டும்.”

ஆறாம் காரணம்

பிறகு அவர்கள் ஏன் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு அவர் ஆறாவது காரணத்தைக்கூறுகிறார். அவர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின் அன்பை அனுபவித்திருக்கிற படியாலும், அவர்கள் அதை உலகத்தோடு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறபடியாலும், அவர்கள் கனிகொடுக்க வேண்டும். “பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறதுபோல நானும் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறேன்; என்னுடைய அன்பிலே நிலைத்திருங்கள். நான் என் பிதாவின் கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டு அவருடைய அன்பிலே நிலைத்திருக்கிறது போல, நீங்களும் என் கற்பனைகளைக் கைக்கொண்டிருந்தால் என்னுடைய அன்பிலே நிலைத்திருப்பீர்கள்” (9,10). பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள புதிதான கற்பனையை அவர் மறுபடியுமாக எடுத்துக் கூறுகிறார் (34, 35). நாம் ஆண்டவருடைய கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளும் போது அவர்மீதான அன்பைச் செயல்பூர்வமாகக் கட்டுகிறோம் என்ற போதனையையும் அவர் திரும்பக் கூறுகிறார்.

அவர் இந்த மனிதருக்காகவும், அவர்கள் மூலமாக விசுவாசிக்கப் போகிறவர்களுக்காகவும் ஜெபித்தபோது, உலகத்தை அதிகமாக நேசித்த தேவன் அவர்களுடைய இரட்சிப்புக்காகத் தமது ஒரே குமாரனைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதை உலகத்தார் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் அவர்கள் வாழவேண்டும் என்று ஜெபிக்கிறார். தம்மைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் காட்டும் அன்பின் மூலமாக, உலகத்தார் தேவன் தமது ஒரே பேரான குமாரனை நேசித்ததுபோலத் தங்களையும் நேசிக்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்றும் அவர் ஜெபிக்கிறார் (3:16; 17:22, 23).

மூன்றாண்டுகளாக இந்த மனிதர்கள் இயேசுவானவரின் அன்பை அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இழந்து போன உலகத்தார் அந்த அன்பை அனுபவிக்கவில்லை. எனவே தாம் மூன்றாண்டுகளாக நேசித்த இந்த மனிதர் அந்த அன்பை முழு உலகத்தோடும் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். அவருடைய அன்பை அறிந்தவர்கள் கனிகொடுக்கவேண்டும் என்பதற்கு மற்றொரு காரணம், அவர் தாம் அவர்களை நேசித்ததுபோல அவர்களும் உலகத்தாரை நேசிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

இந்தப் போதனையின் பின்னணியில் உலகத்திலேயே அதிகமான அன்பு எது என்பதையும் அவர் எடுத்துக் கூறுகிறார். ஒருவன் மற்றொருவனுக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுப்பதின் மூலம் வெளிப்படுத்தும் அன்பைவிட மேலான அன்பு எதுவுமில்லை என்று அவர் கூறுகிறார். விசுவாசிகளுக்குப் போதனை யளிக்கும் புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்களில் இந்தப் போதனை செயல்பூர்வமாக்கிக் காட்டப் பட்டிருக்கிறது. கிறிஸ்து சபையை நேசித்து நமது இரட்சிப்புக்காகத் தமது ஜீவனைக் கொடுத்ததுபோல கணவன்மார் தங்கள் மனைவியரை நேசிக்க வேண்டும் என்ற கட்டளை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெண்கள் தங்கள் கணவனுக்காகவும் பிள்ளைகளுக்காகவும் தங்கள் வாழ்க்கையை ஒப்புக் கொடுக்கும்போது, தங்கள் கணவனையும் மற்றவர்களையுமே மையமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். சுயமையம் கொண்டிருக்கும் நமது கலாச்சாரங்களில் இந்தப் போதனைகளைப் பின்பற்ற முடியாத அளவுக்கு அநேக ஆண்களும் பெண்களும் தங்களைக் குறித்தே அதிகமான எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்காக ஜீவனைக் கொடுப்பதைவிட மேலான அன்பு கிடையாது என்றே இயேசுவானவரின் இந்த அறைகூவலுக்கு நாம் செவிசாய்ப்பது எவ்வளவு அவசியமாக இருக்கிறது!

ஏழாம் காரணம்

அவர்கள் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஏழாவது காரணம் தோட்டக்காரரான தேவன் அவர்கள் கனிகொடுக்கவேண்டும் என்று திட்டவட்டமாக

எதிர்ப்பார்க்கிறார் என்பதாகும். இரண்டாம் வசனத்தைக் கவனமாக வாசித்து இதைப் புரிந்துகொள்ளுங்கள்: நமது பரம பிதாவானவர் இந்தச் செடியில் கனிகொடுக்கும் ஏதேனும் கொடியைக் கண்டால், அது இன்னும் அதிகக் கனிகொடுக்கும்படி அதை வெட்டிச் சுத்தம் பண்ணுகிறார்.

அநேக ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், பயபக்தியுள்ள ஒரு தம்பதியர் இயேசுவானவரின் இந்த உருவகத்தைப் புரிந்துகொள்ள எனக்கு உதவினார்கள். ஒரு பெரிய நிறுவனத்திலிருந்து தாங்கள் ஏன் சீக்கிரமாகவே ஓய்வுபெற்று, வடக்கு கலிபோர்னியாவில் ஒரு திராட்சத் தோட்டத்தை வாங்கினார்கள் என்பதை எனக்கு விளக்கமாக விவரித்தார்கள். திராட்சத் தோட்டத்தைப் பராமரிப்பது எப்படி என்று அவர்களுக்குத் தெரியாதபடியால் ஒரு அனுபவம் பெற்ற முதியவரை ஆலோசனை கூறுவதற்காக வைத்துக்கொண்டார்கள்.

முதலில் தோட்டத்துக்குச் சென்று கடந்த அறுவடையின் போது எந்தக் கனியும் கொடுக்காமல் காய்ந்துபோன கொடிகளை வெட்டிப்போட வேண்டுமென்று அந்த முதியவர் அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறினார்.

அதை அவர்கள் செய்துமுடித்த பிறகு, அந்தக் கொடிகளில் பச்சிலந்தளிகள் புறப்பட்டது அவர்களுக்கு அதிகமான ஊக்கத்தைக் கொடுத்தது. ஆனால் அந்த முதிர்வயதான தோட்டக்காரரோ “இவை உறிஞ்செடுக்கும் கொப்புகளே. நீங்கள் இப்போது மறுபடியுமாக உங்கள் திராட்சத் தோட்டத்துக்குச் சென்று இந்தத் தளிர்களை வெட்டி விடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் எதிர்பார்க்கும் தரமான திராட்சக் கனிகளை நீங்கள் பெறமுடியாது. இவை தாங்கள் ஒட்டியிருக்கும் கொடியிலிருந்து உயிர்ச்சத்தை உறிஞ்சிக் கொள்வதால் ‘உறிஞ்செடுக்கும் கொப்புகள்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அப்படி அவை சத்துப்பொருளை உறிஞ்சிக் கொண்டால் கொடிகள் கனிகொடுக்க முடியாது” என்று கூறினார்.

இப்போது அந்தக் கொப்புகளை வெட்டிய பிறகு பச்சை நிறமான காய்கள் உருவாகுவதைக் கண்டு தாங்கள் ஊக்கம்பெற்றதாக அந்தத் தம்பதியர் என்னிடம் கூறினார்கள். ஆனால் மூன்றாம் முறையாக தோட்டக்காரர் “இப்போது நாம் மறுபடியுமாகச் சென்று, இந்தக் காய்களை வெட்டிப் போடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அறுவடையின் போது தரமானதும் அதிகமானதுமான கனிகளை நீங்கள் பெற முடியாது” என்று கூறினார்.

அப்போதுதான் தாங்கள் முதன் முறையாக அந்த இரண்டாம் வசனத்தின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டாக அந்தப் பயபக்தியுள்ள தம்பதியர் என்னிடம் கூறினார்கள். பிதாவாகிய தோட்டக்காரர் செடியோடு இணைந்துள்ள ஒரு கொடி கனி கொடுப்பதைக் காணும்போது, அது அதிகக் கனி கொடுக்கும்படி அதை வெட்டிச் சுத்தம் செய்கிறார் என்று இயேசுவானவர் போதித்தார்.

அவர்கள் திராட்சத் தோட்டத்தைக் குறித்துக் கொடுத்த விளக்கம், எனது வாழ்க்கையிலும் ஊழியத்திலும் நான் அனுபவித்த காரியங்களோடு இயேசுவானவர் கூறிய உருவகத்தைப் பொருத்திக் காண அதிக உதவியாக இருக்கிறது என்று நான் அவர்களிடம் கூறினேன். 70-ஐ அடுத்த ஆண்டுகளில் தேவன் என்னுடைய ஊழியத்தை நோக்கிப் பார்த்து, நான் கனிகொடுப்பதைக் கண்டார் என்று நான் நம்புகிறேன். நான் அவரோடு இசைவாக இருந்து அவருக்காகக் கனிகொடுத்து வந்தேன். ஆனால் எனது வாழ்க்கையிலிருந்து வரும் கனியின் தரத்திலும் அளவிலும் அவர் திருப்திப்படவில்லை. எனவே அவர் “நான் அவனை வெட்டி, அதிகக் கனிகொடுக்கும்படி செய்யப் போகிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டார்.

அப்படியே 1980க்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் நான் ஒரு குணமாக்க முடியாத நோயினால் செயலிழந்து போயிருந்தேன். 80-ஐ அடுத்த ஆண்டுகளிலேயே நான் பரிசுவாயுவினால் பாதிக்கப்பட்டேன். பல ஆண்டுகள் நான் வீட்டிலேயே முடங்கிக்கிடக்க வேண்டியிருந்தது. என்னுடைய நோயைக் கண்ட மக்கள் “இது எவ்வளவாகப் பின்னோக்கிப் போகும்படி செய்கிறது” என்று அங்கலாய்த்தார்கள். ஆனால் நானோ “இது பின்னோக்கிப் போவது அல்ல, வெட்டப்படுவதாகும். இது என் அன்பான பரமபிதா என்னை வெட்டிச் சுத்தம் பண்ணுவதாகும். நான் என் வாழ்க்கையில் ஒரு அங்குலம் ஆழமாகவும் நூறு மைல் அகலமாகவும் சென்று, பல காரியங்களில் பரபரப்பாக ஈடுபட்டுக் கனிகொடுத்தாலும், தேவன் விரும்புகிறவண்ணமாக அதிகக் கனிகொடுக்கவில்லை என்பதே காரணமாகும்” என்று அவர்களுக்குச் சொல்வேன்.

1980 ஆம் ஆண்டிலிருந்து எனது வாழ்க்கையிலேயே அதிகக் கனி கொடுக்கும் ஊழியத்தில் நான் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் சரீரப்பிரகாரமாக சக்தியோடும் ஆரோக்கியமாகவும் இருந்திருந்தாலும், ஒருபோதும் இத்தகைய கனிகொடுக்கும் ஊழியத்தின் ஆசீர்வாதத்தை அனுபவித்திருக்க முடியாது. இயேசுவானவரால் “நிலைத்திருக்கும் கனி” என்று அழைக்கப் படும் கனியைக் கொடுப்பதற்காக எனக்குக் கிடைக்கும் மாபெரும் வாய்ப்பை நான் இழந்துபோகக் கூடாது என்பதற்காகவே தோட்டக்காரராகிய தேவன் என்னை வெட்டிச் சுத்தம்பண்ணினார் (16). அதற்காக நான் அவரை அதிகமாக நேசிக்கிறேன்.

இயேசுவானவர் இந்த அப்போஸ்தலருக்குக் கொடுத்த ஏழாவது காரணம் பரம பிதா அவர்கள் அதிகக் கனிகொடுக்கும்படி எதிர்பார்க்கிற படியால், அவர்கள் கனி கொடுக்கவேண்டும் என்பதாகும். அவர் தமது அன்பின் காரணமாக,

நமது வாழ்க்கையில் அவருக்காகக் காணப்படும் கனியை அதிகமாக்கவும், தரமுள்ளதாகக்கவும் நம்மை வெட்டிச் சுத்தம்பண்ணுகிறார்.

எட்டாவது காரணம்

அப்போஸ்தலர்கள் கனிகொடுக்கவேண்டும் என்பதற்கு எட்டாவதும் கடைசியானதுமான காரணத்தை இந்தப் போதனையின் துவக்க வசனத்தில் நாம் காணலாம். நான் இந்த அதிகாரத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள காரணங்களை அதன் வசன வரிசையில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. முதலாவதாகக் கொடுக்கப்பட்டது மிக முக்கியமான போதனை என்பதால் நான் அதை இறுதியாக வலியுத்து கிறேன். தான் செடியாகவும், அவர்கள் கொடியாகவும் இருக்கிறபடியால் அவர்கள் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்று இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தபோது, தமது இரட்சிப்பின் சுவிசேஷத்தை உலகெங்கும் கொண்டுசெல்ல வேறு வழியில்லை என்பதற்காகவே அவர்கள் கனிகொடுக்க வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

இயேசுவானவர் தமது பரத்துக்கேறுதலுக்குப் பிறகு தேவ தூதர்களைச் சந்தித்ததைக் குறித்து ஒரு கவிதை இருக்கிறது. தேவதூதர்கள் பூமியில் அவருடைய முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகால ஊழியத்தைப் பற்றியும், சிலுவை மரணத்தைக் குறித்தும் அது அவருடைய உயிர்த்தெழுதலினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதைப் பற்றியும் அவரிடம் கேட்கிறார்கள். பிறகு ஒரு தேவதூதன் அவரிடம் பிரதான கட்டளையைப் பற்றியும் உலகளாவிய சுவிசேஷப்பணி குறித்தும் கேட்கிறான். தாம் அந்த ஊழியத்தைப் பதினொரு அப்போஸ்தலர்களிடமும் கிட்டத்தட்ட ஐந்தாறு சீஷர்களிடமும் ஒப்படைத்திருப்பதாக இயேசுவானவர் கூறினார். “அவர்கள் உமக்காக உலகத்தை எட்டத் தவறிவிட்டால் என்ன ஆகும்?” என்று அந்தத் தூதன் கேட்கிறான். “என்னிடம் வேறு திட்டம் இல்லையே!” என்று இயேசுவானவர் பதிலளிக்கிறார்.

சருக்கம்

தேவனுடைய திட்டத்தின்படி, தேவனுடைய மக்கள் மூலமாக, தேவனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றும்படி, தேவனுடைய மக்களில் தேவனுடைய வல்லமையை வைப்பது தேவனுடைய திட்டமாக இருக்கிறது. இதுவே முதல் போதனையின் உள்ளடக்கமாகும்; இதை வலியுறுத்துவதற்காக நான் இதைக் கடைசியில் கொடுக்கிறேன். இந்த அருமையான உருவகத்தில், இயேசுவானவர் கொடிகளைத் தேடும் திராட்சச் செடியாக இருக்கிறார். கனிகள் செடியில் உருவாக்குவதில்லை, கொடியிலேயே வளருகின்றன. இதுவே ஆழமான சத்தியமாகும்.

தேவன் இந்த ஒழுங்கை ஏற்படுத்தும்போது, நான் அங்கே இருந்திருப்பேன் என்றால், இந்தத் திட்டத்துக்கு எதிராகவே நான் ஆலோசனை கூறியிருப்பேன்; ஏனென்றால், மனித இயல்பு மிகவும் பலவீனமானது. தேவன் இந்தத் தீர்மானத்தை எடுத்தபோது, மானிட மாம்சத்தின் பலவீனத்தைக் குறித்து அறிந்திருந்தார் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? வேதாகமத்தில், “மாம்சம்” என்ற சொல்லுக்குப் பெரும்பாலும், “தேவனுடைய உதவியைப் பெறாத மானிட இயல்பு” என்பதே அர்த்தமாகும். இந்தப் பலவீனமான மனிதர் மூலமாகத் தமது சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்படி கட்டுப்பாடுகளுக்குள்ளாக்கிய ஒரு திட்டத்தை தேவன் ஏன் வடிவமைத்தார்?

இதுவே தேவனுடைய திட்டமாக இருக்கிறது என்பது இந்தக் கேள்விக்குரிய குறுகலான பதிலாகும். ஒரு உணர்வோடு “தேவன் ஏன் இதைச் செய்தார்?” என்று நாம் கேட்கிறோம். எப்போதுமே “தேவன் மட்டுமே அறிவார்!” என்பதே பதிலாக இருக்கிறது. இயேசுவானவர் இந்தப் பகுதியில் இந்தக் கேள்விக்குச் சில பதில்களைக் கொடுக்கிறார். நிலைத்திருக்கும் கனிகளைக் கொடுக்கும்படி தேவன் ஏன் மானிடக் கொடிகளைப் பயன்படுத்துகிறார் என்பதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. தேவனுடைய ஜீவனும் வலலமையும் இந்தக் கொடிகளின் வழியாக வழிந்தோடி, அவை கனிகொடுக்கும்போது, அவர் மகிமைப்படுத்தப்படுகிறார், இந்தக் கொடிகள் அதிகமான சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கின்றன. என்றாலும், தேவனும் உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்துவும் வேறு திட்டத்தைப் பெற்றிருக்க வில்லை என்பதே இந்தக் கேள்விக்கு அடிப்படைப் பதிலாகும்.

மேல் அறையில் தாம் போதித்த கருத்துப்படிவங்களின் சாராம்சத்தை எடுத்துக்காட்டவும், பொருத்திக்காட்டவும் இயேசுவானவர் எப்படி இந்தச் செடி மற்றும் கொடிகளின் உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார் என்பதைக் கவனித்தீர்களா? “மெய்யாகவே மெய்யாகவே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்: நான் என் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினால், என்னை விசுவாசிக்கிறவன் நான் செய்கிற கிரியைகளைத் தானும் செய்வான், இவைகளைப் பார்க்கிலும் பெரிய கிரியைகளையும் செய்வான்” (14:12).

அவர் கனிகளைக்கொண்ட கொடிகளையும் செடிகளையும் சுட்டிக் காட்டியபோது சொல்லியவைகளின் சாராம்சம் இதுவே: “செடியிலிருந்து ஜீவனானது இந்தக் கொடிகளில் பாய்ந்து, இந்தக் கனிகளை உருவாக்கும் வகையில் இந்தச் செடியும் கொடிகளும் எவ்வாறு இசைவாயிருக்கின்றன என்பதைப் பார்த்தீர்களா? நீங்களும் கனிகொடுக்க வேண்டுமானால், நீங்கள்

என்னிலும் நான் உங்களிலும் இருக்கவேண்டும். என்னாலேயல்லாமல் உங்களால் எதுவும் செய்யமுடியாது. நீங்கள் இல்லாமல் எதையும் செய்யாதிருப்பதை நான் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன். உங்கள் மூலமாக வரும் உங்கள் கனிகொடுத்தலின் மூலமாக எனது சீடர்களாக மாறுகிறவர்களின் மூலமாகவும் எனது வார்த்தைகளை அறிவித்து, எனது கிரியைகளைச் செய்து உலகத்தில் எனது ஊழியத்தை நிறைவேற்றுவதைத் தவிர வேறு எந்தத் திட்டத்தையும் நான் வைத்திருக்கவில்லை.”

பதினைந்தாம் அதிகாரத்தின் இந்த முதல் பதினாறு வசனங்களைக் கடந்து நாம் முன்னேறும்போது, சில பழைய ஏற்பாட்டு நிபுணர்கள் இது ஏசாயா போன்ற தீர்க்கதரிசிகளின் எழுத்திலும் பிரசங்கத்திலும் காணப்பட்ட உருவகத்துக்கு இயேசுவானவரின் விளக்கவுரையே என்று நம்புவதை நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும் (ஏசாயா 5:1-7). தீர்க்கதரிசிகள் இஸ்ரவேலே திராட்சக் செடி என்றும் இது கனிகொடுக்கவில்லை என்றும் கூறுகிறார்கள். கனிகொடுக்காத திராட்சச் செடி குறித்த தீர்க்கதரிசிகளின் போதனை தீமைக்கும் ஒரு சித்திரமாக இருக்கிறது; தேவனுடைய மக்களும் இனத்தாரும் எப்படி இருக்கவேண்டுமோ அப்படி இஸ்ரவேல் இருக்கவில்லை என்பதும் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. இயேசுவானவர் தமது சில உவமைக்கதைகளில் பயன்படுத்துவது போலவே தீர்க்க தரிசிகளின் வழியில் இந்த உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார் (மத். 21:33-40).

எனவேதான் இயேசுவானவர் தோட்டத்தில் தமது பெரிய உருவகத்தை “நான் மெய்யான திராட்சச் செடி (தீர்க்கதரிசிகள் கூறுகிறபடியான கனிகொடுக்காத திராட்சச் செடி அல்ல)” என்று கூறித் துவக்கினார் என்று பழைய ஏற்பாட்டு நிபுணர்கள் நம்புகிறார்கள். இந்த நேர்த்தியான உருவகத்தில், இரட்சிப்பு, சமாதானம், ஆவியின் கனி, தாம் வாக்குத்தத்தம்பண்ணின பரிபூரணமான நித்திய வாழ்வு இவை வெறுமனே பயபக்தியுள்ள யூதராக இருப்பதின் மூலம் கிடைக்காது என்று இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கூறுகிறார் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இயேசுவானவரை அப்போது அவர்கள் அறிந்திருப்பதிலும், பின்னர் இவரை உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவாக அறிவதிலும் அவரோடுள்ள உயிர்த்துடிப்புள்ள உறவின் மூலமாக மட்டுமே இந்த இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை அனுபவிக்க முடியும்.

அத்தியாயம் மூன்று
அச்சுறுத்தக் கூடிய பணி ஒப்படைப்பு
(15:18-27)

இயேசுவானவர் மேல் அறையில் அளித்த போதனையின் சாராம்சத்தைப் பொருத்திக்காட்டுவதாக திராட்சச் செடி மற்றும் கொடிகளின் உருவகம் அமைந்துள்ளது. இப்போது இயேசுவானவர் தமது துவக்கச் செய்தியில் அவர்களுக்குக் கொடுத்த கட்டளையைச் செயல்படுத்தும்போது அவர்கள் எத்தகைய கடினங்களை எதிர்நோக்கு வார்கள் என்ற கடினமான உண்மைகளை அவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறார். அவர்கள் சந்திக்கப்போகிற எதிர்ப்புகளையும் பாடுகளையும் குறித்த முன்னறிவிப்பைத் தொடர்ந்து, அவர்கள் தேற்றரவாளனைப் பெறும்போது, அவர்களிலும் அவர்கள் மூலமாகவும் பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்யப்போகிற கிரியைக் குறித்த சில திட்டவட்டமான செய்தியையும் அவர் கொடுக்கிறார்.

“உலகம் உங்களைப் பகைத்தால், அது உங்களைப் பகைக்கிறதற்கு முன்னே என்னைப் பகைத்ததென்று அறியுங்கள். நீங்கள் உலகத்தாராயிருந்தால், உலகம் தன்னுடையதைச் சிநேகித்திருக்கும்; நீங்கள் உலகத்தாராயிராதபடியினாலும், நான் உங்களை உலகத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டபடியினாலும், உலகம் உங்களைப் பகைக்கிறது. ஊழியக்காரன் தன் எஜமானிலும் பெரியவனல்லவென்று நான் உங்களுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டிருங்கள். அவர்கள் என்னைத் துன்பப்படுத்தினதுண்டானால், உங்களையும் துன்பப்படுத்துவார்கள்; அவர்கள் என் வசனத்தைக் கைக்கொண்டதுண்டானால், உங்கள் வசனத்தையும் கைக்கொள்ளுவார்கள். அவர்கள் என்னை அனுப்பினவரை அறியாதபடியினால் என் நாமத்தினிமித்தமே இவைகளையெல்லாம் உங்களுக்குச் செய்வார்கள்.

“நான் வந்து அவர்களிடத்தில் பேசாதிருந்தேனானால் அவர்களுக்குப் பாவமிராது; இப்பொழுதோ தங்கள் பாவத்தைக் குறித்துப் போக்குச் சொல்ல அவர்களுக்கு இடமில்லை. என்னைப் பகைக்கிறவன் என் பிதாவையும் பகைக்கிறான். வேறொருவரும் செய்யாத கிரியைகளை நான் அவர்களுக்குள்ளே செய்யாதிருந்தேனானால், அவர்களுக்குப் பாவமிராது; இப்பொழுது அவர்கள் என்னையும் என் பிதாவையும் கண்டும் பகைத்துமிருக்கிறார்கள். முகாந்தர மில்லாமல் என்னைப் பகைத்தார்கள் என்று வேதத்தில் எழுதியிருக்கிற வாக்கியம் நிறைவேறும்படிக்கு இப்படியாயிற்று.

“பிதாவினிடத்திலிருந்து நான் உங்களுக்கு அனுப்பப் போகிறவரும், பிதாவிடனத்திலிருந்து புறப்படுகிறவருமாகிய சத்திய ஆவியான தேற்றரவாளன்

வரும்போது, அவர் என்னைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுப்பார். நீங்களும் ஆதிமுதல் என்னுடனேகூட இருந்தபடியால் எனக்குச் சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள்” (யோவான் 15:18-27).

வரவிருந்த பாடுகளுக்கும் துன்பங்களுக்கும் எற்ற வகையில் இயேசுவானவர் எவ்வாறு தமது சீஷர்களை ஆயத்தப்படுத்தினார் என்பதை இந்த வசனங்கள் கூறுகின்றன. சபை வரலாற்றின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் கிறிஸ்தவனாக இருப்பது சட்ட விரோதமாகக் கணிக்கப்பட்ட பல ஆண்டுகளை அனுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. இரண்டு கொடூரமான பாடுகளின் காலகட்டத்தைச் சபையானது கடக்க வேண்டியிருந்தது. கான்ஸ்டன்டைன் பேரரசர் மனமாற்றம் பெறும்வரையிலும் ஆலயக்கட்டிடங்களே இருக்கவில்லை. அவர் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தைத் தழுவிக்கொண்டு இயேசுவானவரைப் பின்பற்றி அவருக்குச் சீஷராவதைச் சட்டரீதியாக்கினார் (கி.பி. 312). கான்ஸ்டன்டைன் பேரரசரின் காலம் வரை சபையானது வீடுகளில் (பெரும்பாலும் இரகசியமாக) கூடிவந்தது. அல்லது பாதாளக் கல்லறைகள் போன்ற மறைவான இடங்களில் கூடிவந்தார்கள். இந்தப் பாதாளக் கல்லறைகள் ரோமப் பேரரசின் தலைநகரின் கீழாக அமைந்திருந்த கல்லறைகளாகும்.

சபை வரலாற்றின் இந்தத் துவக்க நாட்களிலிருந்து, இயேசுவானவரின் சீஷர்களுக்கு ஒன்று சேருவது சட்டவிரோதமாக இருந்த இடங்களில் இவ்வாறு இரகசியமாகக் கூடிவரும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. இந்தச் சபைகள் “இரகசிய சபைகள்” என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இப்போது பலருக்கு அது தெரியாவிட்டாலும், இன்றும் இலட்சக்கணக்கான விசுவாசிகள் இயேசு கிறிஸ்துவரைப் பின்பற்றுகிறவனாக வெளியரங்கமாகக் கூடிவராத கலாச் சாரங்களில் இப்படி இரகசிய சபைகளிலேயே கூடிவருகிறார்கள்.

வீடு என்பதைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல் “ஐக்கோஸ்” (Oikos) என்பதாகும். எனவே நிபுணர்கள் சபையானது சிறு குழுக்களாக இரகசிய சபைகளிலோ அல்லது வீட்டு சபைகளிலோ கூடிவருவதை “ஐக்கோஸ் இயக்கம்” என்று அழைக்கிறார்கள். சபையானது இந்தச் சிறு குழுப் பின்னணியிலேயே கூடிவந்தது என்பதின் அடிப்படையிலேயே புதிய ஏற்பாட்டில் சபையின் ஒழுங்கு, வடிவமைப்பு மற்றும் செயல்பாடு குறித்த வழிமுறைகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன (1 கொரி. 14:26-40). இன்றும் உலகெங்கும் விசுவாசிகள் கொடூரமாகத் துன்புறுத்தப்படுகிறபடியால், சபை வரலாற்றின் இந்த இறுதி அத்தியாயங்கள் எழுதப்படும் வேளையில் சபையானது மறுபடியுமாக “ஐக்கோஸ் இயக்கத்தின்” திசையை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

“உலகம் உங்களைப் பகைத்தால், அது உங்களைப் பகைக்கிறதற்கு முன்னே என்னைப் பகைத்ததென்று அறியுங்கள்” என்று இயேசுவானவர் கூறியபோது (யோவனா 15:18), அவர் உலகத் தத்துவம் என்ற உணர்வில்தான் “உலகம்” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இது உலகச் சிந்தனை ஒழுங்கை அல்லது நன்னெறிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத உலகப்பிரகாரமான மதிப்பீட்டு ஒழுங்கைக் குறிக்கிறது. எனவேதான் தமது சீஷர்கள் மறைக்க முடியாதபடி மலையின்மேல் இருக்கிற பட்டணத்தைப் போலிருப் பார்கள் என்று இயேசுவானவர் கூறினார் (மத். 5:14). இயேசுவானவரைப் பொருத்தவரையில் உலகம் அவர்களைப் பகைக்கும்; ஏனென்றால், அவர்கள் இருப்பதும் விசுவாசிப்பதும், மதிப்பாகக் கருதுவதும், உலகம் விசுவாசிப்பதற்கும் மதிப்பதற்கும் விரோதமானதாக இருக்கிறது. இன்று தனிப்பட்ட முறையில் இயேசுவானவரின் சீஷர்களாக இருக்கும் உங்களுக்கும் எனக்கும் இதுகுறித்த செயல்படுத்துதல் தெளிவாக இருக்கிறது.

பத்தொன்பதாம் வசனத்தில் அவர் தனிப்பட்ட விசுவாசி மற்றும் சபையைக் குறித்த தெளிவான விவரிப்பைக் கொடுக்கிறார். “நான் உங்களை உலகத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்ட படியினாலும்” என்று அவர் கூறும்போது “உலகத்திலிருந்து” என்பது சபை குறித்த வரையறையாகும். யோவான் சுவிசேஷத்தை எழுதிய மொழியில் சபையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட வார்த்தை “எக்லீசியா” என்பதாகும்; “அழைக்கப்பட்டவர்கள்” என்பதே இதற்கு அர்த்தமாகும். அந்தச் சபையாக இருக்கும் நாம் “அழைக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம்.” எதிலிருந்து அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்? உலகப் பிரகாரமான தத்துவத்திலிருந்து, சிந்தனையிலிருந்து, மதிப்பீடுகள் மற்றும் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களாக நாம் உலகத்திலிருந்து அழைக்கப் பட்டவர்களாக, (other worldly) “மறு உலகத்தைச்” சேர்ந்தவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை உணரவேண்டும். ஏனென்றால், நாம் விசுவாசத்தில் அவரைப் பின்பற்றும்படி நம்மை ஒப்புக் கொடுக்கும்போது அவர் இந்த உலகத்திலிருந்தே வெளியே நம்மை அழைத்திருக்கிறார். உலகம் கிறிஸ்துவின் மதிப்பீடுகளைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதை நாம் காணும்போது அதிர்ச்சியடையக் கூடாது. நாம் மற்றொரு இசைக்கு அணிவகுத்துச் செல்கிறோம் என்பதை உலகம் ஒரு போதும் மறந்துபோக விடாது. உலகத்தின் மக்கள் நமது மதிப்பீடுகளையும், நன்னெறிகளையும், நோக்கங்களையும், இலக்குகளையும் பெற்றிராததை நாம் காணும் போது வியப்படையக் கூடாது. நாம் மெய்யாகவே இயேசுவானவரின்

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்போமானால் அந்த அனுபவத்துக்கு ஆயத்தமாக இருப்போம்.

மேலும் அவர் “ஊழியக்காரன் தன் எஜமானிலும் பெரியவனல்லவென்று நான் உங்களுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை நினைத்துக் கொண்டிருங்கள்” என்றும் கூறினார் (20). இந்த வார்த்தைகளை அவர் கூறியபோது, அவர் ஒரு வாசகத்தை மறுபடியுமாகக் கூறுகிறார் (13:16). பிறகு மேலும் அவர் தொடர்ந்து “அவர்கள் என்னைத் துன்பப்படுத்தினதுண்டானால், உங்களையும், துன்பப்படுத்துவார்கள்” என்று கூறுகிறார். என்றாலும், இந்த ஆக்கபூர்வமான வலியுறுத்தலையும் கவனியுங்கள்: “அவர்கள் என் வசனத்தைக் கைக்கொண்டதுண்டானால், உங்கள் வசனத்தையும் கைக்கொள்ளுவார்கள்” (20).

வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவோமானால் “நான் வாழ்ந்து ஊழியம்செய்த அதே உலகத்தில் நீங்களும் வாழ்ந்து ஊழியம்செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. நான் அனுபவித்தபடியே நீங்களும் மக்களிடமிருந்து இதே எதிர்மறையானதும் ஆக்கபூர்வமானதுமான பதில் வினையைப் பெறுவீர்கள். அநேகர் என்னைப் புறக்கணித்து, துன்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் சிலர் விசுவாசித்திருக்கிறார்கள். பலர் உங்களையும் துன்புறுத்துவார்கள் என்பதை எதிர்பாருங்கள். ஆனால் உங்கள் பிரசங்கம் மற்றும் போதனையின் மூலமாகப் பலர் என்னை விசுவாசித்துப் பின்பற்றுவதையும், என் மதிப்பீடுகளுக்கு ஏற்ற வகையில் வாழ்வதையும்கூட எதிர்பாருங்கள்.”

தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்

“சாட்சி” என்ற சொல்லுக்குரிய கிரேக்கப்பதத்தின் உண்மையான பொருள் “இரத்தச்சாட்சி” என்பதாகும். எனவே, நாம் தினந்தோறும் இயங்கும் உலகத்தில் கிறிஸ்துவுக்குள் வாழ்ந்து அவரைப் பிரசங்கித்து, போதிக்கும்போது, அவர்கள் கிறிஸ்துவின் போதனை மற்றும் மதிப்பீடுகளுக்கு எதிரான வகையிலான சிந்தனைகளோடு நம்மை எதிர்நோக்கும்போது, நாம் வியப்படையக்கூடாது. இயேசுவானவர் இந்த மனிதர்களுக்குக் கொடுத்த நம்பிக்கையான ஆக்கபூர்வமான வாக்குத்தத்தையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது: “எனது பிதாவிடமிருந்து நான் பெற்ற என்னுடைய போதனைக்குச் சிலர் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு நீங்களே மகிமையான எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறீர்கள். இதேபோன்று உங்கள் ஊழியத்துக்கும் நீங்கள் ஆக்கபூர்வமான பலனைப்பெறுவீர்கள். நீங்களும் என்னிடமிருந்து பெற்ற போதனைக்குக் கீழ்ப்படியக்கூடிய சீஷர்களை உருவாக்குவீர்கள்” என்பதே இயேசுவானவரின் வார்த்தைகளின் சாராம்சமாகும்.

சாதாரண மக்களும் வேதாமத்தை வாசிக்க வேண்டும் என்பதற்காக வில்லியம் டின்டேல் ஆங்கில மொழியில் வேதாகத்தை மொழிபெயர்த்த போது அவர் சித்திரவதை செய்யப்பட்டார். அப்போது அவர் “இதைத்தான் நான் மிகச் சரியாக எதிர்பார்த்தேன்” என்று கூறினார். நாம் கிறிஸ்துவை அறிவிக்கும்போது மக்கள் கேலிசெய்யும்போது, நாம் வாழ்ந்து அறிவிக்க முயலும் மதிப்பீடுகளுக்காக நம்மைத் துன்புறுத்தும் போது, நாமும் வியப்படையாமல் வில்லியம் டின்டேலைப் போல இதை எதிர்பார்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

உலகம் எப்போதுமே உண்மையான தீர்க்கதரிசிகளிடமும் சாட்சிகளிடமும் இவ்வாறு தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்ற இயேசுவானவரின் எச்சரிப்பையும் நாம் நினைவில் வைத்திருக்கவேண்டும். அவர்களோடுள்ள தமது உறவில் அவர் துவக்கத்திலேயே அவர்களுக்கு எச்சரிப்பு விடுத்திருக்கிறார்: “எல்லா மனுஷரும் உங்களைக் குறித்துப் புகழ்ச்சியாகப் பேசும்போது உங்களுக்கு ஐயோ; அவர்கள் பிதாக்கள் கள்ளத் தீர்க்க தரிசிகளுக்கும் அப்படியே செப்தார்கள்” (லூக்கா 6:26). எனவே நாம் அலட்சியமான, விரோதமான பதில்வினையை எதிர்பார்க்க வேண்டும். உலகப்பிரகாரமான மக்கள் நம்மைப் புகழும்போதும், பரிசளித்து நம்மை மகிமைப்படுத்தும்போதும் நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இந்த உலகத்து மக்களுக்கு நாம் வெளிப்படுத்தும் கிறிஸ்துவைக் குறித்து விரோமான பதில்வினையையே நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

ஆனால் நம்பிக்கை இருக்கிறது. நாம் கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்துக்கு ஏற்றபடி வாழ்ந்து அதை அறிவிக்கும்போது, பாவகரமானவர்களின் மத்தியிலும் துன்புறுத்துகிறவர்களின் மத்தியிலும் சிலர் நமது போதனையை விசுவாசித்து, கீழ்ப்படிவார்கள். இது நமது ஆண்டவரின் அனுபவம் மட்டுமல்ல, நடபடிகளின் நூலை வாசிக்கும்போது அப்போஸ்தலர்களின் அனுபவமும் அப்படித்தான் இருந்தது என்பதை நாம் கண்டுகொள்வோம்.

கிறிஸ்து ஒருபோதும் பிரசங்கிக்கப்படாத, பாவமும் ஊழலும் நிறைந்த கொரிந்து பட்டணத்துக்குப் பவுல் வந்தபோது, அங்கு அவருடைய சபை ஸ்தாபிக்கும் ஊழியம் துவங்கப்படுவதற்கு முன்பாக, ஆண்டவர் அவருக்குக் காட்சியளித்து உற்சாழட்டும் வார்த்தைகளைக் கூறினார். அதன் சாராம்சம் இதுவே: “பவுலே பயப்படாதே. இந்தப் பட்டணத்திலும் எனக்கு அநேக மக்கள் இருக்கிறார்கள். நீ சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்போது அவர்களையாரென்பதைக் கண்டுகொள்வாய்” (அப். 18:9-10).

இது எவ்வளவாக உற்சாகமுட்டும் காரியமாக இருக்கிறது! நாம் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்போது, அவர்கள் யாரென்பதை அறியமாட்டோம். ஆனால்

இயேசுவானவர் அளிக்கும் இந்த நம்பிக்கையையும் வாக்குத்தத்தையும் நாம் பெற்றிருக்கிறோம்: சிலர் கண்டிப்பாக ஆக்கபூர்வமாகச் செவிசாய்க்கப் போகிறார்கள். நாம் மற்றவர்களோடு சவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளவும், பிரசங்கிக்கவும் விசுவாசமும் துணிவும் கொண்டிருப்போமானால், அவர்கள் யாரென்பதைக் கண்டுகொள்வோம்.

ரோமாபுரியில் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்போது, விசுவாசிகள் வருவதை எதிர்பார்த்த பவுல் அவர்களுக்கு இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்: “நான் உங்களிடத்தில் வரும் போது கிறிஸ்துவினுடைய சவிசேஷத்தின் சம்பூரணமான ஆசீர்வாதத் தோடே வருவேனென்று அறிந்திருக்கிறேன்” (ரோமர் 15:29). நாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படி ஓரிடத்துக்கு அழைக்கப்படும்போது, அல்லது தனிப்பட்ட ஒருவருக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்ளப் படும்போது, நம்மை அழைத்தவர்களுக்கு நாம் வாக்குப்பண்ணக் கூடிய மிக முக்கியமான காரியம் நாம் கிறிஸ்துவின் ஆசீர்வாதத்தின் முழுமையோடு வருவோம் என்பதாகும். பெரும்பாலானவர்கள் நம்மை எதிர்த்து எதிர்மறையாக நடந்துகொண்டாலும், நம்மைச் சித்திரவதை செய்தாலும், ஒரு சில “அழைக்கப்பட்டவர்கள்” நமது பிரசங்கத்துக்குச் செவிசாய்த்துக் கீழ்ப்படிவார்கள் என்ற அறிவோடு நாம் அந்த வாய்ப்பை அணுக வேண்டும். அவர்கள் இயேசுவானவர் மற்றும் அப்போஸ்தலரின் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுச் செவிசாய்த்ததுபோல நமக்கும் செய்வார்கள்.

இயேசுவானவர் மேலும் “அவர்கள் என்னை அனுப்பினவரை அறியாதபடியினால் என் நாமத்தினிமித்தமே இவைகளையெல்லாம் உங்களுக்குச் செய்வார்கள்” என்று கூறினார் (யோவான் 15:21). அவர்தம்மைப் புறக்கணிப்பதையும் பிதா அல்லது பரிசுத்த ஆவியானவரைப் புறக்கணிப்பதையும் பிரிக்கமுடியாதபடி ஒன்றாக்கிக் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்: “நான் அனுப்புகிறவனை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவன் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான், என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுகிறவன் என்னை அனுப்பினவரை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறான் என்று, மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் என்றார்” (13:20; 14:9-11). அவரும் அவருடைய பிதாவும் ஒன்றானவர்களே; உங்களால் அவர்களைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. இதை வலியுறுத்தும் படியாக அவர் இதைத் திரும்பத்திரும்பக் கூறுகிறார். தம்மைப் புறக்கணிப்பது தம்மை அனுப்பினவரைப் புறக்கணிக்கிறதாக இருக்கிறது என்று அவர் கூறுகிறார்; இது அவர்கள் அறியாத இன்னும் ஆழமான பிரச்சினையை வெளிப்படுத்துகிறது.

பிறகு இருபத்தியிரண்டாம் வசனத்திலும் அடுத்துவரும் வசனங்களிலும் அவருடைய வாசகங்கங்கள் இந்தச் சவிசேஷத்தின் ஒன்பதாம் அதிகாரத்தின்

முடிவில் அவர் கொடுத்த வாசகங்களுக்கு ஒத்தவையாக இருக்கின்றன. பார்வையற்றவனைக் குணமாக்கிய பிறகு அவர் கூறியதை நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்கிறீர்களா? அதன் சாராம்சம் இதுவே: “நான் ஒரு சிறப்பான வகைப்பட்ட ஒளியாக இருக்கிறேன். பார்வையற்றவர்களுக்கு நான் பார்வையைக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் தங்களால் பார்க்கமுடியும் என்று கூறிக் கொள்பவர்களின் குருட்டுத் தன்மையையும் நான் வெளிப்படுத்துகிறேன்.”

சமயத் தலைவர்கள் அவர் கூறியதைப் புரிந்துகொண்டு, “நாங்கள் (ஆவிக்குரியரீதியாக) குருட்டுத்தன்மையோடு இருக்கிறோம் என்று கூறுகிறீரே?” என்று கேட்டார்கள். “இயேசு அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் குருடாராயிருந்தால் உங்களுக்குப் பாவமிராது; நீங்கள் காண்கிறோம் என்று சொல்லுகிறபடியினால் உங்கள் பாவம் நிலைநிற்கிறது என்றார்” (9:40, 41). பாவத்தைக் குறித்த எவ்வளவு ஆழமான வரையறையாக இது இருக்கிறது! குருட்டுத் தன்மை இல்லாவிட்டால் பாவம் இல்லை. இந்த அதிகாரத்தின் 22-ஆம் வசனத்திலும் யோவான் சவிசேஷத்தின் ஒன்பதாம் அதிகாரத்திலும், இயேசுவானவர் தாமே உலகத்துக்கு ஒளியாயிருப்பதாக உரிமைகொண்டாடுகிறார். அப்படியானால், பாவம் என்பது உலகத்துக்கு ஒளியாயிருக்கிறவரைப் புறக்கணிப்பதாகும். எனவே, அனைத்துப் பாவத்திலும் தீவிமான பாவம் இயேசுகிறிஸ்துவைப் புறக்கணிப்பதாகும்.

இது ஒரு கேள்வியை எழுப்புகிறது. எந்தவித ஆவிக்குரிய ஒளியும் இல்லாத எவரும் உலகத்தில் இருக்கிறார்களா? ஒவ்வொருவரும் ஓரளவாவது ஒளியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று பவுல் அப்போஸ் தலன் எழுதியிருக்கிறார் (ரோமர் 1:20). அறிஞர்கள் இதை “இயல்பான வெளிப்பாடு” என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இயேசுவானவரின் போதனை மற்றும் பவுலின் போதனையின் சாரம்சம் என்னவென்றால், நாம் பெற்றிருக்கும் ஒளிக்கேற்றபடி நாம் வாழ்வோமானால் நமக்கு அதிகமான ஒளி கொடுக்கப்படும்: “ஆகிலும் நாம் எதுவரையில் தேறியிருக்கிறோமோ, அதுமுதல் ஒரே ஒழுங்காய் நடந்து கொண்டு, ஒரே சிந்தையாயிருப்போமாக” (பிலி. 3:16). நாம் பெற்றிருக்கும் ஒளிக்கேற்றபடி முன்னே செல்லாமல் இருப்போமானால், அதுவும் பாவம் குறித்த ஒரு வரையறையாக இருக்கிறது.

அநேக ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், நான் ஒரு சவிசேஷ வேதாகமப் பள்ளி வகுப்பை நடத்திக்கொண்டிருந்தபோது, வீட்டில் கூடியிருந்த அநேகர் மத்தியில் ஒரு ஜப்பானியப் பெண்ணும் இருந்தாள். வேதாகமத்தின் முதல் அதிகாரத்தை நான் போதிக்கும்போது அவள் ஆர்வத்தோடு அதற்குச் செவியாய்த்தாள்.

அவளுடைய முகம் பிரகாசமாக இருந்தது. மற்றவர்கள் செல்லும்வரை காத்திருந்து, என்னுடன் பேசுவதற்கு அனுமதி கேட்டாள்.

அந்த உரையாடலை என்னால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. “இரண்டாம் உலகப்போரின் இறுதி நாட்களில், B 29 விமானங்கள் குண்டுமழை பொழிந்துகொண்டிருந்தபோது பதுங்கு குழிகளில் இருந்த நான் மற்றொரு கடவுளை நோக்கி ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன். மற்றொரு மெய்யான தேவன் இருக்கிறார் என்பதையும் நான் அறிந்திருந்தேன். அவரை நோக்கி நான் ஜெபித்தேன். இப்போது இத்தனை ஆண்டுகளாக என்றாவது ஒரு நாள் அவரைப் பற்றி முழுவதுமாக அறிந்து கொள்வேன் என்ற வலுவான உணர்வு எனக்குள் இருந்து வந்தது. இன்றிரவு வேதாகமத்திலிருந்து நீங்கள் போதித்த போது, அந்தப் பதுங்கு குழிகளில் நான் ஜெபித்த மெய்யான தேவன் இவரே என்று கண்டுகொண்டேன்” என்று அவள் கூறினாள்.

பாவத்தின் சாரம்சம் ஒளியைப் புறக்கணிப்பதாகும். அதாவது, நாம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் ஒளிக்கு நாம் பொறுப்பாகவும், கணக்குக்கொடுக்க வேண்டியவர்களாகவும் இருப்போம். நமக்கு ஆவிக்குரிய ஒளி அறிமுகம் செய்யப்படும் போது அது தீவிமான காரியம் ஆகிவிடுகிறது; ஏனென்றால், நாம் பெறும் ஆவிக்குரிய பயன்கள் நமது ஆவிக்குரிய பொறுப்பை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன. நாம் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, தேவனுடைய அற்புதங்களைக் கண்ட பிறகு, நாம் கண்டதற்கும் கேட்டதற்கும் நாம் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் அறிந்ததைக் கொண்டு நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பதற்கு நாம் கணக்குக்கொடுக்கவேண்டும் என்று வேதாகமம் முழுவதிலும் பார்க்கிறோம். குறிப்பாக இங்கே இயேசுவானவரின் போதனையிலும், இந்தச் சவிசேஷத்தின் ஒன்பதாம் அதிகாரத்தின் இறுதியிலும் அது தெளிவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தேற்றரவாளன் வருகிறார்

பதினெந்தாம் அதிகாரத்தின் கடைசி வசனங்களில் இயேசுவானவர் “தேற்றரவாளன் வரும்போது, அவர் என்னைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுப்பார்” என்றார் (26). இயேசுவானவருக்குச் சாட்சி கொடுப்பது பரிசுத்த ஆவியானவரின் மிக முக்கியமான செயல்பாடுகளில் ஒன்றாகும். பரிசுத்த ஆவியானவர் தம்மை நோக்கிக் கவனத்தைத் திருப்புவதில்லை. அவர் இயேசுவானவரையே உயர்த்துகிறார். இயேசு மேலும் “நீங்களும் ஆதிமுதல் என்னுடனேகூட இருந்தபடியால் எனக்குச் சாட்சிகளாயிருப்பீர்கள்” என்று கூறினார் (27).

ஒரு சாட்சி என்றால் யார், அவன் என்ன செய்கிறான் என்பதை மறுபடியுமாக நினைவுபடுத்திப் பாருங்கள். சாட்சி என்பவன் ஒரு காரியத்தைக் கண்டவனாக

அல்லது அனுபவித்தவனாக இருக்கிறான். “நீங்கள் துவக்க முதலே என்னோடு இருந்தீர்கள். இப்போது பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்து, எனக்குச் சாட்சி கொடுப்பார். ஆனால் நீங்களும் எனக்குச் சாட்சி கொடுக்கவேண்டும்” என்று இயேசுவானவர் கூறுகிறார் (26).

ஒரு சாட்சியாக இருப்பது என்பது நாம் தேவ கிருபையில் யாராக இருக்கிறோம் என்பதைப் பொருத்த காரியமாகும். இயேசுவானவர் நம்மை வைத்திருக்கும் இடத்தில் நாம் விளக்குத் தண்டின்மேல் வைக்கப்பட்ட விளக்கைப் போலப் பிரகாசிக்கவேண்டும். ஆனால் ஒரு சாட்சியாக இருக்கும்படி மட்டும் நமக்குக் கட்டளை கொடுக்கப்பட வில்லை. நாம் நமது வாயைத் திறந்து, நாம் கண்டவைகள், கேட்டவைகள் மற்றும் அனுபவித்தவைகளைக் குறித்துப் பேச வேண்டும் . ஒரு விசுவாசி அடிப்படையில் சாட்சியாக இருந்தாலும்கூட அவன் தன் வாயாலும் சாட்சி கூறவேண்டும். இயேசுவானவர் கூறுகிறபடி பரிசுத்த ஆவியானவர் சாட்சி கூறுவார், நாமும் சாட்சி கூறவேண்டும்.

அத்தியாயம் நான்கு

“தேற்றரவாளனின் பண்பு” (16:1-15)

பதினெந்தாம் அதிகாரத்தின் இறுதி வசனங்களை நாம் வாசிக்கும்போது, அடுத்த அதிகாரம் துவங்கும் வேளையிலும் இயேசுவானவரின் போதனையின் உள்ளடக்கத்தில் எந்த இடை வெளியும் காணப்படவில்லை என்பதை நாம் உணர வேண்டும். “நீங்கள் இடறலடையாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். அவர்கள் உங்களை ஜெப ஆலயங்களுக்குப் புறம்பாக்குவார்கள்; மேலும் உங்களைக் கொலை செய்கிறவன் தான் தேவனுக்குத் தொண்டு செய்கிறவனென்று நினைக்குங்காலம் வரும். அவர்கள் பிதாவையும் என்னையும் அறியாதபடியினால் இவைகளை உங்களுக்குச் செய்வார்கள். அந்தக் காலம் வரும்போது நான் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேனென்று நீங்கள் நினைக்கும்படி இவைகளை உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்; நான் உங்களுடனேகூட இருந்தபடியினால் ஆரம்பத்திலே இவைகளை உங்களுக்குச் சொல்லவில்லை” (1-4).

பதினாறாம் அதிகாரத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, இந்த வேளையில் அவர், தாம் ஏன் அந்தச் சத்தியங்களை அவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார் என்பதைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறார். “நீங்கள் இடறலடையாதபடிக்கு நான் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். காலம் வரும்போது நான் உங்களை எச்சரித்தேன் என்பதை நீங்கள் நினைவுகூரும் படியாக இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். இந்தக் காரியங்களை நான் சொன்னபடியால் நீங்கள் துக்கப்படுகிறீர்கள். இன்னுமதிகமாகவும் நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அவைகளை நீங்கள் இப்போது தாங்கமாட்டீர்கள்” என்று இயேசுவானவர் அவர்களிடம் கூறினார்.

இந்த அதிகாரத்தின் துவக்க வசனங்களிலிருந்து, அவர்கள் ஜெப ஆலயங்களுக்குப் புறம்பாக்கப்படுவார்கள் என்கிற படியால் இயேசுவானவர் இந்தக் காரியங்களைக் கூறுகிறார் என்பது தெளிவாகிறது. ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் இயேசுவானவரால் பார்வையைப் பெற்ற பிறவிக்குருடனும் இவ்வாறு தான் ஜெப ஆலயத்துக்குப் புறம்பாக்கப்பட்டான். அவர்களைக் கொல்லும் எவனும் தான் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்வதாக நினைக்கும் காலம் வரும் என்று அவர் அவர்களை எச்சரித்தார்.

“அவர்கள் பிதாவையும் என்னையும் அறியாதபடியினால் இவைகளை உங்களுக்குச் செய்வார்கள். அந்தக் காலம் வரும்போது நான் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேனென்று நீங்கள் நினைக்கும்படி இவைகளை உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்” (3, 4).

இயேசுகிறிஸ்துவோடு கூட நீங்கள் உங்களை ஒருமுகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறபடியால் எப்போதாவது துன்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறீர்களா? இன்றும் உலகத்தில் பல பகுதிகளில் துன்புறுத்தப்படும் விசுவாசிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மேல் நாடுகளிலுள்ள சபைகளுக்காக ஜெபித்து வருகிறார்கள்; இந்த நாடுகளில் சபைகள் அரசின் தயவைப் பெற்றிருக்கின்றன, மற்ற நாடுகளிலுள்ள சபைகளைப் போல இவை துன்புறுத்தப்படுவதில்லை. துன்புறுத்தப்படும் விசுவாசிகள் தங்கள் அனுபவத்தின் மூலமாக தேவனோடு நெருக்கமாகக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறார்கள்; பல வழிகளில் அவர்கள் முதிர்ச்சியடைந்திருக்கிறார்கள். துன்புறுத்தலை அனுபவிக்காத விசுவாசிகளால் எவ்வாறு ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியையும் வளர்ச்சியையும் பெற முடிகிறது என்று அவர்கள் வியப்படைகிறார்கள்.

துன்புறுத்தலை அனுபவிக்காத ஒரு சபை இயேசு கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை அறிவிப்பதில் வெற்றிபெற்று, இந்த உலகத்தில் அவருடைய சபையை நிறுவுமானால், சபை வரலாற்றிலேயே அதுதான் முதன் முதலில் நடைபெறும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று சபை வரலாற்று அறிஞர் ஒருவர் கூறியிருக்கிறார்.

சபை வரலாற்றின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் விசுவாசிகள் துன்புறுத்தப்படுவதைத் தேவன் அனுபவித்ததற்குக் காரணம், சபை அப்போது வலுவாகவும், வல்லமையுள்ளதாகவும், ஆரோக்கியமுள்ளதாகவும் இருக்கவில்லை என்பதாக இருக்குமோ? இப்போது நான் வாழ்ந்து ஊழியம் செய்யும் இடத்தில் காணப்படும் சமாதானத்துக்காக நான் ஆண்டவருக்கு நன்றி கூறுகிறேன். ஆனால் பாடுகளும் துன்புறுத்தலும் வருமானால், நாம் பேதுருவின் வார்த்தைகளை நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். நம்மைச் சோதிக்கும்படி நம் நடுவில் பற்றியெயிரி அக்கினியைக் குறித்து ஏதோ புதுமையென்று நாம் திகைக்கக்கூடாது என்று அவர் கூறியிருக்கிறார் (1 பேதுரு 4:12). தேவன் இப்படிப்பட்ட பாடுகளையும் துன்பங்களையும் அனுமதிக்கிறார்.

இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தைகளைப் பேசிச் சில மணிகளுக்குள்ளாகத் துவங்கப் போகிற பாடுகளுக்காக, அவர் பதினொரு அப்போஸ்தலர்களையும் ஆயத்தம் பண்ணும் விதமாக, மேல் அறையில் கூறிய இந்த வார்த்தைகளையும் நினைவில் வைத்திருங்கள்.

பரிசுத்த ஆவியானவரின் மூன்று - அடுக்கு ஊழியம்

பதினாறாம் அதிகாரத்தின் வசனங்களை நாம் வாசிக்கும் போது இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களிடம் இவ்வாறு கூறுவதைக் காண்கிறோம்: “இப்பொழுது நான் என்னை அனுப்பினவரிடத்திற்குப் போகிறேன்; எங்கே போகிறீரென்று உங்களில் ஒருவனும் என்னைக் கேட்கவில்லை. ஆனாலும் நான் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னதினால் உங்கள் இருதயம் துக்கத்தால் நிறைந்திருக்கிறது. நான் உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்; நான் போகிறது உங்களுக்குப் பிரயோஜனமாயிருக்கும்; நான் போகாதிருந்தால், தேற்றரவாளன் உங்களிடத்தில் வரார்; நான் போவேனெயாகில் அவரை உங்களிடத்திற்கு அனுப்புவேன். அவர் வந்து பாவத்தைக் குறித்தும், நீதியைக் குறித்தும், நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்தும், உலகத்தைக் கண்டித்து உணர்த்துவார். அவர்கள் என்னை விசுவாசியாதபடியினாலே பாவத்தைக் குறித்தும், நீங்கள் இனி என்னைக் காணாதபடிக்கு நான் என் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினாலே நீதியைக் குறித்தும், இந்த உலகத்தின் அதிபதி நியாயத்தீர்க்கப்பட்டதினாலே நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்தும், கண்டித்து உணர்த்துவார்.

“இன்னும் அநேகக் காரியங்களை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது, அவைகளை நீங்கள் இப்பொழுது தாங்கமாட்டீர்கள். சத்திய ஆவியாகிய அவர் வரும்போது, சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் உங்களை நடத்துவார்; அவர் தம்முடைய சுயமாய்ப் பேசாமல், தாம் கேள்விப்பட்ட யாவையுஞ்சொல்லி, வரப்போகிற காரியங்களை உங்களுக்கு அறிவிப்பார். அவர் என்னுடையதில் எடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பதினால் என்னை மகிமைப் படுத்துவார். பிதாவினுடையவைகள் யாவும் என்னுடையவைகள்; அதினாலே அவர் என்னுடையதில் எடுத்து உங்களுக்கு அறிவிப்பார் என்றேன். நான் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினால் கொஞ்சக் காலத்திலே என்னைக் காணாதிருப்பீர்கள், மறுபடியும் கொஞ்சக் காலத்திலே என்னைக் காண்பீர்கள் என்றார்” (5-16).

அவர்கள் அவரை இழந்துபோகப் போகிறார்கள் என்று அவர் திட்டவட்டமாகக் கூறியபடியால், அவர்கள் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பின்னணியில் பரிசுத்த ஆவியானவரைக் குறித்த பெரியதொரு வாசகத்தையும் நாம் காண்கிறோம்: “நான் உங்களுக்கு உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்; நான் போகிறது உங்களுக்குப் பிரயோஜனமாயிருக்கும்; நான் போகாதிருந்தால், தேற்றரவாளன் உங்களிடத்தில் வரார்; நான் போவேனெயாகில் அவரை உங்களிடத்திற்கு அனுப்புவேன்” (16:7). இதை

இவ்வாறு கூறலாம்: “நான் உங்களுக்குச் சத்தியத்தைச் சொல்லுகிறேன். நான் போவது உங்களுக்கு நன்மையாகவே இருக்கும். ஏனென்றால், நான் போகாவிட்டால் தேற்றரவாளன் உங்களிடத்தில் வரமாட்டார். ஆனால் நான் போனால், அவரை உங்களிடம் அனுப்புவேன்.”

இயேசுவானவர் இந்த உலகத்திலிருந்த போது அவரது தனிப்பட்ட ஈர்ப்புத் தன்மையைக் குறித்தும், அவர் தமது பூவுலக சரீரத்தோடு இங்கே இருந்தபோது நாம் அவரோடு இருந்திருந்தால் அது எப்படியிருந்திருக்கும் என்றும் எப்போதாவது நினைத்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? “அப்போது அவரோடு இருந்திருப்பது எனக்குப் பிடித்தமான காரியமாக இருந்திருக்கும்” என்று நினைத்திருக்கிறீர்களா? அவருடைய சரீரத் தோற்றத்தைக் குறித்துச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதை நான் விரும்புகிறேன். இந்தச் சவிசேஷங்களிலும் தீர்க்கதரிசிகளின் நூல்களிலும் அவருடைய தோற்றத்தைக் குறித்துக் கிடைக்கும் செய்திகளின்மூலம் அவருடைய தோற்றத்தை ஓரளவு நம்மால் கணிக்க முடியும்.

சவிசேஷத்தில் நமக்கு அறிமுகம் செய்யப்படும் இயேசுவானவர் முப்பது வயதானவர் என்பதை நாம் அறிவோம். அவரை ஒரு யூதராக எளிதாக இனம் கண்டுகொள்ளலாம். அவர் துக்கம் நிறைந்த மனிதராக இருப்பார் என்று தீர்க்கதரிசிகள் கூறுகிறார்கள். அவருடைய சாயல் மற்றெந்த மனிதருடையதை விடவும் அதிகக்கேடு அடைந்திருக்கும் என்றும் தீர்க்கதரிசிகள் கூறுகிறார்கள் (ஏசாயா 52:14). யூத வரலாற்றாசிரியராகிய யோசபஸ் இயேசுவானவர் பேதுருவைவிடவும் உயரத்தில் அதிகமானவராக இருந்தார் என்று கூறுகிறார். அவர்கள் அவரைச் சுற்றி நிற்கும் வேளையிலும் மற்றவர்களால் இயேசுவானவரைப் பார்க்க முடிந்தது.

அவருடைய தோற்றம் ஒரு சந்தோஷமான மனிதனின் சித்திரமாக இருந்தது என்று நாம் வாசிக்கும்போது சற்றே வியப்படைகிறோம். அவர் ஆயக்காரர் களோடும்பாவிகளோடும் சேர்ந்து போஜனபானம் பண்ணுகிறார் என்று அவரைக் குறை கூறினார்கள். ஒருவரது தோற்றம் அவரது பண்பை வெளிப்படுத்துகிறது. எனது படிப்பறையில் நான் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் இளவயது இயேசுவானவரின் படத்தை மாட்டி வைத்திருக்கிறேன். “சரிக்கும் இயேசு” என்று அந்த ஓவியத்துக்குப் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

அதைப் பார்க்கும் பலருக்கு இந்தச் சித்திரம் திகைப்பை அளிக்கிறது. அநேகர் இயேசுவானவரை அவர் உண்மையில் இருந்த வயதைவிட அதிக வயதானவராகவும், சோகமானவராகவும் தீவிரமான தோற்றம் கொண்டவராகவும் சித்திரிக்கிறார்கள். உலகத்தின் பாரமே அவருடைய தோள்களில் இருப்பதுபோல

அவர் காட்சியளிக்கிறார். யோசவா என்ற புத்தகம் “இன்று இயேசு நமக்கு நடுவே இருப்பாரானால் அவர் எப்படி இருப்பார்?” என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது. நாம் இயேசுவானவரைச் சித்திரிப்பதில் ஒரு சார்பான எண்ணத்தைக் கொண்டிருக்கிறபடியால், அவருடைய தோற்றம் நிச்சயமாக நமக்கு வியப்பை அளிக்கும் என்றே நூலாசிரியர் முடிவாகக் கூறுகிறார்.

ஆனால் இந்த மனிதருக்கு இயேசுவானவர் கூறிய இறுதி வார்த்தைகள், அவர்கள் முன்றாண்டு காலம் அவரோடு இருந்ததைவிட இன்னும் மேன்மையான அனுபவத்தைப் பெறுவார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. அவர் கூறுவதின் சாராம்சம் இதுவே: “இது உங்களுடைய நன்மைக்காகவே. நான் என் சரீரத்தை விட்டுவிட்டு தேற்றவராளனின் ஆள்தத்துவத்தில் உங்களிடம் திரும்புவது விரும்பத் தகுந்ததாகும்.”

இயேசுவானவர் மானிட சரீரத்தில் வாழ்ந்தபோது, எங்கும் இருப்பது போன்ற தமது சில தெய்வீகப் பண்புகளைத் தாமாகவே விட்டுக் கொடுத்தார். அவரால் ஒரே வேளையில் ஒரே இடத்தில் மட்டுமே இருக்க முடிந்தது. ஆனால் அப்போல்தலருக்கும், சபைக்கும், உங்களுக்கும் எனக்கும் உகந்ததான இந்த மாற்றத்துக்குப் பிறகு, அவரால் எங்கெல்லாம் விசுவாசி இருக்கிறானோ அங்கெல்லாம் ஒரே வேளையில் இருக்க முடியும். அதைத் தான் அவர் இங்கே கூறுகிறார். “நான் போகாவிட்டால், நான் இந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிடாவிட்டால், தேற்றவராளனால் வர முடியாது. ஆனால் இதை நான் விட்டுவிட்டால் என்னால் அவரை உங்களிடம் அனுப்ப முடியும், அது உங்களுக்கு அதிக நன்மையாக இருக்கும். நான் போய் தேற்றவராளனை அனுப்புவது உங்களுடைய நன்மைக்காகவேயாகும்” என்றே இயேசுவானவர் கூறுகிறார் (7).

ஏன் அது அதிக நன்மையாக இருக்கும் என்பதையும் அவர் எடுத்துக் கூறுகிறார். “அவர் வரும்போது அவர் பாவத்தைக் குறித்து உலகத்தை உணர்த்துவார்” (8). அதாவது, அவர் உலகத்தின் குற்றத்தை வெளியரங்க மாக்குவார். குற்ற உணர்வு என்பது எப்போதுமே எதிர்மறையான உணர்வாக இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. குற்ற உணர்வு ஒரு வகையில் ஆரோக்கியமானது என்றும் நாம் கூறலாம். குற்ற உணர்வைப் பெறுகிறவன் ஓரளவு நன்னெறி நேர்மை உடையவனாயிருக்கிறான். சில காரியங்கள் முற்றிலும் தவறானவை, சில காரியங்கள் முற்றிலும் நன்மையானவை என்ற நம்பிக்கையுடையவனாயிருக்கிறான். குற்ற உணர்வையே அனுபவிக்காத ஒருவன் எது சரி எது தவறு என்பதைக் குறித்தே அலட்சியமாக இருக்கிறான். அவன் நன்னெறியில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதில்லை.

இது பெரும்பாலும் “நன்னெறிச் சார்பியல் கோட்பாடு” (Moral Relativity) என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது நன்னெறி சார்பாக முழுமையானது எதுவுமே கிடையாது என்று கூறுவதாகும். இன்று அநேகர் சரியானது, தவறானது என்று எதுவும் கிடையாது என்று சொல்லி, தங்கள் சொந்தக் குற்ற உணர்வையும் மற்றவர்களின் குற்ற உணர்வையும் தவிர்க்க முயலுகிறார்கள். அவர்கள் சரி, தவறு என்றெல்லாம் எதுவுமில்லை என்கின்றனர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் எழுப்புதலைக் குறித்து வாசிப்பது எனக்குப் பிடித்தமான காரியமாகும். இங்கிலாந்தில் ஜார்ஜ் ஓயிட்பீல்டும், வெஸ்லியும், அமெரிக்காவில் யோனத்தான் எட்வர்ட்சும் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட (supernatural) விளைவுகளோடு சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தார்கள். ஜார்ஜ் ஓயிட்பீல்டு அமெரிக்காவுக்கு வந்தபோது, நியூஇங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த ஒரு விவசாயி அவருடைய பிரசங்கத்தைக் கேட்க நேர்ந்தது. “அவர் பேசத் துவங்கியபோது, என்னிருதயத்தில் பயங்கரமான வேதனையை நான் உணர்ந்தேன். அங்கே அந்த வயலிலேயே நான் முழங்காலில் விழுந்தேன். அழுது, அறிக்கையிட்டு, மனந்திரும்பி, என் பாவத்தை விட்டுவிட்டேன்” என்று அந்த விவசாயி எழுதியிருக்கிறார்.

இவ்வாறுதான் பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்த உலகத்தின் பாவத்தையும் குற்றத்தையும் வெளியரங்கமாக்குகிறார். ஒருவர் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதைக் கேட்கும்போது ஒரு விவசாயி ஏன் தனது இருதயத்தில் அதிகமான வேதனையை உணரவேண்டும்? இயேசுவானவர் கூறியபடி அது பரிசுத்த ஆவியானவரின் பல செயல்பாடுகளில் ஒன்றாக இருக்கிறது. அந்த விவசாயியின் இடத்தில் இருக்கும் பலர் குற்ற உணர்வைப் பெறாமல் இருக்கலாம். அவர்கள் அதே சவிசேஷச் செய்தியைக் கேட்டுக் கேலிசெய்து சரிக்கலாம்.

அமெரிக்காவில் இதே எழுப்புதலின் ஒரு அங்கமாக யோனத்தான் எட்வர்ட்சு “கோபமுள்ள தேவனுடைய கரங்களில் பாவிகள்” என்ற தலைப்பில் பிரசங்கம் செய்தார். நியூஇங்கிலாந்தில் இருந்த தனது சபையில் அவர் இந்தச் செய்தியைக் கொடுத்தபோது, மக்கள் தங்கள் பாவங்களினால் உணர்த்தப் பட்டவர்களாக எதிரிலிருந்த நான்காலியைப் பற்றிக் கொண்டார்கள். தாங்கள் நரகத்துக்குச் சென்றுகொண்டிருப்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அதிலிருந்து தப்புவதற்கு ஒரே வழி தங்கள் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு இரட்சிப்பை அனுபவிப்பதுதான் என்று திட்டவட்டமாக உணர்ந்தார்கள்.

யோனத்தான் எட்வர்ட்சின் மீதிருந்த பரிசுத்த ஆவியானவரின் அபிஷேகம் இப்போது இல்லாமல், அதே பிரசங்கத்தை நாம் இப்போது செய்வோமானால்,

மக்கள் அதை ஒரு வேடிக்கையான காரியமாகவே எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன். பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியமும் செயல்பாடுமே இந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அவருடைய வருகை பிரதான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு உறுதுணையாக இருக்கும் என்பதையே இயேசுவானவர் எடுத்துக் கூறினார். நடப்பிகள் நூலில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்ட போது இதே அற்புதமான விளைவுகள் ஏற்பட்டதை நாம் காண்கிறோம். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுருவின் பிரசங்கம் தொடங்கி, சபையின் இந்த முதல் தலைமுறையின் வரலாற்றில் எங்கும் சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்டபோது இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட காரியங்கள் நடந்ததை நாம் காண்கிறோம் (அப். 2:37; 1044-46).

நாம் கிறிஸ்துவுக்கும் கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்துக்கும் தொடர்ந்து ஒரு கலவையான செவிசாய்ப்பு காணப்படுவதைப் பார்க்கிறோம். வேறுபாட்டை உண்டாக்குவது எது? சிலர் தங்கள் இருதயத்தில் வேதனையை உணர்ந்து, இரட்சிப் புக்காகத் தேவனை நோக்கிக் கதறும் வேளையில், ஏன் சிலர் கேலிசெய்து சிரிக்கிறார்கள்? இந்த இரண்டிலும் காணப்பட்ட வேறுபாட்டுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியமும் செயல்பாடுமே காரணமாக இருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

தேற்றரவானன் வரும்போது அவர் மூன்று காரியங்களைக் குறித்து, உலகத்தின் குற்றத்தை உணர்த்துவார் அல்லது வெளியரங்கமாக்குவார் என்று இயேசுவானவர் கூறினார்: பாவம், நீதி, நியாயத்தீர்ப்பு. “அவர்கள் என்னை விசுவாசியாதபடியினாலே பாவத்தைக் குறித்தும், நீங்கள் இனி என்னைக் காணாதபடிக்கு நான் என் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினாலே நீதியைக் குறித்தும், இந்த உலகத்தின் அதிபதி நியாயந்தீர்க்கப்பட்டதினாலே நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்தும், கண்டித்து உணர்த்துவார்” (9-11).

பரிசுத்த ஆவியானவர் மூன்று வழிகளில் மக்களின் பாவத்தைக் குறித்து உணர்த்துவார் அல்லது அவர்களின் குற்றத்தை வெளியரங்கமாக்குவார். இயேசுவானவர் கூறியபடி, அவர்கள் அவரை விசுவாசியாததின் பாவத்தை அவர்களுக்கு உணர்த்துவார். இயேசுவானவர் நிக்கொதேமுவிடம் தாம் தேவனுடைய ஒரேபேறான குமாரனாக இருப்பதையும், தேவனுடைய ஒரே இரட்சகராகவும், உலகத்தின் பாவப் பிரச்சினைக்குத் தேவனுடைய ஒரே தீர்வாகவும் இருப்பதையும் வெளிப்படுத்தியபோது, அவர் தம்முடைய மாபெரும் கோட்பாட்டுறுதி மிக்க வாசகத்தைக் கூறினார் என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கிறதா? (யோவான் 3:14-21). இந்தக் கோட்பாட்டை

உறுதிப்படுத்தியபிறகு இயேசுவானவர் இன்னுமதிகக் கோட்பாட்டுறுதி கொண்ட வாசகங்களையும் கூறினார். அவைகளின் சாராம்சம் இதுவே: “இந்த உரிமைகொண்டாடலை விசுவாசிப்பவன் நித்திய வாழ்வைப் பெறுவான். ஆனால் நான் கூறும் உரிமைகொண்டாடலை விசுவாசிக்காதவன் குற்றத்தீர்ப்பை அடைவான். அவனுடைய பாவங்களின் காரணமாக அல்ல, நான் தேவனுடைய ஒரே பேறான குமாரன் என்றும், தேவனுடைய ஒரே இரட்சகர் என்றும் நான் உரிமை கொண்டாடும்போது, அதை விசுவாசியாதபடியால் அவன் இந்தத் தீர்ப்பைப் பெறுகிறான்” (3:18).

பவுல் அப்போஸ்தலன் ஒரு சிறந்த சுவிசேஷப் பகுதியில், தேவன், கிறிஸ்துவில் உலகத்தைத் தம்மோடு ஒப்புரவாக்கிக் கொண்டார் என்றும், அவர் இனிமேலும் அவர்களின் பாவங்களை அவர்களுக்கு விரோதமாகக் கொண்டு வருவதில்லை என்றும் எழுதியிருக்கிறார். அவர் நமக்கு இந்தச் செய்தியையும் ஒப்புரவாக்குதலின் ஊழியத்தையும் ஒப்படைத்திருக்கிறார். நாம் உலகத்தாரிடம் அவர்கள் தங்கள் பாவங்களுக்காக நரகத்துக்குச் செல்வார்கள் என்று கூறுவதற்காகச் செல்ல வேண்டியதில்லை. ஒரு நற்செய்தியை அவர்களுக்குக் கூறும்படியாகச் செல்ல வேண்டும்: அதாவது நீங்கள் நரகத்துக்குச் செல்ல வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரித்த கணத்திலிருந்தே பிதாவாகிய தேவன் உங்கள் பாவங்களை உங்களுக்கு விரோதமாகக் கொண்டு வருவதில்லை. அவர் அனைத்தையும் தமது ஒரேபேறான குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மீது சுமத்தினார்” (2 கொரிந்தியர் 5:13-6:2).

இயேசுவானவர் மற்றும் பவுலின் இந்த வார்த்தைகளை நாம் புரிந்துகொண்டு விசுவாசிப்போமானால், மக்களில் அநேகர், தங்கள் பாவங்களுக்காக நரகத்துக்கு அனுப்பப்பட போவதில்லை என்று நாம் உணர்ந்து கொள்வோம். அவர்கள் தாம் செய்த பாவங்களுக்காக நரகத்துக்குச் செல்லமாட்டார்கள். அவன் இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கவில்லை என்ற ஒரே பாவத்துக்காக அவன் நரகத்துக்குச் செல்ல நேரிடும். அவன் இயேசுகிறிஸ்துவையும் அவர் யார் என்பதையும், அவருடைய போதனைகளையும், வாழ்க்கைத் தத்துவத்தையும் இழிவுபடுத்தினான். அவன் இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்காத படியால் நரகத்துக்குச் செல்வான்.

இயேசுவானவர் கூறுகிறபடி, நம்மைக் குற்றப்படுத்தும் ஒரே பாவம், இயேசுகிறிஸ்துவே தேவன் அனுப்பிய ஒரே இரட்சகர் என்று விசுவாசியாத பாவமாகும். நிக்கொதேமுவுக்குத் தாம் உணர்த்திய கோட்பாட்டை இங்கே அவர் மறுபடியுமாக உறுதிப்படுத்துகிறார். தம்மில் விசுவாசம் வைக்காத பாவத்தைக் குறித்து பரிசுத்த ஆவியானவர் உணர்த்துவார் என்று அவர் தமது

அப்போஸ்தலர்களிடம் கூறினார். பரிசுத்த ஆவியானவர் உண்மையில் மூன்று காரியங்களைக் குறித்து மக்களை உணர்த்துவார்: பாவம், நீதி, நியாயத்தீர்ப்பு. இதில் முதலாவது கிறிஸ்துவை நமது ஆண்டவராகவும் இரட்சகராகவும் விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொள்ளாத பாவமாகும். “நீங்கள் இனி என்னைக் காணாதபடிக்கு நான் என் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினாலே நீதியைக் குறித்தும் ... உணர்த்துவார்” (10). எது சரி, எது தவறு என்பதை நாம் எப்படி அறிவோம்? எது சரி, எது தவறு என்பதற்கு ஒரு முழுமையான தகுதிநிலை இருக்கிறதா? கிறிஸ்துவைப் பயபக்தியுடன் பின்பற்றுகிறவர்கள் இதற்குப் பதிலாக பத்துக் கற்பனைகளையும், மலைப் பிரசங்கத்தையும் நினைக்கிறார்கள். பவுலைப் பொருத்த வரையில் நீதியில் நம்மை அறிவுறுத்தும்படியாகவே அனைத்து வேத வசனங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன (2 தீமோ. 3:16, 17). முழு வேதாகமமும் எது சரி, எது தவறு என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறது.

ஆனால், இந்தச் சுவிசேஷத்தின் துவக்கத்தில் யோவான், எந்த மனிதரும் தேவனை ஒருக்காலும் கண்டிராதபோதிலும், ஒரேபேறான குமாரன் அவரை முழுமையாக அறிவித்திருக்கிறார் என்று எழுதியிருக்கிறார். தேவன் எவ்வாறு மனிதனுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்தப்பட முடியுமோ அவ்வளவு முழுமையாக அவரை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். இந்தச் சுவிசேஷத்தில் ஜீவனுள்ள வார்த்தையாக நாம் சந்திக்கும் இயேசுவானவர், நீதி குறித்த தேவனுடைய முழுமையான நீதியின் தகுதிநிலையாக இருக்கிறார். அவருடைய வாழ்க்கையே எது சரி, எது தவறு என்பதற்கு நடமாடும் வரையறையாக இருக்கிறது.

ஆங்கில நாட்டுக் கவிஞர் தான் எழுதிய கவிதை ஒன்றில், பாவியான ஒரு போர்வீரன் போரில் மரித்து, தவறாகப் பரலோகத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்படுவதாக எழுதியிருக்கிறார். அவன் இயேசுவானவரைச் சந்தித்தபோது, அவரை நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூட அவனுக்குத் துணிவில்லை. “ஐயா, என்னைத் தயவுசெய்து நரகத்துக்கு அனுப்பிவிடுங்கள்” என்று அவன் கெஞ்சினானாம். இயேசுவானவரின் தோற்றமும் அவருடைய வாழ்க்கையும் இங்கே அவர் இருந்தபோது பரிசுத்தமானதாக இருந்த படியால், அவர் நீதிக்கான முழுமையான தகுதிநிலையாக இருந்தது மட்டுமின்றி, மக்களை அவர்களுடைய அநீதியைக் குறித்தும் அவர் உணர்த்தினார். புதிய ஏற்பாட்டை நாம் வாசிக்கும்போது, வரலாற்று பூர்வமான இயேசுவின் நீதியான வாழ்க்கை நமது தனிப்பட்ட அநீதியைக் குறித்து இன்றும் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

இங்கே இயேசுவானவர் தாம் பிதாவிடம் திரும்பிச் செல்லுகிற படியாலும், அவர்களால் தம்மை இனிப் பார்க்க முடியாது என்கிற படியாலும், பரிசுத்த

ஆவியானவர் மக்களுக்கு நீதியைக் குறித்து உணர்த்தும் பணியை எடுத்துக் கொள்வார் என்றும் கூறுகிறார் (16, 17, 19). அவர் உலகத்தில் இருக்கும் வரையில், நீங்கள் சரியான மதிப்பீடுகள் எவை என்று அறிய விரும்பினால், அவரைப் பின்பற்றினால் போதுமானது. அவர் ஒன்றை மதிப்புள்ளதாக அறிவித்தால், நீங்களும் அதை மதிப்புள்ளதாக அறிவிக்கலாம். நீங்கள் வாழ்க்கை குறித்த சரியான தத்துவத்தை அறிய விரும்பினால், அவர் தமது எளிய ஆனால் பொருள்பொதிந்த போதனையைக் கொடுக்கும்போது அதற்குச் செவி கொடுக்க வேண்டும்.

நன்னெறிப்படி எது சரியானது என்று நீங்கள் அறிய விரும்பினால், எது சரி என்பதற்கு இயேசுவானவரின் வாழ்க்கை முழுமையான தகுதிநிலையாக இருந்தது. ஆனால் இப்போதோ அவர் “நான் போகிறேன். நான் என் பிதாவிடம் திரும்பிப் போகிறேன். நீங்கள் என்னை இனிமேல் காணமாட்டீர்கள். நான் இங்கே இராத வேளையில், பரிசுத்த ஆவியனவரே எது சரி எது தவறு என்பதை இந்த உலக மக்களுக்கு உணர்த்துவார்” என்று கூறுகிறார் (7-8).

பிறகு அவர் பரிசுத்த ஆவியானவர் நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்து உணர்த்துவார் என்று முன்னறிவிக்கிறார். ஏனென்றால் இப்போது இந்த உலகத்தின் அதிபதி குற்றஞ்சாட்டப் பட்டவனாக நிற்கிறான். சாத்தான் தோற்கடிக்கப்பட்டுவிட்டான் என்று இயேசுவானவர் இப்போதே அறிவிக்கிறார்! இப்போது உலகத்தில் இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்துக்கு மேலான வல்லமை எதுவும் கிடையாது. உலகத்தில் நடப்பதின் பெரும்பகுதியைச் சாத்தானின் சக்தி கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாலும், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் ஆவியானவரால் கட்டுப்படுத்தப்படும் சீஷனுக்கு உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்துவில் காணப்படும் வல்லமையை விட மேலான வல்லமை எதுவும் கிடையாது.

“உலகத்தின் அதிபதி” அல்லது சாத்தான் பரிசுத்த ஆவியானவரால் தோற்கடிக்கப்படுவான் என்று இங்கே அவர் அறிவிக்கிறார். இயேசுவானவரின் இந்த வார்த்தைகளைக் கருத்தில் கொண்டே அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் இவ்வாறு எழுதினார்: “உலகத்திலிருக்கிறவனிலும் உங்களிலிருக்கிறவர் பெரியவர்” (1 யோவான் 4:4). நாம் தனிப்பட்ட முறையில் சாத்தானால் தோற்கடிக்கப்பட்டவர்களாகவோ அல்லது கட்டுப்படுத்தப்படுகிறவர்களாகவோ இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தைகளைப் பேசும்போது பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியத்தைக் குறித்த மேன்மையான அறிக்கையைக் கொடுக்கிறார்.

பிறகு அவர் “இன்னும் அநேகங் காரியங்களை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியதாயிருக்கிறது, அவைகளை நீங்கள் இப்பொழுது தாங்க

மாட்டீர்கள்” என்று கூறினார் (12). இயேசுவானவரின் ஒவ்வொரு வாசகமும் ஆழமான அர்த்தத்தைக் கொண்டதாகும். அவருடைய இந்த வசனங்களில் எந்த வசனத்தைக் குறித்தும் நாம் பக்கம் பக்கமாக எழுத முடியும்.

தங்களுக்குச் செவிகொடுக்கிறவர்கள் ஒவ்வொரு முறை தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்கும்போதும், அதைக் கற்றுக் கொள்வதற்குக் குறுகிற திறனையே அவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை ஒவ்வொரு பிரசங்கியும் போதகரும் உணர வேண்டும். ஒரே வேளையில் அளவுக்கு அதிகமாகப் போதிப்பது விரும்பிய பயனைத் தராது. சீஷர்களை உருவாக்குவதில் இயேசுவானவர் பரிபூரணமான தலைவராக இருந்தார். குறுகிய காலத்தில் அவர்கள் தாங்கள் கற்றுக் கொண்டதைச் செய்வதின் மூலம், மேலும் கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வதே இயேசுவானவரின் வழிமுறையாக இருந்தது. அவர்களுடைய பெரும்பாலான கல்வி செயல் முறைக் கல்வியாகவே இருந்தது; அவர் அதிகமான விரிவுரைகளைக் கொடுக்கவில்லை. எனவேதான் அவர் கேள்விகளையும் உரையாடலையும் ஊக்குவித்தார். ஒரு குறிப்பிட்ட வேளையில் அவர்களால் எவ்வளவு கற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதைத் திட்டவாட்டமாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

அந்த வேளையில், அந்தப் பின்னணியில், அவர்களால் எவ்வளவு கற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று தான் உணர்ந்திருப்பதை அவர்களுக்கு அறிவித்த பிறகு, அவர் “சத்திய ஆவியாகிய அவர் வரும்போது, சகல சத்தியத்திற்குள்ளும் உங்களை நடத்துவார்; அவர் தம்முடைய சுயமாய்ப் பேசாமல், தாம் கேள்விப்பட்ட யாவையுஞ்சொல்லி, வரப்போகிற காரியங்களை உங்களுக்கு அறிவிப்பார்” என்று கூறினார் (13). பரிசுத்த ஆவியானவரின் இந்த வருங்கால ஊழியத்தைக் குறித்த தீர்க்கதரிசனம், இயேசுவானவரின் உவமைக் கதைகளிலும், ஒலிவ மலைப் பிரசங்கம் (மத்தேயு 24, 25) போன்ற பிரசங்கங்களிலும் அவரது இரண்டாம் வருகையைக் குறித்துப் போதித்த போதனைகளையும் நிச்சயமாக உள்ளடக்கி யிருக்கிறது. என்றாலும், நிச்சயமின்மையும் அபாயமும் நிறைந்த ஒரு காலகட்டத்துக்குள் இந்த அப்போஸ்தலர்கள் நுழையப் போகிறார்கள் என்ற உண்மையையும் அது குறித்தது.

தாங்கள் அனைவருமே இயேசுவானவருக்காக இரத்தச் சாட்சிகளாக மரிக்க வேண்டியிருக்கலாம் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள் - இந்தச் சவிசேஷத்தின் ஆசிரியராக யோவானைத் தவிர மற்ற அனைவரும் அப்படியே மரித்தார்கள். ஆனால், சவிசேஷத்துக்கு விரோதமான ஒரு கலாச்சாரத்தில், அவருடைய பிரதான கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்கான இயேசுவானவரின் செயல் திட்டத்தையும் திட்டங்களையும் அவர்கள் எப்படி அறிவார்கள்? அவர்

கைதுசெய்யப்பட்டு, கொல்லப்பட்டால் அவர்கள் என்ன செய்யவேண்டும்? இயேசுவானவர் இதற்குக் கூறும் பதில் என்ன? வருங்காலத்தில், அவர் அவர்களை விட்டுச் சென்றபிறகு பரிசுத்த ஆவியானவர் இவைகளை அவர்களுக்கு உணர்த்துவார் என்பதே அவருடைய பதிலாகும்.

நாம் நடபடிகளின் நூலை வாசிக்கும்போது, பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருங்காலப் பங்கு மற்றும் செயல்பாட்டைக் குறித்த இந்தத் தெளிவான முன்னறிவிப்பு அப்படியே வார்த்தைக்கு வார்த்தை நிறைவேறுவதை நாம் காண்கிறோம். பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்தபோது அவர்கள் தாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அறியாத நிலையில் இருந்தார்கள்; ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களுக்குத் தேவையான ஞானத்தைக் கொடுத்தார்; செய்யும்படியான கிருபையையும் துணியையும் கொடுத்தார். தாம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஞானத்தின்படி எவ்வாறு செயலாற்றுவது என்பதற்கான கிருபையையும் அவர் அருளுகிறார். மேலும் வரவிருப்பதையும் அவர் அவர்களுக்குக் காட்டுகிறார். அப்போஸ்தலர்களால் எழுதப்பட்ட நிருபங்களின் உண்மையான ஆசிரியர் பரிசுத்த ஆவியானவரே. இந்த நிருபங்கள் வரவிருக்கும் காரியங்களை அற்புதமான வகையில் அறிவிக்கின்றன.

உங்களுக்கும் எனக்கும் தனிப்பட்டதும், தியானரீதியானதும், செயல்பூர்வமானதுமான செயல்படுத்துதல் இதுவே: இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தைகளில் தீர்க்கதரிசன ரீதியாக அறிவிக்கும் அதே பரிசுத்த ஆவியானவர் இன்று நமது வாழ்க்கையிலும் அதே பங்கையும் செயல்பாட்டையும் பெற்றிருக்க முடியும். நாம் வேதவசனங்களைப் படிப்பதின்மூலம் இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையைக் குறித்த காரியங்களை அவரால் காட்ட முடியும். இன்றும், நாளையும், மறுநாளும், நாம் பெற்றிராத ஞானத்தை நமக்குக் கொடுத்து, அதைச் செயல்படுத்துவதற்கான கிருபையையும் துணியையும் கொடுத்து, நமது வாழ்க்கையை வழிநடத்த அவரால் முடியும். எதைச் செய்வது என்று நாம் அறியாமலிருக்கும்போது, ஞானத்துக்காகத் தேவனிடம் வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று யாக்கோபு கூறுகிறார்; “உங்களில் ஒருவன் ஞானத்தில் குறைவுள்ளவனாயிருந்தால்... தேவனிடத்தில் கேட்கக் கடவன்.” நாம் வேண்டிக்கொள்ளும் பூரணமான ஞானத்தை தேவன் நமக்கு அருளுவார் என்று அவர் வாக்குத்தத்தமாகக் கூறுகிறார் (யாக். 1:5).

தேவனுடைய உதவியில்லாமல் நம்மால் அந்த ஞானத்தைச் செயல்படுத்த முடியாது என்று நாம் உணரும்போது, அவர் நமக்குக் கொடுக்கும் ஞானத்தைச்

செயல்படுத்துவதற்கான கிருபையையும் நமக்குக் கொடுப்பார். அவருடைய உதவியில்லாமல் நம்மால் ஞானத்தைச் செயல்படுத்த முடியாது என்று உணரும்போது தேவன் சகலவித கிருபையையும் நமக்குக் கொடுப்பார் என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறுகிறார். “நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் எப்பொழுதும் சம்பூரணமுடையவர்களாயும், சகலவித நற்கிரியைகளிலும் பெருகுகிறவர்களாக இருக்கும் படியாக, தேவன் உங்களிடத்தில் சகலவித கிருபையையும் பெருகச் செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்” (2 கொரி. 9:8).

பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருங்கால ஊழியத்தைக் குறித்த செய்திகளைப் பகிர்ந்து கொண்ட பிறகு இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களிடம் “நான் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினால் கொஞ்சக் காலத்திலே என்னைக் காணாதிருப்பீர்கள், மறுபடியும் கொஞ்சக் காலத்திலே என்னைக் காண்பீர்கள்” என்று கூறினார் (16). இப்போதும் அவர் கேள்வி கேட்கும்படி அவர்களைத் தூண்டுகிறார் என்பது தெளிவாகிறது. “அப்பொழுது அவருடைய சீஷரில் சிலர்: நான் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறபடியினால், கொஞ்சக்காலத்திலே என்னைக் காணாதிருப்பீர்கள் என்றும், மறுபடியும் கொஞ்சக் காலத்திலே என்னைக் காண்பீர்கள் என்றும் அவர் நம்முடனே சொல்லுகிறதின் கருத்தென்ன என்று தங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டதுமன்றி, கொஞ்சக்காலம் என்கிறாரே, இதென்ன? அவர் சொல்லுகிறது இன்னதென்று நமக்கு விளங்கவில்லையே என்றார்கள்.”

நான் ஏற்கனவே கூறியபடி, இந்த உரையாடல் முழுவதிலும் அவர் தாம் மரிக்கப் போவதைப் பற்றிக் கூறியது மட்டுமின்றி, தமது மரணத்துக்குப் பிறகு அவர்களோடுள்ள உறவு நெருக்கமாகும் என்றும் அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். நமக்கு அவர் என்ன கூறுகிறார் என்பதை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. என்றாலும், அந்த மனிதர்களின் இடத்தில் உங்களை வைத்துப் பார்ப்பீர்களானால், அவர் கூறியதைப் புரிந்து கொள்வது அவர்களுக்கு எவ்வளவு கடினமாக இருந்திருக்கும் என்பதை உங்களால் உணரமுடிகிறது அல்லவா?

“கொஞ்சக் காலத்திலே என்னைக் காணாதிருப்பீர்கள், மறுபடியும் கொஞ்சக் காலத்திலே என்னைக் காண்பீர்கள்” என்பதைக் குறித்து அவர்கள் கேள்விகளைக் கேட்டபோது, ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் அற்புதமான எடுத்துக்காட்டை அவர் எடுத்துக் கூறுகிறார் (21-22). இது அவர்கள் அவரைக் காணாதிருக்கும் கொஞ்சக் காலத்தைப் பற்றியதாகும்; அப்போது அவர் அவர்களிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டு, சிலுவையில் அறையப்பட்டு, அவருடைய உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்பாக அடக்கம் பண்ணப்பட்டிருப்பார்.

அவர் தம்முடைய உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு நாற்பது நாட்கள் அவர்களோடிருந்து, தாம் உயிரோடிருப்பதை தெளிவான திருஷ்டாந்தங்களினாலே

அவர்களுக்குக் காண்பித்தபோது, அதிக வேதனைக்குப் பின் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுக்கும் ஒரு பெண் அடையும் சந்தோஷத்தை இவர்களும் பெற்றார்கள். தனது குழந்தையின் பிறப்பினால் கிடைக்கும் சந்தோஷம் அந்தத் தாய் அதுவரை அனுபவித்த வேதனைகளை மறக்கும்படி செய்வதைப்போல, சிலுவையில் அவருடைய மரணத்தின் மூலமாக அவர்கள் பெற்றிருந்த வேதனையை இந்தச் சந்தோஷம் மறந்து விடச் செய்யும். இந்த சந்தோஷம் ஒருபோதும் அவர்களைவிட்டு எடுக்கப்படாது. அப்போது அவர்கள் தம்மிடம் எந்தக் கேள்வியும் கேட்கமாட்டார்கள் என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

சீஷர்களின் ஜெபத்தைப் போலவே (“பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பரம பிதாவே” மத்தேயு 6:9-13), அவர்கள் ஜெபிக்கும்போது பிதாவானவரை நோக்கி ஜெபிக்கவேண்டும் என்றும், இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தில் பிதாவானவரிடம் விண்ணப்பங்களை ஏற்றெடுக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். தமது நாமத்திலேயே அவர்கள் பிதாவானவரிடம் வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் போதிக்கிறார். நமது தனிப்பட்ட மற்றும் கூட்டு ஜெபத்தைக் குறித்தக் காரியங்களை இந்தப் பகுதி கூறுகிறபடியால் இது முக்கியமான பகுதியாக இருக்கிறது. ஆண்டவர் இந்த அப்போஸ்தலர்களுக்குப் போதித்தது போல நாம் ஜெபிக்கும்போது நாம் பிதாவானவரிடம் (இயேசுவிடம் அல்ல) ஜெபிக்கிறோம், இயேசுவானவரின் நாமத்தில் ஜெபிக்கிறோம்.

புதிய ஏற்பாட்டில் ஆங்காங்கே காணப்படும் வசனங்களைக் கொண்டால் ஜெபம் என்றால் நம் தேவைப் பட்டியலைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தேவனிடம் அதை ஒப்புவித்து நமக்கு வேண்டியதைக் கேட்கலாம் என்ற எண்ணத்தைப் பெறலாம். ஆனால் இதுவே ஜெபத்தைக் குறித்த நமது கருத்தாக இருக்குமானால் நாம் கிறிஸ்து கூறுவதுபோன்ற ஜெபத்தின் சாராம்சத்தைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றே அர்த்தமாகும்; இயேசுவானவரின் நாமத்தில் ஜெபிப்பது என்றால் என்ன என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இயேசுவானவரின் நாமத்தில் ஜெபிப்பது என்றால், இயேசுவானவர் யாராக இருந்தார், யாராக இருக்கிறார் என்பதின் சாராம்சத்தோடு ஒத்துப்போகும் வகையில் ஜெபிப்பதாகும். “ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின் படியே ஆகக் கடவது” என்பதே இயேசுவானவரின் திட்ட வட்டமான ஜெபமாக இருந்தது (மத்.26:39). இயேசுவானவர் ஜீவித்து ஜெபிப்பதைப் போல நாம் ஜெபிக்க வேண்டுமானால், தேவனுடைய சித்தத்துக்கு இசைவாக ஜீவிப்பதாகும்.

இயேசுவானவரின் நாமத்தில் ஜெபிப்பது என்றால், அது தேவனுடைய இருதயத்தைத் திறக்கும் ஏதோ மந்திரக்கோல் போல விரும்பிய எதையும்

கேட்பது அல்ல. அவருடைய நோக்கங்களுக்கு ஏற்ப நமது தேவைகளைக் குறித்த விண்ணப்பங்களை ஏற்றெடுப்பதாகும். பவுல் அப்போஸ்தலனும் இதே கருத்தைப் போதிக்கும்போது இந்த அருமையான வாக்குத்தத் தத்தையும் கொடுக்கிறார்: “அன்றியும், அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய்த் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” (ரோமர் 8:28).

எடுத்துக்காட்டாக, நாம் அவருடைய பிரதான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, உலகத்தில் அவருடைய அருட்பணியின் நிறைவாக அவருடைய சபையைக் கட்டியெழுப்பும்போது, அப்போது நாம் தேவனுடைய சித்தத்தத்துக்கு ஏற்றபடி எதையாவது கேட்போமானால், அதை நாம் பெற்றுக் கொள்வோம். மக்கள் சுவிசேஷத்தை விசுவாசிக்கும்போதும், உயிர்த்தெழுந்த இயேசு இந்த உலகத்தில் தமது சபையைக் கட்டும்போதும், நாம் அவரோடு உறவுகொண்டிருக்கும் போதும் நமது சந்தோஷம் நிறைவாக இருக்கும். நாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் மெய்யான சீஷர்களாக இருப்போமானால் நாம் விரும்புவது அனைத்தும் இதுவேயாகும்.

இந்தப் போதனையை அவர் முடித்துவைக்கும்போது, “இவைகளை நான் உவமைகளாய் உங்களுடனே பேசுகிறேன்; காலம் வரும், அப்பொழுது நான் உவமைகளாய் உங்களுடனே பேசாமல், பிதாவைக் குறித்து வெளிப்படையாய் உங்களுக்கு அறிவிப்பேன். அந்த நாளிலே நீங்கள் என் நாமத்தினாலே வேண்டிக்கொள்வீர்கள். உங்களுக்காகப் பிதாவை நான் கேட்டுக்கொள்வேனென்று உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. நீங்கள் என்னைச் சிநேகித்து, நான் தேவனிடத்தி் லிருந்து புறப்பட்டு வந்தேனென்று விசுவாசிக்கிறபடியினால் பிதாதாமே உங்களைச் சிநேகிக்கிறார். நான் பிதாவினிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு உலகத்திலே வந்தேன்; மறுபடியும் உலகத்தை விட்டுப் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிறேன்” என்று கூறினார். (25-28).

பிறகு இயேசுவானவரின் சீஷர்கள் அவரிடம் “இதோ, இப்பொழுது நீர் உவமையாய்ப் பேசாமல், வெளிப்படையாய்ப் பேசுகிறீர். நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர் என்றும், ஒருவன் உம்மை வினாவ வேண்டுவதில்லையென்றும், இப்பொழுது அறிந்திருக்கிறோம்; இதனாலே நீர் தேவனிடத்திலிருந்து வந்தீரென்று விசுவாசிக்கிறோம் என்றார்கள். இயேசு அவர்களுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: இப்பொழுது நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள். இதோ, நீங்கள் சிதறுண்டு, அவனவன் தன்தன் இடத்துக்குப் போய், என்னைத் தனியே விட்டுவிடுங்காலம் வரும்; அது இப்பொழுது வந்திருக்கிறது; ஆனாலும், நான்தனித்திரேன், பிதா என்னுடனேகூட இருக்கிறார்.

“என்னிடத்தில் உங்களுக்குச் சமாதானம் உண்டாகும் பொருட்டு இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு, ஆனாலும் திடன் கொள்ளுங்கள்; நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன் என்றார்” (29-33). இயேசுவானவரின் மேல் அறைப் பிரசங்கம் இப்படியாக முடிகிறது.

தாம் உவமைகளாய் அவர்களுடனே பேசுவதாகக் கூறியபோது, அவர் தனது உவமைக்கதைகளையும், ஆழமான அர்த்தம்கொண்ட உருவங்களையும் குறிப்பிட்டார். அவர் தொடர்ந்து உருவங்களையும், உவமைக்கதையையும், உருவக் கதையையும் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார். ஆனால் இப்போது இனிதான் அவர்களோடு வெளிப்படையாய்ப் பேசும் காலம் வரும் என்று கூறுகிறார் (25). இந்த வேளையிலும் கூட அவர் பல ஆழமான சத்தியங்களை அவர்களுக்குப் போதித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவர்கள் அதைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

என்றாலும் அவர்கள் அவரிடம் “இதோ, இப்பொழுது நீர் உவமையாய்ப் பேசாமல், வெளிப்படையாய்ப் பேசுகிறீர். நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர் என்றும், ஒருவன் உம்மை வினவ வேண்டுவதில்லையென்றும், இப்பொழுது அறிந்திருக்கிறோம்; இதனாலே நீர் தேவனிடத்திலிருந்து வந்தீரென்று விசுவாசிக்கிறோம் என்றார்கள்” (29). இந்தப் பகுதி அதிகமான முக்கியத்துவம் கொண்டதாக இருக்கிறது. மற்றவர்கள் அவரை மறுதலித்தாலும் தான் அவரை மறுதலிக்கமாட்டேன் என்று பேதுரு பெருமையடித்துக் கொண்டபோது இயேசுவானவரின் முகபாவனையும், குரலின் தொனியும் எப்படியிருந்தது என்று நமக்குத் தெரியாது. இப்போதும், மூன்றாண்டுகள் அவரோடு நெருக்கமான உறவு கொண்டு பயிற்சியைப் பெற்ற பிறகு இறுதியாக, அவர்கள் தாங்கள் விசுவாசிப்பதாகக் கூறியபோதும் அவருடைய முகபாவனை எப்படியிருந்திருக்கும் என்று நமக்குத் தெரியாது. அதிகமான மனதுருக்கம் மற்றும் அன்போடு, கண்களில் ஒளியோடும், உதட்டோரத்தில் புன்னகையோடும் அவர் “அப்பாடா, கடைசியாக நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள்” என்று கூறியிருப்பார் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

பிறகு அவர் அச்சுறுத்தும் ஒரு முன்னறிவிப்பைக் கொடுக்கிறார்; அது மிக விரைவில் நடக்கப்போகிறது. மற்ற சவிசேஷங்களில் நாம் பார்க்கும்போது, இந்த வேளையில் யூதாஸ் சமயத்தலைவர்களோடும் போர்வீரர்களோடும் வருவான் என்று நாம் அறிகிறோம். அப்படி நேரிடும்போது என்ன நடக்கும் என்று அவர் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்: “இதோ, நீங்கள் சிதறுண்டு, அவனவன் தன்தன் இடத்துக்குப் போய், என்னைத் தனியே விட்டுவிடுங்காலம் வரும்;

அது இப்பொழுது வந்திருக்கிறது; ஆனாலும், நான் தனித்திரேன், பிதா என்னுடனேகூட இருக்கிறார்.” பேதுரு இயேசுவானவரை மறுதலித்துவிட்டான் என்று அவனை மட்டும் குறைகூறாதீர்கள். இயேசுவானவர் கைதுசெய்யப் பட்டபோது, சீஷர்களெல்லாரும் அவரைவிட்டு ஓடிப்போனார்கள் (மத்.26:56; மாற்கு 14:50). இயேசுவானவர் கைதுசெய்யப்பட்டபோது, இயேசுகிறிஸ்துவின் சபையின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை பூஜ்யமாகவே இருந்தது.

பவுல் அப்போஸ்தலனுக்கும் இதே காரியம் நேரிட்டது. அவரது இறுதி உயிலாகவும் ஆகமமாகவும் கருதப்படும் 2 தீமோத்தேயு நிருபத்தில் அவர் இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்: “நான் முதல்விசை உத்தரவு சொல்ல நிற்கையில் ஒருவனும் என்னோடேகூட இருக்கவில்லை, எல்லாரும் என்னைக் கைவிட்டார்கள்; அந்தக் குற்றம் அவர்கள்மேல் சுமராதிருப்பதாக” (2 தீமோ. 4:16). அவரும் தான் தனித்திருக்கப்போவதில்லை என்று கூறுகிறார்: “கர்த்தரோ எனக்குத் துணையாக நின்று... என்னைப் பலப்படுத்தினார்” (17). இயேசு வானவர் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “இதோ, நீங்கள் சிதறுண்டு, அவனவன் தன்தன் இடத்துக்குப் போய், என்னைத் தனியே விட்டுவிடுங்காலம் வரும்; அது இப்பொழுது வந்திருக்கிறது; ஆனாலும் நான் தனித்திரேன், பிதா என்னுடனேகூட இருக்கிறார்” (யோவான் 16:32).

“இப்பொழுது நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்கள்” என்று இயேசுவானவர் கூறியபோது, உண்மையில் அது “அப்படியானால், இப்போது நீங்கள் மெய்யாகவே விசுவாசிக்கிறீர்களா?” என்ற கேள்வியாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். அல்லது “இப்போதாவது நீங்கள் என்னை விசுவாசிக்கிறீர்களா?” என்றிருக்கலாம். இந்த மனிதரோடு அவர் மூன்றாண்டுகளைச் செலவழித்தபிறகு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்ததாகும். அப்போஸ்தலர்கள் எப்போது உண்மையில் விசுவாசித்தார்கள்? இந்தச் சவிசேஷத்தின் முதல் அதிகாரத்தில் அவர்கள் அவரைப் பின்பற்றத் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தார்கள் என்று வாசிக்கிறோம். ஆனால் இரண்டாம் அதிகாரத்தில் அவர் தண்ணீரைத் திராட்சரசமாக மாற்றியபோது அவருடைய சீஷர்கள் முதன்முதலாக அவரை விசுவாசித்தார்கள் என்று பார்க்கிறோம்.

அவரோடு சில காலம் இருந்து அவர் பல அற்புதங்களைச் செய்வதைப் பார்த்த பிறகும், அவர்கள் புயலில் அகப்பட்ட போது, பயந்துபோய் அவரிடம் “போதகரே, நாங்கள் மடிந்து போகிறது உமக்குக் கவலையில்லையா” என்று கேட்டார்கள். “ஏன் இப்படிப் பயப்பட்டீர்கள்? ஏன் உங்களுக்கு விசுவாசம் இல்லாமற்போயிற்று?” என்று அவர் அவர்களிடம் கேட்டார். அதாவது “இன்னும்

நீங்கள் என்னை விசுவாசிக்கவில்லையா?’’ என்று அவர் அவர்களிடம் கேட்டார் (மாற்கு 4:40).

நடபடிகளின் நூலை நாம் வாசிக்கும்போது, இயேசுவானவரைத் தான் அறிந்திருப்பதைக்கூட மூன்று முறை மறுத்து சபிக்கத் தொடங்கிய அதே பேதுரு சில வாரங்கள் கழித்து, இயேசுவானவரின் சீஷர்களின் பயமில்லாத துணிவான தலைவனாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். பேதுரும் யோவானும் யூத சமயத்தலைவர்களின் ஆலோசனைச் சங்கத்துக்கு முன்னால் வரும்படி அழைக்கப்பட்டார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். ஆலோசனைச் சங்கத்தார் அவர்களைச் சுற்றிலும் நின்றுகொண்டார்கள். எந்தப்பக்கம் திரும்பினாலும் கடுமையான முகத்தோடு கூடிய பரிசேயர்களும், வேதபாரகர்களும் அவர்களை வெறித்துப் பார்த்துக் கடினமான கேள்விகளைக் கேட்பதையே அவர்களால் காண முடிந்தது. இந்தக் கேள்விகளுக்கு அவர்கள் தவறான பதில்களைக் கொடுப்பார்களானால், கொடூரமாக அடிக்கப்பட்டு, கொல்லப்படலாம், ஆலோசனைச் சங்கத்தாருக்கு முன்னால் வரும்படி அழைக்கப்படுவது ஒரு அச்சுறுத்தும் அனுபவமாகும்.

எழுதப் படிக்கத் தெரியாத இவர்கள் பயமில்லாதவர்களாக நின்றார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். அவர்கள் அமைதியாகவும் நம்பிக்கையோடும் பேசினார்கள். பேசும்போது அதிகமான ஞானத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள். இவர்கள் இயேசுவானவரோடுகூட இருந்தவர்கள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தபோது ஆலோசனைச் சங்கத்தார் வியப்படைந்தார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். இயேசுவானவர் கைதுசெய்யப்பட்டபோது, கோழைகளாக ஒளிந்துகொண்ட இந்த மனிதரின் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட சாட்சியைக் குறித்து அவர்களால் இந்த ஒரு வழியில்தான் விளக்கம் கொடுக்க முடிந்தது (அப்.4).

சுவிசேஷத்தில் நாம் வாசிக்கிறபடி பயந்துபோன கோழைகளாக இருந்த இவர்களை ஒரு சில வாரங்களுக்குள்ளாகத் துணிவான சாட்சிகளாக மாற்றியது எது? பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியானவர் வந்தபோது தேற்றரவாளனைக் குறித்த வாக்குத்தத்தம் நிறைவேறியது என்பதே இதற்கு ஒரே விளக்கமாகும். யோவான் சுவிசேஷத்தின் இந்த ஆய்வு முழுவதிலும் நாம் கேட்டுவந்த ‘‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’’ என்ற கேள்விக்கு இந்த அப்போஸ்தலர்களின் அற்புதமான நடத்தையே பதிலாக இருக்கிறது.

பதினாறாம் அதிகாரத்தின் சுருக்கம்

மேல் அறைப் பிரசங்கத்தின் இந்தப் பகுதியில் இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலர்களை அவர்கள் எதிர்நோக்கவிருக்கும் பாடுகளுக்காக

ஆயத்தப்படுத்துகிறார். அவர் இந்தப் பாடுகளைக் குறித்துக் கூறுவதும், அவர்கள் அதற்குப் பதில் கூறுவதும் இந்த அதிகாரத்தின் இறுதி வசனத்தோடு முடிவடைகிறது. அப்போது அவர் ‘‘என்னிடத்தில் உங்களுக்குச் சமாதானம் உண்டாகும் பொருட்டு இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். உலகத்தில் உங்களுக்கு உபத்திரவம் உண்டு, ஆனாலும் திடீன் கொள்ளுங்கள்; நான் உலகத்தை ஜெயித்தேன்’’ (33). பதினெந்தாம் அதிகாரம் பதினெட்டாம் வசனத்தி் லிருந்து பதினாறாம் அதிகாரத்தின் முடிவுவரையில் இயேசுவானவர் தமது அப்போஸ்தலருக்குக் கூறியதை நாம் இந்த மூன்று தலைப்புகளின் கீழ் தொகுத்துக் கூறலாம்:

உலகத்தைக் குறித்த பார்வை

‘‘உலகம் உங்களைப் பகைத்தால், அது உங்களைப் பகைக்கிறதற்கு முன்னே என்னைப் பகைத்ததென்று அறியுங்கள்... அவர்கள் என்னைத் துன்பப்படுத்தின துண் டானால், உங்களையும், துன்பப்படுத்துவார்கள்; அவர்கள் என் வசனத்தைக் கைக்கொண்டதுண்டானால், உங்கள் வசனத்தையும் கைக்கொள்ளுவார்கள்’’ (15:18, 20). ‘‘அவர்கள் உங்களை ஜெப ஆலயங்களுக்குப் புறம்பாக்குவார்கள்; மேலும் உங்களைக் கொலைசெய்கிறவன் தான் தேவனுக்குத் தொண்டு செய்கிறவனென்று நினைக்குங்காலம் வரும்’’ (16:2).

பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியத்தைக் குறித்த பார்வை

அப்போஸ்தலர்கள் விரோதிக்கும் உலகிலிருந்து பாடுகளையும் துன்பங்களையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியிருக்கும் என்று இயேசுவானவர் போதித்த அதே பின்னணியில், அவர் அவர்களிலும் அவர்கள் மூலமாகவும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியத்தைக் குறித்து விரிவாகக் கூறுவது கவனிக்க வேண்டி முக்கியமான காரியமாகும் (16:5-11). ‘‘நான் போகாதிருந்தால், தேற்றரவாளன் உங்களிடத்தில் வரார்; நான் போவேனேயாகில் அவரை உங்களிடத்திற்கு அனுப்புவேன்’’ (16:7).

பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியத்தைக் குறித்த அவருடைய அறிமுகம் இந்த வசனங்களில் சுருக்கமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது: ‘‘அவர் வந்து பாவத்தைக் குறித்தும், நீதியைக் குறித்தும், நியாயத் தீர்ப்பைக் குறித்தும், உலகத்தைக் கண்டித்து உணர்த்துவார். அவர்கள் என்னை விசுவாசியாத படியினாலே பாவத்தைக் (குற்றத்தை வெளிப்படுத்துவார்) குறித்தும், நீங்கள் இனி என்னைக் காணாதபடிக்கு நான் என் பிதாவினிடத்திற்குப் போகிற படியினாலே நீதியைக் (குற்றத்தை வெளிப்படுத்துவார்) குறித்தும், இந்த உலகத்தின் அதிபதி நியாயந்

தீர்க்கப்பட்டதினாலே நியாயத்தீர்ப்பைக் (குற்றத்தை வெளிப்படுத்துவார்) குறித்தும், கண்டித்து உணர்த்துவார்’’ (16:8-11)

நான் உங்களுக்குக் கூறும் காரியங்களைக் குறித்த பார்வை

இரண்டு கருப்பொருள்களைக் குறித்து இயேசுவானவர் கொடுக்கும் வாசகங்களை இவ்வாறு தொகுத்துக் கூறலாம். அந்த இரண்டு கருப்பொருள்கள்: வரவிருக்கும் துன்புறுத்துதல். அந்தத் துன்புறுத்துதலைத்தாங்கும்படி பெலப்படுத்தும் பரிசுத்த ஆவியானவர். “நீங்கள் இடறலடையாதபடிக்கு இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன்” (16:1). ‘அந்தக் காலம் வரும்போது நான் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேனென்று நீங்கள் நினைக்கும்படி இவைகளை உங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன்” (16:4). “நான் உங்களுடனே கூட இருந்தபடி யினால் ஆரம்பத்திலே இவைகளை உங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. இப்பொழுது நான் என்னை அனுப்பினவரிடத்திற்குப் போகிறேன்.”

அதாவது “இந்தக் காரியங்களை நான் இப்போது கூறுவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அப்போது நான் சரீரப்பிரகாரமாக உங்களோடுகூட இருக்கமாட்டேன்” 16:4, 5). “ஆனாலும் நான் இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னதினால் உங்கள் இருதயம் துக்கத்தால் நிறைந்திருக்கிறது” (16:6). “இன்னும் அநேகக் காரியங்களை நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய தாயிருக்கிறது, அவைகளை நீங்கள் இப்பொழுது தாங்க மாட்டீர்கள்” (16:12). “இவைகளை நான் உவமைகளாய் உங்களுடனே பேசுகிறேன்; காலம் வரும், அப்பொழுது நான் உவமைகளாய் உங்களுடனே பேசாமல், பிதாவைக் குறித்து வெளிப்படையாய் உங்களுக்கு அறிவிப்பேன்” (16:25). “என்னிடத்தில் உங்களுக்குச் சமாதானம் உண்டாகும் பொருட்டு இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன்” (16:33).

முடிவுரை

இந்தச் சிறிய நூலில் இயேசுவானவர் தமது சீஷர்களுக்குக் கூறிய சில இறுதி வார்த்தைகளைக் குறித்து நான் விளக்கம் கொடுக்க முயன்றிருக்கிறேன். இவை அவருடைய ஆழமான போதனைகளில் சிலவாகும். அடுத்த சிறு நூலோடு அற்புதமான யோவான் சுவிசேஷத்தின் ஆய்வு முற்றுப்பெற்றுவீடும். நீங்கள் அந்தச் சிறுநூலை எழுதிப் பெற்றுக்கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

நாம் இந்தச் சுவிசேஷத்தை ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஆய்வு செய்யும் போது, நீங்கள் இயேசுவானவரை உங்கள் இரட்சகராக அறிந்து, கிட்டத்தட்ட 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவருடைய சீஷர்கள் அனுபவித்த பரிசுத்த ஆவியானவரின் அற்புதமான கிரியையை உங்கள் வாழ்க்கையிலும் அனுபவிக்க வேண்டும்

என்பதே என்னுடைய ஜெபமாகும். நீங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையை அறியவும் தேவனுடைய வார்த்தையினால் நிரப்பப்படவும் இந்தச் சிறுநூல்கள் உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்பதுவும் என் ஜெபமாகும். இதுவே எனது இடைவிடாத ஜெபமாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் தமது மக்கள் தமது வார்த்தையில் தொடர்ந்து தரித்திருக்கும்போதும், தமது வார்த்தை தமது மக்களில் தரித்திருக்கும்போதும், தேவன் அற்புதமான காரியங்களைச் செய்கிறார் என்று நான் அறிந்திருக்கிறேன்.

✠ ✠

**யோவான் எழுதின சுவிசேஷம்
வசனம் வசனமாக
(அதிகாரங்கள் 17-21)**

The Gospel of John (Ch. 17-21)
Booklet - 28
Tamil

© IBL 2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை – 600 010

For additional booklets write to:

India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298

E-mail: ibi.maa@iblchennai.org

முகவுரை

யோவான் எழுதின சுவிசேஷத்துக்கு வசனம் வசனமாக விளக்கம் கொடுத்துள்ள ஆறு சிறு நூல்கள் அடங்கிய இத்தொடரின் கடைசிப் பகுதிக்கு உங்களை வரவேற்கிறேன்.

அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் தான் இந்த நான்காம் சுவிசேஷத்தை எழுதின நோக்கத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு தெளிவு படுத்தினார்: “இந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும் இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று நீங்கள் விசுவாசிக்கும் படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத் தினாலே நித்தியஜீவனை அடையும்படியாகவும், இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது” (20:30, 31).

யோவானுடைய சுவிசேஷத்தில் பரிசுத்தங்களுக்கெல்லாம் பரிசுத்தமாக விளங்கிய பதினேழாம் அதிகாரத்தில் நாம் நம்முடைய பாடத்தைத் துவங்குகிறோம். இந்தப் பாடத்தில், யோவான், கிறிஸ்துவாகிய இயேசுவை நாம் விசுவாசித்து, அவர் நாமத்தில் ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வழிமுறைகளை அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

அத்தியாயம் ஒன்று

கர்த்தரின் ஜெபம்

(17:1-5)

பதினேழாம் அதிகாரத்தில் “கர்த்தரின் ஜெபம்” என்று அழைக்கப்படும் ஜெபத்தை நாம் பார்க்கிறோம். இயேசு தமது சீஷர்களுக்குக் கற்றுத் தந்த ஜெபத்தை “கர்த்தரின் ஜெபம்” என்று அநேகர் அழைக்கின்றனர் (மத்தேயு 6:9-13). அந்த ஜெபம் உண்மையிலேயே “சீடர்களின் ஜெபம்” என்றுதான் அழைக்கப்பட வேண்டும். தன் சீடர்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுத்தந்த விதத்தில் அவர் ஜெபிக்கவில்லை. உதாரணமாக, பாவங்களுக்கான மன்னிப்பை வேண்டி அவர் ஜெபிக்கவில்லை. நாம் இப்பொழுது கர்த்தர் ஜெபித்த ஜெபத்தைக் காணப் போகிறோம் – அந்த ஜெபத்தை நாம் “கர்த்தரின் ஜெபம்” என்று அழைக்க வேண்டும்.

“கர்த்தரின் ஜெபம்” என்று நாம் அழைக்க வேண்டிய இன்னொரு ஜெபம் உண்டு. அது மத்தேயு, மாற்கு மற்றும் லூக்கா ஆகிய மூன்று சுவிசேஷங்களிலும் காணப்படுகிறது. சிலுவையைச் சந்திக்கும் முன்பு, இயேசுவின் வேர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய்த் தரையிலே விழும்படி பின்வரும் ஜெபத்தை அவர் ஏற்றெடுத்தார்: “பிதாவே, உமக்குச் சித்தமானால் இந்தப் பாத்திரம் என்னைவிட்டு நீங்கும்படி செய்யும்; ஆயினும் என்னுடைய சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின் படியே ஆகக்கடவது” (லூக்கா 22:42).

யோவான் பதினேழாம் அதிகாரத்தில் காணப்படும் இந்த ஜெபத்தை “பிரதான ஆசாரியனாக இயேசுவின் ஜெபம்” என்று அழைக்கலாம். பதினொரு சீடர்களுடன் மேலறையில் இருந்தவராய், தம் சீடர்களுக்காகவும் சிலுவையில் மரிக்குமுன் தாம் சந்திக்க வேண்டிய நேரங்களுக்காகவும் அவர் ஜெபிக்கும்போது, எல்லாப் போதனைகளின் மீதும் அவர் ஆசீர்வாதத்தைக் கூறுகிறார்.

அவருடைய ஜெபம் இப்படியாகத் துவங்குகிறது: “பிதாவே, வேளை வந்தது, நீர் உம்முடைய குமாரனுக்குத் தந்தருளின யாவருக்கும்

அவர் நித்திய ஜீவனைக் கொடுக்கும்பொருட்டு மாம்சமான யாவர்மேலும் நீர் அவருக்கு அதிகாரங்கொடுத்தபடியே, உம்முடைய குமாரன் உம்மை மகிமைப்படுத்தும்படிக்கு நீர் உம்முடைய குமாரனை மகிமைப்படுத்தும்.

“ஒன்றான மெய்த்தேவனாகிய உம்மையும் நீர் அனுப்பினவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவையும் அறிவதே நித்தியஜீவன். பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியைகளைச் செய்துமுடித்தேன்.

“பிதாவே, உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்திலே மகிமைப்படுத்தும்” (1-5).

“இயேசு இவைகளைச் சொன்னபின்பு தம்முடைய கண்களை வானத்துக்கு ஏறெடுத்து...” என்று யோவான் எழுதுகிறார். இங்கு மேலறையில் இயேசு தாம் அளித்த போதனைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஜெபத்தின்மீதான ஒரு கண்ணோட்டத்துடன் இயேசுவின் நீண்ட ஜெபத்தைப் பற்றிய நமது படிப்பை இப்பொழுது நான் ஆரம்பிக்க விரும்புகிறேன். ஜெபம் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும். நான் மேலே குறிப்பிட்ட ஐந்து வசனங்கள் ஜெபத்தின் முதல் பிரிவாகும். வசனங்கள் ஆறிலிருந்து பத்தொன்பது வரை ஜெபத்தின் இரண்டாவது பகுதியாகும். இந்தச் சிறந்த ஜெபத்தின் மூன்றாம் பகுதி இருபதாம் வசனத்தில் ஆரம்பித்து இருபத்தியாறாம் வசனத்தில் நிறைவுபெறுகிறது.

“சீடர்களின் ஜெபத்தில்” தேவனைத் தமது பிதாவாக அழைத்தபின்பு பிதாவிடம் அவர் கூறிய முதல் வார்த்தைகள் “வேளை வந்தது” என்பதாகும். இந்தச் சொற்றொடரை யோவான் சுவிசேஷம் முழுவதிலும் இயேசு பயன்படுத்துகிறார். அந்த வேளை என்பது நிமிடத்தைக் குறிப்பதல்ல. நமது இரட்சிப்புக்காகச் சிலுவையில் அவர் மரிக்கப்போகும் நேரத்தை அது குறிக்கிறது.

இந்த ஜெபத்தின் முதல் வசனங்களில் (நித்திய) ஜீவன் பிதாவையும், அவரால் அனுப்பப்பட்ட குமாரனையும் அறிவதற் காகத்தான் என இயேசு நமக்குக் கூறுகிறார்.

இயேசு, தமது சொந்த வாழ்க்கையையும், கிரியையும் பிதாவின் முன்பாகச் சமர்ப்பிக்கிறார். அவர் ஜெபிப்பதை நாம் கேட்கும்போது, தேவனை எவ்வாறு நாம் மகிமைப்படுத்த முடியும் என்பதை அவர் நமக்குக் கூறுகிறார். பிதா அவரிடம் ஒப்படைத்த பணிகளை அவரது முப்பத்து மூன்று வருட வாழ்க்கையில் செய்து முடித்ததின்மூலம் பிதாவை

அவர் மகிமைப்படுத்தினார். அதே வகையில் நாம் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறோம். இயேசு இந்தப் பூமியில் தமது வாழ்க்கை யையும் கிரியையும் குறித்துக் கரிசனை கொண்டிருந்ததுபோல, நீங்களும் நானும் இந்தப் பூமியில் நமது வாழ்க்கையையும் பணிகளையும் குறித்துக் கரிசனைகொள்ள வேண்டும்.

நல்ல கிரியைகளினால் நாம் இரட்சிக்கப்படவில்லை என்ற உண்மையை அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் வலியுறுத்தும்போது, நாம் நற்கிரியைகளைச் செய்யும்படியாக இரட்சிக்கப்பட்டோம் என்பதையும், நமது கர்த்தரும் இரட்சகருமானவருக்காக அந்த நற்கிரியைகளை நாம் செய்ய வேண்டுமென தேவன் ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிறார் என்ற உண்மையையும் அவர் வலியுறுத்துகிறார் (எபேசியர் 2:8-10).

அதாவது, தேவன் நம்மை இரட்சிக்கும்போது நமது இரட்சிப்புக் கான ஒரு நோக்கமும் உண்டு என்பதாகும். உண்மையாகவே, நித்திய வாழ்விலும் (பரலோகத்திலும்) ஒரு நோக்கம் உண்டு. ஆனால், நம்மை இரட்சித்த அந்த நேரத்திலிருந்து பரம வீட்டுக்கு நம்மை அழைத்துக்கொள்ளும் வரை நமது இரட்சிப்புக்கு ஒரு நோக்கம் உண்டு. அதற்காகவே, அவர் நம்மைத் தெரிந்தெடுத்து, நம்மை இரட்சித்து, நம்மை அழைக்கிறார் (யோவான் 15:16; எபேசியர் 2:8-10). இயேசு, தாம் செய்ய வேண்டுமென்று பிதா விரும்பிய வேலைக்காக ஜெபித்ததுபோல, நாமும் அவருக்காக எந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டுமென கர்த்தர் நம்மைத் தெரிந்தெடுத்தாரோ அதைக் குறித்து ஜெபித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ஜெபத்தின் இந்த முதல் பகுதியிலுள்ள அவரது இறுதியான விண்ணப்பம் படைப்பைப் பற்றியும், இயேசுகிறிஸ்துவின் ஆளத்ததுவத் தைக் குறித்தும் நமக்குச் சொல்லுகிறது. ஆதியாகமத்தின் முதல் அதிகாரத்தில் காணப்படும் படைப்புகளின் விவரம், எபிரெய மொழியில் சிருஷ்டிகரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது பன்மையில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. “நமது சாயலாக, நமது ரூபத்தின்படியேயும் மனுஷனை உண்டாக்குவோமாக...” என நாம் வாசிக்கிறோம். மேலறையில் நடந்த சம்பாஷணையைப் படித்ததிலிருந்து தேவன் பிதா, குமாரன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியாக மூன்று ஆளத்ததுவத்தில் நமக்கு வெளிப்படுகிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

“பிதாவே, உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்திலே மகிமைப்படுத்தும்” என இயேசு ஜெபிப்பதை நாம் கேட்கும்போது உலகம் உண்டாவதற்கு முன்பே இயேசு இருந்தார்

என்பதையும் அற்புதமான படைப்பின் கிரியையில் பங்கேற்றார் என்பதையும் நாம் அறிகிறோம் (யோவான் 1:3). படைப்பின் ஆரம்ப நிலைகளில் ஆவியானவர் அசைவாடிக் கொண்டிருந்தார் என நமக்குச் சொல்லப்பட்டதிலிருந்து தேவன் உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தபோது, அற்புதமான படைப்பில் பிதா, குமாரன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒன்றுசேர்ந்து பூரண இசைவுடன் படைப்பின் வேலையைச் செய்தார்கள் என்பதை நாம் கற்பனைசெய்துகொள்ள முடியும்.

மேலும் இயேசுவின் இந்த விண்ணப்பத்திலிருந்து, அவர் பெதல்கேமில் பிறந்ததிலிருந்துதான் அவர் இந்த உலகில் தமது வாழ்வை ஆரம்பிக்கவில்லை என்பதை அறிகிறோம். அறிஞர்கள் இதனை **pre-incarnate-existence** (இயேசுவாக அவதாரம் எடுக்குமுன்பே அவர் இருந்தார் என்பது) என அழைக்கின்றனர். இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால், நித்தியமான வார்த்தை மாம்சமாவதற்கு முன்பே அவர் உயிர்வாழ்ந்து, நமக்குள் வாசம்பண்ணினார் என்பதாகும் (யோவான் 1:1, 14). உண்மையிலேயே இயேசு ஐந்து வேறுபட்ட வடிவங்களில் இருந்தார். அவர் மாம்சமாகி, பெதல்கேமில் பிறக்கு முன்பே இருந்தார். அவர் சரீரத்தில் முப்பத்துமூன்று வருடங்கள் வாழ்ந்தார். உயிர்த்தெழுந்த பின்பு நாற்பது நாட்கள் மகிமையான உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்துடன் இயேசு வாழ்ந்தார்.

“மறுரூப மலை” என்று நாம் அழைக்குமிடத்தில் இயேசுவுடன் மூன்று அப்போஸ்தலர்கள் இருந்தனர். இந்த மூன்று அப்போஸ்தலர்கள் முன்பாக இயேசு மறுரூபமானார் என்று மத்தேயு எழுதுகிறார். “அவர் முகம் சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்தது, அவர் வஸ்திரம் வெளிச்சத்தைப் போல வெண்மையாயிற்று.” அவர் மோசேயோடும் எலியாவோடும் பேசினதோடல்லாமல், முற்றிலுமாக அவர் மாறியிருந்தார். “மறுரூபமாகுதல்” என்று மத்தேயு இங்கே பயன்படுத்தும் வார்த்தை உண்மையிலேயே ஒரு கூட்டுப் புழு பட்டாம் பூச்சியாக உருமாறும் செயலை விவரிக்க நாம் பயன்படுத்தும் “உருமாற்றம்” (**metamorphosis**) என்ற வார்த்தை ஆகும் (17:2). இயேசு இருந்த பல்வேறு வடிவங்களைக் குறித்து நாம் பரிசீலிக்கும்போது அவரது மறுரூபமாகுதலையும் நாம் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

யோவானும் மற்ற அப்போஸ்தலர்களும் உயிர்த்தெழுந்த சரீரத்துடன் இருந்த இயேசுவைப் பார்த்து உணர்ந்த உண்மையைத் தனது முதல் அதிகாரத்தில் நிரூபித்த பின்பு, “இனி எவ்விதமாயிருப்போமென்று இன்னும் வெளிப்படவில்லை. ஆகிலும்... அவரைத் தரிசிப்பதினால், அவருக்கு ஒப்பாயிருப்போம்” என எழுதுகிறார் (1 யோவான் 3:1, 2). இது “இப்பொழுது அவர் எந்த வடிவில் இருக்கிறார்?” என்று

கேட்கும்படி நம்மைத் தூண்டுகிறது. பெந்தெகொஸ்தே நாளில் தனது பிரசங்கத்தில், தேவனுடைய வலது பாரிசத்தில் கிறிஸ்து உட்கார்ந்திருக்கிறார் என பேதுரு நமக்குச் சொல்லுகிறார் (அப். 2:33). இன்று கிறிஸ்து நமது இருதயத்திற்குள் வசிக்கிறார் என்பதே நமது ஒரே நம்பிக்கையென பவுல் எழுதுகிறார் (கொலோ. 1:27).

இந்த ஜெபத்தின் ஆரம்ப பத்தியிலுள்ள கடைசி விண்ணப்பம் என்னவென்றால், இயேசுவுடன் மூன்று வருடங்கள் வாழ்ந்த அப்போஸ்தலர்கள் கேட்ட கேள்வியை நாமும் கேட்கும்படியாகச் செய்யக்கூடிய ஆழமான ஒரு விண்ணப்பமாகும். அந்தக் கேள்வி “இந்த மனிதர் இயேசு யார்?” (மாற்கு 4:41) என்பதாகும்.

ஜெபத்தின் இரண்டாவது பிரிவில் (6–19) அவர் அதிகமாக யாரிடம் தன் போதனைகளையெல்லாம் முதலீடு செய்தாரோ அந்த பதினொரு மனிதர்களுக்காகவும் ஜெபித்தார். அவர் அவர்களைத் தெரிந்தெடுத்து, மூன்று வருடங்கள் அவர்களுக்குப் போதித்து, அவர்களைப் பயிற்றுவித்தார். அவர் இப்பொழுது அவர்களைத் தம்முடைய பிரதிநிதிகளாக நியமித்து, இந்த உலகைச் சந்திக்க அவர்களுக்கு வல்லமையளித்தார். மக்களிடம் அவர் மூன்று வருடமாகச் செய்த ஊழியம் முழுவதும் அவர்கள் இயேசுவுடன் தொடர்ந்து இருந்தனர். நியாயமில்லாத சில விசாரணைகளையும் சிலுவையையும் அவர் சந்திக்கும் முன்பு, அவர்களுக்காக அவர் கடைசியாகச் செய்தது அவர்களுக்காக ஜெபித்ததுதான்.

அப்போஸ்தலர்களுடன் தமது கடைசி விருந்தின்போது இயேசு அவர்களுக்குக் கொடுத்த புதிய கட்டளையின் சாராம்சம் என்னவென்றால், இந்த உலகில் வித்தியாசமான புதிய ஆவிக்குரிய ஒரு கூட்ட மக்களை (**a unique new spiritual community**) அவர்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அவரது பாரமாகும். அவர்கள் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும் என்ற விண்ணப்பத்தை இயேசு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லுவதைக் கவனியுங்கள். அவர்களுக்காக ஐந்து முறை அவர் ஜெபிக்கும்போதும், அவர்கள் மூலமாக விசுவாசிக்கப் போகிறவர்களுக்காக ஜெபிக்கும்போதும் அவர் பிதாவிலும் பிதா அவரிலும் ஒன்றாயிருந்ததுபோல அவர்களும் ஒன்றாயிருக்க வேண்டும் என இயேசு ஜெபித்தார்.

மேலறையில் செய்த போதனையின் சாராம்சமானது “நான் பிதாவிலும், பிதா என்னிலும் இருக்கிறார். நான் செய்பவைகளும் சொல்லுபவைகள் அனைத்தும், நான் பிதாவிலும், அவர் என்னிலும் இருக்கிறார்” என்ற உண்மையின் வெளிப்பாடாகும். இந்த ஜெபத்தின் இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது பிரிவுகளில் அவரது சீடர்கள்

அவருடனும், ஒருவரோடொருவருடனும் ஒரே சிந்தையாயிருக்க வேண்டும் என்றார்.

ஜெபத்தின் இந்த இரண்டாம் பகுதியில், அவர் ஜெபிப்பதைக் கவனியுங்கள்: ‘‘நீர் உலகத்தில் தெரிந்தெடுத்து எனக்குத் தந்த மனுஷருக்கு உம்முடைய நாமத்தை வெளிப்படுத்தினேன். அவர்கள் உம்முடையவர்களாயிருந்தார்கள், அவர்களை எனக்குத் தந்தீர், அவர்கள் உம்முடைய வசனத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘‘நீர் எனக்குத் தந்தவைகளெல்லாம் உம்மாலே உண்டாயின வென்று இப்பொழுது அறிந்திருக்கிறார்கள். நீர் எனக்குக் கொடுத்த வார்த்தைகளை நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன்; அவர்கள் அவைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, நான் உம்மிடத்திலிருந்து புறப்பட்டுவந்தேன் என்று நிச்சயமாய் அறிந்து, நீர் என்னை அனுப்பினீர் என்று விசுவாசித்திருக்கிறார்கள்’’ (6-8).

பதினாறாம் அதிகாரத்தில், அவரில் அவர்கள் இன்னும் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை என்ற எண்ணத்தை அவர் தருகிறார். ஆனால், அவர்களுக்காக அவர் ஜெபிக்கும்போது, அவருடைய வார்த்தையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்றும், அவருடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர் என்றும், அதனை நம்பினர் என்றும் சொல்லுகிறார். ஒருவேளை, பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியானவர் வல்லமையால் அவர்களை நிரப்பும்போது எப்படியிருக்கப் போகிறார்களோ அப்படி அவர்களை அவர் பார்க்கலாம்.

அவருடைய வார்த்தையை நம்பி, ஏற்றுக்கொண்டு, கீழ்ப்படிவதினால் இந்த மனிதர்களை உலகம் வெறுக்கிறது. அவர் பிதாவிடம் திரும்பிப் போகிறார். அவர்கள் உலகத்தில் இருக்கையில் பிதா அவர்களைப் பாதுகாப்பார் என இயேசு ஜெபிக்கிறார். அவர்கள் உலகத்தில் இருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் உலகத்தாரல்ல! அவர்களோடு அவர் இருந்தபோது, அவர்களைப் பாதுகாத்தார். ஆனால் இப்பொழுது தீமையிலிருந்து அவர்களைக் காக்கும்படி பிதாவிடம் அவர் கேட்கிறார். சீடர்களின் ஜெபத்தில் ‘‘தீமையினின்று எங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளும்’’ என்று தினமும் வேண்டிக்கொள்ளும்படி அவர் அவர்களுக்குக் கற்றுத் தருகிறார் (மத். 6:13). தீமையான ஒன்றின் சக்தியை, உலகத்தை வென்றவரின் மேல் வைக்கும் விசுவாசத்தின்மூலம் மேற்கொள்ள முடியும் என இயேசு தொடர்ந்து வெளிப்படுத்தினார் (16:33; 1 யோவான் 4:4; 5:4).

கொடுப்பதை இயேசு வலியுறுத்துகிறார்

பிதா தமக்கென்று கொடுத்தவர்கள் இவர்கள் என இந்த மனிதர்களை இயேசு விவரிக்கிறார். பிதா குமாரனுக்குக் கொடுக்கிறார்

என்பதைக் குறித்துக் கொள்ளவும். குமாரன் இந்த மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கிறார். அது மட்டுமல்லாது, பிதா குமாரனிடம் கொடுத்து, குமாரன் அவர்களிடம் கொடுத்த அனைத்தையும் இந்த உலகத்திற்கு அப்போஸ்தலர்கள் கொடுப்பார்கள் என குமாரன் ஜெபிக்கிறார். இந்தப் பகுதியில், புதிய ஏற்பாட்டின் வார்த்தையான ‘‘ஐக்கியம்’’ என்பதின் ஆழமான விளக்கத்தைக் கவனியுங்கள். இந்த வார்த்தையின் எழுத்துபூர்வமான அர்த்தம் என்னவென்றால் ‘‘பங்குதாரர்’’ என்பதே.

சம பங்குடைய ஒரு வியாபாரத்தில், உன்னுடையது யாவும் உன் பங்குதாரருக்குச் சொந்தமாகும். அவனுக்கென்று உள்ளதெல்லாம் உன்னுடையதாகும். இந்தச் செயல்பாட்டை, பிதாவோடு அவருக்குள்ள உறவிலும், இந்த மனிதர்களுடன் அவர் வைத்திருக்கும் உறவிலும் இயேசு நடைமுறைப்படுத்துகிறார். ‘‘என்னுடையவைகள் யாவும் உம்முடையவைகள், உம்முடையவைகள் என்னுடையவைகள்.’’ ‘‘உம்முடையவைகள் என்னுடையவைகள்’’ என கிறிஸ்துவிடம் நாம் சொல்வதுதான் இந்த விளக்கத்திலுள்ள தெய்வீக ஆசீர்வாதமாகும். ஜெபத்தில் அவரிடம் ‘‘என்னுடையவைகள் யாவும் உம்முடையவைகள்’’ எனச் சொல்வதே சவாலாகும்.

உலகத்திற்குள், ஆனால் உலகத்திற்காக அல்ல

பிதா அவர்களை உலகத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளாமல், உலகத்தில் அவர்கள் சந்திக்கும் தீமையிலிருந்தும் ஆபத்திலிருந்தும் அவர்களைக் காக்க வேண்டுமென அவர் ஜெபிக்கிறார். அவரால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட மெழுகுவர்த்தி பொருத்திவைக்கும் தண்டிலுள்ள மெழுகுவர்த்திகள்போல, பூமியிலுள்ள ஒவ்வொரு ஜாதியிலும் சீடர்களை ஏற்படுத்தும் வேலைக்காக உலகத்திற்குள் அவர்களை அனுப்புகிறார்.

அவர்கள் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்களாகவும், சத்தியத்தின்மூலம் பிதாவிடம் பிரித்தெடுக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கும்படி அவர் ஜெபிக்கும் போது அவர் நமக்கு இன்னொரு தெய்வீகமான பொருளைத் தருகிறார். ஒவ்வொரு போதகரும் அல்லது ஆவிக்குரிய தலைவரும், எவர்களுக்காக பரிசுத்த ஆவியானவர் தங்களை மேய்ப்பராக ஏற்படுத்தினாரோ, அவர்களுக்காக ஜெபிக்கும்போது பின்வரும் ஜெபத்தைச் சவாலாக ஏற்று ஜெபிக்க வேண்டும்: ‘‘அவர்களும் சத்தியத்தினாலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்களாகும்படி, அவர்களுக்காக நான் என்னைத்தானே பரிசுத்தமாக்குகிறேன்’’ (17:19).

தேவனுடைய வார்த்தையை எவ்வாறு அணுகுவது என்பதற்கான விளக்கத்தை அவர் இந்தப் பகுதியில் கொடுக்கிறார். சத்தியத்தின்படி

அவர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துமாறு பிதாவை அவர் கேட்கிறார். பின்பு, “உம்முடைய வசனமே சத்தியம்” என்ற அறிவிப்பைக் கொடுக்கிறார் (வச. 17). இயேசுவைப் பொருத்தவரையில் வேதாகமமே சத்தியமாகும். சத்தியத்திற்காக நாம் வேதாகமத்தை அணுக வேண்டும். அநேகர் “அது என்ன?” என்ற கேள்வியுடன் வேதாகமத்தைப் படிக்கின்றனர். வேறு வார்த்தைகளில் விளக்க வேண்டுமானால், “நான் படிப்பதின் இலக்கிய பூர்வமான வடிவம் என்ன? அது சரித்திரமா, கவிதையா, பிரசங்கமா, உவமையா, புராணக்கதையா அல்லது நல்லொழுக்கத்தைப் போதிக்கும் கட்டுக்கதையா?” என்ற எண்ணத்துடன் அவர்கள் படிக்கலாம்.

இந்தச் சவிசேஷத்தின் ஆரம்பத்தில், இயேசுவின் போதனையில் நாம் கண்ட சத்தியத்தை நாம் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தப் போகிறோம் என்ற அர்ப்பணிப்புடன் அவரது போதனையை நாம் அணுக வேண்டும். சத்தியத்தை நாம் வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தும்போது, இயேசுவின் போதனைகள் தேவனுடைய வார்த்தையென நாம் நிரூபிக்கிறோம். தெரிந்து கொள்ளுதல் எப்பொழுதும் செயல்படுத்துதலுக்கு வழிநடத்தாது என்பதை இயேசு உண்மையாகவே கற்றுத்தந்தார். அவர் கற்றுத்தந்ததும், என்னுடைய அனுபவமும் என்னவென்றால், வேதாகமம் தேவனுடைய வார்த்தை என்ற தீர்மானத்திற்கு செயல்கள்தான் வழிநடத்துகிறது என்பதாகும்.

அவரது சபைக்காக இயேசு ஜெபிக்கிறார்

ஜெபத்தின் மூன்றாவது பகுதியில் (20–26) இந்தப் பதினொரு சீடர்களால் விசுவாசிக்கப் போகிற மக்களுக்காக இயேசு ஜெபிக்கிறார். அதன் அர்த்தம் என்னவென்றால், இந்தப் பதினொரு மனிதர்களின் சாட்சியின் மூலம் கிறிஸ்து எழுப்பிக்கொண்டிருக்கும் திருச்சபையில் இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் மக்கள் நம்பிக்கை வைத்து, அதன் ஒரு பகுதியாக மாறியதின் காரணமாக அவர் உனக்காகவும் எனக்காகவும் ஜெபிக்கிறார் என்பதாகும்.

இந்த ஜெபத்தின் இறுதிப் பகுதியில், அவர் உனக்காகவும் எனக்காகவும் இப்படியாக ஜெபிக்கிறார்: “நான் இவர்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளுகிறதும்ல்லாமல், இவர்களுடைய வார்த்தையினால் என்னை விசுவாசிக்கிறவர்களுக்காகவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

“அவர்களெல்லாரும் ஒன்றாயிருக்கவும், பிதாவே, நீர் என்னை அனுப்பினதை உலகம் விசுவாசிக்கிறதற்காக, நீர் என்னிலேயும் நான் உம்மிலேயும் இருக்கிறதுபோல அவர்களெல்லாரும் நம்மில் ஒன்றாயிருக்கவும் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நாம் ஒன்றாயிருக்கிறது போல அவர்களும் ஒன்றாயிருக்கும்படி, நீர் எனக்குத் தந்த மகிமையை

நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன். ஒருமைப்பாட்டில் அவர்கள் தேறினவர்களாயிருக்கும்படிக்கும், என்னை நீர் அனுப்பினதையும், நீர் என்னில் அன்பாயிருக்கிறதுபோல அவர்களிலும் அன்பாயிருக்கிறதையும் உலகம் அறியும்படிக்கும் நான் அவர்களிலும் நீர் என்னிலும் இருக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்” (20–23).

அவருடைய ஜெபத்தின் இந்த மூன்றாம் பகுதியைப் பரிசீலிக்கும் போது, பிதாவும் அவரும் ஒன்றாயிருப்பதின்மூலம் நாமும் ஒன்றாயிருப்பதை அவர் விரும்புவதை மாதிரியாகக் காட்டுகிறார். இந்தச் சவிசேஷத்தின் பத்தாவது அதிகாரத்தில், “அவரும் பிதாவும் ஒன்று” (10:30) என்பதை அவர் நமக்குக் கூறுகிறார். அவர்களின் ஒற்றுமை, நாம் பிதாவிலும், நமது இரட்சகரிலும் மற்றும் ஒருவருக்கொருவரும் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்கு மாதிரியாக இருக்கிறது.

இந்த ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றிய ஆரம்ப விவரித்தலும் செயல்பாடும் இயேசுவின் கிரியை மற்றும் அவரின் வார்த்தைகளின் வல்லமையைக் காட்டுகிறது. அது அவரும் பிதாவும் ஒன்று என்ற அற்புதமான உண்மையை எடுத்துரைக்கிறது. திராட்சச் செடியும் அதன் கொடிகளும் என்ற உதாரணத்தின் மூலம் அவர் இதைச் சீடர்களுக்குக் கூறினார். “நீர் என்னிலேயும் நான் உம்மிலேயும் இருக்கிறதுபோல அவர்களெல்லாரும் நம்மில் ஒன்றாயிருக்கவும்...” (வச. 21). ஒற்றுமையைப் பற்றி இந்த வகையில் இயேசு விவரித்ததோடல்லாமல் அந்த ஒற்றுமையை அப்போஸ்தலர்களுக்கும், அதை நம்பி திருச்சபையின் வரலாறு முழுவதும் அவரது சபையின் பகுதியாக மாறியவர்களுக்கும் கொடுக்கும்படி பிதாவிடம் இயேசு கேட்கிறார்.

“பிதாவே, உலகத் தோற்றத்துக்கு முன் நீர் என்னில் அன்பாயிருந்த படியினால், நீர் எனக்குத் தந்த என்னுடைய மகிமையை நீர் எனக்குத் தந்தவர்கள் காணும்படியாக, நான் எங்கே இருக்கிறேனோ அங்கே அவர்களும் என்னுடனேகூட இருக்க விரும்புகிறேன்” (வச. 24).

இந்த வசனத்தில், அவருடைய மகிமையைக் காணும்படியாக அந்தப் பதினொரு மனிதர்களும் தம்முடன் இருக்க வேண்டுமெனத் தாம் விரும்புவதை இயேசு அறிவிக்கிறார். திருச்சபையில் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து தமக்கென்று சீடர்களை உருவாக்குபவர்களுடன் தாம் இருப்பதாக இயேசு வாக்குப்பண்ணுகிறார் (மத். 28:18–20).

உலகம் அதைத் தெரிந்துகொண்டு விசுவாசிக்கலாம்

மேலறையில், இந்த மனிதர்களிடம், இயேசு தாம் கூறிய ஒற்றுமையை அவர்கள் அனுபவபூர்வமாக உணரும்போது, தாம் செய்ததைவிட மகத்தான காரியங்களைச் செய்வார்கள் என்று இயேசு

கூறினார். இந்த மனிதர்களுக்குப் பயிற்சிகொடுக்க மூன்று வருடங்களை அவர் ஏன் செலவழித்தார் என்பதை நாம் இப்பொழுது உணருகிறோம். இந்த ஒருமைப்பாட்டை அவர்கள் அனுபவித்து, இந்த வேலைகளைச் செய்ய வேண்டுமென அவர் விரும்பினார். ஏனென்றால், பிதா அவரை இந்த உலகத்திற்கு அனுப்பினார் என்பதும், அவரது ஒரே குமாரனாகிய இயேசுவை அவர் நேசிப்பதுபோல் அவர்களையும் பிதா நேசிக்கிறார் என்பதுமான இரண்டு விசேஷித்த சத்தியங்களை உலகம் நம்ப வேண்டுமென்ற காரணத்தினால்தான்.

பல வகையில் இயேசுவின் இந்த ஜெபத்தின் நோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கான முக்கியமான தடயம் கடைசி இரண்டு வசனங்களில் காணப்படுகிறது: “நீதியுள்ள பிதாவே, உலகம் உம்மை அறியவில்லை, நான் உம்மை அறிந்திருக்கிறேன்; நீர் என்னை அனுப்பினதை இவர்களும் அறிந்திருக்கிறார்கள்.

“நீர் என்னிடத்தில் வைத்த அன்பு அவர்களிடத்திலிருக்கும் படிக்கும், நானும் அவர்களிலிருக்கும்படிக்கும், உம்முடைய நாமத்தை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினேன்; இன்னமும் தெரியப்படுத்து வேன்” (17:25, 26).

இயேசு இந்த ஜெபத்தை ஜெபிக்கும்போது அவரது ஜெபத்தின் நோக்கம் இந்த உலகமாகும். இந்த உலகத்திற்காக அவர் ஜெபிக்கவில்லை என்று பிதாவிடம் அவர் கூறினாலும் இந்த ஜெபத்தில் உலகைப் பற்றிப் பத்தொன்பது முறை அவர் குறிப்பிடுகிறார். அவர் உலகத்திற்காகப் பாரம் கொண்டிருந்தது அவரது ஜெபத்திலுள்ள பின்வரும் வார்த்தைகளில் காணப்படுகிறது: “நீதியுள்ள பிதாவே, உலகம் உம்மை அறியவில்லை!” உலகம் அறியவில்லையென்பதால் உலகத்திற்காக அவர் ஜெபிக்க வில்லையென அறிவிக்கிறார்.

அப்போஸ்தலர்கள் அறிந்ததினால் அவர்களுக்காக அவர் ஜெபித்தார். மூன்று வருடங்களாக அவர் மாதிரியாக இருந்து, பிரசங்கித்த இரண்டு உண்மைகளை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளுமாறு ஜெபித்தார்: முதலாவது உண்மை, உலகத்தின் இரட்சிப்புக்காக தேவன் தமது ஒரேபேறான குமாரனை இந்த உலகத்தில் அனுப்பினார் என்பதாகும். இரண்டாவது உண்மை, தேவன் தமது ஒரேபேறான குமாரனை நேசித்ததுபோலவே இந்த உலகத்திலுள்ள மக்களையும் நேசிக்கிறார் என்ற அதிசயமான சத்தியமாகும்.

இந்தச் சுவிசேஷத்தின் மூன்றாவது அதிகாரத்தில் சுவிசேஷத்தின் இந்த இரண்டு உண்மைகளும் நமக்காகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன: “தேவன், தம்முடைய ஒரேபேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன்

எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்தியஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்” (3:16).

இயேசு தமது சொந்த வாழ்க்கைக்காகவும் ஊழியத்துக்காகவும் ஜெபித்தபோது இந்த முதல் ஐந்து வசனங்களில் அவர் இந்த அப்போஸ்தலர்களுக்காக உண்மையிலேயே ஜெபித்தார். ஏனென்றால், இந்த மனிதர்கள் அவரது முக்கியமான பணியை நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்ததால், அவர்களுக்காக ஜெபித்தார். அவர் இந்த ஜெபத்தை ஜெபித்து ஐந்து நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின் ரோமாபுரி மக்கள் அனைவரும் அப்போஸ்தலர்களால் அறிவிக்கப்பட்ட விசுவாசத்தினால் நிறையப்பட்டனர். இந்த அப்போஸ்தலர்கள் தம் பிரசங்கத்தினால் நற்செய்தியை உலகுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்ற இயேசுவின் திட்டத்தைப் பிதா வல்லமையாக ஆசீர்வதித்தபோது இந்த உன்னதமான ஜெபம் பதிலளிக்கப்பட்டது.

அத்தியாயம் இரண்டு
இயேசு கைதுசெய்யப்படுகிறார்
(18:1-27)

இந்த நான்காவது சுவிசேஷத்தின் இறுதி அத்தியாயங்களை நாம் நெருங்கும்போது, நான்கு சுவிசேஷங்களிலும் காணப்படும் இயேசுவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றிய முழுமையான விவரங்களைக் குறித்துக் காண்கிறோம்.

யோவான் தனது கடைசி நான்கு அதிகாரங்களில், இயேசுகிறிஸ்து கைதுசெய்யப்படுதல், விசாரணைகள், அவர் சிலுவையில் அறையப்படுதல் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றை விவரமாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

இந்தக் கடைசி நான்கு அதிகாரங்களின் துவக்கம் இயேசுவின் கைதைப் பற்றி விவரிக்கிறது. பதினெட்டாவது அதிகாரத்தை நாம் படிக்கத் துவங்கும் போது இப்படியாக நாம் படிக்கிறோம்: “இயேசு இவைகளைச் சொன்ன பின்பு, தம்முடைய சீஷருடனேகூட கெதரோன் என்னும் ஆற்றுக்கு அப்புறம் போனார்; அங்கே ஒரு தோட்டம் இருந்தது. அதிலே அவரும் அவருடைய சீஷரும் பிரவேசித்தார்கள்.”

அவரைக் காட்டிக்கொடுத்த யூதாஸ் அந்த இடத்தை அறிந்திருந்தான். ஏனென்றால், இயேசு தம்முடைய சீஷர்களுடன் அடிக்கடி அந்த இடத்திற்குச் சென்றிருந்தார். ஆகவே, யூதாஸ் போர்ச்சேவகரின் கூட்டத்தோடும் பிரதான ஆசாரியர் பரிசேயர் ஆகியோரால் அனுப்பப்பட்ட சில அதிகாரிகளுடனும் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்தான். அவர்கள் பந்தங்கள், தீவட்டிகள் மற்றும் ஆயுதங்களை ஏந்திவந்தனர்.

“இயேசு தமக்கு நேரிடப்போகிற எல்லாவற்றையும் அறிந்து, எதிர் கொண்டுபோய், அவர்களை நோக்கி: யாரைத் தேடுகிறீர்கள் என்றார். அவருக்கு அவர்கள் பிரதியுத்தரமாக: நசரேயனாகிய இயேசுவைத்

தேடுகிறோம் என்றார்கள். அதற்கு இயேசு: நான்தான் என்றார். அவரைக் காட்டிக்கொடுத்த யூதாசும் அவர்களுடனேகூட நின்றான். நான்தான் என்று அவர் அவர்களிடத்தில் சொன்னவுடனே அவர்கள் பின்னிட்டுத் தரையிலே விழுந்தார்கள். அவர் மறுபடியும் அவர்களை நோக்கி: யாரைத் தேடுகிறீர்கள் என்று கேட்டார். அவர்கள்: நசரேயனாகிய இயேசுவைத் தேடுகிறோம் என்றார்கள். இயேசு பிரதியுத்தரமாக: நான்தானென்று உங்களுக்குச் சொன்னேனே; என்னைத் தேடுகிறதுண்டானால் இவர்களைப் போக விடுங்கள் என்றார். நீர் எனக்குத் தந்தவர்களில் ஒருவனையும் நான் இழந்துபோக வில்லையென்று அவர் சொல்லிய வசனம் நிறைவேற்றத்தக்கதாக இப்படி நடந்தது.

“அப்பொழுது சீமோன் பேதுரு, தன்னிடத்திலிருந்த பட்டயத்தை உருவி, பிரதான ஆசாரியனுடைய வேலைக்காரனை வலதுகாதற வெட்டினான்; அந்த வேலைக்காரனுக்கு மல்குல் என்று பெயர். அப்பொழுது இயேசு பேதுருவை நோக்கி: உன் பட்டயத்தை உரையிலே போடு; பிதா எனக்குக் கொடுத்த பாத்திரத்தில் நான் பானம்பண்ணா திருப்பேனோ என்றார்” (18:1-11).

இந்த உலகிற்கு எதற்காக இயேசு வந்தாரோ அந்த வேளையையும் வேதத்திலுள்ளதையும் நிறைவேற்றினார் என்பதை யோவான் குறிப்பிடும் விதத்தைக் கவனிக்கவும். தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் அமைப்பில் இந்தச் சம்பவங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் வைக்கும்படியான விமரிசனத்தை யோவான் தொடர்ந்து புகுத்துகிறார். உதாரணமாக, தமக்கு நேரிடப் போவது அனைத்தையும் இயேசு அறிவார். அதுமட்டுமல்லாது, அவர் தமது அப்போஸ்தலர்களின் ஜீவனைக் காப்பாற்றும்போது வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதை நிறைவேற்றுகிறார்.

பேதுருவை இயேசு கேட்கும் கேள்வியானது, அவர் பானம்பண்ணும் படியாக பிதாவானவர் திட்டமிட்ட பாத்திரத்தில் அவர் பானம்பண்ணப் போகிறார் என்ற பயங்கர உண்மையை வலியுறுத்துகிறது (வச. 11). மற்றச் சுவிசேஷங்களை எழுதியவர்கள், சிறப்பாக மத்தேயு இயேசுவைப் பற்றிய வாழ்க்கைச் சரித்திரத்திற்கு இந்த மாதிரியான விமரிசனத்தைச் சேர்க்கிறார்.

இயேசு மனிதனைவிட மேலானவர் என்ற உண்மையையும் யோவான் தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறார். இயேசு நான்தான் என்று அவர்களிடத்தில் சொன்னவுடனே, கைதுசெய்ய வந்தவர்கள் பின்னிட்டுத் தரையிலே விழுந்தார்கள் என்று யோவான் அறிவிக்கும்போது, அந்தக் குறிப்பு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது (வச. 6).

இந்த வார்த்தைகள் யெகோவாவுக்குரிய வார்த்தைகள். நான் இருக்கிறவராகவே இருக்கிறேன், இருப்பேன் என்று வாசிக்கிறோமல்லவா?

மேலேயுள்ள பகுதியிலுள்ள முக்கிய வார்த்தை என்னவென்றால், இயேசுவைக் கைதுசெய்ய வந்த போர்ச்சேவகர்களின் எண்ணிக்கையை விவரிக்க யோவான் பயன்படுத்தும் வார்த்தையாகும். இங்கு யோவான் பயன்படுத்தும் வார்த்தை “கூட்டம்” என்று மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. அந்த வார்த்தை உண்மையிலேயே detachment/cohort என்பதைக் குறிக்கும். அதாவது இயேசுவானவரைக் கைது செய்ய அறுநூறு போர்ச்சேவகர்கள் வந்தார்கள் என்பது இதற்கு அர்த்தமாகும்.

ஒருவரைக் கைதுசெய்யும்போது அதிகமான போர்ச்சேவகர்களை அனுப்புவது ரோம இராணுவத்தின் வழக்கமாகும். இயேசுவைக் கைது செய்த போர்ச்சேவகர்கள் அநேக ஆயுதங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஏனென்றால், தங்களுடன் இயேசுவின் சீடர்கள் சண்டை போடலாம் அல்லது கைதுசெய்வதைத் தடுக்க இயேசு அற்புதமான வல்லமையைப் பிரயோகிக்கலாம் என்றும் அவர்கள் பயந்திருந்தனர்.

இது, பேருவின் செயலைப் பிரசித்தமானதாக்கியது. பேதுரு உருவிய வாளைக் குறிக்க யோவான் பயன்படுத்திய வார்த்தை, ஒரு நீண்ட கத்தியைக் குறிப்பிட்டது. அந்த ஆயுதத்தை வைத்துப் பேதுரு என்ன செய்துகொண்டிருந்தான்? இயேசு ரோமாபுரியை முறியடித்து, பூமியில் அவரது ராஜ்யத்தை நிறுவப்போகிறார் என்ற மற்ற சில அப்போஸ்தலர்களின் முடிவுக்கு அவனும் வந்துவிட்டானா? (அப். 1:6).

கர்த்தரின் கைதுக்குப் பேதுரு செயல்பட்ட விதத்தைப் பல வழிகளில் விளக்க முடியும். அதில் ஒன்று, அறுநூறு ரோமப் போர்ச்சேவகர்களுக்கு எதிராக ஆயுதத்தை எடுத்தபோது, பேதுரு நம்ப முடியாத அளவு துணிச்சலைக் காட்டினான் என்பதாக இருக்கலாம். இன்னொன்று, நமது பகைவர்களை நாம் நேசிக்க வேண்டும், தீமைக்கு எதிர்த்து நிற்கக் கூடாது (மத். 5:39, 44) என்று மலையில் இயேசு போதித்ததை வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தும் அளவுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரின் அபிஷேகம் பேதுருவுக்கு இல்லை எனக் கொள்ளலாம். அவன் தன்னுடைய ஆயுதத்தை உறையில் போடவேண்டுமென இயேசு பேதுருவிடம் சொன்ன வார்த்தைகள் மேலே சொன்ன இரண்டாவது விளக்கத்திற்கு ஆதரவாக உள்ளது.

யோவான் இப்படியாகத் தொடர்கிறார்; “அப்பொழுது போர்ச்சேவகரும், ஆயிரம் போர்ச்சேவகருக்குத் தலைவனும், யூதருடைய ஊழியக்காரரும் இயேசுவைப் பிடித்து, அவரைக் கட்டி, முதலாவது அவரை அன்னா என்பவனிடத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள்; அவன்

அந்த வருஷத்துப் பிரதான ஆசாரியனாகிய காய்பாவுக்கு மாமனாயிருந்தான். ஜனங்களுக்காக ஒரே மனுஷன் சாகிறது நலமாயிருக்குமென்று யூதருக்கு ஆலோசனை சொன்னவன் இந்தக் காய்பாவே.

“சீமோன் பேதுருவும் வேறொரு சீஷனும் இயேசுவுக்குப் பின்சென்றார்கள். அந்தச் சீஷன் பிரதான ஆசாரியனுக்கு அறிமுகமானவனாயிருந்தினால், இயேசுவுடனேகூடப் பிரதான ஆசாரியனுடைய அரமனைக்குள் பிரவேசித்தான். பேதுரு வாசலருகே வெளியே நின்றான். அப்பொழுது பிரதான ஆசாரியனுக்கு அறிமுகமானவனாயிருந்த மற்றச் சீஷன் வெளியே வந்து, வாசல்காக்கிறவர்களுடனே பேசி, பேதுருவை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனான். அப்பொழுது வாசல்காக்கிற வேலைக்காரி பேதுருவை நோக்கி: நீயும் அந்த மனுஷனுடைய சீஷரில் ஒருவனல்லவா என்றாள். அவன்: நான் அல்ல என்றான். குளிக்காமலானபடியினாலே ஊழியக்காரரும் சேவகரும் கரி நெருப்புண்டாக்கி, நின்று, குளிக்காய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்களுடனேகூடப் பேதுருவும் நின்று குளிக்காய்ந்து கொண்டிருந்தான்” (வச. 12-18).

இயேசு கைதுசெய்யப்பட்டபொழுது, இந்தப் பதினொரு அப்போஸ்தலர்களும் ஓடிவிட்டதினால், பேதுருவின் செயலுக்காக நாம் அவனைக் கடிந்துகொள்ளக்கூடாது.

அன்னாவின் முன்பு இயேசுவின் தோற்றத்தைக் குறித்து யோவான் நமக்குப் பின்வருமாறு விவரிக்கிறார்: “பிரதான ஆசாரியன் இயேசு வினிடத்தில் அவருடைய சீஷரைக் குறித்தும் போதகத்தைக் குறித்தும் விசாரித்தான். இயேசு அவனுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: நான் வெளியரங்கமாய் உலகத்துடனே பேசினேன்; ஜெபஆலயங்களிலேயும் யூதர்களெல்லாரும் கூடிவருகிற தேவாலயத்திலேயும் எப்பொழுதும் உபதேசித்தேன்; அந்தரங்கத்திலே நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. நீர் என்னிடத்தில் விசாரிக்கவேண்டியதென்ன? நான் சொன்னவைகளைக் கேட்டவர்களிடத்தில் விசாரியும்; நான் பேசினவைகளை அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்களே என்றார்.

“இப்படி அவர் சொன்னபொழுது, சமீபத்தில் நின்ற சேவகரில் ஒருவன்: பிரதான ஆசாரியனுக்கு இப்படியா உத்தரவு சொல்லுகிறது என்று, இயேசுவை ஒரு அறை அறைந்தான். இயேசு அவனை நோக்கி: நான் தகாதவிதமாய்ப் பேசினதுண்டானால், தகாததை ஒப்புவி; நான் தகுதியாய்ப் பேசினேனேயாகில், என்னை ஏன் அடிக்கிறாய் என்றார். பின்பு அன்னா என்பவன் பிரதான ஆசாரியனாகிய காய்பாவினிடத்திற்கு அவரைக் கண்டுண்டவராக அனுப்பினான்” (வச. 19-24).

இயேசு கட்டுண்டவராக இந்த ரோமப் போர்ச்சேவகர்களால் நடத்தப்பட்ட விதம், ஒருவரைக் கைதுசெய்யும்போது கடைப்பிடிக்கப்படும் நிலையான ஒரு நடைமுறையாகும். அதில் வினோதமான செயல் என்னவென்றால், பிரதான ஆசாரியனாகிய காய்பாவிடம் அவரைக் கொண்டு செல்லுமுன்பு அன்னாவிடம் அவரைக் கொண்டுசென்றது தான். பிரதான ஆசாரியனல்லாத அன்னாவின் முன்பு இயேசு ஏன் நிறுத்தப்பட்டார்?

அன்னா மதத்தின் பெயரால் பல தவறுகளைச் செய்தவன். பண்டிகை மற்றும் பரிசுத்த நாட்களுக்காக எருசலேமுக்கு வரும் யூத யாத்திரிகர்களை ஏமாற்றும் மிக இழிவான செயல்களைச் செய்துவந்தான். அந்நாட்களில் பலியாகக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய மிருகங்கள் ஆசாரியர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு சுத்தமான மற்றும் சுத்தமில்லாத மிருகங்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டன.

4.5 ஹெக்டேருக்கு மேல் பரப்பளவு கொண்ட ஆலய வளாகத்தில், மிருகங்களைச் சாதாரண விலைக்கு மேல் 75 மடங்கு அதிகமாகப் பணம் கொடுத்து இந்த யாத்திரிகர்கள் பலியிடுவதற்கான மிருகங்களை அன்னாவிடம் வாங்க வேண்டியிருந்தது. அன்னாவுக்குச் சொந்தமான கடைகளில் இந்த யாத்திரிகர்கள் மிருகங்களை வாங்காவிட்டால், அவர்களின் மிருகங்கள் அசுத்தமானது என்று ஆசாரியர்கள் அறிவித்துவிடுவர். அந்த மிருகங்களை யூதர்கள் பலியாகச் செலுத்த அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இந்த ஆசாரியர்கள் அன்னாவினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. நாற்பது வருடங்களுக்குப் பின்பு எருசலேமை ரோமர்கள் முழுமையாக அழித்தபோது, ஆலயப் பொக்கிஷத்தில் ஐந்து மில்லியன் அமெரிக்க டாலர்களுக்கு இணையான பணத்தை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர்.

இது மிகவும் இழிவான லாபம் தரக்கூடிய மதசம்பந்தமான கொள்ளையாக மட்டுமல்லாது, வருடத்திற்கு அன்னாவிற்குப் பத்து இலட்சம் பணம் வருமானத்தை எளிதாகப் பெற்றுத் தந்தது. இயேசு ஏன் தம் நியாயமான வெறுப்புடன் கூடிய கோபத்தை வெளிப்படுத்தினாரென்றும், அந்த வளாகத்திலுள்ள மேஜைகளை உருட்டித் தள்ளி, அங்கிருந்த வியாபாரிகளைச் சாட்டையினால் விரட்டி அந்த இடத்தை ஏன் காலி செய்தார் என்பதையும் நாம் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்த மனிதன் அன்னாவினால் உண்மையான பக்தியுள்ள யாத்திரிகர்கள் கொள்ளையிடப்படும் கொடுமையை நாம் புரிந்து கொண்டால், பின்வரும் இயேசுவின் வார்த்தைகளுக்கும் அர்த்தம் புரிந்துவிடும். “என்னுடைய வீடு எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஜெப வீடு என்னப்படும் என்று எழுதியிருக்கவில்லையா? நீங்களோ அதைக் கள்ளர்களுக்கையாக்கினீர்கள்” (மாற்கு 11:17).

அறிஞர்களால் கொடுக்கப்பட்ட இந்த விவரம், இயேசு கைது செய்யப்பட்டவுடனே ஏன் அன்னா அவரைத் தனக்கு முன்பாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தும்படி சொன்னான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவுகிறது. ஊழல் நிறைந்த வியாபார ஸ்தலமாக மாறிய ஆலயத்தை இயேசு சுத்தப்படுத்தியபோது அவர் இந்தக் கொடிய மனிதனாகிய அன்னாவை நேரடியாக எதிர்த்தார் என்ற கடினமான உண்மையை நாம் காண முடியும். அன்னாவின் முன்பு அவர் தோன்றியது ஒரு விசாரணையல்ல. அவருடைய மோசமான எதிரியை நேராக எதிர்த்துநிற்கும் ஒரு கட்டாயமாகும். எந்தப் பிரதிவாதியும் அவனையே குற்றப்படுத்தும் வகையிலான பதிலைத் தரக்கூடிய கேள்விகளைக் கேட்க முடியாது என்று யூதச் சட்டம் கூறுகிறது. இயேசுவை அன்னா கேள்விகள் கேட்கும்போது, அது ஒரு சட்டபூர்வமான விசாரணை அல்ல என நமக்கு அவன் உடனடியாகக் காட்டுகிறான். “நீர் என்னிடத்தில் விசாரிக்க வேண்டியதென்ன?” என்று இயேசு கேட்கும்போது அவர் ஏன் அப்படி கேட்டார் என்பது நமக்குப் புரிகிறது. அப்பொழுது சேவகரில் ஒருவன் இயேசுவைக் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

யூத ஜனங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, ரோமர்களின் ஆளுகையின்கீழ் பாடுபட்டனர். மோசேயின் மூலமாகத் தேவன் கொடுத்த கட்டளைகளுடன் தங்களுடைய பல சட்டங்கள் மற்றும் கட்டுப்பாடுகளையும் சேர்த்து, அது தொடர்பான மதச்சார்பான விசாரணைகளை மேற்கொள்ளும்படி, யூத மதத் தலைவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இருப்பினும், எவருக்கும் மரண தண்டனை வழங்கும் அதிகாரம் இந்த மதத் தலைவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. மதவிசாரணைக்கும் மேல், இயேசுவைச் சிலுவையிலறைய யூதர்கள் விரும்பினாலும், இயேசு ரோம விசாரணைக்கு உட்பட வேண்டியிருந்தது. இயேசுவைக் காய்பாவுக்கு முன்பு ஆஜராகும்படி அன்னா அனுப்பியபோது மதச்சார்பான விசாரணை ஆரம்பித்தது. மற்றச் சுவிசேஷங்கள் இயேசுவின் மதச்சார்பான விசாரணையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. ஆனால் இந்த விசாரணையைப் பற்றி யோவான் நமக்குக் கூறவில்லை. ஆனால், ரோம அதிபதியான பொந்தியு பிலாத்துவின் முன்பாக நடந்த இயேசுவின் விசாரணை விவரங்களை ஆழமாக அறிவிக்கிறார்.

பேதுரு மூன்று முறை மறுதலித்த விவரத்தை யோவான் இப்படியாகக் கூறுகிறார்: “சீமோன் பேதுரு நின்று குளிக்காய்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது சிலர் அவனை நோக்கி: நீயும் அவனுடைய சீஷரில் ஒருவனல்லவா என்றார்கள். அவன்: நான் அல்ல என்று மறுதலித்தான். பிரதான ஆசாரியனுடைய வேலைக்காரரில் பேதுரு காதற வெட்டினவனுக்கு இனத்தானாகிய ஒருவன் அவனை நோக்கி: நான் உன்னை அவனுடனேகூடத் தோட்டத்திலே

காணவில்லையா என்றான். அப்பொழுது பேதுரு மறுபடியும் மறுதலித்தான்; உடனே சேவல் கூவிற்று” (18:25-27).

இயேசுவின் கைதையும், விசாரணையையும் அறிவிப்பதிலேயே யோவான் முக்கியத்துவம் தந்ததினால், அந்தச் சம்பவம் நடந்தபோது, பேதுரு இருளுக்குள் சென்று துக்கத்துடன் அழுததைப் பற்றி நமக்கு அவர் சொல்லவில்லை. அன்னாவிற்கு முன்பாக நடந்த கொடுமைகளுக்குப் பின்பு இயேசுவை அழைத்துவந்த விதத்தையும், பேதுருவை அவர் பார்த்ததையும் குறித்த உருக்கமான விவரங்களை லூக்கா எழுதுகிறார். இயேசு, தலையில் முட்கிரீடத்துடனும், தம்மை நிந்தித்ததற்கான தெளிவான அடையாளங்களை முகத்தில் கொண்டவராய் பார்த்த பார்வையைப் பேதுரு சந்தித்த வேளையில் சேவல் கூவிற்று. அவன் வெளியே ஓடிப்போய், மனங்கசந்து அழுதான் (லூக்கா 22:60-62).

பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பெரிய பிரசங்கத்தைச் செய்ய பரிசுத்த ஆவியானவர் பேதுருவை ஏன் வல்லமையாகப் பயன்படுத்தினார்? பேதுரு மனங்கசந்து அழுது, ஏதோ ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டதினால், அது அவனைப் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வாகனமாகவும் ஊக்கமளிக்கும் வல்லமையின் வழியாகவும் மாற்றியுள்ளது என நான் நம்புகிறேன். ஒரே வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமானால், பேதுரு கற்றுக்கொண்டதை ‘உடைக்கப்பட்ட நிலை’ என அழைக்க முடியும். பூமிக்கு உப்பாகவும் உலகத்திற்கு ஒளியாகவும் நம்மை மாற்றும் முதல் நோக்கத்தை அவர் கற்றுத் தந்தபோது இயேசு இதே கருத்தை வெளிப்படுத்தினார்: “ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்கள் பாக்கிய வான்கள்; பரலோக ராஜ்யம் அவர்களுடையது” (மத். 5:3).

“எளிமை” என்ற வார்த்தை ஆவியில் “உடைந்தவர்கள்” என மொழிபெயர்க்கப்படக் கூடுமென அறிஞர்கள் நம்மிடம் கூறுகின்றனர். பேதுரு ஆவியில் உடைக்கப்பட்டான். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுரு பெரிதாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதற்குக் காரணம், அவன் மூன்று முறை கர்த்தரை மறுதலித்த பிறகு இருளில் சென்று மனங்கசந்து அழுது ஆவியில் உடைக்கப்பட்டதினால்தான். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியானவரினால் பயன்படுத்தும் பாத்திரமாயிருக்கவும் புதிய ஏற்பாட்டுத் திருச்சபையை வழிநடத்தவும் பேதுரு தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவனாவான். ஏனென்றால் கலிலேயாவில் மலையுச்சியில் இயேசு கற்றுத்தந்த முதல் இரண்டு சத்தியங்களை அவன் கற்றும் அனுபவித்துமிருக்கிறான்.

“என்னால் முடியாது, ஆனால் அவரால் முடியும்” என்ற இந்த அறிக்கையிடுதலுடன் முதல் இரண்டு நோக்கங்களை நான் விவரிக்கிறேன். அந்த இருளிலே பேதுரு அழுதுகொண்டிருந்தபோது

“என்னால் முடியாது, ஆனால் அவரால் முடியும்” என்று அறிக்கையிட அவன் கற்றுக்கொண்டதினால், இயேசுகிறிஸ்துவின் திருச்சபையின் முதல் தலைமுறையின் தலைவனாக தேவன் பேதுருவை வல்லமையாகப் பயன்படுத்தினார் என நான் நம்புகிறேன். தேவன் ஆசீர்வதிப்பதின் முதல் நோக்கத்தை அவன் கற்றுக்கொள்ளும் வேளையில் இரண்டாவது நோக்கத்தை அவன் அனுபவித்தது தெளிவாகிறது. இந்தச் சவிசேஷத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில் பேதுருவைக் குறித்து அதிகமாக நாம் பார்ப்போம்.

அத்தியாயம் மூன்று

இயேசுவிடம் ரோமத் தேசாதிபதியின் விசாரணை

(18:28–19:16)

ரோம தேசாதிபதியின் முன்பு இயேசுவின் விசாரணை இப்படியாக ஆரம்பித்தது என யோவான் எழுதுகிறார்: ‘‘அவர்கள் காய்பாவினிடத்திலிருந்து இயேசுவைத் தேசாதிபதியின் அரமனைக்குக் கொண்டு போனார்கள்; அப்பொழுது விடியற்காலமாயிருந்தது. தீட்டுப்படாமல் பஸ்காவைப் புசிக்கத்தக்கதாக, அவர்கள் தேசாதிபதியின் அரமனைக்குள் பிரவேசியாதிருந்தார்கள். ஆதலால் பிலாத்து அவர்களிடத்தில் வெளியே வந்து: இந்த மனுஷன்மேல் என்ன குற்றஞ்சாட்டுகிறீர்கள் என்றான்.

‘‘அவர்கள் அவனுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: இவன் குற்றவாளியாயிராவிட்டால், இவனை உம்மிடத்தில் ஒப்புக்கொடுக்க மாட்டோம் என்றார்கள். அப்பொழுது பிலாத்து அவர்களை நோக்கி: இவனை நீங்களே கொண்டு போய், உங்கள் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி நியாயந்தீருங்கள் என்றான். அதற்கு யூதர்கள்: ஒருவனையும் மரண ஆக்கினை செய்ய எங்களுக்கு அதிகாரமில்லை, என்றார்கள். தாம் இன்னவிதமான மரணமாய் மரிக்கப் போகிறாரென்பதைக் குறித்து இயேசு குறிப்பாய்ச் சொல்லியிருந்த வார்த்தை நிறைவேற்றத்தக்கதாக இப்படிச் சொன்னார்கள்’’ (வச. 28–32).

ரோமத் தேசாதிபதியின் முன்பான இயேசுவின் விசாரணையை எழுதும் முன்பாக, இந்த ரோமத் தேசாதிபதியின் பெயர் பொந்தியு பிலாத்து என்று நாம் தெரிந்துகொள்வது முக்கியமானது. புதிய ஏற்பாட்டுக் காலத்தில் வாழ்ந்து, யூதச் சரித்திரத்தை எழுதிய யூத வரலாற்றாசிரியர் ஜோசிபஸ் என்பவர், கி. பி. 26இல் யூதேயாவின் தேசாதிபதியாகப் பிலாத்து பதவியேற்று, பத்து வருடங்கள் தேசாதிபதியாக இருந்தான் எனக் கூறுகிறார். இந்த யூதத் தலைவர்களுடன்

கேடான ஒரு ஆரம்பத்திற்கு அவன் ஆயத்தமானான். ஏனென்றால், செசரியாவிலுள்ள (பாலஸ்தீனத்திலுள்ளது) தன் தலைமையிடத்திலிருந்து எருசலேமுக்கு அவன் முதலில் வந்தபோது, அவனுக்குப் பாதுகாப்பாக வந்த போர்ச்சேவகர்கள் பேரரசர் தைபீரியஸ் ஜூலியஸ் சீசர் அகஸ்டசின் வெண்கல உருவம் பதித்த கொடிகளைப் பறக்க விட்டவாறு வந்தனர்.

ரோமப் பேரரசரையே கடவுளாக அந்த மக்கள் நினைத்திருந்தனர். யூதர்கள் பாபிலோனுக்குச் சிறையாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட பின்பு, இனி ஒருபோதும் விக்ரிகாராதனை செய்பவர்களாக இருப்பதில்லையெனத் தீர்மானித்திருந்தனர். எனவே, ரோம மக்கள் ஆராதிக்கும் பேரரசரின் உருவத்தை எதிர்த்ததோடல்லாமல், தொடர்ந்து கொடிகளிலிருந்து அந்த உருவத்தை அகற்ற வேண்டுமென பிலாத்துவிடம் பிரதிநிதிகள் குழுவை அனுப்பிவைத்தனர். ஒரு ரோம தேசாதிபதியாக, இந்த மதத் தலைவர்களைச் சமாதானப்படுத்தும் படியான எதையும் பிலாத்து செய்ய முயற்சிக்கவில்லை.

இந்தக் காரியத்தைக் குறித்த எதிர்ப்பு உச்சநிலையை அடைந்தபோது, இதைக் குறித்துப் பேசும்படியாக, தலைவர்களை ஒரு அரங்கத்திற்கு அழைத்தான். இந்தத் தலைவர்களையெல்லாம் அங்கே படுகொலை செய்வது அவனுடைய திட்டமாயிருந்தது. மதத் தலைவர்கள் தங்கள் எதிர்ப்பில் தீவிரமாயிருந்ததினால், அவர்களில் அநேகர் முழங்காலில் நின்று, தலை குனிந்து, ‘‘எங்களுடைய பரிசுத்த பட்டணத்தில் இந்த விக்ரிகங்களைப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும், உன்னுடைய வாளுக்கு எங்கள் தலையைக் கொடுக்க ஆயத்தமாயிருக்கிறோம்’’ என்றனர்.

ஆனால் பிலாத்து தனது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டது எதனால் என்பது நமக்கு நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. இந்த யூதர்களுக்கு அது ஒரு வெற்றியாகும். எனினும், ஒரு ரோம தேசாதிபதிக்குரிய அதிகமான கர்வமும், பெருமையும் அவனிடம் இருந்ததால், அன்றுமுதல் அவர்களின் உறவில் பகைமை இருந்ததை நம்மால் கணிக்க முடியும்.

இதுபோலவே இன்னொரு சம்பவமும் யூதர்களைப் பாதித்தது. எருசலேமிலுள்ள குறைவான தண்ணீர் விநியோகத்தை மேம்படுத்த பிலாத்து ஒரு வாய்க்காலைக் கட்டியபோது ஆலயப் பணத்தை எடுத்ததினால் அவர்கள் உறவு மேலும் கசப்பாயிற்று. அந்த வாய்க்காலுக் கான செலவை ஈடுசெய்ய அவன் ஆலயப் பொக்கிஷத்திலிருந்து பணத்தைத் திருடினான். யூதரின் பொக்கிஷத்திலிருந்து பிலாத்து அதிகமான பணத்தை எடுத்த பின்பும், இயேசுவின் விசாரணை நடந்து முடிந்து நாற்பது வருடங்களுக்குப் பின்பு ரோமர்கள் எருசலேமை

அழித்தபோது, ஆலயப் பொக்கிஷத்தில் ஐம்பது இலட்சம் டாலர்களுக்கு ஈடான பணத்தை அவர்கள் கண்டனர்.

ஒருமுறை தெருக்களில் குழப்பம் ஏற்பட்டபோது பிலாத்து தன் போர்ச் சேவகர்களை மறைத்துவைத்த ஆயுதங்களுடன் சாதாரண உடை அணிந்தவர்களாய் கூட்டத்திற்குள் ஊடுருவச் செய்தான். அவனிடமிருந்து சைகை வந்ததும் நூற்றுக்கணக்கான யூத மக்களைப் போர்ச்சேவகர்கள் கொன்று போட்டனர். இந்தச் சம்பவம் பிலாத்துவுக்கு எதிராக ஒரு வெறுப்பை யூதத் தலைவர்களிடம் ஏற்படுத்தியது.

பிலாத்து வேண்டுமென்றே, தனது போர்ச்சேவகர்களைப் பேரரசரின் உருவம் பதித்த பொன்னாலான கேடயத்துடன் ஏரோதுவின் அரண்மனையில் இருக்க வைத்தபோது, மூன்றாவது சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இதினிமித்தம் அங்கு கூச்சலும் ஆர்ப்பாட்டமும் எழுந்ததினால், அந்த உருவங்களைக் கேடயத்திலிருந்து எடுத்துவிடும்படி, பேரரசரே பிலாத்துவுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

இயேசுவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு, இறுதியாக நடந்த சம்பவம் பிலாத்துவின் அரசியல் வாழ்க்கையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்ததாக ஜோசிபஸ் எழுதுகிறார். கி. பி. 36இல் சமாரியாவில் ஒரு புரட்சி ஏற்பட்டது. அதனைப் பிலாத்து கொடூரமான முறையில் கையாண்டதால், சீரியாவிலுள்ள முக்கியமான ரோம அதிகாரி பேரரசருக்கு அதனை அறிவித்தார். அவர் பிலாத்துவை அந்த இடத்திலிருந்து மாற்றினார்.

பிலாத்து ரோமாபுரிக்குப் போகும் வழியில் பேரரசர் தைபீரியஸ் மரணமடைந்தான். அவனுக்குப் பின்பு கலிகுலா (Caligula) பதவியேற்றான். அவன் புத்திசயாதீனமில்லாதவனாகயிருந்தான். பிலாத்து ரோமுக்கு வந்தபோது அவனுடைய விதி எப்படியிருந்திருக்கும் என்று நம்மால் கற்பனை செய்ய முடியும். அந்த நேரத்தில் வரலாற்றிலிருந்தே அவன் மறைந்துபோனான். பிலாத்துவுக்கும் இந்த யூதர்களுக்குமிடையே இருந்த விரோதத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள உதவுமபடி இந்த வரலாற்றுப் பாடத்தை நான் பகிர்ந்துகொண்டேன். இந்த மதத் தலைவர்களைப் பிலாத்துவும், பிலாத்துவை அவர்களும் வெறுத்தார்கள்.

ரோமத் தேசாதிபதியின் முன்பான இயேசுவின் விசாரணை, பிலாத்து அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்து யூத மக்களிடம் பேசினபோது ஆரம்பமானது. அவனுடைய அரண்மனைக்குள் யூதர்கள் பிரவேசிக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றால், அது அவர்களை அசுத்தப் படுத்தி, பல்கா பண்டிகையை அனுசரிக்க முடியாமல் அவர்களைத்

தடுக்கிறது. தேவனுடைய குமாரனை மரணத்திற்கு அவர்கள் ஒப்புக்கொடுக்கும் இந்த நேரத்தில்கூட, சடங்குகளோடுகூடிய வகையில் பரிசுத்தப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதில் இந்த யூத மதத் தலைவர்கள் கரிசனையுடன் இருந்தனர்.

பிலாத்து வெளியே வந்து இந்த மனிதன்மேல் என்ன குற்றஞ்சாட்டு கிறீர்கள் என்று யூதர்களைக் கேட்டான். “இயேசு ஒரு குற்றவாளியாக இல்லாதிருந்தால் இந்த விசாரணையை நடத்தும்படி நாங்கள் கேட்டிருக்க மாட்டோம்” என அவர்கள் பதிலளித்தனர். அதற்குப் பிலாத்து இயேசுவை அவர்களே கொண்டுபோய் நியாயநீர்த்துக்கொள்ளும்படி சொன்னான். இந்த மனிதனை மரணத்துக்குள்ளாக்கத் தங்களுக்கு அதிகாரமில்லையெனவும், இயேசு மரணமடைய வேண்டுமென அவர்கள் விரும்புவதாகவும் அவர்கள் பதிலளித்தனர். இது விசாரணை அல்ல, கொலைகாரக் கும்பலின் செயல் என்பது பின்னர் பிலாத்துவுக்குப் புரிந்தது.

மேசியாவாகிய இயேசுவின் மரணத்தைக்குறித்து வேத வசனங்களின் மூலம் தீர்க்கதரிசனமாகக் கொடுக்கப்பட்டது நிறைவேறும்படி எல்லாம் நடக்கிறது என யோவான் தனது விமரிசனத்தை இடையில் எழுதுகிறார் (வச. 29-32).

பின்பு பிலாத்து அரண்மனைக்குத் திரும்பி, இயேசுவைத் தனக்கு முன்பாகக் கொண்டுவரும்படி கூறுகிறான். அவர்களிடையில் ஒரு ஆழமான சம்பாஷணை நடக்கிறது. அதில் அவர் யூதர்களின் ராஜாவா என்று பிலாத்து இயேசுவிடம் கேட்கிறான். அதற்கு இயேசு ‘தன்னுடைய ராஜ்யம் இவ்வுலகத்துக்குரியதல்ல’ எனப் பதிலளிக்கிறார். இந்த உரையாடலில், இந்த உலகில் தமது ஊழியத்தைப் பற்றி ஆழமாக அறிவிக்கிறார். “... சத்தியத்தைக் குறித்துச் சாட்சிகொடுக்க நான் பிறந்தேன், இதற்காகவே இந்த உலகத்தில் வந்தேன்; சத்தியவான் எவனும் என் சத்தம் கேட்கிறான்” (18:37).

அதற்குப் பிலாத்து “சத்தியமாவது என்ன?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டான். அதற்கான பதிலுக்காக அவன் காத்திராமல், வெளியே வந்து இயேசுவுக்கு எதிராகக் குற்றப்படுத்த எந்தக் காரணங்களையும் தான் காணவில்லையென்று யூதர்களிடம் கூறினான். இது ஒருவேளை அவன் இயேசுவிடம் ஈர்க்கப்பட்டதினால் இருக்கலாம், அல்லது அவன் யூதர்களை வெறுத்தபடியால் அவர்கள் விரும்பிய எதையும் செய்யக்கூடாது என்ற எண்ணத்தினால் இருக்கலாம்.

இந்தச் சுவிசேஷத்தின் பதினெட்டாவது அதிகாரத்தில் “இயேசு யார்?” என்ற கேள்விக்கு நாம் பதிலளிக்கும்போது, அவர் உண்மையுள்ள

சாட்சி மட்டுமல்லாது, சத்தியத்திற்காகச் சாட்சி கொடுக்க வந்த ஒருவர் என்பதே நமது பதிலாகும். சத்தியமாகவே இருக்கும் ஒருவருடைய முகத்தைப் பார்த்து அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு, பதிலுக்காகப் பிலாத்து காத்திருக்காதது துக்கரமான ஒன்றாயில்லையா?

பஸ்கா பண்டிகையின்போது ஒரு கைதியை விடுதலைசெய்வது வழக்கமானதாக இருந்ததால் இயேசுவை விடுதலை செய்கிறேன் என்று அவன் கூறினான். பரபாஸ் என்ற கைதி விடுதலைசெய்யப்பட வேண்டுமென அவர்கள் சத்தமிட்டனர் (வச. 33-40).

பின்பு அவரை ஒரு சாதாரண குற்றவாளிபோலக் கொடூரமாக அடிக்கும்படி ஒப்புக்கொடுத்தான். குற்றவாளியின் சரீரம் கிழிந்துபோகும் படியாக உலோகம் அல்லது எலும்பின் கூரிய நுனிகளைக் கொண்ட அநேக தோல்வார்களினால் செய்யப்பட்ட சாட்டையினால் ஒரு கைதியை அடிப்பது ரோமரின் நடைமுறை வழக்கமாகும். சாட்டையினால் அடித்த பின்பு சிவப்பு நிற (ராஜரிக) அங்கியை இயேசுவுக்கு உடுத்துவித்தனர். அவரது கண்களைக் கட்டி, பரிகசித்து, போர்வீரர்கள் கையினால் அடித்து, முள்கிரீடத்தை அவருடைய சிரசில் வைத்தனர். பிலாத்து இயேசுவை யூதர்களுக்கு முன்னால் கொண்டுசென்று, “இவரைத் தண்டிப்பதற்கு ஒரு குற்றமும் இல்லை என்பதை நீங்கள் அறியும்படிக்கு, உங்களிடத்தில் இவரை வெளியே கொண்டுவந்துள்ளேன்” என்று கூறினான். இயேசு முட்கிரீடமும் சிவப்பு அங்கியும் அணிந்தவராக வெளியே வந்தபோது, பிலாத்து அவர்களை நோக்கி “இதோ இந்த மனிதன்” (19:5) என்றான்.

இந்த யூதர்களிடம் பிலாத்து அதிகக் கோபம்கொண்டிருந்தான் என்றும் இயேசுவுக்கும், யூதத் தலைவர்களுக்காகவும் அவன் செய்த எல்லாவற்றையும் ஒரு அலட்சியத்துடனும் கேலியுடனும் செய்தான் என்றும் நான் தனிப்பட்ட முறையில் நம்புகிறேன். பின்வருபவற்றை நாம் படிக்கும் போது ஆச்சரியப்படக் கூடாது: “பிரதான ஆசாரியரும் சேவகரும் அவரைக் கண்டபோது சிலுவையில் அறையும் சிலுவையில் அறையும் என்று சத்தமிட்டார்கள். அதற்குப் பிலாத்து: நீங்களே இவனைக் கொண்டுபோய்ச் சிலுவையில் அறையுங்கள், நான் இவனிடத்தில் ஒரு குற்றமும் காணேன் என்றான். யூதர்கள் அவனுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: எங்களுக்கு ஒரு நியாயப்பிரமாணமுண்டு, இவன் தன்னை தேவனுடைய குமாரனென்று சொன்னபடியினால், அந்த நியாயப்பிரமாணத்தின்படியே, இவன் சாக வேண்டும் என்றார்கள்” (19:6-7).

பிலாத்து பிறகு அரண்மனைக்குத் திரும்பி, இயேசு தன்னிடம் பேச மாட்டார் என்பதைக் கண்டுகொண்டான். இயேசுவைச் சிலுவையில்

அறையவும் அல்லது விடுதலைபண்ணவும் அதிகாரம் படைத்த ஒருவருடன் அவர் பேசாததைக் கண்டு தனது ஆச்சரியத்தைப் பிலாத்து வெளிப்படுத்தியபோது, அந்த அதிகாரம் அவனுக்குக் கொடுக்கப் படாதிருந்தால் அவனுக்குத் தம்மீது எந்தவித அதிகாரமுமில்லை என்பதைப் பிலாத்துவுக்கு இயேசு அறிவிக்கிறார் (வச. 9-11). தேவனுக்குத்தான் பொறுப்பும் அதிகாரமும் உண்டு என்பதை வலியுறுத்தத்தான் இந்தச் சுவிசேஷத்தை எழுதியவர் இதை நினைப்பூட்டுகிறார்.

அந்த நேரம் முதல் இயேசுவை விடுதலைபண்ண பிலாத்து விரும்பினான் என நாம் படிக்கிறோம். இருப்பினும், பின்பு யூத மக்கள், இயேசுவை விடுதலைபண்ணும் எவரும் இராயனுடைய நண்பனில்லையென அறிவித்தபோது, பிலாத்துவுக்கு அது மிகுந்த கஷ்டத்தைக் கொடுத்தது (வச. 12). “இராயனின் நண்பர்கள்” என்று அழைக்கப்படும் ஒரு கூட்டம் ரோம அரசியலில் இருந்தது. இந்த யூதத் தலைவர்கள் தொடர்ந்து பிலாத்துவைப் பற்றிப் புகார் சொல்லிவந்ததினால், யூதேயாவின் தேசாதிபதியாக அவனுடைய அரசியல் வாழ்க்கை நன்றாகயில்லை. பிலாத்துவுக்கு விருப்பமில்லாத ஒரு புலன் விசாரணைக்குத் தூண்டுவதற்கான அதிகாரம் அவர்களுக்கு இருந்தது. அவன் இராயனின் நண்பனில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு ரோமர்களின் காதுகளை எட்டுவதை அவன் விரும்பவில்லை.

இயேசு தன்னை இராஜா என்று சொல்லிக்கொள்கிறார் என்று அவர்கள் பிலாத்துவிடம் கூறியபோது, அவர்களும் அவன்மேல் பாரத்தைச் சுமத்தினர். ஒரு ராஜாவாகத் தன்னைக் கூறிக்கொள்ளும் எவனும் இராயனுக்கு விரோதமானவனே. ரோமப் பேரரசில் அந்தக் குற்றத்துக்கு மரண தண்டனைதான். இந்த ஆசாரியர்களும் மற்றும் ஆவிக்குரிய தலைவர்களும் “இராயனைத் தவிர எங்களுக்கு வேறே ராஜாயில்லை” என்று அறிவித்த போது அது என்னை உண்மையிலேயே வியப்படையச் செய்தது (வச. 14-15). ரோமர்கள் முதலில் வரி விதித்தபோது யூத மதத் தலைவர்கள் அதை எதிர்த்தனர். ஏனென்றால், தேவன்தான் அவர்களின் ராஜாவென்றும், உலகத்தின் ராஜாவுக்கு ஒருபோதும் வரிசெலுத்துவதில்லையெனக் கூறினர். இயேசு அவர்களுடன் இருந்த எபிரெய வரலாற்றின் அந்தக் காலத்தில் அவர்கள் தேவனிடமிருந்து எத்தனை தொலைவில் இருந்தனர் என்பதை இயேசுவின் மேலிருந்த அவர்களின் வெறுப்பும், அவர்களின் மோசமான ஆவிக்குரிய தோற்றமும் வெளிப்படுத்துகிறது.

பிலாத்து இயேசுவைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு திரும்பவும் வெளியே வருகிறான். அவன் நியாயாசனத்தின்மேல் அமர்ந்தான் என

நாம் படிக்கிறோம். விஸ்தாரமான சில படிகளின் உச்சியில் கட்டப்பட்டதுதான் நியாயாசனமாகும். இது தீர்ப்பு அறிவிக்கப்படும் ஒரு அரியாசனமாகும். “இயேசுவை வெளியே அழைத்துவந்து ... உட்கார்ந்தான்” என்று நாம் படிக்கும்போது, “உட்கார்ந்தான்” என்பதற்குரிய கிரேக்க வார்த்தை “அவரை அவன் உட்கார வைத்தான்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட வேண்டும். யூதர்களின் ராஜா என்று இயேசு உரிமைகொண்டாடினார். இயேசுவை அலட்சியப்படுத்துவதைக் காண்பிக்கவும், அவரைத் தொடர்ந்து பரிகரிக்கவும் அந்த அரியாசனத்தின்மேல் இயேசுவை அமர்த்தி “இதோ, உங்கள் ராஜா” என்றான் (வச. 14).

“இவரை விடுதலைபண்ணும் எவரும் இராயனுக்கு நண்பனல்ல” என்றும் “இராயனைத் தவிர எங்களுக்கு வேறே ராஜா இல்லை” (வச. 15) என்றும் யூதர்கள் சொல்லும்போது, பிலாத்து தனது கைகளைக் கழுவி, சிலுவையிலிறையும்படி இயேசுவை அவர்களிடத்தில் ஒப்புக்கொடுத்தான் (மத். 27:24).

நமது அடிப்படையான மூன்று கேள்விகளுக்கு, ரோமத் தேசாதிபதியின் முன்பு நடந்த இயேசுவின் விசாரணை சில பதில்களை நமக்குத் தருகிறது. இயேசு யார்? அவர்தான் சத்தியம், சத்தியத்திற்குச் சாட்சி கொடுக்க வந்த ஒருவர்தான் இயேசு. அவர் யூதர்களின் ராஜா மற்றும் உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றையும் நியாயந்தீர்க்கப் போகிறவர். அந்த நியாயாசனத்தில் இயேசுவை அமர்த்தி இயேசுவைப் பிலாத்து கேலிசெய் வதை நான் படித்தபோது ஒருநாளில் இயேசுவினால் பிலாத்து நியாயந்தீர்க்கப்படுவான் என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தில் வந்தது (5:22-24). அப்பொழுது இயேசுவை அவன் பரிகரிக்க முடியாது. ஏனென்றால், உலகனைத்திற்கும் நீதிபதியான அவரின் முகத்தை அவன் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான் — அவர் ராஜாதிராஜாவும் கர்த்தாதி கர்த்தாவுமானவர் (ரோமர் 14:11; 1 தீமோ. 6:13-16).

விசுவாசம் என்றால் என்ன? இந்தக் கேள்விக்குப் பிலாத்துவிடம் மாறான பதிலை நாம் காண்கிறோம். ரோமப் பிரமாணங்களின் அடிப்படையில் இயேசுவின் வாழ்க்கையை நியாயந்தீர்த்து மூன்று முறை “நான் இவனிடத்தில் ஒரு குற்றமும் காணேன்” என்று அறிக்கையிட்ட ஒரு மனிதன்தான் பிலாத்து. இயேசுவைக் குறித்து நினைக்க அவனுடைய சூழ்நிலைகளினால் தள்ளப்பட்டிருந்தபோதும் பிலாத்துவைத் தவிர வேறு எவரும் இயேசுவை அதிக கவனத்துடன் இதுவரை எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

ஆனால், சட்டபூர்வமாகவும், உணர்ச்சிபூர்வமாகவும் இயேசுவைக் குறித்த சத்தியத்தை அவன் கண்டிருந்தபோதும் பிலாத்து நம்பவில்லை.

அவன் செய்ததெல்லாம் சத்தியத்தின் முகத்திற்கு நேராகப் பார்த்து “சத்தியமாவது என்ன?” என்று கேள்விகேட்டதுதான் (18:38). பதிலுக்குக் காத்திருக்காதவனாய், எது விசுவாசம் இல்லை என்பதற்கான வேதனையான ஒரு உதாரணமாய் பிலாத்து இருந்தான்.

என்னுடன் சேர்ந்து இந்த யோவானின் சுவிசேஷத்தைப் படிக்கும்போது, நீங்கள் பிலாத்துவை விரும்புகிறீர்களா? சத்தியத்தின் முகத்தை நேராய்ப் பார்த்து “சத்தியமாவது என்ன?” என்று கேட்கிறீர்களா? இயேசுவைப் பற்றி நினைக்கும் எல்லா நேரத்திலும் சத்தியத்தின் முகத்தைப் பார்க்கிறேன் என்பதை நான் புரிந்துகொள்ளும் முன்பு அநேக வருடங்கள் சத்தியத்தைத் தேடுபவனாக நான் இருந்தேன். இறையியல், வேதாந்தம், மனோதத்துவம் ஆகியவற்றில் சத்தியத்தைத் தேடும் வேளையில் நான் பல வருடங்களாகக் கிறிஸ்தவத்தைப் பின்பற்றும் ஒரு கிறிஸ்தவனாயிருந்தேன்.

உலகம் முழுவதும் சத்தியத்தைத் தேடுகிறது. சத்தியம் இயேசு கிறிஸ்துவில் காணப்படும். அவர்தான் சத்தியத்தின் வடிவமாக இருந்தார், இருக்கிறார். உலகம் கண்டிராத சத்தியத்திற்கு அவர் மிகப்பெரிய சாட்சி யாகும். அவரது வாழ்க்கையும் போதனைகளும் உலகம் இதுவரை கண்டிராத கேட்டிராத, அதிக ஆழமான சத்தியமாகும். “நானே வழியும், சத்தியமும், ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்” (14:6) என்று சொன்னவர், அவரது ஆசாரியத்துவ ஜெபத்தில் “உம்முடைய வசனமே சத்தியம்” (17:17) என நமக்குச் சொல்லுகிறார். கிறிஸ்துவும் அவருடைய ஆழமான போதனைகளும் இந்தச் சுவிசேஷத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது சத்தியத்தைக் குறித்த உங்கள் தேடல் ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும். அப்பொழுது விசுவாசத்தினால் கிறிஸ்துவை நீங்கள் சந்திக்கும்போது உண்மையான சத்தியம் முகத்திற்கு முன்பு இருப்பதை நீங்கள் புரிந்துகொள்வீர்கள்.

சத்தியத்தைப் பற்றிய நமது தேடல் கிறிஸ்துவில் துவங்கி முடியும்போது, “வாழ்க்கை என்றால் என்ன?” என்ற கேள்விக்கு இன்னொரு பதிலை நாம் கண்டுகொள்கிறோம் என்பது எனது அனுபவமாயிருக்கிறது. வாழ்க்கையென்பது சத்தியமாக இருக்கும் ஒருவருடன் உறவுகொண்டிருப்பதாகும். வேத வசனங்களின் பரிசுத்தமான பக்கத்தைக் கடந்து சென்று வாழ்க்கை இயேசு கிறிஸ்து என்ற ஜீவனுள்ள வார்த்தையுடன் ஐக்கியம் கொள்கிறது. முக்கியமாக சத்தியத்தைத் தேடும் ஒருவருக்கு வாழ்க்கை என்பது சத்தியத்தைக் கண்டுகொள்ளுதலும் அறிந்துகொள்ளுதலுமாகும். வாழ்க்கை என்பது இருண்ட அறையில் இல்லாத ஒரு கறுப்புப் படுக்கையை இனி நாம் ஒருபோதும் தேடக் கூடாது என்பதை அறிந்துகொள்ளுதலாகும்.

அத்தியாயம் நான்கு

அவருடைய வேளை வந்தது

(19:16-42)

யோவான் சுவிசேஷம் முழுவதும், அதன் ஆசிரியர், இயேசுவின் வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தில் அந்த ஒரு மணி நேரத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த நேரம் அறுபது நிமிட நேரம் எனக் குறிப்பிடும் விதத்தில் அவர் அதைச் சொல்லவில்லை. இந்த உலகிற்கு இயேசு எதற்காக வந்தாரோ அந்த நேரத்தை அவர் விவரிக்கிறார். பன்னிரெண்டாவது அதிகாரத்தில் ஏறக்குறைய இயேசுவின் இந்த வாழ்க்கை வரலாற்றின் பாதி வழியில் இயேசு பிதாவிடம் ஜெபிக்கும்போது தன் வேளை வந்தது எனக் கூறுவதாக யோவான் குறிப்பிடுகிறார் (12:23). பதினேழாவது அதிகாரத்திலுள்ள அற்புதமான அவருடைய ஜெபத்தில் இதே வார்த்தைகளைக் கூறி பிதாவிடம் ஜெபிப்பதாக யோவான் குறிப்பிடுகிறார்: “... பிதாவே, வேளை வந்தது... உம்முடைய குமாரன் உம்மை மகிமைப்படுத்தும்படிக்கு நீர் உம்முடைய குமாரனை மகிமைப்படுத்தும்” (17:2).

அந்த நேரம் சிலுவையில் அவர் மரணமடையும் நேரமாகும். அவர் சிலுவையில் மரணமடைந்தது அவர் இந்த உலகத்திற்கு வந்ததின் முக்கிய நோக்கமாகும் (8:14-21). சிலுவையில் இயேசு மரணமடைந்ததை முதல் மூன்று சுவிசேஷங்களின் ஆசிரியர்கள் பதிவுசெய்தபோது, “அவர்கள் அவரைச் சிலுவையிலிறைந்தனர்” என்ற மூன்று வார்த்தைகளை மட்டும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

அந்த மூன்று வார்த்தைகளை நாம் தனிப்பட்ட முறையில் வலியுறுத்திக் கூற வேண்டுமென நான் சொல்லுகிறேன். “அவர்கள் அவரைச் சிலுவையிலிறைந்தனர்” என்ற வாக்கியத்தின் முதல் வார்த்தை, இயேசு கிறிஸ்துவை யார் கொலைசெய்தது என்ற பிரச்சினையை எழுப்பியது. அவர்கள் ரோமர்களா? யூதர்களா? நமது இரட்சிப்புக்காகத் தேவன் தமது ஒரேபேறான குமாரனைப் பலியாகக் கொடுத்தார் என்பதே என் பதிலாகும் (ஏசாயா 53:10; 2 கொரி. 5:21).

இந்த மூன்று வார்த்தைகளில் முக்கியமானது “அவர்” என்ற வார்த்தையாகும். ரோமர்கள் தாங்கள் வெற்றிகொண்ட நூற்றுக் கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான மக்களைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்றார்கள். சில வேளைகளில் தங்களால் விதிக்கப்பட்ட வரிகளைச் செலுத்த மறுத்தவர்களையும், எதிர்ப்புத் தெரிவித்த கிராமங்கள் அல்லது பட்டணங்களைச் சேர்ந்த எல்லாரையும் சிலுவையில் அறைந்து கொன்றிருக்கிறார்கள். திருச்சபையின் வரலாற்றின் முதல் முந்நூறு ஆண்டுகளில் பல்லாயிரம் கிறிஸ்தவர்கள் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கிறார்கள். விசுவாசிகள் சிலுவையில் அறையப்பட்டபின்பு, அவர்கள்மீது உருகிய மெழுகை ஊற்றித் தனது தோட்டத்தில் நடக்கும் விருந்துகளுக்கு அவர்கள் வெளிச்சம் கொடுக்கும்படி நீரோ மன்னன் அவர்களைக் கொளுத்தியிருக்கிறான்.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட இவர்களனைவரின் மரணம் நமது பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாகவோ அல்லது நமது இரட்சிப்பை நிறைவேற்றுவதாகவோ இருக்கவில்லை. இயேசு சிலுவையில் மரித்த போது அவர் தேவ அவதாரமாக இருந்தார். அதுதான் விசுவாசிக்கும் அனைவரின் இரட்சிப்புக்காகத் தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு பலியாக அவரது மரணத்தை மாற்றியது. பொதுவாக உலகத்திலுள்ளவர்களின் பாவங்களையும் குறிப்பாக நமது பாவங்களையும் போக்கவே மரித்த தேவ ஆட்டுக்குட்டியானவர் அவர் (எபே. 5:2; எபி. 7:26-28; 10:10; 1 யோவான் 2:2; 4:10). ரோமப் பேரரசின் தலைநகரில் அநேக மக்களை அவர்கள் சிலுவையில் அறையவில்லை. ஏனென்றால், ரோமக் குடியுரிமையைப் பெற்றவர்களைச் சிலுவையிலிறைய முடியாது. சிலுவை மரணம் ராஜ்யத்தின் வெளியேதான் அதிகமாக நடந்தது. இந்தக் கொடிய தண்டனை அதிகமாக அடிமைகளுக்காகவும், வெறிபிடித்த யூதர்களைப் போன்று அரசை எதிர்ப்பவர்களுக்காகவுமே ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது.

சிலுவை மரணம் அதிகமாக இகழப்பட்ட, வெறுக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அது ஒரு நபர் அதிக வேதனையுடன் மரணமடையும் ஒரு முறையாக மட்டுமல்லாது அதிக அவமானத்திற்குரிய வழியாகவும் இருந்தது. குற்றவாளிகள் நிர்வாணமாகச் சிலுவையிலிறையப்பட்டு, ஒரு வாரம் அல்லது அதற்கும் அதிகமாக அவர்களின் கறைபடிந்த சரீரத்தைக் கழுகுகள் தின்னும் வரை சிலுவையில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும்படி விடப்படுவார்கள். சிலுவையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதும் அவர்களின் உடல்கள் அபூர்வமாகப் புதைக்கப்படும். அவர்கள் கழுகுகளுக்காகவும் கொடிய மிருகங்களுக்காகவும் விடப்படுவார்கள். இது மிகவும் கொடியதும் அவமரியாதைக்குரியதுமான மரணமாகும்.

வேதாகமத்தில், பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசி ஏசாயாவும், புதிய ஏற்பாட்டு அப்போஸ்தலர்களும் “அவர்கள் அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தபோது” என்ன நடந்தது என்பதற்கான இறையியல் அர்த்தத்தை நமக்குக் கூறுகின்றனர். இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தை உணர்த்தும் தீர்க்கதரிசனமாக விவரிக்கப்பட்ட எனக்குப் பிடித்தமான பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்கள் ஏசாயா ஐம்பத்துமூன்றாம் அதிகாரத்தில் உள்ளன: “நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டு நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது; அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம். நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப் போல வழிதப்பித் திரிந்து, அவனவன் தன்தன் வழியிலே போனோம்; கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்... கர்த்தரோ அவரை நொறுக்கச் சித்தமாகி, அவரைப் பாடுகளுக்குட்படுத்தினார்; அவருடைய ஆத்துமா தன்னைக் குற்றநிவாரண பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கும்போது, அவர் தமது சந்ததியைக் கண்டு, நீடித்த நாளாயிருப்பார். கர்த்தருக்குச் சித்தமானது அவர் கையினால் வாய்க்கும். அவர் தமது ஆத்தும வருத்தத்தின் பலனைக் கண்டு திருப்தியாவார்; என் தாசனாகிய நீதிபரர் தம்மைப் பற்றும் அறிவினால் அநேகரை நீதிமாண்களாக்குவார்; அவர்களுடைய அக்கிரமங்களைத் தாமே சுமந்துகொள்வார்” (5, 6, 10–11).

இயேசு சிலுவையில் மரித்தபோது என்ன நிகழ்ந்தது என்பதின் முக்கியத்துவத்தை தானியேல் தீர்க்கதரிசி இரத்தினச் சுருக்கமாக நமக்குத் தருகிறார். தானியேலைப் பொருத்தவரையில், இயேசு சிலுவையில் மரித்த போது, அவர் மீறுதலைச் சரிக்கட்டி, நித்திய நீதியை வருவித்து, தரிசனத்தையும் தீர்க்கதரிசனத்தையும் நிறைவேற்றினார். மட்டுமல்லாது, மகா பரிசுத்தமுள்ளவர் விசேஷித்த வகையில் அபிஷேகம் பண்ணப் பட்டார் (தானி. 9:24).

புதிய ஏற்பாட்டு நிருபங்களில், புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையின் இரண்டு பெரிய அப்போஸ்தலர்கள் சிலுவையில் கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் அர்த்தத்தை அழகான வெளிப்பாடுகளோடு நமக்குத் தருகின்றனர். பேதுரு பின்வருவனவற்றை எழுதும்போது, ஏசாயாவிலிருந்து மேலே நான் குறிப்பிட்ட அதிகாரத்தை இங்கு பயன்படுத்துகிறார்: “நாம் பாவங்களுக்குச் செத்து, நீதிக்குப் பிழைத்திருக்கும்படிக்கு, அவர்தாமே தமது சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களைச் சிலுவையின்மேல் சுமந்தார்; அவருடைய தழும்புகளால் குணமானீர்கள். சிதறுண்ட ஆடுகளைப் போலிருந்தீர்கள்; இப்பொழுதோ உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு மேய்ப்பரும் கண்காணிப்புமானவரிடத்தில் திருப்பப்பட்டிருக்கிறீர்கள்” (1 பேதுரு 2:24, 25).

2 கொரிந்தியர் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, இயேசு சிலுவையில் மரிக்கும்போது, தேவன் கிறிஸ்துவில் இருந்து, உலகத்தாரைத் தம்மோடு ஒப்புரவாக்கி, அவர்களுடைய மீறுதல்களை இனி ஒருபோதும் எண்ணாமல், ஒப்புரவாக்குதலின் உபதேசத்தையும் ஊழியத்தையும் அவர் நம்மிடம் ஒப்படைத்தார் (18, 19).

இதற்கு, இயேசு சிலுவையில் தொங்கியபோது, உலகம் முழுவதும் தேவனோடு ஒப்புரவாக்கப்பட்டது என்று அர்த்தமாகும். நமது இரட்சிப்புக்காகச் சிலுவையில் அவரது பணியை இயேசு முடித்தபோது அந்த நிமிடத்திலிருந்து நம்முடைய பாவங்களுக்காகத் தேவன் நம்மைத் தண்டிப்பதில்லை. ஏனென்றால், அவைகளுக்காக அவர் தமது ஒரே பேறான குமாரனைத் தண்டித்துவிட்டார் (வச. 19). நாம் அனைவரும் தனிப்பட்ட முறையில் அவருடைய தியாகத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவரை நமது கர்த்தரும் இரட்சகருமாக அறிக்கையிட வேண்டும்.

இதுதான் முழு உலகத்திற்கும் நாம் சொல்ல வேண்டிய நற்செய்தியின் சாராம்சமாகும். உலகில் இழந்துபோன மக்களுடன் நாம் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டிய நற்செய்தி, அவர்களின் பாவங்களினால் அவர்கள் நரகத்திற்குப் போகிறார்கள் என்பதல்ல! இழந்துபோன மக்களிடம் நாம் சொல்ல வேண்டிய நற்செய்தி என்னவென்றால், அவர்கள் நரகத்துக்குச் செல்லவேண்டியதில்லையென்பதாகும் (16:15). அவர்கள் பாவங்களை அறிக்கையிட்டு விசுவாசித்தால் இரட்சிக்கப் படுவார்கள். ஏனென்றால், அவர்களின் பாவங்களுக்காகத் தேவன் அவர்களை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்ப்பதில்லை (ரோமர் 10:9, 11). உங்களுக்காகவும் எனக்காகவும் சிலுவையில் இயேசு நரகத்துக்குச் சென்று திரும்பியபோது, தேவன் நமது ஒரே பேறான குமாரனை எல்லாருடைய பாவங்களுக்காகவும் தண்டித்துவிட்டார்.

2 கொரிந்தியர் ஐந்தாவது அதிகாரம் கீழ்க்கண்ட வார்த்தைகளுடன் முடிகிறது: “நாம் அவருக்குள் தேவனுடைய நீதியாகும்படிக்கு, பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார்.” நாம் இதை அலட்சியப் படுத்தினால் பின்வரும் வார்த்தைகள் நமக்குச் சவாலாக அமைகிறது: “தேவனானவர் எங்களைக் கொண்டு புத்திசொல்லுகிறதுபோல, நாங்கள் கிறிஸ்துவுக்குகாக ஸ்தானாபதிகளாயிருந்து, தேவனோடே ஒப்புரவாகுங்கள் என்று, கிறிஸ்துவினிமித்தம் உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம்” (5:20–21).

கொரிந்தியருக்கு எழுதின முதல் நிருபத்திலேயே, சுவிசேஷம் என்றால் என்ன (15:3–4), உலகத்திலுள்ள அனைவருக்கும் அதை அறிவிக்கும் பொறுப்பு நம்மிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது (மாற்கு 16:15) என்பது குறித்துப் பவுல் தெளிவாகக் கூறுகிறார். இந்த நிருபத்தை

அவர் ஆரம்பிக்கும்போது, கொரிந்து பட்டணத்திற்குத் தான் வந்தபோது, இயேசு கிறிஸ்துவையும் அவரது சிலுவை மரணத்தைப் பற்றியுமே யல்லாமல் வேறு எதைப் பற்றியும் பிரசங்கிப்பதில்லையென்ற தீர்மானத்துடன் இருந்ததாக அவர் அறிவிக்கிறார் (2:1-2). ஒருவேளை கொரிந்து பட்டணத்திற்குப் பயணப்படுமுன்பு அத்தேனே பட்டணத்தில் செய்ததுபோல கிரேக்க வேதாந்திகளையும் கவிஞர்களையும் குறிப்பிட்டுப் பேசமாட்டேன் என்ற அர்த்தத்தில் அவர் சொல்லியிருக்கலாம் (அப். 17, 18).

யோவான் இயேசுவின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் காணப்படும் இயேசுவின் சிலுவை மரணத்தின் முழு விவரத்தையும் நமக்குத் தருகிறார். இயேசுவின் வாழ்க்கை மற்றும் ஊழியத்தின் அதிமுக்கியமான நேரத்தைப் பற்றிய ஆர்வமூட்டும் யோவானின் கூற்றைப்பற்றிய எனது தொகுப்புரையை நான் இப்பொழுது ஆரம்பிக்கிறேன்.

பத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தின் பதினேழாம் வசனத்தின் ஆரம்பத்தில் நாம் இப்படியாகப் படிக்கிறோம்; “... அவர்கள் இயேசுவைப் பிடித்துக் கொண்டுபோனார்கள். அவர் தம்முடைய சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு, எபிரெயு பாஷையிலே கொல்கொதா என்று சொல்லப்படும் கபாலஸ்தலம் என்கிற இடத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போனார். அங்கே அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள்; அவரோடே கூட வேறிரண்டுபேரை இரண்டு பக்கங்களிலும் இயேசுவை நடுவிலுமாகச் சிலுவையில் அறைந்தார்கள்.” இதுதான் போர்ச் சேவகர்கள் செய்ததாகும்.

“பிலாத்து ஒரு மேல்விலாசத்தை எழுதி, சிலுவையின்மேல் போடு வித்தான். அதில் நசரேயனாகிய இயேசு யூதருடைய ராஜா என்று எழுதியிருந்தது. இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட இடம் நகரத்திற்குச் சமீபமாயிருந்தபடியினால், யூதரில் அநேகர் அந்த மேல்விலாசத்தை வாசித்தார்கள்; அது எபிரெயு கிரேக்கு லத்தீன் பாஷைகளில் எழுதியிருந்தது. அப்பொழுது யூதருடைய பிரதான ஆசாரியர் பிலாத்துவை நோக்கி: யூதருடைய ராஜா என்று நீர் எழுதாமல், தான் யூதருடைய ராஜா என்று அவன் சொன்னதாக எழுதும் என்றார்கள். பிலாத்து பிரதியுத்தரமாக: நான் எழுதினது எழுதினதே என்றான்” (16-22).

லத்தீன் மொழி ரோமர்களுக்குரியது. கிரேக்க மொழி அந்நாளில் பொது மொழியாக இருந்தது. அராமைக் மொழி யூதருக்குரியது. அந்த மூன்று மொழிகளும் புராதன எபிரெயம், லத்தீன், மற்றும் கிரேக்கு என்று ஏன் இல்லையென அநேகர் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். இந்தக் கேள்விக்கான பதில், யூதர்கள் சிறைப்பட்டிருந்தபோது, அவர்கள்

அராமைக் மொழியைப் பேசக் கற்றுக்கொண்டனர். என்னோடு சேர்ந்து பழைய ஏற்பாட்டை நீங்கள் ஆராய்ந்தால், சிறையிருப்பிலிருந்து திரும்பிவந்த யூதர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எபிரெயு பாஷையைக் கற்றுத் தராததினால் நெகேமியா சோர்ந்து போனதை நீங்கள் நினைவுகூரலாம் (நெகே. 13:23-25).

ரோமிலுள்ள ஒரு கைதி சிலுவையிலறையப்பட்டால், அந்த ஊர்வலத்தை நடத்திச் செல்லும் ரோம அதிகாரி அந்தக் கைதி ஏன் சிலுவையிலறையப்படுகிறான் என்ற காரணத்தைச் சொல்லும் அடையாளத்தைச் சுமந்து செல்வான். அந்தக் கைதி சிலுவையிலறையப்படும்போது, அந்த அடையாளம் சிலுவையின்மீது அறையப்படும். அந்தக் காரணங்கள் உண்மையல்ல என்று கூட்டத்திலுள்ள யாராவது நிரூபிக்கக் கூடுமானால், அவர்கள் முன்வந்து எதிர்ப்புத் தெரிவித்தால், இன்னொரு விசாரணை நடைபெறுமென ரோம நீதிபதி கட்டளையிட்டிருந்தான். ஒரு கைதியின் குற்றமற்ற தன்மையை அவர்களால் நிரூபிக்கக் கூடாவிட்டால், அவர்கள் சிலுவையிலறையப்படக் கூடும் என்பதால் இப்படிப்பட்ட காரியத்தை மக்கள் எளிதாகச் செய்ய மாட்டார்கள்.

“போர்ச்சேவகர் இயேசுவைச் சிலுவையில் அறைந்தபின்பு, அவருடைய வஸ்திரங்களை எடுத்து, ஒவ்வொரு சேவகனுக்கு ஒவ்வொரு பங்காக நாலு பங்காக்கினார்கள்; அங்கியையும் எடுத்தார்கள், அந்த அங்கி, தையலில்லாமல் மேலே தொடங்கி முழுவதும் நெய்யப்பட்டதாயிருந்தது. அவர்கள்: இதை நாம் கிழியாமல், யாருக்கு வருமோ என்று இதைக் குறித்துச் சீட்டுப் போடுவோம் என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். என் வஸ்திரங்களைத் தங்களுக்குள்ளே பங்கிட்டு, என் உடையின்மேல் சீட்டுப் போட்டார்கள் என்கிற வேதவாக்கியம் நிறைவேற்றத்தக்கதாகப் போர்ச்சேவகர் இப்படிச் செய்தார்கள்” (19:23-24).

24ஆம் வசனத்தில் தனது தனிப்பட்ட விமரிசனத்தைச் சேர்க்கும்படி, இப்படியாக யோவான் தொடருகிறார்: “என் வஸ்திரங்களைத் தங்களுக்குள்ளே பங்கிட்டு, என் உடையின்மேல் சீட்டுப் போட்டார்கள் என்கிற வேதவாக்கியம் நிறைவேற்றத்தக்கதாகப் போர்ச்சேவகர் இப்படிச் செய்தார்கள்” (சங். 22:18). ரோமச் சிலுவை மரணத்தின்படி அவர் நிர்வாணமாகச் சிலுவையில் அறையப்பட்டார். அதனால்தான் அவமானத்தை எண்ணாமல் சிலுவையைச் சகித்தார் என்று நமக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (எபி. 12:2).

அடுத்து, இந்த அப்போஸ்தலனால் மட்டும் சொல்லப்பட்ட ஒரு குறிப்பு நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது: “இயேசுவின் சிலுவையினருகே அவருடைய தாயும், அவருடைய தாயின் சகோதரி கிலெயோப்பா

மரியாளும், மகதவேனா மரியாளும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது இயேசு தம்முடைய தாயையும் அருகே நின்ற தமக்கு அன்பான சீஷனையும் கண்டு, தம்முடைய தாயை நோக்கி: ஸ்திரீயே, அதோ, உன் மகன் என்றார். பின்பு அந்தச் சீஷனை நோக்கி: அதோ, உன் தாய் என்றார். அந்நேரமுதல் அந்தச் சீஷன் அவளைத் தன்னிடமாய் ஏற்றுக்கொண்டான்” (19:25-27).

“அப்பொழுது எல்லாரும் அவரைவிட்டு ஓடிப்போனார்கள்” என்று நமக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் (மாத்ரு 14:50), இந்த நான்கு பெண்மணிகளும் யோவானும் சிலுவையண்டையில் நின்றிருந்தனர் என்பதைப் படிக்கும்போது அது நம்மை ஈர்க்கிறது, அவருடைய தாயின் சகோதரி என்று குறிப்பிடப்படுவது, செபதேயுவின் மனைவியும், யாக்கோபு யோவான் என்பவர்களின் தாயுமானவள்.

யோவான் பின்வருமாறு தொடர்கிறார்: “அதன்பின்பு, எல்லாம் முடிந்தது என்று இயேசு அறிந்து, வேதவாக்கியம் நிறைவேற்றத்தக்கதாக: தாகமாயிருக்கிறேன் என்றார். காடி நிறைந்த பாத்திரம் அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்தது; அவர்கள் கடற்காளானைக் காடியிலே தோய்த்து, ஈசோப்புத் தண்டில் மாட்டி, அவர் வாயினிடத்தில் நீட்டிக்கொடுத்தார்கள். இயேசு காடியை வாங்கினபின்பு, முடிந்தது என்று சொல்லி, தலையைச் சாய்த்து, ஆவியை ஒப்புக்கொடுத்தார்” (28-30).

“முடிந்தது” என்ற இயேசுவின் வார்த்தை வெற்றி முடிக்கமாக இருந்தது என மற்றச் சுவிசேஷங்களின் ஆசிரியர்கள் நமக்குச் சொல்லுகின்றனர். அவர் ஜீவனை விட்டபோது, “மிகுந்த சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார்” என அவர்கள் எழுதுகின்றனர் (மத். 27:46; மாத்ரு 15:37; லூக்கா 23:46). யோவான் எழுதிய கிரேக்க மொழியில் இதற்கு “டெட்லிஸ்டாய்” (Tetelestai) என்ற ஒரேயொரு வார்த்தைதான். இதற்கு அர்த்தம் “முடிந்தது” அல்லது “நிறைவேறியது” என்பதாகும்.

ஒரு கைதியின் தண்டனை நிறைவேறியதும் அந்தக் கைதியைப் பற்றிய ஆவணத்தின்மீது இந்த “டெட்லிஸ்டாய்” என்ற வார்த்தையை ரோமர்கள் எழுதினார்கள். இந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் என்ன வென்றால், ஒரு கடன் கொடுத்துத் தீர்ந்ததும் “முழுவதும் செலுத்தப் பட்டது” என்று எழுதுவதற்குச் சமமானதாகும். ஒரு கைதி சிலுவை யிலறையப்பட்டதும், இந்த வார்த்தையையே அடையாளமாக எழுதி, சிலுவையின்மேல் அவர்கள் என்ன காரணத்திற்காகச் சிலுவையில் லறையப்பட்டார்கள் என்பதை அறிவிக்கும் அடையாளமுள்ள இடத்தில் ஆணியால் அடித்துவைப்பார்கள். அந்தக் கைதி இறக்குமுன்பும் இறந்த பின்பும் அந்தக் காலம் வரை, “டெட்லிஸ்டாய்” என்று எழுதப்பட்ட அந்த வார்த்தை ரோமர்களால் வெற்றிகொள்ளப்பட்டு அடக்கியாளப்படும்

மக்களின் வாழ்க்கையில் ரோமப் பேரரசரின் நீதியையும் பயங்கரத்தையும் உணர்பண்ணும். சிலுவையிலிருந்து மொழிந்த அவருடைய வெற்றியின் முடிக்கத்துக்கு இயேசு இந்த வார்த்தையைத் தெரிந்தெடுத்தது எத்தனை பொருத்தமானதாக இருக்கிறது!

அவர் என்ன செய்ய வேண்டுமென பிதா இயேசுவிடம் எதிர்பார்த்த தாரோ அந்தப் பணியைக் குறித்தே அவர் கரிசனைப்பட்டார் என்பதை நமக்குக் காட்டும் இயேசுவின் கூற்றுகளை இந்தச் சுவிசேஷம் முழுவதும் யோவான் பதிவுசெய்திருப்பதை நினைவுகூரவும். “பகற்காலமிருக்கு மட்டும் நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டும்; ஒருவனும் கிரியைசெய்யக்கூடாத இராக்காலம் வருகிறது” (9:4). “நான் என்னை அனுப்பினவருடைய சித்தத்தின்படி செய்து அவருடைய கிரியையை முடிப்பதே என்னுடைய போஜன மாயிருக்கிறது” (4:34). அவருடைய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஜெபத்தில் “பூமியிலே நான் உம்மை மகிமைப்படுத்தினேன்; நான் செய்யும்படி நீர் எனக்கு நியமித்த கிரியையைச் செய்துமுடித்தேன்” என ஜெபித்தார் (17:4). அவர் தமது வாழ்க்கையின் இறுதியில், அதாவது அவருடைய முக்கியமான பணியில் — சிலுவையில் அவரது பாடுகளின்போது “டெட்லிஸ்டாய்” – “முடிந்தது” எனச் சத்தமிட்டார் (19:30).

இது அழகான வார்த்தையாகும். ஏனென்றால் சிலுவையில் நமக்காக அவர் எதை முடித்தாரோ, அதனுடன் நாம் எதையும் சேர்க்க வேண்டிய அவசியமில்லை என அர்த்தப்படுத்துகிறது. கிறிஸ்துவின் இந்தச் செய்கையின் மூலம் தேவனிடம் நமக்கு மன்னிப்பும், ஒப்புரவாகுதலும் பெற்றுத் தந்தார் என்பது நிச்சயம். நான் உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்கட்டுமா? சிலுவையில் கிறிஸ்துவின் முடிக்கப்பட்ட பணி என்று இறையியல் வல்லுநர்கள் குறிப்பிடுவதுடன் எதையாவது நாம் சேர்ப்பது தேவையாயிருக்கிறது அல்லது சேர்க்க முடியும் என்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? எனது கேள்விக்கான சரியான பதில் என்னவென்றால், அவர் நம்மை இரட்சிக்கத் தேவையான எல்லாவற்றையும் சிலுவையில் தெளிவாக முடித்து அல்லது நிறைவேற்றிவிட்டதால், நாம் செய்ய வேண்டுமென அவர் விரும்புவதெல்லாம், தேவனிலும் அவரிலும் நம்பிக்கைகொள்ள வேண்டுமென்பதாகும். சிலுவையில் கிறிஸ்துவின் முடிக்கப்பட்ட பணியுடன் எதையும் நாம் சேர்க்க முடியாது. ஏனென்றால் அது ஏற்கெனவே முடிக்கப்பட்டுவிட்டது.

எபிரெயருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபத்தில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது: “... பாவிசுளுக்காகவும் நாடோறும் பலியிட வேண்டுவ தில்லை... பலியிட்டதினாலே இதை ஒரேதரம் செய்துமுடித்தார்” (எபி. 7:27; 10:12). “டெட்லிஸ்டாய்” என்று கிறிஸ்து அறிவித்து, தேவன்

அதில் திருப்தியடைந்துவிட்டார் என்றால், சிலுவையில் நமக்காக நமது இரட்சகர் செய்துமுடித்ததுடன் எதையும் சேர்க்க முயற்சிப்பது அறியாமையும், முட்டாள்தனமும் அல்லது வெளிப்படையான நன்றிகெட்ட தன்மையுமாகும். உண்மையான விசுவாசத்தை எது உறுதிப்படுத்துகிறது என நாம் அறிந்திருக்கிறோமோ அதற்குக் கீழ்ப்படிவதை வேதவசனங்கள் போதிக்கும்போது சிலுவையில் கிறிஸ்து முடித்த பணியுடன் எதையும் நாம் சேர்க்கக்கூடும் என அவைகள் நமக்கு ஆலோசனை தரவில்லை.

“தலையைச் சாய்த்து, ஆவியை ஒப்புக்கொடுத்தார்” (19:30) என யோவான் எழுதும்போது, ஒரு தலையணையின்மீது தலையைச் சாய்ப்பது போல் அவர் தன் தலையைப் பின்புறம் சாய்த்தார் என கிரேக்க வார்த்தைகள் குறிப்பாகச் சொல்வது ஆர்வமுட்டுவதாக உள்ளது. சிலுவை மரணத்தின் சரீரப்பிரகாரமான விவரங்களை நீங்கள் ஆராய்ச்சி செய்தால், யோவான் ஒரு அற்புதத்தை விவரிக்கிறான் என நீங்கள் உணர்ந்துகொள்வீர்கள். குற்றவாளியின் கரங்களைச் சிலுவையில் ஆணியால் அறையும்போது அவர்கள் மரிக்கும் வேளையில் அவர்கள் தலை கீழே சாயும். ஆனால், ஆவியை அவர் ஒப்புக்கொடுத்ததுபோல் அவர் தமது தலையைப் பின்புறம் சாய்த்தார் என யோவான் நமக்குச் சொல்கிறார்.

இயேசுவின் உயிர் அவரைவிட்டு எடுக்கப்படவில்லை என்பதை இந்த வழியிலும் யோவான் வெளிப்படுத்துகிறார். பத்தாவது அதிகாரத்தில் தமது சொந்த ஜீவனைப் பற்றி இயேசு குறிப்பிடுவதை யோவான் எவ்வாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார் என்பதை நினைவுகூரவும். “நானே அதைக் கொடுக்கிறேன். அதைக் கொடுக்கவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு, அதை மறுபடியும் எடுத்துக்கொள்ளவும் எனக்கு அதிகாரம் உண்டு. இந்தக் கட்டளையை என் பிதாவினிடத்தில் பெற்றுக்கொண்டேன் என்றார்” (வச. 18). அவர் தமது ஜீவனைத் தாமாகவே முன்வந்து ஒப்புக்கொடுத்தார். இயேசு பிதாவின் சித்தத்திற்குட்பட்டு அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தவராய் தமது தலையைப் பின்புறம் சாய்த்து தமது ஆவியைத் தாமாகவே முன்வந்து ஒப்புக்கொடுத்தார் என்று எழுதும்போது யோவான் அதே குறிப்பை ஏற்படுத்துகிறார்.

31ஆம் வசனத்தில் இந்த நிகழ்ச்சி இப்படியாகத் தொடர்கிறது: “அந்த நாள் பெரிய ஓய்வுநாளுக்கு ஆயத்தநாளாயிருந்தபடியினால், உடல்கள் அந்த ஓய்வுநாளிலே சிலுவைகளில் இராதபடிக்கு, யூதர்கள் பிலாத்துவினிடத்தில் போய், அவர்களுடைய காலெலும்புகளை

முறிக்கும்படிக்கும், உடல்களை எடுத்துப்போடும்படிக்கும் உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டார்கள்.”

சிலுவை மரணத்தின் பயங்கரத்தைப் பரிசீலனை செய்தால், சிலுவையிலறையப்பட்ட ஒரு குற்றவாளி மரணமடையும்போது, சரீரத்தின் எடையைத் தாங்கும் கரங்களிலும் கால்களிலும் ஏற்படும் வேதனை நீங்கள் கற்பனைசெய்யக் கூடாத அளவு அதிக வேதனையானதாகும். விரிக்கப்பட்ட கரங்களிலிருந்து தொங்கும் சரீரத்தின் எடையுடன் நுரையீரல்கள் நாசமாகி, சுவாசிப்பது கஷ்டமாகிவிடும். சுவாசிக்கவும், கைகளிலும் தோள்களிலும் உள்ள வலியைப் போக்கவும், பாதங்களால் எடையைத் தாங்க முடியாமலும் குற்றவாளி போராடுவான்.

மரணமடைவதற்கு முன்பாக ஐந்து நாட்கள் அல்லது ஒரு வாரத்திற்கு இந்த வகையில் ஒரு குற்றவாளி சிலுவையில் வேதனைப் படுவதின் பயங்கரத்தைக் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமா? குற்றவாளிகளின் கால்களை இவர்கள் முறித்தால், பயங்கரமான வழியில் மரணமடைவதை அது எவ்வாறு துரிதப்படுத்தும் என்பதை நீங்கள் காண முடியும். அவர்கள் தங்கள் உடலின் கீழ்ப் பாகத்திலிருந்து எந்த உதவியையும் பெற முடியாது. ஒரு பெரிய மரத்திலான சம்மட்டியைப் பயன்படுத்தி, அவர்கள் கால்களை முறிப்பார்கள்.

நாம் இவ்வாறு வாசிக்கிறோம்: “அந்தப்படி போர்ச்சேவகர் வந்து, அவருடனேகூடச் சிலுவையில் அறையப்பட்ட முந்தினவனுடைய காலெலும்புகளையும் மற்றவனுடைய காலெலும்புகளையும் முறித் தார்கள். அவர்கள் இயேசுவினிடத்தில் வந்து, அவர் மரித்திருக்கிறதைக் கண்டு, அவருடைய காலெலும்புகளை முறிக்கவில்லை. ஆகிலும் போர்ச்சேவகரில் ஒருவன் ஈட்டியினாலே அவருடைய விலாவில் குத்தினான்; உடனே இரத்தமும் தண்ணீரும் புறப்பட்டது. அதைக் கண்டவன் சாட்சி கொடுக்கிறான், அவனுடைய சாட்சி மெய்யாயிருக்கிறது; நீங்கள் விசுவாசிக்கும்படி, தான் சொல்லுகிறது மெய்யென்று அவன் அறிந்திருக்கிறான்” (32-35).

இந்தச் சம்பவம் வேதவசனங்களில் சொல்லியவற்றை நிறைவேற்றி யுள்ளது என யோவான் மறுபடியும் தனது விமரிசனத்தைச் சேர்க்கிறார். “அவருடைய எலும்புகளில் ஒன்றும் முறிக்கப்படுவதில்லை என்கிற வேத வாக்கியம் நிறைவேறும்படி இவைகள் நடந்தது” (வச. 36). இது பஸ்கா பண்டிகைக்கான ஆட்டுக்குட்டியைத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறது (யாத். 12:46). யோவான்ஸ்நானன் இயேசுவை “இதோ, உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி” என்று

அறிமுகப்படுத்துவதை நினைவுகூரவும். தன்னுடைய கர்த்தரின் சிலுவை மரணத்தின் துயரச் சம்பவத்துக்கு இந்த வகையில் அர்த்தம் கொடுக்கிறார்.

அவரது விலாவிலே குத்தியபோது ‘‘உடனே இரத்தமும் தண்ணீரும் புறப்பட்டது’’ என்பதில் சில இறையியல் வல்லுநர்கள் பெரிய முக்கியத்துவத்தைக் கண்டனர். அந்த இரத்தம் நமது இரட்சிப்பின் அடையாளத்தைக் குறிப்பதாக அவர்கள் நம்பினர். அந்தப் பரிசுத்த இரத்தம் உலகின் பாவங்களுக்காகவும், குறிப்பாக நமது பாவங்களுக்காகவும் சிந்தப்பட்டதாகும். அந்தப் பரிசுத்த இரத்தத்தில் நாம் வைக்கும் விசுவாசத்தைக் குறிக்கும்படி தண்ணீர் உள்ளது என அவர்கள் நம்பினர் (மத். 28:18-30), புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதியில் காணப்படும் யோவானின் சிறிய நிருபத்தில் அவர் இதைக் குறித்து விவரமாகக் கூறுகிறார் (1 யோவான் 5:6).

பத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தின் கடைசியில் அரிமத்தியா ஊரானான யோசேப்பு மற்றும் நிக்கொதேமுவைக் குறித்து நாம் பார்க்கிறோம். யூத அதிகாரியான நிக்கொதேமு என்ற மனுஷன் இரவில் இயேசுவைக் காண வந்தான் என்று மூன்றாம் அதிகாரத்தில் நாம் வாசிக்கிறோம். அரிமத்தியா ஊரானான யோசேபும் நிக்கொதேமுவும் யூத ஆலோசனைச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் மட்டுமல்ல, அவர்கள் இயேசுவின் இரகசிய விசுவாசிகளுமாவர். ஏனென்றால், தாங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்திருப்பதை வெளிப்படையாக அறிவித்தால் அதினால் பிரபுக்களின் கோபத்திற்கு ஆளாக நேரிடும் என்று அவர்கள் பயந்தார்கள்.

இந்த முடிவான பத்தியிலுள்ள மாறுபாடான உண்மை என்னவென்றால், தேவதூஷணம் செய்த பாவத்திற்காக இயேசுவைக் குற்றவாளியென முடிவு செய்து சிலுவை மரணத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்த சனகரீம் சங்கத்தின் முன்பாக நடந்த மதசம்பந்தமான விசாரணையின்போது இந்த இரண்டு மனிதர்களும் இயேசுவுக்காய்ப் பேசியிருக்கலாம் என்பதுதான். இயேசு மரிப்பதை அவர்கள் பார்த்தபோது, அவர்களால் தொடர்ந்து இரகசிய சீடர்களாய் இருக்க முடியவில்லை.

இந்த மனிதர்கள் தாங்கள் அவருடைய சீடராக இருக்கப் போவதை வெளிப்படையாக அறிக்கையிட்டார்கள். விசுவாசத்திற்கு அவர்களைக் கொண்டுசென்றது இயேசுவின் வாழ்க்கையல்ல. அவரது மரணம்தான் நிக்கொதேமுனையும் யோசேப்பையும் வெளிப்படையாக இயேசுவின் சீடர்கள் என்று அறிவிக்கச் செய்தது. இயேசு ‘‘நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும்போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்வேன்’’ என்று சொல்லியிருக்கிறார் (12:32).

நிக்கொதேமு யூத வரலாற்றாசிரியனாகிய ஜோசிபசின் சகோதரன் என்றும், இயேசுவின்மேல் அவன் தான் வைத்திருந்த விசுவாசத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவித்ததினால், அவன் அதிகக் கீர்த்திவாய்ந்த அதிகாரி என்ற நிலையிலிருந்து எருசலேமின் அதிக நிந்தைக்குரிய அதிகாரியாகத் தள்ளப்பட்டான் என்றும் அறிஞர்கள் நமக்குச் சொல்லுகின்றனர். இயேசுவில் தான் வைத்த விசுவாசத்தை அவன் பகிரங்கமாகக் கூறியதால் அவன் ஏழ்மை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். அவன் தன்னுடைய குடும்பத்தைப் போஷிக்கும்படியாக, மற்றவர்களால் ஒதுக்கப்பட்ட உணவைச் சேகரிப்பதை மக்கள் கண்டனர் என்ற குறிப்பு அவனைப் பற்றி வரலாற்றில் கடைசியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இறுதிப் பத்தியில் நாம் இப்படியாக வாசிக்கிறோம்: ‘‘அரிமத்தியா ஊரானும் ... யோசேப்பு இயேசுவின் சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகும்படி பிலாத்துவினிடத்தில் உத்தரவு கேட்டான்’’ (வச. 38). நான் ஏற்கெனவே சொன்னதுபோல், சிலுவையில் மரித்த குற்றவாளிகளை ரோமர்கள் அடக்கம் செய்யாமல் கழுகுகளும் காட்டு மிருகங்களும் தின்னும்படி அவர்கள் உடல்களை அப்படியே விட்டுவிடுவார்கள். ரோமர்களால் சிலுவையில் அறையப்பட்ட ஒரு கைதியுடன் உனக்குப் பந்தம் இருப்பதைக் கண்டால், அது உன்னுடைய சிலுவை மரணத்துக்கும் வழிநடத்தும். லாசருவின் கல்லறைத் துணிகளிலிருந்து நாம் சுற்றுக்கொண்டபடி, ஒரு மரித்த உடலைத் துணியினால் முழுவதும் சுற்றி, பயங்கரமான நாற்றத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள அதற்குள் வாசனைத் திரவியங்களை வைத்துச் சுற்றுவது அவர்களின் பாரம்பரியமாகும். இயேசுவின் உடலைத் தரும்படி பிலாத்துவிடம் அவன் கேட்டபோது, அரிமத்தியா ஊரானான யோசேப்பு ஒரு ராஜாவை அடக்கம்செய்யப் போதுமான வாசனைத் திரவியங்களுடன் ஒருவேளை வந்திருப்பான்.

இந்த வகையில் இந்தப் பயங்கரமான பத்தொன்பதாம் அதிகாரம் முடிகிறது. நீங்கள் இந்த அதிகாரத்தைப் படிக்கும்போது, சிலுவை மரணத்தின் அச்சமுட்டும் சரீரப்பிரகாரமான விவரங்கள் அதிக முக்கியமில்லையென்பதை நினைவுகூருங்கள். நாம் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாகச் சிலுவையில் இயேசு அனுபவித்த ஆவிக்குரிய பாடுகள்தான் முக்கியமானதாகும். நமது இரட்சிப்பை நிறைவேற்ற நமது பாவங்கள் அனைத்தும் அவர்மீது சுமத்தப்பட்டபோது இயேசுவின் ஆத்துமாவில் ஏற்பட்ட வேதனைதான் அது என ஏசாயா ஐம்பத்துமூன்றாம் அதிகாரத்தில் அவர் நமக்குச் சொல்லுகிறார்.

பாவமறியாத அவரைத் தேவன் நமக்காகப் பாவமாக்கினார் எனப் பவுல் நமக்குச் சொல்லுகிறார் (2 கொரி. 5:21). இந்தச் சத்தியம், இயேசுவினால் குறிப்பிடப்பட்ட இருபத்தியிரண்டாம் சங்கீதத்தின் ‘‘என்

தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்’’ என்ற வசனத்திற்கு அடுத்ததாக வைக்கப்பட வேண்டும் (சங். 22:1; மாற்கு 15:24).

அப்பொழுது வாழ்கின்ற, வாழ்ந்த அல்லது வாழப் போகிற ஒவ்வொரு பாவியின் பாவங்களும் இயேசுவின்மீது சுமத்தப்படும் போது, பரிசுத்தமுள்ள தேவனால் அந்தப் பாவத்தைக் காண முடியாததினால், அந்த நேரத்தில் பிதாவோடு இயேசு கொண்டிருந்த சரியான தொடர்பு முறிந்துபோனது என்பதுதான் பழைமையைப் பற்றிக்கொள்ளும் சில வேதாகம பண்டிதர்களின் தீர்மானமாகும். அதனால்தான் அவர் பிதாவிடம் “என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்’’ எனக் கதறினார். பிதாவோடு அவருக்குள்ள தொடர்பு முறிந்ததினால்தான் அவரது ஆத்துமாவில் வேதனை ஏற்பட்டது, அதனால் நமது இரட்சிப்பு நிறைவேறியது. சிலுவை மரணத்தின்போது சரீரத்தில் அவர் பட்ட பாடுகளின் விவரங்களைக் குறித்து சுவிசேஷங்களை எழுதிய ஆசிரியர்கள் வலியுறுத்தவில்லை. ஏனென்றால், அவர் சிலுவையில் மரிக்கும்போது இயேசு தமது ஆவியில் பட்ட பாடுகள்தான் நம்மை இரட்சித்தது.

இயேசுவின்மீது நமது பாவங்கள் சுமத்தப்பட்டதை ஒரு ஆங்கில வேதாகம வல்லுநர் பின்வரும் உதாரணங்களால் விவரிக்கிறார்: உலகிலுள்ள எல்லாக் கழிவுகளையும் ஒரே நேரத்தில் அப்புறப்படுத்தி, தூய்மையின்மீது அதிக ஆர்வம்கொண்டவரும், குற்றமற்றவருமான ஒருவரின் தலைமீது அதை வைப்பதைக் கற்பனைசெய்துகொள்ளவும். அப்பொழுது ஏசாயா கூறிய “நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது’’ என்பதின் கருத்து உங்களுக்குக் கிடைக்கும். அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் பின்வரும் வார்த்தைகளை உங்களால் பாராட்ட முடியும்: “பாவம் அறியாத அவரை நமக்காகப் பாவமாக்கினார்’’ (ஏசாயா 53:5, 6; 2 கொரி. 5:21).

அதிகம் படித்த ஒரு பெண்மணி ஆராதனையை விட்டுப் போகும்போது போதகர் டாக்டர் ஜி. காம்பெல் மோர்க்கனிடம் “இன்று காலையில் நீங்கள் கூறிய உதாரணம் பயங்கரமானதும் கொடூரமானதும் என்று நான் நினைக்கிறேன்’’ என்றாள். அதற்கு அவர் “கொடூரமானதும் பயங்கரமானதுமாக நான் கொடுத்த உதாரணத்தைக் குறித்த ஒரேயொரு காரியம் இதுதான். நமது இரட்சகரைப் பலியாகக் கொடுக்கும்படியான அவசியத்தை ஏற்படுத்தியது உன்னுடைய பாவமும் என்னுடைய பாவமுமே’’ என்று பதிலளித்தார்.

யோவானின் சுவிசேஷத்தின் இந்தப் பெரிய அதிகாரத்தில் இயேசு யார்? அவர், உலகத்தின் பாவங்களை நீக்க வந்த தேவஆட்டுக்குட்டி யானவராவார்.

இந்த அதிகாரத்தைப் பொருத்தவரை, விசுவாசம் என்றால் என்ன? இயேசுவின் மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் அவருடன் காணப்பட்டவர்களாகப் பகிரங்கமாகத் தங்களை வெளிப்படுத்திய அரிமத்தியா ஊரானான யோசேப்பு மற்றும் நிக்கொதேமுவின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றுவதுதான் விசுவாசமாகும்.

யோவான் எழுதிய சுவிசேஷத்தின் பத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தின்படி, வாழ்க்கை என்றால் என்ன? சிலுவையில் அவர் தொங்கியபோது தேவனுடைய ஒரேபேறான குமாரன் நம்மெல்லாருக்காகவும் விலைக்கிரயமாகப் பெற்ற இரட்சிப்புதான் வாழ்க்கையாகும். வாழ்க்கை என்பது, தேவனோடு ஒப்புரவாகி சமாதானத்தோடு இருப்பதாகும். யோவான் கூறும் “நித்தியஜீவன்’’ என்பது, இயேசு கிறிஸ்துவில் நமது நம்பிக்கையை வைக்க நாம் தனிப்பட்ட முறையில் அர்ப்பணித்ததினால் தேவனோடு நாம் ஒப்புரவாகும்போது நாம் அனுபவிக்கும் வாழ்க்கையின் தரமாகும்.

அத்தியாயம் ஐந்து

“அவர் உண்மையாகவே உயிர்த்தெழுந்தார்!” அடிப்படையான அடையாளம்

(20:1-31)

இந்தச் சவிசேஷத்தின் இருபதாம் அதிகாரத்தை நாம் படிக்கும் போது, இயேசுவே கிறிஸ்து, தேவகுமாரன் என்று நம்மை நம்பச் செய்யும் அற்புதமான அடையாளங்கள் அல்லது ஆதாரங்களைக் குறித்து யோவான் விவரிப்பதை நாம் காண்கிறோம். இயேசுவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பற்றிய அவனுடைய கூற்றில் யோவான் அறிவிக்கும் அடிப்படையான அடையாளம் என்னவாயிருக்கும் என்பதை இப்பொழுது பார்க்கிறோம்.

இயேசு யாருக்காக, எதைக் குறித்து உரிமைபாராட்டுகிறார் மற்றும் இந்த உலகிற்கு ஏன் வந்தார் என்பதையெல்லாம் நிரூபிக்கும் இந்த அடையாளத்தைத் தெரிவிக்க அவருடைய சவிசேஷத்தின் இறுதி அதிகாரங்கள் வரை யோவானால் காத்திருக்க முடியவில்லை. இந்த அடையாளத்தைப் பற்றி இரண்டாவது அதிகாரத்திலேயே நமக்குச் சொல்லுகிறார். இயேசு ஆலயத்தைத் தூய்மைப்படுத்தியபோது, மதத் தலைவர்கள் அவருடைய இந்தக் கடுமையான செயலுக்கான அடையாளத்தைக் காட்டும்படி அவரைக் கேட்கின்றனர். அதற்கு இயேசு “இந்த ஆலயத்தை இடித்துப் போடுங்கள், மூன்று நாளைக்குள்ளே இதை எழுப்புவேன்” என்றார்.

இப்படி இயேசு சொன்னபோது அவர் சாலொமோன் கட்டிய ஆலயத்தைக் குறிப்பிடுகிறார் என இந்த மதத் தலைவர்கள் எண்ணியதாக நமக்குக் கூறுவதின் மூலம் மற்றச் சவிசேஷத்தை எழுதியவர்கள் இந்த உரையாடலை ஒப்புமைப்படுத்துகின்றனர். எனினும், அவரது சரீரமாகிய ஆலயத்தை அவர் குறிப்பிடுகிறார் என்ற தங்களது விமரிசனத்தை உட்புகுத்துகின்றனர். அவர்களுக்கு அவர்

பிரதியுத்தரமாக: “இந்தப் பொல்லாத விபசார சந்ததியார் அடையாளத்தைத் தேடுகிறார்கள்; ஆனாலும் யோனா தீர்க்கதரிசியின் அடையாளமேயன்றி வேறே அடையாளம் இவர்களுக்குக் கொடுக்கப் படுவதில்லை. யோனா இரவும் பகலும் மூன்றுநாள் ஒரு பெரிய மீனின் வயிற்றில் இருந்ததுபோல, மனுஷகுமாரனும் இரவும் பகலும் மூன்றுநாள் பூமியின் இருதயத்தில் இருப்பார்” (மத். 12:39-40).

நாம் இதுவரை பார்த்தபடி, யோவானின் சவிசேஷத்தின் முக்கிய நோக்கமாக இது இருப்பதால், இயேசு யாருக்காக, எதற்காக உரிமை பாராட்டுகிறார் மற்றும் இந்த உலகத்திற்கு ஏன் வந்தார் என்பதற்கான அநேக அடையாளங்களை இயேசு தருவதை யோவான் பதிவுசெய்திருக்கிறார். எனினும், மரணத்திலிருந்து இயேசுகிறிஸ்து உயிர்த்தெழுந்ததின் அடிப்படை அடையாளத்துடன் இந்தச் சவிசேஷத்தின் இரண்டு மற்றும் இருபதாம் அதிகாரங்களில் அந்த அற்புதமான ஆதாரங்களைப் பற்றிய தனது அறிமுகத்தை யோவான் வேண்டுமென்றே ஆரம்பித்து முடிக்கிறார் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இதனால்தான் ஆலயத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் காரியத்தைக் குறித்து மற்றச் சவிசேஷங்களின் ஆசிரியர்கள் தங்களது சவிசேஷங்களின் இறுதியில் சொல்லும்போது, யோவான் தனது சவிசேஷத்தின் ஆரம்பத்திலேயே நமக்குச் சொல்லுகிறார் என நான் அறிவுறுத்தப் பட்டேன். இரண்டு காரணங்களுக்காக யோவான் இதைச் செய்தார் என நான் நம்புகிறேன்: முதலாவது, யோவான் இந்தச் சவிசேஷத்தை எதற்காக எழுதினாரோ — அதாவது இயேசுதான் கிறிஸ்து அல்லது மேசியா என நாம் நம்ப வேண்டுமென்ற அடிப்படை நோக்கத்தை — இந்த அற்புதம் அதிகமாகப் பலப்படுத்துகிறது. இரண்டாவது காரணம், தனது சவிசேஷத்தின் ஆரம்பத்தில் இந்த அடையாளத்தை வைத்து இயேசுதான் தேவன் என்ற குறிப்பை ஏற்படுத்துவதற்காகத்தான்.

இந்த இருபதாம் அதிகாரம் பூமியிலுள்ள எல்லா ஜாதியினருக்கும் பிரசங்கிக்கும்படி, தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களுக்கும் சீஷர்களுக்கும் இயேசு கட்டளையிட்ட இந்தச் சவிசேஷத்தின் மையப் பொருளை அறிவிக்கிறது (மாற்கு 16:15). உயிர்த்தெழுதல் சவிசேஷத்தின் அதிக உற்சாகமளிக்கும் பகுதியாகும். சவிசேஷம் என்பது நமது பாவங்களுக்காக இயேசுகிறிஸ்துவின் மரணமும், இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலுமாகும்.

1 கொரிந்தியர் பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில், சவிசேஷம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிப் பவுல் எழுதியபோது, “நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த சவிசேஷத்தை மறுபடியும் உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறேன்; நீங்களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அதிலே நிலைத்திருக்கிறீர்கள்.

நான் உங்களுக்குப் பிரசங்கித்த பிரகாரமாய், நீங்கள் அதைக் கைக் கொண்டிருந்தால், அதினாலே நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்; மற்றப்படி உங்கள் விசுவாசம் விருதாவாயிருக்குமே. நான் அடைந்ததும் உங்களுக்குப் பிரதானமாக ஒப்புவித்ததும் என்னவென்றால், கிறிஸ்துவானவர் வேதவாக்கியங்களின்படி நமது பாவங்களுக்காக மரித்து, அடக்கம் பண்ணப்பட்டு, வேதவாக்கியங்களின்படி மூன்றாம் நாளில் உயிர்த்தெழுந்து” (1 கொரி. 15:1-4) என்று கூறுகிறார்.

சுவிசேஷம் அடிப்படையில் இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றி இரண்டு உண்மைகளைக் கொண்டதாகும். நமது பாவங்களுக்காக இயேசு மரித்ததும், அவர் உயிர்த்தெழுந்ததுமாகும். நமது பாவங்களால், கடந்த காலம் நிகழ்காலம் மற்றும் வருங்காலத்தில் நமக்கு வரவேண்டிய எல்லாத் தண்டனைகளையும் யாருடைய மரணம் அகற்றினதோ, அந்த தேவ ஆட்டுக்குட்டியாக இருப்பதற்கான தகுதிபடைத்தவர் அவர் என்பதை அது நிரூபிக்கிறது. இந்தச் சுவிசேஷத்தின் பத்தொன்பதாம் அதிகாரத்தில் சுவிசேஷத்தின் முதல் உண்மையையும், இருபதாம் அதிகாரத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்த சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது உண்மையையும் யோவான் எழுதுகிறார்.

இருபதாம் அதிகாரம் மூன்று வெவ்வேறு சம்பவங்களை அறிவிக்கிறது. முதல் சம்பவம் அப்போஸ்தலர்கள், அதுவும் சிலுவையிலிறையப் பட்ட இயேசுவுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்கள் கல்லறை காலியாக இருந்தது என்ற மகிமையான அற்புதத்தைக் கண்டுகொண்டதுதான். முதல் ஈஸ்டர் ஞாயிறு என்று இப்போது நாம் நினைக்கும் அந்த அதிகாலை நேரத்தில் முதல் சம்பவம் நடக்கிறது.

மரணத்திலிருந்து இயேசு உயிரோடெழுந்த அந்த நாள், “ஈஸ்டர்” அல்லது “உயிர்த்தெழுந்த ஞாயிறு” என நாம் அழைப்பதற்கு அடிப்படை யானது மட்டுமல்லாது, இந்த பூத அப்போஸ்தலர்கள் தங்கள் ஆராதனை நாளை ஓய்வுநாளிலிருந்து (ஏழாவது நாள் அல்லது சனிக்கிழமை) வாரத்தின் முதல் நாளான ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு மாற்றுவதற்குக் காரணமான அற்புதமாகும். அவர்கள் ஆராதனை நாளை மாற்றும்படி எது அவர்களைத் தூண்டியிருக்கும்? நாம் கவனமாக வாசித்தால், வாரத்தின் முதல் நாளை அவர்கள் ஒருபோதும் “ஓய்வுநாள்” என அழைக்கவில்லை என்பதை நாம் காணலாம். இந்த விசேஷித்த நாளைக் “கர்த்தரின் நாள்” என அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவர்கள் தங்களின் ஆராதனை நாளை மாற்றியதற்கு வாரத்தின் முதல் நாள்தான் இயேசு மரணத்திலிருந்து உயிரோடெழுந்த நாள் என்பது காரணமாகும். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக விசுவாசிகள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஆராதித்து வருகின்றனர் என்ற உண்மை இயேசு மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்தார் என்பதற்கான அநேக ஆதாரங்களில் ஒன்றாகும்.

இந்த முதல் சம்பவத்தை விவரிக்கும் விவரிப்பு இயேசு சிலுவையில் அறையப்பட்ட பின்பு வந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையின் அதிகாலைக்கு முன்பாக ஆரம்பிக்கிறது. இந்த அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்பட்ட இரண்டாவது சம்பவம் முதல் ஈஸ்டர் ஞாயிற்றுக்கிழமையின் மாலையில் நடைபெறுகிறது. மூன்றாவது சம்பவம் ஒரு வாரத்திற்குப் பின்பு நிகழ்கிறது. அதில் “எது விசுவாசம்?” என்ற கேள்விக்குரிய முக்கியமான பதிலைத் தோமா கற்றுக்கொள்கிறான், நமக்கும் போதனையளிக்கப் படுகிறது.

இந்த மூன்று சம்பவங்களின் முதலாவது சம்பவத்தை இந்த வகையில் யோவான் விவரிக்கிறார்: “வாரத்தின் முதல் நாள் கலையில், அதிக இருட்டோடே, மகதலேனா மரியாள் கல்லறையினிடத்திற்கு வந்து கல்லறையை அடைத்திருந்த கல் எடுத்துப் போட்டிருக்கக் கண்டாள். உடனே அவள் ஓடி, சீமோன் பேதுருவினிடத்திலும் இயேசுவுக்கு அன்பாயிருந்த மற்றச் சீஷனிடத்திலும் போய்: கர்த்தரைக் கல்லறையிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவரை வைத்த இடம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றாள்” (20:1,2).

இன்னும் இருளாக இருக்கும்போதே மகதலேனா மரியாள் கல்லறைக்கு வந்தபோது கல் அகற்றப்பட்டிருப்பதை அவள் கண்டதாக நாம் வாசிக்கிறோம். கல்லறை மூடப்பட்டிருக்கும்போது, மூடியிருக்கும் கல் அந்தப் பாதையிலிருந்து அகற்றப்பட்டிருப்பதை மரியாள் கண்டதாக யோவான் நமக்குக் கூறுகிறார்.

“காண்பது” என்பதற்கு அநேக கிரேக்க வார்த்தைகள் உண்டு. இங்கு “கண்டாள்” என்பதற்கு யோவான் பயன்படுத்தும் முதல் வார்த்தை ஒரு குறிப்பிட்ட தூரத்திலிருந்து அவள் கண்டாள் என அர்த்தப்படுகிறது. இது ஒரு சாதாரண குறிப்பாகும். அவள் உடனடியாகச் சீமோன் பேதுருவிடம் ஓடுகிறாள். அவளது இந்தச் செயல் என்னைக் கவர்ந்தது. பேதுரு மூன்று முறை இயேசுவை மறுதலித்திருந்தாலும் இந்தப் பிரச்சினையைக் குறித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய முதல் நபர் பேதுருதான் என அவள் எண்ணினாள். அந்த நேரத்தில் இயக்கத்தின் தலைவனாகப் பேதுருவை அவள் கருதினாள்.

பேதுரு இயேசுவை மறுதலித்ததைக் குறித்து இயேசு மற்றும் ஒன்றிரண்டு அப்போஸ்தலர்களைத் தவிர்த்து ஒருவரும் அறிந்திருக்க வில்லை என்று இதற்கு அர்த்தமாகலாம். பேதுரு வெளியே சென்று இருளில் மனமுடைந்து அழுததற்கும், உயிர்த்தெழுதலின் செய்தியைக் கேட்டதற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பேதுரு எங்கு எவ்வாறு இருந்திருப்பான் என நமக்கும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது அல்லவா? அந்தக் காலத்தை யோவானோடு செலவழித்ததைக் காட்டும்படியான

ஆதாரங்கள் இந்த வேதவசனங்களில் உண்டு என சில அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். ஒருவேளை அவர்களின் யூகம் சரியென்றால், பேதுருவைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுமளவுக்கு யோவான் அவனிடம் அன்புகாட்டினான் என்று அர்த்தமாகிறது. இந்தச் சுவிசேஷத்தை எழுதிய அன்பின் அப்போஸ்தலன் இயேசுவை மட்டும் நேசிக்கவில்லை, பேதுருவையும் நேசித்தான்.

மகதலேனா மரியாள் இன்னமும் பேதுருவைச் சீடர்களின் தலைவனாகக் கருதுகிறாள். இயேசுவுக்கு நெருக்கமாக இருந்தவர்களைக் கொண்ட இந்தச் சிறிய கூட்டத்திற்கு அவன் தலைவனாக இருந்ததோடல் லாமல், சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது பாதியைக் கண்டுபிடித்தவனாகவும் இருந்திருக்கலாம். “சுவிசேஷம்” என்ற வார்த்தைக்கு “நற்செய்தி” என்று அர்த்தமாகும். தேவன் பேதுரு தமது சபையைக் கட்டுவான் என்று கூறியதை அவன் மறந்துபோகவில்லை என்பதை நாம் யூகிக்க முடியும் (மத். 16:13-18). அவனது மறுதலிப்பினால், அந்த வாக்குத்தத்தம் எவ்வாறு நிறைவேற முடியும் எனப் பேதுரு ஆச்சரியப்பட்டிருக்கலாம். இந்தச் சுவிசேஷத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில் இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை நாம் காண்போம்.

மரியாள் பேதுருவிடமும் யோவானிடமும் ஓடி “கர்த்தரைக் கல்லறையிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவரை வைத்த இடம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை” என்றாள். “போய்விட்டார்கள்” என்று யாரை அவள் குறிப்பிடுகிறாள்? அவளது கர்த்தரைச் சிலுவையிலிறைந்த யூதர்களை அவள் குறிப்பிட்டிருக்கலாம். இயேசுவைச் சிலுவையிலிறைந்ததின்மூலம் அவரது தண்டனையை நிறைவேற்றிய ரோமர்களை அவள் குறிப்பிட்டிருக்கலாம். “எங்களுக்கு” என அவள் கூறுகிறாள். ஏனென்றால், மற்றச் சுவிசேஷங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதுபோல, அவள் கல்லறைக்குத் தனியாகச் செல்லவில்லை.

நிகழ்ச்சி இப்படித் தொடர்கிறது: “அப்பொழுது பேதுருவும் மற்றச் சீஷனும் கல்லறையினிடத்திற்குப் போகும்படி புறப்பட்டு, இருவரும் ஒருமித்து ஓடினார்கள். பேதுருவைப் பார்க்கிலும் மற்றச் சீஷன் துரிதமாய் ஓடி, முந்திக் கல்லறையினிடத்தில் வந்து, அதற்குள்ளே குனிந்து பார்த்து, சீலைகள் கிடக்கிறதைக் கண்டான்; ஆனாலும் அவன் உள்ளே போக வில்லை. சீமோன் பேதுரு அவனுக்குப் பின்னே வந்து, கல்லறைக்குள்ளே பிரவேசித்து, சீலைகள் கிடக்கிறதையும், அவருடைய தலையில் சுற்றியிருந்த சீலை மற்றச் சீலைகளுடனே வைத்திராமல் தனியே ஓரிடத்தில் சுருட்டி வைத்திருக்கிறதையும் கண்டான். முந்திக் கல்லறையினிடத்திற்கு வந்த மற்றச் சீஷனும் அப்பொழுது உள்ளே பிரவேசித்து, கண்டு விசுவாசித்தான்” (வச. 3-8).

மற்றப் புதிய ஏற்பாட்டு ஆசிரியர்களைவிட அதிகமாக அன்பு என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்திய அன்பின் அப்போஸ்தலன், இயேசுவைச் சந்தித்தபோது, தான் இதற்குமுன் நேசிக்கப்பட்டிராத அளவு தன்னை நேசித்த ஒருவரைச் சந்தித்த உண்மையிலிருந்து அவரால் மீள முடிய வில்லை. இந்த நான்காவது சுவிசேஷத்தை எழுதி அறுபது வருடங் களுக்குப் பின்பு வேதாகமத்திலுள்ள கடைசிப் புத்தகத்தை இயேசுவுக்கு அர்ப்பணித்தபோது, இயேசுவைப் பற்றி அவருக்கிருந்த முதல் ஞாபகம் “அவர் நம்மை நேசித்தார்” என்பதாகும் (வெளி. 1:5). புதிய ஏற்பாட்டின் முடிவின் அருகில் காணப்படும் அவருடைய ஆர்வமூட்டும் நிருபத்தின் ஒரு பகுதி, நாம் ஏன் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டும் என்பதற்கான பத்துக் காரணங்களை நமக்குத் தருகிறது (1 யோவான் 4:7-11).

அப்போஸ்தலர்களில் யோவான் மட்டுமே அதிக வயது சென்றும் வாழ்ந்தார் எனத் திருச்சபை வரலாறு நமக்குக் கூறுகிறது. அவரது நீண்ட வாழ்க்கையின் கடைசிக் காலங்களில் அவர் மிகவும் பெலவீனமாகவும் தளர்ந்துபோனவராகவும் இருந்தார். எபேசு சபையின் கூட்டங்களுக்கு அவரைத் தூக்கிச் சென்றனர். அவரது கடைசி வருடங்களில் அவர் அங்குதான் இருந்தார். நீண்ட வெண்மையான தாடியுடன் பார்ப்பதற்குக் கௌரவமிக்கவராய் இந்த அன்பின் அப்போஸ்தலன் தனது கையை உயர்த்தி, ஆசீர்வதித்து, உச்ச ஸ்தாயியிலும் மெலிந்த குரலுடனும் “சிறு பிள்ளைகளே, ஒருவரையொருவர் நேசியுங்கள்” என்று சொல்லுவார்.

“காண்பது” என்பதற்கான இந்த வார்த்தைகள் வேறுபட்ட வார்த்தைகள் என்பதை நினைவுகூரவும் (யோவான் 20:5-6). “அவன் கண்டான்” என்பதை நாம் படிக்கும்போது அசல் கிரேக்க வார்த்தைகளைப் பரிசீலித்தால் இயேசு அடக்கம்பண்ணப்பட்ட கல்லறையண்டை நிஜமாகவே என்ன நடந்தது என்பதைக் குறித்த சில கருத்துக்கள் நமக்குக் கிடைக்கும். பேதுரு வெறுமையாக இருந்த கல்லறைக்குள் நுழைந்தபோது, அவன் எதையோ கண்டான் என யோவான் எழுதுகிறார். இந்த முறை யோவான் பயன்படுத்தும் வார்த்தையின் அர்த்தம், பேதுரு தான் கண்டதை நெருக்கமாகப் பரிசீலித்தான் என்பதாகும். இந்த நான்கு சுவிசேஷங்களிலுமுள்ள பெரிய அற்புதத்தைப் பேதுரு நெருக்கமாகப் பரிசீலித்தான்.

இந்தப் பகுதியை நீங்கள் கூர்ந்து படித்தால், பேதுருவும் யோவானும், இயேசுவின் சரீரம் முழுவதிலும் சுற்றப்பட்டிருந்த துணிகள் இன்னும் தொடப்படாத நிலையில் ஒரு பூச்சியினால் கழற்றிவிடப்பட்ட கூட்டைப்போல இருந்ததைக் கண்டார்கள் என்பதை அறிஞர்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வதை நீங்கள் காண்பீர்கள். இயேசு

அவற்றினுள் அப்போது இருக்கவில்லை என்பதே அற்புதமாகும். அந்தத் துணிகள் அவிழ்க்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அந்தக் கல்லறையின் மூலையில், சுற்றப்பட்ட துணிகள் குவிந்துகிடக்கவில்லை. அவர்கள் என்ன கண்டார்கள் என்பதைக் கற்பனைக் கண்ணில் காண முயற்சி செய்யுங்கள். ஒரு சரீரத்தின் வடிவில் இன்னமும் காணப்பட்ட கல்லறைத் துணிகளை அவர்கள் கண்டனர். தலையில் சுற்றப்பட்டிருந்த துணிகள் தனியாகப் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால், கல்லறை திருடப் பட்டிருந்தது என்று அவர்கள் சொன்ன விதத்தில் அவைகள் இல்லை. அவர்கள் கல்லறையினுள் நுழைந்தபோது, இந்த உலகம் இதுவரை அறிந்திராத பெரிய அற்புதத்தைத் தாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உடனடியாக அவர்கள் அறிந்துகொண்டனர்.

யோவான் ‘‘கண்டு விசுவாசித்தான்’’ என்று நாம் வாசிக்கும்போது ‘‘காண்பதற்கு’’ இன்னொரு கிரேக்க வார்த்தையை யோவான் பயன்படுத்துகிறார். அதற்கு ‘‘நான் இப்பொழுது அதைக் கண்டு புரிந்து கொள்கிறேன்’’ என்பதே அர்த்தமாகும். இந்த வார்த்தையை நாம் பயன்படுத்தும்போது இந்த வகையில் அர்த்தப்படுத்துகிறோம்: ‘‘நான் புரிந்துகொண்டு நான் கண்டதை விசுவாசித்தேன்.’’ என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை முழுவதும் உணர்ந்தவனாக அவன் கண்டு விசுவாசித்தான்.

பின்பு யோவான் இவ்வாறு விமரிசிக்கிறார்: ‘‘அவர் மரித்தோரி லிருந்து எழுந்திருக்க வேண்டும் என்கிற வேத வாக்கியத்தை அவர்கள் இன்னும் அறியாதிருந்தார்கள்.’’ திரும்பவும் அவர் இப்படியாகத் தொடருகிறார்: ‘‘பின்பு அந்தச் சீஷர்கள் தங்களுடைய இடத்திற்குத் திரும்பிப் போனார்கள். மரியாள் கல்லறையினருகே வெளியே நின்று அழுதுகொண்டிருந்தாள்’’ (யோவான் 20:9-11).

மகதலேனா மரியாளின் பின்னால் ஓடி, தாங்கள் எதைக் கண்டார்கள் என அதைக் குறித்துப் பேசுவதும் யோவானும் பரவசமடைந்தனர். அவர்கள் என்ன கண்டார்களோ, அதற்கு என்ன அர்த்தமோ, அதை அவளிடம் விளக்குவதற்காக அவர்கள் நிற்கவில்லை. இந்த நற்செய்தி மரியாளைப் பொருத்தவரை எப்படியிருந்திருக்குமெனக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். இருப்பினும், அவர்களின் உற்சாகத்தில் அவளைக் கல்லறையண்டையில் அழுதுகொண்டு நிற்பவளாக விட்டுவிட்டு, அந்த முதல் ஈஸ்டரின் நற்செய்தியைப் பரப்புவதற்கு அவர்கள் திரும்பிச் சென்றனர் என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும். இயேசுவின் எதிரிகள் சரீரமாகிய ஆலயத்தை அழித்து நாசமாக்கினார்கள் (2:19). இந்தச் சவிசேஷம் முழுவதும், இயேசு தமது சரீரத்தைத் தாமே தமது சொந்த விருப்பத்தின்படியே ஒப்புக்கொடுத்தார் என்பதை யோவான்

நிச்சயப்படுத்துகிறார். தமது வாழ்க்கையை ஒப்புக்கொடுக்கவும் திரும்பப் பெறவும் அவருக்கு அதிகாரமிருந்தது (10:18).

மரியாள் அழுதபோது, ‘‘... அவள் குனிந்து கல்லறைக்குள்ளே பார்த்து, இயேசுவின் சரீரம் வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திலே வெள்ளுடை தரித்தவர்களாய் இரண்டு தூதர்கள், தலைமாட்டில் ஒருவனும் கால்மாட்டில் ஒருவனுமாக, உட்கார்ந்திருக்கிறதைக் கண்டாள். அவர்கள் அவளை நோக்கி: ஸ்திரீயே, ஏன் அழுகிறாய் என்றார்கள். அதற்கு அவள்: என் ஆண்டவரை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள், அவரை வைத்த இடம் எனக்குத் தெரியவில்லை என்றாள். இவைகளைச் சொல்லிப் பின்னாகத் திரும்பி, இயேசு நிற்கிறதைக் கண்டாள், ஆனாலும் அவரை இயேசு என்று அறியாதிருந்தாள்’’ (20:11-14).

இயேசுவை அவரது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலுக்கு முன்பு அறிந்து நேசித்தவர்கள் உயிர்த்தெழுந்தபின்பு அவர் தங்களுக்கு முன்னால் தோன்றியபோது அவரைக் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பதைக் கவனிக்கவும். அவரது உயிர்த்தெழுந்த சரீரம் அவர்கள் முன்பு அறிந்த இயேசுவின் சரீரத்திலிருந்து மாறுபட்டிருந்தது. இயேசு இப்பொழுது மரியாளிடம், ‘‘ஸ்திரீயே, ஏன் அழுகிறாய், யாரைத் தேடுகிறாய் என்றார். அவள், அவரைத் தோட்டக்காரனென்று எண்ணி: ஐயா, நீர் அவரை எடுத்துக்கொண்டு போனதுண்டானால், அவரை வைத்த இடத்தை எனக்குச் சொல்லும். நான் போய் அவை எடுத்துக் கொள்ளுவேன் என்றாள்’’ (வச. 15). (‘‘நான் அவரைத் தூக்கிப் போகிறேன்’’ என்று அவள் நிஜமாகவே சொல்லுவதாக கிரேக்க வார்த்தைகள் நமக்குச் சொல்லுகின்றன).

பின்பு நாம் இவ்வாறு வாசிக்கிறோம்: ‘‘இயேசு அவளை நோக்கி: மரியாளே என்றார். அவள் திரும்பிப் பார்த்து: ரபூனி என்றாள்; அதற்குப் போதகரே என்று அர்த்தமாம். இயேசு அவளை நோக்கி: என்னைத் தொடாதே, நான் இன்னும் என் பிதாவினிடத்திற்கு ஏறிப் போகவில்லை; நீ என் சகோதரரிடத்திற்குப் போய், நான் என் பிதாவினிடத்திற்கும் உங்கள் பிதாவினிடத்திற்கும், என் தேவனிடத்திற்கும் உங்கள் தேவனிடத்திற்கும் ஏறிப் போகிறேன் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லு என்றார். மகதலேனா மரியாள் போய், தான் கர்த்தரைக் கண்டதையும், அவர் தன்னுடனே சொன்னவைகளையும் சீஷருக்கு அறிவித்தாள்’’ (வச. 16-18).

இது மிக உருக்கமான கதையாகும். மற்றச் சவிசேஷங்களில், ஏழு பிசாசுகள் விரட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படும் ஒரு பெண்தான் மகதலேனா மரியாள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம். வேதாகமத்தில் ஏழு என்ற எண்

பூரணத்தைக் குறிக்கும் ஒரு அடையாளமாக இருந்தது. எனவே அவள் முழுவதும் பிசாசினால் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்தாள். அவளிடமிருந்து அவையெல்லாவற்றையும் இயேசு விரட்டினார் (லூக்கா 8:1-3). அவள் சிலுவையண்டையில் நின்றிருந்ததில் வியப்பொன்றுமில்லை. அவள் அங்கிருந்து “அவர் எனக்குச் செய்தவற்றை நான் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன்” என்று சொல்லுவது போலிருந்தது.

உங்களுக்குப் பிசாசு பிடித்திருந்து, அதிலிருந்து இயேசு உங்களை விடுவித்தால், இயேசுவை எவ்வளவாய் நீங்கள் நேசிப்பீர்கள் என்பதைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். சுவிசேஷங்களில் ஒன்றில் அந்த மரியானைப் பற்றி “இவள் செய்த அநேக பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டது; இவள் அதிகமாய் அன்புகூர்ந்தாளே” என இயேசு சொன்னார். ஆம், இந்த மரியாள் அதிகப் பாவம்செய்தாள், அவளது பாவங்களிலிருந்து அவளை விடுவித்தவரை அவள் அதிகமாக நேசித்தாள் (லூக்கா 7:47-50). அதனால்தான் இயேசுவின் சீடர்கள் எல்லாரும் அவரை விட்டுப் போனபோதும், அவள் சிலுவையண்டையில் நின்றிருந்தாள்.

மரியாளிடம் இயேசு “என்னைத் தொடாதே, நான் இன்னும் என் பிதாவினிடத்திற்கு ஏறிப் போகவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு, ஒரு வாரத்திற்குப் பின்பு தம்மைத் தொடும்படியாக அவர் தோமாவை அழைத்தது அநேகருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். அவள் அவரை இயேசு என்று புரிந்துகொண்டதும், அவள் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டாள் என்பது தெளிவாகிறது. அவள் சந்தோஷத்தினால் நிறையப் பட்டிருந்தாள்! அதனால் “என்னை இறுகப் பிடித்துக்கொள்ளாதே” என்ற அர்த்தத்தில் அவர் இதைச் சொல்லுகிறார்.

அவரது மரணம், உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் வருகைக்குப் பின், அவருடன் ஒரு புதியதும் அதிக நெருக்கமானதுமான உறவு இருக்கப் போகிறது என மேலறையில் அப்போஸ்தலர்களிடம் அவர் விளக்கினார். அவர்களில் அவரும், அவரில் அவர்களும் இருக்கப் போகிறார்கள். அவருடனிருந்த மூன்று வருடங்களில் அவர்கள் அனுபவித்ததைவிட அதிக நெருக்கமான வகையில் அவருடன் இருக்கப் போகின்றனர். எனினும், இந்த உண்மைகள் மகதலேனா மரியாளுக்கு விளக்கிச் சொல்லப்படவில்லை.

தாம் பிதாவினிடம் செல்லப்போவதை அவர் மரியாளிடம் “நீ என் சகோதரிடத்திற்குப் போய், அவர்களுக்குச் சொல்லு” என்று கூறும்போது, இயேசு அப்போஸ்தலர்களைத் தமது சகோதரர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். அவர் அப்போஸ்தலர்களிடம் “... ஒருவரே உங்களுக்குப் போதகராயிருக்கிறார், நீங்கள் எல்லாரும் சகோதரராயிருக்கிறீர்கள்” எனச் சொல்லியிருக்கிறார் (மத். 23:8). இப்பொழுது

மரியாளிடம் “நீ என் சகோதரிடத்திற்குப் போய், நான் என் பிதாவினிடத்திற்கும் உங்கள் பிதாவினிடத்திற்கும், என் தேவனிடத்திற்கும் உங்கள் தேவனிடத்திற்கும் ஏறிப் போகிறேன் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லு” என்று கூறும்போது, அவர்களைத் தமது சகோதரர் என்று குறிப்பிடுகிறார் (வச. 17). மனிதர்களைத் தமது சகோதரர்கள் என்று அழைக்க இயேசு வெட்கப்படவில்லை (எபி. 2:11).

“அவருடைய பிதா மற்றும் அவர்களுடைய பிதா — அவருடைய தேவன் மற்றும் அவர்களுடைய தேவன்” என்று இங்கு சொல்லப்பட்டிருப்பதிலுள்ள வித்தியாசத்தைக் கவனியுங்கள். இதனை இரண்டு வகையாக அவர் அர்த்தப்படுத்தியிருக்கலாம். பிதாவிடம் அவருக்குள்ள உறவு ஒப்பற்றது. இந்த அப்போஸ்தலர்களுடன் அவர் ஜெபிப்பதைக் குறைவாகவே காண்கிறோம். எப்படி ஜெபிப்பது என அவர் அவர்களுக்குக் கற்றுத் தருகிறார். ஆனால் அவர் தாம் ஜெபிக்கும்போது தனியாகவே ஜெபிக்கிறார். அவர் வெறும் குமாரன் (son) அல்ல, அவரே குமாரன் (Son).

மேலறையில் அப்போஸ்தலர்களுக்கு அவர் கற்றுத்தந்தது இவ்வாறு இருந்திருக்கலாம்: “நான் பேசும் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் நான் செய்யும் ஒவ்வொரு பணிக்கும் என் பிதாவே விளக்கமாயிருக்கிறார். பிதாவுக்கு நானே வழி. இப்பொழுது, அவர் உங்கள் பிதாவும்கூட. நான் செய்வதாக, சொல்வதாக, நீங்கள் பார்க்கும் கேட்கும் எல்லாக் காரியங்களுக்கும் தேவனே விளக்கமாவார். இப்பொழுது என்னைப் போல நீங்களும் பிதாவோடு நெருக்கமாக இருக்க முடியும்.”

அதனால் மகதலேனா மரியாள் அப்போஸ்தலர்களிடம் சென்று, “நான் கர்த்தரைக் கண்டேன்” எனச் சத்தமிட்டாள் (20:18). எத்தனை மகிமையான செய்தி அது! அதுமட்டுமல்லாது இயேசு சொன்ன காரியங்களையும் அவள் அவர்களிடம் கூறினாள். அது அவருடைய பரத்துக்கேறுதலைக் குறித்த வெளிப்பாடாயிருக்கும்.

யோவான் சுவிசேஷத்திலுள்ள பிரதான கட்டளை

“வாரத்தின் முதல் நாளாகிய அன்றையத் தினம் சாயங்கால வேளையிலே, சீஷர்கள் கூடியிருந்த இடத்தில், யூதர்களுக்குப் பயந்ததினால் கதவுகள் பூட்டியிருக்கையில், இயேசு வந்து நடுவே நின்று: உங்களுக்குச் சமாதானம் என்றார். அவர் இப்படிச் சொல்லித் தம்முடைய கைகளையும் விலாவையும் அவர்களுக்குக் காண்பித்தார். சீஷர்கள் கர்த்தரைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

“இயேசு மறுபடியும் அவர்களை நோக்கி: உங்களுக்குச் சமாதான முண்டாவதாக; பிதா என்னை அனுப்பினதுபோல நானும் உங்களை அனுப்புகிறேன் என்று சொல்லி, அவர்கள்மேல் ஊதி: பரிசுத்த

ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்; எவர்களுடைய பாவங்களை மன்னிக்கிறீர்களோ அவைகள் அவர்களுக்கு மன்னிக்கப்படும், எவர்களுடைய பாவங்களை மன்னியாதிருக்கிறீர்களோ, அவைகள் அவர்களுக்கு மன்னிக்கப்படாதிருக்கும்” என்றார் (20:19–23).

வேதாகமத்திலுள்ள இந்தப் பகுதி நம்மை மிகவும் ஈர்க்கக்கூடியது. கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன. தங்களுடைய கர்த்தரைச் சிலுவையில் அறைந்த அந்த மோசமான மதத் தலைவர்கள் தங்களைத் தொடர்ந்து வரக்கூடும் என அப்போஸ்தலர்கள் இன்னும் பயந்தனர். அதனால் அவர்கள் திகில்கொண்டவர்களாய் மூடப்பட்ட கதவுகளுக்குப் பின்னால் சந்தித்துக் கொண்டனர். கதவுகள் திறக்காமலேயே இயேசு திடீரென அவர்கள் முன்பு தோன்றினார். இரண்டாவது முறை தமது சமாதானத்தின் ஆசீர்வாதத்தை அவர்களுக்கு அளித்தார். பின்பு, அவர் ஒரு பெரிய பணியை அவர்களுக்குத் தருகிறார். இது பின்வருமாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கலாம்: “பிதா என்னை உலகத்தில் அனுப்பினதுபோல, நானும் உங்களை உலகத்தில் அனுப்புகிறேன்” (17:18; 20:21).

அந்தப் பெரிய பணியை ஒப்படைக்கும் முன்பு, அவர்கள்மேல் ஊதி, “பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்” எனக் கூறினார் (வச. 22).

அந்தப் பெரிய பணியை விடுத்து, கீழ்ப்படிவதைப் பற்றிச் சொல்லும் சந்தர்ப்பத்தில் “எவர்களுடைய பாவங்களை மன்னிக்கிறீர்களோ அவைகள் அவர்களுக்கு மன்னிக்கப்படும், எவர்களுடைய பாவங்களை மன்னியாதிருக்கிறீர்களோ அவைகள் அவர்களுக்கு மன்னிக்கப்படாதிருக்கும்” என்றார். இயேசுவின் இந்தப் போதனையை இரண்டு வகையாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். சபை வரலாற்றில் சிலர், பாவிகளுக்குச் சவிசேஷத்தையும், விசுவாசிகளுக்கு வேதவசனங்களையும் போதிக்கும் ஒரு ஊழியர், மன்னிக்கவும் மன்னியாதிருக்கவும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கிறார் என்ற அர்த்தத்தில் இதை எடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அந்த நபர் “நான் விடுவிக்கிறேன் அல்லது நான் உன்னை மன்னிக்கிறேன்” என்று சொல்ல முடியும் என அவர்கள் நம்புகின்றனர். “நான் உன்னை மன்னிக்க மாட்டேன்” என்று சொல்லவும் அதிகாரம் உண்டு என்று நினைக்கின்றனர்.

ஆனால் இந்தப் பகுதி அப்படிப் போதிக்கவில்லை. தேவனால் மட்டுமே பாவங்களை மன்னிக்க முடியும் (லூக்கா 5:17–25; கொலோ. 1:13–14). பாவிகளுக்கு நாம் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கவோ போதிக்கவோ செய்யும்போது, அவர்கள் அதை விசுவாசித்தால், சிலுவையில் அவர்களுக்காகக் கிறிஸ்து மரித்ததினால் அவர்களது பாவங்களைத் தேவன் மன்னிக்கிறார் என்பதை உறுதிபடக் கூற

வேண்டும். அவர்கள் சவிசேஷத்தை விசுவாசியாவிட்டால், அவர்களின் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படவில்லை என்பதை நாம் அறிவிக்க முடியும். தேவனுடைய மன்னிப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பாவிகளுக்கு அழைப்புக் கொடுக்கும் ஒரு போதகரைப் போல், அநேக முறைகள் நான் இதைச் செய்திருக்கிறேன். சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும் எவரும் இதைச் செய்ய முடியும்.

இந்த அதிகாரத்திலுள்ள மூன்றாவது பெரிய போதனை 24ஆம் வசனத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. “விசுவாசம் என்றால் என்ன?” என்பதற்கான ஆழமான பதிலை இந்தப் போதனை நமக்குத் தருகிறது. அப்போஸ்தலர்களுக்கு இயேசு காட்சியளித்தபோது, தோமா அங்கில்லை என நாம் வாசிக்கிறோம். “மற்றச் சீஷர்கள்: கர்த்தரைக் கண்டோம் என்று அவனுடனே சொன்னார்கள். அதற்கு அவன்: அவருடைய கைகளில் ஆணிகளினாலுண்டான காயத்தை நான் கண்டு, அந்தக் காயத்திலே என் விரலையிட்டு, என் கையை அவருடைய விலாவிலே போட்டாலொழிய விசுவாசிக்க மாட்டேன் என்றான்.

“மறுபடியும் எட்டு நாளைக்குப் பின்பு அவருடைய சீஷர்கள் வீட்டுக்குள்ளே இருந்தார்கள்; தோமாவும் அவர்களுடனேகூட இருந்தான்; கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது இயேசு வந்து நடுவே நின்று: உங்களுக்குச் சமாதானம் என்றார். பின்பு அவர் தோமாவை நோக்கி: நீ உன் விரலை இங்கே நீட்டி, என் கைகளைப் பார், உன் கையை நீட்டி, என் விலாவிலே போடு, அவிசுவாசியாயிராமல் விசுவாசியாயிரு என்றார்.

“தோமா அவருக்குப் பிரதியுத்தரமாக: என் ஆண்டவரே! என் தேவனே! என்றான். அதற்கு இயேசு: தோமாவே, நீ என்னைக் கண்டதினாலே விசுவாசித்தாய், காணாதிருந்தும் விசுவாசிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள் என்றார்” (20:24–29).

தோமாவிடம் இயேசு கூறிய இந்த அறிவிப்பை “ஒன்பதாவது பாக்கிய வசனம் (beatitude) என்று நாம் அழைக்கலாம். மலைப்பிரசங்கத்தில் இயேசு கற்றுத்தந்த எட்டு அழகான, ஆசீர்வாதமான நெறிமுறைகளுடன் (மத். 5:3–11) “காணாதிருந்தும் விசுவாசிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்” (யோவான் 20:4) என்பதையும் நாம் சேர்க்க முடியும்.

இந்தப் பகுதியினால் நாம் தோமாவை “சந்தேகப்படும் தோமா” என அழைக்கிறோம். இதே தோமா, அப்போஸ்தலர்கள் எல்லாரும் தங்களுக்கு ஆபத்து வரலாம் எனப் பயந்தபோது, “அவரோடேகூட மரிக்கும்படிக்கு நாமும் போவோம் வாருங்கள்” என்று சொல்லியிருந்தான் (யோவான் 11:16).

தோமாவிற்கு விசுவாசம் இருந்தது. “என் ஆண்டவரே! என் தேவனே!” என்ற தோமாவின் இந்த வார்த்தைகளை நோக்குங்கள். தோமாவின் இந்த வார்த்தைகள்தான் யோவான் இந்தச் சவிசேஷத்தை எழுதுவதற்கான நோக்கமாகும். இயேசுவே தேவ குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்பதை நாம் நம்ப வேண்டுமென்ற நோக்கத்திற்காகவே யோவான் இதை எழுதியிருக்கிறார். இதைத்தான் தோமா அறிக்கைசெய்கிறார். இயேசுவை இரட்சகராக மட்டும் தோமா பகிரங்கப்படுத்தவில்லை. தனது கர்த்தரும், தனது தேவனுமாக இயேசுவில் தான் கொண்ட விசுவாசத்தையும் அவர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“நீ என்னைக் கண்டதினாலே விசுவாசித்தாய்” என்று தோமாவின் விசுவாசத்தைப் பற்றிய தமது உண்மையான மதிப்பீட்டைத் தெரிவித்த பிறகு, “காணாதிருந்தும் விசுவாசிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்” (20:29) என்ற ஒன்பதாவது நெறிமுறையை இயேசு அறிவிக்கிறார். அப்போஸ்தலர்கள் அனைவரும் இயேசுவைக் கைவிட்டபோது, பேதுரு இயேசுவை மறுதலித்ததற்காக நாம் அவனிடம் கடுமையாக இருக்கக் கூடாது (மாற்கு 14:50). மூன்று வருடங்கள் இயேசுவைப் பின்பற்றியும் தான் கண்டதை மட்டும் விசுவாசித்த தோமாவிடம் நாம் கடுமையாக இருக்கக் கூடாது. கானாவூரில் அவர்கள் தண்ணீர் திராட்சரசமாக மாறியதைக் கண்டதினால் விசுவாசித்தார்கள். புயலைக் கர்த்தர் அமரப் பண்ணியதையும், நூற்றுக்கணக்கானவர்களைக் குணமாக்கியதையும், லாசருவை உயிரோடெழுப்பியதையும் அவர்கள் கண்டதினால் விசுவாசித்தனர். “விசுவாசம் என்றால் என்ன?” என்ற கேள்விக்கான பதிலைத் தோமாவுக்கு மட்டுமல்லாது மற்ற அப்போஸ்தலர்களுக்கும் இயேசு சுற்றுத்தந்தார்.

எனினும், “காணாதிருந்தும் விசுவாசிக்கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்” என்ற இந்த ஒன்பதாவது நெறிமுறையைப் பாருங்கள். வாக்குப் பண்ணப்பட்ட இந்த ஆசீர்வாதம் எந்த மக்களுக்குப் பொருந்தும்? கண்டதினால் விசுவாசித்த மற்ற அப்போஸ்தலர்களுக்கு அல்ல. இதுவரை கண்டிராத, உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைத்து, திருச்சபை வரலாற்றின் எல்லா நூற்றாண்டுகளிலும் இயேசுவைப் பின் தொடரப் போகும் இலட்சக்கணக்கான விசுவாசிகளுக்காகவே இந்த ஒன்பதாவது பாக்கிய நெறிமுறையை இயேசு தந்தார்.

இயேசுவின் இந்த விசுவாசப் போதனை பின்வரும் பேதுருவின் ஆர்முட்டும் வார்த்தைகளில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது: “அவரை நீங்கள் காணாமலிருந்தும் அவரிடத்தில் அன்புகூருகிறீர்கள்; இப்பொழுது அவரைத் தரிசியாமலிருந்தும் அவரிடத்தில் விசுவாசம் வைத்து, சொல்லி முடியாததும் மகிமையால் நிறைந்ததுமாயிருக்கிற சந்தோஷமுள்ளவர்

களாய்க் களிகூர்ந்து, உங்கள் விசுவாசத்தின் பலனாகிய ஆத்தம ரட்சிப்பை அடைகிறீர்கள்” (1 பேதுரு 1:8-9).

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால், இயேசு ஆசீர்வதிக்க உத்தேசித்துள்ள இந்த ஒன்பதாவது நெறிமுறை உங்களையும் என்னையும் போன்ற விசுவாசிகளின் விசுவாச அனுபவமாயிருக்கிறது. தாங்கள் இதுவரை கண்டிராதபோதும், உயிர்த்தெழுந்த இரட்சகரான அவரில் விசுவாசம் வைத்திருக்கும் அனைவரையும் இது குறிக்கிறது.

இந்தப் புத்தகத்தின் கடைசிப் பகுதியில் யோவான் எழுதுவது என்னவெனில், “இந்தப் புத்தகத்தில் எழுதியிராத வேறு அநேக அற்புதங்களையும், இயேசு தமது சீஷருக்கு முன்பாகச் செய்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரனாகிய கிறிஸ்து என்று விசுவாசிக்கும்படியாகவும், விசுவாசித்து அவருடைய நாமத்தினாலே நித்தியஜீவனை நீங்கள் அடையும்படியாகவும் இவைகள் எழுதப்பட்டிருக்கிறது” (20:30, 31) என்பதேயாகும்.

முடிவுரை

ஒன்றுமில்லாததில் ஒருவரை ஏற்படுத்துவது

(யோவான் 21:1-25)

யோவான் எழுதிய சுவிசேஷத்தின் முடிவுரை இப்படி ஆரம்பிக்கிறது: “இவைகளுக்குப் பின்பு இயேசு திபேரியா கடற்கரையிலே மறுபடியும் சீஷர்களுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்தினார்; வெளிப்படுத்தின விவரமாவது: சீமோன் பேதுருவும், திதிமு என்னப்பட்ட தோமாவும், கலிலேயா நாட்டிலுள்ள கானா ஊரானாகிய நாதத்தான்வேலும், செபெதேயுவின் குமாரரும், அவருடைய சீஷரில் வேறு இரண்டு பேரும் கூடியிருக்கும்போது,

“சீமோன் பேதுரு மற்றவர்களை நோக்கி: மீன் பிடிக்கப் போகிறேன் என்றான். அதற்கு அவர்கள்: நாங்களும் உம்முடனேகூட வருகிறோம் என்றார்கள். அவர்கள் புறப்பட்டுப் போய், உடனே படவிலேறினார்கள். அந்த இராத்திரியிலே அவர்கள் ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை. விடியற்காலமானபோது, இயேசு கரையிலே நின்றார்; அவரை இயேசு என்று சீஷர்கள் அறியாதிருந்தார்கள். இயேசு அவர்களை நோக்கி: பிள்ளைகளே, புசிக்கிறதற்கு ஏதாகிலும் உங்களிடத்தில் உண்டா என்றார். அதற்கு அவர்கள்: ஒன்றுமில்லை என்றார்கள். அப்பொழுது அவர்: நீங்கள் படவுக்கு வலதுபுறமாக வலையைப் போடுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்கு அகப்படும் என்றார். அப்படியே அவர்கள் போட்டு, திரளான மீன்கள் அகப்பட்டதினால், அதை இழுக்க மாட்டாதிருந்தார்கள்.

“ஆதலால் இயேசுவுக்கு அன்பாயிருந்த சீஷன் பேதுருவைப் பார்த்து: அவர் கர்த்தர் என்றான். அவர் கர்த்தர் என்று சீமோன் பேதுரு கேட்டவுடனே, தான் வஸ்திரமில்லாதவனாயிருந்தபடியினால், தன் மேற்சட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு கடலிலே குதித்தான். மற்றச் சீஷர்கள் கரைக்கு ஏறக்குறைய இருநூறு முழத் தூரத்தில் இருந்தபடியினால் படவிலிருந்துகொண்டே மீன்களுள்ள வலையை இழுத்துக்கொண்டு

வந்தார்கள். அவர்கள் கரையிலே வந்திறங்கினபோது, கரிநெருப்பு போட்டிருக்கிறதையும், அதின்மேல் மீன் வைத்திருக்கிறதையும், அப்பத்தையும் கண்டார்கள்.

“இயேசு அவர்களை நோக்கி: நீங்கள் இப்பொழுது பிடித்த மீன்களில் சிலவற்றைக் கொண்டுவாருங்கள் என்றார். சீமோன் பேதுரு படவில் ஏறி, நூற்றைம்பத்துமூன்று பெரிய மீன்களால் நிறைந்த வலையைக் கரையில் இழுத்தான்; இத்தனை மீன்கள் இருந்தும் வலை கிழியவில்லை. இயேசு அவர்களை நோக்கி: வாருங்கள், போஜனம் பண்ணுங்கள் என்றார். அவரைக் கர்த்தரென்று சீஷர்கள் அறிந்த படியினால் அவர்களில் ஒருவனும் நீர் யார் என்று கேட்கத் துணியவில்லை. அப்பொழுது இயேசு வந்து, அப்பத்தையும் மீனையும் எடுத்து, அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்.

“இயேசு மரித்தோரிலிருந்தெழுந்த பின்பு தம்முடைய சீஷருக்கு அருளின தரிசனங்களில் இது மூன்றாவது தரிசனம்” (21:1-14).

யோவான் சுவிசேஷத்தின் முக்கியமான நோக்கம் இருபதாம் அதிகாரத்தின் முப்பத்தியொன்றாம் வசனத்தில் முடிவதாக அநேக அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். இந்த முடிவுரை அதிகாரத்தில் இயேசு நியமித்த பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களில் ஏழு பேருக்கு, விசேஷித்த விதமாகப் பேதுருவுக்கு, அவர்களை மீன்களைப் பிடிக்க அல்லாது மனுஷர்களைப் பிடிக்க அனுப்புவதாக அவர் நினைவூட்டுவதை நாம் வாசிக்கிறோம் (லூக்கா 5:10; மாற்கு 16:7; யோவான் 21:15-25).

இந்த அப்போஸ்தலர்கள் முழு இரவும் மீன்பிடிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆனால் பலனில்லை. கரையிலிருந்தபடியே, உயிர்த்தெழுந்த இயேசு, படவுக்கு வலதுபுறமாய் வலையைப் போடும்படி சொல்கிறார். அவருடைய அறிவுரையின்படி அவர்கள் செய்தவுடனே, வலை மீன்களால் நிரம்பியது. கரையில் நின்றிருந்தவர் கர்த்தர் என அவர்கள் உடனே தெரிந்துகொண்டனர். அவர்கள் பிடித்த மீன்களின் எண்ணிக்கை நமக்குத் தரப்பட்டுள்ளது: “அவைகள் நூற்றைம்பத்து மூன்று பெரிய மீன்கள்” (21:11).

இந்த எண்ணின் முக்கியத்துவம் என்ன? நூற்றாண்டுகளாக, திருச்சபை பிதாக்களும், அறிஞர்களும் இந்த எண்ணின் உள்ளத்தத்தை நிச்சயிக்க முயன்றனர். அந்த நேரத்தில் நூற்றைம்பத்துமூன்று வெவ்வேறு இன மீன்கள் பிடிக்கப்பட்டதாகச் சிலர் கூறினர். உலகத்திலுள்ள எல்லா இனத்திலுள்ள மனிதரையும் “பிடிக்கும்” வண்ணம் மனிதர்களைப் பிடிப்பவர்களாய் அவர்களைத் தாம் பயன்படுத்தப் போவதாக அவர் கூறியதைக் குறிக்கும்படி இந்த எண் ஒரு அடையாளமாக இருப்பதாக

அவர்கள் நம்பினார்கள் (மத். 4:19). இரட்சிப்பின் சவிசேஷம் யூதர்களுக்கோ அல்லது விசேஷித்த வகுப்பைச் சேர்ந்த மக்களுக்கோ மட்டுமல்ல. கிறிஸ்து பிறந்தபோது, தேவதூதர்கள் அறிவித்ததுபோல, சவிசேஷம் என்பது **மக்கள் அனைவருக்காகவுமே** என்பதை இயேசு நினைவூட்டுகிறார் (லூக்கா 2:10).

சிலர் அறுபது, சிலர் முப்பது, சிலர் நூறுமாகப் பயன்தருவார்கள் என்பதைக் குறித்து இயேசு சொன்ன உவமையில் உள்ளதுபோல் நூறு என்ற எண் பூரணத்தைக் குறிக்கும் எண்ணாகக் கருதப்படுவதாக இந்த ஆதித் திருச்சபை பிதாக்கள் நம்பினார்கள் (மத். 13:8). இந்த நூற்றைம்பத்துமூன்றின் விளக்கத்தின்படி அவர்களால் கற்பனைசெய்ய முடியாத அளவு ஆத்தம அறுவடையை இயேசு முன்னறிவிக்கிறார்.

நூற்றைம்பத்துமூன்றிலுள்ள அந்த மூன்று பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவி எனவும் அவர்கள் நம்பினர். இவர்கள் மூவரும் இந்தப் பெரிய அறுவடைக்குப் பின்னால் மூலகாரணமாகவும், வல்லமையாகவும் இருப்பார்கள். இந்தப் பெரிய அறுவடையின் நோக்கம், பிதாவாகிய தேவன், குமாரன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு மகிமையைக் கொண்டுவருவதுதான்.

அதிக அளவு மீன்பிடித்த இந்தச் சம்பவத்தில் வலை கிழியவில்லை என்ற உண்மையில் ஒரு ஆவிக்குரிய அடையாளம் உண்டு எனப் பல வருடங்களாகச் சில அறிஞர்கள் நம்பினார்கள். அப்போஸ்தலர்களுக்காகவும், இன்று மனிதர்களைப் பிடிக்கும் நமக்காகவும் கொடுக்கப்பட்ட இந்த விளக்கம் என்னவென்றால், பிடிக்கப்பட்ட மீன்களில் ஒன்றும் கிழிந்த வலை வழியாகக் கீழே விழவுமில்லை, காணாமல் போகவுமில்லை என்பதை நாம் கண்டுபிடிக்கிறோம். கிறிஸ்துவை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குப் பிதா பிரதான காரணமாக இருந்து செயல்படுகிறார். நாம் சவிசேஷத்துக்குச் செவிகொடுத்து அவரது ஆடுகளில் ஒன்றாக மாறும்போது குமாரன் மற்றும் பிதாவின் கரங்களுக்குள் பாதுகாப்பாய் இருக்கிறோம் (6:44; 10:28, 29).

பேதுருவின் உறுதிமொழி

இந்தக் கடைசி அதிகாரத்தில் இயேசுவோடு பேதுரு கொண்டிருந்த அற்புதமான உறவைப் பற்றி நாம் வாசிக்கிறோம். அநேக மொழிபெயர்புகளில் “பேதுருவே, நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று மூன்று முறை பேதுருவிடம் இயேசு கேட்கிறார். பின்வரும் இந்த ஆழமான சம்பாஷணையில் இயேசுவும் பேதுருவும் பயன்படுத்தும் கிரேக்க வார்த்தைகளின் தெளிவான அர்த்தத்தைக் கொண்டுவரும் இந்த வசனங்களின் பொழிப்புரையிலிருந்து நான் எடுத்துக் கூறுகிறேன்.

“அவர்கள் போஜனம்பண்ணினபின்பு, இயேசு சீமோன் பேதுருவை நோக்கி: யோனாவின் குமாரனாகிய சீமோனே, இவர்களிலும் அதிகமாய் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா என்றார். அதற்கு அவன்: ஆம், ஆண்டவரே, உம்மை நேசிக்கிறேன் என்பதை நீர் அறிவீர் என்றான். அவர்: என் ஆட்டுக்குட்டிகளை மேய்ப்பாயாக என்றார்.

“இரண்டாந்தரம் அவர் அவனை நோக்கி: யோனாவின் குமாரனாகிய சீமோனே, நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா என்றார். அதற்கு அவன்: ஆம் ஆண்டவரே, உம்மை நேசிக்கிறேன் என்பதை நீர் அறிவீர் என்றான். அவர்: என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக என்றார்.

“மூன்றாந்தரம் அவர் அவனை நோக்கி: யோனாவின் குமாரனாகிய சீமோனே, நீ என்னை நேசிக்கிறாயா என்றார். என்னை நேசிக்கிறாயா என்று அவர் மூன்றாந்தரம் தன்னைக் கேட்டபடியினாலே, பேதுரு துக்கப்பட்டு: ஆண்டவரே, நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர், நான் உம்மை நேசிக்கிறேன் என்பதையும் நீர் அறிவீர் என்றான். இயேசு: என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக என்றார்” (21:15-17).

நீங்கள் இந்தப் பகுதியைப் படிக்கும்போது, மேலறையில் சீடர்களுடன் இயேசு இருந்தபோது, கர்த்தரைத் தான் மறுதலிக்க மாட்டேன் என்று பெருமையுடன் பேதுரு கூறியதைக் கேட்ட மனிதர்களில் ஆறுபேர் முன்னிலையில், “இவர்களிலும் நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?” என்று இயேசு பேதுருவை மூன்றுதரம் கேட்டதைக் கவனியுங்கள். இரண்டாவது முறை அவர் கேட்டபோது மற்றவர்களைக் காட்டிலும் என்ற குறிப்பை அவர் சேர்க்கவில்லை.

இயேசு இந்தக் கேள்வியை ஏன் மூன்று முறை பேதுருவிடம் கேட்டார்? தேவன் மனித சரீரத்தில் இருந்தபடியினால், அவருக்குப் பதில் தெரியவில்லையா? அப்படியில்லை. முதல் முறை இயேசு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது, வேதாகமத்தில் அநேகரால் அன்பின் அதிகாரம் என அழைக்கப்படும் அதிகாரத்தின் மத்தியில் பவுல் விவரிக்கும் முழுமையான அன்பு என்று அர்த்தப்படும் “அகாபே” (agape) என்ற வார்த்தையை இங்கே இயேசுவும் பயன்படுத்துவதாக யோவான் குறிப்பிடுகிறார் (1 கொரி. 13:4-7).

இயேசுவை நேசிக்கிறேன் என்று பேதுரு பதிலளிக்கும்போது அவன் அகாபே என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தாமல், அதற்கும் குறைவான “நட்பு” என அழைக்கக்கூடிய “பிலியோ” (phileo) என்ற கிரேக்க வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதாக யோவான் குறிப்பிடுகிறார். “இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். நான் ஒரு சாதாரண

நண்பன் என்பதும் உமக்குத் தெரியும்’’ என்று பேதுரு இயேசுவின் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறான். இயேசுவிடம் தான் கொண்ட அன்பு எனப் பேதுரு அறிக்கைசெய்வது மேலறையில் இயேசு கூறிய அகாபே அன்பு அல்ல. அந்த அன்பு தேவனிடத்திலிருந்து வருவதாகவும், முழுமையான அர்ப்பணிப்பின் விளைவாகவும் இருக்கிறது.

இந்தச் சந்திப்பில் நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான குறிப்பு என்னவென்றால், பேதுருவிடம் நாம் கண்ட மாற்றமாகும். மற்றவர்களின் அன்பைவிட அவனுடைய அன்பு உயர்ந்ததா எனப் பேதுருவிடம் இயேசு கேட்கும்போது பேதுரு மற்ற அப்போஸ்தலர்களைவிடத் தான் அதிகமாக அவரை நேசிப்பதாகப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளவில்லை. ‘‘பேதுருவே, உன் முழு இருதயத்தோடும் முழு மனதோடும் முழு ஆத்துமாவோடும் முழுப் பலத்தோடும் என்ன நீ நேசிக்கிறாயா?’’ என்று கர்த்தர் கேட்பதுபோல இருக்கிறது. அதற்குப் பேதுரு ‘‘இதற்கான பதிலை நீர் அறிந்திருக்கிறீர். ஆண்டவரே, உம்மிடத்தில் நான் கொண்ட அன்பு இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட நட்பின் அளவானது என்பதை நீர் அறிவீர்’’ எனப் பதிலளித்தான்.

பேதுரு அனுபவித்த ஏதோ ஒன்றை ஒரு வார்த்தையில் விவரிக்க முடியும். அந்த வார்த்தை ‘‘உடைக்கப்பட்டது’’ என்பதாகும். பேதுரு தன் ஆவியில் உடைக்கப்பட்டான். இதே காரியத்தை இன்னொரு வகையில் சொல்ல வேண்டுமானால், கலிலேயாவின் மலைப்பிரசங்கத்தில் ‘‘ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்’’ என இயேசு கற்றுத்தந்த முதல் அழகான நெறிமுறையை அவன் அனுபவித்தான் என்று சொல்லலாம். இந்த அழகான நெறிமுறையை அவன் துக்கத்தோடு இணைக்கிறான். ஏனென்றால், உடைக்கப்பட்ட அனுபவத்தை அனுபவிக்கும்போதும், அல்லது, ஆவியில் எளிமையுள்ளவர்களாயிருக்க நாம் கற்றுக்கொள்ளும்போதும், பேதுருவைப் போல நாம் துக்கப்படுகிறோம் (மத். 5:3, 4).

வேதாகமத்திலுள்ள அதிக அழகான வசனங்கள்

ஆண்டவர்மேல் தான் கொண்ட அன்பு வெறும் நட்புத்தான் என்று பேதுரு அறிக்கைசெய்யும்போது, ‘‘என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக’’ என ஆண்டவர் பதிலளிப்பதைக் கவனிக்கத் தவற வேண்டாம். இந்த முழு வேதாகமத்திலும் அதிக அழகான பகுதிகளில் இதுவும் ஒன்று என நான் நினைக்கிறேன். பேதுருவிடம் இயேசு சொல்லுவதின் உண்மையான சாராம்சம்: ‘‘என் ஆடுகளை மேய்க்கத் தவறினால் என்ன நடக்கும் என்பதை அறிந்த உன்னைப் போன்ற ஒருவன் எனக்கு வேண்டும். என் ஆடுகளின்மேல் உண்மையற்ற கோரிக்கைகளை வைக்கும் மேன்மை பெற்றவர்கள் எனக்குத் தேவையில்லை. யாருக்காக நான் மரித்தேனோ

அந்த ஆடுகளை மேய்ப்பதற்கு ஒரு உடைக்கப்பட்ட எளிமையான நபர் எனக்குத் தேவை. ஒரு கருணையுள்ள, கரிசனைப்படுகிற, என் ஆடுகளை மேய்க்கும் ஒருவர் எனக்குத் தேவை. என்னுடைய விலைமதிப்பற்ற ஆட்டுக்குட்டிகளுக்காகக் கவலைப்பட்டு அவைகளை மேய்க்கும் உன்னைப் போன்ற ஒருவர் எனக்குத் தேவை.’’

இரண்டாவது முறையாக ‘‘பேதுருவே, நீ என்னிடத்தில் அன்பாயிருக்கிறாயா?’’ என்று கர்த்தர் கேட்டார். இயேசு ‘‘அகாபே’’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதாக யோவான் மறுபடியும் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டாவது முறை தான் ஆண்டவரை நேசிப்பதைப் பேதுரு கூறும்போது, அவன் ‘‘பிலியோ’’ என்ற வார்த்தையையே பயன்படுத்துவதாக யோவான் மறுபடியும் குறிப்பிடுகிறார். பேதுருவின் இரண்டாவது அறிக்கைக்கு மறுமொழியாக, ‘‘என் ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக’’ என்ற அர்த்தத்திலுள்ள கிரேக்க வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி இயேசு பதிலளிக்கிறார். இதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால் ‘‘அப்படியென்றால், என் ஆடுகளைக் கவனித்துக்கொள். என் ஆடுகளின் தேவைகளைக் கவனிக்க உன்னைப் போன்ற ஒருவர் எனக்குத் தேவை’’ என்பதாகும் (21:16).

கடற்கரையில் இயேசுவுக்கும் பேதுருவுக்குமிடையில் நடந்த வல்லமையான சம்பாஷணையில் ‘‘பேதுருவே, நீ என்னை நேசிக்கிறாயா?’’ எனக் கர்த்தர் மூன்றாம் முறையாகக் கேட்டபோது, அது உச்சக்கட்டத்தை எட்டியது. இந்த மூன்றாம் முறையில், கர்த்தர் ‘‘பிலியோ’’ என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதாக யோவான் குறிப்பிடுகிறார். திருச்சபையின் எதிர்காலத் தலைவனிடம் ‘‘பேதுருவே, நீ என் நண்பனா?’’ என இயேசு கேட்கிறார் என்று இதற்கு அர்த்தமாகும்.

இந்தக் கிரேக்க வார்த்தைகளை நான் புரிந்துகொண்டபோது, மூன்றாம் முறையாக இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டபோது பேதுரு ஏன் துக்கப்பட்டான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். இயேசுவின் இந்த மூன்றாவது கேள்விக்கான பேதுருவின் கீழ்க்கண்ட முடிவான பதிலின் மூலம் பிரதிபலித்த உடைக்கப்பட்ட நிலையை நாம் பாராட்டலாம்: ‘‘ஆண்டவரே, நீர் எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிறீர், நான் உம்மை நேசிக்கிறேன் என்பதையும் நீர் அறிவீர் என்றான்’’ (வச. 17).

நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டபடி, இயேசுவுக்கும் மூன்று முறை தன்னுடைய கர்த்தரை மறுதலித்த அப்போஸ்தலனுக்குமிடையில் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையின் அதிக அழகான பகுதி என்னவென்றால், பேதுரு தனது உடைக்கப்பட்ட நிலையை அறிக்கைசெய்ததும், கர்த்தர் இறுதியாக ‘‘பேதுருவே, என் சிறிய ஆடுகளை மேய்ப்பாயாக’’ என்று கட்டளை

கொடுத்ததுமாகும். இது நிச்சயமாக அழகானது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

மூன்று முறை பேதுருவிடம் உறுதிப்படுத்தும்படியாக இயேசு பேசிய இந்த வார்த்தைகள், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து பூரணத்துவத்தை உடைய மக்களையோ, அவர்கள் தமது மந்தையின்மீது முடியாத காரியத்தைத் திணிப்பதையோ விரும்பவில்லை என்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறது. பூமியில் இயேசு இருந்தபோது, அவரிடமிருந்து கோப உணர்ச்சியை எழுப்பியவர்கள் பரிசேயர்கள். அதற்குக் காரணம் அவர்கள் ஜனங்களால் செய்ய முடியாத காரியங்களை அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்தேயாகும் (மத். 23:13).

நமது வெற்றிகளும், தோல்விகளும், நமது ஆவிக்குரிய குணத்தை மேம்படுத்த இயேசு பயன்படுத்தும் கருவிகளாகும் என்பதை இயேசு நாம் நம்பும்படி செய்கிறார். நாம் இயேசுவைப் பின்பற்றும்போது, நமக்கு ஏற்படும் அனைத்தும் நாம் கற்றுக்கொள்வதற்கான அவரது கலாசாலைப் பாடத்தின் பகுதியாக இருக்கக்கூடும். அந்தக் கலாசாலை ஒருபோதும் முடிவு பெறாது.

பேதுரு என்ற இந்த மனிதன் மூலமாக பெந்தெகொஸ்தே நாளின் போது உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து ஏன் பெரிய வல்லமையை வெளிப்படுத்தினார்? கடற்கரையில் அந்தக் காலை வேளையில் இயேசுவுக்கும் பேதுருவுக்குமிடையில் நடந்த சந்திப்பின் வல்லமையை நாம் புரிந்து கொள்ளும்போது இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை நாம் காண்போம்.

தேவனால் வல்லமையாகப் பயன்படுத்தும்படி தெரிந்துகொள்ளப் படுகிறவர்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய மூன்று பாடங்களைப் பேதுருவுக்கு ஆண்டவர் போதிக்கிறார். முதல் பாடம்: “நீ ஒன்றுமில்லை” (you are nobody). இரண்டாவது பாடம்: “நீ யாரோ ஒருவர்” (you are somebody). மூன்றாவது பாடம்: “நான் ஒன்றுமில்லை என்று கற்றுக்கொண்ட ஒருவரை என்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதை இப்பொழுது உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்” என்பதாகும்.

மோசே, பேதுருவைப் போன்றவர்கள் தமக்கு ஆசீர்வாதமளிக்கும் நான்கு இரகசியங்களை அறிந்திருந்தனர். அதாவது, நான் யார் அல்லது என்ன என்பது முக்கியமில்லை. ஆனால் தேவன் யார், என்ன என்பது தான் முக்கியம். என்னாலே என்ன செய்ய முடியும், அல்லது என்ன செய்ய முடியாது என்பது உண்மையில் முக்கியமில்லை. ஆனால், தேவனால் என்ன செய்ய முடியும், அவர் நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறார் என்பதுதான் முக்கியம். ஆகவே,

முக்கியமான காரியம் என்னவென்றால், எனக்கு என்ன தேவை என்பதல்ல, ஆனால் தேவனுக்கு என்ன தேவை என்பதுதான். இந்த ஆவிக்குரிய இரகசியங்களை நான் கற்றபின் கிறிஸ்து என்னைப் பயன்படுத்தினபோது, என்னால் திரும்பிப் பார்த்து இப்படியாகச் சொல்ல முடிகிறது: “என் வாழ்க்கையின் மதிப்பை நான் பரிசீலிக்கும்போது, நான் செய்த காரியங்களினால் அல்லாமல் என் மூலமாக அவர் செய்த காரியங்களுக்கு முடிவில்லாத பலன்கள் இருக்கும் என்பதை நான் உணர்ந்தேன். இந்த ஆவிக்குரிய உண்மைகளை நான் அனுபவித்த போதுதான் “கனி நிலைத்திருக்கும்படி” என இயேசு சொன்னதை என் வாழ்க்கை விளைவிக்கும் (யோவான் 15:16).

தான் ஒன்றுமில்லையெனப் பேதுரு கற்றுக்கொண்டதினால் பெந்தெகொஸ்தே நாளில் கிறிஸ்து பேதுருவை ஊழியம்செய்யத் தெரிந்தெடுத்தார் என நான் நம்புகிறேன். கடற்கரையில் அந்தக் காலை நேரத்தில் பேதுரு தான் ஒன்றுமில்லாதவன் என்பதைக் கற்றுக்கொண்ட படியினால், அவனைத் தேவனால் பயன்படுத்த முடியும் என்பதை இயேசு நம்ப வைத்தார். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் தான் ஒன்றுமில்லை என்பதைக் கற்றுக்கொண்ட ஒருவர்மூலம் கிறிஸ்து என்ன செய்யக் கூடும் என்பதைத் திருச்சபையும் உலகமும் கண்டுபிடித்தது (அப். 2:32-33).

உங்கள் வாழ்க்கையில் தேவ சித்தம் (21:18-23)

அந்தச் சமயத்தில் ஒரு சீடனின் வாழ்க்கையில் தேவனுடைய சித்தத்தைக் குறித்த ஒரு முக்கியமான பாடத்தை இயேசு கற்றுத் தந்தார். பேதுருவிடம் கர்த்தர் சொன்னதாக யோவான் இப்படி எழுதுகிறார்: “நீ இளவயதுள்ளவனாயிருந்தபோது உன்னை நீயே அரைகட்டிக் கொண்டு, உனக்கு இஷ்டமான இடங்களிலே நடந்து திரிந்தாய்; நீ முதிர் வயதுள்ளவனாகும்போது உன் கைகளை நீட்டுவாய்; வேறொருவன் உன் அரையைக் கட்டி, உனக்கு இஷ்டமில்லாத இடத்துக்கு உன்னைக் கொண்டுபோவான்” (வச. 18).

இயேசு அவனுடைய வயதான காலத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கலாம். உண்மை என்னவென்றால், வயதான காலத்தில் சில நேரங்களில் முழுமையான கவனிப்பு மக்களுக்குத் தேவைப்படுகிறது. ஆனால், அந்த வகையில் நாம் எண்ணக்கூடாது என்பதினால் யோவான் தொடர்ந்து இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “இன்ன விதமான மரணத்தினாலே அவன் தேவனை மகிமைப்படுத்தப் போகிறானென்பதைக் குறிக்கும்படியாக இப்படிச் சொன்னார்” (வச. 19).

“உன் கைகளை நீட்டுவாய்” என்று அவர் சொல்லும்போது சிலுவை மரணத்தைப் பற்றித்தான் இயேசு தெளிவாகப் பேசுகிறார்.

சிலுவை மரணத்தை இது தெளிவாக அர்த்தப்படுத்துகிறது. நாம் பின்பு இவ்வாறு வாசிக்கிறோம்: “பேதுரு திரும்பிப் பார்த்து, இயேசுவுக்கு அன்பாயிருந்தவனும், இராப்போஜனம்பண்ணுகையில் அவர் மார்பிலே சாய்ந்து: ஆண்டவரே உம்மைக் காட்டிக்கொடுக்கிறவன் யார் என்று கேட்டவனுமாகிய சீஷன் பின்னே வருகிறதைக் கண்டான். அவனைக் கண்டு, பேதுரு இயேசுவை நோக்கி: ஆண்டவரே, இவன் காரியம் என்ன என்றான்” (வச. 20-21).

இயேசுவுக்காகத் தான் மரிக்கச் சித்தமாயிருப்பதாக அடிக்கடி பேதுரு பெருமைப்பட்டுக்கொள்வான். இந்த முடிவுரை அதிகாரத்தில் பேதுரு எப்படி மரிக்கப்போகிறான் என்பதைச் சொல்லுவதற்கு உயிர்த்தெழுந்த இயேசு முடிவுசெய்துவிட்டதை நாம் வாசிக்கிறோம். அதாவது பேதுரு கர்த்தருக்காகத் தலைகீழாகச் சிலுவையிலிறையப்படும் சிலாக்கியத்தைப் பெறப் போகிறான்.

பேதுரு இதைக் கேட்டதும் தன்னுடன் மீன்பிடிக்கும் தொழில் பங்குதாரராக இருந்த யோவானை நோக்கித் தன் விரலை நீட்டி இயேசு விடம் பின்வருமாறு கேட்டபோது அவனுடைய மனித இயல்பு வெளிப்பட்டது: “அந்தக் கொடூரமான மரணத்தைச் சகிக்க எனக்குக் கிருபையையும் சமாதானத்தையும் நீர் கொடுப்பீர் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், இவனுடைய காரியம் என்ன? அவனுடைய வாழ்க்கை மற்றும் மரணத்தைக் குறித்த உமது சித்தம் என்ன?” உண்மையாகவே, பேதுரு இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் பேதுரு யோவானின்மீது அன்புபாராட்டினான். பேதுருவின் மறுதலிப்பு மற்றும் இயேசுவின் இந்த உறுதிமொழிக்கு இடைப்பட்ட கஷ்டமான காலத்தின்போது யோவான் பேதுருவிடம் அன்புகாட்டினான்.

யோவானுடைய வாழ்க்கை மற்றும் மரணத்தைக் குறித்த இயேசுவின் சித்தத்தை அறிவது பேதுருவின் வேலையில்லை என்று அவனிடம் இயேசுவானவர் கூறினார்: “அதற்கு இயேசு: நான் வருமளவும் இவனிருக்க எனக்குச் சித்தமானால், உனக்கென்ன, நீ என்னைப் பின்பற்றி வா, என்றார்” (வச. 23). வேறு வார்த்தையில் சொல்ல வேண்டுமென்றால், ஆண்டவர் பேதுருவிடம் “யோவானைக் குறித்த எனது திட்டம் யோவானுக்குரியதாகும். உன்னைக் குறித்த எனது திட்டம் உனது வாழ்க்கைக்குரிய எனது திட்டமாகும். அவனைக் குறித்த எனது திட்டத்திற்காக நீ கவலைப்படாதே. உன் கவலையும், முக்கியத் துவமும், உன்னைக் குறித்த என் திட்டம் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதிலேயே இருக்க வேண்டும். நீ என்னைப் பின்பற்றுகிறாயா என்பதே உன்னுடைய வேலையாக இருக்க வேண்டும்.”

பின்பு, “ஆகையால் அந்தச் சீஷன் மரிப்பதில்லையென்கிற பேச்சு சகோதரருக்குள்ளே பரம்பிற்று. ஆனாலும், அவன் மரிப்பதில்லையென்று இயேசு சொல்லாமல், நான் வருமளவும் இவனிருக்க எனக்குச் சித்தமானால் உனக்கென்னவென்று சொன்னார்” என நாம் வாசிக்கிறோம் (வச. 23).

புதிய பிறப்பினால், புதிய சிருஷ்டியாக நம்மில் ஒருவரைத் தேவன் உருவாக்கும்போது, அதற்குப் பயன்படுத்தும் அச்சை (mold) ஒவ்வொரு முறையும் தூக்கியெறிந்து விடுகிறார். இரட்சிப்பை நாம் அனுபவிக்கும்போது, நாம் அவரது கரத்தின் கிரியையாக இருக்கிறோம் (2 கொரி. 5:17-18; எபே. 2:10). தேவனுடைய ராஜ்யத்தில் பூமியிலுள்ள மற்ற மனிதர்கள் அனைவரிலுமிருந்து மாறுபட்டவர்களாகவும் ஒப்பற்றவர்களாகவும் இருக்கும்படியாக நாம் அனைவரும் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் (சங். 139:18). இந்த ஒப்பற்ற தனித் தன்மையை நமது இரட்சிப்பின்மூலம் நாம் திரும்பப் பெறுகிறோம் (1 தீமோ. 2:23-26; பிலே. 19: 1 தீமோ. 4:16).

நாமனைவரும் மற்றவர்களின் வாழ்க்கையில் கர்த்தர் என்ன செய்கிறார் என்பதைக் குறித்துக் கண்டுபிடிக்க நமது நேரத்தைச் செலவழிக்கிறோம். ஆனால் “என்னைப் பற்றிய பொறுப்பு எனக்குத் தான் இருக்கிறது. என்னைப்பற்றித் தான் நான் கிறிஸ்துவுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதனால், மற்ற விசுவாசிகளுக்கான தேவனுடைய திட்டத்தைக் குறித்துக் கவலைப்படக்கூடாது.”

சுருக்கம்

மூன்று வருடங்களாக இயேசுதனது நேரத்தையும், வாழ்க்கையையும் செலவழித்து அவர்களிடம் ஒப்படைத்த பணியினை அவர்கள் ஒதுக்கிவிட்டு பழைய தொழிலுக்குச் சென்றுவிட்டனர் என்ற பயங்கரமான உண்மையை இந்த மீன்பிடிக்கும் சம்பவம் பிரதிபலிக்கிறது என்று சில அறிஞர்கள் நம்புகின்றனர். உயிர்த்தெழுந்தபின்பு இயேசு அப்போஸ்தலர்களுக்குக் காட்சி தந்து, மீன்பிடிப்பதற்காகத் தாம் அவர்களை அனுப்பவில்லை என்பதை அவர்களுக்குத் தெளிவாக நினைவுபடுத்துகிறார். மனிதர்களைப் பிடிக்கும் பணிக்கே அவர்களை அவர் அனுப்பியிருக்கிறார் (லூக்கா 5:10; மத். 4:19).

இந்த முடிவுரையில் இயேசுவினால் கற்றுத்தரப்பட்ட இரண்டாவது சத்தியம் என்னவென்றால், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் அறுவடை செய்யப்படப் போகிறவர்களைப் பராமரிக்கிறதிலும் போஷிக்கிறதிலும் சம்பந்தப்படப் போகிற மற்ற அப்போஸ்தலர்களுக்கும் பேதுருவுக்குமான அவரது சவாலாக அமைந்திருக்கிறது. பவுல் இப்படியாக எழுதுகிறார்:

“கேபாவுக்கும்... தரிசனமானார்” (1 கொரி. 15:5). இந்த வார்த்தை களைப் பவுல் எழுதும்போது, பேதுருவும் இயேசுவும் சந்தித்ததை மனதில் கொண்டு ஒருவேளை எழுதியிருக்கலாம். பவுலின் இந்தக் கூற்று, கடற்கரையில் பேதுருவுக்கும் இயேசுவுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை ஒரு நேர்முகத் தேர்வு போன்று தோற்றமளிக்கச் செய்கிறது. பேதுருவுடன் இயேசு நடத்திய சம்பாஷணை அந்தரங்கமான ஒன்றாகத் தோன்றிய போதும் அதன் சாராம்சத்தைப் பேதுரு மற்ற அப்போஸ்தலர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டிருப்பான்.

இயேசுவினால் போதிக்கப்பட்டு, இந்த முடிவுரையில் பதிவுசெய்யப்பட்ட இரண்டாவது முக்கியமான சத்தியம் என்னவென்றால், அவரது உயிர்த்தெழுதல் மற்றும் பரத்துக்கேறுதலுக்குப் பல வாரங்களுக்குப் பின்பு மறுபடியும் பிறந்தவர்களாக இருப்பவர்களைப் பராமரிக்கவும் போஷிக்கவும் செய்யும்படியாக அவர் பேதுருவுக்கும் மற்ற ஆறு அப்போஸ்தலர்களுக்கும் முன்பாக வைத்த சவாலாக அது இருக்கிறது. மேலறையில் இயேசுவின் போதனையில் வலியுறுத்திச் சொல்லப்பட்ட விஷயம், “நீங்கள் என்னை நேசித்தால், என் கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளுங்கள்” என்பதாகும். அவரது புதிய கட்டளை என்னவென்றால், மூன்று வருடங்கள் அவர் அவர்களை நேசித்ததுபோல அவர்களும் ஒருவரையொருவர் நேசிக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

அவர்களுக்கான மூன்றாவது பிரதானமான இயேசுவின் போதனையைப் பார்ப்போம். இதை நீங்களும் நானும் கூடச் செயல்படுத்த வேண்டும். அப்போஸ்தலர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய தனிப்பட்ட சித்தத்தைக் கண்டுபிடிப்பதோடுகூட, அவரும் நாமும் அவருடைய பிரதான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியும்போது. திருச்சபைக்கான அவருடைய ஒட்டுமொத்த சித்தத்தையும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

எனக்குப் பிடித்தமான சுவிசேஷத்தின் கடைசி வார்த்தைகள் (21:24-25)

யோவானின் அற்புதமான சுவிசேஷத்திற்கான அழகான முடிவுரைக்கு நாம் இப்போது வந்திருக்கிறோம். இந்தச் சுவிசேஷம் முழுவதிலும் யோவான் மிகுந்த தாழ்மையுடன் தன்னைக் குறித்துச் சொல்லும்போது, இயேசுவுக்கு அன்பான சீடன் என்றும், மேலறையில் இயேசுவின் மார்பில் சாய்ந்துகொண்டு கேள்விகேட்ட இன்னொரு சீடன் என்றும் சொல்லுகிறார். அவர் தன்னை ஒருபோதும் பெயர்சொல்லிக் குறிப்பிடவில்லை. எனினும், அவருடைய சுவிசேஷத்தின் முடிவில்

அவர் இப்படியாக எழுதுகிறார்: “அந்தச் சீஷனே இவைகளைக் குறித்துச் சாட்சிகொடுத்து இவைகளை எழுதினவன்; அவனுடைய சாட்சி மெய்யென்று அறிந்திருக்கிறோம்.”

பின்வரும் ஆச்சரியமான வார்த்தைகளுடன் யோவான் தனது சுவிசேஷத்தை முடிக்கிறார்: “இயேசு செய்த வேறு அநேக காரியங்களு முண்டு; அவைகளை ஒவ்வொன்றாக எழுதினால் எழுதப்படும் புஸ்தகங்கள் உலகம் கொள்ளாதென்று எண்ணுகிறேன்” (வச. 25). ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் போதகராக இருக்கும் என் ஆலோசகர் உலகின் பெரிய நூலகம் ஒன்றுக்குச் சென்று “இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் எத்தனை புத்தகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன?” என்று கேட்டார். சரியான எண்ணைத் தருவது அவர்களுக்குச் சிரமமாக இருந்தது. ஏனென்றால், எண்ணுவதற்கு அவைகள் சாத்தியமில்லாத அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கின்றன என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

கி. பி. 80 இல் வாழ்ந்த ஒரு ரபி தனது நீண்ட கால வாழ்க்கையில் கற்றுக்கொண்டதின் முடிவில் இவ்வாறு எழுதினார்: “வானம் முழுவதும் (தோல்) காகிதமானால், எல்லா மரங்களும் எழுதும் பேனாவானால், கடலெல்லாம் மையானாலும் என் ஆசிரியர்களிடமிருந்து நான் கற்றுக் கொண்ட ஞானத்தை எழுதப் போதுமான மை இருக்காது. இருப்பினும், ஒரு ஈ மை நிறைந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி அதிலிருந்து அதால் எடுக்க முடிந்ததுபோல் ஞானிகளிடமிருந்து ஞானத்தை முடிந்த அளவு கற்றுக்கொள்ளும் சந்தோஷம் எனக்குக் கிடைத்தது.”

மை நிறைந்த சமுத்திரத்தில் ஒரு ஈ மூழ்கி மறுபடியுமாகப் பறக்கும் போது எவ்வளவு மையை அதனால் எடுத்துச் செல்ல முடியும் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள். வயதான அந்த ரபி நமக்கு ஒரு உதாரணத்தைத் தருகிறார். அதன்மூலம், அறியப்படக்கூடியதின் அடிப்படையில் நாம் எவ்வளவு குறைவாக அறிந்திருக்கிறோம் என்பதை அவர் நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். என்னுடைய ஆலோசகர்களில் இன்னொருவர் ஊழியத்துக்கான எனது படிப்பு உணர்வில்லாத அறியாமையிலிருந்து உணர்வுள்ள அறியாமைக்கு மட்டுமே கடந்துசெல்லுகிறது என்று கூறியிருக்கிறார். நாம் எவ்வளவு அதிகமாக அறிகிறோமோ, அவ்வளவாக நாம் அறியாத காரியம் அதிகமாக இருக்கிறது என்று அறிந்துகொள்கிறோம்.

இந்த உணர்வோடு யோவான் தனது சுவிசேஷத்தை முடிக்கிறார். “இயேசுவைப் பற்றிய இந்த அனைத்துக் காரியங்களையும் நான் உங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். ஆனாலும் சொல்லுவதற்கு இன்னும் அநேகக் காரியங்கள் உண்டு. இந்தக் காரியங்களில் சிலவற்றை மட்டும் தெரிந்தெடுத்து, என்னுடைய இந்தச் சாட்சி மெய்யென்று

அறிந்துகொண்டு, இயேசுவே தேவனுடைய குமாரன் என்று நீங்கள் விசுவாசித்தால் நித்தியஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்வீர்கள் என்பதையும் நான் அறிவிக்கிறேன்.’’

இந்தச் சுவிசேஷத்திற்கான இன்னொரு சரியான இறுதி வாசகம் என்னவென்றால், புதிய ஏற்பாட்டின் கடைசிப் புத்தகத்துக்கு அருகில் காணப்படும், இந்த அன்பான சீஷன் எழுதிய தூண்டுதல் பெற்ற நிருபத்தின் கடைசி அதிகாரத்திலுள்ளதாகும்: ‘‘தேவன் நமக்கு நித்திய ஜீவனைத் தந்திருக்கிறார். அந்த ஜீவன் அவருடைய குமாரனில் இருக்கிறதென்பதே அந்தச் சாட்சியாம். குமாரனை உடையவன் ஜீவனை உடையவன், தேவனுடைய குமாரன் இல்லாதவன் ஜீவன் இல்லாதவன்’’ (1 யோவான் 5:11, 12).

ஒரு பணக்கார மனிதன் மரித்தபோது, அவர் அதிகமான சொத்தைப் பெற்றிருந்தபடியால், அவருடைய உயில் வாசிக்கப்படும்போது குடும்பத்தினரும், உறவினரும், நண்பர்களும், தொழில் உதவியாளர்களும் திரளாகக் கூடியிருந்தார்கள். கடைசி உயில் வாசிக்கப்படுவதற்கு முன்பாக அவருடைய மகனின் படம் ஏலம் விடப்படவேண்டுமென்று அந்தப் பணக்காரர் தெரிவித்திருந்தார். அந்த மகன் தன் தகப்பனாருக்கு அதிகத் தொல்லைகொடுத்துவந்தவன். அவனை விரும்புகிறவர்கள் அதிகமாக இல்லை.

ஏலம் விடுபவர் ஏலத்தைத் துவங்கினார். நீண்ட நேரமாகிய போதிலும் ஒருவரும் ஏலம் கேட்கவில்லை. இறுதியில் அந்தப் பையன் சிறுபிள்ளையாக இருந்தபோது, அவனைக் கவனித்துக்கொண்ட வயதான ஆயா அவளிடம் இருந்த ஐந்து டாலருக்கு அந்தப் படத்தை ஏலத்துக்குக் கேட்டாள். வேறு எவரும் ஏலம் கேட்காதபடியால் அவளிடம் அந்தப் படம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பிறகு உயிலைப் படிக்க ஆரம்பித்தனர். அதன் துவக்கத்திலேயே ‘‘எனக்குச் சொந்தமான எல்லாச் சொத்துகளும் என்னுடைய மகனின் படத்தை வாங்கும் நபருக்கே சேரும்’’ என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

இந்தக் கதையில் சொல்லப்பட்டவாறுதான் யோவான் தனது சுவிசேஷத்தையும், அந்தச் சுவிசேஷத்தின் பலனாக அவர் கருதும் அந்தச் சிறிய நிருபத்தையும் முடித்துள்ளார்: ‘‘குமாரனை உடையவன் எல்லா வற்றையும் உடையவன், குமாரன் இல்லாதவன் ஒன்றுமில்லாதவன்.’’

தனிப்பட்ட முறையில் வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துதல்

‘‘இயேசு யார்?’’ என்ற கேள்வியைக் கேட்டுப் பதிலளித்த இந்த அற்புதமான சுவிசேஷத்தின் இருபத்தியொரு அதிகாரங்களை நாம்

இப்பொழுது கடந்துவந்திருக்கிறோம். இயேசுவே கிறிஸ்து, மேசியா, தேவனின் ஒரேபேறான குமாரன் என்ற மகிமையான உண்மையை நிரூபிக்கும் ‘‘அடையாளங்கள்’’ என அவர் அழைக்கும் இயேசுகிறிஸ்து வின் சித்திரங்கள் கொண்ட இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட கலைக்கூடத்தை யோவான் நமக்குத் தருகிறார்.

மறுபடியும் மறுபடியும், ‘‘விசுவாசம் என்றால் என்ன?’’ என்ற கேள்வியை நாம் கேட்டும் பதிலளித்துமிருக்கிறோம். இந்தச் சுவிசேஷத்திலிருந்து விசுவாசம் வெறும் அறிவுபூர்வமானதல்ல என்று நாம் கற்றுக்கொண்டோம். விசுவாசம் என்பது நியாயமான கூற்றுகளைச் சேர்ப்பதோ, நியாயமான முடிவுக்கு வருவதோ அல்ல. அப்படி அவைகள் மாத்திரம் விசுவாசத்திற்குப் போதும் என்றால், நல்மனதுடன் கூடிய யாரானாலும், எல்லாரும், நம்பிக்கை கொள்வார்கள். பயன்பெற்ற மக்களனைவரும் அறிவைச் சார்ந்து விசுவாசிகளாவார்கள். பயன்பெறாதவர்கள் அனைவரும் விசுவாசிக்கமாட்டார்கள். சரியானதைத் தெரிந்தெடுக்க விசுவாசம் நமது சித்தத்தோடும் நமது சுதந்திரத்தோடும் தொடர்புடையது.

விசுவாசம் என்பது இரட்சிப்புக்கும் உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவுடன் உறவுகொள்ளும்படியும் நம்மை நடத்தும் பரிசுத்த ஆவியானவருக்கு நாம் செயல்படும் விதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகியிருக்கும். அதனால், இந்த அற்புதமான சுவிசேஷத்தைப் படிக்கும்போது, கிறிஸ்துவைக் காண்பவர்களாகவும், உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கிற கிறிஸ்து உங்களுடன் உறவுகொள்ளவும், அவருக்குப் பதிலளிக்கவும் வேண்டுமென விரும்புவதை உணர்ந்துகொள்ளும்படியாகப் படிக்கவும். பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது ஆசிரியர் என நாம் கற்றுக்கொண்டதினால் இந்தச் சுவிசேஷத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, தேவனாகிய பரிசுத்த ஆவியானவரிடம் ஆவிக்குரிய சத்தியத்தை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தும்படி கேட்கவும்.

‘‘எங்கள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டதை விசுவாசித்தவன் யார்?’’ என்ற கேள்வியோடு, கிறிஸ்துவின் சிலுவையைக் குறித்து ஏசாயா தனது பிரதான தீர்க்கதரிசனத்தை ஆரம்பிக்கிறார். ‘‘கர்த்தருடைய புயம் (வல்லமை) யாருக்கு வெளிப்பட்டது?’’ என்று எழுதும்போது, அவரது கேள்விக்கு அவர் பதிலளிக்கிறார். விசுவாசிக்கிறவர்களுக்குச் சத்தியம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது (ஏசாயா 53).

யோவானின் சுவிசேஷத்தை என்னுடன் சேர்ந்து நீங்கள் படித்த போது இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் உண்மையென்று நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும்படியாகப் பரிசுத்த ஆவியானவர் செய்கிறார். இயேசு யார் என்று யோவான் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். விசுவாசம் என்ன

என்றும் அவர் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். வாழ்க்கை என்ன என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். யோவான் திரும்பத் திரும்ப இந்த மூன்று கேள்விகளை எழுப்பியபோது, இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்களை நீங்கள் கண்டுபிடித்தீர்களா? ஏனென்றால் பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்காக இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறார்.

இருபதாம் அதிகாரத்தில் யோவான் அளிக்கும் கடைசியும் அடிப்படையானதுமான அடையாளத்தைக் குறித்து உங்களுக்கு நான் சவால் விடுகிறேன். இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலின் அர்த்தம் அவர் இருக்கிறார் என்பதாகும். இருந்தார் என்பதல்ல, இருக்கிறார். அது மட்டுமல்லாது அவரில் நம்பிக்கை வைத்து, தங்களின் வாழ்க்கையில் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளுபவர்களின் வாழ்க்கையில் அவர் இன்னமும் கிரியை செய்கிறார் (யோவான் 1:12, 13; வெளி. 3:19-20). இந்த அற்புதமான சுவிசேஷத்தில் நீங்கள் சந்திக்கும் கிறிஸ்துவுடன் உறவுகொள்வது சாத்தியமாகும். யோவானின் இருபத்தொரு அதிகாரங்கள் முழுவதையும் நீங்கள் படிக்கும்போது, கிறிஸ்துவின் பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்த ஆவிக்குரிய அற்புதம் தனிப்பட்ட முறையில் உங்களுக்குச் சாத்தியமானது என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு செய்கிறார்.

இந்தச் சுவிசேஷத்தை நான் ஐம்பத்துமூன்று வருடங்களாகப் படித்தும் போதித்தும் இருந்தாலும், இந்தச் சுவிசேஷத்தின் மூலம் உங்களை வழிநடத்துவது ஆழமாக என்னைப் பாதித்துவிட்டது. கிறிஸ்துவின் சித்திரங்களைக் கொண்ட இந்த ஆர்வமூட்டும் கலைக் கூடத்தின் வழியாக நான் சென்றபோதும், “இயேசு யார்?” “விசுவாசம் என்றால் என்ன?” “வாழ்க்கை என்றால் என்ன?” என்ற அந்தக் கேள்விகளுக்கு யோவானின் அழகான பதில்களை நான் பரிசீலிக்கும் போதும் அது என்னை ஆச்சரியத்தில் மூழ்க வைப்பதைக் காண்கிறேன்:

“அவர் இருந்தார் என்ற நிச்சயமே அவர்களுக்கு இல்லாதிருந்த போதிலும் அவர் இருக்கிறார் என நான் நம்புகிறேன். அவர் செய்தார் என்ற நிச்சயமே அவர்களுக்கு இல்லாதிருந்தபோதிலும் அவர் இன்றும் செய்கிறார் என்று எனக்குத் தெரியும். இந்த நான்காவது சுவிசேஷத்தில் இயேசுகிறிஸ்து என்பவர், தாம் இருக்கிறேன் என்று சொல்கிற விதமாகவே இருக்கிறார். அதுமட்டுமல்ல, தாம் சொல்வதனைத்தையும் அவரால் செய்ய முடியும். இயேசுகிறிஸ்து நாம் யார் என்று சொல்லுகிற விதமாகவே நீங்களும் நானும் எல்லாமுமாக இருக்கிறோம். நாம் செய்ய முடியும் என்று இயேசுகிறிஸ்து சொல்லுகிற விதமாகவே எல்லாவற்றும்

றையும் நம்மால் செய்ய முடியும். ஏனென்றால், அவர் இருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல, அவரை நாம் விசுவாசித்துப் பின்பற்றும்போது அவர் உங்களுடனும் என்னுடனும் இருக்கிறார்.

நான் ஏற்கெனவே விளக்கியதுபோல, இந்தச் சுவிசேஷத்தின் நூற்று முப்பது வசனங்களின் விரிவுரை வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்டதின் விளைவாக உருவாகிய ஆறு சிறு நூல்களில் இது ஆறாவது கடைசி சிறு நூலாகும்.

வேதாகமத்தில் மற்ற எந்தப் புத்தகத்தையும்விட இந்தச் சுவிசேஷத்தை இந்த வகையில் கற்றுத் தரும்போது, இயேசுகிறிஸ்துவில் இரட்சிப்பின் விசுவாசத்திற்குள் அதிகமான மக்கள் வருவதை நான் தனிப்பட்ட முறையில் கண்டிருக்கிறேன். இப்படிக் கற்பதில் விசுவாசிகள் அதிகமான பக்தியூட்டும் ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுகிறார்கள். ஆனால், சுவிசேஷரீதியான பின்னணியிலும் இந்தக் கல்விக்கு நான் பரிந்துரைக்கிறேன். இது அவிசுவாசிகளுக்கான எனக்குப் பிடித்தமான வேதாகமக் கல்வியாகும். இதை நான் “சுவிசேஷரீதியான வேதாகமக் கல்வி” என்று அழைக்கிறேன்.

இறுதி அறைகூவல்

மறுபடியும் பிறக்கும்படி நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? இந்தச் சுவிசேஷத்தில் யோவான் உங்களுக்குச் சொல்லும் நித்தியஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்ள நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? இந்த உலகில் மிகப்பெரிய தீர்மானத்தை எடுக்கவும், இயேசுகிறிஸ்துவின் பிரதான அறிவிப்பை விசுவாசிக்கவும் நீங்கள் ஆயத்தமாக இருக்கிறீர்களா? உங்கள் வாழ்க்கையை இயேசுவுக்காக நிபந்தனையில்லாமல் அர்ப்பணிக்க நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? இந்த உலகின் பிரதான வல்லமையை இப்போது பெற்றுக்கொள்ளும்படியாகவும், இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் பாதையில் செல்லத் துவங்கவும் உங்களை நீங்களே ஒப்புக் கொடுக்க முடிவுசெய்துவிட்டீர்களா? இயேசுவோடு உங்கள் ஆவிக்குரிய விசுவாசப் பயணத்தை ஆரம்பிக்க நீங்கள் விரும்பினால், இருதயத்தில் உண்மையோடு, என்னோடு சேர்ந்து தேவனிடம் இந்த ஜெபத்தை ஜெபியுங்கள்:

“அன்பான பரலோக பிதாவே, நான் பாவியென்று அறிக்கை செய்கிறேன். உமது குமாரன் இயேசுகிறிஸ்துவை நான் இரட்சகராக விசுவாசிக்கிறேன். என்னுடைய ஒவ்வொரு பாவமும் மன்னிக்கப்படும் படியாகச் சிலுவையில் அவருடைய மரணத்தில் என் முழு நம்பிக்கையை உமக்குக் கொடுக்கிறேன். என்னுடைய எல்லாப் பாவங்களையும் விட்டு

இப்போது திரும்புகிறேன். உம்மிடமிருந்து பிரிந்திருந்த நான் மறுபடியு
மாக ஒப்புரவாக விரும்புகிறேன்.

“மரித்தோரிலிருந்து அவர் உயிர்த்தெழுதலில் வைத்த விசுவாசத்
தினால், அவர் என் இருதயத்திலும் வாழ்க்கையிலும் பிரவேசித்து,
என்னோடு உறவுகொள்ளும்படி நான் வேண்டுகிறேன். இயேசுகிறிஸ்து
என் ஆண்டவரும் இரட்சகருமாயிருக்கிறார் என்ற என் விசுவாசத்தை
நான் அறிக்கைசெய்வதோடு கூட என் வாழ்க்கையை எந்தவித
நிபந்தனையுமில்லாமல் அவருடைய ஆளுகைக்கும் வழிநடத்து
தலுக்கும் அர்ப்பணிக்கிறேன். என்னுடைய வாழ்க்கைக்கான உம்முடைய
பிரதான சித்தத்தின் திட்டத்தோடு சரியான ஒழுங்குக்குள் என்
வாழ்க்கையைக் கொண்டுவாரும். உமது குமாரனாகிய இயேசு
கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்போது அவரது வல்லமையிலும் அதிகாரத்
திலும் சார்ந்து, அவரை உயர்த்தும்படியும், உமது மகிமைக்காக வாழவும்
எனக்கு உதவிசெய்யும். இந்தப் பிரதானமான மற்றும் நித்தியமான
இரட்சிப்பை எனக்காக வைத்திருப்பதற்காக உமக்கு நன்றி கூறுகிறேன்.
ஆமென்.”

(யோவான் 3:3-8; 1:12-13; 1 பேதுரு 1:22-3:3; பிலிப்பியர் 1:6;
2:13; எபேசியர் 2:8-10).

இந்த ஜெபத்தை நீங்கள் ஜெபித்ததும், எங்களுக்கு எழுதித்
தெரிவித்தால், உங்கள் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியில் உங்களை ஊக்கப்
படுத்த பயன்தரும் நூல்களை உங்களுக்கு அனுப்பி வைப்போம்.

**ரோமருக்கு எழுதின நிருபம்
வசனம் வசனமாக
(பாகம் 1)**

விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல்

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை – 600 010

The Book of Romans
Booklet - 29
Tamil

© IBL 2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

பவுல் ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்திலிருந்து ஒவ்வொரு வசனமாகப் போதிக்கப்படுகிற எமது வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்போருக்காக அளிக்கப்படுகிற செய்திக் குறிப்புகள் நான்கு சிறு நூல்களில் வெளிவர இருக்கின்றன. அத்தொடர் நூல்களில் இது எமது முதலாவது சிறு நூலாகும். ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தை ஆழ்ந்து படிக்கவும் கற்றுக் கொடுக்கவும் நீங்கள் விரும்பினால், இத்தொடர் நூல்கள் நான்கையும் எங்களிடமிருந்து வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெறும்படி உங்களுக்கு ஆலோசனையாகக் கூறுகிறோம்.

ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்துக்கு முகவுரை

“ஒரு மனிதனுக்கு நாம் ஒரு மீனைக் கொடுத்தால் நாம் அவனுக்கு ஒரு நாளுக்கான உணவைக் கொடுக்கிறோம்; ஆனால் மீன் பிடிப்பது எப்படி என நாம் அவனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தால், அவனுடைய வாழ்நாள் முழுவதுக்கு மான உணவை நாம் அவனுக்குக் கொடுக்கிறோம்” என முதுமொழி ஒன்று கூறுகிறது. பவுல் ரோமருக்கு எழுதின செய்தியை நான் வரிவரியாக எழுதி உங்களுக்குக் கொடுத்தால், ஒரு நாளுக்கான உணவை மட்டும் நான் உங்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடும்; ஆனால், இந்த நிருபத்தை ஆழ்ந்து படிப்பது எப்படியென நான் உங்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தால், பரிசுத்த ஆவியானவரால் உங்களுடைய வாழ்நாள் முழுவதற்கும் உணவளிக்கக் கூடும். இந்த நிருபத்தை நாம் ஆழ்ந்து படிக்கத் துவங்கும் முன்பு, வேதாகமத்தைப் பொதுவாக ஆய்வுசெய்ய நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய விதிமுறைகளைக் குறித்தும், குறிப்பாக, இந்த நிருபத்தை ஆய்வுசெய்ய நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய விதிமுறைகளைக் குறித்தும் நான் உங்களுக்குப் போதிக்க விரும்புகிறேன்.

வேதாகமத்தை ஆய்வுசெய்யப் பல வித்தியாசமான முறைகள் உண்டு. அவைகளில் முதன்மையானது, வேதாகமத்திலுள்ள 66 நூல்களையும் சுருக்கமாகக் கண்ணோட்டமிடுகிற முறையாகும். நீங்கள் ஒரு வேதாகமக் கல்லூரிக்கோ அல்லது கலாசாலைக்கோ செல்லுவீர்களானால் அங்கு உங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற வேதாகம முன்னுரையானது, பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாட்டு நூல்களின் சுருக்கமான கண்ணோட்டமாகவே இருக்கும். வேதாகமத்தை முறையாகக் கற்றுக்கொள்ள முற்படும்போது, முதலாவது தொலைநோக்குக் கண்ணோட்டத்தில் துவக்கி, பின்பு நுண்ணோக்கக் கண்ணோட்டத்தில் முடிப்பதே வழக்கமாகும். அதாவது, வேதாகமத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நூலையும் தனித்தனியே பகுத்தாய்வு செய்து கற்பதாகும்.

தேவனுடைய வார்த்தை முழுவதுக்கும் ஒரு முன்னுரையையும், வேதத்திலுள்ள எல்லா நூல்களையும் குறித்த பெரும்சித்திரம் ஒன்றையும் உங்களுக்கு வழங்குவதற்காக சிறு வேத பாடசாலை (Mini Bible College) ஒரு சுருக்கமான கண்ணோட்டத்துடன் தனது வேத ஆய்வைத் துவக்குகிறது.

பவுல் ரோமருக்கு எழுதின இந்த நிருபத்தை நான்கு சிறு தொடர்நூல்களாக நாங்கள் உங்களுக்கு வழங்கவிருக்கிறோம். இச்சிறு நூல்களின் தொகுப்புகள் யாவும், வேதத்திலுள்ள ஒரு நூலை ஒரே நேரத்தில் ஒவ்வொரு வசனமாக ஆழ்ந்து படிக்கப் பெரிதும் உதவும்.

எனது முதல் புத்தக ஆய்வு, யோவான் எழுதிய நற்செய்தி நூலைப் பற்றியதாகும். தனது நற்செய்தி நூலை வாசிக்கிற யாவரும் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் (யோவான் 20:30, 31) யோவான் அதை எழுதியிருப்பதே, நான் அதை எனது முதல் ஆய்வுக்காக எடுத்துக்கொண்டதற்கான காரணமாகும். அந்த நூலுக்கான ஆய்வுக்குறிப்புகளை வழங்குகையில், என்னோடேகூட இணைந்து இந்த நூலை ஆய்வுசெய்கிற யாவரும் இரட்சிப்பின் அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அவரைத் தங்கள் இரட்சகராக அறிந்துகொண்டு அவரை நோக்க வேண்டும் என்பதுவுமே எனது ஜெபமாக உள்ளது.

யோவான் எழுதிய நற்செய்தி நூலில் ஆய்வுகளை முடித்த பின்பு, ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகளுக்குப் பவுல் எழுதிய இந்த நிருபத்தைத் தெரிவுசெய்வதின் நோக்கம் என்னவெனில், யோவான் நற்செய்தி நூலைப் படித்ததின் மூலமாக இயேசுவை ஏற்றுக்கொண்டு அவரை விசுவாசிக்கும் யாவரும், இந்த நூலின் மூலமாகத் தாங்கள் பெற்ற இரட்சிப்பை இன்னும் நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டவர்களாக வாழ்வது எவ்வாறு என அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே. இதுவே எனது ஜெபமுமாகும். இந்த மேன்மையான நிருபத்தை எழுதும்போது அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் பாரமும் அதுவாகத்தான் இருந்தது.

இந்தச் சிறு நூலிலும் இன்னும் வரவிருக்கிற மூன்று சிறு நூல்களிலும், எனது வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்கிற நேயர்களுக்காகவும், அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தை ஒவ்வொரு வசனமாகப் படிக்கவும், படித்து அதைப் போதிக்கவும் விரும்புகிறவர்களுக்காகவும் சில ஆய்வுக் குறிப்புகளை வழங்குகிறேன்.

வார்த்தை ஆய்வுகளின் முக்கியத்துவம்

வேதாகமத்தை ஆழ்ந்து படிப்பதற்கு எரேமியா கூறும் விதமானது மேலெழுந்தவாரியாக வேதாகமத்தைப் படிப்பதற்கு நேர் எதிராக உள்ளது. அவர் கூறுவதைக் கவனியுங்கள்: “உம்முடைய வார்த்தைகள் கிடைத்த வுடனே அவைகளை உட்கொண்டேன்; உம்முடைய வார்த்தைகள் எனக்குச் சந்தோஷமும், என் இருதயத்துக்கு மகிழ்ச்சியுமாயிருந்தது...” (எரேமியா 15:16). வேதாகமத்திலுள்ள 66 நூல்களையும் மேலெழுந்தவாரியாக அல்லது நுனிப்புல் மேயும் விதத்தில் ஆய்வுசெய்தலை “ஒரு பறவையின்

கண்ணோட்டத்தில் வேதாகமம்” எனக் கூறலாம். ஆனால் எரேமியாவின் வார்த்தையின்படி வேத ஆய்வினை “ஒரு புழுவின் கண்ணோட்டத்தில் வேதாகமம்” என்று கூறலாம். எரேமியா தேவனுடைய வார்த்தையை ஆழ்ந்து படிக்கும்போது ஒரு நேரத்தில் ஒரேயொரு வார்த்தையை மட்டுமே ஆய்வு செய்தார். அவர் உண்மையில் தேவனுடைய வார்த்தையை “உட்கொண்டேன்” (சாப்பிட்டேன்) எனக் கூறுகிறார். அவ்விதமாக அவர் தியானிக்கும்போது, அது அவருடைய இருதயத்திற்கு மகிழ்ச்சியை அளித்ததாகவும் கூறுகிறார். எரேமியா தேவனுடைய வார்த்தையை அணுகும்போது கையாண்ட இந்த விதமான பயன்தரும் வேதஆய்வுதான் ரோமருக்கு எழுதின நிருபம் போன்ற கருத்தாழம் மிக்க வேதபகுதிகளை ஒவ்வொரு வசனமாகத் தியானிக்கவும் ஏற்ற முறையாகும்.

நாம் உணவை உட்கொள்ளும்போது நான்கு விதமான காரியங்களைச் செய்கிறோம்: கடிக்கிறோம், அசைபோடுகிறோம், விழுங்குகிறோம், பின்பு விழுங்கியவைகளை ஜீரணிக்கிறோம். “ஒரு யானையை நீங்கள் எப்படிச் சாப்பிடுவீர்கள்?” என்று கேட்டால், “ஒரு நேரத்தில் ஒரு கடி!” என்று பதில் சொல்லப்பட வேண்டும். அறுபத்தாறு நூல்களைக் கொண்ட ஒரு உண்மையான நூலகமாகிய வேதாகமத்தை நம்மால் எப்படிப் படிக்க முடியும்? “ஒரு நேரத்துக்கு ஒரு கடி, அதாவது ஒரு நேரத்துக்கு ஒரு நூல்” என்றுதான் இருக்க வேண்டும்.

பவுல் ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தை நாம் ஆய்வுசெய்யும்போது, அந்த முழுப் புத்தகத்தையும் ஒரே கடியில் சாப்பிட்டுவிட முடியாது என்பதை நாம் முதலாவதாக உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். சில வேளைகளில், மிகவும் பொருள் ஆழம் கொண்ட இந்த நிருபத்திலுள்ள ஒரு வார்த்தையை மட்டும் நாம் எடுத்துக்கொண்டு அதை ஆய்வுசெய்வது எளிதாயிருக்கும். உதாரணமாக, ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தின் முழுச் செய்தியையும் “நீதிமானாக்கப்படுதல்” என்ற ஒரே வார்த்தையில் சுருக்கிவரையக் கூடும் என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது.

சில நேரங்களில், ஒரு வசனத்தையோ அல்லது ஒரு வசனத் தொகுப்பையோ அல்லது ஒரு அதிகாரத்தையோ நமது ஆய்வுக்காக எடுத்துக் கொள்ளலாம். நாம் இந்த நூலை அசைபோட ஆரம்பிக்கும்போது, நம்மால் விழுங்கத்தக்க அளவுக்கு ஒரு வேத பகுதியை சிறுசிறு துண்டுகளாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் இந்த எழுப்பு தலடையச் செய்கிற நிருபத்தைக் கண்ணோட்டமிடுகிறபோதும், குறிப்புகள் எடுக்கிறபோதும், பகுத்தாய்வு செய்கிறபோதும், திரண்ட கருத்தைச் சுருக்கி வரைகிறபோதும் நாம் இதைத்தான் செய்யப் போகிறோம்.

பவுலின் இந்த நிருபத்திலுள்ள ஒரு அதிகாரத்தையோ, வசனத்தையோ அல்லது வார்த்தையையோ நாம் கடித்து அசைபோடும்போது “விழுங்குதல்”

எனும் பதமானது “அதன் பொருள் என்ன?” என்ற கேள்வியோடு தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது.

தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் கடித்து, அசைபோட்டு, விழுங்கிய பின்பு ஜீரணித்தல் என்பது வேதாகம ஆய்வின் மிக முக்கியமான பரிமாணமாகிய அப்பியாசித்தலைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. நாம் உட்கொள்ளுகிற உணவானது ஜீரணித்தபின்புதான் நமது சரீரத்துக்குத் தேவையான சக்தியைக் கொடுக்கிறது – இவ்வுலகில் நமது வாழ்வை நீடிக்கச் செய்கிறது. அவ்விதமாகவே, வேதவாக்கியங்களில் நாம் காண்கிற சத்தியத்தை நாம் ஜீரணிக்கும்போது மட்டுமே தேவனுடைய வார்த்தையானது நமது வாழ்வில் ஒரு ஆவிக்குரிய வல்லமையாக மாற்றம்பெறுகிறது.

வேதாகமத்தை நாம் தொடர்ந்து வாசிக்கும்போது, தேவனுடைய வார்த்தையில் நாம் கற்றுக்கொண்ட சத்தியங்களைக் கைக்கொள்ளுவதின் மூலமாக நமது வாழ்வில் ஓர் அற்புதமான மாற்றம் ஏற்படுவதை நம்மால் உணரக் கூடும். வேத வாக்கியங்களில் நாம் காணும் சத்தியங்களுக்குக் கீழ்ப்படியும்போது அல்லது அவைகளைக் கைக்கொள்ளும்போது மட்டுமே நமது வாழ்க்கையைப் பெலப்படுத்துகிற ஆவிக்குரிய வல்லமை அதன் மூலமாக உண்டாகிறது என்று நமது ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவும், தீர்க்கதரிசிகளும், அப்போஸ்தலர்களும், புதிய ஏற்பாட்டை ஆக்கிய பிற தேவ மனிதர்களும் கூறியுள்ளனர்: “தேவனுடைய வார்த்தையானது ஜீவனும் வல்லமையும் உள்ளதாயும் இருபுறமும் கருக்குள்ள எந்தப் பட்டயத்திலும் கருக்கானதாயும் ஆத்துமாவையும் ஆவியையும் கணுக்களையும் ஊனையும் பிரிக்கத்தக்கதாக உருவக் குத்துகிறதாயும், இருதயத்தின் நினைவுகளையும் யோசனைகளையும் வகையறுக்கிறதாயும் இருக்கிறது” (எபிரெயர் 4:12).

வேதாகமம் தன்னைக் குறித்துச் சொல்லுகிற ஓர் உண்மையான கூற்றுதான் அது. தேவனுடைய வார்த்தையில் ஜீவனும் வல்லமையும் உண்டு. நாம் அதற்குக் கீழ்ப்படியும்போது அது நம்மை ஆவிக்குரியரீதியில் உயிரோடிருக்கிறவர்களாகச் செய்கிறது. சாதாரணப் பள்ளிகளில் பயிலும் ஒரு பாடத்தைப் படிப்பதுபோல தேவனுடைய வார்த்தையை நாம் படிக்கலாகாது.

அத்தியாயம் ஒன்று

பவுல் ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தின் ஒரு பொதுவான கண்ணோட்டம்

பவுலின் நிருபங்களை நாம் அணுகும்போது, அவைகள் எழுதப்பட்ட வரிசைக்கிரமத்திலேயே வேதாகமத்தில் இடம்பெறவில்லை என்பதை மறுபடியும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். வேதாகம வரிசையில் இந்த நிருபம் முதலாவதாக இடம்பெற்றிருந்தாலும்கூட பவுல் திருச்சபைகளுக்கு எழுதின நிருபங்களில் இது முதலாவதாக எழுதப்பட்டது அல்ல. பவுல் தனது மூன்றாவது அருட்பணிப் பயணத்தின்போது கொரிந்து பட்டணத்திற்குச் சென்றார். அதன்பின்பு அவர் எபேசு பட்டணத்துத் திருச்சபையில் மூன்று ஆண்டு காலம் ஊழியம்செய்தார். தனது ஊழியத்தின் பிற்தைய நாட்களில் தான் அவர் ரோமருக்கு இந்த நிருபத்தை எழுதினார். அப்போஸ்தலானாகிய பவுல் நன்றாகத் தேர்ச்சி பெற்று அனுபவசாலியாக மாறினபின்புதான் இந்த நிருபத்தை எழுதினார். அது அவருடைய நிருபங்கள் யாவிலும் மிகச் சிறந்த கருத்துக்கள் அடங்கியதாக இருப்பதினால் வேதாகமத்தில் இது முதலாவதாக இடம்பெற்றிருக்கக் கூடும். புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள நிருபங்கள் அனைத்திலும் பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய இந்த நிருபமே மிகச் சிறந்தது என்று சில வேத அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

பவுல் எழுதின நிருபங்களில் பல, அவைகள் யாருக்கு எழுதப் பட்டனவோ அவர்களுக்கு நேரிடையாகப் பொருந்தும்படி குறிப்பிட்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த நிருபங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் செய்தி யானது, அக்குறிப்பிட்ட திருச்சபைகளிலும் பட்டணங்களிலும் காணப்படுகிற பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பவைகளாக உள்ளன. ஆயினும், இந்த நிருபத்தின் செய்தியானது, இரட்சிப்பின் இறையியல் கோட்பாட்டை மிகத் தெளிவாகவும், பொருள் ஆழத்துடனும், விரிவாகவும் எடுத்துக் கூறுகிறது. இந்த நிருபம் ஒரு சாதாரண நற்செய்தி அடங்கிய துண்டுக் கைப்பிரதியைப் போல இல்லாமல், ஒரு விரிவான இறையியல் ஆராய்ச்சி நூலைப் போன்று உள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டின் இறையியல் கூற்றுக்களை இது விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

இந்த நிருபம் எழுதப்பட்டிருக்கிற விதத்தையும் அழகையும் காணும் போது, இச்செய்தியானது அப்போஸ்தலனுடைய இருதயத்தில் பல ஆண்டு களாகத் தேங்கிக் கிடந்திருக்க வேண்டும் என்பது வேத அறிஞர்களின் கணிப்பாகும். அரேபியாவின் பாலைவனப் பகுதியில் தங்கியிருந்தபோது உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவினிடத்திலிருந்து இச்செய்திக்கான கருப் பொருளை அவர் பெற்றிருக்க வேண்டும் (கலா. 1:1 – 2:14). பாலஸ் தீனத்திலுள்ள செசரியாவில் இரண்டு ஆண்டுகள் சிறைக்கைதியாக இருந்த போது அவர் இந்த நிருபத்தை எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைப் பெற்றிருக்கலாம். அந்நாட்களில் ரோம அரசாங்கம் தேசாதிபதிகளை மாற்றியமைத்துக் கொண்டிருந்தது (அப். 24:27).

பவுல் இந்த நிருபத்தில் உலகம் முழுவதற்கும் உரிய ஒரு செய்தியைக் கூறியிருப்பதினால் இதை யாரிடத்தில் அனுப்பினால் அதிகமான மக்களைச் சென்றடையும் என்று எண்ணி, அவருடைய காலத்தில் தலைநகராயிருந்த ரோமாபுரிக்கே அனுப்பிவைத்தார்.

முதலாம் அதிகாரம் துவக்கி கடைசி வரைக்கும் அதில் ஒரு கருப் பொருள் இருக்கும் அல்லது ஒரு வாக்குவாதம் இருக்கும். வாக்குவாதம் என்ற வார்த்தையை நான் பயன்படுத்துவது, ஒரு பட்டிமன்றத்தில் பயன்படுத்துவதைப் போலல்ல. தனது வாதமே சட்டப்படி அல்லது நீதியின்படி சரியானது என ஒரு வழக்கறிஞர் வாதாடுவதைப் போன்றது. இந்த நிருபம் முழுவதிலும் ஒரு வழக்கறிஞர் தனது வாதமே நியாயமானது என்று நீதிமன்றத்தில் கூடியிருக்கும் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் விதத்தில் சாட்சியங்களோடு பேசுவதைப்போல பவுல் சட்டரீதியாகவும், முறையாகவும், அறிவுபூர்வமாகவும் தர்க்கம் செய்கிறார். இந்த நிருபத்தின் துவக்கமுதல் முடிவு வரைக்கும் மிகுந்த கவனத்தோடு பவுல் வாதாடும் விதத்தை நாம் ஒரே நேரத்தில் ஆழ்ந்து படிக்க வேண்டும்.

நான் ஏற்கெனவே கூறியதைப்போல இந்த அற்புதமான நிருபத்தின் செய்தி முழுவதையும் “நீதிமானாக்கப்படுதல்” எனும் ஒரே வார்த்தையில் சுருங்கக் கூறலாம். அந்த ஒரே வார்த்தைக்குள் அதன் சாரம் முழுவதும் அடங்கும். பரிசேயன் மற்றும் ஆயக்காரனின் உவமைக்கதையில் (லூக்கா 18) “தேவனே, பாவியாகிய என்மேல் இரக்கமாயிரும்” என்று ஜெபிக்கிற எந்த மனிதனும் “நீதிமானாக்கப்பட்டவனாக” தன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகிறான் என்று இயேசுவானவர் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்.

தன் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்ட ஒரு பாவியினுடைய கிருபையின் நிலையை விவரித்துப் பேச இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தினார். “ஒருபோதும் பாவமே செய்யாதிருந்தால்” நான் எப்படியிருப்பேனோ அந்த நிலையை இந்த வார்த்தை பொருள்படுத்துகிறது. தேவனிடத்தில் தனது பாவங்களை அறிக்கைசெய்து மன்னிப்புக்காகக்

கெஞ்சுகிற ஒரு பாவிக்கு வெறும் பாவமன்னிப்பு மட்டும் வழங்கப்படுகிறதில்லை. தேவனுடைய பார்வையில் அவன் ஒருபோதும் பாவமே செய்யாதவனைப்போலக் காணப்படுகிறான். இந்த நற்செய்தியோடு இன்னும் சற்றுக் கூடுதலாக, ஒரு பாவியை தேவன் “நீதிமான்” எனப் பகிரங்கமாகப் பிரகடனம்செய்கிறார். நாம் இதனையே “கிருபையின் நிலை” என்று அழைக்கிறோம்.

நீதிமானாக்கப்படுதலை இன்னும் சற்று அதிகமாக விளக்கிக் கூற வேண்டுமானால், அதிகபட்சத் தண்டனை அடைந்த இரு குற்றவாளிகளைக் கற்பனையில் கொண்டு வந்து நிறுத்துங்கள். ஒரே நேரத்தில் இருவரும் குற்றவாளிகள் எனத் தீர்ப்புச் சொல்லப்பட்டு, தங்கள் வாழ்க்கையின் எஞ்சிய காலத்தைச் சிறையில் கழிக்கும்படி அடைக்கப்படுகின்றனர். இருபது ஆண்டுகளைச் சிறையில் கழித்தபிறகு அவர்களில் ஒருவன் மன்னிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்யப்படுகிறான். அவன் இப்பொழுது ஒரு சுதந்திரமான மனிதன். ஆனாலும் கடந்த காலத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட களங்கத்தை அவன் இன்னமும் சுமந்துகொண்டே திரிகிறான். இருபது ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்தவன் என்ற பழிச் சொல் அவனைவிட்டு நீங்கவில்லை. இந்தக் களங்கம் அவனுடைய ஆயுள்நாட்களைக் குறைத்துவிடுவதோடு சமுதாயத்தில் அவனுக்கு உண்டாயிருந்த ஒரு நல்ல ஸ்தானத்தையும் இழந்துபோகச் செய்யும். அவன் தனது வாழ்வின் எஞ்சிய நாட்களில் ஒரு நல்ல வேலையைத் தேடிக்கொள்வதோ அல்லது சமுதாயத்தினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதோ கடினமாகத் தோன்றலாம்.

இவனோடு கூடக் குற்றவாளியாகத் தீர்ப்புச்செய்யப்பட்ட மற்றொரு வனுக்கு முற்றிலும் வித்தியாசமான காரியம் ஒன்று சம்பவிக்கிறது. அவன் தனது மரணப் படுக்கையில் இருக்கும்போது, ஒரு மனிதன் ஓடிவந்து, அவன் சிறைச்சாலையில் 20 ஆண்டுகள் அனுபவித்த சிறைவாசத்திற்குத் தானே காரணம் என்றும் அவன் ஒரு நிரபராதி என்றும், தானே குற்றவாளி என்றும் அறிக்கைசெய்கிறான். அவன் ஒரு நிரபராதி என்று ஆதாரத்தின் மூலமாகத் தெளிவாக நிரூபணம் ஆனபின்பும் அரசாங்கம் அவனை மன்னிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அவன் செய்யாத ஒரு குற்றத்திற்காக அரசு அவனை எப்படி மன்னிக்க முடியும்? இல்லை, இந்த மனிதன் குற்றமற்றவன் அல்லது நீதிமான் எனப் பகிரங்கமாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட வேண்டுமல்லவா? வேறு வார்த்தைகளில் கூற வேண்டுமானால் “நான் குற்றமற்றவன் என யாவருக்கும் அறிவிக்கப்பட வேண்டும்” அல்லது “நான் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்யவில்லை” என்று அரசு அறிவிக்க வேண்டும் என்று அவன் வற்புறுத்தலாம் அல்லவா? அவன் தான் செய்யாத ஒரு குற்றத்திற்காக இருபது ஆண்டுகள் நீண்ட சிறைவாசத்தின் கொடுமைகளை அனுபவித்திருக்கிறான்.

பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில், இப்படிப்பட்ட ஒரு காரியத்தையே நமக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அதில் ஒரு

பெரிய வித்தியாசம் உண்டு. உண்மையிலேயே குற்றவாளியாக இருக்கிற ஒருவனைத் தேவன் எவ்வாறு நீதிமானாக்க முடியும் என்று அவர் கூறுகிறார். நமது சட்டங்கள் அதைச் செய்யச் சக்தியற்றவை. தேவனால் மட்டுமே அதைச் செய்ய முடியும்! இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகச் சிலுவையில் மரித்தபோது செய்ய மாபெரும் தியாகத்தின் அடிப்படையில் மட்டும்தான் தேவன் அதை நமக்குச் செய்கிறார். ஒருவன் உண்மையிலேயே பாவம் செய்யாதிருந்தபோதும், அவன் பாவமற்றவன் அல்லது நீதிமான் என்று தேவனால் எப்படிப் பிரகடனப்படுத்த முடியும் என்பதைப் பவுல் இங்கு நமக்கு விளக்கிக் கூறுகிறார்.

“பாவியின் ஜெபத்தைச்” செய்கிற எவனும் நீதிமானாக்கப்படுகிற அந்த அற்புதமான அனுபவத்தைப் பெறுவான் என்ற நற்செய்தியை ஆண்டவராகிய இயேசு தமது உவமையின்மூலமாக நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். (“பாவியின் ஜெபம்” என்பது, பாவியான ஒரு மனுஷன் தன்னை ஒரு பாவி என்று ஒப்புக்கொண்டு அறிக்கையிட்டு, சிலுவையில் இயேசுகிறிஸ்து செய்துமுடித்த இரட்சிப்பின் கிரியையில் தனது முழு நம்பிக்கையை வைப்பதுவும், தேவனுடைய ஒரேபேறான குமாரனுடைய உயிர்த்தெழுதலை விசுவாசித்து அவரால் தனது பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும் என்று நம்புவதுமாகும்). தேவன் இதை எவ்வாறு செய்தாரென பவுல் இந்த நிருபத்தில் நமக்கு விளக்குகிறார். நீதியும் பரிசுத்தமும் உள்ள தேவன் நம்மைப்போன்ற பாவிகளை ஏற்றுக்கொண்டு நம்மை நீதிமான்கள் என்று எவ்வாறு பறைசாற்றுகிறார்? பவுல் ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகளுக்கு எழுதுகிற இந்த நிருபத்தில் மிகவும் விளக்கமாக இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கிறார். இதை விளக்குவதற்காக இறையியல் ஆய்வு ஒன்றையும் பவுல் இந்த நிருபத்தில் விவரமாக எழுதியுள்ளார். குற்றம் புரிந்த பாவிகளாகிய நம்மை நீதிமான்களாக்க தேவன் என்ன செய்ய வேண்டியதாயிற்று என்னும் அவருடைய கூற்றை நமது வாழ்க்கையில் செயல்படுத்த நாம் செய்யவேண்டியது என்னவென்றும் அவர் இந்த நிருபத்தில் எழுதுகிறார்.

நீதிமானாக்கப்படுதல் என்றால் என்ன என்பதற்கு இராஜாவாகிய தாவீது ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறான். பழைய ஏற்பாட்டுச் சரித்திரப் புத்தகமாகிய 2 சாமுவேல் தாவீது செய்த அருவருப்பான பாவச் செயல்களைக் குறித்துப் பத்து அதிகாரங்களுக்கும் அதிகமான பக்கங்களில் விவரித்துக் கூறுகிறது (2 சாமுவேல் 11–18). ஆனால் பழைய ஏற்பாட்டிலுள்ள நாளாகமப் புத்தகங்களை நாம் வாசிக்கும்போது, அதே காலகட்டத்திலுள்ள சரித்திரச் சம்பவங்கள் கூறப்பட்டிருந்தாலும், தேவனுடைய பார்வையிலிருந்து தாவீதினுடைய பாவச் செயல்களில் ஒன்றாகிலும் அங்கு குறிப்பிடப்படவில்லை!

தாவீதின் படுபயங்கரமான பாவத்தின் அழகியதொரு அறிக்கை 51ஆம் சங்கீதத்தில் காணப்படுகிறது. அந்தப் பாவத்தை அறிக்கைசெய்ததின்

விளைவாக தாவீது அனுபவித்த ஆசீர்வாதங்களை 32ஆம் சங்கீதம் அழகாக விவரிக்கிறது. தாவீதின் அறிக்கைபண்ணப்பட்ட பாவத்தை தேவன் கண்ணோக்கியபோது, பாவத்தின் அதிபயங்கரமானதும் துர்நாற்றம் வீசுகிற துமான உண்மையை மறுதலிக்கவில்லை. ஆயினும் சாமுவேலின் சரித்திர நூல்களோடு நாளாகமங்கள் மற்றும் சங்கீதங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, தாவீதின் வாழ்க்கையில் பாவம் பிரவேசிக்கவேயில்லை என்பதைப் போன்ற கண்ணோட்டத்தைத் தேவன் உடையவராயிருந்தார் என்று நாம் உணர்ந்துகொள்கிறோம்! நீதிமானாக்கப்படுதலைக் குறித்துப் பழைய ஏற்பாடு விளக்கிக் கூறும் ஒரு அழகிய உதாரணம்தான் அது. இதனை விளக்கிக் கூறுவதற்காகவே ரோமருக்கு எழுதின நிருபம் முழுவதிலும் பவுல் அதிகமாகப் பிரயாசப்படுகிறார். நமது வாழ்வை ஒரு ஒலிநாடாவுக்கு (cassette tape) ஒப்பனையாக எடுத்துக்கொள்ளுவோமானால் ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்திலுள்ள செய்தியையும் பழைய ஏற்பாட்டு வேத வாக்கியங்களையும் நாம் எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும். உங்களுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் அதே ஒலிநாடாவில் பதிவாகியிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பாவம்செய்தபோது, உங்களுடைய எல்லாப் பாவங்களும் அந்த ஒலிநாடாவில் பதிவுசெய்யப்படுகிறது. சிலுவையில் இயேசுவானவர் உங்களுக்காகச் செய்திருக்கும் அந்த இரட்சிப்பின் கிரியையில் நீங்கள் விசுவாசம் வைக்கிறபடியினால், தேவன் உங்களுடைய ஒலிநாடாவில் பாவத்தைக் காணும்போது, அவர் அதை உங்கள் ஒலிநாடாவிலிருந்து வெட்டி எடுத்துவிடுகிறார். பாவம் எங்கே ஆரம்பிக்கிறதோ அங்கு தொடங்கி அது எங்கே முடிவடைகிறதோ அதுவரைக்கும் வெட்டியெடுத்துத் தூர எறிந்து விடுகிறார். அதன்பின்பு அவர் அந்த ஒலிநாடாவை மீண்டும் இணைக்கிறார். இரட்சிப்புக்காக நீங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவை நம்பி அவரது சீஷராக மாறியிருந்திருப்பீர்களானால் தேவன் உங்களுடைய ஒலிநாடாவாகிய வாழ்க்கையை நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் ஒலிக்கச் செய்யும்போது உங்கள் ஒலிநாடாவில் பாவம் இராது! நீங்கள் வெறும் மன்னிப்பைப் பெற்றவர்கள் அல்ல. உங்களிடத்தில் பாவமே இராது. தேவனைப் பொருத்தமட்டில் நீங்கள் பாவமே செய்யாதவராகக் கருதப்படுவீர்கள்! நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பதின் பொருள் இதுவேயாகும்!

பவுல் ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தை அசைபோடுதல்

பவுலின் இந்த அற்புதமான நிருபத்தை ஆய்வுசெய்யத் துவங்கும் போது, இந்த நிருபத்திலுள்ள 16 அதிகாரங்களையும் நான்கு துண்டுகளாகப் பிரிக்க வேண்டியதே நாம் முதலாவது செய்ய வேண்டிய காரியமாகும்.

- ★ முதல் நான்கு அதிகாரங்களிலும் நீதிமானாக்கப்படுதலைப் பாவிகளோடு பவுல் சம்பந்தப்படுத்திப் பேசுகிறார்.

- ★ அடுத்த நான்கு அதிகாரங்களிலும் (5-8), நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு நபரோடு நீதிமானாக்கப்படுதலைப் பவுல் சம்பந்தப்படுத்திப் பேசுகிறார். நீதிமான் என தேவனால் பகிரங்கமாய்ப் பிரகடனம்செய்யப்பட்ட ஒரு நபர் எப்படி வாழ்கிறார்? அவர் ஒரு நீதிமானுடைய வாழ்க்கையை வாழ்வது நிச்சயம். நீதி நிறைந்த ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்வதற்குத் தேவையான ஆவிக்குரிய ஆற்றலை அவர்கள் எப்படிப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர்? இந்த நிருபத்திலுள்ள அடுத்த நான்கு அதிகாரங்களின் கருப்பொருள் அதுவே.

- ★ இந்த நிருபத்தின் மூன்றாவது பிரிவில் (9-11), நீதிமானாக்கப்படுதலை இஸ்ரவேல் மக்களோடு பவுல் சம்பந்தப்படுத்திப் பேசுகிறார். வேதாகமத்திலுள்ள முக்கியமான தீர்க்கதரிசனங்களின் பொருளைக் குறித்து இந்த மூன்று அதிகாரங்களில்தான் பவுல் விவரித்துக் கூறுகிறார். இரட்சிப்புக் காகத் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்கள் இஸ்ரவேலர்கள் என்றும் அவர்களே வேதாகமத்தின் மிக உயர்ந்த உதாரணம் என்றும் கூறுவதற்குப் பவுல் இந்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்.

இந்த நிருபத்தின் இந்த மூன்றாவது பகுதியில்தான் ‘‘முன்குறித்தல்’’ என்று அழைக்கப்படுகிற வேதாகமத்திலுள்ள ஒரு கடினமான போதனையை நாம் பார்க்கிறோம். இந்தப் பாடம் முன்னுக்குப்பின் முரண்பாடாக இருப்பதைப் போலக் காணப்பட்டாலும், கவனமாக ஆய்வுசெய்வதின் மூலமாகவும், ஆவிக்குரிய பகுத்தறிவோடும் நாம் இந்தப் பகுதியை அணுகுவோமானால், அப்படிப்பட்ட முரண்பாடு ஒன்றும் இதில் இல்லாதிருப்பதை நாம் உணர முடியும். சில வேளைகளில், வேதத்தில் நாம் காண்கிற முரண்பாடுகளைச் சரிசெய்யவே முடியாது என்ற ஒரு மனநிலையை அடையும்படி நமது மனுஷீகம் நம்மைக் கட்டாயப்படுத்துகிறது. பூமிக்கு வானம் எவ்வளவாக உயர்ந்திருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கு தேவனுடைய வழிகளும் நினைவுகளும், நமது வழிகளையும் நினைவுகளையும் காட்டிலும் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் (ஏசாயா 55:8-9). காரியங்கள் இப்படி அல்லது அப்படியிருக்கிறது என்றல்ல; ஆனால் இரண்டு விதமாகவும் இருக்கிறது, சில வேளைகளில் இரண்டு விதமாகவும் இல்லை என நாம் உணர்ந்துகொள்ளும்போது இந்த முரண்பாட்டிற்கு விடை கிடைக்கிறது.

‘‘மனிதகுலத்துக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் சுயாதீனம்’’ – வேதாகமத்தில் போதிக்கப்பட்டிருக்கும் மிக அதிகமாக முரண்படுகிற ஆனால் உண்மையான போதனைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். இந்த மூன்று அதிகாரங்களிலும் ஒரு உயர்ந்த வேதாகம எடுத்துக்காட்டிற்குப் பவுல் இஸ்ரவேலைப் பயன்படுத்துகிறார். இதனைத் தேவன் மிக முக்கியமானதாகக் கருதுகிறார். நமது சிருஷ்டிகர் நாம் தெரிந்துகொள்ளும்படி சுயாதீனத்தையும்

பொறுப்பையும் அளித்திருக்கிறார். யூதர்கள் மேசியாவைப் புறக்கணித்து, இந்த உலகத்துக்கு இரட்சிப்பின் பாத்திரமாக இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாதபோது அவர்கள் தவறான தெரிவை மேற்கொண்டார்கள். தெரிவுகளை மேற்கொள்ளும்படி — சரியான அல்லது தவறான தெரிவுகள் — தேவன் நமக்குச் சுயாதீனத்தைக் கொடுத்திருப்பதற்கு வேதாகம எடுத்துக்காட்டாக பவுல் இந்த மூன்று அதிகாரங்களில் இஸ்ரவேலரைப் பயன்படுத்துகிறார்.

★ இந்த நிருபத்தின் கடைசி நான்கு அதிகாரங்கள் முற்றிலும் செயல்பூர்வமானவையாகக் காணப்படுகின்றன. பவுலின் அனைத்து நிருபங்களிலும் நாம் போதனைக்கும் செயல்படுத்துதலுக்கும் இடையே தெளிவான பிரிக்கப்படுதலைக் காண்கிறோம். இந்த நிருபத்தில், கிட்டத்தட்ட நான்கில் மூன்று பகுதி அதிகாரங்கள் போதனைக்கும் (1–11), கால்பகுதி அதிகாரங்கள் செயல்படுத்துதலுக்கும் (12–16) ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த நிருபம் இந்தப் பெரிய அப்போஸ்தலனின் மேன்மையான இறையியல் படைப்பாக இருக்கிறது. செயல்படுத்துதல் குறித்த இந்த நான்கு அதிகாரங்களும் முற்றிலும் செயல்பூர்வமானவையாக இருக்கின்றன. நீதிமானாக்கப்பட்ட மக்கள் எவ்வாறு நீதிமானாக்கப்படுதலின் சுவிசேஷத்தைத் தங்களுக்கெனப் பொருத்திக் காண்பது என்பதைப் பவுல் காட்டுகிறார், விளக்குகிறார், செயல்படுத்திக் காட்டுகிறார். தேவனுக்கு அவர்களுடைய ஒப்படைப்பு, அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கான அவருடைய சித்தம், அவர்களுடைய அரசாங்கத்துக்கும், ஒருவர் மற்றவருக்கும், இயேசுவானவர் அறிவிக்கும் நற்செய்தியைக் கேட்கும் தேவையிலிருக்கும் இழந்துபோன உலகம் இவைகளைக் குறித்த அவர்களுடைய பொறுப்பையும் அவர் விளக்குகிறார்.

இந்த நிருபத்தில் பவுல் செயல்பூர்வமாகப் பொருத்திக் காட்டும்போது, ரோமாபுரியில் இயேசுவின் சீஷர்கள் அனுபவித்துவந்த உள்ளூர் பிரச்சினைகளைப் பற்றியும் அவர் குறிப்பிடுகிறார். அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதும் போது அதுவரை ரோமாபுரிக்குச் சென்றிருக்கவில்லை. என்றாலும், அனைத்துப் பாதைகளும் இறுதியில் ரோமாபுரியையே எட்டுகின்றன என்ற தொரு பழமொழி இருக்கிறது. பவுல் தனது பல பயணங்களில் ரோமாபுரிக்குச் சென்று அங்கேயிருந்த பல வீட்டு சபைகளில் உறுப்பினர்களான பல விசுவாசிகளைச் சந்தித்திருக்கிறார். இந்த ஆவிக்குரிய சமுதாயங்களில் அங்கம் வகித்த பல விசுவாசிகளையும் அவர் சந்தித்திருக்கிறார். இந்த வகையில் அவர் தான் இந்த நிருபத்தில் குறிப்பிடும் பிரச்சினைகளை நன்றாக அறிந்திருந்தார்.

ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் முக்கியத்துவம்

இந்த நிருபத்தை வசனம் வசனமாக ஆய்வுசெய்வதற்கு முன்பாக, சபை வரலாறு முழுவதிலும் இந்த நிருபம் எத்தகைய தாக்கத்தை விளைவித்தது என்பதற்குச் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்த நிருபத்தைப் போல வேறெந்த நூலும் சபை வரலாற்றில் இவ்வளவு அதிகமான தாக்கத்தை விளைவிக்கவில்லை.

சபை வரலாற்றுப் புத்தகத்தில் நீங்கள் சந்திக்கக்கூடிய மேன்மையான வர்களில் அகஸ்டின் என்பவரும் ஒருவராவார். அவர் வடக்கு ஆப்பிரிக்கச் சபையில் பெரிய தலைவராக இருந்தார். பயங்கரமான பாவத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அகஸ்டின், ரோமர் நிருபத்தின் ஒரு வசனத்தினால் தொடப்பட்டு மனமாற்றம் பெற்றார். அவருடைய பயபக்தியுள்ள தாயின் ஜெபத்துக்கு தேவன் அளித்த பதிலாக, ஒரு சிறு குழந்தை எழுந்து அந்தக் குறிப்பிட்ட வசனத்தை வாசிக்கும்படி கூறிய குரலை அகஸ்டின் கேட்டார். அப்படி அவர் வாசித்தபோது அவர் அற்புதவிதமாக மனமாற்றம் பெற்றார்! பவுலின் இந்த நிருபத்தின் ஒரு வசனத்தினால் மனமாற்றம் பெற்ற அகஸ்டின் சபை வரலாற்றில் அற்புதமான தாக்கத்தை விளைவித்தார்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் கத்தோலிக்கத் துறவியாக இருந்த மார்ட்டின் லுத்தர் தனது தனிப்பட்ட இரட்சிப்பைக் குறித்தும் தேவனோடுள்ள தனது உறவைக் குறித்தும் ஆத்தும் வியாகுலத்தில் இருந்தார். ஒருநாள் காலை அவர் தியானித்துக்கொண்டிருந்தபோது தேவன் அதில் குறுக்கிட்டார். அப்போது லுத்தர் விட்டன்பர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது வேதாகமப் பாடத்துக்காக ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார். இந்த நிருபத்தின் முதல் அதிகாரத்திலுள்ள பதினேழாம் வசனம் திடீரென்று துள்ளியெழுவதைப் போல அவர் உணர்ந்தார். “தேவன் எவ்வாறு தமது பார்வையில் நம்மைச் சரியாக்குகிறார் என்பதை இந்த நற்செய்தி நமக்குக் கூறுகிறது. ‘விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான்’ என்று வேதவசனம் கூறுவதுபோல இது துவக்க முதல் இறுதிவரையில் விசுவாசத்தினாலேயே நிறைவேற்றப்படுகிறது” என்று அவர் கூறியிருக்கிறார். அகஸ்டினைப் போல அவரும் மகிமையாக மனமாற்றம் பெற்றார். லுத்தரின் மனமாற்றத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட சமய மறுமலர்ச்சி ஐரோப்பா முழுவதிலும் தாக்கம் விளைவித்தது. இந்த நிருபத்திலுள்ள இந்த ஒரு வசனம் இந்தக் கத்தோலிக்க துறவியின் வாழ்க்கையையும் விசுவாத்தையும் மாற்றியது மட்டுமின்றி, முழுஐரோப்பியா கண்டத்திலும் மாற்றம் ஏற்படுத்தியது.

இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஜாண் வெஸ்லி என்பவர் இங்கிலாந்திலுள்ள ஆல்டர்ஸ்கேட் என்ற இடத்தில் விநோதமான வகையில் தனது இருதயத்தில் வல்லமையை உணர்ந்தார். அகஸ்டின், லுத்தர் இவர்களைப் போலவே வெஸ்லியும் மனமாற்றம் பெற்றார். பவுல் ரோமருக்கு

எழுதிய இந்த நிருபத்துக்கு, லுத்தர் எழுதிய விளக்கவுரையை ஒருவர் வாசித்துக்கொண்டிருந்தபோது இவர் அற்புதவிதமாக மனமாற்றம் பெற்றார்! சபை வரலாற்றில் “பெரிய விழிப்புணர்வு” என்று குறிப்பிடப்படும் இந்த நிகழ்ச்சி இங்கிலாந்தின் வரலாற்றையே மாற்றியது. சபை வரலாற்றாசிரியர்கள் மட்டுமின்றி பொதுவான வரலாற்றாசிரியர்களும் வெஸ்லியின் மனமாற்றம் மற்றும் இந்தப் பெரிய விழிப்புணர்வின் காரணமாகவே இங்கிலாந்து நாடானது பிரான்சில் ஏற்பட்ட பயங்கரமான புரட்சியைப் போன்ற காரியங்களில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் தப்பியது என்று கூறுகிறார்கள்.

அகஸ்டின் இந்த நிருபத்திலிருந்து ஒரு வசனத்தை வாசித்தபடியால் ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தில் அற்புதமான மாற்றம் ஏற்பட்டது. இந்த ஏவுதல் பெற்ற நிருபத்திலிருந்து லுத்தர் ஒரு வசனத்தை வாசித்தபோது ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் மாபெரும் தாக்கம் ஏற்பட்டது. பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்துக்கு லுத்தர் எழுதிய விளக்கவுரை நூலின் முன்னுரையை ஒருவர் வாசித்துக்கொண்டிருந்தபோது வெஸ்லி அதைக் கேட்டபடியால், இங்கிலாந்தின் வரலாறே மாறியது. இன்று காணப்படும் ஒவ்வொரு சீர்திருத்த சபைப் பிரிவும் இந்த நிருபத்தின் நேரடியான விளைவின் காரணமாகவே ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட வல்லமையான நிருபத்தை இப்போது நாம் வசனம் வசனமாகப் பார்க்கப் போகிறோம்.

நீங்கள் இந்த நிருபத்தை ஆய்வுசெய்யும்போது தேவன் உங்கள் வாழ்க்கையையும் மாற்ற வேண்டும் என்ற ஜெபத்தோடு இதை நீங்கள் படிக்க வேண்டும். நீங்கள் இந்த நிருபத்தைப் படிக்கும்போது பரிசுத்த ஆவியானவர் தாமே தமது வல்லமையினால் உங்கள் இருதயத்தை நிரப்பும்படி வேண்டிக்கொள்ளுங்கள்.

தேவனுடைய வார்த்தையில் ஒரு ஊழியன்

அநேகர் பவுலின் இந்த நிருபத்தை அவருடைய நிருபங்களிலேயே கடிமான நிருபம் என்று நினைக்கிறார்கள். பவுல் அப்போஸ்தலன் எல்லாருக்கும் எல்லாமுமாக இருந்தார். அவர் தனது இந்த நிருபத்தின் துவக்க வசனங்களில் தான் ஞானிகளுக்கும் மூடருக்கும் சுவீசேஷத்தை அறிவிப்பதற்குக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார் (1:14). ஆவிக்குரிய மக்கள் கல்வியறிவில் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், ஆவியானவர் அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய சத்தியத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் என்று அவர் கொரிந்தியருக்குக் கூறியிருக்கிறார். என்றாலும், அந்தப் பின்னணியில், அவர் தான் தேறினவர்களுக்குள்ளே ஞானத்தைப் பேசுவதாகக் கூறியிருக்கிறார் (1 கொரி. 2:6).

இந்த நிருபத்தை எழுதும்போது பவுல் அதைத்தான் செய்கிறார். பவுல் இந்த நிருபத்தில் எழுதியிருப்பதை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால்

நீங்கள் கற்றுக்கொள்ள ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும். பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இந்த வார்த்தைகளைப் பாருங்கள்: “நீ வெட்கப்படாத ஊழியக்காரனாயும், சத்தியவசனத்தை நிதானமாய்ப் பகுத்துப் போதிக்கிற வனாயும் உன்னை தேவனுக்கு முன்பாக உத்தமானாக நிறுத்தும்படி ஜாக்கிரதையாயிரு” (2 தீமோ. 2:15). எரேமியா கூறுவதைப்போல தேவனுடைய வார்த்தையைப் புசிக்கும்படி பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு ஆலோசனை கூறுவதுபோலக் காணப்படுகிறது. தீமோத்தேயு தேவனுடைய ஊழியக்காரனாக ஆக வேண்டுமானால் சத்தியவசனத்தை நிதானமாகப் பகுத்துப் போதிக்க வேண்டும்.

மக்கள் அல்ஜிப்ரா, ஐயோமெட்ரி, வேதியியல், உயிரியல் அல்லது பொதுவாக அறிவியலைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமானால், ஊக்கத்தோடு படிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் வேதாகமத்தைத் திறக்கும்போது பவுல் எழுதிய இந்த நிருபத்தைப் போன்ற பகுதிகளைக் கற்காமலே புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். இது அவர்கள் இரவில் தலையணைக்கடியில் வேதாகமத்தை வைத்து உறங்கும் போது, தேவன் அவர்களுக்குத் திருவசனத்தைக் குறித்த அறிவைக் கொடுப்பார் என்று எதிர்பார்ப்பதுபோல இருக்கிறது. ஆவிக்குரிய ஏதாவது மாயமந்திரத்தின் மூலமாக தேவன் தமது வார்த்தையை நமக்கு வெளிப்படுத்துவதில்லை என்பதை அவர்கள் உணராதிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது.

தேவனுடைய வார்த்தை நமது இருதயத்திற்கு ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவந்து, நமது வாழ்க்கையில் வல்லமையாக விளங்க வேண்டுமானால் நாம் அதைக் கற்க வேண்டும். ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தைக் குறித்த வகையில் இது உண்மையாகும். எனவே நாம் ஒன்றாக இந்த நிருபத்தைக் கற்கும்போது உண்மையாகவே கற்கும்படி முயற்சிசெய்யுங்கள். பரிசுத்த ஆவியானவர் இந்த ஆழமான நிருபத்தின் பொருளை உங்களுக்குப் புரிய வைக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுங்கள். பள்ளியில் நீங்கள் படிக்கும் பாடத்துக்கோ அல்லது வாழ்க்கைப் பணிக்காகத் திறன்பெறும்படி உங்களை ஆயத்தப்படுத்திக்கொள்வதற்காகவோ நீங்கள் எவ்வளவாக மூளையைச் செலவிடுவீர்களோ அவ்வளவாக இந்த ஆய்வுக்கும் செலவிடுங்கள். ரோமாபுரியிலிருந்த விசுவாசிகளுக்குப் பவுல் எழுதிய இந்த நிருபத்தை நீங்கள் விடாமுயற்சியோடு கற்பீர்களானால், அப்போது ஏன் சிலர் இது வேதாகமத்திலேயே மிக முக்கியமான நூல்களில் ஒன்று என்று சொல்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வீர்கள்.

அத்தியாயம் இரண்டு

“பவுல் அப்போஸ்தலனைச் சந்தியுங்கள்”

(1:1-16)

“இயேசுகிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரனும், அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைக்கப்பட்டவனும், தேவனுடைய சுவிசேஷத்திற்காகப் பிரித்தெடுக்கப் பட்டவனுமாகிய பவுல், ரோமாபுரியிலுள்ள தேவப்பிரியரும் பரிசுத்தவான்களாகும்படி அழைக்கப்பட்டவர்களுமாகிய அனைவருக்கும் எழுதுகிற தாவது; நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனாலும் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினாலும் உங்களுக்குக் கிருபையும் சமாதானமும் உண்டாவதாக. இயேசுகிறிஸ்துவைக் குறித்து தேவன் தம்முடைய தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாய்ப் பரிசுத்த வேதாகமங்களில் முன்னே தம்முடைய சுவிசேஷத்தைப் பற்றி வாக்குத் தத்தம்பண்ணினபடி கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவானவர், மாம்சத்தின்படி தாவீதின் சந்ததியில் பிறந்தவரும், பரிசுத்த ஆவியின்படி தேவனுடைய சுதனென்று மரித்தோரிலிருந்து எழுந்ததினாலே பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனுமாயிருக்கிறார். அவர் சகல ஜாதிகளையும், அவர்களுக்குள் இயேசுகிறிஸ்துவினால் அழைக்கப்பட்டவர்களாகிய உங்களையும், தமது நாமத்தினிமித்தம் விசுவாசத்துக்குக் கீழ்ப்படியப்பண்ணும்பொருட்டு, எங்களுக்குக் கிருபையையும் அப்போஸ்தல ஊழியத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறார்” (1:1-7).

பவுலும் ரோமாபுரி விசுவாசிகளும்

இந்தப் பகுதியின் முதல் வசனத்திலேயே “பவுல்” என்ற சொல்லை நாம் பார்க்கிறோம். முதலாம் நூற்றாண்டில் நிருபங்கள் தோல் சுருள்களில் எழுதப்பட்டன. அந்தக் காலத்தில் கடிதத்தை எழுதுபவர் முதலிலேயே தனது பெயரைக் குறிப்பிட்டுவிடுவார்; இதனால் சுருளின் கடைசிவரை பிரித்து எழுதியது யார் என்று பார்க்கும் சிரமம் இல்லை. தனது அறிமுக வாழ்த்துதலில் பவுல் இந்த மக்களுக்குத் தான் யார், தனது பணி என்ன, இந்த விசுவாசப் பயணத்தில் தான் இருக்கும் இடம் இவைகளைக் கூற விரும்புகிறார். தான் அந்த ஊழியத்தைச் செய்வதற்கான காரணத்தையும் இப்போது இருக்குமிடத்தையும்கூட அவர் தெரிவிக்கிறார்.

என்றாலும், முக்கியமாக அவர் உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து யார், என்ன செய்தார், அவர் இப்பொழுது எங்கே, ஏன் இருக்கிறார் என்பதையும், அவர்கள் ஏன் எப்படி கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் பவுல் விவரிக்கிறார். இந்த வாழ்த்துதலில் நாம் தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதலையும் தியானித்தலையும் தேடுவோமானால், கிறிஸ்து யார், அவர் என்ன செய்தார், நாம் ஏன் அவரில் இருக்கிறோம் என்பது பற்றிய சத்தியத்தைக் கண்டுகொள்வோம். ரோமாபுரியில் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்று கிறவர்களுக்குப் பவுல் வாழ்த்துதலைத் தெரிவிக்கும்போது, இந்த ஆழமான சத்தியம் முழுவதையும் நாம் முதல் ஏழு வசனங்களில் காண முடியும்.

பவுலின் தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய தனித்துவம், ரோம விசுவாசிகளின் தனித்தும் மற்றும் நமது ஆவிக்குரிய தனித்துவம் இவைகளின்மீது பார்வையைச் செலுத்தியவர்களாக இந்த வசனங்களைக் கவனமாகப் பார்ப்போம். “இயேசுகிறிஸ்துவின் ஊழியக்காரனாகிய ... பவுல்.” ஊழியக் காரன் என்பதற்குப் பவுல் பயன்படுத்தும் கிரேக்கச் சொல் “டெளலோஸ்” என்பதாகும்; இதற்கு அடிமை என்பது பொருளாகும். பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது ரோமாபுரியில் வாழ்ந்தவர்களில் பாதிக்கும் மேற்பட்டவர்கள் அடிமைகளாவர். ரோமாபுரியிலிருந்த விசுவாசிகளில் பலரும், பவுல் ஏற்படுத்திய பிற புதிய ஏற்பாட்டுச் சபைகளிலிருந்த விசுவாசிகளில் பலரும் அடிமைகளாகவே இருந்தார்கள்.

இன்று நமது கலாச்சாரத்தில் அடிமைகள் இல்லை. ஒரு அடிமையின் வாழ்க்கை எப்படியிருந்தது என்பதை நாம் உணர்வதும் கடினம். ரோமப் பேரரசின் தலைநகரிலிருந்த விசுவாசிகளுக்குப் பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது, அந்தப் பட்டணத்திலிருந்த அனைவரும் அடிமை என்றால் யாரென்பதை அறிந்திருந்தார்கள். ஒரு அடிமை மற்றொருவருக்குச் சொந்தமான சொத்தின் ஒரு அம்சமாகவே இருந்தான். அவனுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது. அவனது சிந்தனைகள், விருப்பங்கள், அவனுடைய கருத்துக்களுக்கு மதிப்பே இல்லாதிருந்தது. ஒரு மிருகத்தைப்போல எந்தவித உரிமையும் இல்லாதவனாக அவன் இருந்தான்.

உங்களுக்கு ஒரு குதிரை சொந்தமானால், அந்தக் குதிரைக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது. அந்தக் குதிரையின் விருப்பத்தைக் குறித்தோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் அது என்ன செய்ய விரும்புகிறது என்பதைக் குறித்தோ நீங்கள் கவலைப்படுவதில்லை. பவுல் ரோமாபுரியாருக்கும் நமக்கும் தன்னை அறிமுகம் செய்துகொள்ளும்போது, தான் இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு அடிமை என்றே இந்த வசனத்தில் கூறுகிறார்.

பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதியபோது, தான் சுயாதீனமுள்ளவனாகப் பிறந்தாலும், தான் சந்திக்கும் அனைவருக்கும் அடிமையாக இருப்பதைத் தாம் வேண்டுமென்றே தெரிந்துகொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். அந்த நபர்

இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை விசுவாசித்து, இரட்சிப்பை அனுபவிப்பதற்கு அது உதவக் கூடுமானால், தான் அந்த நபருக்கு அடிமையாகவும் சேவைசெய்யச் சித்தமாக இருப்பதாக அவர் கூறினார் (ரோமர் 1:14; 1 கொரி. 9:19).

பவுல் உண்மையில் சுயாதீனனாகவே பிறந்தார். அவர் ஒரு அடிமையல்ல. அவர் ஒரு ரோமக் குடிமகனாக இருந்தார்; ரோமாபுரியின் ஆளுகையின்கீழிருந்த ஒரு யூதனுக்கு இது அசாதாரணமான காரியமாகும். அவர் சுயாதீனனாகப் பிறந்தபடியால் பெருமை கொண்டிருந்திருக்கலாம். ஆனால் ரோமாபுரியிலும் கொரிந்துவிலும் இருந்த விசுவாசிகளுக்கும் நமக்கும் அவர் தான் வேண்டுமென்றே அடிமையாக இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பதாகக் கூறுகிறார். இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு மட்டுமல்ல, தனது வாழ்க்கையில் குறுக்கிடும் அனைவருக்கும் அடிமையாக இருக்க அவர் சித்தமாயிருந்தார்.

தான் ஒரு அப்போஸ்தலன் என்றும் அவர் நமக்குக் கூறுகிறார். தான் அழைக்கப்பட்ட அப்போஸ்தலன் என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இயேசுவானவரை மறுதலித்த யூதாசுக்குப் பதிலாக அப்போஸ்தலர்கள் ஒருவரை நியமித்தபோது, அவர்கள் மத்தியாவைத் தெரிந்துகொண்டார்கள் (அப். 1:16–26). ஆனால் யூதாசுக்குப் பதிலாக ஆண்டவர் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலையே தெரிந்துகொண்டார் என்று எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அப்போஸ்தலர்களால் மாற்றாக நியமிக்கப்பட்ட மத்தியா அதன்பிறகு புதிய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் பவுல் புதிய ஏற்பாட்டில் பாதிப் பகுதியை எழுதினார், அன்றைய உலகம் முழுமைக்கும் சவிசேஷத்தைக் கொண்டுசென்றார்.

“அழைக்கப்பட்டவன்” என்பது பவுலுக்கு முக்கியமான வார்த்தையாக இருக்கிறது. இரட்சிப்பின் அனுபவத்தை விவரிக்க அவர் இந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். நாம் இரட்சிக்கப்படும்போது இயேசுகிறிஸ்துவோடு ஐக்கியமாயிருப்பதற்குத் தேவன் நம்மை அழைக்கிறார் என்று அவர் கொரிந்தியருக்கு எழுதியிருக்கிறார் (1 கொரி. 1:9). இரட்சிப்பின் அனுபவம் ஒருவன் அழைக்கப்படுவதோடு தொடர்புடையது என்று காட்டும் வேறுபல வசனங்களையும் அவர் கொரிந்தியருக்கு எழுதியிருக்கிறார் (1 கொரி. 1:24–31).

பவுல் ஏன் அப்போஸ்தலனாக இருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டார்? “தமது நாமத்தினிமித்தம்” “விசுவாசத்துக்குக் கீழ்ப்படியப்பண்ணும் பொருட்டு” என்று அவர் எழுதுகிறார். ஏழாம் வசனத்தில் அவர் “தமது (கிறிஸ்துவின்) நாமத்தினிமித்தம் விசுவாசத்துக்குக் கீழ்ப்படியப்பண்ணும் பொருட்டு, எங்களுக்குக் கிருபையையும் அப்போஸ்தல ஊழியத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறார்” என்று கூறியிருக்கிறார். பவுல் “கீழ்ப்படியும் விசுவாசம்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இன்று விசுவாசத்தைக் குறித்த

ஆழமில்லாத கருத்துப் படிவமே காணப்படுகிறது. புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்கள் “விசுவாசிப்பது” என்பதற்குக் குறிப்பிடும் வார்த்தையை நாம் ஆய்வுசெய்வோமானால், அது கீழ்ப்படியும்படி ஒப்படைப்புக் கொள்ளுதல் என்றே அர்த்தப்படுகிறது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் துவக்க நாட்களில், ஜப்பானியர் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளை ஆக்கிரமித்தபோது, ஒரு கிறிஸ்தவ பள்ளியின் முதல்வர் ஆராதனை நடத்திக்கொண்டிருந்தார், அப்போது ஜப்பானியப் போர்வீரர்கள் பள்ளிக்குள் நுழைந்தார்கள். பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் கிறிஸ்தவ கொடிகளைக் கிழித்துப் போட்டு, அவைகளின்மீது துப்பி, காலால் மிதிக்கும்படி ஒரு ஜப்பானிய இராணுவ அதிகாரி கட்டளையிட்டார். பேசக் கூட முடியாத அளவு அந்த முதல்வர் பயந்துபோயிருந்தாலும், தலையை அசைத்துச் செய்ய முடியாது என்று மறுத்தார். ஜப்பானிய இராணுவ அதிகாரி அவரது வயிற்றில் துப்பாக்கியை அழுத்தி, மறுபடியுமாகக் கட்டளை கொடுத்தார். அந்தப் பிலிப்பைன்ஸ் கிறிஸ்தவர் மறுபடியும் மறுத்தபோது, அவர் வயிற்றில் துப்பாக்கியால் சுடப்பட்டார்.

ஆனால் அந்த முதல்வர் அற்புதவிதமாக உயிர்பிழைத்தார். போர் முடிந்தபிறகு ஒரு கைதிகளின் முகாமிலிருந்து அவர் விடுவிக்கப்பட்டார். அப்போது ஒரு நிருபர் அவரிடம் “அந்தக் கொடிகளை இழிவுபடுத்துவதற்கு மாறாகச் சுடப்பட்டாலும் சரி என்று நீங்கள் தீர்மானம் எடுத்தபோது நீங்கள் என்ன சிந்தித்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். உடனே அந்த விசுவாசி “ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் அவர்கள் எதை விசுவாசிக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்ட வேண்டிய தருணம் வரும் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. அது என்னுடைய வேளையாக இருந்தது” என்று பதிலளித்தார்.

புதிய ஏற்பாட்டின்படி நாம் நமது விசுவாசத்தைக் காட்ட வேண்டிய தருணம் வாழ்க்கையில் ஒரேயொரு முறை மட்டும் வருவதில்லை. விசுவாசத்தைக் குறிப்பிடும் புதிய ஏற்பாட்டுச் சொல்லின் அர்த்தப்படி நாம் எப்போதுமே நமது செயல்களின் மூலமாக விசுவாசத்தைக் காட்ட வேண்டும். விசுவாசம் என்பதற்கான கிரேக்கச் சொல் இதையேதான் குறிக்கிறது.

நீங்கள் ஊனமுற்றவர் என்றும் உங்கள் வீட்டில் தீப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்றும் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். தீயணைக்கும் வீரர் உங்களைக் காப்பாற்ற வரும்போது, எரியும் வீட்டிலிருந்து அவர் உங்களைத் தூக்கிச் செல்லும்போது உங்கள் பாரத்தை அவருடைய தோளில் சுமத்த வேண்டும். “விசுவாசித்தல்” என்பதற்கான கிரேக்கச் சொல் இந்த அர்த்தத்தையே கொண்டிருக்கிறது. “தேவன் தம்முடைய ஒரேபேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்திய ஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்பு கூர்ந்தார்” என்ற வசனத்தில் (யோவான் 3:16), “விசுவாசித்தல்” என்று

மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள கிரேக்கச் சொல், ஆதரவற்றவனாகவும், எரியும் வீட்டிலிருந்து தூக்கிச் செல்லப்படுகிறவனாகவும் உங்கள் பாரம் முழுவதையும் அவருடைய தோளில் சாய்த்தல் என்றே பொருள்படுகிறது. யோவான் “விசுவாசிக்கிறவன்” என்று குறிப்பிட்டபோது, அறிவுசார்ந்த ஒப்புதலைக் கொண்டவன் என்று பொருள் கொள்ளவில்லை.

எனது அறையின் சுவற்றில் மாட்டப்பட்டுள்ள ஒரு அட்டையில் “நாம் எதை மெய்யாகவே விசுவாசிக்கிறோமோ அதைச் செய்வோம். எஞ்சியது அனைத்தும் வெறும் சமயப்பிரகாரமான அரட்டையே” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நாம் தேவனுடைய சத்தியத்தை மானிட மாம்சத்தில் காணும் படியாக வார்த்தை மாம்சமாகியபோது, தேவனுடைய வார்த்தை உங்கள் வாழ்க்கையிலும் என் வாழ்க்கையிலும் மாம்சமாக வேண்டும் என்று இயேசு வானவர் காட்டினார். தேவனுடைய வார்த்தை இன்று நமது மாம்சத்தில் வாசம் செய்யும்போது, துரதிருஷ்டவசமாக அது பெரும்பாலும் வெறும் வார்த்தை யாகிவிடுகிறது என்று ஒருவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

“ஆகிலும் மனுஷகுமாரன் வரும்போது பூமியிலே விசுவாசத்தைக் காண்பாரோ” என்ற கேள்வியை இயேசுவானவர் எழுப்பினார் (லூக்கா 18:8). “விசுவாசம்” என்ற சொல் “கீழ்ப்படிதலில் தன்னை வெளிப்படுத்தும் முழுமையாக நம்பிக்கை வைக்கும் ஒப்படைப்பு” என்று அர்த்தப்படுகிறது என்று நாம் உணராதபடியால் இன்று மெய்யான விசுவாசம் காணப்பட வில்லை.

ஏன் பவுல் இப்போது இருக்கிறபடியாக இருக்கிறார்? இவையனைத் துக்குமாக அவர் தூண்டப்பட்டது இந்த வார்த்தைகளில் காணப்படுகிறது: “தமது (அவருடைய) நாமத்தினிமித்தம்.” தேவனுடைய நாமம் அவர் யார் என்னவாக இருக்கிறார் என்பதின் சாராம்சத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. “அவருடைய நாமத்தினிமித்தம்” நாம் எதையாவது செய்யும்போது, அதை நாம் தேவன் யாரென்பதற்குப் பொருத்தமாகவும், தேவனுடைய சித்தத்திற்கு ஏற்றபடியும் செய்கிறோம் என்று அர்த்தமாகும். தேவன் யார், அவர் செய்திருப்பது என்ன, அவர் நமது வாழ்க்கையில் செய்வது என்ன, நாம் அவரோடு கூட நடக்கும்போது நம்மூலமாக உலகத்தில் செய்வது என்ன என்ற அனைத்துக்குமான நன்றியுள்ள ஆராதனையின் வெளிப்பாடாக நாம் அதைச் செய்கிறோம்.

தாம் சகல ஜாதிகளுக்கும் அப்போஸ்தனாக அழைக்கப்பட்டிருப்பதாக பவுல் கூறுகிறார். இயேசுகிறிஸ்துவின் சபை இதுவரை அறிந்ததிலேயே மேன்மையான அருட்பணியாளரின் அருட்பணி இருதயத்தை இந்த நிருபத்தில் நாம் காண்கிறோம். பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் நாம் இதை இன்னுமதிகமாகக் காண்கிறோம். அங்கே பவுல் தான் ஸ்பானியா தேசத்துக்கு இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கச் செல்லும்போது, ரோமாபுரி

விசுவாசிகளின் ஆதரவைப் பெறும்படியாக அவர்களைச் சந்திக்க விரும்புவதைத் தெரிவிக்கிறார்.

இந்த வாழ்த்துதல் பகுதியில் பவுல் இயேசுவானவர் யார், என்னவாக இருக்கிறார், ஏன் மற்றும் எங்கே இருக்கிறார் என்பதைப் பற்றியும் நமக்குக் கூறுகிறார். ஏழு குறுகிய வசனங்களில் பவுல் இயேசுவானவரைக் குறித்துப் பன்னிரண்டு முறை குறிப்பிடுகிறார்.

இயேசுவானவர் யார்? முதலாவதாக, இயேசுவானவர் பரிசுத்த வசனங்களில் தீர்க்கதரிசிகளின் மூலமாக வாக்குத்தத்தம்பண்ணப்பட்டவர் என்று அவர் கூறுகிறார். பரிசுத்த ஆவியின் ஏவுதலினால் தான் முழுமையாகத் தரப் போவது புதிய காரியம் அல்ல என்பதை ரோமர்களும் நாமும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பவுல் விரும்புகிறார். “நீதிமானாக்கப் படுதல்” என்ற ஒரே வார்த்தையில் வெளிப்படுத்தப்படும் நற்செய்தி அவருடைய அசாதாரணமான சிந்தையின் படைப்பு அல்ல.

கலாத்தியருக்கு அவர் எழுதியதுபோல, தான் அறிவிக்கப்போகும் சத்தியத்தின் பெரும்பகுதியைத் தான் அரபி பாலைவனத்தில் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டதாக அவர் ரோமர்களுக்கும் எழுதியிருக்கலாம் (கலா. 1:1-2:13). முதலில் அவர் யூதருக்கும் பிறகு புறஜாதி ரோமர்களுக்கும் இந்த நிருபத்தை எழுதுகிறபடியால், இந்த இரட்சிப்பின் சவிசேஷம் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகப் பழைய ஏற்பாட்டில் தீர்க்கதரிசனமாக அறிவிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்தப் பழைய ஏற்பாட்டுப் பார்வையைப் பகிர்ந்துகொள்வதின் மூலம் பவுல் யூத வாசகர்களைத் தொடுகிறார். இதைத் தேவன் எப்போதுமே திட்டமிட்டுச் செய்துவந்திருக்கிறார் என்பதைப் புறஜாதி வாசகர்களும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பவுல் விரும்புகிறார்.

பழைய ஏற்பாட்டு வேத வசனங்களை நீங்கள் ஆய்வுசெய்வீர்களா னால் அவையனைத்தும் இயேசுவானவரைப் பற்றியதே என்று கண்டுகொள் வீர்கள். லூக்கா சவிசேஷத்தின் இறுதியில் இயேசுவானவர் வேதவசனங்களைக் குறித்துத் தமது சீஷர்களுக்குக் கூறியபோது, அவர் மோசே முதலிய சகல தீர்க்கதரிசிகளும் எழுதிய வேதவசனங்களில் தம்மைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளவைகளை அவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டினார்.

பழைய ஏற்பாட்டைக் குறித்த இத்தகைய நுண்பார்வையை இயேசு வானவர் அவர்களுக்கு அளித்தபோது, வேதவசனங்களை அறிந்து கொள்ளும்படி அவர்களுடைய மனதை அவர் திறந்தார் (லூக்கா 24:25-27, 44, 45). அப்போது அந்த அப்போஸ்தலர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் முதன்முறையாக வேதவசனங்களைப் புரிந்துகொண்டார்கள். இப்போது பவுல் ரோம விசுவாசிகளோடு பகிர்ந்துகொள்வது என்ன? பழைய

ஏற்பாடானது சவிசேஷத்தைத் தெளிவாக்கவும் நிரூபிக்கவும் உண்மையில் அஸ்திபாரமாகவும் வரலாற்றுப் பின்னணியாகவும் இருக்கிறது. அவர் தனது மிகச் சிறப்பான இந்த நிருபத்தில் இந்தச் சவிசேஷத்தை அசாதாரணமானதும் விரிவானதும் ஆனால் எளிமையானதுமான வகையில் விளக்கிக்கூறப் போகிறார். என்றாலும், அதைச் செய்வதற்கு முன்பாகச் சவிசேஷம் பழைய ஏற்பாட்டில் வேர்கொண்டிருக்கிறது என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

மேலும் பவுல் இயேசுவானவரைக் குறித்து “மாம்சத்தின்படி தாவீதின் சந்ததியில் பிறந்தவரும், பரிசுத்தமுள்ள ஆவியின்படி தேவனுடைய சுதனென்று மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததினாலே பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனுமாயிருக்கிறார்” என்று எழுதுகிறார் (வச. 5). இந்த வசனத்தில் இயேசுவானவர் ஒரு மானிடராக இருந்தார் என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். இயேசுவானவர் பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவகுமாரனுமாயிருக்கிறார் என்று கூறும்போது, பவுல் இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறிப்பிடுகிறார். அப்போது இயேசுவானவர் வெறும் மானிடர் மட்டுமல்ல என்பதை அறிவிக்கிறார்.

பிறகு பவுல் நாம் யார் என்பதை ரோமர்களுக்கும் உங்களுக்கும் எனக்கும் எடுத்துக் கூறுகிறார்: “அவர் சகல ஜாதிகளையும், அவர்களுக்குள் இயேசுகிறிஸ்துவினால் அழைக்கப்பட்டவர்களாகிய உங்களையும்” (வச. 6). இந்த மாபெரும் அப்போஸ்தலர் தன்னை அப்போஸ்தலனாகும்படி அழைக்கப்பட்டவன் என்று குறிப்பிடுகிறார். “அழைக்கப்பட்ட” என்ற இந்தச் சொல் பவுலுக்கு முக்கியமானதொரு கருத்துப்படிவமாக இருக்கிறது என்பதை நாம் பார்த்தோம். இப்போது ஒவ்வொரு விசுவாசியும் அழைக்கப்பட்டிருப்பதாக அவர் கூறுகிறார். அவர்கள் ‘பரிசுத்தவான்களாகும்படி’ அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவர்களைக் குறிப்பிடப் பவுலுக்கு விருப்பமான சொல்லாகும். இது ஒருவர் பரிசுத்தமாகப் பட்டிருக்கிறார் என்பதைச் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கும் சொல்லாகும்.

பரிசுத்தவான் என்பதுகுறித்த பாரம்பரிய மற்றும் வேதாகமரீதியான வரையறைகள் இருக்கின்றன. பாரம்பரிய வரையறையின்படி ஆண்டவரின் அசாதாரணமான ஊழியர் ஒருவர் சில குறிப்பிட்ட வரைமுறைகளை எட்டும் போது அவர் பரிசுத்தவான் என்று பிரகடனம்செய்யப்படுகிறார். என்றாலும் இது வேதாகமரீதியான வரையறை அல்ல. புதிய ஏற்பாட்டின்படி ஒவ்வொரு விசுவாசியும் பரிசுத்தவானாக இருக்கிறார்; ஏனென்றால், அவர் பரிசுத்தமாகப் பட்டிருக்கிறார் அல்லது உலகத்திலிருந்து கிறிஸ்துவுக்காகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கிறார்.

வேதவாக்கியங்களில் அவர்கள் பாவத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை. என்றாலும், அவர்கள் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்படி பிரிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, அவர்கள்

தங்களைப் பாவத்திலிருந்து பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். பரிசுத்தவான்களாக இருப்பவர்கள் அல்லது பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் கிறிஸ்துவுக்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதே அடிப்படையில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. பாவத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருப்பது முக்கியமாக வலியுறுத்தப்படும்போது, பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் குறித்த இந்தப் போதனை பெரும்பாலும் ஒரு விசுவாசி பரிசுத்தமாக்கப்படும்போது அவர் செய்யக் கூடியது என்ன, செய்யக்கூடாதது என்ன என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறது.

நமது பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் உள்ளிருந்து வெளியே வருவதற்கு மாறாக வெளியிலிருந்து உள்ளுக்குள் வருவதாக வலியுறுத்தப்படும்போது அது பிரமாணவாதமாகிறது (Legalism). உண்மையான பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் விசுவாசி கிறிஸ்துவுக்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்ற உண்மைநிலையிலிருந்து பிறக்கிறது; அவர் அவனுக்குள் ஜீவிக்கிறார், அவருடைய சித்தத்துக்கு விரோதமான செயல்கள் அவரை வருத்தப்படுத்துகிறது. கிறிஸ்துவை மெய்யாகவே பின்பற்றுகிறவர்கள் பாவத்திலிருந்து தங்களைப் பிரித்துக் கொள்ளும்போது, அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இதுவே வேதாகமரீதியான பரிசுத்தமாக்கப்படுதலாக ஆகிறது. உண்மையான, வேதாகமரீதியான பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் கிறிஸ்துவோடுள்ள நமது தனிப்பட்ட உறவை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது; மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை.

“பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருத்தல்” என்ற இந்தச் சொல் பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட மக்கள் பாவமில்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. பவுல் கொரிந்திய விசுவாசிகளைப் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்கள் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, பிறகு கொரிந்திய சபையில் காணப்பட்ட பாவங்களின் நீண்ட பட்டியலைக் கொடுக்கிறார். பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட மக்கள் பாவமில்லாத மக்கள் அல்ல என்பதை இது காட்டுகிறது. அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்காகவும் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்படியும் தெரிந்கொள்ளப்பட்ட மக்களாவர். அவர்கள் முழுமையாகக் கிறிஸ்துவுக்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, அவர்கள் பாவத்திலிருந்து முழுமையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். புதிய ஏற்பாட்டில் இந்தப் போதனையின் வெளிப்படையான நோக்கம் இதுவேயாகும். என்றாலும், நாம் இந்த மானிட சரீரத்தில் இருக்கும் வரையில், பாவத்திலிருந்து கிறிஸ்துவுக்காகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் வாழ்க்கையை வாழ்வதில் போராடிக்கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்கும் (7:14-8:2).

பிறகு பவுல் இந்த வாழ்த்துதல் பகுதியில் ஒரு ஆசீர்வாதத்தைக் கொடுக்கிறார்; அவருடைய எல்லா நிருபங்களிலும் இதைப்போன்றதொரு பகுதியை நம்மால் காண முடியும்: “நம்முடைய பிதாவாகிய தேவனாலும்

கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினாலும் உங்களுக்குக் கிருபையும் சமாதானமும் உண்டாவதாக” (வச. 3).

இந்த வாழ்த்துதல் பகுதி பதினாறாம் வசனம் வரையில் தொடர்கிறது. தான் ரோமாபுரியிலுள்ள பரிசுத்தவான்களின் விசுவாசத்தைப் பற்றி உலகமெங்கும் கேள்விப்பட்டதாகப் பவுல் குறிப்பிடுகிறார். நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டபடி, அவர் இதுவரை ரோமாபுரிக்குச் சென்றிராதபோதிலும், ரோமாபுரியிலிருந்து வந்தவர்களைப் பல இடங்களிலும் சந்தித்திருக்கிறார்.

ஒன்பதாம் வசனத்தில் அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “நான் ஜெபம் பண்ணும்போதெல்லாம் இடைவிடாமல் உங்களை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறதைக் குறித்துத் தமது குமாரனுடைய சுவிசேஷத்தினாலே என் ஆவியோடு (அல்லது முழு இருதயத்தோடு) நான் சேவிக்கிற தேவன் எனக்குச் சாட்சியாயிருக்கிறார்.” இன்று விசுவாசிகள் சில வேளைகளில் ஒருவர் மற்றவரிடம் “உங்களுக்காக நான் நாஸ்தோறும் ஜெபிப்பேன்” என்று சொல்லுவதுண்டு. ஆனால் அவர்கள் ஞாபகத்தோடு ஜெபிப்பதில் எவ்வளவுதூரம் உண்மையாக இருக்கிறார்கள்? பவுல் இந்த வார்த்தைகளை எழுதும்போது அவர் மேம்போக்காக ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அவர் எப்படி எழுதியிருக்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள்: “நான் ஜெபம் பண்ணும்போதெல்லாம் இடைவிடாமல் உங்களை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறதைக் குறித்து... நான் சேவிக்கிற தேவன் எனக்குச் சாட்சியாயிருக்கிறார்.”

பவுலின் ஏவுதல் பெற்ற நிருபங்களை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, அவர் தனிப்பட்டவர்களுக்கும் விசுவாசிகளின் குழுவினருக்கும் இவ்வாறு ஜெபிப்பதாக வாக்குக்கொடுக்கும் இடங்களை அடையாளக் குறியிடுங்கள். அப்போது பவுல் மிக நீளமான ஜெபப் பட்டியலை வைத்திருந்தார் என்றும் பல மணி நேரத்தை ஜெபத்தில் கழித்தார் என்றும் நீங்கள் கண்டுகொள்வீர்கள். ஜெபத்தின் வல்லமையை நாம் புரிந்துகொள்ளுவோமானால், நாமும்கூட நீளமான ஜெபப்பட்டியலை வைத்திருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் இரவும் பகலும் நீண்ட நேரத்தை, இந்த அன்புக்குரிய அப்போஸ்தலனைப் போல ஜெபிப்பதிலும் ஜெபிப்பதற்குப் பதிலைப் பெறுவதிலும் செலவிட வேண்டும்.

தான் அவர்களுக்காக உண்மையாக ஜெபித்துவருவதாகவும், அவர்களைச் சந்திக்க வாஞ்சிப்பதாகவும், பலமுறை அவர்களைச் சந்திக்க முயற்சி செய்ததாகவும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஒவ்வொரு முறையும் அந்தப் பயணத்துக்கு ஏதாவது தடை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆவிக்குரிய சில வரங்களை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதும், அவர்களுடைய விசுவாசத்தினாலே தானும் ஆறுதலடைவதுமே அவர் அவர்களைச் சந்திக்க விரும்பியதற்கு நோக்கமாக இருந்தது (வச. 10–12). உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து மறுபடியும் பிறந்த சீஷர்களில் ஜீவிக்கிறார் என்பதையும், அவர்கள் ஒருவரையொருவர்

சந்தித்துக்கொள்ளும்போது ஆசீர்வாதத்தைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்கள் என்பதையும் பவுல் அறிந்திருந்தார்.

பவுலின் மூன்று “நான்” என்ற வாசகங்கள் (13–16)

இந்த வாழ்த்துதலின் இரண்டாம் பகுதியில், “நான்” என்ற சொல்லை மூன்று முறை சுவிசேஷத்தோடு பொருத்திக் கூறி, இரட்சிப்பின் சுவிசேஷத்தைக்குறித்த தனது ஏவுதல் பெற்றதும், விரிவானதும், முழுமையானதுமான போதனையைத் துவங்குகிறார். “கிரேக்கருக்கும், மற்ற அந்நியர்களுக்கும், ஞானிகளுக்கும், மூடருக்கும் நான் கடனாளியாயிருக்கிறேன்” என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார் (வச. 14). தான் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு நபருக்கும் தான் கடன்பட்டிருப்பதாக அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

அந்தக் கலாச்சாரத்தில், கடன் என்பது கறையாகக் கருதப்பட்டது. கடன் பட்டிருப்பது ஒரு தீவிரமான பிரச்சினையாக இருந்தது; ஏனென்றால் அவர் கடனாளிகளுக்குரிய சிறையில் அடைக்கப்படலாம். கடன் அவமானமான காரியம் மட்டுமல்ல. ஒரு நபரால் கடனைச் செலுத்தமுடியாமல் போகும் போது கடன்பட்டிருப்பது ஒரு குற்றமாகக் கருதப்பட்டு, அவர் சிறையில் அடைக்கப்படுகிறார், கடனைக் கொடுத்துத் தீர்க்கும் வரையில் அவர் விடுதலைபெற முடியாது, சிறையிலிருப்பதால் அவரால் கடனைத் திரும்பச் செலுத்தவும் முடியாது. இந்தக் கலாச்சாரத்தின் பின்னணியில், தான் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு நபருக்கும் தான் கடனாளியாக இருக்கவேண்டுமென்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருப்பதாகப் பவுல் கூறுகிறார்; அவர்கள் கிறிஸ்துவை அறிவிக்கும் சிலாக்கியத்தைப் பெறுவதற்காக அவர்களுக்குச் சேவை செய்யவும் அவர் ஆயத்தமாக இருந்தார்.

பிறகு அவர் “ரோமாபுரியிலிருக்கிற உங்களுக்கும் என்னால் இயன்ற மட்டும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க விரும்புகிறேன்” என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார் (வச. 15). “ஆர்வம்கொண்டிருக்கிறேன்” என்ற சொல்லே இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தான் ரோமாபுரியில் பிரசங்கம்செய்ய ஆர்வம் கொண்டிருப்பதைக் குறித்துப் பவுல் விளக்குகிறார். பவுல் ஏற்கெனவே நற்பண்புகளின்றி அழிவுக்குள்ளாகியிருந்த எபேசு, பிலிப்பி, கொரிந்து போன்ற பட்டணங்களில் சுவிசேஷத்தை அறிவித்திருக்கிறார். இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட பயன்களையும் பெற்றிருக்கிறார். அவர் இவ்வாறு சுவிசேஷத்தைத் துணிவோடு அறிவித்ததின் விளைவாக இந்தப் பட்டணங்களில் வலுவான சபைகளை ஸ்தாபித்திருந்தார். எனவே அவர் ரோமாபுரியிலும் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க ஆர்வம்கொண்டிருந்தார்; உலகத்தின் மற்ற புறஜாதித் தலைநகரங்களில் பரிசுத்த ஆவியானவர் அற்புதவிதமாகப் பாவிகளை மனம் மாறும்படி செய்திருந்ததைக் கண்டிருந்த அவர், ரோமாபுரியிலும் அதைச் செய்வார் என்று உறுதியாக நம்பினார்.

அது அவருடைய மூன்றாவது “நான்” என்ற வாசகத்துக்கு இட்டுச் செல்லுகிறது. “கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைக் குறித்து நான் வெட்கப்ப்டேன்; முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும் விசுவாசிக்கிறவனெவனோ அவனுக்கு இரட்சிப்பு உண்டாவதற்கு அது தேவபெலனாயிருக்கிறது” என்று அவர் அறிவிக்கிறார் (வச. 16).

நீங்கள் என்னோடேகூடப் புதிய ஏற்பாட்டை ஆய்வுசெய்திருப்பீர் களானால், நடபடிகளின் புத்தகத்திலுள்ள ஒரு பகுதியை, கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதிய முதலாம் நிருபத்தின் சில வசனங்களோடு ஒப்பிடும்போது, கொரிந்து பட்டணத்தில் பவுல் ஒரு வித்தியாசமான அனுபவத்தைப் பெற்றார் என்பதை நீங்கள் நினைவுகூருவீர்கள். அது சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பது குறித்த அவருடைய கொள்கையை முற்றிலும் மாற்றியது. அவர் கொரிந்து பட்டணத்தில் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கத் துவங்கிய வேளையில் ஆண்டவர் அவருக்குத் தரிசனமளித்தார்.

“பவுலே பயப்படாதே. இந்தப் பட்டணத்தில் எனக்குப் பல மக்கள் இருக்கிறார்கள். நீ துணியோடு சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கி, அப்போது அவர்கள் யாரென்பதைக் கண்டுகொள்வாய்” என்பதே ஆண்டவர் பவுலுக்குக் கூறியதின் சாராம்சமாகும் (அப். 18:9, 10; 1 கொரி. 2:1-5; 15:1-4). அன்றிலிருந்து அவர் தனது நற்செய்திப் பிரசங்கத்தில் இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்த இரண்டு உண்மைகளை மட்டும் பிரசங்கித்து வந்தார்; இவையே சவிசேஷமாக இருக்கின்றன. அந்த இரண்டு சவிசேஷ உண்மைகளையும் விசுவாசிப்பது எவ்வாறு தனது தனிப்பட்ட விசுவாசத்திலும் கிறிஸ்துவில் வாழும் வாழ்க்கையிலும் தாக்கம் விளைவித்தது என்பதையும் அவர் அடிக்கடி பகிர்ந்துகொண்டார். பிறகு இந்தச் சவிசேஷத்தைக் கேட்பவர்கள் விசுவாசித்து, இரட்சிப்பை அனுபவிக்கும்படி செய்வதற்கு அவர் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியையின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்.

அப்போஸ்தலன் மூன்று முறை “நான்” என்று எழுதும்போது, ரோமாபுரியிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தாம் யார் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் இயேசுகிறிஸ்துவுக்கும் வாழ்க்கையில் தாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் அடிமையாக இருக்கிறார். ஏனென்றால், சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படியும், தான் சந்திக்கும் ஒவ்வொருவரையும் இரட்சிப்புக்குள் வழிநடத்தும்படிக்கும் அவர் மேன்மையான தூண்டுதலைப் பெற்றிருக்கிறார். சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்டு, பாவிகள் அதை விசுவாசிக்கும்போது, தேவனுடைய அற்புதமான கிருபை எப்படி மக்களை மாற்றுகிறது என்பதை அவர் கண்டிருக்கிறார்.

அத்தியாயம் மூன்று

“பவுலின் கூற்றுப்படி சவிசேஷம்” (1:17-32)

பவுலின் வாழ்த்துதலின் இறுதி வார்த்தைகள், அவருடைய மேன்மையான இறையியல் படைப்பின் ஒழுங்குரீதியான விவாதத்துக்கு அவரை இட்டுச் செல்கிறது. எங்களுடைய வானொலி நிகழ்ச்சியில் நாங்கள் இதை விரிவாக ஆய்வுசெய்தாலும், இங்கே இந்தப் புத்தகத்தில் அதைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கூறுகிறேன். அவர் தான் சவிசேஷத்தைக் குறித்து வெட்கப்படவில்லை என்று கூறியபிறகு, சவிசேஷம் தேவனைக் குறித்த இரண்டு பெரிய உண்மைநிலைகளை வெளிப்படுத்துகிறது என்று அவர் கூறுகிறார்: தேவன் உங்களுக்கும் எனக்கும் கொடுக்கும் நீதியைச் சவிசேஷம் வெளிப்படுத்துகிறது; இது விசுவாசத்தினால் பெறப்படுகிறது. நீதிமான்களால் லாதவர்களின்மீது தேவனுடைய கோபாக்கினையையும் சவிசேஷம் வெளிப்படுத்துகிறது (16-18).

பவுலின் இந்த மேன்மையான இறையியல் படைப்புக்கு முன்னுரையாக நான் பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களின் சுருக்கமான பார்வையை அளிக்க விரும்புகிறேன். இதை நான் எனக்குப் பிடித்தமான வேதாகம அறிஞரான டாக்டர் டேவிட் ஸ்டீவார்ட் பிரிஸ்கோ அவர்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டேன்:

“இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் பவுல் தேவன் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை நமக்குக் கூறுகிறார்; தேவன் நீதியுள்ளவராக இருக்கிறார். பிறகு நீங்களும் நானும் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார் என்பதை அவர் எடுத்துக் கூறுகிறார்; நீங்களும் நானும் நீதியுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார். பிறகு தேவன் யாரைக் குற்றப்படுத்துகிறார் என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறார்: நீதியில்லாத அனைவரையும் தேவன் குற்றப்படுத்துகிறார். அடுத்தபடியாக, தேவன் எதை அறிந்திருக்கிறார் என்று பவுல் எடுத்துக்கூறுகிறார்: நமது சொந்த முயற்சிகளால் நமது நற்கிரியைகளினால் நம்மை இரட்சித்துக்கொள்ளும்

படிக்கு நாம் இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகள் முயற்சிசெய்தாலும், நம்மை நாமே நீதிமான்களாக்கிக்கொள்ள முடியாது என்பதைத் தேவன் அறிந்திருக்கிறார். தேவனைக்குறித்த இந்த உண்மைகளை மோசமான செய்தி என்று விவரிக்கலாம்.

“தேவன் என்ன செய்திருக்கிறார் என்பதைப் பவுல் எடுத்துக் கூறும் போது இது அவரை நற்செய்திக்குள் வழிநடத்துகிறது — இதுவே இந்த நிருபத்தின் மையமாக இருக்கிறது. தேவன் தமது குமாரனின் ஆளத்தத்துவத்தில் இந்த உலகத்துக்கு வந்திருக்கிறார்; நமது பாவங்களிலிருந்து நம்மை விடுவிக்கக்கூடிய ஒரே பலியைச் செலுத்தினார்; நீங்களும் நானும் தேவனால் நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்படுவதற்கான வழிவகையை உண்டாக்கினார். பிறகு பவுல் நாம் செய்யும்படி தேவன் விரும்பும் காரியத்தை எடுத்துக் கூறுகிறார்; நமது பாவங்களிலிருந்து நம்மை விடுவித்து நம்மை நீதிமான் என்று அறிவிக்கும்படியாக தேவன் செய்திருப்பதைக்குறித்து அவருடைய வார்த்தையில் விவரிக்கப் பட்டுள்ளதை நாம் விசுவாசிக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகிறார்.”

சுவிசேஷத்தைக் குறித்த பவுலின் விரிவான விளக்கத்தின் முதல் பகுதி ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் முதல் வசனத்தில் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது: “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்.”

தேவநீதி சுவிசேஷத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று பவுல் எழுதும்போது, அதோடுகூட ஆபகூக்கின் தீர்க்கதரிசனத்தையும் சேர்க்கிறார்: “விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் தேவநீதி விசுவாசத்திற்கென்று அந்தச் சுவிசேஷத்தினால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது” (1:17; ஆபகூக் 2:4). தேவன் இந்த வசனத்தைக் கொண்டே மார்ட்டின் லுத்தரின் இருதயத்தைத் தூண்டியெழுப்பினார்; பின்பு அவர் புரோட்டஸ்தாந்து சமயச் சீர்திருத்தத்திற்கு மையமான நபரானார். ஒருவகையில் பார்ப்போமானால் சீர்திருத்த சபை ஒவ்வொன்றும் தனது இருப்புக்கு இந்த வசனத்துக்குக் கடன்பட்டிருக்கிறது.

லுத்தர் இந்த வசனத்தை வாசித்த காலகட்டத்தில், தனிப்பட்ட நீதியின் கிரியைகளினால் ஒருவர் இரட்சிப்பைப் பெற முடியும் என்று போதிக்கப் பட்டனர். லுத்தர் நோன்புகள் போன்ற சுயநீதிக் கிரியைகளினால் இத்தகைய இரட்சிப்பைப் பெற வேண்டுமென்று கடுமையாக முயன்றுவந்தார். சவுக்கினால் தன்னைத்தானே அடித்துக்கொண்டார்; முழங்கால்களினால் மாடிப்படிகளில் ஏறினார்; இதன்மூலம் தனது இரட்சிப்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள முடியும் என்று அவர் நினைத்திருந்தார். அந்தக் காலை வேளையில் அவர் வேதாகமத்தைப் படிக்கும்போது இந்த வசனம் அவருக்கு எவ்வளவாக ஒரு வியப்பான அனுபவத்தைக் கொடுத்திருக்கக்கூடும்! “விசுவாசத்தினாலே

நீதிமான் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, துவக்கத்திலிருந்து முடிவுவரையில் விசுவாசத்தினால் கிடைக்கும் நீதி அது!” லுத்தர் தனது இலத்தீன் மொழி வேதாகமத்தில் பதினேழாம் வசனத்துக்கு அருகே “ஸோலா” (மட்டுமே!) என்று எழுதிவைத்தார். கிரியைகளினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் மட்டுமே இரட்சிப்பைப் பெற முடியும் என்பதை அவர் புரிந்துகொள்ளத் துவங்கினார்.

பவுல் இப்போது சுவிசேஷத்தை விரிவாக விளக்கிக் கூறத் துவங்குகிறார். விசுவாசத்தினால் வரும் நீதியைக் குறித்த நற்செய்தியைக் கூறிய பிறகு, சுவிசேஷத்தில் தேவனைக் குறித்து வெளிப்படுத்தப்படும் இரண்டாவது உண்மையைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார்: தேவகோபாக்கினை நீதியில்லாதவர்கள் அனைவரின்மீதும் பாய்கிறது. “சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கிவைக்கிற மனுஷருடைய எல்லாவித அவபத்திக்கும் அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவகோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது” என்று அவர் எழுதுகிறார்.

பிறகு பவுல் தேவனுடைய பண்பு மற்றும் மனிதனுடைய பண்பைக் குறித்த தமது ஆய்வுக்குள் கடந்துசெல்லுகிறார். ஆதியாகம புத்தகத்தில் இதைப் போன்ற தேவன் மற்றும் மனிதனைக் குறித்த ஆய்வை நாம் காண்கிறோம். அவர்கள் மெய்யாகவே எப்படியிருந்தார்கள் என்பதைக் குறித்த ஆய்வு இது. (வேதாகமத்தில் ‘மனுஷன்’ என்ற சொல் ஆண் பெண் இருபாலாரையும் குறிக்கப் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது).

பவுல் மற்றும் மோசேயினால் எழுதப்பட்ட இப்படிப்பட்ட பகுதிகளுக்கு எவ்வாறு பொருள்கொள்ளுவது என்று இயேசுவானவர் நமக்குக் காட்டியிருக்கிறார். திருமணத்தைக் குறித்த கேள்வி அவரிடம் கேட்கப்பட்டபோது அவர் அளித்த பதிலின் சாராம்சம் இதுவாகும்: “இன்றிருக்கிறபடி நீங்கள் திருமணத்தைக் குறித்துப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், துவக்கத்துக்குத் திரும்பிச் சென்று, தேவன் வடிவமைத்த படி திருமணத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்” (மத். 19:3–12). மானிடக் குடும்பத்தின் வீழ்ச்சியைக் குறித்துப் பவுல் உள்ளது உள்ளபடியே கூறுகிறார். இன்று மானிடக் குடும்பத்தின் பண்பையும் குழப்பநிலையையும் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அவர் அப்படிச் செய்கிறார்.

பதினெட்டாம் வசனத்திலிருந்து அவர் எழுதும் வார்த்தைகள் ஆய்வு செய்வதற்கு இனிமையான வேதவசனங்கள் அல்ல என்பதைக் கவனியுங்கள். இது வேதாகமத்தில் எனக்குப் பிடித்தமான அதிகாரம் அல்ல. அனைத்து வேதவசனமும் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டாலும், அனைத்து வசனங்களும் ஏவக்கூடியவை என்று கூற முடியாது. இது வேதாகமத்தில் ஏவுதலளிக்கும் பகுதி என்று கூறமுடியாவிட்டாலும், இது விரிவான உண்மையை எடுத்துக் கூறும் பகுதியாகும். “சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கிவைக்கிற மனுஷருடைய எல்லாவித அவபத்திக்கும்

அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவகோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது” என்ற வசனத்தோடு அது துவங்குகிறது (1:18).

தேவகோபம் இரண்டு காரியங்களைக் குறித்ததாக இருக்கிறது என்பதைக் கவனியுங்கள்: மனுஷருடைய அவபக்தி, மனுஷருடைய அநியாயம். இது பத்துக் கற்பனைகள் இரண்டு கற்பலகைகளில் கொடுக்கப் பட்டதற்குப் பொருந்திவருகிறது என்று அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். முதல் பலகையில் தேவனோடு மனிதனுக்குரிய உறவைக் குறித்த நான்கு கற்பனைகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. இரண்டாவது கற்பலகையில் சக மனிதனோடு மனிதனுக்குரிய உறவைக் குறித்த ஆறு கற்பனைகள் எழுதப் பட்டிருந்தன.

முதல் நான்கு கற்பனைகளும் மனிதன் எவ்வாறு தேவனிடம் பக்தியோடு இருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறபடியால், பவுல் “மனுஷருடைய அவபக்தி” என்று குறிப்பிடும்போது அவர் மனிதர்கள் இந்த முதல் நான்கு கற்பனைகளையும் மீறுவதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்று அறிஞர்கள் கருதுகிறார்கள். அதாவது, மனிதன் முதல் நான்கு கற்பனைகளையும் மீறும்போது அவன் அவபக்தியுடையவனாக இருக்கிறான். “என்னையன்றி உனக்கு வேறே தேவர்கள் உண்டாயிருக்க வேண்டாம். மேலே வானத்திலும், கீழே பூமியிலும், பூமியின்கீழ்த் தண்ணீரிலும் உண்டாயிருக்கிறவைகளுக்கு ஒப்பான ஒரு சொரூபத்தையாகிலும் யாதொரு விக்கிரகத்தையாகிலும் நீ உனக்கு உண்டாக்க வேண்டாம்; நீ அவைகளை நமஸ்கரிக்கவும் சேவிக்கவும் வேண்டாம்; உன் தேவனாகிய கர்த்தராயிருக்கிற நான் எரிச்சலுள்ள தேவனாயிருந்து, என்னைப் பகைக்கிறவர்களைக் குறித்துப் பிதாக்களுடைய அக்கிரமத்தைப் பிள்ளைகளிடத்தில் மூன்றாம் நான்காம் தலைமுறைமட்டும் விசாரிக்கிறவராயிருக்கிறேன். என்னிடத்தில் அன்புகூர்ந்து, என் கற்பனைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களுக்கோ ஆயிரம் தலைமுறைமட்டும் இரக்கஞ்செய்கிறவராயிருக்கிறேன். உன் தேவனாகிய கர்த்தருடைய நாமத்தை வீணிலே வழங்காதிருப்பாயாக; கர்த்தர் தம்முடைய நாமத்தை வீணிலே வழங்குகிறவனைத் தண்டியாமல் விடார். ஓய்வுநாளைப் பரிசுத்தமாய் ஆசரிக்க நினைப்பாயாக; ஆறுநாளும் நீ வேலைசெய்து, உன் கிரியைகளையெல்லாம் நடப்பிப்பாயாக; ஏழாம் நாளோ உன் தேவனாகிய கர்த்தருடைய ஓய்வுநாள்; அதிலே நீயானாலும், உன் குமாரனானாலும், உன் குமாரத்தியானாலும், உன் வேலைக்காரனானாலும், உன் வேலைக்காரியானாலும், உன் மிருகஜீவனானாலும், உன் வாசல்களில் இருக்கிற அந்நியனானாலும், யாதொரு வேலையும் செய்ய வேண்டாம். கர்த்தர் ஆறு நாளைக்குள்ளே வானத்தையும் பூமியையும் சமுத்திரத்தையும் அவைகளிலுள்ள எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கி, ஏழாம் நாளிலே ஓய்ந்திருந்தார்; ஆகையால், கர்த்தர் ஓய்வுநாளை ஆசீர்வதித்து, அதைப் பரிசுத்தமாக்கினார்” (யாத். 20:3–11).

இரண்டாவது கற்பலகையில் எழுதப்பட்ட ஆறு கற்பனைகளும் தேவனுடைய மக்களின் உறவுகளைக் குறித்ததாக இருக்கிறபடியால், பவுல் “அநியாயம்” என்று கூறும்போது, இந்த ஆறு கற்பனைகளையும் மீறுவதைக் குறிப்பிடுகிறார். தங்கள் உறவுகளில் சரியானதைச் செய்யத் தேவனுடைய மக்கள் தவறும்போது, அவர்கள் அநீதியாக நடந்துகொள்கிறார்கள்: “உன் தேவனாகிய கர்த்தர் உனக்குக் கொடுக்கிற தேசத்திலே உன் நாட்கள் நீடித்திருப்பதற்கு, உன் தகப்பனையும் உன் தாயையும் கனம்பண்ணுவாயாக; கொலைசெய்யாதிருப்பாயாக. விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக. களவு செய்யாதிருப்பாயாக. பிறனுக்கு விரோதமாகப் பொய்ச்சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக. பிறனுடைய வீட்டை இச்சியாதிருப்பாயாக; பிறனுடைய மனைவியையும், அவனுடைய வேலைக்காரனையும், அவனுடைய வேலைக்காரியையும், அவனுடைய எருதையும், அவனுடைய கழுதையையும், பின்னும் பிறனுக்குள்ள யாதொன்றையும் இச்சியாதிருப்பாயாக” (யாத். 20:12–17).

அவபக்திக்கும் அநியாயத்துக்கும் எதிராக தேவகோபம் வெளிப்படுகிறது என்று பவுல் எழுதும்போது, “தேவகோபம் என்று பவுலும், மோசேயும், தீர்க்கதரிசிகளும் கூறும்போது, அவர்கள் குறிப்பிடுவது என்ன?” என்ற கேள்வியை நமக்கு நாமே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். தேவகோபாக்கினையின் கருத்துப் படிவம் பழைய ஏற்பாட்டில் மட்டுமே காணக் கூடிய ஒன்று, அது வரலாற்றுக்கு முந்தையது, அது புராதனமானது, பயபக்தியுள்ள மக்கள் இப்போது அதை விசுவாசிப்பதில்லை என்று பல மக்கள் நம்புகிறார்கள். தேவகோபாக்கினையைக் குறித்த ஒரு பிரசங்கத்தை நீங்கள் சமீபத்தில் எப்போது கேட்டீர்கள்? அல்லது “நீங்கள் எப்போதாவது தேவகோபாக்கினையைக் குறித்த பிரசங்கத்தைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா?” என்றுகூட நாம் கேட்கலாம்.

மனிதனின் பண்பு

மனிதனின் பண்பு எவ்வாறு வீழ்ச்சியடைந்தது என்று பவுல் விவரிக்கும்போது, மூன்று முறை தேவன் அவர்களை எவ்வாறு “ஒப்புக் கொடுத்தார்” என்று எழுதுகிறார் (1:24, 26, 28). தேவன் மனிதனைப் பாவத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டு, அப்படியே விலகிவிட்டார் என்று இதற்கு அர்த்தமல்ல. அவர்கள் செய்ய விரும்பியதற்குத் தேவன் அவர்களை ஒப்புக்கொடுத்தார் என்பதே அர்த்தமாகும். ஒவ்வொரு முறை இது நேரிடும் போதும், மனிதன்மீதான தேவனுடைய குற்றச்சாட்டு, மனிதனுக்குத் தேவன் செய்த பதில்செயல், மனிதனில் தேவன் அனுமதித்த நன்னெறிப் பின்விளைவுகள் இவைகளை நாம் காணலாம். இந்தப் பகுதியை நாம் “மானிடக் குடும்பத்தின் நன்னெறிப்பிரகாரமான வீழ்ச்சியைக் குறித்த ஆய்வு” என்று நாம் அழைக்க வேண்டும்.

மனிதனுக்கு விரோதமான தேவனுடைய முதல் குற்றச்சாட்டு அவர்கள் “சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கிவைக்கிறார்கள்” என்பதாகும். யோவான் சவிசேஷத்தில் இயேசுவிடமிருந்து பாவம் என்பது என்ன என்பதை நாம் கற்றுக்கொள்ளும் கோட்பாட்டுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது. “ஒளி இல்லை, பாவம் இல்லை” என்பதே வரையறையாகும்.

ஆவிக்குரியபிரகாரமாகப் பார்வையற்றிருப்பவர்களுக்குப் பார்வையைக் கொடுக்கும் ஒளியாகத் தாம் இருப்பதாக இயேசுவானவர் கூறியபோது, தங்களால் பார்க்கமுடியும் என்று பெருமிதம் கொண்டவர்களின் ஆவிக்குரிய குருட்டாட்டத்தை அவர் வெளிப்படுத்தினார். அப்போது பரிசேயர்கள் அவரிடம் தாங்கள் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாகப் பார்வையற்றவர்கள் என்று அவர் கூறுகிறாரா என்று அவரிடம் கேட்டார்கள். அப்போது அவர் “நீங்கள் குருடராயிருந்தால் உங்களுக்குப் பாவமிராது; நீங்கள் காண்கிறோம் என்று சொல்லுகிறபடியினால் உங்கள் பாவம் நிலைநிற்கிறது” என்றார். மற்றொரு வேளையில் அவர் “நான் வந்து அவர்களிடத்தில் பேசாதிருந்தேனானால் அவர்களுக்குப் பாவமிராது; இப்பொழுதோ தங்கள் பாவத்தைக் குறித்துப் போக்குச் சொல்ல அவர்களுக்கு இடமில்லை” என்று கூறியிருக்கிறார் (யோவான் 9:40, 41; 15:22).

மனிதனுக்கு விரோதமான தேவனுடைய முதல் குற்றச்சாட்டு, மனிதன் எவ்வாறு வேண்டுமென்றே வெளிச்சத்தை அல்லது தேவன் அவனுக்கு வெளிப்படுத்த முயலும் சத்தியத்தை அடக்கிவைக்கிறான் என்பதைக் குறித்ததாக இருக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் அநீதியான வாழ்க்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறபடியால், தேவன் அவர்களுக்கு நீதியை வெளிப்படுத்தும் போது, சத்தியத்தை அவர்கள் புறக்கணிக்கிறார்கள். மனிதன் தன்னைச் சுற்றிலும் தேவனுடைய படைப்புகளைக் காணும்போது, அவன் படைத்தவரை உணர வேண்டும் என்றும், அவரைச் சர்வவல்ல தேவனாக ஆராதிக்க வேண்டும் என்றும் பவுல் கூறுகிறார் (ரோமர் 1:18-23).

இறையியலாளர்கள் இதை “இயற்கையின் வெளிப்பாடு” என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இயற்கையை நோக்கிப் பார்ப்பதின்மூலம் மனிதன் இரட்சிக்கப்பட முடியும் என்று பவுல் இங்கே கூறவில்லை. என்றாலும், மனிதனுடைய வீழ்ச்சிக்கு முதல் படி, நீதியான வாழ்க்கையைப் பற்றித் தேவன் அவனுக்கு வெளிப்படுத்த முயன்ற வெளிச்சத்தை அவன் வேண்டுமென்றே அடக்கிவைத்ததேயாகும் என்று பவுல் போதிப்பதாக நான் நம்புகிறேன்.

மனிதனுக்கு விரோதமான தேவனுடைய இரண்டாவது குற்றச்சாட்டு, தேவன் தம்மை மனிதருக்கு வெளிப்படுத்தும்போது, மனிதன் அவரைத் தேவன் என்று மகிமைப்படுத்துவதில்லை, அவருக்குரிய இடத்தைத் தனது

வாழ்க்கையில் கொடுப்பதில்லை என்பதாகும். தேவன் நமக்கு ஏதுமாக இருப்பாரானால், அவர் நமக்கு எல்லாமுமாக இருக்கிறார். அவர் நமக்கு எல்லாமுமாக இருக்கும்வரையில் அவர் நமக்கு ஏதுமாக இருப்பதில்லை. தேவனுக்கு முதலிடம் கொடுக்கத் தவறியது மனிதனுடைய வீழ்ச்சியின் இரண்டாவது படி என்று பவுல் கூறுகிறார்.

மனுக்குலம் நன்றியுடையதாக இருக்கவில்லை என்பதே மனிதனுக்கு விரோதமான தேவனுடைய மூன்றாவது குற்றச்சாட்டாகும். இது நன்றியில்லாமை என்ற பாவத்தைப் பெரிதுபடுத்திக் காட்டுகிறது. பிறகு மனிதனுடைய பண்பின் வீழ்ச்சியில் இடம் கொண்ட நீண்ட பாவங்களின் பட்டியலைப் பவுல் கொடுக்கிறார்; அன்றும் இன்றும் உலகத்தில் இவை காணப்படுகின்றன. பவுல் இளம் போதகனான தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய இரண்டாம் நிருபத்தின் மூன்றாம் அதிகாரத்தில், கடைசி காலங்களில் மனிதர்கள் நன்றியறியாதவர்களாக இருப்பார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார் (வச. 1-5).

இந்த நன்னெறிக்கு விரோதமான பின்விளைவுகள் மனிதனில் அதிகரித்தபோது அவன் இன்னும் மோசமானவனானான். “தேவனை அறியும் அறிவைப் பற்றிக்கொண்டிருக்க அவர்களுக்கு மனதில்லாதிருந்த படியால், தகாதவைகளைச் செய்யும்படி, தேவன் அவர்களைக் கேடான சிந்தைக்கு ஒப்புக்கொடுத்தார். அவர்கள் சகலவித அநியாயத்தினாலும், வேசித்தனத்தினாலும், துரோகத்தினாலும், பொருளாசையினாலும், குரோதத்தினாலும் நிறையப்பட்டு; பொறாமையினாலும், கொலையினாலும், வாக்குவாதத்தினாலும், வஞ்சகத்தினாலும் வன்மத்தினாலும் நிறைந்தவர்களாய், புறங்கூறுகிறவர்களாய், அவதூறுபண்ணுகிறவர்களாய், தேவபகைஞருமாய், துராகிருதம்பண்ணுகிறவர்களாய், அகந்தையுள்ளவர்களாய், வீம்புக்காரருமாய், பொல்லாதவைகளை யோசித்துப் பிணைக்கிறவர்களாய், பெற்றாருக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களாய், உணர்வில்லாதவர்களாய், உடன்படிக்கைகளை மீறுகிறவர்களாய், சுபாவ அன்பில்லாதவர்களாய், இணங்காதவர்களாய், இரக்கமில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்கள் மரணத்திற்குப் பாத்திரராயிருக்கிறார்களென்று தேவன் தீர்மானித்த நீதியான தீர்ப்பை அவர்கள் அறிந்திருந்தும், அவைகளைத் தாங்களே செய்கிறது மல்லாமல், அவைகளைச் செய்கிற மக்களிடத்தில் பிரியப்படுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள்” (ரோமர் 1:28-32).

தேவனுடைய குணாதிசயம்

வேதாகமம் தேவகோபத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, அது மானிடராகிய நாம் அனுபவிக்கும் ஒரு உணர்வை விவரிக்கவில்லை. எபிரெய மொழியில் “கோபாக்கினை” என்ற சொல் சுவாரசியமான ஒரு சொல்லாகும். அது

“கடந்து செல்லுவது” என்று அர்த்தப்படுகிறது. தேவனுடைய பண்பு மற்றும் இயல்பின் சாரம்சம் அன்பேயாகும். ஆனால் அன்பு மட்டுமே தேவனுடைய பண்பு என்று கூறிவிட முடியாது. அவருடைய குணாதிசயத்தில் பல்வேறு பண்புகள் காணப்படுகின்றன. தேவனுடைய பண்புகளில் ஒன்று பரிசுத்தமாகும்; அல்லது பரிபூரண நீதியாகும். தேவனுடைய குணாதிசயம், எது சரியானது, நீதியானது, நியாயமானது என்ற வரையறையின் சாரம்சமாகும். அவர் நீதியுள்ளவராக இருக்கிறபடியால், அவபக்தியைக் குறித்தும் அநியாயத்தைக் குறித்தும் அவர் ஏதாவது செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.

நீங்கள் உலகக்கோப்பைக் கால்பந்து இரசிகராக இருப்பீர்களானால், ஒரு தப்புக்காக நடுவர் ஒரு அணிக்குத் தண்டனை விதித்துவிட்டு, அதே தவறை மற்ற அணியினர் வேண்டுமென்றே செய்தாலும், “விளையாட்டு என்றால் அப்படித்தான் இருக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு, புன்சிரிப்போடு தண்டனை கொடுக்காமல் நகர்ந்துபோவாரானால், உங்களுக்கு எப்படியிருக்கும்?

தேவனைப் பரிபூரணமான நடுவராக நினைத்துப் பாருங்கள். அவர் பரிபூரணமான நீதியும் நியாயமும் கொண்டவராக இருக்கிறார். பரிபூரண நீதியைச் சாரம்சமாகக் கொண்ட குணாதிசயத்தை உடையவராயிருக்கிற படியால், அவரால் மனிதரின் அவபக்தியையும் அநியாயத்தையும் காணாமல் விட்டுவிட முடியாது. அவர் எப்போதும் பாவத்தைத் தண்டித்தேயாக வேண்டும். பாவத்தைக் குறித்து அவர் இந்த வகையில் நடந்துகொள்வது அவருடைய குணாதிசயங்களில் ஒன்றாகும். எனவேதான் தேவகோபம் இத்தகைய காரியங்களுக்கு விரோதமாக வெளிப்படுகிறது என்று பவுல் எழுதியிருக்கிறார்.

தேவன் அவபக்தியையும் அநியாயத்தையும் பார்த்துகொண்டே யிருந்து கடைசியில் பொறுமையிழந்து கோபப்படுகிறார் என்று இதற்கு அர்த்தமல்ல. அவருடைய நீதியானதும், பரிசுத்தமானதும், நியாயமானதுமான குணாதிசயத்துக்கு ஏற்றபடி, மனிதனின் அவபக்தியும் அநியாயமும் ஒரு எல்லையை மீறும்போது ஏற்படும் கோபத்தின் காரணமாக, அவருடைய பண்பு அன்பிலிருந்து கோபத்துக்குக் “கடந்துசெல்லுகிறது” என்பதே அர்த்தமாகும்.

அவர் இவ்வாறு கடந்துசெல்லும்போது, அநீதியானவர்களையும் அவபக்தியுள்ளவர்களையும் முழுமையாக அழித்துப் போடுகிறார். ஜலப்பிரளயத்தையும், யோவேல் போன்ற தீர்க்கதரிசிகளும் அப்போஸ்தலனாகிய பேதுருவும் குறிப்பிடும் பயங்கரமான கர்த்தருடைய நாளையும் நாம் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம் (யோவேல் 2:11, 31; 2 பேதுரு 3:10).

உலகத்திலுள்ள ஒரு தகப்பனின் அன்பு கோபமாக மாறக் கூடும். ஒரு ஏழு வயதுச் சிறுமி கற்பழிக்கப்பட்டுக் கொலைசெய்யப்பட்டாள். தனது

மகளுக்கு இந்தக் கொடுமையைச் செய்தவனைப் பிடித்துக் காவல் நிலையத்துக்குக் கொண்டுவந்தபோது, அன்பான, சாந்தமான தகப்பன் அங்கேயிருந்தார். தனது அன்புக்குரிய மகளை அழித்துப்போட்ட அவனை அழித்துப்போட வேண்டுமென்று அந்தத் தகப்பன் அப்போது துடித்தபோது, அவரைத் தடுக்க காவல்காரர்கள் அதிகச் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது.

தேவகோபம் என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இது நமக்கு உதவினாலும், இது தேவனுடைய பண்பை மிகச் சரியாக விவரிக்கும் உருவகம் அல்ல. ஏனென்றால் இந்தத் தகப்பன் தன் கட்டுப்பாட்டை இழந்து, வெறியினால் நிரப்பப்பட்டான். ஆனால் தேவன் அன்பிலிருந்து கோபத்துக்குக் “கடந்துசெல்லும்போது”, தேவன் ஒருபோதும் கட்டுப்பாட்டை இழப்பதில்லை என்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன்.

இந்த நிருபத்தின் இரண்டாம் அதிகாரத்தில், நியாயத்தீர்ப்பில் வெளிப்படும் தேவனுடைய வருங்கால கோபாக்கினையைக் குறித்துப் பவுல் குறிப்பிடுகிறார். பதின்மூன்றாம் அதிகாரத்தில் அவர் தேவனுடைய தற்போதைய கோபாக்கினையைக் குறித்து விவரிக்கிறார்; அது அதிகாரத்துக்கு எதிர்த்து நிற்பவர்களுக்கு விரோதமான ஆக்கினையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவனுடைய பிரமாணங்களுக்கு எதிராகச் செயல்படுகிறவர்களுக்கு விரோதமாகக் கடமையிலுள்ள உயரதிகாரிகளை அவர் குறிப்பிடுகிறார். மூன்று முறை குறிப்பிடப்படும் இந்த அதிகாரி சட்டத்தை மீறுகிறவர்களின்மீது தேவகோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் “தேவஊழியக்காரன்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்.

1940 ஆம் ஆண்டை அடுத்த ஆண்டுகளில் அடால்ப் ஹிட்லரையும் அவனுடைய நாசிக் கட்சியையும் அழித்துப்போடும்படி பல நாடுகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்தன. யூதர்களை முற்றிலுமாக அழித்துப்போடும்படி ஹிட்லர் நோக்கம்கொண்டிருந்தான். ஹிட்லர் கொல்லப்படாதிருந்தால், இன்று உலகத்தில் ஒரு யூதன்கூட எஞ்சியிருக்க முடியாது. இந்தப் பத்தாண்டு காலத்தில் போரில் ஈடுபட்ட பல பயபக்தியுள்ள விசுவாசிகள், தாங்கள் ஒரு தீய சக்திக்கு எதிரான தேவகோபத்தின் வெளிப்பாட்டின் கருவிகள் என்று விசுவாசித்தார்கள்; அந்தத் தீயசக்தி கொலைமுகாம்களில் ஒரு கோடி மக்களைத் திட்டமிட்டு கொன்றுவிடுத்துக் கொண்டிருந்தது. வேதாகமரீதியாகத் தாங்கள் ஒரு நீதியான போரில் ஈடுபடுவதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்; யூதர்களை மட்டுமின்றி நாசிக்களால் மனிதர்களைவிடக் கீழானவர்கள் என்று மதிக்கப்பட்ட கோடிக்கணக்கானவர்களையும் அச்சுறுத்திவந்த அந்தத் தீய சக்திக்கு எதிராகத் தாங்கள் தேவகோபத்தின் வெளிப்பாடாக இருப்பதாக அவர்கள் உணர்ந்தார்கள்.

அத்தியாயம் நான்கு
“தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு”
(2:1–29)

பவுல் தனது அருட்பணிப் பயணத்தில், பயங்கரமான கப்பற்சேதத் துக்குப் பிறகு, இறுதியாக ரோமாபுரியைச் சென்றடைந்தபோது, அவர் கைதியாக இருந்தாலும், ரோம அதிகாரிகளால் நன்றாக நடத்தப்பட்டார். மற்றவர்கள் அவரைச் சந்திக்க வருவதற்கு அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. முதலாவதாக அவர் ரோமாபுரியிலிருந்து யூதத் தலைவர்களையே சந்திக்க விரும்பினார். இயேசுவானவரையும் தேவனுடைய ராஜ்யத்தையும் குறித்த காரியங்களை வேதவசனங்களைக் கொண்டு அவர் அவர்களோடு விவாதித்தார் (அப். 28:17–31).

ரோமர்களுக்கு அவர் இந்த நிருபத்தின் இரண்டாம் அதிகாரத்தை எழுதியபோது, ரோமாபுரியில் அவரைச் சந்திக்கப்போகும் யூதர்களோடு அவர் விவாதித்த அதே காரியங்களையே இங்கேயும் எழுதுகிறார். வரவிருக்கும் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்துப் பவுல் கூறும் காரியங்களை இந்தச் சிறு புத்தகத்தில் நான் தொகுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

முதலாம் அதிகாரத்தில் அவர் தேவனுடைய தற்போதைய நியாயத் தீர்ப்பைக் குறித்துக் கூறுகிறார். மனிதனின் அவபக்தியானதும் அநியாயமானதுமான குணாதிசயத்துக்கும் செயல்களுக்கும் எதிராகத் தேவனுடைய கோபத்தின் தற்போதைய வெளிப்பாடாக அது இருக்கிறது. இந்த இரண்டாம் அதிகாரத்தில் அவர் தேவனுடைய வருங்கால நியாயத் தீர்ப்பைக் குறித்து முன்னறிவிக்கிறார். மனிதனின் அவபக்தியானதும் அநியாயமானதுமான குணாதிசயம் மற்றும் செயல்களுக்கு எதிராகத் தேவனுடைய கோபத்தின் வருங்காலத்திய வெளிப்பாடாக அது இருக்கும்.

மனிதனுடைய பாவகரமான குணத்துக்கு எதிரான பரிசுத்த தேவனின் நடவடிக்கை எப்போதும் இறுதியில் நியாயத்தீர்ப்புக்கே அவனைக் கொண்டு செல்லுகிறது. இது எப்போதும் உண்மையாகும். தேவன் இறுதியில் எவ்வாறு மனிதனின் குணத்தை நியாயந்தீர்க்கிறார் என்பதை வேதவசனங்களில்

பாருங்கள். ஆதியாகம புத்தகத்தில் சோதோம் கொமோரா பட்டணங்களின் மீதான தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பையும், நோவாவின் நாட்களில் ஜலப் பிரளயத்தின்போது மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நியாயத்தீர்ப்பையும் குறித்து நாம் பார்க்கிறோம் (ஆதி. 19:24–29; 6–9).

எபிரெய நிருபத்தின் ஆசிரியர் “ஒரேதரம் மரிப்பதும், பின்பு நியாயத் தீர்ப்படைவதும், மனுஷருக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியே” என்று கூறியிருக்கிறார் (எபி. 9:27). மரணத்திலும் நியாயத்தீர்ப்பிலும் நாம் தேவனோடு சந்திக்க வேண்டிய இந்தச் சந்திப்பைக் குறித்த உண்மையான சுருக்கத்தைப் பவுல் இந்த இரண்டாம் அதிகாரத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். எபிரெய நிருபத்தின் ஆசிரியருடைய கூற்றைப் பவுல் ஒப்புக்கொள்கிறார். நாம் மரணத்தைச் சந்தித்தபிறகு ஒரு இறுதியான தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பையும் சந்திக்க வேண்டும்.

கண்டிப்பாக இறுதி நியாயத்தீர்ப்பு இருந்தேதீர வேண்டும் என்று வேதாகமம் தொடர்ந்து போதித்து வருகிறது. நமது வாழ்க்கையில் அநீதிகளை நாம் பார்க்கும்போது, கண்டிப்பாக நியாயத்தீர்ப்பு இருக்கும் என்ற முடிவுக்கே நாம் வர வேண்டியிருக்கும் என்று சாலொமோன் ஞானி முடிவாகக் கூறியிருக்கிறான் (பிர. 3:16–17; 12:13–14). பவுல் மற்றும் மற்ற புதிய, பழைய ஏற்பாட்டு எழுத்தாளர்களின் எழுத்தின்படி வரவிருக்கும் நியாயத்தீர்ப்பு நிச்சயமான ஒன்றாகும்.

இந்தத் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு சத்தியத்தின்படியே இருக்கும் என்று பவுல் எழுதுகிறார் (ரோமர் 2:2). இந்த அதிகாரத்தில், முதலில் அவர் யூதருக்கும் பிறகு கிரேக்கர் போன்ற புறஜாதியாருக்கும், பிறகு செயல்படுத்து தல் மூலமாக நமக்கும் இதைக் கூறுகிறார். நாம் மற்றவர்களை, குறிப்பாக சக விசுவாசிகளை, நியாயந்தீர்க்கும் மனோபாவத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்தக் கீழ்த்தரமான நியாயத்தீர்ப்பை ஒதுக்கித் தள்ளும் பவுல், தேவன் நம் ஒவ்வொருவரையும் குறித்து அறிந்திருக்கும் சத்தியத்தின் அடிப்படையில் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு வரும் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். இதைத் தெளிவுபடுத்திய பின்பு தேவனுடைய இந்த நியாயத்தீர்ப்பிலிருந்து எவரும் தப்ப முடியாது என்றும் கூறுகிறார் (வச. 3).

பிறகு தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு கூட்டிக் கணக்கெடுப்பதாக இருக்கும் என்று அவர் கூறுகிறார். நாம் நமது பாவங்களின் காரணமாக தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பை நம்மீது குவித்துக்கொள்கிறோம் என்று பவுல் கூறுகிறார். அந்தப் பாவங்கள் நியாயத்தீர்ப்புக்காகக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். இந்தப் பின்னணியில், தேவனுடைய நீடிய பொறுமையின் காரணமாகவும், அவருடைய நன்மையானது நம்மை மனந்திரும்புதலுக்கு வழிநடத்த வேண்டும் என்பது அவருடைய ஒழுங்கு என்கிறபடியாலும், தேவன் நமது பல பாவங்களைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று பவுல் போதிக்கிறார் (வச. 4, 5).

பேதுருவும் தனது இரண்டாம் நிருபத்தில் இதே சத்தியத்தைப் போதிக்கிறார். எவரும் அழிந்துபோவது தேவனுடைய விருப்பமில்லை என்றும், அனைவரும் மனந்திரும்புதலுக்குள்ளும் இரட்சிப்புக்குள்ளும் வர வேண்டும் என்பதுவே அவருடைய விருப்பம் என்றும் பேதுரு கூறுகிறார் (2 பேதுரு 3:9). புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையின் இரண்டு பெரிய தலைவர்களாகிய இவர்கள் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு சத்தியத்தின்படியும், தவிர்க்க முடியாததாகவும், கூட்டிக் கணக்குக் கொடுக்கும்படியாகவும் இருக்கும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

பவுல் அடுத்து தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு நீதியுள்ள தீர்ப்பாக இருக்கும் என்று எழுதுகிறார் (வச. 5). நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படும்போது நாம் அறிக்கையிடுவது அல்ல, நமது வாழ்க்கையில் நாம் எப்படி வாழ்ந்தோம் என்பதே முக்கியமான காரியமாக இருக்கும். நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம், தேவனுக்காகவும் கிறிஸ்துவுக்காகவும் என்ன செய்யவில்லை என்பவைகளின் அடிப்படையில் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு இருக்கும் (வச. 6). கொரிந்தியருக்குத் தான் எழுதிய நிருபத்திலும் அவர் நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்த இதே சத்தியத்தைப் போதிக்கிறார் (2 கொரி. 5:10).

இந்தப் பின்னணியில், செயல்படுவது அறிக்கையிடுவதைவிட அதிக முக்கியமானது என்பதைக் குறித்து அவர் தனது ஆண்டவரும் இரட்சகருமானவரின் போதனையோடுகூட ஒத்துப்போகிறார். நாம் அறிக்கையிடுவது அல்ல, எப்படிச் செயல்படுகிறோம் என்பதே தேவனுடைய பார்வையில் முக்கியமானது என்று இயேசுவானவர் மறுபடியும் மறுபடியுமாக வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறார் (மத். 7:24–27; லூக்கா 6:46). இயேசுவானவர் தேவ ஆலயத்தைச் சுத்திகரித்தபோது, சமய அதிகாரிகள் அவருடைய அதிகாரத்தைக்குறித்துக் கேள்வியெழுப்பினார்கள். இயேசு ஒரு உவமைக்கதையைக் கொண்டு தமது கடுமையான செயலுக்கான அதிகாரத்தை உறுதிப்படுத்தினார். “ஒரு மனுஷனுக்கு இரண்டு குமாரர் இருந்தார்கள்; மூத்தவனிடத்தில் அவன் வந்து: மகனே, நீ போய் இன்றைக்கு என் திராட்சத்தோட்டத்தில் வேலை செய் என்றான். அதற்கு அவன்: மாட்டேன் என்றான்; ஆகிலும், பின்பு அவன் மனஸ்தாபப்பட்டுப் போனான். இளையவனிடத்திலும் அவன் வந்து, அப்படியே சொன்னான்; அதற்கு அவன்: போகிறேன் ஐயா, என்று சொல்லியும், போகவில்லை. இவ்விருவரில் எவன் தகப்பனுடைய சித்தத்தின்படி செய்தவன் என்று கேட்டார்” (மத். 21:28–31).

இந்த உவமைக்கதை போதிக்கும் உறுதியான உண்மை என்னவென்றால், இவர்கள் இருவரும் ஒன்றை அறிக்கையிட்டுவிட்டு, மற்றொன்றைச் செய்தார்கள். அவர்களின் செய்கை அவர்களுடைய அறிக்கையிடுதலுக்கு முரண்பாடாக இருந்தது. எனவே அவர்கள் அறிக்கையிட்டதற்கு எந்தவித அர்த்தமும் இல்லை. அவர்களுடைய செய்கையே

முக்கியமானதாகும். மானிடரீதியாகப் பேசினால் தமது அற்புதங்களே, அதாவது, செய்த செயல்களே, ஆதார்ச் சான்றுகள் என்று இயேசுவானவர் போதித்தார். அவருடைய செயல்கள் அவர் பிதாவானவருடைய திராட்சத்தோட்டத்தில் இருப்பதை உறுதிப்படுத்தின என்றும், ஆனால் யாரிடம் அவர் இவைகளைக் கூறினாரோ அவர்கள் அப்படியிருப்பதாக அறிக்கையிட்டாலும், அவர்களுடைய செயல்கள் அப்படியில்லை என்று அவர் சுட்டிக் காட்டினார்.

இந்த ரோமருக்கு எழுதப்பட்ட நிருபத்தின் மையச் செய்தி நாம் நமது நற்கிரியைகளினால் நீதிமானாக்கப்படவில்லை, சிலுவையில் கிறிஸ்து நமக்காகச் செய்துமுடித்த கிரியைகளினாலேயே நாம் நீதிமானாக்கப்படுகிறோம் என்பதாக இருந்தாலும், இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் இயேசுவானவர் மற்றும் யாக்கோபின் வார்த்தைகளுக்கு ஒத்துப்போகிறார்: நற்கிரியைகள் விசுவாசத்தைச் செல்லக்கூடியதாக ஆக்குகின்றன, இந்த விசுவாசத்தின் காரணமாகவே தேவன் நம்மை நீதிமான் என்று அறிவிக்கிறார் (யாக். 2:21–24).

இந்தப் போதனைக்குப் பொருத்தமாக, தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு பட்சபாதமில்லாததாக இருக்கும் என்று பவுல் எழுதுகிறார் (வச. 11). பவுல் இந்த நிருபத்தை யாருக்காக எழுதினாரோ அந்த யூதர்கள் தாங்கள் யூதர்களாகப் பிறந்திருக்கிறபடியால் தங்களுக்கு இரட்சிப்பு அவசியமில்லை என்று நம்பிவந்தார்கள். அவர் வெறும் யூதனாக இருப்பது தேவனை நியாயாதிபதியாகச் சந்திக்கும் வேளையில் போதுமானதாக இராது என்று வலியுறுத்தி, நாம் நமது விசுவாச அறிக்கையின் மூலமாக நியாயந்தீர்க்கப்படாமல், நமது கிரியைகளுக்காக நியாயந்தீர்க்கப்படுவோம் என்று கூறுகிறார்.

தாங்கள் கிறிஸ்தவ குடும்பத்தில் பிறந்திருக்கிறபடியாலும், பயபக்தியுள்ள பெற்றோரைப் பெற்றிருக்கிறபடியாலும், சிறு வயதிலேயே ஞானஸ்நானம் பெற்றிருக்கிறபடியாலும், தாங்கள் இரட்சிக்கப்பட்டிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் இந்தப் போதனையைக் கவனிக்க வேண்டும். நன்னெறியைக் கடைப்பிடித்து நேர்மையான வாழ்க்கை வாழ்கிறவர்களும் இதைக் கவனிக்க வேண்டும். நீங்கள் இத்தகைய ஒருவராக இருப்பீர்களானால், பவுல் உங்களுக்கே இந்த எச்சரிப்பைக் கொடுக்கிறார்: உங்கள் பயபக்தியான பாரம்பரியத்தினாலோ அல்லது நற்குணத்தினாலோ, நேர்மையினாலோ நீங்கள் இரட்சிப்பைப் பெற முடியாது.

இதைத் தொடர்ந்து பவுல் ஒரு பெரிய அறைகூவலை விடுக்கிறார். யூதக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் தாங்கள் கூறுகிறபடி நடந்துகாட்ட வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். தேவன் தங்களுக்கு நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்திருந்தபடியாலும், மற்றவர்களுக்குத் தேவனுடைய பிரமாணங்களைப் போதிக்கும்படி அவரால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருந்ததாலும்

யூதர்கள் பெருமையோடிருந்தார்கள். அவர்கள் புறஜாதியாரை “பேதைகளாகக்” கருதினார்கள். ஏனென்றால், ஒரு யூதரோடு ஒப்பிடும்போது புறஜாதியார் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையோ அல்லது உணர்வோ உள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. அவர்கள் தங்களை ஆவிக்குரிய “பிதாக்களாகவும்” தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை அறியாதவர் களைக் “குழந்தைகளாகவும்” கருதினார்கள். மற்றவர்கள் அந்தகாரத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றும், தாங்கள் ஆவிக்குரியரீதியாகப் பார்வையற்றவர் களுக்கு வழிகாட்டிகள் என்றும் கருதினார்கள்.

என்றாலும், அவர்கள் தாங்கள் அறிக்கையிடுவதைச் செய்துகாட்ட வேண்டுமென்று பவுல் கடுமையாக அறைகூவல் விடுக்கிறார். தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் போதகர்களாகிய அவர்கள் அந்த நியாயப்பிரமாணத் துக்குக் கீழ்ப்படிகிறார்களா? அவர் பத்துக் கற்பனைகளில் பல கற்பனை களைக் குறிப்பிடுகிறார். களவுசெய்யக் கூடாது என்று மற்றவர்களுக்குப் போதிக்கும் அவர்கள் களவுசெய்யாமல் இருக்கிறார்களா? அவர்கள் கோவில்களைக் கொள்ளையிடலாமா என்று அவர் நேரடியாகக் கேட்கிறார்.

அவர்கள் சிறையிருப்புக்குப் பிறகு விக்கிரகாராதனையைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்பதில் அதிக வைராக்கியத்தோடு இருந்தபடியால் பிறஜாதியாரின் கோவில்களிலிருந்து சிலைகளைத் திருடுவதைக் குற்றமாக நினைக்கவில்லை. இந்தச் சிலைகள் பொன், வெள்ளி, விலையுயர்ந்த நவரத்தினங்களால் செய்யப்பட்டிருந்தபடியால் அவர்கள் அதை அதிக விலைக்கு விற்பார்கள். தேவன் விக்கிரகங்களை வெறுக்கிறபடியால் இது உண்மையில் களவுசெய்வது அல்ல என்று அவர்கள் வாதிட்டார்கள்.

ஒரு மனிதன் குறிப்பாக சமயப்பிரகாரமான ஒரு மனிதன் தனது பாவ கரமான நடத்தையை நியாயப்படுத்துவதில் திறமைபடைத்தவனாக இருக்கிறான். யூதர்கள் தாங்கள் அறிக்கையிடுவதற்கு மாறாகச் செயல்பட்டு வருகிறபடியால், அவர்கள் புறஜாதியாருக்கு மத்தியில் தேவனுடைய நாமம் தூஷிக்கப்படுவதற்கு இடம்கொடுக்கிறார்கள் என்று பவுல் அவர்கள் மீது குற்றம்சாட்டுகிறார். நமது வாழ்க்கையோடு இதைப் பொருத்திப் பார்க்கும்படி யாக நான் உங்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். நீங்கள் உங்கள் பயபக்தி யான பாரம்பரியத்தின்மீது, அதாவது உங்கள் பெற்றோரின் விசுவாச அறிக்கையின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருப்பீர்களானால், உங்கள் செயல்பாடு உங்கள் விசுவாச அறிக்கைக்கு முரண்பாடானதாக இருக்கிறதா?

யாருக்கு தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டதோ அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தினால் நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள் என்று பவுல் கூறுகிறார் (வச. 12–15). அவர் ஆமோஸ் போன்ற தீர்க்கதரிசிகளின் போதனைகளை ஒத்துக்கொள்கிறார். அதிகமான ஆவிக்குரிய சிலாக்கியத் தையும் சாதகமான நிலையையும் பெற்றிருப்போமானால், தேவனுக்கு

முன்பாக அதிகமான ஆவிக்குரிய பொறுப்பும் கணக்குக்கொடுக்கும் தேவையும் நமக்கு உண்டு என்று ஆமோஸ் போதித்தார் (ஆமோஸ் 5:21–27). தங்களுக்கு தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்ட அற்புதத்தைக் குறித்து யூதர்கள் அதிகமாகப் பெருமைகொண்டிருந்தார்கள். யாருக்கு தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டதோ அவர்கள் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தினால் நியாயந்தீர்க்கப்படுவார்கள் என்பதைப் பவுல் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்.

இயேசுகிறிஸ்துவினால் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு வழங்கப்படும் என்று அவர் கூறுகிறார். தேவன் நியாயந்தீர்க்கும் அனைத்து அதிகாரத்தையும் தமது குமாரனுக்கே கொடுத்திருக்கிறார் என்று இயேசுவானவர் கூறியதற்கு இது ஒத்துப்போகிறது (யோவான் 5:22). பவுல் இயேசுவானவரின் போதனைக்கு முரண்பாடாகப் போதிக்கிறார் என்று கூறி அவரை மதிப்பிழக்கச் செய்யச் சிலர் முயலுகிறார்கள். ஆனால் அவருடைய போதனை இயேசுவானவரின் போதனைக்கு இணையானதாகவும், அதை உறுதிப்படுத்துவதாகவும் இருக்கிறது. சில வேளைகளில் அவர் புதிதாக வெளிப்பாட்டைப் பெறும்போது தனது ஆண்டவரின் போதனையை இன்னும் அதிகமாக விரிவுபடுத்துகிறார்; எடுத்துக்காட்டாக, திருமணத்தைக் குறித்த அவருடைய போதனையையும், சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படுதல் (இது இயேசுவானவரின் வருகையின் ஒரு பகுதியாகும்) குறித்த போதனையையும் நாம் குறிப்பிட லாம் (1 கொரி. 7; 1 தெச. 4:13–18).

அவர் இயேசுவானவர் கூறிய ஒரு கருப்பொருளைக் குறித்துப் போதிக்கும்போது எப்போதுமே இயேசுவானவர் போதித்ததுபோலவே போதித்தார். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, திருமணம் குறித்த கொரிந்தியரின் கேள்விக்கு அவர் அளித்த பதிலை நாம் குறிப்பிடலாம் (1 கொரி. 7).

பிறகு, பவுல் உட்புறமும், வெளிப்புறமும் ஒரு யூதனாக இருப்பதைக் குறித்துப் போதிக்கிறார். ஒரு யூதனாக இருப்பதின் உள்ளான உண்மைக்கு விருத்தசேதனம் வெளியரங்கமான அறிக்கையிடுதலாக இருக்கிறபடியால், பல யூதர்கள் வெளியரங்கமாக விருத்தசேதனம் செய்து கொண்டாலும், உள்ளுக்குள் உண்மையான விருத்தசேதனைத்தை அறிக்கையிடவில்லை என்பதை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பிறகு “இருதயத்தில் உண்டாகும் விருத்தசேதனைத்தைக்” குறித்து அவர் கூறுகிறார்.

விருத்தசேதனம் என்பது உண்மையில், பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் அல்லது தேவனுக்காகப் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு, பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு வெளியரங்கமான அறிக்கையிடுதலாகும். இந்த யூதர்கள் இருதயத்தில் விருத்தசேதனம் பெற வேண்டுமென்று பவுல் போதித்தபோது, அவர்கள் தேவனுக்காகப் பிரித்தெடுக்கப்பட்டு, தங்கள் இருதயத்தில் பரிசுத்தமுள்ள வர்களாக வாழ வேண்டும் என்று அவர் அறிவுறுத்துகிறார். இருதயமே

அவர்கள் தீர்மானங்கள் எடுக்கும்படி தூண்டுகிற சித்தம் குடிகொண்டுள்ள இடமாக இருக்கிறது.

தேவனுக்கு முன்பாகவும் மனிதருக்கு முன்பாகவும் ஒரு யூதனாக இருப்பது என்றால் என்ன என்பதைச் செயல்பூர்வமாகக் காட்டும் வகையில் ஒரு யூதனாக அறிக்கையிடுவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்ற போதனையோடு அவர் நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்த தனது போதனையின் இந்தப் பரிமாணத்தை முடித்துவைக்கிறார்.

இந்தப் பின்னணியில், தான் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவினிடமிருந்து கற்றுக்கொண்ட ஒரு கொள்கையைப் பவுல் வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் நிச்சயமாக ஒரு பரிசேயனாக இந்தக் கொள்கையைக் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவர் கொரிந்தியருக்குத் தான் எழுதிய இரண்டாவது நிருபத்திலும் இந்தக் கொள்கையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்; அவர் இதை “நியாயப்பிரமாணத்தின் எழுத்துக்கு” எதிரான “நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவி” என்று குறிப்பிடுகிறார் (2 கொரி. 3:6). இந்த அதிகாரத்தில், ஒரு உண்மையான யூதனாக இருப்பது என்ற அர்த்தத்தின் ஆவியைக் குறித்து விவரிக்கிறார் என்று நாம் கூறலாம்.

யூதரல்லாத ரோம விசுவாசிகளுக்கும் உங்களுக்கும் எனக்கும் இதில் ஒரு திட்டவட்டமான தனிப்பட்ட போதனை காணப்படுகிறது. நாம் சவிசேஷத்தை விசுவாசிக்கிறோம் என்பதற்கும், இயேசுகிறிஸ்துவோடு அவருடைய மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் நம்மை ஒருமுகப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதற்கும், ஞானஸ்நானமானது வெளியரங்கமான அறிக்கையிடுதலாக இருக்கிறது. இயேசுவானவர் தமது பிரதான கட்டளையில் ஞானஸ்நானத்தைக் குறித்துக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அது தனிப்பட்ட ஒரு தீர்மானத்திற்குப் பொதுவான ஒரு அறிக்கையாக இருக்கிறது.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் திருமணம்செய்துகொள்ளும்படி தனிப்பட்ட முறையில் தீர்மானிக்கும்போது, அவர்களுடைய திருமண ஆராதனை அவர்கள் ஏற்கெனவே செய்துகொண்ட தனிப்பட்ட தீர்மானத்துக்கு வெளியரங்கமான அறிவிப்பாக இருக்கிறது. நாம் இயேசுகிறிஸ்துவை நமது இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு, அவருக்கு நமது இருதயத்தை ஒப்புக்கொடுக்கத் தீர்மானிக்கும்போது, அது ஒரு தனிப்பட்ட தீர்மானமாக இருக்கிறது. நமது ஞானஸ்நானம் அந்தத் தனிப்பட்ட தீர்மானத்துக்கு வெளியரங்கமான அறிவிப்பாக இருக்கிறது. என்றாலும் யூதர்கள் விருத்தசேதனத்தின் உண்மையான அடையாளம் இல்லாமல் வெறும் சடங்காக அதைச் செய்ததுபோல, நாமும் உண்மையான உணர்வில்லாமல் இன்று ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

நாம் வெளியரங்கமாக எதை அறிக்கையிடுகிறோமோ அதைக் குறித்த உண்மையான இருதயத்தின் நிலையைக் குறித்து நாம் தேவனுக்குக்

கணக்குக்கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதைப் பவுல் வலியுறுத்துகிறார். தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின் நாளிலே நியாயத்தீர்ப்புப் பெறுபவர்களின் அந்தரங்கங்கள் (நோக்கங்கள்) வெளியாகும் என்று கூறுவதோடு அவர் உண்மையான யூதனாக இருப்பதுகுறித்த தனது கருப்பொருளைத் துவங்குகிறார் (2:16). நியாயத்தீர்ப்பின்போது தேவன் நமது செயல்களுக்குப் பின்னாலுள்ள அந்தரங்கமான செயல்களை வெளிப்படுத்தும்போதுதான் நாம் பாராட்டுக்குரியவர்களா என்பது வெளிப்படுத்தப்படும் என்று பவுல் கொரிந்திய நிருபத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (1 கொரி. 4:3-5).

தாவீதும் எரேமியாவும் நமது இருதயத்தின் உள்ளான நோக்கங்களைக் குறித்து எச்சரித்து, நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார்கள். நமது இருதயம் திருக்குள்ளும் மகா கேடுள்ளதுமாக இருக்கிறது என்று எரேமியா கூறுகிறார். பிறகு “அதை (இருதயத்தின் இரகசியங்களையும் செயல்நோக்கங்களையும்) அறியத்தக்கவன் யார்?” என்று கேள்வியெழுப்புகிறார். தேவன் மட்டுமே இருதயத்தை அறிந்திருக்கிறார் என்று அவர் தானே தனது கேள்விக்குப் பதிலுமளிக்கிறார் (எரே. 17:9, 10).

தாவீது தனது சிந்தையில் இருக்கக்கூடாத சிந்தனைகளையும், தன் இருதயத்தில் இருக்கக்கூடாத நோக்கங்களையும் தனக்கு வெளிப்படுத்துமாறு தேவனிடம் வேண்டிக்கொள்ளும்போது அவர் அசாதாரணமான பகுத்தறிவையும் ஞானத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறார். தான் நித்திய வழியிலே நடக்க விரும்புகிறபடியால், தேவன் தனது இருதயத்தின் அந்தரங்கத்தை வெளிப்படுத்தும்போது, தான் அதை அறிக்கையிட்டு, விட்டுவிட முடியும் என்று அவர் கூறுகிறார் (சங். 139:23, 24).

இந்த அதிகாரத்தில், நாம் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பை எதிர்நோக்கும்போது, நமது உள்ளான அந்தரங்கங்கள் வெளியரங்கமாக்கப்படும் என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். இதைக்குறித்து நாம் பெறும் போதனை என்ன? பவுல், எரேமியா, தாவீது இவர்களிடமிருந்து இப்போதே நமது இருதயத்தின் நோக்கங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நியாயத்தீர்ப்பின்போது அவை வெளிப்படுத்தப்படும் வரையில் நாம் காத்திருக்கக் கூடாது. பிறகு தாவீதைப் போல நாமும் அதை அறிக்கையிட்டு, மனந்திரும்பி, நமது இருதயத்திலும் சிந்தையிலும் இருக்கக்கூடாத சிந்தனைகளிலிருந்தும் நோக்கங்களிலிருந்தும் நாம் திரும்ப வேண்டும். ஏனென்றால் நாம் நித்தியவழியிலே நடக்க விரும்புகிறோம்.

தனிப்பட்ட முறையிலும் தியானீதியிலும் இந்த அதிகாரம் அறிக்கையிடுதல் மற்றும் செயல்படுத்துதல் குறித்த போதனைகளை நமக்குக் கொடுக்கிறது. நாம் மரித்து நியாயந்தீர்க்கப்படுவோம் என்ற உண்மையை நாம் நினைத்துப் பார்க்கும்போது, நாம் ஒரு குறிப்பிட்ட சபையில் உறுப்பினராக இருக்கிறோமே என்று நம்பிக்கையோடு இருக்கிறோமா? அல்லது நமது நல்ல

நடத்தையின்மீதோ அல்லது சுயநீதியான கிரியைகளின்மீதோ நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறோமா? தாங்கள் நல்லவராக நடந்து கொண்டிருப்பதாலும், எவருக்கும் தீங்குசெய்தாததினாலும், தாங்கள் நியாயத்தீர்ப்பு வேளையில் பாதுகாப்பாக இருப்போம் என்று இலட்சக்கணக்கானவர்கள் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்களும் இப்படிப்பட்ட ஒரு நபரா? பவுல் யாருக்காக இந்த இரண்டாம் அதிகாரத்தை எழுதினாரோ அந்த யூதர்களைப் போலவே நாமும் நடந்துகொண்டிருக்கிறோமா?

நாம் நமது இரட்சிப்புக்காக எதன்மீதும் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது என்று பவுல் திட்டவட்டமாக இந்த அதிகாரத்தில் கூறுகிறார். நாம் தொடர்ந்து அவருடைய இறையியல் போதனைகளை ஆய்வுசெய்யும்போது, மரணம் மற்றும் நியாயத்தீர்ப்பின் பின்னணியில் எதன்மீது நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும் என்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கற்றுக்கொள்வோம்.

அத்தியாயம் ஐந்து

“விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல்”

இரண்டாம் அதிகாரத்தில் யூதர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தபிறகு பவுல், யூதராக இருப்பதில் ஏதேனும் சிலாக்கியம் இருக்கிறதா என்ற கேள்வியுடன் மூன்றாவது அதிகாரத்தைத் துவங்குகிறார். பிறகு யூதராக இருப்பதின் சிலாக்கியங்களை விவரிப்பதின்மூலம் தனது கேள்விக்குத் தானே பதிலளிக்கிறார். முதலாவது அனுகூலமாக தேவன் தமது வார்த்தை யாகிய நியாயப்பிரமாணத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார் என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார்.

எல்லாரும் நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழாக...

யூதர்கள் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியாவிட்டாலும், அவர்களுடைய கீழ்ப்படியாமை தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் அறிவிக்கும் சத்தியத்தைச் செயல்பூர்வமாக்கிக் காட்டுகிறது — அதாவது நாம் அனைவரும் பாவிகள் — என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். “தேவனே சத்திய பரர் என்றும், எந்த மனுஷனும் பொய்யன் என்றும் சொல்வோமாக” என்று அவர் கூறுகிறார் (வச. 4). இரண்டாம் அதிகாரத்தில் அவர் சுட்டிக்காட்டிய படி, தேவன் தமது நியாயப்பிரமாணத்தை யூதரல்லாதவர்களின் இருதயத் திலும் விதைத்திருக்கிறார் என்பதைப் புறஜாதியாரின் மனச்சாட்சியும் காட்டுகிறது (2:15). பிறகு அனைத்து மனிதரும், அவர்கள் யூதராக இருந்தாலும் சரி, புறஜாதியாராக இருந்தாலும் சரி, நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழாக இருக்கிறார்கள் என்று அறிவிக்கிறார்.

தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் செயல்களில் ஒன்று நாம் அனைவரும் பாவிகள் என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்துவதாகும். தேவனுடைய வார்த்தை நமது குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்தும் கண்ணாடியைப் போல இருக்கிறது என்றும் நாம் தினமும் அதை நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும் என்றும் யாக்கோபு கூறுகிறார் (யாக். 1:23-24). தேவனுடைய வார்த்தை கொடுக்கப்பட்ட யூதர்கள் அதற்குக் கீழ்ப்படியாமற் போனது எந்த

வகையிலும் தேவனுடைய வார்த்தையை மதிப்பில்லாததாக ஆக்கிவிடவில்லை, மாறாக, அது வார்த்தையின் நோக்கத்தையே உறுதிப்படுத்துகிறது. அனைத்து மனிதரும் பாவிகளே என்ற மறுக்கமுடியாத உண்மையை வெளிப்படுத்துவதே தேவனுடைய வார்த்தையின் நோக்கமாக இருக்கிறது.

பிறகு அனைத்து மனிதரும் பாவத்தின் பிரமாணத்தின் கீழாக இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பவுல் அறிவிக்கிறார் (7:23). நாம் அனைவரும் பாவிகள் என்று அறிவிப்பதற்கு அவர் பழைய ஏற்பாட்டு மேற்கோள்களைப் பயன்படுத்துகிறார் (சங். 14:1-3; 53:1-3). மனிதனின் பாவமானது தேவனுடைய வார்த்தையை மதிப்புள்ளதாக்கி, அதை உறுதிப்படுத்துகிற படியால், நன்மை வரும்படிக்குத் தீமை செய்வோமாக என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்களைப் பவுல் கடந்துகொள்கிறார். நாம் பாவம்செய்யும் போது தேவனுடைய வார்த்தையை உண்மையானதாகாக்குகிறோம் என்பதின் அடிப்படையில் அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் அப்படிப் போதிக்கவில்லையென்று பவுல் திட்டவாட்டமாக மறுக்கிறார்.

தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கம் ஒருபோதும் நம்மை இரட்சிப்பதற்காகவல்ல என்று பவுல் கூறுகிறார். தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கம் பாவத்தை வெளிப்படுத்தி, நமக்கு இரட்சிப்பும் இரட்சகரும் தேவை என்பதைக் காட்டுவதாகும். தேவனால் நிறுவப்பட்டிருக்கும் பரிபூரணத் தகுதிநிலையை நம்மில் எவராலும் எட்ட முடியாது. இந்த உணர்வில், நாம் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை மீறவில்லை, அதுவே நம்மை மீறுகிறது.

ஒரு பெரிய சிறைச்சாலையின் குருவானவர் சிறையில் சேர்க்கப்பட விருக்கும் குற்றவாளிகளுக்குச் செய்தியளிக்க அனுமதிக்கப்பட்டார். சிறைச் சாலையின் கதவினருகே இரண்டு பெரிய கற்பலகைகளில் பத்துக் கற்பனைகளும், இந்தக் கைதிகள் மீறிய அரசின் சட்டங்களும் எழுதப்பட்டிருந்தன. குருவானவர் அவர்களோடு பேசுவதற்கு முன்பாக, இந்தக் கற்பலகை ஒன்றின் அருகே நின்று அரசாங்கத்தின் விதிகளையும் பத்துக் கற்பனைகளையும் வாசித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு கைதியின் அருகே சென்றார். “இந்தக் கற்பனைகளில் எவைகளை நீ மீறியிருக்கிறாய்?” என்று அவர் கேட்டார். “ஐயா, நான் இந்தக் கற்பனைகளை மீறவில்லை. அவையே என்னை நொறுக்கிவிட்டிருக்கின்றன!” என்று அந்தக் கைதி பதிலளித்தான்.

இந்த மூன்றாம் அதிகாரத்தில், நாம் தவறு செய்யாதிருப்பதினாலேயோ நமது நற்கிரியைகளினாலேயோ நாம் ஒருபோதும் நீதிமானாக்கப்பட மாட்டோம் என்று பவுல் எழுதுகிறார். தேவன் இந்த நோக்கத்துக்காகத் தமது நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுக்கவில்லை. பாவத்தை வெளிப்படுத்தும் படியாகவே தேவன் அவைகளைக் கொடுத்தார். “வாய்கள் யாவும் அடைக்கப்படும்படிக்கும், உலகத்தார் யாவரும் தேவனுடைய ஆக்கினைத்

தீர்ப்புக்கு ஏதுவானவர்களாகும்படிக்கும், நியாயப்பிரமாணம் சொல்லுகிற தெல்லாம் நியாயப்பிரமாணத்துக்கு உட்பட்டிருக்கிறவர்களுக்கே சொல்லுகிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்று பவுல் எழுதுகிறார் (வச. 19). தேவனுடைய வார்த்தை உங்கள் வாயை அடைத்திருக்கிறதா? அல்லது இன்னும் நீங்கள் உங்கள் சுயநீதியின் மீது நம்பிக்கை வைத்து, உங்கள் ஆவிக்குரிய மற்றும் நன்னெறித் தோல்விகளுக்குச் சாக்குப்போக்குச் சொல்லிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்களா?

இந்த அற்புதமான இறையியல் படைப்பில் பவுல் ஏவுதல் பெற்று இதுவரை எழுதியிருப்பதெல்லாம் வெகு அழகாகக் காணப்படுகிறது. பவுலின் வார்த்தைகளிலேயே அதிகமான ஏவுதல் பெற்ற அருமையான பகுதிகளில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்கிறது: “இப்படியிருக்க, நியாயப்பிரமாண மில்லாமல் தேவநீதி வெளியாக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதைக் குறித்து நியாயப்பிரமாணமும் தீர்க்கதரிசனங்களும் சாட்சியிடுகிறது. அது இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் தேவநீதியே; விசுவாசிக்கிற எவர்களுக்குள்ளும் எவர்கள்மேலும் அது பலிக்கும், வித்தியாசமே இல்லை. எல்லாரும் பாவஞ்செய்து, தேவ மகிமையற்றவர்களாகி, இலவசமாய் அவருடைய கிருபையினாலே கிறிஸ்து இயேசுவினுள்ள மீட்பைக் கொண்டு நீதிமான்களாக்கப்படுகிறார்கள்; தேவன் பொறுமையாயிருந்த முற்காலத்தில் நடந்த பாவங்களைத் தாம் பொறுத்துக் கொண்டதைக் குறித்துத் தம்முடைய நீதியைக் காண்பிக்கும்பொருட்டாகவும், தாம் நீதியுள்ளவரும், இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவனை நீதிமானாக்குகிறவருமாய் விளங்கும்படி, இக்காலத்திலே தமது நீதியைக் காண்பிக்கும்பொருட்டாகவும், கிறிஸ்து இயேசுவினுடைய இரத்தத்தைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் கிருபாதார பலியாக அவரையே ஏற்படுத்தினார்” (3:21-26).

நீதிமானாக்கப்படுதலைக் குறித்த பவுலின் இறையியல் போதனைக்கு மையமான இந்தப் பகுதியில், அவர் மோசமான செய்தியை நமக்குக் கொடுப்பதற்கு முன்பாக நற்செய்தியை நமக்கு அறிவிக்கிறார். தேவனால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட நீதி இருக்கிறது, அது வெறுமனே தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிவதைக் குறித்ததல்ல என்பதே இந்த நிருபம் அறிவிக்கும் நற்செய்தியாகும். இந்த நீதியை மனிதன் தன்னுடைய நீதியான கிரியைகளினால் பெறாமல், இயேசுகிறிஸ்துவின் மீதுள்ள விசுவாசத்தின் மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்கிறான். சிலுவையில் இரட்சிப்புக் காக இயேசுகிறிஸ்து செய்துமுடித்த கிரியையின்மீது விசுவாசம் வைக்கும் எவரும் இந்த நீதியைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இப்போது அவர் முதலாம் அதிகாரம் பதினேழாம் வசனத்தில் தான் கூறிய சத்தியத்தை வலியுறுத்தும்படியாக இப்போது அதை மறுபடியுமாக

எடுத்துக் கூறுகிறார். சுவிசேஷத்தினால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள நீதியைக் குறித்துத் தான் ரோமாபுரியில் பிரசங்கிப்பதற்குக் கடன்பட்டிருப்பதாகவும், ஆர்வம்கொண்டிருப்பதாகவும், அதைக்குறித்துத் தான் வெட்கப்படவில்லை என்றும் அப்போது கூறியிருந்தார் (1:16, 17). தேவன் தன்னை நீதிமான் என்று அறிவிக்கவேண்டும் என்று வைத்திருக்கும் ஒருவனின் பங்கில் கிரியைகளினாலல்ல, விசுவாசத்தினால் மட்டுமே இந்த நீதி பெற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது என்று அவர் கூறியுள்ளதை நினைவில் வைத்திருங்கள்.

எல்லாரும் பாவத்தின்கீழாக இருக்கிறார்கள்

பவுல் இந்த நற்செய்தியைத் தொடர்ந்து, மோசமான செய்தியை எடுத்துக் கூறுகிறார்: “வித்தியாசமே இல்லை. எல்லாரும் பாவஞ்செய்து, தேவமகிமையற்றவர்களாகி...” வேதாகமம் எழுதப்பட்ட மூல மொழியில் “பாவம்” என்பதைக் குறிப்பிட பல சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சில வேளைகளில் இது குறியை எட்டத் தவறும் அம்பாகவும், எல்லையை மீறுவதாகவும், ஒரு விதியை மீறுவதாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

எல்லாரும் பாவஞ்செய்திருக்கிறார்கள் என்று எழுதும்போது பவுல் பயன்படுத்தும் வார்த்தை, குறியை எட்டத் தவறும் அம்பைக்குறிக்கும் வார்த்தையாகும். ஏற்கெனவே தான் எழுதியுள்ளவைகளுக்குப் பொருந்தி வரும்படியாக, தேவன் தமது ஏவுதல் பெற்ற வார்த்தையில் நம் அனைவருக் காகவும் நிறுவியிருக்கும் தகுதிநிலையை நாம் எட்டத் தவறியபடியால் நாம் பாவிகளாக இருக்கிறோம் என்று பவுல் எழுதுகிறார்.

தேவனுடைய மக்களின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும், சிந்தனையும், செயலும் அவருக்கு மகிமையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதே வேதாகமத்தில் தேவனால் நிறுவப்பட்ட தகுதிநிலையாக இருக்கிறது. இந்தத் தகுதிநிலையை நாம் எட்டத் தவறும்போது பாவிகளாகிறோம். இது நாம் வாழும் ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் நமது முழு மனதோடும், நமது முழுப் பலத்தோடும், நமது முழு இருதயத்தோடும் தேவனிடத்தில் அன்புகூர வேண்டும் என்ற பிரதான கற்பனையைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும் (1 கொரி. 10:31; மத். 22:35-40); உபா. 6:5).

இது வேதாகமத்தில் பாவத்தைக் குறித்த கருத்துப் படிவம் பற்றிய எனக்குப் பிடித்தமான உருவகமாக இருக்கிறது. பல ஆண்டுகள் நான் போதகராக ஊழியம்செய்தபோது, பாவத்தைக் குறித்த இந்த வேதாகம வரையறையைக் கேள்விப்பட வேண்டிய இரண்டு வகைப்பட்ட மக்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன். அவர்களில் ஒரு சாரார் அவர்கள் பாவிகள் என்று நான் பிரசங்கித்தபோது அது தங்களை வேதனைப்படுத்தியதாகக் கூறுவார்கள். வங்கிகளைக் கொள்ளையிடுகிறவர்களும், விபசாரம்செய்கிறவர்களும், கொலைசெய்கிறவர்களுமே பாவிகள் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

அவர்கள் இந்தப் பயங்கரமான செயல்களைச் செய்வதில்லை என்கிறபடியால், அவர்கள் பாவிகள் என்று நான் கூறுவது அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியைத் தருகிறது.

பாவத்தைக் குறித்த வரையறையே அவர்களுடைய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. பாவம் குறித்த தேவனுடைய வரையறையை (definition) அவர்கள் புரிந்துகொள்ளும்போது, அதாவது தேவன் தமது மக்களுக்காக நிறுவியுள்ள தகுதிநிலைக்குக் குறைவுபடும்போது பாவிகளாகிறோம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளும்போது, தாங்கள் பாவிகளோடு தொடர்புபடுத்தி நினைக்கும் பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்யாவிட்டாலும் தாங்களும் பாவிகளே என்பதை உணர்ந்துகொள்வார்கள். அவர்கள் தாங்கள் வாழும் காலம் முழுவதிலும் ஒவ்வொரு நாளும் தங்கள் ஒவ்வொரு சிந்தனையிலும், வார்த்தையிலும், செயலிலும் தேவனை மகிமைப்படுத்தும்படியாகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; இதில் அவர்கள் குறைவுபடும்போது பாவிகளாகிறார்கள்.

இந்த வரையறையைக் கேள்விப்பட வேண்டிய மற்றொரு சாரார் தாங்கள் “பரிசுத்தமாக்கப்படுதலை” அனுபவித்திருப்பதாக நம்பும் மக்களேயாவர். தாங்கள் “பரிசுத்தமாக்கப்படுதல்” என்ற அனுபவத்தைப் பெற்றிருக்கிறபடியால் தாங்கள் ஒருபோதும் பாவம் செய்யவில்லை, செய்யவும் மாட்டோம் என்று அவர்கள் நினைத்துக்கொள்கிறார்கள் (1 யோவான் 1:8-10). பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் குறித்த வரையறையே அவர்களுக்குப் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. நான் ஏற்கெனவே இந்த விளக்கவுரையில் குறிப்பிட்டபடி, பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் அவர்களைப் “பரிசுத்தவான்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறார்; பிறகு அவர்களுடைய சபையில் காணப்படும் பாவங்களின் நீண்ட பட்டியலைக் கொடுக்கிறார். பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருப்பது என்றால் பாவமில்லாமல் பரிபூரணமாக இருப்பது அல்ல என்பதை இது போதிக்கிறது.

பாவத்தைக் குறித்த வரையறையும் அவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கிறது. நாம் பூரண சற்குணராக இருக்கவேண்டும் என்று போதித்த போது தேவனும் இயேசுவானவரும் நிறுவிய தகுதிநிலைக்குக் குறைவுபடுவதே பாவம் என்பதை அவர்கள் உணர வேண்டும். தாங்கள் பாவம் செய்வதில்லை, பாவம்செய்யப் போவதில்லை என்று அவர்கள் கூறுவார்களானால், திருடுவது, விபசாரம்செய்வது, கொலைசெய்வது போன்ற மோசமான காரியங்கள் மட்டுமே பாவம் என்று அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றாகிறது. பவுல் இந்தப் பகுதியில் பாவத்தின் வரையறையாகக் கூறுவதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்களானால், தாங்கள் பாவம் செய்வதில்லை என்று கூறுவது தாங்கள் பூரணசற்குணர் என்று கூறுவதாகும் என்பதை உணர்ந்துகொள்வார்கள்.

இயேசுவானவர் கலிலேயா மலையின்மீது மோசேயின் நியாயப் பிரமாணத்தின் சாராம்சத்தைப் போதித்தபோது அவர் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்தை அது நம் ஒவ்வொருவரையும் நொறுக்கிப் போடும்படியாக மேலான உயரத்துக்கு உயர்த்தினார். அது நம் ஒவ்வொருவரின் வாயையும் அடைத்துப் போடுகிறது. நாம் பாவியின் ஜெபத்தை ஏறெடுத்து இரக்கத்துக்காகத் தேவனிடம் கஞ்சுவதை மட்டுமே செய்ய முடியும் (மத். 5:17-48). நற்செய்தி என்னவென்றால், நாம் அப்படிச் செய்யும்போது நீதிமானாக்கப்பட்டவர்களாக, தேவனால் நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்பட்டவர்களாக வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகிறோம் என்று இயேசுவானவர் கூறுகிறார் (லூக்கா 18:10-14).

எல்லாரும் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட முடியும்

பவுல் விரைவாக நற்செய்திக்குத் திரும்புகிறார். புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையின் இந்த ஏவுதல் பெற்ற இறையியல் வாசகத்தின் அழுத்தமும் நோக்கமும் அதுவேயாகும். நாம் இந்த முதல் நான்கு அதிகாரங்களையும் கவனமாக ஆய்வுசெய்வோமானால், பவுல் தேவனுடைய திட்டத்தை அறிவிப்பதை உணர முடியும்; இந்தத் திட்டத்தின்மூலம் பாவிகள் ஒருபோதும் பாவம்செய்யாததுபோல தேவனால் நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்பட முடியும்.

தேவனே இந்தத் திட்டத்தை உருவாக்கியவராக இருக்கிறார். பவுல் இந்த நான்கு அதிகாரத்தில் எழுதியுள்ள அனைத்திலிருந்தும் இது தெளிவாகிறது. எட்டாம் அதிகாரத்தில் பவுல் “தேவனே அவர்களை நீதிமான்களாக்குகிறவர்” என்று அறிவிக்கிறார் (8:33). தேவ ஆட்டுக் குட்டியாக இயேசுகிறிஸ்துவின் பலியே இந்தத் திட்டத்துக்கு அஸ்திபாரமாக இருக்கிறது (3:25; 4:25). சிலுவையில் மரித்தவரே உலகத்தின் பாவத்துக்காக மரித்த தேவ ஆட்டுக்குட்டியானவர் என்பதற்கு இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதலே உத்தரவாதமாக இருக்கிறது (4:25).

விசுவாசம் என்ற கொள்கையின் மூலமாகவே நாம் நீதிமானாக்கப் படுதலின் அற்புதத்தை நமது தனிப்பட்ட பாவத்துக்குப் பொருத்திக் காண்கிறோம் (3:28, 30). விசுவாசமானது நாம் நீதிமானாக்கப்படுதலுக்கு மிக முக்கியமான பரிமாணமாக இருக்கிறது; எனவேதான் பவுல் இந்த நான்காம் அதிகாரத்தின் பெரும்பகுதியை விசுவாசப் பிதாவாகிய ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தைக் குறித்து எடுத்துக்கூறுவதற்குச் செலவிடுகிறார். தேவன் பெரியதொரு கருத்தை எடுத்துக் கூற விரும்பும் போது, அந்தக் கருத்துப் படிவத்தை ஒரு நபரில் பொதிந்துகொடுக்கிறார். தேவன் விசுவாசத்தை ஒரு முக்கியமான கருத்துப்படிவமாகக் கருதுகிறார். எனவே ஆபிரகாம் விசுவாசத்திற்கான நடமாடும் வரையறையாக இருக்கிற படியால் அவரைக் குறித்துக் கூற தேவன் ஆதியாகமத்தில் ஒரு டஜன் அதிகாரங்களை ஒதுக்கியிருக்கிறார்.

புதிய ஏற்பாட்டில் ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் நமக்கு விசுவாசத் தைக்குறித்துக் கூறும்போது, அவர்கள் ஓரிரு வார்த்தைகளை எழுதினாலும், எப்போதுமே அவர்கள் ஆபிரகாமைக் குறித்துக் கூறுகிறார்கள். வேறெந்தப் பழைய ஏற்பாட்டு நபரையும்விட ஆபிரகாமே புதிய ஏற்பாட்டில் அதிகமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

நாம் தேவனால் நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்படுவதற்கு தேவனுடைய கிருபையே ஆதாரமாக இருக்கிறது (3:24). தேவனுடைய கிருபையே நாம் நீதிமானாக்கப்படுவதற்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது என்ற மகிமையான சத்தியமும் ஆபிரகாமின் வாழ்க்கையில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்தான், அது அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப் பட்டது என்று நாம் வாசிக்கும்போது, நீதியானது ஆபிரகாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்றும், அது ஆபிரகாமின் தகுதியினாலோ அல்லது அதை அவன் சம்பாதித்ததினாலோ அவனுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை என்றும் இந்த வார்த்தையின் அர்த்தத்தைப் பவுல் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

பிறகு ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் பவுல் யாக்கோபைக் கிருபையின் எடுத்துக்காட்டாகப் பயன்படுத்தப் போகிறார். கிருபை என்பது நம்மிலும் நமக்காகவும் தேவனுடைய கிரியையாக இருக்கிறது; இதற்காக நாம் எந்த உதவியும் செய்வதில்லை. நமக்குத் தகுதியானதை நமக்குக் கொடுக்காமல் தேவனுடைய இரக்கம் தடுக்கிறது; தேவனுடைய கிருபை நமக்குத் தகுதியில்லாத இரட்சிப்பையும் அனைத்து ஆசீர்வாதங்களையும் நமக்கு அருளுகிறது; நமது சுயமுயற்சிகளால் நாம் இவைகளை ஒருபோதும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. நாம் நமது இரட்சிப்புக்கான ஆதாரத்தை நமது கிரியைகளிலோ அல்லது சுய மதிப்பிலோ பெற முடியாது, தேவனுடைய கிருபையின் மூலமாகவே அதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று பவுல் எழுதுகிறார்.

கிரியைகள் மெய்யான விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தும் நிரூபணங்களாக இருக்கின்றன (2:6-10). நம்மை இரட்சிக்கும் விசுவாசம் எப்போதும் கிரியை செய்கிறது என்று யாக்கோபு கூறுகிறார் (யாக். 2:14-26). “விசுவாசத்தினால் மட்டுமே இரட்சிக்க முடியும், ஆனால் விசுவாசம் ஒருபோதும் தனித்திருப்பதில்லை” என்று ஒருவர் கூறியிருக்கிறார். நாம் விசுவாசத்தினால் இரட்சிக்கப்படுகிறோம்; இந்த விசுவாசம் எப்போதுமே நற்கிரியைகளோடு வருகிறது, அவைகளினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. நாம் கிரியைகளினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுகிறோம் என்பது இந்த நிரூபத்தில் அழுத்தமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டாலும், விசுவாசியின் விசுவாசப் பயணத்தில் கிரியைகளின் முக்கியமான இடத்தைக் குறித்து இந்த நிரூபமும் பவுலின் மற்ற எல்லா ஏவுதல்பெற்ற நிரூபங்களும் திட்டவட்டமாகக் கூறுவதைக் கவனியுங்கள் (2:6-10).

பாவிகள் ஒருபோதும் நற்கிரியைகளினால் இரட்சிக்கப்படுவதில்லை என்று பவுல் கூறுகிறார்; என்றாலும் நாம் நற்கிரியைகளைச் செய்யும்படி இரட்சிக்கப்படுகிறோம் (எபே. 2:8-10). நாம் நற்கிரியைகளினால் இரட்சிக் கப்பட முடியாது என்றும் நற்கிரியைகளினால் நமது இரட்சிப்பைக் காத்துக் கொள்ள முடியாது என்றும் பவுலின் எழுத்துக்கள் அனைத்திலும் அழுத்த மாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே இந்த நிருபம் மற்றும் கலாத்திய ருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் மையமான வலியுறுத்தலாக இருக்கிறது.

சுருக்கம்

பாவிகள் ஒருபோதும் பாவமே செய்யாததுபோல அவர்களை நீதிமான்களாக அறிவிக்கும் திட்டத்தைத் தேவனே உருவாக்கினார். இயேசு கிறிஸ்துவின் சிலுவையே இந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையாக இருக்கிறது. இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல், அவர் நம்மை மீட்டுக்கொள்ளும்படி சிலுவையில் பாடுபட்டு மரித்தபோது அவரே தேவனுடைய ஒரே பேறான குமாரன் என்பதற்கு உத்தரவாதமாக இருக்கிறது. நமது இரட்சிப்புக்காகத் தமது குமாரனைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுக்கும் தேவனுடைய திட்டத்துக்கு அவருடைய கிருபையே ஆதாரமாக இருக்கிறது. நாம் இந்த அற்புதமான நீதிமானாக்கப்படுதலின் திட்டத்தை நமது பாவங்களுக்கும் நமது இரட்சிப் புக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் பொருத்திக் காண்பதற்கு விசுவாசமே அதற்குரிய கொள்கையாக இருக்கிறது. கிரியைகள் நம்மை இரட்சிப்பதில்லை, ஆனால் அவை நம்மை இரட்சிக்கும் உண்மையான விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்துகிறவையாக இருக்கின்றன.

மூன்றாம் அதிகாரத்தில் இந்தத் திட்டத்தின் மையமான சத்தியத்தை அறிவித்தபிறகு, பவுல் “மேன்மைபாராட்டல் எங்கே?” என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். இப்போதும் அவர் தேவன் தனக்கு நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார், தான் அதைக் கைக்கொள்ளுகிறேன் என்று பெருமைப் படும் ஒரு கற்பனையான யூதனை முன்னால் வைத்தே இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறார். பெருமைகொண்ட பரிசேயனாக இருந்த பவுலும் ஒருகாலத்தில் சுயநீதியான பெருமையைக் கொண்டிருந்த குற்றத்தைச் செய்தவர்தான் (பிலி. 3:4-9).

இயேசுவானவரைப் போலவே இங்கேயும் பெரும்பாலான பவுலின் போதனைகள் யூதர்களின் சமயத் தலைவர்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டிருக் கின்றன. நாம் நம்மை நீதிமானாக்கும்படியான தேவனுடைய திட்டத்தைப் புரிந்துகொள்ளும்போது, பெருமைபாராட்டலுக்கு இடமேயில்லை என்று பவுல் தன்னுடைய கேள்விக்குத் தானே பதிலளிக்கிறார். எனவேதான் கலாத்தியருக்கு அவர் “நானோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து வின் சிலுவையைக் குறித்தேயல்லாமல் வேறொன்றையுங்குறித்து மேன்மை பாராட்டாதிருப்பேனாக” என்று எழுதினார் (கலா. 6:14).

முன்பு ஒரு யூதப் போதகராக இருந்த அவர் இந்த அதிகாரத்தை மீண்டும் கேள்வி பதில் முறையில் முடிக்கிறார். “தேவன் யூதருக்கு மாத்திரமா தேவன்? புறஜாதிகளுக்கும் தேவனல்லவா?” என்று கேட்கும் அவர் தேவனுடைய திட்டம் உங்களையும் என்னையும், யூதரையும், புறஜாதியா ரையும், உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நபரையும் நீதிமானாக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது என்று கூறி முடிக்கிறார். அவர் “விசுவாசப்பிரமாணம்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் தேவனுடைய நியாயப் பிரமாணத்தை அவமாக்கவில்லை என்பது அவருடைய முடிவான சிந்தனை யாக இருக்கிறது. தேவன் யூதரையும் புறஜாதியாரையும் நீதிமானாக்கும் விசுவாசப்பிரமாணம் நியாயப்பிரமாணத்தை நிலைநிறுத்துகிறது. நியாயப் பிரமாணத்தைப் பற்றிய அவருடைய இந்த வார்த்தைகள் அவருடைய ஆண்டவரின் வார்த்தைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன. கலிலேயா மலையுச்சி யில் இயேசுவானவர் தாம் நியாயப்பிரமாணத்தையோ அல்லது தீர்க்கதரிச னங்களையோ அழிப்பதற்கு வரவில்லையென்றும், அவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கே வந்ததாகவும் கூறினார் (மத். 5:17).

அத்தியாயம் ஆறு

“விசுவாச நடக்கைக்குரிய வரையறை”

தேவன் ஒரு பெரிய கருத்தை அறிவிக்க விரும்பும்போது, அதை அவர் ஒரு நபரின் வாழ்க்கையில் பொதிந்துகொடுக்கிறார். வேதாகமத்தின் முதல் புத்தகத்தில் விசுவாசம் குறித்த கருத்துப்படிவத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார். எனவே அவர் நமக்கு ஆபிரகாம் என்ற மனிதனை அறிமுகம் செய்கிறார். நாம் அவனைச் சந்திக்கும்போது அவனுடைய பெயர் ஆபிராம் என்பதாகும்; “அநேக குமாரர்களுக்குத் தகப்பன்” என்பது இதற்கு அர்த்தமாகும். ஆனால் நாம் அவனைச் சந்திக்கும்போது அவனுக்கு எழுபத்தைந்து வயது ஆகிவிட்டிருந்தாலும் அவன் பிள்ளையில் லாதவனாக இருந்தான். இந்த முதியவன் தன்னை “அநேக குமாரர்களுக்குத் தகப்பன்” என்று அறிமுகம்செய்துகொள்ளும்போது மற்றவர்கள் “உனக்கு எத்தனை குமாரர்கள்?” என்று கேட்டிருப்பார்கள் அல்லவா?

பிறகு அவன் தனக்குப் பிள்ளையேயில்லை என்று கூறுவதைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். அதுமட்டுமல்லாமல், உங்களால் வானத்து நட்சத்திரங்களையோ அல்லது கடற்கரை மணலையோ எண்ணக் கூடுமானால் தன்னுடைய சந்ததி ஒருகாலத்தில் அவ்வளவாக இருக்கும் என்று அவன் கூறுகிறான். யார் இதைச் சொல்லியது என்று அவனிடம் கேட்டால் “தேவன் எனக்குக் கூறினார்!” என்று அவன் பதிலளிக்கிறான்!

இன்னும் கொஞ்சம் உங்கள் கற்பனையை விரிவுபடுத்தி, மேலும் சில ஆண்டுகள் கழித்து மக்கள் அவனிடம் “ஆபிராமே, இன்னும் உனக்கு எந்தக் குமாரரும் இல்லையா?” என்று கேட்பதைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். இப்போது அவன் “தேவன் இப்போது என் பெயரை ஆபிராம் என்பதிலிருந்து ஆபிரகாம் என்று மாற்றிவிட்டார். ‘அநேக ஜாதிகளுக்குத் தகப்பன்’ என்பது இதற்கு அர்த்தமாகும்!” என்று பதிலளிக்கிறான். “அப்படியானால் உனக்கு ஒரு குமாரன் பிறந்திருக்க வேண்டும்” என்று அவர்கள் கூறும்போது, “இல்லை ஆனால்” என்று இழுக்கும் அவன் மறுபடியுமாக அவனுடைய சந்ததியார் நட்சத்திரங்களைப் போலவும், கடற்கரை மணலைப் போலவும் திரளான ஜாதிகளாக இருப்பார்கள் என்ற தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தை எடுத்துக் கூறுகிறான்.

இந்த உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு யூதரும், ஒவ்வொரு அராபியரும், ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும் ஆபிரகாமைத் தங்கள் பிதாவாகக் கருதுகிறார்கள் என்பதுதான் அற்புதமான காரியமாகும். நமக்கு விசுவாசத்தைப்பற்றிப் போதிக்க முயலும்போது ஏன் வேதாகம ஆசிரியர்கள் ஆபிரகாமைக் குறிப்பிடுகிறார்கள் என்பது புரிகிறதல்லவா?

ஆதியாகமத்தின் முதல் பதினொரு அதிகாரங்களில் தேவன், பிரபஞ்சத்தின் துவக்கம், பூமி, மனிதன், மனுஷி, திருமணம், குடும்பம், பாவம், போராட்டம், நியாயத்தீர்ப்பு, மொழிகள் மற்றும் புராதன தேசங்கள் இவை களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். ஆதியாகமத்தின் எஞ்சிய முப்பத்தெட்டு அதிகாரங்களும் மூன்று கதாபாத்திரங்களைக் குறித்த ஆய்வாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் மக்கள் மக்களைப் பற்றி அறிய ஆர்வம்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும், மானிடரின் வாழ்க்கையில் கொள்கைகளைப் பொதிந்து கொடுக்கும்போது அவர்கள் முக்கியமான கருத்துப் படிவங்களைக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்பதையும் தேவன் அறிவார்.

ஆபிரகாமின் வாழ்க்கையின்மூலம் தேவன் விசுவாசம் என்ற முக்கியமான கருத்துப்படிவத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதலைக்குறித்த பவுலின் நிருபத்தை நாம் வாசிக்கும்போது, விசுவாசத்தைக் குறித்து நமக்குக் காட்டஏன் வேதாகமத்தில் இவ்வளவு இடத்தை ஒதுக்கினார் என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறோம். விசுவாசம் என்பது மனிதன் தேவனைக் கண்டு அவரில் நம்பிக்கை வைப்பதும், தேவன் மனிதனைக் காண்பதுமாகும். ஆதியாகமத்தைக் குறித்த என் விளக்கவுரை நூலை நீங்கள் வாசிப்பீர்களானால், தேவன் எவ்வாறு ஆபிரகாமைக் கண்டுகொண்டார் என்பதையும், ஆபிரகாம் எவ்வாறு தன்னைத் தேடிய தேவனைக் கண்டுகொண்டான் என்பதையும் குறித்து நாம் வாசிக்கும்போது விசுவாசம் என்றால் என்ன என்பதை நாம் கண்டுகொள்கிறோம்.

ஆபிரகாமில் பவுல் அப்போஸ்தலன் விசுவாசத்துக்கான நடக்கும் வரையறையைக் காண்கிறார்; ஆபிரகாம் கிட்டத்தட்ட நூறு வயதாக இருக்கும் போது தேவன் அற்புதமாக அவனுக்குக் காட்சியளித்ததைக் குறிப்பிடுகிறார். தேவன் அப்போதுதான் அவனுடைய பெயரை மாற்றி, மறுபடியுமாகத் தமது வாக்குத்தத்தத்தை உறுதிப்படுத்தியிருந்தார். தேவன் ஆபிரகாமைக்கு முன்னால் தோன்றியபோது, தேவனாகிய அவர் அவனோடு உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருப்பதை அற்புதமான வகையில் காட்டினார்.

ஆபிரகாம் தனது விசுவாசப் பயணத்தை மேற்கொண்ட இடத்தில் சட்டம் அமுலாக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அந்த நாட்களில் ஆபிரகாமைப் போலச் செல்வந்தர்கள், தங்களைப் போலச் செல்வமும் அதிகாரமும் கொண்டவர் களோடு உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக்கொண்டதின் மூலமாகவே பிழைத்திருக்க முடிந்தது. கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் எதிரிகளுக்கும் எதிராக

ஆபிரகாம் கொண்டிருந்த ஒரே பாதுகாப்பு அவனைப் போன்ற மற்றொரு செல்வந்தனோடு கொண்டிருந்த உடன்படிக்கையாகும்; ஆபிரகாம் தாக்கப் படும்போது உடன்படிக்கை செய்துகொண்ட மற்றவர் அவனைப் பாதுகாக்கும்படியும் பொதுவான எதிரிகளை எதிர்த்துப் போர்புரியும்படியும் தனது ஆட்களை அனுப்புவார்.

இப்படிப்பட்ட உடன்படிக்கையை அவர்கள் செய்துகொள்ளும்போது, அது ஒரு பெரிய சடங்காச்சாரக் கொண்டாட்டமாக இருக்கும். உடன்படிக்கை நடக்கை மற்றும் முத்திரையின்மூலம் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆணையிட்டுக்கொள்வார்கள். இந்தக் கொண்டாட்டத்தின் துவக்கத்தில் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி எதிரெதிராக நிற்பார்கள். அவர்களுக்கு நடுவில் பலியிடப்படும் மிருகம் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இருவரும் தனித்தனியே அந்தப் பலியை நோக்கி நடப்பதுதான் உடன்படிக்கை நடக்கையாகும்; அவர்கள் ஒரு திசையில் வட்டமாக நடந்து, பலியைக் கடந்து மறுபடியும் வட்டமாக நடந்து எதிர்த்திசையைச் சென்றடைவார்கள். இந்த உடன்படிக்கை நடக்கை எட்டு என்ற எண்ணின் வடிவில் இருக்கும்.

அவர்கள் உடன்படிக்கையைச் செய்யும்போது, அருகே ஒரு பட்டயம் நெருப்பில் பழுக்கக் காயும்படி வைக்கப்பட்டிருக்கும். அவர்கள் அந்தப் பட்டயத்தை எடுத்து தங்கள் முழங்கையின் பின்புறம் சூடுபோட்டுக் கொள்ளும்போது உடன்படிக்கை முத்திரையிடப்பட்டதாக ஆகும். இது வாழ்நாள் முழுவதற்கும் மாறாத தழும்பை ஏற்படுத்தும். எதிரிகள் இப்படிப்பட்ட உடன்படிக்கைத் தழும்பை ஒருவருடைய கையில் காணும் போது, அந்த நபர் தனக்கு இணையான அதிகாரம் கொண்ட அல்லது அதிகமான அதிகாரம்கொண்ட மற்றொரு நபரோடு உடன்படிக்கை செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்துகொள்வார்கள். அவர்கள் அந்த நபரைத் தாக்கினால் அவரோடு உடன்படிக்கைசெய்துகொண்டிருக்கும் அந்த மற்றொரு நபரோடும் சண்டைபோட வேண்டியிருக்கும்.

ஆதியாகமம் பதினைந்தாம் அதிகாரத்தில் தேவன் ஆபிரகாமுக்குத் தமது உடன்படிக்கை வாக்குத்தத்தத்தை மறுபடியுமாக உறுதிப்படுத்திய பிறகு, அவனிடம் ஒரு பலியை இடும்படி கட்டளைகொடுக்கிறார். பிறகு அவர் ஆபிரகாம் அயர்ந்த நித்திரையடையும்படி செய்கிறார்.

தேவன் அவனைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பியபோது, அவன் பலியின் நடுவே கடந்துபோகிற அக்கினி ஜுவாலையைக் கண்டான். அது ஒரு உடன்படிக்கை நடக்கையைப் போன்று எட்டு என்ற எண்ணின் வடிவில் இருந்தது. இதன்மூலமாக தேவன் ஆபிரகாமிடம் ‘‘நான் உன்னோடு உடன்படிக்கை செய்துகொண்டிருக்கிறேன்’’ என்பதை உறுதிப்படுத்தினார். ‘‘அவன் கர்த்தரை விசுவாசித்தான், அதை அவர் அவனுக்கு நீதியாக

எண்ணினார்’’ என்று இந்த இடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது; அதையேதான் பவுல் தனது நிருபத்தில் எடுத்துக் கூறினார் (ஆதி. 15:6; ரோமர் 4:3).

ஆதியாகமத்தில் ஆபிரகாமைக் குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சிகள் அவனுடைய வாழ்க்கையில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகாலத்தை விவரிக்கின்றன. இந்த நிகழ்ச்சிகள் முழுவதையும் நாம் வாசிக்க வேண்டும் என்றும், இவையனைத்துமே ஒரேயொரு வார்த்தைக்குரிய வரையறையை நமக்கு அளிக்கும்படித் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை உணர வேண்டும் என்றும் தேவன் விரும்புகிறார். விசுவாசம் என்பதே அந்த வார்த்தையாகும்.

இந்த அற்புதமான நிகழ்ச்சியிலிருந்து பவுல் ஒரேயொரு வசனத்தையே முக்கியமாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார்; ஆபிரகாம் பலிகளின் நடுவே இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட அக்கினி ஜுவாலையைக் கண்டபோது, அவன் தேவனை விசுவாசித்தான் என்று இந்த நிகழ்ச்சி அறிவிக்கிறது. அவன் கர்த்தரில் விசுவாசம் வைக்கவில்லை, அவன் கர்த்தரை விசுவாசித்தான். அவனுடைய தேவன் அவனுக்கு ஒன்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார், அவன் தன்னோடு தொடர்புகொண்ட தேவனை விசுவாசித்தான். ஆபிரகாம் தம்மை விசுவாசிப்பதை தேவன் கண்டபோது, அவர் ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தைத் தாம் அவனுக்கு நீதியாக எண்ணுவதாக அறிவித்தார்.

அடிப்படைச் செயல்படுத்துதல்

இந்த அதிகாரத்தில் ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தைக் குறித்துப் பவுல் குறிப்பிடும் அடிப்படைச் செயல்படுத்துதல், தேவன் ஆபிரகாம் தம்மை விசுவாசிப்பதைக் கண்டபோது, அவர் ஆபிரகாம் நீதிமான் என்று அறிவித்தார் என்பதாகும். பவுல் இதைச் செயல்பூர்வமாகப் பொருத்திக் காட்டும்போது அவர் தனது நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களிலுள்ள சத்தியத்தை எடுத்துக்காட்டிச் செயல்பூர்வமாக்குகிறார். அவர் இந்த அதிகாரங்களில் தேவன் கிறிஸ்துவிலும் கிறிஸ்துவின் மூலமாகவும் என்ன செய்திருக்கிறார், அதைக் குறித்து நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார் என்பதை எழுதியிருக்கிறார். தாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாக நமக்குச் செய்திருப்பதைத் தேவன் நம்மிடம் கூறும்போது நாம் அவரை விசுவாசிக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்புகிறார்.

இயேசுவின் மூலமாக தேவன் நமக்குச் செய்திருப்பதை நாம் கேட்கும் போது, எப்படித்தேவனை விசுவாசிக்க வேண்டும் என்று நமக்குக் காட்டுவதற்காகப் பவுல் ஆபிரகாமின் வாழ்க்கையையும் விசுவாசத்தையும் பயன்படுத்துகிறார். தேவன் ஆபிரகாமைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து, ‘‘நான் இந்த முதியவனுக்கு ஒரு காரியத்தைக் கூறினேன். அவன் என்னை விசுவாசித்தான். இது எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது! நான் அவனிடம் ஒன்றைக் கூறும்போது, அவன் என்னை விசுவாசித்தபடியால் அவன் நீதிமான் என்று நான் அறிவிக் கப்போகிறேன்’’ என்று கூறுவதே பவுல் கூறுவதின் சாராம்சமாகும்.

இந்த நிருபம் நீதிமானாக்கப்படுதலைக் குறித்ததாகும்; அதாவது தேவன் பாவிகளை நீதிமானாக அறிவிக்கும் அற்புதமாகும். ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தை எடுத்துக் கூறுவதின் மூலம் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற கருத்துப் படிவத்தைப் பவுல் செயல்படுத்திக் காண்பிக்கிறார். நாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை விசுவாசிக்கும்போது, தேவன் நம்மை நீதிமானாக அறிவிப்பார் என்ற நற்செய்தியைக் கேட்கும்போது, ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்ததுபோல நாம் அவரை விசுவாசிக்க வேண்டும்.

நாம் அப்படிச் செய்யும்போது, ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்து, அவர் அதை அவனுக்கு நீதியாக எண்ணும்போது, அவன் கொண்டிருந்த அதே விசுவாசத்தை அனுபவித்து அதை வெளிப்படுத்துகிறோம் என்று பவுல் எழுதுகிறார். ஆபிரகாம் விசுவாசித்ததுபோல விசுவாசிக்கும் எவரும் ஆபிரகாமின் பிள்ளைகளாகிறார்கள். பவுல் இந்த அதிகாரத்தில் அறிவிக்கும் நீதிமானாக்கப்படுதல் குறித்த சவிசேஷத்தை நாம் விசுவாசிக்கும்போது, நாம் “ஆவிக்குரிய யூதர்களாகிறோம்.”

முன்பு தான் தர்சு பட்டணத்துச் சவுலாக இருந்தபோது எப்படிப்பட்ட யூதனாக இருந்தாரோ அதே வகையான யூதர்களுக்குப் பவுல் எழுதுகிறார். ஆபிரகாம் விருத்தசேதனம் செய்யப்படுவதற்கு முன்பே தேவன் அவனை நீதிமானாக அறிவித்தார் என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். “மேலும், விருத்தசேதனமில்லாத காலத்தில் அவன் விசுவாசத்தினாலே அடைந்த நீதிக்கு முத்திரையாக விருத்தசேதனமாகிய அடையாளத்தைப் பெற்றான். விருத்தசேதனமில்லாதவர்களாய் விசுவாசிக்கிற யாவருக்கும் நீதி எண்ணப்படும்பொருட்டாக அவர்களுக்கு அவன் தகப்பனாயிருக்கும்படிக்கும், விருத்தசேதனத்தைப் பெற்றவர்களாய் மாத்திரமல்ல, நம்முடைய தகப்பனாகிய ஆபிரகாம் விருத்தசேதனமில்லாத காலத்தில் அடைந்த விசுவாசமாகிய அடிச்சுவடுகளில் நடக்கிறவர்களாயுமிருக்கிறவர்களுக்குத் தகப்பனாயிருக்கும்படிக்கும், அந்த அடையாளத்தைப் பெற்றான்” (11, 12).

தேவனுக்கும் ஆபிரகாமுக்கும் நடுவே ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைக்கு விருத்தசேதனம் முத்திரையாக இருந்தது. என்றாலும், ஞானஸ்நானம் நம்மை இரட்சிக்காமல், அது இரட்சிப்புக்காகத் தேவனோடுள்ள விசுவாச உடன் படிக்கைக்கான முத்திரையாக இருப்பதுபோல, விருத்தசேதனம் ஆபிரகாமுக்கு நீதியைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கவில்லை, அவனுடைய சந்ததியாருக்கும் நீதியைச் சம்பாதித்துக்கொடுக்கவில்லை.

ஆபிரகாமுக்கு அவனுடைய நீதி “எண்ணப்பட்டது” என்ற சொல்லின் அர்த்தத்தை விளக்கும்போது அவர் இதே கருத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். நீதியானது சம்பாதிக்கப்படவில்லை, ஒரு நாளின் நேர்மையான வேலைக்குரிய சம்பளமாகச் சம்பாதிக்கப்படவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடுவதற்கு

காகவே இந்தச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது எதிர்மறையான அர்த்தத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நீதி ஒரு ஈவாகும்; ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசித்தபடியால் அது அவனுக்கு இலவசமாக அருளப்பட்டது.

பிறகு, ஆபிரகாமின் சந்ததியார் நட்சத்திரங்களைப் போலவும் கடற்கரை மணலைப் போலவும் இருப்பார்கள் என்ற தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களுக்கும், விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் குறித்த சவிசேஷத்தை விசுவாசிக்கும் அனைவரும் ஆபிரகாமின் பிள்ளைகளாக இருப்பார்கள் என்ற மகிமையான உண்மைநிலைக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பைப் பவுல் குறிப்பிடுகிறார். ஆபிரகாம் விருத்தசேதனம் செய்யப்படுவதற்கு முன்பாகவே அவன் திரளான ஜாதிகளுக்குத் தகப்பனாக இருப்பான் என்ற வாக்குத்தத்தைப் பெற்றபடியால், அவன் விருத்தசேதனத்தின் மூலமாக நீதியைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளவில்லை. ஆபிரகாம் தேவனை விசுவாசிக்கும், விருத்தசேதனம் பெறாத புறஜாதியாருக்கும் தகப்பனாக இருப்பான் என்கிறபடியால் அந்த வாக்குத்தத்தம் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்று பவுல் விசுவாசிக்கிறார்.

கலாத்தியரோடும் அவர் இதே சத்தியத்தைப் பகிர்ந்துகொள்கிறார் (கலா. 3:6–9). பவுல் கூறுவதின் அர்த்தம், ஆபிரகாமுக்கு விசுவாசத்தைக் கொடுத்த அதே தேவன், சவிசேஷத்தை விசுவாசிப்பவர்களுக்கு விசுவாச வரத்தைக் கொடுக்கிறார் என்பதாகும் (எபே. 2:8, 9; பிலி. 1:29). தமது மேசியாவுக்கும் தமது வார்த்தைக்கும் உக்கிராணிகளாக இருக்கும்படி தேவன் யூதர்களைத் தெரிந்துகொண்டதுபோல. இன்று அவரை விசுவாசிப்பவர்களை தேவன் தமது எழுதப்பட்ட வார்த்தைக்கும், ஜீவனுள்ள வார்த்தையாகிய ஜீவிக்கும் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கும் உக்கிராணிகளாக இருக்கும்படி தெரிந்துகொள்கிறார் (யோவான் 15:16; எபே. 1:4).

தேவன் எவ்வாறு நம்மைப் போன்ற பாவிகளை நீதிமானாக அறிவிக்கிறார் என்பது குறித்த ஏவுதல் பெற்றதும் தர்க்கரீதியானதுமான விவாதத்தின் முடிவை — இந்த நான்கு அதிகாரங்களிலும் நாம் பார்த்த சத்தியத்தின் முடிவை — நாம் ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் முதல் வசனத்தில் காண்கிறோம்: “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்.”

பவுல் அப்போஸ்தலன் போன்ற ஆசரியரின் ஏவுதல் பெற்ற தர்க்கங்களை நாம் ஆராயும்போது அதிகாரப் பிரிவுகள் நமது சிந்தனையோட்டத்தைத் தடுக்கக்கூடாது என்ற வேதாகம ஆய்வு குறித்த கொள்கையை இது நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது. பவுல் அப்போஸ்தலனின் எழுத்துக்களை நாம் வாசிக்கும்போது, “இவ்விதமாக” என்ற சொல்லை அவர் பயன்படுத்தும் ஒவ்வொரு முறையும் அவர் எதைக் குறிக்கிறார் என்பதை நின்று நிதானமாக

ஆராய வேண்டும் என்று ஒருவர் கூறியிருக்கிறார். இந்தச் சொல் அவர் தர்க்கரீதியாக விவரிக்கும் ஒரு சத்தியத்தின் முக்கியமான படியாகவோ அல்லது முடிவுரையாகவோ இருக்கிறது. ஐந்தாம் அதிகாரம் இந்தச் சொல்லோடு துவங்குகிறபடியால் அதற்கு முன்பாக அவர் எழுதியிருக்கும் இறுதியான காரியத்தை நாம் மறுபடியுமாகத் திருப்பிப் பார்க்க வேண்டும்.

பவுலின் இந்த விவாதம் அல்லது போதனை 1:16 வசனத்தில் அவர் தாம் சுவிசேஷத்தைக் குறித்து வெட்கப்படவில்லை என்று கூறுவதிலிருந்து துவங்குகிறது. பிறகு அவர் மார்ட்டின் லுத்தரின் சிந்தையில் ஒரு இறையியல் புரட்சியை உண்டாக்கி ஐரோப்பாவிலும் உலகெங்கிலும் சீர்திருத்த சபைகளை உருவாக்கிய பதினேழாம் வசனத்தை எழுதினார்.

நீதிமானாக்கப்படுதலைக் குறித்த இந்த இறையியல் விவாதத்தை அவர் துவங்கியபோது, சுவிசேஷத்தில் இரண்டு காரியங்கள் வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன என்றும், அவைகளை ரோமாபுரியில் பிரசங்கிக்கத் தான் வெட்கப்படவில்லை, மாறாக, ஆர்வம் கொண்டிருப்பதாகவும் அவர் அறிவித்தார்: தேவனுடைய நீதி மற்றும் அநீதியான அனைத்தின்மீதும் தேவனுடைய கோபம். ஆபகூக்கின் மேன்மையான வார்த்தைகளை — “விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான்” — மேற்கோளாக எடுத்துக் கூறியபிறகு, அவர் இந்த நீதி “விசுவாசத்திற்கென்று” வெளிப்படுத்தப் பட்டிருப்பதாகக் கூறினார் (ரோமர் 1:17; ஆப. 2:4).

இந்த நான்கு அதிகாரங்களிலும் படிப்படியாக உருவாக்கி வந்த இறையியல் வாசகத்தை வெளிப்படையாகவும் சுருக்கமான வகையிலும் அவர் அறிவிக்கிறார்: சுவிசேஷத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள இந்த நீதி, விசுவாசத்தினால் பெற்றுக்கொண்டு அனுபவிக்கும் ஒன்றாகும். “விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் தேவநீதி விசுவாசத்திற்கென்று ... வெளிப்படுத்தப் படுகிறது” என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார். தனது மற்ற நிருபங்களில் இந்த விசுவாசம் தேவனால் நமக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று எழுதியிருக்கிறார் (எபே. 2:8, 9; பிலி. 1:29). விசுவாசம் தேவனிடமிருந்து வரும் ஒரு வரம் என்று பவுல் இயேசுவிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டார் (மத். 13:11–17).

இந்த வசனத்திலுள்ள விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் குறித்த சத்தியமே மார்ட்டின் லுத்தரின் இருதயத்தில் வல்லமையாகப் பேசியது என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்; ஏனென்றால் சபையின் போதனையைப் பின்பற்றி அவரும் நற்கிரியைகளினால் இரட்சிப்பைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வீணாக முயற்சிசெய்துவந்தார். நாம் இந்த முதல் நான்கு அதிகாரங்கள் முழுவதும் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் என்ற சத்தியத்தைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

தேவன் பாவிகளை நீதிமானாக்குவதைப் பற்றிய விரிவான திட்டத்தை வைத்திருக்கிறார் என்று பவுல் கூறுவதை நாம் பார்த்தோம். இந்தத் திட்டம்

கிறிஸ்துவின் சிலுவையையும், அவருடைய உயிர்த்தெழுதலையும், தேவனுடைய கிருபையையும், விசுவாசம் மற்றும் விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தும் விசுவாசத்தையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது. என்றாலும், ஏவுதல் பெற்ற ஒரு வழக்கறிஞர் நீதிமன்றத்தில் தனது வழக்கை எடுத்துரைப்பதுபோல, அவர் நான்காம் அதிகாரத்தில் ஆபிரகாமின் எடுத்துக்காட்டுடன் தனது வாதத்துக்கு முத்திரையிடுகிறார். இது மூன்றாம் அதிகாரத்தின் இறுதிச் சிந்தனைகளை உறுதிப்படுத்தும் அவருடைய வழிமுறையாகும் — சுவிசேஷத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள நீதியைக் கிரியைகளினால் பெற முடியாது, விசுவாசத்தினாலேயே பெற முடியும்.

பவுல் வெளிப்படுத்தும் இறுதிக் கருத்து ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் துவக்க வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது: “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துமூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்.” இந்த ஐந்தாம் அதிகாரத்திலுள்ள இரண்டாம் வசனம் அடுத்து வரும் நான்கு அதிகாரங்களுக்கு அறிமுகமாக இருக்கிறது. அடுத்த புத்தகத்தில் இதன் விளக்கவுரையை வசனம்வசனமாகப் பார்ப்போம்.

தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்

தேவன் லுத்தர், அகஸ்டின், வெஸ்லி மற்றும் பலரோடு இந்த நிருபத்தின்மூலமாகப் பேசியதுபோல, நீங்கள் சிலுவையில் இயேசுவானவர் உங்கள் இரட்சிப்புக்காகச் செய்துமுடித்த கிரியையோடுகூட வேறு எதையும் சேர்க்க முடியாது என்ற மகிமையான சத்தியத்தைத் தனிப்பட்ட முறையில் உங்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாரா? தாம் யார் என்பதையும், தாம் எதைக் குற்றமாகக் கருதுகிறார் என்பதையும், தாம் அறிந்ததையும், தாம் செய்ததையும், நீங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புவதையும் தேவன் உங்களுக்கு உணர்த்தியிருக்கிறாரா?

தேவன் நீதியுள்ளவராக இருக்கிறார். தேவன் அநீதியைக் குற்றந் தீர்க்கிறார். நீங்கள் இலட்சக்கணக்கான ஆண்டுகள் முயற்சிசெய்தாலும், உங்கள் நற்கிரியைகளின்மூலம் இரட்சிப்பைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள முடியாது என்பதை அவர் அறிந்திருக்கிறார். எனவேதான் உங்களுக்காகச் சிலுவையில் மரிக்கும்படி தேவன் தமது ஒரேபேறான குமாரனை அனுப்பினார். தேவன் பவுலின் ஏவுதல் பெற்ற இந்த நிருபத்தின் மூலமாகத் தாம் செய்துள்ளதை உங்களுக்குக் கூறும்போது, நீங்கள் அவரை விசுவாசிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்.

அவர் ஆபிரகாமிடம் ஒரு காரியத்தைக் கூறியபோது, அவன் அவரை விசுவாசித்தான். எனவே, ஆபிரகாம் நீதிமான் என்று தேவன் அறிவித்தார். பவுலின் இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் தேவன் உங்களுக்கு

ஒரு காரியத்தைக் கூறுகிறார். தேவ ஆட்டுக்குட்டியாகச் சிலுவையில் தம்மைத் தாமே உங்களுக்காக ஒப்புக்கொடுத்த இயேசுவின் மரணத்தில் விசுவாசம் வைப்பதே அவர் உங்களை நீதிமானாக அறிவிப்பதற்கு ஒரே அடிப்படை என்று அவர் கூறுகிறார். தேவன் கூறுவதை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா?

இந்தச் சிறு நூலை நான் முடிக்கும்போது, நீங்கள் ஒரு நல்ல நபராக இருப்பதின் மூலம் இரட்சிப்பைப் பெற முடியும் என்று நம்புவதை, அமெரிக்கக் கடற்கரையிலிருந்து அட்லாண்டிக் மகா சமுத்திரத்தை நீந்திக் கடந்து ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் கடற்கரையை எட்ட முடியும் என்று நினைப்பதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மோசமான மக்களால் கடற்கரையைக் கடந்து கடலில் கூட கால் வைக்க முடியாது. சராசரியாக நேர்மைகொண்டிருப்பவர்கள் கடலில் இறங்கி ஒருசில மீட்டர் தூரம் நீந்த முடியும். மிக நல்ல மக்கள் சிறந்த நீச்சல் வீரர்களைப் போல இருப்பார்கள்; அவர்களால் ஒரு சில கிலோமீட்டர் தூரம் வரையில் நீந்த முடியும். என்றாலும், ஐரோப்பாவைவிட்டு நீண்ட தொலைவில் இருக்கும் போதே அவர்கள் தளர்ந்துபோய் நீரில் மூழ்கிவிடுவார்கள்.

நாம் நமது சொந்த நற்கிரியைகளால் நீதிமானாக்கப்பட முடியும் என்றால் இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரித்தது வீணாயிருக்குமே என்று பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (கலா. 2:20, 21). இயேசுவானவர் இரத்த வியர்வை வழிய ஜெபித்தபோது, “என் பிதாவே, இந்தப் பாத்திரம் என்னைவிட்டு நீங்கக் கூடுமானால் நீங்கும்படி செய்யும்; ஆகிலும் என் சித்தத்தின்படியல்ல, உம்முடைய சித்தத்தின்படியே ஆகக்கடவது” என்று ஜெபித்தார் (மத். 26:39). தம்மைச் சிலுவைக்கு அனுப்பாமல் உலகம் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு வேறு வழி இருக்குமானால், அதைச் செய்யும்படியே அவர் கேட்டுக்கொண்டார்.

ஆனால் பிதாவோ வேறு வழி இல்லை என்றே பதிலளித்தார்; அவர் தமது குமாரனைச் சிலுவையில் மரிக்கும்படி அனுப்பினார். இப்படியிருக்கும் போது நமது நற்கிரியைகளால் நம்மை நாமே இரட்சித்துக்கொள்ள முடியும், அவர் தமது குமாரனைச் சிலுவைக்கு அனுப்பியிருக்கத் தேவையில்லை என்று அவரிடம் கூறுவதைக் குறித்து நினைக்கக்கூட முடியாது அல்லவா?

கிரியையினால் இரட்சிக்கப்பட முடியும் என்று நம்புகிறவர்கள் குறைந்தது மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதில் அளித்தாக வேண்டும்: நீங்கள் இரட்சிக்கப்படும்படிக்குப் போதுமான நற்கிரியைகளைச் செய்துமுடித்து விட்டீர்கள் என்பதை எப்படி அறிவீர்கள்? நீங்கள் எப்படி உங்கள் இரட்சிப்பைக் குறித்த நிச்சயத்தைப் பெற முடியும்? உங்கள் நற்கிரியைகளினால் உங்களை நீங்களே இரட்சித்துக்கொள்ள முடியும் என்றால் பிறகு ஏன் இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரித்தார்?

தேவனால் கூறப்பட்டதை ஆபிரகாம் விசுவாசித்தபோது, விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் நீதியை அவன் பெற்றதுபோல, தேவன் பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் உங்களுக்குக் கூறுவதை நீங்கள் விசுவாசிக்கும்போது தேவன் உங்களை நீதிமான் என்று அறிவிப்பார் என்று விசுவாசிக்கிறீர்களா? ரோமாபுரியிலிருந்த முதல் சபைக்குப் பவுல் எழுதிய ஏவுதல் பெற்ற வார்த்தைகளின் அதிகாரத்தில், தாம் கூறுவதை நீங்கள் விசுவாசிப்பீர்களானால், உங்களை நீதிமானாக அறிவிப்பதாகத் தேவன் கூறியிருக்கிறார். நீங்கள் தேவனை விசுவாசித்து, விசுவாசத்தின்மூலம் நீதிமானாக்கப்பட ஆயத்தமாக இருக்கிறீர்களா?

அப்படியானால், இந்த ஜெபத்தை நீங்கள் ஜெபிக்க வேண்டுமென்று அழைக்கிறேன். “அன்பான பரம பிதாவே, நான் ஒரு பாவி என்றும், நான் உமது குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவை எனது இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்றும் அறிக்கையிடுகிறேன். எனது பாவங்கள் ஒவ்வொன்றும் மன்னிக்கப்படு வதற்கு நான் சிலுவையில் அவருடைய மரணத்தின்மீதும் உயிர்த்தெழுதலின்மீதும் முழுமையான நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன். இப்போது நான் என் பாவங்களை விட்டுவிட்டுத் திரும்புகிறேன். உம்மிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருந்த நான் மறுபடியுமாக ஒப்புரவாக விரும்புகிறேன். இங்கே இப்போதே இயேசுகிறிஸ்து என் ஆண்டவரும் இரட்சகருமாயிருக்கிறார் என்று என் விசுவாசத்தை அறிக்கையிடுகிறேன். எந்தவித நிபந்தனையும் இல்லாமல் அவருடைய கட்டுப்பாட்டுக்கும், வழிநடத்துதலுக்கும் என்னை ஒப்புக்கொடுக்கிறேன். எனது வாழ்க்கைக்காக நீர் எப்போதுமே சித்தம் கொண்டுள்ள பெரிய ஒழுங்குக்குள் பொருத்தமான வகையில் என்னைக் கொண்டுவந்தருளும். உமது குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் போது எனக்கு உதவும். அவரது வல்லமையையும் அதிகாரத்தையும் சார்ந்திருக்கவும், அவரை உயர்த்தி, உமது மகிமைக்காக வாழும்படியாகவும் எனக்கு உதவும். இந்த மேன்மையான நித்திய இரட்சிப்பை எனக்கு அருளுவதற்காக உமக்கு நன்றி. ஆமென்.”

நீங்கள் இந்த ஜெபத்தை ஏறெடுத்திருப்பீர்களானால் எனக்கு அதை எழுதித் தெரிவியுங்கள். தேவனுடைய வார்த்தையை விசுவாசித்துப் போதிக்கும் ஒரு உள்ளூர் சபையில் ஈடுபாடு கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் ஏற்கெனவே தேவனை விசுவாசித்து, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுகிறவராக இருப்பீர்களானால், பவுலைப்போல நற்செய்தியை அனைவரோடும் பகிர்ந்துகொண்டு, அவர்களும் நீதிமானாக அறிவிக்கப்பட்டு, தேவனோடு நித்திய சமாதானத்தை அனுபவிக்கும்படி செய்ய உங்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறேன்.

**ரோமருக்கு எழுதின நிருபம்
வசனம் வசனமாக
(பாகம் 2)**

ரோமர் 5 – 8

The Book of Romans (Ch. 5-8)
Booklet - 30
Tamil

© IBL 2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை – 600 010

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

அத்தியாயம் ஒன்று

“உத்தமமாக வாழுதல்” – ஒரு முன்னுரை

பவுல் ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தின் வேதபாடத்தை வானொலி வாயிலாகக் கேட்டுப் பயனடைந்து வருகிற நேயர்களுக்காக வெளியிடப் படுகின்ற நான்கு தொடர் வேதபாட நூல்களில் இது இரண்டாவது நூலாகும். இந்தத் தொடர் நூல்களில் முதலாவது நூலை நீங்கள் பெறாமலிருந்தால் எங்களிடத்தில் எழுதிக் கேட்டு அதையும் பெற்றுப் பயனடையும்படி உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறோம். ரோமர் நிருபத் திலுள்ள பாடங்களை நீங்கள் கற்றுக்கொள்ளவும், பிறருக்குப் போதிக்க வும் அது உங்களுக்குப் பெரிதும் உதவும். இந்தத் தொடர் வானொலி நிகழ்ச்சிகளின் மூலமாக, பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தை ஒவ்வொரு வசனமாக நான் போதித்த போதிலும் எனது முதலாவது நூலில் முதல் நான்கு அதிகாரங்களை மட்டுமே தொகுத்து எழுதி யிருக்கிறேன். இந்த இரண்டாவது நூலில் அடுத்த அதிகாரங்களில் (5–8) பவுலடியாரின் கருத்தாழமிக்க இறையியல் சத்தியங்களைத் தொகுத்து வழங்குகிறேன்.

இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில், பாவியான ஒரு மனிதனோடு நீதிமானாக்கப்படுதலைச் சம்பந்தப்படுத்திப் பவுல் பேசுகிறார். நாம் யாவரும் பாவிகளே என அவர் இறுதியாகக் கூறுகிறார். ஆனால் இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகச் செய்து முடித்த கிரியைகளை விசுவாசிக்கிற ஒருவன் நீதிமானாக்கப்படுகிறான் அல்லது அவன் நீதிமான் என்று தேவனால் பிரகடனப்படுத்தப்படுகிறான் என்ற நற்செய்தி யையும் பவுல் தொடர்ந்து கூறுகிறார். அவரது நான்கு அதிகாரங்களின் இறுதியான வார்த்தை ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் முதல் வசனத்தில் காணப் படுகிறது: “இவ்விதமாக, நாம் விசுவாசத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய் தேவனிடத்தில் சமாதானம் பெற்றிருக்கிறோம்.”

இயேசுகிறிஸ்து தங்களுக்காகச் சிலுவையில் நிறைவேற்றி முடித்த கிரியையில் விசுவாசம் வைத்ததினால் “நீதிமான்கள்” என்று அறிவிக்கப்

பட்டவர்களோடு நீதிமானாக்கப்படுதலைச் சம்பந்தப்படுத்தி இந்த நான்கு அதிகாரங்களிலும் பவுல் எழுதுகிறார். நீதிமான்கள் என்று தேவனால் அறிவிக்கப்பட்ட பாவிகள், இனிமேலும் பாவிகளாக வாழ வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால் அவர்கள் இனி உத்தமர்களாக வாழ வேண்டும். நாம் அதை எவ்வாறு செய்யக்கூடும்? இயேசுகிறிஸ்துவை நமது இரட்சகராக விசுவாசித்து ஏற்றுக்கொண்டபோது நமது பாவத் தன்மை நம்மைவிட்டு அகன்றுபோனதா? ஒரு நீதியான வாழ்க்கை அல்லது ஒரு உத்தம வாழ்க்கை வாழத் தேவையான ஆற்றலை நாம் எங்கிருந்து பெற்றுக்கொள்ள முடியும்?

பவுல் தனது அடுத்த நான்கு அதிகாரங்களில் அக்கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறார். ஐந்தாம் அதிகாரம் இரண்டாம் வசனத்தில் அவர் தனது பதிலைப் பின்வருமாறு ஆரம்பிக்கிறார்: “அவர் மூலமாய் நாம் இந்தக் கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தை விசுவாசத்தினால் பெற்று நிலைகொண்டிருந்து, தேவ மகிமையை அடைவோமென்கிற நம்பிக்கையினாலே மேன்மைபாராட்டுகிறோம்.” இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய் விசுவாசத்தைக் கொண்டு நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். கிறிஸ்து வோடு, கிறிஸ்துவுக்காக, கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருப்பதற்குக் கிருபை நமக்குச் சிலாக்கியம் அளிக்கிறது. அக்கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ள நாம் கற்றுக்கொள்ளும்போது, பாவம் நிறைந்த இவ்வுலகில் பாவத்திற்கு அடிமைகளாகாதபடிக்கு தேவனை மகிமைப்படுத்துகிற ஒரு வாழ்க்கையை நம்மால் வாழ முடியும்.

இயேசுகிறிஸ்துவின் சுவிசேஷம், அவரது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் என்னும் இரண்டு முக்கிய சத்தியங்கள் அடங்கியது என்று நமது முதலாவது நூலில் ஆழ்ந்து படித்து அறிந்திருக்கிறோம். விசுவாசத்தினால் சுவிசேஷத்தின் முதலாம் சத்தியத்தில் நாம் நீதிமான் களாக்கப்பட்டு தேவனோடுகூடச் சமாதானம் பெறுகிற நிலைக்கு ஒப்புர வாக்கப்பட்டோம். கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தை விசுவாசத் தினால் பெறுகிறோம் என்று பவுல் எழுதும்போது, இயேசுகிறிஸ்துவின் உயிர்த்தெழுதல் என்னும் சுவிசேஷத்தின் இரண்டாவது சத்தியத்தில் நமது விசுவாசத்தை வைக்கும்படி பவுல் நம்மை வழிநடத்துகிறார்.

பவுல் இங்கு “கிருபை” என்று குறிப்பிடுகிற பதமானது “காரிஸ்” (Charis) என்னும் கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் பட்டதாகும். நாம் பெறுகிறதற்குத் தகுதியற்ற ஆசீர்வாதமும் தேவ தயவும் மட்டுமல்ல கிருபை, அது நம்மால் சம்பாதிக்கக் கூடாததாக அல்லது சாதிக்க முடியாததாக இருக்கிறது. நம்மிலும் நம் மூலமாகவும் கிரியை செய்கிற தேவனுடைய பெலனாகவும் அவருடைய ஜீவனாகவும் கிருபை இருக்கிறது. நம்மிலும் நம் மூலமாகவும் கிரியை செய்கிற கிருபையை கிரேக்க வார்த்தை “கேரிஸ்மா” (Charisma) என்று கூறுகிறது.

ஆச்சரியமான கிருபை

கிருபையைக் குறித்துப் பவுல் அப்போஸ்தலன் எழுதுகிற மற்றொரு அற்புதமான வசனம் பின்வருமாறு கூறுகிறது: “மேலும் நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் எப்பொழுதும் சம்பூரணமுடையவர்களாயும் சகலவித நற்கிரியைகளிலும் பெருகுகிறவர்களாயிருக்கும்படியாக, தேவன் உங்களிடத்தில் சகலவித கிருபையையும் பெருகச் செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்” (2 கொரி. 9:8). தேவன் தமது மக்களுக்காகக் கிருபையைக் குறித்து வலியுறுத்தி எழுதி வைத்திருக்கும் மிக அற்புதமான வசனங்களில் இதுவே மிகவும் பிரதானமானதாகும்.

பவுலின் கூற்றின்படி, நீங்கள் எல்லாவற்றிலும் (ஏதாவதொன்றில் அல்ல), எப்பொழுதும் (எப்போதாவது ஒருமுறை அல்ல), சம்பூரண முடையவர்களாயும் (அற்பமான ஆசீர்வாதம் அல்ல), சகலவித நற்கிரியைகளிலும் பெருகுகிறவர்களாயிருக்கும்படிக்கு (ஒருசில நற்கிரியைகளில் மாத்திரம் அல்ல) தேவன் உங்களிடத்தில் சகலவித கிருபையையும் (சிறிதளவு கிருபை அல்ல) பெருகச் செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்.

சுருங்கக் கூறினால், சகலவித கிருபையையும், குறைவின்றித் தாராளமாக, எப்பொழுதும், உங்கள் எல்லாருக்கும், (உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் என்று நான் கூறுகிறேன்) சம்பூரணமாக, எப்பொழுதும் எல்லாவற்றிலேயும் அருளிச்செய்து உங்களிலும் உங்கள் மூலமாகவும் செய்ய தேவன் விரும்புகிறார்! அதிசயமான தேவனுடைய கிருபையைக் குறித்துப் பவுல் விவரித்துக் கூறுகிற இந்த வசனத்திலுள்ள சத்தியத்தை விசுவாசித்து அனுபவித்தபடியினால் புதிய ஏற்பாட்டுத் திருச்சபை உலகத்தைத் தலைகீழாக மாற்றியது.

இந்தக் கிருபையை விசுவாசிகள் இன்றைக்கும் பெறக் கூடுமா?

ஒரு சிறந்த வேதபோதகராகிய பண்டிதர் டி. டபிள்யூ. டோசர் என்பவர் ஒருவிசை இவ்வாறு கூறினார்: “உங்களுடைய புதிய ஏற்பாட்டை வாசித்துவிட்டு இன்றைய திருச்சபைகளை நீங்கள் நோக்கிப் பார்த்தால், தேவன் ஏதோ ஒரு தவறான காரியத்தை அதில் கூறியிருப்பதைப் போன்ற எண்ணம்தான் உங்களுக்கு உண்டாகும்.” நான் மேற்கூறிய வசனத்தில் பவுல் எல்லாவித நன்மைகளையும் கிருபைகளையும் குறித்து விவரிக்க, மிக உயர்ந்த உரிச்சொற்களைப் (superlative) பயன்படுத்தியிருந்த போதிலும், இன்றையத் திருச்சபைகளில் நிலவிவரும் ஆவிக்குரிய மந்த நிலையை நாம் எவ்வாறு விவரிக்கக் கூடும்?

“கிறிஸ்துவுக்குள் மரிப்பவர்கள் முதலாவது எழுந்திருப்பார்கள் என்று வேதாகமம் கூறுகிறபடியினால், கர்த்தர் திரும்ப வரும்போது எனது சபையார்தான் முதலில் உயிர்த்தெழுவார்கள்” என்று ஒரு போதகர் சொல்ல நான் கேட்டிருக்கிறேன். இந்த ஆவிக்குரிய மந்தமான நிலையைப் பற்றி மற்றொரு போதகர் தனது சபையார் “ஆயத்தமாயிருக்கிறார்கள், புறப்படுகிறார்கள், ஆனாலும் போக மாட்டார்கள்” என்று கூறுகிறார்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலைப் பார்த்து “என் கிருபை உனக்குப் போதும்” என்று தேவன் கூறினார். ஆவிக்குரிய நோய்கொண்ட அநேக சபைகள் அவ்வசனத்தை “சரியா அல்லது தவறா?” என்ற கேள்வியோடு நோக்குகின்றன. கிருபை இன்றைக்கும் கிடைக்கிறது. ஆனால் நாம்தான் அதைப் பெற்றுக்கொள்கிறதில்லை. நாம் தேவனுடைய கிருபையை எவ்வாறு பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென அறியாமலிருக்கிறோம். அல்லது தேவனுடைய கிருபையை நாம் இன்று விசுவாசியாமல்கூட இருக்கலாம். எனவேதான் நமது சபைகள் இன்று “ஆவிக்குரிய சோகைநோயினால்” (spiritual anemia) பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்ட மக்கள் விசுவாசத்தினால் தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்று உத்தமமாக வாழ முடியும் என்று இந்த நிருபத்தின் இரண்டாவது நான்கு அதிகாரங்களிலும் பவுல் எழுத்ததுவங்குகிறார். அவர்கள் விசுவாசம் உடையவர்களாயிருந்து, தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்வது எவ்வாறு என்று அறிந்திருப்பார்களானால், பாவம் நிறைந்த இவ்வுலகில் கிறிஸ்துவுக்காக உறுதியாக நிற்க அவர்களால் முடியும். அப்பொழுது அவர்கள் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிற ஒரு வாழ்க்கையை வாழ நம்பிக்கை பெற்று அதில் களிகூருவார்கள். அடுத்த நான்கு அதிகாரங்களிலுள்ள கருப்பொருளுக்கு இது முன்னுரையாக அமைந்துள்ளது. தேவனால் நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்ட பாவிகள், தேவனுடைய கிருபையை எவ்வாறு பெற்றுக்கொள்வது என்றும் அவரை மகிமைப்படுத்துகிற உத்தமமான வாழ்க்கையை வாழ்வது எவ்வாறு என்றும் இந்த அதிகாரங்களில் பவுல் விளக்குகிறார்.

உங்கள் உபத்திரவங்களில் களிகூருங்கள்

தேவனுடைய கிருபையை அடையும் வழி என்ன என்பதை ரோமர்களுக்கு (உங்களுக்கும் எனக்கும்கூட) விவரித்துக் கூறும் பவுல் – நமது உபத்திரவங்களில் களிகூருவதே அதற்குரிய வழி என்று கூறுகிறார். உபத்திரவங்களில் அல்லது பாடுகளில் நாம் களிகூர வேண்டும் என்று ஏன் கூறுகிறார்? தேவனுடைய கிருபையை அடையும் வழியைக் கண்டு

பிடிப்பதற்கும் நமது பாடுகளில் களிகூருவதற்கும் சம்பந்தம் என்ன? பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய அந்த அற்புதமான வசனத்தில் சொல்லப் பட்டுள்ள சகலவித கிருபைகளையும் நாம் அடைய ஒரே வழியாக நமது பாடுகளையே தேவன் சில வேளைகளில் பயன்படுத்துகிறபடியால், உங்கள் உபத்திரவங்களில் களிகூருங்கள் என்று பவுல் எழுதுகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய ஒவ்வொரு உண்மையான சீஷனுக்கும் அந்தக் கிருபை கிடைக்கும்.

சகலவிதமான கிருபைகளையும் பெற்றுக்கொள்ள தேவன் நமக்கு ஒரு வழியை உண்டாக்கிவைத்திருந்தும், நாம் அதை அறிந்து அவருடைய கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல் துன்பத்தோடே இவ்வுலகில் வாழ்வதைத் தேவன் காணும்போது அவருடைய உணர்வுகள் எவ்வாறு இருக்கும்? விசுவாசத்தினால் தேவனுடைய கிருபையைப் பெற முடியும் என்று எழுதிய பவுல், இப்பொழுது இரண்டாவது முறையாக, தேவனுடைய கிருபையை அடையக் களிகூருதலும் ஒரு வழி என்று நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார். உத்தமமாக வாழ்வதின் மூலம் அவரை மகிமைப்படுத்த அவருடைய கிருபையே நம்மைப் பெலப்படுத்துகிற படியினால், அதற்காக நமது பாடுகளைப் பயன்படுத்த அவர் நமக்கு ஒரு தருணத்தை வழங்கும்போது, நாம் அதை மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டு நமது பாடுகளில் களிகூர வேண்டும்.

உபத்திரவத்தின் அளவு அதிகரிக்கும்போது, அல்லது அது ஒரு எல்லையைத் தாண்டும்போது, தேவனுடைய கிருபையினால் அல்லாமல் நம்மால் அதைத் தாங்கிக்கொள்ள இயலாது. மனுஷீக உதவிகள் நமது பாடுகளிலிருந்து நம்மைக் கரைசேர்க்கப் பயன்படாமல் போகும்போது, தேவன் அருளும் கிருபையைப் பெறுவதற்கு அதுவே ஏற்ற தருணமாகும். ஒரு பக்தன் பின்வரும் பாடலிலுள்ள வரிகளில் இந்தச் சத்தியத்தை இவ்வாறு விவரித்து எழுதுகிறார்:

“பாரம் அதிகரிக்கும்போது அதிக கிருபை அருளுகிறார்.

வேதனை அதிகரிக்கும்போது அதிகப் பெலன் அருளுகிறார்.

பாடுகள் அதிகரிக்கும்போது இரக்கத்தையும் அதிகரிக்கிறார்.

துன்பம் பெருகும்போது அவர் சமாதானமும் பெருகிறது.

நமது சகிப்புத்தன்மையை நாம் இழக்கும்போது,

நமது பெலன் நம்மைவிட்டு விலகும்போது,

மனிதர் சகாயம் பலனின்றிப் போகும்போது,

நமது பிதாவின் பரிபூரண கிருபை நம்மை நிரப்புகிறது.

அவர் அன்புக்கு அளவேயில்லை

அவர் கிருபைக்கு எல்லையேயில்லை.

அவர் வல்லமைக்கு வரையறையில்லை.

அவர் தமது அளவற்ற ஐசுவரியத்திலிருந்து

எடுத்துக் கொடுக்கிறார், கொடுத்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்.”

நாம் அந்தக் கிருபையை அனுபவிக்கும்போது, நாம் அதை உணர்ந்துகொள்ளக் காரணமாயிருந்த பாடுகளில் களிகூர வேண்டும். அல்லது மேன்மைபாராட்ட வேண்டும். அடுத்த மூன்று வசனங்களில் பவுல் இதைக் குறித்து விவரிக்கிறார்: “அது மாத்திரமல்ல, உபத்திரவம் பொறுமையையும், பொறுமை பரிட்சையையும், பரிட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்குகிறதென்று நாங்கள் அறிந்து, உபத்திரவங்களிலேயும் மேன்மைபாராட்டுகிறோம். மேலும் நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது” (5:3-5).

தேவனுடைய கிருபை நம்மைச் சூழ்ந்துகொள்ளாத இடத்திற்கு அவரது சித்தம் நம்மை வழிநடத்துகிறதில்லை என்று மேற்கூறிய வசனங்களில் பவுல் நமக்குக் கூறுகிறார். தேவ கிருபை நம்மை எங்கெல்லாம் தாங்குகிறதோ அங்கெல்லாம் அவருடைய சித்தம் நம்மை அடிக்கடி நடத்திச் செல்லுகிறது. நமது உபத்திரவங்களின் அனுபவத்தின் வாயிலாக இந்தச் சத்தியம் நமது வாழ்வில் வடிவம் பெறுகிறது. “உபத்திரவம் பொறுமையை உண்டாக்குகிறது” என்று பவுல் எழுதுகிறார். உபத்திரவத்தை நம்மால் தாங்க இயலாமல் தேவனிடத்தில் உதவிக்காகக் கெஞ்சும்போது, அவர் தமது கிருபையை நம்மில் அதிகரிக்கச் செய்து “பொறுமையை” நாம் அடையும்படிச் செய்கிறார்.

கடினமான சூழ்நிலைகளில் நாம் சிக்கித் தவிக்கும்போது, கர்த்தர் வந்து நம்மை விடுதலைசெய்யும்படிச் சுறுகிறோம். அவரும் நம்முடைய ஜெபத்துக்குப் பதிலளித்து நம்மை விடுதலைசெய்கிறார். ஆனால் சில சமயங்களில் விடுதலைசெய்யும்படி உதவிக்காக நாம் கெஞ்சும்போது, அவர் உடனே வந்து நம்மை விடுவிக்காமல் அக்கடினமான சூழ்நிலைகளில் பொறுமையோடே தங்கியிருக்க அவர் நமக்குக் கிருபை அளிக்கிறார்.

தன்னைச் சிறையிலிருந்து விடுதலைசெய்யக் கர்த்தரிடத்தில் ஜெபிக்கும்படி பவுல் பிலிப்பியர்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். கர்த்தர் அந்த ஜெபத்தைக் கேட்டுப் பவுலை விடுதலைசெய்தார். ஆயினும் பவுலுக்கு “சரீரத்தில் ஒரு முள்” இருந்ததாக வேதாகமம் கூறுகிறது. அது அவருடைய சரீர ஆரோக்கியத்தைக் குறித்த பிரச்சினையாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்று நான் கருதுகிறேன். பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதும் போது

(கிரேக்க மொழியில்) தனது கண்களில் உண்டாயிருக்கும் நோய் மிகவும் பயங்கரமாயிருக்கிறது என்றும் தன்னைக் காண்கிறவர்களுக்கு அது மிகுந்த அருவருப்பை ஏற்படுத்துகிறது என்றும் வெளிப்படையாக எழுதுகிறார். முதன்முதலாக அவர் கலாத்தியா நாட்டுக்குள் நுழைந்த போது ஆசியாவுக்குள் நுழைய வேண்டாம் என்று ஆவியானவரால் தடைசெய்யப்பட்டார். தனது அருட்பணிப் பயணத்தின் அந்தக் குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் பவுல் தனக்கு மிகவும் பிரியமான மருத்துவர் லூக்காவைத் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டார். அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் புத்தகத்தை எழுதிய லூக்கா “அவர்கள்” என்று எழுதாமல் “நாங்கள்” என்று எழுதுவதிலிருந்து நாம் இதனைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் (கலா. 4:15; 6:11; அப். 9:8, 18; 16:6, 10). தனக்கு அந்த நோயிலிருந்து விடுதலை தரும்படி பவுல் மூன்று முறை வேண்டிக்கொண்டார். தேவன் பவுலுக்குப் பதிலளித்தார். ஆனால் பவுலைத் தாம் விடுதலைசெய்யப் போவதாக அவர் கூறவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, நாம் அவருக்கு அளிக்கப் போகும் கிருபையானது அவர் தனது பிரச்சினைகளைத் “தாங்கிக்கொள்ள” பெலன் அளிக்கும் என்று கூறினார் (2 கொரி. 12:7-10). ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகளுக்குப் பவுல் இவ்வார்த்தைகளை எழுதுகையில், அதன் பொருள் என்னவென்பதைத் தனது சொந்த வாழ்க்கையில் அனுபவித்திருந்தார்.

பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்க அல்லது மேற்கொள்ள தேவன் நமக்குக் கிருபை அளிக்கும்போது, நமது சுபாவத்தில் பொறுமை அல்லது சகிப்புத் தன்மை வளர்ச்சிபெறுகிறது. கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் யாராக இருக்கிறோம் அல்லது எப்படிப்பட்டவர்களாக வாழ்கிறோம் என்பதை வெளிப்படையாகக் காண்பிக்கிற ஒரு குணாதிசயமாக அது விளங்குகிறது. ஒரு ஆரஞ்சுப் பழமரம் ஆரஞ்சுப் பழங்களைத்தான் பிறப்பிக்கும். ஏனெனில் அதற்குள் ஆரஞ்சுப் பழத்தின் தன்மைதான் மறைந்திருக்கிறது. ஆனால் பவுலின் வார்த்தைகளின்படி உபத்திரவம் பொறுமையை உண்டாக்குகிறது; பொறுமை நம்பிக்கையை உண்டாக்குகிறது. அந்த நம்பிக்கை நமக்கு மோசம்செய்யாது என்றும் அவர் கூறுகிறார்: “அந்த நம்பிக்கை நம்மை வெட்கப்படுத்தாது” (ரோமர் 5:5). பவுல் தனது முதலாவது அருட்பணிப் பயணத்தைத் துவக்கியபோது அவரோடு ஊழியத்தில் இணைந்திருந்த யோவான் மாற்கு என்னும் சீஷன் உபத்திரவம் வந்ததும் அவரை விட்டுப் பிரிந்துபோய்விட்டான். ஆனால் பொறுமை அல்லது சகிப்புத்தன்மையை உடைய ஒரு சீஷன் கடினமான சூழ்நிலைகளைச் சந்திக்கும்போது தனது ஊழியத்தை விட்டுவிட்டு அவ்வாறு ஓடிப்போக மாட்டான் என்று பவுல் எழுதுகிறார் (அப். 15:37-40).

1977ஆம் ஆண்டில் பாகிஸ்தான் மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் எல்லைப் பகுதிகளில் ஊழியம்செய்துவந்த அருட்பணியாளர்களை நான் சந்தித்தபோது, அவர்கள் தம்மிடம் ஊழியத்தில் சேரப்போகிறவர்களின் முக்கியமான குணாதிசயங்களில் ஒன்று “நிலைத்திருத்தலாக” (stickability) இருக்க வேண்டுமென எதிர்பார்த்தனர் என்று சொன்னார்கள். அதாவது, தேவன் ஒருவரை எங்கு வைத்திருக்கிறாரோ அதே இடத்தில் நிலைத்திருந்து ஊழியம் செய்தல். உங்களுக்குப் பழக்க மில்லாத வித்தியாசமான கலாச்சாரத்தையுடைய அயல்நாட்டிற்கு நீங்கள் சென்று அங்கு 15, 20 அல்லது 25 ஆண்டு காலத்திற்கு ஒரு அருட்பணி மருத்துவராக உங்களால் பணியாற்ற முடியுமா? இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை எதிர்க்கிறவர்களும் அவரது அடியார்களைப் பகைக்கிறவர்களும் மக்கள் நிறைந்த ஓர் இடத்திற்கு நீங்கள் சென்று அங்கு கிறிஸ்துவைப்போல வாழ்ந்து அவருக்காக வாசனை வீசுகிற ஒரு வாழ்க்கையை வாழ உங்களால் கூடுமா?

கலாச்சார வேறுபாடுகள் நிறைந்த இடத்தில் நீண்டகால, கனி நிறைந்த ஊழியம்செய்ய விரும்பித் தங்களைத் தத்தம்செய்யத் தயாராக இருக்கிற அருட்பணியாளர்கள் பொறுமை உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மக்களையே அருட்பணி இயக்கங்கள் ஊழியம் செய்வதற்கெனத் தேர்வுசெய்கின்றன. அருட்பணி ஊழியம் என்பது பிரசங்கம்செய்வது மட்டுமல்ல, மாறுபட்ட கலாச்சாரம் நிறைந்த மக்கள் வாழும்படித்தல், கிறிஸ்துவைப்போல வாழ்ந்து காட்டுதலே ஆகும். திருச்சபைச் சரித்திரத்திலேயே மிகப் பிரதானமான அருட்பணியாளரான பவுல் “சாவுக்கினமான இந்தச் சரீரத்தில் எப்பொழுதும் கிறிஸ்துவைச் சுமந்துதிரிகிறோம்” என்று கூறுகிறார் (2 கொரி. 4:10-11).

பின்பு அவர், உபத்திரவத்தினால் சோதிக்கப்பட்டுத் தேறின ஒரு சீஷனுடைய அனுபவத்தைக் குறித்து எழுதும்போது இவ்வாறு கூறுகிறார்: “நமக்கு அருளப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியினாலே தேவ அன்பு நம்முடைய இருதயங்களில் ஊற்றப்பட்டிருக்கிறது.” பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்பட்டு அவரால் நமது வாழ்க்கை ஆளுகைசெய்யப் படுவதை விவரிப்பதற்காகப் பவுல் தெரிந்துகொண்ட மற்றொரு விதமாக இது காணப்படுகிறது (எபே. 5:18). பாக்கியவான்கள் யார் யாரென இயேசுவானவர் பட்டியலிட்டுக் கூறியபோது, நீதியினிமித்தம் துன்பப் படுகிறவர்களையும் இறுதியாக அவர் சேர்த்துக்கொண்டதின் நோக்கமும் இதுவேயாகும் (மத். 5:10).

நமது உபத்திரவங்களில் நாம் ஏன் மேன்மைபாராட்ட வேண்டும் என்று பவுல் எழுதுகிறார்? ஏனெனில் உபத்திரவம் பொறுமையையும்

பொறுமை பரீட்சையையும் பரீட்சை நம்பிக்கையையும் உண்டாக்கு கிறது. உபத்திரவத்தின் பலனாகிய நீடியபொறுமையானது கிறிஸ்து வானவர், இந்த இருண்ட உலகில் பிரகாசிக்கும்படி நம்மை வைத்திருக்கிற இடத்தில், சூழ்நிலைகள் கடினமாக மாறும் போதும் அதிலேயே நிலைத்திருக்க உதவிசெய்கிறது. அவ்வாறு நிலைத்திருக்கிற ஒரு சீஷனைத் தேவன் தமது அன்பினால் நிரப்புகிறார். அந்த அன்புதான் பரிசுத்த ஆவியானவருடைய நிறைவுக்கு ஒரு அடையாளமாக இருக்கிறது.

“அன்றியும் நாம் பெலனற்றவர்களாயிருக்கம்போதே, குறித்த காலத்தில் கிறிஸ்து அக்கிரமக்காரருக்காக மரித்தார். நீதிமானுக்காக ஒருவன் மரிக்கிறது அரிது; நல்லவனுக்காக ஒருவேளை ஒருவன் மரிக்கத் துணிவான். நாம் பாவிகளாயிருக்கையில் கிறிஸ்து நமக்காக மரித்த தினாலே, தேவன் நம்மேல் வைத்த தமது அன்பை விளங்கப்பண்ணு கிறார். இப்படி நாம் அவருடைய இரத்தத்தினாலே நீதிமான்களாக்கப் பட்டிருக்க, கோபாக்கினைக்கு நீங்கலாக அவராலே நாம் இரட்சிக்கப் படுவது அதிக நிச்சயமாமே. நாம் தேவனுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கை யில், அவருடைய குமாரனின் மரணத்தினாலே அவருடனே ஒப்புர வாக்கப்பட்டோமானால், ஒப்புரவாக்கப்பட்டபின் நாம் அவருடைய ஜீவனாலே இரட்சிக்கப்படுவது அதிக நிச்சயமாமே. அதுவுமல்லாமல், இப்பொழுது ஒப்புரவாகுதலை நமக்குக் கிடைக்கப்பண்ணின நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய் நாம் தேவனைப் பற்றியும் மேன்மைபாராட்டுகிறோம்” (ரோமர் 5:6-11).

இப்பொழுது பவுல். சவிசேஷத்தின் முதலாவது சத்தியத்தை வலியுறுத்தக் கூற விரும்பி, நாம் பாவிகளும், அக்கிரமக்காரரும் தேவனுக்குப் பகைஞருமாயிருந்தபோதே கிறிஸ்துவானவர் நமக்காக மரித்ததினாலே தேவனுடைய அசாதாரணமான அன்பு வெளிப்பட்டது என்கிறார். கிறிஸ்துவின் மூலமாகத் தேவன் நம்மிடத்தில் செலுத்திய அன்பைப் பெறுவதற்கு நாம் சற்றுப் பாத்திரவான்கள் அல்ல. நாம் வழிதவறிச் சென்றவர்கள். நம்மில் நன்மை ஒன்றும் இல்லை. இரட்சிப் பைப் பெற நாம் தகுதியற்றவர்கள். “கிருபை” என்னும் வார்த்தைக்கு ஆழமான அர்த்தம் இதில் விளங்குகிறது. அது தேவனுடைய “இலவசமான ஈவு” ஆகும்.

பவுல் இப்பொழுது சவிசேஷத்தின் இரண்டாவது சத்தியத்தை வலியுறுத்திக் கூற விரும்பி, பின்வரும் கேள்வியை நம்முன் வைக்கிறார்: “அவருடைய குமாரனின் மரணத்தின் மூலமாக நாம் தேவனோடு ஒப்புரவாகக் கூடுமானால் உயிர்த்தெழுந்தவரும் இன்றைக்கும் உயிரோடிருக்கிறவருமாகிய அவருடைய குமாரன் மூலமாக நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருப்பது எத்தனை நிச்சயம்?” “ஒப்புரவாகுதல்” எனும்

வார்த்தையை அவர் பயன்படுத்தும்போது, நம்மைப் போன்ற பாவிகளாகிய மனிதர்கள் ஏன் இந்தச் சவிசேஷத்தின் இரு சத்தியங் களையும் விசுவாசிக்க வேண்டும் என்ற காரணத்தை விளக்கிக் கூறுகிறார். நமது ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவில் நாம் வைக்கும் விசுவாசத் தின் மூலமாக நாம் தேவனோடு ஒப்புரவாக்கப்பட்டு நீதிமான்களாக்கப் படுகிறோம். இதன் பலனாக நாம் தேவனோடு சமாதானம்பெறுகிறோம். நாம் மேன்மைபாராட்ட வேண்டுமென பவுல் மூன்றாவது முறையாக நமக்குப் புத்திசொல்லுகிறார். தேவனை மகிமைப்படுத்துகிற ஒரு வாழ்க்கையை நம்மால் வாழ முடியும் என்பதனால் நாம் மேன்மை பாராட்ட முடியும் என்று அவர் நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறார். நமது பாடுகள், தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ள ஒரு வழியை நமக்கு உண்டுபண்ணுகிறபடியினால் அவைகளில் நாம் மேன்மை பாராட்ட வேண்டும். இறுதியாக, நாம் தேவனோடு ஒப்புரவாக்கப் பட்டதினால் நாம் மேன்மைபாராட்ட வேண்டும் என்று அவர் நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிறார்.

வெற்றிபெற்ற நான்கு பேர்

எனக்கு மிகவும் பிரியமான வேத போதனையாளரின் கூற்றுப்படி, இந்த வேதபகுதியில் பவுல் வெற்றிபெற்ற நான்கு பேரைக் குறித்துப் பேசுகிறார். இந்த நான்கு வெற்றியாளர்களும் உலகத்திற்குள் பிரவேசிக் கின்றனர். இந்த உலகை ஆளுகைசெய்யும் வரை அல்லது வெற்றி கொள்ளும்வரை அவர்கள் தொடர்ந்துபோராடுகின்றனர். முதலாவது வெற்றியாளரை நாம் “பாவம் என்னும் அரசன்” (King Sin) என்று அழைக்கலாம். இவ்வுலகத்திற்குள் அல்லது நம் வாழ்வுக்குள் பாவம் எவ்வாறு பிரவேசித்தது என்பதைப் பவுல் விளக்கவில்லை. பாவமும் தீமையும் இவ்வுலகிற்குள் நிறைந்திருக்கிறது என்றும் நமது தனிப்பட்ட வாழ்விலும் அவை பிரவேசித்திருக்கின்றன என்றும் அவர் கூறுகிறார்.

ஆதியில் தீமை எவ்வாறு இவ்வுலகத்திற்குள் வந்தது என்பது பற்றி ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக இறையியல் வல்லுநர்களும் தத்துவ அறிஞர்களும் விவாதித்து வருகின்றனர். சகலத்தையும் தேவன் நன்றாக, நன்மை தருபவையாகப் படைத்திருக்கும்போது தீமை எங்கேயிருந்து வந்திருக்கக் கூடும் என்னும் கேள்விக்கு விசுவாசிகளால் விடையளிக்க இயலாமலிருக்கலாம். ஆனால் இத்தீய வல்லமைகள் இவ்வுலகத்தில் உண்டு என்ற உண்மையை வேதாகமம் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது. தேவனுக்கும் நல்லவர்களுக்கும் அவைகள் பகைவர்களாயிருக்கின்றன. ஆனால் தேவன் அவைகளை எவ்வாறு இவ்வுலகில் பிரவேசிக்க அனுமதித்தார் என்று வேதாகமம் தெளிவாக நமக்கு உரைக்கவில்லை.

கோதுமைகளையும் களைகளையும் குறித்த உவமையில் இயேசு வானவர் இதைக் குறித்துச் சற்று விளக்கிக் கூறுகிறார் (மத். 13:24-30). நல்ல விதை விதைக்கப்பட்டது. ஆனால் அதை விரும்பாத ஒரு மனிதன் இரவு வேளையில் வந்து களைகளையும் அதனருகே விதைத்துவிட்டுச் சென்றான். இரண்டும் ஒருமித்து வளரும்போது, அவை இரண்டும் ஒரேவிதமான தோற்றத்துடன் காணப்படும். எனவே அவைகளை வேறுபிரித்துக் காண்பது சாத்தியமல்ல. கேள்வி இதுதான்: “நல்ல விதையைத் தானே உங்கள் வயலில் விதைத்தீர்கள்? அப்படியானால் களைகள் எங்கிருந்து வந்தன?” பதில் இதுதான்: “பகைவன் வந்து அவைகளை விதைத்தான்.”

பவுல் அந்த நான்கு வெற்றியாளர்களும் இன்று எவ்வாறு இருக்கின்றனரோ அவர்களை அவ்வாறே முதன்மைப்படுத்திக் கூறுகின்றார். விசுவாசத்தினால் தேவ கிருபையைப் பெற்றுப் பாவம் நிறைந்த இவ்வுலகில் உத்தமமாக வாழ்வது எவ்வாறு என்று பவுல் கூறும் வார்த்தைகளைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். பாவிகள் நீதிமான்கள் என்று தேவனால் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதுவே அவருடைய விவாதமும் போதனையுமாகும்.

பாவம் என்னும் அரசன் இவ்வுலகிற்குள்ளும் நமது வாழ்வுக்குள்ளும் பிரவேசித்திருக்கிறான் என்று அவர் கூறுகிறார். நம்மேல் வெற்றிகொண்டு நம்மை ஆளுகைசெய்யும் வரை அவன் இவ்வுலகில் செழித்து வாழ வேண்டுமென்பதுதான் அவனது எண்ணம். “கொடிய புற்றுநோயுடன் நீங்கள் அதிக நாட்கள் சேர்ந்து வாழ்ந்துவிடலாம். ஆனால் பாவத்துடன் உங்களால் அதிக நாட்கள் வாழ முடியாது!” என்று ஒரு அனுபவம் மிக்க போதகர் எனக்குப் போதித்திருக்கிறார். கிறிஸ்து வின் அடியார்கள் ஒவ்வொருவரும் பாவமானது ஒரு வெற்றி கொள்ளுகிற கொடிய அரசன் என்பதைத் தெரிந்துகொள்வது மிகவும் அவசியம். பாவம் இவ்வுலகில் பிரவேசித்தபோது அல்லது நமது வாழ்வில் பிரவேசித்தபோது, அதன் எண்ணம் நன்றாக ஓங்கி வளர்ந்து நமது வாழ்வையே ஆக்கிரமித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகத் தான் இருந்தது.

பவுல் இந்த இடத்தில் நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிற மற்றொரு வெற்றியாளர்: “மரணம் என்னும் அரசன்” (King Death). அடுத்த அதிகாரத்தின் இறுதியில், பாவம் நமக்குக் கொடுக்கும் சம்பளத்தைக் குறித்துப் பவுல் எழுதுகிறார். பாவம் நமக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம் எப்போதுமே மரணமாகத் தான் இருக்கிறது. “மரணம்” என்ற உருவகத்தை அவர் பயன்படுத்தும்போது எழுத்தின் பிரகாரமான மரணத்தையும் அதைக்காட்டிலும் அதிக ஆழமான ஒரு பொருளையும்

அவர் கூறுகிறார். பாவத்தினால் விளைந்த எல்லாவிதமான எதிர்மறையான சம்பவங்களுக்கும் “மரணம்” என்னும் பெயரையே பவுல் சூட்டுகிறார். பாவம் என்னும் அரசன் நம் வாழ்வில் பிரவேசிக்கும்போது அவனைத் தொடர்ந்து மரணம் என்னும் அரசனும் நிச்சயமாக வருவான்.

அழகான வார்த்தைகளைச் சங்கீதத்தில் எழுதிய தாவீது, நமது கைகளின் பிரயாசத்தையே நாம் சாப்பிட வேண்டும் என்று கூறுகிறார் (சங். 128:2). “விரைவிலோ அல்லது கொஞ்சக் காலம் கழிந்த பின்போ, நாம் விதைத்த விதைகளை அறுவடைசெய்ய நாம் ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். அதாவது, பின்விளைவுகளை நாம் யாவரும் அனுபவித்துத்தான் ஆக வேண்டும்” என்று சங்கீதக்காரன் கூறுகிறான். நாம் எடுக்கிற ஒவ்வொரு தீர்மானமும் நம்மை அதனால் வரும் விளைவுகளுக்கு நேராக வழிநடத்துகிறது என்று இயேசுவானவரும் கூறியிருக்கிறார் (மத். 7:13-17). மரணம் என்னும் அரசன் பாவம் என்னும் அரசனை எப்போதும் பின்தொடர்ந்து வருவான் என்னும் சத்தியத்தையே பவுல் இங்கு நமக்குப் போதிக்கிறார்.

முதல் இரண்டு வெற்றியாளர்களைக் குறித்த செய்தியையும் மிகவும் மோசமான செய்திகள் எனலாம். மூன்றாம் நான்காம் வெற்றியாளர்களைக் குறித்த செய்திகள் மிகவும் நல்ல செய்திகளாகும். மூன்றாவது வெற்றியாளர் இயேசு என்னும் அரசனாவார். இந்த நிருபத்தில், இயேசுவானவர் இந்த உலகத்தில் பிரவேசித்திருக்கிறார் என்ற நல்ல செய்தியைப் பவுல் கூறுகிறார். பாவம், தீமை மற்றும் சாத்தான் ஆகியோரை வெற்றிகொள்ளும் வரையில் இயேசுவானவர் இவ்வுலகில் வளர்ந்து செழித்தோங்கினார். ஒருநாளில் இயேசுவானவர் தமது இராஜ்யத்தை ஆளுகைசெய்வார். அவருடைய ஆளுகைக்கு முடிவு இராது.

இந்த உலகம் உண்டானது முதற்கொண்டு இன்றுவரை இயேசு கிறிஸ்துவே மாபெரும் வெற்றியாளராக இருக்கிறார். உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் யாவருடைய வாழ்விலும், ஈராயிரம் ஆண்டுகளாக, அவரே வெற்றிவேந்தனாகப் பவனிவருகிறார். நாளொன்று வரும், அப்பொழுது அவரே உலகிலுள்ள எல்லா ஜாதிகள், இனங்கள், மொழிகள், நிறங்களைச் சேர்ந்த மக்கள்மீதும் வெற்றிபெற்று ஆளுகை செய்கிற அரசன் என்பதை யாவரும் கண்டுகொள்வார்கள் (மத். 24:14; வெளி. 5:9). வேதாகமத்திலுள்ள கடைசி நூல் சொல்லுகிறபடி, ஒருநாளில் இயேசுவானவர் எல்லா அரசர்களையும் பிரபுக்களையும் போரில் வென்று, இராஜாதி இராஜனாகவும் கர்த்தாதி கர்த்தராகவும் விளங்குவார்.

நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்ட மக்கள் வாழ வேண்டிய உத்தமமான வழியில் வாழ தேவனுடைய கிருபையைப் பெற வேண்டியது அவசியம் என்றும் அதைப் பெறுவது நம்மால் முடிகிற காரியமே என்றும் பவுல் கூறுவதை நினைவுகூருங்கள். புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள வல்லமையான நற்செய்தி என்னவெனில், நம்மை இரட்சிக்கும்படி இவ்வுலகில் பிறந்த இதே இயேசுவானவர் – மரித்தோரிலிருந்து உயிரோடெழுந்ததினால் – உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவாக உங்கள் வாழ்வுக்குள்ளும் இன்றே அவர் பிரவேசிக்க முடியும் என்பதேயாகும்!

இயேசுவானவர் இவ்வுலகில் பிரவேசித்து, பின்பு நமது வாழ்விலும் பிரவேசித்தபோது, அவர் நமது வாழ்வை ஆளுகையெய்து, நம்மில் பெருகி வளர விரும்புகிறார் (ரோமர் 5:17). நாம் ஜீவனைப் பெறவும் அந்த ஜீவனைப் பரிபூரணமடையச் செய்யவுமே தாம் இவ்வுலகிற்கு வந்ததாக அவர் கூறினார் (யோவான் 10:10). இந்த வார்த்தைகள் நம்முடைய இருதயங்களில் சில வினாக்களை எழுப்பி யிருக்க வேண்டும்: “இயேசுகிறிஸ்துவில் வைக்கும் விசுவாசத்தினால் நான் நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிறேனா? நான் இன்னமும் ‘பாவம்’ மற்றும் ‘மரணம்’ என்னும் இரட்டை அரசர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேனா? அந்த இரட்டை அரசர்களால் நான் தோற்கடிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதன் பின்விளைவுகளை அனுபவித்திருக்கிறேனா?

நீங்கள் இன்னமும் பாவத்தினாலும் அதன் பின்விளைவுகளினாலும் தோற்கடிக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பீர்களானால் பவுல் கூறிய வெற்றிசிறந்த வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு வேண்டிய நான்காவது வெற்றியாளரைக் குறித்து நீங்கள் அறிந்துகொள்வதற்கு இதுவே சரியான வேளையாகும். அந்த நான்காவது வெற்றியாளர் “நீங்கள்தான்.” மற்ற மூன்று வெற்றியாளர்களைக் குறித்து பவுல் நம்மோடு பேசினபின்பு, அவர் பின்வருமாறு தொடர்ந்து எழுதுகிறார்: “அல்லாமலும், ஒருவனுடைய மீறுதலினாலே, அந்த ஒருவன் மூலமாய், மரணம் ஆண்டுகொண்டிருக்க, கிருபையின் பரிபூரணத்தையும் நீதியாகிய ஈவின் பரிபூரணத்தையும் பெறுகிறவர்கள் இயேசுகிறிஸ்து என்னும் ஒருவராலே ஜீவனை அடைந்து ஆளுவார்கள் என்பது அதிக நிச்சயமாமே” (ரோமர் 5:17).

கருத்தாழமிக்க இந்த வேத பகுதியில் இன்னும் அநேக சத்தியங்கள் உள்ளன. அவைகளை எல்லாம் எழுத எனக்கு இங்கே இடம் போதாது. இந்த மாபெரும் வேதபகுதியிலிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு மாபெரும் சத்தியம் என்னவென்றால், கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் பிரவேசிப்பதும், அவரில் செழித்து வளருவதும், அவரில் ஆளுகை

செய்வதும், பாவம் மற்றும் மரணம் ஆகியவற்றின் மேல் வெற்றி பெறுவதும் முடிகிற காரியம்தான் என்பதே.

இந்த நான்கு வெற்றியாளர்களைக் குறித்த உருவகமும் இந்த நான்கு அதிகாரங்களில் இரண்டாவது பாகத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. பாவம் மற்றும் மரணம் என்னும் அரசர்களை மேற்கொள்ளுவது எப்படி என்பதைக் குறித்தும் கிறிஸ்துவோடு ஐக்கியமும் உறவும் கொள்ளுவதன் மூலமாக பரிபூரண வாழ்வுக்குள் பிரவேசித்து கிறிஸ்துவோடுகூட ஆளுகையெய்து எப்படி என்பதைக் குறித்தும் இந்த அதிகாரங்கள் நமக்கு விளக்குகின்றன. ஆறு, ஏழு மற்றும் எட்டு ஆகிய அதிகாரங்கள் இந்தப் போதனையை இன்னும் சற்று ஆழமாகவும் விரிவாகவும் விவரித்துப் பேசுகின்றன. நம்மில் அன்புகூருகிறவராலே நாம் முற்றுமுடிய ஜெயம் கொள்ளுகிறவர்களாக இருக்கிறோம் என்று கூறி அவர் முடிக்கிறார் (8:37)!

இந்த நான்கு வெற்றியாளர்களைக் குறித்த போதனையை அவர் ஆதாமின் பாவத்தோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பேசுகிறார். ஆதாமின் மீறுதலினால் நாம் அனைவரும் பாவிகளானோம். அவ்வாறே கிறிஸ்துவின் கிரியையின் மூலமாக அவரை விசுவாசிக்கிற நாம் அனைவரும் நீதிமான்களாக்கப்படுகிறோம்.

“அல்லாமலும், ஒருவனுடைய மீறுதலினாலே, அந்த ஒருவன் மூலமாய், மரணம் ஆண்டுகொண்டிருக்க, கிருபையின் பரிபூரணத்தையும் நீதியாகிய ஈவின் பரிபூரணத்தையும் பெறுகிறவர்கள் இயேசு கிறிஸ்து என்னும் ஒருவராலே ஜீவனை அடைந்து ஆளுவார்களென்பது அதிக நிச்சயமாமே. ஆகையால், ஒரே மீறுதலினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டானதுபோல, ஒரே நீதியினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஜீவனை அளிக்கும் நீதிக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டாயிற்று” (ரோமர் 5:17, 18).

ஆதாமின் பாவத்தினால் நியாயத்தீர்ப்பும் மரணமும் உண்டானது. ஆனால் இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய நீதி நிறைந்த கிரியையினால் நீதியாகிய ஈவும் ஆபிரகாமின் பிள்ளைகள் என்னும் சுதந்தரமும் ஜீவனும் உண்டானது. தேவனை நம்புகிறதற்கு அவர்கள் ஆயத்தமாக இருந்த படியினால் கிறிஸ்துவானவர் நிறைவேற்றி முடித்த இரட்சிப்பின் கிரியையை தேவன் அவர்களுக்காகவும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

மோசேயின் மூலமாக நியாயப்பிரமாணம் இவ்வுலகில் கொடுக்கப் பட்டபோது, பாவத்தின் பிரசன்னம் எப்போதும் மனிதர்களால் உணரப் படத்தக்கதாக இருந்தது என்றும், அந்த உணர்வு மனிதர்களை எப்போதும் ஒருவிதமான குற்ற மனப்பான்மையினால் நிரப்பியிருந்தது என்றும்

பவுல் எழுதுகிறார். எப்படியாயினும், பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபையும் பெருகிற்று என்பதே இன்று நமக்கு வழங்கப்படுகிற நற்செய்தியாகும்: “மேலும், மீறுதல் பெருகும்படிக்கு நியாயப்பிரமாணம் வந்தது; அப்படியிருந்தும், பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை அதிகமாய்ப் பெருகிற்று. ஆதலால் பாவம் மரணத்துக்கு ஏதுவாக ஆட்கொண்டதுபோல, கிருபையானது நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய் நீதியினாலே நித்திய ஜீவனுக்கு ஏதுவாக ஆண்டுகொண்டது” (ரோமர் 5:20-21).

பாவம் ஆளுகைசெய்யும்போது அது மரணத்திற்கு நேராக வழிநடத்திச் செல்லுகிறது. ஆனால் கிருபை ஆளுகைசெய்யும்போது அது நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாக உண்டாகிற நித்திய ஜீவனுக்கு நேராக வழிநடத்துகிறது. ஆறாம் அதிகாரத்தில் பவுல் இந்தச் சத்தியத்தை இன்னும் சற்று விரிவாக எடுத்துக் கூறி, இங்கு ஆரம்பிக்கும் இந்தப் போதனையை ஆறாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் பின்வரும் வார்த்தைகளோடு முடிக்கிறார்: “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்; தேவனுடைய கிருபைவரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து வினால் உண்டான நித்தியஜீவன்” (ரோமர் 6:23).

அத்தியாயம் இரண்டு

இருவிதமான அடிமைகள்

(6:1-23)

இயேசு கிறிஸ்து தங்களுக்காகச் செய்து முடித்திருக்கும் கிரியையில் விசுவாசம் வைப்பதின் மூலமாக நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்கின்றனர்? நீதிமான்களாக்கப்பட்ட மக்கள் எவ்வாறு வாழ வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர்? அந்த வழியில் அவர்கள் வாழ்வதற்கு எங்கிருந்து ஆற்றல் பெறுகின்றனர்? ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் துவக்கம் முதல் எட்டாம் அதிகாரத்தின் முதல் பாகம் வரை இந்தக் கருப்பொருளையே மையமாகக் கொண்டு இறையியல் விளக்கம் தருகிறார் பவுல்.

ஆறாம் அதிகாரத்தின் கண்ணோட்டம்

நாம் இந்த அதிகாரத்தை ஆய்வுசெய்ய அணுகும்போது, பவுல் தான் இங்கு பயன்படுத்துகிற உருவகத்தோடு சேர்த்து ஒரு வசனத்தை எழுதுவதைக் காணலாம்: “உங்கள் மாம்ச பலவீனத்தினிமித்தம் மனுஷர் பேசுகிறபிரகாரமாய்ப் பேசுகிறேன்” (6:19). இந்த அதிகாரத்தின் கருப் பொருளைக் குறிவைத்துச் சொல்லப்படுகிற சத்தியம் ஒன்று உண்டு. அந்தச் சத்தியத்தின் சூழ்நிலையிலேயே அல்லது பின்னணியத்திலேயே இந்த அதிகாரம் முழுவதும் ஆய்வுசெய்யப்பட வேண்டும்: “...சாவுக் கேதுவான உங்கள் சரீரத்தில் பாவம் ஆளாதிருப்பதாக... பாவம் உங்களை மேற்கொள்ள மாட்டாது” (16:12, 14).

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் சில வசனங்களுடன் ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் பவுல் கூறும் கருத்துக்களை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். “பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபையும் பெருகிற்று” என்று கூறி அவர் முந்தைய அதிகாரத்தை முடித்ததினால், தனது நிருபத்தை வாசிக்கிறவர்களுக்கு ஏற்படுகிற ஒரு சந்தேகமான கேள்வியை ஆறாம் அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் அவரே கற்பனைசெய்து கேட்கிறார்: “கிருபை பெருகும்படிக்குப் பாவத்திலே நிலைநிற்கலாம் என்று சொல்லுவோமா?”

அவரது பதில்: “கூடாதே!” இப்பொழுது அவர் அக்கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் உருவகங்களைப் பயன்படுத்தத் துவங்குகிறார்.

அவரது முதலாவது உருவகம் ஞானஸ்நானத்தைப் பற்றியது. பவுலினுடைய இந்த உதாரணம் இருவிதங்களில் விளக்கப்படுகிறது. நீரில் மூழ்கி ஞானஸ்நானம் பெறும் முறையே சரியானது என்று நம்புவோருக்கு, இயேசுவானவர் தாம் கொடுத்த மாபெரும் கட்டளையின் சொல்லப்பட்ட ஞானஸ்நானத்தைக் குறித்துப் பவுல் இங்கு பேசுகிறார் (மத். 28:18–20). நாம் சுவிசேஷத்தை விசுவாசித்தபோதே கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் யாவரும் ஞானஸ்நானம் பெற்றுவிட்டோம் என்று பவுல் வேறொரு நிருபத்தில் எழுதுகிறார் (1 கொரி. 12:13). நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் பெற்ற ஞானஸ்நானமே சரியானது என்று பவுல் இங்கு குறிப்பிடுகிறார் என அநேகர் நம்புகின்றனர். இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் அடிக்கடி எழும்புகிறபடியினால், இதற்குப் பதில் என்னவெனில், இதுவோ அல்லது அதுவோ என்பது அல்ல – ஆனால் இரண்டும் – அதாவது, இதையும் செய்ய வேண்டும் அதையும் விசுவாசிக்க வேண்டும்.

விசுவாசத்தினால் நாம் நீதிமாண்களாக்கப்பட்டபோது, நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்றிருக்கிறோம் – இது நம்மால் முழுவதும் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு இரகசியமாக இருக்கிறது. நாம் அவரது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்றிருக்கிறோம். ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் பவுல் நமக்குச் சொல்லியிருக்கிறபடியே நாம் எல்லாரும் “ஆதாமுக்குள்” இருக்கிறோம் என்ற வார்த்தையில் ஒரு ஆழ்ந்த பொருள் உண்டு. ஆதிமனிதனாகிய ஆதாம் பாவம்செய்தபோது நாம் யாவரும் அவனுக்குள் இருந்தோம். அவனது இனத்தவராக நாம் யாவரும் இருக்கிறபடியினால், அவனோடு கூட நாமும் அந்தப் பாவத்துக்கு உடன்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். அந்த ஆதாமின் தன்மையையே அல்லது மாம்ச குணங்களையே நாமும் வெளிப்படுத்துகிறபடியினால் நம் எல்லாருக்கும் அந்தப் பாவத்தில் பங்குண்டு – அதாவது நாம் குற்ற மனச்சாட்சி உடையவர்களாயிருக்கிறோம். விசுவாசத்தினால் நாம் நீதிமாண்களாக்கப்பட வேண்டும்.

நிக்கொதேமுவினிடத்தில் இயேசுவானவர் இதைத்தான் வலியுறுத்திக் கூறி அவன் தம்மிடத்தில் விசுவாசம் வைக்க வேண்டும் என்றார் (யோவான் 3:18). அந்த அற்புதம் நம்மில் நிகழும்போது நாமும் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறவர்களாகவும் அவரது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றுக்குள் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்களாகவும் மாறுவோம். நாம் முன்பு ஆதாமுக்குள் இருந்ததைப் போல இப்போது கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிறோம். ஆகவேதான் இயேசுவானவர் ‘பிந்தின ஆதாம்’ என்று அழைக்கப்படுகிறார் (1 கொரி. 15:45).

தண்ணீரில் மூழ்கிக் கொடுக்கப்படுகிற ஞானஸ்நானமானது இந்த ஆழமான ஆவிக்குரிய ஞானஸ்நானத்திற்கு ஒரு நிழலாயிருக்கிறது. இயேசுவானவர் கொடுத்த பிரதான கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து தண்ணீரில் மூழ்கி ஞானஸ்நானம் பெறும்போது, நாம் ஏற்கெனவே இயேசுவில் வைத்திருக்கும் விசுவாசத்தை ஒரு பொது இடத்தில் யாவரும் காணும்படியாகப் பகிரங்கமாக அறிக்கைசெய்கிறோம்.

ஆனால் தண்ணீரில் மூழ்கி எடுக்கும் ஞானஸ்நானம் வேறொரு ஆழமான உண்மையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. மரித்தவர்கள் பாவம் செய்கிறதில்லை. நாம் மரித்துப்போகவில்லை என்றும், இன்னமும் பாவம் செய்கிறோம் என்றும் பவுல் அறிந்திருக்கிறார். இதை அவர் ஒரு உதாரணமாகத்தான் பயன்படுத்துகிறார். நாம் மரித்திருந்தோமானால் பாவம் செய்ய மாட்டோம். நாம் இப்பொழுது மரிக்காமல் உயிரோடிருந்தாலும்கூட, பாவத்தைப் பொருத்தவரையில் நமது செய்கைகள் யாவும் மரித்தவர்களுக்கு ஒப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் அதன் பொருளாகும்.

நீரில் மூழ்கி ஞானஸ்நானம் பெறுவதைப் பவுல் இந்த அதிகாரத்தில் மிக அழகாக ஒப்பிட்டு எழுதுகிறார். சுவிசேஷத்தின் இரண்டு அடிப்படைச் சத்தியங்களாகிய இயேசுவின் மரணம் மற்றும் அவரது உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவைகளுக்கு ஞானஸ்நானத்தை ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார். நாம் நீருக்குள் இறங்கும்போது, நமது இரட்சிப்புக்காக இயேசுவின் மரணத்தில் வைக்கும் விசுவாசத்தை, பகிரங்கமாக யாவரும் காணும் விதத்தில் நமது விருப்பத்தின்படி அறிக்கை செய்கிறோம்.

நமது இரட்சகராகிய இயேசுவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலில் நாம் வைக்கும் விசுவாசத்தை அழகான விதத்தில் உலகுக்கு அறிவிக்கும் செயல்தான் நாம் தண்ணீரில் பெறும் ஞானஸ்நானம் ஆகும். நாம் நீருக்குள் இறங்கும்போது, நமது பழைய பாவ வாழ்க்கைக்கு நாம் மரித்துவிட்டோம் என்பதைத் தெரிவிக்கிறோம். நாம் நீரைவிட்டு வெளியே வரும்போது, உயிர்த்தெழுந்தவரும் உயிரோடிருக்கிறவருமாகிய இயேசுவோடு ஒரு புதிய வாழ்க்கையைத் துவக்கப் போகிறோம் என்ற ஒரு ஒப்புக்கொடுத்தலோடு வருகிறோம். இயேசுவோடு நாம் கொள்ளுகிற உறவானது பரிபூரண ஜீவனை நமக்குச் சாத்தியமாக்கிற்று.

ஞானஸ்நானம் என்னும் உருவகத்திலிருந்து கிறிஸ்துவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் என்னும் உருவகத்திற்குப் பவுல் கடந்துசெல்லுகிறார். இயேசுவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் ஆகியவற்றுடன் நமது வாழ்வை இணைத்துக்கொள்ள நமக்கு அறைகூவல் இடுகிறார் – உத்தமமாக வாழும்படி உற்சாகப்படுத்துகிறார். இந்த அதிகாரத்திலுள்ள

சத்தியத்தை நாம் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளப் பவுல் பயன்படுத்துகிற வசனத்தை நினைவில் நிறுத்துங்கள்: “உங்கள் மாம்ச பலவீனத் தினிமித்தம் மனுஷர் பேசுகிறபிரகாரமாய்ப் பேசுகிறேன்.” இந்தக் கூற்றின் உண்மையான பொருள் என்னவென்றால்: “நான் உங்களுக்குப் போதிக்கிற ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளுவதற்காக நான் இவ்விதமான எளிமையான உதாரணங்களைப் பயன்படுத்துகிறேன்” என்பதாகும்.

இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு இணையான வேறொரு மகாபெரிய போதகரை இந்த உலகம் இதுவரை கண்டதில்லை. இனிமேல் காணப் போவதுமில்லை. அவர் ஒருவரே உவமைகளையும் உவமானங்களையும் கையாளுவதில் தலைசிறந்தவராவார். பவுல் அரேபியா விலுள்ள பாலைவனத்தில் இருந்தபோது, உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து வினிடத்திலிருந்து அவரைப்போலவே உதாரணங்களையும், உருவகங்களையும் காட்டிப் பேச, தான் கற்றுக்கொண்டதாகக் கூறுகிறார் (கலா. 1:1-2:10). இந்த அதிகாரத்திலுள்ள ஆவிக்குரிய சத்தியங்களை விளக்குவதற்காகப் பவுல் பயன்படுத்துகிற உவமானங்களைப் பார்க்கும் போது உலகம் இதுவரை கண்டிராத மகாபெரிய போதகருடைய அடிச் சுவடுகளை அவர் அப்படியே பின்பற்றுகிறார் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பாவத்தோடுள்ள நமது போராட்டத்தை விளக்குவதற்குப் பவுல் பயன்படுத்துகிற உதாரணங்களை நாம் வியாக்கியானம் செய்யவும் அவைகளை அப்பியாசிக்கவும் இந்த அதிகாரத்தில் அவர் சில வார்த்தைகளைத் திறவுகோல்களாகக் கொடுத்திருக்கிறார். “கிறிஸ்து வினுடைய மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலின் சாயலுக்கு ஒப்பாக” நாம் மாற வேண்டுமென்று பவுல் எழுதுகிறதை ஐந்தாம் வசனத்தில் காண்கிறோம். மேலும் அவர் பதினோராம் வசனத்தில் இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “அப்படியே நீங்களும், உங்களைப் பாவத்திற்கு மரித்தவர்களாகவும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாகவும் எண்ணிக்கொள்ளுங்கள்.” “எண்ணிக் கொள்ளுங்கள்” என்று தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் சொற்றொடரானது கிரேக்க மொழியில் இன்னும் சற்று ஆழமான பொருளைக் கொடுக்கும் விதத்தில் இவ்வாறு கூறுகிறது: “பாவத்தின் தூண்டுதலுக்கும் அதன் வல்லமைக்கும் நீங்கள் உங்களை மரித்தவர்களாக எண்ணுங்கள். ஆனால் நமது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாகவும் இருங்கள்.”

இந்த அதிகாரத்தை ஆய்வுசெய்கிற நமக்கு இது மிகவும் முக்கியமானதாகும். எழுத்தின்படியே நாம் மரித்தவர்களாக இருக்கிறோம் என்று பவுல் சொல்லவில்லை. மரித்துப்போன ஒருவன் பாவம் செய்கிறதில்லை

– பாவம் செய்யும்படியான சோதனையும் அவனுக்கு உண்டாவதில்லை. நாம் மரித்துப்போயிருந்தால் பாவம் எத்தன்மையுடையதாக இருந்தாலும் அதனால் நமக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் ஏற்படப் போவதில்லை. நமது பிரச்சினை என்னவென்றால், நாம் இன்னும் பாவத்திற்கு மரிக்கவில்லை. நாம் உண்மையிலேயே மரித்துப் போயிருந்தால் பாவத்துக்கும் பாவச் சோதனைகளுக்கும் எப்படிப்பட்ட உணர்ச்சியற்றவர்களாக இருப்போமோ அவ்வாறே இப்போதும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே பவுலினுடைய போதனையாகும்.

மது அருந்திவிட்டு அந்தப் போதையோடு சாலையைக் கடந்து கொண்டிருந்த ஒருவன் ஒரு விபத்து நடந்த இடத்துக்கு வந்தான். சாலை விபத்தில் சிக்கிய ஒருவன் அங்குமிங்குமாக உருண்டபடியே “அவசர மருத்துவ உதவி வாகனத்தைக் கூப்பிடுங்கள்! அவசர மருத்துவ உதவி வாகனத்தைக் கூப்பிடுங்கள்!” என்று கத்திக்கொண்டிருந்தான். அப்போது போதையிலிருந்தவன் கீழே கிடந்தவனைப் பார்த்து “ஓ, நீதான் அந்த மருத்துவ உதவி வாகனமா?” என்று கேட்டானாம். பாவச் சோதனையோடு நாம் நேருக்கு நேர் போர்புரியும்போது “நான் ஒரு மரித்துப்போன மனிதன்! நான் ஒரு மரித்துப்போன மனிதன்!” என்று நமக்குநாமே சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமென்று பவுல் நமக்குப் புத்தி புகட்டுகிறார்.

அநேகரைப்போல நானும் மனந்திரும்பி இரட்சிக்கப்பட்டபோது, பாவ வாழ்க்கை நடத்திவந்த என் நண்பர்களைப் பார்த்து “இனி நான் உங்களோடு சேர்ந்து பழைய பாவ வாழ்க்கைக்குத் திரும்பப் போவதில்லை” என்று கூறினேன். அவர்கள் அனைவரும் மிகவும் விசனமடைந்தனர். அவர்களில் ஒருவனிடம் “நான் வேத கலாசாலையில் சேர்ந்து ஊழியப் பயிற்சி பெறப்போகிறேன்” என்று சொன்னேன். நான் மரித்துப்போயிருந்தால் எவ்வளவு துக்கமடைவானோ அந்த அளவுக்குத் தான் துக்கமடைந்திருப்பதாக அவன் என்னிடம் கூறினான். “நீ எவ்வளவு அழகிய உடற்கட்டை உடையவனாக இருந்தாய்; இப்போது நீ அதை இழந்துவிட்டாய்!” என்று சொல்லிப் புலம்பினான்.

ஒரு கிறிஸ்தவ பல்கலைக்கழகத்தில் வேதாகமத்தைப் படிப்பதற்காக நான் என் பெயரைப் பதிவுசெய்தபோது, மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன். கலாத்தியருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்தின் இறுதியில் சொல்லப்பட்ட காரியங்களை எனது முதலாவது வேதாகமப் பாட வகுப்பில் போதிக்கக் கேட்டு மிகவும் உற்சாகமும் ஆசீர்வாதமும் அடைந்தேன். இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவையின் நிமித்தமாக இந்த உலகம் எனக்குச் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கிறது, நானும் இந்த உலகத்துக்குச் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருக்கிறேன் என்று பவுல் அந்த வேதபகுதியில் பகிரங்கமாகப் பிரகடனப்படுத்துவதை நாம்

காண்கிறோம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவோமானால், சிலுவையானது இந்த உலகை அவருக்கு ஒரு செத்துப்போன உலகமாக ஆக்கிற்று; அவ்வாறே தானும் இந்த உலகத்திற்கு ஒரு செத்துப்போன மனிதனாகத் தோன்றுவதாகக் கூறுகிறார் (கலா. 6:14).

இரண்டாம் அதிகாரத்தில் பவுல் வலியுறுத்திக் கூறிய ஒரு குறிப்பிட்ட சத்தியமே இந்த அதிகாரத்திலும் அவர் முதன்மைப்படுத்தும் சத்தியங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. அது என்னவெனில், எந்தவொரு நிகழ்ச்சியும் அல்லது விழாவும் அதன் உள்ளான உண்மையைப் பிரதிபலிக்காமல் வெறும் மதச்சடங்காகச் செய்யப்படக் கூடாது என்பதுதான். விருத்தசேதனம் செய்தல் எவ்வாறு யூதர்கள் தங்களுடைய விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துகிற ஒரு சடங்காக இருக்கிறதோ, அவ்வாறே ஞானஸ்நானமும் நமது விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துகிற ஒரு சடங்காக இருக்கிறது. விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே ஞானஸ்நானம் என்னும் ஒரு முறைமை அல்லது சடங்கு ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் வல்லமையைப் பெற்று வாழ்கின்ற அனுபவம் இல்லாமல் வெறும் மதச் சடங்கை நிறைவேற்றுகிற விதத்தில் ஞானஸ்நானம் பெறுதல் கூடவேகூடாது. நமது விசுவாசத்தை வெறும் சடங்காக நிறைவேற்றுகிற ஒரு முறைமையாக ஆக்கிவிடுதல் கூடாது.

இந்த அதிகாரம் முழுவதிலும் பவுல் கூறுகிற மிகவும் கருத்தாழம் கொண்டதும் உற்சாகமளிக்கக் கூடியதுமான உவமானங்களை விளக்கம் செய்யவும் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கவும் இந்தக் கண்ணோட்டமே நம்மை வழிநடத்துவதாக!

ஆறாம் அதிகாரத்தில் பவுல் கூறும் போதனைகளின் சுருக்கம்

இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் போதிக்கிற முதலாவது சத்தியத்திற்கு உருவகமாக அல்லது உதாரணமாக ஞானஸ்நானத்தை அவர் பயன்படுத்துகிறார். அந்தச் சத்தியம் என்னவெனில், நாம் தண்ணீருக்குள் இறங்குதல், இயேசுவின் மரணம் மற்றும் அடக்கம்பண்ணப்படுதலுடன் சம்பந்தமுடையது. நமது பழைய பாவ வாழ்க்கையை அந்தத் தண்ணீருக்குள்ளேயே விட்டுவிடுகிறோம். தண்ணீரைவிட்டு வெளியே எழும்பி வருதல், இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலுடனும் பாவத்திலிருந்து முற்றிலும் விடுதலைபெற்று வாழுகிற ஒரு புதிய வாழ்க்கையுடனும் சம்பந்தமுடையது (1-4).

இந்தச் சத்தியம் ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் இரண்டாம் வசனத்திலேயே முன்னுரையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தேவனை மகிமைப்படுத்துகிற ஒரு வாழ்க்கையை வாழவும், கிறிஸ்துவுக்காக இவ்வுலகில் வலுவாக நிற்கவும்

நம்மைப் பெலப்படுத்துகிற கிருபையை விசுவாசத்தினால் நாம் பெறக் கூடும் – இது சாத்தியமே என்று பவுல் அங்கு எழுதுகிறார்.

அடுத்த ஏழு வசனங்களில் (5-11), அவர் தனது நிருபங்களில் அடிக்கடி போதிக்கின்ற ஒரு சத்தியத்தை வழங்கும்போது, இந்தப் போதனைக்கு வலிமையூட்டுகிறார்: “அப்படியே நீங்களும், உங்களைப் பாவத்திற்கு மரித்தவர்களாகவும், நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் தேவனுக்கென்று பிழைத்திருக்கிறவர்களாகவும் எண்ணிக்கொள்ளுங்கள்” (6:11). நான் இதனை “திரும்பப்பட்ட சுவிசேஷம்” (The Gospel in Reverse) என்று அழைக்கிறேன். “நாம் பிழைத்திருக்கும்படிக்கு கிறிஸ்துவானவர் மரித்தார்” என்பதுதான் சுவிசேஷம். ஆனால் திரும்பப்பட்ட சுவிசேஷம் என்றால் “கிறிஸ்துவானவர் பிழைத்திருக்கும்படிக்கு நாம் (நமது பாவமான விருப்பங்களுக்கும் சுயநலம் மிக்க உலகப்பிரகாரமான ஆசைகளுக்கும்) மரிப்பது” என்பதாகும்.

கிறிஸ்துவில் தான் பெற்றிருந்த தனது சொந்த அனுபவத்தையே கலாத்தியர்களுக்குப் பவுல் சத்தியமாகப் போதித்தார்: “கிறிஸ்துவுடனே கூடச் சிலுவையிலிறையப்பட்டேன்; ஆயினும், பிழைத்திருக்கிறேன்; இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்; நான் இப்பொழுது மாம்சத்தில் பிழைத்திருக்கிறதோ, என்னில் அன்புகூர்ந்து, எனக்காகத் தம்மைத்தாமே ஒப்புக்கொடுத்த தேவனுடைய குமாரனைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பிழைத்திருக்கிறேன்” (கலா. 2:20).

பின்வரும் மூன்று வசனங்களுக்கும் முன்னுரையாக “ஆகையால்” என்ற முக்கியமான வார்த்தையைக் கொண்டு துவக்கி எழுதுகிறார்:

“ஆகையால், நீங்கள் சரீர இச்சைகளின்படி பாவத்திற்குக் கீழ்ப்படியத்தக்கதாக, சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரத்தில் பாவம் ஆளாதிருப்பதாக. நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை அநீதியின் ஆயுதங்களாகப் பாவத்திற்கு ஒப்புக்கொடாமல், உங்களை மரித்தோரிலிருந்து பிழைத்திருக்கிறவர்களாகத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, உங்கள் அவயவங்களை நீதிக்குரிய ஆயுதங்களாக தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுங்கள். நீங்கள் நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல் கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறபடியால், பாவம் உங்களை மேற்கொள்ள மாட்டாது” (6:12-14).

தனது உற்சாகமூட்டும் தர்க்கத்தை அல்லது தத்துவத்தை நாம் நன்றாக விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே பவுல் “ஆகையால்” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறார். திரும்பப்பட்ட சுவிசேஷத்தில் அவர் எவைகளையெல்லாம் எழுதினாரோ அவைகளையெல்லாம் இந்த மூன்று வசனங்களிலும் இணைத்துக் காண்பிக்கிறார்.

கிறிஸ்துவானவர் நம்மூலமாகப் பிழைத்திருக்க வேண்டுமானால், நாம் பாவத்திற்குச் சாக வேண்டும். ஆனால் நாம் பாவத்திலேயே நிலைத் திருப்போமானால் கிறிஸ்துவானவர் நம் வாழ்வின் மூலமாகப் பிழைத் திருக்க முடியாது. இந்தக் காரியத்தைப் பவுலினால் நினைத்துப் பார்க்கக் கூட இயலாது. நாம் நியாயப்பிரமாணத்தின்கீழ் இருந்தபோது பாவத்தின் மேல் வெற்றபெற நமக்குக் கிருபை கொடுக்கப்படவில்லை. கிருபையும் சத்தியமும் கிறிஸ்துவின் மூலமாக வந்திருக்கிறபடியினால் (யோவான் 1:17), நாம் பாவத்தின் ஆளுகைக்குக் கீழ் தொடர்ந்து வாழ வேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில், உத்தமமாக வாழ்வதற்குத் தேவையான கிருபையை இப்பொழுது நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

பின்பு பவுல் அடிமைத்தனத்தின் உருவகத்தைக் குறித்து அறிமுகப் படுத்துகையில் இந்த அதிகாரத்தின் மையப் பகுதிக்கு வருகிறார்: “இதினால் என்ன? நாம் நியாயப்பிரமாணத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டிராமல் கிருபைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறபடியால், பாவம் செய்யலாமா? கூடாதே. மரணத்துக்கேதுவான பாவத்துக்கானாலும், நீதிக்கு ஏதுவான கீழ்ப்படி தலுக்கானாலும், எதற்குக் கீழ்ப்படியும்படி உங்களை அடிமைகளாக ஒப்புக்கொடுக்கிறீர்களோ, அதற்கே கீழ்ப்படிகிற அடிமைகளாயிருக்கிறீர் களென்று அறியீர்களா? முன்னே நீங்கள் பாவத்திற்கு அடிமைகளா யிருந்தும், இப்பொழுது உங்களுக்கு ஒப்புவிக்கப்பட்ட உபதேச சட்டத்திற்கு நீங்கள் மனப்பூர்வமாய்க் கீழ்ப்படிந்ததினாலே தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரம். பாவத்தினின்று நீங்கள் விடுதலையாக்கப்பட்டு, நீதிக்கு அடிமைகளானீர்கள்.”

“உங்கள் மாமச பலவீனத்தினிமித்தம் மனுஷர் பேசுகிறபிரகார மாய்ப் பேசுகிறேன். அக்கிரமத்தை நடப்பிக்கும்படி முன்னே நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களை அசுத்தத்திற்கும் அக்கிரமத்திற்கும் ஒப்புக் கொடுத்ததுபோல, இப்பொழுது பரிசுத்தமானதை நடப்பிக்கும்படி உங்கள் அவயவங்களை நீதிக்கு அடிமைகளாக ஒப்புக்கொடுங்கள்” (6:15-19).

பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதத் துவங்கும்போது ரோமாபுரியிலுள்ள பரிசுத்தவான்களுக்கு வாழ்த்துதல் சொல்லி எழுதுகிறார். அப்பொழுது அங்குள்ள மக்களில் பாதிப்பேர் அடிமைகளாயிருந்தனர். சுயாதீனமுள்ளவராகப் பிறந்த பவுல் போன்றவர்களுக்கு ஒரு அடிமையாக வாழ்வது என்பது நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அத்தனை கொடுமையானது. அடிமை என்னும் உருவகத்தைப் பயன்படுத்தி அவர் இங்கு ஒரு ஆற்றல்மிக்க சத்தியத்தைப் போதிக்க விரும்புகிறார். யாருக்கு அல்லது எதற்கு நீங்கள் சேவை செய்கிறீர்களோ அவருக்கே அல்லது அதற்கே நீங்கள் அடிமைகளாக

இருக்கிறீர்கள் என்று கூறுகிறார். நீங்கள் பாவத்தினால் ஆளப்படுவீர் களானால் பாவத்திற்கே நீங்கள் அடிமைகளாக இருக்கிறீர்கள்.

உங்கள் இரட்சிப்புக்காக இயேசுகிறிஸ்துவை நம்பி அவரை உங்கள் ஆண்டவர் என்று அழைக்கத் தெரிந்துகொண்ட பின்பும் பாவத்துக்கு அடிமைகளாயிருப்பீர்களானால் கிறிஸ்துவில் நீங்கள் கொண்டிருக்கும் விசுவாசத்தை மறுதலிக்கிறீர்கள் என்றுதான் பொருளாகும் (லூக்கா 6:46)! நீங்கள் இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு மட்டுமே அடிமையாக வாழ வேண்டும். அது மட்டுமே உங்களைப் பாவம் மற்றும் மரணத்தின் சக்தியிலிருந்து விடுதலையாக்கும்! எனவேதான் பவுல் தனது நிருபங்களில் தன்னைக் குறித்து அறிமுகம்செய்யும்போது தன்னை இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு ஒரு ஊழியக்காரன் அல்லது அடிமை என்று எழுதுகிறார் (ரோமர் 1:1; பிலி. 1:1; தீத்து 1:1).

“பாவத்திற்கு நீங்கள் அடிமைகளாயிருந்த காலத்தில் நீதிக்கு நீங்கினவர்களாயிருந்தீர்கள். இப்பொழுது உங்களுக்கு வெட்கமாய்த் தோன்றுகிற காரியங்களினாலே அக்காலத்தில் உங்களுக்கு என்ன பலன் கிடைத்தது? அவைகளின் முடிவு மரணமே. இப்பொழுது நீங்கள் பாவத் தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டு, தேவனுக்கு அடிமைகளானதினால், பரிசுத்தமாகுதல் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் பலன். முடிவோ நித்திய ஜீவன். பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்; தேவனுடைய கிருபைவரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினால் உண்டான நித்தியஜீவன்” (6:20-23).

ஆறாம் அதிகாரத்தின் கடைசி நான்கு வசனங்களில் பின் விளைவு களின் மறுக்க முடியாத உண்மைகளைக் குறித்துப் பவுல் பேசுகிறார். பாவத்திற்கு அடிமைகளாக இருக்கும்படி தங்கள் சரீரத்தின் அவயவங் களை ஒப்புக்கொடுத்தவர்கள் “பின்விளைவுகளின் விருந்துசாலைக்கு” செல்ல வேண்டியதை மறந்துபோகக் கூடாது என்று எச்சரித்து எழுதுகிறார். அவர்கள் பாவத்திற்கு அடிமைகளான பின்பு நீதிக்கு அடிமைகளாவது மிக்க கடினம் என்று காரணம் கூறுகிறார். எனினும், அவர்களது பாவத்தினால் விளைந்த கனி அல்லது பின்விளைவுகள் அவர்களுக்கு மிகுந்த வெட்கத்தை உண்டாக்கும் எனவும் எச்சரிக்கிறார். பாவத்தினால் ஏற்படும் பின்விளைவுகளுக்கு அவர் “மரணம்” என்று பெயர் சூட்டுகிறார்.

பாவத்திற்கு அடிமையாக இருப்பவருக்கு பலனாக அல்லது சம்பளமாக மரணம் உண்டாவதைப்போல நீதிக்கு அடிமையாக இருப்பவருக்கு நித்தியஜீவன் பலனாகக் கிடைக்கும் என்று பவுல் உற்சாகப்படுத்திப் புத்திசொல்லுகிறார். இயேசுவை விசுவாசித்து அவரை ஏற்றுக்கொண்ட யாவருக்கும் பரிசுத்த வாழ்வும் முடிவிலி நித்திய

ஜீவனும் வாக்களிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அவர் எழுதுகிறார். திருப்பப்பட்ட சவிசேஷத்தின்படி வாழ்வோருக்கு, அதாவது, சுயத்துக்கு மரித்து கிறிஸ்துவுக்காக வாழ்வோருக்கும் அவரையே தங்கள் வாழ்வில் ஆண்டவராக முடிசூட்டுவோருக்கும் நித்தியஜீவன் பலனாகக் கிடைக்கும் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

பாவம் எப்பொழுதும் தனது ஒரே சம்பளமாகிய மரணத்தை வழங்கத் தவறுவதில்லை என்று கூறிப் பவுல் முடிக்கிறார். இவ்வுலகில் நாம் சேமித்து வைத்திருக்கும் சொத்துக்களின் மதிப்பு அதிகரிக்கலாம் அல்லது ஒருவேளை குறையலாம். சந்தை நிலவரத்திற்குத் தகுந்தபடி இவ்வுலகில் நாம் பெறும் சம்பளத்தில் ஏற்ற இறக்கங்கள் ஏற்படலாம். ஆனால் பாவம் தன்னை உடையவருக்கு எப்பொழுதும் ஒரேவிதமான சம்பளத்தையே வழங்குகிறது. “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” – இது ஒரு துர்ச்செய்தி. ஆனால் நற்செய்தியோ “... தேவனுடைய கிருபை வரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினால் உண்டான நித்தியஜீவன்” என்று கூறுகிறது!

அத்தியாயம் மூன்று

“பவுலின் நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்கள்”

(7:1 – 8:13)

பவுல் இந்த ஏழாவது அதிகாரத்தை எழுதும்போது, பாவத்தை வெற்றிகொள்ளுவதைப் பற்றிய தனது சொந்த அனுபவத்தைக் கூறுகிறார். பாவத்துடனான தனது போராட்டத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட வெற்றி தோல்விகளை நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்கிறார். பரிசுத்தமாக்கப் படுதல் பற்றிய தனது சொந்தப் போராட்டங்களின் சாட்சியை அவர் கூறும்போது, இந்த நிருபத்தில் இலட்சக்கணக்கானவர்களுக்குப் பிடித்தமான வேதபகுதியைக் கொடுக்கிறார்.

நிருபத்தின் இந்தப் பகுதிக்கு முன்னுரையாக பிரமாணம் என்ற கருத்தை அப்போஸ்தலன் வலியுறுத்துவதைக் கவனியுங்கள். இந்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்திலிருந்து, எட்டாம் அதிகாரத்தின் பதினேழாம் வசனம் வரையில் பவுல் ‘நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களைக்’ குறிப்பிடுகிறார். நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ள மக்களாக நாம் நேர்மையாக வாழும்படி உண்மையாக வாஞ்சிப்போமானால், பவுல் நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்ளும் இந்த நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இந்த நிருபத்தின் ஏழாம் மற்றும் எட்டாம் அதிகாரங்களை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, பவுல் இவைகளைப் பற்றி என்ன போதிக்கிறார் என்பதைக் கவனியுங்கள்:

தேவனுடைய பிரமாணம்

பாவம் மற்றும் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணம்

கிறிஸ்துவில் ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம்

சிந்திக்கும் வழி பற்றிய பிரமாணம்.

ஆறாம் அதிகாரத்தில் பல உருவகங்களைக் கூறிய பிறகு பவுல் ஏழாம் அதிகாரத்தையும் ஒரு உருவகத்தோடு துவங்குகிறார்: “நியாயப் பிரமாணத்தை அறிந்திருக்கிறவர்களுடனே பேசுகிறேன். சகோதரரே, ஒரு மனுஷன் உயிரோடிருக்குமளவும் நியாயப்பிரமாணம் அவனை ஆளுகிறதென்று அறியாமலிருக்கிறீர்களா? அதெப்படியென்றால், புருஷனையுடைய ஸ்திரீ தன் புருஷன் உயிரோடிருக்குமளவும் நியாயப் பிரமாணத்தின்படியே அவனுடைய நிபந்தனைக்கு உட்பட்டிருக்கிறான்; புருஷன் மரித்தபின்பு புருஷனைப் பற்றிய பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாயிருக்கிறான். ஆகையால், புருஷன் உயிரோடிருக்கையில் அவள் வேறொரு புருஷனை விவாகம்பண்ணினால் விபசாரியென்னப் படுவாள்; புருஷன் மரித்தபின்பு அவள் அந்தப் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையானபடியால், வேறொரு புருஷனை விவாகம்பண்ணினாலும் விபசாரியல்ல.

“அப்படிப்போல, என் சகோதரரே, நீங்கள் மரித்தோரிலிருந்து எழுந்த கிறிஸ்து என்னும் வேறொருவருடையவர்களாகி, தேவனுக் கென்று கனிகொடுக்கும்படி கிறிஸ்துவின் சரீரத்தினாலே நியாயப் பிரமாணத்துக்கு மரித்தவர்களானீர்கள். நாம் மாம்சத்திற்கு உட்பட்டிருந்த காலத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தினாலே தோன்றிய பாவ இச்சைகள் மரணத்திற்கு ஏதுவான கனிகளைக் கொடுக்கத்தக்கதாக நம்முடைய அவயவங்களிலே பெலன்செய்தது. இப்பொழுதோ நாம் பழமையான எழுத்தின்படியல்ல, புதுமையான ஆவியின்படி ஊழியஞ்செய்யத் தக்கதாக, நம்மைக் கட்டியிருந்த நியாயப்பிரமாணத்துக்கு நாம் மரித்தவர்களாகி, அதினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்” (1-6)

ஆவிக்குரிய பிரமாணம் எண் ஒன்று: தேவனுடைய பிரமாணம்

விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் பற்றிய இந்த விரிவானதும் ஏவுதல் பெற்றதுமான விளக்கத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளதின்மீது பவுல் இப்போது கூடுதலான விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறார். நாம் அனைவரும் பாவத்தின்கீழாக இருக்கிறோம் என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார். நாம் அனைவரும் தேவனுடைய பிரமாணத்தின் கீழாக இருக்கிறபடியால், அது நாம் எல்லாரும் பாவிகள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இந்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் தனது உருவகத்தைக் கூறுவதற்கு முன்பாகப் பவுல் தான் இதைத் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தை அறிந்தவர்களுக்கு எழுதுவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாம் ஏற்கெனவே இரண்டாம் அதிகாரத்தில் பார்த்தபடி யூதர்களுக்கே அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதுகிறார் என்பதை இது காட்டுகிறது. இப்போதும் அவர் தான் ரோமாபுரிக்கு முதன்முதலாக வந்தபோது சந்தித்த யூதர்களை

நினைவில் வைத்திருக்கிறார் (அப். 28:17-29). இந்த நிருபத்தின் ஒன்பதாம் அதிகாரத்தின் முதல் சில வசனங்களை நாம் வாசிக்கும்போது, இவர் ஏன் தான் எழுதும்போதும், பிரசங்கிக்கும்போதும், போதிக்கும் போதும் முதலாவது யூதரைப் பற்றியும், பிறகு கிரேக்கரைப் பற்றியும் நினைக்கிறார் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வோம்.

தான் தர்சு பட்டணத்துச் சவுலாக இருந்தபோது, எப்படிப்பட்ட யூதராக இருந்தாரோ, அப்படிப்பட்ட யூதர்களுக்கு அவர் இப்போது எழுதுகிறார். பரிசேயர்களுக்குப் பரிசேயனாக இருந்த தர்சுபட்டணத்து சவுல் தனது முழுமையையும் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளுவதற்கு ஒப்புக்கொடுத்திருந்தார். தர்சு பட்டணத்துச் சவுலைப் போன்ற பரிசேயர்கள் சுவிசேஷங்களில் மோசமானவர்களாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனாலும் பரிசேயர்களிலும் நற்பண்புகள் காணப்பட்டன என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, யூத விசுவாசத்தின் பழைமையைக் காத்துக்கொள்ளும் படியாக அவர்கள் உருவாக்கப்பட்டனர். எபிரெய வரலாற்றில் புதிய ஏற்பாட்டுக் காலகட்டத்தில் யூத அடிப்படைவாதிகளாக அவர்கள் இருந்தார்கள். தர்சு பட்டணத்துச் சவுலைப்போல வைராக்கியம் கொண்ட பரிசேயர்கள், மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தை அல்லது பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் ஐந்து ஆகமங்களை மனப்பாடம் செய்தார்கள். இன்றோ பல கிறிஸ்தவர்கள் வேதாகமத்தின் இந்த முதல் ஐந்து ஆகமங் களையும் முழுமையாக வாசித்ததுகூடக் கிடையாது.

அவர்கள் நம்ப முடியாத அளவு நீதிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மக்களாக இருந்தார்கள். இது பிரமாணநீதியான, பிரமாணத்தை எழுத்துக்கு எழுத்து பின்பற்றும் வகைப்பட்ட சுயநீதியாகும்; இயேசு வானவரும் அப்போஸ்தலர்களும் இதையே எதிர்த்தார்கள். தங்கள் இரட்சிப்பு நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளுவதிலேயே இருக்கிறது என்று அவர்கள் விசுவாசித்தபடியால், வைராக்கியத்தோடு அதைக் கைக்கொண்டார்கள். அவர்களில் பலர் நல்ல மக்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் சுயநீதியுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள்.

நீங்கள் நான்கு சுவிசேஷங்களையும் வாசிக்கும்போது, இயேசு வானவர் நிக்கொதேமு, அரிமத்தியா ஊரானாகிய யோசேப்பு போன்ற பரிசேயர்களோடு பேசும்போது அன்போடும் பொறுமையோடும் பதிலளித்ததைக் கவனியுங்கள். விரோதத்தோடு வாதிட்டவர்களுக்கும் அவர் பொறுமையாகப் பதிலளித்தார். தமஸ்குவுக்குச் செல்லும் பாதையில் தர்சு பட்டணத்துச் சவுல் மனமாற்றம் பெற்றது இயேசுவானவர் பரிசேயர்களின்மீது எவ்வளவாக அன்பு வைத்திருந்தார் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் காணப்படுகிறது. திருச்சபையின் மாபெரும்

அருட்பணியாளரை உயிர்த்தெழுந்த இயேசு தெரிந்துகொண்டபோது, அவர் பரிசேயர்களுக்குப் பரிசேயனான சவுலையே தெரிந்துகொண்டார்.

பவுல் பிலிப்பியருக்கு எழுதும்போது, தான் ஒரு பரிசேயனாக நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளுவது தனக்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டுவரும் என்று ஒப்படைப்புக்கொண்டிருந்ததை இப்போது குப்பையும் நஷ்டமுமாக எண்ணுவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பிலிப்பிய சபைக்கு அவர் எழுதியபோது, அந்த ஒப்படைப்பை அவர் வலுவாக ஒதுக்கித் தள்ளினார். என்றாலும், தேவனுடைய பிரமாணத் தின்மீது தங்கள் அன்பில் வைராக்கியம் கொண்டிருந்த சுயநீதியுள்ள யூதர்கள்மீது அவர் அதிகமான மனதுருக்கம் கொண்டிருந்தார். ரோமருக்கு எழுதிய இந்த நிருபத்தில், தேவனுடைய பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ளுவதில் அதே ஒப்படைப்பைக் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு அவர் இப்போது எழுதுகிறார்.

தாங்கள் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்வதினால் இரட்சிக்கப்பட முடியாது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளும் போது அந்தப் பிரமாணத்துக்கும் அவர்களுக்குமுரிய தொடர்பு என்ன? இந்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் பவுல் கொடுத்துள்ள உருவகத்தில் இதற்கான பதிலை நாம் காண முடியும்.

தாவீது தனது சங்கீதத்தில் பாக்கியவானைக் குறித்துக் குறிப்பிடும் போது, கர்த்தருடைய வேதத்தில், அதாவது பிரமாணத்தில், தியான மாயிருக்கிறவன் பாக்கியவான் என்று எழுதியிருக்கிறார் (சங். 1:2). மிக நீளமான சங்கீதமாகவும், வேதாகமத்தில் மிகப் பெரிய அதிகாரமாகவும் இருக்கும் 119ஆம் சங்கீதம் எஸ்றாவைப்போல தேவனுடைய பிரமாணங்களில் அதிகமான அன்புகொண்டிருந்த ஒருவராலேயே எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

தேவனுடைய பிரமாணத்தை நேசித்த பயபக்தியுள்ள யூதர்கள் பிரமாணம் தங்களை இரட்சிக்காது என்பதை உணர்ந்தபோது, தமது கணவனை இழந்த ஒரு விதவையைப் போலத் துக்கப்பட்டார்கள். எனவேதான் பவுல் ஏவுதல் பெற்ற இந்த உருவகத்தை இங்கே குறிப்பிடுகிறார். அப்படித் தனது மனைவியை இழந்துபோகிறவர்கள் மறுபடியும் திருமணம்செய்துகொள்ளச் சுயாதீனமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை அவர் நினைவுபடுத்துகிறார். இப்போது அவர்கள் தங்கள் “மனைவியை” (நியாயப்பிரமாணம்) இழந்துவிட்டிருக்கிறபடியால், வேறொருவரை “மணந்துகொள்ள” சுயாதீனம் பெற்றிருக்கிறார்கள். தான் கூறுவதை அவர்கள் விசுவாசிப்பார்களானால், அவர்கள் இப்போது உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் ஆண்டவரும் இரட்சகருமாகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் “திருமணம் செய்துகொண்டவர்களாக” இருப்பார்கள் என்று பவுல் எழுதுகிறார்.

தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்

ரோமாபுரியில் இருந்தவர்களுக்கும், இப்போது இந்த நிருபத்தை வாசிப்பவர்களுக்கும், இந்தப் பகுதி எந்தத் தனிப்பட்ட அல்லது தியான ரீதியிலான செயல்படுத்துதலைக் கொடுக்கிறது? எவர்மீதாவது, எதன் மீதாவது நம்பிக்கை வைப்பதினால் தமக்கு இரட்சிப்பு கிடைக்காது என்று உணர்ந்தவர்களுக்கு இது அவசியமாக உள்ளது.

யோவான் சுவிசேஷத்திலுள்ள ஒரு எடுத்துக்காட்டு இத்தகைய மக்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இயேசுவானவர் எருசலேமில் நுழைந்த போது, பெதஸ்தா குளத்தினருகே அநேகர் உடல் ஊனமுற்றவர்களாகக் குணமாகுதலுக்காகக் காத்திருந்தார்கள். இவர்கள் ஒரு மூடநம்பிக்கையின் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். தேவதுதன் தண்ணீரைக் கலக்கிவிடும்போது முதலில் நீரில் இறங்குகிறவர்கள் சுகமாக்கப்படுவார்கள் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். ஆனால் குளத்தில் இறங்குவதற்கான எல்லா நம்பிக்கையையும் இழந்துபோயிருந்த ஒருவனை இயேசுவானவர் குணமாக்கினார். 24ஆம் எண் சிறுநூலில் இதைப் பற்றிய என் விளக்க வுரையில், மூடநம்பிக்கையோடு அந்தக் குளத்தைச் சுற்றிக் கூடியிருந்த அனைவரையும், இயேசுகிறிஸ்துவைத் தவிர வேறு எவர்மீதாவது அல்லது எதன்மீதாவது தங்கள் இரட்சிப்புக்காக நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்களோடு ஒப்பிட்டிருக்கிறேன்.

இயேசுகிறிஸ்துவில்லாமல் இரட்சிப்பு இல்லை என்று பேதுரு கூறுகிறார்: “அவராலேயன்றி வேறொருவராலும் இரட்சிப்பு இல்லை; நாம் இரட்சிக்கப்படும்படிக்கு வானத்தின் கீழெங்கும், மனுஷர்களுக்கும் குள்ளே அவருடைய நாமமேயல்லாமல் வேறொரு நாமம் கட்டளையிடப்படவும் இல்லை” (அப். 4:12). உங்கள் இரட்சிப்புக்காக நீங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவைத் தவிர வேறு எவர்மீதாவது அல்லது எதன்மீதாவது விசுவாசம் வைத்திருப்பீர்களானால், நீங்கள் இரட்சிப்புக்காக ‘பெதஸ்தா குளத்தை’ நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றுதான் அர்த்தமாகும். பவுல் இங்கே ஏழாம் அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் கூறும் உருவகம் உங்களுக்கும் பொருத்தமாக இருக்கும்.

இந்த நிருபத்தின் முதல் ஆறு அதிகாரங்களில் பவுல் எழுதியிருப்பதை நீங்கள் விசுவாசிக்கும்போது, உங்களுக்கு ஒரு துணையைப் போலிருக்கும் ஒன்றைக் குறித்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? இதற்குப் பதில்: உங்களை இரட்சிக்க முடியாத அந்தக் காரியத்தை நீங்கள் மரித்துப்போன உங்கள் துணையாகக் கருத வேண்டும். நீங்கள் மற்றொருவருக்கு, உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள இரட்சகராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு மணம்செய்விக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கருத வேண்டும்.

மற்றொரு தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதலும் இருக்கிறது. பவுல் இந்த நிருபத்தில் பயபக்தியுள்ள யூதர்களுக்கு எழுதும்போது, அவர் இரட்சிப்புக்காக தங்கள் நற்கிரியைகளில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் நல்லவர்களுக்காகவும் இதை எழுதுகிறார். தாங்கள் மற்ற எவருக்கும் தீங்கு செய்யாமல் நல்லவர்களாக வாழ்வதின்மூலம் இரட்சிப்பைப் பெற முடியும் என்று நம்பும் எண்ணற்றோர் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். நீங்களும் உங்கள் இரட்சிப்புக்காகத் தனிப்பட்ட நேர்மை, நற்குணம் அல்லது சுயநீதியின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருப்பவராக இருப்பீர்களானால், இந்த உருவகம் உங்களுக்கும் பொருத்தமாக இருக்கிறது.

இந்த நிருபத்தின் மூன்றாம் மற்றும் நான்காம் அதிகாரங்களுக்கு நான் எழுதிய விளக்கவுரையில் உங்களிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்டிருந்தேன். “போதுமான அளவு நன்மைசெய்திருக்கிறீர்கள் என்பதை உங்களால் எப்படி அறிய முடியும்?” “உங்களை நீங்களே இரட்சித்துக் கொள்ள முடியுமானால், பிறகு ஏன் இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரிக்க வேண்டியிருந்தது?” என்பவை அவைகளில் சில கேள்விகளாகும். நீங்கள் நன்மை செய்தால் போதுமானது என்று நினைக்கும் நற்குணமும் நேர்மையும் கொண்ட ஒருவராக இருப்பீர்களானால், யூதர்களுக்குப் பவுல் இந்த நிருபத்தில் எழுதும் சிந்தனைகளை மறுபடியுமாக உங்களுக்குப் பொருத்திப் பாருங்கள்.

நல்லவனாக இருந்து நன்மைகளைச் செய்த ஒரு இளைஞனிடம் இயேசுவானவர் அன்பாகப் பேசினார். நாம் அவனை ‘செல்வந்தனான இளம் அதிபதி’ என்று அழைக்கிறோம். அவனை இயேசுவானவர் அன்போடு பார்த்து அவனுடைய நன்னெறிப்பிரகாரமான நேர்மை போதுமானது அல்ல என்று சொன்னார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம் (மாற்கு 10:21).

அடுத்த ஐந்து வசனங்களில் (7:8–12) பவுல் தனது எழுத்து நடையில் முக்கியமானதொரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறார். அவர் இதுவரை “நீங்கள்” மற்றும் “சகோதரரே” என்ற வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார். இப்போது அவர் இதுவரை தான் எழுதி வந்ததைத் தனது சொந்த அனுபவத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார். பாவத்தோடு தனது சொந்தப் போராட்டங்களைப்பற்றிக் கூறுகிறார்.

ஆவிக்குரிய பிரமாணம் எண் இரண்டு: பாவம் என்னும் பிரமாணம்

தான் ஏற்கெனவே கூறிய ஒரு சத்தியத்தைப் பவுல் மறுபடியுமாகக் கூறி வலியுறுத்துகிறார்: நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கம் இரட்சிப்பு அல்ல, ஆனால் நமது பாவத்தையும் இரட்சிப்புக்கான தேவையையும் உணர்ச் செய்வதே அதன் நோக்கமாகும். பவுலைப் பொருத்தவரையில்

நியாயப்பிரமாணம் என்பது நமது கோணலான வாழ்க்கைக்கு அருகில் தேவன் வைக்கும் நேரான கோலைப்போல இருக்கிறது. அது நமது வாழ்க்கையின் கோணலை எளிதாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. யாக்கோபு தேவனுடைய வார்த்தை அல்லது பிரமாணம் நமது குறைபாடுகளைக் காட்டும் கண்ணாடியைப் போல இருக்கிறது என்று கூறுவது பவுலின் இந்தச் சிந்தனைக்கு ஒத்ததாக இருக்கிறது.

நியாயப்பிரமாணம் ஒரு கண்டிப்பான உபாத்தியைப் (ஆசிரியர்) போல இருக்கிறது என்றும் பவுல் கூறுகிறார். அது நம்மைக் கிறிஸ்துவிடம் கொண்டுவருகிறது (கலா. 3:24). பவுல் மறுபடியுமாகத் தேவனுடைய பிரமாணத்தின் நோக்கத்தையும் மதிப்பையும் வலியுறுத்துகிறார்: “ஆகையால் என்ன சொல்லுவோம்? நியாயப்பிரமாணம் பாவமோ. அல்லவே. பாவம் இன்னதென்று நியாயப்பிரமாணத்தினால் நான் அறிந்தேனேயன்றி மற்றப்படி அறியவில்லை; இச்சியாதிருப்பாயாக என்று நியாயப்பிரமாணம் சொல்லாதிருந்தால், இச்சை பாவம் என்று நான் அறியாமலிருப்பேனே. பாவமானது கற்பனையினாலே சமயம் பெற்றுச் சகலவித இச்சைகளையும் என்னில் நடப்பித்தது. நியாயப் பிரமாணம் இல்லாவிட்டால் பாவம் செத்தாயிருக்குமே. முன்னே நியாயப்பிரமாணமில்லாதவனாயிருந்தபோது நான் ஜீவனுள்ளவனாயிருந்தேன்; கற்பனை வந்தபோது பாவம் உயிர்கொண்டது, நான் மரித்தவனானேன். இப்படியிருக்க, ஜீவனுக்கேதுவான கற்பனையே எனக்கு மரணத்துக்கேதுவாயிருக்கக் கண்டேன். பாவமானது கற்பனையினாலே சமயம் பெற்று, என்னை வஞ்சித்து, அதினாலே என்னைக் கொன்றது” (ரோமர் 7:7–11).

பிறகு அவர் உண்மையில் தேவனுடைய பிரமாணத்தில் தவறேதும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். அவருடைய பிரச்சினையும் நம்முடைய பிரச்சினையும் தேவனுடைய பிரமாணத்தைக் குறித்தது அல்ல. நமக்கு நாமே பிரச்சினையாக இருக்கிறோம்.

பவுல் கூறுவது தீர்க்கதரிசியாகிய எரேமியாவின் வார்த்தைகளுக்கு ஒத்திருக்கிறது. பிரச்சினையைக் காண வேண்டுமானால் நாம் கண்ணாடியில நம்மை நாமே நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும். எரேமியா தொடர்ந்து பாபிலோனியச் சிறையிருப்பின் மூலமாகத் தேவன் நியாயத்தீர்ப்பு வழங்கப் போவதைக் குறித்து எச்சரித்து வந்தார். கர்த்தாலே சுமரும் பாரம் என்னவென்று யாராவது கேட்டால் “உங்களைத்” தள்ளிவிடுவேன் என்பதே பாரம் என்று சொல்லும்படி எரேமியாவுக்குக் கூறப்பட்டது (எரேமியா 23:33). அதாவது நீங்களே காரணமாக இருக்கிறீர்கள் என்பது அர்த்தமாகும்.

எரேமியாவின் செய்தியைப் பவுல் தனது சொந்த வார்த்தைகளில் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “ஆகையால் நியாயப்பிரமாணம் பரிசுத்தமுள்ளது

தான், கற்பனையும் பரிசுத்தமாயும் நீதியாயும் நன்மையாயும் இருக்கிறது. இப்படியிருக்க, நன்மையானது எனக்கு மரணமாயிற்றோ? அப்படியல்ல; பாவமே எனக்கு மரணமாயிற்று; பாவம் கற்பனையினாலே மிகுந்த பாவமுள்ளதாகும்படிக்கும், அது நன்மையானதைக் கொண்டு எனக்கு மரணத்தை உண்டாக்கினதினாலே, பாவமாகவே விளங்கும்படிக்கும் அப்படியாயிற்று” (வச. 12, 13).

தேவன் நமக்கு நியாயப்பிரமாணத்தை எதற்காகக் கொடுத்தாரோ அந்த நோக்கத்தோடு சேர்த்து அதற்கு அர்த்தம் கண்டு அதைச் செயல்படுத்துவோமானால் தேவனுடைய பிரமாணம் நன்மையானதே என்று பவுலும் இயேசுவானவர் கூறுவதுபோலவே கூறுகிறார் (மத். 5:17-20). தேவனுடைய பிரமாணத்தைத் தேவனுடைய மக்களுக்குச் செயல்படுத்திக் காட்டுவதற்கு முன்பாக இயேசுவானவர் தேவனுடைய அன்பின் முப்பட்டைக் கண்ணாடியின் ஊடாக அதைக் கொண்டுசென்று இவ்வாறு தேவனுடைய பிரமாணத்தை நிறைவேற்றினார். பவுலும் அப்படியே செய்கிறார்; அவர் அதைப் பிரமாணத்தின் ஆவி என்று குறிப்பிடுகிறார் (2 கொரி. 3:6). இப்போது தேவன் நமக்கு நியாயப்பிரமாணத்தைக் கொடுத்ததின் நோக்கங்களில் ஒன்றை வலியுறுத்துகிறார் – தேவனுடைய பிரமாணம் பாவத்தின் பிரமாணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஒரு பரிசேயனின் மெய்யான பாவ அறிக்கைகள்

இப்போது பாவத்தின் மீதான வெற்றி அல்லது பரிசுத்தமாக்கப் படுதலைக் குறித்து இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ளதிலேயே மிகவும் நேர்மையானதும், வெளியரங்கமானதும், உதவிகரமானதுமான வார்த்தைகளை எழுதுகிறார். நமது வாழ்க்கையை “மரணம் என்னும் அரசன்” அழித்துப் போடும் வரையில் நமது வாழ்க்கையை ஆளுகைசெய்ய விரும்பும் “பாவம் என்னும் அரசனை” எதிர்த்து ஒவ்வொரு விசுவாசியும் போராடிக்கொண்டிருக்கிறான். பவுல் எவ்வாறு பரிசுத்தமாக்கப்படுதல் பற்றிய வேதாகம வசனங்களைத் தனது சொந்த வாழ்க்கையில் பொருத்திக் காண்கிறார் என்பதை இந்தப் பகுதி தெளிவாகவும் செயல்பூர்வமாகவும் காட்டுகிறது.

இப்போது பவுல் ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் இரண்டாம் வசனத்தில் தான் துவங்கிய போதனையின் மையத்துக்கு வருகிறார். “அவர் (இயேசு) மூலமாய் நாம் இந்தக் கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தை விசுவாசத்தினால் பெற்று நிலைகொண்டிருந்து, தேவமகிமையை அடைவோமென்கிற நம்பிக்கையினாலே மேன்மை பாராட்டுகிறோம்” என்று அந்த வசனம் கூறுகிறது. இங்கேதான் நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்பட்ட மக்கள் எப்படி வாழ வேண்டுமோ அப்படி

வாழ்வதற் குத் தேவையான கிருபையை எப்படிப் பெறுவது என்று அவர் ரோம விசுவாசிகளுக்கும் நமக்கும் கூறுகிறார்.

இந்த வசனத்தைத் தொடர்ந்து நாம் தேவனுடைய கிருபையைப் பெறும்படியாகச் செய்யும் அனைத்துக்காகவும் களிகூர வேண்டும் என்று போதிக்கிறார். பாடுகளும் கூட நாம் தேவனுடைய கிருபையைப் பெறும்படி செய்கின்றன. இதற்குப் பிறகு அவர் நான்கு அரசர்களைக் குறித்த உருவகங்களைக் கூறினார்: பாவம் என்னும் அரசன், மரணம் என்னும் அரசன், இராஜாவாகிய இயேசு, இராஜாக்களாகிய நீங்களும் நானும். நமது வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்துமபடி தேவ ஆவியானவர் வந்து நம்மை முற்றிலும் ஜெயங்கொள்ளும்படி செய்யும்போது நாமும் இராஜாக்களாகிறோம். பிறகு அவர் ஆறாம் அதிகாரத்தில் ஞானஸ்நானம், மரணம், உயிர்த்தெழுதல், அடிமைத்தனம் ஆகிய உருவகங்களைப் பயன்படுத்தி, இயேசுகிறிஸ்துவில் விசுவாசத்தின் மூலம் நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்பட்ட விசுவாசி ஒருபோதும் பாவம் தனது வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்த இடம்கொடுக்கக் கூடாது என்று போதித்தார்.

இப்போது பவுல் நான்கு பிரமாணங்களின் மூலமாகத் தனது ஒழுங்குரீதியான போதனையைத் தொடருகிறார். தனது சொந்தப் போராட்டங்களை நம்மோடு பகிர்ந்துகொண்டு, தனது வெளியரங்கமான அறிக்கையிடுதலின் மூலம் இந்தப் பிரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறார். பிறகு தனது வெற்றிக்கான திறவுகோலை நம்மோடு பகிர்ந்துகொள்கிறார். பாவம் தனது வாழ்க்கையில் ஆளுகைசெய்ய இடம்கொடுக்கக் கூடாது என்று அவர் தீர்மானித்தார். நாமும் கூட இவ்வாறு செய்து வெற்றியைப் பெற முடியும். இந்தக் கருப்பொருள் எட்டாம் அதிகாரத்தின் பதின்மூன்றாம் வசனத்தில் துவங்கி, எட்டாம் அதிகாரத்தின் முடிவுவரையில் தொடருகிறது. அது பதினோராம் அத்தியாயத்தின் முடிவுவரையிலும் செல்லுகிறது என்றும் கூடக் கூறலாம்.

இந்த வெளியரங்கமான சுயசரிதைப் பகுதியை நீங்கள் வாசிக்கும் போது – இது அப்போஸ்தலனின் ஆவிக்குரிய பதிவேட்டில் எழுதப் பட்டுள்ள விவரங்களைப்போலக் காணப்படுகிறது – பவுல் இங்கே விவரிக்கும் நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களைப் பாருங்கள். தேவனுடைய பிரமாணத்தை நேசித்து, வேறு எவரையும்விட அதைக் கைக்கொள்ள அதிகமாக முயன்ற ஒருவரின் ஆவிக்குரிய பதிவேட்டைப் படிக்கிறீர்கள் என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள்.

“மேலும், நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறபடி, நியாயப்பிரமாணம் ஆவிக்குரியதாயிருக்கிறது, நானோ பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டு,

மாம்சத்துக்குரியவனாயிருக்கிறேன். எப்படியெனில், நான் செய்கிறது எனக்கே சம்மதியில்லை; நான் விரும்புகிறதைச் செய்யாமல், நான் வெறுக்கிறதையே செய்கிறேன். இப்படி நான் விரும்பாததைச் செய்கிற வனாயிருக்க, நியாயப்பிரமாணம் நல்லதென்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறேனே. ஆதலால், நான் அல்ல, எனக்குள் வாசமாயிருக்கிற பாவமே அப்படிச் செய்கிறது. அதெப்படியெனில், என்னிடத்தில், அதாவது, என் மாம்சத்தில், நன்மை வாசமாயிருக்கிறதில்லையென்று நான் அறிந்திருக்கிறேன்; நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்கிற விருப்பம் என்னிடத்திலிருக்கிறது, நன்மைசெய்வதோ என்னிடத்திலில்லை. ஆதலால் நான் விரும்புகிற நன்மையைச் செய்யாமல், விரும்பாத தீமையையே செய்கிறேன்.

“அந்தப்படி நான் விரும்பாததை நான் செய்தால், நான் அல்ல, எனக்குள்ளே வாசமாயிருக்கிற பாவமே அப்படிச் செய்கிறது. ஆனபடியால் நன்மைசெய்ய விரும்புகிற என்னிடத்தில் தீமையுண்டென்கிற ஒரு பிரமாணத்தைக் காண்கிறேன். உள்ளான மனுஷனுக்கேற்றபடி தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின்மேல் பிரியமாயிருக்கிறேன். ஆகிலும் என் மனதின் பிரமாணத்துக்கு விரோதமாய்ப் போராடுகிற வேறொரு பிரமாணத்தை என் அவயவங்களில் இருக்கக் காண்கிறேன்; அது என் அவயவங்களில் உண்டாயிருக்கிற பாவப் பிரமாணத்துக்கு என்னைச் சிறையாக்கிக்கொள்ளுகிறது.

“நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் நான்! இந்த மரண சரீரத்தினின்று யார் என்னை விடுதலையாக்குவார்? நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து மூலமாய் தேவனை ஸ்தோத்தரிக்கிறேன். ஆதலால் நானே என் மனதினாலே தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்கும், மாம்சத்தினாலேயோ பாவப் பிரமாணத்துக்கும் ஊழியஞ்செய்கிறேன்” (7:14-25).

பாவத்தை வெற்றிகொள்ளுவதற்கான தனது போராட்டத்தைப் பற்றிப் பவுல் கூறும் துவக்க வசனம் அவர் தன்னைப்பற்றி அறிந்து கொண்டதற்குப் பொருத்தமாக இருக்கிறது. “நானோ பாவத்துக்குக் கீழாக விற்கப்பட்டு, மாம்சத்துக்குரியவனாயிருக்கிறேன்” என்று அவர் கூறுகிறார். தனது மாம்சத்தில் நன்மை எதுவுமில்லை என்று அவர் தொடர்ந்து கூறுகிறார்.

பவுல் தனது எழுத்துக்களில் அடிக்கடி “மாம்சம்” என்ற இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறார். எனவே அவர் என்ன அர்த்தம் கொள்ளுகிறார் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வது முக்கியமாகும். எடின்பரோ பல்கலைக்கழகத்தில் வேதாகமப் பேராசிரியராக இருக்கும் ஒரு கிரேக்க மொழி வல்லுநர், பவுல் “தேவனுடைய உதவியைப் பெறாத மானிட இயல்பையே” இப்படிச் குறிப்பிடுகிறார் என்று சொல்லுகிறார்.

தனது மாம்சத்தில் நன்மை எதுவுமில்லை என்று அப்போஸ்தலன் முடிவாகக் கூறும்போது, தனது மானிட இயல்பு தேவனுடைய உதவியைப் பெறாதிருக்கும்போது அதில் எந்தவித நன்மையும் இருப்பதில்லை என்றே கூறுகிறார். மாம்சத்தில், தேவனுடைய உதவியில்லாமல் வாழ்கிறவர்கள், மானிட இயல்பின் மதிப்பீடுகளையும் தத்துவத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு அதில் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் கிருபையையோ அல்லது தேவனுடைய வார்த்தையிலும் வெளிப்படுத்தப்படும் சத்தியத்தையோ பெறுவதில்லை.

தாங்கள் விசுவாசத்தின்மூலம் நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் நேர்மையாக வாழ வேண்டுமென்று வாஞ்சிக்கும் எந்தவொரு விசுவாசிக்கும் இது மிகவும் முக்கியமான செயல்பூர்வமான வழிநடத்துதலைக் கொடுக்கிறது. பவுல் தனது சொந்த இருதயத்தை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது, தனது மானிட இயல்பில் காண்பதைக் குறித்து அவர் நேர்மையாகவும் வெளியரங்கமாகவும் அறிக்கையிடுகிறார். அவர் நன்மையான எதையும் காணமுடியவில்லை என்பது மட்டுமின்றி, தான் நன்மைசெய்ய வாஞ்சித்தாலும், தீமையைச் செய்ய வைக்கும் ஒரு பிரமாணத்தையும் அதில் காண்கிறார்.

அதாவது, அவர் தனது மானிட இயல்பை நோக்கிப் பார்த்தபோது, பாவப் பிரமாணத்தைக் கண்டுகொண்டார். தேவனுடைய பிரமாணம் அவர் என்ன செய்யவேண்டுமென்று கூறுகிறதோ அதைப் பவுல் அறிந்துகொண்டார். அவர் தேவனுடைய பிரமாணம் நன்மையானது என்று விசுவாசித்தார். உண்மையில், அவர் தேவனுடைய பிரமாணத்தை நேசித்தார். ஒரு ஒழுக்கமுள்ள பரிசேயனாக, தேவனுடைய பிரமாணங்களைக் கைக்கொள்ளுவது சுயசித்தத்தின் சக்திக்கடுத்தது என்கூட அவர் தனக்குத்தானே சொல்லியிருக்கலாம். என்றாலும், அவர் தேவனுடைய பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியும்படி தீர்மானித்தாலும், இந்தப் பாவப்பிரமாணத்தின் காரணமாக, தனது சித்தத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தியைத் தான் இழந்துபோயிருப்பதை அவர் இறுதியாகக் கண்டுகொண்டார்.

பாவப்பிரமாணம் தனது “மனதின் பிரமாணத்தோடும்” போர் புரிகிறது என்பதையும் அவர் முடிவாகக் கண்டுகொண்டார். தனது மனோசக்தியைக்கொண்டோ அல்லது அறிவைக் கொண்டோ தான் பாவத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் வெற்றிபெறவில்லை என்பதை அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். தான் நிர்ப்பந்தமான மனுஷன் என்று அறிக்கையிட்டபிறகு அவர் விடுதலைக்காகக் கதறுகிறார். பிறகு அவர் பாவத்துக்கு எதிரான போராட்டம் ஒரு ஆவிக்குரிய போராட்டம் என்றும் உள்ளுக்குள் ஆராய்ந்து பார்ப்பதின்மூலம் அதில் வெற்றிபெற முடியாது என்றும் அறிக்கையிடுகிறார். பாவத்துக்கு எதிரான போராட்டத்துக்கு

உதவியாக அவரோ அல்லது நாமோ நமக்குள் எதையும் பெற்றிருக்க வில்லை. நமது மானிட இயல்போடு தேவன் ஒரு ஆவிக்குரிய பரிமாணத்தைச் சேர்க்கும்போதே நாம் பாவத்துக்கு எதிரான போராட்டத் தில் வெற்றிபெற முடியும். நாம் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படும் போதும் நமது மாம்சத்திலுள்ள பாவப்பிரமாணம் அகற்றப்படவில்லை என்பதை இது தெளிவுபடுத்துகிறது.

நாம் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படும்போது, நமது மாம்சத் தோடுகூட ஆவிக்குரியீதியானதும், இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டதும், அற்புதமானதுமான ஒன்று கூட்டிச் சேர்க்கப்படுகிறது என்று பவுல் அடுத்த அதிகாரத்தில் கூறுகிறார். என்றாலும், அந்த அற்புதத்தை நாம் பெற்ற பிரகும் நாம் வாழ்க்கையின் கடைசி வரையில் அந்தப் பாவப் பிரமாணத்தை எதிர்த்துத் தொடர்ந்து போராட வேண்டியிருக்கிறது. பரிசுத்த ஆவியானவரின் அற்புதத்தின் மூலமாக, உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து நமது இருதயத்தில் ஜீவிக்கும்போது, நம்மில் இருப்பவர் பாவப்பிரமாணம் செயல்படும்படி தூண்டுகிறவனைவிட வல்லவர் என்பதை நாம் கண்டுகொள்வோம். கிறிஸ்துவில் நாம் அந்தப் பிசாசானவனுக்கு எதிரான வெற்றியைப் பெறுவோம்.

ரோமர் எட்டாம் அதிகாரம்: வெற்றி!

பவுலின் மேலும் இரண்டு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்கள்

நாம் இந்த நிருபத்தின் எட்டாம் அதிகாரத்திலிருந்து ஒன்பதாம் அதிகாரத்துக்குச் செல்லும்போது, பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது அது அதிகாரங்களாகவும் வசனங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன். அடிக்கடி ஒரு முக்கியமான போதனைக்கு நடுவில் இந்த அதிகாரப் பிரிவுகள் குறுக்கிடு வதை நாம் காணலாம். இங்கேயும் பவுலின் போதனையின் ஏவுதல் பெற்ற விவாதத்தில் இந்தப் பிரிவு குறுக்கிடுகிறது.

எட்டாம் அதிகாரத்தின் முதல் வசனம் “ஆனபடியால்” என்ற சொல்லோடு துவங்குவதைக் கவனியுங்கள். இந்த வார்த்தை அவர் எட்டாம் அதிகாரத்தில் போதிப்பதை இனிமேல் கூறப்போவதோடு இணைக்கிறது. அவர் தனது ஆவிக்குரிய பதிவேட்டில் வெளியரங்க மாகவும் நேர்மையான வகையிலும் கூறியிருப்பதை அவர் தொடர்ந்து எடுத்துச் சொல்லப்போகிறார். பாவத்துடனான தனது சொந்தப் போராட்டதைக் குறித்த விவரங்களை அவர் தொடருகிறார்.

அவருடைய இந்த ஆவிக்குரிய பதிவேட்டில் மூன்றாவது மற்றும் நான்காவது ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களைக் கவனமாகப் பாருங்கள்: “ஆனபடியால், கிறிஸ்து இயேசுவுக்குட்பட்டவர்களாயிருந்து,

மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படியே நடக்கிறவர்களுக்கு ஆக்கினைத்தீர்ப்பில்லை. கிறிஸ்து இயேசுவினாலே ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம் என்னைப் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கிறே. அதெப்படியெனில், மாம்சத் தினாலே பலவீனமாயிருந்த நியாயப்பிரமாணம் செய்யக்கூடாததை தேவனே செய்யும்படிக்கு, தம்முடைய குமாரனைப் பாவமாம்சத்தின் சாயலாகவும், பாவத்தைப் போக்கும் பலியாகவும் அனுப்பி, மாம்சத்திலே பாவத்தை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்த்தார்.

“மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின்படி நடக்கிற நம்மிடத்தில் நியாயப்பிரமாணத்தின் நீதி நிறைவேறும்படிக்கே அப்படிச் செய்தார். அன்றியும் மாம்சத்தின்படி நடக்கிறவர்கள் மாம்சத்திற்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள்; ஆவியின்படி நடக்கிறவர்கள் ஆவிக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள். மாம்ச சிந்தை மரணம்; ஆவியின் சிந்தையோ ஜீவனும் சமாதானமுமாம். எப்படியென்றால், மாம்சசிந்தை தேவனுக்கு விரோதமான பகை; அது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமலும், கீழ்ப்படியக்கூடாமலும் இருக்கிறது. மாம்சத்துக்குட் பட்டவர்கள் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்கமாட்டார்கள்.

“தேவனுடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், நீங்கள் மாம்சத்துக்குட்பட்டவர்களாயிராமல் ஆவிக்குட்பட்டவர்களாயிருப்பீர் கள். கிறிஸ்துவின் ஆவியில்லாதவன் அவருடையவனல்ல. மேலும் கிறிஸ்து உங்களிலிருந்தால் சரீரமானது பாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயும், ஆவியானது நீதியினிமித்தம் ஜீவனுள்ளதாயும் இருக்கும். அன்றியும் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர் உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினாலே சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களையும் உயிர்ப்பிப்பார்.

“ஆகையால் சகோதரரே, மாம்சத்தின்படி பிழைப்பதற்கு நாம் மாம்சத்துக்குக் கடனாளிகளல்ல. மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவீர்கள்; ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளை அழித்தால் பிழைப்பீர்கள்” (8:1-13).

ஆவிக்குரிய பிரமாணம் எண் மூன்று: கிறிஸ்து இயேசுவில் ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம்

இந்த எட்டாம் அதிகாரத்தின் துவக்க வசனத்தில் மூன்று முக்கியமான சத்தியங்கள் இருக்கின்றன. பவுல் முதலாம் அதிகாரத்தின் பதினேழாம் வசனத்தில் துவங்கிய போதனைக்கு இந்த “ஆனபடியால்” என்ற சொல் முடிவுரையை அறிமுகம் செய்கிறது. தங்கள் மாம்ச

இயல்பின்படி நடக்காமல், கிறிஸ்து இயேசுவுக்கு உட்பட்டவர்களாயிருந்து, ஆவியின்படி நடக்கிறவர்களுக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பில்லை. விசுவாசிக்காதவர்கள் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்கு உட்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று இயேசுவானவர், பவுல் இருவருமே போதித்திருக்கிறார்கள் (யோவான் 3:18). தங்களுடைய தனிப்பட்ட இரட்சிப்புக்காகத் தேவனுடைய குமாரனின் கிரியையின்மீது விசுவாசம் வைப்பவர்கள் நித்திய ஆக்கினைத் தீர்ப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறார்கள் என்று இருவருமே போதித்திருக்கிறார்கள்.

நமது ஒவ்வொரு சிந்தனை, வார்த்தை, செயலிலும் தேவனை மகிமைப்படுத்தும் தகுதிநிலையிலிருந்து நாம் குறைவுபடும்போது உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்து நமக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பளிப்பதில்லை என்றும் பின்னர் பவுல் இந்த அதிகாரத்தில் போதிக்கிறார். தேவன் நமது பரிபூரண பரம பிதாவாக இருக்கிறார். ஒரு நல்ல தகப்பனாக அவர் தமது பிள்ளைகளின்மீது பரிதாபப்படுகிறார், நாம் வெறும் மண்ணென்று அவர் நினைவில் வைத்திருக்கிறார் (சங். 103:14).

உலகத்திலுள்ள ஒரு தகப்பன் தனது பிள்ளைக்கு நடக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது, அவன் தடுமாறி விழுந்தால் அவனைத் திட்டுவாரா அல்லது தண்டிப்பாரா? நாம் நமது பிள்ளைகளுக்கு நல்ல காரியங்களைக் கொடுக்க அறிந்திருக்கும்போது, பரம பிதாவானவர் நாம் வேண்டிக் கொள்ளும்போது நிச்சயமாக நமக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரையும் தம்மோடுள்ள நல்லுறவையும் அருளுவார் என்று இயேசுவானவர் போதித்திருக்கிறார் (லூக்கா 11:11-13). இப்படிப்பட்ட பிதாவானவர் நாம் தவறும்போது நமக்கு ஆக்கினைத் தீர்ப்பளிக்க மாட்டார்.

பவுல் இரண்டாவது முக்கியமான சத்தியத்தைப் போதிக்கும்போது யாக்கோபு கூறுவதோடு ஒத்துப் போகிறார். “விசுவாசக் கிரியைகள்” மற்றும் “விசுவாச நடக்கையைக்” குறித்து அவர் போதிக்கிறார் (யாக். 2:14-26). விசுவாசம் மட்டுமே நம்மை இரட்சிக்கும் என்றாலும், இரட்சிக்கும் விசுவாசம் எப்போதும் தனித்து வருவதில்லை. விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குத் தப்பியவர்கள், தாங்கள் மாம்சத்தின்படி நடவாமல் ஆவியின் படி நடப்பதைச் செயல்பூர்வமாகக் காட்டி தங்கள் விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்துகிறார்கள். மாம்சத்தின்படி நடப்பதற்கும் மாம்சத்தில் இருப்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு இருக்கிறது. மாம்சத்தின்படி நடவாமலிருப்பதை ஆவிக்குரிய மக்கள் தெரிந்துகொள்கிறார்கள். மாம்சத்தில் இருப்பது என்பது ஆவிக்குரியரீதியல்லாத இயல்பான மனிதன் தேவனோடு உறவில்லாத நிலையில் இருப்பதாகும்; அவனால் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது (1 கொரி. 2:14).

இந்த முதலாவது வசனத்தில் பவுல் போதிக்கும் மூன்றாவது சத்தியம் அவர் புதிய ஏற்பாட்டில் இருநூறு தடவைக்கும் மேலாகப் பயன்படுத்தும் ஒரு சொல்லில் இருக்கிறது. இந்த மூன்றாவது ஆவிக்குரிய பிரமாணத்தைக் கண்டுகொண்ட நீதிமானாக்கப்பட்ட விசுவாசிகளின் நிலையை விவரிக்கும்போது பவுல் பெரும்பாலும் அவர்கள் “கிறிஸ்துவில்” இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுவது ஒரு திராட்சக் கொடி செடியோடு பிணைக்கப்பட்டிருப்பதுபோல அவர்கள் கிறிஸ்துவோடு பிணைக்கப்பட்டிருப்பதாக அர்த்தமாகும். அந்தக் கொடி கனிகொடுக்கும்படியாகச் செடியிலிருந்து ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறது (யோவான் 15:1-16).

பிறகு பவுல் தனது மூன்றாவது ஆவிக்குரிய பிரமாணத்தை அறிமுகம் செய்கிறார்: “கிறிஸ்து இயேசுவினாலே ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணம் என்னைப் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தினின்று விடுதலையாக்கிற்றே.” இந்த மூன்றாவது பிரமாணம் நமக்கு என்ன செய்யக் கூடும் என்பதை விவரிக்கும்போது, அவர் மறுபடியுமாகத் தனது இரண்டாவது பிரமாணத்துக்குச் சென்று அதோடு இரண்டு சொற்களைக் கூட்டுகிறார். அதை அவர் “பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணம்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இது பவுலின் நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களையும் அவர் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் அறிமுகம்செய்த நான்கு ராஜாக்களோடும் தொடர்புபடுத்துகிறது. பாவம் என்னும் அரசனையும் மரணம் என்னும் அரசனையும் நீங்கள் நினைவில் வைத்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா? எப்போதுமே பாவத்தைத் தொடர்ந்து அதன் சம்பளமாகிய மரணம் வருகிறது.

முதல் இரண்டு வெற்றியாளர்களும் மோசமான செய்தியாகவும், அடுத்த இரண்டு வெற்றியாளர்களும் நற்செய்தியாகவும் இருப்பது போல, முதல் இரண்டு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களும் மோசமான செய்தியாகவும், அடுத்த இரண்டு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களும் நற்செய்தியாகவும் இருக்கின்றன. இந்த மூன்றாவது பிரமாணம் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்திலிருந்து நம்மை விடுவிக்கிறது என்பதே அதைக் குறித்த நற்செய்தியாகும். ஒரு பெரிய விமானம் ஓடுபாதையில் வேகமாக ஓடுவதைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். அது அதிகமான வேகத்தைப் பெற்றவுடன் ஓடுபாதையிலிருந்து எழும்பி 375 பயணிகளோடும் பல டன் எடையுள்ள சாமான்களோடும் வானத்தில் பல்லாயிரம் மீட்டர் உயரமாக எழும்பிப் பறக்கிறது.

ஒருமுறை நான் இந்த மூன்றாவது பிரமாணத்தைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தபோது, இந்த எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்தினேன். நான் அடிக்கடி ஜெட் விமானங்களில் பயணம்செய்தாலும் அவை எப்படி மேலே எழும்புகின்றன என்று எனக்குத் தெரியாது என்று சொன்னேன்.

இந்தப் பிரசங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு பயபக்தியுள்ள பெளதிகப் பேராசிரியர் பிறகு இதை எனக்கு விளக்கிக் கூறினார்.

அவர் கொடுத்த விளக்கத்தின்படி, அந்தப் பெரிய விமானம் ஓடுபாதையில் ஓடும்போது, அதன் வேகமும் அதன் இயந்திரங்களின் உந்துவிசையும் சேர்ந்து, வளிவியக்க விதியானது (aero-dynamics) புவியீர்ப்பு விதியை மேற்கொள்ளும்படி செய்கின்றன. இவ்வாறு வளிவியக்க விதி புவியீர்ப்பு விதியை மேற்கொள்ளும்போது, விமானம் ஆகாயத்தில் எழும்பி பல்லாயிரக்கணக்கான மீட்டர் உயரத்தில் பறந்து, பல்லாயிரக்கணக்கான கிலோமீட்டர் தூரம் பயணம்செய்து தான் செல்ல வேண்டிய இடத்தைச் சென்றடைகிறது.

இப்போது இரண்டாவது ஆவிக்குரிய பிரமாணமாகிய பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணம் “ஆவிக்குரிய புவியீர்ப்பு விதி” என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; அது ஆவிக்குரியரீதியாக நம்மை மேலெழும்ப விடாமல் கீழே பிடித்து நிறுத்திவிடுகிறது. பவுல் அறிமுகம் செய்யும் மூன்றாவது ஆவிக்குரிய பிரமாணமாகிய கிறிஸ்து இயேசு வினாலே ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தை நாம் “ஆவிக்குரிய வளிவியக்க விதி” என்று கூறலாம். அது நம்மைப் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தின் சக்தியிலிருந்து விடுவித்து மேலே எழும்பும்படி செய்கிறது.

இந்த மூன்றாவது ஆவிக்குரிய பிரமாணத்தின் நற்செய்தி புதிய ஏற்பாடு எழுதப்பட்ட காலத்திலிருந்தே அதில் ஒரு பகுதியாகக் காணப்படுகிறது. அப்படியானால், நீதிமானாக்கப்பட்ட அனைத்து விசுவாசிகளும் பாவத்தின் சக்தி மற்றும் பின்விளைவுகளிலிருந்து விடுபட்டு அதை மேற்கொள்ளுவதை எதிர்பார்க்கலாம் அல்லவா? ஆனால் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு சபைகளுக்கு வருபவர்களின் உண்மையான அனுபவம் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கிறது?

கிட்டத்தட்ட ஐம்பது ஆண்டுகளாகப் போதகராக இருக்கும் ஒருவர் கவனித்ததிலிருந்து, நம்மில் அதிகமானவர்கள் அதிகமான வேளைகளில் வாழ்க்கையின் ஓடுபாதையில் மேலே எழும்பாமல் தரையிலேயே இருக்கும் விமானங்களைப் போலவே இருக்கிறார்கள் என்றே நான் முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். ஆவிக்குரிய புவியீர்ப்பு விசையை மேற்கொண்டு இருபது, முப்பது, நாற்பது அல்லது வாழ்நாள் முழுவதும் மேலே பறக்கக் கூடியவர்கள் தரையிலேயே இருக்கும் விமானத்தைப் போல இருக்கிறார்கள்! நம்மால் ஏன் பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணங்களை மேற்கொண்டு சுயாதீனமுள்ளவர்களாக மேலே எழும்ப முடியவில்லை?

ஆவிக்குரிய பிரமாணம் எண் நான்கு: “சிந்தையின் போக்கு” அல்லது சிந்திக்கும் வழி பற்றிய பிரமாணம்

நாம் இந்தப் பெரிய அப்போஸ்தலனின் நான்காவது பிரமாணத்தைப் புரிந்துகொள்ளாவிட்டால், தேவனுடைய கிருபையை அல்லது இந்த மூன்றாவது பிரமாணத்தை எவ்வாறு செயல்படுத்துவது என்பதையும் அறிய மாட்டோம். இந்த வசனங்களை நீங்கள் மறுபடியுமாக வாசிக்கும்போது இந்த நான்காவது ஆவிக்குரிய பிரமாணத்தைக் கண்டுபிடியுங்கள்: “அன்றியும் மாம்சத்தின்படி நடக்கிறவர்கள் மாம்சத்துக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள்; ஆவியின்படி நடக்கிறவர்கள் ஆவிக்குரியவைகளைச் சிந்திக்கிறார்கள். மாம்சசிந்தை மரணம்; ஆவியின் சிந்தையோ ஜீவனும் சமாதானமுமாம். எப்படியென்றால், மாம்சசிந்தை தேவனுக்கு விரோதமான பகை; அது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியாமலும், கீழ்ப்படியக் கூடாமலும் இருக்கிறது. மாம்சத்துக்குட்பட்டவர்கள் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருக்க மாட்டார்கள்” (வச. 5-8).

சிந்தையின் போக்கு அல்லது சிந்திக்கும் வழி, விளையாட்டு வீரர்களுக்கும் விளையாட்டு அணிகளுக்கும் முக்கியமான ஒரு காரியமாகும். அடிக்கடி சிறப்பான அணியினர் உலகக் கோப்பைப் போட்டியிலோ அல்லது ஒலிம்பிக் போட்டிகளிலோ பரிசுபெறத் தவறுவதை நாம் காண்கிறோம். சிறப்பான சிந்தையின் போக்கைக் கொண்ட தனிப்பட்ட வீரரோ அல்லது அணியினரோதான் பெரும்பாலும் வெற்றி பெறுகிறார்கள்.

போரைவிடச் சமாதானமே முக்கியமானது என்று உலகத் தலைவர்களுக்கு வலியுறுத்தி போரைத் தவிர்க்கும்படி செய்ய முயலும் அரசியல்வாதிகள் இந்த அறைகூவல் விடுக்கும் பேரங்களில் ஈடுபடுவதற்கு முன்பாகத் தங்கள் சிந்தையை ஒருமுகப்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். விற்பனையாளர்கள், தீவிரமான அறுவைச் சிகிச்சைகளைச் செய்யும் மருத்துவர்கள், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு தொழிலிலும், வியாபாரத்திலும், நடக்கையிலும் இருக்கும் மக்கள் அனைவரும் வெற்றிபெற வேண்டுமானால் சரியான சிந்தையில் தங்களை ஒருமுகப்படுத்த வேண்டும்.

பாவத்தின்மீது நமது வெற்றியைப் பொருத்தமட்டில் சிந்தையின் போக்கு என்ற செயல்பூர்வமான காரியத்துக்கு இடம் இருக்கிறதா அல்லது இல்லையா? மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பகுதியில் பவுல் தனது நான்காவது ஆவிக்குரிய பிரமாணத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, அது பாவத்தின் சக்தியின்மீதான வெற்றியில் முக்கிய பங்கைப் பெற்றிருக்கிறது; இதைப் பற்றிப் பவுல் குறிப்பிடும்போது ஐந்து முறை சிந்தையைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார்.

உங்களுடைய வாழ்க்கையில் தேவனுடைய பிரமாணம் பாவப் பிரமாணத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறதா? கிறிஸ்து இயேசுவினாலே ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தின் அற்புதமான நற்செய்தியை நீங்கள் கண்டுகொண்டிருக்கிறீர்களா? பாவத்தின் சக்தியை நீங்கள் வெற்றிகொண்டிருக்கிறீர்களா? “ஆவிக்குரிய புவியீர்ப்பு விசையை” நீங்கள் “ஆவிக்குரிய வளிவியக்கத்தினால்” வெற்றிகொண்டிருக்கிறீர்களா? அல்லது ஆவிக்குரியரீதியாக மேலெழும்பாமல் உங்கள் ஆவிக்குரிய “ஜெட் இயந்திரங்களை” ஒடுபாதையிலேயே நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? இதற்கு நீங்கள் “ஆமாம்” என்று பதிலளிப்பீர்களானால், பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறும் இந்த நான்காவது ஆவிக்குரிய பிரமாணமாகிய சிந்தைப் போக்கின் பிரமாணம் உங்களுக்கு அவசியமாகத் தேவைப்படுகிறது.

பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறுகிறபடி, நமக்குள் ஜீவிக்கும் கிறிஸ்துவினால் ஜீவனுடைய ஆவியின் பிரமாணத்தை நாம் பெற்றிருக்கும்போது, நாம் இந்த இரண்டில் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்: மாம்சத்தின்படியான (தேவனுடைய உதவியைப் பெறாத நமது மானிட இயல்பு) நடக்கை அல்லது பரிசுத்த ஆவியானவரின் கட்டுப்பாட்டுக்கு நம்மைக் கீழ்ப்படுத்தி வாழும் வாழ்க்கையைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும் (கலா. 5:16-23).

பவுல் பின்னர் மாம்சத்தில் நடவாமல் ஆவியில் நடப்பதைக் குறித்துப் பேசுகிறார். இந்த எச்சரிப்பையும் நமக்குக் கொடுக்கிறார்: ஆவியானவர் நமக்குள் வாசம்பண்ணாவிட்டால், நாம் அவருடையவர்களல்ல, நாம் தேவனுக்குச் சொந்தமானவர்கள் அல்ல. இது மாம்சத்தின் படியாக வாழ்வதோ அல்லது மாம்சத்தில் நடப்பதோ அல்லது மாம்ச சிந்தையைப் பெற்றிருப்பதோ அல்ல.

பவுல் முழு மானிடக் குடும்பத்தாரையும் இரண்டு பிரிவினராகப் பிரிக்கிறார்: ஆவிக்குரிய மக்கள், ஆவிக்குரிய மக்களல்லாதோர். இன்னும் மாம்சத்தில் இருக்கும் மனிதன் ஆவிக்குரியவனாக இல்லாதிருக்கிறான் அல்லது பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதுகிறபடி ஜென்மசபாவமான மனிதனாக இருக்கிறான். இந்த ஜென்மசபாவமுள்ள மனிதனால் ஆவிக்குரிய காரியங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது என்று பவுல் எழுதுகிறார். அவை அவனுக்குப் பைத்தியமாகத் தோன்றுகின்றன. ஏனென்றால் ஆவிக்குரிய மக்களால் மட்டுமே ஆவிக்குரிய சத்தியத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியும் (1 கொரி. 2:9-16).

இந்த அப்போஸ்தலன் மாம்சத்தின்படி வாழுவதைக் குறித்து எழுதும்போது, “மாம்சத்தில்” என்ற வெளிப்பாட்டில் அவர் போதிப்பதைவிட முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு காரியத்தைப் போதிக்கிறார்.

மாம்சத்தின்படி வாழ்வதைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆவிக்குரிய மக்கள் தாங்களாகவே மாம்சசிந்தையைப் பெற்றிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள் என்று அவர் கூறுகிறார். ஆவியின்படி வாழ்வதைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஆவிக்குரிய மக்களும் ஆவியின் சிந்தையைத் தாங்களாகவே தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.

கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்படி ஒப்படைப்பைக் கொண்டுள்ள ஆவிக்குரிய மக்களும் கூட மாம்சத்தின்படி வாழும்போது அவர்களால் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாது என்று பவுல் அறிவிக்கிறார். நாம் நமது சிந்தையை மாம்சத்தில் வைக்கும்போது, பாவம் எப்போதுமே அதற்குரிய சம்பளத்தைக் கொண்டுவரும் என்பதை ஆவிக்குரியமக்கள் கண்டுகொள்ளுவார்கள் என்று அவர் கூறுகிறார். இந்தச் சம்பளத்தை அவர் “மரணம்” என்று விவரிக்கிறார் (ரோமர் 6:23; 8:2). பவுல் மரணம் என்பதின்மூலம் சரீரப்பிரகாரமான மரணத்தையோ அல்லது நித்திய மரணத்தையோ குறிக்கவில்லை. தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்படுவதையே அவர் குறிப்பிடுகிறார். தேவனை அறிவதின் மூலம் கிடைக்கும் தரமான வாழ்க்கையிலிருந்தும் அவர்கள் பிரிக்கப்படுகிறார்கள் (யோவான் 17:3).

ஆவிக்குரியரீதியல்லாத மக்களால் தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஒன்றை ஆவிக்குரிய மக்களால் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஆவியின் சிந்தையைப் பெறுவது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கைக்கு வழிநடத்துகிறது – இதை இயேசுவானவர் “பரிபூரண ஜீவன்” என்று அழைக்கிறார் (யோவான் 10:10). யோவான் அப்போஸ்தலனும் இந்தச் சத்தியத்தைத் தொகுத்துக் கூறியிருக்கிறார்: “தேவன் நமக்கு நித்தியஜீவனைத் தந்திருக்கிறார், அந்த ஜீவன் அவருடைய குமாரனில் இருக்கிறதென்பதே அந்தச் சாட்சியாம். குமாரனை உடையவன் ஜீவனை உடையவன், தேவனுடைய குமாரன் இல்லாதவன் ஜீவன் இல்லாதவன்” (1 யோவான் 5:11, 12).

நாம் நமது சிந்தையை ஆரோக்கியமாக வைத்திருப்போமானால், நமது முழுச் சரீரமும் வெளிச்சமாயிருக்கும் என்றும், நமது சிந்தை தெளிவில்லாதிருக்கும்போது முழுச் சரீரமும் இருளாயிருக்கும் என்றும் இயேசுவானவர் போதித்திருக்கிறார். வெளிச்சத்தினால் நிரப்பப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும் (சந்தோஷம்) இருளினால் நிரப்பப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும் (சந்தோஷமின்மை) இடையேயுள்ள வேறுபாடு நாம் காரியங்களைக் காணும் வழியிலேயே இருக்கிறது என்று அவர் கூறியிருக்கிறார் (மத். 6:22-23). “ஆவிக்குரிய இரட்டைப் பார்வையைக்” குறித்த எச்சரிப்பை இயேசுவானவர் கொடுத்திருக்கிறார். இருமனமுள்ளவன் தனது சிந்தையிலும், உணர்விலும், தீர்மானத்திலும் நிலையற்றவனாயிருக்கிறான் என்று யாக்கோபு 1:8 வசனம் கூறுகிறது. பவுலும் ரோமருக்கு

எழுதிய இந்த நிருபத்தின் ஆறாம், ஏழாம் மற்றும் எட்டாம் அதிகாரங்களில் அதே எச்சரிப்பைக் கொடுக்கிறார்.

இயேசுவானவரும், பவுலும் மற்ற அப்போஸ்தலர்களும், தீர்க்கதரிசிகளும் இந்த ஆரோக்கியமில்லாத சிந்தையைப் பல வழிகளில் விவரித்திருக்கிறார்கள். எலியா தீர்க்கதரிசி தனது நாட்களில் தேவனுடைய மக்களுக்கு இவ்வாறு அறைகூவல் விடுத்தார்: “நீங்கள் எந்தமட்டும் இரண்டு நினைவுகளால் குந்திக்குந்தி நடப்பீர்கள்; கர்த்தர்தெய்வமானால் அவரைப் பின்பற்றுங்கள்” (1 இரா. 18:21),

உயிர்த்தெழுந்த ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவிடமிருந்து எபேசு சபைக்கு எழுதப்பட்ட நிருபத்தை அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பத்மு தீவில் அவர் இருந்தபோது, புதிய ஏற்பாட்டின் இறுதி நூலாகிய வெளிப்படுத்தலை அவர் ஜீவனுள்ள கிறிஸ்துவிடமிருந்து வெளிப்பாடாகப் பெற்றார். “உன் கிரியைகளை அறிந்திருக்கிறேன்; நீ குளிர்மல்ல அனலுமல்ல; நீ குளிராயாவது அனலாயாவது இருந்தால் நலமாயிருக்கும். இப்படி நீ குளிர்மின்றி அனலுமின்றி வெதுவெதுப்பாயிருக்கிறபடியினால் உன்னை என் வாயினின்று வாந்திபண்ணிப் போடுவேன்” என்பதே அந்தச் செய்தியாகும் (வெளி. 3:15, 16),

பேதுருவோடும் பவுலோடும் புதிய ஏற்பாட்டுத் திருச்சபையின் முதல் தலைமுறையின் பெரிய தலைவராக இருந்த யாக்கோபு, விசுவாசிகள் தாங்கள் என்னசெய்ய வேண்டும் என்பதை அறியாத நிலைக்கு வரும்போது, ஞானத்துக்காகத் தேவனிடம் வேண்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார். நாம் ஞானத்துக்காக இவ்வாறு தேவனிடம் வேண்டிக்கொள்ளும்போது, நமது விசுவாசத்தில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விசுவாசிகளாகிய நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார். நாம் அங்குமிங்கும் அலைக்கழிக்கப்படும் கடல் அலையைப் போல இருக்கக்கூடாது. இயேசுவானவர், பவுல், எலியா, யோவான் ஆகிய இவர்கள் சுட்டிக்காட்டிய அதே பிரச்சனையை யாக்கோபும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்: “இருமனமுள்ளவன் தன் வழிகளிலெல்லாம் நிலையற்றவனாயிருக்கிறான்.”

தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்

ஒரு பொதுவான மனோதத்துவ போராசிரியர் இந்தப் பிரச்சினையை “தர்க்கரீதியாக இறுக்கமான அறைகள்” (logic-tight compartments) என்று அழைப்பதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் நாம் நமது சிந்தையை ஒரு வட்டத்தைப் போலக் காண வேண்டும் என்று கூறுகிறார். அந்த வட்டத்துக்குள்ளாக நாம் ஒரு ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையைப் பெற்றிருக்கிறோம்; நான் விசுவாசத்தைப் பெற்றிருக்கிறேன், அதனால் எதைக்குறித்தும் கவலைப்படப்

போவதில்லை என்பது ஒரு ஆக்கபூர்வமான சிந்தனையாகும். பிறகு முதல் சிந்தனைக்கு எதிரான ஒரு சிந்தனையை அந்த வட்டத்துக்குள் சேர்க்கிறோம். இந்த இரண்டு சிந்தைகளும் நமது மனதில் ஒன்றோடொன்று போரிடும்போது, அவை வயிற்றுப் புண், அதிகமான இரத்த அழுத்தம் போன்ற சரீரப்பிரகாரமான உபாதைகளை உண்டாக்குகின்றன. இது நம்மைப் பயப்படச் செய்கிறது, நாம் உண்மையில் பயந்தவர்களாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம்!

இந்த முரண்பாடான சிந்தனைகளோடு வாழ்வதற்காக, நாம் நமது மனதின் நடுவில் ஒரு கற்பனையான சுவற்றை எழுப்பி, இந்த இரண்டு சிந்தனைகளையும் இரண்டு தர்க்கரீதியான இறுக்கமான அறைகளாகப் பிரிக்கிறோம். நாம் கவலைப்படும்போது, நாம் விசுவாசத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்ற உண்மையை நினைக்க மறுக்கிறோம். நமக்கு விசுவாசம் இருப்பதால் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படுவதில்லையென்று நமக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சொல்லிக்கொள்கிறோம்.

நாம் நமது விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தி, நாம் எதைப் பற்றியும் கவலைப்படுவதில்லை என்று நமக்கு நாமே சொல்லிக்கொள்ளும்போது, நமக்குச் சரீரப்பிரகாரமான அடையாளங்களான உபாதைகள் உண்டு என்று நினைக்க மறுக்கிறோம். இந்த அடையாள உபாதைகள் நாம் நமது கவலையை மறுக்கமுடியாதபடி செய்துவிடுகின்றன. இப்போது நமது சிந்தை கூட்டல் குறிகளாலும் கழித்தல் குறிகளாலும் நிறைந்த ஒரு வட்டத்தைப் போலிருக்கிறது. இவை ஒன்றுக்கொன்று கற்பனையான சுவர்களால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது அந்த வட்டத்தின் நடுவில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

நமது உள்மனதின் நினைவுப் பதிவுக்குள் நாம் அனுப்பும் ஒவ்வொரு சிந்தனையும், அங்கே சிக்கலை உண்டாக்குகின்றன என்று இந்தப் பேராசிரியர் போதித்தார். அவை இறுதியில் சரீரப்பிரகாரமான உபாதைகளை உண்டாக்குகின்றன. இது நாம் நமது சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகாண வேண்டும் என்று நமது உள்மனது வெளிமனதுக்கு அனுப்பும் எச்சரிக்கை அடையாளங்களாக இருக்கின்றன.

பிறகு அவர் ஆலோசகர்களாக ஆக விரும்புகிறவர்களுக்கு இந்தச் சிக்கலை எப்படி அகற்றுவது என்பது பற்றிய அறிவுரையைக் கொடுத்தார். அவர்கள் யாருக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார்களோ அவர்கள் மனதில் இவ்வாறு சிக்கல்களை உண்டாக்கும் சிந்தனைகளைப் பிரிக்கும் கற்பனையான சுவற்றை முதலில் கவனமாக அகற்ற வேண்டும் என்று அவர் கூறினார். சமயப்பிரகாரமான மக்களைக் குறித்த வரையில் இது அதிகமாகக் காணப்படுகிறது; ஏனென்றால் அவர்கள் அளவுக்கு அதிகமான நேர்மையின் தகுதிநிலையை உண்டாக்கிக்கொண்டு, அதைத்

தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் எட்டமுடியாமல் சிக்கல்களை அதிகரித்துக்கொள்கிறார்கள் என்று அவர் சுட்டிக்காட்டினார். இவ்வாறு நன்னெறிப்பிரகாரமான தகுதிநிலைகளைப் போதிக்கிறவர்கள் மக்களை மனோதத்துவரீதியாக நோயாளிகளாகவே ஆக்குகிறார்கள் என்று அவர் முடிவாகக் கூறினார்.

தேவனுடைய வார்த்தை சத்தியமானது என்றும், நாம் சத்தியத்துக் காகத் தேவனுடைய வார்த்தையில் தேட வேண்டும் என்றும் இயேசு வானவர் போதித்தார். மேலும், அவ்வாறு சத்தியத்தை நாம் தேவனுடைய வார்த்தையிலிருந்து கண்டுபிடிக்கும்போது, அதை நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் வாழ்ந்துகாட்டும்படியான ஒப்படைப்பையும் கொண்டிருக்க வேண்டும் (யோவான் 17:17; 7:17; 13:17). நமது ஆண்டவரின் இந்த விளக்கப் போதனை தேவனுடைய வார்த்தையைக் குறித்த எனது அணுகுமுறையை முற்றிலுமாக மாற்றியிருக்கிறது. இதுவே தேவனுடைய வார்த்தை, தேவனால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட வார்த்தை என்பதை நிரூபிப்பதற்கான வழி என்பதை நான் கண்டுகொண்டேன், நீங்களும் கண்டுகொள்வீர்கள்.

தனது வார்த்தை நுரைபொங்காத திராட்சரசம் என்றும் இயேசு வானவர் போதித்திருக்கிறார். அவருடைய போதனையின் திராட்சரசத்தைப் பழைய துருத்திகளில் ஊற்றிவைக்கும்போது, அது நுரைக்கும் போது விரிந்து துருத்தியில் அழுத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. இந்த அழுத்தத்துக்கு ஏற்றபடி துருத்தி விரிந்துகொடுக்காவிட்டால், துருத்தி வெடித்துக் கிழிந்துபோகும். இதனால் திராட்சரசம் வெளியே சிந்தி வீணாகிப்போகும் (லூக்கா 5:37, 38).

தமது வார்த்தையைக் கேட்பவர்கள் அவர் போதிக்கும் சத்தியத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அதன்படி வாழும்படியான ஒப்படைப்பைக் கொண்டிராவிட்டால், அவருடைய வார்த்தை அவர்களுடைய சிந்தையை அழித்துப் போடும் என்றே இயேசுவானவர் எச்சரித்தார். நான் இயேசுவானவரின் இந்த உவமையை அந்த மனோதத்துவப் பேராசிரியரோடு பகிர்ந்து கொண்டேன். “இயேசுவானவர் அந்த உவமையில் என்ன போதித்தார் என்பதை நீங்கள் உங்கள் சபை மக்களுக்குச் சொல்லுகிறீர்களா?” என்று அவர் கேட்டார். நாங்கள் நிச்சயமாக அப்படிச் சொல்லுகிறோம் என்று நான் அவரிடம் கூறினேன். நான் ஐம்பது வருடங்களாக இதைப் பற்றிச் சபையாருக்குப் போதித்து வருவதுமட்டுமின்றி, தேவனுடைய வார்த்தையைப் போதிப்பவர்கள் மக்களை மனநோயாளிகளாக ஆக்குகிறார்கள் என்று நம்பும் மனோதத்துவ அறிஞர்களோடும் கூட இதைப் பகிர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

1949 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தேவனுடைய வார்த்தையில் சத்தியங்களைக் கண்டு அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதின் மூலமாக, நான் வேதாகமம்

முற்றிலும் உண்மையானது என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். என்றாலும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட சத்தியங்களும் உண்டு, கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சத்தியங்களும் உண்டு. ஆலோசகர்களும், நீதிபதிகளும், மருத்துவர்களும் தங்கள் பணியில் சந்திப்பவர்களின் வாழ்க்கையிலுள்ள சத்தியத்தைக் கண்டறியும்போது, தாங்கள் கண்டறிந்திருப்பதை வேதாகமம் ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறது என்பதையும் கண்டு கொள்வார்கள். வேதாகமமே அதைப்பற்றி இன்னும் சிறப்பாகச் சொல்லுகிறது என்பதையும் அவர்கள் கண்டுகொள்வார்கள். வேதாகமம் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறபடியால், அது உண்மையானது என்று நம்மால் கூற முடியும். நாம் வேதாகமத்தில் கண்டுபிடிக்கும் சத்தியம் உண்மையானது என்கிறபடியால் வேதாகமம் தேவனால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்றும் நம்மால் கூற முடியும்.

சுருக்கம் மற்றும் தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்

வேதாகமத்தில் இயேசுவானவராலும் பவுலினாலும் மற்றவர்களாலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் போதனையை நீங்கள் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளுவதற்காகவே மனோதத்துவத்திலிருந்து இந்த எடுத்துக் காட்டை நான் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன். ரோமருக்குப் பவுல் எழுதிய இந்த நிருபத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, உங்கள் வாழ்க்கையை ஒரு வட்டத்தைப் போலச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். உங்கள் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் இந்த வட்டம் கூட்டல் குறிகளால் மட்டும் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது என்று நினைத்துப் பாருங்கள். நாம் வெளிச்சத்தினாலும் சந்தோஷத்தினாலும் நிரப்பப்பட்ட வாழ்க்கையை வாழ வேண்டுமானால், ஒருமுகப்பட்ட சிந்தனையை உடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். அது பவுல் இந்த நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களின் மூலம் போதிப்பதற்கும் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றன.

இப்போது அந்த வட்டத்தில் கூட்டல் குறிகளோடு கூடக் கழித்தல் குறிகளும் காணப்படுவதையும், அவை நடுவில் ஒரு கோட்டினால் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதையும் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். கூட்டல் குறிகள் தேவனுடைய வார்த்தையை அல்லது தேவனுடைய பிரமாணத்தைக் குறிக்கின்றன. அதாவது, தேவனுடைய வார்த்தையின் போதனையின் அடிப்படையில், சரியான வாழ்க்கைக்கான ஏவுதல் பெற்ற தகுதிநிலைகளாக நீங்கள் நம்புகிறவைகளை இந்தக் கூட்டல் குறிகள் காட்டுகின்றன. கழித்தல் குறிகள் உங்கள் நடத்தைக்கு அடையாளங்களாக இருக்கின்றன. கூட்டல் குறிகள் உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிற அளவுக்கு உங்களால் செய்ய முடியவில்லை என்பதற்கு இந்தக் கழித்தல் குறிகள் அடையாளங்களாக இருக்கின்றன.

இந்த நிருபத்தின் ஏழாம் அதிகாரத்தில் பரிசேயனுக்குப் பரிசேயனாகிய பவுல் அப்போஸ்தலனின் நேர்மையான அறிக்கை

இந்தப் பிரிக்கப்பட்ட வட்டத்தைப்போல இருக்கிறது. தான் பிரிக்கப்பட்ட சிந்தையை, அல்லது ஆவிக்குரிய இரட்டைப் பார்வையைப் பெற்றிருந்த படியினால்தான், பவுல் தன்னைத்தானே “நிர்ப்பந்தமான மனுஷன்” என்று அழைத்துக்கொள்கிறார்.

நோய்க்கான காரணம் மனதில் அல்லது ஆத்துமாவில் (கிரேக்கத்தில் *சைக்கி*) இருக்குமானால் அது சரீரத்தில் (கிரேக்கத்தில் *சோமா*) கவலைகளால் ஏற்படும் நோயாக வருகிறது. குற்ற உணர்வு இதற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. விசுவாசிகள் தேவனால் கூறப்பட்ட தகுதிநிலைக்கு (தேவனுடைய பிரமாணம்) ஏற்றபடி தங்களால் வாழ முடியவில்லை என்று உணரும்போது அது அவர்களுக்குள் குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

மிகவும் பரிசுத்தமாக வாழ்ந்த ஒருவரைத் தேவன் “தம்முடைய இருதயத்துக்கு ஏற்ற மனிதன்” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (1 சாமுவேல் 13:14; அப். 13:22). மோசேயைத் தவிர மற்ற அனைத்து மனிதர்களையும் விட இவரே ஆராதிப்பது என்றால் என்ன, நாம் எப்படி ஆராதிப்பது என்பதைக் குறித்து அதிகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். என்றாலும் தேவனுடைய வார்த்தை முழுச் சத்தியத்தையும் நமக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறது; அவர் தீவிரமான பாவங்களில் ஈடுபட்டவராக இருக்கிறார். அவர் விபசாரம், நம்பிக்கைத் துரோகம், கொலைபாதகம் போன்ற பாவங்களில் ஈடுபட்டது மட்டுமின்றி, அவைகளை மறைக்கவும் முயன்றார். தாவீதின் வாழ்க்கையில் அது மிகவும் துன்பகரமான வருடமாக இருந்தது.

அவருடைய பயங்கரமான குற்ற உணர்வு எவ்வாறு அவரைச் சரீரப்பிரகாரமாகவும், உணர்வுரீதியாகவும், ஆவிக்குரியபிரகாரமாகவும் பாதித்தது என்பதை அவருடைய சொந்த வார்த்தைகளே வெளிப்படுத்துகின்றன. “நான் அடக்கிவைத்தமட்டும், நித்தம் என் கதறுதலினாலே என் எலும்புகள் உலர்ந்துபோயிற்று. இரவும் பகலும் என்மேல் உம்முடைய கை பாரமாயிருந்ததினால், என் சாரம் உஷ்ணகால வறட்சிபோல வறண்டு போயிற்று. நான் என் அக்கிரமத்தை மறைக்காமல், என் பாவத்தை உமக்கு அறிவித்தேன்; என் மீறுதல்களைக் கர்த்தருக்கு அறிக்கையிடுவேன் என்றேன்; தேவரீர் என் பாவத்தின் தோஷத்தை மன்னித்தீர்” (சங். 32:3-5).

தாவீதின் இந்த வார்த்தைகள் பவுலின் வார்த்தைகளுக்கு இணையாக இருக்கின்றன. பவுலின் இந்த அறிக்கைக்கு இணையாக ஒரு பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துக்காட்டை அவை கொடுக்கின்றன. இந்தப் பயபக்தியுள்ள மனிதர்களின் நேர்மையான அறிக்கை நமக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது. பவுல் தன்னைத்தானே “நிர்ப்பந்தமான மனிதன்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இப்போது வெறும் கழித்தல் குறிகளை மட்டுமே கொண்ட ஒரு வட்டத்தைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். இது வெளிச்சமே இராத, அதாவது, தேவனுடைய வார்த்தை அல்லது பிரமாணத்திலிருந்து எந்தப் போதனையையும் பெற்றிராத ஒருவருக்கு அடையாளமாக இருக்கிறது. இயேசுவானவர் இவர்களை வெளிச்சத்தைப் பெறாதவர்கள் என்றும், பாவத்தைக் குறித்த அறிவில்லாதவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார் (யோவான் 9:40, 41; 15:22). பாவம் என்பது நாம் பெற்றுக்கொண்ட வெளிச்சத்துக்கு ஏற்றவகையில் வாழாதிருப்பது அல்லது அப்படி வாழ்வதைப் புறக்கணிப்பது என்பதே இயேசுவானவரின் போதனையாகும்.

இந்த நிருபத்தின் துவக்கத்திலுள்ள வசனங்கள் இப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் இருக்கிறார்களா என்று கேட்கும்படி நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கின்றன (1:20). என்றாலும், அப்படியொருவர் இருப்பாரானால் அவருக்கு எந்தப் பாவமோ அல்லது குற்ற உணர்வோ இருக்காது. அவர் வயிற்றுப் புண், ஒற்றைத் தலைவலி அல்லது குடல்புண் ஆகியவைகளால் பாதிக்கப்பட மாட்டார்.

நீங்கள் ரோமர் ஆறாம் அதிகாரத்தை வாசிக்கும்போது, வட்டத்தில் வெறும் கழித்தல் குறிகளை மட்டுமே கொண்ட, பாவகரமான சிந்தை கொண்ட மனிதனைக் குறித்துச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்த மனிதனுக்கு நன்னெறித் தகுதிநிலை எதுவும் இராதபடியால், அவன் கெட்டவன் என்று கூற முடியாது. இன்று சிலர் இதை “ஒழுக்கஞ்சாராதது” (Amoral) என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்; அதாவது எது சரியானது எது தவறானது என்று ஒழுக்கம் சார்ந்த தகுதிநிலை எதுவும் கிடையாது என்பது அவர்களுடைய எண்ணமாகும். ஆனால் தேவனுடைய பிரமாணத்தை விசுவாசிப்பவர்கள் எது சரி எது தவறு என்பது பற்றிய நன்னெறிப்பிரகாரமான தகுதிநிலை இருக்கிறது என்று நம்புகிறார்கள்.

இந்த நிருபத்தின் ஆறாவது அதிகாரத்தைப் பவுல் எழுதும்போது, விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு, தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்று, தேவனுடைய வார்த்தையை விசுவாசிப்பவர்கள் **ஒருபோதும்** வெறும் கழித்தல் குறிகளைக் கொண்ட சித்திரத்தினால் சித்தரிக்கப் படக்கூடாது என்று அழுத்தமாக வலியுறுத்துகிறார். அதாவது, பாவம் நம்மீது முழுமையான ஆளுகை கொண்டிருக்கக் கூடாது!

பவுலின் இந்த நேர்மையான அறிக்கையை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, வட்டத்தின் நடுவில் ஒரு கோட்டினால் பிரிக்கப்பட்டு கூட்டல் குறிகளையும் கழித்தல் குறிகளையும் கொண்ட ஒரு வட்டத்தைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். ஏழாம் அதிகாரத்தில் நாம் சந்திக்கும் பவுல் இப்படிப்பட்டவராகவே இருந்தார். அவர் தன்னை “நிர்ப்பந்தமான

மனுஷன்'' என்று அழைத்துக்கொள்கிறார் (ரோமர் 7:24). இப்படிப்பட்ட மனிதனைக் குறித்து இயேசுவானவர், தாவீது, எலியா, யோவான், யாக்கோபு அனைவருமே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்த நிருபத்தின் எட்டாம் அதிகாரத்தை நீங்கள் வாசிக்கும்போது வெறும் கூட்டல் குறிகளை மட்டுமே கொண்ட ஒரு வட்டத்தைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். இது ஒரே சிந்தைக்கும், வெளிச்சத்தினால் நிரப்பப்பட்ட வாழ்க்கைக்கும், இயேசுவானவரால் போதிக்கப்பட்ட சந்தோஷத்துக்கும் அடையாளமாக இருக்கிறது. இது தாவீதினாலும், அப்போஸ்தலர்கள் மற்றும் தீர்க்கதரிசிகளாலும் தேடப்பட்ட செயல்படுத்துதலாகவும் கீழ்ப்படிதலாகவும் இருக்கிறது. இது பவுலினால் விவரிக்கப்பட்ட மூன்றாம் ஆவிக்குரிய பிரமாணத்தைச் செயல்படுத்துதலாகவும் இருக்கிறது. இது நீதிமானாக்கப்பட்ட விசுவாசிக்கு தேவனுடைய பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படியவும், பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தை மேற்கொள்ளவும் பலத்தை அளிக்கிறது.

சிந்தையின் போக்கு பற்றிய பிரமாணம் நாம் பவுல் அப்போஸ்தலனின் மூன்றாவது ஆவிக்குரிய பிரமாணத்தைச் செயல்படுத்தத் தெரிந்து கொள்ளுவதாகும். மனோதத்துவ நிபுணர்களால் இருமனமுள்ளவர்களையும், துன்பத்திலுள்ளவர்களையும் சரிசெய்ய முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் பவுலோ பாவம் மரணம் என்பவைகளின் பிரமாணத்தைக் கிறிஸ்துவினால் மேற்கொள்ளும் வழியைக் கூறுகிறார்.

இந்த வசனங்களை மறுபடியுமாக வாசித்து, தேவ ஆவியானவரின் பலப்படுத்துதல் இல்லாமல் நம்மால் பாவத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் வெற்றிபெற முடியாது என்று பவுல் அழுத்தமாகக் கூறும் வசனங்களைக் கவனியுங்கள். நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றிராவிட்டால், கிறிஸ்துவுக்கும் தேவனுக்கும் சொந்தமானவர்களாக இருப்பதில்லை. ஆனால் நாம் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமாகி, ஆவியானவரைப் பெற்றிருப்போமானால், நமது அழியக்கூடிய சரீரத்துக்கு அவர் ஜீவனைக் கொடுப்பார் என்ற வாக்குத்தத்தத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம்:

“தேவனுடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், நீங்கள் மாம்சத்துக்குட்பட்டவர்களாயிராமல் ஆவிக்குட்பட்டவர்களாயிருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவின் ஆவியில்லாதவன் அவருடையவனல்ல. மேலும் கிறிஸ்து உங்களிலிருந்தால் சரீரமானது பாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயும், ஆவியானது நீதியினிமித்தம் ஜீவனுள்ளதாயும் இருக்கும். அன்றியும் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர்

உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினாலே சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களையும் உயிர்ப்பிப்பார்” (ரோமர் 8:9–11).

தனது நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களைப் பற்றித் தான் எழுதியுள்ளதை அவர் இவ்வாறு தொகுத்துக் கூறுகிறார்: “ஆகையால், சகோதரரே, மாம்சத்தின்படி பிழைப்பதற்கு நாம் மாம்சத்துக்குக் கடனாளிகளல்ல. மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவீர்கள்; ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளை அழித்தால் பிழைப்பீர்கள்” (வச. 12–13).

தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்: நீங்கள் எங்கேயிருக்கிறீர்கள்?

வட்டங்களின் உருவகத்தைக் கொண்டு நான் போதித்தது இந்த நிருபத்தின் ஆறாம், ஏழாம் மற்றும் எட்டாம் அதிகாரத்தின் முதல் பதின்மூன்று வசனங்களின் செய்தியின் சாராம்சமாக இருக்கிறது. இதில் எந்த வட்டத்தில் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்? பவுல் ஆறாம் அதிகாரத்தில் போதிக்கும் சத்தியத்தை வெளிப்படுத்தும் வட்டத்தில் இருக்கிறீர்களா? உங்கள் சிந்தையின் போக்கில் எந்தக் கூட்டல் குறிகளுமே இல்லையா? அப்படியானால், பவுல் இங்கே அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் ஒழுங்கு ரீதியாகவும் போதிக்கும் சுவிசேஷத்தை நீங்கள் விசுவாசித்து அதற்குக் கீழ்ப்படிவது அவசியமாக இருக்கிறது.

நீங்கள் கூட்டல் குறிகளும் கழித்தல் குறிகளும் உள்ள வட்டத்தில் இருக்கிறீர்களா? அப்படியானால் வெறும் கூட்டல் குறிகள் மட்டுமே உள்ள வட்டத்துக்கு நீங்கள் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, நீங்கள் “நிர்ப்பந்தமான மனிதனாக” இராமல், இந்த நிருபத்தின் ஏழாம் அதிகாரத்திலிருந்து எட்டாம் அதிகாரத்துக்கு அனுபவரீதியாக நகர்ந்து சென்று, உங்கள் நிர்ப்பந்தமான நிலையிலிருந்து விடுபட வேண்டும்.

அத்தியாயம் நான்கு

“முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்கள்”

(8:14–39)

இந்த எட்டாம் அதிகாரத்தின் எஞ்சிய பகுதியை நீங்கள் வாசிக்கும் போது, தேவன் எல்லாரிலும் இல்லை என்று பவுல் அறிவிப்பதைக் கவனியுங்கள். விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு, விசுவாசத்தின் மூலம் தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்றிருக்கிறவர்களில் மட்டுமே அவர் இருக்கிறார். தமக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களில் மட்டுமே தேவன் இருக்கிறார். அவர் எல்லாருக்குமாக இல்லை. அவர் தம்மை நேசித்துத் தமது நோக்கத்திற்காக அழைக்கப்பட்டிருப்பவர்களுக்காக மட்டுமே இருக்கிறார். தேவன் நமக்குள்ளும், நமக்காகவும், நம்மோடும் இருப்பா ரானால், உலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் எக்காலத்திலும் எந்தச் சக்தியும் நம்மைத் தேவனுடைய அன்பிலிருந்து பிரிக்கமுடியாது என்று பவுல் முடிவாகக் கூறுகிறார் – அவர் நம்மிலும், நமக்காகவும், நம்மூலமாகவும் செய்யச் சித்தம் கொண்டுள்ளதையும் எவராலும் தடுக்க முடியாது.

ரோமர் நிருபத்தின் எட்டாம் அதிகாரத்தின் இந்தக் கடைசி இருபத்தைந்து வசனங்களும் வேதாகமத்திலுள்ள மேன்மையான வசனங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இது உலகத்தின் மிக உயரமான சிகரத்துக்கும் மற்ற மலைகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப் போன்று மற்ற வசனங்களிலிருந்து வேறுபட்டுக் காணப்படுகிறது.

அப்போஸ்தலன் தனது நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களையும் கூறி முடித்துவிட்டார். என்றாலும், நீதிமானாக்கப்பட்ட பாவிகள் எவ்வாறு சரியான வாழ்க்கை வாழ முடியும் என்று ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் அவர் துவங்கிய விவாதத்தை எட்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதிவரையிலும் கொண்டுசெல்லுகிறார். இறுதியில் நாம் கிறிஸ்துவில் முற்றும் ஜெயங் கொண்டவர்களாக ஆக முடியும் என்று அவர் அறிவிக்கிறார். தேவனே ஆதாரமாகவும், நமது வல்லமையாகவும் இருக்கிறபடியால் நாம் முற்றும் ஜெயங்கொண்டவர்களாக ஆக முடியும் என்று அறிவிக்கிறார்.

ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் இரண்டாம் வசனத்தில் நாம் கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்று கூறிய பிறகு, நான்கு வெற்றியாளர்களின் உருவகத்தைப் பவுல் கொடுத்தார். கிறிஸ்துவிலும் கிருபையின் மூலமாகவும் நாம் எவ்வாறு ஆளுகை செய்ய வேண்டும் என்பதை அது நமக்குக் காட்டியது (5:17). பாவத்தையும் அதன் பின் விளைவுகளையும் மேற்கொள்ளுவது பற்றிய கருப்பொருள் ஆறாம், ஏழாம் மற்றும் எட்டாம் அதிகாரத்தின் முதல் பதின்மூன்று வசனங்களிலும் தொடர்கிறது. நான்கு வெற்றியாளர்களைப் பற்றிய உருவகத்தின்மூலம் தான் கொடுத்த அதே செய்தியை அவர் தனது நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களின் மூலமாகவும் தெளிவாகவும் துணிவாகவும் கொடுக்கிறார்.

என்றாலும், விசுவாசிகளின் ஆவிக்குரிய வெற்றியைக் குறித்த இந்த அதிகாரங்களில் மற்றொரு மேன்மையான கருப்பொருளும் அறிமுகம்செய்யப்படுகிறது. அது ராஜரீகமான வெற்றிகொள்ளும் தேவனுடைய குறுக்கீட்டைப் பற்றியதாகும்; அவர் நம்மிலும், நம்மூலமாகவும், நமக்காகவும் போரில் வெற்றிசிறக்கிறார். இந்த மேன்மையான கருப்பொருளை அறிமுகம்செய்வதற்கு முன்பாகப் பவுல், நிருபத்தை வாசிப்பவர்களின் ஆவிக்குரிய தனித்துவத்தைக் குறித்த அறைகூவலை விடுக்கிறார்: “தேவனுடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், நீங்கள் மாம்சத்துக்குட்பட்டவர்களாயிராமல் ஆவிக்குட்பட்டவர்களாயிருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவின் ஆவியில்லாதவன் அவருடையவனல்ல, மேலும் கிறிஸ்து உங்களிலிருந்தால் சரீரமானது பாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயும், ஆவியானது நீதியினிமித்தம் ஜீவனுள்ளதாயும் இருக்கும். அன்றியும் இயேசுவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவருடைய ஆவி உங்களில் வாசமாயிருந்தால், கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினவர் உங்களில் வாசமாயிருக்கிற தம்முடைய ஆவியினாலே சாவுக்கேதுவான உங்கள் சரீரங்களையும் உயிர்ப்பிப்பார்” (ரோமர் 8:9–11).

“நீங்கள் மாம்சத்தில் இருக்கிறீர்களா அல்லது ஆவியில் இருக்கிறீர்களா?” என்று பவுல் இங்கே கேள்வியெழுப்புகிறார். பவுலைப் பொருத்த வரையில் இரண்டு காரியங்களே செய்ய முடிகிறவைகளாக உள்ளன. பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களில் வாசம்பண்ணுகிறபடியால் நீங்கள் ஆவிக்குரிய நபராக இருக்க வேண்டும். அல்லது பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களில் வாசம்பண்ணாதபடியால் நீங்கள் ஜென்மசபாவமுள்ள மனிதனாக, ஆவிக்குரியரீதியில்லாத மனிதனாக இருக்க வேண்டும். ஆவியானவர் உங்களுக்குள் வாசம்பண்ணாவிட்டால், நீங்கள் ஆவிக்குரியபிரகாரமாக இருக்கவில்லை. எழுதப்பட்டுள்ள எதுவும் உங்களுக்குப் பொருத்தமாக இருக்காது. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர்

உங்களுக்குள் வாசம்பண்ணுவாரானால், இயேசுவானவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பிய தேவன் அழியும் உங்கள் சரீரத்துக்கு ஜீவனைக் கொடுப்பார். இது மரணத்துக்குப் பின்வரும் வாழ்வைக் குறிக்கவில்லை; ஏனென்றால் அவர் நமது சரீரத்தை அழிவுக்குள்ளாகும் சரீரம் என்று குறிப்பிடுகிறார். நாம் இங்கே சிறிதுகாலம் மட்டுமே இருக்கப் போகிறோம். நாம் ஒரு அடக்க ஆராதனைக்குப் போகும்போது நமது அழியும் தன்மையைக் குறித்த உணர்வைப் பெறுகிறோம்; ஏனென்றால் நாமும் ஒருநாளில் மரிக்கப் போகிறோம்.

இந்த ஆவிக்குரிய பிரகாரமான தனித்துவம் குறித்த கேள்விக்குப் பிறகு அவர் “நீங்கள் தேவனுடைய புத்திரரா?” என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய தனித்துவத்தையும் தேவனுடைய புத்திரராக இருப்பதையும் இணைத்து அவர் தொடர்ந்து இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “மேலும் எவர்கள் தேவனுடைய ஆவியினாலே நடத்தப் படுகிறார்களோ, அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரராயிருக்கிறார்கள். அந்தப்படி, திரும்பவும் பயப்படுகிறதற்கு நீங்கள் அடிமைத்தனத்தின் ஆவியைப் பெறாமல், அப்பா பிதாவே, என்று கூப்பிடப்பண்ணுகிற புத்திரசுவிசாரத்தின் ஆவியைப் பெற்றீர்கள். நாம் தேவனுடைய பிள்ளையாயிருக்கிறோமென்று ஆவியானவர்தாமே நம்முடைய ஆவியுடனேகூடச் சாட்சி கொடுக்கிறார். நாம் பிள்ளைகளானால் சுதந்தரருமாமே; தேவனுடைய சுதந்தரரும், கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்தரருமாமே; கிறிஸ்துவுடனேகூட நாம் மகிமைப்படும்படிக்கு, அவருடனேகூடப் பாடுபட்டால் அப்படியாகும்” (வச. 14-17).

தேவன் அனைத்து மானிடருக்கும் பிதாவாக இருக்கிறபடியால், நாம் அனைவரும் சகோதர சகோதரிகளாக இருக்கிறோம் என்பது பிரபலமான ஒரு போதனையாகும். கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து அவரை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களுக்குத் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று யோவான் சுவிசேஷம் தெளிவாகப் போதிக்கிறது.

இயேசுவானவர் இந்த உலகத்தில் வந்தபோது, விசுவாசத்தின் மூலம் அவருக்குச் செவிசாய்த்தவர்கள் மறுபடியுமாகப் பிறந்திருக்கிறார்கள் என்றும், தங்களைத் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்று அழைத்துக் கொள்ளும் அதிகாரத்தை அவர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்றும் யோவான் போதிக்கிறார் (யோவான் 1:12, 13). அனைத்து மானிடரும் ஏற்கெனவே தேவனுடைய பிள்ளைகளாக இருப்பார்களானால், இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்க்கையும் மரணமும் தேவையில்லாததாக ஆகிவிட்டிருக்குமே.

வேதாகமம் “புத்திரர்கள்” என்று ஆண்பாலில் அழைக்கும்போது அது பெண்களையும்கூடக் குறிக்கும் பொதுவான அர்த்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. கிறிஸ்துவில் ஆணென்றும் பெண்ணென்று மில்லை என்று பவுல் கூறியதற்கு அர்த்தம் இதுவேயாகும் (கலா. 3:28). கிறிஸ்துவில் நாம் அனைவரும் ஒன்றாக இருக்கிறோம்.

தான் சிறையில் இருந்தபோது, பிலிப்பிய சபையிலிருந்து தனக்கு உதவிப் பொருள்களைக் கொண்டுவந்த ஒரு முதியவனைக் குறித்துப் பவுல் எழுதும்போது அவர் உறவுகளின் அளவிலுள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டியிருக்கிறார் (பிலி. 2:25-30). அவர் அந்த முதியவனைத் தனது சகோதரன், உடன்வேலையாள், உங்கள் ஸ்தானாபதி, என் குறைச்சலுக்கு உதவிசெய்தவன் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவன் தன்னைத் “தேவனுடைய பிள்ளை” என்று அழைத்துக்கொள்ளும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ள விசுவாசியாக இருந்தபடியால் பவுல் அவனைத் தனது சகோதரன் என்று குறிப்பிட்டார். அவன் பவுலோடுகூடக் கிறிஸ்துவுக் காகவும் சுவிசேஷத்துக்காகவும் தனது வாழ்க்கையை ஒப்புக்கொடுத்த படியால் அவனை உடன்வேலையாள் என்று அழைத்தார். மற்றவை களுக்குரிய அர்த்தங்கள் தெளிவாக இருக்கின்றன.

எவருக்குள் ஆவியானவர் வாசம்பண்ணுகிறாரோ அவர்களே கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானவர்கள் என்று பவுல் தெளிவாகவும் கொள்கைரீதியாகவும் அறிவிக்கிறார். பிறகு அவர் அந்தத் தனிப்பட்ட ஆவிக்குரிய தனித்துவத்தையும் “தேவனுடைய புத்திரராக” இருப்பதையும் இணைத்துக் கூறுகிறார்: “மேலும் எவர்கள் தேவனுடைய ஆவியினாலே நடத்தப்படுகிறார்களோ, அவர்கள் தேவனுடைய புத்திரராயிருக்கிறார்கள்.” பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்குள் வாசம்பண்ணும் போது நாம் கிறிஸ்துவுக்குச் சொந்தமானவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரால் நடத்தப்படும்போது தேவனுடைய பிள்ளைகளாக இருக்கிறோம் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

பிறகு அவர் கலாத்தியருக்குத் தான் கூறிய சத்தியத்துக்கு இணையான சத்தியத்தை இங்கேயும் கொடுக்கிறார். நாம் தேவனுடைய புத்திரர் என்று ஆவியானவர் நமது ஆவியில் சாட்சி கூறும்போது நாம் தேவனை “அப்பா, பிதாவே!” என்று அழைக்கிறோம் என்று அவர் போதிக்கிறார் (கலா. 4:6). “அப்பா” என்பது அரபிய மொழியிலும் தகப்பனாரைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். இது தனிப்பட்டதும் நெருக்கமான துமான ஆவிக்குரிய அனுபவத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

நான் இளம் போதகனாக இருந்தபோது, எனக்கு ஆலோசனை கூறி வழிநடத்தியவரிடம் “தன் பாவத்தை அறிக்கையிடும் ஒரு விசுவாசி

இரட்சிப்பின் நிச்சயத்தைப் பெறாமல் இருக்கும்போது நீங்கள் அவருக்கு எப்படி அந்த நிச்சயத்தைக் கொடுப்பீர்கள்?’’ என்று கேட்டேன். ‘‘எவருக்கும் உன்னால் இரட்சிப்பின் நிச்சயத்தைக் கொடுக்க முடியாது. அது பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஊழியமாகும்’’ என்று அவர் பதிலளித்தார். நம்மால் வசனங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள முடியும், விசுவாசம் மற்றும் இரட்சிப்புக் கான நிருபணங்களைத் தேட முடியும், ஆனால் நிச்சயத்தைக் கொடுக்க முடியாது என்று அவர் கூறினார். நாம் சில கேள்விகளைக் கேட்டு, இரட்சிப்புக்கான நிருபணத்தைக் காணும்போது, ஆதரவையும் ஊக்கத்தையும், உறுதிப்பாட்டையும் கொடுக்க முடியும். ஆனால் இறுதியில் பரிசுத்த ஆவியானவரே அவர்களுடைய ஆவியில் சாட்சிகொடுத்து அவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்ற நிச்சயத்தைக் கொடுக்கிறார்.

பவுலின் அடுத்த வசனத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அக்காலத்திய ரோமக் கலாச்சாரத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தனது பிள்ளைகள் பதினான்காம் வயதை எட்டும்போதே ஒரு தகப்பனார் அவர்களைத் தனது புத்திரர்களாகக் கருதுவது ரோமாபுரியின் வழக்கமாக இருந்தது. அவர்கள் அந்த வயதை எட்டும் போது, ஒரு நீதிமன்றத்தில் அவர்களைத் தனது புத்திரர்களாகச் சட்டரீதியாக சுவிகாரம் எடுத்துக்கொண்டு, தனக்குரிய யாவும் அவர்களுக்குச் சொந்தமானவை என்று அறிவிக்கிறார்.

இந்த உருவகத்தையே பவுல் இங்கே பயன்படுத்துகிறார். நாம் நமது ஆவிக்குரிய புதிய பிறப்பினால் தேவனுடைய குடும்பத்தில் பிறந்திருக்கிறோம். என்றாலும் தேவனுடைய கிருபையில் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தை நாம் பெறுகிறபடியால் இதற்கும் மேலான உரிமையைப் பெறுகிறோம்: ‘‘நாம் தேவனுடைய பிள்ளையாயிருக்கிறோமென்று ஆவியானவர்தாமே நம்முடைய ஆவியுடனேகூடச் சாட்சி கொடுக்கிறார். நாம் பிள்ளைகளானால் சுதந்தரருமாமே; தேவனுடைய சுதந்தரரும், கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்தரருமாமே’’ (ரோமர் 8:16-17). தேவனுடைய அன்பான குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவோடுகூட நாம் அவருடைய பிதாவிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் சுதந்தரமாகப் பெறுகிறோம். இது மிகப் பெரிய சிலாக்கியமாக இருந்தாலும், இதற்காக நாம் கிரயம்கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. நாம் கிறிஸ்துவோடுகூட அவருடைய மரணத்திலும் உயிர்த்தெழுதலிலும் பங்கெடுக்கிறோம் என்பதை நினைவுகூருங்கள்.

இப்போது பவுல் ஆறாம் அதிகாரத்தில் கிறிஸ்துவின் மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலில் அவரோடுகூடப் பங்குபெற வேண்டும் என்று தான் போதித்ததை இந்த உலகத்தில் கிறிஸ்துவுக்காகப் பாடுபடுவதோடு இணைக்கிறார். இவ்வாறு அவர் வெற்றியைக் குறித்த தனது துதிப்

பாடலைத் துவங்குகிறார். நாம் கிறிஸ்துவோடுகூடப் பாடுபடுவோமானால், வரவிருக்கும் வாழ்வில் அவரோடுகூட மகிமைப்படுத்தப் படுவோம் என்று அவர் அறிவிக்கிறார்:

‘‘கிறிஸ்துவுடனேகூட நாம் மகிமைப்படும்படிக்கு அவருடனே கூடப் பாடுபட்டால் அப்படியாகும். ஆதலால் இக்காலத்துப் பாடுகள் இனி நம்மிடத்தில் வெளிப்படும் மகிமைக்கு ஒப்பிடத்தக்கவைகள் அல்லவென்று எண்ணுகிறேன். மேலும் தேவனுடைய புத்திரர் வெளிப் படுவதற்குச் சிருஷ்டியானது மிகுந்த ஆவலோடே காத்துக்கொண்டிருக்கிறது’’ (வச. 17-19).

பவுல் இப்போது பாவத்தின்மீதான நீதிமானாக்கப்பட்ட பாவியின் ஆவிக்குரிய வெற்றியைக் குறித்த தனது விளக்கத்தில் இரண்டு காரியங்களைச் செய்கிறார். முதலாவதாக, அவர் ஆவிக்குரிய வெற்றி மற்றும் வளர்ச்சியைப் பாடுகளோடு தொடர்புபடுத்திக் காண்பிக்கிறார். பிறகு அவர் இந்தப் போதனையில் மேன்மையான பரிமாணத்தை எட்டுகிறார்: நித்தியத்தில் ஒரு விசுவாசியின் ஆவிக்குரிய வெற்றியைக் குறித்த தனது போதனையைத் துவக்குகிறார். அடுத்த பரிமாணத்தில் விசுவாசியின் இறுதியான ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி மற்றும் ஜெயத்தைக் குறித்துப் பார்ப்பதற்கு முன்பாக, இந்த வாழ்க்கையில் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியோடும் வெற்றியோடும் பாடுகள் எவ்வாறு தொடர்புகொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் குறித்த அவருடைய போதனையைப் பார்ப்போம்.

தமது மக்கள் பாடுபடுவதையோ, நோய்வாய்ப்படுவதையோ, ஏழைகளாக இருப்பதையோ அல்லது கஷ்டங்களைப் பெறுவதையோ தேவன் விரும்புவதில்லை என்று பலர் தவறாகப் போதிக்கிறார்கள். ஆனால் வேதாகமம் இப்படிப் போதிக்கவில்லை. இந்தச் சத்தியத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பவுல் விரும்புகிறார். ஆவிக்குரிய வளர்ச்சிக்கும் வெற்றிக்கும் பாடுகளோடு தொடர்பிருக்கிறது என்பதை உணரக்கூடிய அளவில் நீங்கள் நீண்ட காலமாக விசுவாசியாக இருந்திருக்கிறீர்களா? நாம் திராட்சச் செடியாகிய இயேசுவானவரோடு ஒரு கொடியாக இணைக்கப்பட்டிருக்கும்போது, நாம் அதிகமாகக் கனி கொடுக்கும்படியாகப் பிதாவானவர் நம்மை வெட்டிச் சரிப்படுத்துகிறார் என்று இயேசுவானவர் போதித்திருக்கிறார் (யோவான் 15:2). இந்தப் பின்னணியில் நமது பெரும்பாலான பாடுகள் நமது வாழ்க்கைக்கு இடையூறாக இருக்கவில்லை; ஆனால் வளர்ச்சிக்கு உதவியாக இருக்கின்றன என்பதை நம்மால் கண்டுகொள்ள முடியும்.

இப்படிப்பட்ட பாடுகளுக்குப் பவுல் அப்போஸ்தலனே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறார். அவர் அடிக்கடி சிறையில் அடைக்கப்

பட்டது அங்கிருந்து அவர் ஐந்து நிருபங்களை எழுதுவதற்கு அவருக்கு உதவியாக இருந்தது. அந்த நாட்களில் அவர் வெளியே இருந்திருப்பாரானால், பிரசங்கிப்பது மற்றும் போதிப்பதின்மூலம் அவர் கனிகொடுக்கும் ஊழியம் செய்திருக்கலாம். ஆனால் தேவனே இன்னுமதிகமான கனிகளை எதிர்பார்த்தபடியால், பவுல் அந்த நாட்களைச் சிறையில் கழிக்க வேண்டியிருந்தது. இப்போது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் சிறையில் எழுதப்பட்ட அவருடைய நிருபங்கள் இலட்சக்கணக்கானவர்களை இரட்சிப்புக்குள் வழிநடத்தி ஆசீர்வாதத்தைக் கொடுத்துவருகின்றன.

இந்தப் பகுதி பாடுகளைப் பற்றிய பவுலின் சொந்த அனுபவத்தையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. பவுலின் தனிப்பட்ட பாடுகளின் பயங்கரம் இந்த வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது:

“நான்அதிகமாய்ப் பிரயாசப்பட்டவன், அதிகமாய் அடிபட்டவன், அதிகமாய்க் காவல்களில் வைக்கப்பட்டவன், அநேகந்தரம் மரண அவதியில் அகப்பட்டவன். யூதர்களால் ஒன்றுகுறைய நாற்பதடியாக ஐந்துதரம் அடிபட்டேன்; மூன்று தரம் மிலாறுகளால் அடிபட்டேன் (இது இப்போதும் சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளில் நிலவும் ‘பிரம்படித்’ தண்டனைக்கு ஒத்த ரோமத் தண்டனை வழக்கமாகும். இந்தப் பிரம்புகள் சவுக்குகளை விட மோசமானவை; ஏனென்றால் இவை தசையின் திசுக்களைக் கிழித்து சேதமுண்டாக்கும், எலும்புகளைக் கூட முறித்து விடும்) ஒருதரம் கல்லெறியுண்டேன் (அப். 14), மூன்று தரம் கப்பற்சேதத்தில் இருந்தேன், கடலிலே ஒரு இராப்பகல் முழுவதும் போக்கினேன் (அப். 27, 28)... பிரயாசத்திலும், வருத்தத்திலும், அநேக முறை கண்விழிப்புகளிலும், பசியிலும் தாகத்திலும், அநேகமுறை உபவாசங்களிலும், குளிரிலும், நிர்வாணத்திலும் இருந்தேன்” (2 கொரி. 11:23-27).

பவுல் ஏன் ஆவிக்குரிய வளர்ச்சி மற்றும் வெற்றியைப் பாடுகளோடு தொடர்புபடுத்துகிறார் என்பதை உங்களால் காண முடிகிறதா? தேவன் நம்மைப் புதிய சிருஷ்டிகளாக ஆக்குவதற்குப் பயன்படுத்தும் பல உபகரணங்களில் பாடுகளும் ஒன்றாக இருக்கிறது. இப்போது நீங்கள் ஆவிக்குரியபிரகாரமாக வளர்ச்சிபெறுவதற்குத் தேவன் பாடுகளைப் பயன்படுத்த நீங்கள் அனுமதிக்கிறீர்களா? உங்கள் சொந்த ஆவிக்குரிய விசுவாச அறிக்கையில் இவைகளைக் குறித்து உங்களால் கூற முடியுமா? உங்கள் கவலைகள் வீணாகிப் போகாமலிருப்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்.

நாம் அனைவரும் தேவனுடைய கையின் கிரியைகளாக இருக்கிறோம் என்று பவுல் மற்றொரு நிருபத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். எனக்குத் தெரிந்த ஒருவர் தான் ஒரு கட்டிடத்தைக் கட்டிமுடித்தவுடன்

மற்றவர்களை அழைத்து “தேவ கிருபையினால், இது என் கையின் கிரியையாக இருக்கிறது” என்று அந்தக் கட்டிடத்தைச் சுற்றிக்காட்டுவார். தேவன் நம் ஒவ்வொருவரையும் சுட்டிக்காட்டி “இவன் என்னுடைய செய்கையாயிருக்கிறான்” என்று கூற விரும்புகிறார் என்று பவுல் கூறுகிறார் (எபே. 2:10).

ஒரு போதகர் தான் திருமணம்செய்துவைத்த தம்பதியர் தேனிலவுக்குச் சென்றிருக்கும்போது, அவர்களுடைய வீடுகளுக்குச் சென்று, அவர்களுடைய வீட்டு வாசல் கதவில் “எச்சரிக்கை: தேவன் கிரியைசெய்கிறார்” என்று எழுதப்பட்ட அட்டையைத் தொங்க விடுவார். இந்தத் தம்பதியர் ஒருவர் மற்றவரோடு பொறுமையாக இருந்து தேவன் தங்கள் வாழ்க்கையில் செயல்படுகிறார் என்பதை உணர வேண்டும் என்பதே அவருடைய நோக்கமாகும். விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப் பட்ட ஒவ்வொரு விசுவாசியின் வாழ்க்கையிலும் இது நினைவுபடுத்தப் பட வேண்டும்.

இந்த வாழ்க்கையோடு இது முடிந்துவிடுவதில்லை. தேவன் நம்மில் துவக்கிய கிரியையை நமது மரணம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகும் நித்தியத்துக்குமாக நாம் பரிபூரணமாகும்படி தொடர்ந்து செய்துவருவார் (பிலி. 1:6).

நான் ஒருமுறை நியூயார்க் நகரைச் சேர்ந்த ஒரு போதகரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். அவர் மனக்கிலேசம் கொண்டிருந்தார். அவரால் தனது பிரசங்கத்தைக்கூடத் தயாரிக்க முடியவில்லை. அவர் வெளியே சென்று உலாவிவரும்படி தீர்மானித்தார். தனது மனக்கிலேசத்தில் மனம் போனபடி நடந்துசென்ற அவர் கட்டுமானப் பணி நடைபெறும் ஒரு இடத்துக்குச் சென்றார். அங்கே நியூயார்க் நகரத்தின் மிகப் பெரிய பேராலயத்தின் சீரமைப்புப் பணி நடந்துகொண்டிருந்தது. இந்தப் பெரிய பேராலயத்தின் அழகையும் பழமையையும் பாதுகாக்கும்படி அதைச் சீரமைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மனக்கிலேசம் கொண்டிருந்த போதகர் அங்கே பணிபுரிபவர்களை வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றகொண்டிருந்தார். பல நிமிடங்கள் கழித்தே அவர் ஒரு சிற்ப ஆசாரி ஒரு பெரிய சிலுவை வடிவான கல்லைச் செதுக்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தார். அப்போது அந்தச் சிற்பி போதகர் தன்னையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான். போதகர் அவனிடம் “நீ என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். அந்தச் சிற்பி பேராலயத்தின் கோபுரத்தில் ஒரு இடைவெளி இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டினான். “அதோ அங்கே ஒரு இடைவெளி இருப்பது தெரிகிறது அல்லவா? அந்த இடத்தில் இதைப் பொருத்தும்படியாக நான் இதைச் செதுக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று அவன் பதிலளித்தான்.

அந்த இடத்தைவிட்டுத் திரும்பும்போது போதகர் “நன்றி ஆண்டவரே, இதுதான் நான் கேட்கத் தேவையான காரியமாக இருந்தது” என்று கூறினார். தன்னை மனக்கிலேசம் கொள்ளும்படி தூண்டிய பிரச்சினைகளும் அழுத்தங்களும் தேவன் தன்னைச் செதுக்கும் காரியங்களே என்றும் மேலான இடத்தில் தன்னைப் பொருத்தும்படியாக அவர் இதைச் செய்கிறார் என்றும் அவர் உணர்ந்துகொண்டார்.

இங்கேயே இப்போதே நாம் அவருடைய ஸ்தானபதிகளாக இருக்கும்படியாக தேவன் நம்மைத் தமது குமாரர்களாகவும் குமாரத்தி களாகவும் ஆக்குவதற்குத் தீவிரமான ஒப்படைப்புக்கொண்டிருக்கிறார் என்று பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். நாம் நமது முழுமையான மீட்பையும் பாவத்தின்மீதான முழுமையான வெற்றியையும் அனுபவிக்கப் போகும் நித்திய நிலைக்காகவும் அவர் நம்மை வடிவமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். பவுல் இந்த வார்த்தைகளில் நமது தற்போதைய பாடுகளையும் வருங்கால ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியையும் தொடர்புபடுத்திக் காண்பிக்கிறார்: “ஆதலால் இக்காலத்துப் பாடுகள் இனி நம்மிடத்தில் வெளிப்படும் மகிமைக்கு ஒப்பிடத்தக்கவைகள் அல்லவென்று எண்ணுகிறேன். மேலும் தேவனுடைய புத்திரர் வெளிப்படுவதற்குச் சிருஷ்டியானது மிகுந்த ஆவலோடே காத்துக்கொண்டிருக்கிறது” (ரோமர் 8:18-19).

இரண்டு பரிமாணங்களில் வாழ்க்கை

தும்பிப் பூச்சி (dragon fly) பறப்பதை நீங்கள் கவனித்திருக்கிறீர்களா? அது தனது இரட்டைச் சிறகுகளைக் கொண்டு ஒரு மலரிலிருந்து இன்னொரு மலருக்குப் பறந்துசெல்கிறது. இந்த இரட்டைச் சிறகுகளைப் பயன்படுத்தி தும்பியால் ஹெலிகாப்டரைப் போல ஒரே இடத்தில் அப்படியே நிற்க முடியும். நான்முழுவதும் கூட அதால் அப்படி நிற்க முடியும். இந்த அற்புதமான தும்பிகள் தங்கள் இரட்டைச் சிறகுகளைப் பயன்படுத்தி வளிவியக்க விதிப்படி அழகாகப் பறந்துசெல்லுகின்றன.

இந்தத் தும்பிப் பூச்சிகள் தங்கள் வாழ்க்கையில் முதல் நான்கு ஆண்டுகளை நீர் மட்டத்துக்குக் கீழேயே கழிக்கின்றன. நீருக்கு அடியே வாழும் இந்தப் பூச்சிகள் இரட்டைச் சுவாச மண்டலங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. நீருக்கு அடியே வாழும் பிற உயிரினங்களைப் போலவே இந்தப் பூச்சிகள் தனது நீண்ட குறுகலான சரீரத்தின் மூலமாக நீரை உறிந்தெடுத்து அதிலிருந்து பிராண வாயுவைப் பெறுகின்றன. ஆனால் இதே பூச்சிகள் பின்னாளில் வானத்தில் பறக்கும்போது பிராண வாயுவைக் காற்றிலிருந்து பெறுவதற்கு வசதியாக இன்னொரு சுவாச மண்டலத்தையும் பெற்றிருக்கின்றன.

இந்தத் தும்பி நீரில் இருக்க வேண்டிய காலகட்டம் முடிவுறும்போது, அது நீரைவிட்டு மேலே எழும்பி, தனது சிறகுகளைச் சூரிய வெப்பத்தில் உலர்த்தி, தனது அற்புதமான இரட்டைச் சிறகுகளை விரித்துப் பறந்து தனது வாழ்க்கையின் இரண்டாவது பரிமாணத்துக்குள் நுழைகிறது. இவ்வாறு இந்தத் தும்பி இரண்டு பிரமாணங்களில் வாழும்படி தேவன் அதை வடிவமைத்திருக்கிறார்.

நாமும்கூடத் தும்பியைப் போலவே இரண்டு பரிமாணங்களைப் பெற்றிருக்கிறோம். நாம் இரண்டு பரிமாணங்களில் இருக்கும்படி தேவனால் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று பவுல் கூறுகிறார். இங்கே உலகத்தில் வாழும்படி தேவன் நமக்கு உலகப் பிரகாரமான சரீரத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். பிறகு பரலோகத்தில் நமது இரண்டாவது பரிமாணத்தில் நித்தியமாக இருக்கும்படி தேவன் நமக்கு ஒரு பரலோக சரீரத்தைக் கொடுக்கப் போகிறார்.

நாம் ஒரு தும்பியைக் குறுக்கே அறுத்துப் பார்ப்போமானால், இரண்டு வாழ்க்கை முறையைக் காண முடியும் என்பதுபோல, நாம் மறுபடியும் பிறந்த ஒரு விசுவாசியைக் “குறுக்கே அறுத்துப் பார்ப்போமானால்” இரட்டை வாழ்க்கை முறையை நம்மால் காண முடியும். கிறிஸ்துவை உண்மையாகப் பின்பற்றும் ஒவ்வொருவரும் உலகப் பிரகாரமான சரீரம் அல்லது வாழ்க்கைமுறையைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்; அது விசுவாசி தனது வாழ்க்கையின் முதல் பரிமாணத்தை வாழ விசுவாசிக்கு உதவுகிறது. அதே வேளையில் ஒவ்வொரு விசுவாசியும் இரண்டாவது பரிமாணத்தையும் பெற்றிருக்கிறார். பவுல் இதைப் “புதுச் சிருஷ்டி” அல்லது “புதிய மனிதன்” அல்லது “உள்ளான மனுஷன்” என்று அழைக்கிறார். பரிசுத்த ஆவியானவரின் அற்புதக் கிரியையாகிய இந்தப் புதுச் சிருஷ்டி தேவன் அனைத்து விசுவாசிகளுக்கும் கொடுக்கப் போகும் பரலோக சரீரத்துக்கு முன்னோடியாக இருக்கிறது. தேவன் கொடுக்கப்போகும் அந்தப் புதிய சரீரம் பரலோகத்தில் நித்தியமாக ஜீவிக்கும்படி நம்மை ஆயத்தமாக்கும்.

தும்பி தனது இரண்டாவது பரிமாணத்தில் வளிவியக்க அற்புதமாக இருக்கிறது. விசுவாசிகள் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் உயிரோடு எழுப்பப்படும்போது, தேவன் நமக்கு வாழ்க்கையின் இரண்டாவது நித்திய பரிமாணத்துக்கு ஏற்ற சரீரத்தைக் கொடுக்கப் போகிறார். அது எப்படியிருக்கும் என்பதை உங்களால் கற்பனைசெய்து பார்க்க முடிகிறதா?

யோவான் அப்போஸ்தலன் தனது முதலாவது நிருபத்தில், விசுவாசிகளாகிய நாம் யாராக, எப்படியிருக்கிறோம் என்றும், யாராக

எப்படியிருக்கப் போகிறோம் என்றும் விவரிக்கிறார். நாம் எப்படியிருக்கப் போகிறோம் என்பது வெளிப்படுத்தப்படவில்லை என்றும், அது நிச்சயமாக நமது கற்பனைக்கும் எட்டாத ஒன்றாக இருக்குமென்றும் அவர் கூறுகிறார். ஏனென்றால் நாம் பரலோகத்தில் இப்போது உயிர்த் தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்துவைப் போலிருப்போம் (1 யோவான் 3:1, 2).

நாம் எப்படியிருப்போம் என்ற இந்த மகிமையான அற்புதத்தைக் காண முழு உலகமும் ஆவலாகக் காத்திருக்கிறது என்று பவுல் எழுதியிருக்கிறார். முதிர்வயதை அடைவது பரிசைப் பெறுவதல்ல. நமது சரீரம் முதிர்ந்து வரும்போது இது விசுவாசியின் “உலகப் பிரகாரமான ஆடை” மட்டுமே என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள். பூமியில் நமது வாழ்க்கையை நாம் வாழும்படியாக தேவன் நமக்கு ஒரு சரீரத்தைக் கொடுக்கிறார். நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக அவருக்குரியதில் சேரும்போது அவர் பரலோகத்தில் நாம் வாழும்படியாக நமக்கு ஒரு ஆவிக்குரிய சரீரத்தைக் கொடுப்பார்.

அடுத்துவரும் சில வசனங்கள் தேவன் படைத்துக் காத்துவரும் இந்த உலகத்தைப் பற்றிய சில சுவாரசியமான சத்தியங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமே சிருஷ்டிகருடைய தொடர்ந்த சிருஷ்டிப்பின் கிரியை தேவைப்படுகிறது என்று சொல்ல முடியாது. “அதேனென்றால் சிருஷ்டியானது அழிவுக்குரிய அடிமைத் தனத்தினின்று விடுதலையாக்கப்பட்டு, தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குரிய மகிமையான சுயாதீனத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் என்கிற நம்பிக்கையோடே, அந்தச் சிருஷ்டியானது சுய இஷ்டத்தினாலே அல்ல, கீழ்ப்படுத்தினவராலேயே மாயைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறபடி, இதுவரைக்கும் சர்வ சிருஷ்டியும் ஏகமாய்த் தவித்துப் பிரசவவேதனைப்படுகிறது” (ரோமர் 8:20-22).

இந்த வசனங்களுக்கு அர்த்தம் காண வேண்டுமானால், மானிடக் குடும்பத்தின் வீழ்ச்சியை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆதியாகமத்தின் முதல் அதிகாரங்களிலும் இந்த நிருபத்தின் முதல் அதிகாரத்திலும் அந்த விவரங்களை நாம் காணலாம். மனிதன் பாவம்செய்யும்போது, அவன் தொடும் எதுவும் அந்தப் பாவத்தின் தாக்கத்தைப் பெறுகிறது. இன்றும் மானிடப் பாவத்தின் பின்விளைவுகளைச் சுற்றுச்சூழலில் நம்மால் காண முடியும். மானிடரின் பேராசை நாம் குடிக்கும் தண்ணீரையும், சுவாசிக்கும் காற்றையும், உண்ணும் உணவையும் மாசுபடுத்துகிறது.

சிருஷ்டிப்பானது மனிதனின் வீழ்ச்சியால் அதிகமான தாக்கத்தைப் பெற்றது. மனிதனின் மீட்பு நிறைவுபெறும்போது இந்த உலகமும்

இறுதியானதும் முழுமையானதுமான மீட்பைப் பெறும் என்று இந்த வசனங்கள் கூறுகின்றன. நாம் மீட்கப்படும்போது, புதுச் சிருஷ்டிகளாக ஆகிறோம். நமது புதிய வாழ்வு துவங்கும்படியாக நமது பழைய மனிதன் மரிக்க வேண்டும் என்று பவுல் இந்த நிருபத்தில் போதித்திருக்கிறார். ஒரு நாளில் தேவன் ஒரு புதிய வானத்தையும் புதிய பூமியையும் சிருஷ்டிப்பார் என்றும், அதில் நீதி ஆளுகைசெய்யும் என்றும் வேதாகமம் போதிக்கிறது (2 பேதுரு 3:13).

தற்போதைய சிருஷ்டி இந்தப் புதிய சிருஷ்டிக்காக ஏகமாகத் தவித்து வேதனைப்படுகிறது என்று பவுல் கூறுகிறார். “அதுவுமல்லாமல், ஆவியின் முதற்பலனைப் பெற்ற நாமுங்கூட நமது சரீர மீட்பாகிய புத்திர சவிகாரம் வருகிறதற்குக் காத்திருந்து, நமக்குள்ளேயே தவிக்கிறோம். அந்த நம்பிக்கையினாலே நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். காணப் படுகிறதை நம்புகிறது நம்பிக்கையல்ல; ஒருவன் தான் காண்கிறதை நம்ப வேண்டுமென்ன? நாம் காணாததை நம்பினோமாகில், அது வருகிறதற்குப் பொறுமையோடே காத்திருப்போம்” (ரோமர் 8:23-25).

இப்போது பவுல் நமது இறுதியானதும் முழுமையானதுமான மீட்பைப் பற்றிய கருப்பொருளுக்குத் திரும்புகிறார். நமது சரீரங்கள் மீட்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையில் நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று அவர் எழுதுகிறார். நாம் நித்திய நிலைக்குள் உயிரோடு எழுப்பப்படும் வரையில் நாம் முழுமையாகவும் இறுதியாகவும் மீட்கப்பட மாட்டோம் என்ற உணர்வில் அவர் கூறுகிறார். பயபக்தியுள்ள மக்களும் மரித்துப் போகிறார்கள், அவர்கள் ஏன் சரீரப்பிரகாரமாகக் குணமாக்கப்படவில்லை என்று நாம் விளக்கிறோம்.

இதற்கான பதிலை ஓரளவு நாம் இந்த வசனங்களில் பார்க்க முடியும். அவர்கள் நித்தியத்துக்குள்ளாகக் கொண்டுசெல்லப்படும் வரையில் அவர்களுடைய மீட்பு முழுமையும் நிறைவும் அடைவதில்லை என்பது போல, அவர்கள் பரலோகத்துக்கு உயிரோடு எழுப்பப்படும் வரையில் அவர்களுடைய குணமாகுதலும் முழுமையடைவதில்லை. பரலோகத்தில் அவர்கள் வாழும்படியாகத் தேவன் அவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய சரீரத்தைக் கொடுக்கும்போது, அவர்களுடைய குணமாகுதலும் மீட்பும் நிறைவடையும்.

எப்படியாயினும் ஜெபியுங்கள்!

“அந்தப்படியே ஆவியானவரும் நமது பலவீனங்களில் நமக்கு உதவிசெய்கிறார். நாம் ஏற்றபடி வேண்டிக்கொள்ள வேண்டியதினன தென்று அறியாமலிருக்கிறபடியால், ஆவியானவர்தாமே வாக்குக் கடங்காத பெருமூச்சுகளோடு நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறார்.

ஆவியானவர் தேவனுடைய சித்தத்தின்படியே பரிசுத்தவான்களுக்காக வேண்டுதல்செய்கிறபடியால், இருதயங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிறவர் ஆவியின் சிந்தை இன்னதென்று அறிவார்'' (வச. 26-27).

பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்திலிருந்து நான் மேற்கோளாகக் காட்டிய வசனங்களிலும், ரோமர் எட்டாம் அதிகாரத்தில் இருபத்து மூன்று முதல் இருபத்தைந்து வரையிலான வசனங்களிலும் வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் கவனியுங்கள். நமது சரீரங்களும் சிருஷ்டியும் இந்த இறுதியானதும் முழுமையானதுமான மீட்டிங்காக ஏங்குகின்றன என்று பவுல் கூறுகிறார். இதைத் தொடர்ந்து அவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக எண்ணற்ற விசுவாசிகளுக்கு ஆறுதலைக் கொடுத்துவரும் பகுதியை எழுதுகிறார். தேவன் நமது தவிப்புக்குச் செவிசாய்த்து, அருமையான வகையில் நமது பலவீனத்துக்கு ஊழியம் செய்கிறார் என்று அவர் கூறுகிறார்.

ஜெபத்தின் ஆவிக்குரிய ஒழுங்கை அறிந்திருக்கும் எந்த விசுவாசியும் நாம் தேவனுடைய சித்தத்துக்கு ஏற்றபடி ஜெபிக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்திருக்கிறார். என்றாலும், பெரும்பாலும் நாம் தேவனிடம் வந்து நமது விண்ணப்பங்களை அவரிடம் ஏற்றிடுக்கும்போது, அவருடைய சித்தம் என்பதை அறியாதவர்களாக இருக்கிறோம். இதனால் நம்மில் சிலர் ஜெபத்தில் இந்த விண்ணப்பங்களை ஏற்றிடுப்பது கிடையாது.

என்றாலும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும் என்றே பவுல் அப்போஸ்தலன் கூறுகிறார். நாம் நமது ஜெபத்தில் ஏற்றிடுக்கும் ஒவ்வொரு விண்ணப்பத்தையும் குறித்த தேவனுடைய சித்தத்தைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் அறிந்திருக்கிறார். என்றாலும் நாம் ஜெபிக்கும் போது, நமக்கோ அல்லது நாம் யாருக்காக ஜெபிக்கிறோமோ அவருக்கோ தேவனுடைய சித்தமில்லாத ஒன்றை நாம் வேண்டிக் கொண்டாலும், பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்காகத் தேவனுடைய சித்தப்படி பரிந்துரை ஜெபத்தை ஏற்றிடுக்கிறார்! அதாவது, நாம் தவறான காரியத்துக்காக ஜெபிக்கும்போது, நமது இருதயம் தேவனுக்கு முன்பாகச் சரியாக இருக்குமானால், பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்காகப் பரிந்து பேசுவார், தேவன் நமக்காக அல்லது நாம் யாருக்காக ஜெபிக்கிறோமோ அவர்களுக்காக என்ன சித்தம் கொண்டிருக்கிறாரோ அதைச் செய்வார்.

இந்த வாக்குத்தத்தத்துக்காகவும், தேவன் என்னுடைய ஜெபங்கள் சிலவற்றுக்குப் பதிலளிக்காமல் இருப்பதற்காகவும் நான் அவருக்கு நன்றிசெலுத்துகிறேன். இப்போது நான் முதிர்ச்சியடைந்து, கிறிஸ்து வோடுள்ள என் நடக்கையில் வளர்ச்சிபெற்றிருக்கிறபடியால், கடந்து போன நாட்களைத் திரும்பிப் பார்த்து “நான் தவறான காரியங்களுக்காக

வேண்டிக்கொண்டபோது, பரிசுத்த ஆவியானவர் எனக்காக வேண்டிக் கொண்டதற்காக நன்றி'' என்று என்னால் கூற முடிகிறது.

பழைய ஏற்பாட்டில், பயபக்தியுள்ள மனிதர் பலர் தாங்கள் மரிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மோசே, எலியா, யோபு, யோனா இவர்கள் மனக்கிலேசத்தில் தேவன் தங்களைக் கொன்றுபோடும்படி ஜெபித்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தேவமனிதர்கள் சரீரப்பிரகாரமாகவும், மனோரீதியாகவும், உணர்வுரீதியாகவும், ஆவிக்குரிய பிரகாரமாகவும் சோர்வடைந்துபோயிருந்தபடியால் தவறான காரியங்களுக்காகத் தேவனிடம் ஜெபித்தார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய இருதயம் தேவனுக்கு முன்பாக நேர்மையாக இருந்த படியால், அன்பான பரம பிதா அவர்களுடைய ஜெபத்துக்குச் செவி சாய்த்து அவர்களைக் கொன்றுபோடவில்லை.

மோசேயை மனக்கிலேசத்துக்குள் தள்ளிய பாரத்தைத் தாங்க அவர் எழுபது உதவியாளர்களை மோசேக்குக் கொடுத்தார். ஏழே நாட்களில் கடந்துசெல்லக் கூடிய வனாந்தரத்தில் மோசே இஸ்ரவேலரை நாற்பது ஆண்டுகள் வழிநடத்திச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அவர் முழுமையாகச் சோர்வடைந்திருந்தார் (எண். 11:10-17).

நாம் தேவனுடைய சித்தத்தை அறிந்திருக்கவில்லை என்பது நாம் ஜெபிப்பதைத் தடுக்கக்கூடாது என்பதே இந்தப் பகுதியில் காணப்படும் சத்தியமாகும். எப்படியாயினும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்காக வேண்டிக்கொள்வார். தேவன் தமது சித்தத்துக்கு ஏற்ற நல்ல காரியத்தை நமக்குக் கொடுப்பார்.

எலியா தீர்க்கதரிசி “ஆலயத்தைப் பராமரிப்பதைப்” புறக்கணித்தார் என்றே நான் கூறுவேன். நமது சரீரம் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆலயமாக இருக்கிறது என்று பவுல் போதிக்கிறார். நமது சரீரப்பிரகாரமான, ஆவிக்குரிய பிரகாரமான, மனோரீதியான மற்றும் உணர்வுரீதியான வாழ்க்கைகள் ஒன்றாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், நமது வாழ்க்கையின் சரீரப்பிரகாரமான பரிமாணம் புறக்கணிக்கப்படும்போது, சரீரப்பிரகாரமான சோர்வு ஆவிக்குரிய, மனோரீதியான மற்றம் உணர்வுரீதியான சோர்வுகளையும் கொண்டுவரக் கூடும். தன்னைக் கொன்றுபோடும்படி எலியா தேவனிடம் வேண்டிக்கொண்டபோது, அவர் எலியா உறங்கும்படி செய்கிறார், பிறகு எலியாவை எழுப்பி உணவளித்து, மறுபடியுமாக உறங்கும்படி செய்கிறார். இந்த உணவும் இளைப்பாறுதலும் அவருக்குப் பலமளித்தன. தன்னைக் கொன்று போடும்படி வேண்டிக்கொண்ட இந்தத் தீர்க்கதரிசி பலப்படுத்தப்பட்ட பின்பு நாற்பது நாட்கள் தொடர்ந்து பிரயாணம்செய்தார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம்! அவர் தேவனிடம் தவறான காரியத்துக்காக வேண்டிக்

கொண்டாலும், தேவன் அவருக்குச் சரியான காரியத்தைக் கொடுத்தார் (1 இரா. 19:1-8).

யோபுவின் சொற்பொழிவுகளை நீங்கள் கவனமாக வாசிப்பீர்களானால், அவனுடைய பாடுகள் அவனும் மோசேயையும் எலியாவையும் போல மரணத்தை வேண்டும் நிலைக்குக் கொண்டுவந்தன என்பதைக் காண முடியும் (யோபு 3:11; 10:18). யோனா தீர்க்கதரிசியும்கூட இவர்களைப் போலத் தான் மரணமடைந்தால் நலமாயிருக்கும் என்று ஜெபித்தான் (யோனா 4). தேவன் யோபையோ அல்லது யோனாவையோ கொன்றுபோடவில்லை. அவர்கள் இப்படி ஜெபித்த போது அவர்களின் பெயரில் இருக்கும் இரண்டு புத்தகங்களின் சாராம்சத்தை அவர் கொடுத்தார். தேவனுடைய மக்களும்கூடத் தங்கள் சரியான பார்வையை இழந்து, தவறாக ஜெபிக்கும் நிலைக்கு வரக் கூடும் என்பதற்கு இந்த நான்கு பேரும் எடுத்துக்காட்டுகளாக இருக்கிறார்கள். ஜெபத்தைக் குறித்த பவுலின் இந்தப் போதனைக்கும் இவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகளாக இருக்கிறார்கள்.

இந்த இரண்டு வசனங்களும் (ரோமர் 8:26, 27) அடுத்துவரும் வசனத்துக்குப் பின்னணியாக இருக்கின்றன. இந்த வசனம் அது எழுதப்பட்டதிலிருந்து எண்ணற்ற கிறிஸ்துவின் சீஷர்களுக்கு அதிகமான ஆறுதலையும் தூண்டுதலையும் கொடுத்துவருகிறது. அதேவேளையில் பவுலின் ஏவுதல் பெற்ற வார்த்தைகளில் இந்த வசனமே அதிகமாகத் தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்படுவதாகவும் இருக்கிறது. ‘‘அன்றியும், அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்குச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம்’’ (வச. 28).

சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறது என்ற வாக்குத்தத்தத்தை இந்த வசனம் கொண்டிருக்கிறது. ‘‘சகலமும்’’ என்ற சொல்லைப் பவுல் அடிக்கடி பயன்படுத்தினாலும், அவர் அதைச் சாதாரணமாகவோ அலட்சியமாகவோ ஒருபோதும் பயன்படுத்தவில்லை. போரினாலோ அல்லது தீங்குகளினாலோ விசுவாசிகளும் அவிசுவாசிகளும் துன்பப்படும்போது இந்த வார்த்தைகளை வெறித்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள். சோகமான காரியங்கள் தற்செயலாக நிகழ்ந்த குழப்பம் என்றோ, அல்லது நாம் தவறான இடத்தில் தவறான வேளையில் இருந்துவிட்டோம் என்றோதான் நாம் நினைக்கும்படி செய்கின்றன. ஆனால் பவுல் சகலமும் என்று கூறுகிறாரே? இந்தச் சோகமான காரியமும் அதில் ஒன்றா? என்ற கேள்விகள் அவர்களுக்குள் தோன்றுகின்றன.

இந்த வசனத்தை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளும்படி அதற்கு இப்படியொரு விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது: ‘‘அன்றியும், அவருடைய

தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு நடைபெறுபவை அனைத்தும் நன்மைக்கான ஒழுங்கில் பொருந்திவருகின்றன.’’ இந்த வசனத்தைக் குறித்து இரண்டு பார்வைகளை நான் உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த வசனத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வாக்குத்தத்தம் நிபந்தனைக்கு உட்பட்டதாக இருக்கிறது என்பது முதலாவது காரியமாகும். மக்களின் வாழ்க்கையோடும் அவர்கள் அனுபவிக்கும் பிரச்சினைகளோடும் இந்த வாக்குத்தத்தத்தைப் பொருத்திக் காண்பதற்கு முன்பாக இரண்டு முக்கியமான காரியங்கள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்:

1) அவர்கள் தேவனை நேசிக்க வேண்டும்.

2) அவர்கள் அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட வேண்டும்.

தேவனை நேசிப்பது என்றால் என்ன? தேவனிடம் அன்புகூருவது எளிதான காரியமல்ல என்று அப்போஸ்தலனாகிய யோவான் கூறுகிறார். அவர் நமக்கு ஒரு அறைகூவலும் விடுக்கிறார். ‘‘தேவனிடத்தில் அன்புகூருகிறேனென்று ஒருவன் சொல்லியும், தன் சகோதரனைப் பகைத்தால், அவன் பொய்யன்; தான் கண்ட சகோதரனிடத்தில் அன்புகூராமலிருக்கிறவன், தான் காணாத தேவனிடத்தில் எப்படி அன்புகூருவான்?’’ (1யோவான் 4:20). பவுல் கூறுவதின்படி, நாம் தேவனுடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டவர்களாய் இருக்கும்போது, நாம் அவரை நேசிப்பதைக் காட்டுகிறோம். நம்முடைய நடப்பின்ஒவ்வொரு காரியத்தின் முன்னுரிமையும் தேவனுடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்படும் நிலையை எட்டும்போது, நாமும் மோசே, எலியா, யோபு மற்றும் யோனாவைப் போலத் தேவையான நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுகிறோம்; அப்போதுதான் இந்த வசனத்தை நாம் நமது வாழ்க்கையோடும், பிரச்சினைகளோடும் – அது சோகமான காரியமாக இருந்தாலும் சரி – பொருத்திக் காண முடியும்.

சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறது என்று நான் பிரசங்கிக்கும் போதெல்லாம், சோகமான காரியங்களை அனுபவித்துள்ள விசுவாசிகளும் அவிசுவாசிகளும் எனது பிரசங்கத்தைக் குறித்துக் கேள்வியெழுப்புகிறார்கள். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் அவர்கள் உலகப்பிரகாரமான சுயநலத்துக்கு இடம்கொடுத்து, ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக வாழாமல் உலகப் பிரகாரமாக மதிப்பீடுகளின்படி வாழ்ந்திருப்பார்களானால், அவர்கள் இந்த வசனத்தைத் தங்கள் வாழ்க்கையோடும் சோகமான பிரச்சினைகளோடும் பொருத்திப் பார்க்க முன்வரக் கூடாது.

கிறிஸ்துவைப் பயபக்தியோடு பின்பற்றுகிறவரின் வாழ்க்கையில் நடைபெறும் எல்லாக் காரியத்தையும் இந்த வசனம் நன்மை என்று

அழைக்கவில்லை என்பதே இந்த வசனத்தைக் குறித்த என்னுடைய இரண்டாவது பார்வையாகும். நமக்கு நேரிடுபவைகளைக் குறித்து முற்றிலும் நன்மையானவை எதுவுமே இல்லாதிருக்கலாம். இயேசு வானவரும் பவுல் அப்போஸ்தலனும் இதைக் குறித்து உண்மைநிலையை அப்படியே எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

இந்த உலகத்தில் நமக்கு உபத்திரவங்கள் உண்டு என்று இயேசு வானவர் போதித்திருக்கிறார் (யோவான் 16:33). தீயவன், கிறிஸ்து வையும் அவருக்குச் சொந்தமானவர்களையும் வெறுக்கிறபடியால் நாம் பாடுகளை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதை இயேசுவும் பவுலும் அனுபவபூர்வமாக உணர்த்தியிருக்கிறார்கள். இந்த வசனத்தின் வாக்குத்தத்தம் என்னவென்றால், நாம் தகுதிபெறும்போது, தேவன் நமக்கு நடைபெறும் சகல காரியங்களையும் எடுத்து, நமது சோகமான பிரச்சினைகளில் நன்மையானது எதுவுமே இல்லாவிட்டாலும், அவைகளை நன்மைக்கான ஒழுங்கில் பொருத்துகிறார் என்பதாகும்.

இது மற்றொரு கேள்வியை எழுப்புகிறது. இங்கே யாருடைய நன்மை குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது – நமது நன்மையா அல்லது தேவனுடைய நன்மையா? இந்த வாக்குத்தத்தம் எந்த நிபந்தனையைச் சார்ந்திருக்கிறதோ அதிலேயே நம்மால் இதற்குப் பதில்காண முடியும். நாம் தேவனை நேசித்து, அவருடைய தீர்மானத்தின்படி அழைக்கப்பட வேண்டும் என்பது நமது வாஞ்சையாக இருக்குமானால், நாம் தேவனுடைய நன்மையில் மட்டுமே ஆர்வம்கொண்டிருப்போம். நாம் ஒவ்வொரு முறை சோகமான பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கும்போதும் “இந்தச் சோகமான காரியம் எப்படித் தேவனுடைய நன்மை மற்றும் அவருடைய மகிமையின் ஒழுங்கில் பொருந்திவருகிறது?” என்றுதான் நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்வோம்.

பாடுபடுவதைக் குறித்துச் சங்கீதக்காரனும் இதைப்போன்றதொரு கேள்வியை எழுப்பியிருக்கிறார். “அஸ்திபாரங்களும் நிர்மூலமாகிறதே, நீதிமான் என்ன செய்வான்?” என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார் (சங். 11:3). ஆனால் எபிரெய வல்லுநர்களின் ஆய்வின்படி எபிரெய வார்த்தைகளுக்கு அப்படியே அர்த்தம்கொள்ளுவோமானால் இந்த வசனம் இப்படியிருக்கும்: “நமது வாழ்க்கையின் அஸ்திபாரங்கள் நிர்மூலமாகும்போது, நீதியானவர் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்?”

சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக முடியும் என்ற வாக்குத்தத்தத்தை நாம் உரிமைகொண்டாடுவதற்கு முன்பாக, அதில் கூறப்பட்டுள்ள நிபந்தனைகளைப் புரிந்துகொண்டு அவைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படி நாம் செய்யாதவரையில் இந்த வசனத்தை நாம் ஒருபோதும் சரியாகப் புரிந்துகொண்டு அதைப் பாராட்ட முடியாது.

தேவனுடைய அருள்

ஜெபத்தைக் குறித்த இந்த மூன்று மேன்மையான பார்வைகளுக்குப் பிறகு பவுல் பரிசுத்த ஆவியானவரால் ஏவப்பட்ட மிகவும் அருமையான வார்த்தைகளை எழுதியிருக்கிறார். ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் இரண்டாம் வசனத்தில் அவர் துவக்கிய கருப்பொருளையே இப்போதும் கையாளுகிறார் என்பதை நினைவில் வைத்திருங்கள். தேவனால் நீதிமானாக அறிவிக்கப்பட்ட பாவிகள் எவ்வாறு நீதியான வாழ்க்கை வாழ முடியும்? நான்கு அரசர்களும், நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களுமே அவருடைய பதிலாக இருக்கின்றன. இப்போது அவர் இந்தக் கேள்விக்குத் தனது மிக மேன்மையானதும், வலுவானதும், தூண்டுதலளிப்பதும் விரிவானதுமான பதிலைக் கொடுக்கிறார். நாம் வெறுமனே ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாக இராமல், முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாக முடியும் என்று அவர் அறிவிக்கிறார்!

நமது வெற்றி நாம் யார் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதைப் பொருத்தது அல்ல என்று பவுல் அறிவிக்கிறார். ஆவிக்குரிய வெற்றி என்பது நாம் எதைச் செய்ய முடியும், எதைச் செய்ய முடியாது என்பதைக் குறித்த காரியம் அல்ல. அது நமது விருப்பத்தையும் சார்ந்திருக்கவில்லை. ஆவிக்குரிய வெற்றியானது, தேவன் யார், அவர் விரும்புகிற காரியத்தில் அவரால் என்ன செய்ய முடியும் என்பதையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. அவரே நமது வெற்றிக்கு மூலாதாரமாக இருக்கிறார். இப்போதும் வரவிருக்கும் உலகத்திலும் அவரே நமது வெற்றிக்குப் பின்னால் வல்லமையாக இருக்கிறார். நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்பட்டு நீதியாக வாழும்படி பலப்படுத்தப்பட்டுள்ள நமக்கு நேரிடும் ஒவ்வொரு காரியமும் அவருடைய மகிமையையே நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறது.

பவுல் அப்போஸ்தலன் இந்தப் போதனையை முடித்துவைக்கும் வேளையில் மறுபடியுமாக “சகலமும்” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகிறார். “சகலமும் அவராலும் அவர் மூலமாயும் அவருக்காகவும் இருக்கிறது. அவருக்கே என்றென்றைக்கும் மகிமையுண்டாவதாக. ஆமென்” (ரோமர் 11:36). நீங்கள் இந்தப் பகுதியை வாசிப்பதற்கு முன்பாக பதினோராம் அதிகாரத்தின் இறுதி நான்கு வசனங்களையும் வாசிப்பீர்களானால், பவுல் எழுதிய அனைத்து வார்த்தைகளிலும் சிகரம் போன்ற இந்த வசனங்களை உங்களால் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பாவிகளாகிய நம்மை நீதிமான்கள் என்று அறிவிக்கும்படியாக, தேவன் தமது குமாரனை உலகத்துக்கு அனுப்பும்படி தீர்மானித்தபோது, அவர் தம்மால் மட்டுமே செய்யக்கூடிய அற்புதத்தைச் செய்தார் என்று

பவுல் கூறுகிறார். நாம் நீதிமானாக்கப்பட்ட பிறகு நமது நீதியான வாழ்க்கைக்கு ஒரு வருங்காலப் பரிமாணமும் இருக்கிறது, அதுவும் அவரால் மட்டுமே செய்யக்கூடிய அற்புதத்தை உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது என்று பவுல் கூறுகிறார்.

“தம்முடைய குமாரன் அநேக சகோதரருக்குள்ளே முதற்பேறான வராயிருக்கும்பொருட்டு, தேவன் எவர்களை முன்னறிந்தாரோ அவர்களைத் தமது குமாரனுடைய சாயலுக்கு ஒப்பாயிருப்பதற்கு முன்குறித்திருக்கிறார். எவர்களை முன்குறித்தாரோ அவர்களை அழைத்துமிருக்கிறார்; எவர்களை அழைத்தாரோ அவர்களை நீதிமான் களாக்கியுமிருக்கிறார்; எவர்களை நீதிமான்களாக்கியிருக்கிறாரோ அவர்களை மகிமைப்படுத்தியுமிருக்கிறார்” (வச. 29-30).

விசுவாசத்தினால் நம்மை நீதிமானாக்குவதில் தேவனுடைய அருளின் முதல் அற்புதம், தேவன் தாம் நீதிமான் என்று அறிவிக்கப் போவதை முன்னரே அறிந்திருந்ததாகும். இது தேவனுடைய பண்புகளில் ஒன்றைப் பற்றிய வாசகமாகும். தேவனுடைய முன்னறிவை நாம் “சர்வஞானம்” என்று அழைக்கிறோம். தேவன் அனைத்தையும் அறிந்திருக்கிறார் என்பது இதற்கு அர்த்தமாகும். அவர் முக்காலத்திலும் அனைத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். எது நடந்தாலும் அது அவரை ஆச்சரியப்பட வைக்காது. ஆதாமில் மானிடக் குடும்பம் விழுந்தபோன போது அவர் வியப்படையவில்லை. அடுத்தபடியாக ஒரு மாற்றுத் திட்டத்தை அவர் தயாரிக்க வேண்டியிருக்கவில்லை. விழுந்துபோன மனிதன் மீட்கப்படுவது எப்போதுமே தேவனுடைய திட்டமாக இருக்கிறது.

யார்யார் நீதிமானாக்கப்படுவார்கள் என்பதை அவர் அறிந்திருப்பது, நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்படுகிறவர்களின் சுயாதீன சித்தத்தை மீறிய செயலல்ல. தேவன் முன்குறித்தார் என்கிறபடியால் அவராகவே ஒருவரைப் பரலோகத்துக்கும் மற்றொருவரை நரகத்துக்கும் நியமித்தார் என்று அர்த்தமல்ல. இந்தப் பிரச்சினைகளை எழுப்பும் தெரிந்துகொள்ளப்படுதல் பற்றி நாம் ஒன்பதாம் அதிகாரத்துக்கு வரும்போது அறிந்து கொள்வோம். இங்கேயுள்ள போதனை தேவன் நீதிமான்களாக்கப்பட்ட பாவிக்கள் தமது குமாரனின் சாயலைப் பெற வேண்டுமென்று அவர்களை முன்குறித்திருக்கிறார் என்பதாகும்.

நீதிமானாக அறிவிக்கப்பட்டவர்கள் நீதியான வாழ்க்கை வாழும் போது, நீதியான வாழ்க்கை வாழ்வது என்றால் என்ன என்று அவர்கள் எப்படி அறிந்துகொள்வார்கள்? தேவன் தமது குமாரனை இந்த உலகத்துக்கு அனுப்பியதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். தமது குமாரன் அவரைப்போல இருக்கப்போகிறவர்களுக்கு முதற்பேறானவர் என்று

தேவன் முன்னரே தீர்மானித்திருந்தார். அவர்கள் அவருடைய சகோதரர்களைப்போல இருப்பார்கள். எனவேதான் அவர்களைச் சகோதரர் என்று சொல்ல அவர் வெட்கப்படவில்லை என்று நாம் வாசிக்கிறோம் (எபி. 2:11).

முன்றாவது அற்புதம் என்னவென்றால், தேவன் எவர்களைத் தமது குமாரனின் சாயலுக்கு ஒப்பாயிருக்க வேண்டுமென்று முன்னறிந்து, முன்குறித்திருக்கிறாரோ, அவர்களை அவர் அழைத்துமிருக்கிறார். இரட்சிப்பைப் பெற்றிருப்பவர்களைப் பவுல் அடிக்கடி இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார் என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்திருக்கிறோம். விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு, விசுவாசத்தினால் கிருபைக்குள் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தைப் பெறுவது வெறும் அறிவுக்கடுத்த காரியமல்ல. அது உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்துவோடு கூட உறவைப் பெறும்படியான “அழைப்பாகும்” (1 கொரி. 1:9). நாம் அவருடைய குமாரனை அறிந்து, பிறகு அவரைபோலாக வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார்.

இந்த மூன்று அற்புதங்களும் இந்த நிருபத்தின் மையமானதும் அடிப்படையானதுமான செய்திக்குப் பின்னணியாக இருக்கின்றன: தேவன் எவர்களை முன்னறிந்து, முன்குறித்து, அழைத்திருக்கிறாரோ அவர்களை நீதிமான்களாக்கியிருக்கிறார். பிறகு பவுல் இந்த வாழ்க்கைக்கு அப்பால் கடந்துசென்று இந்தப் பெரிய அற்புதத்தின் வருங்காலப் பரிமாணத்தை அறிவிக்கிறார். தேவன் எவரை நீதிமான் களாக்கியிருக்கிறாரோ அவர்களை மகிமைப்படுத்துகிறார். பவுல் கொரிந்தியருக்கு எழுதும்போது, இந்த வாழ்க்கையை வாழும்படி ஒரு சரீரத்தைக் கொடுத்த தேவன் பரலோகத்தில் வாழும்படி நமக்கு ஒரு ஆவிக்குரிய பரலோக சரீரத்தைக் கொடுப்பார் என்று எழுதியிருக்கிறார்.

மேலும், நாம் நீதிமானாக்கப்பட்டு, தேவனுடைய கிருபைக்குள் பிரவேசிக்கும் சிலாக்கியத்தைப் பெறும்போது, மகிமைப்படுத்தப்படுதலின் அனுபவம் துவங்குகிறது என்பதையும் இந்த வசனம் காட்டுகிறது. தேவனுடைய கிருபையை நமது வாழ்க்கையை மாற்றி, நாம் புதுச் சிருஷ்டியாகும்போது, நித்தியத்துக்குமாக நாம் அனுபவிக்கப் போகும் அந்த மகிமையான நிலைக்கு நமது உள்ளான மனுஷன் முன்னோடியாகக் காணப்படுகிறான்.

கேள்விகளும் பதில்களும்

பவுல் இப்போது ஏழு கேள்விகளை எழுப்புகிறார். அவை களுக்குரிய பதில்கள் சுவாரசியமானவையாகும். “இவைகளைக் குறித்து நாம் என்ன சொல்லுவோம்? தேவன் நம்முடைய பட்சத்திலிருந்தால் நமக்கு விரோதமாயிருப்பவன் யார்? தம்முடைய சொந்தக்

குமாரனென்றும் பாராமல் நம்மெல்லாருக்காகவும் அவரை ஒப்புக் கொடுத்தவர், அவரோடேகூட மற்ற எல்லாவற்றையும் நமக்கு அருளா திருப்பதெப்படி? தேவன் தெரிந்துகொண்டவர்கள்மேல் குற்றஞ்சாட்டு கிறவன் யார்? தேவனே அவர்களை நீதிமாண்களாக்குகிறவர். ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கிறவன் யார்? கிறிஸ்துவே மரித்தவர்; அவரே எழுந்துமிருக்கிறவர்; அவரே தேவனுடைய வலதுபாரிசத்திலும் இருக்கிறவர்; நமக்காக வேண்டுதல் செய்கிறவரும் அவரே. உமது நிமித்தம் எந்நேரமும் கொல்லப்படுகிறோம், அடிக்கப்படும் ஆடுகளைப் போல எண்ணப்படுகிறோம் என்று எழுதியிருக்கிறபடி நேரிட்டாலும்,

“கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிப்பவன் யார்? உபத்திரவமோ, வியாகுலமோ, துன்பமோ, பசியோ, நிர்வாணமோ, நாச மோசமோ, பட்டயமோ? இவைகளெல்லாவற்றிலும் நாம் நம்மில் அன்புகூருகிறவராலே முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாயிருக் கிறோமே” (வச. 31-37).

பவுலின் முதலாவது கேள்வி அவருடைய மகிமையான அறிவிப்பு களுக்கு நாம் செவிசாய்க்கும்படி நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறது: இவைகளைக் குறித்து நாம் என்ன சொல்லுவோம்? இதுவே முதலாவது கேள்வியின் சாராம்சமாகத் தோன்றுகிறது. இரண்டாவது கேள்வி பவுலின் சிந்தனையை நமக்குக் காட்டுகிறது. இந்த ஐந்து அற்புதங்களையும் அனுபவிக்கும்படி தேவன் நம்மை அழைத்திருக்கும் போது, நமது இரட்சிப்பும் இறுதியானதும் முழுமையானதுமான மீட்டும் நம்மையல்லாமல் அவரையே சார்ந்திருக்கும்போது, யார் நமக்கு விரோதமாக இருக்க முடியும்?

மூன்றாவது கேள்வி இந்த நிருபத்தின் மேன்மையான பகுதியில் ஒரு முக்கியமான கருத்துப்படிவத்தை அறிமுகம்செய்கிறது. தமது குமாரனையே நமக்காகக் கொடுக்குமளவுக்கு நம்மில் அன்புகூரும் தேவன் அவரது குமாரனும் நமது இரட்சகரும் ஆண்டவருமானவரைப் பின்பற்றுவதற்குத் தேவையான அனைத்தையும் நமக்குக் கொடுக்க மாட்டாரா? பவுல் ஏற்கெனவே, நாம் தேவனுடைய குமாரனின் மரணத்தினாலே அவருடனே ஒப்புரவாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவருடைய ஜீவனால் இரட்சிக்கப்படுவது அதிக நிச்சயம் என்று விவாதித்திருக்கிறார் (5:10).

இரண்டாம் அதிகாரத்தில் அவர் குறிப்பிட்டுள்ள நியாயத்தீர்ப்பின் பின்னணியில் நான்காம் கேள்வியை ஆராய்ந்து பாருங்கள். தேவன் தெரிந்துகொண்டவர்களின்மீது யார் குற்றம்சாட்ட முடியும்? தேவன் அப்படிச் செய்ய மாட்டார்; ஏனென்றால் அவரே பாவிகளாகிய நம்மை நீதிமாண்களாக அறிவித்திருக்கிறார். நம்மை நீதிமாணாக்க அவர் தமது

குமாரனையே பலியாக ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறார். அவர் நிச்சயமாக நம்மைக் குற்றம்சாட்ட மாட்டார்.

“ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கிறவன் யார்?” என்ற ஐந்தாவது கேள்வியைப் பவுல் எழுப்புகிறார். இரண்டு சிந்தனைகள் இதில் சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன: இயேசுகிறிஸ்துவே அனைத்து நியாயத்தீர்ப்பையும் செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் ஒப்புக்கொடுத்திருக்கிறார் (யோவான் 5:22). எனவே நம்மை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்க அவருக்கே தகுதி யிருக்கிறது. ஆனால் தாம் உலகத்தை ஆக்கினைத்தீர்ப்புள்ளாக்கும்படி அனுப்பப்படாமல், உலகத்தை இரட்சிக்கும்படியாகவே அனுப்பப் பட்டிருப்பதாக அவர் கூறியிருக்கிறார் (யோவான் 3:17). நமது மீட்டிக்கான கிரயத்தை அவர் செலுத்தியிருக்கிறபடியால் அவர் நம்மை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்க மாட்டார். அவர் இப்போது நமக்காகப் பரிந்துபேசியபடி தேவனுடைய வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கிறார் (எபி. 7:25; 1 யோவான் 2:1).

தீயவனின் செயல்பாட்டைக் குறித்த மற்றொரு சிந்தனையும் இங்கே சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. பிசாசானவன் சகோதரர்களைக் குற்றம் சாட்டுகிறான் என்றும், இரவும் பகலும் அவன் அதைச் செய்கிறான் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. குற்றம்சாட்டும் அவன் அழிக்கப்படும் போது, தேவனுடைய ராஜ்யம் அதிக வல்லமையோடு செழித்தோங்கும் (வெளி. 12:10, 11).

எனக்குப் பிடித்தமான அறிஞர்களில் ஒருவர் நீதிமானாக அறிவிக்கப்படுவது என்றால் “தகுதியுள்ளவனாக அறிவிக்கப்படுவது” என்று கூறியிருக்கிறார். நற்கிரியைகளின் மூலமாகச் சுயமதிப்பைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்கு மக்கள் கடுமையாக முயற்சிசெய்கிறார்கள். தேவன் பாவிகளின் ஆக்கபூர்வமான அல்லது எதிர்மறையான செயல் களைச் சார்ந்திராமல், பாவிகளைத் தகுதியுள்ளவர்களாக அறிவிக்கிறார் என்பதே வேதாகமத்திலுள்ள இந்தத் தலைசிறந்த இறையியல் படைப்பு கூறும் செய்தியாக இருக்கிறது.

சுய மதிப்பு இல்லாத பாவிகளைத் தேவன் தகுதியுள்ளவர்களாக அறிவிக்கும்போது, தீயவன் அங்கே நின்று “உனக்கு எந்த மதிப்புமில்லை” என்ற எதிர்மறையான காரியத்தை அறிவிக்கிறான் என்பதையும் பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

நமது மதிப்பு பாதுகாப்பாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் அது தோல்வி பெறாமல் வெற்றிபெறும் உங்கள் திறனைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. கிறிஸ்துவின் நிபந்தனையற்ற அன்பைப்போலவே, இந்த அறிவிக்கப் பட்ட மதிப்பும் ஆக்கபூர்வமான சாதனையினால் சம்பாதிக்கப்படுவது மில்லை, எதிர்மறையான செயலினால் இழக்கப்படுவதுமில்லை.

தேவனுடைய கிருபைக்கு அர்த்தம் இதுவே. நாம் தோற்கும்போது மன்னிப்பைப் பெற முடியும் என்பதே தேவனுக்கு இரக்கத்துக்கு அர்த்தமாகும். தேவனே நீதிமானாக்குகிறவர்.

பவுலின் ஆறாவது கேள்வியும் அதற்கு அவர் கொடுக்கும் பதிலும் நம் அனைவருக்கும் ஆறுதலைக்கொடுக்கிறது. “*கிறிஸ்துவின் அன்பை விட்டு நம்மைப் பிரிப்பவன் யார்?*” என்ற அவருடைய ஏழாவது கேள்வி உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் நமது ஆண்டவராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் அன்பிலிருந்து நம்மைப் பிரிக்கக்கூடிய சில சாத்தியக்கூறுகளைப் பட்டியலிடுகிறது. இவையெதுவும் நம்மைக் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள தேவனுடைய அன்பை விட்டுப் பிரிக்க முடியாது என்று பவுல் கூறும்போது, அது நமக்கு ஆறுதலைத் தருகிறது.

வாழ்க்கை கடினமானதுதான்! இந்த உலகத்தினால் வெறுக்கப்படும் கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவதிலுள்ள பாடுகளையும் உபத்திரவங்களையும் பற்றி இயேசுவானவரும் அப்போஸ்தலரும் உண்மையாக எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள் (யோவான் 16:33; அப். 14:6-22). இன்று இயேசுவானவரின் சீஷர்களால் எதிர்கொள்ளப்படும் பல பயங்கரமான சவால்களைப் பவுல் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தப் பட்டியலில் துன்புறுத்தலினால் விளையும் உபத்திரவமும், பட்டயத்தினால் கொல்லப் படுதலும்கூட அடங்கியிருக்கிறது. **எதுவும் நம்மைத் தேவனுடைய அன்பைவிட்டுப் பிரிக்கமுடியாது என்கிறபடியால்**, இவை எல்லாவற்றிலேயும் நாம் முற்றும் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களாக இருக்கிறோம் என்று பவுல் முடிவாகக் கூறுகிறார்.

தாவீதின் மேய்ப்பர் சங்கீதம், கிறிஸ்துவின் இரக்கமும், நிபந்தனையிலலாத அன்பும் நமது வாழ்நாள் முழுவதும் மட்டுமல்ல, நித்தியத்துக்கும் நம்மைவிட்டுப் பிரியாது என்று சொல்லுகிறது (சங். 23:6). இதையே அப்போஸ்தலன் தனது கருத்தில் கொண்டிருக்கலாம். அவர் தனது ஏழாவது கேள்விக்கு இவ்வாறு பதிலளிக்கிறார்: “*மரணமானாலும், ஜீவனானாலும், தேவதூதர்களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், வல்லமைகளானாலும், நிகழ்காரியங்களானாலும், வருங்காரியங்களானாலும், உயர்வானாலும், தாழ்வானாலும், வேறெந்தச் சிருஷ்டியானாலும் நம்முடைய கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள தேவனுடைய அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்க மாட்டாதென்று நிச்சயித்திருக்கிறேன்*” (வச. 38, 39).

ஐந்தாம் அதிகாரம் இரண்டாவது வசனத்தில் தான் துவக்கிய மிக மேன்மையான பகுதியை இவ்வாறு இந்த அறிக்கையின்மூலம் பவுல் முடித்துவைக்கிறார். தேவனுக்கு விரோதியாக இருந்த ஒரு பாவி எவ்வாறு தகுதியுள்ளவனாக அறிவிக்கப்பட முடியும் என்பதை மட்டு

மின்றி, எவ்வாறு தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்று அவன் அவரை மகிமைப்படுத்தும் வாழ்க்கை வாழ முடியும் என்பதையும் அவர் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்.

விசுவாசத்தினால் நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்பட்ட பாவியின் வெற்றியின் திறவுகோல் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள தேவனுடைய அன்பிலேயே இருக்கிறது. அது நம்மிடமிருந்து வருவதில்லை, தேவனிடமிருந்தும் கிறிஸ்துவினிடமிருந்துமே வருகிறது. அப்போஸ்தலனின் உறுதியான உறுதிப்பாட்டின் அடிப்படை இதுவே யாகும்.

பவுலின் இந்த மேன்மையான முடிவுரையில் உண்மையில் புதிய காரியம் எதுவுமில்லை. தான் அதுவரை போதித்ததை அவர் சுருக்கிக் கூறுகிறார். மரணம்கூட நம்மைக் கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டுப் பிரிக்காது என்று தான் நிச்சயத்திருப்பதாகப் பவுல் கூறுகிறார். சரீரத்தை விட்டுச் செல்லுவது என்றால் ஆண்டவரோடு இருப்பது என்று அவர் கொரிந்தியருக்கு எழுதியிருக்கிறார் (2 கொரி. 5:6-8). பிலிப்பியருக்கு அவர் எழுதும்போது, கிறிஸ்து தனக்கு ஜீவன் சாவு தனக்கு ஆதாயம் என்றும், கிறிஸ்துவோடு கூட இருக்கும்படி மரிப்பதற்கும் தான் ஆயத்தமாக இருப்பதாகவும் எழுதியிருக்கிறார் (பிலி. 1:20-23). எனவே மரணம் அவரையோ அல்லது நம்மையோ கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டுப் பிரிக்காது.

இந்த வாழ்க்கையிலும் எதுவும் கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்காது என்றும் அவர் நிச்சயித்திருக்கிறார். கிறிஸ்து தனக்கு ஜீவன் சாவு தனக்கு ஆதாயம் என்று பவுல் நம்பினபடியால் அவரை மரணம் எதிர்நோக்கியபோதும் பயப்படவில்லை. சுவிசேஷத்தின் நித்திய மதிப்பீடுகளை விசுவாசிக்கும் பயபக்தியுள்ள இயேசுவின் சீஷர்கள் மரணத்துக்குப் பயப்படக்கூடாது.

என்றாலும், சில விசுவாசிகள் மரணத்தைவிட வாழ்வுக்கு அதிகமாகப் பயப்படுகிறார்கள். மரணத்தைக் குறித்த பவுலின் சிந்தையை நாம் பெற்றிருப்போமானால், நாம் மரணத்தைக் குறித்துப் பயப்படக்கூடாது, ஏனென்றால் சாவு நமக்கு ஆதாயமாக இருக்கிறது. வாழ்வுக்கும் நாம் பயப்படக்கூடாது, ஏனென்றால் கிறிஸ்து நமக்கு ஜீவனாக இருக்கிறார். பவுலைப்பொருத்தவரையில் இந்த வாழ்க்கையிலோ அல்லது மரணத்திலோ எதுவும் நம்மைக் கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டுப் பிரிக்காது.

நமது வாழ்க்கைக்கு ஒரு ஆவிக்குரிய பரிமாணமும் உண்டு என்ற உறுதியும் பவுலுக்கு இருக்கிறது. தேவதூதர்களும், அதிகாரங்களும் வல்லமைகளும் நமது வாழ்க்கையில் ஆக்கபூர்வமானதும் எதிர்மறையானதுமான தாக்கங்களை விளைவிக்கிறார்கள் என்று அவர்

கூறினார். “ஏனெனில், மாம்சத்தோடும் இரத்தத்தோடும்ல்ல, துரைத் தனங்களோடும், அதிகாரங்களோடும், இப்பிரபஞ்சத்தின் அந்தகார லோகாதிபதிகளோடும், வானமண்டலங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவி களின் சேனைகளோடும் நமக்குப் போராட்டம் உண்டு” என்று அவர் எபேசியருக்கு எழுதியிருக்கிறார் (எபே. 6:12). இந்த ஆவிவுலக சக்திகள் எதுவுமே கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்க முடியாது என்ற நிச்சயத்தை அவர் பெற்றிருந்தார்.

நமது தற்போதைய சூழ்நிலைகளிலோ அல்லது எதிர்கால சூழ்நிலை களிலோ எதுவும் இந்த அன்பிலிருந்து நம்மைப் பிரிக்க முடியாது. பிறகு அவர் உயர்வையும் தாழ்வையும் குறிப்பிடுகிறார். இயேசுவானவர் உன்னதத்திற்கு ஏறியும், பூமியின் தாழ்விடங்களில் இறங்கியும் சிறைப்பட்டவர்களை விடுதலையாக்கி, மனிதர்களுக்கு வரங்களை அளித்து தமது அன்பைக் காட்டினார் (எபே. 4:8-10).

எபேசியருக்கு அவர் எழுதியுள்ள நிருபத்தின் கருப்பொருளும் வலியுறுத்தலும், நாம் கிறிஸ்துவில் சகல ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களையும் பெறும்படியாக, உன்னதத்தில், ஆவிக்குரிய மேலான நிலையில் வாழும்படி நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கின்றன (எபே. 1:3). நமது வாழ்க்கையில் நாம் அனுபவிக்கும் உயரங்களையும் ஆழங்களையும் கூட இது குறிப்பிடுகிறது. தனிப்பட்டரீதியான எந்த உயரமும் ஆழமும் கிறிஸ்துவின் அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்க முடியாது.

பவுல் இறுதியாக “வேறெந்தச் சிருஷ்டியானாலும்” பிரிக்க முடியாது என்று அறிவிக்கிறார். இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் நாம் வேற்றுக் கிரகங்களில் வேறு சிருஷ்டிகள் இருக்கலாம் என்று கேள்விப் படுகிறோம். கிட்டத்தட்ட நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒருவர் ஒரு வேதாகமப் பேராசிரியரிடம் “செவ்வாய் கிரகத்தில் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் எப்படி இரட்சிக்கப்படுவார்கள்?” என்று கேட்டார். “செவ்வாய்க் கிரகத்தில் மனிதர்கள் இருப்பார்களானால், அப்போது அவர்கள் ‘ஆதியிலே தேவன் வானத்தையும் செவ்வாயையும் சிருஷ்டித்தார்’ என்று துவங்கும் ஒரு வேதாகமத்தைப் பெற்றிருப்பார்கள். அப்போது அந்த வேதாகமம் செவ்வாயில் வாழ்கிறவர்களுக்குத் தேவனுடைய அன்பையும் இரட்சிப்பையும் அறிவிக்கும்” என்று அந்தப் பேராசிரியர் பதிலளித்தார்.

தான் அறியாதவாறு பிரபஞ்சத்தில் வேறு எந்தச் சிருஷ்டியாவது இருக்குமானாலும், அது தேவனுடைய அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்காது என்று பவுல் கூறுகிறார்.

தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்

நாம் மதிப்பற்ற பாவிகளாக இருக்கிறோம். ஆனால் தேவனுடைய குமாரனுடைய வாழ்வு மற்றும் மரணத்தினால் நாம் தகுதியுடையவர்களாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். நம்மைத் தகுதியுள்ளவர்களாக அறிவித்த தேவனை மகிமைப்படுத்தி சரியான வாழ்க்கை வாழ நாம் தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். நீதிமானாக்கப் பட்ட பாவிகளாகிய நாம் வாழ்க்கையில் எப்படி ஆளுகைசெய்ய முடியும் என்பதை நான்கு ராஜாக்களும் காட்டுகிறார்கள். பாவத்தின் பிரமாணத் திலிருந்தும் அதன் பின்விளைவுகளிலிருந்தும் எப்படி மேலே எழும்புவது என்பதை நான்கு ஆவிக்குரிய பிரமாணங்களும் காட்டுகின்றன. தேவன் மதிப்பற்ற பாவிகளை முன்னறிந்து, முன்குறித்து, அவர்களை அழைத்து, நீதிமானாக்கி, மகிமைப்படுத்தி, முற்றும் ஜெயங் கொள்ளுகிறவராக ஆக்குகிறார் என்ற உன்னதமான அறிக்கையையும் நாம் பார்த்தோம்.

இந்தத் தொடர் அற்புதங்கள் உண்மையானவை என்ற நிச்சயத்தைப் பவுல் பெற்றிருந்தார். நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் விசுவாசத் தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களா? அல்லது இப்போதும் உங்களை நொறுக்கி, உங்கள் வாயை அடைத்துப் போட்டு, உங்களுக்கு நிச்சயமாக ஒரு இரட்சகர் தேவை என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் தேவனுடைய பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள முயன்று உங்கள் சுய கிரியையின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறீர்களா?

இந்த அற்புதத்துக்கு மூலாதாரமான தேவன், உங்களை நீதிமானாக அறிவித்தபோது, உங்களில் துவங்கிய கிரியையை முற்றுமுடிய நடத்தி வருவார் என்ற நிச்சயத்தை நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்களா? அப்படியானால் இந்த இணையற்ற இறையியல் நூலின் முதல் எட்டு அதிகாரங்களில் நீங்கள் வாசித்தவைகளை விசுவாசியுங்கள். தேவனுடைய அழைப்புக்குச் செவிசாயுங்கள். விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுங்கள். இந்த வாழ்க்கையிலும் வரவிருக்கும் வாழ்வி லும் மகிமைப்படுத்தப்படுங்கள்!

அன்பான வாசகரே, இது ரோமர் நிருபத்தைப் பற்றிய ஆய்வில் இரண்டாவது நூலாகும். முதல் நூலை நீங்கள் வாசித்திராவிட்டால், எங்களுக்கு எழுதுங்கள். அதோடுகூட இந்த ஆய்வைத் தொடரும் சிறுநூல் 31ஐயும் கேட்டுப் பெறுங்கள். நீங்கள் விசுவாசத்துக்குள் வந்திருக்கிறீர்களா என்பதையும் நான் அறிய விரும்புகிறேன். நீங்கள் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு, நீதியான வாழ்க்கை வாழத் தேவனுடைய கிருபையைப் பெற்றிருப்பீர்களானால் இந்தச் சிறு நூல் உங்களுக்கு எப்படி உதவியாக இருந்தது என்பதைப் பற்றியும் எங்களுக்குத் தெரிவியுங்கள்.

**ரோமருக்கு எழுதின நிருபம்
வசனம் வசனமாக
(பாகம் 3)**

ரோமர் 9 – 11

The Book of Romans (Ch. 9-11)
Booklet - 31
Tamil

© IBL 2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை – 600 010

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

ரோமருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்தை வசனம் வசனமாக விளக்கும் நான்கு நூல்களின் தொகுப்பில் இது மூன்றாவது நூலாகும். எங்கள் வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பவர்களுக்காக இந்த நூல்கள் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பவுலின் ஏவுதல் பெற்ற அனைத்து நிருபங்களின் விளக்கவுரைகளை நீங்கள் படிக்க விரும்பினாலும், ரோமருக்கு அவர் எழுதிய இந்த நிருபத்தின் விளக்கவுரையைத் துவக்கத்திலிருந்து படிக்க விரும்பினாலும், இந்தத் தொகுதியின் முதல் இரண்டு நூல்களையும் நீங்கள் படிக்க வேண்டும். எங்களோடு தொடர்புகொண்டால் அந்த நூல்களை உங்களுக்கு அனுப்பிவைப்போம்.

அத்தியாயம் ஒன்று

“தெரிந்துகொள்ளப்படுதலும், கிருபையும்”

(9:1–33)

இந்த ஏவுதல் பெற்ற நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் பவுல் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதல் பற்றிய தனது செய்தியைப் பாவிகளுக்கு எடுத்துக் கூறினார். அடுத்த நான்கு அதிகாரங்களில் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்ட பாவிகள் எவ்வாறு சரியான முறையில் வாழ்ந்து தேவனை மகிமைப்படுத்த முடியும் என்று எடுத்துக் கூறுகிறார். தங்களுக்காக இயேசுவானவர் செய்த கிரியையை அவர்கள் விசுவாசிக்கிறபடியால், தேவன்தாமே அவர்களை நீதிமான்கள் என்று அறிவித்திருக்கிறார்.

பவுல் இந்த நான்கு அதிகாரங்களையும் புதிய ஏற்பாட்டிலேயே அருமையான ஒரு பகுதியாக முடிக்கிறார். விசுவாசத்தினாலும் கிருபையினாலும் நமது வாழ்க்கையில் மகிமையான உண்மையை வாழ்ந்துகாட்டும்படி பலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறபடியினால் நம்மால் முற்றும் ஜெயங்கொள்ள முடியும் என்று பவுல் உறுதியாக அறிவிக்கிறார்.

பவுல் கூறுகிறபடி, தேவன் தாம் இரட்சிப்புக்காகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவர்களை முன்னறிந்து, முன்குறித்து, அழைத்து, நீதிமானாக்கி, மகிமைப்படுத்தியுமிருக்கிறார். நமது ஆவிக்குரிய வெற்றிக்கான திறவுகோல் நம்மில் இல்லை. நம்மைக் கிறிஸ்துவில் நீதிமானாக்கி, தமது பரிசுத்த ஆவியானவராலே பலப்படுத்தும் நமது பரம பிதாவிடமே இருக்கிறது (8:33). எதுவுமே நமது ஆண்டவராகிய கிறிஸ்து இயேசுவில் தேவனுடைய அன்பைவிட்டு நம்மைப் பிரிக்க முடியாது என்கிறபடியால், நாம் முற்றும் ஜெயங் கொள்ளுகிறவர்களாக இருக்க

முடியும் என்று பவுல் அப்போஸ்தலன் உறுதியாகக் கூறுகிறார். இந்த வெற்றி நம்மைச் சார்ந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அது கிறிஸ்து மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் மூலமாக தேவனால் நமக்குள், நம்மோடு, நமக்காகப் பெறப்படுகிறது (ரோமர் 8).

தேவன் யூதர்களைத் தெரிந்துகொண்டது புதிரான காரியமாகும்

ரோமர் நிருபத்தின் ஒன்பதாம் அதிகாரம் முழு வேதாகமத்திலும் புரிந்துகொள்ளவும் செயல்படுத்தவும் மிகவும் கடினமான பகுதியாகும். இஸ்ரவேலுக்காகத் தான் கொண்டுள்ள மெய்யான அன்பையும் பாரத்தையும் பவுல் இந்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் வெளிப்படுத்துகிறார். தனது நிருபங்களில் அவர் தனது அருட்பணி நோக்கத்தை அடிக்கடி வெளிப்படுத்துகிறார். “முன்பு யூதர்கள், பின்பு கிரேக்கர்கள்” (ரோமர் 1:16; அப். 20:21). அவருடைய அருட்பணிப் பயணங்களில் அவர் ஒவ்வொரு பட்டணத்தில் நுழையும்போதும், முதலில் யூத ஜெபஆலயத்துக்குச் சென்று, அங்குள்ள குருக்களுக்கு “இயேசுவே கிறிஸ்து” என்று திருஷ்டாந்தப்படுத்துவார் (அப். 13:3 முதல்; 18:4, 5). தனது அருட்பணிச் செயல்திட்டத்தைப் பற்றி அவர் ஒருமுறை கூறும்போது, “யூதரை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளும்படிக்கு யூதருக்கு யூதனைப் போல” தான் ஆகியிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (1 கொரி. 9:19–22).

தனது அன்புக்குரிய மக்களின் இரட்சிப்புக்காகத் தான் சபிக்கப் பட்டவனாக ஆகுவதற்கு ஆயத்தமாக இருப்பதாகப் பவுல் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். விசுவாசிகளாகிய நம்மில் பலர், குறிப்பாகப் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளில் ஒருவன் விசுவாசத்தைவிட்டு விலகி, அழிவின் பாதையில் செல்லுவதைக் காணும்போது, வேதனையை உணர்ந்திருக்கிறோம். நமது அன்புக்குரியவர்களின் இரட்சிப்புக்காக நமது வாழ்க்கையைக் கூடக் கொடுக்க முன்வரும் அளவுக்கு நாம் அவர்களை ஆழமாக நேசிக்கிறோம். என்றாலும், நமது அன்புக்குரியவர்களாக இராதவர்களில் இழந்துபோன எவருடைய இரட்சிப்புக்காகவாவது நாம் நமது சொந்த இரட்சிப்பை விட்டுக்கொடுக்க முன்வருவோமா?

தான் அப்படி விட்டுக்கொடுக்க முன்வருவதாகப் பவுல் கூறாவிட்டாலும், கிட்டத்தட்ட அதைப்போன்ற உணர்வை அவர் வெளிப்படுத்துகிறார். “எனக்கு மிகுந்த துக்கமும் இடைவிடாத மனவேதனையும் உண்டாகிறது; நான் சொல்லுகிறது பொய்யல்ல, கிறிஸ்துவுக்குள் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் என்று பரிசுத்த ஆவிக்குள் என் மனச் சாட்சியும் எனக்குச் சாட்சியாயிருக்கிறது. மாம்சத்தின்படி என் இனத் தாராகிய என் சகோதரருக்குப் பதிலாக நானே கிறிஸ்துவைவிட்டுச் சபிக்கப்பட்டவனாக வேண்டுமென்று விரும்புவேனே. அவர்கள்

இஸ்ரவேலரே. புத்திரசுவிசாரமும், மகிமையும், உடன்படிக்கைகளும், நியாயப்பிரமாணமும், தேவாரதனையும், வாக்குத்தத்தங்களும் அவர்களுடையவைகளே; பிதாக்கள் அவர்களுடையவர்களே; மாம்சத்தின்படி கிறிஸ்துவும் அவர்களில் பிறந்தாரே. இவர் என்றென்ற ஹைக்கும் ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்ட சர்வத்திற்கும் மேலான தேவன். ஆமென்.” (ரோமர் 9:1-5).

பிரசங்க மேடையிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்கோ அல்லது வானொலி மூலம் இலட்சக்கணக்கானவர்களுக்கோ, அவர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவைத் தங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் நரகத்துக்குச் செல்வார்கள் என்று கூறுவது எளிதான காரியம்தான். அவர்களின் நிலைக்காக நாம் சந்தோஷப்படுவதுபோன்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும் வகையிலும் இதைக் கூற முடியும். அதே வேளையில் இந்த உண்மையை நாம் கண்ணீரோடும் பாரமான இருதயத்தோடும் கூடச் சொல்லவும் முடியும். உண்மையில் இந்த இரண்டாவது அணுகுமுறையே பலரைக் கிறிஸ்துவக்காக ஆதாயப்படுத்தும்.

யூத மக்களுக்காக – குறிப்பாக, தமஸ்குவுக்குச் செல்லும் பாதையில் கிறிஸ்துவைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு தர்சு பட்டணத்துச் சவுல் இருந்த அதே நிலையில் இருப்பவர்களுக்காக – தனது பாரத்தை வெளிப்படுத்தும் இந்த வார்த்தைகளைப் பவுல் எழுதும்போது, அவர் கண்ணீரோடும் பாரமான இருதயத்தோடும் இதை எழுதுகிறார்.

யூதர்கள் எவ்வாறு எட்டு வழிகளில் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக அதிகச் சிலாக்கியம் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதை அவர் சுட்டிக்காட்டு கிறார். இதில் முதல் சிலாக்கியத்தை அவர் “புத்திரசுவிசாரம்” என்று குறிப்பிடுகிறார். ரோமக் கலாச்சாரத்தில் தனதுகுமாரன் பதினான்கு வயதை எட்டும்போதுதான் தகப்பன் அவனைத் தன் மகனாகக் கருதுவான். இந்தச் சட்டபூர்வமான வயதை அவன் எட்டும்போது, ஒரு நீதிமன்றத்தில் அவனை அவனுடைய தகப்பன் சட்டபூர்வமான மகனாகச் சுவிசாரம் எடுத்துக்கொள்கிறான். இந்தக் கலாச்சாரப் பின்னணியிலேயே பவுல் “புத்திரசுவிசாரம்” என்ற சொல்லைப் பயன் படுத்துகிறார்.

தேவன் ஏன் அப்போதிருந்த மக்களிடையே ஆபிரகாமையும் அவனுடைய சந்ததியையும் தமது சிறப்பான மக்களாகத் தெரிந்து கொண்டார் என்பதற்கான காரணங்களை அவர்மட்டுமே அறிவார். தேவன் யூதர்களைத் தெரிந்துகொண்டது நமக்குப் புதிராக இருக்கிறது. “ஏன்?” என்ற கேள்வி நமக்குள் எழுகிறது.

“தேவன் ஏன் இப்படிச் செய்தார்?” என்று நாம் எதைக் குறித்துக் கேள்வியெழுப்பினாலும், இறுதியில் “அது தேவனுக்கு மட்டுமே

தெரியும்!” என்ற பதிலுக்கே வருகிறோம். தேவன் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தாரையோ, நிறத்தாரையோ அல்லது தேசத்தாரையோ தெரிந்து கொள்ளும்போது, அந்த இனத்தார், நிறத்தார் அல்லது தேசத்தார் தாங்கள் மேன்மையான மக்கள் என்று நம்புவார்கள். தாம் ஒரு தேவமனிதனாக இந்த உலகத்தில் வருவதற்காகத் தேவன் ஒரு சிறப்பான மக்கள் கூட்டத்தை உருவாக்கினார். தேவன் தாம் தெரிந்துகொள்கிறவர்களைப் பயன்படுத்துகிறார் என்று பழைய ஏற்பாடு முழுவதிலும் கூறப்பட்டிருக் கிறது. என்றாலும், பழைய மற்றும் புதிய ஏற்பாடுகளிலிருந்தும், எபிரெய வரலாற்றிலிருந்தும், தேவன் தெரிந்துகொண்டாலும் அந்த மக்கள் அவரைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்க முடியும் என்பது தெளிவாகிறது.

யூதர்களின் இரண்டாவது சிலாக்கியம் அவர்களுக்கு மகிமை கொடுக்கப்பட்டதாகும். இது ஷேக்கினா என்ற தேவனுடைய பிரசன்னத் தைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆசரிப்புக் கூடாரமும், சாலொமோனின் ஆலயமும் கட்டப்பட்டு, பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டபோது, தேவனுடைய ஷேக்கினா மகிமை அவைகளை நிரப்பியது. பகலில் மேகஸ்தம்பமும், இரவில் அக்கினிஸ்தம்பமும் இந்த மகிமையின் வெளிப்பாடுகளாக இருக்கின்றன. யாத்திராகமம் மற்றும் எண்ணாகம் நூல்கள் கூறுகிறபடி இவை இஸ்ரவேலரை வனாந்தரத்தின் வழியாக வழிநடத்தவந்தன.

பின்பு தேவன் தம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களோடு செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைகளைப் பவுல் குறிப்பிடுகிறார். பழைய ஏற்பாடும், புதிய ஏற்பாடும், உண்மையில் பழைய மற்றும் புதிய உடன்படிக்கைகளாகவே இருக்கின்றன. இந்த இரண்டு பொதுவானதும் விரிவானதுமான உடன்படிக்கைகளோடுகூட, தேவன் நோவா, ஆபிரகாம், தாவீது என்ற தனிப்பட்டவர்களோடும் கூடத் தமது உடன்படிக்கைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டார்.

சீனாய் மலையில் மோசேயின் மூலமாக அற்புதவிதமாக இஸ்ரவேலருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் அடுத்த ஆவிக்குரிய சிலாக்கியம் என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். ரோமர் ஏழாம் அதிகாரத்தின் விளக்கவுரையின் துவக்கத்தில் பயபக்தியுள்ள யூதர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தை எவ்வளவாக நேசித்தார்கள் என்பதை நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இந்த மேன்மையான நிருபத்தில், தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டதின் காரணத்தைப் பவுல் ஒழுங்குரீதியாக எடுத்துக் கூறுகிறார். தான் யாருக்காகப் பாரம் கொண்டிருக்கிறாரோ, யாருக்காகப் பெரும்பாலும் இந்த நிருபத்தை எழுதியிருக்கிறாரோ, அந்த யூதர்களின் வாழ்க்கையில் இந்த நியாயப் பிரமாணத்தின் நோக்கம் நிறைவேறவில்லை என்பதே அவருக்கு அதிகமான மனபாரத்தைக் கொடுத்தது.

நியாயப்பிரமாணம் மற்றும் மோசேயின் ஊழியத்தின் மிக முக்கியமான பரிமாணத்தைப் பவுல் “தேவாராதனை” என்று குறிப்பிடுகிறார். இது யாத்திராகமத்தில் தேவன் “ஆசரிப்புக் கூடாரத்தைப்” பற்றிக் கொடுத்துள்ள விரிவான மற்றும் திட்டவட்டமான விவரங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த விவரங்கள் மற்றும் லேவியராகமத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வழிபாட்டு முறைமைகள் மூலமாக, ஒரு பரிசுத்த தேவனை எப்படி அணுகுவது, ஆராதிப்பது என்று தேவன் தாம் தெரிந்துகொண்ட மக்களுக்குக் காட்டினார்.

பிறகு பவுல் வாக்குத்தத்தங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். தேவனுக்கும் இஸ்ரவேலருக்கும் இடையேயுள்ள உறவில் இவை முக்கிய பங்கு வகித்தன. தேவன் தாம் செய்யும் எந்தக் கிரியைக்கும் முன்னால் ஒரு வாக்குத்தத்தத்தைக் கொடுக்கிறார். தேவன் ஆபிரகாமுக்கும் அவன் சந்ததிக்கும் ஒரு தேசத்தை வாக்குத்தத்தம் பண்ணுவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஈசாக்கு வாக்குத்தத்தத்தின் குமாரன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை விசுவாசிக்கும்படி அறைகூவல் விடுக்கப்படுகிறது. இந்த மக்களின் பிதாவாகிய ஆபிரகாம் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களை விசுவாசித்தபடியால் விசுவாசத்திற்கு வாழும் எடுத்துக்காட்டாகக் கருதப்படுகிறான்.

பிதாக்களைப் பவுல் அடுத்த சிலாக்கியமாகக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமானதே. ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு, மோசே, தாவீது ஆகியோர் ஒரு திரளான மக்கள் கூட்டத்திற்குப் பிதாக்களாக இருக்கும்படி தேவனால் அழைக்கப்பட்டு, பலப்படுத்தப்பட்டார்கள். அவர்கள் இந்த மக்கள் கூட்டத்தை ஒரு தேசமாகக் கட்டியெழுப்பி, அவர்களை வழிநடத்தினார்கள். இந்தப் பிதாக்கள் தேவனால் இஸ்ரவேலருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அசாதாரணமான ஆவிக்குரிய சிலாக்கியம் என்று பவுல் கருதுகிறார்.

தேவனால் இஸ்ரவேலருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஆறாவதும், மிக மேன்மையானதுமான ஆவிக்குரிய சிலாக்கியம், அவர்களின் மூலமாக உலகத்துக்கு இரட்சகர் கொடுக்கப்பட்டதாகும். இவர்மூலமாக உலகத்தார் மீதான தேவனுடைய அன்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந்தத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களின் மூலமாக யூதர்களும் புறஜாதியாரும் இரட்சிப்பைப் பெறுவது சாத்தியமாயிற்று. இஸ்ரவேலின் மூலமாகத் தேவன் மாம்சமாகி, இந்த உலகத்தில் முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். பவுல் இஸ்ரவேலர் பெற்ற இந்த ஆறு சிலாக்கியங்களையும் குறிப்பிட்டு முடிக்கும்போது, இயேசுவானவர் யோவான் சுவிசேஷத்தில் தாம் தேவனாக இருப்பதை மீண்டும் மீண்டும் உரிமை கொண்டாடியதைத் தெளிவாக நிரூபிக்கும் வகையில் பவுல் இவ்வாறு எழுதியிருக்

கிறார்: “கிறிஸ்துவும் அவர்களில் பிறந்தாரே. இவர் என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்ட சர்வத்திற்கும் மேலான தேவன்” (9:5).

தேவன் தோற்றுப்போனாரா?

“தேவவசனம் அவமாய்ப் போயிற்றென்று சொல்லக்கூடாது; ஏனென்றால், இஸ்ரவேல் வம்சத்தார் எல்லாரும் இஸ்ரவேலரல்லவே; அவர்கள் ஆபிரகாமின் சந்ததியாரானாலும் எல்லாரும் பிள்ளைகளல்லவே; ஈசாக்கினிடத்தில் உன் சந்ததி விளங்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறதே. அதெப்படியென்றால், மாம்சத்தின்படி பிள்ளைகளானவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளல்ல, வாக்குத்தத்தத்தின்படி பிள்ளைகளானவர்களே அந்தச் சந்ததி என்றெண்ணப்படுகிறார்கள். அந்த வாக்குத்தத்தமான வார்த்தையாவது: குறித்த காலத்திலே வருவேன், அப்பொழுது சாரான் ஒரு குமாரனைப் பெறுவான் என்பதே” (9:6-9).

பவுலைப் பொருத்தவரையில், யூதனாக இருப்பது வெறுமனே தற்செயலாகப் பிறந்தது மட்டுமல்ல. யூதப் பெற்றோருக்குப் பிறந்ததினாலே அவர்கள் மெய்யான இஸ்ரவேலராகிவிட மாட்டார்கள். யூதராக இருப்பது என்பது ஒரு தேசத்தாராக இருப்பது மட்டுமல்ல. ஆபிரகாமின் மெய்யான சந்ததியாக இருப்பது ஒரு அழைப்பாகும். வேதாகமத்தில் அடிக்கடி பயன்படுத்தப்படும் “மாம்சம்” என்ற சொல் “தேவனுடைய உதவியைப் பெறாத மானிட இயல்பு” என்று நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். தேவனுடைய இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட கிரியை தேவைப்படாமல் பிறந்த எவரும் மெய்யான இஸ்ரவேலர் அல்ல என்று பவுல் கூறுகிறார். விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு, கிரியையினால் சம்பாதிக்க முடியாத நீதியைக் கிறிஸ்து சிலுவையில் செய்த கிரியையின்மேலுள்ள விசுவாசத்தினால் பெறும் எவரும் ஆபிரகாமின் சந்ததியாக இருக்கிறார்கள். கலாத்தியருக்கும் அவர் இதே சத்தியத்தை எழுதியிருக்கிறார் (கலா. 3:29).

அதிகமான ஆவிக்குரிய சிலாக்கியத்தைப் பெற்றால் அதிகமான ஆவிக்குரிய பொறுப்பும் இருக்கிறது. இதுவே அப்போஸ்தலனின் இருதயத்தில் வேதனையை உண்டாக்கியது. இஸ்ரவேலர் இவ்வளவு சிலாக்கியங்களைப் பெற்றிருந்தாலும் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களாக இருப்பதைத் தாங்கள் தெரிந்துகொள்ளாமல் மேசியாவும் இரட்சகருமானவரைப் புறக்கணித்தார்கள். பவுல் தெரிந்துகொள்ளப் படுதலைப் பற்றிப் போதிக்கும் இந்த மூன்று அதிகாரங்களின் துவக்கத்தில், யூதர்கள் தேவனால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது தங்கள் இரட்சிப்புக்காக அவர்கள் தேவனையும் அவருடைய அருளையும் தெரிந்துகொள்ளும் அவர்களுடைய திறனையோ அல்லது பொறுப்பையோ மட்டுப்படுத்தி விடவில்லை என்று அவர் தெளிவாகப் போதிக்கிறார்.

இந்த மூன்று விரிவான அதிகாரங்களில் (9-11), தேவன் முன்குறிக்கப்பட்டு, அழைக்கப்பட்டு, இரட்சிப்பின் மூலமாக நீதிமானாக கப்பட்டு, மகிமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளவர்களைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார் என்பதைக் காட்டப் பவுல் இஸ்ரவேலை மேன்மையான எடுத்துக் காட்டாக எடுத்துக்கொள்கிறார். வேதாகமத்தின் மாபெரும் முரண்படு உண்மைகளில் ஒன்றாக, “மனிதனின் சுயாதீன சித்தத்துக்கும்” இஸ்ரவேலை அவர் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகப் பயன்படுத்தி, நாம் தெரிந்துகொள்ளும் சுயாதீனத்தைப் பெற்றுள்ள சிருஷ்டிகளாக இருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டுகிறார்.

முரண்படு உண்மை (paradox) என்பது ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடாக இருப்பதுபோலத் தோன்றும் இரண்டு சத்தியங்களாகும். ஆனால் நமது சிந்தனைகளும் வழிகளும் தேவனுடைய சிந்தனைக்கும் வழிக்கும் இசைவாக இருக்கும்போது அவை முரண்படவில்லை என்பதை நாம் கண்டுகொள்வோம். இஸ்ரவேல் சுயாதீன சித்தத்துக்கும் தெரிந்துகொள்ளப்படுதலுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக இருப்பது வேதாகமத்தின் மிகப்பெரிய முரண்படு உண்மையாக இருக்கிறது. அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசித்துப் பின்பற்றுவதைத் தெரிந்துகொள்ளுவதை நாம் சுவிசேஷத்தில் வாசிக்கும்போது இந்த முரண்படு உண்மையைக் காண்கிறோம். என்றாலும், மூன்று வருடங்கள் அவர்கள் அவரைப் பின்பற்றிய பிறகு மேலறையில் அவர் அவர்களிடம் “நீங்கள் என்னைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை, நான் உங்களைத் தெரிந்துகொண்டேன்” என்று கூறுகிறார் (யோவான் 15:16).

வேதாகமத்தின்படி தேவன் நம்மை இரட்சிக்கப்படுவதற்காகத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார் என்றாலும், நாம் இரட்சிக்கப்படுவதைத் தெரிந்து கொள்ளும்போது, நமது அரைகுறை அறிவில் இது அல்லது அது எதுவானாலும் சரி என்று நினைக்கிறோம். நாம் தேவனையும் இரட்சிப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம், அல்லது தேவன் நம்மைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார். நம்மால் இதைப் புரிந்துகொள்ள முடியா விட்டாலும், தேவனே நம்மைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார். ஆனால் அதே வேளையில் நாம் நமது தெரிந்துகொள்ளும் சுயாதீனத்தைப் பயன்படுத்தி தேவனையும் இரட்சிப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். ஒன்றுக் கொன்று எதிராகவும் முரண்பாடாகவும் தோன்றும் இவை உண்மையானவை என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டேயாக வேண்டும். ஏனென்றால் இவை இரண்டுமே உண்மையானவை என்று வேதாகமம் தெளிவாகப் போதிக்கிறது.

இந்தப் பார்வையோடு நாம் இப்போது வேதாகமத்தின் இந்தக் கடினமான பகுதியை ஆய்வுசெய்ய ஆயத்தமாக இருக்கிறோம்.

“இதுவுமல்லாமல், நம்முடைய பிதாவாகிய ஈசாக்கு என்னும் ஒருவனாலே ரெபெக்காள் கர்ப்பவதியானபோது, பிள்ளைகள் இன்னும் பிறவாமலும், நல்வினை தீவினை ஒன்றும் செய்யாமலுமிருக்கையில், தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளுதலின்படியிருக்கிற அவருடைய தீர்மானம் கிரியைகளினாலே நிலைநிற்காமல் அழைக்கிறவராலே நிலை நிற்கும்படிக்கு, மூத்தவன் இளையவனுக்கு ஊழியஞ்செய்வான் என்று அவளுடனே சொல்லப்பட்டது. அப்படியே யாக்கோபைச் சிநேகித்து, ஏசாவை வெறுத்தேன் என்றும் எழுதியிருக்கிறது” (வச. 10-13).

இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் எழுதியிருப்பதின் அடிப்படையில், தேவன் இப்படிச் செய்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கிறபடி அவர் நடக்கவில்லை. நாம் வழக்கமாக அவரைக் குறித்துச் சிந்திக்கும் வழிகளிலிருந்து அவர் நம்மை வலுக்கட்டாயமாக வெளியே இழுக்கிறார். நாம் தேவனை ஒரு மனிதனைப்போல நினைக்கிறோம். நாம் தேவனாக இருந்தால் என்ன செய்வோமோ அதை அவர் செய்வார் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். பூமியைவிட வானம் எவ்வளவாக உயர்ந்திருக்கிறதோ அவ்வளவாகத் தேவனுடைய சிந்தனைகளும் செயல்களும், நமது சிந்தனைகள் மற்றும் செயல்களைவிட உயர்ந்திருக்கின்றன என்று அவர் ஏசாயா தீர்க்கதரிசியின் மூலமாகக் கூறி நம்மை எச்சரிக்கிறார் (ஏசாயா 55:8).

உலகம் தட்டையானது என்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருந்த காலமும் உண்டு. விசுவாசிகள் அதற்கு வேதாகம ஆதாரங்களையும் கூறினார்கள். இப்போது இது உண்மையல்ல என்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். பூமி உருண்டையானது என்றும், அது தன்னுடைய அச்சில் சுற்றியபடியே சூரிய மண்டலத்தைச் சுற்றிவருகிறது என்றும், பிரபஞ்சத்தில் இந்தச் சூரிய மண்டலத்தைப் போலவே அநேக மண்டலங்கள் இருக்கின்றன என்றும் நாம் இப்போது அறிந்திருக்கிறோம். இது அந்த வேளையில் சில விசுவாசிகளை அசௌகரிய உணர்வுக்குள் கொண்டு வந்தது. ஏனென்றால் வேதாகமம் இதற்கு விரோதமாகப் போதிக்கிறது என்று அவர்கள் உறுதியாக எண்ணினார்கள்.

நாம் வாழும் இந்த உலகத்தைக் குறித்த நமது பார்வையையும், வாழ்க்கைத் தத்துவத்தையும். தேவனைப்பற்றிய நமது கருத்தையும் நாமே நமது மனதில் உருவாக்கிக்கொண்டு, சிறுசிறு கற்பனையான பெட்டிகளில் அவைகளை அடைத்துவைத்திருக்கிறோம். என்றாலும், வேதாகமத்தில் நாம் சந்திக்கும் தேவன், வேதாகமத்தை எழுதிய ஜீவ வார்த்தையானவர், எப்போதுமே நமது சிறு பெட்டிக்குள் பொருந்தி வருவார் என்று கூற முடியாது. அவர் ஒரு பெட்டிக்குள் அடைத்துவைக்க முடியாத அளவு பெரிய தேவனாக இருக்கிறபடியால் அடிக்கடி

பெட்டியைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியே வருவதில் அவர் சந்தோஷப்படுவதுபோலத் தோன்றுகிறது.

நாம் அவரைக் குறித்துச் சிந்தித்து, அவரை அறிய முயலும்போது, அவர் இப்படித்தான் செய்வார் என்று சொல்ல முடியாத அளவில் செயல்பட்டு, நம்மைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தி, நமது குறுகிய சிந்தனைகளை விட்டு நம்மைப் பலவந்தமாக வெளியே இழுக்கிறார். ஏசாயா நமக்கு எச்சரிப்பு விடுப்பதுபோல, தேவன் ஒரு மனுஷன் அல்ல (ஏசாயா 55:8). நாம் சிந்திப்பதுபோலவோ செயல்படுவதுபோலவோ அவர் நடந்து கொள்வதில்லை. இந்த அதிகாரத்தில் நாம் நுழைவதற்கு முன்பாக நாம் ஏசாயா கூறும் இந்தப் பார்வையைப் பெற வேண்டும். தேவனைப் புரிந்துகொள்வதையோ, அவர் ஏன் சில காரியங்களைச் செய்கிறார், ஏன் தாம் செய்யும்படி தீர்மானிக்கும் செயல்களை இந்த வழியில் செய்கிறார் என்பதை அறிந்துகொள்வதையோ எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

பவுலின் இந்த இறையியல் சாதனையான நிருபத்தின் ஒன்பது, பத்து, பதினொன்றாம் அதிகாரங்களை வாசிக்கும்போது, நாம் ஏசாயாவில் வெளிப்படுத்தப்படும் தேவனைக் குறித்த இந்தப் பார்வையை நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும். இந்த மூன்று அதிகாரங்களில் பவுல் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுவதை இஸ்ரவேலோடு பொருத்திக் காண்பிக்கிறார். தேவன் மனிதனைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கும் மனிதன் தனது சுயாதீன சித்தத்தினால் தேவனைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கும் பவுல் இஸ்ரவேலை எடுத்துக் காட்டாகப் பயன்படுத்துகிறார்.

தெரிந்துகொள்ளுதல் மற்றும் கிருபையின் மூன்று கொள்கைகள்

நாம் இந்த ஒன்பதாம் அதிகாரத்தை ஆய்வுசெய்யும்போது, கிருபையின் மூன்று கொள்கைகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் எதிர்பார்க்கிறார். இரட்சிப்பு மரபுரிமையாகச் சுதந்தரிக்கப்படுவதில்லை என்பது முதலாவது கொள்கையாகும். நாம் பயபக்தியுள்ள விசுவாசிகளான பெற்றோருக்குப் பிறந்தவர்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் நமக்கு வேதவசனங்களைப் போதித்திருக்கிறார்கள். நல்லதொரு சபைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். பாலர் வகுப்பு முதல் கல்லூரி வரை கிறிஸ்தவக் கல்வி நிறுவனங்களிலேயே நமக்குக் கல்வி புகட்டியிருக்கலாம். நாம் ஆவிக்குரிய பிரகாரமாகச் சிலாக்கியம் பெற்றவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் நமது ஆவிக்குரிய பாரம்பரியத் துக்காகவும், நாம் மரபுரிமையாகப் பெற்றுள்ள ஆவிக்குரிய சிலாக்கியங்களுக்காகவும் கணக்குக்கொடுக்க வேண்டியவர்களாகவும் பொறுப்பேற்க வேண்டியவர்களாகவும் இருக்கிறோம். ஆனால், இதனால் எல்லாம் நாம் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களாக ஆகிவிட முடியாது.

தேவனுக்குப் பிள்ளைகள் மட்டுமே இருக்கிறார்கள், பேரப் பிள்ளைகள் இல்லை! இரட்சிப்பு மரபுரிமையாகச் சுதந்தரிக்கப்படுவதில்லை என்பது தெரிந்துகொள்ளுதல் மற்றும் கிருபை குறித்த பவுலின் முதலாவது ஆவிக்குரிய கொள்கையாகும்.

இரட்சிப்பு என்பது நாம் நமது வாழ்க்கையைத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுவதை மட்டுமல்ல, தேவன் நம்மைத் தெரிந்துகொள்ளுவதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்பது பவுல் இந்த அதிகாரத்தில் உறுதிப்படுத்தும் இரண்டாவது கொள்கையாகும். எல்லாம் நமது கட்டுப்பாட்டிலேயே இருக்கிறது என்று நாம் நம்ப விரும்புகிறபடியால் இந்த இரண்டாவது கொள்கையை எதிர்த்துப் போராடுகிறோம். இந்தக் கொள்கை உண்மையாக இருக்குமானால், கட்டுப்படுத்தல் தேவனுடைய கரங்களில் இருக்கிறது – இவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவதை இழந்துபோவதை நாம் விரும்புவதில்லை.

இரட்சிப்பு நாம் நல்லவர்களா அல்லது கெட்டவர்களா அல்லது நாம் நற்கிரியைகளைச் செய்கிறோமா அல்லது கெட்ட செயல்களைச் செய்கிறோமா என்பதைச் சார்ந்திருக்கவில்லை என்பது பவுல் உறுதிப்படுத்தும் மூன்றாவது ஆவிக்குரிய கொள்கையாகும். பவுல் யாக்கோபு ஏசாவின் வரலாற்றுபூர்வமான எடுத்துக்காட்டைப் பயன்படுத்துகிறார். ரெபெக்காளின் கர்ப்பத்தில் இருந்த இந்த இரட்டைப் பிள்ளைகளில் எவரும் நன்மையோ அல்லது தீமையோ செய்ததில்லை என்றாலும், தேவன் யாக்கோபை நேசித்து அவனைத் தெரிந்துகொண்டார் என்றும், ஏசாவை அவர் வெறுத்து அவன் யாக்கோபுக்கு ஊழியம்செய்ய வைத்தார் என்றும் பார்க்கிறோம்.

தேவன் ஏசாவை வெறுத்தார் என்று நாம் வாசிக்கும்போது, அது சொல்லணி (figure of speech) மட்டுமே என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதாவது, அவர் யாக்கோபிடம் அன்புகாட்டியதும், ஏசாவுக்குக் கிருபையளிக்க மறுத்ததும் அவர் ஏசாவை வெறுப்பது போலாயிற்று. இயேசுவானவரும் இதே வகைப்பட்ட சொல்லணியைப் பயன்படுத்துகிறார். ஒப்படைப்புக்கான அழைப்பை அவர் விடுக்கும் போது, தன் தகப்பனையும் தாயையும் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் சகோதரரையும் சகோதரிகளையும், தன் ஜீவனையும் “வெறுக்காத” ஒருவன் தமக்குச் சீஷனாக இருக்க முடியாது என்று அவர் கூறுகிறார் (லூக்கா 14:26). என்றாலும், நாம் நமது பெற்றோரை நேசிக்க வேண்டும் என்றும் (யாத். 20:12), அனைவரிடமும் அன்புகாட்ட வேண்டும் என்றும் (1 யோவான் 4:7-21) வேதாகமம் தெளிவாகக் கூறுகிறது. தம்மீதான நமது அன்பு மிக அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்றும், ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது வேறு எவர்மீதுமுள்ள நமது உணர்வுகள் வெறுப்பது

போலத் தோன்ற வேண்டுமென்றே இயேசுவானவர் கூறியிருக்கிறார். அந்தக் கலாச்சாரத்தில் இது சாதாரணமான சொல்லணியாக இருந்தது.

டாக்டர் அயன்சைட் என்ற அமெரிக்க வேதாகம வல்லுநரிடம் சென்ற ஒரு பெண்மணி “டாக்டர் அயன்சைட், ‘யாக்கோபைச் சிநேகித்து ஏசாவை வெறுத்தேன்’ என்று தேவன் சொல்லுவதாகப் பவுல் கூறுவதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” என்று கூறினாள். “எனக்கும் இந்த வசனம் பிரச்சினையாகத்தான் இருக்கிறது. தேவனால் எப்படி ‘யாக்கோபைச் சிநேகித்தேன்’ என்று கூற முடிந்தது என்பதைத் தான் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை” என்று அயன்சைட் பதிலளித்தார்.

தந்திரமும் சூதும் நிறைந்த இந்த யாக்கோபின் வாழ்க்கையை நாம் பார்க்கும்போது, அவன் எப்படித் தனது பெயருக்கேற்ப – அவனுடைய பெயரின் அர்த்தம் “மோசம்போக்குபவன்” என்பதாகும் – நடந்து கொண்டான் என்பதை அறிகிறோம். டாக்டர் அயன்சைட் ஏன் அப்படிப் பதிலளித்தார் என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்த நிருபத்தின் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில், நாம் அவபக்தியுள்ளவர்களாகவும், பாவிக்களாகவும், தேவனுக்கு விரோதிகளாகவும் இருந்தபோதே தேவன் தமது இரட்சிப்புக்காகக் கிறிஸ்துவை அளித்துத் தமது அன்பைக் காட்டினார் என்று பவுல் வியப்போடு கூறுகிறார். தேவனால் எப்படி யாக்கோபைச் சிநேகிக்க முடிந்தது, பாவிக்களாகிய நம்மை நேசித்துக் கிறிஸ்துவின் மூலமாக இரட்சிக்க முடிந்தது என்பது நமக்கு வியப்பளிக்கும் கிறது.

இந்தப் பகுதியைக் குறித்த இரண்டாவது பார்வை, நாம் ‘தெரிந்து கொள்ளுதல்’ என்ற கருத்தின்மீதே நமது முழுப் பார்வையையும் வைக்கும்போது, இங்கேயுள்ள போதனையின் அழுத்தத்தைக் காணத் தவறுகிறோம் என்பதாகும். இந்தக் கடினமான அதிகாரத்தில் பவுல் போதிக்கும் மையமானதும் அடிப்படையானதுமான சத்தியத்தை நாம் முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதன்பிறகு தெரிந்து கொள்ளுதலைப் பற்றிப் பார்ப்போம். இரட்சிப்பு என்பது நற்கிரியைகளால் சம்பாதிக்கப்படுவதில்லை, அது தேவ கிருபையினால் அருளப்படும் ஈவு என்ற இந்த நிருபத்தின் மையமான கருப்பொருளை எடுத்துக் காட்டவே பவுல் “தெரிந்துகொள்ளுதலை” இந்த அதிகாரத்தில் வலியுறுத்துகிறார்.

இரட்டைப் பிள்ளைகளான யாக்கோபும் ஏசாவும் எந்த நற்கிரியையோ அல்லது மோசமான செயலையோ செய்வதற்கு முன்பாகவே தேவன் யாக்கோபை இரட்சிப்புக்காகத் தெரிந்து கொண்டார். அவனுடைய நற்கிரியைக்காக அவர் அவனைத் தெரிந்து

கொள்ளவில்லை. அவர் அவனிடம் அன்புகாட்டியபடியால் அவனைத் தெரிந்துகொண்டார். தேவன் வேண்டுமென்றே யாக்கோபைத் தெரிந்து கொண்டாரா என்ற கேள்வி எழுகிறது. தேவன் மெய்யாகவே இரட்சிப்புக் காக, தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருசிலரைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறாரா? ஒருவகையில் பார்த்தால், தேவன் யூதர்களைத் தெரிந்துகொண்ட படியால், பழைய ஏற்பாடு அதையே நமக்கு வலியுறுத்திக் கூறுகிறது.

இதில் இரண்டு பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. நமது இரட்சிப்பைக் குறித்த கட்டுப்பாடு நம்மிடமே இருக்கிறது என்று நம்புவதற்கே நாம் விரும்புகிறோம். தேவன் சிலரைத் தெரிந்துகொண்டு, சிலரைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பது நமக்கு நியாயமாகப் படவில்லை.

நாம் நமது இரட்சிப்புக்காக நமது சொந்தத் தெரிந்துகொள்ளுதலையோ அல்லது கிரியைகளையோ சார்ந்திராமல், கிருபையையும் தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளுதலையும், நமது இரட்சிப்புக்காகச் சிலுவையில் இயேசுகிறிஸ்துவின் கிரியையையுமே சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதையே பவுல் தெளிவாக வலியுறுத்துகிறார். என்றாலும், பவுல் இந்த முரண்படு உண்மையையும் குறிப்பிடுகிறார்: நாம் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்படுவதே உண்மை என்றாலும், கிறிஸ்துவை நமது இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டு, விசுவாசத்தின்மூலம் நீதிமானாக்கப்படுவதை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்; இவ்வாறு தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்படுவதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தை நன்றாக அறிந்திருப்போமானால், பவுல் இங்கே போதிப்பதை ஏன் தீவிரமான பரிசேயர்களால் கிரகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதை அறிந்துகொள்வோம். தர்சு பட்டணத்துச் சவுலைப்போலப் பயபக்தியான பரிசேயர்கள் வேதாகமத்தின் முதல் ஐந்து நூல்களை மனப்பாடம் செய்தார்கள். இன்று விசுவாசிகளில் பலர் இந்த நூல்களை முழுவதுமாக வாசிப்பதுகூடக் கிடையாது. இவை தேவனுடைய வார்த்தைக்கு அஸ்திபாரங்களாகவும் மூலைக்கற்களாகவும் இருக்கின்றன. எனவே பயபக்தியான யூதர்கள் இந்த நூல்களை நன்றாக அறிந்திருந்தார்கள். இந்த நூல்களில் இரண்டு நூல்கள் தேவனுடைய பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தேவனைச் சேவிப்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள் அல்லது தேவனுக்கு எதிராகக் கலகம்பண்ணிக் கீழ்ப்படியாமலிருப்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்றும், இவையிரண்டுக்குமுள்ள வித்தியாசம் ஜீவனுக்கும் மரணத்துக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாடாகும் என்றும் வலுவான போதனையோடு முடிவடைகின்றன (லேவி. 26, 27; எண். 28, 30).

எனவே ஆவிக்குரிய ஜீவனுக்கும் மரணத்துக்கும் இடையே ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் அவர்களுடைய தெரிந்துகொள்ளுதலின்

காரியமல்ல, ஆனால் தேவனே நம்மைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார் என்ற போதனை பயபக்தி யுள்ள யூதர்களுக்குக் கடினமான போதனையாகவே இருந்திருக்கும். இரட்சிப்பும் நீதிமான் என்று அறிவிக்கப்படுவதும் தங்களுடைய மரபுரிமையான உரிமையோ அல்லது தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படிதலின் விளைவோ அல்ல, அது விசுவாசத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய தேவனுடைய கிருபையின் ஈவு அல்லது அழைப்பு என்பதை நம்புவது அவர்களுக்குக் கடினமாக இருந்தது.

பரிசேயர்களுக்குப் பரிசேயனான பவுல் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து விடமிருந்து இந்தச் சத்தியங்களைக் கற்றுக்கொள்ள ஏன் பல ஆண்டுகளை அரபி தேசத்து வனாந்தரத்தில் கழிக்க வேண்டியிருந்தது என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ளுகிறோம். கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் அவர் இந்த அனுபவத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (கலா. 1:1–21). பவுல் இதுவரை வாழ்ந்த பரிசேயர்களிலேயே அதிகமாகப் பழைமை வாதியாகவும், வைராக்கியமுள்ளவராகவும், கற்றறிந்தவராகவும் இருந்தார். அவருக்கே இந்தச் சத்தியத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்குக் காலமும் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்ட வெளிப்பாடும் தேவைப்பட்டது. பிறகு அவர் இந்த நீதியின் ஈவையும் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுவதையும் ஒன்றாக இணைத்து, தமது இறையியலாக இந்த நிருபத்தில் கொடுத்திருக்கிறார்.

பவுலைப்போன்ற ரபிகள் கேள்வி பதில் வழிமுறையைப் பயன் படுத்திப் போதித்தார்கள். சிலவேளைகளில் அவர்கள் ஒரு கேள்விக்குக் கேள்வியையே பதிலாகக் கொடுத்தார்கள். “ரபீக்கள் ஏன் எப்போதுமே கேள்வி கேட்கிறார்கள்? அதிலும் ஏன் ஒரு கேள்விக்கு மற்றொரு கேள்வியைப் பதிலாகக் கொடுக்கிறார்கள்?” என்று ஒருவர் ஹில்லெல் என்ற ரபியிடம் கேட்டார். “ஏன் நாங்கள் ஒரு கேள்விக்கு ஒரு கேள்வியைப் பதிலாகக் கொடுக்கக் கூடாது?” என்று ஹில்லல் பதிலுக்குக் கேட்டார்! ஒரு சிறந்த சமயப் போதகரைப் போலப் பவுல் தனது வாதத்தைக் கேட்பவர்கள் கேள்விகேட்பதுபோலக் கற்பனைசெய்து, பிறகு தானே அந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கிறார்: “ஆகையால், நாம் என்ன சொல்லுவோம்? தேவனிடத்தில் அநீதி உண்டென்று செல்லலாமா? சொல்லக் கூடாதே. அவர் மோசேயை நோக்கி: எவன் மேல் இரக்கமாயிருக்கச் சித்தமாயிருப்பேனோ அவன்மேல் இரக்கமாயிருப்பேன், எவன்மேல் உருக்கமாயிருக்கச் சித்தமாயிருப்பேனோ அவன்மேல் உருக்கமாயிருப்பேன் என்றார். ஆகையால் விரும்புகிற வனாலும் அல்ல, ஒடுகிறவனாலும் அல்ல, இரங்குகிற தேவனாலேயாம். மேலும் என்னுடைய வல்லமையை உன்னிடத்தில் காண்பிக்கும் படியாகவும், என்னுடைய நாமம் பூமியில் எங்கும் பிரஸ்தாபமாகும்

படியாகவும், உன்னை நிலைநிறுத்தினேன் என்று பார்வோனுடனே சொன்னதாக வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆதலால் எவன்மேல் இரக்கமாயிருக்கச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ அவன்மேல் இரக்கமாயிருக்கிறார், எவனைக் கடினப்படுத்தச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ அவனைக் கடினப்படுத்துகிறார்” (வச. 14–18).

பவுல் கூறும் மோசே மற்றும் பார்வோனைக் குறித்த எடுத்துக்காட்டு ஏசா யாக்கோபின் எடுத்துக்காட்டைவிடப் புரிந்துகொள்வதற்கு இன்னும் கடினமாக இருக்கிறது. தனது விவாதத்தைக் கேட்கும் ஒருவர், எகிப்தில் தாம் செய்துவந்த கிரியைகளை எதிர்க்கக் கூடிய ஒரு பார்வோனைத் தேவன் சிருஷ்டித்தது நியாயமான காரியமல்ல என்று எதிர்க்கேள்வி எழுப்புவதாகப் பவுல் கற்பனைசெய்து, அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறார். எகிப்தியர்மீது வந்த பத்து வாதைகளின் மூலம் தமது வல்லமையைக் காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத் தேவன் அப்படிப்பட்ட எதிரான ஒரு பார்வோனைப் படைத்திருக்கிறார் என்பது நியாயமாகத் தோன்றவில்லை.

இந்தக் கற்பனையான கேள்விக்குப் பவுல் ஒரு எதிர்க்கேள்வி யினால் பதிலளிக்கிறார்: “மனுஷனே, தேவனோடு எதிர்த்துத் தர்க்கிக்கிற நீ யார்?” பிறகு அவர் எரேமியாவினால் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார் (எரேமியா 18:1–6).

அழியக்கூடிய மனிதராகிய நாம் களிமண்ணைப் போல இருக்கிறோம், தேவன் குயவனைப் போல இருக்கிறார் என்பதே இந்த உருவகமாகும். தேர்ச்சிபெற்ற ஒரு குயவன் ஒரு களிமண் குவியலிலிருந்து மண்பாண்டங்களைச் செய்யும்போது, களிமண் குயவனோடு பேசி, தன்னை எப்படி உருவாக்க வேண்டும் என்று சொல்ல முடியுமோ? குயவன் அந்தக் களிமண்ணின்மீது முழு அதிகாரமும் பெற்றிருக்கிறான், அவன் ஒரு களிமண்ணிலிருந்து கனத்துக்குரிய ஒரு பாத்திரத்தையும், கால்குழவ நீர் கொண்டுசெல்லும் பாத்திரத்தையும் தயாரிக்கிறான். பிறகு தேவனே மோசேயையும் பார்வோனையும் சிருஷ்டித்தார் என்பதை எடுத்துக் கூறிப் பொருத்திக் காண்பிக்கிறார்.

ரெபெக்காளைக் குறித்தும் அவளுடைய கர்ப்பத்திலிருந்து இரட்டைப் பிள்ளைகளைக் குறித்தும் கூறப்பட்ட அதே சத்தியம் இங்கேயும் வலியுறுத்தப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். “ஆகையால் விரும்புகிறவனாலும் அல்ல, ஒடுகிறவனாலும் அல்ல, இரங்குகிற தேவனாலேயாம்” (9:16). தேவனுடைய ராஜரீகமான தெரிந்து கொள்ளுதலே இந்தக் கடினமான பகுதியின் மையமானதும் அடிப்படையானதுமான சத்தியமாகும். இரட்சிப்பு என்பது மனிதனின் கிரியை, சித்தம் அல்லது ஒடுதலின் விளைவு அல்ல, அது தேவனுடைய சித்தம்,

கிரியை, அருள், தெரிந்துகொள்ளுதல் மற்றும் அவருடைய கிருபையின் விளைவாக இருக்கிறது என்பதையே இந்த இரண்டு பகுதிகளும் அழுத்தமாகக் கூறுகின்றன.

யாக்கோபு கிருபைக்குச் சிறந்த வேதாகமரீதியான எடுத்துக் காட்டாக இருக்கிறான். எல்லாவற்றையும் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் தனது தந்திரமான வழிகளின் விளைவாகவே தான் ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுவதாக அவன் நினைத்தான். இதோடுதான் அவன் தனது விசுவாசப் பயணத்தைத் துவங்கினான். அவன் ஒரு தேவ தூதனோடு போராடியபோது, அவன் தேவ கிருபையினாலேயே ஆசீர்வதிக்கப்பட்டான் என்பதைத் தேவன் அவனுக்கு உணர்த்தினார். இதை அவன் தனது சொந்த முயற்சிகளினால் சம்பாதித்துக்கொள்ளவில்லை, தேவ கிருபைக்கு அவன் பாத்திரவானாகவும் இருக்கவில்லை.

தேவன் தமது கிருபையினால் யாக்கோபை ஆசீர்வதிக்க இருபது ஆண்டுகளாகக் காத்திருந்தார். ஆனால் அவன் ஒருபோதும் அதற்கேற்ற படி தரித்திருக்கவில்லை. அவன் எப்போதுமே தனக்குச் சாதகமாக எல்லாவற்றையும் எல்லோரையும் பயன்படுத்தும்படி ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான். தேவன் அவனை “யாப்போக்கு” என்ற இடத்தில் இடைமறித்தார். எபிரெய மொழியில் அந்தச் சொல்லுக்கு “ஓடிக்கொண்டிருந்தல்” என்பதே அர்த்தமாகும். அவன் மேலும் ஓடமுடியாதபடி தேவன் அவனை அந்த இடத்தில் முடமாக்கினார் (ஆதி. 32:22-32). வேதாகமத்தில் இது கிருபையைப் பற்றிய மிகச் சிறந்த உருவகங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது.

இதே சத்தியத்தை வேறுவிதமாகக் கூற வேண்டுமானால், பழைய ஏற்பாட்டு ஆகமங்களில் “கர்த்தருக்குக் காத்திருங்கள்” என்று அடிக்கடி வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கும் செய்தியையே தேவன் யாக்கோபுவுக்குப் போதிக்க முயற்சிசெய்துகொண்டிருந்தார். கர்த்தருக்குக் காத்திருந்து, பிறகு அவர் நடப்பிக்கும் கிரியைகளைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று யாக்கோபைப் போன்ற மனிதர்களுக்குத் தேவன் உணர்த்துகிறார். காரியங்கள் கர்த்தராலேயே நடத்தப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிற மக்களாக நாம் இருக்க வேண்டுமென்றே தேவன் விரும்புகிறார். கர்த்தருடைய வேளைக்குக் காத்திராமல், எல்லாவற்றையும் தானே செய்ய வேண்டுமென்று யாக்கோபு விரும்பினான். எனவேதான் தேவன் அவனை முடமாக்கினார். முடவனான பின்பு, ஒரு மனிதனால் கர்த்தருக்குக் காத்திருப்பதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடியும்? முடவனாக்கப்பட்ட பின்புதான் யாக்கோபு ஆசீர்வதிக்கப்பட்டான். இந்தத் தெரிந்துகொள்ளுதல், ஒடுகிறவனால் அல்ல, தேவனாலேயே உண்டாயிற்று என்று பவுல் பதினாறாம் வசனத்தில் எழுதுகிறார்.

யாக்கோபுக்கு ஏற்பட்ட இந்த “யாப்போக்கு” அனுபவத்தை அடிப்படை யாகக் கொண்டுதான் அவர் அதை எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

“பாவம் எவ்வாறு இவ்வுலகத்தில் பிரவேசித்தது?” என்ற கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும்போது பவுல், நான் இந்த நிருபத்தின் ஐந்தாம் அதிகாரத்தின் விளக்கவுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கும் அதே பதிலையே கூறுகிறார். மோசேயையும் பார்வோனையும் தேவன் ஒரே களிமண்ணினாலே உருவாக்கியிருந்தும் மோசேயைத் தேவன் தேவகிருபையின் பாத்திரமாகவும், பார்வோனைத் தேவ கோபாக்கினைக்கேற்ற பாத்திரமாகவும் தெரிந்துகொண்டார் என்றும் பவுல் கூறுகிறார். இந்தக் கேள்வியானது தத்துவஞானிகளையும், இறையியல் வல்லுநர்களையும் கூட திணர்ச் செய்திருக்கிறது. ஏசாயா தீர்க்கதரிசன புத்தகத்தில் ஒரு வசனம் இவ்வாறு கூறுகிறது: “ஒளியைப் படைத்து இருளையும் உண்டாக்கினேன்; சமாதானத்தைப் படைத்து தீங்கையும் உண்டாக்குகிறவர் நானே; கர்த்தராகிய நானே இவைகளையெல்லாம் செய்கிறவர்” (ஏசாயா 45:7).

ஒரு வைர நகை வியாபாரி, தனது வைர நகைகளின் அழகை மிக அதிகமாக வெளிப்படுத்திக் காண்பிக்க அவைகளைக் கறுப்பு நிற வெல்வெட் துணியின்மீது பதித்து வைத்து வாடிக்கையாளர்களிடம் காண்பிப்பது வழக்கமாகும். தேவன் அனுமதித்ததினாலேயே தீமை இவ்வுலகில் உண்டாயிருக்கிறது என்று வேதாகமம் கூறுகிறது. தீமையைத் தேவன் படைக்கவில்லை, ஆனால் தேவன் அனுமதிக்காவிட்டால் தீமை இவ்வுலகில் நிலைத்திருக்க முடியாது. தீமையைத் தேவன் ஒரு கருமை நிறப் போர்வையைப் போலப் பயன்படுத்துகிறார். அதன்மீது அவர் தமது அன்பு மற்றும் மீட்பு என்னும் விலையுயர்ந்த முத்துக்களைப் பதித்து வைத்திருக்கிறார்.

தேவனுடைய நாமமே அவர் யாராக இருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. இந்த வேதபகுதியில் தேவன் தமது வல்லமையை வெளிப்படுத்தி, இஸ்ரவேல் மக்களை விடுதலை செய்வதற்கு பார்வோனடைய மனக்கடினத்தையும் அவனுடைய எதிர்ப்பையும் பயன்படுத்துகிறார் என்பதைக் காண்கிறோம். தமது நாமத்தை இவ்வுலகம் முழுவதிலும் பிரஸ்தாபப்படுத்திக் கொள்வது ஒன்றே இங்கு தேவனுடைய நோக்கமாக இருக்கிறது என்றும் காண்கிறோம்.

“ஆகையால் நாம் என்ன சொல்லுவோம்? தேவனிடத்திலே அநீதி உண்டென்று சொல்லலாமா?” என்று கேள்விகேட்கும் மக்களோடு தனது உரையாடலைப் பவுல் இந்தப் பகுதியில் துவக்குகிறார் (9:14). தேவன் சர்வ வல்லமையுள்ளவர். அவர் தமக்குச் சித்தமானதையெல்லாம்

செய்கிறார் என்பதே பவுல் இந்தக் கேள்விக்கு அளிக்கும் பதிலின் சாராம்சமாயிருக்கிறது. தேவன் சகலத்தையும் அறிந்தவராக இருக்கிற படியினால் நாம் அவருக்கு ஆலோசனை சொல்ல வேண்டிய அவசிய மில்லை. ஒரு துதியின் வாசகத்தோடு இந்த அதிகாரத்தைப் பவுல் எழுதும்போது, ஏசாயாவின் வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டி “கர்த்தருடைய சிந்தையை அறிந்தவன் யார்? அவருக்கு ஆலோசனைக் காரனாக இருந்தவன் யார்?” என்னும் கேள்வியோடு முடிக்கிறார் (11:34). யார்மேல் இரக்கமாயிருக்க தேவன் விரும்புகிறாரோ அவன் மேலேயே அவர் இரக்கமாக இருக்கிறார். பார்வோனுடைய இருதயத்தைக் கடினமாக்கினதைப் போல அவர் யாருடைய இருதயத் தையாவது கடினப்படுத்தினால் அதற்கான காரணத்தையும் அவர் ஒருவரே அறிவார். ஏனெனில், அவரே அதற்கெனப் பாத்திரங்களைத் தெரிந்தெடுக்கிறார்.

பவுல் மீண்டும் தனது கற்பனையான உரையாடலைத் தனது நிருபத்தை வாசிக்கிறவர்களோடு பின்வருமாறு தொடர்கிறார்: “இப்படி யானால், அவர் இன்னும் ஏன் குற்றம்பிடிக்கிறார்? அவர் சித்தத்திற்கு எதிர்த்து நிற்பவன் யார்? என்று என்னுடனே சொல்லுவாய். அப்படி யானால், மனுஷனே, தேவனோடு எதிர்த்துத் தர்க்கிக்கிற நீ யார்? உருவாக்கப்பட்ட வஸ்து உருவாக்கினவரை நோக்கி: நீ என்னை ஏன் இப்படி உண்டாக்கினாய் என்று சொல்லலாமா? மிதியிட்ட ஒரே களி மண்ணினாலே குயவன் ஒரு பாத்திரத்தைக் கனமான காரியத்துக்கும், ஒரு பாத்திரத்தைக் கனவீனமான காரியத்துக்கும் பண்ணுகிறதற்கு மண்ணின்மேல் அவனுக்கு அதிகாரம் இல்லையோ?” (9:19-21).

தனது நிருபத்தை வாசிக்கிறவர்கள் பின்வருமாறு பதில் சொல்லக் கூடும் என்று பவுல் கற்பனைசெய்து எழுதுகிறார்: “ஓ, அது சரியல்ல; பார்வோனை அவர் இந்த நோக்கத்தோடே சிருஷ்டித்தபின்பு அவன் அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும்போது, அவன் அவ்வாறு செய்ததற்காக அவர் எப்படி அவனைத் தண்டிக்கலாம்?” இக்கேள்விக்குப் பதில் இது தான்: “சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சிருஷ்டிகளாகிய நாம் சிருஷ்டிகரான தேவனை எவ்வாறு கேள்விகேட்க முடியும்? ஒரு பாத்திரத்தை வளைந்து கொண்டிருக்கிற குயவனைப் பார்த்து களிமண் கேள்விகேட்க முடியுமா? தேவனுடைய கரங்களில் வெறும் களிமண்ணாக இருக்கிற நாம் அவரிடத்தில் என்னை இப்படிப்பட்ட பாத்திரமாக வளையும் என்று ஆலோசனை கூறுவதற்கு நாம் எம்மாத்திரம்?”

இந்தக் கேள்விக்கு விடையாக வேறொரு கேள்வியையே பவுல் வழங்குகிறார். பவுல் இங்கு விளக்குகிற சத்தியத்திற்கு ஒரு நல்ல உதாரணத்தை யோபுவின் புத்தகத்தில் நாம் காணலாம். யோபு தான் வாழ்ந்துவந்த காலத்தில், எல்லா மனிதர்களையும்விட ஞானத்திலும் கலாச்சாரத்திலும் சிறந்து விளங்கினார். மிகுந்த நீதிமானாகவும்

விளங்கினார். அவரது காலத்தில் வழக்கிலிருந்த கலாச்சாரத்தில் மிகவும் தேறின ஞானிகளாயிருந்த தனது மூன்று நண்பர்களுடன் யோபு கலந்துரையாடினார். யோபுவின் உபத்திரவங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையைக் குறித்து விவரிக்கிற முப்பத்தெட்டாவது அதிகாரத்தை நாம் வாசிக்கும்போது, தேவன் அவர்களுடைய சம்பாஷணையில் குறுக்கிடுவதாகக் காண்கிறோம். அதன் பின்பு வருகிற பல அதிகாரங்களில் தொடர்ந்து சொல்லப்பட்டுள்ள சம்பவங்களிலிருந்து யோபுவின் புத்தகம் வேதாகமத்தின் புத்தகங்களிலேயே மிகப் பழமையானதாக இருக்க வேண்டும் என்று அறிகிறோம்.

யோபுவினால் பதில் சொல்ல முடியாத பல கேள்விகளைத் தேவன் அவரிடத்தில் கேட்கிறார். சிருஷ்டிப்பைக் குறித்த பல கேள்விகளை தேவன் யோபுவினிடத்தில் கேட்பதின் மூலமாக அவருக்குத் தாழ்மையைக் கற்பிக்கிறார். “நான் இந்த உலகைச் சிருஷ்டித்தபோது நீ அங்கிருந்தாயோ? நான் வானங்களை உண்டாக்கினதை நீ அறிவாயோ? ” போன்ற பல கேள்விகளைத் தேவன் யோபுவினிடத்தில் கேட்டார். மேலும் அவர் நட்சத்திரங்கள், சூரிய மண்டலம், மின்னல் ஆகியவைகளைக் குறித்தும் போபுவினால் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத வேறு அநேக காரியங்களைக் குறித்தும் கேட்டார். அவ்விதமான ஒரு காரியத்தையே பவுல் இங்கு நமக்கு விளக்கிக் கூற விரும்பி, ஒரு எல்லைக்குட்பட்ட, மானிடத்தன்மையுள்ள, அழிவுக்கேதுவான மனிதன் எவ்வாறு தேவனிடத்தில் கேள்விகேட்கலாம் என்று கூறுகிறார். பின்பு பவுல் நம்மைப் பார்த்து இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறார்: “மிதியிட்ட ஒரே களிமண்ணினாலே குயவன் ஒரு பாத்திரத்தைக் கனமான காரியத்துக்கும் ஒரு பாத்திரத்தைக் கனவீனமான காரியத்துக்கும் பண்ணுகிறதற்கு மண்ணின்மேல் அவனுக்கு அதிகாரம் இல்லையோ?” (9:21).

ஜனநாயக கலாச்சாரத்தில் வாழ்ந்துவந்த பவுலுக்கு, சர்வ அதிகாரமுடைய தேவன் தமது சிருஷ்டிகள் அனைத்தின்மீதும் தமது அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதையும் அவைகளின் வாழ்க்கையில் தமது விருப்பம்போல ஆதிக்கம் செலுத்துவதையும் விரும்பவில்லை. ஒருவர் மற்றொருவர்மீது தனது அதிகாரத்தையோ அல்லது ஆளுகையையோ செலுத்தக் கூடாது என்ற கொள்கையின் அடிப்படையில் உருவானது தான் ஜனநாயகம் (democracy). ஜனநாயக அரசாங்கமானது தனது அதிகாரங்களையும் பொறுப்புகளையும் பல்வேறு துறைகளாகப் பிரித்து, பகிர்ந்தளித்து, தங்களால் ஆளப்படுகிற மக்களுக்குத் தாங்கள் கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டியவர்கள் என்ற தத்துவத்தில் இயங்குவதாகும். நாம் எங்கு வாழ்கிறோம் என்பது காரியமல்ல. தேவன் சர்வ வல்லமையுள்ளவர், சர்வத்தையும் ஆண்டு நடத்துகிறவர் என்னும் கோட்பாட்டை

ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோமா என்பதுதான் கேள்வி. இந்தப் போதனையைச் சில வேளைகளில் நாம் எதிர்க்கக் கூடும். ஏனெனில், நமது வாழ்வுக்கான பொறுப்புகளை நாம் அவரிடத்தில் ஒப்புவிக்கத் தயங்குகிறோம். நாம் அவரை முழுமையாக நம்பாததே இதற்குக் காரணமாகும்.

தேவனுடைய ராஜ்யத்தின் கோட்பாடானது, தேவன் ஒரு ராஜாவாக இருக்கிறார் என்றும், அவருக்குத் தமது குடிமக்கள்மீது முழு அதிகாரமும் கட்டுப்பாடும் உண்டு என்றும் கூறுகிறது. தேவனுடைய ராஜ்யம் ஒரு ஜனநாயகம் அல்ல. மேய்ப்பனுக்கும் ஆடுகளுக்கும் இடையே ஜனநாயக உறவு கிடையாது. தேவன் நல்லவரும் இஸ்ரவேலின் பெரிய மேய்ப்பனுமாயிருக்கிறார். இயேசுவே ஆடுகளின் “பிரதான மேய்ப்பன்” (யோவான் 10:11; எபி. 13:20-21). ஒரு நாளில் இயேசுவானவர் ராஜாதி ராஜனும் கர்த்தாதி கர்த்தனுமாக மீண்டும் வருவார். பவுல் தனது ஆணித்தரமான வார்த்தைகளினால், தேவன் ராஜாதி ராஜாவென்றும் கர்த்தாதி கர்த்தரென்றும் அவரே நித்தியானந்தமுள்ள ஏக சக்கராதிபதியென்றும் அவர் தமக்குச் சித்தமான எல்லாவற்றையும் செய்கிறார் என்றும் கூறுகிறார் (1 தீமோ. 6:15).

இருவகையான பாத்திரங்களைக் குறித்துப் பவுல் எழுதும்போது, இந்த மூன்று அதிகாரங்களுக்கான உண்மையான கருப்பொருளையும் இங்குதான் அவர் அறிமுகப்படுத்துகிறார்: “தேவன் தமது கோபத்தைக் காண்பிக்கவும், தமது வல்லமையைத் தெரிவிக்கவும், தாம் மகிமைக்காக எத்தனமாக்கின கிருபாபாத்திரங்கள்மேல் தம்முடைய மகிமையின் ஐசுவரியத்தைத் தெரியப்படுத்தவும் சித்தமாய் அழிவுக்கு எத்தனமாக்கப் பட்ட கோபாக்கினைப் பாத்திரங்கள்மேல் மிகவும் நீடிய சாந்தத்தோடே பொறுமையாயிருந்தாரானால் உனக்கென்ன? அவர் யூதரிலிருந்து மாத்திரமல்ல, புறஜாதிகளிலுமிருந்து நம்மை அழைத்திருக்கிறாரே” (22-24).

இந்த மூன்று அதிகாரங்களிலும் வேதாகமத்திலுள்ள மிக முக்கியமான தீர்க்கதரிசனம் ஒன்று அடங்கியுள்ளது. அந்தக் கருப்பொருளை இதில் ஆரம்பித்து பதினோராம் அதிகாரம் வரைக்கும் பவுல் அதைக் குறித்துத் தொடர்ந்து எழுதுகிறார். யூதர்களுக்கு மாத்திரமல்ல, புறஜாதி களுக்கும் இரட்சிப்பைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பது தேவனுடைய திட்டமாயிருந்தது என்பதைப் பழைய ஏற்பாட்டு நூல்களில் இருந்தும் பவுல் மேற்கோள் காட்டி எழுதுகிறார். இந்தத் தனித்துவம் வாய்ந்த மக்களுக்குத் தகப்பனாக இருக்கும்படி தேவன் ஆபிரகாமை ஏற்படுத்தின போது உலகிலுள்ள எல்லா ஜாதிகளும் அவனுக்குள் ஆசீர்வதிக்கப் பட்டிருக்கும் என்ற வாக்குத்தத்தத்தை அருளினார் (ஆதி. 12:3).

யூதர்கள் மேசியாவாகிய கிறிஸ்துவைப் புறக்கணித்த பின்பு தேவன் புறஜாதி மக்களுக்கு இரட்சிப்பை அருள வேண்டுமென்ற மாற்றுத் திட்டத்தைக் கொண்டுவரவில்லை. அதற்கு முன்னதாகவே அவர் இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்று ஓசியா தீர்க்கதரிசியின் மூலமாக முன்னுரைக்கப்பட்ட வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டி எழுதுகிறார்: “அந்தப்படி: எனக்கு ஜனங்கள் அல்லாதவர்களை எனக்கு ஜனங்கள் என்றும் சிநேகிக்கப்படாதிருந்தவனைச் சிநேகிக்கப்பட்டவன் என்றும் சொல்லி அழைப்பேன். நீங்கள் என்னுடைய ஜனங்கள் அல்லவென்று அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட இடத்திலே அவர்கள் ஜீவனுள்ள தேவனுடைய பிள்ளைகள் என்னப்படுவார்கள் என்று ஓசியாவின் தீர்க்கதரிசனத்தில் சொல்லியிருக்கிறது” (25, 26).

பின்பு பவுல், ஏசாயாவிலுள்ள ஒருவேதபகுதியைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசுகிறார். அதில், திருச்சபையின் அங்கமாகப் புறஜாதி மக்கள் மாறும் போது, இரட்சிக்கப்படாத சில யூதர்கள் மீதமாயிருப்பார்கள் என்றும் அவர்களில் நானும் ஒருவனாயிருந்து இரட்சிக்கப்படுவேன் என்றும் கூறுகிறார் (27-29; ஏசாயா 10:22-23). ஏசாயாவின் வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டிக் கூறினபின்பு, இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள வாக்குவாதத்தோடு, இஸ்ரவேலரைக் குறித்த இந்தத் தீர்க்கதரிசன கருப்பொருளைப் பவுல் சம்பந்தப் படுத்தி எழுதுகிறார்: “இப்படியிருக்க நாம் என்ன சொல்லுவோம்? நீதியைத் தேடாத புறஜாதியார் நீதியை அடைந்தார்கள்; அது விசுவாசத் தினாலாகும் நீதியே. நீதிப் பிரமாணத்தைத் தேடின இஸ்ரவேலரோ நீதிப் பிரமாணத்தை அடையவில்லை. என்னத்தினாலென்றால், அவர் விசுவாசத்தினாலே அதைத் தேடாமல், நியாயப்பிரமாணத்தின் கிரியை களினாலே தேடினபடியால், அதை அடையவில்லை; இடறுதற்கான கல்லில் இடறினார்கள். இதோ, இடறுதற்கான கல்லையும், தவறுதற்கான கன்மலையையும், சீயோனில் வைக்கிறேன்; அவரிடத்தில் விசுவாசமாயிருப்பவன் எவனோ அவன் வெட்கப்படுவதில்லை என்று எழுதியிருக்கிறபடி ஆயிற்று” (30-33).

பக்தி வைராக்கியம் உள்ளவரும், மிகுந்த கல்வியறிவு பெற்றவரும் யூதர்களுக்குப் போதகருமாயிருந்த பவுல் “எபிரெயரில் பிறந்த எபிரெயன்”, “நியாயப்பிரமாணத்தின்படி பரிசேயன்” (பிலி. 3:4-6). இப்படிப்பட்ட உயர்குண இலட்சணங்களும் சிலாக்கியங்களும் பெற்றிருந்த பவுலுக்கு இந்தப் பகுதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள சத்தியத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு அதைத் தனக்குள் இருத்திக்கொள்வது எத்தனை கடினமான காரியமாக இருந்தது தெரியுமா?

யூத விசுவாசத்தை மிகுந்த வைராக்கியத்துடன் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று பரிசேயர்கள் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

நியாயப்பிரமாணங்களையும் கற்பனைகளையும் தவறாமல் கைக் கொள்ளுவதினால் நீதியையும் இரட்சிப்பையும் சம்பாதிக்கலாம் என்ற தீவிரமான கொள்கையுடன் இந்த மனிதன் தனது வாலிப நாட்களில் வாழ்ந்துவந்தான். பின்பு ஒருநாள், இந்த வாலிபனாகிய பவுல் தமஸ்கு வுக்குப் போகும் பாதையில் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவை இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில் சந்தித்ததின் மூலமாகவும், பிறகு அரேபிய பாலைவனத்தில் அவருடன் செலவழித்த நேரங்களின் மூலமாகவும் விசுவாசத்தினால் மாத்திரமே தேவநீதியை அடைய முடியும் என்றும், இரட்சிப்பு தேவ கிருபையினால் உண்டான இலவசமான ஈவு என்றும், இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிற யாவருக்கும் தேவன் தமது இரட்சிப்பை அருளுகிறார் என்றும் கண்டுகொண்டார். இந்தக் கண்டு பிடிப்பானது, பரிசேயனாகிய பவுலினுடைய இருதயத்தில் ஒரு பெரிய தத்துவம் மற்றும் இறையியல் “பூமியதிர்ச்சியாக” வந்து இறங்கியது!

இந்த நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களிலும் பவுல் எழுதிய செய்தியின் சாரமும் இதுவே. கொரிந்தியருக்கு எழுதியதும் பிரசங்கித்த துமான செய்தியின் சாரத்தையே பவுல் இந்த வசனங்களில் பிரகடனப் படுத்துகிறார்: சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவே யூதர்களுக்கு இடறலாயிருக்கிறார் (1 கொரி. 1:23).

இயேசுகிறிஸ்துவில் வைக்கும் விசுவாசத்தின் மூலமாகவே நாம் நீதிமான்களாக்கப்படுகிறோம். இது தேவனுடைய இலவசமான ஈவு என்னும் எளிய சத்தியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுவதில் யூதர்கள் ஏன் இடறலடைகிறார்கள் என்று பவுலைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் ஒருவருமில்லை! உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவானவர் அவரைத் தமஸ்குவுக்குப் போகும் வழியில் சந்தித்து “புறஜாதிகளுக்கு அப்போஸ்தலனாக” ஏற்படுத்தும் முன்பு (ரோமர் 11:13), அதாவது, அவர் இந்த அற்புதமான மனமாற்றத்தைப் பெறுமுன்பு இயேசுகிறிஸ்து வின் திருச்சபையை அதிகமாகத் துன்பப்படுத்தினதற்குக் காரணமும் இதுவேயாகும்.

அத்தியாயம் இரண்டு

“இரட்சிக்கப்பட நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

(10:1-13)

பிலிப்பி பட்டணத்திலுள்ள சிறைச்சாலை அதிகாரியாக இருந்த ஒரு மனிதன் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலினிடத்தில் கேட்ட ஒரு கேள்வியைத் தான் இந்த அத்தியாயத்தின் தலைப்பாக நான் கொடுத்திருக்கிறேன். “கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவை விசுவாசி; அப்பொழுது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்” (அப். 16:30, 31) என்பதுதான் பவுலின் பதிலாகும். நாம் இப்போது ரோமர் பத்தாம் அதிகாரத்தை ஆய்வுசெய்யப் போகிறோம். பிலிப்பி பட்டணத்துச் சிறைச்சாலை அதிகாரி கேட்ட அந்தக் கேள்விக்கு இந்தப் பத்தாம் அதிகாரத்தில்தான் ஒரு தெளிவான பதில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“இரட்சிக்கப்படுதல்” என்ற இந்த வார்த்தையைக் கிறிஸ்துவின் உண்மையான விசுவாசிகள் பயன்படுத்தும்போது, அவிசுவாசிகளை அது குற்றப்படுத்துவதாகவும் சில வேளைகளில் குழப்புவதாகவும் உள்ளது. மற்ற விசுவாசிகளோடு நாம் பேசும்போது இந்த வார்த்தையை அடிக்கடி நாம் பயன்படுத்துகிறோம். இந்த வார்த்தையின் பொருளை அவிசுவாசிகள் புரிந்துகொள்ள முடியாது என்பதை நாம் உணர்வதில்லை. “இரட்சிக்கப்படுதல்” என்றால் “விடுவிக்கப்படுதல்” என்று அர்த்தமாகும். இந்த வார்த்தையை இன்னும் சற்றுத் தெளிவாக நாம் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமானால், “எவைகளிலிருந்து விடுவிக்கப் பட்டீர்கள்?” என்ற கேள்வியை நாம் கேட்க வேண்டும். “நீங்கள் விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களா?” என்ற கேள்வியை நாம் அவிசுவாசிகளைப் பார்த்துக் கேட்கும்போது, “எவைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட வேண்டும்?” என்ற கேள்வியை அவர்கள் நம்மிடம் கேட்கக்கூடும்.

இயேசுவானவர் இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தும்போது, எதிர் காலத்தில் பாவத்தினால் ஏற்படும் தண்டனையிலிருந்து விடுவிக்கப்படு

தலைக் குறித்துத்தான் பேசினார். ஐந்து முறை அவர் இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தியிருப்பாரானால் ஏறத்தாழ அதில் இரண்டு முறை இந்தப் பொருளை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே அவர் அதைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். மரணத்துக்குப் பின்பு, மனிதர்கள் செல்லுமிடம், ஒன்று மோட்சமாக இருக்க வேண்டும், அல்லது நரகமாக இருக்க வேண்டும் என்று இயேசுவானவர் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்திக் கூறுவதைப் புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் காண்கிறோம். எனினும், ஐந்தில் மூன்று முறை அவர் இந்த வார்த்தையைப் பயன்படுத்தும்போது, இக்காலத்தில் பாவத்தின் தண்டனையிலிருந்து நாம் விடுவிக்கப்படுவதைக் குறித்துப் பேசுகிறார். பதினெட்டு ஆண்டுகளாகக் கூனியாக இருந்த ஒரு பெண்ணை இயேசு வானவர் சுகமாக்கினார். இப்படிப்பட்ட கொடிய வியாதிகளிலிருந்தும் அவர் மக்களை விடுவித்தார். பதினெட்டு ஆண்டுகளாக அவள் சாத்தானால் கட்டப்பட்டிருந்தாள் என்று இயேசு கூறினார் (லூக்கா 13:11-16).

பேதுரு ஜெபித்த மிகச் சிறிய ஜெபம், ஆனால் மிகவும் பொருள் நிறைந்த ஒரு ஜெபம் உண்டு. புயல் வீசிய இரவில் கலிலேயாக் கடலின் மீது அவர் நடந்துசெல்லும்போது, இயேசுவைவிட்டுத் தனது கண்களை விலக்கியவுடனே கடலில் அமிழத் துவங்கினார். “ஆண்டவரே, என்னை இரட்சியும்” என்று அவர் சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார். பேதுரு கடலுக்குள் மூழ்கிப் போகாதபடிக்கு இயேசு அவரை இரட்சித்தார். நமது விசுவாசப் பயணத்தில் இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சூழ்நிலைகள் உருவாகும் போது நாமும்கூட பேதுரு ஜெபித்ததைப் போன்ற மிகச் சுருக்கமான, ஆனால் கருத்து நிறைந்த ஜெபத்தை ஏற்றெடுக்க வேண்டும்.

இந்த அதிகாரத்தில், நாம் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று பவுல் விவரித்துக் கூறும்போது, நமது நித்திய இரட்சிப்பைக் குறித்து இங்கே பேசுகிறார். இயேசுவின் சீஷர்கள் “இரட்சிக்கப்படுதல்” என்ற இந்த வார்த்தையை அடிக்கடி பயன்படுத்தினார்கள். இயேசுவின் பிரதான கட்டளையை நிறைவேற்றும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த அவர்கள், தேவனற்ற வாழ்க்கை வாழுகிற மக்களைப் பார்த்து இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டனர். நித்தியஜீவன் அல்லது மரணம் ஆகிய இவ்விரண்டில் ஏதாவது ஒன்றை எல்லோரும் அடைய வேண்டியது நிச்சயம். ஆகையால், இந்தக் கேள்வியைக் கேட்பது அவசியமாயிற்று. நாம் சாகும்வரை அல்லது இழந்துபோகும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. நாம் ஏற்கெனவே இழந்து போனவர்கள்தான்! எனவேதான் நீங்களும் நானும் இரட்சிக்கப்பட வேண்டியது மிகவும் அவசியம்! இதனால்தான் இயேசுகிறிஸ்துவின் செய்தி நற்செய்தி என்று அழைக்கப்படுகிறது.

தாங்கள் இழந்துபோனவர்கள் என்று மக்கள் அறிந்துகொள்ளும் போது இது உண்மையிலேயே நற்செய்தியாக மாறுகிறது. “தேவன், தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் கெட்டுப்போகாமல் நித்தியஜீவனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்தார்” (யோவான் 3:16).

யூதர்கள் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென்ற ஆத்தும் பாரத்தோடும் உண்மையான மனதுருக்கத்தோடும் பவுல் இந்த அதிகாரத்தை எழுதத் துவங்குகிறார்: “சகோதரரே, இஸ்ரவேலர் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே என் இருயத்தின் விருப்பமும் நான் தேவனை நோக்கிச் செய்யும் விண்ணப்பமுமாயிருக்கிறது. தேவனைப் பற்றி அவர்களுக்கு வைராக்கியம் உண்டென்று அவர்களைக் குறித்துச் சாட்சி சொல்லுகிறேன்; ஆகிலும் அது அறிவுக்கேற்ற வைராக்கியமல்ல. எப்படியென்றால் அவர்கள் தேவ நீதியை அறியாமல், தங்கள் சுயநீதியை நிலைநிறுத்தத் தேடுகிறபடியால் தேவநீதிக்குக் கீழ்ப்படியாதிருக்கிறார்கள். விசுவாசிக்கிற எவனுக்கும் நீதி உண்டாகும்படியாகக் கிறிஸ்து நியாயப்பிரமாணத்தின் முடிவாயிருக்கிறார்” (10:1-4).

அன்போடும் மனதுருக்கத்தோடும் யூதர்களுக்காகப் பவுல் பேசும் போது, அவர்கள் தங்களுடைய சுயநீதியை நிலைநிறுத்துவதற்காக மிகவும் வைராக்கியத்தோடு முயற்சிசெய்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார். உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவைத் தரிசிப்பதற்கு முன்பு தானும் அப்படிப்பட்ட வைராக்கியத்தோடு சுயநீதியை நாடுகிறவனாக இருந்ததைப் பவுல் உணர்ந்துகொண்டார். கிறிஸ்துவை விசுவாசிக்கிற ஒவ்வொருவருக்கும் அவரே நியாயப்பிரமாணத்தின் முடிவாக இருக்கிறார் என்று பவுல் கூறி முடிக்கிறார். தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணத்தின் நோக்கமானது, கிறிஸ்துவை நம்மிடத்திற்குக் கொண்டுவருகிற அல்லது அறிமுகப்படுத்துகிற ஒரு பள்ளி ஆசிரியரைப் போன்றது என்று அவர் பொருள்படக் கூறுகிறார் (கலா. 3:24). மேலும், கிறிஸ்துவே நியாயப்பிரமாணமும் அதன் நிறைவேறுதலுமாயிருக்கிறார் என்று பவுல் கூறுகிறார் (ரோமர் 10:4; மத்தேயு 5:17).

சுயநீதியின் மூலமாக உண்டாகிற இரட்சிப்பை வைராக்கியத்தோடு தேடி அலைந்தும் பயன் கிடைக்காமல் தனக்குத் தோல்வியும் ஏமாற்றமுமே மிஞ்சியதால், யூதர்களும் தன்னைப் போலவே ஏமாற்றம் அடைவார்களே என்று எண்ணி, பவுல் அவர்களைக் குறித்து மிகவும் பாரமடைகிறார். இயேசுவானவர் செய்து முடித்திருக்கும் இரட்சிப்பின் கிரியையில் விசுவாசம் வைக்கும்போது பெறுகிற தேவனுடைய ஈவாகிய நீதியைத் தனது சொந்தக் கிரியைகளின் மூலமாகப் பெற பவுல் அநேக ஆண்டுகள் முயற்சித்துத் தோல்வியடைந்திருப்பார்.

இயேசுவானவர் நமக்காகச் செய்து முடித்திருக்கும் கிரியையில் வைக்கும் விசுவாசமே தேவனுடைய நீதியை இலவசமாகப் பெறும் ஒரே வழி எனப் பவுல் தான் அடைந்த அனுபவத்தை யூதர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். சுயநீதியைச் சம்பாதிக்க நாம் எடுக்கும் முயற்சி களுக்கும் இலவசமான தேவநீதிக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசத்தை அவர் இங்கு விளக்குகிறார்.

எட்டாம் அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேலரை எதற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பயன்படுத்தினாரோ அதற்கு நேர் எதிராக இந்த நிருபத்தின் ஒன்பதாவது அதிகாரத்தில் பவுல் இஸ்ரவேலரைப் பயன்படுத்துகிறார்.

எட்டாவது அதிகாரம் மற்றும் ஒன்பதாவது அதிகாரத்தின் முதல் பகுதி ஆகிய இவைகளில், பவுல், தேவனுடைய உன்னதமான தெரிந்து கொள்ளுதலின் அற்புதத்தைக் குறித்து எழுதுகிறார். தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள், முன்குறிக்கப்பட்டவர்கள், அழைக்கப்பட்டவர்கள், நீதிமான்களாக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் மகிமைப்படுத்தப் பட்டவர்கள் ஆகிய இவர்களுக்கு ஆவிக்குரிய ஜெயம் உண்டு என்று பவுல் உறுதியாகக் கூறுகிறார். யாக்கோபும் ஏசாவும் பிறக்கும் முன்பே, யாக்கோபைத் தெரிந்துகொண்டு ஏசாவைத் தேவன் வெறுத்தார் என்று ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் பவுல் போதித்த பின்பு இஸ்ரவேலர்கள் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளும்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மக்கள் என்ற சுதந்தரத்தை அனுபவித்தார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் அவர் களுக்குள்ளும் ஒரு சிலரையே தேவன் தெரிந்துகொண்டார், ஒருசிலரை அவர் வெறுத்தார் என்ற ஆச்சரியத்தை உணர்பண்ணும் ஒரு உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

பத்தாவது அதிகாரத்தில் யூதர்களுக்கும் புறஜாதிகளுக்கும் இரட்சிப்பு உண்டு என்று பவுல் கூறுகிறார். மட்டுமல்ல, கர்த்தருடைய நாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற யாவருக்கும் இரட்சிப்பு உண்டு என்று இறுதியாக அவர் கூறுகிறார். முரண்பாடாகத் தோன்றினாலும் இதுவும் ஒரு உண்மையே என்று நான் காண்கிறேன். இது அல்லது அது அல்ல; ஆனால், இரண்டும் அல்லது இரண்டில் ஒன்று என்ற கடினமான உண்மையை நாம் இந்தக் காரியத்தில் ஏற்றுக்கொண்டாலொழிய இந்த முரண்பாட்டுக்குத் தீர்வுகாண இயலாது. தேவன் நம்மைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார். ஆனாலும் நமது நித்தியவாழ்வைக் குறித்து நாம் எடுக்கும் முடிவு நம்முடைய கையில்தான் உள்ளது.

தேவனுடைய உன்னதமான தெரிந்துகொள்ளுதலைப் பவுல் நம்பினாலும்கூட, அவர் தனது சகோதரர்களான யூதர்களின் இரட்சிப்புக் காகத் தொடர்ந்து ஊக்கமாக ஜெபித்துவந்தார். மகிமையடைந்த கிறிஸ்துவைத் தரிசித்தபோது தான் பெற்றுக்கொண்ட இலவசமான

இரட்சிப்பை அவர்களும் பெற வேண்டுமென்பதே அவருடைய வாஞ்சையாக இருந்தது. எனவே, சுயநீதியின் மூலமாக இரட்சிப்பைப் பெறலாம் என்ற அவர்களுடைய தவறான கோட்பாட்டை விட்டு இயேசுவை விசுவாசிப்பதின் மூலமாக வருகின்ற இலவசமான இரட்சிப்பை அவர்களும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பவுல் விரும்பினார்.

தேவன் சர்வவல்லவர். அவர் செய்ய நினைத்தது ஒன்றும் தடை படாது. எனவே நமது ஜெபங்களினால் நம்மால் எதையும் மாற்ற முடியாது என்ற எண்ணத்திற்கு நாம் இடம் கொடுக்கவே கூடாது. பவுல் மிகுந்த எழுச்சியூட்டும் தனது நிருபங்களில் ‘எல்லா மனிதரும் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே தேவனுடைய சித்தமாக இருக்கிறது’ என்று எழுதுகிறார். அவர் அவ்வாறு கூறியபின்பு, எல்லா மனிதருக் காகவும் நாம் ஜெபங்களையும் விண்ணப்பங்களையும் ஏற்றெடுக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிடுகிறார். நமது சபைக்கான ஊழியத் திட்டங்களையும் நோக்கங்களையும் நாம் ஏற்படுத்தும்போது, எல்லா மனுஷரும் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காக நாம் ஜெபிப்பதுவே ‘‘பிரதானமாய்’’ நாம் செய்கிற காரியமாக இருக்க வேண்டும் (1 தீமோ. 2:1-4).

சுயநீதியின் மூலமாக இரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்கக் கடினமாக உழைத்தவர்களில் தர்சு பட்டணத்து சவுல்தான் முதலிடத்தைப் பெறுகிற வராயிருந்தார். எனவேதான் அவர் சுயநீதியினால் விளையும் ஏமாற்றத் தைக் குறித்துக் குறிப்பாக யூதர்களுக்கு வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். இவ்வகையான நீதியைச் சம்பாதிக்கத் தான் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசங்கள் யாவும் தோல்வியில் முடிவடைந்தது என்று இந்த நிருபத்தின் ஏழாவது அதிகாரத்திலும், பிலிப்பியருக்கு எழுதின நிருபத்தின் மூன்றாவது அதிகாரத்திலும் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறார். யூதர்களிடத்தில் அவர் கொண்டிருந்த மாபெரும் மனதுருக்கத்தினால் இவ்வாறு எழுதுகிறார்: ‘‘மோசே நியாயப்பிரமாணத்தினாலாகும் நீதியைக் குறித்து: இவைகளைச் செய்கிற மனுஷன் இவைகளால் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறான். விசுவாசத்தினாலாகும் நீதியானது: கிறிஸ்துவை இறங்கிவரப்பண்ணும்படி பரலோகத்துக்கு ஏறுகிறவன் யார்? அல்லது கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து ஏறிவரப் பண்ணும்படி பாதாளத்துக்கு இறங்குகிறவர் யார் என்று உன் உள்ளத்திலே சொல்லாதிருப்பாயாக’’ (10:5-6).

உபாகமத்தில் மோசே எழுதியிருக்கும் மறைபொருளான ஒரு வேத பகுதியைப் பவுல் இங்கு மேற்கோள் காட்டி எழுதுகிறார் (உபா. 30:12-14). தேவனுடைய பிரமாணங்களையும் அவைகள் கொடுக்கப்பட்டதின்

நோக்கங்களையும் மோசே நன்றாக அறிந்திருந்தார் என்று இந்த வேத பகுதியில் நாம் காண்கிறோம். பழுதற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகிய கிறிஸ்து வானவர் பரத்திலிருந்து இறங்கிவர வேண்டுமென்றும், அவரே நமது மீட்பர் என்றும், அவர் மரித்து மீண்டும் உயிர்த்தெழு வேண்டுமென்றும், அவரில் விசுவாசம் வைக்கிற யாவரும் நீதிமானாக்கப்படுவார்கள் என்றும் மோசே நன்றாக அறிந்திருந்தார். அதுவே சீனாய் மலையில் தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட கற்பனைகளின் நிழலாக இருக்கிறது என்று நாம் அந்த வேதபகுதியிலிருந்து அறிகிறோம்.

சுவிசேஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சத்தியத்தை மோசே தீர்க்கதரிசனமாகக் கண்டார். கிறிஸ்துவானவர் பிறக்கப் போகிறார் என்ற நற்செய்தியை தேவதூதர்கள் இவ்வுலகில் அறிவித்தபோது, அச்செய்தி யானது தேவன் ஆபிரகாம் மூலமாக ஆரம்பித்ததும் அதைத் தொடர்ந்து மோசேயின் மூலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட பிரமாணங்களின் முடிவாகவும் இருக்கிறது (லூக்கா 2:10, 11). தேவன் தமது மக்களுக்குச் சத்தியத்தைத் தனது கைகளின் வழியே கொடுத்தார் என்று மோசே கண்டிருந்தார். ஆயினும் இந்தச் சத்தியத்தோடு சேர்த்து கிருபையும், சிலுவையில் அறையப்பட்டு உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவின் மூலமாக ஓர்நாளில் மக்களைச் சென்றடையும்படி தேவன் செய்வார் என்பதை மோசே தீர்க்கதரிசனமாகக் கண்டிருந்தார்.

இந்த நிருபத்தின் எட்டாம் அதிகாரத்தில் பவுல் விளக்கிக் கூறும் ஆவிக்குரிய ஜெபத்தையும் மோசே தனது தரிசனத்தில் கண்டார். கற்பனைகள் அல்லது பிரமாணங்களைக் கைக்கொள்ளுவதினால் மட்டும் தேவநீதியை நாம் அடைய முடியாதென்றும், ஆனால் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல் ஒன்றைத் தேவன் தமது மக்களின் இருதயங்களில் வைக்கப் போகிறார்; அதுவே தேவநீதியை அடைய அவர்களுக்கு உதவப்போகிறது என்றும் மோசே அறிந்து உணர்ந்துகொண்டார்.

விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் நீதி ஏதோவொரு மிக முக்கியமான காரியத்தை நமக்குச் சொல்லப் போகிறது என்று பவுல் எழுதுகிறார். நமது ஆர்வத்தைத் தூண்டும் விதத்தில் “அது சொல்லுவது என்ன?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டுப் பவுல் அந்தப் பகுதியை முடிக்கிறார். பின்பு அவர் உலகமெங்கிலுமுள்ள எல்லா மக்களும், “இரட்சிக்கப்பட வழி என்ன?” என்று அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலையும் பின்வரும் வாக்கியத்தின் மூலமாகக் கூறுகிறார்: “இந்த வார்த்தை உனக்குச் சமீபமாய் உன் வாயிலும் உன் இருதயத்திலும் இருக்கிறது என்றும் (வேதாகமம்) சொல்லுகிறது. இந்த வார்த்தை நாங்கள் பிரசங்கிக்கிற விசுவாசத்தின் வார்த்தையே” (10:8).

விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் நீதியானது, நம்முடைய இருதயத் திலும் வாயிலும் இருக்கிற தேவனுடைய வார்த்தையேயாகும்.

வாயானது வெளிப்பிரகாரமான மனிதனையும் இருதயமானது உள்ளான மனிதனையும் குறிக்கிறது. “... இருதயத்தின் நிறைவினால் அவனவன் வாய் பேசும்” என்று இயேசுவானவர் போதித்தார் (லூக்கா 6:45). உங்கள் இருதயத்தில் நீங்கள் சிந்திப்பது எதுவோ அதையேதான் உங்கள் வாய் பேசும் என்பதுதான் இதன் பொருளாகும். ஏறத்தாழ ஓராயிரம் தடவைக்கும் அதிகமாக இருதயம் என்ற சொல் வேதாகமத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இருதயம் என்ற பதம் வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இடங்கள் எல்லாவற்றிலும் தேவனுக்காக நாம் கொண்டிருக்கும் அன்பு, நாம் எடுக்கும் தீர்மானங்கள், நமது நோக்கங்கள், மற்றும் நமது வாழ்வின் பிரதான காரியங்களுக்கு நாம் கொடுக்கும் மதிப்பு அல்லது முக்கியத்துவம் போன்றவற்றை அந்தச் சொல் குறிப்பதாக உள்ளது.

எனவே, பவுல் எழுதும்போது, நாம் எவ்வாறு இரட்சிக்கப்படக் கூடும் என்று தெளிவாக விவரித்துக் கூறுகிறார்: “... கர்த்தராகிய இயேசுவை நீ உன் வாயினாலே அறிக்கையிட்டு, தேவன் அவரை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினார் என்று உன் இருதயத்திலே விசுவாசித் தால் இரட்சிக்கப்படுவாய். நீதியுண்டாக இருயத்திலே விசுவாசிக்கப் படும், இரட்சிப்பு உண்டாக வாயினாலே அறிக்கைபண்ணப்படும். அவரை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ அவன் வெட்கப்படுவதில்லையென்று வேதம் சொல்லுகிறது. யூதனென்றும் கிரேக்கனென்றும் வித்தியாசமே இல்லை; எல்லாருக்குங் கர்த்தரானவர் தம்மைத் தொழுது கொள்ளுகிற யாவருக்கும் ஐசுவரியசம்பன்னராயிருக்கிறார். ஆதலால் கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ளுகிற எவனும் இரட்சிக்கப் படுவான்” (10:9-13).

பிலிப்பி பட்டணத்துச் சிறைச்சாலை அதிகாரி பவுலினிடத்தில் கேட்ட கேள்விக்கு இவ்வசனங்களில் ஒரு முழுமையான பதில் உள்ளது. நாம் இரட்சிக்கப்படுவது எவ்வாறு? என்ற கேள்விக்குப் புதிய ஏற்பாட்டில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள மிக எளிமையானதும் தெளிவானதுமான பதில் இதுவே. நமது இருதயங்களில் விசுவாசித்து அதை நமது வாயினால் அறிக்கையெழுப்புவோம் நாம் இரட்சிக்கப்படுவோம் என்று அந்த வசனம் நமக்கு வாக்களிக்கிறது. நமது முழு இருயத்தோடும் நாம் உண்மையிலேயே விசுவாசிக்கிறோமா? நமது இருதயங்களில் நாம் எவைகளை விசுவாசிக்கிறோமோ அவைகளை நமது வாழ்க்கையில் அறிக்கையெழுப்புகிறோமா?

ஓராயிரத்துக்கும் அதிகமான தடவை இருதயத்தைக் குறித்து வேதாகமம் பேசுகிறது என்று நாம் அறிந்திருக்கிறோம். சில வேளைகளில் ஆவி, சித்தம், சிந்தை, உணர்ச்சிகள், பாசம், அன்பு போன்றவற்றை வெளிப்படுத்தவும் இருதயம் என்ற பதம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இன்னும் பல கோணங்களில் அல்லது பரிமாணங்களில் இருதயத்தைக் குறித்துப் பேசும்போது, நாம் மனிதர்களாக இருப்பதற்குக் காரணமே இருதயம்தான் என்றும் நாம் தேவனுடைய சாயலில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்றும் வேதாகமம் கூறுகிறது. இவைகள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து ஒரே வார்த்தையில் உள்ளடக்கி பவுல் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்: “... எங்கள் புறம்பான மனுஷனானது அழிந்தும், உள்ளான மனுஷனானது நாளுக்கு நாள் புதிதாக்கப்படுகிறது” (2 கொரி. 4:6). இருதயத்தைக் குறித்து வேதாகமம் பேசும் எல்லா இடங்களிலேயும், இருதயத்தை “ஒரு உள்ளான மனுஷன்” என்றுதான் அது குறிப்பிட்டுப் பேசுகிறது.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் என்பவர் ஒரு தெருவைக் கடந்துசென்றார். அவர் மிகவும் சுகவீனமாக இருந்தபடியால் அந்தத் தெருவின் அடுத்த முனையைச் சென்றடைய அவருக்கு ஐந்து நிமிட நேரம் ஆனது. அந்த வழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்த நண்பர் ஒருவர் அவரைப் பார்த்து “ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ், நீ எப்படியிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்: “ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் நல்ல சுகமாக இருக்கிறான். ஆனால் அவன் குடியிருக்கும் வீடுதான் மிகவும் பழுதடைந்த நிலையில் இருக்கிறது. உண்மையில் அது இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறது. சீக்கிரத்தில் ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் அந்த வீட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டும். மற்றபடி, ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் மிகவும் நல்ல சுகத்துடன் இருக்கிறான், நன்றி!” என்று கூறினார்.

ஜான் குயின்சி ஆடம்ஸ் நல்ல இறையியல் அறிவைப் பெற்றிருந்தார். உள்ளான மனுஷன் (சாவாமை உள்ள நமது ஆவிக்குரிய மனிதன்) மற்றும் புறம்பான மனுஷன் (மரணத்துக்கேதுவான நமது சரீரம்) ஆகிய இவ்விரண்டுக்கும் இடையேயுள்ள தெளிவான வித்தியாசத்தை அவருடைய பதில் காண்பிக்கிறது. நாம் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமானால் நமது இருதயத்தில் இயேசுகிறிஸ்துவின்மேல் விசுவாசம் கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் கூறுவதின் பொருள் இதுவேயாகும்.

இருதயத்தைக் குறித்த போதனைகளில் ஒன்று இவ்வாறு கூறுகிறது: “எல்லாக் காவலோடும் உன் இருதயத்தைக் காத்துக்கொள். அதினிடத்தினின்றும் ஜீவஊற்று புறப்படும்” (நீதி. 4:23). இயேசுவே ஆண்டவர் என்பதை உங்கள் வாயினால் அறிக்கைசெய்ய வேண்டும். ஏனெனில், அவர் நமது பாவங்களுக்காக மரித்து அதன்மூலமாக நமது இரட்சிப்புக் கான கிரயத்தைச் செலுத்தினார்; அவர் மரித்தோரிலிருந்து மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்தார்; இன்றைக்கும் உயிரோடிருக்கிறார் என்று உங்கள் இருதயத்தில் விசுவாசிக்காவிட்டால் உங்கள் வாயினால் அதை அறிக்கைசெய்ய முடியாது.

எட்டாம் அதிகாரத்தின் கடைசிப் பகுதியிலும், ஒன்பதாம் அதிகாரம் முழுவதிலும், இரட்சிப்பானது தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளுதலைப் பொருத்தது என்று கூறிய பவுல், நாம் இரட்சிக்கப்படுவதில் நமது பங்கு அல்லது பொறுப்பு என்ன என்பதையும் விளக்குகிறார். நாம் நமது இருதயத்தில் விசுவாசித்து, நமது வாயினால் அறிக்கைசெய்ய வேண்டும். உள்ளான மற்றும் வெளிப்படையான இந்த இரண்டு செய்கைகளும் இல்லாவிட்டால் நாம் இரட்சிக்கப்பட முடியாது என்று அவர் கூறுகிறார். கர்த்தரை நோக்கிக் கூப்பிடுகிற யாவரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள் என்று முன்னுரைத்த ஏசாயா மற்றும் யோவேல் தீர்க்கதரிசிகளின் வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டிப் பவுல் இந்த அதிகாரத்தை எழுதி முடிக்கிறார்.

இயேசுவே ஆண்டவர் என்று நாம் அறிக்கைசெய்ய வேண்டும் என்ற சத்தியத்தை நாம் இப்போது நன்றாக அறிந்திருக்கிறோம். ரோமப் பேரரசு ஆட்சிபுரிந்து வந்த நாட்களில், புதிய ஏற்பாட்டுத் திருச்சபையானது “இயேசுவே ஆண்டவர்” என்ற சத்தியத்தின்மீதுதான் கட்டப்பட்டது. அரசாங்க சட்டதிட்டங்களின்படி ஒழுங்காக நடந்துகொள்ள வேண்டும், ரோமப் பேரரசின் ஆதரவுடன் வாழ வேண்டும் என்று விரும்பிய குடிமக்கள் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை சடங்கு ஒன்றை நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தது. எரிகிற பலிபீடத் தீயில் சிறிதளவு தூபவர்க்கத்தை வீசியெறிந்து “இராயனே ஆண்டவர்!” என்ற வார்த்தைகளை மிகவும் பக்திவிநயத்தோடு கூற வேண்டும். இந்தச் சடங்கை நிறைவேற்றாமல் அதற்கு எதிர்த்து நின்றதால் ஆயிரக்கணக்கான இயேசுவின் சீஷர்கள் இரத்தச்சாட்சிகளாக மரித்தனர். “இயேசுவே ஆண்டவர்!” என்ற அந்த இரண்டு வார்த்தைகள்தாம் ஆதிக் கிறிஸ்தவர்களின் யுத்த சத்தமாயிருந்தது (1 கொரி. 12:3).

புதிய ஏற்பாட்டு நூல்களை நாம் வாசிக்கும்போது, இதே சத்தியம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம். இயேசுவானவர் இரட்சகர் மாத்திரம் அல்ல, அவரே கர்த்தராகவும் ஆண்டவராகவும் இருக்கிறார் என்று அறிக்கைசெய்ய நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். “கர்த்தராகிய இயேசுவை விசுவாசி, அப்பொழுது நீயும் உன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்” என்பதுதான் பிலிப்பி பட்டணத்து சிறைச்சாலை அதிகாரிக்குப் பவுல் அளித்த பதிலாகும் (அப். 16:31). தம்மை ஆண்டவர் அல்லது கர்த்தர் என்று அறிக்கைசெய்த யாவருக்கும் இரட்சிப்பு உண்டாயிற்று என்று இயேசுவானவர் கூறுவதை நாம் நான்கு நற்செய்தி நூல்களிலும் காணலாம் (லூக்கா 19:8-10; யோவான் 8:11).

யோவான் எழுதிய நற்செய்தி நூலை நீங்கள் வாசிக்கும்போது, மாமசத்தில் வெளிப்பட்ட தேவன் என்று இயேசுவானவர் தம்மைக் குறித்து அங்கே கூறுவதை நாம் காணலாம். தமிழில் “அறிக்கைசெய்தல்”

என்ற வார்த்தைக்குரிய கிரேக்கச் சொல் “ஒரே வார்த்தையைத் திரும்பத் திரும்பப் பேசுதல்” என்று அர்த்தமுடையதாகும். “இயேசுவே ஆண்டவர் அல்லது கர்த்தர்” என்று நாம் அறிக்கைசெய்யும்போது, இயேசுவானவர் இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்தபோது தம்மைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தைகளையும், பிதாவாகிய தேவன் தமது குமாரனைக் குறித்துத் தமது வார்த்தையாகிய வேதாகமத்தில் சொல்லியிருப்பதையுமே திரும்பத் திரும்பக் கூறுகிறோம்.

இயேசுவானவர் பிரதான கட்டளையைத் தமது சீஷர்களுக்குக் கொடுத்தபோது, தேவன் தம்மை உயிரோடெழுப்பினார் என்று அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களில் விசுவாசிப்பதையே தங்கள் வாயினால் அறிக்கைசெய்ய வேண்டும் என்று கூறினார். ஞானஸ்நானம் பெற வேண்டுமென்பது அந்தப் பிரதான கட்டளையின் ஒரு அங்கமாயிருப்பதினால், இரகசிய சீஷனாக வாழ்வதை அவர் கூடாததாக்கிவிட்டார். **போங்கள், சீஷராக்குங்கள், உபதேசம்பண்ணுங்கள்,** சீஷராக்கப்பட்ட யாவருக்கும் **ஞானஸ்நானம் கொடுங்கள்** என்ற நான்கு காரியங்களை அவர் அந்தக் கட்டளையில் கூறியிருக்கிறார்.

இந்த நிருபத்தின் ஆறாம் அதிகாரத்தில், நாம் பெறுகிற ஞானஸ்நானமானது நமது விசுவாசத்தை எவ்வாறு அறிக்கைசெய்கிறது என்று விளக்கிக் கூறுகிறார். இயேசுவானவர் ஞானஸ்நானத்தைத் தமது பிரதான கட்டளையின் ஒரு அங்கமாக்கிவிட்டபடியினால், திருச்சபையின் இந்த இருபது நீண்ட நூற்றாண்டுகளிலும் கோடிக்கணங்கான விசுவாசிகள் இரத்தச்சாட்சிகளாக மரித்திருக்கிறார்கள். தமது ஆடுகளாகிய சீஷர்கள் மரிக்கிறதற்கு ஞானஸ்நானம் காரணமாக இருக்கப் போகிறது என்பதை இயேசுவானவர் மிக நன்றாகவே அறிந்திருந்தார். தமது திருச்சபைக்காக அவர் மிக அதிகமான அன்பை அநேக வழிகளில் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். எனவே, தமது சீஷராக இருக்க விரும்புகிறவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டதை நாம் சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. நாம் அவ்வாறு செய்ய வேண்டுமென அவர் கட்டளையிட்டதில் ஆழமாதொரு பொருள் உண்டு. தம்முடைய குமாரனாகிய இயேசுகிறிஸ்துவைப் பிதாவாகிய தேவன் உயிரோடெழுப்பினார்; உயிர்த்தெழுந்தவரும் உயிரோடிருக்கிற வருமாகிய இயேசு எனது இரட்சிப்புக்காகவே மரித்து உயிர்த்தார் என்று நமது வாயினால் அறிக்கைசெய்வதற்கு தண்ணீரில் மூழ்கி ஞானஸ்நானம் பெறுதல் என்னும் ஒரு நியமத்தை இயேசுவானவர் தாமே ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

அத்தியாயம் மூன்று

“தேவனுடன் பங்குகொள்ளுபவர்கள்”

(10:14-21)

இரட்சிக்கப்படுவதற்குத் தம்மை நோக்கி அழைக்கிற அனவரையும் இரட்சிக்க தேவன் மிகவும் வாஞ்சையுள்ளவராயிருக்கிறார் என்று தீர்க்கதரிசிகள் ஏசாயாவும் யோவேலும் கூறியதை மேற்கோள் காட்டி, பத்தாம் அதிகாரத்தின் முதல் பதின்மூன்று வசனங்களில் தான் முன்வைத்த கருத்துக்களைப் பவுல் இறுதிசெய்கிறார். இரட்சிப்பின் மூலகாரணரும், வல்லமையுடையவரும், இரட்சிப்பைப் பிறருக்குக் கொண்டுவரும் பெரிய அதிசயமான நோக்கத்தைத் தமது மகிமையாகக் கொண்டவருமான தேவனுடன் நாம் பங்குகொள்பவர்களாக இருக்கலாம் என்று பவுல் எழுதுகிறார். “அவரை விசுவாசியாதவர்கள் அவரை எப்படித் தொழுது கொள்வார்கள்? அவரைக் குறித்துக் கேள்விப்படாதவர்கள் எப்படி விசுவாசிப்பார்கள்? பிரசங்கிக்கிறவன் இல்லாவிட்டால் எப்படிக் கேள்விப்படுவார்கள்? அனுப்பப்படாவிட்டால் எப்படிப் பிரசங்கிப்பார்கள்? சமாதானத்தைக் கூறி, நற்காரியங்களைச் சுவிசேஷமாய் அறிவிக்கிறவர்களுடைய பாதங்கள் எவ்வளவு அழகானவைகள் என்று எழுதியிருக்கிறதே” (14-15) என்று அவர் எழுதும்போது மேற்கூறிய கருத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

இரட்சிப்பு முழுக்க முழுக்க தேவனுடைய என்று எட்டு, ஒன்பது அதிகாரங்களில் காட்டியபின்னர், ஒருவன் தனக்குள் வைத்திருக்கும் விசுவாசம், வெளிப்படையாய்ச் செய்யும் பாவ அறிக்கை ஆகியவைகளின்மீது இரட்சிப்பு சார்ந்திருக்கிறது என்று இப்போது பவுல் எழுதுகிறார். இரட்சிக்கப்படத் தம்மால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களை முன்னறிந்திருக்கிற, அழைத்துமிருக்கிற, நீதிமான்களாக்கியிருக்கிற, மகிமைப்படுத்தியுமிருக்கிற தேவனின் இறையாண்மையை பவுல் எழுதியிருக்கும் இந்த மூன்று அதிகாரங்களும் மிக முக்கியமானவைகள். ஆனாலும் ஒருவன் பிரசங்கிக்கவில்லையென்றால், பிரசங்கிக்க

அனுப்பப்படவில்லையென்றால் இரட்சிப்பு கிடைக்காது என்று இந்தச் சூழ்நிலையில் எழுதுகிறார்.

பவுல் இரட்சிப்பில் தேவனுடைய இறையாண்மையைப் பற்றியும், எட்டாம், ஒன்பதாம், பதினோராம் அதிகாரங்களில் தெரிந்துகொள்ளுதலைப்பற்றியும் கூறியிருப்பதைச் சிலர் தவறாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நமது இரட்சிப்புக்குரிய மூலகாரணராகவும் வல்லமையுள்ள வராகவும் தேவன் இருப்பதால் நம்மையும் இழந்துபோன யாவரையும் நமது உதவியின்றி அவரே இரட்சிப்புக்கு நடத்துவார் என்று நினைத்து, தங்கள் இரட்சிப்பையும் ஆவிக்குரிய வாழ்வின் பிரச்சினைகளையும் தேவனுடைய கரங்களில் விட்டுவிடலாம் என்று சிலர் முடிவெடுக்கிறார்கள்.

பக்தியுள்ள விவசாயி ஒருவனுடைய கதையை ஒருமுறை நான் கேட்டிருக்கிறேன். புல்பூண்டுகள் நிறைய வளர்ந்து மிகவும் கேடான நிலையிலிருந்த வயலைச் செழிப்பான விளைநிலமாக மாற்ற அவன் கடுமையாக உழைத்தான். அவனுடைய சக விவசாயிகள் தங்கள் ஆயரிடம் சென்று இந்த விவசாயி அதிகப் பெருமைகொள்கிறான் எனக் குற்றம் கூறினார். அந்த ஆயர் விவசாயியை அழைத்து “நீயும் கர்த்தரும் மிக ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவன் “உண்மைதான் ஐயா, கர்த்தருடைய உதவியில்லாமல் இந்த நிலத்தை இவ்வளவு நன்றாக என்னால் பண்படுத்தியிருக்க முடியாது. ஆனால் தேவன் மட்டுமே இந்த நிலத்தைப் பராமரித்துக்கொண்டிருக்கும்போது இந்த நிலத்தின் நிலையை நீங்கள் பார்த்திருக்க வேண்டும்” என்று பதிலளித்தான்.

தமது வேலைகள் அனைத்தையும் தாமே செய்வதில்லை என்று கர்த்தர் முடிவுசெய்யும்போது, கர்த்தருடைய பெரிதான ஆசீர்வாதங்களில் ஒன்று நம் வாழ்வில் வருகிறது. தோட்டம் ஒன்றில் தமது அப்போஸ்தலருக்கு இயேசு ஒரு பெரிய போதனையைக் கொடுத்தார். அவர்கள் ஏன் கனிதர வேண்டுமென ஆறு காரணங்களைக் கூறினார். அவருடைய கனிதரும் வாழ்க்கைக்குத் திறவுகோல் அவரும் பிதாவும் ஒன்றாயிருந்ததே. எல்லா நேரங்களிலும் பிதாவுடன் நெருக்கமான, பிளவுபடாத உறவை வைத்திருந்தார். அவரது கனிதரும் வாழ்க்கைக்கு அந்த உறவு திறவுகோலாக இருந்தது. தம்முடைய உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு சீஷர்கள் தம்மிடம் ஒன்றாயிருக்கும்படி அவர் இப்போது அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார்.

கனி நிறைந்த பல கிளைகளையுடைய திராட்சச் செடியை இயேசு அப்போஸ்தலருக்குச் சுட்டிக்காட்டினார். கனிதரும் இக்கிளைகள் திராட்சச் செடியுடன் ஒன்றாயிருந்து, ஜீவனைப் பெற்றுக் கனிதருவது

போல அவர்கள் கனிதருவதற்குத் திறவுகோல் அவர்கள் தம்முடன் ஒன்றாயிருப்பதே என்று அவர் கூறினார். “நானே திராட்சச் செடி, நீங்கள் கொடிகள்” என்று அவர் கூறினார். அவரில்லாமல் அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்றும் எச்சரித்தார்.

அவரில்லாமல் நம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அதேசமயம் நாமில்லாமல் அவர் ஒன்றும் செய்ய விரும்பவில்லை என்று இந்த உருவகம் உணர்த்துவதைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறேன். திராட்சச் செடியில் கனிகள் தானாகவே உண்டாவதில்லை. கிளைகள் செடியுடன் ஒன்றாயிருந்து கனிதரும் இந்தக் காட்சியில் திராட்சச்செடியான இயேசு, கிளைகள் தம்முடன் ஒன்றாயிருந்து கனிதருவதை எதிர்பார்க்கிறார். உங்களுக்கும் எனக்கும் முன்னால் உள்ள சவால் இதுதான்: “நாம் அவருடன் ஒன்றாயிருந்து கனிதரும் அந்தக் கிளைகளைப் போலிருப்போமா?”

நான் கர்த்தராயிருந்திருந்தால் பலவீனமான மனிதர்களுக்கு என் பணியில் முக்கிய பங்கைக் கொடுத்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் அவர் இழந்துபோன இவ்வுலகின் மக்களுக்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டுவரும் தமது மகத்தான பணியில் நம்மையும் சேர்த்திருக்கிறார். அதற்காக நாம் எவ்வளவு நன்றியுடன் அவரை ஆராதிக்க வேண்டும்! அவருடன் பங்கு கொள்பவர்களாக நம்மை உருவாக்கி, நம்மூலம் அவரது பணியினைச் செய்யும்போது நமது வாழ்க்கைக்குப் புதிய அர்த்தமும் மதிப்பும் உண்டாகிறது. இவ்வுலகில் நாம் சந்திக்கிற இழந்துபோன மனிதர்களுக்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டுவர நம்மையும் பயன்படுத்துவதின் மூலம் நமது வாழ்வில் பெரும் மகிழ்ச்சியை நமது சிருஷ்டிகர் கொண்டுவருகிறார். மகிழ்ச்சி என்பது ஏதோ பூமியில் சிலர்மேல் மாத்திரம் வானத்திலிருந்து கொத்தாக விழுவதல்ல. சமாதானத்தை அடைவதற்குச் சில நிபந்தனைகளும் காரணங்களும் இருப்பதுபோல மகிழ்ச்சிக்கும் உண்டு. இயேசு தம்முடைய சந்தோஷம் அவர்களில் நிலைத்திருக்கும்படிக்கும் அவர்களுடைய சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படிக்கும் அவர்கள் கனிதர வேண்டுமென்று அப்போஸ்தலருக்குக் கூறினார் (யோவான் 15:11). பிதாவின் சித்தத்தையும் பணியையும் செய்யும்போது நமது ஆண்டவர் எப்போதும் பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார் (எபி. 10:7). நாம் செய்யும்படி தேவன் விரும்புகிற பணியை நாம் செய்யும்போது பெரும் மகிழ்வுக்கான காரணம் அதில் நமக்குண்டு என்று பவுல் கலாத்தியருக்கு எழுதினார் (கலா. 6:4, 5). தேவனுடன் பங்குகொள்ளுகிறவர்களாயிருப்பதால் நாம் வாழ்க்கைக்குப் பெரும் அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் சிறப்பான பணிகளைப் பெறுகிறோம்.

இழந்துபோன மக்கள் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு, முன்குறிக்கப்பட்டு, அழைக்கப்பட்டு, இரட்சிப்புக்குத் தெரிந்துகொள்ளப்

பட நான்கு பொறுப்பைகளைச் சபை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட முடியாதென்று மேற்கண்ட பகுதி தெளிவாகக் கூறுகிறது. தாங்கள் விசுவாசிக்காத ஒருவரை அவரை அறியாத மக்கள் அழைக்க முடியாது. இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை அவர்கள் கேள்விப்படாமல் அவரை விசுவாசிக்க முடியாது. பிரசங்கி ஒருவர் இராமல் அதைக் கேள்விப்பட முடியாது. கேட்கவும் விசுவாசிக்கவும் வேண்டிய மக்களிடம் பிரசங்கி அனுப்பப்படாவிட்டால் அவர்கள் பிரசங்கிக்க முடியாது. அவர்கள் சபையால் அனுப்பப்படவில்லையென்றால் பிரசங்கிக்க முடியாது. இப்படி எழுதும்போது, நாம் ஏன் ஒரு சபையாக இருக்கிறோம் என்பதை உணர வேண்டுமென சபைக்குப் பவுல் அறைகூவல் விடுக்கிறார்.

இழந்துபோன மக்களை இரட்சிப்புக்குள் கொண்டுவர அனைத்துப் பொறுப்புகளும் தேவனுக்கே உண்டு என்பதுபோல எட்டாம் ஒன்பதாம் அதிகாரங்களில் தோன்றுகிறது. பத்தாம் அதிகாரத்தில் இழந்துபோன மக்கள் இரட்சிக்கப்படும்படி விசுவாசிக்கவும் அறிக்கையிடவும் நாம் அனைத்துப் பொறுப்புகளும் உள்ளவர்கள் என்ற எண்ணத்தைப் பெறுகிறோம். எனினும், அதன்பின் சபையானது இழந்துபோன மக்களுக்குச் சவிசேஷத்தைக் கூறும் பிரசங்கிகளை அனுப்பும் பொறுப்பை உடையது என்றும், இல்லையெனில் மக்கள் சவிசேஷத்தைக் கேட்கவும், விசுவாசிக்கவும், கர்த்தருடைய நாமத்தைத் தொழுதுகொள்ளவும், இரட்சிக்கப்படவும் முடியாது என்று கூறுகிறார்.

பிரசங்கிக்கவும் பிரசங்கிகளை அனுப்பவும் சபைக்குள்ள பொறுப்பை வாழ்த்தி ஏசாயா கூறுவதைப் பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார்: “சமாதானத்தைக் கூறி, நற்காரியங்களைச் சவிசேஷமாய் அறிவிக்கிற வர்களுடைய பாதங்கள் எவ்வளவு அழகானவைகள்” (ஏசாயா 52:7). கேட்க வேண்டியவர்களுக்குச் சவிசேஷத்தைக் கூற அனுப்பப்படுகிற வர்களை தேவன் உயர்வாக மதிப்பீடு செய்கிறார் என்பதை இந்த உருவகம் காட்டுகிறது. நமது இரட்சிப்பின் சவிசேஷத்தை நாம் கேட்டு விசுவாசிக்கும்படியாக நம்மிடம் அனுப்பப்பட்டவரை நாம் உயர்வாகக் கருத வேண்டும்.

இரண்டு கருத்துக்களை இங்கே முக்கியமாகக் காண வேண்டும்: 1) “பிரசங்கி” என்ற வார்த்தை. ஒரு போதகர் அல்லது பிரசங்கபீடத் திலிருந்து பேசுபவர் என்று பொருள்கொண்டால் அது சற்றே குழப்பத்தை உண்டாக்கலாம். அந்த அர்த்தங்களெல்லாம் அந்த வார்த்தைக்கு இருப்பது சரிதான். ஆனால் இன்னும் விசாலமாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். கிரேக்க மொழியில் அந்த வார்த்தை “ஒரு அறிவிக்கையைச் செய்ய” என்று பொருள்படும். பிரசங்கி என்று பவுல் கூறும் இந்த நபரை

ஒரு போதகராகவோ, சவிசேஷகராகவோ அல்லது சபையின் அருட்பணியாளராகவோ மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தக் கூடாது. இயேசுவின் முதலாம் தலைமுறைச் சீஷர்கள் தங்களுடைய குடும்பத்தினருக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவித்தார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. அவர்கள் தங்கள் நண்பர்களிடம், பணியிடத்தில் உள்ளவர்களிடம், வாழ்க்கையில் சந்தித்த அனைவரிடமும் அப்படியே அறிவித்தார்கள். வரம்பெற்ற பிரசங்கி மார்கள், சவிசேஷகர்கள் போன்றவர்களை மட்டுமல்லாமல், “பிரசங்கி” என்பதில் (குருமார்களல்லாத) சாமானியர்களையும் (laymen) சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் கருத்துத் தெரிவிக்கிறார்.

இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலம் தேவனோடு ஒப்புரவாகிய அற்புதத் தைப் பெற்ற அனைவருக்கும் ஒப்புரவாகுதலின் செய்தியும் ஊழியமும் உடன்கொடுக்கப்பட்டதென கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதுகிறார் (2 கொரி. 5:13-6:2). சவிசேஷம் அறிவிக்கிற பொறுப்பைத் தேவன் போதகருக்கும், சவிசேஷகருக்கும், அருட்பணியாளர்களுக்கும் தான் கொடுத்திருக்கிறார் என்று சபையிலுள்ள ஒப்புரவான விசுவாசிகள் நினைத்தால், சபை இழந்துபோன “தூங்குகிற இராட்சதனாக” ஆகிவிடும். “தூங்குகிற இராட்சதனை” எழுப்புகிற ஒரு உண்மை என்ன வென்றால், இழந்துபோன யாவருக்கும் சவிசேஷத்தைக் கூற நாமனைவரும் அதிகாரம் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதே. இந்நிலையில் நாம் ஒரு அருட்பணியாளராக இருக்கிறோம், அருட்பணி நோக்கம் நமக்குள்ளது என்பதை உணர வேண்டும்.

இழந்துபோன மக்களிடம் சவிசேஷத்தைக் கொண்டுவருபவர்மேல் தேவன் அதிக மதிப்பை வைத்திருக்கிறார். இப்படி யோசித்துப் பாருங்கள், தேவனுக்கு ஒரு குமாரன் இருந்தார்; அவர் ஒரு அருட்பணியாளர் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். நீங்கள் தேவனுடைய நாமத்தைக் கேட்கவும், விசுவாசிக்கவும், தொழுதுகொள்ளவும், இரட்சிக்கப்படவும் உங்களுக்குச் சவிசேஷம் கூறிய நபர் அல்லது நபர்கள்மீது நீங்கள் பெருமதிப்பு வைத்திருக்கிறீர்களா? உங்கள் வாழ்க்கையில் நீங்கள் சந்தித்தவர்களில் இவர்கள் மிகவும் முக்கியமானவர்கள். அவர்களை நீங்கள் கனம்பண்ண வேண்டும். ஒரு குழந்தையை ஒரு ஊரே வளர்க்கிறது என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. இழந்துபோன மக்களுக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவிக்க ஒரு முழுச் சபை தேவைப்படுகிறது. ஒரு முழுச் சபையின் ஒருமித்த சாட்சி இழந்துபோன மக்கள் வாழ்க்கையில் சவிசேஷத்தின் உண்மைப்பொருளைக் கொண்டுவருகிறது.

இரண்டாவது கருத்து என்னவெனில், சவிசேஷத்தை அறிவிக்கிற வர்களின் பாதங்கள் எவ்வளவு அழகானவைகள் என்ற வசனம் எழுப்புகிற கேள்வியைப் பற்றியது! இவ்வுலகில் இழந்துபோன

மக்களுக்காகச் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கிற பிரசங்கிமார்களை அனுப்புவது யார்? மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் சபைதான் இந்தப் பிரசங்கிமார்களை அனுப்புவதாகத் தோன்றினாலும், இந்த அனுப்புதலுக்குப் பின்னாலுள்ள வல்லமை உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவினுடையது. அறுப்புக்கு எஜமானிடம் அறுப்புக்கு ஆட்களை **அவர்** அனுப்பும்படி வேண்டிக்கொள்ள ஜெபிக்கும்படி இயேசு அவருடைய அப்போஸ்தலருக்கு அறிவுறுத்தினார் (மாற்கு 9:38; லூக்கா 10:2).

பிதா ஒருவனை இழுத்துக்கொள்ளாவிட்டால் ஒருவனும் கிறிஸ்து விடம் வரமுடியாது என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் (யோவான் 6:44). நான் இரட்சிக்கப்பட வேண்டுமென நான் விரும்பினாலும், நான் தெரிந்துகொள்ளப்படாவிடில்லை என்றால், அதனாலென்ன என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். ஆவியானவரால் அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு அவர்கள் இழுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை என்றால் அவர்கள் இரட்சிக்கப்பட விரும்பமாட்டார்கள் என்பதே அவர்கள் கேள்விக்குப் பதிலாகும்.

பரிசுத்த ஆவியானவர் அந்தச் சபை மக்களை ஏவி, ஊழியத்துக்கு இசைவளிக்கும்படி அனுப்பப்பட்டவர்களின் இருதயத்தில் அசைவாடிய தினாலேயே பவுல், பர்னபா போன்றவர்கள் உள்ளூர் சபையால் அனுப்பப்பட்டனர் என்பதை நாம் உணர வேண்டும் (அப். 13:2). தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி விருப்பத்தையும் செய்கைகளையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறார் என்று பிலிப்பியில் உள்ள சபைக்குப் பவுல் எழுதுகிறார்.

தம்மால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட மக்களைத் தேவன் முன்னிறிகிறார், முன்குறிக்கிறார், அழைக்கிறார், நீதிமானாக்குகிறார். என்றாலும், அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களில் விசுவாசித்து, இரட்சிக்கப்பட வாயினால் அறிக்கைசெய்ய வேண்டும். இழந்துபோன மக்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூற மக்களைத் தேவன் தெரிந்துகொள்கிறார், அழைக்கிறார். இல்லையெனில் அவர்களுக்கு இரட்சிப்பு இராது. ஆனால் இழந்துபோனவர்களுக்கு இந்த நற்காரியங்களைக் கூற கர்த்தரால் அனுப்பப்பட்டவர்கள் இந்த அழைப்பிற்குக் கீழ்ப்படிந்து, கனிதரும் கிளைகளாகத் தேவனுடன் பங்குகொள்பவர்களாக வேண்டும்.

உலகில் இழந்துபோன மக்களுக்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டுவர தேவன் நம்மைத் தெரிந்தெடுக்கிறாரா அல்லது அந்தத் தனிச்சிறப்பை நாம் தெரிந்தெடுக்கிறோமா என்ற கேள்வியைச் சில சமயங்களில் கேட்கிறோம். நமது பகுத்தறிவு வாதங்கள் அதற்குச் சரியான பதிலளிப்பதில்லை. இது அல்லது அது என்பது பதிலல்ல, இரண்டும் என்பதுதான்

பதில். திராட்சச் செடியின் கிளைபோலஅவரில் நிலைத்திருக்க நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அது நம்மைக் கனிகொடுக்கிறவர்களாக ஆக்கும் (யோவான் 15).

நம்பிக்கையின் அவநம்பிக்கையின் இரகசியம்

மின்விளக்கின் விசையைத் தட்டினால் அறை முழுவதும் ஒளி பாய்ந்தாலும் அந்த மின்சாரத்தின் துவங்குமிடத்தை நம்மால் பார்க்க முடியாது. மின்சாரத்தையோ, தூரத்திலிருந்து மின்சாரத்தைக் கொண்டு வரும் பல கிலோமீட்டர்கள் நீளமுள்ள மின்கம்பிகளையோ பூமிக்கடியிலுள்ள மின்கம்பி வடங்களையோ நம்மால் காண முடியாது. பெரிய மின் உற்பத்திக் கலன்கள், மின்செலுத்து சாதனங்கள், மின் உற்பத்திக்குத் தண்ணீர் இருக்கும் பெரிய அணைக்கட்டுகள் இவைகளெல்லாம் மின்சாரத்தை நமது நகருக்கு, சுற்றுப்புறத்துக்கு, தெருவுக்கு, இல்லத்துக்கு வழங்கினால் அவைகளைப் பற்றி நமக்குத் தெரிவதில்லை.

அதுபோல காண முடியாத பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியையையும், காண முடியாத தேவனுடைய தெய்வீக மேலாண்மையையும் குறித்து இந்த அதிகாரங்களில் பவுல் எழுதுகிறார். மின்சாரத்தை நாம் காண முடியாது என்றாலும் விளக்கு வெளிச்சத்தால் அறை நிரப்பப்படும் போது மின்சாரத்தின் விளைவைக் (கிரியையை) காண்கிறோம். பரிசுத்த ஆவியானவரை நாம் காண முடியாது. ஆனால் சுவிசேஷத்தைக் கேட்டு, விசுவாசித்து, அறிக்கைசெய்து, இரட்சிக்கப்படும் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கிரியையைக் காண்கிறோம்.

இழந்துபோன மக்களுக்கு நற்செய்தி அறிவிக்கப்படும்போது சிலர் அதை நம்புகின்றனர், சிலர் அதை நம்புவதில்லை என்று இயேசுவும் பவுலும் நமக்குக் கூறுகிறார்கள். சுவிசேஷத்துக்கு எப்போதும் ஏன் இப்படி இரு மாறுபட்ட விடை கிடைக்கிறது? நம்புகிறவர்கள் நம்பாதவர்களை விட மதிநுட்பமில்லாதவர்களா? அல்லது நம்புகிறவர்கள் நம்பாதவர்களைவிட அதிக அறிவுத் திறன் உள்ளவர்களா?

சுவிசேஷத்திற்கு மக்கள் பதிலளிக்கும் விதத்திற்கு அவர்கள் அறிவுத் திறன் காரணம் என்பது சரியான விளக்கமல்ல என்று பவுல் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் தருகிறார். அதாவது, விசுவாச வரம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் சிலர் நம்புகிறார்கள் என்று இயேசுவும் பவுலும் நமக்குக் கூறுகின்றனர் (மத். 13:11; 19:11; பிலி. 1:29; 1 கொரி. 2:19-26).

சுவிசேஷம் கூறப்படும்போது சிலர் நம்புவதும், சிலர் நம்பாமலிருப்பதும் எபிரெய வரலாற்றில், அல்லது புதிய ஏற்பாட்டுக் காலகட்டத்தில் மட்டும் நிகழும் ஒன்றல்ல. மேசியாவின் வருகை குறித்துத் தீர்க்கதரிசனம்

எழுதிய ஏசாயா மற்ற பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளைவிட மேசியாவைப் பற்றி அதிகமாகத் தீர்க்கதரிசனம் கூறியிருக்கிறார். கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தைப் பற்றி அது நிகழ்வதற்கு எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஏசாயா எழுதியிருக்கிறார் (ஏசாயா 53).

அந்த அதிகாரத்தின் முதல் ஆறு வசனங்கள் இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணத்தின் அர்த்தத்தைக் கூறுகிற மிக முக்கியமான வேதாகம வசனங்களாகும்: “எங்கள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டதை விசுவாசித்த வன் யார்? கர்த்தருடைய புயம் யாருக்கு வெளிப்பட்டது? இளங்கிளையைப் போலவும், வறண்ட நிலத்திலிருந்து துளிரக்கிற வேரைப் போலவும் அவனுக்கு முன்பாக எழும்புகிறார்; அவருக்கு அழகுமில்லை, செளந்தரியமும்மில்லை; அவரைப் பார்க்கும்போது நாம் அவரை விரும்பத்தக்க ரூபம் அவருக்கு இல்லாதிருந்தது. அவர் அசட்டை பண்ணப்பட்டவரும், மனுஷரால் புறக்கணிக்கப்பட்டவரும், துக்கம் நிறைந்தவரும், பாடு அநுபவித்தவருமாயிருந்தார்; அவரை விட்டு நம்முடைய முகங்களை மறைத்துக்கொண்டோம்; அவர் அசட்டை பண்ணப்பட்டிருந்தார்; அவரை எண்ணாமற்போனோம்.

“மெய்யாகவே அவர் நம்முடைய பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டு, நம்முடைய துக்கங்களைச் சுமந்தார்; நாமோ அவர் தேவனால் அடிபட்டு வாதிக்கப்பட்டு, சிறுமைப்பட்டவரென்று எண்ணினோம். நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டு, நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார்; நமக்குச் சமாதானத்தை உண்டு பண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது; அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம். நாமெல்லாரும் ஆடுகளைப் போல வழிதப்பித் திரிந்து, அவனவன் தன்தன் வழியிலே போனோம்; கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார்” (ஏசாயா 53:1-6).

மேசியாவைப் பற்றி எழுதும்படி ஏவப்பட்ட அந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தை ஏசாயா ஆரம்பித்த விதத்தை நாம் கவனிக்குமாறு பவுல் அறைகூவல் விடுக்கிறார்: “ஆனாலும் சவிசேஷத்துக்கு எல்லாரும் கீழ்ப்படியவில்லை. அதைக் குறித்து ஏசாயா: கர்த்தாவே, எங்கள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டதை விசுவாசித்தவன் யார்? ஆதலால் விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும், கேள்வி தேவனுடைய வசனத்தினாலே வரும்” (16, 17).

அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதின்மூலம் கிறிஸ்துவின் மரணத்தைக் குறித்து தீர்க்கதரிசனம் எழுத ஆரம்பித்த ஏசாயா, நமது கவனத்தை நம்பிக்கையின், அவநம்பிக்கையின் இரகசியத்துக்குத் திருப்புகிறார். இரட்சிக்கப்பட்டவர்களை இவ்வுலகில் இழந்துபோன மக்களிலிருந்து

பிரிப்பது இயேசுகிறிஸ்துவே என்று ஏசாயா கூறுகிறார்: “உங்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள எந்தத் தீர்க்கதரிசியும் கூறாத தீர்க்கதரிசனம் என்னிடமுள்ளது; ஆனால் அதை நம்புவது யார்?” என்று பல்வேறு வார்த்தைகளால் இப்பெரிய அதிகாரத்தை ஏசாயா துவக்குகிறார்.

மக்களை விசுவாசத்துக்கும், கிறிஸ்துவுக்கும் இழுக்கும்போது, தேவனுடைய வார்த்தையைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார் என்று பவுல் தொடர்ந்து எழுதுகிறார். விசுவாசம் தேவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதினால் வருகிறது என்று அவர் கூறுகிறார்.

பவுலுடன் பேதுருவும் இதே சத்தியத்தைப் போதிக்கிறார். தேவனுடைய வார்த்தை அழிவில்லாத வித்து என்றும், அந்த வார்த்தையைக் கேட்கும்போது அல்லது வாசிக்கும்போது சரியாகப் பதில்செயல் காண்பிப்பவர்களில் அது ஆவிக்குரிய வாழ்வை உண்டாக்கும் என்றும் பேதுரு கூறுகிறார் (1 பேதுரு 1:22, 23).

இருளான உலகத்தில் பிரகாசிக்கிற விளக்கைப் போன்ற வார்த்தைக்கு வரும்படி தன் வாசகர்களைப் பேதுரு அழைக்கும்போது இதே சத்தியத்தை இன்னொரு உருவகத்தால் விளக்குகிறார். அந்த விளக்கை அணுகும்போது அவர்கள் இரண்டு அதிசயங்களைச் சந்திப்பார்கள்; ஒன்று, பொழுது விடியும்; இரண்டு, விடிவெள்ளி அவர்கள் இருதயங்களில் உதிக்கும் (2 பேதுரு 1:19).

பவுலின் கூற்றும், பேதுருவின் இரண்டு உருவகங்களும் 1949ஆம் ஆண்டு முதல் என் ஊழியத்துக்கு வேண்டிய தொலைநோக்காக அமைந்தன. ஏசாயா தனது தீர்க்கதரிசனத்தில் தேவனுடைய நினைவுகளையும் வழிகளையும், மனிதனுடைய நினைவுகளையும் வழிகளையும் ஒப்புதலுக்குக் கொண்டுவந்ததால் தேவனுடைய வார்த்தையைத் தான் பிரசங்கிப்பதாகக் கூறினார். மக்களைத் தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கொண்டுசெல்லும்போதும், தேவனுடைய வார்த்தையை மக்களிடம் கொண்டுவரும்போதும் விசுவாசம் வருகிறது என்றும், அவர்கள் மீண்டும் பிறக்கிறார்கள் என்றும் நான் கண்டுகொண்டேன். பேதுருவின் இந்த இரண்டு உருவகங்களிலும் மீண்டும் பிறப்பது அழகாக விளக்கப் பட்டிருக்கிறது.

அநேக கேள்விகளும் பதில்களும்

வாசகர்களிடமிருந்து மீண்டும் கேள்விகளை எதிர்பார்த்துப் பத்தாம் அதிகாரத்தைப் பவுல் முடிக்கிறார். விசுவாசம் வார்த்தையைக் கேட்பதின் மூலம் வருகிறது என்பதை அவர் மையப்படுத்தும்போது “சரி, ஒருமுறை கூட வார்த்தையைக் கேளாதவர்களைப் பற்றி எப்படி?” என்று வாசகர்

கள் கேட்பதாகக் கற்பனைசெய்கிறார். சமயச்சார்பற்ற பல கல்லூரி மாணவர்களுடன் நான் சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டபோது, முதல் முறையாகச் சுவிசேஷத்தைக் கேட்கும் மாணவர்கள் “இந்தச் சுவிசேஷத்தை ஒருமுறைகூடக் கேட்டிராதவர்களைப் பற்றி எப்படி?” என்று உடனடியாக இந்தக் கேள்வியை எழுப்புவதைப் பலமுறை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

இந்தக் கேள்வியை எழுப்பியபின் பவுல் அதற்குப் பதிலளிக்கிறார்: “இப்படியிருக்க அவர்கள் கேள்விப்படவில்லையா என்று கேட்கிறேன்; கேள்விப்பட்டார்கள்; அவைகளின் சத்தம் பூமியெங்கும் அவைகளின் வசனம் பூச்சக்கரத்தின் கடைசிவரைக்கும் செல்லுகிறதே. இஸ்ரவேலர் அதை அறியவில்லையா என்று கேட்கிறேன்; அறிந்தார்கள்; முதலாவது மோசே: எனக்கு ஜனங்களல்லாதவர்களைக் கொண்டு நான் உங்களுக்கு எரிச்சல் உண்டாக்குவேன்; புத்தியீனமுள்ள ஜனங்களாலே உங்களுக்குக் கோபமுட்டுவேன் என்றான்.”

ஏசாயா தைரியமாய்க் கூறுகிறார்: “என்னைத் தேடாதவர்களாலே கண்டறியப்பட்டேன், என்னை விசாரித்துக் கேளாதவர்களுக்கு வெளியரங்கமானேன். இஸ்ரவேலரைக் குறித்து: கீழ்ப்படியாதவர்களும் எதிர்த்துப் பேசுகிறவர்களுமாயிருக்கிற ஜனங்களிடத்திற்கு நான் முழுவதும் என் கைகளை நீட்டினேன்” (18-21; சங். 19:1-4; உபா. 32:21; ஏசாயா 65:1).

இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும்போது தாவீது, மோசே, ஏசாயா ஆகியவர்களைப் பவுல் மேற்கோள் காட்டுகிறார். “வானங்கள் தேவனுடைய மகிமையை வெளிப்படுத்துகிறது; ஆகாய விரிவு அவருடைய கரங்களின் கிரியையை அறிவிக்கிறது. அவைகளின் சத்தம் பூமியெங்கும் கேட்கப்படுகிறது” என்று தாவீது எழுதும்போது, “இயற்கை வெளிப்பாடு” என்று இறையியலாளர்கள் கூறுவதைத் தாவீது விளக்குகிறார்.

தொலைதூரத்திலுள்ள அருட்பணியாளர்களைச் சந்திக்கும் என்னுடைய பயணங்களில் நான் ஒன்றைக் கண்டுகொண்டேன். பெரிய நகரங்களில் வாழும் நாம், நகரத்தின் விளக்குகள் இல்லாத காடுகளுக்குள் செல்லும்போது, நட்சத்திரங்களையும் நாம் வாழும் இந்த அதிசயமான பிரபஞ்சத்தையும் அதிகமாக அறிந்துகொள்கிறோம். ஆடுமேய்க்கும் இளைஞனாகத் தாவீது இருந்தபோது மேலே நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடி பல இரவுகள் படுத்திருக்கக் கூடும். தேவனுடைய மகிமையை வானமும் ஆகாயவிரிவும் வெளிப்படுத்துவதாகப் பத்தொன்பதாம் சங்கீதத்தில் எழுத தாவீதைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் ஏவினார். இந்த

வெளிப்பாட்டை அவைகள் கூறாத இரவு ஒன்றுமில்லை. தாவீது கூறுகிறபடி அவைகளுக்குப் பேச்சோ சத்தமோ இல்லையென்றாலும் அவைகளின் பிரசங்கத்தைக் கேளாத இடம் பூமியில் இல்லை.

சிருஷ்டிப்பின் அதிசயம் அவர்களுக்குத் தேவனைப்பற்றிய செய்தியைக் கூறுவதால், இழந்துபோனவர்கள் போக்குச் சொல்ல இடமில்லை என்று இந்த நிருபத்தின் முதல் அதிகாரத்தில் பவுல் எழுதுகிறார் (1:20). இழந்துபோன மக்கள் இயற்கையின் வெளிப்பாடு மூலம் வேண்டிய அளவு விசுவாசத்தை அறிந்துகொள்ளமுடியுமா என்றால் அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் “முடியாது” என்பதே.

இழந்துபோன நபர் ஒருவர் சிருஷ்டிப்பைப் பார்த்துச் சிருஷ்டிகர் ஒருவர் உண்டென்று உணருவாரென்றால், சிருஷ்டிப்புகளின் மூலம் பெற்ற வெளிச்சத்தினால் அவரைத் தேடுவாரென்றால், தேவன் அவருக்கு அதிக வெளிச்சத்தைக் கொடுப்பார் என்று வேதாகமம் போதிக்கிறது. வேதாகமத்தில் இது முக்கியமானதொரு கொள்கையாகும் (பிலி. 3:16; யோவான் 9:40, 41; 15:22). உலகின் ஒருகோடியில் வாழும் ஆதி மக்களுக்குச் சுவிசேஷம் கூறப்பட்டபோது, நாங்கள் இதற்காகத்தான் காத்திருந்தோம், யாராவது வந்து நாங்கள் பல்லாண்டுகளாகத் தேடும் தேவனைக் குறித்து எங்களுக்குச் சொல்வார்கள் என எதிர்பார்த்திருந்தோம் என்று அவர்கள் கூறியதாக அருட்பணியாளர்கள் நமக்குக் கூறுகிறார்கள்.

இதை உறுதிசெய்யும் ஒரு அனுபவம் எனக்கு ஏற்பட்டது. ஒரு போதகராக இல்லத்தில் வேதாகமப் பாடங்களை நடத்திக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு ஐப்பானியப் பெண்மணி வந்து வகுப்பு முடிந்தவுடன் என்னைச் சந்திக்கலாமா என்று கேட்டாள். இரண்டாவது உலகப் போரின் இறுதி மாதங்களில் டோக்கியோவில் பாதுக்காப்புப் பதுங்கு குழி ஒன்றில் இருந்தபோது அன்று நான் பாடத்தில் கூறியபடி அவள் ஜெபித்ததாகக் கூறினாள். அவள் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணி. ஆனால் மெய்யான தேவன் ஒருவர் உண்டென்றும், அவரை நோக்கி ஜெபித்தால் அவர் காப்பாற்றுவார் என்றும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

இயேசுகிறிஸ்துவில் அவள் தன் விசுவாசத்தை வைத்தாள் – பொழுது விடிந்தது; அவள் இருதயத்தில் விடிவெள்ளி உதித்தது. இயேசுகிறிஸ்துவின் சீஷியானாள்! அந்தப் பதுங்கு குழியில் அவளுக்கு வெளிச்சத்தைக் கொடுத்த தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தாள், அவர் மேலும் வெளிச்சத்தைக் கொடுத்தார். கர்த்தர் என் வெளிச்சமும் இரட்சிப்புமானவர் என்று கூறி (சங். 27:1) அன்றிரவு அவள் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றாள்.

உபாகமத்திலிருந்து மோசேயின் தீர்க்கதரிசன வசனத்தைப் பவுல் பிறகு மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். இந்த அதிகாரத்தின் மீதிப்பகுதிக்கும், இறையியலின் சிறந்த படைப்பாகிய பதினோராம் அதிகாரத்துக்கும் உரிய கொள்கையாக அது அமைகிறது. ஆவிக்குரியவர்களல்லாத புறஜாதி மக்களை இரட்சிப்புக்குத் தேவன் தெரிந்துகொள்ளுவதின் மூலம் இஸ்ரவேலுக்குத் தேவன் எரிச்சலுண்டாக்குவார் என்று மோசே முன்னறிவித்தார்.

புறஜாதி மக்களை ‘‘நாய்கள்’’ என்று அன்றைய யூதர் கருதினர். அதாவது புறஜாதியான் ஒருவனுக்கு ஆவிக்குரிய விஷயங்களில் ஒரு நாய்க்குரிய பகுத்தறிவுதான் உண்டு என்பது பொருள். தேவன் யூதர்களிடமிருந்து திரும்பி வேற்று இன மக்களைத் தெரிந்துகொள்வா ரென்றால் அது யூதர்களுக்கு நிச்சயம் எரிச்சலூட்டும். வேற்று இன மக்களை இரட்சித்து யூதர்களுக்கு எரிச்சலூட்டுவார் என்ற தீர்க்கதரிசனத்தைப் பவுல் உறுதிசெய்து மேலும் தொடர்கிறார். புத்தியீன மக்களையும், புரிந்துகொள்ள இயலாத மக்களையும் இரட்சிப்பதால் இஸ்ரவேலரைத் தேவன் கோபப்படுத்துவார் என்றும் மோசே கூறியிருந்தார்.

யூதர்களின் மதிநுட்பத்தையும் வரத்தையும் நீங்கள் கூர்ந்து கவனித்திருக்கிறீர்களா? பெரிய விஞ்ஞானிகள், நோபல் பரிசு பெற்றவர்கள், சிறந்த கல்விமான்கள், இசைவல்லுநர்கள், இசையமைப்பாளர்கள் யாவரும் யூதர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களைவிட மதிநுட்பத்திலும் வரத்திலும் எவ்வளவோ தாழ்ந்தவர்களைத் தேவன் தெரிந்துகொண்டார் என்பது எப்படியிருக்கிறது? தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட வேற்று இன மக்கள் அவர்களுடைய வல்லமை, அறிவு ஆகியவைகளில் தெரிந்துகொள்ளப்படவில்லை என்ற உண்மையைப் பவுல் பதிவுசெய்கிறார் (1 கொரி. 1:26–29).

தம்மைத் தேடாதவர்களைத் தேவன் தெரிந்துகொள்வதால் யூதர்களுக்கு எரிச்சலூட்டுவார் என்ற மோசேயின் தீர்க்கதரிசனத்தோடு இன்னும் இரண்டு தீர்க்கதரிசனங்களை ஏசாயா சேர்க்கிறார். தேவனுக் கென்று யூதர்கள் வைராக்கியமுள்ளவர்கள் என்பதைப் பவுல் முன்பே கூறியிருக்கிறார். ஆனாலும் அவர்கள் வைராக்கியம் தவறானது. ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் சுயநீதியால் அவரைத் தேடப் பார்க்கின்றனர். கிறிஸ்துவைச் சந்திப்பதற்கு முன்னர் இருந்த தர்சு பட்டணத்துச் சவுலைப் போல யூதர்கள் தேவனைத் தேடுவதற்குத் தங்கள் சுயநீதியை முன்னால் வைத்தனர்.

நான் போதகராகச் சந்தித்த விசுவாசிகள் கூறும் தேவனைப் பற்றிய கதைகளை அல்லது சாட்சிகளை ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக்

கேட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் எவ்வாறு தேவனைக் கண்டார்கள் அல்லது தேவன் எவ்வாறு அவர்களைக் கண்டார் என்பதில் சாட்சிகள் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை. எல்லாச் சாட்சிகளிலும் நான் பொதுவாகக் கண்டதை ‘‘பெரிய குறுக்கீடு’’ என்று அழைக்கிறேன். மேய்ப்பரின் சங்கீதத்தில் (சங்கீதம் 23) கர்த்தர் எவ்வாறு தன்னுடைய மேய்ப்பராக இருக்கிறார் என்று தாவீது நமக்குச் சொல்லுகிற உருவகத்தில் இந்தக் குறுக்கீடு என்பதை அழகாக இவ்வாறு எடுத்துக் கூறுகிறார்: ‘‘அமர்ந்த தண்ணீர்களண்டை என்னைக் கொண்டுபோய் விடுகிறார்.’’

தேவனிடம் அல்லது கிறிஸ்துவிடம் எவ்வாறு விசுவாசத்துக்குள் வந்தனர் என்று மக்கள் கூற நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் தேவனைத் தேடவில்லை என்பதைக் கேட்டு நான் ஆச்சரியப்படுகிறேன். தேவன் தான் அவர்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்! தம்முடைய மேய்ப்பரின் கோலால் அவர்களின் தலையில் தட்டி அவர்களைக் ‘‘கொண்டுபோய் விடுகிறார்.’’ அவர்களால் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாத பிரச்சினைகளின் தலையில் தட்டித்தான் அவர்களைக் ‘‘கொண்டுபோய் விடுகிறார்.’’ அந்தப் பிரச்சினைகள் மேய்ப்பராகிய தேவனுடைய அன்பான குறுக்கீடு என்று பின்னர் தெரிந்துகொள்ளுகின்றனர். அவர்களுடைய விசுவாசப் பயணத்தில் முக்கியமான நேரங்களில் அவர் தொடர்ந்து குறுக்கீடு செய்கிறார். இதற்கான துவக்கச் செயல் தேவனிடமிருந்து வருகிறதே தவிர அவர்கள் தேவனைத் தேடுவதிலிருந்து வருவதில்லை.

மதம் என்பது மனிதன் தேவனைத் தேடுவது என்றும் ஆனால் வேதாகமம் தேவன் மனிதனைத் தேடுவது என்றும் யாரோ ஒருவர் கூறியிருக்கிறார். ஏசாயாவை மேற்கோள் காட்டி, நமது சொந்த வாழ்விலும் மற்றவர்களுடைய விசுவாசப் பயணத்திலும் சிறப்பான நிகழ்வுகளைப் பவுல் தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறுகிறார். தேவனுக்காக வைராக்கியம் கொண்டிருந்த யூதர்களைப் போலல்லாமல் அவரைத் தேடாத மக்களைத் தேவன் தேடிக்கண்டுபிடித்தார். ஆவிக்குரிய வாழ்வில் யூதர்கள் மீண்டும் சேரும் வண்ணம் அவர்களைத் தூண்டப்படியாக வேற்று இன மக்களுக்குத் தேவன் இதைச் செய்வார் என்ற போதனையை மோசே, ஏசாயா, பவுல் ஆகியோர் சேர்த்துக் கூறுகின்றனர்.

அத்தியாயம் நான்கு
“இஸ்ரவேலின் இரகசியம்”
 (11:1-36)

நான் போதகராகப் பணியாற்றிய ஆலயமொன்றில் வேதாகம அறிஞர் ஒருவர் ஒரு வாரம் முழுவதும் செய்தியளிப்பதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் எங்களிடம் வரும்போது ஓய்வு நேரத்துக்கு நாங்கள் என்ன ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டேன். அவருடைய பொழுதுபோக்கு மர்ம நாவல்களை வாசிப்பது என்றும், பிரசித்தி பெற்ற மர்ம நாவலாசிரியர் எழுதிய சில புத்தகங்களைத் தேடி வைத்திருக்கும்படியும் அவர் பதில் சொன்னபோது நான் ஆச்சரியப்பட்டேன்.

ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் நல்ல மர்ம நாவல்களை வாசிக்க விரும்புகிறார்கள். ஏனெனில் “மர்மம் என்பது கடைசியில் வெளிப்படுத்தப்படும் ஒரு இரகசியம்.” பிரசித்திபெற்ற ஆசிரியர்கள் எழுதிய நாவல்களைப் பலர் ஆர்வத்தோடு படித்து, மர்மம் என்னவென்றும் இரகசியம் எப்படி வெளிவரப் போகிறது என்றும் யூகித்து மகிழ்கிறார்கள். வேதாகமத்தில் “இரகசியம்” என்பது வெளிப்படவிருக்கும் இரகசியத்தை மட்டுமல்ல, சர்வவல்லமையுள்ள தேவனால் மாத்திரம் நடைபெறவிருக்கும் ஒரு புதிய எதிர்கால நிகழ்வை வர்ணிப்பதாகவும் இருக்கிறது.

ரோமருக்கு எழுதின நிருபத்தில் பதினோராம் அதிகாரத்தில் இஸ்ரவேலை ஒரு இரகசியம் என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார் (வச. 25). இஸ்ரவேல் தேசம் பல காரணங்களினால் ஒரு இரகசியம் என்று கூறப்படுகிறது. “தெரிந்துகொள்ளுதல்” என்று பவுல் எதைக் கூறுகிறாரோ, அதை இஸ்ரவேல் எடுத்துக்காட்டுவதாகப் பழைய ஏற்பாடு முழுவதுமே கூறுகிறது. யூதர்கள் தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்கள். தேவன் அவர்களைத் தெரிந்துகொண்டாலும், தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களாக இல்லாமல் இருக்க அவர்கள் விரும்புவதை

நாம் சுயவிருப்பம் என்று அழைக்கிறோம். வேதாகமத்தில் இஸ்ரவேல் அதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

புதிய இஸ்ரவேல் தேசம் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட தேசம் அல்ல. அவர்கள் இரக்கமற்ற முறையில் பாலஸ்தீன மக்களைக் கொடுமைப்படுத்துவது அந்த உண்மையைக் காட்டுகிறது. அவர்கள் ஒரு தேசம் என்பதும், உலகம் முழுவதிலும் இப்போது சிதறிக் கிடக்கவில்லை என்பதும், எசேக்கியேல், சகரியா, ஏசாயா போன்ற பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகள் எழுதியது மற்றும் பவுல் இந்த அதிகாரங்களில் எழுதியிருப்பது ஆகியவைகளின் நிறைவேறுதலாயிருக்கிறது. ஆனால் ஆவிக்குரியஜீவனுக்குள் இஸ்ரவேல் திரும்பிவருவது என்பது முன்னுரைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இன்னும் அது நடந்தேறவில்லை.

“தேவன் இஸ்ரவேலைத் தள்ளிவிட்டாரோ?” என்று பவுல் இந்த அதிகாரத்தில் இரண்டுமுறை கேட்கிறார் (வச. 1, 11). அவர்களுக்காக அனுப்பப்பட்ட மேசியாவாகிய தேவகுமாரனை ஏற்றுக்கொள்ள இஸ்ரவேல் மறுத்ததால் தேவன் அவர்களை நிராகரித்துவிட்டாரா? “நிச்சயமாக இல்லை, இல்லவே இல்லை” என்பதே பவுலினுடைய பதில். தேவன் தம்முடைய மக்களைத் தள்ளிவிடவில்லை என்பதே இந்த அதிகாரத்தின் முக்கிய செய்தியாகும். தேவனுக்கும் இஸ்ரவேலுக்கும் உள்ள உறவு ஒரு இரகசியம் என்றும், அது இறுதியில் அவிழ்க்கப்படும் என்றும் இந்த அதிகாரத்தில் பவுல் எழுதுகிறார். இந்த இரகசியம் வெளிப்படும்போது இவ்வதிகாரங்களில் பவுல் முன்னுரைத்திருப்பது நிறைவேறுவது தேவனுடைய வல்லமையினால் மாத்திரமே சாத்தியமாகும். இரகசியம் என்பதற்கு நான் அளிக்கும் விளக்கத்தின் இரு பரிமாணங்களிலும் இஸ்ரவேல் இரகசியமாகவே தெரிகிறது.

“தேவன் தம்முடைய மக்களைத் தள்ளிவிட்டாரோ என்று கேட்கிறேன், தள்ளிவிடவில்லையே; நானும் ஆபிரகாமின் சந்ததியிலும் பென்யமீன் கோத்திரத்திலும் பிறந்த இஸ்ரவேலன். தேவன் தாம் முன்னறிந்துகொண்ட மக்களைத் தள்ளிவிடவில்லை” என்ற முன்னுரையுடன் பவுல் இவ்வதிகாரத்தை ஆரம்பிக்கிறார் (1, 2).

யூதக் கிறிஸ்தவரான வல்லமையான ஒரு பிரசங்கி இறையியல் கல்லூரிச் சிற்றாலய ஆராதனை ஒன்றில் தன்னுடைய விசேஷித்த செய்தியைக் கூறி முடித்தபோது, மூத்த மாணவர்களில் ஒருவன் அவருடன் கைகுலுக்கி “நான் நேரடியாகக் கேட்ட முதல் யூதக் கிறிஸ்தவர் நீங்கள்தான்” என்றான். அதற்கு அந்தப் பிரசங்கி “பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களை நீ கேள்விப்படவில்லையா?” என்று கேட்டார். பன்னிரு அப்போஸ்தலர்களும் யூதர்கள். அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் புத்தகத்தை வாசிக்கும்போது, பத்தாம் அதிகாரம் வரும்வரையில்

சபையில் காணப்படும் அனைத்து விசுவாசிகளும் யூதர்களே. இரட்சிப்பின் கதவுகளை யூதர்களுக்குத் தேவன் அடைத்துவிடவில்லை என்று சபை வரலாற்றில் பெரிய அருட்பணியாளரான பவுல் தன்னையே நமக்குச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

தேவன் இஸ்ரவேலைக் கைவிட்டுவிட்டார் எனவும், தான் மட்டும் தான் விக்கிரகக் கடவுளாகிய பாகாலை ஆராதிக்காதவன் என்றும், தேவனை விட்டுவிடாதவன் என்றும் நினைத்துக்கொண்டிருந்த பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசியாகிய எலியாவின் உதாரணத்தைப் பவுல் எடுத்துக்காட்டுகிறார். பெரிய தீர்க்கதரிசியாகிய எலியா இஸ்வேலுக்காக எவ்வாறு பரிந்துபேசுகிறார் என்பதை நீங்கள் அறியவில்லையா? “கர்த்தாவே, உம்முடைய தீர்க்கதரிசிகளை அவர்கள் கொலைசெய்து உம்முடைய பலிபீடங்களை இடித்துப்போட்டார்கள்; நான் ஒருவன் மாத்திரம் மீதியாயிருக்கிறேன், என் பிராணனையும் வாங்கத் தேடுகிறார்களே” என்று எலியா கூறினார். இதற்குத் தேவனுடைய பதில் என்ன தெரியுமா? “பாகாலுக்கு முன்பாக முழங்காற்படியிடாத ஏழாயிரம் பேரை எனக்காக மீதியாக வைத்தேன்” என்பதே (11:2-4).

நாம் வசித்து ஊழியம் செய்யுமிடத்தில் ஒருசில விசுவாசிகள் மாத்திரம் இருந்தால் நாம் தனிமையாக இருப்பதாகவும், உண்மையாய் தேவனுக்காக ஊழியம்செய்ய மீதியாயிருப்பது நாம் மட்டும்தான் என்றும் எலியாவைப் போல நாமும் சுலபமாக நினைக்கக் கூடும். கர்த்தருக்குத் தெரிந்திருப்பதை நாம் அறிந்தால், நம்மைப் போல உண்மையுள்ள ஆயிரமாயிரம் ஊழியர்களைத் தேவன் உலகெங்கும் வைத்திருக்கிறார் என்பது புரியும்.

எலியா பல தவறுகளைச் செய்தார். தன் ஜீவனை எடுத்துக் கொள்ளும்படி ஒரு மரத்தின்கீழ் மனத்தளர்வான ஜெபத்தை அவைகள் ஏறெடுக்க வைத்தன. நாம் எவ்வளவு தெரிந்துகொள்ள முடியுமோ அதில் ஒரு மிகச் சிறிய பகுதியைத் தான் தெரிந்திருக்கிறோம் என்ற உண்மையை எலியா மறந்துவிட்டது முதல் தவறு. சுயநினைவற்ற அறிவின்மையிலிருந்து சுயநினைவுள்ள அறியாமைக்குச் செல்லுவதுதான் ஆவிக்குரிய கல்வி என்பதாகும். நாம் நினைத்துக்கொள்வதுபோல நமது நிலைமை அவ்வளவு சீர்கேடானதல்ல. ஏனெனில் நாம் தெரிந்து கொள்ளாத பிரச்சினைகள் எவ்வளவோ உண்டு. தேவனுக்கு எதுவெல்லாம் தெரியும் என்பதை நாம் தெரிந்துகொண்டால் நாம் மிகுந்த உற்சாகமடைவோம்; இறந்துபோக வேண்டுமென்ற ஜெபமும் இருதயத்துக்கு வராது.

தேவனுடைய வல்லமையைக் குறைவாக அளவிட்டதும் எலியா செய்த தவறாகும். வெளியில் தோன்றுகிறபடி காரியங்கள் ஒருபோதும்

மோசமாக இருப்பதில்லை. ஏனெனில் நாம் நினைத்துக்கொள்ளுகிறபடி தேவன் பலவீனரல்ல. எட்டாம் அதிகாரத்தின் இறுதிப் பகுதியின் பொருள்: தேவன் ஆளுகையின் பொறுப்பிலிருக்கிறார், அவர் என்ன செய்கிறார் என்பது அவருக்குத் தெரியும்; தமது ஆவிக்குரிய வெற்றியை அடையத் தேவையான அனைத்து வல்லமைகளையும் அவர் பெற்றிருக்கிறார் என்பதே. நமக்கு நிகழ்ந்திடும் அனைத்துக் காரியங்களையும் – அவைகள் சிறிதளவும் நல்லவைகளாக இல்லாமலிருந்தாலும் – அவருடைய திட்டம் நமது மூலமாக நிறைவேறும்படியாக அவைகளை நலமாக மாற்றிப் போடுவார். இறையாண்மை மிக்க நம்முடைய தேவனுடைய சர்வவல்லமையின் தரிசனத்தை நாம் மீண்டும் பெறும்போது நாம் மனந்தளர்வதில்லை; தேவன் நம்மைக் கொண்டு போட வேண்டுமென்று நாம் கேட்பதுமில்லை.

கிருபைக்கும் கிரியைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை எலியா மறந்து விட்டது அவருடைய மூன்றாவது தவறாகும்: “அப்படிப்போல இக்காலத்திலேயும் கிருபையினாலே உண்டாகும் தெரிந்துகொள்ளுதலின்படி ஒரு பங்கு மீதியாயிருக்கிறது. அது கிருபையினாலே உண்டாயிருந்தால் கிரியைகளினாலே உண்டாயிராது; அப்படியல்ல வென்றால், கிருபையானது கிரியையல்லவே. அன்றியும் அது கிரியைகளினாலே உண்டாயிருந்தால் அது கிருபையாயிராது; அப்படியல்ல வென்றால், கிரியையானது கிரியையல்லவே” (5, 6). நாம் யார், எப்படிப்பட்டவர்கள், நாம் என்ன செய்ய முடியும் அல்லது செய்ய முடியாது என்பதின் அடிப்படையில் தேவனுடைய செயல் அமையுமென நாம் நினைத்தால் மனச்சோர்வடைவோம். மாறாக, தேவன் யார், எப்படிப்பட்டவர், நமக்குள்ளும் நம்மூலமாகவும் அவர் என்ன செய்ய முடியும் என்பதின் அடிப்படையில் தேவனுடைய செயல் அமைந்திருக்கிறது என்ற சரியான கருத்துக்குத் திரும்புவோமானால் நமது வெற்றி நமக்கு வந்து சேரும்.

முப்புரிநூல் போல, கம்பிவடங்கள் போல, தனது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையானது ஆத்தம மற்றும் சரீர வாழ்வு இரண்டையும் பின்னிப் பிணைந்து இருக்கிறது என்பதையும் இந்தப் பெரிய தீர்க்கதரிசியாகிய எலியா மறந்துபோனார். அவர் தன்னுடைய சரீரத் தேவையைப் புறக்கணித்துக்கொண்டிருந்தார். முற்றிலும் சோர்வடைந்த நிலையில் உணவருந்தாமல் உறக்கமில்லாமல் வெகுதொலைவு சென்றுவிட்டார். பின்னர் தேவன் அவருக்கு அயர்ந்த நித்திரையைக் கொடுத்து, உணவளித்து, மீண்டும் நித்திரையைக் கொடுத்து பின்னர் இந்த ஊழியத்துக்கு முழுவதுமாகத் திருப்பிவிட்டார் (1 இரா. 17, 18, 19).

மீதியாயிருக்கிற உண்மையுள்ள யூதர்களைப் பற்றி எலியாவுக்குத் தேவன் கூறியிருந்ததை இஸ்ரவேலுக்கான தேவனுடைய திட்டத்திற்குப்

பவுல் பொருத்துகிறார். சபையின் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்றிலும், நமது நாட்களிலும், அதிகம் பேர் இல்லையென்றாலும், இயேசுவைத் தங்களுடைய மேசியாவாக, இரட்சகராக, ஆண்டவராக நம்புகிற யூதர்கள் இருந்தனர், இருக்கின்றனர். ஒரு அருமையான யூத நண்பனைக் கிறிஸ்துவுக்குள் வழிநடத்தின மகிழ்ச்சியை நான் பெற்றிருக்கிறேன். நான் 1953ஆம் ஆண்டுமுதல் ஊழியம்செய்கிறேன். பலர் கிறிஸ்துவின் விசுவாசத்திற்குள் வருவதையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் பத்துக்கும் குறைவான யூதர்களே இயேசுகிறிஸ்துவைப் பின்பற்றியதைப் பார்த்தேன்.

இதற்கு விளக்கத்தைப் பவுல் அளிக்கிறார். இஸ்ரவேல் மக்கள் பெற்றிருந்த குருட்டுத்தன்மையைக் கீழ்க்கண்ட வசனத்தில் பவுல் விளக்கிக் கூறுகிறார்: “அப்படியானால் என்ன? இஸ்ரவேலர் தேடுகிறதை அடையாமலிருக்கிறார்கள்; தெரிந்துகொள்ளப் பட்டவர்களோ அதை அடைந்திருக்கிறார்கள்; மற்றவர்கள் இன்றையத் தினம் வரைக்கும் கடினப்பட்டிருக்கிறார்கள். கன நித்திரையின் ஆவியையும், காணாதிருக்கிற கண்களையும், கேளாதிருக்கிற காதுகளையும், தேவன் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார் என்று எழுதியிருக்கிறபடியாயிற்று. அன்றியும், அவர்களுடைய பந்தி அவர்களுக்குச் சுருக்கும் கண்ணியும் இடறுதற்கான கல்லும் பதிலுக்குப் பதிலளித்தலுமாகக் கடவது; காணாதபடிக்கு அவர்களுடைய கண்கள் அந்தகாரப்படக்கடவது; அவர்களுடைய முதுகை எப்போதும் குனியப்பண்ணும் என்று தாவீது சொல்லியிருக்கிறான்” (11:7-10).

பவுல் எழுதுகிற ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மை முன்புமிருந்தது; இப்போதுமிருக்கிறது. அந்தக் குருட்டுத்தன்மையின் ஒரு அடையாளம் என்னவெனில், ஆதியாகமத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தின விசேஷம் வரையிலான தேவனுடைய வார்த்தை கூறுகிற கிருபைக்கும் இரக்கத் திற்கும் எதிரிடையானது. வைதீக யூதன் தேவனுடைய பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து இரட்சிப்புப் பெற அன்றும் இன்றும் தீர்மானித்திருந்தான். மனித இயல்பில் ஏதோவொன்று இரட்சிப்புக்குத் தேவனை நம்புவதை மறுக்கிறது, நம்மை நாமே இரட்சித்துக்கொள்ள முடியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறது.

இந்த உதவியற்ற நிலையைப் பற்றி இயேசுவானவர் போதித்தார். நம்மைப் பரலோக ராஜ்யம் கொண்டுசெல்லுகிற, பூமிக்கு உப்பாகவும் வெளிச்சமாகவும் நம்மை ஆக்குகிற, நம்முடைய நடத்தைகளைக் கூறினார்: “ஆவியில் எளிமை உள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்” (மத். 5:3). அதைத் தொடர்ந்து “துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்” என்றும் அவர் கூறினார். இந்த இரண்டாவது நடத்தையின் பொருள்

விளக்கம் என்னவென்றால், ஆவியில் எளிமையாயிருப்பதை அறிக்கை செய்ய நாம் கற்றுக்கொள்ளும்போது துயரப்படுகிறோம்.

யூதர்களின் சுயநீதி மற்றும் ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மை ஆகியவைகளின் மற்றொரு பரிமாணம் என்னவென்றால், பிரமாணங்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதாலும், சரியான அல்லது நல்ல காரியங்களைச் செய்வதாலும் அவர்களுக்கு இரட்சிப்பைத் தர தேவன் கடனாளியாயிருக்கிறார் என்ற அவர்களுடைய உறுதியான நம்பிக்கையாகும். இந்த நிருபத்தின் கொள்கைப் பகுதியை இறுதிசெய்யும்போது “எந்த மனிதனும் தேவன் எனக்கு இன்னதைக் கொடுக்க வேண்டும்; ஏனெனில் நான் அவருக்கு இன்னதைச் செய்திருக்கிறேன் என்று கூற முடியாது” என்கிறார் (11:35).

இரக்கம் என்பது தேவனுடைய ஒரு குணாதிசயமாகும். நாம் பெறுவதற்குத் தகுதியானதைப் பெறாமல் நிறுத்துவது அதுதான். இந்நிருபத்தின் முதல் நான்கு அதிகாரங்களில் நம்முடைய அநீதிக்குத் தக்கதாக தேவனுடைய கோபத்தைத் தவிர வேறொன்றையும் பெற நமக்கு அருகதையில்லை என்று கூறுகிறார். தேவனுடைய கோபத்துக்கும் கண்டனத்துக்கும் மறுபுறம் உள்ளது தேவனுடைய கிருபையாகும்.

தேவனுடைய குணாதிசயமாகிய கிருபையினால் நாம் பெறத் தகுதியற்ற இரட்சிப்பை நம்மேல் ஆசீர்வாதமாகப் பொழிகிறார். நம்முடைய இரட்சிப்புக்குத் தேவன் அவருடைய பங்கைச் செய்கிறார். அதன்மூலம் “தேவனே பாவியாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும்” என்று ஜெபித்த ஆயக்காரனின் ஜெப நிலைக்கு நம்மைக் கொண்டுவர ஒவ்வொரு சூழ்நிலையையும் பயன்படுத்துகிறார் (லூக்கா 18:13).

நாம் பூமிக்கு உப்பாகவும் உலகத்துக்கு வெளிச்சமாகவும் ஆக வேண்டுமெனில் பாவியின் ஜெபத்தை நாம் ஏறெடுக்கும்போது, இயேசு கற்பித்த “பாக்கியவான்கள்” பகுதியின் முதல் வார்த்தையைச் செயல்படுத்த வேண்டும். அது: ஆவியில் எளிமையாயிருப்பது. ஆவியில் எளிமை என்பதற்கு “ஆவியில் உடைந்துபோயிருப்பது” என்று ஒரு மொழிபெயர்ப்பு கூறுகிறது. இந்நிலையில் நான் என்னும் நம்முடைய எண்ணத்தின் தீயவிளைவுகளையும் தன்னிச்சையான வாழ்க்கையையும் தேவன் பயன்படுத்துகிறார். உதவியற்ற நமது நிலையை அறிக்கை செய்யவும், நம்மை நாமே இரட்சிக்க முடியாது என்று ஒப்புக்கொள்ளவும் ஆவியில் உடைந்த நிலைக்குக் கொண்டுவருகிறார்.

யூதரின் ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மை கர்த்தருடைய இரக்கம், கிருபை ஆகியவைகளின் தேவையை மறுத்து இரட்சிப்பின் வாசலை அவர்களுக்கு அடைத்துவிட்டது. தாங்கள் எதையாவது செய்வதின்

மூலம் அல்லது செய்யாமலிருப்பதின் மூலம் இரட்சிப்பைச் சம்பாதிக்கலாம் என்ற யூதர்களைப் போல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தேவனுடைய கிருபையைச் சம்பாதித்துவிடலாம் என்று திருப்திப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர்; அதிலே தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்கின்றனர்.

எந்தக் கேள்வியுடன் இந்த அதிகாரத்தை ஆரம்பித்தாரோ அந்தக் கேள்வியை இரண்டாம் முறை வேறுவிதமாகப் பவுல் எழுதுகிறார்: “இப்படியிருக்க, விழுந்துபோகும்படிக்கா இடறினார்கள் என்று கேட்கிறேன், அப்படியல்லவே!” (ரோமர் 11:11). இந்த அதிகாரம், இதற்கு முந்தைய இரண்டு அதிகாரங்கள் ஆகியவைகளின் செய்தியைப் பதிலாகத் தருகிறார். பதினோராம் வசனத்தின் இரண்டாம் பகுதியில், ஒருநாள் இஸ்ரவேல் ஒரு **தேசமாக** மீண்டும் தேவமக்களாக ஆகிவிடுவர் என்றும் தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களை விரும்புவர் என்றும் கூறுகிறார்.

மீண்டும் இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய நிலையடையும் என்று நம்புவதற்கு முதல் காரணம் புறஜாதியாரின் இரட்சிப்பு இஸ்ரவேல் மக்களின் இரட்சிப்பில் முடிய தேவன் திட்டமிட்டிருந்தார்: “அவர்களுக்குள்ளே வைராக்கியத்தை எழுப்பத்தக்கதாக அவர்களுடைய தவறுதலினாலே புறஜாதிகளுக்கு இரட்சிப்பு கிடைத்தது” (வச. 11).

நட்படிகள் புத்தகத்தை நன்கு அறிந்திருப்பீர்களானால் பவுல் எந்த நகரத்துக்குச் சென்றாலும் முதலில் யூதர்களிடம்தான் சென்றார் என்று காணலாம். யூதர்கள் அவருடைய போதனையைத் தள்ளிவிட்டபோது, சில நேரங்களில் அவரைத் துன்புறுத்தியபோது, மொத்த நகரத்தையும் வன்முறைக்குத் தூண்டி அவரைத் துன்புறுத்தியபோது, புறஜாதி மக்களிடம் சென்று சுவிசேஷச் செய்தியை அவர்களுக்கு அளித்தார். மோசே முன்னுரைத்தபடி யூதர்களைக் கோப்படுத்துவதே இந்த அணுகு முறைக்குக் காரணம் என்று இந்த அதிகாரத்தில் எழுதுகிறார். ஏனெனில் பக்தியிருந்த இந்த வேற்று இனத்து மக்களின் இரட்சிப்பு இஸ்ரவேலுக்கு எரிச்சலூட்டி அவர்கள் இரட்சிப்புக்கு வழிவகுக்கும் என்று நம்புகிறார்.

விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டு கிருபையினால் தேவனை மகிமைப்படுத்தும் வாழ்க்கையை வாழ்கின்ற வேற்று இனத்து மக்களுக்கு இந்த வார்த்தைகள் எப்படி அறைகூவல் விடுக்கின்றன என்று உணர்கிறீர்களா? பக்தியுள்ள யூதர்கள் நம்மைக் கண்டு எரிச்சலடையும் படி தேவகிருபையில் கிறிஸ்துவின் மூலமாகத் தேவனுடன் அருமையான உறவை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நமது அன்பு, மகிழ்ச்சி, கிறிஸ்துவில் சமாதானம் ஆகியவைகளை அவர்கள் பார்த்து “யூதராகிய எங்களுக்கு இது திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அவருடைய தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களாகிய எங்களுக்குத் திட்டமிடப்பட்டிருந்ததை இந்த

வேற்று இன மக்கள் அனுபவிப்பதால் நாங்கள் எரிச்சலடைகிறோம்” என்று கூற வேண்டும்.

இயேசுகிறிஸ்துவின் சீடர்களாகிய நம்மில் எத்தனைபேர் யூதர்கள் அல்லது மற்றவர்களை எரிச்சலூட்டும்படி அப்படிப்பட்ட அருமையான உறவை தேவனுடன் வைத்திருக்கிறோமா? நாமிருப்பதுபோல அவர்களுமிருக்க வேண்டுமென்றால், நாம் பெற்றிருப்பதைத் தாங்களும் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்ற வலுவான எண்ணம் அவர்களுக்கு வேண்டும். பக்தியுள்ள யூதர் அல்லது மற்ற மனிதர் மனதில் அப்படிப்பட்ட எண்ணத்தைத் தூண்டும்படி இருக்கிற உள்ளூர் சபைகள் துரதிருஷ்ட வசமாக மிகக் குறைந்ததே. ஆனால் வேறுவிதமான பதிலைக் கொடுக்கும் வண்ணம் உள்ள நிலை நமது சபைகளில் உண்டு. யூதருக்கும் நம்மை நோக்கிப் பார்க்கும் மற்ற அனைவருக்கும் நாமளிக்கும் சாட்சியின் சாராம்சம் என்னவென்றால்: நாம் இருக்கிறபடி அவர்கள் இருப்பதற்கு நம்மிடம் உள்ளதை அவர்கள் பெற விரும்புகிறார்களா?

யூதர்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்குத் திரும்புவார்கள் என்று நம்புவதற்கு **இரண்டாவது** காரணம், அது நடக்கும்போது மொத்த உலகமும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்பதே. திரும்புவது நடந்தேறுகிற வரையில் உள்ளபடியே அந்த ஆசீர்வாதம் வராது: “அவர்களுடைய தவறு உலகத்திற்கு ஐசுவரியமும், அவர்களுடைய குறைவு புறஜாதி களுக்கு ஐசுவரியமுமாயிருக்க, அவர்களுடைய நிறைவு எவ்வளவு அதிகமாய் அப்படியிருக்கும். புறஜாதியாராகிய உங்களுடனே பேசுகிறேன்; புறஜாதிகளுக்கு நான் அப்போஸ்தலனாயிருக்கிறதினாலே என் இனத்தாருக்குள்ளே நான் வைராக்கியத்தை எழுப்பி, அவர்களில் சிலரை இரட்சிக்க வேண்டுமென்று, என் ஊழியத்தை மேன்மைப் படுத்துகிறேன். அவர்களைத் தள்ளிவிடுதல் உலகத்தை ஒப்புரவாக்கு தலாயிருக்க, அவர்களை அங்கிகரித்துக்கொள்ளுதல் என்னமாயிராது; மரித்தோரிலிருந்து ஜீவன் உண்டானது போலிருக்கும்ல்லவா?” (12-15).

நமது வேதாகமப் பாடங்களை நடத்தும் ஊழியம் “அனைத்துலக ஒருங்கிணைக்கும் ஊழியங்கள்” (International Co-operating Ministries) என்று அழைக்கப்படுகிறது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சுவிட்சர்லாந்திலுள்ள லாசன்னேயில் நடந்த “உலகக் சுவிசேஷமயமாக்கும் பன்னாட்டுக் கூட்டத்தில்” (International Congress for World Evangelization) நமது ஸ்தாபகர்-தலைவர் கலந்துகொண்டார். உலகில் எந்த நாட்டில் சுவிசேஷம் விடுதலையோடு அறிவிக்கப் படுகிறதோ அந்த நாடு விடுதலை பெற்ற நாடு. இயேசுகிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தின் தாக்கத்துக்குள்ளான சுதந்திர நாடுகளின் கொடியைக்

காணும்போது, அவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அனைத்து நாடுகளிலும் தேவனுடைய வார்த்தை எடுத்துக் கூறப்பட வேண்டும் என்ற அவருடைய தரிசனம் இந்த மாநாட்டில்தான் பிறந்தது. இந்தச் சுதந்திர நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் வழங்கிய கொள்கை அறிவிக்கை நமது விசுவாச அறிவிக்கையுமாகும்.

யூதர்கள் கிறிஸ்துவை நிராகரித்துவிட்டதால் அனைத்து நாடுகளும் இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றன என்று கூறுவதில் ஒருபொருளுண்டு. பவுல் எழுதுவது என்னவென்றால், அவ்வாறு நிராகரித்ததே அனைத்து நாடுகளும் கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைக் கேட்பதில் முடிந்ததென்றால், யூதர்கள் சவிசேஷத்தை நம்பி, தேவனுடைய மக்களாகத் தெரிந்துகொள்ளப்படுவதை விரும்பினால் இன்னும் எவ்வளவு அதிகமாக உலகம் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்று கூறுகிறார்! அதுதான் மோசே, ஏசாயா, தாவீது, அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் ஆகியோர் இணைந்து இந்த அதிகாரத்தில் குறிப்பிடுகிற அதிசயமாகும்.

யூதர்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்குத் திரும்புவார்கள் என்று நம்புவதற்கான மூன்றாவது காரணத்துக்குப் பவுல் இரண்டு உருவகங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்: ‘‘மேலும் முதற்பலனாகிய மாவானது பரிசுத்தமாயிருந்தால், பிசைந்த மா முழுவதும் பரிசுத்தமாயிருக்கும்; வேரானது பரிசுத்தமாயிருந்தால் கிளைகளும் பரிசுத்தமாயிருக்கும்’’ (வச. 16).

பக்தியுள்ள யூதர்களால் மட்டும்தான் இந்த இரண்டு உருவகங்களையும் புரிந்துகொள்ள முடியும். இந்த நிருபம் வேற்று இன மக்களாகிய நாம் புரிந்துகொள்ளக் கடினமாயிருப்பதற்கு இது ஒரு காரணமாகும். இந்த நிருபத்தை வாசிக்கும்போது, நான் பல நேரங்களில் பார்த்தது என்னவென்றால், கிறிஸ்துவால் மனமாற்றமடையும் முன்னர் இருந்த வைராக்ரியமான தர்சு பட்டணத்துச் சவுலைப் போன்ற யூதர்களுக்கே பவுல் இதை எழுதுகிறார்.

முதல் உருவகம், வனாந்தரத்திலே ஆசரிப்புக் கூடாரத்தில் தேவனை ஆராதிக்க வேண்டுமெனக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளைக்குச் சம்பந்தப்பட்டது. குறிப்பாக, முதற்பலனாகிய மாவு. இந்தக் காணிக்கையைக் கர்த்தருக்குச் செலுத்த நிறைய மாவு தயாரிக்கப்பட்டது. நிறைய மாவிலிருந்து கொஞ்சத்தை ஒரு ஆசாரியன் எடுத்து முதற் பலனைக் கர்த்தருக்குச் செலுத்துவான். இந்த உருவகம் விளக்குகிறது என்னவென்றால் பிரித்தெடுக்கப்பட்ட கொஞ்சம் மாவு பரிசுத்தமுள்ள தென்றால் மொத்த மாவும் பரிசுத்தமானதே.

இந்த உருவகத்தில் முதற்பலனாகிய மாவு கோத்திரப் பிதாக்களைக் குறிக்கிறது: பரிசுத்தமாயிருந்த ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு ஆகியோர். ஆபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோபு பரிசுத்தர்களென்றால், அவர்கள் முதற்பலனாகிய மாவு என்றால் (அல்லது தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களின் பிதாக்கள் என்றால்) ஒரு தேசமாக மக்கள் அனைவரும் பரிசுத்தர்கள்தான்.

இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்குத் திரும்பும் என்று நம்புவதற்கான நான்காம் காரணத்துக்கு இரண்டாம் உருவகம் பவுலை அழைத்துச் செல்கிறது. அது வேர்களையும் கிளைகளையும் பற்றியது. ஒரு யூதன் கிறிஸ்தவனாகும்போது தன்னுடைய ஆவிக்குரிய பாரம்பரியத்தை அவன் மாற்றிக்கொள்வதே கிடையாது. அவன் ஒரு முழுமையான யூதனாகிறான். வேற்று இன மனிதனொருவன் கிறிஸ்தவனாகும்போது அவன் ஒரு ஆவிக்குரிய யூதனாகிறான். யூதர்கள் காட்டொலிவக் கிளைகளை (புறஜாதி மக்களை) தாங்குகிற வேர்களாவர். வேற்று இன மக்கள் ஒலிவ மரத்தில் (யூதர்கள்) ஒட்டவைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒலிவ மரத்தின் இயற்கையான, உண்மையான கிளைகள் இந்த யூதர்கள். அவைகள் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட மக்களைக் குறிக்கிறது.

வேற்று இன மக்களுக்கு இப்போது பவுல் எழுதுகிறார்: ‘‘சில கிளைகள் முறித்துப் போடப்பட்டிருக்க, காட்டொலிவ மரமாகிய நீ அவைகள் இருந்த இடத்தில் ஒட்டவைக்கப்பட்டு, ஒலிவமரத்தின் வேருக்கும் சாரத்துக்கும் உடன்பங்காளியாயிருந்தாயானால், நீ அந்தக் கிளைகளுக்கு விரோதமாய் பெருமைபாராட்டாதே; பெருமைபாராட்டு வாயானால், நீ வேரைச் சுமக்காமல், வேர் உன்னைச் சுமக்கிறதென்று நினைத்துக்கொள். நான் ஒட்டவைக்கப்படுவதற்கு அந்தக் கிளைகள் முறித்துப்போடப்பட்டதென்று சொல்லுகிறாயே, நல்லது, அவிசவாசத்தினாலே அவைகள் முறித்துப்போடப்பட்டன, நீ விசவாசத்தினாலே நிற்கிறாய்; மேட்டிமைச் சிந்தையாயிராமல் பயந்திரு. சுபாவக் கிளைகளைத் தேவன் தப்பவிடாதிருக்க, உன்னையும் தப்பவிட மாட்டார் என்று எச்சரிக்கையாயிரு’’ (17-21).

மீட்கப்பட்ட புறஜாதி மக்கள் கிளைகளில் ஒட்டவைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் ஆபிரகாமின் சந்ததியார் கிளைகளைத் தாங்குகிற வேர்களாய் இருக்கின்றனர். இஸ்ரவேலின் ஆவிக்குரிய திரும்புவதை மோசே, ஏசாயா, தாவீது ஆகியோர் முன்னறிவித்தனர் என்று பவுல் தெளிவாக நம்புகிறார். ஒலிவ மரங்களில் ஒட்டவைக்கப்பட்ட காட்டொலிவக் கிளைகளைத் தாங்குகிற வேர்கள் ஒருநாள் திரும்பி வராது என்று பவுலால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்விற்குத் திரும்புவதை நம்புவதற்கு இது நான்காவது காரணமாகும்.

வேதாகமம் சில வேளைகளில் “தேவனுடைய எபிரெய்-கிறிஸ்தவ வெளிப்பாடு” என்று கூறப்படுகிறது. வேதாகமம் முதலில் எபிரெய் வெளிப்பாடாகவும், பின்னர் கிறிஸ்தவ வெளிப்பாடாகவும் குறிப்பிடப்பட்டபோது பழைய, புதிய ஏற்பாடுகளைக் குறிப்பிடும் இன்னொரு வகையாக அது அமைந்தது.

சுவிசேஷங்கள், இயேசுகிறிஸ்துவின் வாழ்க்கை, போதனை இவைகளுக்குச் செல்லுமுன் பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் ஐந்து புத்தகங்கள் அல்லது பிரமாணப் புத்தகங்கள் நமக்குத் தேவையான, மிக முக்கியமான அடித்தளம் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். (நீங்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் இந்தப் புத்தகங்களைப் படித்திராவிட்டால், உங்கள் படிப்பில் உதவும்படி என்னுடைய வேதபாடங்கள் 1 மற்றும் 2 பாடத்தொகுப்புகளை வாங்கும்படி உங்களை உற்சாகப்படுத்துகிறேன்). நம்முடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு நீதிமான்களாக நாம் தீர்க்கப்பட்டிருப்பதற்கு இயேசுகிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணம் அடிப்படையாக இருந்தது, இருக்கிறது.

இயேசுவைத் தேவ ஆட்டுக்குட்டி என்று யோவான்ஸ்நானன் அறிமுகம் செய்தார். சிலுவையில் இயேசு நமக்காக என்ன செய்து முடித்தாரோ, அதன்படி நாம் விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்பட்டோம் என்று பவுல் கூறியதை அப்போஸ்தலர்கள் தங்கள் நிருபங்களில் போதிக்கின்றனர். இவைகளுக்கான பலமான விவாதம் யாத்திராகமம், லேவியராகமம் ஆகிய பிரமாணப் புத்தகங்களில் காணப்படுகிறது (யோவான் 1:29). இங்குதான் பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தம் தேவனுடைய கோபாக்கினையிலிருந்து எபிரெய்க் குடும்பங்களைக் காக்கும்படி பாவநிவிர்த்திக்காக அல்லது மூடுதலுக்காகச் செலுத்தப்பட்டது. யெகோவாவின் தூதானானவர் ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தத்தைக் கண்டபோது அந்தக் குடும்பங்களைத் தாண்டிப் போனார் (யாத். 12).

இயேசு கைதுசெய்யப்பட்டு சிலுவையில் அறையப்படுவதற்கு முன்னர் கடைசியாகப் பேசினவைகள், அப்போஸ்தலருடன் அவர் கடைசிப் பஸ்காவை ஆசரித்து மேலறையில் பேசினவைகளாகும். அந்தப் பஸ்காவைத் துவங்கும்போது, தான் அவர்களை மிகவும் அதிகமாக நேசித்ததையும், அவர்களோடு பஸ்காவைப் புசிக்க ஆசையாயிருந்ததையும் கூறினார். ஏனென்றால், அது நிறைவேறுமளவும் இந்தப் பரிசுத்த விருந்தை மீண்டும் புசிப்பதில்லை என்று கூறினார் (லூக்கா 22:15-16). இந்த வார்த்தைகளைப் பேசியபின், இயேசு சிலுவையில் மரிக்கிற பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டியாக ஆனார்.

ரோமருக்கு எழுதின இந்த நிருபம் முழுவதிலும் பவுல் இரண்டு கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுகிறார்: 1) பிரமாணம். 2) பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதல். பவுலின் கூற்றுப்படி மோசேயின் மூலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட தேவனுடைய பிரமாணம் சிலுவையில் இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாக நிறைவேற்றிற்று.

நம்முடைய பாவங்களுக்காக இயேசு சிலுவையில் மரித்தார் என்று விசுவாசிப்பதாக நாம் கூறும்போது, இயேசுகிறிஸ்துவைப் பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டிக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறிய மேற்கண்ட வார்த்தைகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்போஸ்தலர்கள் எழுதிய வார்த்தைகளிலும் நமது நம்பிக்கை ஊன்ற வேண்டும். அந்த நம்பிக்கைக்கான வலுவான ஆதாரம் யாத்திராகமம், லேவியராகமம் ஆகிய பிரமாணப் புத்தகங்களிலிருந்து வருகிறது. அவைகளில் பலியிடப்படும் பஸ்கா ஆட்டுக்குட்டி எடுத்துக் கூறப்பட்டு யூதர்களின் வழிபாட்டில் பொருத்திக் காட்டப்படுகிறது.

வேதாகமம் “தேவனுடைய எபிரெய்-கிறிஸ்தவ வெளிப்பாடு” என்று கூறப்படுவதின் பொருள் அதுதான். ஒட்டப்பட்ட கிளைகள் இஸ்ரவேலாகிய வேர்களைத் தாங்கவில்லை. ஆனால் இஸ்ரவேலாகிய வேர்கள் இந்தக் கிளைகளைத் தாங்குகின்றன என்று பவுல் எழுதும் போதும் இதையே கூறுகிறார்.

மேற்கண்ட வார்த்தைகளில் வேற்று இனத்துக் கிறிஸ்தவர்களைப் பவுல் குறிப்பிடும்போது, ஆபிரகாமையும் ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தையும் ஒலிவ மரத்துக்கு உருவகமாகவும், புறஜாதி விசுவாசிகளை ஒலிவ மரத்தில் ஒட்டவைக்கப்பட்ட காட்டொலிவக் கிளைகளுக்கு உருவகமாகவும் கூறுகிறார். ஒலிவமரத்தின் சுபாவக் கிளைகள் அவிசுவாசத்தினால் முறித்துப்போடப்பட்டன. முதல் நூற்றாண்டிலிருந்த புறஜாதி மக்களின் சந்ததியினவருகுப் பவுல் எழுதும்போது, சுபாவக் கிளைகள் அவிசுவாசத்தினால் முறித்துப் போடப்பட்டன என்றும், விசுவாசத்தினாலுண்டாகும் நீதியைப் புறஜாதி மக்கள் விசுவாசிக்க வில்லையென்றால் அவர்களும் முறித்துப் போடப்படுவார்கள் என்றும் புறஜாதி விசுவாசிகளை எச்சரிக்கிறார்.

இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய வாழ்விற்கு மீண்டும் திரும்புவதை நம்புவதற்கு **ஐந்தாவது** காரணம் இந்த வசனங்களில் காணப்படுகிறது: “ஆகையால், தேவனுடைய தயவையும் கண்டிப்பையும் பார்; விழுந்தவர்களிடத்திலே கண்டிப்பையும், உன்னிடத்திலே தயவையும் காண்பித்தார்; அந்தத் தயவிலே நிலைத்திருப்பாயானால் உனக்குத் தயவு கிடைக்கும்; நிலைத்திராவிட்டால் நீயும் வெட்டுண்டுபோவாய்.

அன்றியும், அவர்கள் அவிசவாசத்திலே நிலைத்திராதிருந்தால் அவர்களும் ஒட்டவைக்கப்படுவார்கள்; அவர்களை மறுபடியும் ஒட்டவைக்கிறதற்குத் தேவன் வல்லவராயிருக்கிறாரே. சுபாவத்தின்படி காட்டொலிவ மரத்திலிருந்து நீ வெட்டப்பட்டு, சுபாவத்திற்கு விரோதமாய் நல்ல ஒலிவமரத்திலே ஒட்டவைக்கப்பட்டிருந்தால், சுபாவக் கிளைகளாகிய அவர்கள் தங்கள் சுய ஒலிவமரத்திலே ஒட்ட வைக்கப்படுவது அதிக நிச்சயமல்லவா?’’ (22-24).

இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு மீண்டும் ஒருநாள் திரும்பும் என்ற நம்பிக்கைக்குப் பவுல் கூறும் முதல் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள பழைய ஏற்பாட்டு ஆராதனை பலிமுறைகளில் கற்றறிந்த ஒரு பக்தியுள்ள யூதனுடைய எண்ணங்களைப் புரிந்துகொள்வது அவசியமாயிருக்கிறது என்று கூறினேன். இந்தத் தீர்க்கதரிசன போதனையை நம்புவதற்கான இறுதிக் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்ள கனிதரும் மரங்களை வளர்ப்பது குறித்து நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

என்னுடைய நல்ல நண்பர் ஒருவர் அத்தொழில் செய்பவராதலால் அவரிடமிருந்து நான் கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. நெக்டேரைன் (Nectarine) – இதைத் தேன்பழம் என்றும் கூறுவதுண்டு) கிளையைப் பீச் (Peach) மரத்தில் ஒட்டவைத்தால், அந்தக் கிளை பீச் கனியைத் தராது. பீச் கனியைவிட நெக்டேரைன் கனியைத் தான் கொடுக்கும். ஏனெனில் கிளைகள் அவ்வாறு ஒட்டவைக்கப்படும்போது கனிதருவது மரத்தினாலல்ல, கிளையினாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

ஆகவேதான் “சுபாவத்திற்கு விரோதமாய்” (அதாவது, இயற்கைக்கு மாறாக) என்ற வார்த்தைகளை மேற்கண்ட பகுதியில் பவுல் பயன்படுத்துகிறார். இந்த உருவகத்தின்மூலம் புறஜாதி மக்களுக்குப் பவுல் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “புறஜாதி மக்களாக நீங்கள் காட்டொலிவ மரத்திலிருந்து வெட்டப்பட்டு, வளர்ந்த கனிதரும் ஒலிவ மரத்தில் காட்டொலிவக் கிளைகளாக ஒட்டவைக்கப்பட்டீர்கள். கொடி, சூம்பிப் போன, கசப்பான பயனற்ற கனிகளைத்தான் நீங்கள் கொடுக்க இயலும். ஆனால் சுபாவத்திற்கு விரோதமாய் (அதாவது, இயற்கைக்கு மாறாக) பரிசுத்த ஆவியின் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட கனியைக் கொடுக்கிறீர்கள்! காட்டொலிவக் கிளைகளிலிருந்து உங்களைப்போல் புது சிருஷ்டியைத் தேவன் உருவாக்க முடியமென்றால், சுபாவக் கிளைகள் ஆபிரகாமின் பிள்ளைகளாக ஒலிவமரத்தில் ஒட்ட வைக்கப்பட்டால் அவர் நிச்சயமாக இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட கனிகளை அவர்களிடமிருந்து உருவாக்க முடியும், உருவாக்குவார்.

இப்பொழுது நாம் எபிரெய-கிறிஸ்தவ வெளிப்பாட்டைப் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. ஆனால் இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக சிதைந்து

போன உறவுகளைக் கொண்டிருக்கும் இரண்டு தனித்தனியான எபிரெய மக்களை, கிறிஸ்தவ மக்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பலவிதமான கலாச்சாரங்களின்படி வாழ்பவர்கள் ஆண்டுமுழுவதும் பொதுவான காரியங்களைப் பரிமாறிக்கொள்ளாத உறவினர்கள், சிறப்பான விடுமுறை விழாக்களில் சந்தித்துக்கொள்வார்கள். இயேசுகிறிஸ்துவின் சபையும், யூத மக்களும் அருகருகே கூடவே வாழ்ந்தாலும் எப்போதாவது சந்தித்துக்கொள்ளும் உறவினர்கள்போல இருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த உறவு ஏதோ போலிருப்பதையும், உறவுகொள்ள இயலாததாயிருக்கிறதென்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

அப்போஸ்தலனாகிய பவுலின் கருத்தைவிட அல்லது தீர்க்கதரிசனத்தைவிட இது பெரியது என்று நாம் உணர வேண்டும். தான் நேசிக்கிற இஸ்ரவேலுக்காக மோசே, ஏசாயா, தாவீது ஆகியோரின் தீர்க்கதரிசங்கள்மேல் பவுல் தனது நம்பிக்கையை அதிகமாக வைக்கிறார் என்பது நினைவிலிருக்கட்டும். சகரியா (8:20-23; 13:6) போன்ற மற்றத் தீர்க்கதரிசிகளையும் பவுல் மேற்கோள் காட்டியிருக்கக்கூடும். முக்கியமாக, ஏசாயாவை விடுத்து, மற்ற தீர்க்கதரிசிகளைக் காட்டிலும் மேசியாவைப் பற்றிச் சகரியா அதிகமாகத் தீர்க்கதரிசனம் கூறியிருக்கிறார்.

இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்கு மீண்டும் திரும்பும் என்ற பவுலின் நம்பிக்கையின் இறுதிக் காரணம், கடந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்காலக் கோணங்களைக் கொண்டது. நம்புகிற யூதர்களை ஒலிவமரத்தில் மீண்டும் தேவன் ஒட்டவைப்பார் என்று பவுல் எழுதும்போது, இயேசு கிறிஸ்துவின் சபையின் ஆரம்ப உறுப்பினர்கள் யூதர்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

பெந்தெகொஸ்தே நாளில் மூவாயிரம் பேர் மனம் மாறியதை நடபடிகள் புத்தகத்தில் வாசிக்கிறோம். அதைத் தொடர்ந்துவந்த நாட்களில் வாரந்தோறும் ஆயிரக்கணக்கானோர் மாறினர் என்று வாசிக்கிறோம். தொடர்ந்து வாசிக்கும்போது, புதிய ஏற்பாட்டு சபையில் “ஆயிரக் கணக்கானோர்” என்ற வார்த்தை “திரளானோர்” என்ற வார்த்தையாக மாறுகிறது. பின்னர், திரளான மக்கள் என்ற பெயரால் சபை வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஆயிரக்கணக்கான, திரளான விசுவாசிகள் யூதர்கள் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது!

யூதன் ஒருவன் இயேசுவைத் தன்னுடைய மேசியாவாக, இரட்சகராக, ஆண்டவராக அறிக்கையிட்டால் அதை அசாதரணமாகக் காண்கிறோம். ஒரு யூதன் இன்று மேசியாவை நம்பும் யூதனாக மாறுவது சாதாரண காரியமல்ல. இயேசுவைத் தங்கள் இரட்சகராக, ஆண்டவராக

நம்புவது அவர்களுக்கு மிகவும் கடினமானது. இன்றும் யூதர்களிடம் உள்ள குருட்டுத்தன்மையின் விளைவுதான் அது. ஆனாலும் அது இயலாத ஒன்றல்ல. வேற்று இனத்தான் ஒருவன் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு மீண்டும் பிறக்கிறான் என்று கூறிப் பேதுருவைத் திருப்திசெய்யும் முன்னர். நடபடிகளின் புத்தகம் பத்தாவது அதிகாரத்தில் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வெளிப்பாட்டைக் கர்த்தர் பேதுருவுக்குக் கொடுக்கிறார். அதே வெளிப்பாட்டை மூன்றுமுறை திரும்பக் கொடுக்கிறார்.

நடபடிகளின் புத்தகத்தை நாம் வாசிக்கும்போது பத்தாம் அதிகாரம் வரையில் நாம் வாசிக்கும் விசுவாசிகள் அனைவரும் யூதர்களே. சபையின் முதல் தலைமுறையில் யூதர்கள், புறஜாதி மக்கள் இருவருமே இயேசுகிறிஸ்துவின் பக்தியுள்ள சீடர்களாயிருந்தனர். அவர்கள் தங்களுடைய ஒற்றுமையை அல்லது கிறிஸ்துவுக்குள் ஒருமையைக் காத்துக்கொண்டனர். அந்தியோகியா சபை போன்ற சில சபைகளில் ஒன்றாய் வசித்து, ஒன்றாய் உணவருந்தினர் (கலா. 2:11-14). மோசேயிடமிருந்து தாங்கள் பெற்றுக்கொண்ட அநேக உணவுப் பிரமாணங்களை யூதர்கள் கடுமையாகக் கடைப்பிடித்தனர். ஆனால் புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் அவ்வாறு கடைப்பிடிக்கவில்லை. ஆகவே இந்த வேற்றுமைகளைச் சீர்ப்படுத்த முதல் சபைக் குழு கூட்டப்பட வேண்டிய தாயிற்று (அப். 15:22-29).

அக்குழுவின் முடிவு என்னவென்றால்: புறஜாதி மக்களில் ஒருவன் இயேசுவின் சீடனாகிவிட்டால் அவன் ஒரு யூதனைப் போல வாழ வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் அவனுடைய ஆண்டவரும் இரட்சகருமாகிய இயேசு ஒரு யூத மேசியா. கலாத்தியருக்குப் பவுல் இதை எழுதியது வியப்பைத் தரும் – கிறிஸ்துவில் சரியான விசுவாசம் வைத்து அவரைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் ஆவிக்குரிய யூதர்கள் அல்லது ஆபிரகாமின் பிள்ளைகள் ஆவார்கள்; ஏனெனில் அவர்கள் ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தைப் போன்ற விசுவாசம் கொண்டிருக்கிறார்கள் (கலா. 3:29).

ஒரு யூதன் இயேசுவின் சீடனானபோது அவன் யூதன் என்ற அடையாளத்தையோ அல்லது உணவுப் பிரமாணங்கள் போன்ற யூதப் பழக்க வழக்கங்களையோ துறந்துவிடத் தேவையில்லை. புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் ஆவிக்குரிய யூதராகக் கருதப்படும்போது, இந்த மேசியாவை நம்பும் யூதர்கள் – முழுமைபெற்ற யூதர்களாகக் கருதப் படுகிறார்கள். இந்த அப்போஸ்தலனுக்குத் தேவன் கொடுத்த சிறப்பான வெளிப்பாட்டை இந்தச் சிறப்பான அதிகாரம் பதிவுசெய்கிறது.

வேதாகமத்திலுள்ள பெரியதொரு வேடிக்கை (irony)

இதுவரை நாம் பார்த்த வசனங்களில், வேதாகமத்தில் உள்ள பெரிய வேடிக்கை, புதிர்களில் இஸ்ரவேலும் ஒன்று என்று பவுல் எழுதுகிறார். தேவனைத் தேடுவதில் தங்கள் சுயநீதியை நம்பித் தொடர்ந்து முயற்சி செய்த ஆபிரகாமின் சந்ததியினர் தேவனைக் காணவில்லை. **தங்கள்** சொந்த மதத்தினாலும், வைராக்கியமுள்ள **சுயமுயற்சியினாலும்** உருவான **தங்களுடைய** சுயநீதியில் தேவனைக் காணலாம் என்று அவர்கள் நம்பியதாலும், இன்னும் நம்புவதாலும் தாங்கள் தேடுகிற தேவனை அவர்கள் காணவில்லை.

இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்குத் திரும்பிவருவதைப் பவுல் நம்புவதற்கான ஐந்து காரணங்களைக் கூறுவதற்கு அவர் வேதாகமத் தையும் பகுத்தறிவையும் பயன்படுத்துகிறார். அந்த இரகசியம் அல்லது அற்புதம் எவ்வாறு நிகழப்போகிறது என்று வேதாகமத்திலிருந்து விவரிக்கிறார். ஒன்பதாம், பத்தாம் அதிகாரங்களிலும், பதினோராம் அதிகாரத்தின் முதல் இருபத்துநான்கு வசனங்களிலும் பவுல் எழுதிய அனைத்துமே இனி அவர் நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்ளப் போகிற செய்திகளுக்கு ஒரு ஆயத்தமாகும். அவர் எழுதுகிறார்: “மேலும், சகோதரரே, நீங்கள் உங்களையே புத்திமான்களென்று எண்ணாதபடிக்கு ஒரு இரகசியத்தை நீங்கள் அறிய வேண்டுமென்றிருக்கிறேன், அதென்னவெனில் புறஜாதியாருடைய நிறைவு உண்டாகும் வரைக்கும் இஸ்ரவேலில் ஒரு பங்குக்குக் கடினமான மனதுண்டாயிருக்கும். இந்தப் பிரகாரம் இஸ்ரவேலரெல்லாரும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள். மீட்கிறவர் சீயோனிலிருந்து வந்து, அவபக்தியை யாக்கோபை விட்டு விலக்குவார் என்றும், நான் அவர்களுடைய பாவங்களை நீக்கும்போது இதுவே நான் அவர்களோடு செய்யும் உடன்படிக்கை என்றும் எழுதியிருக்கிறது” (ஏசாயா 59:20, 21).

“சுவிசேஷத்தைக் குறித்து அவர்கள் உங்கள் நிமித்தம் பகைஞராயிருக்கிறார்கள்; தெரிந்துகொள்ளுதலைக் குறித்து அவர்கள் பிதாக்களினிமித்தம் அன்புகூரப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். தேவனுடைய கிருபைவரங்களும், அவர்களை அழைத்த அழைப்பும் மாறாதவைகளே” (ரோமர் 11:25-29).

இஸ்ரவேல் சுவிசேஷத்தை நிராகரிக்கும் முறையை ஒரு இரகசியம் என்று இவ்வதிகாரத்தின் முதல் வசனத்தில் கூறுகிறார். சர்வ வல்லமை பொருந்திய தேவனுடைய இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வல்லமையினால் மாத்திரமே அற்புதம் நடக்கச் சாத்தியமுண்டு என்பதை வேதாகமத்தில் நாம் காணும் இரகசியம் என்ற வார்த்தை விவரிக்கிறது. சாதாரண வழி

முறைகள் ஒருவேதாகம இரகசியத்தை/அற்புதத்தைக் கூற இயலாது. காட்சிகளின் பின்னால் தேவன் என்ன செய்கிறார் என்று மனிதன் கூர்ந்து நோக்கிப் பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் அற்புத நிகழ்வுகளைத் தேவன் செய்கிறார். இந்த இரகசியம்/நிகழ்வு இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட நிகழ்வு. இது நமக்கு வெளிப்படுத்தப்படவில்லையென்றால் தேவன் என்ன செய்கிறாரென்று ஒருபோதும் நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

இறுதியில் வெளிப்படுத்தப்படப் போகிற இஸ்ரவேலைக் குறித்த இரகசியத்தைப் பவுலும் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளும் முன்னுரைக்கின்றனர். அந்த இரகசியம் இஸ்ரவேல் ஒரு தேசமாக ஆவிக்குரிய வாழ்விற்குத் திரும்பும் என்பதாகும். இரகசியம் என்ற வார்த்தையை வேதாகமம் பயன்படுத்தும் இரண்டு முறைகளிலும் அந்தத் திரும்புதலை ஒரு இரகசியம் என்று கூறுவது சரியாக இருக்கிறது.

இந்த இரகசியத்தின் முதல் பரிமாணம் சவிசேஷத்திற்கு அவர்களுடைய எதிர்ப்பு. எப்போதாவது ஒரு யூதனுக்கு நீங்கள் வாய் மொழியாகச் சவிசேஷத்தைக் கூற நீங்கள் முற்பட்டிருப்பீர்களானால் சவிசேஷத்திற்கு அவர்களுடைய எதிர்ப்பை நீங்கள் நேரிடியாகவே பார்த்திருக்கக் கூடும். சவிசேஷத்திற்கு அவர்களுடைய எதிர்ப்பு பவுலின் கூற்றுப்படி ஒரு இரகசியமாகும். இஸ்ரவேலுக்கு ஆவிக்குரிய குருட்டுத் தன்மையை இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் தேவன் அனுமதித் திருக்கிறார். தேவனுடைய இந்த இரகசியச் செயலினால் யூதர்கள் சவிசேஷத்தைப் பொதுவாக எதிர்க்கிறார்கள்.

தங்களைத் தாங்களே இரட்சித்துக்கொள்ளப் பல நூற்றாண்டுகளாக அவர்கள் எடுத்த முயற்சி அவர்கள் நம்பிக்கையைக் குறைத்திருக்கும் என்று நாம் நினைக்கக் கூடும். அவர்களுடைய பாவத்திற்கு அவர்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யாமல் நிறுத்தி வைத்திருக்கும் தேவனுடைய இரக்கத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ளவும் ஆயத்தமாயிருப்பார்கள் என்றும் நாம் நினைக்கக் கூடும். தேவன் எவ்வாறு தமது கிருபையை அவர்கள்மேல் பொழிந்து கிறிஸ்துவுக்குள் அவர்களைப் புதிய சிருஷ்டிகளாக்கும் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட வல்லமையைக் கொடுக்கிறார் என்பதையும், அவர்கள் என்ன செய்து கொள்ள முடியவில்லையோ அதை அவர் அவர்களுக்குள்ளும் அவர்கள் மூலமாயும் எவ்வாறு செய்கிறார் என்பதையும் கேட்க ஆர்வமாயிருப்பார்கள் எனவும் நாம் நினைக்கக் கூடும்.

பவுல் தனது வெற்றியைக் கிறிஸ்துவின் மூலம் கண்டடைந்தார். அந்த வெற்றியை அவருடைய வாழ்க்கை மற்றும் விசுவாசப் பயணத்தில் காட்டும்படி உயிர்த்தெழுந்த, ஜீவிக்கிற கிறிஸ்துவின் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட குறுக்கீட்டை அவருடைய வாழ்க்கையில் தேவன்

வைத்தார். ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் இறையியலைக் கற்றுமுடிக்கக் குறைந்தது மூன்று ஆண்டுகள் அவரை அரபி தேசத்துக்குக் கொண்டுவந்தார் (கலா. 1:1-2:10).

இந்தக் குறுக்கீட்டுக்கான அவசியத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் ஏழாம், எட்டாம் அதிகாரங்களை வாசிக்கும்போது நாமறியலாம். பாவத்துடன் அவர் நடத்திய போராட்டத்தையும் அவரது நீதியையும் பற்றி மறைக்காமல் உண்மையாக எழுதியிருக்கிறார். எந்த யூதருக்காக இந்த நிருபம் முழுவதிலும் அவ்வளவு பாரப்படுகின்றாரோ அந்த யூதர்கள் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவைச் சந்தித்ததினால் பவுல் பெற்ற பாக்கியங்களைப் பெறவில்லை.

ஆவிக்குரிய விழிப்புணர்வு வருமென்று பவுல் நிச்சயமாக நம்பினாலும், தேவன் யூதர்கள்மேல் வைத்த குருட்டுத்தனத்தையும் பவுல் வலியுறுத்துகிறார். அந்தக் குருட்டுத்தனத்தைப் பற்றி மூன்று கருத்துக்களைப் பவுல் கூறுகிறார். முதலாவது, புறஜாதி மக்களின் நிறைவுவரை இந்தக் குருட்டுத்தன்மை ஒரு பகுதியாக இருக்கும். இதன் பொருள் என்னவென்றால் நான் பலமுறை கூறியிருப்பதுபோல எல்லா யூதர்களும் இந்தக் குருட்டுத்தனத்தை அனுபவிக்க மாட்டார்கள்.

இரண்டாவது, இந்தக் குருட்டுத்தனம் குறிப்பிட்ட காலம் வரையில் தானிருக்கும். இஸ்ரவேல் ஆவிக்குரிய வாழ்வுக்குத் திரும்பும் என்ற பவுலின் முன்னுரைப்புக்கு ஏற்ப இக்குருட்டுத்தன்மையும், சவிசேஷத்திற்கு எதிர்ப்பும் யூதர்களிடம் என்றென்றும்பு இராது என்று எழுதுகிறார். இருபது நூற்றாண்டுகளாக அவை இருந்துவிட்டாலும் புறஜாதியாரின் நிறைவு உண்டாகும் வரைக்கும் (வச. 25) என்று அவர் எழுதும்போது புறஜாதி மக்களில் எத்தனைபேர் மாறுவார்கள் என்ற எண்ணிக்கையை அவர் கூறவில்லை. “நிறைவு” என்ற வார்த்தை இந்த அதிகாரத்தின் 12ஆம் வசனத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே யூதர்களின் நிறைவுக்கு அது கூறப்பட்டிருக்கிறது: “அவர்களுடைய தவறு உலகத்திற்கு ஐசுவரியமும், அவர்களுடைய குறைவு புறஜாதி களுக்கு ஐசுவரியமுமாயிருக்க, அவர்களுடைய நிறைவு எவ்வளவு அதிகமாய் அப்படியிருக்கும்.”

இந்த வீழ்ச்சியும் தோல்வியும் கிறிஸ்துவுக்கு நாற்பதாண்டு களுக்குப் பிறகு ரோம இராணுவத்தால் எருசலேம் அழிக்கப்பட்டதைக் கூறுகிறது. யூதர்களின் ஆராதனை முறைகள் அந்த நிகழ்வுக்குப் பின் மாற்றப்பட்டது. அந்த நிகழ்வு அவர்களை உலகின் பல நாடுகளுக்குச் சிதறடித்த பிறகு, அவர்களுடைய வரலாறு முழுவதிலும் தேவ ஆராதனையில் முன்பு தேவனுடன் எப்படிப்பட்ட உறவைக் கொண்டிருந்தார்களோ, அதேபோன்ற உறவைப் பின்னர் ஒருபோதும் அவர்கள்

பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்களுடைய நிறைவைப் பவுல் கூறும்போது அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய நிறைவைக் குறிப்பிடுகிறார். புறஜாதி மக்களின் நிறைவு என்று அவர் குறிப்பிடும்போது, அந்த வார்த்தையை அதே பொருளில் பயன்படுத்துகிறார். யூதர்களின் ஆவிக்குரிய குருட்டுத் தனத்தின் கால முடிவை அது குறிப்பிடுகிறது.

இது உற்சாகப்படுத்துவதாகவும் அறைகூவல் விடுப்பதாகவும் இருக்கிறது. இந்த முன்னுரைத்தலின் முக்கியத்துவம் என்னவெனில், இயேசுகிறிஸ்துவின் புறஜாதி மக்கள் சபை ஆவிக்குரிய நிறைவைப் பெறும்போது, அது யூதர்களிடம் பொறாமைபைத் தூண்டி, “அது எங்கள் அனுபவமாக இருக்க வேண்டும்” என்று அவர்களைக் கூற வைக்கும். உயிர்த்தெழுந்த ஆண்டவருடைய சபையின் ஆவிக்குரிய நிறைவால் யூதர்களின் அந்தக் குருட்டுத்தன்மை மேற்கொள்ளப்படுகிறது என்பதற்கு மிகக் குறைவான சபை வரலாறே உண்டு. அற்புதத்திற்கு நேரெதிரான உதாரணங்களால் சபை வரலாறு நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது. சிலுவைப்போர்களில் போர்வீரர்கள் கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் யூதர்களைக் கொலைசெய்தனர்.

பவுல் மற்றும் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிகளின் தீர்க்க தரிசனங்கள் இரண்டு பரிமாணங்களைக் கொண்டவை. இஸ்ரவேலின் ஆவிக்குரிய திரும்புதல் ஒன்று; சபையின் ஆவிக்குரிய நிறைவில் எழுப்புதல், இன்னொன்று. இஸ்ரவேலுக்கு தேவன் அனுமதித்த ஆவிக்குரிய குருட்டுத்தன்மை இதன்மூலம் ஒரு முடிவுக்கு வருவதை இது குறிக்கும். இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தின்படி யூதரின் நிறைவு புதுப்பிக்கப்பட்ட, எழுப்புதல் பெற்ற சபையைத் தொடர்ந்து வரும்.

இந்த இருபரிமாண தீர்க்கதரிசனங்களின் சில அடையாளங்கள் இன்று நிறைவேறிக் கொண்டிருப்பதை நாம் காணத் துவக்கி யிருக்கிறோம். இரண்டு வருடங்களாக இருபத்துக்கு மேற்பட்டவர்களும் அவர்களது மனைவிமார்களும், என்னுடனும் என் மனைவியுடனும் சேர்ந்து ஒரு யூதரையும் அவர் மனைவியையும் கிறிஸ்துவுக்குள் வழி நடத்தியிருக்கிறோம். அவர் மேசியாவின் ஆலயமொன்றை ஆரம்பித்து, பல யூதர்கள் கிறிஸ்துவைத் தங்கள் மேசியாவாக (கிறிஸ்துவாக), இரட்சகராக, ஆண்டவராக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வழிநடத்தியிருக்கிறார்.

இந்த யூதத் தம்பதியினர் விசுவாசிகளானார்கள். ஏனெனில் அவர்களை விசுவாசத்திற்குள் நடத்திய இயேசுவினுடைய பக்தியுள்ள மக்களின் மேலுள்ள தேவ அன்பையும், அவர்களின் வாழ்க்கையையும், தேவனுடைய ஆவிக்குரிய மெய்மையையும் கண்டுகொண்டனர். குறைந்தபட்சம் ஆறு முறையாவது இது நிகழ்வதை நான் ஒரு போதகராகப் பார்த்திருக்கிறேன். பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளுடன்

சேர்ந்து பவுல் முன்னுரைக்கும் இவைகள் ஏதோ சில யூதர்கள் கிறிஸ்து வின் விசுவாசத்திற்குள் வருவதை மாத்திரம் குறிப்பதல்ல என்று நம்புகிறேன். இந்தத் தீர்க்கதரிசனம் யூத மக்கள் ஒரு தேசமாகத் தேவனிடமும் கிறிஸ்துவினிடமும் திரும்புவதைப் பற்றியதாகும்.

தீர்க்கதரிசி இவ்வாறு எழுதுகிறார்: “மீட்பர் சீயோனுக்கும், யாக்கோபிலே மீறுதலைவிட்டுத் திரும்புகிறவர்களுக்கும், வருவார் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.... இது எனக்கு அவர்களோடிருக்கும் என் உடன்படிக்கையென்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்” (ஏசாயா 59:20-21). எரேமியா இன்னும் விளக்கமாக இதை எழுதுகிறார்: “அந்த நாட்களுக்குப் பிற்பாடு, நான் இஸ்ரவேல் குடும்பத்தோடே பண்ணப் போகிற உடன்படிக்கையாவது; நான் என் நியாயப்பிரமாணத்தை அவர்கள் உள்ளத்திலே வைத்து, அதை அவர்கள் இருதயத்திலே எழுதி, நான் அவர்கள் தேவனாயிருப்பேன், அவர்கள் என் ஜனமாயிருப்பார்கள் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். இனி ஒருவன் தன் அயலானையும், ஒருவன் தன் சகோதரனையும் நோக்கி: கர்த்தரை அறிந்துகொள் என்று போதிப்பதில்லை; அவர்களில் சிறியவன் முதல் பெரியவன் மட்டும் எல்லாரும் என்னை அறிந்துகொள்வார்கள் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார்; நான் அவர்கள் அக்கிரமத்தை மன்னித்து, அவர்கள் பாவங்களை இனி நினைவாதிருப்பேன்” (எரே. 31:33, 34).

யூதரைக் குறித்து இரண்டு காரியங்களை நினைவில் கொள்ளும்படி பவுல் விரும்புகிறார்: தேவன் அவர்களை நேசிக்கிறார்; தேவன் அவர்களைக் கைவிடவில்லை. ஏனெனில் தேவனுடைய அழைப்பும் கிருபை வரங்களும் மாறாதவைகள். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவை இந்தக் கேள்விகளைப் பவுல் கேட்டிருக்கிறார்: “தேவன் விட்டுவிட்டாரோ?” அல்லது “தேவன் தம்முடைய ஜனங்களைத் தள்ளிவிட்டாரோ?” இந்த மூன்று அதிகாரங்களிலும் அவருடைய உறுதியான பதில் “இல்லை” என்பதே. “சுவிசேஷத்தைக் குறித்து அவர்கள் உங்கள்திமித்தம் பகை ரூராயிருக்கிறார்கள்; தெரிந்துகொள்ளுதலைக் குறித்து அவர்கள் பிதாக்களினிமித்தம் அன்புகூரப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள்” (11:28) என்பதை புறஜாதி மக்கள் சபை தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ப பவுல் விரும்புகிறார். வேறுவிதமாகக் கூறினால், இன்று அவர்கள் சுவிசேஷத் துக்கு விரோதிகளாக இருக்கக் கூடும்; ஆனால் தேவன் அவர்களை நேசிக்கிறார், அவர்களுடன் அவர் தம்முடைய கிரியைகளை முடித்து விடவில்லை.

உலகம் கிறிஸ்துவை அறியும்படி, இஸ்ரவேலுக்கு எரிச்சலுண் டாக்கும் அணுகுமுறையை அவர் முன்னுரைத்து எழுதுகிறார்: “ஆதலால் நீங்கள் முற்காலத்திலே தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாதிருந்து, இப்பொழுது

அவர்களுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே இரக்கம்பெற்றிருக்கிறது போல், அவர்களும் இப்பொழுது கீழ்ப்படியாமலிருந்தும், பின்பு உங்களுக்குக் கிடைத்த இரக்கத்தினாலே இரக்கம்பெறுவார்கள். எல்லார் மேலும் இரக்கமாயிருக்கத் தக்கதாக, தேவன் எல்லாரையும் கீழ்ப்படியாமைக்குள்ளே அடைத்துப் போட்டார்'' (30, 31, 32).

ஏசாயாவிலிருந்து மேற்கோள் காட்டிப் பவுல் இந்த மூன்று அதிகாரங்களை முடிக்கிறார். இந்த நிருபத்தின் முதல் வார்த்தையிலிருந்து எழுதப்பட்ட, குறிப்பாக, இஸ்ரவேலைப் பற்றி எழுதப்பட்ட ஒவ்வொன்றுக்கும் இந்த முடிவு ஆசீர்வாதமாக இருக்கிறது: “ஆ! தேவனுடைய ஐசுவரியம், ஞானம், அறிவு என்பவைகளின் ஆழம் எவ்வளவாயிருக்கிறது! அவருடைய நியாயத்தீர்ப்புகள் அளவிடப்படாதவைகள், அவருடைய வழிகள் ஆராயப்படாதவைகள்! கர்த்தருடைய சிந்தையை அறிந்தவன் யார்? அவருக்கு ஆலோசனைக்காரனாயிருந்தவன் யார்? தனக்குப் பதில் கிடைக்கும்படிக்கு முந்தி அவருக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தவன் யார்? சகலமும் அவராலும் அவர்மூலமாயும் அவருக்காகவும் இருக்கிறது; அவருக்கே என்றென்றைக்கும் மகிமையுண்டாவதாக. ஆமென்” (33-36).

இந்த முடிவான ஆசீர்வாத வசனங்களை ஏசாயாவிடமிருந்து பவுல் வாங்கி எழுதுவது சில வினாக்களை எழுப்புகிறது. தேவனுக்கு எவ்வளவு தெரியும்? அதை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய வேண்டுமெனத் தேவனுக்குத் தெரியுமா? தேவனுடைய சிந்தை யாருக்காவது தெரியுமா? தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புகளைத் தேடிப் பார்த்து, புரிந்துகொள்ள அல்லது கேள்வியெழுப்ப இயலுமா? தேவனுக்கு ஆலோசகராக இருக்கத் தகுதிபெற்ற யாராவது ஒருவர் உண்டா? யாருக்காவது எதையாவது திருப்பித்தர தேவன் கடன்பட்டவரா? தேவனைத் தங்களுக்குக் கடனாளியாக வைத்திருக்கும்படி அவருக்கு எவரேனும் ஏதாவது அப்படிச் செய்திருக்கிறார்களா?

இந்த வினாக்களுக்கான விடைகள் வேடிக்கையானவை என்பது வெளிப்படை. இறையியல் குறித்த போதனைகள் அடங்கிய இந்தக் கடைசி மூன்று அதிகாரங்களில் பல பிரச்சினைகளை அலசியபிறகு, இந்த வினாக்களும் அதன் விடைகளும் சரியானவகளே. தேவனுக்கு எல்லாம் தெரியும். ஞானம் என்பது நாமறிந்ததைச் செயல்படுத்துவதாக இருப்பதால் தேவனுக்குத் தாம் தெரிந்திருப்பதை வைத்து என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது நன்றாகத் தெரியும். அவருடைய நியாயத்தீர்ப்பும், செயல்பாடுகளும் அவருடைய முடிவில்லாத அறிவு, பூரணம், ஞானம் ஆகியவைகளின் வெளிப்பாடாதலால் அவருடைய செயல்பாடுகளை வினவுவது என்பது நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத ஒன்றாகும். எவருக்கும் தேவன் யாதொன்றுக்கும் கடன்பட்டவரல்ல.

இந்த நிருபத்தில் பவுல் எழுதின அனைத்துக் காரியங்களுக்கும் முடிவு ஆசீர்வாதம் கூறுகிற வேளைக்கு இது நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகிறது. நிருபம் முழுவதையும் யோசித்துப் பாருங்கள். குறிப்பாக, தேவனுடைய இறையாண்மை அல்லது மேலாண்மை என்ற கருத்தைப் பற்றி எட்டாம் அதிகாரத்திலும் கடைசி மூன்று அதிகாரங்களிலும் கூறியிருப்பதை இந்த ஆசீர்வாதத்தை வாசிக்கும்போது யோசித்துப் பாருங்கள்: “சகலமும் அவராலும் அவர்மூலமாயும் அவருக்காகவும் இருக்கிறது; அவருக்கே என்றென்றைக்கும் மகிமையுண்டாவதாக. ஆமென்” (11:36).

தேவன் சகலத்திற்கும் மூலாதாரம் என்றும், சகலத்திற்கும் பின்னிருக்கிற வல்லமை என்றும், சகலத்தின் நோக்கமும் அவருடைய மகிமை என்றும் பவுல் கூறுகிறார். ஆசீர்வாதத்தில் “சகலமும்” என்ற வார்த்தையைப் பவுல் பயன்படுத்தியபோது, இந்த நிருபத்தில், குறிப்பாக, கடைசி மூன்று அதிகாரங்களுக்கு அழைத்துச் சென்ற எட்டாம் அதிகாரத்தில் கூறியிருப்பவைகளுக்கு தேவனே மூலாதாரம் என்றும், பின்னிருக்கும் வல்லமை என்றும், அவருடைய மகிமையே நோக்கம் என்றும் விளக்குகிறார்.

இந்த ஆசீர்வாதம் நம்மனைவருக்கும் வாழ்க்கையை விளக்கும் அருட்பணி அறிக்கையாகும். ஆகவே முன்னுரிமைகளைச் சரியாகக் குறித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், நமது நேரம், வலிமை, தாலந்து, மற்ற மூலாதாரங்கள் இவைகளைக் குறித்து தேவனுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கண்காணிகளாக நாம் இருக்கிறோம். தேவனுடைய ஈடுபாடில்லாத எந்தவொன்றிலும் நாம் நேரத்தைச் செலவிடக் கூடாது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். ஒரு அருட்பணி இலக்கின் பின்னால் தேவவல்லமை இருக்கிறது என்று நாம் அறிந்தாலொழிய அதில் நாம் ஈடுபடக்கூடாது. வாழ்நாட்கள் மிகக் குறைவானவை; அருமையானவை. ஆகவே தேவனுடைய மகிமையை நோக்கமாகக் கொள்ளாத செயல் பாடுகளில் ஈடுபடக்கூடாது.

ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகளுக்குப் பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது இல்லாத அதிகாரப் பிரிவுகளை நாம் பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை என்று நான் பலமுறை கூறியிருக்கிறேன். இப்படி அதிகாரம் அதிகாரமாகப் பிரிக்கும் முறை 13ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டது. பவுலின் எழுச்சிமிக்க தர்க்கங்களையும், எண்ண ஓட்டங்களையும் அவைகள் அடிக்கடி குறுக்கிடுகின்றன. பதினோராம் அதிகாரத்தை முடித்துப் பன்னிரெண்டாம் அதிகாரத்தைத் துவக்கும் போது, “அப்படியிருக்க சகோதரரே” என்று ஆரம்பிப்பதால் இது உண்மையாயிருக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டில் அவருடைய நிருபங்களில்

ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் இந்த அதிகாரங்களின் பிரிவுகள் அவருடைய எண்ண ஓட்டங்களை அதிகமாகப் பாதிக்கின்றன.

ஏசாயாவிடமிருந்து பவுல் வாங்கின ஆசீர்வாத வசனங்களைத் தொடர்ந்து இந்த வசனங்கள் வருகின்றன: “அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரயமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்று தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுருபமாகுங்கள்” (12:1,2).

புதிய ஏற்பாட்டை ஒழுங்குபடுத்தியவர்கள் அதிகாரங்களின் பிரிவை ஏற்படுத்தினார்கள். பவுலின் நிருபங்கள் இரண்டு அம்சங்களைக் கொண்டவை. எப்போதும் போதனைப் பகுதியும், பிறகு செயல்படுத்தும் பகுதியும் இருக்கும். “அப்படியிருக்க” என்று கூறியிருப்பது அவருடைய மகத்தான ஆசீர்வாதத்திற்குப் பொருத்தமானது, தர்க்கரீதியானது, அறிவுபூர்வமானது.

தேவனுக்குச் சகலமும் தெரியும்; அவர் பூரண ஞானமுள்ளவர்; அவருடைய செயல்பாடுகளெல்லாம் பூரண ஞானம், அறிவின் பாற்பட்டவைகள். மனித ஆலோசனை அவருக்குத் தேவையில்லை. ஒருவனுக்கும் ஒன்றுக்கும் அவர் கடன்படவில்லை. சகலத்திற்கும் தேவன் மூலாதாரம் என்றால், சகலத்திற்கும் பின்னாலிருக்கிற வல்லமை அவருடையது என்றால், சகலமும் அவருடைய மகிமைக்காக என்றால், அப்படிப்பட்ட தேவனுக்கு நமது வாழ்வை நிபந்தனையின்றி ஒப்புக் கொடுப்பது அறிவுசார்ந்ததும், தர்க்கரீதியானதும், முடிவானதும் ஆகும்.

இந்த நிருபத்தின் பதினோராம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் தன்னுடைய போதனைப் பகுதியை முடித்துவிட்டு, நிருபத்தில் செயல்படுத்தும் பகுதியைத் துவக்கும்போது “அப்படியிருக்க” என்பதைத் தொடர்ந்து பவுலின் வலிமையான வேண்டுகோள் வருகிறது. அவருடைய அனைத்துப் போதனைகளையும் புரிந்துகொண்டவர் களுக்கு அந்த வேண்டுகோள் விடப்படுகிறது. அவர்கள் தங்கள் கரங்களை உயர்த்தி தேவனுடைய நன்மையான, ஏற்புடைய, பரிபூரண சித்தத்திற்கு ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும்.

முதலாம் அதிகாரம் முதல் அவர் எழுதியவைகளை ஒட்டிய இந்த நிபந்தனையற்ற ஒப்புக்கொடுத்தல் தேவனுக்கேற்கும் புத்தியுள்ள ஆராதனை அல்லது செயல்பாடு என்று பவுல் கூறுகிறார். இயேசுவே

ஆண்டவர் என்று இருதயத்தில் விசுவாசித்து, தாங்கள் விசுவாசிப்பதை வாயினால் அறிக்கைசெய்பவர்களின் பகுத்தறிவுள்ள, புத்தியுள்ள ஆராதனை இது. இயேசுவைக் கர்த்தர் என்று அறிக்கைசெய்யும் இன்னொரு முறை இது.

இந்தச் செயல்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தைப் பவுல் இப்படிக் கூறுகிறார்: இயேசுகிறிஸ்து உங்களுக்கு ஏதாவது ஒன்றானால், அவர் உங்களுக்கு எல்லாமேதான்; ஏனெனில் இயேசுகிறிஸ்துவே எல்லாம் என்றாகும்வரை இயேசுகிறிஸ்து உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. இங்கு நான் எழுதியிருப்பதையெல்லாம் நீங்கள் விசுவாசித்தால், நிபந்தனையின்றிக் கிறிஸ்துவுக்கு உங்களை ஒப்புக்கொடுங்கள். பிறகு, நான் என் ஆவிக்குரிய பயணத் துவங்கியபோது தொடுத்த கேள்வியைக் கேளுங்கள்: “ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்?” (அப். 9:6).

இயேசுவை இரட்சகர் என்று அறிக்கைசெய்யும் ஆயிரக்கணக்கான விசுவாசிகள் உண்டு. ஆனால் “இயேசுவே ஆண்டவர்” என்று தங்கள் விசுவாசப் பயணத்தின் பிற்பகுதியில் அறிக்கைசெய்யலாம் அல்லது செய்யாமலிருக்கலாம் என்று நம்புகிறார்கள். சுவிசேஷங்களை அல்லது அப்போஸ்தலர்களின் நிருபங்களைத் திறந்தமனதோடு படித்தால் இயேசுவைக் கர்த்தரென்று அறிக்கைசெய்ய வேண்டும் என்றும், பிறகு இரட்சகராக நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும் என்றும் முடிவெடுக்க வேண்டிவரும். பலருக்கு இரட்சகர் வேண்டும்; ஆனால் தங்களை முழுவதுமாக ஒப்புவித்துவிட ஆண்டவர் தேவையில்லை.

இயேசுவை நம்முடைய இரட்சகராக மட்டும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி நாம் அறிவுறுத்தப்படவுமில்லை. அப்போஸ்தலருடைய நிருபங்கள் நமக்குக் கூறுவதென்னவென்றால், பிரியமானவருக்குள் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்படியாக தேவன் தம்முடைய குமாரனைக் கொடுத்தார் என்பதாகும் (எபே. 1:6). “இயேசுவை இரட்சகராக மட்டும்” ஏற்றுக் கொள்ளுபவர்கள் இந்நிருபத்தில் செயல்பாட்டுப் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ள பவுலின் அறிவுரையைக் கவனமாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும்.

இதை இரட்சிப்புக்கு நாம் பொருத்திப் பார்க்கும்போது இன்னொரு கேள்வி மேலெழுகிறது. அது, “இயேசுவின் மரணம், உயிர்த்தெழுதலை நமது இரட்சிப்புக்கு இருதயத்தில் விசுவாசிப்பதை எவ்வாறு வாயினால் அறிக்கைசெய்கிறோம்?” என்பது. பொதுக் கூட்டமொன்றில் சுவிசேஷகர் கொடுக்கும் இசைவான அழைப்புக்கு நாங்கள் கையை உயர்த்துகிறோம் என்று பரவலான பதில் கொடுக்கப்படுகிறது. தேவனுடைய கிருபையாலும், வல்லமையினாலும், அபிஷேகம் பெற்ற

சுவிசேஷர்களின் போதனையினாலும் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் இவ்வாறு செயல்படுகிறார்கள். பவுல் கூறுவதைச் சரியான முறையில் செயல்படுத்துவதாக அது இருக்கிறது. ஆனால் இந்தப்போதனையைச் செயல்படுத்தும் வழி இது ஒன்றுமட்டுமில்லை.

ஆண்டவர் இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு நிபந்தனையின்றி நம்மை ஒப்புக்கொடுக்கும்போது ஆவிக்குரிய குறிக்கப்பட்ட நாளும் நேரமும் நமக்குண்டு. சுயத்துக்கு மாிக்கவும் “ஜீவனுள்ள பலியாக” அவருக்கென வாழவும் விருப்பமுள்ளவர்களாய், இயேசுவை நமது இரட்சகராக நாம் நம்பி, அவரை நமது ஆண்டவராக முடிசூட்ட வேண்டும்.

குறிப்பாக நமது சரீரங்களைப் பவுல் குறிப்பிட்டு, ஜீவபலியாக அவைகளைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதைப் பற்றிக் கூறுகிறார். பழைய ஏற்பாட்டு யூத முறைமையின்படி, தேவனுக்குச் செலுத்தப்பட்ட மிருக பலிகளில் மிருகங்கள் பலியிடும்போது இறந்துபோகின்றன. ஜீவ பலி என்பது தேவனுக்கும், கிறிஸ்துவுக்கும் மரிப்பதற்கு விருப்பம் மட்டுமல்ல, தேவனுக்கும் கிறிஸ்துவுக்கும் ஒவ்வொரு நாளும் வாழ்வதற்கும் விடுக்கப்பட்ட அறைகூவலாயிருக்கிறது. இந்த ஜீவபலி சரியான புத்தியுள்ள ஆராதனை என்று வர்ணிக்கப்படுகிறது. நிபந்தனையற்றதும் முழுவதுமான இந்த ஒப்பளிப்பு தேவனுக்கு ஏற்றதாயிருக்கிறது என்று பவுல் கூறுகிறார். இதற்குக் குறைவான ஒன்றும் தேவனுக்கு ஏற்படையாக இல்லை என்று இது அர்த்தப்படுகிறது.

முழுமையாக ஒப்புக்கொடுக்கும்படி நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அழைப்பு நடைமுறைக்கு ஏற்றதேயாகும். நாம் சொல்லுவதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும்படி பவுல் எப்போதுமே அழைப்பு விடுக்கிறார். சரீரத்தில் வாய் இருக்கிறது; வாய் இருக்கிற சரீரத்தை ஒப்புக்கொடுக்கும்படி இது அறைகூவல் விடுக்கிறது. கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அறிவுரைகள் அநேகம் உண்டு. நாம் வாழுகிற இந்த உலகின் மதிப்பீடுகளுக்கும் நெறிமுறைகளுக்கும் உடன்பட்டு வாழ்வதில்லை என்ற உறுதி நமக்கு வேண்டும். ஒரு மொழிபெயர்ப்பு இப்படிக்கூறுகிறது: “உலகம் தன்னுடைய அச்சுக்குள் நம்மைத் திணித்துக்கொள்ள நாம் அணுமதிக்கக் கூடாது” (ஜே. பி. பிலிப்ஸ்).

இந்த எதிர்மறையான அறிவுரையுடன் “மறுரூபமாகும்படி” நமக்குக் கூறப்படுகிறது. நம்மை நாமே மறுரூபமாக்கிக்கொள்ளும்படி கூறப்படவில்லை. பவுல் கூறுகிற மாற்றங்களை நாமே செய்யும்படி வேதாகமம் நமக்குக் கூறவில்லை. தங்களைத் தாங்களே மாற்றிக்கொள்ள முனைகிற தேவனுடைய மக்களை எரேமியா தீர்க்கதரிசி உள்ளபடியே நையாண்டி செய்கிறார். இந்தக் கேள்வியை அவர் கேட்கிறார்: “நீ உன் வழியை மாற்றி மாற்றி இவ்வளவாய் விலகிப் போகிறது என்ன?

எத்தியோப்பியன் தன் தோலையும், சிவங்கி தன் புள்ளிகளையும் மாற்றக் கூடுமோ? கூடுமானால் தீமைசெய்யப் பழகின நீங்களும் நன்மை செய்யக் கூடும்” (எரே. 2:36; 13:23).

தேவன் தங்களை மாற்றுவதற்கு ஏதுவாகச் சில நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி தீர்க்கதரிசிகளும் அப்போஸ்தலர்களும் தேவனுடைய மக்களுக்கு அறிவுறுத்துகிறார்கள், அவர்களை உற்சாகப்படுத்துகிறார்கள். நாம் மறுபடியும் பிறக்க வேண்டுமென்று நிக்கொதே முவுக்கு இயேசுவானவர் அறிவுரை கூறினார் (யோவான் 3:3-5). ஒருவன் பிறக்கும்போது ஒன்றும் செய்யாததுபோல, ஆவிக்குரிய பிறப்பும் அப்படிப்பட்ட ஒரு அனுபவமே. அது நமக்குள் தானே நடைபெறும் ஏதோ ஒன்று. இந்த அனுபவம் தேவனுடைய கிரியை என்றும், நாம் “தேவனால்” பிறந்தவர்கள் என்றும் நாம் வாசிக்கிறோம் (யோவான் 1:12, 13; 2 கொரி. 5:17, 18; 3:18). மறுபடியும் பிறந்தவர் களுடைய வாழ்க்கையில் காணப்படும் மாற்றங்களை நாமாகவே கொண்டுவர முடியாது.

ரோமருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்தின் இந்த மூன்றாவது விளக்கவுரை நூலை முடிக்கும்போது உங்களிடம் இவைகளைக் கேட்க நான் விரும்புகிறேன்: “உங்களுக்கு ஆவிக்குரிய காலக்கெடு இருக்கிறதா? இயேசுவை உங்கள் வாழ்க்கையின் ஆண்டவர் என்று அறிக்கைசெய்திருக்கிறீர்களா? இயேசுகிறிஸ்துவை உங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? நிபந்தனையின்றி உங்களை ஒப்புக் கொடுத்து ‘ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்?’ என்று கேட்டிருக்கிறீர்களா?” உங்கள் இல்லத்தில் அல்லது வேறொரு இடத்தில் தனிமையில் இதைச் செய்யலாம்.”

இந்த விசுவாசத்தில் நிற்க நீங்கள் உறுதிசெய்தால் எங்களோடு தொடர்புகொள்ளுங்கள். உங்களுக்குப் பயன்தரும் புத்தகங்களை அனுப்பிவைப்போம். உங்களை நீங்கள் ஒப்புக்கொடுத்திருப்பீர்களானால் “நீங்கள் ஜீவபலியாக இருக்கிறீர்களா?” என்று உங்களிடம் கேட்கிறேன். “பாவத்தின் அடிமைத்தனத்தில் இருப்பவர்கள் அதிலிருந்து விடுதலைபெற்று தேவனுடைய கிருபையைப் பெறும்படி, அவர்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைக் கூறும் ஊழியத்தில் தேவனோடு நீங்கள் பங்கு பெறுகிறீர்களா? இல்லையென்றால் ஏன் இல்லை?”

ரோமாபுரியாருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்தின் வசனம் வசனமான விளக்கவுரை அடுத்த புத்தகத்துடன் முடிவடைகிறது. அந்தப் புத்தகத்தையும் தவறாது பெற்றுப் பயனடையுங்கள்.

**ரோமருக்கு எழுதின நிருபம்
வசனம் வசனமாக
(பாகம் 4)**

ரோமர் 12 – 16

வேத பாடசாலை

67, பராக்கா ரோடு

கீழ்ப்பாக்கம்

சென்னை – 600 010

The Book of Romans (Ch. 12-16)
Booklet - 32
Tamil

© IBL 2003

Cover Credit : Cynthia Kingston
Printed by :

For additional booklets write to:
India Bible Literature,
67, Beracah Road, Kilpauk,
Chennai - 600 010.

Ph: 26425166 Fax: 26428298
E-mail: ibl.maa@iblchennai.org

ரோமருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்தை வசனம் வசனமாக விளக்கும் நான்கு நூல்களின் தொகுப்பில் இது நான்காவது நூலாகும். எங்கள் வானொலி நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பவர்களுக்காக இந்த நூல்கள் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த நிருபத்தின் விளக்கவுரையைத் துவக்கத்திலிருந்து நீங்கள் படிக்க விரும்பினால், இந்தத் தொகுதியின் முதல் மூன்று நூல்களையும் நீங்கள் படிக்க வேண்டும். எங்களோடு தொடர்புகொண்டால் அந்த நூல்களை உங்களுக்கு அனுப்பிவைப்போம்.

அத்தியாயம் ஒன்று

“அப்படியானால் என்ன?”

(12:1-21)

இந்த நிருபத்தின் பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தின் விளக்கவுரையை நாம் இப்போது பார்க்கிறோம். இந்த அதிகாரம் துவக்கத்திலேயே குறிப்பிடும் விசுவாசம் மற்றும் ஒப்படைப்பைப் பற்றிய அழைப்பை, பதினோராவது அதிகாரத்தின் இறுதியில் பவுல் கொடுக்கும் மேன்மையான ஆசீர்வாத ஜெபத்திலிருந்து ஒருபோதும் பிரிக்கக்கூடாது.

“ஆ! தேவனுடைய ஐசுவரியம், ஞானம், அறிவு என்பவைகளின் ஆழம் எவ்வளவாயிருக்கிறது! அவருடைய நியாயத்தீர்ப்புகள் அளவிடப்படாதவைகள், அவருடைய வழிகள் ஆராயப்படாதவைகள்! கர்த்தருடைய சிந்தையை அறிந்தவன் யார்? அவருக்கு ஆலோசனைக் காரனாயிருந்தவன் யார்? தனக்குப் பதில் கிடைக்கும்படிக்கு முந்தி அவருக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தவன் யார்? சகலமும் அவராலும் அவர் மூலமாயும் அவருக்காகவும் இருக்கிறது; அவருக்கே என்றென்றைக்கும் மகிமையுண்டாவதாக. ஆமென்.

“அப்படியிருக்க, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களைப் பரிசுத்தமும் தேவனுக்குப் பிரியமுமான ஜீவபலியாக ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டுமென்று, தேவனுடைய இரக்கங்களை முன்னிட்டு உங்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்; இதுவே நீங்கள் செய்யத்தக்க புத்தியுள்ள ஆராதனை. நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷந்தரியாமல், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்ன தென்று பகுத்தறியத்தக்கதாக, உங்கள் மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுருபமாகுங்கள்” (11:33-12:2).

இந்தப் பன்னிரண்டாவது அதிகாரத்தின் முதல் வசனத்தின் ஆரம்பத்திலேயே பவுல் “அப்படியிருக்க” என்று குறிப்பிடுவதினால்,

இந்த நிருபத்தின் முதலாம் அதிகாரம் பதினேழாம் வசனத்தில் அவர் துவங்கிய இறையியல் விளக்கத்தின் மூலமாக அவர் ரோமருக்குப் (நமக்கும்கூட) போதித்த அனைத்தையும் இப்போது பொருத்திக் காண்பிக்கப் போகிறார் என்பதை நாம் உணர்கிறோம். குறிப்பாக, அவர் எட்டாம் அதிகாரம் பதினான்காம் வசனத்தில் துவக்கி, பதினோராம் அதிகாரத்தில் ஆவிக்குரியரீதியான ஆசீர்வாதத்தோடு முடித்த விரிவான போதனையை நாம் திரும்பிப் பார்க்கும்படி அவர் நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார்.

பதினோராம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் பவுல் அருமையான ஆசியை வழங்கி முடிக்கும்போது, மறுபடியுமாகத் தனது வாசகர்கள் தன்னை நோக்கிக் கேள்விகேட்பதாக அவர் கற்பனை செய்துகொள்வது போலத் தோன்றுகிறது. “அப்படியானால் பவுலே, எனக்கு இவை எல்லாவற்றின் அர்த்தம் என்ன?” என்று அவர்கள் கேள்வி கேட்பது போல இருக்கிறது. பவுல் “அப்படியிருக்க” என்ற வார்த்தையோடு தனது நிருபத்தின் இறுதி அதிகாரங்களைத் துவக்குகிறார். முதல் பதினொரு அதிகாரங்களிலும் அவர் போதித்த அற்புதமான சத்தியத்தை எவ்வாறு தியானரீதியாகவும் செயல்ரீதியாகவும் செயல்படுத்துவது என்பதை இந்த அதிகாரங்கள் விவரிக்கின்றன.

இந்த நிருபத்தின் முதல் பதினொரு அதிகாரங்களிலும் பவுலின் சிந்தனைகளை ஆராய்ந்து வந்த நாம் மூன்று கேள்விகளைக் கேட்டு அவைகளுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டும்: “அவர் என்ன கூறினார்? அவர் கூறியதின் அர்த்தம் என்ன? பிறகு நமக்கு நாமே “எனக்கு இவை யனைத்தின் அர்த்தம் என்ன?” என்று கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

பவுலின் எல்லா நிருபங்களையும் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்: அவர் போதனைகளைக் கொடுக்கும் அதிகாரங்கள், பிறகு அவைகளைச் செயல்பூர்வமாக்கிக் காட்டும் அதிகாரங்கள். இந்த நிருபத்தில், முதல் பதினொரு அதிகாரங்களும் போதிக்கும் அதிகாரங்களாக உள்ளன; அடுத்த ஐந்து அதிகாரங்களில் செயல்படுத்த வேண்டியவை கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பதினாறாம் அதிகாரம் வாழ்த்துக் களால் நிறைந்திருக்கிறது. பல வாசகர்கள் அதைப் படிக்காமல் விட்டு விடுகிறார்கள்; ஆனால் அந்த அதிகாரமும் இந்த நிருபத்தின் போதனைகளைச் செயல்படுத்துவதைப் பற்றிக் கூறுகிறது என்பதை நாம் பார்ப்போம். செயல்பூர்வமாக்கப்படாத சத்தியம் பயன்றது என்பதைப் பவுல் அறிந்திருந்தார். எனவே, அவர் ஏற்கெனவே போதித்த ஆழமான நித்திய சத்தியங்களை நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டுவதைப் பற்றி சொல்லத் துவங்குகிறார்.

அவர் ஆசி வழங்கியதைத் தொடர்ந்து, ஒப்படைப்புக்கான அழைப்பை விடுக்கிறார். தேவனுக்கு நிபந்தனையில்லாமல் ஒப்புக்

கொடுக்கக்கூடிய “புத்தியுள்ள ஆராதனையை” அவர் எதிர்பார்க்கிறார். அவர் ஒப்படைப்புக்கான இந்த அழைப்பைக் கொடுப்பதற்கு முந்தைய தமது கடைசி வார்த்தைகளில் தேவனே அனைத்துக்கும் மூலமாக இருக்கிறார் என்றும், அவரே எல்லாவற்றுக்கும் பின்னால் வல்லமையாக இருக்கிறார் என்றும், தேவ மகிமையே அனைத்துக் காரியங்களின் நோக்கம் என்றும் எழுதியிருக்கிறார். ஒப்புக்கொடுத்தலைப் பற்றிய இந்த இரண்டு வசனங்களில் பவுல் முழுமையானதும் நிபந்தனையில்லாதது மான ஒப்புக்கொடுத்தலுக்கு அழைக்கிறார். பவுல் இந்த நிருபத்தில் எழுதியுள்ள அனைத்திலும் தேவனுடைய பரிபூரண அறிவும் ஞானமும் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதை நாம் உணரும்போது, இது மட்டுமே ஒரே புத்தியுள்ள ஆராதனையாக இருக்கிறது.

இந்த முதல் இரண்டு வசனங்களும், நமது வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய சித்தத்தைக் கண்டு அதன்படி செய்வதற்கான வழியாகவும் இருக்கின்றன. “நீ யார்?” என்பது வேதாகமத்தில் தேவன் நம்மிடம் கேட்கும் முக்கியமான கேள்விகளில் ஒன்றாகும் (ஆதி. 27:32-34; யோவான் 1:22). நாம் ஒரு குறிப்பிட்ட நபராக இருக்கும்படி வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. விழுந்துபோன மனிதனிடம் தேவன் முதலில் பேசியபோது இரண்டு கேள்விகளைக் கேட்டார். முதல் கேள்வி “நீ எங்கே இருக்கிறாய்?” என்பதாகும். “உனக்கு அறிவித்தவன் யார்?” என்பது இரண்டாவது கேள்வியாகும்.

நாம் ஒரு குறிப்பிட்ட தனித்தன்மையுள்ளவர்களாக இருக்கும்படி வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை இந்தக் கேள்விகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. நாம் எப்போதுமே அந்தத் தனித்துவத்தைக் கொண்டவர்களாகவே இருக்கிறோம். நாம் எங்கே எப்படிப்பட்டவர்களாக இருக்கும்படி வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கும் வழிமுறையைப் பவுல் நமக்குப் போதிக்கிறார்; நமது வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய நன்மையானதும், ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதும், பரிபூரணமானதுமான சித்தத்தை எப்படிக் கண்டறிந்து அனுபவிப்பது என்பது பற்றிய பல படிகளை அவர் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

தேவனுடைய சித்தத்தை அறிவதற்கு நம்முடைய சொந்த சித்தமே பெரிய இடையூறாக இருக்கிறது. எனவே, நமது சித்தத்தைத் தேவனுக்கு முழுமையாக அர்ப்பணித்து, நம்மை ஜீவ பலியாக அவருக்கு ஒப்புக்கொடுப்பதே தேவனுடைய சித்தத்தைக் கண்டறிந்து அதன்படி செய்வதற்கு முதல் படியாகும்.

தேவனுடைய மக்களின் பாவங்களுக்காக மிருகங்களைப் பலியிடும்படி பழைய ஏற்பாட்டில் கட்டளைகொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இயேசுவானவர் இந்த உலகத்தில் ஊழியத்தைத் துவக்கியபோது,

யோவான்ஸ்நானன் அவரைத் “தேவ ஆட்டுக்குட்டி” என்று அறிமுகம் செய்தான் (யோவான் 1:29). பழைய ஏற்பாட்டுப் பலிகள் அனைத்தும் இவரையே பிரதிநிதித்துவம் செய்தன, இவர் அவைகளை நிறைவேற்றினார். மிருக பலிகள் எல்லாமே மரித்துப்போன பலிகளாகும். பவுல் நிபந்தனையில்லாத அர்ப்பணிப்பை “ஜீவபலி” என்று குறிப்பிடுகிறார். விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவுக்காக மரிக்கச் சித்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பது இதற்கு அர்த்தமல்ல. நாம் ஒவ்வொரு நாளும், நாள் முழுவதும் கிறிஸ்துவுக்காக வாழும்படி, அவருக்கான ஜீவபலிகளாக இருக்கும்படி அவர் நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார்.

நாம் முதலில் தேவனுடைய இரக்கங்களை நினைத்துப் பார்த்து, பிறகு நம்மை ஜீவபலிகளாக “ஒப்புக்கொடுக்க” வேண்டும். மூல மொழியில் இது நமது கைகளை உயர்த்தி, தேவனிடம் சரணடைவதைக் குறிக்கிறது. தேவனுடைய இரக்கமே தகுதியான தண்டனையை நாம் பெறாமல் தடுக்கிறது. பவுல் முதலாம் அதிகாரத்தில், அனைத்து அவபக்திக்கும் அநீதிக்கும் விரோதமாய் தேவகோபம் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறியிருக்கிறபடியால் (1:18), நாம் அடைய வேண்டிய தண்டனையை நமக்குக் கொடுக்காமல் தேவன் தடுத்திருப்பதற்காக நாம் அவருக்கு நன்றியுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். நாம் எந்தவித நிபந்தனையுமில்லாமல் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு பவுல் தேவனுடைய இரக்கங்களைக் காரணமாகக் காட்டுகிறார்.

அவர் இந்த வாழ்க்கை முறையைப் “பரிசுத்தம்” என்று அழைக்கிறார்; அதாவது “தேவனுக்குச் சொந்தமான ஒன்று” என்று அதற்கு அர்த்தமாகும். நமக்குச் சொந்தமான ஒன்றை நாம் எப்போதும் எந்த வழியிலும் பயன்படுத்த முடியும். நாம் பரிசுத்தமாக இருக்கும்போது, நாம் தேவனுடைய உடைமையாக இருக்கிறோம். அவர் தமது உடைமையை எந்த நேரத்திலும் எந்த இடத்திலும், எந்த வகையிலும் பயன்படுத்த முடியும். நாம் பரிசுத்தத்தோடு, நம்மை ஒப்புக்கொடுத்து, கிறிஸ்துவுக்காக ஜீவபலியாக வாழும்போது, தேவனுக்கேற்ற வாழ்க்கையைப் பின்பற்றுகிறோம்.

நாம் ஐந்தாம் அதிகாரத்தில் கற்றுக்கொண்டபடி, நம்மை நீதிமான் களாக்கத் தேவன் தமது குமாரனின் ஜீவனையே கிரியமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தபடியால், நாம் விசுவாசத்தினால் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, நம்மை நேர்மையாக வாழச் செய்யக்கூடிய கிருபைக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டும். நாம் ஒவ்வொரு நாளும் முழு நேரமும் நமது சரீரங்களை ஜீவபலியாக தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து வாழும் புத்தியுள்ள ஆராதனையில் ஈடுபட வேண்டுமென்று பவுல் அழைக்கிறார்.

யூதர்களைப் பொருத்தமட்டில், ஆராதனையும் பலியும் பிரிக்க முடியாதவையாக இருந்தன. ஆபிரகாம் தன் மகன் ஈசாக்கைப் பலியிடும் படி மோரியா மலைமீது ஏறும்போது, தன்னோடுகூட வந்த சேவகர்களிடம் “நீங்கள் கழுதையை நிறுத்தி இங்கே காத்திருங்கள், நானும் பிள்ளையாண்டானும் அவ்விடமட்டும் போய், தொழுதுகொண்டு உங்களிடத்துக்குத் திரும்பிவருவோம்” என்று கூறினான் (ஆதி. 22:5). ஆபிரகாமின் விசுவாசத்தைக் குறித்து இரண்டு குறிப்புகளை இது நமக்குக் கொடுக்கிறது. தானும் தன் குமாரனும் மலையிலிருந்து திரும்பி வருவோம் என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். என்றாலும், அவன் “தொழுதுகொள்ளுதல்” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்திய முறையே குறிப்பிடத் தகுந்ததாக இருக்கிறது. தானும் தன் மகனும் “தொழுது கொள்ளச்” செல்வதாக அவன் கூறினான். அவன் தன் மகனை அந்த மலையில் பலியிடுவதற்காகவே சென்றான். அப்படியானால் தன் மகனைப் பலியிடுவதை அவன் “தொழுதுகொள்ளுதல்” என்று குறிப்பிடுகிறான்.

ஒரு வருடச் சம்பளத்துக்கு இணையான மதிப்பைக்கொண்ட பரிமள தைலத்தை ஒரு பெண் இயேசுவானவரின் பாதங்களில் ஊற்றி அவரை ஆராதித்தபோது, இந்தப் பணத்தை எளியவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கலாம் என்று யூதாஸ் முறுமுறுத்தான். அவள் அதிகக் கிரயம் கொடுத்து ஆராதித்தாலும் இயேசுவானவர் அவள் சார்பாகவே பேசினார்; நமது ஆண்டவரைப் பொருத்தவரையில் ஆராதனையும் பலியும் ஒரே கருத்துப்படிவமாகவே இருக்கிறது (யோவான் 12:3-8).

“ஆராதனை” என்பதற்கு நாம் “மதிப்புள்ளது” அல்லது “விலை மதிப்புள்ளது” என்றும் பொருள் கூறலாம். பவுல் தனது ஆசீர்வாதத்தை “ஆ! தேவனுடைய ஐசுவரியம்...” என்ற வார்த்தைகளைக் கொண்டு துவங்கியிருக்கிறார். இது “தேவனுடைய மதிப்பு என்ன?” என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது. நாம் தேவனுடைய சித்தத்தைக் கண்டறிந்து, இந்தப் புத்தியுள்ள ஆராதனையைச் செய்யும்போது இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கிறோம்.

இந்த இரண்டு வசனங்களின் சுருக்கமான பொருளைக் கவனியுங்கள். “தேவனுடைய இரக்கங்களை முழுவதுமாகக் காண்கிறவனாக, சகோதரரே, நீங்கள் உங்கள் சரீரங்களை தேவனுக்குப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதும், அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியதுமான ஜீவபலியாக தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, புத்தியுள்ள ஆராதனையைச் செய்ய வேண்டுமென்று உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். உங்களைச் சுற்றியுள்ள உலகம் உங்களில் தாக்கம் செய்வதை அனுமதியாதிருங்கள். தேவனே உங்கள் இருதயத்தை வடிவமைக்கட்டும். அப்போது அவர் திட்டம் உங்கள் நன்மைக்கே

என்பதை அறிவீர்கள். அது மெய்யான முதிர்ச்சியின் இலக்கை நோக்கி உங்களை முன்னேற் செய்யும்” (12:1-2, ஜே. பி. பிலிப்ஸ்).

தேவனுடைய சித்தத்தை அறிவதற்குப் பவுல் கூறும் வழிமுறையின் இரண்டாவது பகுதியில், நாம் இந்த உலகத்துக்கு ஒத்துப்போகக் கூடாது என்று எச்சரிக்கிறார். உலகம் நம்மைத் தன்வசம் இழுக்க முயலுகிறது. இந்த அழுத்தத்தை நாம் எதிர்க்க வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

இந்த இரண்டாவது பகுதியின் ஆழமான அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத சில விசுவாசிகள் தாங்கள் விசுவாசிகளாவதற்கு முன்னர் செய்துவந்த சில உலகப்பிரகாரமான காரியங்களை இப்போது செய்யக் கூடாது என்று தடுக்கிறார்கள். ஆனால் பவுல் கூறும் அர்த்தம் நாம் முன்பு கொண்டிருந்த உலகப்பிரகாரமான பழக்கங்களைவிட இன்னும் ஆழமான காரியங்களைக் குறிக்கிறது.

பவுல் இந்த எச்சரிப்பை விடுக்கும்போது, நாம் வாழும் இந்த உலகக் கலாச்சாரத்தின் பொருள்மயமான மதிப்பீடுகள் மற்றும் முன்னுரிமைகளின்படி வாழும் வாழ்க்கைமுறையைத் தனது கருத்தில் கொண்டிருந்தார். பிலிப்பியருக்கு அவர் எழுதிய நிருபத்தில், அவர் கிறிஸ்துவைச் சந்திப்பதற்கு முன்பும் பின்பும் எவ்வாறு தன்னுடைய முன்னுரிமைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். “எனது வாஞ்சைகளும் மதிப்பீடுகளும் மாறியிருக்கின்றன” என்பதே அவர் கூறியவைகளின் சாராம்சமாகும் (பிலி. 3:7-11).

நமது வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய சித்தம்பற்றிப் பவுல் கூறும் வழிமுறையின் மூன்றாவது பகுதி, நமது மனதை முற்றிலும் புதிதாக்கும் அந்த மாற்றத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற அவருடைய போதனையாகும். அதாவது, நாம் ஒப்படைப்போடு, அவருடைய மதிப்பீடுகளுக்கும், அவருடைய குமாரனின் சாயலுக்கும் ஒத்துப்போக வேண்டும் என்பது பவுல் கூறும் வழியாகும். அப்போது பவுல் இயேசுவானவர் தன்னைச் சந்தித்தபோது கேட்ட கேள்விக்குரிய பதிலை நம்மால் கண்டுகொள்ள முடியும்: “ஆண்டவரே, நான் என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர்” (அப். 9:6).

பவுல் அப்போஸ்தலன் நேரடியாக ஆவிக்குரிய வரங்களைக் குறித்த விவாதத்துக்குச் செல்லும்போதும், இந்தக் கருப்பொருளை மாற்றிவிடவில்லை. நாம் நமது ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கண்டறிந்து, அவைகளைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுப்போமானால், அந்த ஆவிக்குரிய ஒழுக்கம் அவருடைய நன்மையான, ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய, பரிபூரணமான சித்தத்தின் மையத்துக்கு நம்மை வழிநடத்திச் செல்லும் என்பதே அவருடைய தர்க்கமாகும். “அல்லாமலும், எனக்கு அருளப்பட்ட கிருபையினாலே நான் சொல்லுகிறதாவது; உங்களில்

எவனானாலும் தன்னைக் குறித்து எண்ண வேண்டியதற்கு மிஞ்சி எண்ணாமல், அவனவனுக்கு தேவன் பகிர்ந்த விசுவாச அளவிற்படியே, தெளிந்த எண்ணமுள்ளவனாய் எண்ண வேண்டும். ஏனெனில், நமக்கு ஒரே சரீரத்திலே அநேக அவயவங்களிருந்தும், எல்லா அவயவங்களுக்கும் ஒரே தொழில் இராதுபோல, அநேகராகிய நாமும் கிறிஸ்துவுக்குள் ஒரே சரீரமாயிருக்க, ஒருவருக்கொருவர் அவயவங்களாயிருக்கிறோம். நமக்கு அருளப்பட்ட கிருபையிற்படியே நாம் வெவ்வேறான வரங்களுள்ளவர்களானபடியினாலே, நம்மில் தீர்க்கதரிசனஞ்சொல்லுகிற வரத்தையுடையவன் விசுவாசப் பிரமாணத்துக்கேற்றதாகச் சொல்லக்கடவன்” (வச. 3-6).

பவுல் தனது துவக்க வாசகத்தில், இந்த நிருபத்தின் எல்லாப் போதனைகளையும் முதலாவதாக நமக்கு நாமே பொருத்திக் காண வேண்டுமென்ற தெளிவான அறிவுரையைக் கொடுக்கிறார். “உங்களில் எவனானாலும் தன்னைக் குறித்து எண்ண வேண்டியதற்கு மிஞ்சி எண்ணாமல்” என்று அவர் கூறும்போது, “விசுவாசிகளாகிய நாம் நம்மைக் குறித்து எப்படி எண்ண வேண்டும்?” என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். நம்மைக் குறித்து நினைப்பதற்குச் சரியான வழியைப் பற்றி வேதாகமம் என்ன சொல்லுகிறது?

வனாந்தரத்தில் யோவான்ஸ்நானிடம் அனுப்பப்பட்ட ஒரு குழுவினர் “உம்மைக் குறித்து என்ன சொல்லுகிறீர்?” என்று கேட்டார்கள் (யோவான் 1:22). இயேசுவானவர் இவனைப் பற்றி “ஸ்திரீகளிடத்தில் பிறந்தவர்களில் பெரிய தீர்க்கதரிசி” என்று சொல்லியிருக்கிறார் (லூக்கா 7:28; மத். 11:11). யோவான்ஸ்நான் இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொன்ன வகையில் அவன் ஏன் பெரியவனாக இருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறோம். அவன் கூறிய பதிலின் சாராம்சம் அவன் தேவனுடைய சித்தப்படி அங்கே அப்படி வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதாகும். அதாவது, அவன் தனது வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய நன்மையானதும் பரிபூரணமானதுமான சித்தப்படி செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். உங்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? இந்தக் கேள்விக்கு நாம் சரியான பதிலைப் பெற்றிருப்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

நாம் “சயம்” என்ற வேதாகமக் கருத்துப்படிவத்தை வேதாகமம் “மாம்சம்” என்று குறிப்பிடுவதோடுகூடக் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது. மாம்சம் என்பது “தேவனுடைய உதவியைப் பெறாத மானிட இயல்பு” என்று ஒரு வேதாகம வல்லுநர் கூறியிருக்கிறார். “மாம்சத்தினால் உங்களை ஏவி, உங்களை அடிமைப்படுத்த முடியும். ஆனால் மாம்சம் ஏவி, அடிமைப்படுத்தும் ‘நீங்கள்’ மாம்சம் அல்ல” என்று மற்றொரு வல்லுநர் எழுதியிருக்கிறார். பவுல் இங்கே சுயத்தைக் குறிக்கும்

“தன்னை” என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும்போது, அவர் “மாம்சம்”, “உள்ளான மனுஷன்” அல்லது “பழைய இயல்பு” இவைகளைக் குறிக்கவில்லை.

முழு வேதாகமத்திலும் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படும் முறையை நாம் ஆராய்வோமானால், “தன்னை” அல்லது “தங்களை” என்று கிரேக்க மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் சுயத்தைக் குறிக்கும் சொற்களை இயேசுவானவரும் பவுலுமே அதிகமாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் ஒருபோதும் அதை அவர்கள் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தவில்லை. அப்படிப்பட்டதொரு ஆய்வை நான் மேற்கொண்டிருக்கிறேன். அந்த ஆய்வின் முடிவுகளை நான் தொகுத்துக் கூறுவதற்கு முன்பாக, பவுலும் மற்றவர்களும் இந்தச் சொற்களைப் புதிய ஏற்பாட்டில் பயன்படுத்தும்போது திட்டவாட்டமாக எதைக் குறிப்பிட்டார்கள் என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

வேதாகமத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் “சுயத்தைப்” பற்றிய கருத்துப் படிவத்தின் அர்த்தம்: “தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு கொடுக்கப்பட்ட தனித்தன்மை, மற்ற நபர்களிலிருந்து ஒருவரை வேறுபடுத்திக் காட்டும் தனித்துவம்” என்பதாகும். இந்தச் சொல் அதன் அனைத்து வடிவங்களிலும் தனித்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. தேவன் ஒவ்வொரு மனிதரையும் வெவ்வேறாகவே படைத்திருக்கிறார் என்று வேதாகமம் தொடர்ந்து போதிக்கிறது. இப்போது இந்தக் கருத்துப் படிவம் இயேசுவானவர் மற்றும் பவுலின் போதனைகளில் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம்.

கெட்டகுமாரனைப் பற்றி இயேசுவானவர் சொன்ன உவமைக் கதையில், அவன் தனது கெட்ட வழிகளால் இறுதியாகப் பன்றிகளின் கொட்டிலுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, தான் ஒரு பன்றியல்ல என்பதை உணர்கிறான். அவன் பன்றிகளின் கொட்டிலில் இருந்தாலும், பன்றிகளுக்குக் கிடைக்கும் உணவு தனக்குக் கிடைக்காதா என்று நினைத்தாலும் அவன் பன்றியல்ல; அவன் ஒரு குமாரன்; அவன் பன்றிகளின் கொட்டிலுக்குச் சொந்தமானவன் அல்ல. அவன் தன்னுடைய தகப்பனின் வீட்டுக்குச் சொந்தமானவன். அவன் அந்தப் பன்றிகளின் கொட்டிலை விட்டுவிட்டுத் தன் தகப்பனிடமும் தகப்பன் வீட்டுக்கும் திரும்பும்படி தீர்மானிக்கிறான். அந்தக் கெட்ட குமாரனின் தீர்மானத்தை இயேசுவானவர் “அவனுக்குப் புத்தி தெளிந்தபோது” என்று குறிப்பிடுகிறார் (லூக்கா 15:17), அதாவது அவன் தனது சுயத்தை, அதாவது தான் யார் என்பதை உணர்ந்தான். அவன் யாராக இருக்கும்படி பிறந்தானோ அவனாக இருக்கும்படி தனது தகப்பனுடைய அன்புக்கும் அவருடைய வீட்டுக்கும் திரும்பும்படி தீர்மானிக்கிறான்.

பவுல் அப்போஸ்தலன் தனது விசுவாச குமாரனாகிய தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதிய ஒரு நிருபத்தில் கடினமான ஒரு நபருக்கு எப்படி அவன் ஆலோசனை கூறவேண்டும் என்பதைப் பற்றிக் கூறுகிறார். அவர் தீமோத்தேயுவை “கர்த்தருடைய ஊழியக்காரன்” என்று குறிப்பிடுகிறார். அப்படிப்பட்ட கடினமான நபர்களை அவர் “எதிர்பேசுகிறவர்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். அப்படிப்பட்ட நபர் பிசாசின் கண்ணியிலிருந்து “தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும்படியாக” தீமோத்தேயு அவனுக்கு ஆலோசனை கூறவேண்டுமென்பதே பவுலின் அறிவுரையாகும். அப்படிப்பட்ட நபர் பிசாசினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறான் (2 தீமோ. 2:23-26).

சாந்தம், நீடியபொறுமை, தயவு என்னும் ஆவிக்குரிய கனியைக் கொண்டு இவ்வாறு தங்களைத் தாங்களே எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கும் நபர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்று பவுல் கூறுகிறார். அப்போது அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறும் வாய்ப்பைத் தீமோத்தேயு பெற முடியும். தேவன் அவர்களுக்கு மனந்திரும்புதலின் ஆவியைக் கொடுப்பாரானால், தீமோத்தேயு அவர்களுக்குக் கூறும் சத்தியத்தை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களானால், அவர்களை அடிமைகளாகப் பிடித்துவைத்திருக்கும் பிசாசின் கண்ணியிலிருந்து அவர்கள் தங்களை விடுவித்துக்கொள்ள முடியும். பிரச்சினைக்குரிய அந்த நபர் முதலில் தன்னைத்தானே எதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும், பிறகு தன்னை விடுவித்துக்கொள்கிறான் என்றும் பவுல் விவரிப்பதே ஆலோசனை கூறுதல் பற்றிய இந்த அறிவுரையின் முக்கியமான காரியமாகும்.

கொரிந்தியர்களில் சிலர் தங்களைக் குறித்துச் சரியான சிந்தனை கொண்டிருக்கவில்லை என்று பவுல் அவர்களுக்கு எழுதிய நிருபத்தில் குறிப்பிடுகிறார். “அவர்கள் தங்களைக் கொண்டு தங்களை அளந்து கொண்டு, தங்களுக்கே தங்களை ஒப்பிட்டுக்கொள்கிறார்கள்.” இந்த இரண்டு வழிகளிலும் அவர்கள் தங்களைப் பற்றி நினைக்கும்போது அவர்கள் புத்திமான்களல்ல என்று பவுல் கூறுகிறார் (2 கொரி. 10:12). நம்மைக் கொண்டு நம்மை நாமே அளக்கக்கூடாது. நம்மை மற்றவர்களோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளக் கூடாது. தேவன் மற்றவர்களுக்காகத் திட்டமிட்டிருப்பவைகளோடு நம்மை ஒப்பிட்டுக் கொள்ளும் போது, அவர் நமக்காகத் திட்டமிட்டிருக்கும் தனிச்சிறப்பை அல்லது தனித்துவத்தை நம்மால் கண்டுகொள்ள முடியாது.

நம்மை நாமே மற்றவர்களோடு ஒப்பிட்டுக்கொள்ளக் கூடாது என்று பவுல் எழுதும்போது, அவர் இயேசுவானவரின் போதனைக்கு ஒத்துப் போகிறார். யோவான் சுவிசேஷத்தின் கடைசி அதிகாரத்தில் பேதுரு எப்படி மரிக்கப் போகிறான் என்று இயேசுவானவர் அவனிடம்

கூறுவதை நாம் பார்க்கிறோம். பேதுருவோ பின்னாலிருந்த யோவானைச் சுட்டிக்காட்டி “ஆண்டவரே, இவன் காரியம் என்ன?” என்று கேட்டான். யோவானைக் குறித்த தமது திட்டம் பேதுருவின் காரியமல்ல என்ற ரீதியில் இயேசுவானவர் அவனுக்குப் பதிலளித்தார் (யோவான் 21:21, 22).

நம்மைக்கொண்டே நம்மை அளப்பதும், மற்றவர்களோடு நம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதும் தவறு என்றால், நம்மை நாமே எப்படி அளந்து கொள்ள வேண்டும்? “உன்னைக் குறித்தும் உபதேசத்தைக் குறித்தும் எச்சரிக்கையாயிரு” என்று பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு ஆலோசனை கூறும்போது, இந்தக் கேள்விக்கான பதிலையும் அவர் கொடுக்கிறார் (1 தீமோ. 4:16). தீமோத்தேயு தன்மீது கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே இந்தக் கிரேக்கச் சொற்களின் அர்த்தமாகும். அவன் எப்போதுமே தேவனுடைய வார்த்தையைக் கொண்டு தன்னை அளந்து பார்க்க வேண்டும். தீமோத்தேயு தனது வாழ்க்கையில் வேதவசனங்களில் நிலைகொண்டிருப்பானானால், தொடர்ந்து வேதவசனங்களைத் தனது வாழ்க்கையில் செயல்படுத்துவானானால், அவன் தன்னைத்தானே இரட்சித்துக்கொள்வது மட்டுமின்றி தனது உபதேசத்தைக் கேட்பவர்களையும் இரட்சித்துக்கொள்வான்.

நாம் தேவனிடத்தில் நமது முழு இருதயத்தோடும் அன்புகூர வேண்டும் என்றும், நம்மைப் போலப் பிறரிடம் அன்புகூர வேண்டும் என்றும் இயேசுவானவர் போதிக்கிறார் (மத். 22:35-40). நாம் தேவனிடத்தில் முழுமையாக அன்புகூர வேண்டும், நிபந்தனையில்லாமல் பிறரிடம் அன்புகூர வேண்டும், சரியான வகையில் நம்மை நாமே நேசிக்க வேண்டும் என்பதே இயேசுவானவர் கூறியதின் சாராம்சமாகும். நம்மை நாமே அதிகமாக நேசிக்க வேண்டும் என்றும், கண்ணாடி முன்னால் நிற்கும்போதெல்லாம் நம்மை நாமே போற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இதற்கு அர்த்தமல்ல. தேவன் நேசிப்பதை நாம் நேசிக்க வேண்டும் என்பதே இதன் அர்த்தமாகும். தேவன் நம்மிடம் நிபந்தனையில்லாமல் அன்புகூருகிறார். நாம் கிறிஸ்துவோடு கூட நடக்கும் போது ஒரு புதிய சிருஷ்டியாக ஆகிக்கொண்டிருக்கிறோமே, அந்தப் புதிய சிருஷ்டியை நாம் நேசிக்க வேண்டும்.

“தேவனுக்கு முன்பாக எல்லா மனுஷருடைய மனச்சாட்சிக்கும் எங்களை உத்தமரென்று விளங்கப்பண்ணுகிறோம்” என்று பவுல் கொரிந்தியருக்கும் நமக்கும் கூறும்போது, அவர் இதே பின்னணியில் சிந்திக்கிறார் (2 கொரி. 4:2). நமது வாழ்க்கையில் இயேசுவானவர் செய்திருப்பதை மக்கள் காணும்போது அவர்கள் தேவனுடைய செய்கையைக் காண்கிறார்கள் (எபே. 2:10). இந்த அற்புதத்துக்கு நாம்

சாட்சியாக இருக்கும்போது, ‘‘இயேசுவானவர் எனக்குச் செய்திருப்பதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? இது அற்புதம் அல்லவா?’’ என்று கேட்கும்படியாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

நம்மை நாமே வெறுக்க வேண்டும் என்று இயேசுவானவர் போதிக்கிறார். என்றாலும் சுயத்தை வெறுப்பது குறித்த இதே போதனையின் பின்னணியில் அவர் ‘‘மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயப் படுத்திக்கொண்டாலும், தன்னைத்தான் கெடுத்து நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன?’’ என்றும் கேட்கிறார். நாம் எதைச் செய்தாலும் நம்மை நாமே கெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது, எதற்கு ஈடாகவும் நம்மைக் கொடுக்கக் கூடாது என்பதே அவருடைய தெளிவான போதனையாகும் (லூக்கா 9:23-25). ‘‘மனுஷன் தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான்?’’ என்றும் அவர் கேட்டிருக்கிறார். ‘‘ஒரு கோப்பைக் கூழ்’’ என்றுகூட வேதாகமத்திலிருந்து இதற்குப் பதிலைக் கூறலாம். ஏசா ஒரு கோப்பைக் கூழுக்காகத் தனது சேஷப்புத்திர பாகத்தை யாக்கோபுக்கு விற்றுப்போட்டபோது, இந்தப் போதனையின் பழைய ஏற்பாட்டு எடுத்துக்காட்டை நாம் பார்க்கிறோம் (ஆதி. 25:29-34).

நம்மைக் குறித்து நாம் எப்படி எண்ண வேண்டும் என்பதற்கான சில வேதாகம எடுத்துக்காட்டுகளைப் பார்த்தோம். உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து பரிசுத்த ஆவியானவரின் மூலமாகத் தமது மக்களுக்குக் கொடுக்கும் ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றித் தேவன் தமது கிருபையினால் தனக்கு அருளிய சில கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுவதாகக் கூறி, நம்மைப் பற்றி நாம் எப்படி எண்ண வேண்டும் என்ற தனது போதனையைப் பவுல் துவக்குகிறார். ‘‘நான் இருக்கிறது தேவகிருபையினாலே இருக்கிறேன்’’ என்று அவர் கூறியிருக்கிறார் (1 கொரி. 15:10). நமது ஆவிக்குரிய வரங்கள் நமக்கான தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் என்ன என்பதை அறியும்படி நம்மை வழிநடத்தும் என்று பவுல் விசுவாசிக்கிறபடியால் ஆவிக்குரிய வரங்களைப்பற்றிய போதனையை அவர் இங்கே கொடுத்திருக்கிறார். நிபந்தனையில்லாமல் ஒப்புக்கொடுத்தல், மனம் புதிதாகிறதினாலே மறுரூபமாகுதல், பரிசுத்த ஜீவியம், நமது ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கண்டுகொள்ளுதல் இவை வாழ்க்கையை வரையறை செய்யும் தேவனுடைய கேள்விகளுக்குச் சரியான பதிலைப் பெறும் இடத்துக்கு நம்மைக் கொண்டுசெல்லும். நாம் எப்படிப்பட்டவர்களாக, எங்கே இருக்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புவதை அது நமக்குக் காட்டும்.

பவுலைப் பொருத்தவரையில், ஆவிக்குரிய வரங்கள் தேவனுடைய கிருபையின் வெளிப்பாடுகளாக இருக்கின்றன. ‘‘சுயம்’’ என்பதற்குரிய நம்முடைய வரையறைக்கும், நம்மைப் பற்றி நாம் எப்படி

எண்ண வேண்டும் என்பதைப் பற்றிய அவருடைய போதனைக்கும் பொருத்தமாக தேவ கிருபையினால் வரும் இந்த வரங்களும் வேறுபடுகின்றன. ஒரு சபையிலுள்ள விசுவாசிகளுக்கு வரங்கள் கொடுக்கப்படும் போது, அவர்களுடைய வரங்கள் வேறுபட்டிருக்கும்; இது அவர்களை ஒருவர் மற்றவரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. வரங்களைப் பெற்றுள்ள சபையைக் கவனிக்கும்போது, அதன் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்கள் வரங்களில் வேறுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியப்படைவோம்.

நம்மில் இருவர் ஒன்றுபோல இருப்போமானால், அதில் ஒருவர் தேவையில்லாதவர் என்பதைத் தேவன் அறிவார். எனவே அவர் ஒவ்வொரு விசுவாசிக்கும் தனித்தன்மையைக் கொடுத்திருக்கிறார். அது அவரை மற்ற விசுவாசிகளிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டுகிறது. எனவே நாம் ஒவ்வொருவரும் தேவையானவர்களாக இருக்கிறோம். எவரும் அனைத்து ஆவிக்குரிய வரங்களையும் பெற்றிருப்பதில்லை. எனவே நாம் பெற்றிராத வரங்களைப் பெற்றுள்ள விசுவாசிகள் இல்லாமல் நாம் முழுமையடையாதவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

ஒரு உள்ளூர் சபைக்கு வரங்கள் கொடுக்கப்படும் வழியைப் பவுல் விவரிக்கும்போது, அவர் ஐக்கியத்தையும் வலியுறுத்துகிறார். வேறுபடுதன்மை மற்றும் ஐக்கியம் என்ற இந்த இரண்டு கொள்கைகளும் ஒன்றுக் கொன்று எதிராக இருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறபடியால், ஒரு உள்ளூர் சபையில் செயல்படும் வரங்களின் இயல்பை விவரிக்கப் பவுல் ஒரு சரீரத்தின் உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்.

இந்த உலகத்தில் புதிய ஏற்பாட்டு சபையை நிலைநிறுத்திய மாபெரும் அப்போஸ்தலன் தனது மற்ற நிருபங்கள் சிலவற்றில் இந்தச் சத்தியத்தை முழுமையாகப் பகிர்ந்துகொள்கிறார். நம்மைக் குறித்து நாம் எண்ண வேண்டிய பிரகாரமாக எண்ணி, நமது வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய சித்தத்துக்கு அவை வழிநடத்தும் என்கிறபடியால் அவர் இந்த இடத்தில் ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றிய போதனையைக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர் ஆவிக்குரிய வரங்களின் சில எடுத்துக் காட்டுகளைக் குறிப்பிடுகிறார்: ‘‘நமக்கு அருளப்பட்ட கிருபையின் படியே நாம் வெவ்வேறான வரங்களுள்ளவர்களானபடியினாலே, நம்மில் தீர்க்கதரிசனஞ்சொல்லுகிற வரத்தையுடையவன் விசுவாசப் பிரமாணத்துக்கேற்றதாகச் சொல்லக்கடவன். ஊழியஞ்செய்கிறவன் ஊழியத்திலும், போதிக்கிறவன் போதிக்கிறதிலும், புத்திசொல்லுகிறவன் புத்திசொல்லுகிறதிலும் தரித்திருக்கக்கடவன்; பகிர்ந்துகொடுக்கிறவன் வஞ்சனையில்லாமல் கொடுக்கக்கடவன்; முதலாளியானவன் ஜாக்கிரதையாயிருக்கக்கடவன்; இரக்கஞ்செய்கிறவன் உற்சாகத்துடனே செய்யக்கடவன்’’ (வச. 6-8).

இந்த மூன்று வசனங்களிலும் அவர் ஆவிக்குரிய வரங்களின் ஏழு எடுத்துக்காட்டுகளை எடுத்துக் கூறுகிறார். தீர்க்கதரிசனம் சொல்லுவது என்பது தேவனுக்காகப் பேசுவதாகும்; தீர்க்கதரிசியின் மூலமாகத் தேவன் பேசுகிறார். இந்தச் சொல் ஒரு கூட்டு வார்த்தையாகும்; “முன்னால் நிற்பது” அல்லது “பிரகாசிக்கச் செய்வது” என்பது இதன் அர்த்தமாகும். தீர்க்கதரிசிகள் அடிக்கடி சிறப்பான வெளிப்பாடுகளைப் பெற்று வரவிருக்கும் காரியங்களை முன்னறிவித்தாலும், முன்னறிவிப்பது மட்டுமே அவர்களுடைய ஊழியம் அல்ல.

எபிரெய வரலாற்றின் பழைய ஏற்பாட்டுக் கால கட்டத்தில் தீர்க்கதரிசிகள் அடிப்படையில் பெரிய பிரசங்கியார்களாக இருந்தார்கள். யோவான்ஸ்நானே அதுவரை பிறந்தவர்களில் பெரிய தீர்க்கதரிசி என்று இயேசுவானவர் அறிவித்தார். அவன் ஏசாயாவின் பிரசங்கங்களைப் பிரசங்கித்தான். தீர்க்கதரிசனம் கூறும் ஆவிக்குரிய வரம், அடிப்படையில் தேவனுடைய வார்த்தையை அறிவிக்கும் வரம் என்றே நான் உறுதியாக நினைக்கிறேன். புத்திசொல்லுதல் இந்த வரத்திற்குரிய ஒழுங்குமுறையின் ஒரு பகுதியாகும். ஏனென்றால் தீர்க்கதரிசனம் அறிவிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் தாங்கள் கூறிய தேவனுடைய வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படியும்படி விசுவாசிகளுக்குப் புத்திசொல்லுகிறார்கள். எந்த வேளையில் தேவன் நம்மூலமாக மற்றொருவரோடு பேசினாலும், நாம் தீர்க்கதரிசன வரத்தைச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அர்த்தமாகும்.

ஊழியம்செய்வது என்பது விரிவான வரம்பற்றிய ஒழுங்கு முறையாகும். அது தீர்க்கதரிசனம் கூறுவதோடும் போதிப்பதோடும் தொடர்புகொண்டதாக இருக்கலாம். அப்போஸ்தலர்கள் ஜெபம் பண்ணுவதற்கும் தேவவசனத்தைப் போதிக்கிற ஊழியத்துக்கும் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தார்கள் என்று நாம் வாசிக்கிறோம் (அப். 6:4). தேவ வசனத்தைப் போதிக்கிற ஊழியம் என்பது பிரசங்கிப்பதாகவும், போதிப்பதாகவும் இருக்கலாம். அல்லது தனிப்பட்ட ஒருவருக்குத் தேவ வசனத்தைப் போதிக்கிறதாகவும் இருக்கலாம். இன்று நாம் ஆலோசனை கூறுதல் என்று அழைப்பதும் இதைச் சேர்ந்ததாகும். இந்த வரங்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்து சில ஒழுங்குமுறைகளில் செயல்படுகின்றன. நமது ஆவிக்குரிய வரம் எது என்ற பாணியில் நாம் சிந்திக்கக் கூடாது. நமது ஆவிக்குரிய வரங்களின் தொகுதி எது என்ற ரீதியில்தான் நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

பவுல் ஆவிக்குரிய வரங்களின் ஒழுங்குமுறைகளைப் பற்றித் தான் கொரிந்தியருக்கு எழுதியபோதும், எபேசு சபையாருக்கு எழுதிய போதும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் (1 கொரி. 12:4–11; எபே. 4:11–13).

பேதுரு தனது முதலாவது நிருபத்தில் ஆவிக்குரிய வரங்களைக் குறித்த சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொடுத்திருக்கிறார் (1 பேதுரு 4:10–11). புதிய ஏற்பாட்டில் இந்த வகையில் ஆவிக்குரிய வரங்களைக் குறித்துக் குறிப்பிடும்போது, அவை ஒரு பட்டியலாகக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆவிக்குரிய வரங்கள் எவ்வாறு காட்சியளிக்கின்றன, அவைகளை இனங்கண்டுகொள்ளுவது எவ்வாறு, உள்ளூர் சபையில் அவைகளின் செயல்பாடுகள் என்ன என்பதைப் பற்றிச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பட்டியலிடும் அனைத்து வேதவசனங்களையும் நீங்கள் ஆய்வு செய்வீர்களானால், மொத்தம் இருபத்தொரு வெவ்வேறான வரங்களை நீங்கள் காணலாம்.

நமது சபைகளில் விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் காணப்படும் பல ஆவிக்குரிய வரங்கள் புதிய ஏற்பாட்டில் பட்டியலிடப்படவில்லை. இசையில் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதோடு தொடர்புடைய பல வரங்களை நினைத்துப் பாருங்கள். மக்களை விசுவாசத்துக்கும், ஆராதனைக்கும், கனிகொடுக்கும் ஊழியத்துக்கும் அழைப்பதில் தேவன் இவைகளைப் பயன்படுத்தி வருகிறார். ஆவிக்குரிய வரங்கள் பெரும்பாலும் ஒரு தொகுப்பாகவே வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, போதிக்கும் வரத்தைப் பெற்ற ஒருவர் அறிவு மற்றும் ஞானத்தின் வரங்களையும் பெற்றிருக்கிறார். ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டபடி புத்திசொல்லுதலோடு தீர்க்கதரிசன வரம் சேர்ந்துவருகிறது.

பவுல் கொடுப்பதை ஒரு ஆவிக்குரிய வரமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நம் அனைவருக்கும் கொடுப்பது குறித்த சிலாக்கியமும், பொறுப்பும், கட்டளையும் உண்டு, என்றாலும், உள்ளூர் சபையிலுள்ள சில விசுவாசிகளுக்கு மிகவும் சிறப்பான வழிகளில் கொடுக்கக்கூடிய வரம் தேவ கிருபையினால் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இது பாடுபடுகிறவர்களுக்கும் தேவையிலிருப்பவர்களுக்கும் அவர்களுடைய பணத்தையும் உடைமையையும் கொடுப்பது மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய நேரத்தையும் அன்பையும் மனதுருக்கத்தையும்கூடக் கொடுப்பதாகும்.

இரக்கஞ்செய்வதை அவர் மற்றொரு வரமாகக் குறிப்பிடுகிறார். இரக்கம் காட்ட வேண்டும் என்ற கட்டளையும் அறைகூவலும் நம் அனைவருக்குமே உண்டு. என்றாலும், சில விசுவாசிகளுக்குத் தனிச்சிறப்பான இரக்கஞ்செய்யும் ஆவிக்குரிய வரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் உலகத்தில் வேதனைப்படுகிறவர்களுக்கு இரக்கம் காட்டும் பாரத்தையும் ஆயத்தத்தையும் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். தேவன் பெரும்பாலும் அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையிலுள்ள பாடுகளைப் பயன்படுத்தி, பாடுகளைத் தாங்கிக்கொள்ளும்

கிருபையை அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறார். அவர்கள் தங்கள் சொந்தப் பாடுகளில் தேவனிடத்தில் ஆறுதலைக் கண்டடையும்போது, அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு ஆறுதலளிக்கக் கூடிய ஊழியர்களாகிறார்கள்; அவர்கள் இரக்கஞ்செய்யும் வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் (2 கொரி. 1:3-4).

தலைமை தாங்கி வழிநடத்துவதையும் அவர் ஒரு ஆவிக்குரிய வரமாகக் குறிப்பிடுகிறார். தலைவர் என்ற ஒருவருக்குத் தன்னைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் இருக்க வேண்டும். தேவ கிருபையும் பரிசுத்த ஆவியானவரும் சில விசுவாசிகளை இந்த வரத்தின் ஒழுங்கைக் கொண்டு அபிஷேகம் செய்வதால், மக்கள் அவர்களைப் பின்பற்ற விரும்புகிறார்கள். பவுல் கூறுகிறபடி இதுவே தலைமைத்துவத்தின் வரம் பற்றிய ஒழுங்காகும். கொடுப்பவர்கள் தாராளமாகக் கொடுக்க வேண்டும். இரக்கஞ்செய்கிறவர்கள் உற்சாகத்தோடு இரக்கஞ்செய்ய வேண்டும். வழிநடத்துபவர்கள் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும்.

பவுல் தனது மற்ற நிருபங்களில் பட்டியலிடும் சில ஆவிக்குரிய வரங்களும் அவைகளைப் பற்றிய சிறிய விவரமும் கீழே கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன:

தீர்க்கதரிசனம் – தேவனுடைய வார்த்தையைத் துணிவோடு அறிவிக்கும் திறன்.

அறிவு – தேவனுடைய வார்த்தையில் மறைவாகக் காணப்படும் பெரிய உண்மைகளைக் கண்டறிந்து, ஒழுங்குரீதியாக அவைகளை வகைப்படுத்திக் கூறும் திறன்.

ஞானம் – ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் வேதாகம உள்நோக்குகளைப் பொருத்திக் காணும் திறன்.

போதித்தல் – அறிவு மற்றும் ஞானத்தின் வரங்களின் மூலமாகக் கண்டறியும் உண்மைகளையும் உள்நோக்குகளையும் மற்றவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளும் திறன்.

விசுவாசம் – எது செய்யப்பட வேண்டும் என்பதைக் கண்டு, எந்த இடையூறு வந்தாலும் தேவன் அதைச் செய்வார் என்று நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் திறன்.

பகுத்தறிதல் – பொய்யான ஆவியையும் சத்தியத்தின் ஆவியையும் முதலிலேயே பகுத்தறிந்து கண்டுபிடிக்கும் திறன்.

உதவுதல் – தேவையேற்படும் வேளையில் மற்றவர்களை ஆவிக்குரியபிரகாரமாகப் பலப்படுத்தி ஊக்குவிக்கும் திறன்.

புத்திசொல்லுதல் – தேவனுடைய வார்த்தையின்படி நடக்கும்படி மக்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கும் திறன்.

கொடுத்தல் – தேவனுக்கும் தேவனுடைய ஊழியத்துக்கும் தாராளமாகவும் ஞானத்தோடும் கொடுக்கும் திறன்.

நிர்வகித்தல் – உயிர்த்தெழுந்து ஜீவிக்கும் கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தைச் செய்யும்படி தூண்டி, வழிநடத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி, பணிகளைப் பிரித்துக் கொடுத்து, மேற்பார்வை பார்க்கும் திறன்.

இரக்கம் – உற்சாகமாகத் தொடர்புகொண்டு, ஆறுதல் கூறி, தேவையிலிருப்பவர்களை ஊக்குவிப்பதின் மூலம் கிறிஸ்துவின் அன்பைக் காட்டும் திறன்.

குணமாக்கும் வரங்கள் – சரீரம், மனம், ஆத்துமா, உணர்வுகள் மற்றும் ஆவியைக் குணமாக்குவதில் தேவனுடைய இயல்பானதும் இயல்புக்கு அப்பாற்பட்டதுமான குணமாக்கும் வல்லமைக்கு ஒரு வடிகாலாக இருக்கும் திறன்.

அற்புதங்கள் – அதிகமாக இயற்கை விதிகளுக்கு முரண்படாமல், ஆனால் நாம் அறியாத மேன்மையான விதிகளின்படி தேவன் கிரியை செய்வதற்கு ஒரு வடிகாலாக இருக்கும் திறன்.

நமது வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய பரிபூரண சித்தத்தைக் கண்டடைய இந்த வரங்கள் நம்மை வழிநடத்தும் என்று பவுல் விசுவாசிக்கிறபடியாலும், தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தம் இன்னதென்று பகுத்தறிவது இந்த நிருபத்தின் போதனையின் முக்கியமான செயல்படுத்துதலாக இருக்கிறபடியாலும், உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்து தமது கிருபையின் மூலமாக நமக்குப் பகிர்ந்தளிக்கும் வரங்களை அடையாளம் கண்டு, பயன்படுத்துவது எவ்வாறு என்பதை நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

யோவான்ஸ்நானிடமிருந்து நாம் மூன்று முக்கியமான கொள்கைகளைக் கற்றுக்கொள்கிறோம். அதுவரை பிறந்தவர்களிலேயே இவன் பெரியவன் என்று இயேசுவானவர் கூறியிருக்கிறார் (மத். 11:11; லூக்கா 7:28). இந்தக் கொள்கைகள் அவனுடைய மேன்மைக்குக் காரணமாகவும் இருக்கலாம். நமது குறைபாடுகளின் எல்லைகளை ஏற்றுக்கொள்ள நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே முதல் கொள்கையாகும். “அவர் பெருகவும் நான் சிறுகவும் வேண்டும்” என்று அவன் அறிவித்த போது இந்தக் கொள்கையைச் செயல்பூர்வமாக்கிக் காட்டினான் (யோவான் 3:30).

யோவான் சவிசேஷத்தின் துவக்கத்தில் பல முறை யோவான் ஸ்நானன் தான் “யார் இல்லை” என்று கூறுவதை நாம் பார்க்கிறோம். யோவான்ஸ்நானின் அசாதாரணமான ஊழியத்தைக் கண்டு மற்றவர்கள் அவனிடம் அவன் மேசியாவா என்று கேட்டபோது, அவன் “நான் கிறிஸ்து அல்ல” என்று அறிக்கையிட்டான். பிறகு எல்லோரும் இயேசுவானவரைப் பின்பற்றி அவருடைய போதனையைக்

கேட்கிறார்கள் என்று அவனிடம் மற்றவர்கள் கூறியபோது அவன் “மணவாட்டியை உடையவனே மணவாளன்; மணவாளனுடைய தோழனோ, அருகே நின்று, அவருடைய சொல்லைக் கேட்கிறவனாய் மணவாளனுடைய சத்தத்தைக்குறித்து மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறான்” என்று கூறினான் (யோவான் 3:29).

நமது திறமைகளுக்குரிய பொறுப்பை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே இரண்டாவது கொள்கையாகும். தான் யார் இல்லை என்பதை மட்டுமல்ல, தான் யார் என்பதையும், எங்கே தான் எப்படியிருக்கும்படி அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதையும் யோவான் ஸ்நானன் அறிந்திருந்தான். “நீர் யார்?” என்று மற்றவர்கள் அவனிடம் கேட்டபோது, அவன் இயேசுவானவரைப் பற்றி மட்டுமே பேச விரும்பினான். என்றாலும், அவனுடைய பதிலுக்காக அவர்கள் நெருக்கியபோது அவன் “கர்த்தருக்கு வழியைச் செவ்வைபண்ணுங்கள் என்று ஏசாயா தீர்க்கதரிசி சொன்னபடியே, நான் வனாந்தரத்திலே கூப்பிடுகிறவனுடைய சத்தமாயிருக்கிறேன்” என்று பதிலளித்தான். அப்படியாகவே, அங்கே இருக்கும்படி அவன் அழைக்கப்பட்டிருந்தான். தேவகிருபையினால் அப்படியாகவே, அவன் அங்கே இருந்தான். தனது குறைபாடுகளின் எல்லைகளை யோவான் ஏற்றுக்கொண்டான். ஆனால் தேவனால் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட திறமைகளுக்குரிய பொறுப்பையும் அவன் ஏற்றுக்கொண்டான்.

ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கண்டறிவதற்குச் சில வழிகள்:

ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றி வேதாகமம் விவரிப்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

தேவன் உங்களுக்கு வரத்தை (வரங்களைக்) கொடுத்திருக்கிறார் என்று விசுவாசியுங்கள்.

நீங்கள் எதைச் செய்ய அதிக வாஞ்சை கொண்டிருக்கிறீர்களோ அதில் ஆலோசனை பெற்று சிறப்பாகச் செய்யுங்கள்.

இயல்பான மற்றும் ஆவிக்குரிய வரங்களுக்கு இடையேயுள்ள வேறுபாட்டைக் கண்டறியுங்கள்.

உங்களின் வரங்களின் ஒழுங்கைக் கண்டறிய மற்றவர்களின் உதவியை எதிர்பாருங்கள்.

எந்தெந்த வரங்கள் இருக்கின்றன என்று சந்தேகம் இருக்கிறதோ அவைகளைச் செயல்படுத்திப் பார்க்க வாய்ப்புக்களைத் தேடுங்கள்.

எந்தெந்த வரங்கள் இருக்கின்றன என்று சந்தேகம் இருக்கிறதோ அவைகளை உணர்ந்து, சோதித்துப் பார்க்க நேரம் செலவிடுங்கள்.

ஒரு பிரதிஷ்டை ஆராதனையில், அந்த வரங்களையும் ஊழியங்களையும் நிபந்தனையில்லாமல் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து, அவருடைய ஊழியத்துக்காகவும் மகிமைக்காகவும் செயல்படுங்கள்.

ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றி விவரிக்கும், மேலே குறிப்பிட்டுள்ள வசனங்களைத் தியானியுங்கள். மறுபடியும் பிறந்த ஒரு விசுவாசி பரிசுத்த ஆவியானவரிடமிருந்து எந்தவொரு வரத்தையும் பெறாமல் இருக்க முடியாது என்கிறபடியால், உங்களுக்கு வரம் கிடைத்திருக்கிறது என்று விசுவாசியுங்கள். வரங்களைப் பற்றிக் கூறும் 1 கொரிந்தியர் 12ஆம் அதிகாரத்தில், பவுல் மறுபடியும் மறுபடியுமாக ஒவ்வொருவருக்கும் வரம் கிடைத்திருக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கூறுவதைக் கவனியுங்கள். கிறிஸ்துவின் சரீரத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்பினருக்கும் ஆவியானவர் இந்த வரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று அவர் மறுபடியும் மறுபடியுமாக வலியுறுத்துகிறார்.

பிறகு நீங்கள் உங்கள் வரங்களைக் குறித்துக் கணக்கெடுக்கும் போது, இந்த இரண்டு வழிகளையும் பற்றிச் சிந்தித்துப்பாருங்கள். நமது வரங்கள் எந்த ஊழியங்களுக்காக நம்மை ஆயத்தப்படுத்துகின்றனவோ அவைகளுக்காக நாம் அதிகமான வாஞ்சையைப் பெறும்படி தேவன் செய்கிறார். எனவே எதைச் செய்ய அதிகமாக வாஞ்சிக்கிறீர்கள் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள். அடுத்தது ஆவிக்குரிய மற்றும் இயல்பான வரங்களுக்கு இடையேயுள்ள வேறுபாட்டைக் கண்டறிவதாகும். இயல்பான வரங்கள் என்பவை நாம் பிறக்கும்போதே பெற்றிருக்கும் தாலந்துகளும், நாட்டங்களுமாகும். இயல்பான வரங்களை ஆண்டவருக்கு ஒப்புக்கொடுக்கும்போது அவை ஆவிக்குரிய வரங்களாகின்றன. என்றாலும், விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் பரிசுத்த ஆவியானவர் கிரியைசெய்யும்போது அவர்கள் முன்பு பெற்றிராத வரங்களைப் பெறுகிறார்கள்.

பழைய ஏற்பாட்டில், ஆலயம் கட்டப்பட்டபோது, பரிசுத்த ஆவியானவர் அதற்குத் தேவையான குறிப்பான தாலந்துகளைச் சிலருக்குக் கொடுத்தார் என்று பார்க்கிறோம். போதித்தல், பிரசங்கித்தல், நற்செய்தி அறிவித்தல் மற்றும் குணமாக்குதல் இவை மட்டுமே ஆவிக்குரிய வரங்கள் என்று கூற முடியாது. ஆண்டவருக்காக விசுவாசிகள் செய்யும் செயல்பூர்வமான காரியங்களும்கூட வரங்களாக இருக்கின்றன.

இந்த ஆவிக்குரிய வரங்கள் இரண்டு பிரிவானவை என்பதையும் நீங்கள் அறிய வேண்டும்: இவைகளில் சில போதக அடிப்படையிலான வரங்கள், மற்றவை செயல்பூர்வமான வரங்கள். நடபடிகளின் புத்தகம் ஆறாம் அதிகாரத்தில் இந்த வேறுபாட்டைத் தெளிவாகக் காண்கிறோம். சபையில் முதன்முதலாக டீக்கன்மார்கள் தெரிந்தெடுக்கப்படும்படி

அப்போஸ்தலர்கள் அழைப்புவிடுத்தார்கள். ஏழு பேர் இவ்வாறு தெரிந் தெடுக்கப்பட்டபோது, சபையின் அலுவல்களைக் கவனிக்கும்படி அப்போஸ்தலர்கள் அவர்களை நியமித்தார்கள். இதனால் அப்போஸ்தலரைப் போன்ற போதக ஊழியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் தொடர்ந்து ஜெபத்திலும் திருவசன ஊழியத்திலும் தரித்திருக்க முடிந்தது. இவ்வாறு ஊழியங்களை வேறுபடுத்தியது ஆண்டவரால் அதிகமாக ஆசீர்வதிக்கப்பட்டது. எருசலேம் பட்டணம் கிறிஸ்துவுக்காக அற்புதமான தாக்கத்தைப் பெற்றது.

நாம் நமது ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கண்டறிய வேண்டுமானால், நமது ஆவிக்குரிய சமுதாயத்திலுள்ள மற்றவர்களின் உதவியும் நமக்குத் தேவைப்படுகிறது. நமது உள்ளூர் சபையின் மற்ற உறுப்பினர்களின்மீது நமது ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையின் தாக்கத்தின் அளவைக் கொண்டு நமது ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கண்டறிய முடியும்.

உங்கள் உள்ளூர் சபையில் நீங்கள் சுவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டபோது, அதை விசுவாசித்தவர்கள் இருப்பார்களானால், நீங்கள் சுவிசேஷ ஊழியத்துக்கான வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் கடினமான கருத்துப் படிவங்களைப் போதிக்கும்போது, விசுவாசிகள் அவைகளைப் புரிந்துகொண்டார்களானால், நீங்கள் போதிக்கும் வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். நிர்வாகம் செய்து கடினமான பணிகளை மற்றவர்களுக்குப் பிரித்துக்கொடுக்கும் திறனைப் பெற்றிருப்பீர்களானால், நீங்கள் நிர்வாகம்செய்யும் வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். கர்த்தருடைய ஊழியத்தைச் செய்யும்படி நீங்கள் விசுவாசிகளுக்கு அறைகூவல் விடுக்கும்போது அவர்கள் உங்களைப் பின்பற்றுவார்கள் எனில், நீங்கள் தலைமைத்துவ வரத்தைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இரக்கம்காட்டுதல், உதவிசெய்தல் போன்ற வரங்களைச் செயல்படுத்தும் போது, உங்கள் முயற்சிகளைச் சபையார் ஏற்றுக்கொள்வார்களானால் நீங்கள் அந்த வரங்களைப் பெற்றிருப்பதைக் கண்டுகொள்வீர்கள்.

இந்தப் பல்வேறு அம்சங்களில் நீங்கள் ஒருபோதும் ஊழியம் செய்ய முயற்சி செய்யாதிருந்தால், நீங்கள் அந்த வரங்களைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள் என்பதை எவ்வாறு கண்டுகொள்ள முடியும்? நாம் பெற்றிருக்கிறோமோ என்று சந்தேகப்படும் வரங்களைச் செயல்படுத்திப் பார்க்கும் வாய்ப்புகளைக் கண்டறிய விசுவாசம் கொண்டிருக்க வேண்டும். நீங்கள் உங்கள் குடும்பத்தாருக்கும் நண்பர்களுக்கும் பரிசுகளைக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் அதைப் பிரித்துப் பார்க்காமல் இருந்தால் உங்களுக்கு எப்படியிருக்கும்? நமக்கு ஆவிக்குரிய வரங்களைக் கொடுத்த ஆண்டவர், அவைகளை நாம் கண்டறிய ஒருபோதும் முயலாதிருப்பதைக் காணும்போது அவர் எவ்வளவு வேதனைப்படுவார்?

நாம் ஒரு வேதாகம வகுப்பில் போதிக்கும்படியான வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தும் அதைச் சரியாகச் செய்ய முடியாமல் போனால், நமக்குப் போதிக்கும் வரம் கிடையாது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிடக் கூடாது. நாம் சில குறிப்பிட்ட வரங்களைப் பெற்றிருக்கிறோமா அல்லது இல்லையா என்பதைக் கண்டறியவும், செயல்படுத்திக் காட்டவும், நிரூபிக்கவும் போதுமான காலம் தேவையாகும்.

இறுதியாக, நாம் நமது வரங்களைக் கண்டறிந்த பிறகு, நமது இருதயத்தில் ஒரு பிரதிஷ்டை ஆராதனையை நடத்தி, இந்த வரங்களை நமக்குக் கொடுத்த ஆண்டவருக்கு அவைகளை ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டும். இந்த வரங்கள் அவர் நமக்குக் கொடுத்த பரிசாகும்; அவைகளைக் கொண்டு நாம் என்ன செய்கிறோம் என்பது நாம் அவருக்குக் கொடுக்கும் பரிசாகும். நாம் அவைகளைக் கொண்டு என்ன செய்கிறோம் என்பது கிறிஸ்துவுக்குள் நமது சகோதர சகோதரிகளுக்கு நாம் கொடுக்கும் பரிசாகவும் இருக்கிறது. ஏனென்றால், சபையின் மற்ற உறுப்பினர்களை ஆசீர்வதித்துக் கட்டியெழுப்பும்படியாகவே அனைத்து வரங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன (1 கொரி. 12:7).

நமக்கான தேவனுடைய திட்டம் நன்மையானது, அவருடைய எதிர்பார்ப்புகள் எல்லாவற்றையும் சந்திக்கிறது, நம்மை ஆவிக்குரிய முதிர்ச்சியை நோக்கிக் கொண்டுசெல்கிறது என்பதை எப்படி நிரூபிப்பது என்பதை நமக்குக் காட்டுவதற்காகவே பவுல் ஆவிக்குரிய வரங்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. நாம் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு, நேர்மையான வாழ்க்கை வாழும்படி தேவ கிருபையினால் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறபடியால், இந்த நிருபத்தில் கூறப்பட்டுள்ள போதனைகளை நாம் செயல்படுத்தும்போது, ஊழியம் செய்யும்படியான வரங்களின் மூலமாக நாம் பலப்படுத்தப்படுவோம் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

சில வழிகளில் நாம் ஆறு பக்கங்களைக் கொண்ட கனசதுரத்தைப் (cube) போலவும் இருக்கிறோம். ஒரு பக்கத்தை நாம் உலகத்துக்குக் காட்டுகிறோம். மற்றொரு பக்கத்தை நாம் நமது நண்பர்களுக்குக் காட்டுகிறோம். மூன்றாவது பக்கத்தை நமது குடும்பத்தாருக்குக் காட்டுகிறோம். நான்காவது பக்கம் நமது மனைவிக்கு அல்லது கணவனுக்குக் காட்டப்படுகிறது. ஐந்தாவது பக்கத்தை நமக்காகவே வைத்துக்கொள்கிறோம். ஆறாவது பக்கத்தைத் தேவனைத் தவிர மற்ற ஒருவருக்கும் காட்டாமல் வைத்துக்கொள்கிறோம்.

இதில் ஒரு பக்கம் நமது ஆளுமையாகும். இரண்டாவது பக்கம் நம்மைப் பற்றி நாம் என்ன நினைக்கிறோமோ அதுவாக இருக்கிறது. இதை நாம் தன்முனைப்பு (ego) என்று அழைக்கிறோம். மூன்றாவது பக்கத்தை நமது நற்பெயர் —அதாவது மக்கள் நம்மைப் பற்றி என்ன

நினைக்கிறார்கள் — என்று அழைக்கலாம். நான்காவது பக்கம் மற்றவர்கள் நம்மை யாரென்று நினைக்கிறார்கள் என்று நாம் நினைத்துக்கொள்கிறோமோ அதைக் குறிக்கிறது. இதைச் சுய மரியாதை. நமது சுய மதிப்பு அல்லது நமது சுய சாயல் என்று அழைக்கலாம். ஐந்தாவது பகுதி. நாம் யாராக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அதைக் குறிக்கிறது. அதை நமது வாஞ்சை என்று அழைக்கலாம்.

நாம் கிறிஸ்துவில் புதுச் சிருஷ்டியைப் பெறும்போது, அதை நமது ஆறாவது பக்கமாக நினைக்கலாம். கிறிஸ்துவுக்குள் நாம் எப்படிப்பட்ட நபராக இருக்கும்படி தேவன் சித்தம் கொண்டிருக்கிறாரோ அப்படி நாம் மாற்றப்படுகிறோம். இதையே வேத வசனங்கள் “சுயம்” என்று குறிப்பிடுகின்றன. நம்மை நாமே இழந்துபோகக் கூடாது என்றும், அதற்கு ஈடாக எதையும் கொடுக்கக் கூடாது என்றும் இயேசுவானவர் கூறிய போது அவர் இதையே குறிப்பிட்டார் (மத். 16:26).

கெட்டகுமாரன் பன்றிகளின் கொட்டிலில் புத்தி தெளியப் பெற்றபோது அவன் இப்படிப்பட்ட நபராகவே இருந்தான் (லூக்கா 15:11–32). நம்மை மற்றவர்களோடு ஒப்பிடுவதின்மூலம் இந்தச் சுயத்தை ஒருபோதும் மீட்டுக்கொள்ள முடியாது. தீமோத்தேயு தானும் இரட்சிப்பைப் பெற்று, மற்றவர்களையும் இரட்சிப்புக்குள் வழிநடத்து முன்பாக இந்தச் சுயத்தையே தேவனுடைய வார்த்தைக்குள் நிலை கொண்டிருக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று பவுல் அவனுக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார் (1 தீமோ. 4:16). இந்தச் சுயத்தையே நாம் ஒருபோதும் எதிர் பேசாமல், பிசாசின் கண்ணிகளிலிருந்து தொடர்ந்து தேவனுடைய கிருபையினால் மீட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் நமது அனுபவத்தின்மூலம் நமது வாழ்க்கைக்கான தேவனுடைய நன்மையும் பிரியமும் பரிபூரணமுமான சித்தத்தை நிரூபிக்கும்போது இப்படி ஆகிறோம் (ரோமர் 12:2). தேவனுடைய கிருபையினாலும் இரக்கத்தினாலும், பவுல் குறிப்பிடும் புதிய சிருஷ்டிகளில் ஒருவராக நாம் ஆகும்போது, இந்த நிருபத்தின் அனைத்துப் போதனைகளும் செயல்பூர்வமாக்கப்படுகின்றன. “இப்படியிருக்க, ஒருவன் கிறிஸ்துவுக்குள்ளிருந்தால் புதுச்சிருஷ்டியாயிருக்கிறான்; பழையவைகள் ஒழிந்துபோயின, எல்லாம் புதிதாயின” (2 கொரி. 5:17).

தனது மிகச் சிறந்த இறையியல் படைப்பான இந்த நிருபத்தின் செயல்படுத்துதல் பகுதியில், பவுல் தொடர்ந்து கட்டளைகளின் பெரிய பட்டியலைக் கொடுக்கிறார்; இவை இந்த அதிகாரத்தை அவருடைய எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் அதிக எதார்த்தமான செயல்படுத்துதல் அதிகாரமாக ஆக்குகின்றன. “உங்கள் அன்பு மாயமற்றதாயிருப்பதாக. தீமையை வெறுத்து, நன்மையைப் பற்றிக்கொண்டிருங்கள். சகோதர

சினேகத்திலே ஒருவர்மேலொருவர் பட்சமாயிருங்கள்; கனம் பண்ணுகிற திலே ஒருவருக்கொருவர் முந்திக்கொள்ளுங்கள். அசதியாயிராமல் ஐக்கிரதையாயிருங்கள்; ஆவியிலே அனலாயிருங்கள்; கர்த்தருக்கு ஊழியஞ்செய்யுங்கள்” (வச. 9–11).

“நீங்கள் எப்படி நினைவுகூரப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறீர்கள்?” என்பது எனக்குப் பிடித்தமான ஒரு கேள்வியாகும். நான் உண்மையானவனாக இருப்பதற்காக நினைவுகூரப்பட வேண்டும் என்பதே என்னுடைய பதிலாகும். இந்தக் கட்டளைகளின் தொகுப்பில், நாம் இயேசுகிறிஸ்துவைப் பொய்யாகவோ அல்லது மாய்மாலமாகவோ பின்பற்றாமல் உண்மையாகப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற கருத்து தொடர்ந்து வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த நிருபத்தை வாசித்துப் புரிந்துகொண்ட வாசகர்கள் கிறிஸ்துவைப்போன்ற மாயமில்லாத அன்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று பவுல் அறைகூவல் விடுக்கிறார். இந்த அன்பை அவர் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் “ஆவியின் கனி” என்று குறிப்பிடுகிறார் (கலா. 5:22, 23). கொரிந்தியருக்கு அவர் அன்பைப் பற்றி எழுதிய அதிகாரத்தில் இதை அருமையாக விவரிக்கிறார் (1 கொரி. 13:4–7).

பிறகு அவர் ரோமர்கள் மெய்யான மனந்திரும்புதலைப் பெற வேண்டுமென்று அறைகூவல் விடுக்கிறார். பாவிகள் விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்பட்டு, நீதியான வாழ்க்கை வாழும்படிச் கிருபையைப் பெறும்போது, பாவத்தை விட்டு மெய்யாகவே விலகி நன்மையானதை மெய்யாகவே நாடும் பயபக்தியைப் பெறுகிறார்கள். பாவத்தை உண்மையாகவே விட்டுவிட்டு, நீதியாக வாழ்வதில் வாஞ்சைகொண்டு, நன்மையானதைச் செய்வது மெய்யான மனந்திரும்புதலுக்கு உண்மையான அடையாளங்களில் ஒன்றாகும். இதுவே பாவிகளை நீதிமானாக்கும் தேவனை மகிமைப்படுத்துகிறது.

அடுத்தபடியாக, ஒருவர் மற்றவரீதான தங்கள் அன்பில் விசுவாசிகள் பட்சமாக இருக்க வேண்டும் என்று பவுல் அறைகூவல் விடுக்கிறார். நாம் மெய்யான சகோதர சினேகத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று அவர் எழுதுகிறார் (ரோமர் 12:10). இயேசுவே ஆண்டவர் என்று நாம் நமது இருதயத்தில் விசுவாசித்து, நமது வாயினால் அறிக்கையிடும்போது, இப்படிச் செய்திருக்கும் அனைவரும் கிறிஸ்துவுக்குள் நமது சகோதர சகோதரிகளாகிறார்கள். தமது சீடர்களாக ஆனதின் காரணமாகத் தங்கள் சகோதர சகோதரிகளையும், தாய்தகப்பனையும் இழந்துபோகிறவர்கள், தம்மைப் பின்பற்றும்போது ஆவிக்குரிய தாய்தகப்பனையும் சகோதர சகோதரிகளையும் பெற்றுக்கொள்வார்கள் என்று இயேசுவானவர் கூறியிருக்கிறார் (மாற்கு 10:29, 30). நாம் இந்தச்

சகோதர அன்பை அறிக்கையிடுவது மட்டுமின்றி, மெய்யான சகோதர சகோதரிகளாக வாழ வேண்டும்.

நமது ஆவிக்குரிய குடும்பத்தில் நடைபெறும் காரியங்களுக்கு மற்றவர்களைக் கனம்பண்ணுவதின்மூலம், நாம் மெய்யான தாழ்மை கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று பவுல் வலியுறுத்துகிறார். தேவன் பெருமையை வெறுக்கிறார் (நீதி. 6:16-19). எனவே “தன்னை உயர்த்து கிறவனெவனும் தாழ்த்தப்படுவான், தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப் படுவான்” (லூக்கா 18:14).

பிறகு, நாம் அசதியாயிராமல் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்றும், நாம் கிறிஸ்துவுக்காக ஊழியம்செய்யும்போது ஆவியிலே அனல்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இப்போது அவர் தூண்டுதலைப் பற்றியும் ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பற்றியும் கூறுகிறார்.

இழந்துபோனவர்களுக்கு இரட்சிப்பின் நற்செய்தியைக் கொண்டு வரும் ஒருவராக இருக்க வேண்டும் என்று பத்தாவது அதிகாரத்தில் அவர் கொடுத்த அறைகூவலை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி இப்போது கூறுகிறார். நாம் பிரதான கட்டளைக்காக அதிக வாஞ்சை கொண்டிருக்கிறோமா? இந்தப் பெரிய அப்போஸ்தலனைப் போலக் கிறிஸ்துவின் அன்பினால் நாம் தூண்டப்படுகிறோமா? (2 கொரி. 5:14). அதிகமான அருட்பணியாளர்களைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஊழிய நிறுவனம் தனது தலைமையகத்தின் சுவர்களில் “நீங்கள் அளவுக்கு அதிகமாக உழைத் திருக்கிறீர்களா அல்லது குறைவாகத் தூண்டப்பட்டிருக்கிறீர்களா?” என்று எழுதி வைத்திருக்கிறது.

பவுல் தொடர்ந்து செயல்படுத்துதலைப் பற்றிக் கூறுகிறார்: “நம்பிக்கையிலே சந்தோஷமாயிருங்கள்; உபத்திரவத்திலே பொறுமையாயிருங்கள்; ஜெபத்திலே உறுதியாய்த் தரித்திருங்கள். பரிசுத்தவான் களுடைய குறைவில் அவர்களுக்கு உதவிசெய்யுங்கள்; அந்நியரை உபசரிக்க நாடுங்கள். உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களை ஆசீர்வதியுங்கள்; ஆசீர்வதிக்க வேண்டியதேயன்றி சபியாதிருங்கள். சந்தோஷப்படுகிறவர்களுடனே சந்தோஷப்படுங்கள்; அழுகிறவர்களுடனே அழுங்கள். ஒருவரோடொருவர் ஏகசிந்தையுள்ளவர்களாயிருங்கள்; மேட்டிமையானவைகளைச் சிந்தியாமல், தாழ்மையானவர்களுக்கு இணங்குங்கள்; உங்களையே புத்திமாண்களென்று எண்ணாதிருங்கள்” (ரோமர் 12:12-16).

நித்தியமதிப்பீடுகளில் மெய்யான நித்திய பார்வையையும் விசுவாசத்தையும் கொண்டிருப்பதைக் குறித்து பவுல் இந்த வசனங்களில் கட்டளை கொடுக்கிறார். இந்த விசுவாசிகள் எதிர்கொள்ளும் அல்லது எதிர்கொள்ளப்போகும் கடினமான சோதனைகளில் உண்மையாகவே

பொறுமையுடன் இருக்கும்படி அவர் அழைப்பு விடுக்கிறார். இந்தப் பின்னணியில் பாடுபடும் பரிசுத்தவான்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் ஜெபத்தை ஒரு உண்மையான பழக்கமாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் கூறுகிறார். மெய்யான விருந்தோம்பலைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும், தாங்கள் உணவைப் பகிர்ந்துகொண்டு தங்குவதற்கு அனுமதிப்பவர்களிடம் மனதுருக்கத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இதுவே மெய்யான ஐக்கியமும் ஒற்றுமையுமாகும்; சாதாரண மக்களையும் இதில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள் இந்த ஒற்றுமையை வளர்த்துக்கொள்ள அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களில் பிடிவாதமாக இருக்கக் கூடாது. மற்றவர்கள் பேசும்போது அதற்குச் செவிகொடுக்க வேண்டும்.

பிறகு பவுல் அவிசுவாசிகளோடு அவர்களுடைய உறவைப் பற்றிய கட்டளைகளைக் கொடுக்கிறார். “ஒருவனுக்கும் தீமைக்குத் தீமை செய்யாதிருங்கள்; எல்லா மனுஷருக்கு முன்பாகவும் யோக்கியமானவைகளைச் செய்ய நாடுங்கள். கூடுமானால் உங்களாலான மட்டும் எல்லா மனுஷரோடும் சமாதானமாயிருங்கள். பிரியமானவர்களே பழிவாங்குதல் எனக்குரியது, நானே பதிற்செய்வேன், என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் என்று எழுதியிருக்கிறபடியால், நீங்கள் பழிவாங்காமல் கோபாக்கினைக்கு இடங்கொடுங்கள். “அன்றியும், உன் சத்துரு பசியாயிருந்தால், அவனுக்கு போஜனங் கொடு; அவன் தாகமாயிருந்தால், அவனுக்குப் பானங்கொடு; நீ இப்படிச் செய்வதினால் அக்கினித்தழலை அவன் தலையின்மேல் குவிப்பாய். நீ தீமையினாலே வெல்லப்படாமல், தீமையை நன்மையினாலே வெல்லு” (17-21).

பன்னிரெண்டு முதல் பதினாறாம் வசனம் வரை பவுல் சபையார் தங்கள் சக விசுவாசிகளோடு கொண்டிருக்க வேண்டிய உறவுகளைக் குறித்துக் கூறுகிறார். இப்போது பதினேழு முதல் இருபத்தொன்றாம் வசனம் வரையுள்ள பகுதியில், விசுவாசிகள் வெளி உலகத்தாரோடு கொண்டிருக்க வேண்டிய உறவுகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இது அவர்ளைத் துன்புறுத்திய சமய நிர்வாகிகளையும், நீரோ போன்ற புத்தியீனமான பேரரசர்களின் கட்டளைகளைச் செயல்படுத்திய ரோம இராணுவத்தாரையும்கூடக் குறிக்கிறது.

அவிசுவாசிகள் விசுவாசிகளாகிய நம்மைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பது முக்கியமில்லை என்று நாம் ஒருபோதும் நினைக்கக் கூடாது. மற்ற மக்களோடு நமது இடைபாடுகள் அனைத்திலும் நாம் குற்றம் சாட்டப்படாமல் நேர்மையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டும். “இந்த உலகத்தின் மக்களோடு நாம் தொடர்புகொள்ளும்போது நாம் உண்மையான நேர்மை கொண்டிருக்க வேண்டும்” என்றே பவுல் போதிக்கிறார்.

அவர்கள் துன்புறுத்தப்படும்போது ஒருபோதும் எந்த வகையிலும் பழிவாங்கக் கூடாது என்று பவுல் வலியுறுத்துகிறார். கலிலேயா மலையுச்சியில் இயேசுவானவர் கொடுத்த போதனையை இங்கே பவுல் செயல்படுத்திக் காட்டுகிறார். ஒருவன் நம்மை வலதுகன்னத்தில் அறைந்தால் எதிர்த்து நிற்காதபடி இடது கன்னத்தைக் காட்ட வேண்டும் என்று இயேசுவானவர் கூறியிருக்கிறார் (மத். 5:39).

இந்தப் பின்னணியில் இந்தக் கட்டளையின் வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள்: “கூடுமானால் உங்களாலானமட்டும் எல்லா மனுஷரோடும் சமாதானமாயிருங்கள்” (ரோமர் 12:18). நமது உறவுகளில் மற்ற நபர்கள் செய்யப்போவதை நம்மால் கட்டுப்படுத்த முடியாது. எனவே அவர்களுடைய செயல்களுக்கு நாம் பொறுப்பானவர்கள் இல்லை. தேவனுடைய உதவியோடு அத்தகைய உறவுகளில் நாம் செய்யப் போவதைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். எனவே, இத்தகைய உறவுகளில் நம்மைப் பொருத்தவரையில் சமாதானத்தைக் காத்துக் கொள்வது நம்முடைய பொறுப்பாகும். நமது பொறுப்பு ஒரு முனையில் துவங்கி மற்றொரு முனையில் முடிவடைகிறது. நமது தனிப்பட்ட பொறுப்பு எங்கே துவங்கி எங்கே முடிகிறது என்பதை அறிந்திருப்பது உலகத்தில் நாம் வாழும்போது நமது கவலைகளைப் பெருமளவு குறைக்கிறது.

பழிவாங்குதல் தேவனுக்குரியது என்ற வார்த்தைகளோடு இந்தப் பகுதி முடிவடைகிறது. நாம் பழிவாங்குவதை நமது கைகளில் எடுத்துக் கொள்ளும்போது நாம் தேவனைப் போல நடந்துகொள்கிறோம் என்பதைக் காட்டப் பல பழைய ஏற்பாட்டு வசனங்கள் மேற்கோளாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மறுபடியுமாக, மலைப்பிரசங்கத்தைப் பின்பற்றி பவுல், நாம் பழிவாங்காமல் இருப்பதோடு, நமது எதிரி பசித்திருக்கும்போது அவனுக்கு உணவையும் அவன் தாகமாக இருக்கும் போது அவனுக்குப் பானத்தையும் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

சபை வரலாற்றின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் கிறிஸ்தவர்களாக இருப்பது சட்டரீதியாகத் தவறு எனக் கூறப்பட்டது, இவ்வாறு துன்புறுத்தப்பட்ட அற்புதமான சாட்சியாக இந்த அதிகாரத்தின் இறுதி வார்த்தைகள் இன்றும் எதிரொலிக்கின்றன: “நீ தீமையினாலே வெல்லப் படாமல், தீமையை நன்மையினாலே வெல்லு.”

அத்தியாயம் இரண்டு

“தேவ ஊழியக்காரர்கள்”

(13:1-14)

“எந்த மனுஷனும் மேலான அதிகாரமுள்ளவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியக்கடவன்; ஏனென்றால், தேவனாலேயன்றி ஒரு அதிகாரமுமில்லை; உண்டாயிருக்கிற அதிகாரங்கள் தேவனாலே நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அதிகாரத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கிறவன் தேவனுடைய நியமத்திற்கு எதிர்த்து நிற்கிறான்; அப்படி எதிர்த்து நிற்கிறவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே ஆக்கினையை வருவித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். மேலும் அதிகாரிகள் நற்கிரியைகளுக்கல்ல, தூர்க்கிரியைகளுக்கே பயங்கரமாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் நீ அதிகாரத்திற்குப் பயப்படாதிருக்க வேண்டுமானால், நன்மைசெய், அதினால் உனக்குப் புகழ்ச்சி உண்டாகும். உனக்கு நன்மை உண்டாகும்பொருட்டு, அவன் தேவ ஊழியக்காரனாயிருக்கிறான். நீ தீமைசெய்தால் பயந்திரு; பட்டயத்தை அவன் விருதாவாய்ப் பிடித்திருக்கவில்லை. தீமைசெய்கிற வன்மேல் கோபாக்கினை வரப்பண்ணும்படி, அவன் நீதியைச் செலுத்துகிற தேவஊழியக்காரனாயிருக்கிறானே.

“ஆகையால், நீங்கள் கோபாக்கினையினிமித்தம் மாத்திரமல்ல, மனச்சாட்சியினிமித்தமும் கீழ்ப்படிய வேண்டும். இதற்காகவே நீங்கள் வரியையும் கொடுக்கிறீர்கள். அவர்கள் இந்த வேலையைப் பார்த்து வருகிற தேவஊழியக்காரராயிருக்கிறார்களே. ஆகையால் யாவருக்கும் செலுத்த வேண்டிய கடமைகளைச் செலுத்துங்கள்; எவனுக்கு வரியைச் செலுத்த வேண்டியதோ அவனுக்கு வரியையும், எவனுக்குத் தீர்வையைச் செலுத்த வேண்டியதோ அவனுக்குத் தீர்வையையும் செலுத்துங்கள்; எவனுக்குப் பயப்பட வேண்டியதோ அவனுக்குப் பயப்படுங்கள்; எவனைக் கனம்பண்ண வேண்டியதோ அவனைக் கனம்பண்ணுங்கள்” (13:1-7).

பவுலின் இந்த மகிமையான நிருபத்தின் செயல்படுத்துதல் பகுதியில் அவர் தனது போதனைகள் அனைத்தையும் நாம் எவ்வாறு செயல்படுத்த வேண்டும் என்று காட்டுகிறார். முதலில் நாம் நமக்கும், நமது ஆவிக்குரிய சமுதாயத்திலுள்ள சகோதர சகோதரிகளுக்கும், பிறரு நமது கலாச்சாரத்திலுள்ள அவிசுவாசிகளுக்கும் அந்தப் போதனைகளைப்

பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும். இப்போது பவுல் தனது கோட்பாட்டுப் பகுதியை (அதி. 1-11) நம்மை ஆளுகைசெய்பவர்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கும்படி கூறுகிறார். அதாவது, நாம் இயேசுகிறிஸ்துவின் சீஷர்களாக வாழும் நாட்டில் நல்ல குடிமக்களாக வாழுவதற்குரிய பொறுப்புகளோடு தமது இறையியல் போதனைகளைப் பொருத்திப் பார்க்கும்படி அவர் கட்டளையிடுகிறார்.

ஒரு கிறிஸ்தவன் எப்படி நல்ல குடிமகனாக இருக்க வேண்டும் என்பதுபற்றி இந்தச் சிறிய பதின்மூன்றாம் அதிகாரம் வல்லமையாக எடுத்துக் கூறுகிறது. நாம் உண்மையில் பரலோகத்தின் குடிமக்களாகவே இருக்கிறோம் என்று பவுல் பிலிப்பியருக்கு எழுதியிருக்கிறார் (பிலி. 3:20). நான் ஏற்கெனவே பத்தாம் அதிகாரத்திற்குரிய விளக்கவுரையில் கூறியபடி, ரோமக் குடிமக்கள் ஒவ்வொரு ஆண்டும் கந்தவர்க்கங்களை அக்கினியில் எறிந்து, “இராயனே ஆண்டவன்!” என்று அறிக்கையிட வேண்டியிருந்தது. இராயனுக்கு இவ்வாறு தங்களுடைய பற்றுறுதியைத் தெரிவிக்க மறுத்த ஆயிரக்கணக்கான விசுவாசிகள் கொல்லப்பட்டார்கள். புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையின் ஐக்கியத்தின் கோட்பாட்டு அடிப்படையான “இயேசுவானவரே ஆண்டவர்!” என்ற அறிக்கைக்காக அவர்கள் தங்கள் உயிரைக் கிரயமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது (1 கொரி. 12:3). நாம் ஒவ்வொரு முறை “இயேசுவே கர்த்தர்” என்று அறிக்கையிடும்போதும் நமது முதன்மையானபற்றுறுதியை அறிக்கையிடுகிறோம்.

ரோமப் பேரரசின் தலைநகராகிய ரோமாபுரியிலிருந்த மோசமான, அநீதியான, ஊழல் நிறைந்த அதிகாரிகளைப் பொருத்தவரையில், பரலோகத்தின் குடிமக்கள் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை நிரூபித்த இந்தப் பகுதி விவரிக்கிறது. நாம் வாழும் நாட்டிலும், பட்டணத்திலும், கிராமத்திலும் அல்லது சமுதாயத்திலும் சட்டத்தைச் செயல்படுத்தும் அதிகாரிகளுக்கு இந்தப் போதனைகளை நாம் சரியானபடி பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு அற்புதமான அறிக்கையோடு அவர் இந்த அதிகாரத்தைத் துவங்குகிறார். “தேவனாலேயன்றி ஒரு அதிகாரமுமில்லை; உண்டா யிருக்கிற அதிகாரங்கள் தேவனாலே நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார். ரோம அரசியல் சட்டத்தை அமுலாக்குகிற வர்களை பவுல் “தேவ ஊழியக்காரர்கள்” என்று இந்த ஏழு வசனங்களில் மூன்று முறை குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆளுகைசெய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றவர்கள் தேவனிடமிருந்தே அந்த அதிகாரத்தைப் பெற்று நியமிக்கப் படுகிறார்கள் என்று பவுல் எழுதும் வேளையில் கொடியவனாகிய நீரோ மன்னனே ரோமப் பேரரசனாக இருந்தான்.

இந்தச் சத்தியம் தானியேல் தீர்க்கதரிசியால் மிகத் தெளிவாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் இளைஞனாக இருந்தபோது இதுவரை

வாழ்ந்தவர்களிலேயே அதிக வல்லமையும் அதிகாரமும் பெற்ற சர்வாதிகாரியான பேரரசனின் முன்னால் நின்று “(தேவன்) ராஜாக்களைத் தள்ளி, ராஜாக்களை ஏற்படுத்துகிறவர்” என்று அறிக்கையிட்டார் (தானி. 2:21).

தானியேல் புத்தகத்தின் நான்காம் அதிகாரம் வேதாகமத்திலுள்ள வியக்கவைக்கும் அதிகாரங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது; அதில் பாபிலோனியப் பேரரசை ஆண்ட நேபுகாத்நேச்சார் தனது விசுவாசத்தை அறிக்கையிட்டிருக்கிறான். பல ஆண்டுகளாக தேவனைப் பற்றித் தானியேல் நேபுகாத்நேச்சாருக்கு நிரூபித்த பிறகு, தேவன் அவனை மதியிழந்துபோகும்படி செய்தார். அவன் ஏழு ஆண்டுகள் வயல் வெளிகளில் ஒரு மிருகத்தைப்போலத் திரிந்தான். பிறகு அவன் “உன்னதமானவர் மனுஷருடைய ராஜ்யத்தில் ஆளுகைசெய்து தமக்குச் சித்தமானவனுக்கு அதைக் கொடுத்து, மனுஷரில் தாழ்ந்தவனையும் அதின்மேல் அதிகாரியாக்குகிறார்” என்று அறிக்கையிட்டான் (தானி. 4:17).

இன்று பல இடங்களில் கோடிக்கணக்கான விசுவாசிகள் துன்மார்க்கரும், அநீதியானவரும், கொடுங்கோலருமான சர்வாதிகாரிகளின் அதிகாரத்தின்கீழ் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். முதலில் யாருக்காகப் பவுலின் போதனைகள் எழுதப்பட்டனவோ அவர்களைப் போலவே இவர்களுக்கும் இந்தப் போதனைகள் பொருத்தமாக இருக்கின்றன. நாம் ஆளுகைசெய்கிறவர்களை எதிர்க்கக் கூடாது என்றும் அப்படி எதிர்த்தால், தேவனால் நியமிக்கப்பட்டவர்களை எதிர்க்கிறோம் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இப்படி எதிர்ப்பவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே ஆக்கினையை வரவழைத்துக்கொள்கிறார்கள் என்றும் அவர் கூறுகிறார். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளும் கூட நன்மைக்கு அல்ல தீய செயல்களுக்கே பயங்கரமாயிருக்கிறார்கள் என்று அவர் கூறுகிறார். சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் குடிமகன் இந்த அதிகாரிகளுக்குப் பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.

சட்டத்தை அமுலாக்கும் அதிகாரி நல்ல குடிமகனுக்கு நல்லவனாக இருக்கிறான். இப்படி அதிகாரமுள்ளவர்களை அவர் மூன்று முறை “தேவ ஊழியக்காரர்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். நல்ல, சமாதானமான வாழ்க்கை வாழ விரும்புகிறவர்களுக்கு இவர்கள் நல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். என்றாலும், நாம் சட்டத்தை மீறுவோமானால், இந்தச் சமாதானமான அதிகாரி நம்மேல் பட்டயத்தை எடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்ற எச்சரிப்பும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சட்டத்தை மீறுபவர்களின் மீது சட்டத்தை அமுலாக்கும் அவன் பட்டயத்தைப் பிரயோகிக்கும்போது அவன் தேவ ஊழியக்காரனாக இருக்கிறான் என்று பவுல் கூறுகிறார்.

இந்தப் பின்னணியில் அவர் மறுபடியுமாகத் தேவகோபாக்கிணையைப் பற்றிக் குறிப்படுகிறார். முதலாம் அதிகாரத்தில் அவர் தாம் பிரசங்கித்த சுவிசேஷத்தின் மூலமாக “மனுஷருடைய எல்லாவித அவபக்திக்கும் அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவகோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது” என்று அறிக்கையிட்டிருக்கிறார். இது வரவிருக்கும் நியாயத்தீர்ப்பில் வெளிப்படுத்தப்படும் தேவகோபமாகும். என்றாலும், இந்தப் பகுதியில், தேவனால் நிறுவப்பட்ட விதிகளை மீறுபவர்களுக்கு எதிராக இப்போதே தேவகோபாக்கிணை வெளிப்படும் என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். சட்டத்தை அமுலாக்கும் அதிகாரிகளால் தேவனுடைய இந்தத் தற்போதைய கோபாக்கிணை வெளிப்படுத்தப்பட்டு, செயல்படுத்தப்படுகிறது.

சட்டத்தை அமுலாக்கும் இந்த அதிகாரி காவல்காரராகவோ அல்லது மேலும் உயர்ந்த மட்டத்தில் இராணுவ அதிகாரியாகவோ இருக்கலாம். உள்ளூரில் காவலர்களால் சட்டத்தை நிலைநிறுத்த முடியாதபோது இராணுவத்தினர் அழைக்கப்படுகிறார்கள். போரை எதிர்க்கும் கோட்பாட்டை உடையவர்களை நான் அதிகமாக மதிக்கிறேன். என்றாலும் எனக்கு அந்தக் கோட்பாடு கிடையாது. இந்த அதிகாரத்தின் முதல் ஏழு வசனங்களில் இதற்கான காரணங்களைக் காணலாம்.

இந்த வசனங்களைப் பற்றி இரண்டு மிக முக்கியமான காரியங்களை நாம் கவனிக்க வேண்டும். முதலாவதாக, இந்தக் கருப்பொருளைப் பற்றிய வேதாகமத்தின் ஒரே போதனை இதுவல்ல. இரண்டாவதாக, ஆளுகை அதிகாரத்திலிருப்பவர்கள் தேவ ஊழியக்காரர்கள் என்று பவுல் கூறுவது எப்போதுமே உண்மையாக இருக்கிறது என்று கூற முடியாது. “குற்றவியல் சாராத கீழ்ப்படியாமைக்கும் கூட” வேதாகமத்தில் வலுவான ஆதாரம் இருக்கிறது.

சபையின் துவக்க நாட்களில் கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கக் கூடாது என்று சமய அதிகாரிகள் அப்போஸ்தலருக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். முதலாவதாக இந்த நிலை ஏற்பட்டபோது, அப்போஸ்தலர்கள் அவர்களிடம் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதைவிட அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிவது நியாமாயிருக்குமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி கூறினார்கள். ஆனால் அடுத்த முறை அதே கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டபோது, அவர்கள் உடனடியாக “மனுஷருக்குக் கீழ்ப்படிகிறதைப் பார்க்கிலும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிகிறதே அவசியமாயிருக்கிறது” என்று பதிலளித்தார்கள் (அப். 4:19; 5:29). விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் ஊழல் நிறைந்த அதிகாரிகள் கட்டளையிடும்போது, “குற்றவியல் சாராத கீழ்ப்படியாமைக்கும்” இடம் இருக்கிறது என்பதை இது வெளிப்படுத்துகிறது.

இராயனுக்கு வரி செலுத்துவது நியாயமா என்று சமய அதிகாரிகள் இயேசுவானவரிடம் கேட்டபோது, அவர் ஒரு பயபக்தியுள்ள விசுவாசி

யின் குடியுரிமைகளைக் குறித்து ஆழமான போதனையைக் கொடுத்தார் (மத். 22:17-21). இயேசுவானவருக்குக் கெட்ட பெயர் உண்டாக்கும்படி அவரால் பதிலளிக்க முடியாத ஒரு கேள்வியைக் கேட்பதாக இந்தச் சமய அதிகாரிகள் நினைத்தார்கள். ரோமாபுரிக்கு வரிசெலுத்துவது தவறு என்று இயேசுவானவர் கூறுவாரானால், ஆலயத்தில் அப்போது இருந்த ரோமப் போர்வீரர்கள் உடனடியாக அவரைக் கைதுசெய்திருப்பார்கள். வரிசெலுத்துவது நியாயம் என்று அவர் சொல்லுவார்களானால் யூதர்கள் வருத்தமடைவார்கள். குறிப்பாக, ரோமாபுரிக்கு எதிராகப் போர்புரிந்து வந்த செலோத்துகள் கோபப்படுவார்கள்.

இயேசுவானவர் ஒரு நாணயத்தை வாங்கி, அதை உயர்த்திக் காட்டினார். “இந்தச் சுருபமும் மேலெழுத்தும் யாருடையது?” என்று அவர் கேட்டார். “இராயனுடையது” என்று பதிலளித்தார்கள். அப்போது அவர் ஞானத்தோடு, “அப்படியானால், இராயனுடையதை இராயனுக்கும், தேவனுடையதை தேவனுக்கும் செலுத்துங்கள்” என்று பதிலளித்தார் (மத். 22:21).

நாணயத்தில் இராயனுடைய சாயல் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால் அதை இராயனுக்குக் கொடுங்கள். உங்களில் தேவசாயல் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது, எனவே உங்களைத் தேவனுக்கு ஒப்புக்கொடுங்கள். அதாவது, உங்கள் வரிகளைச் செலுத்துங்கள், ஆனால் உங்கள் முழுப் பற்றுறுதியையும் தேவனுக்கே செலுத்துங்கள். சில வேளைகளில், தேவனுக்குச் சொந்தமானதை இராயன் கேட்கலாம். அப்படி அவன் கேட்கும்போது, நீங்கள் அவனை முதலிடத்தில் வைத்து உங்களை அவனுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கக் கூடாது.

நாம் இராயனின் விதிகளுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்; ஏனென்றால் நாம் கீழ்ப்படியாவிட்டால், ஆளும் அதிகாரிகளின் கைகளின்மூலமாக நாம் தேவகோபாக்கிணையை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும். மனச்சாட்சிக்காக நாம் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, நல்ல குடிமக்களாக வாழ வேண்டும். விசுவாசி சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும், ஏனென்றால் அதுவே சரியான காரியமாகும். அவர்கள் நல்ல குடிமக்களாகச் சட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படியாவிட்டால் அவர்களுடைய மனச்சாட்சியே அவர்களைக் குற்றம்சாட்டும். நாம் நமது வரிகளையும் கடன்களையும் ஒழுங்காகச் செலுத்த வேண்டும்.

இந்த அதிகாரத்தில் நமக்குரிய செயல்பூர்வமான போதனையைத் தெளிவாகக் காண முடிகிறது. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அரசாங்கத்தார் தங்கள் குடிமக்களின்மீது வரி விதித்துவருகிறார்கள். நாம் நமது வரியைச் செலுத்த வேண்டும் என்று இயேசுவானவரும் பவுலும் போதிக்கிறார்கள். நாம் யாருக்குப் பயப்பட்டு, மரியாதை செலுத்த

வேண்டியிருக்கிறதோ அவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்றும் பவுல் கூறியிருக்கிறார். பேதுருவும்கூட ராஜாவைக் கனம் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

பிறகு பவுல், பன்னிரண்டாம் அதிகாரத்தில் நமக்கக் கூறியது போன்ற செயல்படுத்த வேண்டிய கட்டளைகளைத் தொடர்ந்து கூறுகிறார்: “ஒருவரிடத்திலொருவர் அன்புகூருகிற கடனையல்லாமல், மற்றொன்றிலும் ஒருவனுக்கும் கடன்படாதிருங்கள்; பிறனிடைத்தில் அன்புகூருகிறவன் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிறான். எப்படியென்றால், விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக, கொலைசெய்யாதிருப்பாயாக, களவு செய்யாதிருப்பாயாக, பொய்ச்சாட்சி சொல்லாதிருப்பாயாக, இச்சியாதிருப்பாயாக என்கிற இந்தக் கற்பனைகளும், வேறே எந்தக் கற்பனையும் உன்னிடத்தில் நீ அன்புகூருகிறதுபோலப் பிறனிடைத்திலும் அன்புகூருவாயாக என்கிற ஒரே வார்த்தையிலே தொகையாய் அடங்கியிருக்கிறது. அன்பானது பிறனுக்குப் பொல்லாங்கு செய்யாது; ஆதலால் அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாயிருக்கிறது” (ரோமர் 13:8-10).

பவுல் தொடர்ந்து இயேசுவானவரின் போதனைகளை எடுத்துக் கூறுகிறார். தாம் மோசே மற்றும் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணங்களை நிறைவேற்றுவதற்காகவே வந்திருப்பதாக இயேசுவானவர் கூறினார் (மத். 5:17-20). அவர் தேவனுடைய மக்களின் வாழ்க்கையில் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பொருத்திக்காட்டுவதற்கு முன்பாக அவர் தேவனுடைய அன்பின் வழியாக அவர்கள் அந்த நியாயப் பிரமாணத்தைக் காணும்படிச் செய்தார். பவுல் வேறொரு இடத்தில் இதை “நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவி” என்று குறிப்பிடுகிறார் (2 கொரி. 3:6). நாம் பிறரை நேசிப்போமானால், பிறரைக் குறித்த எந்தக் கட்டளையையும் மீற மாட்டோம். இந்த வசனங்களில் தான் நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவி என்று குறிப்பிடும் இந்த அன்பைக் குறித்து விளக்குகிறார். இயேசுவானவரும் இந்த அர்த்தத்தில்தான் தாம் நியாயப்பிரமாணத்தை நிறைவேற்ற வந்ததாகக் கூறினார்.

பவுல் தனது செயல்பூர்வமான போதனைகளைத் தொடருகிறார்: “நித்திரையைவிட்டு எழுந்திருக்கத்தக்க வேளையாயிற்றென்று, நாம் காலத்தை அறிந்தவர்களாய், இப்படி நடக்க வேண்டும்; நாம் விசுவாசிகளானபோது இரட்சிப்பு சமீபமாயிருந்ததைப் பார்க்கிலும் இப்பொழுது அது நமக்கு அதிக சமீபமாயிருக்கிறது. இரவு சென்று போயிற்று, பகல் சமீபமாயிற்று; ஆகையால் அந்தகாரத்தின் கிரியைகளை நாம் தள்ளி விட்டு, ஒளியின் ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொள்ளக்கடவோம். களியாட்டும் வெறியும், வேசித்தனமும் காமவிகாரமும், வாக்குவாதமும்

பொறாமையும் உள்ளவர்களாய் நடவாமல், பகலிலே நடக்கிறவர்கள் போலச் சீராய் நடக்கக்கடவோம். துர்இச்சைகளுக்கு இடமாக உடலைப் பேணாமலிருந்து, கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் தரித்துக் கொள்ளுங்கள்” (11-14).

இரவு அநேகமாக முடிந்து, பகல் வரப்போகிறது என்று பவுல் எழுதியிருக்கிறார். உலகத்தின் ஒளியாயிருந்த இயேசுவானவர் இந்த உலகத்தில் இருந்த வரையில் அது ஆவிக்குரிய பகல்வேளையாக இருந்தது. நாம் நமது ஆவிக்குரிய அந்தகாரத்தில் தேவனுடைய வார்த்தையை அணுகும்போது, இரண்டு அற்புதங்கள் நமது இருதயத்தில் நடக்கிறது என்று பேதுரு எழுதியிருக்கிறார். பொழுது விடிந்து, விடிவெள்ளி நமது இருதயத்தில் உதயமாகிறது (2 பேதுரு 1:19). நாம் புதிய பிறப்பை அனுபவிக்கும்போது, இந்த உலகத்துக்கு வெளிச்சமாக இருக்கும் திறனைப் பெறுகிறோம் (மத். 5:14; பிலி. 2:14-16). இயேசுவானவர் திரும்ப வரும்வரையில், நாம் உலகத்துக்கு வெளிச்சமாக இருக்க வேண்டும் (மத். 5:16; பிலி. 2:25). இயேசுவானவர் திரும்பி வரும்போது, அது உலகத்தில் ஆவிக்குரிய பகல்வேளையாக இருக்கும்.

முதலில் நாம் விசுவாசித்த வேளையைவிட, இப்போது பகல் நெருங்கியிருக்கிறது என்று பவுல் கூறுகிறார். அவர் நமது ஆண்டவரின் வருகையையே குறிப்பிடுகிறார். பகல் காலம் இருக்கும்போதே அன்பு செலுத்தும்படி அவர் விசுவாசிகளுக்குப் போதிக்கிறார். ஏனென்றால் இருள் வரும்போது அவர்களால் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு காட்டுவதும், வேதனைப்படும் இழந்துபோனவர்களிடம் அன்பு காட்டுவதும் இயலாமல் போய்விடும். இயேசுவானவர்தாமே முன்மாதிரியாக இருந்து இந்தக் கட்டளையைத் தம்மைப் பின்பற்றுகிறவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்: “பகற்காலமிருக்கும்படி நான் என்னை அனுப்பினவருடைய கிரியைகளைச் செய்ய வேண்டும்; ஒருவனும் கிரியைசெய்யக் கூடாத இராக்காலம் வருகிறது” (யோவான் 9:4).

பல சமயங்களிலும் கவிதைகளிலும் மரணம் ஒருவித உறக்கம் என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாழ்க்கை உறக்கத்தைப் போலவும் மரணம் நித்திரைதெளிந்து எழுவதைப் போலவும் இருக்கிறது என்று வேதவசனம் கூறுகிறது (சங். 90:5). பவுல் இயேசுவானவரின் வருகையையும் நமது முடிவையும் கருத்தில்கொண்டு இந்தப் போதனைகளைக் கொடுக்கிறார். எழுந்து, நமது பழைய இயல்பைக் களைந்துபோட்டு, புதிய இயல்பைத் தரித்து, சரியாக நடக்கவேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார்.

பவுல் எபேசியருக்கு எழுதும்போது இதே உருவகத்தை இன்னும் விரிவாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார் (எபே. 4:24-5:17). நாம் காலையில்

எழும்போது, நமது இரவு ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு, அந்த நாளில் அணியப் போகும் வேறு உடைகளைத் தெரிந்துகொள்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் நாம் இரண்டு காரியங்களில் ஒன்றை நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்பதைக் காட்டப் பவுல் இந்த உருவகத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். நாம் நமது பழைய வாழ்க்கையின் கந்தைகளை அணிந்துகொள்ளலாம், அல்லது நமது புதிய வாழ்க்கையின் அங்கியை அணிந்துகொள்ளலாம்.

அவர் இந்தக் கந்தைகளையும் அங்கிகளையும் பற்றித் தெளிவாக விவரிக்கிறார். கோபம், மூர்க்கம், கசப்பு, தூஷணம், வாக்குவாதம், பொய்சொல்லுதல், திருடுதல், காமவிகாரம் ஆகியவை நமது பழைய வாழ்க்கையின் கந்தைகளாக இருக்கின்றன. சத்தியம், மற்றவர்களைக் கட்டியெழுப்பி அவர்களுக்கு ஊழியம்செய்யும் தயவோடுள்ள தொடர்பு, அன்பு, சாந்தமுள்ள இருதயம், பரஸ்பரம் மன்னித்தல் இவை புதிய வாழ்க்கையின் அங்கிகளாக இருக்கின்றன.

இந்தப் பகுதியில் பவுல் அந்த உருவகத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார். களியாட்டு, வெறி, வேசித்தனம், காமவிகாரம், வாக்குவாதம், பொறாமை போன்ற பழைய வாழ்க்கையின் கந்தைகளை நாம் களைந்து போட்டுவிட்டு, கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டும். துர்இச்சைகளுக்கு நமது சரீரத்தில் இடம்கொடுக்கக் கூடாது.

இந்த வேதாகமப் பகுதி நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அகஸ்டின் மனமாற்றம் பெற்ற போது பிரபலமாயிற்று. அவர் எல்லா வகைப்பட்ட பாலுறவுப் பாவங்களிலும் தனது விருப்பப்படி நடந்துகொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அவர் ஒரு தோட்டத்தில் நண்பனோடு இருந்தபோது, தன்னால் தனது கெட்ட நடத்தையை மாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை என்று அங்கலாய்த்தார். கோட்டைச் சுவற்றின் மறு பக்கத்திலிருந்த தோட்டத்தில் சிறுபிள்ளைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். “எடுத்து வாசித்துப் பார்!” என்று ஒரு சிறுபிள்ளை சொல்லுவதுபோன்ற குரலை அவர் கேட்டார். அருகிலிருந்த மேசையில் பவுல் ரோமருக்கு எழுதிய நிருபத்தின் பிரதி இருந்தது. அவர் அதை எடுத்து வாசித்தபோது, “களியாட்டும் வெறியும், வேசித்தனமும் காமவிகாரமும், வாக்குவாதமும் பொறாமையும் உள்ளவர்களாய் நடவாமல், பகலிலே நடக்கிறவர்கள் போலச் சீராய் நடக்கக்கடவோம். துர்இச்சைகளுக்கு இடமாக உடலைப் பேணாமலிருந்து, கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் தரித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்ற வசனங்களின்மீது அவருடைய பார்வை பட்டது (ரோமர் 13:13-14).

அதே கணத்தில், கிறிஸ்து அகஸ்டினின் வாழ்க்கையில் பிரவேசித்தார். அவர் முற்றிலுமாக மாறி, ஒரு மேன்மையான கிறிஸ்தவராக வாழ்ந்தார். வட ஆப்பிரிக்காவில் சபையின் வல்லமை

யான தலைவராக விளங்கினார். அவருடைய எழுத்துக்களின் மூலமாக இன்றுவரை இலட்சக்கணக்கான வாசகர்களை அவர் ஆசீர்வதித்து வருகிறார்.

நாம் மாம்சத்தின் இச்சைகளுக்கு இடம்கொடுத்து, அவைகளை நிறைவேற்றும்படி அலையக் கூடாது. இவை பாலுறவுப் பாவங்களைவிடப் பரந்த அர்த்தத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், பவுல் அடிப்படையில் இந்த வகைப் பாவங்களையே குறிப்பிட்டார். கொரிந்தியரின் பாலுறவுப் பாவங்களைக் குறித்து அவர் அதிகமாக அவர்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார். கொரிந்து பட்டணம் காமவிகாரம் நிறைந்த பட்டணமாக இருந்தபடியால், கொரிந்திய கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையில் இதற்காக அதிகமாகப் போராட வேண்டியிருந்தது.

கொரிந்து பட்டணத்தில் விக்கிரகாராதனை பிரதானமானதாக இருந்தது. அவர்கள் காம தேவதையை வணங்கியபடியால், கோவில் தாசிகள் மூலம் விபசாரம் பரவியது. சிறுபிள்ளைகளும்கூட இதில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்கள். ஒருபாலுறவும் காணப்பட்டது. அங்கே பவுல் நிறுவிய சபையில் பலர் தாங்கள் விசுவாசிகளாக மாறுவதற்கு முன்பாக இவைகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்போதும் அவர்களில் பலர் காமவிகாரத்தில் ஈடுபடுவதைக் கண்ட பவுல் இவ்வாறு கேள்வியெழுப்புகிறார்: “உங்கள் சரீரமானது நீங்கள் தேவனாலே பெற்றும் உங்களில் தங்கியும் இருக்கிற பரிசுத்த ஆவியினுடைய ஆலயமாயிருக்கிறதென்றும், நீங்கள் உங்களுடைய வர்களல்லவென்றும் அறியீர்களா? கிரயத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டீர்களே; ஆகையால் தேவனுக்கு உடையவைகளாகிய உங்கள் சரீரத்தினாலும் உங்கள் ஆவியினாலும் தேவனை மகிமைப்படுத்துங்கள்” (1 கொரி. 6:19-20). “சரீரமோ வேசித்தனத்திற்கல்ல, கர்த்தருக்கே உரியது” என்று அவர் திட்டவட்டமாகக் கூறினார் (வச. 13).

ரோமப் பேரரசெங்கும் இதே நிலைதான் காணப்பட்டது. எனவே தான் பவுல் தனது செயல்படுத்துதல் பகுதியில் அவர்களுடைய பாலுறவுப் பாவங்களைக் குறிப்பிடுகிறார்: “களியாட்டும் வெறியும், வேசித்தனமும் காமவிகாரமும், வாக்குவாதமும் பொறாமையும் உள்ளவர்களாய் நடவாமல், பகலிலே நடக்கிறவர்கள் போலச் சீராய் நடக்கக்கடவோம். துர்இச்சைகளுக்கு இடமாக உடலைப் பேணாமலிருந்து, கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்.”

அத்தியாயம் மூன்று

“சீஷர்களிடையே சச்சரவுகள்”

(14:1–15:13).

நாம் நேசிக்கும் பரிசுத்தவாண்களோடு பரலோகத்தில் ஜீவிப்பது எவ்வளவு மகிமையாக இருக்கும்! ஆனால் நாம் அறிந்தவர்களோடு இங்கே வாழுவது முற்றிலும் வேறுபட்ட காரியமாகும்!

நான் ஐம்பது ஆண்டுகள் போதகராகப் பணியாற்றியிருக்கிறேன். அவ்வளவுகாலம் மக்களுக்கான குருத்துவப் பொறுப்பை உடையவர்களுக்கு இங்கே நாம் அறிந்த பரிசுத்தவாண்களோடு வாழுவதுகூட எவ்வளவு கடினமானது என்பது தெரியும். எப்போதும் அப்படியேதான் இருந்து வந்திருக்கிறது.

நாம் பவுலின் நிருபங்களை வாசிக்கும்போது, அவர் நிறுவிய சபைகள் பரிபூரணமான சபைகளாக இருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. கொரிந்தியருக்கு அவர் எழுதிய இரண்டு நிருபங்களும் இதற்கு உதாரணங்களாக இருக்கின்றன. ரோமருக்கு அவர் எழுதிய நிருபத்தின் இந்தப் பதினான்காம் அதிகாரத்திலிருந்து ரோமாபுரியிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களும் குறையில்லாத பரிசுத்தவாண்களாக இருக்கவில்லை என்பது தெரிகிறது.

தான் நிறுவிய சபைகளில் பிரச்சினைகள் ஏற்படும்போதெல்லாம் பவுல் தேவ ஆவியானவரின் ஏவுதலைப் பெற்று, நிருபங்களின் மூலம் அந்தப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை அவர்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார். பவுலைப் பின்தொடர்ந்து வந்த யூதர்கள் ஒரு சபையில், புறஜாதி விசுவாசிகளும் நியாயப்பிரமாணத்தைப் பின்பற்றுவதின்மூலம் நீதிமான் களாக வேண்டும் என்று சொல்லி அவர்களைக் குழப்பிவிட்டார்கள். இதனால் அவர் விசுவாசத்தினால் நீதிமான்களாக்கப்படுவது பற்றி அவர்களுக்கு எழுதித் தெரிவித்தார். பவுல் இவ்வாறு கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபம், இந்த ரோமர் நிருபத்தைப் போலவே விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக்கப்படுதலைப் பற்றிக் கூறும் நிருபமாக இருக்கிறது.

கொரிந்திய விசுவாசிகள் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி அறிவு பூர்வமான கேள்விகளை எழுப்பினார்கள். இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதிலாகப் பவுல் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி அருமையான விளக்கங்

களைக் கொடுத்திருக்கிறார் (1 கொரி. 15: 2 கொரி. 4, 5). அதே சபையில் எப்படி அன்புகாட்டுவது என்பதை அவர்கள் அறியாதிருந்தார்கள். சபையில் பரிசுத்த ஆவியின் செயல்பாடு பற்றி அவர்கள் குழப்பமடைந்திருந்தனர். எனவே, வேதாகமத்தில் அன்பைப் பற்றிக் கூறும் மேன்மையான அதிகாரம் அவர்களுக்கு மறுமொழியாக எழுதப் பட்டது. அதற்கு முன்னும் பின்னும் வரும் இரண்டு அதிகாரங்களும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் செயல்பாடு பற்றித் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன (1 கொரி. 12–14).

ரோமாபுரியில் சீஷர்களின் நடுவே ஏற்பட்டிருந்த சச்சரவுகளின் காரணமாகப் பவுல் இந்த அதிகாரத்தை எழுதினார். இதை “செயல்படுத்தப்படும் அன்பு” என்று நாம் குறிப்பிடலாம். பவுல் இங்கே பதினான்காம் அதிகாரத்தில் துவங்கும் கருப்பொருள் அதிகாரப் பிரிவையும் தாண்டி, பதினைந்தாம் அதிகாரம் பதின்மூன்றாம் வசனம் வரையில் தொடர்கிறது.

இந்த நீண்ட பகுதியோடு இந்த நிருபத்தின் அசாதாரணமான போதனை முடிவடைகிறது. அதன்பிறகு அவர் தனிப்பட்ட அருட்பணி நோக்கங்களை அவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறார். பதினாறாம் அதிகாரத்தில், அவர் ரோமாபுரிச் சபையில் அவர் அறிந்திருந்த இருபத்து நான்கு பேருக்கு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கிறார். என்றாலும், இந்த நிருபத்தின் இறையியல் போதனைகள் பதினைந்தாம் அதிகாரம் பதின்மூன்றாம் வசனத்தோடு முடிவடைகின்றன.

இங்கே அவர் ரோமாபுரிச் சபையாருக்குக் கொடுக்கும் போதனைளைப் போன்ற கொள்கைகளை அவர் கொரிந்தியருக்கும் தெரிவித்திருக்கிறார் (1 கொரி. 8–10). இந்த இரண்டு பகுதிகளும் நாம் அறிந்த பரிசுத்த வாண்களோடு இந்த உலகத்தில் வாழ்வது எப்படி என்பதைப் போதிக்கும் சிறப்பான படைப்புகளாக இருக்கின்றன. பவுல் தனது அன்பின் அதிகாரத்தில் விவரிக்கும் (1 கொரி. 13:4–7) செயல்பூர்வமான அன்பே இந்தப் பகுதிகளில் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டுச் சபைகளின் முதல் தலைமுறையில் பெரும்பாலும் புறஜாதி விசுவாசிகளும் யூத விசுவாசிகளும் ஒன்றாக ஆராதித்து, ஒன்றாகவே வாழ்ந்தார்கள். பவுல் இந்த நிருபத்தை இருசாராருக்கும் எழுதுவதை நாம் பார்த்துவந்திருக்கிறோம். யூதர்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியாவாகிய இயேசுகிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது மட்டுமின்றி, ரோமாபுரிச் சபையில் கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து, சபையில் முக்கிய பங்குவகித்த பல யூதர்களும் இருந்தார்கள் என்பதும் அவர் அவர்களுக்கு எழுதுவதற்கான காரணமாகும்.

யூதர்களும் புறஜாதியாரும் ஒரே சபையில் இருந்தபடியால், நாட்களை அனுசரிப்பது, உணவுப் பழக்கம், திராட்சரசம் அருந்துதல்

போன்ற பல காரியங்களைக் குறித்து அவர்களுக்கிடையே வாக்குவாதங்களும் சச்சரவுகளும் காணப்பட்டன. இது மட்டுமின்றி, இன்று நமது சபைகளில் ஆவிக்குரிய ஒற்றுமைக்கு இடையூறு விளைவிக்கும் காரியங்களும் அங்கே காணப்பட்டன.

இன்றும் நமது சபைகளில் மற்ற விசுவாசிகளோடுள்ள உறவில் நாம் எதிர்நோக்கும் சர்ச்சைக்குரிய ஒரு காரியம் 'எவைகளை விலக்கி வைக்க வேண்டும்' (taboos) என்பதைக் குறித்ததாகும். விபசாரம், வேசித்தனம், திருடுதல், பொய்செல்லுதல் மற்றும் எதிர்மறையான நடத்தைகள் அனைத்தும் தேவனுடைய வார்த்தையில் திட்டவட்டமாக விலக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் விசுவாசிகளின் நடத்தைகளைக் குறித்த சில காரியங்கள் வேதாகமத்தில் தெளிவாக்கப்படவில்லை. பல சபைகள் தங்கள் உறுப்பினர்கள் எவைகளைச் செய்ய வேண்டும், எவைகளைச் செய்யக்கூடாது என்று தாங்களே பட்டியலைத் தயாரித்துக் கொடுக்கின்றன.

சிலவேளைகளில் இந்தப் பட்டியல்களை ‘‘பூகோளீதியான பரிசுத்தம்’’ என்று குறிப்பிடலாம். ஏனென்றால் உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறான காரியங்கள் பரிசுத்தக் குலைச்சலாகக் கருதப் படுகின்றன. நான் ஒரு புதிய விசுவாசியாக மனமாற்றம் பெற்றபோது, ஊழியப் பயிற்சிபெறுவதற்காக இறையியல் கல்லூரியில் சேருவதற்கு எண்ணுறு கிலோமீட்டர் பயணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

நான் மனந்திரும்பிய சபையில் அவர்கள் ஒரு நீலப் புத்தகத்தை வைத்திருந்தார்கள். அதில் சபையின் விசுவாசிகள் எவைகளைச் செய்யக் கூடாது என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. நீங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளா விட்டால் சபையின் உறுப்பினராக ஆக முடியாது. புகைக்கக்கூடாது என்பது அந்தக் கட்டளைகளில் ஒன்றாகும்.

இறையியல் கல்லூரியில் படித்தபோது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை ஒரு மலைப்பாங்கான பகுதியிலிருந்த ஒரு சிறிய சபையில் பிரசங்கம்செய்யும்படி நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அங்கே சென்ற போது போதகர் உட்பட அனைவருமே புகைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். போதகர் உட்படப் பலருக்கு புகையிலை பயிரிடுவதே தொழிலாக இருந்தது. புகை பிடித்தபடியே என்னருகே வந்த போதகர், நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை பயணம்செய்து வந்தபடியால், அன்று நான் பிரசங்கிக்கக் கூடாது என்று கூறினார். ஞாயிற்றுக்கிழமை பயணம் செய்வது பாவம் என்று ஒவ்வொரு பிரசங்கியாரும் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறினார்! ஒரு போதகர் புகைபிடித்துக் கொண்டிருந்தது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்த அதே வேளையில், ஐநூறு மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்த என்னுடைய சபையின் நீலப் புத்தகத்தில்

இல்லாத ஒன்றைக் கூறி அவர் இன்னுமதிகமாக என்னை அதிர்ச்சியடைய வைத்தார்.

நான் போதகராகப் பணிபுரியத் துவங்கிப் பல ஆண்டுகள் கழிந்தபிறகு, கிரேக்க நாட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே நவீன காலத்துப் பவுல் அப்போஸ்தலன் ஒருவரோடு ஒருவார காலம் தங்கியிருந்தேன். இவர் வழக்கறிஞராகவும் ‘‘கிரேக்க சுயாதீன சபையின்’’ போதகராகவும் இருந்தார். அந்த நாட்களில் கிரேக்க நாட்டில் புராதன சபையைத் தவிர வேறு சபையை நடத்துவது சட்ட விரோதமாக இருந்தது. அவர் அதிகமான நேரத்தைத் தனது மக்களைச் சிறையிலிருந்து வெளியே கொண்டு வருவதற்கே செலவிட வேண்டியிருந்தது. ஏதென்ஸ் நகரிலிருந்த அவருடைய பெரிய சபையிலும், கொரிந்து மற்றும் தெசலோனிக்கே போன்ற இடங்களிலிருந்த அவருடைய எழுபத்தைந்து கிளைச் சபைகளில் சில சபைகளிலும் பிரசங்கம் செய்யும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

நாங்கள் உணவு விடுதிக்குச் சாப்பிடச் செல்லும்போது, சாப்பிட்டு முடிந்தவுடன் அவர் விடுதியிலிருப்பவர்களுக்கு அதிக வாஞ்சையோடு கிரேக்க மொழியில் செய்தி கொடுப்பார். அவருடைய பேச்சை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாவிட்டாலும், அவருடைய பேச்சைக் கேட்பவர்கள் கண்ணீர் வடிப்பது என்னைத் தொட்டது.

ஆனால் நாங்கள் ஒன்றாகச் சாப்பிடும் வேளையில் அவர் மதுவருந்துவது எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. எங்களுடைய நீலப் புத்தகத்தில் எந்தவகைப்பட்ட மதுவையும் அருந்துவது தடைசெய்யப் பட்டிருந்தது. மதுவருந்துபவர்கள் கண்டிப்பாக உண்மையான கிறிஸ்தவர்கள் அல்ல என்று எங்களுக்குப் போதித்திருந்தார்கள். அந்த வாரக் கடைசியில் அவர் மது அருந்துவது எனக்கு இடறலாக இருந்ததா என்று என்னிடம் கேட்டார். நாம் கொஞ்சம் திராட்சரசம் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று பவுல் எழுதியிருக்கிறார் என்று நான் பதிலளித்தேன். அவர் கிரேக்க மொழியை நன்றாக அறிந்திருந்தார். ‘‘அதுவா? தீமோத்தேயு நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபடியால்தான் கொஞ்சமாகத் திராட்ச ரசத்தைப் பருகும்படி பவுல் எழுதியிருக்கிறார். தீமோத்தேயு சுகமாக இருந்தால் ‘அதிகமாக திராட்சரசத்தைச் சேர்த்துக்கொள்’ என்று தான் எழுதியிருப்பார்!’’ என்று அவர் பதிலளித்தார்.

வீட்டிலிருந்து ஐநூறு மைல் தொலைவில் செல்லும்போதும், கடல் கடந்து வேறொரு நாட்டுக்குச் செல்லும்போதும் அவர்களுடைய ‘‘நீலப் புத்தகத்தில்’’ இயேசுவானவரின் சீஷருக்குரிய விதிமுறைகள் வித்தியாசமாக இருப்பதை நான் கண்டேன். எனவேதான் கிறிஸ்தவ நடத்தை குறித்த இத்தகைய ‘‘நீலப் புத்தக’’ அணுகுமுறை ‘‘பூகோளீதியான பரிசுத்தம்’’ என்று அழைக்கப்படுகிறது.

மனந்திரும்பிய பாவிதன் தாங்கள் பாவத்தைக் குறித்து உணர்த்தப் படும்போது, அதற்கு முன்னர் தாங்கள் செய்துவந்த அனைத்துமே தவறு என்ற எண்ணத்தைப் பெறுவதோடு மட்டுமின்றி, மற்ற விசுவாசிகளுக்கும் கூட அது தவறு என்று நினைக்கிறார்கள். பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்கள் செய்யும் ஒன்று தவறு என்று அவர்களுக்கு உணர்த்தும்போது, அது தங்கள் சபையிலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் தவறான காரியம் என்று நினைக்கிறார்கள்.

வேதாகமத்தில் திட்டவட்டமாகத் தவறு என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பாவங்களை நான் குறிப்பிடவில்லை. பவுல் இந்த அதிகாரத்தில் விசுவாசிகளின் நடத்தையைக் குறித்த பல கொள்கைகளைப் போதிக்கிறார் — நாம் எதை அணிவது, புசிப்பது, குடிப்பது, கர்த்தருடைய நாளாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமையை ஓய்வுநாள் போல ஆசரிப்பதா வேண்டாமா, உலகப் பிரகாரமான கேளிக்கைகளில் ஈடுபடுவது சரியாத தவறா போன்ற பல காரியங்களைப் பற்றிய ஆலோசனைகளை நாம் பார்க்கிறோம். பல காரியங்களைக் குறித்து வேதாகமத்தில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, புகைப்பதைக் குறித்து வேதாகமத்தில் எதுவுமில்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட நடத்தை தவறானது என்று விசுவாசிகள் ஒப்புக்கொள்ளும்போது, அதைப் பற்றி வேதாகமத்தில் எதுவுமே குறிப்பிடப்படாதிருந்தால், நாம் அதை “விலக்கிவைக்கும் காரியங்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

எடுத்துக்காட்டாக ஒரு காரியத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 1800 ஐ அடுத்த ஆண்டுகளில் ஒரு இறையியல் கல்லூரியின் கையேட்டில் தலையணையில் படுத்து உறங்குவதும், வெந்நீரில் குளிப்பதும் “உலகப் பிரகாரமான செளகரியங்களாக” இருப்பதால் அவை பாவம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இன்று எவருமே இதை விலக்கி வைப்பதில்லை. என்றாலும், தாங்கள் விலக்கிவைக்கும் காரியங்களைக் குறித்த உறுதியைப் பெற்றிருக்கும் சிலர் வேதாகமத்தில் அதைக் குறித்துக் கொள்கையளவில் கூறப்பட்டிருக்கிறது என்று நம்புகிறார்கள். புகைப்பது உடல்நலத்துக்குக் கேடு விளைவிப்பதால் அது தவறு என்று விசுவாசித்து, அப்படியே போதிக்கிறார்கள். ஆனால் எந்தச் சபையும் “உடல் பருமனை” தங்கள் நீலப்புத்தகத்தில் குறிப்பிடவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். என்றாலும், உடல் பருமனோடு இருப்பது நமது வாழ்நாளில் மூன்றில் ஒரு பகுதியைக் குறைத்துவிடுகிறது என்று மருத்துவர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனாலும், உடல்பருமனை “விலக்கிவைக்கப்பட்ட” காரியமாக விசுவாசிகள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

இந்த உலகத்தில் சபையானது அன்பினால் ஆளுகைசெய்யப்படும் பரலோகத்தைப் போலிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு பவுல் இந்தப் போதனைகளை ரோமாபுரிச் சபையாருக்குக் கொடுக்கிறார்.

அவர் ரோமருக்குத் தான் எழுதிய நிருபத்தை முடிக்கும்போது, இந்த உலகத்தில் நம்மோடு ஒத்துப்போகாத பரிசுத்தவான்களோடு எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை முப்பத்தாறு வசனங்களில் விளக்குகிறார். சபையில் ஏற்படும் சச்சரவுகளைத் தீர்ப்பது எப்படி என்பதை விளக்க கொரிந்தியருக்கு அவர் எழுதிய நிருபத்தில் மூன்று அதிகாரங்களை ஒதுக்கியிருக்கிறார் (1 கொரி. 8–10). இந்த இரண்டு பகுதிகளும் விசுவாசிகளிடையே உள்ள சச்சரவுகளைத் தீர்த்து, கிறிஸ்துவோடும் ஒருவர் மற்றவரோடும் உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் நமது மனோபாவமும் உறவுகளும் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதை விவரிக்கின்றன.

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் அவர் ஒரு முக்கியமான காரியத்தைக் குறித்து ஆலோசனை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. கொரிந்திய விசுவாசிகளில் பலர் மனமாற்றத்துக்கு முன்னால் விக்கிரக வழிபாட்டில் ஈடுபட்டவர்களாக இருந்தார்கள். விக்கிரகங்களுக்குப் படைக்கப்பட்ட மிருகங்களின் மாம்சம் கொரிந்து சந்தையில் குறைந்த விலைக்கு விற்கப்பட்டுவந்தது.

பல கொரிந்திய விசுவாசிகள் இந்த மாம்சத்தை வாங்கிச் சாப்பிடுவது தவறில்லை என்று நம்பினார்கள். விக்கிரகாராதனையில் அதிகமாக ஈடுபட்டு அதிலிருந்து மனந்திரும்பியவர்கள் இந்தக் காரியமும் தாங்கள் அதற்கு முன்னர் செய்துவந்த அனைத்துப் பாவங்களோடும் தொடர்புடையது என்று கருதியபடியால், படைக்கப்பட்ட மாம்சத்தைச் சாப்பிடுவது பாவம் என்று நம்பினார்கள். இது கொரிந்து சபையில் பெரிய சச்சரவை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அந்த மாம்சத்தைச் சாப்பிடுவது சரியா அல்லது தவறா என்பது முக்கியமான காரியமல்ல என்பதே பவுல் எழுதிய இந்த மூன்று அதிகாரங்களின் சாராம்சமாகும். முக்கியமான காரியம் இதுவேயாகும்: “இந்த மாமிசத்தைச் சாப்பிடுவது தவறு என்று நினைக்கும் சகோதர சகோதரிகளை நீங்கள் எவ்வளவாக நேசிக்கிறீர்கள்? கிறிஸ்து அவர் களுக்காக மரிக்கும்ளவுக்கு அவர்களை நேசித்தார். அவர்களுக்கு இடறலுண்டாக்காத வகையில் மாம்சம் சாப்பிடும் உங்கள் உரிமையை விட்டுக்கொடுக்கும் அளவுக்கு நீங்கள் அவர்களை நேசிக்கிறீர்களா?”

அன்போடுகூட மேலும் மூன்று கொள்கைகளைப் பவுல் இந்த மூன்று அதிகாரங்களின் முடிவில் குறிப்பிடுகிறார். அவை நமக்கும் பொருத்தமாக இருக்கின்றன (1 கொரி. 10:30, 31). முதலாவது கொள்கை “நீங்கள் புசித்தாலும், குடித்தாலும், எதைச் செய்தாலும், எல்லாவற்றையும் தேவனுடைய மகிமைக்கென்று செய்யுங்கள்” என்பதாகும். இரண்டாவது கொள்கை, மற்றவர்களுடைய இரட்சிப்பாகும். அதாவது,

அந்த மாம்சத்தைப் புசிப்பது தவறு என்று நினைக்கும் பலவீனமான சகோதர சகோதரிகளின் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதத்தையும் பக்திவிருத்தியையும் நாம் நாட வேண்டும். நாம் நமது சுயபிரயோஜனத்தை நாடக் கூடாது என்பது அவருடைய மூன்றாவது கொள்கையாகும்.

அந்த மாம்சத்தைச் சாப்பிடக் கூடாது என்று நம்பும் விசுவாசிகளைப் பவுல் “பலவீனமுள்ள சகோதரன்” என்று அழைக்கிறார். அவர் இதே கருத்தோடு ரோமருக்கு எழுதும் இந்தச் சிறப்பான பகுதியையும் தொடங்குகிறார். நாம் பலவீனமானவர்களை நமது ஐக்கியத்துக்குள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு ரோமாபுரிச் சபையில் விசுவாசிகளிடையே சச்சரவை ஏற்படுத்திய காரியங்களைக் குறித்து இந்த முப்பத்தாறு வசனங்களையும் எழுதுகிறார்.

மனச்சாட்சி நமக்குப் பாதுகாப்பான அல்லது பிழையில்லாத வழிகாட்டியாக இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் நமது பெற்றோரிடமிருந்தும், நாம் ஆவிக்குரிய பிள்ளைகளாக இருக்கும்போது நமது ஆவிக்குரிய பெற்றோரிடமிருந்தும் பெறும் போதனைகளே நமது மனச்சாட்சிக்கு அடிப்படையாக இருக்கின்றன. மற்றவர்கள் விலக்கி வைக்க வேண்டும் என்று கூறும் காரியங்கள் வேதாகம அடிப்படையைப் பெறாமல் இருக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட நடத்தை தவறானது என்று நாம் நம்புவோமானால், நமது மனச்சாட்சி நமக்குக் கூறுவதை நாம் புறக்கணிக்கக் கூடாது. நமது மனச்சாட்சி நமக்கே பிழையில்லாத வழிகாட்டியாக இராதபோது, மற்றவர்களுக்கு அது வழிகாட்டியாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

பரிசுத்த ஆவியானவரின் உணர்த்துதலின் அடிப்படையில் இந்தப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண வேண்டும் என்று பவுல் ரோமாபுரிச் சபையாருக்கு ஆலோசனை கூறுகிறார். ஒரு நடத்தை தவறு என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் நமக்கு உணர்த்தும்போது, அது நமது பெற்றோரோ அல்லது மற்ற விசுவாசிகளோ நமக்குப் போதிக்காததாக இருந்தாலும், நாம் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும். தேவன் தமக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்குப் பரிசுத்த ஆவியானவரை அருளியிருக்கிறார் என்று பேதுரு சொல்லுகிறார் (அப். 5:32). நாம் எப்போதுமே பரிசுத்த ஆவியானவரின் உணர்த்துதலுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

“பரிசுத்த ஆவியானவர் ஒரு காரியத்தை நமக்குத் தவறு என்று உணர்த்தும்போது அது மற்ற விசுவாசிகளுக்கும் தவறானதுதானா?” என்ற கேள்வியை இது எழுப்புகிறது. மற்ற விசுவாசிகளின் நடத்தைக்கு எனது மனச்சாட்சி வழிகாட்டியாக இருக்கக் கூடாது. ஆனால், பரிசுத்த ஆவியானவர் எனக்கு உணர்த்துவது மற்ற விசுவாசிகளுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக் கூடுமா? அதாவது, மற்ற விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில்

நாம் பரிசுத்த ஆவியானவருக்குரிய பங்கை எடுத்துக்கொள்ள முடியுமா? இந்தக் காரியங்களில் பரிசுத்த ஆவியானவர் எல்லா விசுவாசிகளுக்கும் ஒரேவிதமான உணர்த்துதலைக் கொடுக்கிறாரா? விசுவாசியாக மாறுவதற்கு முன்பு குறிப்பிட்ட நடத்தை எனக்குத் தவறானதாக இருக்கும் போது, மற்றவர்களுக்கு அது தவறானதாக இராமலிருக்க முடியுமா?

பவுலின் மூன்றாவது கொள்கை இதற்குப் பதிலளிக்கிறது. கொரிந்தியரோடு தான் பகிர்ந்துகொண்ட அதே கொள்கையைப் பவுல் இங்கேயும் போதிக்கிறார். மற்ற விசுவாசிகளின் மனச்சாட்சியையும் உணர்த்துதல்களையும் கருதிப் பார்த்து, இதற்கு முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார்.

விக்கிரகமானது கல்லாகவோ, மரமாகவோ, வெள்ளியாகவோ அல்லது தங்கமாகவோ இருக்கிறபடியால், அவைகளுக்குப் படைக்கப் பட்ட மாம்சத்தைப் புசிப்பது தவறில்லை என்று அறிந்திருந்த கொரிந்திய விசுவாசிகளைப் பவுல் பாராட்டுகிறார். ஆனால், அதே வேளையில் “அனைவரும் அதே அறிவைப் பெற்றிருப்பதில்லை. சிலர் பலவீனராக இருக்கிறபடியால் அந்த மாம்சத்தைச் சாப்பிடுவது தவறு என்று நினைக்கிறார்கள்” (1 கொரி. 8:4-13). எனவே அவர்கள் தங்கள் பலவீனமான சகோதரரை எவ்வளவாக நேசிக்கிறார்கள் என்பதே காரியமாகும்.

“நம்மில் ஒருவனும் தனக்கென்று பிழைக்கிறதுமில்லை, ஒருவனும் தனக்கென்று மரிக்கிறதுமில்லை” என்று அவர் ரோமாபுரிச் சபையாருக்கு எழுதுகிறார் (ரோமர் 14:7). நமது மனச்சாட்சி மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் உணர்த்துதலின் அடிப்படையில் சில குறிப்பிட்ட நடத்தையைப் பின்பற்ற அல்லது பின்பற்றாமலிருக்க நாம் சுயாதீனம் பெற்றிருக்கலாம். என்றாலும், அனைத்து விசுவாசிகளும் இந்தச் சுயாதீனத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை என்று அவர் கொரிந்தியருக்கும் இங்கே ரோமாபுரியாருக்கும் எழுதுகிறார். நாம் பெற்றிருக்கும் அதே சுயாதீனத்தைப் பெறாத பலவீனமான சகோதரர்களை நாம் எவ்வளவாக நேசிக்கிறோம் என்பதே நம்மை வழிநடத்தும் கொள்கையாக இருக்க வேண்டும். நாம் உணர்த்துதலின் மூலம் பெறும் சுயாதீனம் இவர்களுக்கு இடறலாக இருக்குமானால், அந்தச் சுயாதீனத்தை நாம் செயல்படுத்தக் கூடாது என்பதே இதற்கு அர்த்தமாகும்.

பவுல் கொரிந்தியருக்குப் போதித்ததுபோல, அன்பையே நான்காவது கொள்கையாக ரோமாபுரியாருக்குப் போதிக்கிறார். “அன்பு திரளான பாவங்களை மூடும்” என்று பேதுரு எழுதியிருக்கிறார் (1 பேதுரு 4:8). கொரிந்திய சபையாரின் பிரச்சினைக்குப் பவுல் அன்பையே தீர்வாகக் காட்டுகிறார். கிறிஸ்துவின் அன்பே சபையில் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து, உறவுகளை வளர்க்கும்.

சீஷர்களிடையே சச்சரவுகள் – வசனம் வசனமாக

“விசுவாசத்தில் பலவீனமுள்ளவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்; ஆனாலும் அவனுடைய மன ஐயங்களைக் குற்றமாய் நிர்ணயிக்காம லிருங்கள். ஒருவன் எந்தப் பதார்த்தத்தையும் புதிக்கலாமென்று நம்பு கிறான்; பலவீனனோ மரக்கறிகளை மாத்திரம் புதிக்கிறான். புதிக்கிறவன் புசியாதிருக்கிறவனை அற்பமாயெண்ணாதிருப்பானாக; புசியாதிருக் கிறவனும் புதிக்கிறவனைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்காதிருப்பானாக; தேவன் அவனை ஏற்றுக்கொண்டாரே, மற்றொருவனுடைய வேலைக் காரணைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறதற்கு நீ யார்? அவன் நின்றாலும் விழுந்தாலும் அவனுடைய எஜமானுக்கே அவன் உத்தரவாதி; அவன் நிலைநிறுத்தப்படுவான்; தேவன் அவனை நிலைநிறுத்த வல்லவராயிருக் கிறாரே.

“அன்றியும், ஒருவன் ஒரு நாளை மற்றொரு நாளிலும் விசேஷமாக எண்ணுகிறான்; வேறொருவன் எல்லா நாட்களையும் சரியாக எண்ணுகிறான்; அவனவன் தன்தன் மனதிலே முழு நிச்சயத்தை உடையவனாயிருக்கக்கடவன். நாட்களை விசேஷித்துக்கொள்ளு கிறவன் கர்த்தருக்கென்று விசேஷித்துக்கொள்ளுகிறான்; நாட்களை விசேஷித்துக்கொள்ளாதவனும் கர்த்தருக்கென்று விசேஷித்துக் கொள்ளாதிருக்கிறான். புதிக்கிறவன் தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செலுத்துகிறபடியால், கர்த்தருக்கென்று புதிக்கிறான்; புசியாதிருக்கிற வனும் கர்த்தருக்கென்று புசியாதிருந்து, தேவனுக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செலுத்துகிறான். நம்மில் ஒருவனும் தனக்கென்று பிழைக்கிறதில்லை, ஒருவனும் தனக்கென்று மரிக்கிறதில்லை. நாம் பிழைத்தாலும் கர்த்தருக்கென்று பிழைக்கிறோம், நாம் மரித்தாலும் கர்த்தருக்கென்று மரிக்கிறோம்; ஆகையால் பிழைத்தாலும் மரித்தாலும் நாம் கர்த்தருடைய வர்களாயிருக்கிறோம்” (ரோமர் 14:1-8).

சபையானது பலவீனமானவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களோடு தர்க்கம்செய்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று பவுல் எழுதியிருக்கிறார். புதிய விசுவாசிகள் கற்றுக்கொள்வதற்கும் கிறிஸ்துவில் வளர்ச்சிபெறுவதற்கும் போதிய காலம் இல்லாதபடியால் விசுவாசத்தில் பலவீனராக இருக்கிறார்கள், நாம் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உடனடியாக அவர்களோடு தர்க்கத்துக்குரிய காரியங்களைப் பேசக் கூடாது. எப்படிப் போதிப்பது என்று பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு அறிவுரை கொடுத்தபோது இதே போன்ற ஆலோசனையை அவனுக்கும் கொடுத்திருக்கிறார் (2 தீமோ. 2:23-26).

புறஜாதியார் தேவனோடும் ஒருவர் மற்றவரோடும் கொண்டுள்ள அன்பான உறவைக் கண்டு யூதர்கள் வைராக்கியம் கொள்ள வேண்டும்

என்று பவுல் ஒன்பது முதல் பதினொரு அதிகாரங்கள் வரை எழுதியிருக் கிறார். நாம் புதிய விசுவாசிகளுக்கு முன்பாகக் கிறிஸ்துவின் அன்பைச் செயல்பூர்வமாகக் காட்டும்போது, அவர்களும் கிறிஸ்துவோடு நாம் வாழும் வாழ்க்கையைக் குறித்து இன்னுமதிமமாக அறிய வாஞ்சிப்பார் கள். தாங்களும் கிறிஸ்துவுக்காகப் பிரித்தெடுக்கப்பட்ட பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ விரும்புவார்கள்.

தேவன் யோபுக்குத் தம்மை வெளிப்படுத்தி, அவனோடு உறவை ஏற்படுத்திக்கொண்டதின் மூலம் அவனுடைய பல கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்தார். இதைப் போல இளம் விசுவாசிகள் கிறிஸ்துவின்மூலமாகத் தேவனை மெய்யாகவே அறியும்போது, அவர்களுடைய கேள்விகளுக் குப் பதில் கிடைக்கும். பரிசுத்தமாக்கப்படுதலைக் குறித்தும் அவர்கள் அறிந்துகொள்வார்கள்.

எவைகளைச் சாப்பிடலாம் என்பதைக் குறித்து எழுந்த சச்சரவை யும் அப்போஸ்தலன் தீர்த்துவைக்கிறார். ஆதியாகமத்தில் சகல விதத் தாவரங்களையும் மனுஷர் புசிப்பதற்காகத் தேவன் கொடுத்திருக்கிறார் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறபடியால், நாம் காய்கறிகளை மட்டுமே உண்ண வேண்டும் என்று நம்பியவர்கள் ரோமாபுரிச் சபையில் இருந்தார்கள் (இவர்கள் யூதர்களாக இருக்கலாம்). பவுல் இவர்களைப் பலவீனர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். இதனால் அவர் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை என்றே அர்த்தமாகிறது.

மாம்சம் சாப்பிடுகிறவர்கள் மரக்கறிகளை மட்டும் உண்பவர்களை அற்பமாக எண்ணக்கூடாது என்பதற்கு அவர் ஒரு அழகான உருவகத் தைச் சொல்லுகிறார். பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது, ரோமாபுரி யில் பாதிப் பேர் அடிமைகளாக இருந்தார்கள். அடிமைகள் தங்கள் எஜமானருக்கே பதில் கொடுக்க வேண்டியவர்கள். இந்த நிருபத்தின் துவக்கத்தில் அவர்கள் ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு அடிமை களாக இருக்கிறார்கள் என்று பவுல் எழுதியிருக்கிறார். இப்போது, தங்கள் சக அடிமைகளை, கிறிஸ்துவுக்குள் சகோதரர்களை நியாயந்தீர்க்க அவர்களுக்கு உரிமையில்லை என்று அவர் போதிக்கிறார். அவர்கள் ஒருவர் மற்றவருக்கு அல்ல, தங்கள் எஜமானாகிய இயேசுகிறிஸ்து வுக்கே பதில் கொடுக்க வேண்டியவர்கள்.

பிறகு, சிறப்பான நாட்களை ஆசரிப்பதைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடு கிறார். யூதர்களின் ஓய்வுநாளை ஆசரிப்பதும், அதோடு தொடர்புடைய விலக்கிவைக்க வேண்டிய காரியங்களுமே பிரச்சினைகளாக இருந்தன. யூத அப்போஸ்தலர்கள் இயேசுவானவர் உயிர்த்தெழுந்த நாளாகிய வாரத்தின் முதலாம் நாளை ஆராதிக்கும் நாளாக மாற்றினார்கள். அவர் கள் இதை ஓய்வுநாள் என்று கூறுவதில்லை. அவர்கள் ஞாயிற்றுக் கிழமையை “கர்த்தருடைய நாள்” என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

ரோமாபுரியிலிருந்த சில சீஷர்கள் இந்தக் கர்த்தருடைய நாளையும் ஓய்வுநாளைப் போல ஆசரிக்க வேண்டும் என்று நம்பினார்கள். இன்றும் பல விசுவாசிகள் ஞாயிற்றுக்கிழமையைத் தங்கள் ஓய்வுநாளாக அனுசரித்து, பல கட்டுப்பாட்டுகளை ஏற்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். மற்ற விசுவாசிகளோ வாரத்தின் எல்லா நாட்களையும் கர்த்தருடைய நாளாகக் கருதுகிறார்கள்.

இதே பிரச்சினை முதல் தலைமுறை ரோமாபுரிச் சபையிலும் காணப்பட்டது. “அன்றியும், ஒருவன் ஒரு நாளை மற்றொரு நாளிலும் விசேஷமாக எண்ணுகிறான்; வேறொருவன் எல்லா நாட்களையும் சரியாக எண்ணுகிறான்; அவனவன் தன்தன் மனதிலே முழு நிச்சயத்தை உடையவனாயிருக்கக்கடவன்” (வச. 5). அப்போஸ்தலனுடைய கருத்தில் இது முக்கியமான பிரச்சினையாகக் காணப்படாதபடியால், அவர் இதில் எது சரி, எது தவறு என்று குறிப்பிடவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தனது மனதில் முழு நிச்சயத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று மட்டுமே அவர் கூறுகிறார். இதை ஒப்புக் கொள்ளாதவர்கள் வேறுபட்ட கருத்தைத் கொண்டவர்களிடம் அன்போடும் மரியாதையோடும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய ஆவிக்குரிய நேர்மையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பல விசுவாசிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஐக்கியத்தைக் குறித்த ஒரு தற்கால வாசகம் இந்தப் பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்: “அத்தியாவசியமான காரியங்களில் ஐக்கியமும், அத்தியாவசியமில்லாத காரியங்களில் மரியாதையோடுள்ள புரிந்துகொள்ளுதலும், ஏற்றுக் கொள்ளுதலும் காணப்பட வேண்டும். எல்லாக் காரியங்களிலும் அன்பு காணப்பட வேண்டும்.” உணவுப் பழக்கத்தையும் சிறப்பான நாட்களையும் பற்றிப் பவுல் ரோமருக்குக் கொடுத்த ஆலோசனையின் சுருக்கம் இதுவாகும். இந்தக் கொள்கையை அவர் அழகாக விளக்கி யிருக்கிறார்: “நம்மில் ஒருவனும் தனக்கென்று பிழைக்கிறதில்லை, ஒருவனும் தனக்கென்று மரிக்கிறதில்லை. நாம் பிழைத்தாலும் கர்த்தருக்கென்று பிழைக்கிறோம், நாம் மரித்தாலும் கர்த்தருக்கென்று மரிக்கிறோம்; ஆகையால் பிழைத்தாலும் மரித்தாலும் நாம் கர்த்தருடைய வர்களாயிருக்கிறோம்” (வச, 7-8).

நாம் செய்யும் எல்லாவற்றையும் கர்த்தருக்கென்றே செய்கிறோம். இங்கே ஆவிக்குரிய சமுதாயத்தில் ஒருவர் மற்றவரோடு கொண்டுள்ள உறவைப் பற்றிக் கூறப்பட்டாலும், தேவன் ஆபிரகாமுக்குக் கூறிய வார்த்தைகளை நாம் ஒருபோதும் மறந்துவிடக் கூடாது: “நான் சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன்; நீ எனக்கு முன்பாக நடந்துகொண்டு உத்தமனாயிரு” (ஆதி. 17:1).

பிறகு, அவர் தனது போதனைக்குப் பரிபூரண முன்மாதிரியான வரைக் குறிப்பிடுகிறார்: “கிறிஸ்துவும் மரித்தோர்மேலும் ஜீவனுள்ளோர் மேலும் ஆண்டவராயிருக்கும்பொருட்டு, மரித்தும் எழுந்தும் பிழைத்து மிருக்கிறார். இப்படியிருக்க, நீ உன் சகோதரனைக் குற்றவாளியென்று தீர்க்கிறதென்ன? நீ உன் சகோதரனை அற்பமாய் எண்ணுகிறதென்ன? நாமெல்லாரும் கிறிஸ்துவினுடைய நியாயாசனத்திற்கு முன்பாக நிற்போமே. அந்தப்படி: முழங்கால் யாவும் எனக்கு முன்பாக முடங்கும், நாவு யாவும் தேவனை அறிக்கைபண்ணும் என்று என் ஜீவனைக் கொண்டு உரைக்கிறேன் என்பதாய்க் கர்த்தர் சொல்லுகிறார் என்று எழுதியிருக்கிறது. ஆதலால் நம்மில் ஒவ்வொருவனும் தன்னைக் குறித்துத் தேவனுக்குக் கணக்கொப்புவிப்பான். இப்படியிருக்க, நாம் இனிமேல் ஒருவரையொருவர் குற்றவாளிகளென்று தீர்க்காமலிருப் போமாக. ஒருவனும் தன் சகோதரனுக்கு முன்பாகத் தடுக்கலையும் இடறலையும் போடலாகாதென்றே தீர்மானித்துக்கொள்ளுங்கள்” (ரோமர் 14:9-13).

நாம் அனைவரும் அடிமைகளாக நமது எஜமானாகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்குக் கணக்குக்கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறிய பவுல், இப்போது அவர் ஜீவனுள்ளோர்மேல் ஆண்டவராக இருப்பது மட்டுமின்றி, மரித்தோர் மேலும் ஆண்டவராக இருக்கிறார் என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார். மரித்தோர் அவருக்கு முன்பாக நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் நிற்க வேண்டும் (யோவான் 5:22).

பவுல் அடிக்கடி தனது போதனையில் இந்த நியாயத்தீர்ப்பைக் குறித்த பார்வையைக் கொண்டுவருகிறார். கொரிந்திய சபையாருக்கு அவர் எழுதியபோது, ஒருநாள் அவர்களுடைய ஊழியத்தின் கிரியைகள் கிறிஸ்துவின் நியாயாசனத்தண்டையில் சோதித்துப் பார்க்கப்படும் என்று கூறியிருக்கிறார் (1 கொரி. 3:12-15).

பேதுரு, அப்பொல்லோ போன்ற ஊழியர்களுக்கு மேலாகத் தன்னைப் போற்றிய கொரிந்திய சபையாரிடம் அவர் தானும் தனது கிரியைகளுக்காக ஒருநாள் நியாயத்தீர்ப்பைச் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதை நினைவுபடுத்தினார். அப்போது கர்த்தரின் பாராட்டைப் பெறுவதையே அவர் பெரிதாகக் கருதினார் (1 கொரி. 4:3-5). இப்போது அவர் ரோமருக்குச் சொல்லுவது போலவே, ஒருநாள் நாம் நமது செயல்களுக்காகத் தேவனுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கொரிந்தியருக்கும் நினைவுபடுத்தியிருக்கிறார் (2 கொரி. 5:10).

நாம் கர்த்தரால் நியாயந்தீர்க்கப்பட வேண்டியிருக்கும்போது, ஏன் ஒருவரையொருவர் நியாயந்தீர்க்க வேண்டும்? அதாவது, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும் அனைவருக்கும் உங்களை நியாயாதிபதியாக நியமித்தவர்

யார் என்று அவர் கேட்கிறார். நமது சகோதரருக்கு முன்பாக நாம் தடுக்கலையும் இடறலையும் போடக்கூடாது என்று கூறி அவர் தனது இந்தப் போதனையை முடிக்கிறார்.

இப்போது பவுல் நமது பலவீனமான சகோதரரைக் குறித்து நாம் எத்தகைய பொறுப்புகளைப் பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறார்: “ஒரு பொருளும் தன்னிலே தீட்டுள்ளதல்லவென்று கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்குள் அறிந்து நிச்சயித்திருக்கிறேன்; ஒரு பொருளைத் தீட்டுள்ளதென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறவனெவனோ அவனுக்கு அது தீட்டுள்ளதாயிருக்கும். போஜனத்தினாலே உன் சகோதரனுக்கு விசனமுண்டாக்கினால், நீ அன்பாய் நடக்கிறவனல்ல; அவனை உன் போஜனத்தினாலே கெடுக்காதே, கிறிஸ்து அவனுக்காக மரித்தாரே.

“உங்கள் நன்மை தூஷிக்கப்பட இடங்கொடாதிருங்கள். தேவனுடைய ராஜ்யம் புசிப்பும் குடிப்புமல்ல, அது நீதியும் சமாதானமும் பரிசுத்த ஆவியினாலுண்டாகும் சந்தோஷமுமாயிருக்கிறது. இவைகளிலே கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியஞ்செய்கிறவன் தேவனுக்குப் பிரியனும் மனுஷரால் அங்கிகரிக்கப்பட்டவனுமாயிருக்கிறான்” (ரோமர் 14:14-18).

“கர்த்தராகிய இயேசுவுக்குள் அறிந்து நிச்சயித்திருக்கிறேன்” என்று பவுல் கூறும்போது, அவர் கலாத்தியருக்கு எழுதிய நிருபத்தில் விவரித்த அனுபவத்தைக் குறிப்பிடலாம் (1:1-2:10). அல்லது தனக்கு அறிமுகமான இயேசுவானவரின் போதனைகளை அவர் குறிப்பிடலாம் (மாற்கு 7:18-19). இந்த வசனங்களில் எந்த உணவும் தீட்டானது அல்ல என்று இயேசுவானவர் போதித்தார். இது பூதருக்குப் புரட்சிகரமான போதனையாக இருந்தது. உணவைச் சாப்பிடுபவனின் ஆவிக்குரிய நிலைமையே அதை அசுத்தமாக்குகிறது அல்லது சுத்தமாக்குகிறது என்பதே இயேசு மற்றும் பவுலின் போதனைகளிலுள்ள சத்தியமாகும்.

பவுல் “ஒரு பொருளைத் தீட்டுள்ளதென்று எண்ணிக்கொள்ளுகிறவனெவனோ அவனுக்கு அது தீட்டுள்ளதாயிருக்கும்” என்று எழுதும் போது மறுபடியுமாக மனச்சாட்சியைக் குறிப்பிடுகிறார். பிறகு அவர் கொரிந்தியருக்கு எழுதியதுபோல, கிறிஸ்துவின் அன்பைப் போன்ற அன்பை வலியுறுத்துகிறார். “போஜனத்தினாலே உன் சகோதரனுக்கு விசனமுண்டாக்கினால், நீ அன்பாய் நடக்கிறவனல்ல; அவனை உன் போஜனத்தினாலே கெடுக்காதே, கிறிஸ்து அவனுக்காக மரித்தாரே” (ரோமர் 14:15). நீங்களா அல்லது அந்தச் சகோதரனா யார் கூறுவது சரி என்று நியாயந்தீர்ப்பது உறவை வளர்க்காது. கிறிஸ்து அவனை அதிகமாக நேசித்தபடியால் அவனுக்காகவும் மரித்திருக்கிறார். நீங்கள்

எவ்வளவாக அவனிடம் அன்புகாட்டுகிறீர்கள் என்பதே முக்கியமான காரியமாகும்.

அடுத்து அப்போஸ்தலன் ஏவுதல்பெற்ற இரண்டு அருமையான போதனைகளைக் கொடுக்கிறார்: “உங்கள் நன்மை தூஷிக்கப்பட இடங்கொடாதிருங்கள். தேவனுடைய ராஜ்யம் புசிப்பும் குடிப்புமல்ல, அது நீதியும் சமாதானமும் பரிசுத்த ஆவியினாலுண்டாகும் சந்தோஷமுமாயிருக்கிறது” (வச. 16-17). இப்போது ரோமாபுரியிலுள்ள ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட விசுவாசிக்கும் பவுல் தனிப்பட்ட போதனையைக் கொடுக்கிறார். சரியாக நடந்துகொள்வது நன்மையான காரியம்தான். ஆனாலும், நாம் சரியாக நடப்பது நமது சகோதரனுக்கு இடறலாகவும் தடுக்கலாகவும் இருக்குமானால், அப்போது நமது நன்மை தீமையென்று தூஷிக்கப்படுவதற்கு நாம் இடம்கொடுத்துவிடுகிறோம்.

பிறகு பவுல் தேவனுடைய ராஜ்யத்தை மூன்று காரியங்களாகக் குறிப்பிடுகிறார்: நீதி, சமாதானம், பரிசுத்த ஆவியினாலுண்டாகும் சந்தோஷம். பரலோக ராஜ்யம் சரியாக நடந்துகொள்வதைப் பற்றியது மட்டுமல்ல என்று அவர் கூறுகிறார். இந்த நிருபம் முழுவதிலும் அவர் விசுவாசத்தினால் நாம் தேவனிடமிருந்து பெரும் ஈவாகிய நீதியைப் பற்றியே கூறுகிறார். உங்கள் சகோதரனைக் குறித்த உங்கள் மனோபாவமும் செயல்களும் இந்த நீதியின் வெளிப்பாடாகவே இருக்க வேண்டும்.

இங்கே பவுல் ஆவியின் கனியாகிய சமாதானத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். விசுவாசிகள் கடுமையான எதிர்ப்பை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும்போதுகூடப் பரிசுத்த ஆவியானவர் அவர்களுக்கு இந்தச் சமாதானத்தை அருளுகிறார். பவுல் இங்கே குறிப்பிடும் சந்தோஷமும் ஆவியின் கனியாகிய சந்தோஷமாகும். விசுவாசிகள் சோகமான காரியங்களை எதிர்நோக்கினாலும்கூட அவர்களால் இந்தச் சந்தோஷத்தைப் பெற முடியும். பவுல் இங்கே குறிப்பிடும் அன்பும் பரிசுத்த ஆவியானவரின் பிரசனத்தினால் விசுவாசிகளின் வாழ்க்கையில் ஆவியின் கனியாக வெளிப்படும் அன்பையே குறிக்கிறது (கலா. 5:22-23). அப்போது நமது பரமபிதாவானவர் நமக்குத் தேவை என்று அறிந்த மற்றக்காரியங்களை நமக்குக் கொடுக்கிறார் (மத். 6:8, 33).

இந்த ஆலோசனைக்கு முடிவாக அவர் இந்த ஆசியை வழங்குகிறார்: “இவைகளிலே (இந்த மூன்று காரியங்களிலே) கிறிஸ்துவுக்கு ஊழியஞ்செய்கிறவன் தேவனுக்குப் பிரியனும் மனுஷரால் அங்கிகரிக்கப்பட்டவனுமாயிருக்கிறான்” (ரோமர் 14:18).

பிறகு அவர் மறுபடியுமாகத் தனது போதனையைச் சுருக்கமாகக் கூறி வலியுறுத்துகிறார்: “ஆனபடியால், சமாதானத்துக்கடுத்தவை

களையும், அந்நியோந்நிய பக்திவிருத்தி உண்டாக்கத்தக்கவைகளையும் நாடக்கடவோம்” (வச. 19).

கொரிந்தியருக்கு எழுதிய முதல் நிருபத்தில் அவர் ஒரு முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்டு அதற்குப் பதிலையும் கொடுக்கிறார்: “சகோதரரே, இது என்ன? சகலமும் பக்திவிருத்திக்கேதுவாகச் செய்யப்படக் கடவது” (1 கொரி. 14:26). இந்த அதிகாரத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் விசுவாசிகளின்மீது இறங்கும்போது எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பவுல் விவரிக்கிறார். விசுவாசிகளாகக் கூடிவரும்போது ஒருவருக் கொருவர் பக்திவிருத்திக்கேதுவாக எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும் என்று கிட்டத்தட்ட நாற்பது முறை பவுல் வலியுறுத்தியிருக்கிறார்.

எபிரெய நிருபத்தில் விசுவாசிகள் ஒன்றாகக் கூடிவரும்போது, ஒருவருக்கொருவர் அன்புக்கும் நற்கிரியைகளுக்கும் ஏவுதல் அளிக்க வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது (எபி. 10:21-24). நாம் ஆவிக்குரிய சமுதாயமாகக் கூடிவரும்போது நமது சொந்தத் தேவைகளை நாடாமல் கிறிஸ்துவுக்குள் மற்றச் சகோதர சகோதரிகளின் தேவைகளைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாட்டில் தொடர்ந்து போதிக்கப் பட்டிருக்கிறது (பிலி. 2:4).

நமது சகோதரனை ஆசீர்வதித்து, அவனுக்குப் பக்திவிருத்தி உண்டாக்கும்படி செய்யும் நமது பொறுப்பை இது அதிகமாக வலியுறுத்துகிறது. இந்தப் பகுதியில் அவர் சகோதரன் என்று குறிப்பிடுவது நமது சக சகோதரிகள் உட்பட விசுவாசிகள் அனைவரையும் குறிக்கிறது. ‘பலவீனமான சகோதரனுக்கு’ நாம் எவ்வளவுதூரம் அன்புகாட்ட வேண்டும்? என்ற கேள்விக்குப் பவுல் இவ்வாறு பதில் கூறியிருக்கிறார்: “போஜனத்தினிமித்தம் தேவனுடைய கிரியையை அழித்துப் போடாதே. எந்தப் பதார்த்தமும் சுத்தமுள்ளதுதான்; ஆனாலும் இடறலுண்டாகப் பூசிக்கிறவனுக்கு அது தீமையாயிருக்கும். மாம்சம் பூசிக்கிறதும், மதுபானம் பண்ணுகிறதும், மற்றெதையாகிலும் செய்கிறதும், உன் சகோதரன் இடறுகிறதற்காவது, தவறுகிறதற்காவது, பலவீனப்படுகிறதற்காவது ஏதுவாயிருந்தால், அவைகளில் ஒன்றையும் செய்யாமலிருப்பதே நன்மையாயிருக்கும்” (ரோமர் 14:20-21).

நமது சகோதரனை இடறலடையச் செய்யும் அல்லது இன்னுமதிகமாகப் பலவீனப்படுத்தும் எதையும் நாம் செய்யக் கூடாது என்பதே பவுலின் பதிலாகும். அப்படியானால் “நாம் நமது பலவீனமான சகோதரனின் பலவீனத்துக்கேற்ப இவ்வாறு செய்துவருவோமானால் அவனை பலவீனமாகவே வைத்திருப்போம் அல்லவா?” என்ற மற்றொரு கேள்வி எழுகிறது. நமது பலவீனமான சகோதரனுக்கு இடம்கொடுப்பதைவிட தேவனுக்கு முன்பாக நடந்து, அவருக்கு மகிமையளிக்கும் காரியங்களைச் செய்வதே நமது முன்னுரிமையாக

இருக்க வேண்டும். எனவேதான் அவர் இப்படி எழுதுகிறார்: “உனக்கு விசுவாசமிருந்தால் அது தேவனுக்கு முன்பாக உன்மட்டும் இருக்கட்டும், நல்லதென்று நிச்சயித்த காரியத்தில் தன்னைக் குற்றவாளியாக்காதவன் பாக்கியவான். ஒருவன் சமுசயப்படுகிற வனாய்ப் பூசித்தால், அவன் விசுவாசமில்லாமல் பூசிக்கிறபடியினால், ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப் படுகிறான். விசுவாசத்தினாலே வராத யாவும் பாவமே” (வச. 22-23).

இந்த அற்புதமான பகுதியில், ரோமாபுரியிலுள்ள விசுவாசிகள் உள்ளுக்குள் தங்கள் மனச்சாட்சியையும், உணர்த்துதலையும் நோக்கிப் பார்க்குமாறு பவுல் அவர்களுக்கு அறைகூவல் விடுக்கிறார். பிறகு அவர்கள் சுற்றிலும் பார்த்து, தங்கள் பலவீனமான சகோதரனை அன்போடு அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறார். இப்போது அவர்கள் மேலே பார்த்து, தேவனுக்கு முன்பாக நடக்க வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறுகிறார். அவர்களுக்குள் சச்சரவை ஏற்படுத்தும் அனைத்துக் காரியங்களையும் அவர்கள் தேவனுக்கு முன்பாகக் கொண்டுவர வேண்டும்.

“விசுவாசமில்லாமல் தேவனுக்குப் பிரியமாயிருப்பது கூடாத காரியம்; ஏனென்றால், தேவனிடத்தில் சேருகிறவன் அவர் உண்டென்றும், அவர் தம்மைத் தேடுகிறவர்களுக்குப் பலன் அளிக்கிறவரென்றும் விசுவாசிக்க வேண்டும்” என்று புதியஏற்பாடு திட்டவட்டமாகக் கூறுகிறது (எபி. 11:6).

விசுவாசமில்லாமல் நம்மால் தேவனிடம் வரமுடியாது என்றால், விசுவாசமில்லாமல் தேவனைப் பிரியப்படுத்த முடியாது என்றால், அப்போது கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் இல்லாமல் நாம் செய்யும் எந்தக் காரியமும் பாவமாகவே இருக்கும். இந்த அதிகாரம் நமக்குள்ளே பார்ப்பதையும், நம்மைச் சுற்றிலும் பார்ப்பதையும் அதிகமாக வலியுறுத்தினாலும், சச்சரவு செய்யும் விசுவாசிகள் விசுவாசத்தில் மேல்நோக்கிப் பார்க்காவிட்டால், அவர்களால் சரியானவகையில் தங்களுக்குள்ளும் தங்களைச் சுற்றிலும் பார்க்க முடியாது.

வயல்நிலங்கள் இப்போதே அறுப்புக்கு விளைந்திருக்கிறது என்று நாம் கண்களை ஏறெடுத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று இயேசுவானவர் கூறியிருக்கிறார் (யோவான் 4:35). அவர் மக்களைக் குறித்தே பேசுகிறார். நாம் சுற்றிலும் பார்ப்பதற்கு முன்பாக மேலே பார்க்க வேண்டும் என்று அவர் போதிக்கிறார். தேவனும் கிறிஸ்துவும் மக்களைப் பார்ப்பதுபோல நாம் அவர்களைப் பார்க்க வேண்டும்.

பவுலின் இந்தப் போதனை அதிகாரப் பிரிவைத் தாண்டி, பதினைந்தாம் அதிகாரத்திலும் தொடர்கிறது. “அன்றியும், பலமுள்ள

வர்களாகிய நாம் நமக்கே பிரியமாக நடவாமல், பலவீனருடைய பலவீனங்களைத் தாங்க வேண்டும். நம்மில் ஒவ்வொருவனும் பிறனுடைய பக்திவிருத்திக்கேதுவான நன்மையுண்டாகும்படி பிரியமாய் நடக்கக்கடவன்” (ரோமர் 15:1-2).

பதினான்காம் அதிகாரத்தில் தனது போதனையை இந்த இரண்டு வசனங்களில் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கொடுத்த பிறகு, பதின்மூன்றாம் வசனம் வரையில் பவுல் இந்தப் போதனையைத் தொடருகிறார். நமது ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்துவே அவருக்குச் சிறந்த முன்மாதிரியாகத் தோன்றுகிறார்: “கிறிஸ்துவும் தமக்கே பிரியமாய் நடவாமல்: உம்மை நிந்திக்கிறவர்களுடைய நிந்தைகள் என்மேல் விழுந்தது என்று எழுதியிருக்கிறபடியே (சங். 69:9) நடந்தார். தேவவசனத்தினால் உண்டாகும் பொறுமையினாலும் ஆறுதலினாலும் நாம் நம்பிக்கையுள்ளவர்களாகும் படிக்கு, முன்பு எழுதியிருக்கிறவைகளெல்லாம் நமக்குப் போதனையாக எழுதியிருக்கிறது. நீங்கள் ஒருமனப்பட்டு நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவனை ஒரே வாயினால் மகிமைப் படுத்தும்படிக்கு, பொறுமையையும் ஆறுதலையும் அளிக்கும் தேவன், கிறிஸ்து இயேசுவினுடைய மாதிரியின்படியே, நீங்கள் ஏகசிந்தையுள்ளவர்களாயிருக்கும்படி உங்களுக்கு அநுக்கிரகஞ்செய்வாராக” (ரோமர் 15:3-7).

இந்த நிருபத்தில் பலவீனமான சகோதரனைக் குறித்த தனது போதனையை மனச்சாட்சி, உணர்த்துதல், எண்ணிப்பார்த்தல், சுய தியாகமான அன்பு ஆகிய கொள்கைகளாகத் தொகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இயேசுகிறிஸ்துவைவிட இந்தக் கொள்கைகளைத் தமது வாழ்க்கையில் செயல்படுத்தியவர் வேறு எவராவது வேதாகமத்தில் இருக்க முடியுமா? அவர் மெய்யாகவே தமது பிதாவானவரின் மகிமையை நாடினார். அவர் சிலுவையில் நம் அனைவருக்காகவும் மரித்தபோது தமது சொந்தப் பயனை நாடாமல், நமது இரட்சிப்பையே நாடினார். நாம் கிறிஸ்துவைப் போல இருக்க வேண்டுமென்று பவுல் போதிக்கிறார். “கிறிஸ்தவன்” என்பதற்கு “கிறிஸ்து – அவன்” அதாவது அவன் கிறிஸ்துவைப் போன்றவன் என்பதே அர்த்தமாகும்.

இந்தக் கொள்கைகளுக்குக் கிறிஸ்துவை மேன்மையான மாதிரியாகக் காட்டும்போது பவுல் பழைய ஏற்பாட்டையும் மேற்கோளாகக் குறிப்பிடுகிறார். இயேசுவானவர் நமக்காகப் பாவமாகியபோது அவர் பவுல் போதிப்பதற்கு முழுமையான மாதிரியாக விளங்கினார். பலவீனமான நமது சகோதர சகோதரிகளைக் குறித்து நாம் கிறிஸ்துவின் சிந்தையைப் பெற்றிருப்போமானால், ஒருவரோடொருவர் சச்சரவு

செய்வதை விட்டுவிட்டு, ஐக்கியத்தோடும் ஒற்றுமையோடும் ஏகசிந்தை உடையவர்களாக இருப்போம்.

இயேசுவானவர் தமது பலவீனமான சகோதரர்களாகிய யூதர்களைப் பொருத்த வரையில் எப்படி நடந்துகொண்டார் என்பதைப் பவுல் எடுத்துக் கூறுகிறார். உலகத்துக்கு இரட்சிப்பைக் கொண்டுவரும் தமது அருட்பணியில் எதிராக இருக்கும் யூதச் சமயத்தலைவர்களையும் பங்கெடுக்கச் செய்வதற்கு இயேசுவானவர் மூன்றாண்டுகள் முயன்றார். அவர் அவர்களுக்கு ஊழியக்காரரானார் என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். இப்போது பவுல் மறுபடியுமாகத் தான் ஒன்பதாம் அதிகாரத்திலிருந்து பதினோராம் அதிகாரம் வரையில் குறிப்பிட்ட கருப்பொருளுக்கு மறுபடியுமாகத் திரும்புகிறார். யூதர்களின் ஆவிக்குரிய திரும்புதலைக் குறிக்கும் தீர்க்கதரிசன வார்த்தைகளை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்: “மேலும், பிதாக்களுக்குப் பண்ணப்பட்ட வாக்குத்தத்தங்களை உறுதியாக்கும்படிக்கு, தேவனுடைய சத்தியத்தினிமித்தம் இயேசு கிறிஸ்து விருத்தசேதனமுள்ளவர்களுக்கு ஊழியக்காரரானாரென்றும்;

“புறஜாதியாரும் இரக்கம்பெற்றதினிமித்தம் தேவனை மகிமைப் படுத்துகிறார்களென்றும் சொல்லுகிறேன். அந்தப்படி: இதினிமித்தம் நான் புறஜாதிகளுக்குள்ளே உம்மை அறிக்கைபண்ணி, உம்முடைய நாமத்தைச் சொல்லி, சங்கீதம் பாடுவேன் என்று எழுதியிருக்கிறது. மேலும், புறஜாதிகளே, அவருடைய ஜனங்களோடேகூடக் களிகூருங்கள் என்கிறார். மேலும், புறஜாதிகளே, எல்லாரும் கர்த்தரைத் துதியுங்கள்; ஜனங்களே, எல்லாரும் அவரைப் புகழுங்கள் என்றும் சொல்லுகிறார். மேலும், ஈசாயின் வேரும் புறஜாதியாரை ஆளும்படிக்கு எழும்புகிறவருமாகிய ஒருவர் தோன்றுவார்; அவரிடத்தில் புறஜாதியார் நம்பிக்கை வைப்பார்கள் என்று ஏசாயா சொல்லுகிறான்” (ரோமர் 15:8-12).

யூதச் சமயத் தலைவர்களிடம் இயேசுவானவர் எப்படி நடந்து கொண்டார் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். அவர்களோடு விரோதமான உரையாடலுக்கே வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சில வேளைகளில் இது தீவிரமான மோதலாகவும் காணப்பட்டது. என்றாலும், அவர் அவர்களை எட்டிச் சென்றார், பவுலுக்கு முன்மாதிரியைக் கொடுத்தார். பவுல் தனது அருட்பணி நோக்கத்தை விவரிக்கும்போது, தான் யூதரை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்வதற்கு யூதரைப் போல ஆகியிருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார் (1 கொரி. 9:19-22).

இயேசுவானவர் தீர்க்கதரிசிகள் முன்னறிவித்ததை முழுமையாகப் புரிந்துகொண்டிருந்தபடியால், யூதமக்களின் ஆவிக்குரிய நலனுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சமயத்தலைவர்களோடு இடைபடுவதற்கு அதிக நேரத்தைச் செலவிட்டு யூதர்களின் ஊழியக்காரரானார் என்று பவுல்

குறிப்பிடுகிறார். என்றாலும், சீஷர்கள் எவ்வாறு தங்கள் சச்சரவுகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து, கிறிஸ்துவோடும் ஒருவர் மற்றவரோடும் தங்கள் உறவுகளை எவ்வாறு வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தனது போதனைக்கு எடுத்துக்காட்டாகவே பவுல் இதைக் கூறுகிறார் என்பதை நாம் நினைவில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

பதின்மூன்றாம் வசனம் இந்தப் போதனைக்கு முடிவாக இருக்கிறது. அது இந்த நிருபத்தின் மூலம் பவுல் ரோமருக்கு அளிக்கும் ஆசீர்வாதமாகவும் இருக்கிறது: “பரிசுத்த ஆவியின் பலத்தினாலே உங்களுக்கு நம்பிக்கை பெருகும்படிக்கு, நம்பிக்கையின் தேவன் விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் எல்லாவித சந்தோஷத்தினாலும் சமாதானத்தினாலும் உங்களை நிரப்புவாராக.”

பதினோராம் அதிகாரத்தின் இறுதியில் அவர் வழக்கிய ஆசீர்வாதத்தைப் போலவே (11:36), இந்த வசனமும் அவருடைய மேன்மையான வசனங்களில் ஒன்றாகும். தங்கள் அன்புக்குரிய ஒருவரை இழந்துபோன விசுவாசிகளோடு பகிர்ந்துகொள்ள இது அருமையான ஒரு வசனமாகும்.

நம்பிக்கை என்பது இந்த உலகத்தில் இன்னும் நன்மை இருக்கிறது, ஒரு நாள் நாம் அந்த நன்மையைக் கண்டுகொள்வோம் அல்லது அந்த நன்மையான காரியம் நமக்கு நடைபெறும் என்று உறுதிபெறும்படி தாகும். பழைய ஏற்பாடு இந்த உறுதியை “நன்மையைக் காணுதல்” என்று குறிப்பிடுகிறது (சங். 34:12). தனது மேன்மையான அன்பின் அதிகாரத்தின் இறுதியில் பவுல் இந்த வாழ்க்கையில் நித்திய மதிப்புள்ள மூன்று காரியங்களை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகிறார்: விசுவாசம், நம்பிக்கை, அன்பு. எந்தவித தயக்கமுமில்லாமல் அன்பே இவைகளில் பெரியது என்று அவர் அறிக்கையிடுகிறார்.

நம்பிக்கை நம்மை விசுவாசத்துக்கு வழிநடத்துகிறபடியால் அது நித்திய மதிப்பைப் பெற்றிருக்கிறது. வேதாகமத்தில் விசுவாசத்தைப் பற்றிக் கூறும் அதிகாரமான எபிரெயர் 11ஆம் அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் விசுவாசம் நம்பப்படுகிறவைகளின் உறுதியாக இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏதேனும் ஒரு நன்மை காணப்படும் என்று விசுவாசிக்க நமக்கு எந்தவித ஏதுவும் இல்லாத போதிலும், நன்மையானது நடைபெறும் என்று நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறோம். ஆனால், தேவன் இருக்கிறார் என்றும் தம்மை உண்மையாய்த் தேடுகிறவர்களுக்கு அவர் பயனளிக்கிறார் என்றும் நாம் விசுவாசிக்கும் போது, நாம் நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் நன்மைக்கான அஸ்திபாரத்தைப் பெறுகிறோம்.

விசுவாசமில்லாமல் நம்மால் தேவனைப் பிரியப்படுத்தவோ அவரிடத்தில் வரவோ முடியாது என்றும், ஆனால் விசுவாசம் இருந்தால்

நம்மால் தேவனிடத்தில் வந்து அவரைப் பிரியப்படுத்த முடியும் என்றும் நாம் வாசிக்கிறோம் (எபி. 11:6). தேவன் மனித இருதயங்களில் நம்பிக்கையை விதைக்கிறார். நமது நம்பிக்கை கிறிஸ்துவில் மீட்கும் விசுவாசத்துக்கு நம்மை வழிநடத்த வேண்டும் என்பதே அவருடைய சித்தமாகும். எனவே நம்பிக்கை நம்மை விசுவாசத்துக்கும், விசுவாசம் நம்மைத் தேவனுக்கும் வழிநடத்துகிறது.

அன்பானது நம்மைத் தேவனிடம் வழிநடத்தும். தேவன் அன்பாக வேயிருக்கிறார் (1 யோவான் 4:8) என்கிறபடியால், அன்பே இந்த மூன்றிலும் பெரியது என்று பவுல் கூறினார். நாம் இந்த அன்பை அனுபவிக்கும்போது நாம் தேவனோடு உறவில் இருக்கிறோம், அவர் நம்மோடு உறவில் இருக்கிறார் (1 யோவான் 4:16).

நம்பிக்கையைப் பற்றிய பவுலின் இந்த இணையான போதனைகள் அவருடைய இந்த அருமையான ஆசீர்வாதத்தைப் போற்றும்படி நமக்கு உதவியாக இருக்கின்றன: “பரிசுத்த ஆவியின் பலத்தினாலே உங்களுக்கு நம்பிக்கை பெருகும்படிக்கு, நம்பிக்கையின் தேவன் விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் எல்லாவித சந்தோஷத்தினாலும் சமாதானத்தினாலும் உங்களை நிரப்புவாராக.” பரிசுத்த ஆவியானவரின் வல்லமையே இந்த மெய்யான சமாதானத்தையும் சந்தோஷத்தையும் நாம் பெறும்படி செய்கிறது.

இதே ஆவியானவரே பவுல் உலகத்திலேயே பெரிய காரியம் என்று கூறும் அன்புக்கும் ஆதாரமானவராக இருக்கிறார். இந்த அன்பைக் கொண்டே சீஷர்கள் தங்கள் சச்சரவுகளைக் களைந்து, கிறிஸ்துவோடும் ஒருவர் மற்றவரோடும் தங்கள் உறவுகளை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தனக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பரம அழைப்பை நிறைவேற்றும்படி பவுல் ரோமாபுரியிலுள்ள சில சீஷர்களை உதவிக்குச் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறபடியால், இப்போது தனது ஊழிய நோக்கங்களை அவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்கிறார்: “என் சகோதரரே, நீங்கள் நற்குணத்தினால் நிறைந்தவர்களும், சகல அறிவினாலும் நிரப்பப்பட்டவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் புத்திசொல்ல வல்லவர்களுமாயிருக்கிறீர்களென்று நானும் உங்களைக் குறித்து நிச்சயித்திருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும், சகோதரரே, புறஜாதியாராகிய பலி பரிசுத்த ஆவியினாலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு, தேவனுக்குப் பிரியமான பலியாகும்படிக்கு, நான் தேவனுடைய சவிசேஷ ஊழியத்தை நடத்தும் ஆசாரியனாயிருந்து புறஜாதிகளுக்கு இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய ஊழியக்காரனாகும் பொருட்டு, தேவன் எனக்கு அளித்த கிருபையினாலே உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தும்படிக்கு இவைகளை நான் அதிக தைரியமாய் எழுதினேன்” (ரோமர் 15:14-16).

பவுல் இப்போது தான் இந்த நிருபத்தில் எழுதியுள்ளவைகளை நினைத்துப் பார்க்கிறார். அவர்கள் இந்த நிருபத்தின் போதனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அதன்படி செய்வார்கள் என்பதில் தனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று அவர் தெரிவிக்கிறார்.

தான் அவர்களுக்குத் தைரியமாய் இந்தக் காரியங்களை எழுதியிருப்பதை அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். தான் யூதர்களுக்காக அதிகப் பாரம் கொண்டிருந்தாலும், புறஜாதியாருக்குக் கிறிஸ்துவைக் கொண்டுசெல்லும்படி தேவனால் அழைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பவுல் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ரோமாபுரியிலும் இப்படிப்பட்ட புறஜாதிக் கிறிஸ்தவர்கள் அதிகமாக இருந்தார்கள். அவர் தம்மால் விசுவாசத்துக் குள் கொண்டுவரப்பட்டவர்களை, தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, பரிசுத்த ஆவியானவரால் பரிசுத்தமாக்கப்படும்படியாக ஒரு பலியாக ஒப்புக்கொடுப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

பிறகு, உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவும் அப்போஸ்தலர்களும் தனக்குக் கொடுத்த பொறுப்பைத் தான் நிறைவேற்றிவருவதை அவர் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவர் அகிரிப்பா ராஜாவிடம் பேசும்போது, தான் கிறிஸ்துவிடமிருந்து பெற்ற கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாதவனாயிருக்க வில்லை என்று அறிக்கையிட்டார். யூதருக்கும், ராஜாக்களுக்கும், புற ஜாதியாருக்கும் சவிசேஷத்தை அறிவிக்க வேண்டுமென்பதே அந்தக் கட்டளையாகும் (அப். 26:19, 20). இப்போது தான் அந்தக் கட்டளையை நிறைவேற்றிவருவதை அவர் குறிப்பிடுகிறார்:

“ஆதலால், நான் தேவனுக்குரியவைகளைக் குறித்து இயேசு கிறிஸ்துவைக் கொண்டு மேன்மைபாராட்ட எனக்கு இடமுண்டு. புறஜாதியாரை வார்த்தையினாலும் செய்கையினாலும் கீழ்ப்படியப் பண்ணும்படிக்கு, அற்புத அடையாளங்களின் பலத்தினாலும், தேவ ஆவியின் பலத்தினாலும், கிறிஸ்துவானவர் என்னைக் கொண்டு நடப்பித்தவைகளைச் சொல்வதல்லாமல் வேறொன்றையும் சொல்ல நான் துணிவதில்லை. இப்படி எருசலேம் துவக்கிச் சுற்றிலும், இல்லிரிக்கம் தேசம் வரைக்கும், கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைப் பூரணமாய்ப் பிரசங்கித்திருக்கிறேன். மேலும் அவருடைய செய்தியை அறியாதிருந்த வர்கள் காண்பார்களென்றும், கேள்விப்படாதிருந்தவர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்களென்றும் எழுதியிருக்கிறபடியே, நான் மற்றொரு வனுடைய அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டாதபடிக்கு கிறிஸ்துவினுடைய நாமம் சொல்லப்பட்டிராத இடங்களில் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படி நாடுகிறேன்” (ரோமர் 15:17-21).

எருசலேமிலிருந்து இத்தாலியின் மையப் பகுதி வரையுள்ள பகுதியில் தான் இயேசுகிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை அறிவிக்காத

பகுதியே கிடையாது என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். அவர் மற்றொரு ஊழியரின் அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்ட விரும்பாதபடியால், அதுவரை கிறிஸ்துவின் நாமம் அறிவிக்கப்பட்டிராத புதிய இடங்களுக்குச் சவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்படி சென்றார்.

முழுஉலகமும் தேவனுடைய இருதயத்தில் இருக்கிறபடியால், தான் முழு உலகையும் தனது இருதயத்தில் கொண்டிருப்பதாகப் பவுல் தெரிவிக்கிறார் என்பதே இந்தப் பகுதியின் சாராம்சமாகும். அந்தப் பரம தரிசனத்தைத் தான் நிறைவேற்றுவதைப் பற்றிப் பவுல் மேலும் குறிப்பிடு கிறார்: “உங்களிடத்தில் வருகிறதற்கு இதினாலே அநேகந்தரம் தடை பட்டேன். இப்பொழுது இந்தத் திசைகளிலே எனக்கு இடமில்லாத படியினாலும், உங்களிடத்தில் வரும்படி அநேக வருஷமாய் எனக்கு மிகுந்த விருப்பம் உண்டாயிருக்கிறபடியினாலும், நான் ஸ்பானியா தேசத்திற்குப் பிரயாணம்பண்ணுகையில் உங்களிடத்தில் வந்து உங்களைக் கண்டுகொள்ளவும், உங்களிடத்தில் சற்றுத் திருப்தியடைந்த பின்பு, அவ்விடத்திற்கு உங்களால் வழிவிட்டனுப்பப்படவும், எனக்குச் சமயங்கிடைக்குமென்று நம்பியிருக்கிறேன்” (வச. 22-24).

நடபடிகளின் புத்தகத்தின் இறுதி அதிகாரங்களில் பவுல் அப்போஸ்தலன் ரோமாபுரிக்குச் செல்ல வேண்டுமென்று அதிகமான வாஞ்சை கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அவர் இறுதியாக அங்கே சென்றடையும்போது, அவர் ரோமப் பேரரசின் தலைநகரைச் சென்றடைந்துவிட்டபடியால், புறஜாதியாருக்கான தனது ஊழியத்தை நிறைவேற்றிவிட்டார் என்ற எண்ணத்தை அது நமக்குள் ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் இந்தப் பகுதியை வாசிக்கும்போது, அவர் ரோமாபுரியோடு தனது ஊழியத்தை நிறுத்திக்கொள்ள விரும்பவில்லை, அந்தப் பட்டணத்தைத் தனது தளமாகக் கொண்டு ஸ்பானியா தேசம் வரை செல்ல விரும்பினார் என்பது தெரிகிறது.

எருசலேமில் பாடுபடும் யூத விசுவாசிகளின் தேவைகளைச் சந்திக்கும்படியாகத் தான் பிலிப்பி, கொரிந்து போன்ற இடங்களில் நிறுவிய புறஜாதியாரின் சபைகளிலிருந்து காணிக்கை சேகரிப்பதைப் பற்றிப் பவுல் பல நிருபங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ரோமருக்கு அவர் எழுதும்போதும் அவர் அதைக் குறிப்பிடுகிறார்: “இப்பொழுதோ பரிசுத்தவான்களுக்கு உதவிசெய்யுங் காரியமாக நான் எருசலேமுக்குப் பிரயாணம்பண்ண எத்தனமாயிருக்கிறேன். மக்கெதோனியாவிலும் அகாயாவிலுமுள்ளவர்கள் எருசலேமிலுள்ள பரிசுத்தவான்களுக்குள்ளே இருக்கிற தரித்திரருக்காகச் சில பொருள்சகாயம் செய்ய விரும்பம் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இப்படிச் செய்வது நல்லதென்று எண்ணினார்கள்; இப்படிச் செய்கிறதற்கு அவர்கள் கடனாளிகளாயும் இருக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், புறஜாதியார் அவர்களுடைய ஞான

நன்மைகளில் பங்குபெற்றிருக்க, சரீரநன்மைகளால் அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய இவர்கள் கடனாளிகளாயிருக்கிறார்களே. இந்தக் காரியத்தை நான் நிறைவேற்றி, இந்தப் பலனை அவர்கள் கையிலே பத்திரமாய் ஒப்புவித்தபின்பு, உங்கள் ஊர் வழியாய் ஸ்பானியாவுக்குப் போவேன்'' (வச. 25-28).

வேதவசனங்கள் மற்றும் ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து போன்ற ஆவிக்குரிய காரியங்களுக்காகப் புறஜாதியார் யூதர்களுக்குக் கடன் பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்தும் வாய்ப்பைப் பவுல் ஒருபோதும் நழுவ விடுவதில்லை. ஆனாலும் துவக்கத்தில் யூதக் கிறிஸ்தவர்கள் அவரை எளிதாக ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. பவுல் மனமாற்றம் பெற்ற பின்பு, அவர் தர்சு பட்டணத்துச் சவுலாக இருந்த வேளையில் கிறிஸ்தவர்களைத் துன்புறுத்தியதை நினைவில் வைத்து, யூதச் சீஷர்கள் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்கியபோது, பர்னபா பவுலுக்காகப் பரிந்து பேச வேண்டியிருந்தது (அப். 9:26, 27).

பவுல் தான் ரோமாபுரிக்கு வரத் திட்டமிருப்பதை அருமையான வகையில் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கிறார்: “நான் உங்களிடத்தில் வரும் போது கிறிஸ்துவினுடைய சுவிசேஷத்தின் சம்பூரணமான ஆசீர்வாதத் தோடே வருவேனென்று அறிந்திருக்கிறேன்” (ரோமர் 15:29).

தான் சில ஆவிக்குரிய வரங்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் படியாகவும், அவர்களோடேகூட ஆறுதலடையும்படியாகவும் அவர்களிடம் வர விரும்புவதைப் பவுல் நிரூபத்தின் துவக்கத்திலேயே தெரிவித்திருக்கிறார் (1:10, 11). இப்போது சுவிசேஷத்தின் சம்பூரணமான ஆசீர்வாதத்தோடு அவர்களிடம் வருவதாகக் கூறுகிறாரே, அதன் அர்த்தம் என்ன? கொரிந்திய சபைக்குத் தாம் சென்ற காரணத்தை அவர் அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறிய அதே வார்த்தைகளில் இதற்கான பதிலையும் நாம் காணலாம். “சகோதரரே, நான் உங்களிடத்தில் வந்த போது, தேவனைப் பற்றிய சாட்சியைச் சிறந்த வசனிப்போடாவது ஞானத்தோடாவது அறிவிக்கிறவனாக வரவில்லை. இயேசுகிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி, வேறொன்றையும் உங்களுக்குள்ளே அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருந்தேன். அல்லாமலும் நான் பலவீனத்தோடும் பயத்தோடும் மிகுந்த நடுக்கத்தோடும் உங்களிடத்தில் இருந்தேன். உங்கள் விசுவாசம் மனுஷருடைய ஞானத்திலல்ல, தேவனுடைய பெலத்தில் நிற்கும்படிக்கு, என் பேச்சும் என் பிரசங்கமும் மனுஷ ஞானத்திற்குரிய நயவசனமுள்ளதாயிராமல், ஆவியினாலும் பெலத்தினாலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாயிருந்தது” (1 கொரி. 2:1-5).

அவர் ரோமாபுரிக்கு வந்தது கொரிந்தியருக்கு அவர் எழுதியது போலவே இருந்தது. அவர் ஒரு சிறைக்கைதியாகவே ரோமாபுரிக்கு வந்தார். கடற்சேதத்துக்குத் தப்பி அவர் அங்கே சென்றடைந்தார். நடபடிகள் நூலின் கடைசி இரண்டு அதிகாரங்களில் இந்தப் பயணத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர் யாருக்காக இந்த நிரூபத்தை எழுதினாரோ அந்த ரோம விசுவாசிகளில் சிலர் பவுலைச் சந்திக்க அவரை எதிர்நோக்கித் தாங்களும் சிறிது தூரம் பயணம்செய்தார்கள் (அப். 28:25). இந்த அற்புதமான இறையியல் படைப்பைப் பெற்றுக்கொண்ட ரோம விசுவாசிகளில் ஒருவராக நீங்கள் இருப்பீர்களானால், அதை எழுதியவரைச் சந்திப்பது ஒரு சிலாக்கியம் என்று நினைத்திருப்பீர்கள் அல்லவா?

பதினாறாம் அதிகாரத்தில் பவுல் ரோமாபுரிச் சீஷர்களுக்குத் தனது கடைசி வார்த்தைகளை எழுதுகிறார்: “மேலும் சகோதரரே, தேவ சித்தத் தினாலே நான் சந்தோஷத்துடனே உங்களிடத்தில் வந்து உங்களோடு இளைப்பாறும்படியாக, யூதேயாவிலிருக்கிற அவிசவாசிகளுக்கு நான் தப்புவிக்கப்படும்படிக்கும், நான் எருசலேமிலுள்ள பரிசுத்தவான் களுக்குச் செய்யப்போகிற தர்மசகாயம் அவர்களால் அங்கிகரிக்கப்படும் படிக்கும், நீங்கள் தேவனை நோக்கிச் செய்யும் ஜெபங்களில், நான் போராடுவதுபோல நீங்களும் என்னோடேகூடப் போராட வேண்டுமென்று நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவினிமித்தமும், ஆவியானவருடைய அன்பினிமித்தமாகவும், உங்களை வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். சமாதானத்தின் தேவன் உங்களனைவரோடுங்கூட இருப்பாராக. ஆமென்” (ரோமர் 15:30-33).

எருசலேமிலும் யூதேயாவிலும் இருந்த அவிசவாசிகளான யூதர்களைக் குறித்துப் பவுல் பயப்படுவதற்குக் காரணம் இருந்தது. நடபடிகளின் நூலின்படி அவர் எருசலேமுக்கு வந்தபோது அதிகமான துன்புறுத்தலையும் சிறையிருப்பையும் சந்தித்தார். ஒரு கைதியாக ரோம அரசாங்கமே அவர் ரோமாபுரிக்கு வருவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தது (அப். 20-28).

முடிவுரை

“சபையைச் சந்தியுங்கள்”

(16:1-27)

நடபடிகளின் புத்தகத்தில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்டோருடைய பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறபடியால், இயேசுகிறிஸ்துவின் சபை என்பது கட்டிடங்கள் அல்ல, மக்களே என்பதை நாம் உணர்கிறோம். (சபை வரலாற்றின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் சபைக் கட்டிடங்களே கிடையாது). இந்த மக்கள் இன்று நாம் ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளையும், சவால்களையும், விசுவாசத்துக்கான இடையூறுகளையும் சந்தித்து வந்தார்கள்.

கிறிஸ்து மக்களின் மூலமாகவே தமதுசபையைக் கட்டியெழுப்புகிறார் என்பதை நாம் நடபடிகளின் நூலிலிருந்தும், சபை வரலாற்று நூல்களிலிருந்தும் தெரிந்துகொள்கிறோம். உலகத்திலுள்ள வேதனைப்படும் மக்களுக்கும், சில வேளைகளில் விரோதம் பாராட்டும் மக்களுக்கும் கூடக் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கும் பொறுப்பு அவருடைய மக்களாகிய நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் ஏற்கெனவே ஆபிரகாமின் காரியத்தில் கற்றுக்கொண்டதுபோல, தேவன் ஒரு பெரிய கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்பும்போது, அதை அவர் மக்களில் பொதிந்துகொடுக்கிறார். இன்று எந்த மக்களின்மூலமாகத் தேவன் கிரியைசெய்து வருகிறாரோ அவர்களை நாம் பார்க்கும்போது இந்த முடிவுக்கே வர வேண்டும்: “தேவன் தாம் கிரியைசெய்வதற்காகப் பெரிய மனிதர்களைத் தேடவில்லை. அவர் மிகவும் சாதாரண மக்களின்மூலமாக அசாதாரணமான காரியங்களைச் செய்வதில் சந்தோஷப்படுகிறார்.”

வேதாகமம் முழுவதிலும் இந்தச் சத்தியம் அறிவிக்கப்படுவதை நாம் காண்கிறோம். இந்த நிருபத்தின் கடைசி அதிகாரமும் அதையேதான் தெரிவிக்கிறது. இந்த முடிவுரை முற்றிலும் மக்களைப் பற்றியதாகும். இதன் முதல் இருபத்து நான்கு வசனங்களில் பவுல் முப்பத்து மூன்று பேரைக் குறிப்பிடுகிறார். இவர்களில் பதினேழு ஆண்களும், ஏழு பெண்களும் ரோமாபுரியில் இருந்தார்கள். ஆனால் பவுல் அதுவரை ரோமாபுரிக்குச் சென்றதுமில்லை, அவர்களைச் சந்தித்தமுமில்லை.

இப்போது ஒரு மணி நேரத்தில் நாம் புதிய ஏற்பாட்டிலுள்ள இந்த எல்லா இடங்களுக்கும் விமானத்தில் சென்றுவிடலாம். ஆனால் பவுலின்

நாட்களில் இந்தப் பட்டணங்களுக்குப் பயணம்செய்யப் பல வாரங்கள் ஆகலாம். என்றாலும், அவர்கள் பலமுறை இந்தப் பட்டணங்களுக்குச் சென்றுவந்தது நமக்கு வியப்பையளிக்கிறது. இந்த மக்கள் எவ்வளவாகப் பயணம் செய்தார்கள் என்பதற்கு இந்த அதிகாரம் ஒரு நிரூபணமாக இருக்கிறது.

ரோமர்கள் பட்டணங்களுக்கிடையே சிறந்த சாலைகளை அமைத்திருந்தது பயணம்செய்வதற்கு வசதியாக இருந்தது. அகழ்வாராய்ச்சியின் மூலமாகத் தோண்டியெடுக்கப்பட்ட கட்டிடங்களின்மூலம் ரோமர்களின் கட்டிடம் கட்டும் திறனை நேரில் கண்டு நான் வியப்படைந்திருக்கிறேன். ரோமர்களின் சாலைப் போக்குவரத்து வசதிகள், முதல் நூற்றாண்டில் சுவிசேஷத்தைப் பல இடங்களிலும் அறிவிப்பதற்கு ஏதுவாக இருந்தன. இதுவும் தேவனுடைய அருளேயாகும்.

இந்த அதிகாரத்தின் முதல் இருபத்து நான்கு வசனங்களில், பவுல் ரோமாபுரியிலிருந்த பதினேழு ஆண்களையும், ஏழு பெண்களையும் குறிப்பிடுகிறார். இந்த அதிகாரத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம்: முதல் பதினாறு வசனங்களில் ரோமாபுரியிலிருந்த நண்பர்களுக்கு அவர் வாழ்த்துத் தெரிவிக்கிறார்; வேறு இடங்களில் அவர் ஏற்கெனவே இவர்களைச் சந்தித்திருக்கிறார். இறுதியில் அவர்கள் ரோமாபுரிக்குச் சென்று, அங்குள்ள சபையில் ஐக்கியமாகிவிட்டிருந்தார்கள். பிறகு இரண்டாவது பகுதியில் (17-20), அவர் சபையில் பிரிவினை உண்டாக்கும் சிலரைக் குறித்து எச்சரிக்கிறார். மூன்றாவது பகுதியில் (21-23), கொரிந்து பட்டணத்தில் அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது உடனிருந்த ஒன்பது பேரிடமிருந்து – எட்டு ஆண்கள், ஒரு பெண் – ரோமாபுரிச் சபையாருக்கு அவர் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கிறார். அவர் இரண்டு வீட்டாரைப் பற்றியும் – இவர்கள் வீட்டுச் சபைகளை நடத்தினார்கள் என்பது தெரிகிறது – பெயர் குறிப்பிடப்படாத இரண்டு தாய்மார்கள் மற்றும் பெயர் குறிப்பிடப்படாத பலரைப் பற்றியும் இந்தப் பகுதியில் எழுதியிருக்கிறார்.

அவர் கொரிந்துவிலிருந்து இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது அவரோடிருந்த பெண்ணின் பெயர் பெபேயாள் என்பதாகும். அவள் கொரிந்து பட்டணத்துக்கு ஒன்பது மைல் கிழக்கேயிருந்த கெங்கிரேயா என்ற துறைமுகப் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தவள். அவளே ரோமருக்கு எழுதப்பட்ட இந்த நிருபத்தை ரோமாபுரிச் சபையாரிடம் கொண்டு சேர்த்தவள். “கெங்கிரேயா ஊர் சபைக்கு ஊழியக்காரியாகிய நம்முடைய சகோதரி பெபேயாளை நீங்கள் கர்த்தருக்குள் பரிசுத்தவான்களுக்கேற்றபடி ஏற்றுக்கொண்டு, எந்தக் காரியத்திலும் உங்கள் உதவி அவளுக்குத் தேவையாயிருக்கிறதோ அதிலே நீங்கள் அவளுக்கு

உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று அவளை உங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன்; அவள் அநேகருக்கும் எனக்குங்கூட ஆதரவாயிருந்தவள்” என்று நாம் வாசிக்கிறோம் (வச. 1, 2).

பவுல் பெபேயானை கெங்கிரேயா சபை ஊழியக்காரி என்று குறிப்பிடுகிறார். “ஊழியக்காரி” என்பதைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல் “டீக்கன்” என்றே அர்த்தப்படுகிறது; இது ஆண்களையும் பெண்களையும் குறிக்கும். சபையானது ஒரு பொறுப்பை ஒரு ஆணுக்கோ அல்லது பெண்ணுக்கோ கொடுக்கும்போது அவர்கள் “ஊழியக்காரர்” அல்லது “டீக்கன்” என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். மூப்பர் என்பவர் மேய்ப்பர் அல்லது கண்காணியாவார்; மற்ற மூப்பர்களோடுகூட இவர்கள் புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையின் தலைவர்களாக இருந்தார்கள். பெந்தெகொஸ்தேக்குப் பிறகு துவக்க நாட்களில் சபையின் பந்தி விசாரிப்பு போன்ற அலுவல்களைக் கவனித்துவந்தவர்கள் ஊழியக்காரர்கள் அல்லது டீக்கனார் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள் (அப். 6:2-6).

கொரிந்துவிலிருந்து ரோமாபுரிக்கு நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டு ரோமாபுரிச் சபையாரிடம் நிருபத்தை ஒப்படைக்கும் பொறுப்பு பெபேயாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பவுல் ஆண்களே மேலானவர்கள் என்று பெண்களைத் தாழ்த்தினார் என்று பலர் நினைக்கிறார்கள். அந்த நாட்களில் பரிசேயர்கள் ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் தாங்கள் புறஜாதியாராகவோ அல்லது பெண்ணாகவோ இராத்தபடியால் தேவனுக்கு நன்றி கூறினார்கள். அந்த நாட்களின் கலாச்சாரத்தையும், பவுல் ஒரு பரிசேயனாக வளர்க்கப்பட்டதையும் நீங்கள் நினைத்துப் பார்க்கும்போது பவுல் அந்த நாட்களுக்கு அப்பாற்பட்டு, முற்போக்குச் சிந்தனையாளராக இருந்தார் என்பதைக் காண முடியும். முன்பு பரிசேயனுக்குப் பரிசேயனாக இருந்த அவர், இப்போது தனது போதனைகளில் மட்டுமின்றி பெண்களைக் குறித்த மனோபாவத்திலும் புரட்சிகரமானவராக இருந்தார்.

ஆண்களும் பெண்களும் வாழ்க்கையில் சமமான பங்கையோ அல்லது செயல்பாட்டையோ பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று அவர் போதிக்கவில்லை. ஆனால், கிறிஸ்து தமது சபையை நேசித்து, அதற்காகத் தம்மையே கொடுத்ததுபோல, கணவன் மனைவியை நேசித்து அவருக்காகத் தன்னையே கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர் போதித்திருக்கிறார் (எபே. 5:25). இந்த அதிகாரத்தில் அவர் குறிப்பிடுவதுபோல, தனது அருட்பணி ஊழியத்தில் தாங்கள் பெற்ற ஆவிக்குரிய வரங்களுக்கேற்ப தன்னோடுகூட உழைத்த பல பெண்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பவுலுக்கு உண்மையுள்ள உடன்ஊழியர்களாக இருந்த இந்தப் பெண்கள் ஊழியக்காரிகளாகவும், போதிப்பவர்களாகவும், சுவிசேஷிகளாகவும்

இருந்தார்கள். சுவிசேஷிகளில் இயேசுவானவரோடு கூட ஊழியத்தில் ஈடுபட்ட பெண்களைப் பற்றி நாம் வாசிக்கிறோம். பவுலும் அதே வழி முறையைப் பின்பற்றினார்.

பவுல் இந்த இறையியல் படைப்பை எழுதி முடித்தபோது அதை அவர்கள் எவ்வளவாக மதித்திருப்பார்கள் என்பதைக் கற்பனைசெய்து பாருங்கள். இந்த அற்புதமான படைப்பை ரோமாபுரிக்குக் கொண்டு செல்லும் பொறுப்பை அவர் ஒரு பெண்ணிடம் கொடுத்தார். “அவள் அநேகருக்கும் எனக்குங்கூட ஆதரவாயிருந்தவள்” என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார். பவுலின் அருட்பணி ஊழியத்தில் பெபேயாள் ஒரு சுவிசேஷிகளாகவும் போதகியாகவும் இருந்தாள் என்று நிபுணர்கள் கருதுகிறார்கள். இந்தப் பெரிய அப்போஸ்தலன் முக்கியமான பொறுப்புகளைக் கொடுத்த பெண்களில் பெபேயாளும் ஒருவளாவாள்.

தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து, தன்னோடுகூட ஊழியம் செய்து, தன்னால் அதிகமாக நேசிக்கப்படும் ஒரு தம்பதியரை அங்கிகரிப்பதின்மூலம் பவுல் தனது வாழ்த்துக்களைத் துவங்குகிறார். “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் என் உடன் வேலையாட்களாகிய பிரிஸ்கில்லாளையும் ஆக்கில்லாவையும் வாழ்த்துங்கள். அவர்கள் என் பிராணனுக்காகத் தங்கள் கழுத்தைக் கொடுத்தவர்கள்; அவர்களைப் பற்றி நான் மாத்திரமல்ல, புறஜாதியாரில் உண்டான சபையாரெல்லாரும் நன்றியறிதலுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வீட்டிலே கூடிவருகிற சபையையும் வாழ்த்துங்கள்” (வச. 3-5).

பவுல் கூடாரம் செய்யும் இந்த யூதத் தம்பதியரை கொரிந்துவில் சந்தித்தார் என்று நாம் நடபடிகள் நூலின் பதினெட்டாம் அதிகாரத்திலிருந்து அறிகிறோம். இந்த வரலாற்று நூலை எழுதிய லூக்கா, அனைத்து யூதர்களும் ரோமாபுரியைவிட்டு வெளியேறும்படி கிலவுதிராயன் கட்டளையிட்டபோது, அவர்கள் ரோமாபுரியைவிட்டு வெளியேறினார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். மாமச்சீகமான கொரிந்தியரின் ஆதரவைப் பெற விரும்பாத பவுல் இந்தத் தம்பதியரோடு சேர்ந்து, கூடாரம் பழுது பார்க்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டு, தனது தேவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டார். பவுலுக்கு இந்தத் தொழில் தெரிந்திருந்தபடியால் அவர் அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டார். விரைவிலேயே அவர்களைக் கிறிஸ்துவிடம் வழிநடத்தினார். அவர்கள் அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்களானார்கள். அவர்களுடைய வீடு கொரிந்துவில் துவங்கப்பட்ட பல வீட்டுச் சபைகளில் ஒன்றாக மாறியது.

கொரிந்துவில் இரண்டாண்டுகள் ஊழியம்செய்துவிட்டு, பவுல் எபேசு என்ற பெரிய பட்டணத்துக்குச் சென்றபோது, அவர் இந்தத் தம்பதியரையும் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். மறுபடியுமாக அவர்கள் தங்கள் வீட்டில் ஒரு சபையைத் தொடங்கினார்கள் (1 கொரி.

16:19). புதிய ஏற்பாட்டில் ஆறு முறை இவர்களுடைய பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன; அதில் நான்கு இடங்களில் பிரிஸ்கில்லா எின் பெயரே முதலாவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவள் தங்கள் வீட்டில் கூடிவந்த சபைக்குப் போதகியாக இருந்தாள் என்பதை இது புலப்படுத்துகிறது.

பவுலைப் போல இவர்களும் யூத ஜெப ஆலயங்களில் ஊழியம் செய்தார்கள் என்று தெரிகிறது. ஏனென்றால் ஒருநாள் அப்பொல்லோ என்ற இளைஞன் ஜெபஆலயத்தில் சுவிசேஷத்தைப் போதிப்பதை அவர்கள் கேட்டார்கள். ஆனால் அவன் அதை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அவனைத் தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து, சுவிசேஷத்தை அவனுக்கு முழுமையாகப் போதித்தார்கள். இதன் விளைவாக அவன் கொரிந்துவுக்குச் சென்று அங்கே வல்லமையாக ஊழியம் செய்தான் என்றும். அந்தப் பட்டணத்தில் அவனுடைய போதனை ஊழியம் பின்பு வந்த பல ஊழியர்களுக்கு அஸ்திபாரமாக இருந்தது என்றும் நாம் வாசிக்கிறோம் (1 கொரி. 3:12–15).

பிரிஸ்கில்லாளும் ஆக்கில்லாவும் எபேசுவில் பவுலுடன் இருந்த போதுதான் அவருடைய பிராணனுக்காகத் தங்கள் கழுத்தைக் கொடுத்தார்கள். பவுல் மூன்றாண்டுகள் எபேசுவில் ஊழியம்செய்த பிறகு பட்டணத்தார் அனைவரும் அவருக்கு எதிராகத் திரண்டுவந்தபடியால், அவர் உயிர்பிழைக்கும்படி பட்டணத்தைவிட்டு வெளியேற வேண்டிய தாயிற்று (அப். 19:23–20:1). தன்னோடுகூடக் கிறிஸ்துவுக்காகத் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்தவர்களைப் பவுல் “உடன்சேவகன்” என்று குறிப்பிடுகிறார் (பிலி. 2:25).

முன்பு கிலவுதியராயனின் கட்டளையினால் ரோமாபுரியை விட்டு வெளியேற்றப்பட்ட இந்தத் தம்பதியர் இப்போது மறுபடியுமாகத் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்து, ரோமாபுரிச் சபையில் ஊழியம்செய்து வந்தார்கள் என்பது, பவுல் அவர்களை வாழ்த்தும்படி கூறுவதிலிருந்து தெரிகிறது.

பவுல் தொடர்ந்து “அகாயாவிலே கிறிஸ்துவுக்கு முதற்பலனாகிய என் பிரியமான எப்பெனத்தை வாழ்த்துங்கள். எங்களுக்காக மிகவும் பிரயாசப்பட்ட மரியானை வாழ்த்துங்கள். அப்போஸ்தலருக்குள் பெயர் பெற்றவர்களும் எனக்கு முந்திக் கிறிஸ்துவுக்குள்ளானவர்களும் என் இனத்தாரும் என்னுடனேகூடக் காவலில் கட்டுண்டவர்களுமாயிருக்கிற அன்றோனீக்கையும் யூனியாவையும் வாழ்த்துங்கள்” என்று எழுதுகிறார் (வச. 5–7).

பவுல் எபேசுவைத் தலைநகராகக் கொண்ட சின்ன ஆசியா பகுதியில் நுழைந்தபோது, கொரிந்து போன்ற மோசமான பட்டணங்

களில் தனது ஊழியத்தை ஆசீர்வதித்த பரிசுத்த ஆவியானவர் மேலும் புதிய நாடுகளிலும் கண்டங்களிலும் தனது ஊழியத்தை ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமென்று தொடர்ந்து ஜெபித்துவந்தார். எனவே தேவன் தன்னோடுருக்கிறார் என்ற அற்புதத்தை அவருக்கு உணர்த்திய. அகாயாவில் முதன்முதலாக மனமாற்றம் பெற்ற எப்பெனத்தை அவரால் ஒருபோதும் மறக்கமுடியாதிருந்தது.

மரியானை “மிகவும் பிரயாசப்பட்டவள்” என்று பவுல் குறிப்பிடுகிறார். அவள் உதவிசெய்யும் வரத்தைக் கொண்டிருந்தாள் (1 கொரி. 12:28). ஒவ்வொரு ஊழியமும் இவ்வாறு உதவிசெய்யும் வரத்தைக் கொண்டவர்களைச் சார்ந்திருக்கிறது. பவுலும் இதற்கு விதிவிலக்கானவர் அல்ல.

அன்றோனீக்கையும் யூனியாவையும் அவர் தன்னுடைய இனத்தார் என்று குறிப்பிடுகிறார். மூல மொழிச் சொல்லின்படி அவர்கள் அவருடைய உறவினர்கள் என்பதே சரியாகும். அவர்கள் பவுலுக்கு முன்பாகவே கிறிஸ்தவர்களாக ஆகியிருந்தார்கள் என்று தெரிகிறது. அப்படியானால் அவர் எருசலேமில் கிறிஸ்தவர்களை அதிகமாகத் துன்புறுத்தியபோது இவர்கள் அவருடைய மனமாற்றத்துக்காக ஜெபித்து வந்திருக்க வேண்டும். தனது உறவினர்களில் இருவர்கூடத் தான் எதிர்த்துவந்த நம்பிக்கையைப் பின்பற்றியிருக்கிறார்கள் என்பது சவுலுக்கு அதிகக் கோபத்தை உண்டாக்கியிருக்கக்கூடும் அல்லவா? அவர்களுடைய ஜெபமும் அவரை மாற்றியதில் அதிகப் பங்கு வகித்திருக்கக்கூடும்.

அவர்கள் தன்னோடுகூடச் சிறையில் இருந்ததாகவும் பவுல் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இவர்கள் அப்போஸ்தலர்களால் அதிகமாக மதிக்கப்பட்டார்கள் என்றும் அவர் கூறுகிறார். பவுல் இவர்களோடு நெருக்கத்தை உணர்ந்தார். ஏனென்றால் அன்றைய ரோமக் கலாச்சாரத்தில் சிறைச்சாலை அனுபவம் பயங்கரமாக இருந்தது. அதில் ஒன்றாக இருந்தவர்கள் இருதயத்தில் நித்தியமான நெருக்கத்தைப் பெற்றிருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. “யூனியா” என்பது ஒரு பெண்ணுக்குரிய பெயராகும். எனவே இவர்கள் பவுலுக்குச் சொந்தமான தம்பதியராகவோ அல்லது சகோதர சகோதரியாகவோ இருக்கலாம்.

ரோமாபுரிச் சபையாரைப் பற்றிச் சில வியக்கவைக்கும் விவரங்களையும் வேதாகம வல்லுநர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். ரோமாபுரிச் சபையின் உறுப்பினர்களில் பலர் அடிமைகளாக இருந்தாலும், சமுதாயத்திலும் அரசிலும் உயர்ந்த இடத்தில் இருந்த சிலரும்கூட இந்தச் சபையில் உறுப்பினர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருவர் ஏரோதுவுக்கும் பவுலுக்கும் உறவினராக இருந்தார் (ரோமர் 16:8–11).

பன்னிரண்டு மற்றும் பதின்மூன்றாம் வசனங்களில் அவர் அதிகமாகப் பிரயாசப்படும் சில பெண்களை வாழ்த்துகிறார். “கர்த்தருக்குள் பிரயாசப்படுகிற திரிபேனாளையும் திரிபோசாளையும் வாழ்த்துங்கள். கர்த்தருக்குள் மிகவும் பிரயாசப்பட்ட பிரியமான பெர்சியானை வாழ்த்துங்கள். கர்த்தருக்குள் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட ரூபையும், எனக்கும் தாயாகிய அவனுடைய தாயையும் வாழ்த்துங்கள்” (வச. 12–13).

திரிபோனாள் என்பதற்கு “மாசுமறுவற்ற” என்றும் திரிபோசாள் என்பதற்கு “மிக நுண்ணிய” என்றும் அர்த்தமாகும். என்றாலும் அவர்கள் கர்த்தருக்காக அதிகமாகப் பிரயாசப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர் களுடைய பெயர்களிலிருந்து அவர்கள் ரோமாபுரியில் உயர்குடியில் பிறந்தவர்கள் என்பதும் தெரிகிறது. இந்தக் கலாச்சாரம் பெற்ற மென்மையான பெண்கள் தாங்கள் வாழுவதற்கு எந்த வேலையையும் செய்ய வேண்டியிராதிருந்தாலும், கர்த்தருக்காகக் கடுமையாக உழைத்திருக்கிறார்கள். பெர்சியாள் பவுலுக்கு ஏதோவொரு இடத்தில் உடன் ஊழியக்காரியாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தவிர, அவளைப் பற்றி அதிகமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை.

ரூபின் தாய் பவுலுக்கும் ஒரு தாயைப் போல இருந்தாள். பவுல் மனைவியை இழந்தவராகவும், போதுமான உடல்நலம் இல்லாதவராகவும் இருந்தபடியால், இயேசுவானவரால் ஏற்கெனவே வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறபடி அவருடைய சொந்தக் குடும்பத்தாரைவிட அதிக நெருக்கமான தாய்தகப்பன்மாரையும் சகோதர சகோதரிகளையும் பெற்றார் என்று தெரிகிறது (மாற்கு 10:29, 30). இந்த ரூபின் தாய் மற்றும் பிரிஸ்கில்லாளைப் போன்ற பெண்களும் ஆக்கில்லா போன்ற ஆண் களுமே பவுல் தீமோத்தேயுவுக்கு எழுதியபோது, சபையில் முதிர்வயதுப் பெண்களைத் தாய்மார்களாகவும், முதிர்வயது ஆண்களைத் தகப்பன் மார்களாகவும் கருதவேண்டும் என்று எழுதியதற்குத் (1 தீமோ. 5:2) தூண்டுதலாக இருந்திருக்கலாம்.

பிறகு அவர் சில கிரேக்க ஆண்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் கிரேக்கத் தொழிலதிபர்களாக இருக்கலாம். கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டபின்னர் ரோமாபுரிக்கு வந்து வீட்டுச் சபையைத் துவங்கியிருக்கலாம். “அசிங்கிரீத்துவையும், பிலெகோனையும், எர்மாவையும், பத்திரொபாவையும், எர்மேயையும், அவர்களோடருக்கிற சகோதரரையும் வாழ்த்துங்கள்” (வச. 14).

ரோமாபுரியாருக்கு அவர் எழுதும் இறுதி வாழ்த்துக்கள் மற்றொரு வீட்டுச் சபையாருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கலாம்: “பிலெலோகையும், யூலியாளையும், நேரேயையும், அவனுடைய சகோதரியையும்,

ஒலிம்பாவையும், அவர்களோடருக்கிற பரிசுத்தவான்களெல்லாரையும் வாழ்த்துங்கள்” (வச. 15).

பிறகு பவுல் ரோமாபுரியில் தான் அறிந்த அனைவருக்கும் ஆசியை வழங்குகிறார்: “ஒருவரையொருவர் பரிசுத்த முத்தத்தோடு வாழ்த்துங்கள். கிறிஸ்துவின் சபையார் உங்களை வாழ்த்துகிறார்கள்” (வச. 16).

அவர் தனது வாழ்த்துக்களுக்கு இடையே தாங்கள் இயேசுவானவரின் சீஷர்கள் என்று அறிக்கையிடும் பொய்யான விசுவாசிகளைக் குறித்து எச்சரிப்புக் கொடுக்கிறார் (வச. 17–20). இயேசுவானவர் கோதுமையையும் களையையும் பற்றிய உவமைக் கதையில் ஏற்கெனவே முன்னறிவித்தபடியும், தனது மலைப்பிரசங்கத்தில் அவர் இறுதியாகக் கூறிய வார்த்தைகளின்படியும், சத்துரு சபைக்குள்ளேயே இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்களைச் செய்வான் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியும் (மத். 13:24–30, 37–40; 7:24–27). புதிய ஏற்பாட்டில் ஏவுதல் பெற்று எழுதப்பட்ட நிருபங்கள் அனைத்திலும் இத்தகைய பிரச்சினைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. ரோமாபுரியில் சபையில் பிரிவினையையும் இடறல்களையும் உண்டாக்குகிறவர்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று பவுல் ஆலோசனை கூறுகிறார்.

பிறகு, கொரிந்துவில் அவர் இந்த நிருபத்தை எழுதியபோது, அவரோடுருந்த எட்டுப் பேரின் வாழ்த்துதல்களை ரோமாபுரிச் சபையாருக்குத் தெரிவிக்கிறார்: “என் உடன் வேலையாளாகிய தீமோத்தேயும், என் இனத்தாராகிய லூகியும், யாசோனும், சொசிபத்தரும் உங்களை வாழ்த்துகிறார்கள். இந்த நிருபத்தை எழுதின தெர்தியுவாகிய நான் கர்த்தருக்குள் உங்களை வாழ்த்துகிறேன். என்னையும் சபையனைத்தையும் உபசரித்துவருகிற காயு உங்களை வாழ்த்துகிறான். பட்டணத்து உக்கிராணக்காரனாகிய ஏரஸ்தும், சகோதரனாகிய குவர்த்தும் உங்களை வாழ்த்துகிறார்கள். நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினுடைய கிருபை உங்கள் அனைவரோடுங்கூட இருப்பதாக. ஆமென்” (ரோமர் 16:21–24).

இது புதிய ஏற்பாட்டு சபையைக் குறித்த பார்வையை நமக்கு அளிக்கிறது. தீமோத்தேயு பவுலின் விசுவாச குமாரனாக அவருடைய ஊழியத்தில் உதவிசெய்து உடனிருந்தான். லூகி, யாசோன், சொசிபத்தர் மூவரும் பவுலின் உறவினவர்களாவர். இப்போது பவுல் தனது நிருபத்தின் இறுதி வார்த்தைகளை எழுதப் போகிறார். அவருடைய வழக்கத்தின்படி இந்த இறுதி வார்த்தைகளை அவர் தனது சொந்தக் கையெழுத்தில் எழுதினார். அதற்கு முன்பாக, இந்த நிருபத்தை அவர் சொல்லி எழுதிய தெர்தியு தானும் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்க அவர் அனுமதிக்கிறார்.

தெர்தியு என்ற சொல்லுக்கு “‘முன்றாமவன்” என்பது அர்த்தமாகையால் அவன் ஒரு அடிமை என்று நாம் அறிகிறோம். சிறைச்சாலைக் கைதிகளைப் போல இவர்களுக்கும் பெயருக்குப் பதிலாக எண்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இருபத்து நான்காம் வசனத்தில் குறிப்பிடப்படும் குவர்த்துவும் ஒரு அடிமையே; “‘நான்காமவன்” என்பது அந்த வார்த்தையின் அர்த்தமாகும். ரோமப் பேரரசு கிரேக்கர்களை வென்றபோது, அவர்களை அடிமைகளாகக் கொண்டு சென்றார்கள். கிரேக்கர்களில் பெரும்பாலானோர் ரோமர்களைவிட அதிகமாகப் படித்தவர்களாக இருந்தார்கள். ரோமர்களின் வீடுகளில் சிறுபிள்ளைகளுக்குக் கல்வி போதிக்கும் பொறுப்பு இந்த அடிமைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

ஏரஸ்து கொரிந்து பட்டணத்தின் உக்கிராணக்காரனாக இருந்தவன். காயு பவுல் அப்போஸ்தலனை விருந்தாளியாக வைத்துப் பராமரித்து வந்தான். கொரிந்து பட்டணத்திலிருந்த வீட்டுச் சபைகளெல்லாம் ஒன்றாகக் கூடிவரும் தேவை ஏற்பட்டபோது காயு தன்னுடைய வீட்டில் அவர்கள் ஒன்றாகக் கூடிவர அனுமதித்தான் (வச. 23).

பவுல் இந்த நிருபத்தை எழுதும்போது அவரோடிருந்த இந்த எட்டுப் பேரும் மேலிருந்து கீழ்வரை கிரேக்க மற்றும் கொரிந்திய கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலிப்பவர்களாக இருந்தார்கள். பவுலின் இந்த வாழ்த்துக்கள் பகுதியில் குறிப்பிடப்படும் முப்பத்துமூன்று பேரையும் நாம் பார்க்கும்போது, கொரிந்துவிலிருந்த இந்த எட்டுப் பேரைப்போல ரோமாபுரியிலிருந்த இருபத்துநான்கு பேரும் கூடத் தங்கள் தங்கள் கலாச்சாரங்களைப் பிரதிபலிப்பவர்களாக இருந்தார்கள்.

ஸ்காட்லாந்தில் எடின்பரோ பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த வில்லியம் பார்க்ளே போன்ற வேதாகம வல்லுநர்கள் இந்த முப்பத்து மூன்று பேரைக் குறித்த அதிகமான விவரங்களை நமக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அவருடைய விளக்கவுரையை நாம் பார்க்கும்போது ரோமாபுரிச் சபையிலிருந்தவர்களும் பல்வேறு மட்டங்களில், அரசு பரம்பரையினர் முதல் அடிமை வரையில், தங்கள் ரோமக் கலாச்சாரத்தைப் பிரதிபலிப்பவர்களாக இருந்தார்கள் என்று அறிந்துகொள்கிறோம்.

சபையில் அனைத்துக் கலாச்சாரத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்த படியால், அவர்கள் சிருஷ்டிப்பில் நடப்பதுபோல தங்கள் தங்கள் இனத்தின்படி புதிய கிறிஸ்தவர்களை உருவாக்கினார்கள். ரோமாபுரி, கொரிந்து போன்ற இடங்களில் புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையில் இந்த வழிமுறையே பயன்படுத்தப்பட்டது. இயேசுவானவரிடமிருந்து அவர்கள் இதைக் கற்றுக்கொண்டார்கள். அவர் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பன்னிருவரைத் தெரிந்துகொண்டார். தங்கள் கலாச்சாரங்களில் வெவ்வேறு வகைப்பட்ட மக்களுக்கு அவர்கள் பிரதிநிதிகளாக

இருந்தார்கள். அவர்கள் இயேசுவுக்காக உலகமெங்கும் சீஷர்களை உருவாக்கும்படி சென்றபோது, இந்த வெவ்வேறு வகைப்பட்ட மக்களை எளிதாக ஆதாயம்செய்ய முடிந்தது.

சீஷர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்பதே பிரதான கட்டளையின் சாராம்சமாக இருக்கிறது (மத். 28:18-20). மக்கள் தொடர்பு சாதனங்களின் மூலமாகவும், பெரிய கூட்டங்களின் மூலமாகவும் இப்போது நாம் நற்செய்தி அறிவிக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தாலும், முதல் தலைமுறைச் சபைகளின் இந்த வழிமுறைகளையும் மறந்துவிடக் கூடாது: ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவரைச் சந்தித்து, ஒவ்வொருவருக்குப் போதித்தல். துவக்ககாலச் சபையில் சீஷத்துவ வழிமுறைக்கு, பிரிஸ்கில்லாளும் ஆக்கில்லாவும் அப்பொல்லோவுக்குப் போதித்ததையும், பவுல் தீமோத்தேயுவுக்குப் போதித்ததையும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். இதன்மூலம் துவக்ககாலச் சபையில் சீஷர்களின் எண்ணிக்கை பெருக்கமடைந்தது.

ரோமாபுரியிலிருந்த இயேசுவின் சீஷர்களுக்குப் பவுலின் இறுதியான வார்த்தைகள்: “ஆதிகாலமுதல் அடக்கமாயிருந்து, இப்பொழுது தீர்க்கதரிசன ஆகமங்களினாலே அநாதி தேவனுடைய கட்டளையின்படி வெளியரங்கமாக்கப்பட்டதும், சகல ஜாதிகளும் விசுவாசத்திற்குக் கீழ்ப்படியும்படிக்கு அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது மாயிருக்கிற இரகசியத்தை வெளிப்படுத்துகிறதான, இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றிய பிரசங்கமாகிய என் சுவிசேஷத்தின்படியே உங்களை ஸ்திப்படுத்த வல்லவரும், தாம் ஒருவரே ஞானமுள்ளவருமாயிருக்கிற தேவனுக்கு இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாய் என்றென்றைக்கும் மகிமை உண்டாவதாக. ஆமென்” (ரோமர் 16:25-27).

பவுலின் மற்ற நிருபங்களில் சராசரியாக ஆயிரத்து எண்ணூறு வார்த்தைகள் உள்ளன. பவுல் இந்த நிருபத்தில் ஏழாயிரத்து நூறு வார்த்தைகளுக்கு மேலாக எழுதியிருக்கிறார். ரோமருக்கு எழுதிய இந்த மேன்மையான நிருபத்தை மறுபடியுமாக ஒரு ஆசீர்வாத ஜெபத்தோடு முடித்துவைக்கிறார். இந்த ரோமச் சீஷர்களை ஸ்திப்படுத்த வல்லவரான தேவனிடம் அவர் வேண்டிக்கொள்கிறார். அவருடைய இறுதி ஆசீர்வாத ஜெபம் நான்கு அற்புதங்களை அடுத்ததாகும்: 1) அது தான் இந்த இறையியல் படைப்பில் விரிவாக விவரித்துள்ள சுவிசேஷத்தை அடுத்ததாகும். 2) அது உலகம் துவக்கப்பட்டதுமுதல் இரகசியமாக வைக்கப்பட்டு, தீர்க்கதரிசன வசனங்களின்மூலமாக வெளியரங்கமாக்கப்பட்டதை அடுத்ததாகும். 3) விசுவாசத்துக்குக் கீழ்ப்படியும்படியாக்க கொடுக்கப்பட்ட பிரதான கட்டளைக்கு அடுத்ததாகும். 4) அது இயேசுகிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவனுடைய நித்திய மகிமைக்கு அடுத்ததாகும்.

சுவிசேஷத்தை அறிவிக்கும்போது, கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிப்பதின் மூலமாக இயேசுவானவரின் சீஷர்கள் ஸ்திரப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே இந்த நிருபத்தை எழுதும்போது பவுலின் பாரமாகவும் நோக்கமாகவும் இருந்தது. “இது திருச்சபையின் கோட்பாட்டுக் கட்டமைப்பு அல்லது அஸ்திபாரம்” என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இயேசுவானவர் இந்த உலகத்திலும் உங்கள் வாழ்க்கையிலும் கொண்டு வந்த இரட்சிப்பில் நீங்கள் ஸ்திரப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால், நீங்கள் இந்த நிருபத்தை வாசித்து, வேதாகமத்தைத் திறந்துபார்க்காமலேயே அதன் சுவிசேஷச் செய்திகளைக் கூறக்கூடியவர்களாக ஆக வேண்டும். புதிய ஏற்பாட்டுச் சபையின் இந்த இறையியல் படைப்பு எப்படி இரட்சிக்கப்பட வேண்டும், எப்படி இரட்சிக்கப்பட்ட நபராக வாழ்ந்து ஸ்திரப்பட வேண்டும் என்பதை உங்களுக்குக் காட்டுகிறது.

தேவன் எப்போதுமே யூதர்களோடு புறஜாதியாரையும் இரட்சிக்கச் சித்தம்கொண்டிருந்தார் என்பதே பவுல் இந்த ஆசீர்வாத ஜெபத்தில் குறிப்பிடும் இரகசியமாகும். கிறிஸ்துதாமே இந்த இரகசியமாக இருக்கிறார்: “அன்றியும், தேவபக்திக்குரிய இரகசியமானது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியே மகாமேன்மையுள்ளது. தேவன் மாம்சத்திலே வெளிப்பட்டார், ஆவியிலே நீதியுள்ளவரென்று விளங்கப்பட்டார், தேவதூதர்களால் காணப்பட்டார், புறஜாதிகளிடத்தில் பிரசங்கிக்கப்பட்டார், உலகத்திலே விசுவாசிக்கப்பட்டார், மகிமையிலே ஏற்றெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டார்” (1 தீமோ. 3:16).

புறஜாதி விசுவாசிகளுக்கு எழுதுவதின்மூலம், கிறிஸ்து அவர்களில் ஜீவிப்பதே இந்த இரகசியம் என்று பவுல் ரோமர்களுக்கும், எபேசியருக்கும், கொலோசெயருக்கும் தெரிவிக்கிறார். கொலோசெயருக்கு அவர் “கிறிஸ்துவானவர் மகிமையின் நம்பிக்கையாக உங்களுக்குள் இருப்பதே அந்த இரகசியம்” என்று எழுதியிருக்கிறார் (கொலோ. 1:27).

(ரோமர் 16:25; 11:25, 26; எபேசியர் 3:2-6; கொலோ. 1:24-27).

தனிப்பட்ட செயல்படுத்துதல்

இந்தத் தொடர் நூல்களின் துவக்கத்தில், நீங்கள் இந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது தேவன் உங்களோடு பேச வேண்டுமென்று நான் ஜெபித்திருந்தேன். நீங்கள் அவருக்குச் செவிகொடுத்து, அவருடைய கிருபையையும் இரக்கத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பீர்களென்று நம்புகிறேன். கிரியைகளின்மூலம் இரட்சிப்பு கிடைக்கும் என்று நம்புகிறவர்கள் குறைந்தபட்சமாக மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டும்: இரட்சிக்கப்படுவதற்குப் போதுமான அளவு நற்கிரியைகளைச் செய்து விட்டீர்கள் என்பது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? உங்கள் இரட்சிப்பைக் குறித்த நிச்சயத்தை நீங்கள் எப்படிப் பெற முடியும்?

உங்கள் நற்கிரியைகளால் உங்களை நீங்களே இரட்சித்துக்கொள்ள முடியுமானால், பிறகு ஏன் இயேசுவானவர் சிலுவையில் மரித்தார்? ரோமர் நிருபத்தை ஆய்வுசெய்தபிறகு, இப்போது தேவனை விசுவாசித்து, விசுவாசித்தினால் நீதிமானாக்கப்படுவதற்கு நீங்கள் ஆயத்தமாக இருக்கிறீர்களா?

அப்படியானால், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் ஜெபித்தது போல நீங்களும் ஜெபிக்கும்படி உங்களை அழைக்கிறேன். “அன்பான பரம பிதாவே, நான் பாவி என்றும், உமது குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவை என் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்றும் அறிக்கையிடுகிறேன். எனது பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுவதற்கு சிலுவையில் அவருடைய மரணத்தின்மீதும், மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததின்மீதும் என் நம்பிக்கையை வைக்கிறேன். நான் உம்மோடு ஒப்புரவாக விரும்புகிறேன். இங்கே இப்போதே, இயேசுவானவர் என் ஆண்டவராகவும் இரட்சகராகவும் இருக்கிறார் என்று அறிக்கையிடுகிறேன். எந்தவித நிபந்தனையுமில்லாமல் நான் என் வாழ்க்கையை அவருடைய கட்டுப்பாட்டுக்கும் வழிநடத்துதலுக்கும் ஒப்புக் கொடுக்கிறேன். எனது வாழ்க்கைக்கான உமது சித்தத்தின்படி பரிபூரணமாக என்னை வழிநடத்தியருளும். நான் உமது குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றும்போது, உமது வல்லமையையும் அதிகாரத்தையும் சார்ந்திருக்கும்படியும், அவரை உயர்த்தி, உமது மகிமைக்காக வாழும்படியும் எனக்கு உதவும். இந்த மேன்மையான நித்திய இரட்சிப்பை எனக்கு அருளியதற்காக உமக்கு நன்றி கூறுகிறேன். ஆமென்.”

இந்த ஜெபத்தை நீங்கள் செய்வீர்களானால் அதை எங்களுக்கு எழுதித் தெரிவியுங்கள். தேவனுடைய வார்த்தையை விசுவாசித்துப் போதிக்கும் ஒரு உள்ளூர் சபையில் உறுப்பினராகுங்கள்.

நீங்கள் ஏற்கெனவே தேவனை விசுவாசித்து, கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றுவீர்களானால், பவுலைப் போல இந்த நிருபத்திலிருந்து நீங்கள் கற்றுக்கொள்வதை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள். எல்லோரும் நீதிமான்களாக அறிவிக்கப்பட்டு, விசுவாசத்தின்மூலமாக வரும் தேவகிருபையினால் நித்திய சமாதானத்தை அனுபவிக்கும் படியாக இயேசுகிறிஸ்துவின் இந்த நற்செய்தியை அவர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்!